BULLARUM, DIPLOMATUM ET PRIVILEGIORUM

SANCTORUM ROMANORUM PONTIFICUM

NEAPOLITANA EDITIO

TAURINENSIS CONTINUATIO AC SUPPLEMENTUM

SEU MAGNI BULLARII ROMANI

SERIES ALTERA CUM APPENDICE

EDITA CURA ET STUDIO

QUORUMDAM THEOLOGORUM ET CANONISTARUM NEAPOLIT. CLERI

AUSPICE E[mo] AC REV[mo] D[no] S. R. E. CARDINALI

GULIELMO SANFELICE

S. NEAPOLITANAE ECCLESIAE ARCHIEPISCOPO

PROGRAMMA

Si difficile cuilibet est, inter nimiam librorum molem qua in diem obruimur, veridicum cunctisque acceptum conscribere programma, pro nova quavis voluminum evulganda serie; opus nobis videtur longe arduum programma in vulgus prodere, ut Romani Bullarii neapolitana editio evulgetur, quae simul taurinensis editionis continuatio sit, et ob novissimam Constitutionum ac Literarum Apostolicarum collectionem, sive sparsim editarum, sive magna ex parte anecdotarum, editionis ipsius accuratum supplementum ac locupletissimum prorsus evadat. Taurinenses enim Bullarii editores, qui Mainardianam sumptuose typis circa elapsi saeculi medietatem Romae impressam editionem, nedum complecti, sed et supplere et ad nostros usque dies persequi, per epistolas universo Episcoporum ordini datas, iam inde ab anno MDCCCLVII apertissime promiserant, sive ob diuturnas temporum rerumque mutationes, sive ob diversas gravesque caussas, quas hic memorare locus non est, promissis minime steterunt; et suum intermittentes laborem ubi Mainardus intermiserat, ad finem nimirum pontificatus Clementis XII, romanam collectionem rursus ediderunt, in tomos XXIV distributam; parvam tantummodo appendicem Epistolis S. Leonis I Pontificis adiungentes, peculiari in volumine, quod tomi XXV pars est prima.

Neapolitana igitur haec editio taurinensis tam laudatae continuatio simul et supplementum est, seu Bullarii Romani altera Series. Hac nostra Constitutiones Literasque Apostolicas complectemur a Benedicto PP. XIV ad Leonem usque XIII (quem Deus diu sospitet): prae oculis habentes authentica opera, quae Bullas continent decem recentiorum Pontificum, ab Andrea Barberio typis. Rev. Cam. Apostolicae in Urbe impressa. Et verbis utentes editorum taurinensium, « ne hic videamur lectores lusisse dolis », tercenta circiter diplomata, quae Benedicti pontificatum respiciunt, sive anecdota sint et ex Vaticano Archivo nunc primum extracta, sive sparsim in lucem a luculentis historiae scriptoribus prolata, Tomo V alterius huius Seriei colligentes, ab hoc tomo initium nostrae editionis sumimus: utpote quia quatuor voluminibus praecedentibus, quae pariter sub praelo sunt, Constitutiones et Bullas sub oculis ipsius summi Pontificis iam editas, eodem ordine chronologico eademque distributione contineri necesse sit.

Loco suo anecdota diplomata aliorum Pontificum dabimus, veteribus nova inserentes, ut in unum corpus omia compacta remaneant, uno tantum servato chronologico ordine: postquam diligentem fecerimus revisionem (praeter historicos libros probatosque auctores) chartarum omnium ac voluminum, quae in Romano Sedis Apostolicae Tabulario asservantur; ex quo foecunda seges partim est col-

lecta, partim colligenda remanet; cum nobis ex beneplacito ac iussu Sancti Patris Leonis XIII aditus omnes, ad requirenda diplomata, et ad eorum authentiam integritatemque firmandam, pluribus ab hinc mensibus pateant.

Collectionem omnem Magni Bullarii, in Series duas dispertitam, sequetur locupletissimum supplementum, seu Appendix, Epistolas, Privilegia, Bullas ac Diplomata omnia continens, quae Cocquelinium mainardianae editionis moderatorem fugerunt, vel quia omnino ignota, vel quia dispersa fuerant et posterius inventa. Hac Appendice editorum taurinensium graviora promissa solventes, in lucem proferemus plus quam decem millia diplomatum atque chartarum, ab egregiis doctisque viris praelo iam destinatarum, postquam Romae pluribus annis consederant, duce Illmo Dno Aloysio Tomassettio, ac sub auspiciis Emorum Praesulum, S. R. E. Cardinalium, Francisci Gaude et Aloysii Bilio. Ad trutinam denuo revocata sunt haec nondum inserta in Bullarii Romani voluminibus documenta, in consessu aliquot neapolitani Cleri sacerdotum, sacrae Theologiae ac sanctorum Canonum peritorum; qui ab Excmo Dno Archiepiscopo Neapolitano, votis obsecondante Apostolicae Sedis, ad hoc opus summa cura et studio implendum delecti fuere; ut, vestigiis romani consessus per omnia insistentes, integram diuque expectatam Bullarii Romani editionem quam cito perficerent.

Summi Ecclesiae Pastoris nobis benevolentia non defuit; favor Emi Cardinalis Papae a secretis pro politicis negotiis, ac Emi Cardinalis S. Congregationis Concilii Praefecti, quam plurium quoque Catholici orbis Antistitum nobis praesto fuit; sed praesertim Neapolitanae nostrae Archidioecesis Praesulis paterna vere protectio, qua dignatus est sub suis auspiciis editionem hanc exequutioni mandare. In spem igitur adducimur fore ut nobis auxilia non desint, quibus cumulati taurinenses editores fuere: universo ecclesiastico coetui, cui maximam utilitatem in addiscendis sacris disciplinis haec integra editio affert, programma dirigitur; ut veneratio erga Apostolicam Sedem hisce difficillimis temporibus magis ac magis augeatur: quippe quod, semel collectis atque cognitis Romanorum Pontificum pro temporum diversitate ac opportunitate statutis, praecipuae sapientiae plenis, Ecclesiae iura hodie ab hostibus tam dire conculcata defendantur, et ad ipsorum normam Principum ac populorum corda sancte recteque dirigantur.

Neapoli die XV Augusti MDCCCLXXXIII

HENRICUS CAPORASO EDITOR

SEGRETERIA DELLA SACRA CONGREGAZIONE DEL CONCILIO

All' Ill.mo e Rev.mo Monsignor **Guglielmo Sanfelice** *Arcivescovo di Napoli*

Illustrissimo e Reverendissimo Monsignore

Di quanto peso sieno i diplomi e le epistole dei Romani Pontefici per la difesa dei dommi, per la norma dei costumi, per il sostegno della Ecclesiastica disciplina, nessuno è che ignori. Onde è che quando nel 1857, gli Editori Torinesi Franco e Dalmazzo posero mano alla ristampa del Bollario Romano, questa Sacra Congregazione del Concilio scrisse una lettera all'Eccellentissimo Cardinale Gaude, a cui questa ristampa era intitolata, affinchè nei modi che più gli paressero opportuni, cooperasse alla buona riuscita di un'opera, la quale, attese le sue vaste proporzioni, non poteva essere coronata di felice successo ove dagli Ecclesiastici, e segnatamente dall'Episcopato non ottenesse benevolo incoraggiamento. Ora pertanto che il sig. Enrico Caporaso di Napoli ha tolto a pubblicare le Bolle inedite di Benedetto XIV, ed a continuare il Bollario della Edizione Torinese, la medesima Sacra Congregazione non può far a meno d'interessare lo zelo di Vostra Signoria Illustrissima e Reverendissima, affinchè cooperi alla buona riuscita di quest' opera, di tanto decoro alla Sede Apostolica, di tanto vantaggio alla Repubblica Cristiana.

Sicuro che farà del suo meglio per rispondere alla premura di questa Sacra Congregazione, colgo il felice incontro per ripetermi con la più perfetta osservanza

Di Vostra Signoria Illustrissima e Reverendissima

Roma 9 Luglio 1883.

Il Segretario della S. Congregazione del Concilio

VERGA

Lettera di Sua Eccellenza Reverendissima Monsignor Guglielmo Sanfelice, Arcivescovo di Napoli e Patrono dell'Opera, scritta all'Editore nell'incominciare la stampa della continuazione del Bollario Romano — N. 2327.

Signore

L'Eminentissimo Cardinale Segretario di Stato nel mese di Ottobre del prossimo passato anno si degnava communicarci, che la S. V. aveva in animo di continuare in questa città la pubblicazione delle Bolle e dei Diplomi Pontifici, che incominciata in Torino dalla stamperia Franco e Dalmazzo, e proseguita dalla Ditta Vecco e C., restò sospesa al suo 25° volume. Aggiungeva poi che, essendo intendimento di lei completare la stereotipia dei volumi pubblicati, aggiungendovi tutti quei moltissimi documenti inediti, che con grandissimo studio e con lodevole zelo furono già raccolti, e volendo tutto eseguito con la scorta sicura e con la sapiente guida della Chiesa, Ci affidava l'incarico onorevole per Noi e pel Nostro Clero di nominare una Commissione di Teologi e Canonisti, per esaminare tutti i documenti prima che fossero pubblicati.

Noi con sollecitudine eseguimmo i venerati comandi e nominammo la Commissione, dalla quale siamo assicurati che può incominciarsi la pubblicazione delle Bolle inedite di Benedetto XIV e continuarsi il Bollario della Edizione Torinese.

E poichè Ella desidera che questa serie napolitana del Bollario, che segue la Torinese, sia messa sotto i Nostri Auspicii, volentieri accettiamo quest'onore; anzi per eseguire quello che la Sacra Congregazione, del Concilio desidera che da Noi si faccia per la buona riuscita di quest'opera, con lettera del 9 corrente, di cui trova qui annessa una copia, Noi e diamo incoraggiamento e promettiamo tutto il Nostro appoggio, affinchè un'opera di così vaste proporzioni col concorso degli Ecclesiastici e segnatamente dell'Episcopato Cattolico sia coronata di felice successo.

Vogliamo poi che niun documento o prefazione o nota sia pubblicata dalla S. V. senza il parere della Nostra Commissione ed il permesso di stampa che dalla stessa si darà in iscritto dopo maturo esame, e quando sorgessero dubbii di rilievo, la Commissione si radunerà alla Nostra presenza per risolversi da Noi. Con queste norme la ristampa del Bollario, e la stampa della parte inedita dello stesso sarà fatta con quella diligenza che corrisponde all'importanza dell'opera, e questa riuscirà a gloria di Dio e a vero vantaggio del Clero.

Napoli 24 luglio 1883.

firmato — † GUGLIELMO ARCIVESCOVO

ARCHIEPISCOPALIS CENSURA PRO EDENDIS LIBRIS

Die XX Augusti 1883

Nihil obstat
Januarius M. de Pompeis
Censor Theologus

Imprimatur
Joseph. Can. Molinari
Deputatus

Illustrissimo Signore

Sono lieto di far conoscere alla S. V. Illma come alla lettera, con cui presentai all'Emo Signor Cardinale Segretario di Stato il primo fascicolo della sua edizione del Bollario Romano, S. E. Rma si è degnato rispondere in questi precisi termini:

« Ill.mo e R.mo Signore

« Accompagnato da relativo foglio di V. S. Ill.ma e R.ma ricevetti il primo fascicolo della edizione « del Bollario, che, sotto gli auspicii di Lei, ha preso a continuare l'Editore Sig. Enrico Caporaso. Mi « recò la più viva soddisfazione il vedere che il solerte editore ha già coraggiosamente posto mano ad « eseguire il programma da lui pubblicato per un'opera di tanto rilievo, e che il fascicolo dato in luce « sia riuscito per ogni verso commendevole. Prego per tanto la S. V. a porgergli i miei ringraziamenti « per la gradita offerta, e ad esprimergli la mia piena fiducia che com'egli non ometterà nulla perchè « l'opera corrisponda al concepitone disegno, così l'Episcopato ed il Clero Cattolico non lascerà da sua « parte di apportarle il necessario suo concorso ed incoraggiamento.

« In questa fiducia mi pregio confermarle i sensi della più distinta stima, onde sono ecc. ecc.— Roma 5 Dicembre 1883.

firmato — L. Card. Iacobini.

Tanto doveva comunicare alla S. V. ed aggiungo i miei più sinceri rallegramenti, in quella che di gran cuore La benedico.

Napoli 10 Dicembre 1883.

Aff.mo di cuore

† **Guglielmo Arcivescovo**

Ill. Signore Enrico Caporaso
Editore del Bollario Romano
Napoli

CONDITIONES SUBSCRIPTIONIS

1° Haec Series neapolitana, quae totius Magni Bullarii altera est, excusa characteribus et forma eisdem ac prima, colliget Bullas, Diplomata, Privilegia atque alia, edita et inedita, a Benedicto XIV ad Leonem XIII; dum interiecta prodibit interrupta *Appendix* primae Seriei.

2.° Totum opus in lucem proferetur voluminibus *in 4.° maximo.*

3.° Pretium pro unoquoque folio, paginis octo constante, quarum singulae duabus columnis impressae *L. ital.* 0,25.

4.° Pretium solvetur actu receptionis uniuscuiusque voluminis.

5.° Habita eadem pretii ratione venumdabuntur vigintiquinque usque adhuc edita volumina, quibus tota constat Series prima.

6.° Erit subscriptorum tam primae quam secundae Seriei, extra Italiae regnum, obire impensas transmissionis ac vectigalis.

BENEDICTVS XIV.

COMMENTARIUS

DE VITA BENEDICTI XIV. PONT. MAX.

AUCTORE

IOSEPHO CANONICO SILVESTRIO PRATENSI

COMMENTARIUS
DE VITA BENEDICTI XIV. PONT. MAX.

AUCTORE

IOSEPHO CANONICO SILVESTRIO PRATENSI

Benedictus XIV. antea Prosper Lambertinius, Bononiae inter Italiae urbes splendididissimae, hominibus eruditis, studiisque liberalibus affluentis, millesimo sexcentesimo septuagesimo quinto post Christum anno, III. idus maias, ex Marcello, et Lucretia Bulgarinia, parentibus nobilissimis natus est. Puerulus adhuc homini doctissimo Paullo Pasio traditur litterulis imbuendus, deincepsque Santi Stancario sacerdoti, a quo grammaticam latinam, italicamque doceretur. In eo statim mira apparuit discendi cupiditas, ingenium praecox, et memoria firmissima, quibus condiscipulos longe superabat, maximaeque admirationi erat praeceptori, qui ceteros caussa aemulationis in eum intueri, eumque imitari iubebat; tantamque in puero virtutum indolem suspiciebat, ut magna de illo Deum opt. max. iam decrevisse praemonere non dubitaverit.

Post aliquot annorum convictum in Academia Ardentium, de Portu etiam nuncupata, quam sodales a Somascha ea tempestate regebant, missus est Romam ad collegium Clementinum, item Somaschorum quum annum ageret XIII. Illic rhetoricae, philosophiae, atque theologiae gradatim operam dedit, tantosque in illas processus habuit, ut litterariis collegii commissionibus unus inter omnes maxime emineret. Cumque iis in commissionibus latinam quondam orationem habuisset coram Cardinali Panfilio, mire virum eminentissimnm delectavit, eiusque iudicium, laudem, et favorem promeruit: ex quo factum est, ut ille tironem Prosperum ingenio, doctrinaque florescentem Summo Pontifici Innocentio XII. vehementer commendaverit. Pon-

tifex autem tanta eum statim complexus est charitate, ut quae sacerdotia eo tempore in dioecesi bononiensi vacabant, omnia Prospero contulerit: quae Pontificis largitas si cui modum liberalitatis excedere videatur, ille animum inducere discat, nulli impensae Principibus in fovendis ingeniis parcendum esse, propterea quod ex ingeniorum vi, doctrina, atque honore maximae utilitates, et ornamenta ad statum reipublicae muniendum, atque firmandum existunt.

Tirocinio studiorum illius collegii absoluto quum ad scientiam iuris suopte ingenio duceretur, vitaeque institutum sacricolarum, qua semper fuerat pietate, iam suscipere statuisset, praestantissimos audire Romae iurisconsultos, et apud Ferrarium Dominicianum magnae auctoritatis theologum frequens esse coepit. Eas adeo in doctrinas ob ingenii celeritatem, animique contentionem processit, ut adolescens vix annorum undeviginti insignia utriusque facultatis per legitimam probationem in Sapientiae Lyceo iure optimo adeptus sit. Ut autem ad causas dicendas, atque ad usum forensem instrueretur, ducem habuit, et moderatorem Alexandrum Capraram XII. virum litibus iudicandis. Hisce exercitationibus ad officii munera satis superque instructus ipse per se causas agere coepit: eoque in officio cum iudicibus doctrinam suam, atque integritatem, tum clientibus fidem, studiumque probavit: quare evenit, ut magna de eo opinio, atque existimatio in Urbe crebresceret; quas, ut ipse magis magisque foveret, disciplinis universis, ex quibus scientia iuris coalescere potest, operam studio acerrimo navabat: neque ea ipsa tempora, quae subseciva sibi erant, vel animi gratia operibus vacua minime perire patiebatur; nonnullos enim adolescentes, qui eum de iuris scientia consulebant, umbratili tunc doctrina, atque exercitatione iuvabat, quos inter connumerabatur qui postea naturam ducem sequutus, poesi, legibus vale dicto, se penitus dedidit, Petrus Metastasius.

Post Innocentii decessum Clemens XI. quem Lambertinii iuvenescentis doctrina, atque virtus non latebant, munus eum advocati in consistorium principis obire iussit, dein promotorem fidei, quod maximi Romae momenti officium est, dicere non dubitavit, et quarto post anno canonicum basilicae Vaticanae cum beneficio theologi esse voluit, atque anno post ordini Antistitum urbanorum accensuit: quod optimum Pontificis de eo iudicium ipse sedulitate, et instantia effecit, ut ab hominibus vel fastidiose iudicantibus comprobaretur; et tanta eidem inerat agendi dexteritas, tantaque subtilitas in veritate persequenda, et investiganda, ut cuique certa consilia sciscitanti responsa satis commode dare posset. Cumque nomen eius in dies Romae cla-

resceret, ipsi uni diversorum officiorum munera veluti aggerebantur; nam eodem fere tempore inter iudices adversum haeresim adlectus est; item in sacrum Consilium legitimis ritibus cognoscendis, inque illud de Ecclesiae iuribus retinendis, atque in Consilium principis de iudicatis sontibus absolvendis est cooptatus. Neque de eo silendum est munere, quod dicunt ab actis Sacri Consilii Tridentinis decretis interpretandis; nam qui eo fungitur, ob gravitatem, sanctitatemque rerum, quae aguntur, universi scientiam Ecclesiae iuris, theologiae doctrinam, et facultatem, omnemque consuetudinis rationem, disciplinamque temporum animo tenere debet. Quantum hisce Lambertinius artibus polleret, ex consultationibus, et responsis eruditionis plenissimis, quae ab se conscripta deinceps typis vulgavit, liquido patuit. Insuper ab Innocentio XIII. qui Clementi successerat, consultus sacrorum canonum apud summum magistrum criminibus expiandis dictus est.

Hominem unum tot, tamque diversa naviter obeuntem munera omnes Romae admirabantur, et ipsemet Lambertinius in epistola ad Querinium Cassinatem, = me, scripsit, hominem tricipitem putant, cui tanta imponuntur negotia: unicuique singularis animus opus esset, at qui mihi inest, vix mihi suppetit uni = Nemo equidem alius tanto officiorum ponderi suffecisset; vires enim mentis languerent, ingenii acies obtunderetur, doctrinae opes exhaurirentur, memoria senesceret. At Lambertinius, uti poetice de eo, qui poetis tantopere delectabatur, loquar = duris ut ilex tonsa bipennibus — per damna per caedes ab ipso — ducit opes, animumque ferro = quandoquidem ex acerrimo rerum plurimarum studio, maximoque mentis conatu alacer, hilarisque ad coetus hominum inter se gratia animi variis de rebus colloquentium festinabat. Hic sermo eius ob celeritatem ingenii, copiam leporum, artemque humaniter lacessendi, et subtiliter respondendi homines urbanos, et doctos mira iucunditate perfundebat.

Innocentio suffectus est Benedictus XIII. qui iam affecta erat aetate, et rerum civilium, praecipueque artium regendi magis fortasse quam par erat, expers habebatur; at utrique principatui sapienter providisse dicendus est, quippe qui, artibus ad altiora nitentium deceptis, Lambertinium apud se frequentem esse voluit, eiusque doctrina, et prudentia iterum, saepiusque usus est; tantumque Pontifici in illius sententia fiduciae fuit, ut quando res sibi maximi momenti cognoscenda proponeretur, pene subridens dicere soleret = ecquid doctor ille noster (ad Lambertinium advertens animum) hac de re sentit? quid arbitratur? quid consulit? = Fuerit ille pontifex, uti plerique memoriae prodiderunt, magis theologiae tradendae quam regno pro-

curando natus, quod de compluribus principibus ex Dantis sententia dici posset; laudi tamen illi dandum est quod ad consilium in rebus gravissimis, quibus se se imparem sentiebat, virum doctissimum adhibuerit, idque publici semper exstiterit emolumenti: alteri autem inani sua mente freti, nec de prudentium sententia consilium capientes saepe reipublicae statum pessundant, secundum vatis effatum = quidquid delirant reges, plectuntur achivi = Sed placuit Pontifici, ne tanta Lambertinii virtus, doctrina, et promerita minus in honore quam par erat, viderentur, eum in amplissimum episcoporum ordinem referri: quare primum dixit episcopum Theodosiae, deincepsque, ut eius animi dotes, opesque mentis gubernaculo dioecesis praelucerent, Anconitanis antistitem dedit; non prius tamen ab se dimisit, quam doctrina eius et opera est usus in romana Synodo, quae de instauranda sacricolarum disciplina habita est.

Mirabile dictu, quam se Lambertinius Anconitanis probaverit. Munera enim pastoralis officii tanta alacritate, studio, et religione statim obire coepit, ut de se omnibus opinionem iniecerit, se in episcopatu non honorem, sed bonum opus spectasse. Dioecesim perlustrabat, Synodos habebat, populum ad pietatem scripto, et voce informabat, nullaque res eum fugiebat, quae aut corrigenda aut mutanda, aut esset animadvertenda. Cumque nil sibi magis persuasum habuerit quam sacricolas non modo sanctitate morum, verum etiam doctrinae copia ceteris praestare oportere, studia et ingenia impense fovit; quod est cuiusque episcoporum commendatio vel maxima; quandoquidem sacerdotum ingenio, doctrina, et prudentia multae ex populorum mentibus, quae christianos minus decent, opiniones tolluntur; iidemque in officio erga patriam, et magistratus, tum erga proceres, et tenues non invitis animis continentur; unde pax, concordia, et caritas in hominum societate gignuntur, atque conflantur; a quibus ars bene, beateque vivendi, quam philosophia praepotens, et gloriosa incassum iactat, et pollicetur, existere potest. Idem rationem habuit sacricolarum quippe sententiae principis episcoporum inhaerens = *episcopos numquam in cleris debere dominari, sed formam fieri gregis ex animo* = (Petri epist. 1. cap. 5) idcirco faciles illis ad eum aditus erant, sive ab eo quid favoris, aut veniae peterent, sive de aliquo apud eum conqueri vellent, sive dubia eum de re consulendum putarent. Sacerdotes autem eos, quos sibi in dioecesis procuratione adiutores adsciverat, vel quos eo iam fungentes munere invenerat, in consilia sua semper adhibuit, ratus episcopum ex opere, cura, atque sollicitudine non fructus uberes, diuturnosque capere posse, nisi in sacerdotio sociata capitis, membro-

rumque concordia: ex quo fiebat, ut rursus sacerdotum in eo esset fiducia maxima, adfectus mirificus, et observantia singularis: itemque universi gregis in pastorem doctrina, et caritate praestantissimum mira exardescebant studia, et officia.

Exemplo autem sui sacricolas ad studiorum laborem, contentionemque acuebat; cuique enim eorum constabat episcopum *nocturna versare manu, versare diurna* libros pene innumeros, ex quibus sibi lautam supellectilem comparabat ad ea conficienda, quae postea vulgavit, opera eruditionis, doctrinaeque refertissima. Tanto enim ille studiorum amore tenebatur, ut si quando contentionem lectitandi, scriptitandique animi gratia intermitteret, ab ipso studio, mitiori tamen, et leniori, remissionem animi petere delectabatur: quare ad amicos veteres sibi, ut ipse aiebat, fortasse subiratos, Virgilium, Horatium, Tullium, Plinium, et Senecam confugere solemne habuit, ab eis dicere solitus non tam se refici, et recreari, quam ad illorum memoriam dulcissimam temporum revocari, quibus unum sui moderandi munus habens vita secura, molestiisque vacua utebatur: quam consuetudinem teneri ab iis omnibus oporteret, queis aut verba publice ex officio facienda sunt, aut scripta quaque de caussa in lucem proferenda: ab iis enim scriptoribus, qui principes habentur, oratio crescit, et scribendi facultas, unde severioris doctrinae praecepta, aut quae ad rei vel sacrae, vel publicae usum traduntur, splendore quasi verborum illustrata dignitatem, atque amplitudinem magistratuum, et sacerdotum tuentur, et sustinent: quod utinam huic nostrae miserae aetati usuveniret, quae maiorum gloriae incuriosa, et nihil magis appetens quam exterarum gentium, o dedecus! mores, sermones, studia, disciplinasque imitari, de summis magistris temere effutit, eosdemque indignans praeterit, et oblivione, si fieri posset, vellet obruere. Qui mos plane barbarus, penitusque animo abominandus ne magis invalescat, sacricolae pro viribus adnitantur, immo ut ex finibus nostris exterminetur, doctrina, auctoritate, omnique instantia adlaborent: quod nos ex bonorum sententia eventurum confidimus, si veterum ipsi studiorum rationem revocent, si libros stilo antiquorum exaratos in vulgus quamplurimos efferant, sique pueros sibi traditos latinis, graecisque litteris ad humanitatem more maiorum informent. Recta studiorum ratio, et sollicita puerorum institutio publicum bonum est, et civile quodammodo sacerdotium: quare quotquot estis Christi sacerdotes haud ab hoc sacerdotio abhorreatis; hoc enim illi Christi sanctissimo maximam in hominum societate existimationem, benevolentiamque conciliat, unde ipsamet relligio acceptior Christicolis, et gratior evadit.

Id ipsum Lambertinius in huiusmodi librorum iucunditate, studiorumque ratione maxime spectabat, ut ipsis ex scriptis eius sane liquet.

Pontifex interea summam ex Anconitana Lambertinii commendatione voluptatem capiebat, diuque mente agitavit, num virtus eius omnibus spectatissima ampliori esset dignitate exornanda, quod nonnulli senserunt: ornavit tandem commotus, ut aiunt, ab ipsius Lambertinii scommate lepidissimo, scilicet in amplissimum patrum purpuratorum senatum legit. Hic praeclarissimus honoris gradus, qui summo principatui proximus est, nil de Lambertinii vita, nil de moribus immutavit, et is cuidam sibi gratulanti respondit = pro certo habeas me tantum vestium colorem mutaturum; ceterum idem ac fui Lambertinius semper ero hilaris, festivus, amicus tuus = Quae morum constantia in conditionis mutatione degenerem non arguit animum, docetque eum delatis honoribus dignum esse qui se ab iis non commoveri, aut extolli patitur, immo eosdem infra se positos sibi inservire, reique publicae esse emolumento cogit. Anconitani de amplissimi honoris accessione in antistite optime de se merito laetitia gestivere; quae Lambertinio acceptissima fuit confirmatio eorum in se iudicii, et voluntatis, minime vero caussa elationis sui, superbiae, et fastidii. Quae animi moderatio, continentia, et humanitas cunctis in magistratibus requirendae sunt; eaedemque longe praeclariores, eminentioresque eos decent, qui appellationem sacro in principatu sibi eminentissimam confinxerunt.

Clemens XII. e gente Corsinia florentinus, qui Benedicto XIII. successerat, vir consilio, et virtute praestans, sacrum imperium vixdum auspicatus animum induxit disciplinam Ecclesiae sibi commissae iam inclinatam ad normam veterum revocare; opus pontificis immortalitate digni. Hoc ut ex eius sententia succederet, episcopos numeris omnibus absolutissimos mitti oportebat; quod et fecit quam maxime diligenter. Episcopi etiam translatio quandoque necessaria est, ut alicui dioecesi rectius, providentiusque consulatur, seu quis conditioni loci aptior ingenio, et prudentia videatur, seu civitatis dignitas selectissimum postulet. Id tum Bononiae plane contingebat, quae civitas cultu hominum, splendore litterarum, divitiarumque copia a Roma proxima est. Pontifex ergo, ut Bononiam pro dignitate eius episcopum mitteret, episcopum Anconitanorum transferendum censuit. Quantum id aegritudini, et dolori Anconitanis, tantum laetitiae, et voluptati Bononiensibus fuit. Hi libentissimi omnes Lambertinium non ut civem, verum uti antistitem virtute, et doctrina probatissimis datum sibi divinitus exceperunt; et ille Bononiensibus suis is archiepiscopus apparuit, quem ipsi iam fama cognitum iu-

dicaverant, nempe *forma gregis ex animo*. Omnes enim in eum intuentes, eumque spectantes habebant in quoque virtutum genere exemplar ad imitandum praeclarissimum. Nulla in eo avaritiae suspicio, nullus divitiarum appetitus, nulla deliciarum cupiditas; in eo potius effusa in pauperes liberalitas elucebat, amor frugalitatis, rerumque humanarum contemptio; semperque visus est habuisse sibi persuasum dignitatem honoris eminentissimi non luxu regifico, non opibus invidendis, non exquisitiore vitae cultu, verum animi magnitudine, consiliorum sapientia, multiplici doctrina, omniumque exemplo virtutum esse honestandam.

Procurationem latissimae dioecesis summa aggressus est alacritate, et sollertia. Quamprimum curias, uti adiutores sacri ministerii, eorumque regendi, docendique rationem per se recognosceret, ad unam omnes perlustrandas censuit, quod reipsa fecit maximo cum populorum fructu. Ratus pastorali muneri prodesse vel plurimum si episcopus fiat omnibus omnia, homines cuiusque conditionis ad se quotidie admitti patiebatur, et nemo ab adspectu eius recessit, quin aut esset voti compos, aut sapientia eius, consilio, et monitis recreatus. Quamplurimi autem desiderio conveniendi eius flagrabant, ut omnigenam ipsius eruditionem, doctrinam, rerumque prudentiam admirarentur, necnon ut festivi ingenii celeritate, et leporibus episcopo non indignis delectarentur; a quibus ipse hoc minime abhorrebat quod homines et hac arte, qua mire pollebat, virtutem doceri posse arbitrabatur ex Horatii sui sententia =. . . ridentem dicere verum — Quid vetat? = Is vero cum viris doctissimis, quibus Academia Bononiensis ea tempestate affluebat, sermocinari in deliciis habuit; ex eorumque collocutionibus quid semper utilitatis, vel decoris studiis, et civitati prodibat; eidemque Academiae, quam Institutum vocant, supellectilem, commoda, et dignitatem augenda curavit. Maximae autem ei curae, et sollicitudini fuit Collegium Clericorum Bononiae consistentium; nam ab eorum institutione recta totius dioecesis pendet procuratio; quandoquidem sacerdotum moribus, doctrina, et prudentia virtutes christianorum foventur, vitia tolluntur, erroresque emendantur: quare sancta Synodus Tridentina sapientissimo consilio statuerat, gravissimisque verbis decreverat, ut unaquaque in dioecesi collegium clericorum existeret, quod et habili translatione Seminarium nuncupavit ex eo quod alantur ibi, et erudiantur pueri bonarum artium, et religionis institutis, ut suo tempore alius alio colendae Vineae Domini transferantur: eadem praeterea episcopis omnium rerum potestatem fecit, quae ad Seminarium constituendum, instruendumque reditibus ex eorum sententia necessaria viderentur. Lambertinius non

magis Sanctae Synodi auctoritati obsequutus quam suopte inductus iudicio collegium clericorum Bononiae ordinavit; nam disciplinae alumnorum consuluit, acerbitatem institutorum lenivit, studiorumque rationem magistris evolvit: maximam autem studiorum curam in Sacra Scriptura, sanctorumque Patrum libris versari voluit, quod theologia, aiebat, absque eo adiumento, et subsidio plerumque claudicat, et nonnunquam magis subtilis, et subobscura de rebus divinis disserendi ratio, quam sermo de Deo ex divinis verbis dicenda est. Ipse interea, licet dioecesis curis obrueretur, divinisque precibus prout Ecclesiae sollicitudo ab episcopo postulat, quotidie operam daret, multa tamen de integro scriptitabat pro eiusdem dioecesis opportunitate, et operibus suis maioribus, quae Romae inchoata, et Anconae non intermissa iam Bononiae confecerat, extremam manum imponere properabat. Quas ad lucubrationes complures illius aetatis homines eruditissimos adhibebat, nec dignitatem suam, qua erat modestia, dedecere existimabat, si in re immensi operis scilicet de *Canonizatione*, memoria eorum, doctrina, et labore quandoque uteretur. Haud nostri instituti est de Lambertinii operibus disserere, atque iudicare, idque duabus de caussis, prima quod tantum de vita eius commentariolum exarandum suscepimus; altera, quod nos tantorum operum mole opprimi verebamur: tertia quoque adiici potest, quod quum nostra haec verba de vita, et moribus Lambertinii collectioni maximae operum eius praemittenda essent, iudicium lectorum, qui nisi eruditi esse nequeunt, occupari a nobis penitus dedecere arbitrati sumus.

At nobis hic maius surgit opus, cui impares quidem nosmetipsos sentimus; nam Lambertinius noster iam summo omnium dignitatum, et principatuum fastigio ob virtutem, et doctrinam spectatissimas potiturus est. Perlato nuncio de obitu Clementis XII. is Romam profectus est ad comitia eligendo pontifici, ut mos est, in conclavi. Ibi, neminem latet, PP. Cardinalibus consistendum esse, donicum de novo pontifice ex tertia bis saltem suffragiorum parte convenerint: quod sapientissimo consilio institutum est, ne nimia ab mora quid detrimenti christiana respublica capiat: etenim PP. Cardinales nisi taedium cellularum timescerent, neque eo reapse afficerentur, saepius electionem studiorum varietate, officiorumque permutatione longissime duceretur, quod et hac vice pene contigit, nam sex ad menses ducta est et fortasse longius ducebatur, nisi media aestas inclusos admonuisset de valetudine, quae in aedibus Vaticani nimio sub sole aestu tentari solet; iamque nonnulli PP. Cardinales minus valebant, nec defuere qui vel aegrotarent. At ex instituto conclave nefas erat aperiri infecto pontifice. Quorsum

haec mora evadet? Dum PP. Cardinales in quotidiano conventu haerebant, nec quid adhuc spei negotii impeditissimi expediendi interlucebat, Lambertinius, uti languentes, taedioque affectos festivitate sua recreando ad exitum impelleret, Fratres, ait, quid amplius morae? quid hic consiliis, quid suffragiis consumimur? eligite tandem. Vultisne sanctum? eligite Gottinm: mavultis politicum? eligite Aldovrandium. Sin autem vobis placet homo non iniucundus, iubetote esse me. Haec verba Patribus vel invitis quandam iucunditatem expressere, statimque conventus dimissus est. Illi autem cellulis inclusi ea Lambertinii verba, quae animos eorum tetigerat, animis agitarunt: singulis visum est, Lambertinium iam fama doctrinae, rerumque prudentia praedicatum eum fore pontificem, quem Romani iam morae impatientes, et mussitantes, Principes christiani, universaque christianorum respublica post sex mensium quaestiones, et suffragia virtutum exemplar, et sapientiae oraculum exspectarent.

Conventu insequenti, habito XVI. Kal. Sept. an. MDCCXXXX. ex schedis Patrum resignatis Prosper Cardinalis Lambertinius prodiit Pontifex Maximus. Audito cognomine laetitia omnium coorta est, omnesque gaudio perfunduntur. Is post acceptum clara rite voce honorem legitime delatum nomen sibi adscivit Benedictus XIV, quo et nos dehinc appellabimus. Ceremoniis de electione confectis Protodiaconus Cardinalis bona venia Pontificis fenestram iam tum a structoribus reseratam adit, uti populo in cavedio confertissimo *gaudium magnum* de more *annuntiaret*. Pronunciato cognomine ingens omnium plausus erupit: Benedictus vivat, resonabat aether: Benedicto fauste, feliciter, prospere multitudo adclamabat: festivis vocibus tonitrus tormentorum ab Arce admiscebantur, turriumque sacrarum aera tinnitu monebant universos de novo pontifice, cuius vix cognomine accepto plebs per vias exsultim vagabatur, et alii aliis nunciantes Romam totam ad gaudii, laetitiaeque voluptatem exscitarunt.

Haec laetitia, qua primum Roma, deincepsque universa Christianorum gens affecta est, ab exspectatione oriebatur, quam de se novus Pontifex celebritate famae iam concitaverat, et quam ipse brevi explevit, et vicit. Nam Benedictus, cuius electio non humano consilio, sed divino quodam afflatu, quippe praeter opinionem, evenit, principatum geminum auspicatus est id animum inducens nil suis commodis, suaeque utilitati ab electoribus esse consultum, verum se onus omnium gravissimum suscipere iussum esse pro universae christianorum reipublicae bono, necnon pro romani imperii securitate. Quare eae virtutes, quae eminere in principe debent, pro viribus stu-

duit, ut in se vel initio principatus maxime suapte natura eniterent. Princeps earum prudentia censenda est; quae cum sit ex Tullii sententia rerum expetendarum, fugiendarumque scientia, haberi merito potest scientia multitudinis regendae ex eo etiam effatu antiqui Patris = qui prudens est, regat nos = Ex ea iudicium emanat de hominibus eligendis, quorum opera, ministerio, et consilio princeps in regno procurando utatur necesse est. Quantum Benedictus et eo polleret hoc apprime significavit, quod publicis negotiis Valentium Cardinalem praefecit. Hic nam consilii celeritate praestabat, et mire operosus existimabatur: magnam etiam ei rerum gerendarum prudentiam inesse dicebant, quod legatus Pontificis apud Principes artem regnandi, et veteratorum declinandi fraudes probe nosset. Idem vix publica negotia est aggressus, consilium patefecit de statu pontificiae ditionis reformando, quem vel superiorum pontificum lenta senectus, vel probrosa cupidorum ditescendi incuria, vel pravum plurimorum studium vetera, quae irrepserant, incommoda tollerandi, inglorium, et pene contemnendum effecerant. Quamplurimi consiliis eius obstiterunt, et cuique semper vel optimo eo in regno obstabunt, donec ea regundi, et administrandi ratio antiquetur; nam non unius principis voluntate, neque administrorum omnium sententiis uno, eodemque in consilio conflatis, sed diversis muneribus fungentium arbitrio, et libidine res publicae geruntur: quod catholicis hominibus maximae aegritudini est, nam quisque catholicus a Roma uti normam in Deum credendi, ita exemplum sapienter regundi populos proficisci vellet. Hoc catholicorum, et praesertim Italiae sacerdotum desiderium non graventur qui pontificia in ditione honoribus, muneribusque funguntur, nec qui aut potestate, aut curatione, aut administratione res publicas tueri iubentur: ea verba nobis expressit, testis sit Deus, studium vehementissimum, atque integerrima voluntas in Sanctissimum, et Beatissimum universae Ecclesiae Principem, et Parentem, cuius civile imperium in tanta obloquutorum frequentia aegerrimo nos animo improbari audimus, quod immo laudibus vellemus efferri, optimum omnium voce publica praedicari, id Principes spectare, sibique propositum habere, sub eoque cunctis hominibus vitam ducendi inesse desiderium. Sed unde digressi sumus, redeamus.

Et clementia in principe enitescat oportet; nam ceterae virtutes ab ea seiunctae hominibus velut hebescere viderentur: qua de re Benedictus, vixdum principatum adeptus, eam sibi animo inesse significandum curavit: etenim Cosciam Cardinalem, qui duodecimo ab anno in arce S. Angeli custodiebatur, educi iussit, utque ab odio infensi populi liberaret, ad Casertae Prin-

cipem remisit, qui ob sacrae purpurae obsequium damnorum acceptorum immemor illum in regno neapolitano, ubi erat natus, exsulare passus est.

Benedictus, procuratione regni Valentio commissa, applicuit se se, atque adiunxit ad cognoscenda Principum ingenia, cum quibus magna esse solent Pontifici pro Ecclesiae bono negotia, ratus si cum Principibus ageret ex eorum ingeniis, se facilius, atque ex sententia sua iura Ecclesiae catholicae conservaturum, eiusdemque Ecclesiae securitati, et prosperitati consulturum: quare hoc sibi maxime semper cautum fuit, ut ipse pro sacri principatus auctoritate, iure, et propagatione enitens, atque adlaborans, minime civilis imperii per artem obscuram, et quasi per cuniculos caussam fovere putaretur: quae agendi ratio mirum in modum effecit, ut ea, Pontifice Benedicto XIV, existeret, quae diversis temporibus desiderata est, Imperii et Sacerdotii concordia; et, quod maxima Benedicto laus est, magna omnium Europae principum officia, studia, et obsequia in eum exstiterunt, nec eorum quisquam si quid novi, quod Pontifici minus placere suspicaretur, mente agitaret, ausus est eo vivo, ut postea cognitum fuit, verbis expromere, nedum re ipsa perficere. Nec quisquam forte putet, aut suspicetur tantum Principum in Pontificem obsequium proficisci ab immodica illius in eos indulgentia; nam Benedictus cum quid eorum caussa Ecclesiae institutis remittebat, necnon quid novi rogatu eorumdem patiebatur, id numquam ob animi demissionem pro imperii maiestate, aut turpis spem lucri fecit; verum id unum animadvertebat Principes magna tum bona facere, tum mala christianae reipublicae inferre posse ex diversis eorum voluntatibus in romanum pontificem: etenim licet certa sit potestatum dissimilitudo, tamen ex animorum disiunctione oritur Pontificis, et Principum dissensio, ex qua quot, quantaeque diversis temporibus exstiterint calamitates, testis historia est. Benedictus eam Principum rationem, eum illis honorem habuit, eaque in eosdem usus est indulgentia, quibus mentes eorum, et animi non in Ecclesiam superbirent, aut insolescerent, verum ut illi Parentis omnium christianorum benignitate, et caritate commoti, et quodammodo victi animum inducerent, satis suae fore provisum securitati, quieti, et gloriae, si voluntati eius, cuius opinio ob ministerii divinitatem maxima in pòpulis est, obtemperare non gravarentur: quod Principum obsequium et reverentia in Rom. Pontificem si numquam per insanientem sapientiam, quae ipsosmet pene perdidit, defecisset, quae, et quanta in hominum societatem bona redundassent! Iam eos experientia, si sapere vellent, edocuit, nullam sibi spem imperii muniendi, firmandique esse nisi inita, confirmataque cum romano pontifice societate.

Haec quum exstat, multa ipsi invicem sibi praestant officia, quibus ipsa eo magis societas coalescit: et si quando Principes inter agendum quavis de causa in varias trahantur sententias, et vel armis decernant, Pontifex in neutram partem inclinans, nisi forte arbiter adhibeatur, neminem eorum offendit, licet alteri non obstans alteri favere videatur; quod plane Benedicto contigit, quum in Mariam Theresiam Augustam bellum propter avitam ditionem a potentissimis populis conflatum est; nam is transitum copiis neapolitanis, hispaniensibus, et germanis per fines Ecclesiae nullius partis studiosus dandum censuit, necnon earumdem partim variis in urbibus consistere indulsit: hoc ad honorem personae Pontificis rediit; nam complures diversorum militum proceres fama virtutum Benedicti compulsi, arrepta subsistendi occasione, Romam convolarunt, uti se ad pedes tanti pontificis libentes sisterent, seque beatos vocitabant, quibus Benedicti XIV, cuius nomen apud suos celebritate famae praedicabatur, praesentia, et adloquio perfrui contigerat. Quid plura? Karolus III. utriusque Siciliae rex, qui postea rex Hispaniarum, quum in Veliternis cum exercitu versaretur, tanto repente desiderio invisendi, salutandique Pontificis incaluit, ut quam maxima Principes possunt celeritate Romam adiit, ad pedesque Benedicti licet invitissimi se se abiecit hisce usus verbis = Sine me in te ipsius Christi vicarium dignissimum venerari: = cui Benedictus respondens ait = ego uti Christi vicarius ad meos pedes te video, at egomet uti homo ad tuos me sisto rex praestantissime. =

Bellum, quod per Italiam exarserat, gravius, et atrocius apud Genuenses desaeviit; nam qui tum dux Genuam iure belli pro Maria Theresia Augusta occupabat, homo humanitatis prorsus expers, praeterquamquod ingentem pro militum commeatu pecuniam imperaverat, minimeque licentiam militum continebat, omnique contumeliarum genere ipsos magistratus affecerat, tributum tricies centenorum millium nummûm aureorum imposuit ea lege, ut tribus vicibus haud longis intervallis persolverent: ni facerent, direptionem, caedes, et ignem minitatus est. Id caussae fuit Benedicto cur paterni animi studium, et miserationem in eam Rempublicam, prout Pontificem decet, declararet: nam apud Mariam Theresiam Augustam per legatum suum Vindobonae consistentem calamitatem, et aerumnas Genuensium, uti parens publicus deploravit: belli esse iura affirmabat, at his modum esse adhibendum: principem quemque decere clementiam, magis autem magisque principem feminam, quae suapte natura misericors est; et alia pleraque proponi iussit digna Pontifice, et Marie Theresiae ingenio, quod probe ipse norat, accomodata. Illa seu misericordia mota, seu verecundia victa legato respon-

dit, se ob obsequium erga Pontificem, eiusdemque preces inssuram, a Genuensibus tertiam impositi tributi partem non esse conferendam. Quod mox ubi Benedictus accepit, uti Genuenses adflictos, et pene iacentes erigeret, atque recrearet, epistolam de impetrata remissione ad amplissimum Ordinem misit: quod si ille dux inhumanus cum militari quaestore, homine immanissimo, ab opprimendis Genuensibus non abstinuit, Pontificis tamen in eos promeritum minime imminutum est, nosque potius procuratorum regni fraudibus, et avaritiae maledicemus, unde evenit, ne iussa Theresiae Augustae perficerentur.

Et cum aliis principibus res complures egit gravissimas tanta usque cum doctrinae, et prudentiae, et humanitatis laude, ut numquam sibi, suisque rebus, verum semper Ecclesiae universae tranquillitati, Principum honori, populorumqne utilitati consuluisse videretur. At si quid contentionis inter Principes intercederet qnominns dioeceses recte administrarentur, et quare populorum fides, pietas, et relligio quid detrimenti capere posset, tunc Benedictus, posthabita eorum ratione, eam unicam, quam a Deo tenebat, auctoritatem libere, nullique obnoxie exercebat: quod plane usuvenit quando sedem Patriarchae Aquileiensis, caussam contentionum inter Theresiam Augustam, et Venetorum rempublicam sustulit, novasque sedes episcopales Goritiae, et Utini, alteram in finibus Austriae, alteram Venetorum instituit. Id, qunm primnm res agi coepta est, senatns Venetus indigne tulit, quare legatum Romae consistentem domum revocavit, rursumque legatum Pontificis Romam remisit. At Benedictus conscientia suae auctoritatis fretus pro tuenda, fovendaque populorum relligione se minime commovit, nec est conquestus. At Principes post rem hinc et illinc, nt moris est, agitatam, in consilium Pontificis convenere, qnod utrobique commodum postea visum est.

Pari usus est auctoritatis constantia quum Constitntionem *Unigenitus*, ob qnam Ianseniani, et Quesnelliani nefaria, et impia pervicacia tot, tantasque turbas in Gallia exscitarunt, pontificio diplomate *Ex omnibus* confirmavit. Quae confirmatio si minus eos factiosos cohibuit, animos tamen ingentes addidit episcopis, et sacerdotibns in asserenda catholica fide, tuendaque Ecclesiae auctoritate, necnon Ludovico XV. regi, quem Benedictus et privatis litteris sustentabat, norma fuit negotii turbulentissimi qua meliori potuit ratione, procurandi, ne Galliae totins regnum impiae doctrinae incendio flagraret.

Atque hic nobis liceat obiter adimadvertere animorum labem, et pestilentiam ex perversa sacrorum codicum interpretatione, ex impia de rebus

divinis sentiendi licentia, ex nefaria tandem defectione ab Ecclesia Romana, quae *ecclesiarum omnium mater est, et magistra*. Qui Deum uti christianae religionis auctorem non mente, nec animo colunt, quique vicariam Dei auctoritatem in romano pontifice non reverentur, ab iis, quas memoravimus, caussis motus populorum, regnorumque exscidia profecta esse negant. At homines isti, si quas nos proximo exeunte saeculo nostris pene oculis vidimus, Galliae universae calamitates non viderunt, historiae monumenta, quae iamdudum circumferuntur, consulant, inspiciant, animadvertant. Eas quidem calamitates nisi quis sciens et prudens a veritate deflexerit, nemo non referet acceptas theologis ab Ecclesia catholica dissidentibus, philosophisque a ratione aeterna aberrantibus. Nam qui motus populorum sub eo, quem diximus, rege ex memoratis caussis adeo antiquissimi regni statum tentarunt, ut regis ipsius auctoritas, atque maiestas imminui coepta sit. Iam occulti hominum perditorum coetus fiebant, ex quibus infandae monstra doctrinae erumpebant, quae non modo principibus, et Ecclesiae, cunctisque bonis, sed etiam ipsi Deo (incredibile dictu!) exitium minitabantur; eiusque loco dominari, et regnare oportere sapientes illi stultissimi autumabant rationem humanam in deum consecratam: quod plane accidit post immane regii parricidii facinus, imperiumque rationis, et libertatis constitutum. Eos hominum perditorum, qui sibi nomen *liberi structores* adsciverant, nefarios coetus Clemens XII. pontificia constitutione *In eminenti* damnavit; quam duodecimo post anno Benedictus noster constitutione *Providas* renovavit, in eaque complura et gravissima pro sua doctrina, et prudentia addidit argumenta, quibus in lucem protulit quae, et quam turpia, exitiosa, et infanda coetus illi in mores, in leges, in maiorum instituta, in Principes, in Ecclesiam, in genus denique hominum proiecta, et effraenata audacia machinarentur. Sed tanti Pontificis cura, sollicitudo, atque auctoritas potius illius regni incendium remoratae sunt, quam oppressere. Nam ipsi regni primores coetibus iis, celati maiora mysteria, et ae quadam videndi cupiditate adducti quae obscure fiebant, adscisci patiebantur, compluresque per gradus, fide perspecta, ad cognoscenda consiliorum monstra admittebantur. Inquisitores regii nusquam eos homines, qui se invicem sibi silentii sacramento obligaverant, pestem nefarie regno moliri deprehendebant; qua de re vigilantiam, diligentiamque remiserunt, et rex ipsemet Ludovicus XV immemor duorum constitutionum pontificum, qui regnum ei divina auctoritate muniendum, firmandumque curaverant, nil sibi ab iis coetibus praemetuendum putavit, securusque monitorum, quae plura a Benedicto acceperat, in homines no-

varum rerum studiosos, atque ab antiquissima regni religione deficientes non esse inquirendum pro summa habuit prudentia. Sed nondum e vita Benedictus excesserat, et iam rex ille, qui nil sibi metuebat, a sica latronis *Damiens* ex insidiis vulneratus est. Latro ille homo erat fanaticus, qui regem, ut ex criminis quaestione erutum est, obtruncare paraverat, quod rex idem in episcopos, et sacerdotes non saevisset; adeo mentes hominum vel infimae conditionis ex iis philosophiae et religionis perturbationibus exagitabantur; earumque perturbationum qui cursus, qui exitus fuerit, horribilem in modum, miserumque apparuit sub eius successore, qui fuit Ludovicus XVI: nam hic, rex humanissimus, omniqne dignus honore, iudicio infando spoliatus regno securi publice percussus est. Quae fuerint illius reipublicae instituta, quae leges, quae disciplina, qui mores, horret animus meminisse. Sit satis natu minoribus tradere quae supra attigimus, christianam relligionem publica auctoritate esse sublatam, eiusque loco humanam rationem pro Deo habitam esse.

Benedictus qua erat mente acri et sagaci, si non ea, quae postea visa sunt portenta impietatis prospexerat (nam fidem hominnm superarunt) insignes tamen praesensit eo fore in regno calamitates ob illud sane, quod iam ortum erat inter philosophos, et sacerdotes certamen, et ob imminutum in regem obsequium, et observantiam, ipsiusque regis in rerum novarum machinatores negligentiam, atque dissimulationem: nil sibi aliud reliquum esse videbat quam regnum illud Ecclesiae romanae acceptissimum enixis Deo precibus commendare.

Et Ecclesiam universam a Deo sibi traditam quotidianis precibus ipsimet Deo, sanctisque caelitibus commendare solemne habuit; nam infinitis licet, gravissimisque gemini principatus occupationibus distentus tempora precationum non sibi deesse patiebatur, et horam ab aliis relaxationi animi concessam is plerumque ad Sacram Hostiam, quae Romae quotidie in orbem adoranda proponitur, sibi pro animi delicio sumebat.

Et quoniam pietatem eius obiter attigimus, studium ipsius in eam fovendam promovendamque dedita opera referemus. At praemittendum est, Benedictum ea enituisse pietate, quae ex cognitione rerum divinarum existit, quaeque ex animo cupiditatibus expedito, et caelestia appetenti efflorescit; et nil unquam in se, ut pius videretur, aut nimiae cautionis, aut vulgaris timiditatis admisisse seu quid ageret, seu quid loqueretur; norat enim, qua erat sapientia, iudicioque praeditus, quid esset discriminis inter pietatem in Deum, et eam religionis speciem, quae magis ex puerili institutione, et ho-

minum consuetudine, quam ex amore eius, et rationabili obsequio gignitur, quod est *adorare deum in spiritu, et veritate*. Huiusmodi pietate impulsus sacricolas cuiusque ordinis Romae gravissimis verbis haud una vice adhortatus est, ut ex Apostoli monitu *spiritu suarum mentium renovarentur*, utique in sacris faciundis, ceterisque obeundis ministeriis eam prae se ferrent mentis religionem, fidem in Deum, et futurorum bonorum spem, quibus Dei ministri, eiusque ex animo cultores apparerent, et essent.

Nec minus pietatem populi fovere studuit; et ne sacri ritus, caeremoniaeque profano aurium blandimento intermiscerentur, quo mens a Deo avocata per humana vagatur, fidicines, aeneatores, scenicosque musicos pontificia auctoritate conticescere iussit: quod utinam minoribus apud nos pontificibus exemplo esset, uti inverecundum, impiumque morem ob symphoniae libidinem divina mysteria polluendi penitus tollendum curarent. Laudetur utique Deus *in sono tubae*, *in psalterio*, *et cithara*, *in tympano*, *et choro*, *in chordis*, *et organo;* at in musicis numeri, et voces, et modi sint ii, quorum audientium mentes, animique pia capti dulcedine voluptates hominum obliviscantur, sacrorumque mysteriorum, quae peraguntur, commentatione ad deum, superosque efferantur. Mulierum quoque impudentiam, quae animi levitate interdum sacris in aedibus muliebrem mundum ostentare, sacrosque ritus, et caeremonias in bacchanalia, et luxuriem vertere videbantur, edicto coercuit, acrioribusque sententiis abominatus est. Itidem dies festos, specie publicae utilitatis reiecta, rite observatos voluit; et hac de re non est praetereundum decretum, quo percelebres Senogalliae nundinas ad maiorem dierum numerum produxit, ut intercedentes dies Domino sacri non commerciorum continuatione profanarentur, neque rursum speratus civibus ob advenarum, convenarumque frequentiam, et commorationem quaestus pessimo publico imminueretur.

Jam vero haec pietas ad universae Ecclesiae bonum exarsit imminente anno sacro MDCCL. Digna est enim quae legatur, et memoriae mandetur Constitutio sive Epistola eius ad totius catholici orbis christicolas: verbis in ea suavitate plenissimis, sapientissimisque e Sacra Scriptura depromptis sententiis gentes, nationesque omnes ad Dei charitatem exscitat, atque ad suam quemque christianorum aeternam salutem procurandam exstimulat: sensa animi sui anxii, et solliciti uti publicus omnium parens omnibus, singulisque mire exprimit quasi filios universos Romam eo anno, si fieri posset, convenientes salutari precatione ipsemet lustrare cuperet. Ea in epistola, quae ubique locorum typis vulganda erat, etiam illis, qui maiorum vitio ab Ec-

clesia catholica dissidebant, stimulos suavissimae caritatis admovit, uti *tempus acceptabile*, uti *dies salutis* invicta animi pervicacia non praetermitterent: nunc ab se divina fungente vice portas caeli sub portarum specie Romae reserandarum omnibus aperiri, hoc est, nullum esse sceleratorum, impiorumque hominum genus, quod ab amplexu Matris Ecclesiae reiciatur, omniaque ingentia, et pene inaudita flagitia poenitentia remitti posse: insuper, quod anno sacro, et piaculari proprium, et praecipuum est, poenam ipsam, quae persolvenda est, posse per merita Iesu Christi, et sanctorum, in quibus Ecclesiae thesauri consistunt, penitus relaxari, condonarique. Vis mortalium maxima e diversis, et dissitis orbis partibus ad Urbem aeternam pietatis studio convenit; iamque Benedictus hospitia magna peregrinorum pauperum instrui, ut moris est, iusserat, summaque prudentia, et istantia cavit, ne quid tanta in hominum colluvione turbarum accideret, unde catholicae religioni, quae Romae praesertim anno sacro eminere, et praefulgere debet, homines Ecclesiae infensi, et infesti succensendi caussam haberent. Ipse exemplo omnibus fuit cum in basilicis pedibus adeundis, tum in mensae peregrinorum pauperum ministrando; multasque caeremonias, et sacra publice obivit, uti pietati christianorum undecumque advenarum pro viribus satisfaceret: utque omnia in tanto religionum studio, tantoque hominum concursu ex voto procederent, nulli pepercit impensae, neque publico abstinuit aerario; quod contra est perversam eorum sententiam, qui anno piaculari imminente, eoque magis istante, ut suum in ecclesiam romanam erumpant stomachum, dicteria vulgo iactent imperitis nonnumquam imponentes, sacrum annum esse Romae nundinas quaestuosissimas: primum centesimo quoque anno indici, deinde quinquagesimo, tum vigesimo quinto, uti occasio quaestus, et lucri breviori intermissione instauraretur. Huiusmodi oblocutorum voculas nosmet proximo anno sacro indignantes audivimus; quod si vita suppetat ad iam pene ingruentem, quo turpiora, faedioraque hac in effraenata, praecipitique improborum audacia dicteria, et scommata nobis erunt audienda? In hoc enim nostra aetas omnium miserrima se superioribus praestare gloriatur, quod christiana parentum, maiorumque fide humanae rationi posthabita, imperioque sensuum, cupiditatum, libidinumque constituto, omnia se de catholica ecclesia humiliora, levioraque sentire profitetur, eiusque instituta, ritus, et caeremonias nihil ducenda esse impuni vociferatione praedicant, eaque omnia esse quaedam sacricolarum commenta, ut suam expleant ingluviem, verbis impudentissimis iactant. Ad haec contumeliosa quidem, et impia nostrum id unum, uti Dei caritas postulat, res-

ponsum erit = illuminare Domine his, qui in tenebris sedent = eosdemque licet invitos publice admonemus de immutabili Christi sententia = qni non credit, iam iudicatus est. = (Io. 3. 18).

Benedictus, qui christicolas suos vel locis disiunctissimos aequa caritate complectebatur, Sinensibus etiam atque Indis in iis prope infinitis regionibus tam longe, lateque dispersis consulendum iudicavit; controversia enim inter sacerdotes, qui Roma ad barbaros mittuntur, de permittendis necne quibusdam patriis ritibus, pluribus ab hinc annis orta adhuc erat sub iudice; ex quo periculum suberat, ut quid ethnicae superstitionis intemeratam eorum neophitorum religionem pollueret: quocirca Pontifex constitntione *ex quo singulari* ad Sinenses, et altera *omnium sollicitudinum* ad Indos eruditionis, doctrinaeqne plenissimis, necnon ea auctoritate, a qua nulli provocare fas est, controversiam illam iam pene obstinatam diremit, et sustulit.

Collegium antem Romae, quod *de fide catholica propaganda* nominant, vel potius seminarium sacerdotum ad quascumque orbis terrarum gentes mittendorum quam maxime potuit iuvit, fovitque; quo de instituto Roma merito ac iure gloriari potest, quod ea apparet, uti est, mater universorum hominum studiosissima, quorum aeterna salus tantae ei curae est, ut omnes, et singulos ad se, hoc est ad Iesum Christum, trahere velit: quod si minus contigit, id iudicio Dei Opt. Max. quod scrutari impium est, nemo non attribuit. Consilium hoc, et rationem fidei catholicae propagandae acatholici, qui ea tamdiu quasi gentium iuri adversantia improbarant, et ipsi iam imitati sunt, quam diverso tamen cum animo, et arte haud tibi, catholice lector, difficile est suspicari. At hisce perversae sapientiae, et doctrinae professoribus Ecclesia catholica divino instinctu, et afflatu instructior, et fortior pietatis armis occurrit; nam Romano veteri Instituto Lugdunense Institutum sacris expeditionibus adiuvandis nuper certo iure sociatum est. Quantae id sit barbaris utilitati tum ad caelestem doctrinam percipiendam, tum ad cultum vitae, et morum perdiscendum plane liquet ex iis libellis, qui de actibus fidei propagandae inscripti per Italiam quoque circumferuntur, ex iisdemque clarissime patet maximam collaticii aeris vim ab civilium christianorum societate in eorum subsidium mitti quotannis: quae si Lambertinius noster de sempiterno aevo fruentium sede despiceret, quo fuerat de gloria Dei, et animarum salute incensus studio, maiori quodammodo, si fieri posset, mihi gaudio perfundi videretur.

Enimvero testimonium pietatis eius vel maximum est confectio librornm qui *de servorum Dei beatificatione, et de beatorum canonizatione* inscri-

buntur. Haec res immensi operis est, ut quae ex cognitione antiquitatis universae confletur, et conficiatur, quaeque in tanta rerum, doctrinarum, et opinionum varietate versetur, ut vix ei, qui illam vel cursim delibarit, credibile sit, uni homini tantum animi, tantum virium, tantumque temporis ad eam perficiendam suppetere potuisse. Etenim mihi olim quasi gratia animi recensenti per indicem, qui in calce operis est, scriptorum nomina, quos Lambertinius legerat, atque pervolutarat, tanto numero occurrerunt, ut illos bibliothecam dicere non dubitaverim. Quos igitur ille labores exantlaverit, quas vigilias egerit, quaeque incommoda sit perpessus, is poterit unus existimare, qui tantas, tamque diversas de omni re quaestiones in contrarias partes perpendere ausit: quare pro certo habendum est tantum opus perfectum doctrina et elaboratum industria nisi ab homine in gloria Dei, Ecclesiaeque dignitate procuranda studiosissimo non confici, neque absolvi potuisse. Nam ipsum Benedictum, si quando cum familiaribus hoc de opere sermonem haberet, dicere solitum ferunt, se studiis mitioribus, amoenioribusque litteris a pueritia fuisse deditum; in illis et operam, studiumque navasse si minus ut ea profiteretur, at viam ut sibi ad officia, et munera nitenti auspicatius muniret: vixdum ea adgressum cognosse se christianae reipublicae, cui semet devovere statuerat, defuturum, nisi suo in doctoris instrumento lautam quam maxime posset supellectilem studio acerrimo comparasset: huiusce consilii certum annos quamplurimos suum esse duxisse diurna, nocturnaque manu libros mole ingenti versare, deque scriptis plerumque horridi sermonis, obsoletis, et salebrosis mentem interdum habescere, aciemque oculorum obtundi non gravari. Maximam eo ex opere Ecclesia romana utilitatem cepit; nam quaestiones de eorum virtutibus, quibus caelestium honores rite decernendi sunt, deque eorumdem miraculis pro divino virtutum testimonio qua ratione, quibus argumentis, quibus testibus sint habendae, Lambertinius doctrinae opibus, rerumque iudicatarum usu docuit, exposuit, explanavit.

Ex quo factum est, ut post absolutas quaestiones decretum, quod Pontifex maximus de superum honoribus cuiquam habendis solemni formula totius Romae celebritate profert, fide omnium dignissimum, certissimumque vel immodesta subtilitate iudicantibus esse videatur. Hoc suum opus ipse sibi Benedictus quandoque in Domino gratulabatur, et illi tot inter opera primum ob rerum novitatem, vel incepti temeritatem plausu excepta, brevi autem cognita eorum inanitate senescentia, et pene obliterata, perennitatem ad Dei gloriam, Ecclesiaeque usum, et decus ominabatur. Quod ei iam plane contigit;

nam et Curia romana in *beatificationibus*, et *canonizationibus* adhuc eius opere innititur, et typographi per Italiam pluries edendum curarunt, quod et hic Philippus Alberghettius Prati facit, uti Lambertinii studiosis suo magno cum fructu obsequatur.

Et in ceteris Benedicti operibus iterum, iterumque cusis eadem pietas, idemque religionis studium elucet. De illis non disseram, quoniam de scriptis ut iam sum praefatus iudicium ferendum non suscepi, nam id prolixius esset, necnon meae doctrinae longe superius facultate. Ad religionis studium et ea nobis spectare videntur decreta, quae de servis Dei inter Beatos, et de Beatis inter sanctos referendis complura pontificia auctoritate sanxit. Eadem in sylloge, quam *Bullarium* appellant, regeruntur; quorum ut unum commemoremus, natalis nos soli dulcedo, et caritas impellit, illud scilicet de Beata Catharina Riccia in numerum caelitum sanctorum censenda anno MDCCXXXXVI. Hic annus instans ab illo centesimus est, et Pratensium meorum civitas, quae Catharinam usque adhuc summa religione venerata est, patronamque sibi cum Archimartyre Stephano adsciscere voluit, festum saeculare magnifico quam maxime potest apparatu iam iam actura est. Agi in octavum diem, praeconio proposito, indictum est. Praeter ritus, caeremonias, et sacra in aede Vincentiana, ubi corpus sanctae Virginis asservatur, et instructissimam per urbem pompam in civium, advenarumque, uti credibile est, celebritate, virtutes eius libello graece, latine, italiceque conscripto iterum decorabuntur: et ego pro tenuitate facultatis meae nonnihil scribendum suscepi, uti quod a puerulo obsequium patronae caelesti civitatis praestiti, idem iam senescens publice promam: nec me pigebit nomen meum nobilitate scriptorum opprimi, quod satis mihi, superque erit memoriae virtutum Catharinae Ricciae et me ipsum pro meis viribus consuluisse. Virgo sanctissima, sponsa caelestis agni privis muneribus cumulata, honorem, quem tibi Pratenses tui, meique amplissimum apparant, gratum, acceptumque habeto: eisdem propitia, volens adesto, tuoque nepotes eorum vel serissimi cum liberis suis, quique ab illis sunt nascituri, praesenti utantur patrocinio. Sed de his hactenus.

Benedictus eadem instinctus pietate, uti sacricolarum studia praesertim Romae impensius foveret, homines ingenio, scientiaque praestantes ad se singulis pene diebus comiter arcessebat doctrinae caussa ultro citroque communicandae: quem maxime morem certa cuiusque hebdomadis die seu in Vaticani, seu Quirinalis aedibus, necnon quum rusticaretur, in ipsa quasi animi gratia Arce Gandulphi servabat. Hoc in hominum doctorum coetu

quaestiones de Ecclesiae historia, de Conciliis, de iure pontificio, de ritibus, de caeremoniis proponebantur, et suam quisque eruditionem, doctrinamque in medium promebat, idque nulla erat faciendum timiditate, nam cuique obnoxiam nulli, mutuo incolumi obsequio, sententiam dicere concedebatur. Haec exercitia velut doctorum commissiones maximo ecclesiae romanae emolumento exstiterunt, nam et illi studiorum magis cupiditate incendebantur, et ipsi Pontifici maior dabatur cognoscendi facultas, qui diversis officiis, et muneribus obeundis forent omnium aptissimi. Quo instituto si quisque sua in dioecesi episcopus uteretur, maxima sacricolarum in populis existimatio, auctoritas, fides, et dignitas foret; nulla enim magis sacerdotes arte quam sapientia, eiusque fama populo christiano probantur; nec nobis minimum dubii est, obsequium populi, observantiam, fidemque in sacricolas hisce temporibus imminutas, ac pene esse sublatas, nisi ab eorum plerumque doctrinae sacrae exiguitatem, bonarumque artium incuriam, ac prope dicam ignorationem. Proh pudor! proh dedecus! Homines nequissimi, et acerrimo praediti ingenio, litteris exculti, doctrinisque licet commenticiis abundantes, Ecclesiae dogmata, leges, disciplinam, instituta verbis, scriptisque contumeliosis, impiisque insectantur, sacricolasque maledictis, vituperatione, fictisque criminibus exagitant, nihilumque intentati reliquisse videntur, ut Ecclesiam Dei funditus, si fieri posset, everterent, ac dissiparent. Quotusquisque sacerdos nefarios eorum conatus doctrinae pondere, et eloquentiae impetu refutavit: quaedam opuscula diversis e partibus prodiere, at non haec magni pendo. Doctissimorum ingenia sacerdotum velim ut omni doctrinarum genere instructa in impia scriptorum placita, conflatis viribus, ac veluti phalange macedonum facta, audacter irruerent, eorumque commenta, inanitatem, et pestilentiam publice explicarent, et excuterent, eosdemque scripto proclamarent, christianae hominum societatis hostes esse infensos, exitiososque. Ex hisce confutationibus catholica veritas emineret, praeluceretque, animi bonorum confirmarentur, et qui minus recte de religione sentiunt, forsitan ex errorum, et veritatis contentione sibi incorruptam Ecclesiae doctrinam iterum suscipiendam statuerent: quod si minus contingit, illi viderint *quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei*. Nos autem eosdem pro Dei gloria, et catholicae Ecclesiae decore obsecramus, ut in *Legatione quam pro Christo funguntur*, animum, et mentem suam Benedicti XIV. doctrinae, virtutibus, et exemplis conformare enitantur, atque adlaborent.

Bullarium, quod supra obiter memoravimus, non in operibus Eius recensendis praetereundum est; hoc enim vel clarissimum, maximumque testimo-

nium est cum Eius doctrinae, et eruditionis, tum studii, curae, et sollicitudinis in Ecclesia universa administranda, necnon in pontificio regno procurando. Id quatuor ingenti mole voluminibus continctur, in quibus tot omni de re constitutiones, epistolae, decreta, responsa, et mandata regeruntur, ut cuique iuris pontificii studioso, aut de fori ecclesiastici ratione inquirenti, et praesertim episcopo de recta dioecesis administratione sollicito promptuarium quoddam ditissimum esse possit. Utinam episcopi omnes et singuli volumina illa his praecipue infestis Ecclesiae temporibus legerent, et pervolutarent, suaeque quisque dioecesis alumnos maturius cognoscere iuberent, in illis studio immorari, et praedivitem inde sibi comparare supellectilem; non enim dubitamus quin qualibet de re cuique esset scribendum, vel disceptandum, ea ex illis voluminibus diligenter perpensa, et recte iudicata elici possent.

Et aliud Lambertinii opus, quod *de Synodo dioecesana* inscribitur, commemorandum est. In hoc de his rebus copiose, et subtiliter disputatur, quae in Synodis cuiusque dioecesis identidem habendis seu ad abusus tollendos, seu ad sacricolarum disciplinam restituendam, seu ad aliis dioecesis necessitatibus consulendum proponendae sunt. Ex hoc quoque opere maximum Lambertinii studium, et cura in cultu Dei promovendo, in honestate clericorum procuranda, inque populorum pietate fovenda luculenter apparent. Quod opus si episcopi sibi ad normam suae quisque ecclesiae regendae sumerent, plurimae, quae cleri decus, et dignitatem imminuunt, et laicorum mores, et fidem infirmant, caussae, occasionesque penitus tollerentur. Faxit Deus, ut tanti Pontificis lucubrationes, contentiones, laboresque eos et apud nos pariant fructus, quos auctor iam ipse vivens animo praegustabat.

Duo alia, et haec ad maiorem populorum utilitatem lingua vernacula conscripta opera typis vulgavit, scilicet *de Sacrificio Missae*, et *de festis Jesu Christi, et Deiparae Virginis*. In hisce enim vero cum summa eius in Deum pietas, tum pastoralis sollicitudo religionis in populis excolendae enituerunt. Qui ea tantum delibarit, non potest quin eum lectioni librorum omnium deditum, invictumque a labore in obscuriori antiquitate penitus investiganda, et perscrutanda admiretur. Religiosi autem homines de ritibus et caeremoniis Ecclesiae veterrimis, quae ibi referuntur, quaeque dilucide, planeque enarrantur, magnam delectationem, fructumque capiunt. Hisce ex operibus sacerdotibus, qui curiis praesunt, et ceteris, qui verbum Dei per annum diversa ad loca praedicatum mittuntur, haurienda esset materies, et argumenta sermonum petenda, quum ii dies festi rite peraguntur: quod si fieret, multa populus christianus de rebus divinis, quae turpiter ignorat, co-

gnosceret, et iis, quae Ecclesia quotannis instaurat, mysteriis, et sacris, mente rectius composita, dulciorique animi delectatione interesset. Ea quidem mens fuit scriptoris doctissimi, piissimique, quae, si opera eius in tenebris pene iaceant, neque per sacerdotum usum commemorentur, omni prorsus effectu careat, quod Deus avertat, necesse est.

Haec, quae nos leviter attigimus, opera praecipua Lambertinii sunt, ex quibus quantus ipse vir, quantus episcopus, quantus demum Pontifex extiterit, nemo non sentit; nam ab illis maxima eius in Deum pietas, quam supra commendavimus, meridiana luce explendescit. Ad hanc etiam revocandum est integerrimum illud eius iudicium in iis viris ad maiora munera, amplissimosque honores deligendis, quorum, praecipueque PP. Cardinalium ex doctrina, moribus, et virtute maximum Ecclesiae universae et lumen, et ornamentum, et decus existit. Quod si interdum et ipsi non quos ab se iudicatos potissimum vellet ad honorum efferri fastigium pati necesse fuit, id erat caussae, quod experientia doctus verebatur, ne veteri promotionis consuetudine penitus sublata complures iam solitis defuncti officiis, maioremque gradum inhiantes Pontifici succenserent, turbasque exscitarent, quod mediocribus licet emeritis spes omnino honoris amplissimi praecideretur: quare et ei fuit nonnumquam serviendum consuetudini. Numquam tamen eorum consiliis serviendum putavit, qui auctores ei fuerant familiae suae dignitate amplificandae, opibusque augendae, perhorruitque nepotum imperia, quibus Pontificum maximorum maiestas, atque auctoritas non semel pessimo publico imminuta, atque dehonestata est. Ut is pontifex factus est, se desiisse de Lambertiniis esse existimavit, quod et immutatio nominis significat, familiam suam Ecclesiam catholicam esse statuit, seque pro eius unius statu, incolumitate, gloriaque devovit, omni cognationis, et affinitatis studio, curaque posthabitis; filiumque fratris de sua electione certiorem litteris faciens admonuit, iussitque Romam non accedere, nisi prius ipse accivisset; quod nescio an obliviosus, an prudens numquam fecit: nec sibimet quidquam a principatu voluit adiunctum vel magnificum, vel sumptuosum, ratus principi dignitatem, honestatemque opinione atque existimatione virtute partis esse conciliandas, non apparatu, non luxu, non oculorum illecebris pene extorquendas. Qua de re nihil de vitae ratione, cultuque immutavit praeter ea, quae si reiecisset, pontificis personae honor in hominum adspectu, qui suapte natura sensibus moventur, corrumperetur, praesertim Romae, ubi Pontifex et princeps est, quem insignia quaedam imperii, et ornamenta decent. Is autem qua erat excelsa mente praeditus, omniumque

rerum humanarum contemptione, et despicientia imbutus, ea circa se negligens esse patiebatur pro subsidio principis, non pro honestamento sui. Quae vero in principe, praecipueque in pontifice diliguntur, facilitas, comitas, indulgentia, atque humanitas, in eo praeclare exstiterunt. Aditum petentibus conveniendi dabat, nec quisquam ab sermone eius tristis discedebat; nam licet non singulorum postulationibus satisfacere posset, quod aliquando iustitia, aut aequitas, saepiusque aerarium obstaret; tamen de praesentia, et adloquio principis mitissimi, amantissimique recreati, erectique sibi esse videbantur. Qui vero eum conveniebant seu de re gravi consulendi caussa, seu veniae impetrandae, seu obsequii parenti publico tribuendi gratia magna de mentis eius acie, de animi indulgentia, de comitate, necnon festivitate digna pontifice, doctissimoque viro praedicabant. Effusa autem erat in pauperes liberalitate; cumque ille ex familiaribus, qui a largitionibus erat, pontificem admonuisset crumenam eius, ni largiendo modum imponeret, omnino defecturam, tace, inquit, tace; hoc si pauperes sciant, repetent a nobis supellectilem nostram, necnon ipsa palatia: ecquid illis responderemus? substantiam suam iure sibi vindicarent. Si quando per vias Romae pedibus ibat, quod perraro faciunt Pontifices seu gravi aetate prohibiti, seu ne populum romanum praesentia satient (numquam autem principis optimi praesentia afferre potest satietatem) oculos circumferebat comiter ad pauperes, si quis forte motu corporis, aut vultu, aut gestu desiderium eum adloquendi significaret: si quem autem animadvertisset, subsistebat, eumque ad se adeundum manu adliciebat, dimittebatque sui compotem voti.

Nec eum fugiebat nimios pauperes esse Romae assuetos *aliena vivere quadra* seu ob manupretiorum raritatem, quod ea civitas a negotiis abhorret, seu ob vetera largitionum instituta, quibus, nisi eae sapienti, prudentique consilio fiant, otium fovetur, desidia, segnitiesque gignitur, quas furta, caedes, et latrocinia plerumque consequuntur, et nonnumquam accidit, ut eum lex hominem facinorosum vel capite damnet, quem nulla publica disciplina, et providentia, ne rueret in flagitium, prohibuerunt: quo nihil esse potest iniquius, nil quod magis obstet humanitati, quodque a naturae iudicio magis discrepet, abhorreatque. Praecavendum legibus enim est, ne pauperum manus, aut animus torpescant, eorumque in mentibus vetus illa Dei sententia *in sudore vultus tui vesceris pane* penitus est insculpenda, itemque altera Apostoli Paulli ad Thessalonicenses, *si quis non vult operari, nec man-*

ducet. Quod non impedimento est, uti nonnulli inepte arbitrantur, quominus liberalitate egenis praesto simus; nobis enim de iis pauperibus sermo est, qui miseriarum praestigiis pios homines fallunt, ceterosque quasi effraenata emendicandi stipem importunitate diu noctuque fatigant. Has civitatum pestes Benedictus sibi pro imperio coercendas censebat; at veritus est, ne imperita multitudo, quae sua ipsamet bona minime novit, adversantem se religioni, atque humanitati iudicaret. Qui mihi successerit, aiebat, nam ego iam opprimor senio, viribus integrioribus, vegetiorique animo deterrimam hanc consuetudinem tollet: quod tamen adhuc desideratur. Nos autem, quibus ob incorruptae fidei catholicae professionem nomen Romanum, Urbisque aeternae honos, dignitas, atque amplitudo maxime cordi est, nos quidem vellemus, ut quae de pauperibus ab otio, desidiaque revocandis hisce temporibus per potiorem civilis societatis tuendae, conservandaeque artem instituta sunt, ea et Romae instituerentur. Non despero fore Pontificem aliquando qui quod consilium Benedictus ea temporum conditione peiora timens non est ausus nisi cum paucis communicare, id optatissimum publice, fidenterque suscipiat, fortique animo exequatur; maximam sibi quidem a rerum publicarum prudentibus exstimationem comparabit; eosdemque pauperes, qui primum operari iussi, ut vitam tolerent, inferri sibi iniuriam conquerentur, salubritatem, fructumque operandi perbrevi expertos sibimet legis providentissimae beneficio devincet; idemque ob hoc singulare in humanitatem promeritum numquam oblivione obruetur, sed posteritati narratus, et traditus superstes erit.

Et ea, quae principum maxime propria virtus censenda est, magnificentia operum publicorum in Benedicto non minus liberalitate Romae praesertim enituit. Praecipua nos leviter attingemus. Pronaum Basilicae Liberianae vulgo sanctae Mariae Maioris refecit e marmore, signisque exornavit, eique porticum superaddidit, ut ex ea die festo Deiparae sideribus receptae Pontifex max. multitudinem affluentem salutari precatione lustraret. Triclinium Lateranense, pontifice Clemente XII. collapsum instauravit, in eoque musivum opus Leonis III. reposuit: aedemque Sessorianam, vulgo sanctae Crucis in Hyerusalem, quo titulo ipse Cardinalis usus est, pronao, laqueari depicto, adiectaque abside spectabiliorem fecit, complanatis insuper tumulis interiectis, uti rectior ad Lateranum via foret. Basilicam Paulli Apostoli extra muros, quam anno MDCCCXXIIII. incendio an oblato an fortuito incertum est, deletam, iterumque publica christianorum pietate exscitatam, et prope

perfectam, opere pictorio, et musivo insigniverat, ibique Pontificum max. seriem ab S. Leone inchoatam, et a Symmacho ad annum CCCCLXXXXVIII. continuatam ad sua ipse perduxit tempora, et absolvit. Pantheum, quod *M. Agrippa cos. tertium fecit*, (ea verba in epistylio leguntur) romanae architecturae miraculum, quodque unum ex antiquis monumentis integrum superest sub nomine sanctae Mariae ad Martyres, Benedictus a deformatione prohibuit; nam testudinem, eius operis caput, iam vetustate, et incuria temporum dilapsuram refici iussit; quo de universis, qui bonis artibus delectantur, optime promeruit: nam nemo unus, qui Romam caussa eruditionis visit, non eam aedem, quam et *Rotundam* vocant, iterum iterumque quam maxime intentis oculis acerrime contemplatur. Tholo Basilicae Vaticanae, quem Bonarrotus noster mirabili molimento exstruxit, sua pene magnitudine laboranti, machinatoribus, et mathematicis in consilium adhibitis prospiciendum curavit: eorum princeps fuit vir inclyta doctrina, et celebritate famae notissimus, Ioannes Polenus, Patavii doctor decurialis. Hic regia donatus largitate librum iussu Pontificis edidit inscriptum = Commentarium de magno tholo templi Vaticani, deque eius damnis, et reparatione = Obeliscum regis Sesostridis, vel uti alii malunt Psammetici, quem Caius Caesar Augustus horarum indicem in campo martio statuerat, ignis vi, et temporum vetustate corruptum ex aggesta humo amolitus est: eumdem postea Pius VI. Braschius squalore deterso, cultuque addito urbi, et caelo restituit. Ad aquae Virginis ductum, quem *di Trevi* nominant, aedificia voluptuaria pro urbe adornanda, quae Clemens XII. inchoaverat, Benedictus absolvit; aedesque Capitolinas signis, anaglyphis, aliisque antiquitatis monumentis auxit, et Vaticanam bibliothecam locupletavit: aliaque complura id genus lustranti Romam occurrunt, testibus, quae diversis in locis propositae sunt, inscriptionibus.

Id quoque laudi Benedicto ducendum est, quod viri omnium literatissimi cum nostrates, tum externi maximo eum in pretio habuerint, eorumque plerique nuncupatione librorum nomini eius, auctoritati, doctrinaeque obsequium, et observantiam praestare gauderent. Unum ex iis Voltairium nominatim proferemus: hic enim si minus ob reverentiam in summum catholicae religionis Antistitem, a quo iam defecisse videbatur, tamen ob opinionem, existimationemque ingenii, doctrinae, virtutisque eius si testimonium obsequii ad ipsum mitteret, id honori vel maximo sibi fore duxit; quare Mahometi II. tragoediam ad Pontificem misit, adiecitque epistolam.

Poeta, qui astu delectabatur, nonnihil forsan eo in munere fraudis spectavit; at Benedictus adeo dissimulanter, dextereque respondit, ut ille si quid malitiose molitus erat, nihil profecerit. Duos insuper versus oblata occasione vulgandi nomismatis quam honorificentissimos, haud tamen promeritis superiores misit,

> Lambertinius hic est Romae decus, et pater orbis,
> Qui mundum scriptis docuit, virtutibus ornat.

Eumdem quum de Benedicto sermo coram eo haberetur, dicere solitum narrant, se universis pontificibus honorem praestiturum, si omnes Lambertinio similes exstitissent: quod a compluribus hac etiam nostra aetate dictum esse scimus: at hoc quidem est auribus, animisque bonorum absurdum; nam quisque Pontificum si minus doctrinae opibus, singulari prudentia, virtutisque praestantia favorem, adclamationesque a quovis hominum genere expresserit, ob amplissimam tamen, divinamque ministerii dignitatem, quae nunquam, teste historia, a doctrina, et fide catholica fuit seiuncta, obsequio, et reverentia christicolarum non est indignus. Praeterea animadvertendum est, Ecclesiam Dei, humana ope niti, et consistere dici posse, si ea unius Pontificis uti hominis virtute stare videretur. Quisque igitur in Romano Pontifice parentem publicum vereatur, doctorem fidei auscultet, ipsiusque Christi, ecclesiae conditoris, et principis, vicarium praesentem observet, et colat.

Eam quoque laudem Benedictus consequutus est, ut et a principibus minime cum Pontifice catholica fide coniunctis certissima eorum voluntatum erga se argumenta iterum saepiusque tulerit: ex iis Federicus Borusiae rex, qui regis philosophi nomen obtinuit, literis cum Benedicto ultro citroque datis, acceptisque communicavit, magnaeque inter eos mutuae existimationis significationes intercesserunt: quod catholicis regionibus, quae sub Federici erant ditione, maximae fuit utilitati; tantumque Benedicti auctoritas apud regem valuit, ut hic gratificandi illi caussa catholicis Berolini degentibus tum primum veniam dederit privam aedem aedificandi. Ipsa Moschorum regina Elisabetha eadem de Benedicto ac ceteri principes sentiebat, et nonnumquam dixisse ferunt, se dubiis de rebus, incertisque Benedicto arbitro usuram, nisi religiosis gentis suae opinionibus esset obnoxia: complures ex omni Europa a fide catholica dissidentes, maximeque ex Britannia magna, qui veterum monumentorum studio, atque eruditionis caussa Romam invisunt, Be-

nedictum adire, eiusque verba auribus excipere pro summo honore, et deliciis habebant. Ille se comem eis, benignumque praebebat, multisque verbis de eorum regionibus percontabatur, eoque sensim respondentes trahebat, ut de religione vel inviti in mentionem inciderent; qua ipse quasi obiter arrepta occasione inominatas dissidii causas summa cum dignitate attingebat; et licet in eos nil verbis proficeret, maximi tamen catholicorum Antistitis personam doctrina, iudicio, humanitate, et animorum quarumcumque gentium studio mirifice sustinebat: quare illi a praesentia, et sermone eius discedebant si minus reversionis ad Ecclesiam Romanam cupidi, at non sine animi aegritudine, quod ipsi filii eius, parentis exoptatissimi, haud recenserentur. Neque ex Anglorum proceribus Valpoli nomen praetereundum est, qui virtutum ex quoque genere Benedicti admiratione obstupefactus Roma redux simulacrum eius Londini suis in aedibus posuit subscripto titulo perhonorifico: quod maximi quidem Catholicis, et praesertim Romanae Ecclesiae pendendum est; nulla enim illi honoris testimonio aut favoris, aut gratiae, aut assentationis inesse potuit suspicio.

Si vitae Benedicti XIV. historiam, non commentarium conficere statuissem, quamplurima mihi de actis, gestisque eius persequenda forent: at ne meo desim instituto hic finis sit. Iam is quartum aetatis annum, et octogesimum, pontificatus nonum et decimum agebat, quum diem suum obiit. Nunciato de more obitu Christianus Orbis moerore affectus est. Id tempus licet diuturnum si vitae singulorum pontificum comparetur, omnibus perbreve visum est pro communi in eum omnium amore; nullam enim ullis satietatem afferre poterat vita pontificis maximi, quo doctiorem probatioremque crederent fore neminem. Absit quod successorum pontificum nomini vel minimum detraham, nam et ipsi pro sui quisque temporis habitu, et rerum publicarum conditione officio et munere omnium maximo integre, sancte, fortiterque defuncti sunt. At neminem latet, quod post amissum Benedictum Christianus Orbis agitari, turbarique coepit, deincepsque multis, magnisque incommodis, et calamitatibus ad haec usque tempora conflictatus, et pene obrutus est; qua de re in omnibus, qui Benedicto proximi fuerant, et in ceteris, qui de eo vel audiverant, vel legerant, desiderium ingens prudentiae, auctoritatis, et gratiae ipsius cum principibus universis saepissime renovatum est.

At Christus Iesus auctor, vindex, et custos sacri principatus, qui est regnum eius si minus de hoc mundo, hoc tamen in mundo, nostrae aetati singulari suo de munere dedit, ut orbi Christiano ea Pontificis max. aucto-

ritas, prudentia, charitas, et virtus ex insperato appareat, atque explendescat, quibus mentes omnium, et animi in spem certissimam pacis, tranquillitatis, honoris, dignitatisque erigantur. Salve PIE IX. iterumque salve *tutela praesens — Italiae, dominaeque Romae*. Nos iam quae Ecclesia catholica, quaeque Italia nostra tot annos perpessa est mala, et incommoda, iam Te duce, Te auspice non reminiscimur. Quum nomen tuum auribus insperantes accepimus, *digitus Dei est hic*, vox una omnium admirantium fuit; duo nam vix dies electioni tuae satis, superque fuerunt. Tu principatum geminum auspicatus nobis gaudio perfusis, laetitiaque gestientibus ad bene de omni re christiana sperandum quasi signum aliquod sustulisti. Quum vero de instinctu divino, mitissimique tui animi consilio *legem oblivionis* tulisti, quae fuit usquam ora tam dissita, atque deserta, quo non tui nominis fama pervaserit? quae regio, quae civitas, ubi non praecones quamplurimi laudum tuarum iniussi, libentissimique audirentur? Illi, illi ipsi, qui ob fidei dissidium non tuo in grege numerantur, virtutum tuarum fama et splendore commoti pene nobis Te catholicae ecclesiae divinitus datum gratulati sunt; nec defuere, qui avitam inter, romanamque fidem iamdudum animis fluctuantes, vix tuis laudibus auditis impia dissidentium doctorum placita animis certis, confirmatisque abiurarunt. Quid plura? Ipse Turcarum rex, qui lege imperii, instituto maiorum, et patrum exemplo a Te abhorrere putabatur, Tibi legatum ex aula, quod nulli pontificum contigisse memoriae proditum est, de adepto Christianorum principatu Romam gratulatum misit. Nil de catholicis principibus loquor, qui perperam sibi, suisque rebus consulerent, nisi Tibi, tuaeque doctrinae, iudicio, arbitrioque adhaerescerent. Perge igitur, Pater sanctissime, perge tenere quam instituisti viam: quidquid tuo in regno, quidquid in Italia, quidquid universo in orbe Catholicorum est, illorum mentes, animi, et oculi Te unum intuentur: ex tua divina sapientia, ex invicta constantia, ex inaudita caritate omnia prospera, magnifica, et gloriosa augurantur. Quod si quid vel occulte, vel aperte adversantium consiliis tuis de publico bono intercederet, illis te exonera impedimentis: naturam tuam sequere, tuaque prudentia cuncta moderare. Non Te auferant aliorum consilia; numquam labere, si te audies. Tu Christi numine afflatus insidiarum securus incede. Tua Tibi mens suppetit; tecum loquere, te adhibe in consilium, Te audi, Tibi obtempera. Quae ego Tibi, Pater sanctissime, animo forsitan vehementi exprimo, eadem universis a Christicolis exoptantur. Tu omnium delicium, Tu amor, Tu desiderium, ab Deo opt. max. bo-

norum auctore publica adprecor voce, uti pro christiano nomine ornando, propagandoque diu nobis intersis, ipsosque *praetereas dies Petri*.

Lector, si quae Benedictus XIV. de administratione ditionis pontificiae reformanda aggredi non est ausus, eadem a Pio IX. primo pontificatus anno perfecta esse non enarravi, ne mireris, nec mihi succenseas, nam quum hic Summus Pontifex factus est, ego commentarium iam prope confeceram, nec quae de ea re scripseram supprimenda existimavi, ut Pii IX. ad quem extremo in commentario inflammato animi studio sermonem converti, iustitia, providentia, constantia, et caritas, quae illa incommoda sustulere, nobis essent auditu cariores, probatioresque.

FINIS

ERRATA CORRIGE

Ad pag. 11. ver. 21. pro *cavedio* lege *cavaedio*, et ad pag. 16. ver. 29. pro *ae* lege *ea*.

BENEDICTI XIV.

PONT. OPT. MAX.

OPERA OMNIA

IN TOMOS XVII. DISTRIBUTA.

TOMUS DECIMUSQUINTUS.

BENEDICTI XIV.

PONT. OPT. MAX.

OLIM

PROSPERI CARDINALIS

DE LAMBERTINIS

BULLARIUM.

TOM. I.

IN QUO CONTINENTUR

CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ ETC.

EDITÆ AB INITIO PONTIFICATUS

USQUE

AD ANNUM MDCCXLVI.

PRATI

IN TYPOGRAPHIA ALDINA

MDCCCXLV.

BENEDICTI XIV.

PONT. OPT. MAX.

BULLARIUM

TOM. I.

BENEDICTUS PAPA XIV.

DOCTORIBUS ET SCHOLARIBUS UNIVERSIS

BONONIÆ COMMORANTIBUS,

ET JURI CANONICO ET CIVILI

STUDENTIBUS.

Jam fere sextus annus praeterjit, ex quo Deus Optimus Maximus Nos, licet immerentes, ad Summum Pontificatum evexit. Hoc temporis spatio omnem sane operam pro tenuitate nostrarum virium conferre haud praetermisimus, ut sacrum Fidei Depositum, et ecclesiasticam disciplinam tueremur; corruptelis aditum intercluderemus, quae ipsam labefactare poterant, ac rationes omnes, et consilia adhiberemus, quibus in Urbe Roma, totaque Pontificia Ditione unicuique justitia probe administraretur. Neque populorum, qui a Nobis remotissimi sunt, et totius Orientalis Ecclesiae (quantum in Domino potuimus) curam suscipere neglеximus. Id autem conspici potest ex hoc eodem Libro, quem nos exemplo ducti Praedecessorum nostrorum Typis committi permittimus. Nam etsi ipsorum Constitutiones, ac aliqua Brevia congesta fuerint in Romanum Bullarium, quod quidem privata auctoritate confectum est; tamen Innocentii Duodecimi Diplomata alio privato Libro impressa continentur, quem Georgius Firmianus, dum Pontifex adhuc inter vivos ageret, evulgavit. Multa quoque praeclara Volumina in omnium manibus versantur, in quibus Clementis Undecimi Constitutiones, ac Brevia solum habentur; quos quidem Libros magnificenter adornatos Annibal Cardinalis Albanus, et Sanctae Romanae Ecclesiae Camerarius, Nepos ejusdem Pontificis, in lucem edi curavit. His exemplis permoti Typis emittimus hoc primum Volumen, quod nostras Constitutiones, videlicet Bullas, et aliqua Brevia, Litteras Encyclicas, et alia hujusmodi complectitur, ex quibus non mediocrem utilitatem futuram putavimus: nonnulla vero, quae ad privata tantum negotia pertinebant, omisimus. Etsi autem fere omnia, quae in hunc Librum congessimus, publicam jam lucem adspexerint; tamen experientia compertum est, has exiguas pa-

gellas diuturnitate temporis concidere, ac penitus interire, cum perpauci eo studio teneantur, ut ipsas colligant, et simul in volumen redigant. Quare Nos ipsi libenter has laboris partes subivimus, ut posteritatem hac molestia levaremus. Quam accurate haec facta sint, vel inde cognosci poterit, quod nostras Constitutiones, ac caetera omnia describi in isto Codice, atque excudi eo prorsus modo jussimus, quo primum evulgata fuerunt: ideo post singula fere Diplomata notantur illorum nomina, qui nihil praestiterunt aliud, quam ipsa referre in acta, vel ad fidem faciendam subscribere.

Illud quoque palam, ac manifestum facere haud prorsus inutile duximus, nihil omnino contineri in hoc Libro, quod a Nobis inter gravissimas Pastoralis officii curas vel confectum integre, vel primo excogitatum, et sermone Italico digestum, et postea latine redditum, ac deinde oculis nostris exhibitum accurato studio non inspexerimus, ne aliquid vel oscitantia omissum, vel errore immutatum esset ex iis, quae Nobis antea in animo statuenda, edicendaque proposueramus. Porro harum nostrarum Constitutionum, ac Brevium exemplaria de more servantur in iisdem Archivis, ubi retineri solent aliorum Pontificum Diplomata, quae vel Romano Bullario, vel privatis Libris consignata leguntur. Neque illud a Nobis praetereundum est, Romanis Pontificibus morem perpetuo fuisse, ut Episcopos universos, vel alicujus tantum Provinciae ad Catholicam Fidem custodiendam, morumque disciplinam aut servandam, aut restaurandam, Litteris Encyclicis excitarent. Qua in re postremis hisce temporibus usi sunt opera Congregationum, vel Romanae Inquisitionis, vel de Propaganda Fide, et frequentius Congregationum, quibus negotia Episcoporum, et Regularium examinandi cura, aut Tridentini Concilii explicandi, interpretandique munus demandatum est. Has Litteras Praesules, qui erant a Secretis earum Congregationum, plerumque exarabant; deinde Cardinalis Praefecti manu obsignatae ad Episcopos mittebantur: id tamen cautum semper fuit, ut ipsas Litteras Pontificis auctoritate scriptas quisque intelligeret; earumque exemplaria referri solebant in acta ipsarum Congregationum, quemadmodum unicuique cognitum, perspectumque est. Id nos diligentissime exequuti sumus, cum adhuc in minoribus munus a Secretis Congregationis Concilii per decem, et amplius annos obivimus; quo temporis spatio tres Pontifices Sedem Apostolicam obtinuerunt. Postea vero divinae largitatis beneficio ad summum Pontificatum evecti Litteras Encyclicas ad universos Episcopos, vel alicujus tantum Provinciae, et nonnullas etiam privatim ad aliquos Episcopos dedimus, prout temporum ratio postulabat, quae huic primo Volumini adjunguntur. In his autem

conscribendis Epistolis veterem Praedecessorum nostrorum (si postrema tempora excipiantur) consuetudinem revocandam duximus, qua ipsi per se Litteras Episcopis dabant, rati majorem vim id habiturum; cum ampliorem pontificiae benevolentiae significationem ipsius Pontificis Epistolae testari videantur Episcopis, quibuscum ille Fraternitatis vinculo conjungitur, quam quae ab aliis, auctoritate licet Summi Pontificis, conscribuntur. Plura quidem nostrarum Litterarum exemplaria reposita sunt in Archivis Congregationum, ad quas earum Litterarum negotia, et argumenta pertinebant. Attamen quia contingere potest, ut ipsa aliquando temporum injuria intercidant; et quia fortasse non deest aliquis, aut etiam non defuit, qui acceptis nostris Litteris, Romae licet impressis, nostroque Nomine inscriptis, dubius tamen incertusque haesit, utrum Nos ipsorum Auctores essemus; (quasi vero temeritas hominum eo devenire possit, ut aliquis, Nobis vitam agentibus, Litteras Encyclicas nostro Nomine falso inscribere, easque Romanis Typis committere audeat) ad omnem dubitationem tollendam reponi jussimus duo Codicis hujus exemplaria, quae manu nostra subscripsimus, nostroque Signo obfirmavimus, unum in Archivo Castri S. Angeli, alterum in Archivo secreto Vaticano, ut haec monumenta certa, ac perpetua faciamus, nec ullo unquam tempore Litteris Encyclicis, aut aliis in hunc Codicem relatis, fides imminuatur. Neque sane novum, aut inauditum est id, quod paulo ante commemoravimus: quippe Innocentius III. Praedecessor Noster plura decernere necesse duxit *Cap. Pastoralis. De fide Instrumentorum*, ut multorum controversias in hac re componeret: etenim nonnullas Pontificum Decretales Litteras neque certa, neque firma auctoritate praeditas aliqui dictitabant, quas tamen alii magno studio tuebantur.

Nemo, qui jus pontificium primis, ut ajunt, labiis solum attigerit, ignorare potest quatuor antiquas Decretalium Collectiones, quae superioribus saeculis ab Antonio Augustino, et quintam, quae ab Innocentio Cironio in lucem emissae fuerunt, confectas fuisse, antequam Gregorius IX. suam promulgaret, quae vim, et auctoritatem ad hanc usque diem perpetuo retinuit. Duae primae privato solum judicio, sententiaque editae sunt; caeterae vero publica auctoritate: has autem Romani Pontifices Doctoribus et Scholaribus Universitatis Bononiensis nuncuparunt; quorum exemplum secutus est Gregorius IX., et Bonifacius VIII., cum Librum sextum Decretalium in publicum adspectum prodire jussit, ac postremo Joannes XXII., cum Decretales Clementis V. posteritati commendavit. De hac re copiosius verba fecimus in Praefatione nostri Commentarii: *De Festis diebus Domini Nostri Jesu*

Christi, ac Beatae Virginis Mariae, quod Italica lingua a Nobis conscriptum, ac Bononiae impressum fuit: illud deinde latine redditum est, atque editum Patavii absque ea Praefatione, quam paulo ante memoravimus.

Hoc loco addendum superest, in Archivo Vaticano a Nobis repertum fuisse monumentum Innocentii IV., qui anno 1253. Decretales suas colligendas ob eam causam existimavit, quod aliae plures ipsi tribuerentur, quas ille ne cogitatione quidem attigerat: itaque Pontifex Epistolam scribit Bononiensi Archidiacono, in qua rationem consilii sui plane recenset, Decretales suas propriis sub titulis disponit, eique mandat, ut eaedem Decretales publicentur, et praestantium in Bononiensi Accademia Professorum notis illustrentur. Equidem ignoramus quam ob causam Pontificis jussa executioni minime mandata fuerint; omnibus tamen notissimum est quod Bonifacius VIII. in sextum Librum Decretalium illas Innocentii IV. summa diligentia, ac fide congessit, eosdemque titulos retinuit, quos idem Innocentius praeposuerat.

Nobis profecto, nostraeque in Patriam benevolentiae deesse videremur, nisi hoc tempore, tot illustrium Pontificum exemplis adducti, Doctoribus et Scholaribus Universitatis Bononiensis Collectionem hanc nostram inscriberemus, cum praesertim inter ejus Doctores Nos ipsi recensiti fuerimus, cum adhuc in minoribus versaremur. Quod si appellatione *Corporis*, ut ajunt, *Juris Canonici* comprehendi tantum debeant congestae a Gregorio IX., Bonifacio VIII, et Clemente V. Decretales, hoc Volumen nostrum isto sane nomine haud contineri, certum est; sin autem appellatione *Corporis Juris Canonici* intelligendum est quidquid ab apostolica auctoritate promanat, (qua omnes Romani Pontifices aeque praediti sunt) tum hujusmodi nuncupatione Librum quoque nostrum comprehendi, nemo inficiabitur; uticonstat ex responso Nicolai Primi *Canon. Si Romanorum, distinct.* 19. Sed quaestionem omittamus, quae solo nomine continetur. Illud postremum sit, quod operam nostram praecipue contulimus, ut viam facilem, ac planam sterneremus, cum vestris, tum aliorum studiis, qui haec nostra monumenta pervolvent. Siquidem non modo Indices argumentorum, ac verborum diligenter addi jussimus, sed etiam eorum verborum, quibus singulae nostrae Constitutiones inchoantur, tum certum ordinem, ita ut ad titulos ipsae referantur aliarum Decretalium, quibus uti quotidie consuevistis. Hanc Benevolentiae nostrae significationem, ac testimonium gratissimum fore vobis non dubitamus, quibus etiam Benedictionem Apostolicam peramanter impertimur.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

CONSTITUTIONES, EPISTOLAE ETC.

Pont. A. I. Anno 1740.

JUBILÆUM UNIVERSALE
initio Pontificatus indicitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus praesentes Literas inspecturis salutem, et apostolicam benedictionem.

I. Proemium Pontificis sensus in sua ad Pontificatum electione.

Laetiora apostolicae servitutis auspicia offerri Nobis minime poterant, quam ut, tanto onere per studiosissima et concordia Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium suffragia tenuitati nostrae imposito, in Domino confideremus, omnia consilia, acta, et opera in Catholicae Ecclesiae procuratione a Nobis suscipienda conficiendaque, ad divini nominis gloriam, ad orthodoxae Fidei praesidium, ad sacrosanctae Religionis incrementum, et ad aeternam animarum salutem semper fore redundatura. Postquam igitur debitas laudes gratiasque persolvimus bonorum omnium largitori Deo, qui ut ostendat divitias gloriae suae in vasa misericordiae, dispositione mirabili infirma eligit, eidem, cui aperta et nuda sunt omnia, in simplicitate cordis nostri revelavimus trepidationem nostram, et argumenta omnia solicitudinis ac timoris animo nostro ob ingentem pontificiarum curarum molem sese undique ingerentia. Nec omisimus cum gemitibus et lacrymis prosternere preces nostras ante faciem Dei nostri, ut per merita Jesu Christi Filii sui Pastorum Principis, cujus supremas in terris vices gerimus, requiescere faciat super Nos Spiritum Domini, Spiritum Sapientiae et intellectus, Spiritum consilii et fortitudinis, Spiritum scientiae et pietatis, et repleat Nos Spiritu timoris Domini; ut non secundum visionem oculorum judicemus, neque secundum auditum aurium arguamus; sed judicemus in justitia pauperes, et arguamus in aequitate pro mansuetis terrae.

Fidelium orationibus juvari cupit.

§. 1. Verum infirmitatem nostram probe agnoscentes, nec de tam caelesti favore ac benedictione Nobis certo polliceri audentes; sed minime dubitantes, quin concors totius Catholicae Ecclesiae ad misericordiarum Patrem supplicantis oratio potentissima sit, ut ille uberrimam omnium coelestium Charismatum copiam super Nos benignus effundat; universos Christifideles rogamus, atque in Domino exhortamur, ut nostris suas etiam alacrius conjungant publicas ferventioresque precationes, supplicationes, jejunia, eleemosynas, atque alia pietatis opera, hoc praesertim tempore, in quo, Carolo clarae memoriae, dum viveret, Romanorum Rege in Imperatorem electo nuper defuncto, pro novi Romanorum Regis futuri Imperatoris electione Comitia habenda sunt; dum Nos, juxta antiquissimum Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum morem, coelestes Ecclesiae thesauros dispensationi nostrae creditos, erogamus, atque elargimur.

Concessio Indulgentiae plenariae perficientibus opera injuncta.

§. 2. Itaque, de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, universis et singulis utriusque Sexus Christifidelibus in alma Urbe nostra degentibus, qui solemni Processioni, quam Dominica ultima post Pentecostem, die videlicet vigesima currentis mensis Novembris, ab Ecclesia S. Mariae Angelorum in Thermis ad Basilicam Sanctae Mariae Majoris nuncupatam de eadem Urbe, una cum venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis et Episcopis, quos in Romana Curia adesse contingerit, ac Christianorum Regum, et Principum Oratoribus apud Nos existentibus, Praelatis quoque, et Officialibus ejusdem Curiae, universoque Clero, et Populo, benedicente Domino, agemus, de-

Quoad existentes in Urbe.

vote interfuerint, vel Sancti Johannis in Laterano, Principis Apostolorum, et Sanctae Mariae Majoris praefatae Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam intra spatium ejusdem, vel proxime subsequentis hebdomadae, saltem semel visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium devote, ut supra, Deum oraverint; ac quarta, et sexta feria, ac Sabbato alterius ex praefatis hebdomadis jejunaverint, et peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in Dominica die immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam reverenter sumserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, caeteris vero extra Urbem praedictam ubicumque degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum, vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, et ipsis deficientibus, per eos, qui ibi curam animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hae nostrae pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officiales, vel alios, ut praefertur, faciendae decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique, ut supra, oraverint, ac quarta, et sexta feria, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujusmodi jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam Sanctissima Communione refecti fuerint, et pauperibus aliquam eleemosynam, ut praemittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, et remissionem, sicut in Anno Jubilaei visitantibus certas Ecclesias intra, et extra Urbem praedictam concedi consuevit, tenore praesentium concedimus, et elargimur.

Quoad existentes extra.

§. 3. Navigantes vero et iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, et visitata Ecclesia Cathedrali, vel Majori, aut Parochiali loci eorum domicilii, eandem indulgentiam consequi possint, et valeant: Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Secularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua praestare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a locorum Ordinariis ante praesentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus prorogare possit, eaque injungere, quae ipsi poenitentes efficere poterunt, pariter concedimus et indulgemus.

Quoad navigantes et iter agentes.

Aliosque legitime impeditos.

§. 4. Insuper omnibus, et singulis Cristifidelibus utriusque sexus tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Secularibus et Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, et Instituti, tam in Urbe praefata, quam extra eam ubique locorum, ut praefertur, degentibus, licentiam concedimus, et facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Secularem, quam cujusvis Ordinis, et Instituti Regularem ex approbatis, ut praemittitur, a locorum Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, Suspensionis, et aliis ecclesiasticis sententiis, et censuris a Jure vel ab homine quavis causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, et delictis quantumvis gravibus, et enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, et Sedi Apostolicae, etiam in literis die Coenae Domini legi solitis contentis, et alias per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum Constitutiones, quarum tenores praesentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro Conscientiae, et hac vice tantum absolvere et liberare valeant, et insuper vota quaecumque (Religionis et Castitatis exceptis) in alia pia et salutaria opera commutare, injuncta tamen eis, et eorum cuilibet in supradictis omnibus poenitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis.

Facultas eligendi Confessarium.

Pro absolutione a censuris.

Et peccatis reservatis.

Et pro commutatione votorum.

§. 5. Quapropter tenore praesentium in virtute Sanctae obedientiae districte praecipimus atque mandamus omnibus, et quibuscumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis et aliis Ecclesiarum Praelatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque Vicariis, et Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum praesentium literarum transumta, aut exempla etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione, vel impedimento per suas Ecclesias et Dioeceses, Provincias, Civitates, Oppida, Terras, et loca publicent, et publicari

Praecipitur publicatio praesentium ubique locorum.

faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent.

Casus excepti. §. 6. Non intendimus autem per praesentes super aliqua irregularitate publica vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoque modo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiae; neque etiam easdem praesentes iis, qui a Nobis, et Apostolica Sede, vel ab aliquo Praelato, seu Judice Ecclesiastico excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in Sententias, et Censuras, incidisse declarati, vel publice denuntiati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere.

Clausulae praeservativae, et derogatoriae. §. 7. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, praesertim quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles Indulgentiarum, et facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant; nec non Regula nostra de concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum et Congregationum, sive Institutorum, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis et consuetudinibus: Privilegiis quoque, Indultis, et literis Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus et Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiam de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores praesentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim et expresse ad effectum praemissorum derogamus; caeterisque contrariis quibuscumque. Ut autem praesentes nostrae quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earumdem praesentium transumptis vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, ubique loco-

Transumptis dem praestari jubetur.

rum, et Gentium eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae. Demum sciant omnes, qui vel palam, vel in corde adversantur Sedi Apostolicae, Sanctae Romanae Ecclesiae judiciis, et signanter Constitutioni *Unigenitus*, indignos esse, qui gratiam, et beneficium Jubilaei participent. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 11. mensis Nov. 1740. Pont. Nostri Anno I.

Refractarii judiciis et Constitutionibus S. R. E. ab excluduntur.

Dat. Pont. A. 1. die 11. Nov. 1740.

D. Card. Passioneus.

EPISTOLA

Encyclica et Commonitoria ad omnes Episcopos.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Ubi primum placuit Deo, qui dives est in misericordia, humilitatem nostram in suprema Beati Petri Sede collocare, et Vicariam Domini nostri Jesu Christi potestatem Nobis, nullo quamvis meritorum suffragio suffultis, ad universae Ecclesiae suae gubernationem committere; auribus insonare nostris visa est Divina illa vox: *Pasce agnos meos*: *pasce oves meas*: injuncta videlicet Romano Pontifici, ejusdem Petri Successori, cura regendi, non modo Gregis Dominici agnos, qui sunt populi per totum terrarum Orbem diffusi, sed etiam oves, nimirum Episcopos, qui veluti agnorum matres, populos in Christo Jesu generant, iterumque parturiunt. Pastoris igitur etiam vestri voces excipite, Fratres, per has nostras literas; et in partem solicitudinis, cujus plenitudo commissa Nobis Divinitus est, vocati, intelligite ex ipsis admonitionibus, et cohortationibus nostris, quanta Nos premat cura non praetermittendi ea, quae officii nostri sunt, quantaque itidem sit vis paternae nostrae in vos charitatis, qua ad maxime optandum adducimur, ut de profectu sanctarum ovium fiant gaudia aeterna Pastorum.

II. Proemium A debito Pastoralis Officii.

§. 1. In primis vero date operam, omnique studio, atque ope satagite, ut morum integri-

Episcopis commendatur vigilan-

tis in vitam et honestatem Clericorum.

tas, et Divini cultus studium eluceat in Clero, utque Ecclesiastica Disciplina sarta tecta servetur, et ubi collapsa fuerit, redintegretur. Satis enim constat, nihil esse, quod omnem populum ad pietatem, religionem, et christianae vitae institutionem efficacius instruat, excitet, inflammet, quam eorum exemplum, qui divino se ministerio dedicarunt. Itaque in id mentis vestrae acies primum dirigenda est, ut cum accurato delectu ii Clericali militiae adscribantur, a quibus merito possit expectari, ut iis in lege Domini ambulantibus, et de virtute in virtutem euntibus, eorum vita cunctis afferat venerationem, et eorum opera Ecclesiis vestris spiritualem afferat utilitatem. Melius enim profecto est pauciores habere Ministros, sed probos, sed idoneos, atque utiles, quam plures, qui in aedificationem Corporis Christi, quod est Ecclesia, nequicquam sint valituri. Quantam idcirco Episcoporum cautionem ea in re Sacri Canones requirant, non ignoratis Fratres; sed ab eorum norma, quae omnino servari debet, ne patiamini vos abduci humano ullo respectu, vel importunis ambientium suggestionibus, vel fautorum precibus. Apostoli vero praeceptum, ut ne manus cuiquam nimis propere imponantur, tunc potissimum servari necesse est, ubi de promovendis Sacros Ordines, et ad Sacratissima Mysteria, quibus nihil est divinius, agendum sit: non enim sufficit aetas, quae per sacras Ecclesiae leges unicuique Ordini praescripta est, nec indiscriminatim omnibus, qui in inferiori aliquo Ordine jam sint constituti, quo quasi jure patere debet aditus ad sublimiorem; sed studiose, magnaque adhibita diligentia investigandum a vobis est, an eorum, qui priora susceperint ministeria, talis fuerit vivendi ratio, et in sacris scientiis progressio, ut vere judicandi sint, quibus dicatur: ascende superius: cum alioquin expediat in inferiori potius aliquos remanere gradu; quam cum suo majori periculo, et aliorum scandalo ad altiorem provehi.

Item Ministrorum Ecclesiae delectus.

Et cauta eorum promotione.

§. 2. Et quoniam supra quam dici possit, interest eos, qui in sortem Domini vocantur, ab ineunte aetate ad pietatem, morumque integritatem, et ad canonicam disciplinam, veluti novellas plantationes in juventute sua, informari, cordi idcirco vobis esse debet, ut illa forsan nondum instituta fuerint Clericorum Seminaria, quam citissime instituantur, vel jam instituta amplificentur, si majori Alumnorum numero pro Ecclesiarum conditione opus sit, adhibitis in eum finem mediis, quorum parandorum potestate Episcopi jam sunt instructi, et quibus alia etiam, si de eorum necessitate edocti a vobis fuerimus, addituri et Nos sumus. Eadem vero Collegia singulari vestra solicitudine foveantur, necesse est, videlicet ea saepe invisendo, singulorum adolescentium vitam, indolem, et in studiis profectum explorando, Magistros idoneos, virosque ecclesiastico spiritu praeditos ad eorum culturam destinando, literarias ipsorum exercitationes, sive ecclesiasticas functiones quandoque praesentia vestra decorando, aliqua demum Beneficia iis, qui virtutum suarum specimen clarius praestiterint, majoremque laudem retulerint, conferendo. Hujusmodi enim irrigationem arbusculis hisce, dum adolescunt, ministrasse non vos poeniteat, sed vestra opera laetissimum deinde vobis referet fructum in uberi bonorum operariorum copia. Consueverunt quippe Episcopi saepius dolere messem quidem esse multam, operarios autem paucos: at fortasse eis quoque dolendum esset, non eam, quam debuissent, industriam ipsos adhibuisse, ut operarii ad messem pares, aptique formarentur: boni namque, et strenui operarii non nascuntur, sed fiunt; ut autem fiant, ad Episcoporum solertiam, industriamque maxime pertinet.

Seminaria Clericorum instituantur, vel augeantur, cum opus fuerit

Et ab Episcopis saepe visitentur.

§. 3. Sed et illud maximi momenti est, ut iis animarum cura committatur, qui doctrina, pietate, castis moribus, et illustribus bonorum operum exemplis ita aliis praelucere possint, ut vere lux, et sal populi sint, et habeantur. Hi nimirum praecipui adjutores vestri sunt in grege vobis credito informando, regendo, perpurgando, in viam salutis dirigendo, et ad christianas virtutes incitando. Ex quo pronum est intelligere quanti vestra etiam referat, eos ad Parochiale officium obeundum eligi, qui ad fructuosam plebium gubernationem merito judicentur aptiores. In id vero potissimum quoque incumbite, ut quicumque animarum curam gerunt, diligenter, diebus saltem Dominicis, aliisque festis de praecepto, plebes sibi commissas, pro sua, et earum capacitate, pascant salutaribus verbis, docendo ea, quae Christifideles ad salutem scire oportet, ac explicando divinae legis capita, Fideique dogmata, et pueros ejusdem Fidei rudimentis imbuendo, quscumque prava in contrarium con-

Qualitates eligendorum ad Curam Animarum.

Eorumdem Officium praedicandi et catechizandi.

suetudine, ubicumque esset, prorsus sublata. Quomodo enim audient sine praedicante? Aut quomodo recte credendi, recteque agendi normam assequi poterunt populi, si animarum curatores in ejusmodi officio segnes, remissi, ac desides fuerint? Quare non satis animo comprehendi; aut verbis explicari potest, quanta Christianae Reipublicae pernicies impendat ex eorum, quibus animarum cura demandata est, negligentia in pueris praesertim catechismo instruendis. Proderit autem plurimum, si studueritis, ut et qui curam animarum gerunt, et alii, qui ad poenitentium confessiones excipiendas destinati sunt, per aliquot dies spiritualibus exercitiis, quotannis vacent: in eo quippe pio recessu renovabuntur spiritu mentis suae, et induentur virtute ex alto, ad ea impensius, alacriusque peragenda, quae suarum partium sunt pro Divini Numinis gloria, et spirituali proximorum utilitate, et salute.

Parochi et Confessarii exercitiis spiritualibus quotannis incumbant.

§. 4. Jam vero scitis, Fratres, Divino praecepto mandatum esse omnibus animarum Pastoribus, oves suas agnoscere, easque verbi Divini praedicatione, Sacramentorum administratione, ac bonorum omnium operum exemplo pascere; hisque, ac caeteris Pastoralis Officii muniis satisfacere, ut par est, minime posse eos, qui gregi suo non invigilent, neque assistant, vineamque Domini, in qua positi sunt custodes, non custodiant assidue. Itaque in statione vestra maneatis oportet, et personalem in Ecclesia vestra, vel Dioecesi, servetis residentiam, ad quam ex vi muneris vestri obligati estis, quemadmodum pluribus Generalium Conciliorum Decretis, et Praedecessorum nostrorum Constitutionibus luculenter declaratur, praescriptumque est. Cavete autem, ne existimetis fas esse Episcopis per tres Menses singulis annis pro libito, aut quacunque ex causa abesse. Ut enim hoc vere liceat Episcopis, constat habendam esse rationem, ut absentiam hujusmodi aequa requirat causa, simulque consultum sit, ne gregi detrimentum obveniat. Mementote autem Judicem futurum esse eum, cujus oculis omnia nuda, et aperta sunt, adeoque videte, ut causa talis vere sit, quae probari jure possit supremo huic Pastorum Principi, a quo ovium vobis creditarum sanguis est quandoque requirendus: in quo quidem judicio, frustra Pastor contenderet ea se excusatione tueri, quod lupus oves, absente se, ac inscio, abductas devoraverit: nam si res penitus inspiciatur, satis apparet nullum prope malum, aut scandalum in Dioecesi sic destituta contingere, quod non sit ei adscribendum, cujus erat, subditos a recta semita deflectentes revocare monitis, aliicere exemplis, voce confirmare, auctoritate, et charitate continere. Porro quis etiam non intelligat, multo satius esse negotia alibi per alios, ubi oportuerit, peragi, quam per se ipsum ab Episcopo extra Dioecesim suam morante; negotium vero omnium maximum custodiendi, et gubernandi gregis ab eo per se non per administros curari? Sint enimvero quantumvis idonei, probatique Ministri, non tamen eorum vocem sic solent audire oves, ut vocem veri sui Pastoris: nec vicariam illorum operam supplere satis vigilantiam, atque operam ipsius Episcopi, cui peculiaris Sancti Spiritus gratia ad id opitulatur, experientia abunde compertum est.

Assidua Episcopis residentia in propriis Ecclesiis, vel Dioecesibus, inculcatur.

Reprobatis fucatisque absentiae causis.

§. 8. Ad haec, cum in omni etiam rei domesticae cura nihil sit utilius, quam si ipsemet Paterfamilias omnia frequenter inspiciat, suaque vigilantia suorum industriam, et diligentiam alat, propterea vos monemus, et hortamur, Fratres, atque etiam vobis injungimus, ut Ecclesias, et Dioeceses vestras, (nisi gravis, ac legitima interveniat causa, quae aliis id committi postulet) vos ipsi visitetis, vos ipsi oves vestras, et pecoris vestri vultum agnoscatis. Formidinis sane, ac terroris plena est certissima illa sententia, quam supra memoravimus, non admitti Pastoris excusationem, si lupus oves comedit, et Pastor nescit. Multa vero quidem ignorabit Episcopus, multa eum latebunt, vel saltem serius, quam oporteret, intelliget, nisi ad omnes suae Dioeceseos partes se conferat, et nisi per se ipsum ubique videat, ubique audiat, ubique exploret, quibus malis medicina facienda sit, et quaenam fuerint eorum causae, quave ratione occurri etiam providentes queat, ne sublata reviviscant. Praeterea cum ea sit humanae imbecillitatis conditio, ut in agro dominico, cujus cultura commissa Episcopo est, sensim vepres, et spinae, ac noxiae, inutilesque herbae succrescant, certe nisi ad eas amputandas cultor crebro redeat, ille ipse nitor vigiliis ejus, laboribusque jam partus, progressu temporis deflorescet. Sed neque etiam satis est lustrari a vobis Dioeceses, et opportunis praeceptionibus vestris curationi earum esse prospectum: restat et illud enixe perficiendum a vobis, ut quae in visita-

Visitatio quoque Ecclesiarum, et Dioecesum.

Atque executio decretorum in Visitationibus editorum.

tionibus constituta fuerunt, vere in effectum perducantur; nam legum etsi optimarum utilitas nulla erit, nisi quod sancitum verbis est, re ipsa ab eis, ad quos pertinet, studiose praestetur. Quapropter postquam ad animarum morbos expellendos, sive avertendos, salutaria paravistis medicamenta, non ideo solicitudo vestra conquiescat oportet, sed traditorum a vobis praeceptorum executio omni virium contentione urgenda est; idque potissimum per iteratas visitationes estis assecuturi.

Reliqua Episcoporum Officia enumerantur, et commendantur.

§. 9. Postremo, ut multa paucis complectamur, Fratres, in omni sacra, et ecclesiastica functione, et in omni divini cultus, ac pietatis exercitio vos ipsos auctores, vos duces, vos magistros esse convenit, ut quasi de vestrae sanctitatis splendore, tum Clerus, tum grex universus lumen hauriat, ut charitatis vestrae igne incalescat. Itaque in tremendi Sacrificii frequenti, et devota oblatione, in solemni Missarum celebratione, in Sacramentis administrandis, in Divinis Officiis obeundis, in cultu, et nitore Templorum, in disciplina domus, et familiae vestrae, in pauperum amore, et ope eis ferenda, in aegrotis invisendis, et sublevandis, in peregrinis hospitio excipiendis, in omni denique christianae virtutis opere estote vos forma gregis vestri, ut omnes imitatores vestri sint, sicut et vos Christi, quemadmodum decet Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo. Apostolos identidem respicite, in quorum successistis locum, ut eorum vestigia sectemini in laboribus, in vigiliis, in aerumnis tolerandis, in arcendis lupis ab ovilibus vestris, in vitiorum radicibus extirpandis, in evangelica lege exponenda, in eis, qui erraverint, ad salutarem poenitentiam reducendis. Aderit profecto vobis omnipotens, et misericors Deus, in quo nos confortante omnia possumus: Non deerit etiam vobis, ut plane confidimus, religiosorum Principum auxilium: omnia insuper adjumenta parata vobis erunt ab hac Sancta Sede, quotiescumque nostra Apostolica Auctoritate opus esse censueritis. Magno itaque animo, magnaque fiducia venite ad Nos, qui vos cunctos, ut Fratres, et adjutores nostros, coronam nostram amamus in visceribus Jesu Christi: venite ad vestram, et omnium Ecclesiarum Matrem, Caput, et Magistram, Sanctam Romanam Ecclesiam, unde Religionis origo manavit, ubi Fidei petra, ubi fons Sacerdotalis unitatis, ubi incorruptae veritatis doctrina; nihil enim Nobis optatius, nihil jucundius esse potest, quam una vobiscum Dei gloriae inservire, et Catholicae Fidei custodiae, ac propagationi allaborare, atque animas salvas facere, pro quibus ipsum quoque sanguinem, et vitam nostram libentissime, si oportuerit, impenderemus.

Cum spe divinae opis. Et auxilii Principum Christianorum.

Et Pontificiae Auctoritatis, cujus praesidium omnibus exhibetur.

Adhortatio

Excitet vos demum, stimulosque currentibus vobis addat ingens, ac certa, quae vos manet, remuneratio; nam cum apparuerit Princeps Pastorum, percipietis immarcescibilem gloriae coronam; coronam utique justitiae, quae reposita est fidelibus dispensatoribus Mysteriorum Dei, et strenuis, vigilibusque speculatoribus domus Israel, quae est Sancta ipsius Dei Ecclesia. Ejus autem vices Nos, quamvis indignis, gerentes in terris, Fraternitatibus vestris peramanter benedicimus, necnon Clero, ac populo vestro fideli, eamdem Apostolicam Benedictionem nostram paterno affectu impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 3. Decemb. 1740. Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. Pont. A. 3. die 3. Dec. 1740.

ABBREVIATORIBUS

De Parco Majori conceditur usus Redimiculi galeri, vulgo *Cordone*, coloris violacei, etiam dimisso Officio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

III. Exordium a Pontificum munificentia.

Maximo ad labores alacriter subeundos, constanter perferendos, ac fideliter absolvendos incitamento semper fore eximiis viris meritos conferre honores, ipsa rerum magistra experientia edocti sapientissimi Principes, familiarium potissimum Ministrorumque suorum optimum quemque in honore habere, ac praeclaris honorum insignibus decorare studuerunt, intelligentes etiam id et sibi decus magnum, et maximam in rebus agendis afferre securitatem. Nec minori sane providentia Romani Pontifices Praedecessores Nostri sese cum iis gesserunt, qui ad publicam Catholicae Ecclesiae utilitatem, ut Apostolicae Sedis dignitatem summa cum fidei, industriae, prudentiae, ac dexteritatis laude assidue adlaborarent, ut ala-

crius sua eidem Sedi impenderent obsequia, et demandata munera studiosius obire satagerent.

Varia Privilegia Abbreviatoribus a Summis Pontificibus concessa.

§. 1. Hinc est quod Nos quoque ad egregia dilectorum Filiorum Majoris Praesidentiae in Cancellaria nostra Apostolica Abbreviatorum, quos, fel. rec. Sixtus IV., Leo X., Paulus V., Urbanus VIII., Clemens X., et Benedictus XIII. Praedecessores Nostri variis praerogativis et privilegiis cumularunt, in Nos, et dictam Sedem fidei, et devotionis, aliaque multiplicia merita paternae dirigentes considerationis intuitum, eorumque virtutem aliqua honoris praerogativa condecorare volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis censuris et poenis a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existant, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, motu proprio, et ex certa scientia, et mera liberalitate Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, eisdem Majoris Praesidentiae in Cancellaria Nostra Apostolica praedicta Abbreviatoribus praesentibus et futuris, ut ipsi omnes, et singuli Redimiculum galeri, *Cordone*, vulgariter nuncupatum, coloris violacei, in quibusvis functionibus, et actibus publicis, ac privatis, ubique, etiam dimisso Officio hujusmodi, deferre, et gestare libere et licite possint, et valeant, tenore praesentium concedimus et indulgemus.

Eisdem conceditur Redimiculum Galeri violaceum.

Etiam dimisso Officio.

Clausulae praeservativae, et derogatoriae.

§. 2. Decernentes easdem praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et alios quoslibet quacumque praeeminentia et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate, judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris 13. Septembris 1740. Pont. Nostri Anno I.

Dat. die 13. Sept. 1740.

D. Cardinalis Passioneus.

CONGREGATIONIS IV.

Pro Gubernio Civitatis Firmanae ejusque Comitatus, ab Innocentio XII. erectae, nova forma constituitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Proemium.

Nemo est, qui non intelligat, quam solicite advigilare debeant Romani Pontifices, ut ea omnia, quae Praedecessores sui pro saluberrimo, non solum totius Status nostri Ecclesiastici, sed uniuscujusque etiam Provinciae, Civitatis, et Oppidi, tam Spirituali, quam Temporali regimine, post adhibitam omnem diligentiam, et maturam deliberationem, statuenda esse censuerunt, integerrime serventur, et si aliqua ex parte tractu temporis per desuetudinem, aut quamcumque contrariam consuetudinem, non sine detrimento, immutata esse constiterit, ut ad pristinum reducantur, novisque sanctionibus confirmentur: ea propter Nos quoque praecipuum munus nostrum esse ducimus, ut nostra in hoc potissimum studia desiderari minime patientes, Apostolicae etiam auctoritatis nostrae partes collocemus.

Eugenius IV. Gubernium Civitatis Firmanae Cardinali pro tempore Patrono privative concessit.

§. 1. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Communitas, et Homines Civitatis Nostrae Firmanae, quod inter caetera Indulta, et Privilegia, quibus, ut asseritur, Civitas ipsa Firmana a fel. record. Eugenio PP. IV. Praedecessore Nostro decorata fuit, illud etiam continebatur, ut Gubernatoris, et Judicis privativi Civitatis praedictae munus a Cardinali pro tempore Summi Pontificis Nepote, vulgo Cardinali Patrono nuncupato, obiretur, quemadmodum usque ad tempora rec. mem. Innocentii PP. XII. Praedecessoris itidem Nostri factum fuit. Postquam autem ipse Innocentius Praedecessor Cardinalis Patroni titulum, et auctoritatem sustulit, et pro rebus, negotiisque ejusdem Civitatis Firmanae, illiusque Comitatus peragendis, Congregationem, quae ex Cardinali a Secretis Status

Innoc. XII. pro ejusdem Civitatis et Comitatus regimine specialem Congregationem instituit.

Ecclesiastici praedicti; et aliquot Romanae Curiae Praelatis coostabat, instituit, cum facultatibus eisdem, quibus Congregatio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium super Consultationibus Civitatum, Terrarum, et Locorum ejusdem Statos Nostri Ecclesiastici deputatorum erecta fuit, ut ex particula Apostolicarum ipsius Iooocentii Praedecessoris io simili forma Brevis literarum in forma Motus Proprii die 3. Jauoarii MDCXCIII. expeditarum uberius colligitur, quae particula est tenoris sequentis: *Cum itaque Nos alias, nempe ipsis Pontificatus Nostri primordiis, justis ex causis Animum Nostrum moventibus adducti, pro dictae Civitatis Firmanae gubernio Dilectum Filium Nostrum Fabritium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Spada nuncupatum Secretarium Nostrum Status; ac nonnullos Romanae Curiae Praelatos, prudentia, doctrina, integritate, et rerum usu eximie praeditos deputaverimus; Hi vero subinde, prout rerum, et negotiorum momenta postulabant, insimul convenientes, demandatam sibi a Nobis Provinciam recte, et fideliter, atque ex animi Nostri Sententia hactenus administraverint: idcirco sperantes in Domino sub eorum prudenti, ac salubri directione Civitatem Firmanam praedictam in futurum quoque optatos, pacis, tranquillitatis, et justitiae fructus suscepturam esse; Motu Proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine Congregationem memoratorum Fabritii Cardinalis, ac Praelatorum a Nobis, ut praefertur, deputatorum, aliorumque in futurum deputandorum, pro Civitatis Firmanae hujusmodi, ac Civium, et Incolarum, nec non Territorii, et districtus totius Comitatus, ac Castrorum, Terrarum, et Locorum ejusdem, gubernio, tenore praesentium, ad Nostrum, et Sedis Apostolicae beneplacitum, erigimus, et instituimus. Ac ipsi Congregationi sic erectae, et institutae, ut quoad gubernium hujusmodi, omnibus, et singulis facultatibus, jurisdictionibus, et Indultis, quae quoad universum Statum nostrum Ecclesiasticum tam per fel. record. Sixtum PP. V., quam alios quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores nostros, Congregationi Venerabilium Fratrum nostrorum ejusdem S. R. E. Cardinalium super consultationibus negotiorum Status Ecclesiastici hujusmodi deputatae quomodolibet, et qualitercumque concessa, et attributa fuerunt, pari modo, et absque ulla prorsus differentia uti, frui, et gaudere libere, et licite possit, et valeat, harum serie concedimus, et indulgemus.*

§. 2. Quoniam autem, praeinserta sanctione, per hoc temporis spatium fere neglecta Congregatio Firmana hujusmodi, praeter Cardinalem Secretarium Status praedicti, alios etiam Praelatos, nempe Auditorem Romani Pontificis pro tempore existeotem, Secretarium cum duobus Ponentibus secundodictae Congregationis, et Secretarium Congregationis Venerabiliam Fratrom Nostrorum S. R. E. Cardioalium Bono Regimini Communitatum, et Universitatum ejusdem Status nostri Ecclesiastici deputatae, atque etiam Procuratorem Fiscalem hujus Almae Urbis nostrae, cum Voto, ac suffragio habere coepit, factum est, ut, veluti experientia patuit, io Causis contentiosis, et articulos Juris continentibus, non mediocris confusio inde orta sit, quod ob facilem Praelatorom Ponentium secundodictae Congregationis mutationem, eaedem Causae jam decisae, ac terminatae, iterum atque iterum, non sine gravi Civitatis praedictae dispendio, in Judicium adductae fuerint. Hoc autem non aliam ob causam fieri compertum est, quam quod Praelati secundodictae Congregationis Consultationibus praepositae, propter plurima negotia totius Status praedicti bis in hebdomada haberi solitae, eo, quo par est, ordine aliis rebus interesse non possunt. Propterea ipsi Exponentes Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut Congregationem Firmanam hujusmodi de novo, juxta Innocentianae Sanctionis praeinsertam particulam, ad instar Congregationum Lauretanae, et Avenionensis, quae Congregationes Praelatos stabiles, ac fixos habent, erigere, et confirmare, cum facultatibus praedictis, de benignitate apostolica dignaremur.

Causae praesentis innovationis.

§. 3. Nos igitur ipsos Exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine nominationem, seu deputationem quorumcum-

Incipit dispositiva.

Revocatio antracta praelatorum deputationibus.

que Romanae Curiae Praelatorum Congregationem Firmanam ad hoc usque tempus constituentium, a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris quomodolibet factam, annullantes, et revocantes, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus eamdem Congregationem pro Civitatis Firmanae hujusmodi, ac Civium, et Incolarum, necnon Territorii, et districtus, totiusque Comitatus, et Castrorum,

Eadem Congregatio de novo erigitur

et locorum ejusdem, gubernio, de novo, quatenus opus sit, juxta primaevam ejusdem Congregationis erectionem ab Innocentio Praedecessore cum omnibus et singulis facultatibus, Jurisdictionibus, et Indultis, sicut praemittitur, concessis, et attributis, et quibus hactenus eadem Congregatio usa, et potita est, factam, erigimus, et instituimus; ac dilectum

Composita ex Card. Secretario Status; Auditore Sanctissimi uno Auditore Rotae; uno Clerico Camerae; uno Votante Signaturae Justitiae, Secretario, Fiscali generali; et uno Causarum Relatore.

filium nostrum Silvium S. R. E. praedictae Presbyterum Cardinalem Valenti Gonzaga nuncupatum, modernum, ac pro tempore existentem Secretarium Status Nostri praedicti, uti Praefectum, necnon dilectos filios Magistros Ludovicum Merlinum modernum Pro-Auditorem, ac pro tempore existentem Romani Pontificis Auditorem, et in locum aliorum Praelatorum tenore praesentium a Nobis amatorum, Marium Millinum Cappellanum Nostrum, et Causarum Palatii Apostolici Auditorem, Joannem Baptistam Mesmerum Camerae Nostrae Apostolicae praedictae Clericum Praesidentem, necnon Franciscum Felicem Amadeum Signaturae Nostrae Justitiae Votantem, cui etiam munus Secretarii bujus Congregationis adjungimus cum Voto, firmis pariter remanentibus moderno, et pro tempore existente Promotore Fiscali generali dictae Urbis cum Voto consultivo tantum, ac uno Relatore Causarum Civitatis, et Comitatus hujusmodi per eumdem Congregationis praedictae Secretarium nominando, constituimus, et deputamus. In casu vero sive obitus, sive absentiae, sive Promotionis dictorum Praelatorum, sive alicujus eorum, Nobis, et pro tempore existentibus Romanis Pontificibus Successoribus Nostris in cujuslibet eorum locum, alium, sive alios eligendi, et subrogandi facultatem reservamus.

Clausulae praeservativae.

§. 4. Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, nec de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu Intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam substantiali, et formali, ac incogitato, et inexcogitabili, necessariamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, aut in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reduci ullo modo unquam posse, sicque, et non aliter in

Aliter judicari prohibetur.

praemissis per quoscumque Judices Ordinarios et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. praedictae Cardinales etiam de Latere Legatos, et alios quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstan. quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de Jure quaesito non tollendo,

Contrariis derogatur.

aliisque Apostolicis, ac in Universalibus Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon, quatenus opus sit, dictae Civitatis Firmanae, aliisve quibusvis, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, etiam immorabilibus, Privilegiis quoque Indultis, et Literis Apostolicis quibusvis Personis, et locis sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis, clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis, et pluries innovatis: Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis specifica expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis

quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Septembris 1740. Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. die 20. Sept. 1740.

D. Cardinalis Passioneus.

V. ERECTIO

Congregationis Particularis super promovendis ad Archiepiscopatus, et Episcopatus.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Solicitudo Pontificis pro delectu Episcoporum, juxta mentem Concilii Tridentini.

Ad Apostolicae servitutis onus, nullis licet nostris opitulantibus meritis, clementissimo divinae Mentis consilio nuper provecti, statim cogitare coepimus, quam vere, meritoque Tridentini Concilii Patres edixerint, nihil magis Ecclesiae Dei esse necessarium, quam ut Romanus Pontifex solicitudinem ex sui muneris officio universae Ecclesiae debitam, potissimum in id impendat, ut bonos maxime, atque idoneos Pastores singulis Ecclesiis praeficiat, neque erretur in electione eorum, qui tamquam lucernae super candelabrum positae lucere debent omnibus, qui in Domo Dei sunt, ne alioquin totius Familiae Domini statum, et ordinem luctuose nutare contingat, si quod requiritur in corpore, non inveniatur in Capite. Urgebat Nos quoque, augebatque plurimum ejusdem Sacri Generalis Concilii gravissima Romano Pontifici proposita consideratio, videlicet, Dominum Nostrum Jesum Christum de ejus manibus requisiturum sanguinem ovium suarum, quae ex malo negligentium, et officii sui immemorum Pastorum regimine perierint.

Erectio Congregationis Particularis, cujus consilio hac in re uti statuit.

§. 1. Cupientes itaque tanto huic negotio, quod ad Episcoporum creationem spectat, quantum fieri possit, tutius, salubriusque consulere, praeter ea, quae jam circa id, tum per memorati Concilii Decreta, tum per Praedecessorum Nostrorum Constitutiones sapienter statuta sunt, Congregationem Particularem tenore praesentium erigimus instituimus, et specialiter deputamus, cujus consilio hac in re et Nos uti volumus, et Romanos Pontifices Successores Nostros usuros itidem esse in Domino confidimus. Huic autem Congregationi quinque, (neque enim pauciores, aut plures censuimus expedire) ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, pietate, doctrina, prudentia, rerumque usu praestantes, nuper a nobis nominatos, adscribimus, ejusdemque Congregationis Secretarium dilectum filium Auditorem Nostrum deputamus.

Onus Congregationis probandi digniores et aptiores qui ad Episcopatus promoveri possunt.

§. 2. Porro hujus Congregationis partes erunt, omni studio, atque opera adhibita, et quovis humano respectu posthabito, Nobis assistere, ut, juxta enixum desiderium Nostrum ad Patriarchales, Primatiales, Archiepiscopales, et Cathedrales Ecclesias regendas assumantur Viri, morum integritate, sacra doctrina, rerum ecclesiasticarum peritia, zelo Domus Dei, et vero salutis animarum studio praediti, quique non ad propria commoda, sed ad labores, et solicitudines pro Dei gloria sese vocari intelligentes, nec quae sua sunt, sed quae Jesu Christi quaerentes, ministerium suum, juxta Venerabiles Beatorum Patrum, et Sacrorum Canonum sanctiones, laudabiliter sint impleturi, ita ut, pro vacantium Ecclesiarum qualitate, et conditione, omnino digniores et ad eas fructuose gubernandas eligantur aptiores, quales semper, adjuvante Domino, a Nobis electum iri intendimus, et speramus. Quocirca cum eadem Congregatione communicaturi sumus de quibus Viris ad Episcopatum promovendis mentem Nostram subierit cogitatio, necnon de documentis ad eorum qualitates, et merita spectantibus.

Et requirendi secreto ab Episcopis, et Superioribus Regularibus, an et qui Episcopatu digni habeantur.

§. 3. Et ne diutius Pastoribus careant Ecclesiae, si post earum vacationem quaerantur, qui ad eas promoveri merito possint; volumus, et mandamus, ut statim quidem post editam hanc Nostram Constitutionem, ac deinde unoquoque biennio, per Cardinalem praefatae Congregationis Praefectum scribatur diversorum locorum Episcopis juxta a Nobis traditam designationem, praecipiendo eis nomine Nostro, ut sub secreti lege, et eorum conscientias districte onerando, fideliter referant, diligenti investigatione praemissa, an, et qui, sive Seculares, sive Regulares Sacerdotes in eorum Dioecesi, vel in propinquis locis existant, quos episcopali muneri idoneos, secundum Deum existiment explicando singulorum originem, natalia, aetatem, anteactae vitae institutionem, ecclesiasticarum functionum exercitium, gradus,

quos obtinuerint, officia, quae obierint, doctrinam, pietatem, prudentiam, ceterasque animi dotes, quibus quisque valeat. Epistolae vero, quas hac de re Episcopi rescripserint, secreto asservabuntur, ut quotiescumque alicui Ecclesiae de novo Pastore providendum fuerit, absque mora resumi valeant, indeque facile, et expeditum sit recognoscere, quinam Viri digniores, ac vacanti Ecclesiae congruentiores judicari possint a Nobis. Et quoniam ii, qui in aliqua Regulari Familia vitam ducunt, cognosci penitus possunt, et solent ab eorum Superioribus, tam Generalibus, quam Provincialibus, ipsos quoque sub eodem secreti vinculo interrogari ad praemissum effectum volumus.

Tum suggerendi Sanctissimo, occurrentibus vacationibus

§. 4. Praeterea cum primum alicujus Ecclesiae vacatio innotuerit, Auditor Noster certiores de ea faciet memoratos quinque Cardinales, ut et ipsi de Viris tali Ecclesiae utilius praeficiendis, nobisque suggerendis, cogitare specialiter possint, peculiaremque investigationem pro eorum prudentia adhibere: quod quidem praecipue, et a Nobis ipsis fiet. Deinde vero, quanto citius fieri poterit, habenda erit Congregatio, cui antedicti quinque Cardinales una cum Auditore Nostro intererunt, ibique perpensis omnibus qualitatibus, et meritis Virorum, quorum notitia, vel a Nobis ipsis, vel per antedictas Episcoporum epistolas, vel per investigationem a dictis Cardinalibus factam, accepta fuerit, deliberandum erit quid consilii dandum Nobis sit, ut Auditor Noster referre deinde ad Nos possit quicquid praedicti Cardinales in eum finem Nobis duxerint significandum. Quod si alicujus Viri conditiones nondum satis exploratae visae fuerint in una Congregatione, differenda in alteram erit consultatio, ut interea per opportuna media accuratior indagatio fieri valeat.

Item examinandi causas translationum.

§. 5. In hac etiam Congregatione a Nobis, ut praefertur, deputata, agendum deinceps esse decernimus de Episcopis ab una ad alteram Ecclesiam auctoritate Nostra transferendis; debita nimirum maturitate examinando, num graves, legitimae, Sacrisque Canonibus probatae interveniat causae, quae hujusmodi translationem suadeant, inspecta dumtaxat Ecclesiarum necessitate, vel utilitate, ad quam profecto causae omnes illae reducuntur; ne alioquin, ob inconsultam facilitatem, cupiditas, et ambitio eorum qui forsan ad ampliores Ecclesias aspirarent, aut ditiores, foveretur, simulque via aperiretur spiritualibus incommodis, quae Gregibus obvenire ex crebra Pastorum mutatione consueverunt. Ejusdem vero Congregationis consilium postea itidem ad Nos per eumdem Nostrum Auditorem erit referendum, ut determinari a Nobis possit quicquid magis expedire judicabimus.

Indicitur secreti custodia.

§. 6. Utque haec omnia in antedicta Congregatione liberius, perfectiusque adimpleantur, secretum ad instar illius, quod pro negotiis ad Sanctam Inquisitionem pertinentibus servatur, singulis praedictis Cardinalibus, nec non Auditori Nostro injungimus; cum facultate tamen communicandi de rebus ad ipsam Congregationem spectantibus, sub simili secreti lege, cum unocujusque ipsorum Auditore, sive Studiorum adjutore, et uno Amanuensi, nec non cum iis, quos iisdem de rebus interrogandos, vel consulendos consueverint, ad assequendas notitias in eum scopum conducentes, quosque eidem pariter secreto obnoxios esse debere statuimus.

Commonitio ad eos qui aliquod jus habent, vel operam praestant, in promotionibus Episcoporum.

§. 7. Confidimus vero etiam omnes eos, qui ad promotionem praeficiendorum quodcumque jus quacumque ratione a Sede Apostolica habent, aut alioquin operam suam praestant, (nihil in iis pro praesenti temporum ratione innovando), ob oculos assidue habituros, in eorumque animo semper haesuram (prout et hactenus factum, pro ipsorum pietate, ac Religione, putamus) commonitionem illam adeo ponderosam, quam praedictum Concilium Tridentinum censuit inculcandam, videlicet, nihil se ad Dei gloriam, et Populorum salutem utilius posse facere, quam si bonos Pastores, et Ecclesiae gubernandae idoneos promoveri studeant; eosque, alienis peccatis communicantes, mortaliter peccare, nisi quos digniores, et Ecclesiae magis utiles ipsi judicaverint non quidem precibus, vel humano affectu, aut ambientium suggestionibus, sed eorum exigentibus meritis, praefici diligenter curaverint.

Sanctio Constitutionis.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae voluntatis, Constitutionis, Decreti, Statuti, Hortationis, et Monitionis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se no-

vorit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo, sexto decimo Kalendas Novembris Pont. Nostri Anno I.

Dat. die 17. Octobris 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

Visa de Curia

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✝ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

VI.

PROHIBETUR

Omnibus Regularibus, exceptis Hospitalariis S. Joannis de Deo, exercitium artis Aromatariae pro Saecularibus, et venditio pharmacorum et medicamentorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

Refertur resolutio Congregationis particularis anni 1722.

Essendo Noi appieno informati, che sino dall' Anno 1722. in una Particolare Congregazione composta della fel. mem. di Clemente Papa Duodecimo Nostro Predecessore allora Cardinal Corsini, del fu Cardinal Paolucci, e del Reverendissimo Cardinal Annibale Albani Camerlengo della Santa Romana Chiesa, e di alcuni Prelati, specialmente deputata dalla fel. mem. d' Innocenzo Papa XIII. altro Nostro Praedecessore, tenutasi li 25. Gennaro detto Anno, inerendo al Decreto precedentemente emanato dalla Congregazione della Visita delli 29. Agosto 1637., e della Risoluzione presa li 9. Decembre 1720., fu stabilito, che niuno de' Regolari di qualunque sorta, anche Cassinensi, dell' Ordine de' Predicatori, Compagnia di Gesù, e Minimi, potesse per se, nè per altri, nè anche a nome della Religione esercitare l' Arte dello Speziale, fuori che per servizio de' loro Religiosi, e che dalli medesimi non si potessero vendere Medicamenti preparati, o non preparati, di qualunque genere, ai Secolari, o anche donarli, sotto pretesto di amicizia, o di familiarità, siccome fu approvato dal detto Nostro Predecessore Innocenzo XIII., a riserva della Teriaca, e Balsamo Apopletico, che permise potersi vendere dalli medesimi Regolari, ottenutane la licenza dal Reverendissimo Nostro Cardinal Vicario; E che in oltre il Nostro detto Predecessore Clemente XII. si degnò confermare il sudetto stabilimento, e Decreto della medesima Congregazione con un suo Breve in data li 20. Luglio 1733. del tenore seguente.

Breve Clementis Papae XII.

§. 1. CLEMENS PAPA XII. *Ad futuram rei memoriam*. Alias a Congregatione Particulari tunc existentium S. R. E. Cardinalium, de quorum numero tunc in minoribus constituti eramus, ac Romanae Curiae Praelatorum, ac Medicorum, a fel. record. Innocentio Papa XIII. Praedecessore Nostro specialiter deputata, ad favorem dilectorum filiorum Aromatariorum de Urbe emanavit Decretum tenoris, qui sequitur, videlicet.

Tenor praedictae resolutionis.

§. 2. Die 25. Januarii 1722. Sacra Congregatio Deputata, in qua interfuerunt Emin. et Rev. Domini Cardinales Paulutius Almae Urbis Vicarius, Corsinus, et Annibal Albanus S. R. E. Camerarius, ac Reverendi Patres Domini Collicola Thesaurarius Generalis Camerae Apostolicae, Marefuscus Auditor Sanctissimi Domini Nostri Papae, Pallavicinus Secretarius Sacrae Congregationis Visitationis Apostolicae, et Ego Vicesgerens, ut Secretarius, necnon Illustrissimus D. Nicolaus de Michelangelis Medicus a Secretis Sanctissimi Domini Nostri Papae, et D. Pasculus unus de Collegio Medicorum, inhaerendo Decreto Sacrae Congregationis Visitationis Apostolicae edito die 19. Augusti 1637., et resolutioni, seu voto emanato a Congregatione praecedenti in hac Causa habita die 9. Decembris 1720. juxta majorum suffragiorum calculum, stetit in decisis, seu in resolutis, juxta modum; nempe censuit insinuandum, et consulendum esse Sanctissimo Domino Nostro Papae Innocentio XIII. feliciter regnanti, ut omnino prohibeantur omnes, et singuli Regulares utriusque sexus in hac Alma Urbe, ejusque Districtu degentes, etiam Cassinenses, Fratres Praedicatores, Societatis Jesu, Minimi, aliique omnes quorumcumque Ordinum, et Congregationum, ne per se, neque per alios, nec etiam Religionis nomine, Artem Aromatariam, praeterquam suorum Religiosorum, aut Alumnorum usibus, exerceant, ac insuper nullo modo Secularibus, aut aliis Religiosis, et Ecclesiasticis, Pharmaca, aut Medicamenta, sive composita, sive non composita, sive praeparata, sive non praeparata, nec etiam Theriacam, Mitridatum, Hyacinthum, Balsamum, Chinam, Rhabarbarum, atque res ullas chi-

micas cujusvis generis, aut speciei, neque sub praetextu amicitiae, aut familiaritatis, aut alio quovis titulo, causa, vel colore vendant, permutent, aut donent, praevia etiam revocatione omnium, et singulorum Decretorum, seu Rescriptorum cujuslibet Sacrae Congregationis quocumque tempore latorum, etiamsi fuerint cum Brevibus Apostolicis, Clausula sublata, et Decreto irritanti communitis, approbata, seu confirmata, ullo modo concedentium Regularibus, seu Monialibus licentiam vendendi Theriacam, Hyacinthum, Balsamum, Medicamenta chimica, aut alia quaecumque cujusvis generis, et speciei, sub poenis Superioribus utriusque sexus Religiosorum contravenientibus, consulentibus, aut quoquo modo tolerantibus, suspensionis a Divinis ipso facto irremissibiliter incurrendae, privationis vocis activae, et passivae, prohibitionis in posterum exercendi, aut exercere faciendi Aromatariam in eorum Domibus, Monasteriis, atque Conventibus, etiam pro eorum usu, ac ulterius Confiscationis ejusdem Aromatariae per R. P. D. Thesaurarium Generalem faciendae, cum facultate procedendi etiam per solam inquisitionem, et applicandi tertiam partem illius secreto Denunciatori.

Quae confirmatur ab Innocent. XIII. cum exceptione, quoad Fratres S. Joannis de Deo.

Et facta relatione Sanctissimo Domino Nostro, Sanctitas Sua praefata insinuationem, seu resolutionem laudavit, et approbavit, cum his tamen declarationibus, et limitationibus, nempe, ut in praefata generali prohibitione non intelligantur comprehensi Fratres Hospitalarii S. Joannis de Deo Urbis, et Districtus, etiam juxta vota nonnullorum RR. PP., sed eis licitum sit non solum Aromatarias in eorum Conventibus, et Hospitalibus pro Infirmorum, Religiosorum, atque Alumnorum usibus habere, sed etiam de eis vendere Pharmaca et Medicamenta Secularibus, Religiosis, et Ecclesiasticis quibuscumque, dummodo praefatae Aromatariae quolibet anno per Medicos, et Pharmacopolas deputandos ab Eminentissimo Cardinali Vicario visitentur, ac insimul totum lucrum, quod ex hujusmodi venditione retrahetur, pro manutentione Aromatarum, et sustentatione, et augmento Hospitalium in eorum Conventibus, seu Domibus existentium, ac Infirmorum inibi degentium, seu in beneficium Ecclesiarum, et Sacristiarum uniuscujusque Domus, aut Conventus, integre, et fideliter erogetur, cujus cognitionem eidem Eminentissimo Cardinali Vicario remisit. Respectu vero aliorum Regularium, voluit, et declaravit Sanctitas Sua, posse eis indulgeri, ac permitti venditionem Theriacae, et Balsami Apopletici tantum, pro majori publico Bono, dummodo obtineant ab eodem Cardinali Vicario licentiam in scriptis, ad tempus ejus arbitrio duraturam, et lucra exinde retrahenda in beneficium Ecclesiarum, et Sacristiarum uniuscujusque eorum Domus, Monasterii, aut Conventus simili modo erogent. Et ita prohiberi, servari, et respective exequi omnino mandavit, sub poenis ut supra expressis. Non obstantibus, quoad supradicta omnia, et singula in praesente Decreto contenta, Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis in favorem quarumcumque Personarum, atque Ordinum, sive Congregationis Cassinensis, Fratrum Praedicatorum, Societatis Jesu, Minimorum, aut aliorum quorumcumque tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Congregationum, Societatum, ac cujuslibet alterius Instituti etiam necessario, et individue exprimendi, Ecclesiarum, Monasteriorum, Conventuum, Collegiorum, et aliorum quorumcumque Regularium Locorum, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, quibus, quoad ea, quae praesentibus adversantur, illis alias in suo robore permansuris, Sacra Congregatio, Sanctitatis Suae auctoritate, specialiter, et expresse derogat, caeterisque contrariis quibuscumque. Et ne praemissorum ignorantia a quoquam praetendi possit, voluit eadem Sacra Congregatio, ut praesentes Ordinationes in Valvia Basilicarum S. Joannis Lateranen., et Principis Apostolorum de Urbe, et in Acie Campi Florae, ut moris est, affixae, omnes, ad quos pertinet, ita arctent, et afficiant, ac si unicuique personaliter intimatae fuissent: utque earumdem praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici suscriptis, et Sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae die 11. Martii 1722. N. Episcopus Bojanen. Vicesgerens praefatae Congreg. Particularis Secretarius. Joseph Cianetti Secretarius.

Et pro aliis, quoad venditionem theriacae, et balsami apopletici.

Cum clausulis opportunis.

Loco † Sigilli.

Sequitur confirmatio Clementis XII. in forma specifica.

§. 3. Cum autem, sicut pro parte dictorum Aromatariorum Nobis nuper expositum fuit, ipsi Decretum hujusmodi, quo firmius subsistat, et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summopere desiderent: Nos specialem ipsis Exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum praeinsertum auctoritate apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus. Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore; suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Julii 1733. Pontificatus Nostri Anno IV.

F. Cardinalis Oliverius.

Edictum Cardinalis Vicarii refertur.

§. 4. *E che in esecuzione di esso Breve fu pubblicato sotto li 11. Ottobre 1735. un Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, con cui rivocandosi ogni, e qualunque Privilegio, sotto pena della sospensione a Divinis ai Superiori delle Religioni, ed altre pene ivi contenute, si proibisce di esercitare la Speziaria nelle loro Case, Monasteri, e Conventi, e di vendere li suddetti Medicamenti, eccettuata la detta Teriaca, e Balsamo Apopletico, come dalli medesimi Breve, ed Editto a Noi similmente esibiti, non ostante, che per parte de' medesimi Regolari fossero giuridicamente dedotte le loro ragioni, ed avessero in scritto rilevati la suddetta Congregazione i motivi della loro libertà di vendere li medesimi Medicamenti, quali furono riconosciuti insussistenti, e pregiudiziati al ben pubblico, ed economia del Principato, per non essere sottoposte le loro Speziarie alla visita de' Protomedici, e Consoli de' Speziali: ad ogni modo hanno sempre cercato li sunnominati Regolari di eludere in qualche maniera il detto Breve, e risoluzione della prenominata Congregazione. E perchè dopo il maturo esame, ne fu fatto, anzi dopo di esser state ridotte con Decreto approvato della fel. mem. di Clemente XI. similmente nostro Predecessore delli 8. Gennaro 1721. le Speziarie pubbliche de' Secolari al numero di sessanta, per non esservi il sufficiente mantenimento delle medesime in numero maggiore, merita pur troppo la conferma da Noi tanto il sudetto Breve del defonto Sommo Pontefice, quanto la precedente Risoluzione della prefata Congregazione; tanto più che a norma delle sudette provisioni, anche dagli altri Prencipi d' Italia n' è stato abbracciato consimile sistema. E Noi mossi da puro zelo di Giustizia, e dall' Amore verso li nostri Sudditi di questa nostra Città di Roma, abbiamo determinato di confermare, ed approvare non tanto il suddetto Breve, quanto anche l' Editto come sopra fatto pubblicare dal Reverendissimo Cardinal Vicario, e la Risoluzione precedentemente presa dalla suddetta Congregazione sopra la riduzione del numero delle Speziarie, e rimuovere perciò ogni ostacolo, e pretesto, con ordinare la perpetua osservanza, ed esecuzione, come in appresso.*

Causae praesentis confirmationis.

Pontifex denuo confirmat omnia supradicta.

§. 5. *Avendo pertanto nella presente Cedola di nostro moto proprio per espresso, e di parola in parola come sopra registrato l' intero tenore del sudetto Breve promulgato, delle condizioni, e dichiarazioni in esso espresse, come anche il tenore dell' Editto come sopra fatto pubblicare dal Reverendissimo Cardinal Vicario, e della sunnominata Congregazione per la riduzione del numero delle Speziarie, ed ogni altra cosa necessaria d' esprimersi: Di nostro moto proprio, certa scienza, e pienezza della nostra Suprema Potestà confermiamo, ed in tutto, e per tutto, ed in tutte le sue parti, e circostanze approviamo, ed autorizziamo il sovraccennato Breve, e l' Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, e la precedente Risoluzione presa dalla suddetta Congregazione particolare sopra la riduzione delle Speziarie di questa nostra Alma Città di Roma; e perciò vogliamo, ed ordiniamo, ed espressamente comandiamo, che quelli, e quella, e tutte le cose ivi contenute, ed espresse debbano sempre, ed in perpetuo avere il loro pieno effetto, ed esecuzione, e che debbansi in ogni futuro tempo inviolabilmente*

osservare da ogni, e qualunque Persona quantosivoglia privilegiata, e privilegiatissima, anche Ecclesiastica, e Luogo Pio, de' quali dovesse farsi special menzione, nè che sotto qualsisia pretesto, e causa, benchè incognita, ed inopinata, si possa mai impugnare, nè controvertere la piena, e total osservanza, ed esecuzione delli medesimi Breve, Editto, e Risoluzione della suddetta Congregazione; anzi che per il suddetto effetto della di loro totale, e pienissima osservanza, ed esecuzione irritiamo, rivochiamo, e cassiamo ogni, e qualunque licenza, e permesso di poter vendere qualunque specie di cose, e da qualsivoglia Persona, anche in Dignità constituita fosse stato, e respettivamente concesso tacitamente, o espressamente a qualunque Ecclesiastico Regolare dell'uno, e l'altro sesso, di qualunque Ordine, Congregazione, ed Istituto, e Luogo Pio contro la forma del sudetto Breve, ed Editto del Reverendissimo Cardinal Vicario, e così irritati, rivocati, e cassati restino ora, e perpetuamente di niuna forza, o valore, perchè così è mente, e volontà nostra precisa, ed espressa.

Clausulae praeservativae.

§. 6. *Volendo, e decretando, che alla presente Cedola di nostro moto proprio benchè non esibita, nè registrata in Camera, e ne' suoi libri, non possa mai darsi, nè opporsi di surrezione, orrezione, nè d'alcun altro vizio, o difetto della nostra volontà, ed intenzione, nè che mai sotto tali, o altri qualunque pretesti, benchè validi, e validissimi, e quantosivoglia sostanziali, anche di Jus quaesito, e pregiudizio del Terzo, possa essere impugnato, moderato, o rivocato, o ridotto ad viam Juris, o concedersi verso di esso l'aperizione Oris, e che così, e non altrimenti debba sempre giudicarsi, definirsi, ed interpretarsi da qualunque Giudice, e Tribunale, benchè Collegiale, Congregazione anche di Reverendissimi Cardinali, Camerlengo di Santa Chiesa, Segnatura di Grazia, e di Giustizia, Tesoriere, Presidenti, Rota, Camera, e qualsisia altro, togliendo loro ogni facoltà, e giurisdizione di definire, ed interpretare diversamente. Dichiarando Noi sin d'adesso preventivamente nullo, irrito, ed invalido tutto ciò, che da ciascuno d'essi con qualsivoglia autorità, scientemente, o ignorantemente fosse in qualunque tempo giudicato, o si tentasse di giudicare contra la forma, e disposizione del presente nostro Moto proprio; siccome*

Sublata aliter judicandi facultate.

sin d'adesso, e preventivamente dichiariamo nullo, irrito, ed invalido ogni contrario uso, consuetudine, prescrizione, anche longissimi temporis, *centenaria, e tutto altro, che fosse atto ad impedire, o fare ostacolo all'osservanza del medesimo, quale vogliamo, che vaglia, e debba avere sempre il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla semplice nostra sottoscrizione, benchè non vi sian stati chiamati, sentiti, nè citati li Superiori delle sunnominate Religioni, e qualsisiano altre Persone, ancorchè privilegiate privilegiatissime, che vi avessero, o pretendessero avervi qualunque interesse: non ostanti la Bolla di Pio IV. nostro Predecessore de registrandis, la Regola della nostra Cancellaria* de Jure quaesito non tollendo, *e qualsisiano altre Costituzioni, ed Ordinazioni Apostoliche nostre, e de' nostri Predecessori, Leggi, Statuti, Riforme, Stili, Usi, Consuetudini, e qualunque altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario, benchè fosse tale, che meritasse speciale, specialissima, ed individua menzione, e nella quale vi fossero clausole derogatorie delle derogatorie, alle quali tutte, e singole, avendone il tenore qui per espresso, e di parola in parola inserto, e registrato, e supplendo Noi con la pienezza della nostra Potestà Pontificia ad ogni vizio, e difetto quantunque sostanziale, e formole, che vi potesse essere intervenuto per la totale piena esecuzione, ad effetto di quanto si esprime nel presente nostro Moto proprio, ampiamente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal nostro Palazzo Apostolico di Monte Cavallo questo di 14. Novembre 1740.*

Contrariis derogatur.

Dat. die 14. Novembris 1740.

BENEDICTUS PAPA XIV.

VII.

DE SACRIS LIMINIBUS

Beatorum Apostolorum visitandis. Confirmatur Constitutio Sixti Papae V., eaque extenditur ad Abbates aliosque habentes Monasteria seu Ecclesias cum jurisdictione quasi Episcopali, et Territorio separato.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam

Exordium a verbis Concilii Sardicensis de Relationibus Apostolicae Sedi faciendis.

Quod Sancta Sardicensis Synodus divino edocta magisterio edixit, optimum, et valde congruentissimum esse, si ad caput, idest ad Petri Apostoli Sedem, de singulis quibusque Provinciis Domini referant Sacerdotes, attenta animi consideratione revolventes; ubi primum Nos, licet immeritos, Dominus gratiae suae

praecipuo munere in eadem Sede collocavit, ea subiit cogitatio, ut cunctarum totius Orbis Ecclesiarum ad parvitatem nostram status, et negotia referrentur, quibus necessitatem de omnibus tractandi Christus in S. Petro Apostolo, cum illi claves aperiendi, claudendique daret, indulsit. Siquidem in Speculis a Deo constituti, et vigilantiae Nostrae diligentiam pro commissi officii munere coram eo comprobare cupientes, noctes diesque soliciti sumus, ut circa quamvis longinqua spiritalis cura non deficiat, sed se per omnia, qua nomen Dei praedicatur, extendat, memores illius objurgationis Dominicae: *quod infirmum fuit, non consolidastis; et quod aegrotum, non sanastis; quod confractum est, non alligastis; et quod abjectum est, non reduxistis; et quod perierat, non quaesistis; et dispersae sunt oves meae, eo quod non esset pastor; et factae sunt in devorationem omnium bestiarum agri, et dispersae sunt; erraverunt greges mei in cunctis montibus, et non erat qui requireret, ecce ego ipse super pastores, requiram gregem meum de manu eorum.* Cum ergo pastoribus talibus, per quos Dominicae oves negliguntur, et pereunt, sic Dominus comminetur, quid nos aliud facere oportet, quam colligendis, et refovendis Christi ovibus exhibere diligentiam plenam, et curandis lapsorum vulneribus paternae pietatis adhibere medicinam? Nulla est enim major, aut melior cura Praepositorum, quam diligenti solicitudine, et medela salubri, fovendis, et conservandis ovibus providere.

Summarium Constitutionis a Sixto V. editae

§. 1. Dudum quidem fel. rec. Sixtus Papa V. serio animadvertens veterem, et laudabilem morem, gravissimis ex causis, et non sine Spiritus Sancti instinctu a Summis Pontificibus Praedecessoribus nostris antiquitus institutum, et per multas aetates magno Ecclesiae Dei commodo observatum, ut singuli Patriarchae, Primates, Archiepiscopi, et Episcopi certis praescriptis temporibus per se ipsos, vel per certum eorum Nuntium, Beatissimorum Apostolorum Petri, et Pauli, qui hanc Almam Urbem suo sanguine consecrarunt, Limina se visitaturos jurejurando pollicerentur, ut Episcoporum Romam venientium opera, et adjumento Romanus Pontifex, cui omnium Ecclesiarum solicitudo concredita est, ubique locorum gregis sibi commissi vultum agnosceret, et spiritualium ovium morbos intelligeret, curationesque opportunas adhiberet, nec quicquam omnino illum lateret earum rerum, quas ad Dei gloriam augendam, ad Christianam Religionem propagandam, ad animarum procurandam salutem, necessario eundem scire, atque intelligere oportet; partim hominum culpa, partim antiqui humani generis hostis astutia, variis etiam insurgentibus temporum calamitatibus, et plurimis, in grave animarum suarum periculum, et quibus praeerant, Ecclesiarum detrimentum, negligenter observari; ex intimis animi sensibus indoluit, et statim gravi malo quotidie magis ingravescenti occurrere, et congrua adhibere remedia cogitavit.

Et ejusdem dispositiones.

§. 2. Itaque per suas Apostolicas Literas, quarum initium est: *Romanus Pontifex*, constituit, ut omnes Patriarchae, Primates, Archiepiscopi, Episcopi per universum terrarum Orbem constituti, et deinceps ordinandi, etiamsi Cardinalatus dignitate praefulgerent, seu eis consecratis Pallium de Beati Petri corpore sumptum traderetur, aut ad aliam Ecclesiam transferrentur, antequam illius regimini, et administrationi se immiscerent, si quidem praesentes in Curia, in manibus Sanctae Romanae Ecclesiae Diaconi Cardinalis ordine Prioris, si vero absentes, in manibus Antistitis ad impendendum munus praedictum, aut ad tradendum Pallium hujusmodi a Sede Apostolica delegati, juramento se obstringerent, se Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli Limina, statutis in iisdem literis temporibus, personaliter, ac per se ipsos visitaturos, ac Romanis Pontificibus pro tempore existentibus rationem reddituros de toto eorum pastorali officio, deque rebus omnibus ad ipsarum, quas regerent, Ecclesiarum statum, ad Cleri, et Populi disciplinam, animarum denique, quae illorum fidei creditae sunt, salutem quovis modo pertinentibus, et vicissim mandata apostolica recepturos, et quam diligentissime executuros, prout latius in iisdem literis continetur.

In qua nulla mentio Abbatum Priorum etc.

§. 3. Cum autem Abbatum, Priorum aliorumque, qui spirituali jurisdictione quasi Episcopali in suis Monasteriis, et Ecclesiis, eorumque Territoriis ab omni alia Episcoporum Dioecesi omnimode separatis potiuntur, nulla mentio in praefatis literis Sixti facta fuerit, hinc est quod Abbates, aliique, qui hujusmodi Ecclesiis, et Monasteriis praeerant cum jurisdictione spirituali, et Territorio separato, nunquam, Beatorum Apostolorum Li-

mina visitantes, de iisdem Ecclesiis, et Monasteriis, et grege curae suae commisso ad Romanos Pontifices referrent, adeo ut hujusmodi Monasteriorum, et Ecclesiarum, quae Nullius dicuntur, status, et conditio Sedi Apostolicae incognita esset, et saepe ignorarentur mala, quibus medendum esset, et laterent bona, quae apostolica cura, et studio essent fovenda, et amplificanda.

Pontifex confirmat, et innovat Constitutionem Sixtinam.

§. 4. Nos igitur cupientes omnium Ecclesiarum utilitati, et animarum saluti, quantum in Domino possumus, consulere, ac providere, cum de omnibus, et, quod tremendum est, etiam de unius anima ante tribunal Dei rationem reddituri simus, tum etiam volentes ea, quae salubriter a Praedecessoribus nostris instituta sunt, exactius, diligentiusque observari, ideo easdem literas Sixti V. Praedecessoris, et in eis contenta quaecumque, ex certa scientia, et apostolica auctoritate tenore praesentium approbamus, et confirmamus, ac etiam innovamus, omnibusque Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis mandamus, et praecipimus, ut eas sedulo, ac diligenter, et omnia in eis praescripta observare, ac custodire studeant, et Apostolicae Sedis monitis, ac praeceptis in re tanti momenti ea reverentia, atque animi cura, et promptitudine, qua par est, pareant, atque obsequantur, et antiquae traditionis exempla servantes, et ecclesiasticae memores disciplinae, Sacerdotalis Religionis vigorem non minus in judicando, quam in consulendo retineant, scientes quid Apostolicae Sedi, cum omnes hoc loco positi ipsum sequi desideremus Apostolum, debeatur, a quo ipse Episcopatus, et tota auctoritas nominis hujus emersit.

Eamque extendit ad inferiores Praelatos, jurisdictionem quasi Episcopalem habentes.

§. 5. Praeterea scientia, et auctoritate praedicta, hac nostra in perpetuum valitura constitutione sancimus, decernimus, et mandamus, ut omnes et quicumque Abbates, Priores, Praepositi, aliique quocumque nomine, ac titulo nuncupati, et quacumque dignitate etiam Cardinalatus honore insigniti, saeculares, et quorumvis ordinum Regulares, ad Monasteriorum, seu Ecclesiarum particulare, et separatum Territorium habentium regimine jam promoti, et imposterum pro tempore, etiam per viam electionis, postulationis, aut aliter quovis modo promovendi, et Monasteria, seu Ecclesias hujusmodi in titulum, commendam, administrationem, aut aliter quomodolibet obtinentes, vel imposterum assecuturi, qui videlicet spiritualem jurisdictionem, quasi Episcopalem cum temporali etiam, vel sine, in Monasteriis, et Ecclesiis praedictis, eorumque Territoriis, Districtibus, et quasi Dioecesibus ab omni alia Episcoporum Dioecesi omnino sejunctis, et separatis, quocumque jure, et titulo, vel ex origine, vel praescriptione, vel ex indulto, et privilegio apostolico exercent antequam eorumdem Monasteriorum, seu Ecclesiarum possessionem adipiscantur, et in eorum regimine, et administratione se de aliquo immisceant; Si quidem praesentes in Curia fuerint, in manibus S. R. E. Diaconi Cardinalis ordine Prioris, si vero absentes in manibus Nuncii, aut Legati Sedis Apostolicae, si praesens fuerit, sin minus in manibus alicujus Episcopi aut Archiepiscopi eorum arbitrio eligendi, cum Romana tamen Ecclesia ecclesiasticam communionem habentis, tamquam ejusdem Apostolicae Sedis Delegati, jurent, juxta formulam inferius describendam, se Sacras Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli memorias personaliter, ac per se ipsos visitaturos, ac insuper Nobis, et Successoribus Nostris pro tempore existentibus Romanis Pontificibus, statutis hac nostra Constitutione temporibus, rationem reddituros de commissa sibi Monasteriorum et Ecclesiarum procuratione; in notitiam nostram, nostrorumque Successorum perferentes quaecumque ad ipsorum Monasteriorum, et Ecclesiarum statum, et ecclesiasticae disciplinae in Clero, et Populo observantiam, ad animarum salutem, quae illorum fidei creditae sunt, et ad Divinum Cultum, et gloriam pertinent; vicissim recepturos a Sede Apostolica monita, et mandata, quorum censura, et quae coercenda sunt, resecentur, et quae observanda sunt, sanciantur, et quae bene coepta, atque instituta, approbatione, et confirmatione nostra, nostrorumque Successorum ad debitum finem perducantur.

Qui jurare debebunt se personaliter visitaturos Limina Apostolorum.

Et relationem Status Ecclesiarum facturos.

Vel per suum Nuncium, si ipsi legitime impediti fuerint.

§. 6. Quod si legitimo impedimento detenti fuerint, jurent, se praedicta omnia adimpleturos per certum Nuncium ad id speciale mandatum habentem, et de gremio suorum Monasteriorum, et Ecclesiarum, in dignitate Ecclesiastica Saeculari, vel Regulari, constitutum, aut omnino per aliquem Sacerdotem Saecularem vel Regularem spectatae probitatis, et

religionis, de supradictis omnibus plene instructum: per quem etiam de hujusmodi impedimento docere debeant legitimis probationibus ad Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Praefectum Congregationis Sacri Concilii transmittendis.

Itali et Ins. adjac. tertio quoque anno.

§. 7. Ad hoc autem debitum visitationis et relationis suorum Monasteriorum, et Ecclesiarum officium opportune explendum supradicti omnes Abbates, Praepositi, Priores, et quocumque alio dignitatis, vel officii nomine nuncupati, tam Regulares, quam Saeculares, Itali videlicet, vel ex Italicis Insulis, veluti Siculi, Sardi, Corsi, et alii adjacentium Provinciarum Italiae, tertio anno; Reliqui vero in aliis Provinciis, Regnis, et Terrarum Orbis partibus, et regionibus existentes, tam qui nunc sunt, quam qui imposterum erunt, quinto anno teneantur, diligenterque pro viribus adimplere, Nobisque, et nostris Successoribus exhibere studeant, ac curent, idemque institutum tertio quoque, et quinto anno repetant, et observent. Haec autem annorum spatia a tempore captae possessionis, et suscepti Monasteriorum, et Ecclesiarum regiminis, et curae incipiant.

Reliqui quinto quoque anno, a tempore captae possessionis computando.

Quid de iis, qui jam provisi exstant.

§. 8. Ii vero, qui de Ecclesiis, et Monasteriis hujusmodi jam provisi, in earum pacifica possessione a biennio, et amplius reperiuntur, vel quibus praefinitum a Nobis superius tempus a die habitae possessionis jam effluxit, intra annum, si in Italia, et Insulis adjacentibus, intra vero biennium, si extra sint, a die publicationis praesentis Constitutionis, ad nos praefatam suarum Ecclesiarum relationem, et deinde singulis trienniis, aut aliis praestitutis temporibus pro locorum conditione, et distantia, ad nos transmittere, et Sacras Apostolorum Basilicas visitare, et nostro conspectui, dummodo impediti legitime non fuerint, se praesentes sistere debeant, ut S. R. E. Matris suae complexu recreati, et paterno humilitatis nostrae colloquio confirmati, ad Monasteria et Ecclesias suas regendas alacriores, et instructiores revertantur.

Praeceptum Pontificis sub poena, suspensionis.

§. 9. Jubemus igitur in virtute sanctae obedientiae supradictis omnibus Abbatibus, Prioribus, Praepositis, aliisque quocumque titulo, vel nomine nuncupatis, vel quacumque dignitate praefulgentibus tam Regularibus quam Saecularibus praesentibus, et futuris, ut visitationem, praedictam et insuper relationem, statutis a nobis temporibus faciendam, sibi, suisque Monasteriis et respective Ecclesiis adeo utilem, ac necessariam, juxta praescriptam alias Episcopis formam, omnino conficiant; Si vero, quod absit, a Nobis praecepta, et constituta prompte exequi neglexerint eos ab ingressu Ecclesiae, ac etiam administratione tam spiritualium, quam temporalium; nec non a perceptione fructuum suorum Monasteriorum, et respective Ecclesiarum ab Episcopo, vel Archiepiscopo, Monasterio, aut Ecclesiae *Nullius* viciniori, omni exceptione, et mora cessante, interim libere exigendorum, et in opus fabricae, seu ornamentorum Ecclesiae emptionem, prout major exegerit necessitas, insumendorum, ipso facto tamdiu suspensos esse volumus, donec a contumacia resipiscentes, relationem suspensionis hujusmodi a Sede praedicta meruerint obtinere.

§. 10. Non obstantibus privilegiis, absolutionibus, indulgentiis, et aliis concessionibus de non visitandis liminibus ejusmodi, aliisque peragendis, quibuscumque Ecclesiarum, et Monasteriorum Rectoribus, et per quoscumque Romanos Pontifices, ac etiam Nos, et dictam Sedem ex quibusvis causis perpetuo, vel ad tempus concessis, extensis, et innovatis, quae omnia contra praemissa cuiquam nolumus suffragari, aliisque contrariis quibuscumque. Quia vero difficile nimis esset, praesentes literas, quocumqe illis opus fuerit, perferri, volumus quoque, ut earum exemplis etiam impressis, manu Notarii publici, et sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae obsignatis, eadem prorsus adhibeatur fides, quae eisdem praesentibus haberetur, si essent exhibitae, vel ostensae.

Clausulae derogatoriae.

Fides transumptis habenda.

§. 11. Formula autem juramenti praestandi ab Abbatibus, aliisque Monasteria, seu Ecclesias habentibus cum jurisdictione quasi Episcopali, et Territorio separato, talis est.

Formula juramenti ab Abbatibus aliisque praestandi.

Ego N. ab hac hora in antea fidelis, et obediens ero B. Petro Apostolo, Sanctaeque Romanae Ecclesiae, et Domino Nostro Domino Benedicto Papae XIV. suisque Successoribus canonice intrantibus. Non ero in consilio, aut consensu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, seu capiantur mala captione, aut in eos violenter manus quomodolibet ingerantur, vel injuriae aliquae inferantur quovis quaesito colore. Consilium vero, quod mihi credituri sunt, per se, aut Nun-

tios suos, seu literas, ad eorum damnum, me sciente, nemini pandam. Papatum Romanum, et Regalia S. Petri adjutor eis ero ad retinendum, et defendendum, salvo meo ordine, contra omnem hominem. Legatum Apostolicae Sedis in eundo et redeundo honorifice tractabo, et in suis necessitatibus adjuvabo. Jura, honores, privilegia, et auctoritatem S. R. E., Domini Nostri Papae, et successorum praedictorum conservare, defendere augere, et promovere curabo. Neque ero in consilio, vel facto, seu tractatu, in quibus contra ipsum Dominum Nostrum, vel eamdem Romanam Ecclesiam aliqua sinistra, vel praejudicialia personarum, juris, honoris, status, et potestatis eorum machinentur. Et si talia a quibuscumque tractari, vel procurari novero, impediam hoc pro posse: Et quanto citius potero, significabo eidem Domino nostro, vel alteri, per quem possit ad ipsius notitiam pervenire. Regulas Sanctorum Patrum, decreta, ordinationes, seu dispositiones, reservationes, provisiones, et mandata Apostolica totis viribus observabo, et faciam ab aliis observari. Haereticos, Schismaticos, et Rebelles eidem Domino Nostro, vel Successoribus praedictis pro posse persequar, et impugnabo. Sacras BB. Apostolorum memorias singulis trienniis personaliter, ac per me ipsum visitabo, et Domino Nostro, successoribusque praefatis rationem reddam de commisso mihi munere, deque rebus omnibus ad mei Monasterii, seu Ecclesiae statum, ad Cleri, et Populi disciplinam, animarum denique, quae meae fidei creditae sunt, salutem quovis modo pertinentibus, et vicissim Mandata Apostolica humiliter recipiam, et quam diligentissime exequar. Quod si legitimo impedimento detentus fuero, praedicta omnia adimplebo per certum Nuncium ad hoc speciale Mandatum habentem de gremio Conventus Monasterii mei,* aut alium in dignitate ecclesiastica constitutum, seu alias Personatum habentem, aut, his mihi deficientibus, per aliquem alium Presbyterum Saecularem vel Regularem spectatae probitatis et religionis, de supradictis omnibus plene instructum. De hujusmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad S. R. E. Cardinalem Congregationis Sac. Concilii Praefectum per dictum Nuncium transmittendas. Possessiones vero ad Monasterium meum pertinentes non vendam, nec donabo, neque impignorabo, nec de novo infeudabo, vel aliquo modo alienabo, etiam cum consensu Conventus Monasterii mei, inconsulto Romano Pontifice. Et si ad aliquam alienationem devenero, poenas in quadam super hoc edita Constitutione contentas, eo ipso incurrere volo. Sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia.*

* seu quinquennii.

* seu Capituli Ecclesiae meae.

§. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae voluntatis, Constitutionis, Decreti, Statuti, Hortationis; et Monitionis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit; indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo, IX. Kalendas Decembris, Pontificatus Nostri Anno Primo. Sanctio poenalis. Datum die 23. Novem. 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo quadragesimo, Indictione Tertia die vero decimaquinta Decembris, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, et Domini Nostri Domini Benedicti Divina Providentia Papae XIV. Anno Primo, supradicta Constitutio affixa, et publicata fuit ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicae, Curiae generalis in monte Citatorio, in Acie Campi Florae, ac in aliis Locis solitis, et consuetis Urbis per me Antonium Pelliciam Apost. Curs. Publicat. die XV. Decembr. ejusdem anni.

Paulus Biancini Magist. Curs.

Instructio circa modum conficiendi Relationem Status Ecclesiarum dabitur in Appendice ad Calcem hujus Tomi.

ERECTIO VIII.

Congregationis Particularis Nonnullorum Romanae Curiae Praelatorum, Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum adjectae; pro excipiendis, examinandisque Relationibus Episcoporum, Abbatum etc. super statibus eorumdem Ecclesiarum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a procuranda executione recte constitutorum.

Decet Romanum Pontificem, pro divinitus credita sibi Dominici gregis cura, non solum quae Catholicae Ecclesiae utilia, ac salubria sunt, et Sacris Canonibus, et Apostolicis Constitutionibus consona, constituere, sed Evangelici Patrisfamilias exemplo, pro cujusque ingenii, et facultatum viribus talenta distribuendo, celeri etiam eorum, quae decreta sunt, executioni prospicere.

Constitutio Sixti V. super visitationem Liminum Apostolorum, et relatione status Ecclesiarum, ab Episcopis faciend.

§. 1. Alias quidem fel. rec. Sixtus PP. V. Praedecessor Noster per suas Apostolicas literas, quarum initium est; *Romanus Pontifex:* decrevit, ut omnes Patriarchae, Primates, Archiepiscopi, Episcopi juramento promitterent, se certis statutis temporibus BB. Apostolorum Petri, et Pauli Limina personaliter, ac per se ipsos visituros; legitimo autem impedimento detentos, per certum Nuntium id adimpleturos, rationemque reddituros Romanis Pontificibus pro tempore existentibus de toto eorum Pastorali officio, deque rebus omnibus ad ipsarum, quibus praesunt, Ecclesiarum statum quovis modo pertinentibus, et idem Sixtus Praedecessor deinde per consimiles literas, quae incipiunt: *Immensa:* Congregationis S. R. E. Cardinalium super Interpretatione, et executione Concilii Tridentini, demandavit, ut Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, Episcoporum eorumdem postulata audirent, et quae per se possent, ex caritatis, et justitiae norma expedirent; majora ad se, suosque Successores referrent.

Aliaque ejusdem, quae demandatur Congr. Concilii eorumdem postulatorum cognitio.

Nos vero necessariis, ac legitimis de causis animum nostrum moventibus, per literas nostras nuper emanatas, praefati Sixti Praedecessoris literas de Sacris visitandis BB. Apostolorum Liminibus, et omnia in eis contenta confirmavimus, atque innovavimus; Praecipientes praeterea, et mandantes omnibus Abbatibus, Prioribus, Praepositis, aliisque quacumque dignitate etiam Cardinalatus honore insignitis, tam Regularibus, quam Saecularibus, qui Monasteriis, seu Ecclesiis, quae *Nullius* nuncupantur, cum jurisdictione spirituali, et Territorio separato, quocumque jure, et titulo praeficiuntur, ut antequam suorum Monasteriorum, et respective Ecclesiarum possessionem adipiscantur, in manibus S. R. E. Diaconi Cardinalis ordinis Prioris, si praesentes Romae fuerint, si autem absentes, in manibus Nuncii, vel Legati Sedis Apostolicae, seu alicujus Catholici Antistitis eorum arbitrio eligendi, se juramento obstringant, Sacras BB. Apostolorum Petri, et Pauli memorias personaliter, ac per se ipsos, vel, legitime impeditos, per certum eorum Nuncium visitaturos; et insuper certis praescriptis temporibus rationem reddituros de commissa sibi Monasteriorum, seu Ecclesiarum procuratione, aliisque omnibus, quae ad ipsarum Ecclesiarum, et Monasteriorum statum, ecclesiasticam Cleri, et Populi disciplinam, ad Animarum salutem, et ad divinum cultum, et gloriam pertinent, prout in singulis ejusdem Sixti Praedecessoris, ac Nostris respective literis praedictis, quarum integros tenores hic pro plene, et sufficienter expressis, et insertis haberi volumus, plenius continetur.

Pontifex extendit praedictam Legem ad Praelatos Inferiores jurisdictione Episcopalia habentes.

§. 2. Cum autem, sicut Nobis, dum adhuc in minoribus versaremur, innotuit, Venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Decretorum ejusdem Concilii Tridentini interpretes tantis negotiorum curis, causarum multitudine, et gravissimarum occupationum mole distineantur, ut serius quam optarent, non sine aliquo Ecclesiarum detrimento, et nonnullorum querela, postulata, quae occasione visitationis Sacrorum Liminum fieri solent, audire, et responsa praebere cogantur literis Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, et Episcoporum, qui legitimis impedimentis detenti, quo minus se in hanc Urbem conferre possint, absentes, vel Romae praesentes, debitae suarum Ecclesiarum relationis officium in scriptis, ut moris est, adimplent: Nos hujusmodi incommodo congruum remedium adhibere, eidemque Congregationi S. R. E. Cardinalium Decretorum praedictorum interpretum opportunum levamen afferre satagentes, necnon Venerabilium Fratrum Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, et Episcoporum, quos in visceribus caritatis gerimus, votis ac desideriis, quantum in Domino possumus, satisfacere, et solicitae litararum, et responsorum hujusmodi expeditioni providere cupientes, inhaerentes etiam exemplis SS. Nostrorum Praedecessorum, e quibus B. Damasum Praedecessorem nostrum in chartis ecclesiasticis juvisse, et Orientis, Occidentisque consultatio-

Causae praesentis Constitutionis.

Erigitur Congregat. Particularis.

nibus respondisse de se B. Hieronymus affirmat, ex certa scientia, et apostolicae potestatis Nostrae plenitudine tenore praesentium perpetuo erigimus, instituimus, et decernimus Particularem Congregationem nonnullorum Romanae Curiae Praelatorum a Nobis, et Romanis Pontificibus Successoribus Nostris pro tempore deputandorum, quorum munus, et officium illud dumtaxat esse volumus, ut eorumdem Venerabilium Fratrum Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, et Episcoporum, nec non dilectorum filiorum Abbatum, Piorum, Praepositorum, aliorumque tam Secularium, quam Regularium separatum Territorium habentium, et jurisdictionem quasi episcopalem in locis sibi subjectis exercentium, postulata, quae in scriptis exhibita fuerint, et literas eidem Congregationi Cardinalium Decretorum praedictorum interpretum, vel Nobis directas, et a Nobis ad praefatam Congregationem remissas, diligenter inspicere, omniaque in eis contenta in eorum Conventibus, et Particularibus Congregationibus, quarum prima coram Nobis habenda erit, accurate exponere, ut communi consilio omnibus consideratis, et perpensis, quae majoris momenti videbuntur, ad ipsos S. R. E. Cardinales interpretes praedictos, et deinde per ejusdem Congregationis Secretarium ad Nos, quoties coram Nobis praedicta Particularis Congregatio habita non fuerit, et Romanum Pontificem pro tempore existentem, referantur; ut, votis eorumdem Cardinalium, et Praelatorum auditis, de rebus gravioribus ex omnibus Provinciis, et Terrarum Orbis partibus ad Sedem Apostolicam a primis Ecclesiae temporibus referri solitis, prout in Domino videbitur expedire, statuere, et Episcoporum, aliorumque Praesulum postulatis, et desideriis obsequi, quantum ex alto conceditur, valeamus.

Cujus munera designantur.

Nomina Praelatorum primo loco deputatorum.

§. 3. Et quoniam in optatis Nobis est, ut ad hujusmodi munus obeundum Viri eligantur idonei; ideo Nos Venerabilem fratrem Josephum de Saporitis Archiepiscopum Anazarbensem, et dilectos filios Magistros in utraque nostra Signatura Referendarios Antonium Mariam Erbam, Bartholomaeum Olivatium, Josephum Mariam Castellum, Nicolaum Antonellum, in praedictae Particularis Congregationis a Nobis, ut praefertur, erectae, et institutae Praelatos earumdem tenore praesentium deputamus, nominamus, et constituimus; eosdem autem Praelatos a Nobis, ut supra, deputatos, et a Romano Pontifice pro tempore deputandos, praefatae Congregationi S. R. E. Cardinalium ejusdem Tridentinae Synodi Decretorum interpretum apostolica auctoritate praedicta ita adjungimus, et subjective aggregamus, ut eidem Congregationi tamquam membra capiti in praemissis obsequantur, et in commisso sibi munere suffragentur: proptereaque Nos eorumdem Praelatorum particulari Congregationi Praefectum dilectum filium Nostrum Antonium Xaverium Tituli S. Stephani in Monte Coelio ejusdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem de Gentilibus nuncupatum, moderunum Congregationis praedictae Cardinalium Decretorum Concilii interpretum pariter Praefectum, Secretarium vero Venerabilem Fratrem Carolum Albertum Guidobonum Cavalchini Archiepiscopum Philippensem etiam modernum ejusdem Congregationis Secretarium, eorumque in Praefecturae, et Secretarii respective munere Successores itidem perpetuo constituimus, et deputamus. Insuper quia opportunum, et congruum arbitramur, ut is, qui eidem Congregationi S. R. E. Cardinalium Decretorum Concilii interpretum in latinis literis Episcopis rescribendis operam praebet, de rerum tractationibus in particularibus praedictorum Praelatorum Conventibus, seu Congregationibus habendis plene sit instructus, ad hoc, ut per eum praedictae Congregationis Cardinalis Praefectus eisdem Fratribus Episcopis, aliisque Praesulibus supradictis, eorumque potissimum postulatis diligentius, ac commodius possit satisfacere, volumus, et eadem apostolica auctoritate statuimus, ut dilectus quoque filius Magister Æneas Silvius Piccolomineus, qui nunc est, et qui fuerit deinceps, eidem Congregationi latinarum Epistolarum hujusmodi a Secretis, in eorumdem Praelatorum Conventibus, seu Congregationibus locum habere, et personaliter interesse, non tamen in eis votum ferre, possit, et valeat.

Cardinalis praefectus.

Secretarius.

Et illius qui Congregationis nomine, ad Episcopos, aliosque praesules rescribit.

§. 4. Non obstantibus quacumque contraria consuetudine, quam ad praemissorum effectum, quatenus opus sit, abrogamus, et abolemus, et abrogatam, et abolitam esse volumus, nec non quibusvis Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Ut autem haec omnibus innotescere possint, volumus, et mandamus, ut praesentium exempla etiam impressa, et manu

Clausulae salutares

Fides transumptis habenda.

Cardinalis Praefecti supradicti subscripta, ejusque Sigillo munita eamdem ubique locorum fidem faciant, quam praesentes facerent, si in medium exhibitae essent, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae voluntatis, Constitutionis, Ordinationis, Decreti, Statuti, Erectionis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo, Nono Kalendas Decembris, Pontificatus Nostri Anno Primo.

Sanctio.

Dat. die 23. Novembris 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die XV. Decembris ejusdem anni.

INDULGENTIÆ,

Seu Relaxationis centum dierum de injunctis, seu debitis Poenitentiis, pro recitantibus flexis genibus singulis Feriis Sextis quinquies Orationem Dominicam, et toties Salutationem Angelicam, ad sonum Campanae, hora Tertia post meridiem, in memoriam Passionis, et Agoniae Domini Nostri Jesu Christi.

IX.

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Passionis et Agoniae Redemptoris, et Domini Nostri Jesu Christi, unde nobis vita, salus, et resurrectio manavit, memoriam in omnium Christifidelium animis excitandam atque fovendam coelestibus Ecclesiae Thesauris, quorum dispensationem Nobis credidit Altissimus, omnibus et singulis Christifidelibus, qui singulis Feriis sextis totius anni, hora tertia post meridiem, ad sonum Campanae Ecclesiarum Metropolitanarum, Cathedralium, et Parochialium (quarum Parochis, Rectoribus, aliisque quocumque nomine appellatis Superioribus, ut Campanam uniuscujusque Ecclesiae hujusmodi pulsari faciant, injungimus, et in virtute sanctae obedientiae mandamus) flexis genibus quinquies Orationem Dominicam, et toties Salutationem Angelicam devote recitaverint, et oraverint, ac pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione, necnon salutari perditorum hominum emendatione pias ad Deum preces effuderint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus, praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 13. Decembris 1740. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 13. Decembris 1740.

D. Cardinalis Passioneus.

In Oratoriis privatis non celebretur Missa, nisi intersit aliquis ex iis, quibus indultum concessum est.

DECRETUM

IX.

Jussu Sanctissimi Domini Nostri Benedicti XIV. editum circa celebrationem Missae in Oratoriis privatis. Die septima Januarii MDCCXLI.

Cum duo Nobiles Conjuges Dioecesis Marsicen. obtinuissent a Sede Apostolica Indultum pro celebratione Missae in privato suae Domus Oratorio sic conceptum — *Dilecte Fili, et dilecta in Cristo Filia salutem, et Apostolicam benedictionem: Spirituali consolationi vestrae, quantum cum Domino possumus, benigne consulere, Vosque spiritualibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et Vestrum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus, quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium duntaxat consequen. harum serie absolventes, et absolutas fore censentes supplicationibus vestro no-*

mine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Vobis, qui (ut asseritis) locorum Gallichii, et Messanelli Marsicen., seu alterius Dioecesis Jurisdictionem temporalem in illis, seu eorum altero exercen. Baro, et Baronissa respective existitis, ut in privatis Domorum vestrae habitationis in Civitate, et Dioecesi Marsicen. existen. Oratoriis ad hoc decenter muro extructis, et ornatis; seu extruendis, et ornandis, ab omnibus domesticis usibus liberis per Ordinarium Loci prius visitandis, et approbandis, ac de ipsius Ordinarii licentia ejus arbitrio duratura, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in eisdem Domibus celebrandi licentia, quae adhuc duret, alteri concessa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab eodem Ordinario approbatum Saecularem, seu de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque Jurium Parochialium praejudicio, ac Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque solemnioribus anni festis diebus exceptis, in Vestra, ac Natorum, Consanguineorum, et Affinium in eadem Domo vobiscum insimul habitan., Familiaeque, et quoad Oratoria Ruri existentia, etiam in Hospitum Nobilium, Vestrorumque praesentia celebrari facere libere, et licite possitis, et valeatis, ac Vestrum quilibet possit, et valeat, auctoritate Apostolica tenore praesentium concedimus, et indulgemus: Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod Familiares servitiis vestris tempore dictae Missae actu non necessarii ibidem Missae hujusmodi interessentes ab obligatione audiendi Missam in Ecclesia diebus festis de praecepto minime liberi censeantur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 12. Februarii 1739.— Cumque exorta esset dubitatio, an ex vi hujusmodi Indulti liceret Missam celebrari in privato Oratorio, etiam sine praesentia alterutrius ex dictis Conjugibus, in quos Indulti concessio directa erat, cui quidem dubitationi locum dedit opinio nonnullorum Doctorum pro affirmativa et negativa respective sententia inter se certantium, sacra Congregatio Concilii, ad quam hujus quaestionis resolutio delata fuit, die tertia Decembris 1740. censuit—NON LICERE—. Deinde vero Sanctissimus Dominus Noster, reprobata contraria Doctorum sententia, praedictam Sacrae Congregationis resolutionem nedum approbavit, verum etiam praesenti Decreto publice evulgando voluit omnibus notum fieri, non posse vigore similis Indulti celebrari Missam in privatis Oratoriis, quando eidem Missae actu non intersit aliquis ex iis, quibus principaliter Indultum concessum est: indultum vero principaliter concessum intelligi iis tantum, quibus Breve dirigitur, nimirum Personis illis, quae a tergo ejusdem Brevis proprio nomine nuncupantur, adeout sine praesentia alicujus ex dictis Personis minime liceat Missae Sacrificium peragi, etiamsi praesens sit aliquis sive ex Filiis, sive ex Consanguineis, sive ex Affinibus, sive ex Familiaribus, sive demum ex Hospitibus Nobilibus in eodem Brevi memoratis, quippe quibus nil aliud per ejusmodi Brevia conceditur, quam quod unusquisque eorum (dummodo, quod attinet ad Familiares, juxta clausulam in iisdem Brevibus insertam, non sit ex illis actu non necessariis) assistens Missa, quae celebratur in Oratorio privato in praesentia alicujus ex Personis a tergo Brevis proprio nomine nuncupatis, satisfaciat obligationi audiendi Missam diebus festis de praecepto. Sublata igitur, et proscripta quacumque minus germana interpretatione ejusmodi Brevium, et Indultorum in contrarium hactenus facta, SANCTITAS SUA ita declaravit, et servari omnino mandavit, districte praecipiens, ut omnes Episcopi, aliique locorum Ordinarii, etiam tanquam a Sede Apostolica Delegati executioni, et observantiae hujus Decreti diligenter incumbant per Canonicas poenas contra inobedientes eorum arbitrio constituendas. 7. Januarii 1741.

A Card. Gentili Praefectus.

C. A. Archiepiscopus Philippen. Secretarius.

CONCEDITUR

P. Guardiano Sancti Sepulchri Ordinis Minorum de Observantia, ut absentibus Episcopis Latini Ritus, valeat conferre Sacramentum Confirmationis cum Oleo, et Chrismate a Catholico Antistite benedictis.

BENEDICTUS PAPA XIV. X.

Ad futuram rei memoriam.

Cum ad infrascriptam Cardinalium congregationem delatum fuerit dubium: *An Custos et* Dubium super facultate confirmandi

Sacramentum Confirmationis, delatum ad Congregationem S. Officii.

Guardianus Sancti Sepulchri Domini Nostri Jesu Christi, ex speciali hujus Sanctae Sedis delegatione, et vigore nonnullorum privilegiorum per dilectos filios Superiores Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum exhibitorum, necessarias facultates habeant conferendi Sacramentum Confirmationis: Nos pro commissa Nobis coelitus Pastoralis Officii cura, omnes difficultates, ac in posterum dubitandi hac in re occasionem tollere cupientes, ac dilectum filium Paulum a Laurino Fratrem expresse professum dicti Ordinis, ac Custodem, et Guardianum dicti Sancti Sepulchri, specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, auditis votis Venerabilium Fratrum Nostrorum

Pontifex, cum illius Voto, Cardinalium controversiam concedit cum conditionibus opportunis.

S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum auctoritate apostolica deputatorum, eidem Paulo Custodi, et Guardiano ejusdem Sancti Sepulchri, durante ejus Officio, et pro Locis Terrae Sanctae hujusmodi, ubi non erunt Episcopi Ritus Latini in propria Dioecesi residentes, potestatem, et facultatem conferendi Sacramentum Confirmationis hujusmodi Oleo, et Chrismate etiam antiquis, si nova haberi non possint, per Catholicum Antistitem gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentem benedictis, dicta auctoritate, tenore praesentium concedimus, et delegamus; salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis Cardinalium. Non

Non obstantibus quibuscumque.

obstantibus praemissis, ac apostolicis, et in Universalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, caeterisque contrariis quibuscumque. Da-

Dat. die 9. Jan. 1740.

tum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 9. Januarii 1740. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Extensio facultatis erigendi stationes Viae Crucis.

Ad instantiam Fr. Leonardi a Portu Mauritio confirmantur literae Clementis XII, quae hic referuntur, quibus datur facultas erigendi et instituendi pia loca Viae Crucis ad instar stationum Montis Calvarii, et haec facultas extenditur cuicumque Parocho, praevia proprii Ordinarii licentia, sub directione cujuslibet Fratris Ordinis Minorum.

BREVE. X.*

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Cum tanta sit passionis Crucis, et mortis Domini Nostri JESU CHRISTI vis, ut nullum reperiatur tam efficax remedium ad curandum Conscientiae vulnera, quibus infirmitas humana quotidie per peccatum sauciatur, nec non ad purgandam mentis aciem, divinoque amore inflammandam, quam passinnis, Crucis, Mortis, atque vulnerum ejusdem Redempteris Nostri sedula meditatio; ut Christifideles in hac nobis totius caesa Beatitudinis occupati quotidie se se alacrius exercerent, nec Catholicae Ecclesiae Patres, nec Romani Pontifices Praedecessores Nostri umquam destiterunt, quin assiduis monitis, exortationibusque, et profusis coelestium thesaurorum elargitionibus persuaderent, allicerent, ac locupletarent. Sane fel: record: Clemens PP. XII. Praedecessor Noster non solum coetera ad recolendam potissimum tantorum Passionis, Crucis, et Mortis Dominicae mysteriorum memoriam alias ab iisdem Praedecessoribus concessa, et impertita Indulgentiarum, ac peccatorum relaxationem, remissionumque munera, quae et ipse confirmavit, ac de novo elargitus fuit, verum etiam viam, rationemque in Viae Crucis, seu Calvarii ut dicitur, pie peragenda traditam aliis apostolicae suae Providentiae regulis ordinavit, disposuitque, prout clarius intelligitur ex ipsius Clementis Praedecessoris in simili forma Brevis literis tenoris sequentis videlicet. Clemens PP. XII. Ad futuram rei memoriam. Exponi Nobis nuper fecit dilectus Filius Bernardus Monterdo Procurator Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, tam suo, quam dilecti etiam Filii moderni Ministri Generalis dicti Ordinis nomine, quod cum antiqua vigeret, ac etiam nunc vigeat in Ordine hujusmodi consuetudo erigendi, et instituendi per illius Fratres, in vim facultatis sibi alias a Sede Apostolica concessae, Pia loca Viae Crucis, seu Calvarii nuncupata, ad instar Stationum Montis Calvarii, nedum in ejusdem Ordinis, sed etiam in aliis Ecclesiis, ac locis ab eo minime dependentibus,

isque mos in universis regnis Hispaniarum, ac plurimis Italiae Regionibus semper antehac retentus fuerit, et adhuc de praesenti servetur, licetque dudum fel: recordat: Innoc: PP. XII. Praedecessor Noster ad preces tunc in humanis agentis Francisci Diaz, dum viveret Commissarii Generalis pro Ultramontana Familia dicti Ordinis praefata loca Pia Viae Crucis, seu Calvarii sub quibusdam record: mem: Innoc: PP. XI. Praedecessoris quoque Nostri literis in simili forma Brevis die V. Septembris. MDCLXXXVI. super confirmatione diversarum Indulgentiarum, et Privilegiorum ipsius Ordinis editis comprehendi, ac proinde frui, et gaudere posse Indulgentiis, at Privilegiis, in Literis hujusmodi concessis, et expressis, declarasset per suas itidem in Forma brevis die V. Decembris MDCLXXXXVI. desuper expeditas literas, idque absque limitatione, ac restrictione dictorum locorum Viae Crucis, seu Calvarii ad Ecclesias, et loca Ordinis praefati factum fuisset; nihilominus aliqui existimantes facultatem illa erigendi, et instituendi ad Ecclesias, et loca Ordinis Praedicti, Indulgentias vero, ac Privilegia ejusmodi ad personas obedientiae, ac directioni pro tempore existentis Ministri Generalis ejusdem Ordinis subjectas respective limitata, et restricta esse a piae memoriae Benedicto PP. XIII. etiam Praedecessore Nostro Indulgentias, et Privilegia praefata ad quoscumque utriusque sexus Christifideles dicto Ministro Generali non subjectos, qui tamen ejusmodi loca Pia Crucis, seu Calvarii penes Fratres supradicti Ordinis privative, quoad alios quoslibet visitarent, ibique memoriam Dominicae Passionis devote recolerent, aliaque injuncta opera peragerent, extendi, et ampliari obtinuerunt, prout in ipsius Benedicti Praedecessoris literis sub Plumbo Anno Incarnationis millesimo, septingentesimo vigesimo sexto quinto nonas Martii Pontificatus sui Anno tertio amanatis uberius continetur. Cum autem sicut eadem expositio subjungebat, ipse Bernardus non minus ratione sui officii Procuratoris Generalis hujusmodi, quam de expresso mandato dicti moderni Ministri Generalis, ad enatam occasione praemissorum confusionem tollendam, remque in statum pristinum restituendam praedicta loca Pia Viae Crucis, seu Calvarii per eosdem Fratres etiam in Ecclesiis, ac locis, quae non sint dicti Ordinis erecta, et erigenda eisdem Indulgentiis, et Privilegiis gaudere per Nos declarari summopere desideret quemadmodum ab ipso Benedicto Praedecessore, postquam literae suae praefatae prodierant, ad supplicationem dilectae in Christo filiae nobilis Mulieris Violantis a Bavaria Principissae Etruriae Viduae, Fratribus recessus Sancti Francisci ad Montem Florentinum, et Conventus de Ambrosiana nuncupata dicti Ordinis in vim ejusdem Rescripti die decima Novembris 1729. ejus jussu editi concessum fuisse memoratur; Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur ejusdem Bernardi votis, hac in re quantum cum Domino possumus favorabiliter annuere cupientes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et Poenis a jure, vel ab homine, quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, necnon utriusque Innoc:, et Benedicti Praedecessorum literarum praefatarum tenores, et alia quaecumque etiam specificam, et individuam mentionem, et expressionem requirentia praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et specificatis habentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, quod praedicta loca Pia Viae Crucis, seu Calvarii in Ecclesiis Oratoriis, Monasteriis, Ospitalibus, et aliis itidem Piis locis ipsi Ministro Generali non subjectis, nec ab eo dependentibus per fratres dicti Ordinis nunc erecta, et imposterum erigenda, eisdem Indulgentiis, ac Privilegiis fruantur, et gaudeant, quibus fruuntur, et gaudent erecta in Ecclesiis, et locis Ordinis praefati, auctoritate apostolica tenore praesentium decernimus, et declaramus, ac quatenus opus sit de novo concedimus, et indulgemus, ita tamen, ut quoad illa sic deinceps erigenda, modus et forma serventur, quibus ejusmodi erectiones in Ecclesiis, et locis Ordinis Praedicti hactenus fieri consueverunt, et accedat licentia Ordinarii loci, ac consensus Parochi, et Superiorum Ecclesiae, Monasterii, Ospitalis, et loci Pii, ubi de eis pro tempore erigendis agi contigerit: decernentes pariter easdem praesentes literas firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore specta-

bit plenissime suffragari, sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, et aliis Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, coeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides, in judicio, et extra illud adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XVI. Januarii MDCCXXXI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

F. Cardinalis Oliverius.

Quoniam autem dilectus Filius Leonardus a Portu Mauritio ejusdem Ordinis Minorum Reformatorum nuncupatorum Frater expresse Professus nobis humiliter supplicari fecit, ut non solum praeinsertas literas Clementis Praedecessoris praefati, et in eis contenta quaecumque quo firmius subsistant, et serventur exactius confirmare, verum etiam nonnulla, ut infra declarare, et praescribere de benignitate, et auctoritate apostolica dignaremur, Nos igitur ipsum Leonardum specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, supplicationibus ejusdem Leonardi Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, praeinsertas Clementis Praedecessoris literas, et in eis contenta quaecumque auctoritate apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illisque apostolicae firmitatis robur adjicimus, nec non earumdem praeinsertarum literarum tenorem formam, et dispositionem sine ulla interpretatione, et restrictione omnino imposterum servari mandamus. Praeterea cuicumque Parocho, ut praevia proprii Ordinarii, seu Antistitis in scriptis obtinenda licentia sub directione cujuslibet Fratris ejusdem Ordinis Minorum, sive Observantium, sive Reformatorum, sive Recollectorum, vel ad excipiendas Sacramentales Christifidelium Confessiones approbati, vel Praedicatoris Verbi Dei de quocumque Conventu, sive proxime, sive remoto ad Parochi arbitrium, de suorum tamen Superiorum consensu, ac permissu eligendi Viam Crucis, seu Calvarii, ut praemittitur sive in propria Parochiali Ecclesia, sive alibi in ejusdem Parochialis Ecclesiae districtu erigendi facultatem tribuimus, et impertimur. Volumus autem, ut Via Crucis, seu Calvarii hujusmodi in iis Civitatibus Oppidis, et Locis, ubi ab ipsis Fratribus Ordinis praefati in suis respective Ecclesiis, sive alibi jam erecta reperitur de novo minime erigatur, nisi ubi, licet alia in Civitate, Oppido, at Loco quolibet Via Crucis, et Calvarii hujusmodi erecta fuerit, ea tamen est itineris longitudo, vel viae asperitas, ut Christifideles non sine gravissimo incommodo, aut nullo pacto illuc ad eamdem Viam Crucis, seu Calvarii peragendam accedere valeant; quo casu Locorum Ordinarii, quorum arbitrio, ac prudentiae praemissa omnia ordinandi, ac praescribendi relinquimus ordinent, et praescribant. Decernentes pariter easdem praesentes literas, firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegates etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, Judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quovis authoritate scienter, vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus quibuscumque in contrarium praemissorum quomodolibet facientibus, atque iis omnibus, et singulis, quae idem Clemens Praedecessor voluit non obstare. Volumus autem, ut praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die

XXX. Augusti MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

CONSECRATIO

XI. Joannis Petri Meindarts intrusi in Archiepiscopatum Ultrajectensem damnatur, atque excommunicationis et suspensionis censura in ipsum edicitur.

Dilectis Filiis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Ostenditur pervicacia Joannis Petri Meindarts nulliter electi, et censuris irretiti.

Auget Pastoralem nostram solicitudinem filius iniquitatis Joannes Petrus Meindarts, qui nec paternis monitis delinitus nec anathemate perculsus ullum sibi facit furendi modum. Cum enim undique admonitus, et publicis monumentis edoctus ignorare non posset, sibi detractam fuisse a fel. rec. Clemente XII. ludricam illam Ultrajectensis Archiepiscopatus larvam, quam induere inaniter conabatur; ac propterea vigore literarum in simili forma Brevis die VI. Octobris MDCCXXXIX. super nullitate Electionis severissimis Censuris illigatus fuisset tamen non abstinuit falsum illud nomen usurpare, sed, ut abyssus abyssum invocat, patratum scelus novo scelere cumulavit.

Qui tamen Consecrationem suscepit.

§. 1. Siquidem non sine horrore, et in amaritudine animae nostrae intelleximus eo temeritatis pervenisse, ut Sacra omnia polluens, solemnibus caeremoniis initiari, consecrarique voluerit. Quid fieri debeat Filio tam degeneri, non audienti amantissimi Patris vocem, et ad ecclesiasticae districtionis plagas obdurescenti, jamdiu consulimus Dominum, atque utinam auribus nostris non resonet horribilis vox illa: *Curavimus Babylonem, et non est sanata, derelinquamus eam:* quo diro fulmine nullum profecto majus.

Adhortatio ad Fideles in Foederato Belgio commorantes.

§. 2. Quare ad Vos, Dilecti Filii, gaudium et corona nostra omnem convertimus curam; et quo magis in proxima objecti estis lupo huic insidioso, atque implacabili, eo Vos diligentius hortamur et commonemus, ut resistatis fortes in fide, quam ab Apostolica Sede omnium Ecclesiarum Matre et Magistra a primis usque temporibus accepistis. Nolite a semita justitiae abduci subdolis, ac venenatis illius vocibus, quas infundere conatus est sua illa captiosa, et in simplicium subversionem, et schisma aperte tendente Epistola Pastorali, data die 1. Decembris elapsi anni 1739. ad Gregem ex iis fortasse collectum, qui secum ambulant in tenebris, non alio sane animo conscripta, quam ut inconsutilem Christi Vestem scindat. Scimus, et in Domino gaudemus, Vos ab hac vera fide non aberrare; Nostra tamen paterna charitas, et commissi Nobis licet imparibus Apostolici Ministerii ratio postulant, ut sulicili vigilemus ad vestram custodiam, nec a Vobis dejiciamus oculos, quos vaferrimus ille seductor disjungere studeat a vero Christi Ovili, ut secum per vias non bonas errantes pereatis. Nam, utcumque blandiatur sibi, nemini suadebit se in Ecclesia manere, quam dilacerat pertiosci schismate.

Praedicta Consecratio illicita, et illegitima declaratur.

§. 3. Ad quam profecto Ecclesiam, ut aliquando intelligat pertinere se nullo modo posse, nisi resipiscat, Nos, Praedecessorum Nostrorum, Sacrarumque Legum morem, atque exempla sequuti, tradita Nobis a Coelo potestate, primum hujusmodi nefariam Consecrationem illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremae Sedis mandata, et Sacrorum Canonum sanctionem factam declaramus.

Jo: Petrus cum fautoribus excommunicatur, et schismaticus pronunciatur.

§. 4. Deinde eumdem Joannem Petrum, et quotquot huic execrabili facinori operam, consilium, consensum praestiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Ecclesiae communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, et evitandos esse iterum constituimus.

Suspenditur ab exercitio tam jurisdictionis, quam Ordinis.

§. 5. Sciat autem idem Joannes Petrus non solum ab iis, quae sunt Jurisdictionis, exercendis esse suspensum, prout vigore earumdem literarum Praedecessoris Nostri fuit suspensus, sed etiam ab iis, quae sunt Ordinis. Mandamus illi propterea, districteque interdicimus, sub poena Excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendae, ut nullo pacto, aut Chrisma conficere, aut Clericos ordinare, aut Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat: decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti omnes, et singulos alios actus, quos attentare praesumpserit. Ac proinde, qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exercuerint.

Idem statuitur de his, qui ab illo ordinati fuerint.

§. 6. Hanc ad sanandum prope desperatum hominis furorem, extremam medicinam adhibemus, acrem illam quidem, sed certe necessariam: cujus profecto vim si non intelligit, miser; multo vero miserior, si intelligit, et

Cavendum ab eodem monetur.

contemnit. Reliquum est, ut, quoniam vehementer soliciti sumus, ne propinquitas morbi saniores partes trabat Christianae Reipublicae, Vos, Dilecti in Christo Filii, iterum, atque iterum moneamus, ut ab eo quam diligentissime caveatis. Quod quidem facilius promptiusque perficietis, si illud saepius cogitetis, quod certum omnino est, atque exploratum: Neminem vere in Christi Ecclesia esse posse, nisi ejus Capiti Visibili, atque Divi Petri Cathedrae communione consocietur. Atque Apostolicam Benedictionem Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

24. Januarii 1741.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Jo: Vincentius Lucchesinius.

XII.

DECLARATUR.

Quod omnes, qui provisi fuerint a S. R. E. Cardinalibus Ordinariis Collatoribus, sive vigore exceptuationis Regulae IX. Cancellariae, sive vigore Indulti Apostolici, de Beneficiis Ecclesiasticis vacatis in mensibus Sanctae Sedi reservatis, et valorem vigintiquatuor Ducatorum excedentibus; semper teneantur ad reportandum infra certum tempus novam provisionem a Sede Apostolica.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

Obligatio impetrandi novam provisionem a Sede Apostolica oritur ex tenore Indultorum Cardinalibus concessorum.

Cum, sicut accepimus, nonnulli Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, qui Metropolitanas, Patriarchales, Episcopales, aut etiam Abbatiales Ecclesias ex Concessione, et Dispensatione Apostolicis obtinent, quamvis Indulta conferendi Beneficia Ecclesiastica Sedi Apostolicae affecta, et reservata, etiam ratione mensium apostolicorum nuocupatorum, acceptaverint, in quibus literaliter injungitur, quod ab eisdem Cardinalibus pro tempore provisi teneantur, infra certum in eisdem Indultis praefixum tempus, novam Beneficiorum hujusmodi provisionem a Sede Apostolica praefata impetrare, et Jura Camerae Apostolicae, aliisque propterea debita persolvere; nihilominus, sub praetextu exceptuationis eorumdem Cardinalium in Regula nona Cancellariae appositae,

Praetextus in contrarium allegari solitus.

autbumant, quod ubi vacatio contingit in octo mensibus Apostolicis, provisi ab ipsis Cardinalibus novam hujusmodi provisionem capere non teneantur, quod plurimum Doctorum sententiae repugnare comperitur. Nos, cui tamquam Romano Pontifici spectat lites, ac controversias declarationis Oraculo terminare, pront, negotiorum qualitate, et temporum conditione inspectis, conspicimus in Domino salubriter ex-

Quibus rejectis Pontifex declarat, dictam obligationem semper procedere, et implendam esse.

pedire, Motu simili etc. et de Apostolicae potestatis plenitudine declaramus, statuimus, atque decernimus, quod deinceps pro tempore provisi a praedictae S. R. E. Cardinalibus ordinariis Collatoribus, sive Cardinales ipsi tanquam Ordinarii vigore exceptuationis praedictae regulae, sive tamquam Indultarii, Beneficia vacantia in mensibus apostolicis praedictis contulerint, semper, et quandocumque novam provisionem eorumdem Beneficiorum a praedicta Sede Apostolica impetrare, ac Annatam, et Taxas Datariae, Cancellariae, et Camerae nostrarum Apostolicarum, aliaque Jura, et emolumenta Officialibus debita persolvere omnino teneantur, dummodo tamen Beneficia sic vacantia, etiam nullis deductis eorum oneribus, valorem annuum vigintiquatuor ducatorum auri de Camera excedant. Decernentes etiam Motu pari etc., ut nemo deinceps ab eisdem Cardinalibus Ordinariis Collatoribus provisus de Beneficio in aliquo ex mensibus apostolicis praefatis vacato, possit se quocumque praetextu eximere ab Expeditione literarum apostolicarum in forma novae apostolicae provisionis, juxta formam in Indultis Cardinalibus concedi solitis praescriptam, alias, elapso tempore ibidem praefixo, possit idem beneficium a Sede Apostolica praedicta impetrari: Praesentes quoque, et de-

Sub poena admittendi impetrationem contra provisos.

super, si videbitur, expediendas literas, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostrae, aut alio quantumvis substantiali defectu notari, impugnari, invalidari, aut adversus eas

Clausulae salutares.

quodcumque Juris, vel facti, aut gratiae remedium impetrari posse, sed illas semper validas, et efficaces fore, et esse, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab om-

nibus ad quos quomodolibet spectat, et spectabit in futurum, inviolabiter observari. Sicque, et non alias per quoscumque Judices etc. etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praedictae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, sublata etc. judicari etc. debere, irritumque etc. attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Cancellariae praefatae regula de jure quaesito non tollendo, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis quibusvis Personis, etiam quavis auctoritate fungentibus, ac qualibet praeeminentia, et dignitate fulgentibus, ac specialem, et specialissimam mentionem requirentibus, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis Clausulis, necnon irritantibus, et aliis decretis in genere, vel in specie per quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores Nostros, ac Nos, et Sedem Apostolicam praefatam, etiam Motu pari etc. ac alias quomodolibet, etiam Consistorialiter, ac iteratis vicibus concessis, et quantocumque tempore etiam pacifice observatis. Quibus omnibus etc. etiam si de illis etc. eorum tenores etc. illis alias etc. permansuris, latissime, et plenissime, ac specialiter, et expresse Motu pari etc. harum serie derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Sublata aliter judicandi facultate. Cum derogationibus necessariis, et opportunis.

Fiat Motu proprio P.

Et quod dictae Regulae, necnon Indultorum, et Privilegiorum praefatorum quomodolibet, ut praefertur, concessorum tenores etiam veriores, ac Datae habeantur pro expressis, seu in toto, vel in parte exprimi possint in literis, ac de perpetuis declaratione, statuto, decreto, derogatione, aliisque praemissis, ut in literis latissime extendendis. Volumus autem, quod sola praesentis Nostri Motus proprii signatura sufficiat, et ubique fidem faciat supra in Judicio, et extra illud, regula quacumque contraria non obstante, seu si videbitur literae desuper etiam per viam de Curia quandocumque expediri possint.

Decretum pro valore solius signaturae, et expeditione Literarum per viam de Curia Fiat P.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem VIII. Kalendas Februarii Anno Primo.

Dat. 25. Jan. 1741.

Interdicitur admissio puellarum educationis causa in Monasteriis Monialium Ordinis Beatae Mariae di Monte Carmelo; et conceditur iis tantum, in quibus consuetudo introducta fuerit, aliquibus positis conditionibus.

BREVE XII.°

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

In specula supremae dignitatis divina dispositione meritis licet insufficientibus constituti inter multiplices, quibus rerum, negociorumque varietatibus obruimur, curas ad ea etiam ex debito Pastoralis Officii nobis commissi sollicite intendere debemus, per quae Religiosa Loca, illorumque Personae Divinis mancipatae obsequiis in pacis, et quietis amaenitate, ac Regularis Vitae, et Ecclesiasticae Disciplinae norma coadjuvante Domino salubriter conservari valeant, et quae his contraria esse noscuntur per nostrae providentiae studium penitus evellantur, prout personarum, rerum, et locorum eorumdem qualitates pensata conspicimus in Domino salubriter expedire. Sane pro parte dilectorum Filiorum modernorum Praepositi, Diffinitorum, et Procuratoris Generalium Congregationis Italiae Ordinis Fratrum Beatae MARIÆ de Monte Carmelo Discalceatorum nuncupatorum Nobis expositum fuit, quod cum pluribus ab hinc annis consuetudo introducendi, et admittendi Puellas etiam in minori aetate constitutas educationis causa in nonnullis Monasteriis Monialium ejusdem Ordinis Terresiarum nuncupatarum irrepserit, ex quo evenire solet, ut Moniales sui Instituti Observantiae non ita commode incumbere curant, quippe quae juxta Constitutiones dicti Ordinis auctoritate apostolica confirmatas, in silentio, secessu, et orationis exercitio sese exercere debent. Ut autem, in posterum Religiosae Monialium praedictarum quieti consulatur, omnisque distractionis praecidatur occasio, dicti Exponentes opportune in praemissis a nobis provideri, et ut infra indulgeri summopere desiderant. Nos ipsorum Exponentium votis quantum cum Domino possumus favorabiliter annuere, eosque specialis favore gratiae prosequi volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis

Non admittantur puellae educationis causa in Monasteriis monialium Ord. B. Mariae de Monte Carmelo.

occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium taotum cooseequen. barum serie absolveotes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc bumiliter porrectis inclinati, ne de caetero postquam Puellae, quae de praesenti in quibusvis Monasteriis Monialium Ordinis Beatae MARIÆ de Monte Carmelo Discalceatarum nuncupatarum educationis causa de bujus Sanctae Sedis licentia degunt, ad aetatem similibus educandis pro remsoendo in Monasteriis praescriptam pervenerint, ex eisdem Monasteriis exierint, ullae aliae Puellae cujusvis status, gradus, et conditionis sub quovis colore, praetextu, causa, ratione, vel occasione eadem Monasteria educationis causa bujusmodi, nisi prius se io illo habitum per Moniales Monasteriis praedicti gestari solitum suscipere expresso declaraverint, ingredi, neve quaepiam Priorissa, neque quispiam quavis auctoritate, superioritate, officio, vel diguitate fungens ullam Paellam illuc educationis causa, praeterqnam Habitum Monachalem bujusmodi suscipere volentem, introducere, et recipere, seu ut introducantur, et recipiantur permittere, aut consentire audeant, seu praesumant respective sub excommunicationis latae sententiae, et quoad Regulares utriusque sexus vocis activae, et passivae poenis ipso facto absque ulla alia declaratione incurrendis auctoritate apostolica teoore praesentium perpetuo prohibemus, et interdicimus. Permittimus autem, iis Priorissis Monasteriorum bujusmodi, in quibus consuetudo recipiendi, et admittendi Puellas ea de causa introducta fuerit, ut in iis tantum, si qua Puella pro primo loco vacaturo in Mooialem admittenda sit, dummodo numerus Monialium in dicto Monasterio praescriptus non excedat, recipiatur saltem constituta in decimo secundo suae aetatis anno completo, et eo casu tantum. omnium Monialium dicti Monasterii consensus per secreta suffragia praestandus, praevia Superiorum Generalium dictae Congregationis pro tempore existentium licentia accedat. Decernentes easdem praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit plenissime suffragari, et ab eis inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis praedictae Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstan. Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, nec non quatenus opus sit, Congregationis, Ordinis, et Monasteriorum bujusmodi etiam juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis Statutis, et Consuetudinibus; Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, et manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae, praesentibus ipsis, adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXVIII. Januarii MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo. 28 Januarii 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

Confirmatio Donationis Eremi S. Mariae de Scala prope civitatem Neti Dioecesis Syracusanae, favore fratrum B. Mariae de Monte Carmelo strictioris Observantiae Provinciae S. Alberti in Regno Siciliae.

BREVE XII.°

Sanctissimi Domini Nostri, Domini Benedicti Divina Providentia Papa XIV.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Praeclara Instituta Religiosorum Virorum, qui et Urbis, strepituque Seculi confugientes

sibi aedificant solitudines, inibi per assiduum obsecrationum, et literarum studium formati, atque in probationis; doctrinaeque palaestra exerciti tamquam nobiles Atletae, ad aeternam aliorum etiam salutem procurandam adlaborare valeant, cogitantibus Nobis saepe numero, nihil obvenire potest gratius, nihil jucundius quam ut Apostolicae nostrae auctoritatis partes ad quaecumque eorumdem commoda collocemus, fore sperantes, ut ipsi, quibus paternae benignitatis argumenta exhibemus, et nostram in Suprema Catholicae Ecclesiae procuratione tenuitatem suarum apud Deum precum suffragiis adjuvare, et Christifideles ad currendam viam mandatorum Domini suis laboribus, et doctrinis instituere adnitantur. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti filii Fratres Ordinis B. Mariae de Monte Carmelo Strictioris Observantiae, sive Reformationis Provinciae Sancti Alberti Regni Siciliae, quod quemdam solitarium locum, sive Eremitorium aliquod ab Oppido Civitate nuncupato Netu Syracusarum Dioecesis milliariis dissitum juxta duas alias concessiones aliquot ab hinc annis iisdem Fratribus primam a dilecto filio Ignatio Riggio Archidiacono Cathedrali Ecclesiae Syracusarum tunc temporis illius Sede Episcopali vacante Vicario Capitulari legitime deputato, et deinde a bon: mem: Thoma Marino, dum vixit, Episcopo Syracusano factas; a Venerabili Fratre Matthaeo moderno Ecclesiae praefatae Episcopo, Nobis annuentibus obtinuerunt, ad effectum, ut ibidem Conventus, seu Monasterii, Novitiatui, seu probationi destinandum pro memorata Provincia Reformationis vulgo — *Riforma* — erigeretur, et instrueretur, quemadmodum ex concessione hujusmodi in forma juris valida apertissime constat, quae est tenoris sequentis — Nos D. Matthaeus Trigona Dei, et Apostolicae Sedis gratia Episcopus Syracusarum Sanctissimi Domini Nostri Praelatus Domesticus, ac Sacro Solio Pontificio Episcopus Assistens, Regiusque Consiliarius. Universis, et singulis Praesbyteris, Clericis, atque Personis Ecclesiasticis nostris Subditis, et signanter R. D. Mariano Mazzone Canonico Matricis Ecclesiae Civitatis Neti nostro Vicario Foraneo, cui, vel quibus ipsorum praesentes praesentatae fuerint nostris in Christo dilectis salutem in Domino sempiternam. — Cum jampridem a Praedecessoribus Nostris Sanctae Syracusanae Ecclesiae super cessione Eremi titulo Sanctissimae Virginis Mariae nuncupat. de Scalis in Agro Civitatis Neti, ac ejusdem conversione in Coenobium Patrum militantium sub Regula Sanctae Mariae de Monte Carmelo Strictioris Observantiae ex Provincia S. Alberti (alias per Nos universum visitati) prodierit Postulatio, et resolutiones tenoris sequentis: videlicet — *Illustrissimo, et Reverendissimo Signore* — Fra Girolamo del Terzo P. Filippo Sortino, Fra Gio: Battista Sortino, e Fra Mariano Garofale Eremiti di Nostra Signora della Scala della Città di Noto supplicando dicono a V. S. Illustrissima, come avendoli pervenuto a notizia, che d' alcune Persone tanto Secolari, quanto d'alcuni Padri di Nostra Signora del Carmine si sia fatto ricorso in Sacra Congregatione acciò si contentasse concederli il Breve di poter introdurre la Riforma nella Religione con vestirsi di quel Sagro Abito, e vivere santamente con quel nuovo modo, e Regola che sian corrispondenti alla loro vocatione, ed all'obbligo che vien prescritto ad ogni Creatura d'accettar il fine, per lo quale è stata creata, dal Divino Amore del Commun Creatore, come per porsi con tal Santa Riforma il decoro nella suddetta Santa Religione tanto prediletta dalla Beatissima semper Vergine Maria, rilassata per lo decorso del tempo del suo primevo Istituto, mossi li suddetti Esponenti nell'animo loro dalla pietà del Signore di rimettersi ad un stato di maggior perfezione si sono animati d' incontrar volentieri l'impulso interno, col quale vengono chiamati dalla Madre delle Misericordie Maria Santissima a questa Santa Religione del Carmelo da riformarsi, e per facilitar questa Sacra Opera, e dilatarsi la veneratione del culto Divino, desiderano cedere, a dare alli suddetti PP. Reformandi del Carmelo il loro Eremitorio della Scala, il quale si trova spedito forse per special providenza della B. Vergine con una Chiesa grande, Sacrestia con dodici Celle, e due Corridori, ed altre Stanze necessarie luogo veramente atto, e proprio d' essere abitato da Religiosi Riferiti da reformarsi potendosi ivi vivere in una vita contempiativa, ed accrescersi il culto Divino, e venerazione ad una Santa Immagine, che ivi esiste sotto titolo della Scala, di grandissima venerazione, e devozione verso quel Popolo, ed esteri ancora, e con ciò ampliarsi il Divin servigio, e di detta Sagra Imagine. Per tanto bisognando la cessione di V. S. Illustrissima,

Confirmatio donationis Eremi S. Mariae de Scala etc.

acciò liberamente possano far il ricorso a chi spetta, per assignar detto Eremo alli detti Padri Reformandi del Carmelo, supplicano la di lei pietà affinchè si degni contentarsi di far detta cessione, come la sperano dalla di lei bontà, e del fervente Zelo che conserva per la gloria maggiore del Signore, e della Sua Santissima Madre, e ciò con espressa condizione, che si senta questa cessione, ed assenso di V. S. Illustrissima, e de' suddetti Esponenti per li suoi PP. Reformandi del Carmelo tantum, et dumtaxat, e non per li presenti Padri, giacchè la vocatione, e fine di detti Eremiti supplicanti si è, per attendersi con esatta osservanza all' Instituto delle Regole di essa Riforma con quelle leggi municipali, che saran per prescriversi da' suddetti Reformandi secondo il permesso, che ne dà la Sagra Congregatione, e non altrimente. Et ita supplicant, ut Altissimus etc. — Io Frà Geronimo di Gesù, e Maria del Terzo Superiore confermo come sopra — Io P. Filippo Maria Sortino Sacerdote tanto per mio nome quanto per nome, a parte di Fra Gio: Battista Sortino, e Frà Mariano Garofalo confermo come sopra. Spectabilis de Ardizzone referat — Nos V. I. D., et Sac. Theol. Profes. D. Ignatius Riggio, et Saladino Eques Sacrae Religionis Hierosolymitanae Commissarius Ordinarius Tribunalis S. Officii Sanctissimae Inquisitionis Archidiacono hujus Sanctae Cathedralis Ecclesiae Syracusanae, ac per obitum quondam Illustrissimi, et Reverendissimi Domini Asdrubalis Termini, Syracusani olim Episcopi in spiritualibus, et temporalibus Vicarius Generalis Sede vacante usque ad adventum futuri Episcopi. Universis, et singulis Presbyteris, Clericis, aliisque Personis Ecclesiasticis nostris Subditis, et signanter etc. Reverendo. . . . . . cui, vel quibus ipsorum praesentes praesentatae fuerint, nostris in Christo dilectis salutem in Domino sempiternam — Cum pro parte Fratris Hieronymi a Jesu Maria de Tertio Superioris, Patris Philippi Sortino Presbyteri, Fratris Joannis Baptistae pariter de Sortino, et Fratris Mariani Garofalo Eremitarum deveti, et exemplaris Eremitorii sub titulo Beatissimae semper Virginis Mariae de la Scala in Territorio Civitatis Neti Nostrae Syracusanae Dioecesis siti, sex circiter milliaribus a dicta Civitate distantis, fuerit nobis supplicatum, quod nonnulli Patres Carmelitae pro majori Religionis perfectione, ac divini cultus augumento, de licentia eorum Superioris Strictiorem proprij Instituti Regulam amplecti, seu laxioris illius actualis observantiae reformationem juxta Privilegia Apostolica dictae Religioni concessa introducere, aliisque Christifideles Religiosorum habitum suscepturi ipsis Patribus se aggregare cupientes, dictum locum Eremitorij, utpote a Saecularium commercio segregatum pro effectu praedicto, ac novi Conventus erectionem valde commodum repererint, et delagerint, supradictosque Eremitas supplicantes de constanti eorum proposito certiores facere studuerint, iidem propterea Eremitae maximopere exoptantes, ut omnes Christifideles, et praesertim Religiosi divinis obsequiis mancipati in persolvendis Deo laudibus ferventios insistant, ipsique rerum omnium Creatori, ejusque Immaculatae Genitricis gloriam praecitata Instituti Reformatione magis augeri considerantes praedictum Eremitorium duodecim continens Cellulas tendentes versus Orientem cum duobus Dormitorijs uno ex parte superiori, et altero ex parte inferiori, Ecclesia, Sacristia una cum localibus, et aliis Mobilibus juxta Inventarium registratum in Actis nostrae M. E. C. S., et omnibus aliis Redditibus usque modo, si quae sunt per dictos Eremitas, dictamque Ecclesiam possessis, dd. Patribus Carmelitis Reformandis, aliisque Reformatum Institutum hujusmodi acceptantibus, et profitentibus, et pro erectione Conventus ejusdem Ordinis Carmelitarum Strictioris Observantiae tantum totaliter cedere, et assignare contentantur: Ideoque nostram super praemissis humiliter exposcunt facultatem; Nos vero enixis eorum precibus benigne annuentes, divini cultus incrementum, spiritualem Animarum salutem, ac uberiorem perfectionis fructum, quem omnes ex jugi Missarum, divinorumque Officiorum celebratione, Verbi Dei praedicatione, aliisque piis operibus, ac spiritualibus exercitiis consequentur pro viribus promoveri intenti, cessionem praedictam approbamus, et licentiam, et facultatem eisdem Patribus Carmelitis Reformandis tantum erigendi, et fundandi, impetrato super omnibus Apostolico Beneplacito in praedicto Eremitorij loco Conventum Ordinis Carmelitarum Reformatorum, in quo duodecim saltem Patres, et Fratres residere teneantur, concedimus, et impertimur, nostrumque consensum praestamus: Ad quam quidem concessis facultatem deveni-

mus sub his praeviis conditionibus, sub quibus alias non devenissemus. Et primo quod executa, et introducta in hoc Siciliae Regno dicta Reformatione sub Beneplacito apostolico obtineri debeat etiam assensus Apostolicus erigendi; et fundandi praedictum Eremum cum Ecclesia in Conventum N. Ordinis Reformatorum infra terminum anni unius numerandi, et cursuri a die executionis, et introductionis praedictae Reformationis sub Apostolico Beneplacito in hoc Siciliae Regno, quo non obtento, nec impetrato, imo in eodem termino in nostra M. E. C. non praesentato, praesens Concessio habeatur pro non facta, imo intelligatur cassa, irrita, et nulla, et non aliter, etc. Secundo, quod Supplicantes infra terminum mensis unius ab hodie in antea numerandi, habeant, et debeant coram nobis praesentare Inventarium Bonorum dicti Eremi, et alterius cujuscumque operis Pii, Legatorum, Cappellaniarum, et Beneficiorum, si quae sunt ipsi Eremo annexorum aggregatorum, et quomodocumque eidem spectantium, et pertinentium, ac omnium Mobilium, Supellectilium, et localium, tam dictae Ecclesiae, quam Sacristiae cum fide subscripta manu propria supplicantium alia non adesse, nisi in dicto Inventario adscripta, et adnotata, alias elapso dicto termino mensis unius, et non praesentato dicto Inventario cum fide negativa, praesens Concessio intelligatur pro non facta, imo sit cassa, irrita, et nulla, et non aliter etc. Tertio quod sit, et intelligatur omni futuro tempore, et in perpetuum reservata tam tempore Visitationis, quam omni alio nobis, et Successoribus nostris, ac Illustrissimis, et Reverendissimis Episcopis toties quoties ipsis placuerit, et bene visum fuerit facultas, et potestas visitandi tam dictam Ecclesiam Eremi, quam omnia Altaria ejusdem cum ipso integro Eremo, tunc forte Conventu, Cellulis omnibus, Dormitoriis, horreis, et aliis officinis modo existentibus, eidem annexis, et aggregatis ad numerum modo, et forma, prout supra in Concessione expressum est, et demum Jus, et facultas toties, quoties, ut supra dictum est visitandi Computa Introitus, et Exitus omnium Bonorum, et Redditum tam dicti Eremi, et Ecclesiae, quam omnium Operum piorum eidem Eremo annexorum juxta Inventarium modo, quo supra mandatum est infra mensem praesentandum. Quibus omnibus, et singulis non adimpletis conditionibus intelligatur praesens Concessio nulla, irrita, et cassa, sicuti ex nunc pro tunc nulla alia expectata declaratione, ipso facto illam nullam, irritam, et cassam declaramus. Quapropter vobis, et unicuique vestrum praecipimus, et expresse mandamus, quatenus praemissa cum effectu exequamini, et per quos decet exequi, et observare faciatis, contradictores vero, si opus est per Censuras Ecclesiasticas compescendi. In quorum fidem, et testimonium praesentes per infrascriptum nostrum Secretarium Urbis fieri jussimus, nostrae manus subscriptione munitas, et nostri Capitularis Sigilli impressione roboratas. Datum Syracusis die XX. Januarij MDCCXXIV. — D. Vicarius Riggio Vicarius Generalis Sed. Vac. — Ardizzone Assessor — De Mandato Rmi D. Vicarii Generalis — Sed. Vac. — D. Franciscus Salva loco Vice-Cancell. — Nos Fr. Thomas Marinus Dei, et Apostolicae Sedis Gratia Episcopus Syracusanus Regiusque Consiliarius etc. Universis, et singulis Presbyteris Clericis, aliisque Personis Ecclesiasticis nostris Subditis, et signanter Rev. . . . . cui, vel quibus ipsorum praesentes praesentatae fuerint nostris in Christo dilectis salutem in Domino sempiternam. Cum pro parte Fratris Hieronymi a Jesu Maria de Tertio Superioris P. Philippi Sortino Presbyteri, Fratris Joannis Baptistae pariter de Sortino, et Fratris Mariani Garofalo Eremitarum devoti, et exemplaris Eremitorii sub titulo Beatissimae semper Virginis Mariae della Scala in Territorio Civitatis Neti nostrae Syracusanae Dioecesis siti sex circiter milliaribus a dicta Civitate distantis fuerit nobis supplicatum quod nonnulli Patres Carmelitae pro majori Religiosae Perfectionis, ac Divini cultus augumento de licentia eorum Superioris Strictiorem proprii Instituti Regulam amplecti, seu laxioris illius actualis Observantiae Reformationem juxta Privilegia Apostolica dictae Religioni concessa introducere, aliique Christifideles Religiosorum habitum suscepturi, ipsis Patribus se aggregare cupientes, dictum locum Eremitorii utpote a Secularium commercio segregatum pro effectu praedicto, ac novi Conventus erectione valde commodum repererint, et delegerint, supradictos Eremitas supplicantes de constanti eorum proposito certiores facere studuerint — Iidem propterea Eremitae maximopere exoptantes, ut omnes Christifideles, et praesertim Religiosi Divinis obsequiis man-

cipati in persolvendis Deo laudibus ferventius insistant, ipsique rerum omnium Creatori ejusque Immaculatae Genitrici gloriam praecitata Instituti Reformatione Magis augeri considerantes, praedictum Eremitorium duodecim continens Cellulas, tendentes versus Orientem cum duobus Dormitoriis uno ex parte superiori, et altero ex parte inferiori, Ecclesia, Sacristia, una cum localibus, et aliis Mobilibus juxta Inventarium registratum in actis nostrae M. E. C. S., et omnibus aliis redditibus usque modo, si quae sunt per dictos Eremitas dictamque Ecclesiam possessis dictis Patribus Carmelitis Reformandis, aliisque Reformatum Institutum hujusmodi acceptantibus, et profitentibus, et pro erectione Conventus ejusdem Ordinis Carmelitarum Strictioris Observantiae tantum, totaliter cedere, et assignare contentantur: Ideoque nostram super praemissis humiliter exposcunt facultatem; Nos vero enixis eorum precibus benigne annuentes, Divini cultus incrementum, spiritualem Animarum salutem, acuberiorem perfectionis fructum, quem omnes ex jugi Missarum, Divinorumque Officiorum celebratione, Verbi Dei praedicatione, aliisque piis operibus, ac spiritualibus exercitiis consequentur, pro viribus providere intenti, cessionem praedictam approbamus, et licentiam, et facultatem eisdem Patribus Carmelitis Reformandis tantum erigendi, et fundandi, impetrato super omnibus apostolico beneplacito in praedicti Eremitorii loco Conventum Ordinis Carmelitarum Reformatorum in quo duodecim saltem Patres, et Fratres residere teneantur concedimus, et impartimur, nostrumque consensum praestamus: Ad quam quidem concessionis facultatem devenimus sub his praeviis conditionibus, sub quibus alias non devenissemus: et propterea quod executa, et introducta in hoc Siciliae Regno dicta Reformatione, sub beneplacito apostolico obtineri debeat etiam assensus apostolicus erigendi, et fundandi praedictum Eremum cum Ecclesia in Conventum dicti Ordinis Reformatorum infra terminum anni unius numerandi, et cursuri a die executionis, et introductionis praedictae Reformationis sub apostolico beneplacito in hoc Siciliae Regno, quo non obtento, nec impetrato imo in eodem termino in nostra M. E. C. non praesentato, praesens Concessio habeatur pro non facta, imo intelligatur cassa, irrita; et nulla, et non aliter etc. Secundo quod Supplicantes infra terminum mensis unius ab hodie in antea numerandi habeant, et debeant coram nobis praesentare Inventarium bonorum dicti Eremi, ac alterius cujuscumque operis pii Legatorum, Cappellaniarum, et beneficiorum, si quae sunt ipsi Eremo annexorum, aggregatorum, et quorumcumque eidem spectantium, et pertinentium, ac omnium Mobilium, Supellectilium, et localium tam dictae Ecclesiae, quam Sacristiae cum fido subscripta manu propria Supplicantium, alia non adesse nisi in dicto Inventario adscripta, et adnotata, alias elapso dicto termino mensis unius, et non praesentato dicto Inventario cum fide negativa, praesens Concessio intelligatur pro non facta, imo sit, cassa, irrita, et nulla, et non aliter etc.; Tertio quod sit, et intelligatur omni futuro tempore, et in posterum reservata tam tempore Visitationis, quam omni alio nobis, et Successoribus nostris toties quoties placuerit, et benevisum fuerit facultas, et potestas visitandi dictam Ecclesiam, quam unam Cellulam dicti Eremi, et demum jus, et facultas, toties, quoties, ut supra dictum est visitandi Computa Introitus, et Exitus omnium bonorum et redditnum tam dicti Eremi, et Ecclesiae, quam omnium operum Piorum eidem Eremo annexorum juxta Inventarium modo quo supra mandatum est infra mensem praesentandum, quibus omnibus, et singulis non adimpletis conditionibus intelligatur praesens Concessio nulla irrita, et cassa, siculi ex nunc pro tunc nulla alia expectata declaratione ipso facta illam nullam, irritam, et cassam declaramus. Quapropter vobis, et unicuique vestrum praecipimus, et expresse mandamus, quatenus praemissa cum effectu exequamini, et per quos decet exequi, et observare faciatis, contradictores vero si opus est per Censuras Ecclesiasticas compescendi. In quorum fidem, ac Testimonium praesentes per infrascriptum nostrum Secretarium fieri jussimus nostrae manus subscriptione munitas, et nostri Episcopalis Sigilli impressione roboratas. Dat. Syracusis die 21. Augusti 1724. — Fr. Thomas Episcop. Syracusanus — D. Franciscus Pirrone etc. — De mandato etc. Spinoccia etc. — Hinc nos tanquam fidelem Servum, quam constituit Dominus super familiam suam, quia tenemur in conspectu nostrae dictionis acta ita ordinare, ut ipsa quidem in diebus suis placeant Deo, et juxta inveniantur, atque laqueos effugere,

et Bonis Ecclesiasticis juxta aequitatis, et Justitiae legis disponere, attentis narratis per Fratrem Hieronymum de Tertio Superiorem dicti Eremi, et Socios, considerantes eadem omnia, et singula, quae in dictis Concessionibus decernuntur, atque digesta fuere, perutilia fore, illaque perpetuo, et inviolabiliter in cunctis observari; necnon novae nostrae Concessionis munimine roborare volentes, ordinaria auctoritate praeinsertas Constitutiones, omniaque, et singula in eis contenta tenore praesentium confirmamus, et approbamus, eisque inviolabilis, et irrefragabilis ordinariae firmitatis robur, et efficaciam adjicimus: In iisdem contenta de novo statuimus, decernimus, et ordinamus, ac perpetuo servari volumus, et mandamus. Porro ne ullo unquam tempore, quae pro pace nostrae Ecclesiae innuimus tum insertae, seu confirmatae, tum additu in praesens factae in oblivionem, vel desuetudinem habeant, imo perpetuo (acceptatis praemissis infra sex menses) valitura consistant, una cum iisdem declarationibus praecipimus, ut in nostra Cancellaria pro more in Codic. ad hunc effectum parato simul, et semel cum Inventario dudum exhibito, aliaqua prout oportuerit ex integro faciendo, registrentur. Nulli ergo liceat hanc nostram confirmationis, seu novae concessionis, et approbationis paginam infringere, vel ei contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit ipso facto nullae sint, jurave nostrae ordinariae jurisdictionis, et Successorum pro tempore nostrorum, ac Dominij reviviscant. Datum Romae extra Portam Latinam die XXVI. Decembris Anno MCCXXXX. — Matthaeus Episcopus Syracusarum — De mandato Illustrissimi, et Reverendissimi Domini mei Episcopi Syracusani — Marius Canonicus Moreno — Loco Sigilli — Quoniam autem in praeinserta Concessione nonnullae appositae sunt conditiones, quarum prima quidem, nimirum, ut Conventus, seu Monasterium cum Ecclesia, Sacristia, Cubiculis, Cellis, Dormitoriis, totiusque Claustris subjectum sit, et intelligatur Visitationi Ordinarij pro tempore, quae sane res ita adversatur Privilegiis exemptionum ab hac Sancta Sede, et Praedecessoribus nostris Romanis Pontificibus praesertim Carmelitis concessis, ut nullo pacto componi, ac propterea minime adimpleri possit. Altera vero, ut intra sex mensium spatium possessio Eremitorij hujusmodi adeatur, quod etiam, ut fiat, longioris temporis spatium requiritur, et alias prout in praeinserta concessione continetur. Espropter ipsi exponentes Nobis humilliter supplicari fecerunt, ut non solum praeinsertam Concessionem approbare, et apostolicae confirmationis robore munire, verum etiam opportune in praemissis providere, et ut infra indulgere benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur ipsos Exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, censuris, et poenis, a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequen: harum serie absolventes, et absolutos fore censentes, ac hujusmodi supplicationibus inclinati, praeinsertam concessionem tempore praesentium authoritate apostolica approbamus, et confirmamus, ac Apostolico munimine roboramus, omnesque, et singulos Juris, et facti defectus, si qui desuper in praemissis, quomodolibet intervenerint, supplemus, et sanamus, ac appositas conditiones primam quoad visitationem, et subjectionem Ordinario pro tempore existenti Syracusano tamquam non appositam fuisse, sed privilegiis exemptionis a Jurisdictione, et subjectione Ordinariorum Carmelitis alias a Praedecessoribus, et Sede praefatis concessis Monasterium praedictum postquam erectum fuerit in omnibus, et per omnia frui debere volumus, et declaramus, alteram vero quoad spatium sex mensium illud ad integrum annum a data praesentium litterarum numeran. prorogamus, extendimus, et ampliamus, illudque currere declaramus. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, dictisque Exponentibus in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab illis, ad quod spectat, et pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus conditionibus, et ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit dicti Ordinis, necnon dicti Eremitorii, aliisve quibusvis

etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXXI. Januarii MDCCXXXXI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Loco † Sigilli

D. Cardinalis Passioneus.

Fidem facio per praesentes Ego Caus. Cur. Burgi S. Petri in Vaticano Not. publicus infrascriptus qualiter die 7. *Februarii* 1741. *suprad. Copia extracta fuit a suo proprio originali mihi etc. exhibito, et exhibenti restituto cum quo facta diligenti collatione nihil addendo, neque minuendo quod sensum mutet, aut facti substantiam variare possit concordare inveni salvo semper etc. In quorum fidem etc. Datum Romae his die, et anno praedicto.*

Ita est pro D. Josepho Antonio Serio B. Not. Jannes Petrus Moreschius Not. Substitutus in fidem etc.

XIII.

CLERICIS.

Interdicitur quaelibet negotiatio, etiam sub alieno Laici nomine, exceptis casibus, et circumstantiis in Constitutione expressis, sub poenis alias contra Clericos negotiatores emanatis: et extenditur poena spolii ad eos etiam, qui ab illo exempti sunt per Indulta personalia, aut generalia, ad effectum testandi, vel transmittendi.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a debito di- Apostolicae servitutis commissum Nobis divinitus officium assiduo vigilare Nos admonet, ut ex prava hominum cupiditate suborientia mala, quantum in Nobis est, provida sollicitudine coercentes, Dominici ovilis gregem, superna opitulante gratia, ad aeternam patriam dirigamus. Sed praecipua cura constringit de iis, qui Ecclesiastico Ordini adscripti, et ad sanctioris vitae genus electi aliis in via salutis actuum suorum claritate praelucere debent. rigendi mores Populi, et Cleri. Vehementer enim timidi, ac soliciti sumus, ne caeteros Christifideles, quos pro gradus sui Sanctitate verbis, et exemplo aedificare debent, morum suorum pravitate, a coelestium rerum amore ad terrena desideria avertant.

§. 1. Cum itaque, ut non sine gravi animi Nostri moerore accepimus, vesana humanarum rerum cupiditas ita nonnullorum Clericorum invaserit animos, ut illicitam Ecclesiasticis negotiationem, ad evitandas poenas adversus illam exercentes a Sacris Canonibus, et Apostolicis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus sancitas, sub alieni nominis velamine, Dei timore, Ecclesiastici nominis decore, et aeterno suarum animarum periculo posthabitis, temere, nulliterque exercere non dubitent; et, quod palam temporalium poenarum metu aggredi non audent, quaesitis deinde coloribus, et vanis inanium rationum praetextibus clam efficere non timeant; quasi vel Dei oculos, qui et illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium, latere, vel Supremi Judicis, qui non fallitur, examen effugere possint. Nos attendentes, quod Clericus, qui tantopere mundanis divitiis parandis inhiat, caelestia despicere, et pro nihilo putare convincitur, et quod Clericus negotiator ex inope dives, et ex ignobili gloriosus, tanquam pestis, ut Beatus Hieronymus docet, fugiendus est; ad exitiosam hujusmodi labem ab Ecclesiastico Coetu eliminandam, et ut sancto Ecclesiae Dei famulatui addicti, ab omni turpis lucri cupiditate abhorrentes, studeant bene agere, et divites fieri in bonis operibus, thesaurizantes sibi fundamentum bonum in futurum; omnes et singulas Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum praedictorum Constitutiones, illarumque quamlibet contra quoscumque Clericos illicitos negotiatores desuper quomodolibet respective, cum omnibus, et singulis poenis, contra eosdem Clericos illicite negotiantes editas, quas Constitutiones hujusmodi, ac earum quamlibet praesentibus de verbo ad verbum, nihilo peni-

Clericorum negotiatio sub alieno Laici nomine improbatur.

Dispositiones Constitutionum Apostolicarum contra illos innovantur.

tus omisso, pro insertis haberi volumus, Motu proprio, et ex certa scientia, maturaque deliberatione, ac de apostolicae potestatis plenitudine Nostris innovamus, confirmamus, et approbamus, eisque, et earum cuilibet novum apostolicae firmitatis, et inviolabilis observantiae robur adjicimus, illasque sic innovatas, confirmatas, at approbatas, cum omnibus, et singulis poenis in eis, et earum qualibet adversus Clericos illicitos negotiatores hujusmodi contentis, ad Clericos illicita sub alieno laici nomine quomodolibet negotiantes, perinde ac si per se ipsos, ac proprio eorum nomine negotia ipsa illicita exercerent, omnesque, et singulae Constitutiones, earumque quaelibet adversus eos desuper editae fuissent, et in eis, et earum qualibet expressi, et denominati reperirentur, motu et potestatis plenitudine praefatis perpetuo extendimus, et ampliamus; illorumque omnia, et singula bona sic ab eis alieno nomine illicite acquisita, sub inevitabili spolii poena, ad formam Constitutionis fel. rec. Pii Papae IV. similiter Praedecessoris Nostri, quae incipit: *Decens esse:* subjicimus, et subjecta esse volumus, et declaramus.

Et ad eos expresse extenduntur.

Eorumque bona Spolio subjiciuntur.

§. 2. Insuper, ut in sortem Domini vocati, depositis quocumque mundanarum curarum onere, et humanarum cupiditatum impedimentis, Christum Dominum, qui propter Nos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia Nos divites essemus, per calcatas mundi opes liberius, et expeditius sequantur, memores salutaris illius Beati Apostoli moniti, qui clamat, et dicit: *nemo militans Deo implicat se negotiis saecularibus, ut ei placeat, cui se probavit:* per easdem Nostras praesentes perpetuo valituras, motu, et potestatis plenitudine praefatis decernimus ac pariter declaramus, quod si aliquod negotium ecclesiasticis illicitum personis, licet ab eis minime institutum, sed a laica persona inchoatum, et ad eosdem Clericos, sive haereditario jure, aut quocumque alio titulo, sive singulariter, sive communiter, sive separatim, sive conjunctim cum aliis bonis, et aliis cohaeredibus, vel sociis laicis, existentibus delatum fuerit, vel per se ipsos, eorumque nomine proprio, vel per alios, aut alieno nomine etiam per suos cohaeredes, aut socios prosequuti sint, illud statim dimittere teneantur. Si vero negotium hujusmodi sine ipsius Clerici temporali detrimento statim dimitti nequeat, tunc, si intra Italiam,

Negotia a Laicis inchoata, et ad Clericos delata, statim dimittantur.

Nec nisi necessitate urgente conti-

Insulasque adjacentes existat Clericus, a Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Decretorum Concilii Tridentini interpretum Congregatione, si vero extra Italiam, ab eadem Congregatione, vel ab Ordinario Loci licentiam illud ad aliquod tempus retinendi, proviso interim, quod negotium hujusmodi a laico administretur, impetrare teneatur; dictaque Congregatio, aut Ordinarius Loci, perpensis singulorum casuum circumstantiis, licentiam impertiatur, tempusque in eo ad idem negotium dimittendum praescribat; et si Clericus negotium praefatum, licet a Laico, ut praefertur, institutum, absque licentia hujusmodi gratis semper sibi impertienda, aut illud ultra tempus sibi permissum retinuerit, vel etiam intra tempus praedictum negotium per se ipsum administraverit, pro negotiatore illicito haberi, illumque omnibus, et singulis etiam spolii poenis praefatis subjectum esse, motu, et potestatis plenitudine dictis perpetuo volumus, et definimus.

nuari possint, de licentia tamen Congregationis Concilii, aut etiam Ordinarii extra Italiam.

Et ad tempus dumtaxat, ac per interpositam laici personam. Poenae in contravenientes

§. 3. Ac demum, eo quod fel. rec. Praedecessor Noster Pius Papa IV. per suas literas, quarum initium est: *Romanus Pontifex:* declaravit, praefata Constitutione super Spoliis Clericorum ob illicitam negotiationem a se edita, Praelatos, Officiales, ac alios Saeculares, et cujusvis Ordinis Regulares Clericos, aliosque cujuscumque status, gradus, ordinis, conditionis, et praeeminentiae in Urbe, et Curia, ejusque Districtu decedentes, testandi tamen, codicillandi, et alias de bonis suis quibuscumque quomodolibet disponendi, vel ad ipsorum proximiores, decedentibus illis ab intestato, transmittendi facultatem ex speciali Sedis Apostolicae indulto, vel suorum Officiorum privilegio, vel alio quovis titulo obtinentes, nullatenus comprehendi, at quod Paulus Papa V. pariter Praedecessor Noster suas Literas, quae incipiunt: *In eminenti:* Clericos Cives, et Curiales, sive Incolas hujus Nostrae Almae Urbis, tunc suae, exemit a spolio, quoad bona in eadem Urbe, ejusque Districtu intra decem milliaria consistentia, etiam ex redditibus Ecclesiasticis per eos acquisita, unde dubitari contigit, an suffragetur quoque ad evitandum Spolium Camerae Nostrae Apostolicae competens pro bonis ex illicita negotiatione provenientibus: Nos Constitutiones Pii, et Pauli Praedecessorum Nostrorum praefatas, quoad bona ex illicita negotiatione hujusmodi a Civibus, et Curiali-

Exempti a Spolio ad effectum testandi, aut transmittendi, non intelligantur exempti, quoad bona per interdictam negotiationem acquisita.

bus, sive Incolis Clericis cujuscumque Ordinis, ac Dignitatis, quibuscumque induitis, ac privilegiis munitis, comparata, et in Urbe, ejusque Districtu praefatis, et ubicumque existentia, minime ad praemissorum effectum suffragari, sed illa sic provenientia Camerae Nostrae Apstolicae vero jure spolii deberi, perinde ac si Constitutiones Pii, et Pauli Praedecessorum hujusmodi ad praemissorum omnium, ut singulorum effectum impediendum nomine emanatae fuissent, Motu simili pariter declaramus, et statuimus, dictasque Pii, et Pauli Praedecessorum Constitutiones, quoad praemissorum effectum sortiendum, plenarie abrogamus, et abolemus.

Clausula sublata, et Decretum irritans.

§. 4. Decernentes sic in praemissis omnibus, et singulis per quoscumque Judices, et Commissarios quavis auctoritate fungentes, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane quidquid secus super his a quovis quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca Venerabili Fratri Nostro Annibali S. R. E. Cardinali Episcopo Sabinen. Albani nuncupato Camerario Nostro, et ejus in Camerariatus officio successoribus, per apostolica scripta mandamus, quatenus spolia ipsa ex bonis ex illicita negotiatione provenientia, uti vere spolia, prout alia ipsius Camerae jura, exigi, et recuperari, ac praesentes Nostras Literas inviolabiliter observari faciat, nec permittat, Cameram ipsam, vel pro ea agentes desuper modo aliquo molestari, perturbari, aut inquietari, Contradictores quoslibet, et Rebelles per censuras, et poenas Ecclesiasticas, et appellatione postposita compescendo, uec non legitimis super his habendis servatis processibus; censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis. Non obstantibus praedicti Pii, et Pauli Praedecessorum, aliisque apostolicis, ac in Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, ac quibusvis facultatibus testandi, aliisque privilegiis, indultis, et literis apostolicis quibusvis concessis, approbatis, et innovatis, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus specialis, et expressa mentio facienda esset, illorum tenores pro sufficienter expressis habentes, illis in reliquis in suo robore permanentibus, caeterisque contrariis quibuscumque; etiam si aliquibus communiter, vel divisim ab Apostolica sit Sede indultum, quod interdici, suspendi vel excommunicari non possint, per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam de indulto hujusmodi mentionem. Et quia difficile foret praesentes Nostras Literas ad singula quaeque loca deferri, volumus, et declaramus, quod earum transumptis etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, et alicujus Praelati sigillo munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, approbationis, confirmationis, innovationis, declarationis, statuti, ordinationis, concessionis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo, quinto Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno I.

Camerarii pro tempore executores deputantur.

Contrariis derogatur.

Fidem transumptis haberi jubetur.

Sanctio poenalis.

Dat. die 25. Feb. 1741.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.

N. Antonelius.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die viij. Martii ejusdem anni.

LITERÆ APOSTOLICÆ. XIII.°

In forma Brevis motu proprio expeditae super extinctione litis et controversiae Hebdomadariis metropolitanae Ecclesiae Neapolitanae de non gestandis insignibus, nec propria Cruce deferenda in extraneorum exequiis, ac funeribus ducendis, contra literas Benedicti Papae XIII. et Sententiam Francisci Card. Pignatelli a Parocho et Canonicis Parochialis et insignis Collegiatae Ecclesiae sancti Joannis Majoris ejusdem civitatis motae et insen-

latae, diuque agitatae, cum eorumdem insignium etc. concessione iisdem Hebdomadariis de novo facta.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Proemium. Laudabile Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum institutum, ut, si quas super quibusvis negotiis emergere, et erumpere perspexissent contentiones, lites, ac disceptationes, statim apostolica auctoritate et providentia dirimerent, componerentque, eo majori studio tenere ac sectari Nos maxime in Sacrosancti Apostolatus Specula constitutos decet, quo per omnem vitae nostrae aetatem nihil curavimus impensius, quam ut, e medio sublatis contentionum, litium, disceptationumque forensium dissidiis ac tricis, per solam liquidamque veritatis inspectionem Jus suum unicuique tribueretur, ac justitia et pax sese invicem oscularentur. Sane pro parte dilectorum Filiorum Beneficiatorum Metropolitanae Ecclesiae Neapolitanae, quos Hebdomadarios, appellant, Nobis expositum fuit, quod felic. record. Paulus Papa V. praedecessor noster per apostolicas suas sub Plumbo Literas Quinto Idus Aprilis Anno Incarnationis Dominicae MDCIX. datas insignia ipsis largitus fuerat, nimirum Cappas violaceas cum dossis pellibus una cum Rocchetto sine manicis biemali, aestivo vero temporibus praefatis pellibus sublatis, easdem Cappas armesino violacei coloris ornatas etiam cum dicto Rocchetto, tam in dicta Ecclesia, quam extra eam, ac illius Choro, Capitulo, Congregatione, Processionibus, et aliis actis publicis, et privatis, non tamen in associatione Mortuorum, praeterquam in Funeralibus eorumdem Hebdomadariorum in futurum decedentium, vel quando contingeret eos ire cum Canonicis Ecclesiae hujusmodi. Manicae vero deinde a bon. mem. Carolo S. R. E. Cardinali Barberino, cum hujus Sanctae Sedis de Latere Legatus carissimum in Christo Filium nostrum Philippum Hispaniarum Regem Catholicum Neapolim appulsum adiisset, concessae fuerunt. In ipsa vero Insignium concessione a Paulo praedecessore praedicto facta, eam clausulam, instante fortasse ejusdem Metropolitanae Ecclesiae Capitulo, appositam, non tamen in associatione Mortuorum, nempe extraneorum ab usque anno MDCXXXIII. expungendam a Congregatione tunc existentium S. R. E. praefatae Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum ipsi Hebdomadarii postularunt, supplici libello eidem Congregationi porrecto, in quo petierunt, ut ipsis solis, cum dictis nempe Insignibus, sine Canonicorum interventu funera ducere liceret; Sed eorumdem postulatio, tamquam ipsis Canonicis forsan detrimentosa habita, minime admissa fuit. Porro Canonici Parochialis Ecclesiae sub invocatione S. Joannis Majoris ejusdem Civitatis Neapolis, quae (ut asseritur) in Insignem Collegiatam erecta fuit an. MDCXCII. a rec. mem. Innocentio Papa XII. itidem Praedecessore Nostro insimul eodem anno instituti, cum facultate ducendi funera, et exequias eo modo, et forma, quibus fiunt a Capitulo, et Canonicis Majoris Ecclesiae Neapolitanae, a tunc existente Causarum Curiae Camerae Nostrae Apostolicae Generali Auditore Sententiam Anno MDCCXIII. obtinuerunt; qua quidem Sententia, deinde in rem judicatam etiam transacta, declarabatur, quod iisdem Hebdomadariis, et Presbyteris ejusdem Ecclesiae Metropolitanae Quadraginta vocatis, nisi cum, aut una cum ipsis Canonici quoque Metropolitanae praefatae interessent, aut cum suorum dumtaxat Collegarum funera ducerent Defunctorum exequias cum Insignibus praedictis obire, at per districtum, et Territorium dictae Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris, ejusque Granciarum propriam Crucem elevare, et sine proprii illius Parochi, aliorumque ejusdem Beneficiatorum, et Crucis Parochialis interventu, et praecedentia celebrare minime liceret. Cum autem Canonici Metropolitanae Ecclesiae praedictae Mense Novembri anno MDCCXXV. Hebdomadariis praefatis, qui pro ducendis hujusmodi extraneorum funeribus institerant, assensum praestitissent, ut ab hac Sancta Sede impetrarent Indultum Insignia praefata etiam in extraneorum Exequiis cum propria Cruce ubicumque, et cum ipsis libuisset, deferendi, donec iisdem Canonicis ad extraneorum Exequias, ut antea, accedere volentibus videretur: Iidem Hebdomadarii a dicta sententia generali Auditoris Camerae Apostolicae praedictae ad fel. record. Benedictum PP. XIII. itidem Praedecessorem Nostrum appellantes, non solum pro restitutione in integrum adversus eamdem Sententiam, verum etiam pro facultate Insignia praefata

Series facti a tempore sanctae memoriae Pauli V. usque ad fel. rec. Bened. XIII.

etiam in extraneorum exequiis sine Canonicorum praefatorum interventu ibique gestandi, atque insimul pro antedictae clausulae prohibitivae delationis praedictorum Insignium in associatione Defunctorum extraneorum in literis Pauli praedecessoris praefati appositae derogatione supplicarunt. Ipse autem Benedictus praedecessor supplicationis aequitatem justitiamque postquam perspexisset, Insignium hujusmodi, ut praemittitur, delationem ad formam, et tenorem Consensus Capitularis a Canonicis praefatis praestiti concessit, ac, praevia restitutione in integrum, et Causae litisque hujusmodi a quibuscumque Judicibus, et Tribunalibus avocatione ad se ipsum facta, commisit, et mandavit bon. mem. Francisco Cardinali Pignatello tunc temporis Metropolitanae Ecclesiae praedictae Praesuli controversiam hujusmodi apostolica auctoritate dirimendam per apostolicas suas in simili forma Brevis literas tenoris, qui sequitur, videlicet — *Venerabili Fratri nostro Francisco Pignatello Episcopo Portuensi Sacri S. R. E. Cardinalium Collegii Decano — Benedictus Papa XIII. — Venerabilis Frater Noster salutem, et Apostolicam Benedictionem. A Metropolitanae tuae Ecclesiae Beneficiatis, quos Hebdomadarios appellant, supplices Nobis preces oblatae sunt, ut jura Collegii sui antiquis titulis subnixa, et inveterata consuetudine firmata tueri, et conservare, eoque pacto angustis rebus suis opem aliquam Apostolicae benignitatis ferre dignaremur. Exposuerunt enim sibi per annos fere septingentos integrum liberumque fuisse in omnibus Civitatis istius Parochiis sine Parochiali alia Cruce, aut cujusquam earum Parochi interventu cum Cruce sua, quae Ecclesiae Cathedralis erat, Defunctorum exequias celebrare. Cum vero fel. record. Paulus PP. V. Antecessor Noster per apostolicas literas die IX. mensis Aprilis Anno MDCIX. datas Insignia ipsis largitus esset Cappae Violaceae cum dossis pellibus hiemali tempore, aestivo autem, sublatis pellibus, Armesino Violacei coloris ornatae una cum Rocchetto sine Manicis (cui deinde Manicae additae sunt a bon. mem. Carolo Cardinali Barberina hujus Sanctae Sedis ad Philippum V. de Latere Legato, eam clausulam apostolicis illis literis, instante ejusdem Metropolitanae Ecclesiae Capitulo, fuisse appositam, ne scilicet in ducendis funeribus eorum, qui a Collegio suo extranei fuissent, nisi una cum eodem Metropolitano Capitulo, concessis uterentur Insignibus. Praeterea Canonicos Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris nuncupatae nuper a fel. record. Innocentio XII. praedecessore itidem Nostro institutos ab Auditore Generali Camerae Nostrae Apostolicae Sententiam obtinuisse, ne ipsis Hebdomadariis, et Presbyteris ejusdem Ecclesiae Metropolitanae liceret Defunctorum exequias obire per districtum, et Territorium dictae Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris, ejusque Granciarum sine proprii illius Parochi, aliorumque ejusdem Beneficiatorum, et Crucis Parochialis interventu ac praecedentia, eamque Sententiam in Rem Judicatam transiisse. Nostrae igitur auctoritatis opem implorantes postularunt, primum quidem, ut, praevia restitutione in integrum, rationibus suis nullum detrimentum per memoratam Sententiam irrogari pateremur; deinde vero, ut de Capituli Metropolitani consensu memoratae clausulae de non gestandis Insignibus in exequiis Defunctorum extraneorum, nisi Capitulo interveniente, supradictis literis fel. record. Pauli V. appositae derogaremus, ut pio christianae misericordiae operi liberius vacare sibi liceat, atque inde tenuitati Massae suae honestum, et injuncti servitii oneribus non indebitum subsidium arcessere. Nos autem Insigne Collegium peculiari semper benevolentia prosequuti, eamdem novo testimonio declarare cupientes, motu proprio, ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris deque plenitudine apostolicae potestatis, clausulae antedictae literarum ejusdem fel. rec. Pauli V. praedecessoris Nostri amplissime derogamus, ejusque nullam in posterum rationem haberi volumus; ita ut ipsis Hebdomadariis licitum sit una cum aliis quoque Presbyteris ejusdem Metropolitanae Quadraginta nuncupatis, Insignia sibi concessa etiam in exequiis extraneorum gestare, iisque uti, Metropolitano etiam Capitulo non interveniente. Hujusce autem derogationis beneficium ad formam et tenorem consensus Capitularis a Canonicis ejusdem Metropolitanae Ecclesiae praestiti per Decretum Capitulare die XXV. Novembris MDCCXXV. intelligendum esse, neque aliter, vel ultra valere, aut extendi posse decernimus, et declaramus. Quod vero de gestandae praeferendaeque Crucis per alias Civitatis Parochias, etiam Sancti Joannis Majoris, ejusque Grancias jure, et consuetudine suppliciter significarunt; Nos Fraternitati tuae definiendum demandamus. Nemini enim Collegii in Metropolitana ista constituti, aliarumque Ecclesiarum Tibi subjectarum privilegia, jura, mores, et instituta esse possunt,*

Exponitur, et inseritur Breve sanctae memoriae Benedicti XIII. cum facultate Cardinali Pignatello dirimendi controversiam etc.

quam Tibi magis explorata. Itaque controversiam a praedicta Collegiata Ecclesia Sancti Joannis Majoris excitatam, et litem memoratis Hebdomadariis; et Presbyteris intentatam ad Nos, praevia restitutione in integrum, a quibuscumque Judicibus, ac Tribunalibus avocantes, Tibi auctoritate Nostra dirimendam committimus, ita ut remota appellatione, sine forma strepituque Judicii, sola veritate inspecta, consilio prudentiaque tua Causae finem imponas. Judicibus proinde ac Tribunalibus quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus, et hujus Sanctae Sedis de Latere Legatis, aut aliis ubicumque expressa mentione dignis, omnem facultatem aliter judicandi, aut interpretandi, tenore praesentium, motu, scientia, et deliberatione, necnon potestatis plenitudine similibus, sublatam esse volumus et declaramus. Ac Tibi, Venerabilis Frater noster, perennis tuae incolumitatis vota conjunctam apostolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die XVII. Martii MDCCXXVIII. Pontificatus Nostri Anno Quarto — Carolus Archiepiscopus

Sententia vigore dicti Brevis lata per Card Pignatellum Archiepiscopum pro Hebdomadariis.

Episenus. Loco ✠ *Annuli Piscatoris* — Quamobrem idem Franciscus Cardinalis, et praesul vigore praeinsertarum literarum Sententiam pronuntiavit tenoris, qui sequitur, videlicet — *Franciscus miseratione Divina S. R. E. Cardinalis Pignatellus Episcopus Portuensis Sacri Collegii Decanus Archiepiscopus Neapolitanus. Cum dilecti Filii nostri Metropolitanae Ecclesiae nostrae Hebdomadarii ab usque medio nono Seculo a Sancto Athanasio Episcopo praedecessore nostro ejusdem Ecclesiae ministerio deputati per annos fere septingentos libere cum propria Cruce erecta per totam hanc Urbem, ubicumque vocati fuissent, exequias Defunctorum quorumcumque etiam extraneorum, et Processiones soli sine Capitulo ejusdem Metropolitanae celebrare consuevissent; Cumque Anno MDCIX. a san. mem. Paulo V. Pontifice Maximo novorum Insignium, Cappae nimirum Magnae cum dossis pellibus hiemali tempore, aestivo vero cum Armesino violacei coloris, et Rocchetto sine manicis gratiam impetrassent, cum restrictione, ut hujusmodi novis Insignibus uti libere, et licite possent in omnibus actibus, et functionibus in Ecclesia, vel extra, praeter exequias extraneorum, nisi una cum Capitulo eos ire contigisset, ejusmodi exequias extraneorum a dicto Anno MDCIX. soli facere abstinuerunt; Anno vero MDCCXI. obtenta a dicto nostro Capitulo, cujus unius interesse videbatur, facultate, cum exequias extraneorum iterum facere soli decrevissent, et contra insurrexissent Canonici Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris hujus ejusdem Urbis, qui apud Generalem Auditorem Camerae Apostolicae instantes pro observantia dictae restrictionis in dicto Brevi san. mem. Pauli V. appositae, et pro inhibitione tam ipsis Hebdomadariis, quam Presbyteris ejusdem Cathedralis Quadraginta nuncupatis deferendi Crucem intra restrictum, et Territorium dictae Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae, ejusque Granciarum, absque interventu, et praecedentia proprii Parochi, et aliorum Beneficiatorum ejusdem Ecclesiae Sancti Joannis Majoris, Sententiamque in omnibus favorabilem contra dictos Hebdomadarios, et Presbyteros Quadraginta nuncupatos obtinuissent, eaque Sententia in Rem Judicatam transiisset; tandem Hebdomadarii praedicti Sanctissimo Domino Nostro Papae Benedicto XIII. humiliter supplicarunt, ut apostolica misericordia, et benignitate eorum Collegio in hac Urbe antiquissimo, inauditis juribus suis, damnato succurreret, et ad exercendum pium misericordiae christianae opus quoad extraneos fideles Defunctos habilitaret per derogationem praedictae restrictioni in Brevi praedicto san. mem. Pauli V. appositae, et per restitutionem in integrum a praedicta Sententia Generalis Auditoris Camerae Apostolicae, quam, amota appellatione, ex sola veritatis inspectione cognoscendam, ac dirimendam litem praeciperet; et cum Sanctitas Sua apostolica auctoritate, qua pollet, et caritate, qua in opera misericordiae exercere cupientes fervet, praedictae restrictioni plenissime derogavisset, ita ut, ea in posterum non obstante, liberum et licitum sit Hebdomadariis praedictis actus quoscumque, et exequias etiam extraneorum fidelium Defunctorum cum propriis, quibus nunc utuntur, insignibus peragere, et celebrare; quoad vero delationem propriae Crucis per restrictum, et territorium dictae Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris, ejusque Granciarum absque interventu, et praecedentia proprii Parochi, et Beneficiatorum ejusdem Parochialis et Collegiatae Ecclesiae, Hebdomadariis praedictis in integrum restitutis, Causam ad se a dicto Tribunali Auditoris Camerae, et quibuscumque aliis Judicibus, ac Tribunalibus, aut Congregationibus, etiam speciali mentione dignis, avocatam Nobis definiendam sine strepitu judiciali ex sola veritatis inspectione commisisset ex plenitudine pontificiae potestatis; Nos, quibus*

veritas est compertissima ex usu quotidiano hujus nostrae Ecclesiae, et Dioecesis, in qua omnes Ecclesiastici coetus, tam Regulares, quam Seculares per omnium Parochiarum restrictum, et territorium exequias celebrantes, libere sine Parochorum, aut aliorum quorumcumque, per quorum territorium transitur, licentia incedunt, et procedunt, nec quisquam ausus est umquam, vel audet se huic universali, et antiquae consuetudini opponere, et ex antiquis documentis desumtis a libris Sanctae Visitationis, a Decretis hujus nostrae Curiae Archiepiscopalis, ab attestationibus fere omnium hujus Urbis Parochorum, et plurium Parochialium Ecclesiarum Beneficiatorum, ex quibus evidenter constat, Hebdomadarios praedictos ante dictum annum MDCIX. exequias extraneorum fidelium Defunctorum cum propria Cruce, sub qua incedunt, et incesserunt semper, ac incedere tenentur praedicti Presbyteri Quadraginta nuncupati absque interventu Parochorum, et Beneficiatorum alicujus Parochiae libere ubique celebrasse, et post annum MDCIX. usque ad praesentem diem exequias Confratrum suorum Hebdomadariorum defunctorum, et Processiones tum statas, tum arbitrarias ubique cum propria Cruce una cum praedictis Presbyteris Quadraginta nuncupatis sine interventu Parochorum, et Beneficiatorum, et sine oppositione cujuspiam peregisse, et in dies peragere, nec unquam praedictis Canonicis Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris omnibus aut singulis jus competiisse, aut competere, nec privilegium aliquod fuisse, aut esse contrastandi, et se opponendi dictae liberae Hebdomadariorum facultati, quippe qui non ante annum MDCXCII. a san. mem. Innocentio XII. insigniti fuerint, ut nonnisi per injuriam antiquioribus Calbegiis, et Cammunitatibus praejudicium inferre, et de antiqua possessione perturbare praesumant. Quae cum vera sint, et Nobis satis comperta, ut pleniorem expectare notitiam necesse non sit, auctoritate apostolica declaramus, pronunciamus, decernimus, praecipimus, ac mandamus, Hebdomadarios praedictos, et cum iis Presbyteros Ecclesiae nostrae Cathedralis Quadraginta nuncupatos, attenta derogatione praedictae clausulae restrictivae in praedicto Brevi san. mem. Pauli V. appositae per Sanctissimum Patrem, et D. Nostrum facta, libere posse, eisque in posterum ubique licere uti propriis, quibus nunc utuntur, Insignibus, non solum in Choro, Congregatione, Processionibus, et Exequiis Confratrum suorum Hebdomadariorum Defunctorum, aliisque Actibus publicis, et privatis tam in Ecclesia, quam extra eam; verum etiam in exequiis extraneorum fidelium Defunctorum ubique absque interventu Crucis Parochialis, aut Parochorum, et Beneficiatorum quorumcumque, et in specie dictae Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris; etiam cum dictas exequias extraneorum soli sine Capitulo, et Canonicis Ecclesiae nostrae Metropolitanae peragunt, ad normam tamen, et tenorem consensus Capitularis ab eodem Capitulo Nostro praestiti die XXV. Novembris MDCCXXV., et non aliter: nihil amplius obstantibus, nec restrictiva praedicta, nec Sententia Generalis Auditoris Camerae Apostolicae in rem judicatam transacta, nec quorumcumque Judicum, Tribunalium, et Congregationum inhibitionibus, Causaeque, seu Causis in hac re huc usque ubicumque agitatis a Sanctissimo ad se avocatae, seu avocatis, et Nobis Auctoritate Apostolica definiendae, seu definiendis commissae, seu commissis finem et perpetuum silentium imponimus. Datum Neapoli ex Palatio Nostro Archiepiscopali die XIV. Aprilis MDCCXXVIII. Sanctissimi Patris, et Domini Nostri Benedicti PP. XIII. anno IV. Franciscus Cardinalis Archiepiscopus — Loco ✠ sigilli — Pro Domino Jacobo Collez Secretorio — D. Urbanus Petrecca — Adversus praeinsertas ejusdem Benedicti praedecessoris literas, et consequenter praeinsertam itidem Francisci Cardinalis, et Praesulis Sententiam vigore dictarum literarum Benedicti prolatam Parocho, et Canonicis Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae præfatæ reclamantibus a fel. rec. Clementis PP. XII. itidem praedecessoris nostri tunc existente Auditore per interpositum decretum causa hujusmodi ad causarum Palatii Apostolici Auditorum commissa fuit etiam pro aperitione oris praeinsertarum ejusdem Benedicti praedecessoris literarum, et deinceps praeinsertae quoque Sententiae Francisci Cardinalis, et Praesulis praefati vigore dictarum literarum Benedicti Praedecessoris pronunciatae. In Auditorio hujusmodi, praevia decisione Rotali, per dilectum filium nostrum Pompejum ejusdem S. R. E. Cardinalem Aldovrandi nuncupatum tunc temporis Patriarcham Hierosolymitanum ejusdem Auditorii Decanum proposito dubio complexivo etiam Sententiae ut supra per Generalem Causarum Curiae Camerae Apostolicae praefatae Auditorem pronunciatae — *An intret arbitrium pro aperitione oris, itaut constet de re judicata, seu*

Exponuntur controversiae contra Breve san. mem. Benedicti XIII, et Sententiam Cardinalis Pignatelli etc.

potius de Causis restitutionis in integrum? responsum fuit — Non intrare arbitrium, et constare de Causis restitutionis in integrum contra dictam Sententiam a dicto Causarum Curiae Camerae Apostolicae Generali Auditore prolatam Anno MDCCXIII., ac propterea licere ipsis Hebdomadariis propria Insignia deferre, et Crucem propriam elevare in associationibus Cadaverum etiam extraneorum per districtum Parochialis et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris, ejusque Granciarum, et aliarum Ecclesiarum Parochialium Civitatis Neapolis absque interventu Crucis et Parochorum dictarum Ecclesiarum, ac Beneficiatorum quorumcumque, etiamsi exequiae peragerentur etiam sine interventu Cleri, et Capituli Metropolitanae Ecclesiae. Hanc sane Sententiam, praevia alia Rotali Decisione, altera tantum parte informante edita, confirmavit dilectus filius Magister Carolus Calcagninus Cappellanus pariter Noster, et Causarum Palatii Apostolici Auditorum de praesenti Decanus. Verum impetrata a Canonicis Collegiatae Ecclesiae praefatae iterum appellatione, commissaque Causa hujusmodi dilecto pariter Filio Alexandro Tanario Cappellano itidem nostro, et Causarum Palatii Apostolici Auditori, post varias propositiones cum suffragiorum discrepantia, tres emanarunt decisiones, una quidem die XXVIII. Junii MDCCXXXVII., altera vero die V. Decembris MDCCXXXVIII., tertia demum die IX. Decembris MDCCXL. per quas Hebdomadariis praefatis juxta praeinsertas ejusdem Benedicti praedecessoris literas conceditur quidem usus, et delatio propriorum Insignium, Cappae scilicet cum Roccbetto etiam in extraneorum exequiis; quamvis iisdem exequiis Canonici Metropolitanae Ecclesiae praedictae minime intersint, interdicitur vero elevatio propriae Crucis tam si Cadavera etiam extraneorum in eadem Ecclesia Parochiali et Collegiata Sancti Joannis Majoris, quam alibi in aliis Ecclesiae Parochialibus ejusdem Civitatis Neapolis humari deberent. Praecipuum quidem harum decisionum, quarum tertia nondum in lucem prodiit, momentum ienixum esse videtur in ea juris dispositione, qua praescribitur, quod in funeribus sola Crux Ecclesiae, in qua Cadaver humandum est, elevari debeat. Quod sane momentum in eo positum esse videtur, quod eamdem juris dispositionem, vel ex contraria consuetudine superabilem non esse putatum fuit, vel quia probationes ad eam concludendam allatae haud sufficientes, nec plane efficaces existimatae, aut demum quia Hebdomadarii praedicti habiti non fuerunt tamquam pars Capituli Metropolitanae Ecclesiae saepedictae, cui facultas competit in ducendis funeribus Crucem elevandi, etiam supra Crucem Parochorum, quemadmodum ex decisionibus Rotalibus, et Summariis pro parte Hebdomadariorum, et ex Scriptura, Summario, et Responsione pro parte Collegiatae praefatae S. Joannis Majoris Auditorio praefato productis Nobisque exhibitis aperte colligitur. In hoc autem rerum statu Hebdomadarii praefati quamvis, attentis, quae pro se facere existimant, argumentis, ex quibus, postquam ultima decisio in lucem prodierit, non solum ab Auditorio praefato rursus audiri probabiliter sperent, verum etiam recessum a decisis sibi polliceri possint; tamen considerantes non minus dispendia hactenus facta, quam majora imposterum subeunda, si iterum hujusmodi iis, pro qua ad eorum favorem duae Sententiae Rotales praeinsertam Francisci Cardinalis et Praesulis Sententiam confirmantes emanarunt, produceretur; Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut nulla probationum, rationumque tam ad substinendas, quam ad infringendas memoratas Benedicti praedecessoris literas, et earumdem vigore pronuntiatam Francisci Cardinalis et Praesulis Sententiam praedictam utrinque adductarem, et ex ipsis Rotalibus decisionibus Sententiisque, atque exhibitis Scripturis provenientium, et apparentium ratione habita, litem hujusmodi extinguere, extinctaeque perpetuum silentium imponere, atque in praemissis sibi providere, et, ut infra, de novo indulgere de apostolica benignitate dignaremur. Nos igitur specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a Jure vel ab homine quavis occasione vel Causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, et lites publicae tranquillitati, ac Christifidelium pietati, et religioni plurimum detrimentosas, atque adeo dirimendas esse considerantes, ac omnium, et

Exponuntur Scripturae cum Summariis distributis in Rota, ac decisionibus ibi evulgatis.

Preces pro Hebdomadariis Summo Pontifici exhibitae.

Provisio Pontificia Motuproprio capta pro extinctione litis, et perpetuum silentium Partibus impositum.

singularum sententiarum, Decisionum, scripturarumque hinc inde, ut praemittitur, editarum, exhibitarumque tenores, et litis ac Causae hujusmodi statum, et merita, et alia quaecumque etiam specificam, et individuam mentionem, et expressionem requirentia, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine litem, et Causam hujusmodi inter Hebdomadarios Metropolitanae Ecclesiae Civitatis Neapolis, ac Parochum, et Canonicos Parochialis et Collegiatae Ecclesiae Sancti Joannis Majoris ejusdem Civitatis Neapolis motam, et pendentem in statu, et terminis, in quibus de praesenti reperiuntur, ad Nos harum serie cum suis emergentibus annexis, et connexis a quocumque Judice, et Tribunali avocamus, illamque sic avocatam motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus perpetuo supprimimus, et extinguimus, perpetuumque silentium imponimus, necnon modernis, et pro tempore existentibus Hebdomadariis hujusmodi praevia etiam, quatenus opus sit, derogatione clausulae in praedictis Pauli antecessoris literis appositae, omnia, et singula in proununtiata a memorato Francisco Cardinali, et Praesule vigore praefatarum Benedicti praedecessoris literarum Sententia, quoad omnes partes contenta, nimirum facultatem gestandi, et deferendi propria Insignia, Cappam scilicet, et Rocchettum cum Manicis in quibuscumque functionibus, in Choro, Congregationibus, Processionibus, aliisque actibus publicis, et privatis tam intra, quam extra Metropolitanam Ecclesiam praedictam, et in exequiis, et funeribus non solum Collegarum, verum etiam extraneorum sive cum Canonicis ejusdem Metropolitanae Ecclesiae, sive per se ipsos solos, et Presbyteris Quadraginta vocatis, ut praemittitur, ubique ducendis, ac peragendis, atque etiam facultatem in omnibus, et singulis exequiis, ac funeribus tam Collegarum, quam extraneorum, ut praemittitur, ducendis ac peragendis hujusmodi propriam Crucem elevandi ubique in Civitate, et Dioecesi Neapolitana per districtum omnium, et singularum Ecclesiarum Parochialium, praesertim etiam Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae S. Joannis Majoris ejusque Granciarum, et sine interventu cujusvis Parochi, et quorumcumque Beneficiatorum, et in specie Parochi, et Canonicorum Parochialis, et Collegiatae, ut praemittitur, S. Joannis Majoris, et caeterorum quorumcumque ejusdem Beneficiatorum, et sine Cruce cujusvis Parochialis Ecclesiae, et praecipue dictae Parochialis et Collegiatae S. Joannis Majoris, ac insuper facultatem gaudendi eadem praerogativa elevandi Crucem propriam in omnibus, et singulis functionibus, et actibus etiam ad funera, et exequias non pertinentibus ubique, et quandocumque per ipsos sive solos, sive cum Capitulo saepedictae Metropolitanae Ecclesiae faciendis peragendisque motu, scientia, et potestate similibus de novo, et ex integro de speciali gratia damus, concedimus, tribuimus, et impertimur. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod Parochus, Capitulum, et Canonici ejusdem Parochialis, et Collegiatae Ecclesiae S. Joannis Majoris, ac alii quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, conditionis, praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni in praemissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere praetendentes, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint, tametsi suorum Indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, citari, intimari, et andiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, et rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, causa, occasione, colore, praetextu, titulo, etiam oneroso, et capite etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso quempiam in Judicio vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse. Sed easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma,

Conceduntur etiam de novo omnia contenta in dicta Sententia Cardinalis Pignatelli lata vigore Brevis sao mem. Benedicti XIII una cum omnibus praerogativis ibi expressis.

Decretum irritans cum clausulis sublata.

valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandorumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari, sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. praefatae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et hujus Sanctae Sedis Nuntios, necnon quascumque eorumdem Cardinalium Congregationes, et quosvis alios qualibet auctoritate, praeeminentia, et potestate fungentes, et quandocumque functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praefatis Pauli, ac Innocentii praedecessorum literis, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, dictae Parochialis, et Collegiatae Sancti Joannis Majoris, aliarumque dictae Civitatis Ecclesiarum, aliisve quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis et literis apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die VII. Martii MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno primo.

Derogatio omnium et singulorum in contrarium facientium.

D. Card. Passioneus.

XIII.**

DIVISIO PROVINCIÆ

Provincia Fratrum Minorum S. Petri de Alcantara Regni Neapolis dividitur.

Fratrum Minorum Discalceatorum Sancti Petri de Alcantara Regni Neapolis in unam Provinciam Terrae Laboris sub invocatione ejusdem S. Petri de Alcantara, et in unam Custodiam Terrae Hydrunti sub invocatione S. Paschalis Baylon.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Regularis Disciplinae Observantiam in his praesertim Religiosorum Virorum Institutis, in quibus juxta primaevam Institutionem, Domino benedicente, viget, retinendam, conservandam, augendamque, quantum conferat, non modo minorum, majorumque Superiorum praesentia, verum etiam Provinciarum sapientissime excogitata divisio, diuturni temporis, rerumque experientia edocti, tam Romani Pontifices Praedecessores nostri, quam ipsi Regularium Ordinum Rectores insimul adlaborarunt, ut cum Conventus, et Monasteria ejusdem Ordinis multiplicari, et crescere perspexissent, alia invicem unita ab aliis una simul junctis separata, et si omnia, et singula sub uno generali Capite posita, diversis tamen Provinciarum Rectoribus habita ratione gubernarentur. Hinc salutaria subolescentibus malis statim adhibita remedia, sublata opportune dissidia, praecisae sine jurgiis lites, animi arctissime conciliati, restituta pristina tranquillitas, concalefacta charitas, observantia adaucta. Haec sane considerantes dilecti Filii Fratres Discalceati Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia nuncupati Provinciae Regni Neapolis Nobis nuper exponi fecerunt, quod ex viginti, ex quibus illa Provincia constat, Conventibus, duodecim quidem Conventus in Civitate Neapolis, aliisque ejdem Civitati proximis, sive in Terrae Laboris locis, alii vero octo in Terra Hydrantina, sive Lyciensi trecentorum fere milliariorum spatio dissiti, unde incommoda multa, ac detrimenta quamplurima accedunt. Enim vero Ministro Provinciali, qui juxta sui Ordinis, et Provinciae Constitutiones, durante sui muneris triennio, quolibet anno omnes Provinciae praefatae Conventus visitare tenetur, propter distantiam octo Conventuum in Terra Hydruntina, sive Lyciensi, ut praemittitur existentium semel ipsos per triennium hujusmodi visitandi facultas ab eisdem Constitutionibus tribuitur. Quo autem magis est eorumdem Fratrum Discalceatorum severior Disciplina, eo magis indiget visitatione, ne confusiones, perturbationesque oriantur, quibus certe omnibus per Epistolas parum, aut nihil remedii opportune adhiberi potest, cum ob dictam Locorum distantiam;

tum temporis longitudinem, tam ob relationes varias, interdum enim accidit, aut providentiae mandata per Epistolas commissa serius, quam res postulabat allata, vana, atque inutilia fuisse; aut per Epistolas ipsas minime factum satis ambabus partibus. Ea propter aliquando Fratribus non sine Provinciae praefatae dedecore, et offensione ad aliana Tribunalia, et Curias confugientibus de Superiorum Majorum incuria quaerelae, et murmurationes audiuntur. His accedit, quod iter tam longum, quod Neapoli, sive Terra Laboris, ubi Superiores Visitatores commorantur, Hydruntum, sive Lycium usque; atque hinc illuc pedibus juxta Constitutiones, fieri debet, necessitatis, et valetudinis causa Equis cum Religiosorum aliorum Ordinum, et Laicorum admiratione, et Conventuum, Provinciaeque inopia laborantium (dictim enim victum sibi conquirunt, cum neque a Christifidelibus pro Missarum celebratione, et funeribus largitiones accipiunt) dispendio conductis agere coguntur. Praeterea, etsi Religiosi hujusmodi sint unius ejusdem Provinciae, tamen non sunt ejusdem indolis, ingenii, ac sententiarum; quo fit, ut interdum non bene conveniant in electionibus faciendis Fratres suffragantes, vulgo Vocales, et inde difficultates plurimae obortae. Insuper Commissarius Visitator, qui semel intra triennium universam Provinciam visitare, et Capitulo Provinciali interesse, et praesidere tenetur, ex Hyspaniis magno sumptu, et incommodo Neapolim advenire debet, ex eo, quod unica sit Neapolitana Provincia. Hisce incommodis, et inordinationibus, aliisque quamplurimis nullum adhiberi posse remedium praesentibus existimatur, quam ut eadem Provincia in unam Provinciam, et in unam Custodiam dividatur; Et Provincia quidem ex duodecim Conventibus Neapoli, aliisque eidem Civitati proximioribus, sive in Terra Laboris, Custodia vero ex octo in Terra Hydruntina, sive Lyciensi existentibus constet. Pro qua sane divisione in Capitulo Provinciali die decimatertia mensis Aprilis anno 1736. in loco Portici Dioecesis Neapolitanae habito, postquam mature discussa, et expensa fuisset, omnium Vocalium suffragiis, seu votis, nemine discrepante, statutum fuit, ut tamquam opportuna, et necessaria perficeretur. Hinc enim futurum, ut Custodiae Hydruntinae, sive Lyciensis Custos juxta Constitutiones, sine ulla difficultate quolibet anno antedictos octo Conventus suae Custodiae visitare, cum celeritate, omnibus inordinationibus praesentia sua providere, pedibus iter facere, et e contra Provincialis Neapolis, sive Terrae Laboris dispendiis, et sumptibus pro Superiorum, aliorumque Religiosorum itu, redituque faciendis parceretur; Superiorum electiones in Capitulis Provincialibus majori cum animorum consensione succederent, nec amplius expectandum esset, ut quolibet triennio ex Hyspaniarum Provinciis adveniens Commissarius Visitator Provinciam Neapolitanam, cum ex Provincia Civitatis Neapolis, seu Terrae Laboris Commissarius Visitator pro Custodia Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis, atque ex hac Custodia Hydruntina Commissarius Visitator pro Provincia ejusdem Civitatis Neapolis eligi posset; et uterque vicissim utramque Provinciam, et Custodiam visitaret. Eapropter dicti Exponentes Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur Exponentes praedictos specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, audito etiam dilecto Filio nostro Trajano S. R. E. Cardinali aquaviva nuncupato ejusdem Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia apud Nos ipsos, et Apostolicam hanc Sanctam Sedem Protectore, Motu proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine Provinciam Neapolitanam, quae ex viginti Conventibus composita de praesenti reperitur, in unam Provinciam, et in unam Custodiam dividimus, dismembramus, et in perpetuum separamus, quarum Provinciam quidem sub Invocatione Sancti Petri de Alcantara Neapolitanam, seu Terrae Laboris, Custodiam vero sub Invocatione Sancti Paschalis Baylon Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis imposterum appellandam praecipimus, et respective erigimus, et constituimus, atque octo Conventus, nempe Sancti Jacobi in Civitate

Lycii, Sanctae Mariae Gratiarum in Terra Quintiani, Sanctae Mariae pariter Gratiarum in Terra Galatone, Sanctae Mariae Consolationis in Terra Marthani, Sanctae Mariae Veteranae in Terra Castellanae, Sanctissimi Crucifixi in Terra Parabitae, Sancti Paschalis Baylon in Terra Lizzani, et Sanctae Mariae Putei in Terra Capurtii a praefata antiqua Provincia Neapolitana ejusdem Sancti Petri de Alcantara divisos, et separatos novae Custodiae Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis ejusdem Sancti Paschalis Baylon, ut praemittitur, per nos erectae unimus, et incorporamus cum omnibus, et singulis privilegiis, praerogativis, et honoribus, quibus aliae Custodiae ejusdem Ordinis, atque etiam ipsa Provincia Neapolitana, seu Terrae Laboris, quae ex duodecim aliis Conventibus composita remanet de jure, et consuetudine gaudere solent, et eodem prorsus modo absque ulla differentia, et sub eisdem Legibus, et Constitutionibus, Itaut Custodia Hydruntina, seu Lyciensis a Provincia Neapolitana, seu Terrae Laboris, ejusque Superioribus omnino independens, et exempta intelligatur, ac gubernari per suum Custodem Provincialem, et quatuor Diffinitores, uti caeterae Custodiae ejusdem Ordinis independentes habent, habere debeat. Praeterea dilecto Filio moderno ejusdem Ordinis Ministro Generali committimus, et mandamus, ut pro hac prima Vice Custodem Provincialem, et quatuor Diffinitores novae Custodiae, qui in Officiis hujusmodi per triennium juxta ejusdem Ordinis regularia Instituta a die effectivae divisionis, et Institutionis Custodiae praefatae durent, constituat. Et quoniam de praesenti Custos, et duo Diffinitores sunt nativi ex Lyciensi Regione, atque adeo sese novae Custodiae Hydruntinae, seu Lyciensi probabiliter aggregabunt, eidem pariter Ministro Generali committimus, et mandamus, ut in eo aggregationis novae Custodiae Hydruntinae, seu Lyciensi casu ad integrandum Diffinitorium antiquae Provinciae Neapolitanae, seu Terrae Laboris alios Fratres idoneos, et nativos ex partibus Terrae Laboris substituat, et subroget; atque insuper, ut si ita expedire judicaverit, actuales Custodem, et Diffinitores praedictos nativos ex Lyciensi Regione ad officia etiam majora novae Custodiae Hydruntinae, seu Lyciensis eligere, et assumere valeat. Denique omnibus, et singulis Fratribus ejusdem Ordinis antiquae indivisae Provinciae Neapolitanae, qui de praesenti, sive in Provincia Neapolitana, sive in Custodia Hydruntina sic divisis, separatis, erectis, et constitutis undecumque nativi reperiuntur intra sex integrorum mensium ab executione dictae divisionis, et erectionis, Provinciae, et Custodiae hujusmodi computandorum spatium libere eligendi sibi Provinciam, vel Custodiam, eidemque Provinciae, vel Custodiae, cui libuerint sese aggregandi, in eaque perpetuo permanendi facultatem concedimus, et impertimur. Decernentes ipsas praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis Jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, etiam specifica, et individua mentione, et expressione digni illis non consenserint, neque ad ea vocati, citati, auditi, neque causae propter quas praesentes emanariot adductae, aut verificatae, et justificatae fuerint, aut quavis alia, etiam quantumlibet juridica, pia, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite etiam in corpore Juris clauso etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus, aliova quolibet etiam quantumvis formali, et substantiali, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, seu ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu impetrato, aut etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae praedictae Cardinales, etiam de latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros; sublata eis, et eorum cuili-

bet, quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et authoritate, judicari, et diffiniri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon praefatorum Ordinis, Provinciae, et Conventuum, aliisve quibusvis etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, Indultis, et Litteris Apostolicis etiam dicto Ordini, ejusque Superioribus, et quibusvis aliis Personis, et locis sub quibusvis verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis in genere, vel in specie, ac alias in contrarium quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenoris hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis, alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis

Dat. die 23. Martii 1741. quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die vigesima tertia Martii millesimo septingentesimo qudragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno primo.

D. Card. Passioneus.

Loco † Sigilli.

XIII. *** Privilegium Altaris privilegiati pro Missis in obitu Fratrum etc. ordinis memorati. Conceditur privilegium Altaris privilegiati Sacerdotibus Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia pro celebratione Missarum in obitu cujuscumque Presbyteri vel Clerici, vel Laici, ac Monialium Ordinis ejusdem.

BREVE.

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Cum, sicut dilectus filius modernus Procurator Generalis Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci de Observantia nuncupatorum Nobis nuper exponi fecit, per Constitutiones Ordinis hujusmodi auctoritate apostolica confirmatas in cujuscumque Presbyteri, vel Clerici, aut Laici de Observantia supradicta, quam Reformatorum, Excalceatorum, Recollectorum, et Tertiariorum, ac Monialium Monasteriorum Ordinis, et Reformationum hujusmodi sub jurisdictione, cura, regimine, et guberolo dilecti etiam filii Ministri Generalis totius Ordinis hujusmodi existentium obitus, vel alio diebus aliquas Missas unusquisque Frater dictorum Ordinis, et Reformationum in sacro Presbyteratus Ordine constitutus celebrare debeat, ideoque Procurator Generalis Missas hujusmodi coelestium munerum quorum dispensationem fidei nostrae credidit Altissimus elargitione a Nobis condecorari plurimum desideret, Nos piis ejusdem Procuratoris Generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequen. harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, supplicationibus ejus nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, ut quandocumque Sacerdos aliquis Ordinis, et Reformationum praedictarum Missam, vel in die obitus praefatorum Presbyterorum, ac Clericorum, et Laicorum, necnon etiam Monialium Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia, ac Reformationum hujusmodi sub regimine, et gubernio praefati Ministri Generalis existentium, ac quoad Moniales in earum respectivo Ecclesiis Sacerdos quoque quilibet Secularis, vel alterius Ordinis Regularis, vel in alio die ad quodcumque Altare Ecclesiarum dictorum Ordinis, et Reformationum tam hactenus erectarum, quam in posterum erigendarum pro illorum, et illarum anima, quae Deo in charitate conjuncta ab hac luce migra-

verit, celebrabit, Missa hujusmodi animae pro qua celebrabitur perinde suffragetur, ac si ad Altare privilegiatum celebrata fuisset auctoritate apostolica tenore praesentium concedimus, et indulgemus. Non obstantibus, quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut earumdem praesentium Literarum transumptis etiam impressis, manu, et Sigillo Procuratoris Generalis Ordinis praedicti pro tempore existentis munitis, eadem prorsus fides ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Martii MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 24. Martii 1741.

D. Card. Passioneus.

XIV. LITERÆ PROCESSUS

Publicatae die Coenae Domini Anno MDCCXLI.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exorditur ab obligatione Romani Pontificis conservandi sartam tectam Fidem Catholicam.

Pastoralis Romani Pontificis vigilantia, et solicitudo, cum in omni Christianae Reipublicae pace, et tranquillitate procuranda, pro sui muneris officio, assidue versatur, tum potissimum in Catholicae Fidei, sine qua impossibile est placere Deo, unitate, atque integritate retinenda, et conservanda, maxime elucet; nimirum, ut fideles Christi non sint parvuli fluctuantes, neque circumferantur omni vento doctrinae in nequitia hominum, ad circumventionem erroris, sed omnes occurrant in unitatem Fidei, et agnitionis Filii Dei in virum perfectum, neque se in hujus vitae societate, et communione laedant, aut inter se alter alteri offensionem praebeat, sed potius in vinculo charitatis conjuncti, tanquam unius corporis membra sub Christo capite, ejusque in terris Vicario Romano Pontifice, Beatissimi Petri Successore, a quo totius Ecclesiae unitas dimanat, augeantur in aedificationem, atque ita divina gratia adjutrice, sic praesentis vitae quiete gaudeant, ut futura quoque beatitudine perfruantur. Ob quas sane causas Romani Pontifices Praedecessores Nostri, hodierna die, quae anniversaria Dominicae Coenae commemoratione solemnis est, spiritualem ecclesiasticae disciplinae gladium, et salutaria justitiae arma, per ministerium Summi Apostolatus, ad Dei gloriam, et animarum salutem solemniter exercere consueverunt. Nos igitur, quibus nihil obtabilius est, quam Fidei inviolatam integritatem, publicam pacem, et justitiam, Deo auctore, tueri, vetustum, et solemnem hunc morem sequentes:

Excommunicat Haereticos cujuscumque Sectae, eorum Fautores, nec non legentes et imprimentes eorum libros, et demum Schismaticos.

§. 1. Excommunicamus, et anathematizamus ex parte Dei Omnipotentis Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, auctoritate quoque Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli, ac Nostra, quoscumque Hussitas, Wiclefistas, Lutheranos, Zuinglianos, Calvinistas, Ugonottos, Anabatistas, Trinitarios, et a Christiana Fide Apostatas, ac omnes, et singulos alios Haereticos cujuscunque Sectae existant, ac eis credentes, eorumque receptores, fautores, et generaliter quoslibet illorum defensores, ac eorumdem libros haeresim continentes, vel de Religione tractantes, sine auctoritate nostra, et Sedis Apostolicae scienter legentes, aut retinentes, imprimentes, seu quomodolibet defendentes ex quavis causa, publice, vel occulte, quovis ingenio, vel colore, necnon Schismaticos, et eos, qui se a Nostra, et Romani Pontificis pro tempore existentis obedientia pertinaciter subtrahunt, vel recedunt.

Excommunicat, ac respective Interdicto supponit quascumque personas et Universitates a Rom. Pontifice ad futurum Concilium appellantes.

§. 2. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes, et singulos cujuscumque status, gradus, seu conditionis fuerint, Universitates vero, Collegia, et Capitula quocunque nomine nuncupentur, interdicimus, ab ordinationibus, seu mandatis Nostris, ac Romanorum Pontificum pro tempore existentium ad universale futurum Concilium appellantes: necnon eos, quorum auxilio, consilio, vel favore appellatum fuerit.

Excommunicat Piratas Mare Sedis Apostolicae infestantes, eorumque fautores.

§. 3. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes Piratas, Corsarios, ac Latrunculos maritimos, discurrentes Mare Nostrum, praecipue a Monte Argentario usque ad Terracinam, ac omnes eorum fautores, receptatores, et defensores.

Naufragorum Christianorum in quacumque maris regione bona surripientes.

§. 4. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes, et singulos, qui Christianorum quorumcumque Navibus, tempestate, seu in transversum (ut dici solet) jactatis, vel quoquomodo naufragium passis, sive in ipsis Navibus, sive ex eisdem ejecta in mari, vel in littore inventa, cujuscumque generis bona, tam in Nostris Tyrrheni, et Adriatici, quam in caeteris cujuscumque Maris Regionibus, et littoribus, surripuerint; itaut nec ob quodcumque privilegium, consuetudinem, aut longissimi, et immemorabilis temporis possessionem, seu alium quemcumque praetextum excusari possint.

Imponentes nova Pedagia, et Gabellas, vel ea augentes.

§. 5. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes, qui in Terris suis nova Pedagia, seu Gabellas, praeterquam in casibus sibi a jure, seu ex speciali Sedis Apostolicae licentia permissis, imponunt vel augent, seu imponi, vel augeri prohibita exigunt.

Falsificantes literas Apostolicas supplicationes signantes necnon falso publicantes literas Apostolicas.

§. 6. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes falsarios Literarum Apostolicarum, etiam in forma Brevis, ac supplicationum, gratiam, vel justitiam concernentium, per Romanum Pontificem, vel S. R. E. Vicecancellarios, seu gerentes vices eorum, aut de mandato ejusdem Romani Pontificis signatarum, necnon falso publicantes Literas Apostolicas, etiam in forma Brevis, et etiam falso signantes supplicationes hujusmodi sub nomine Romani Pontificis, seu Vicecancellarii, aut gerentium vices praedictorum.

Deferentes ad Christiani nominis hostes, et haereticos arma, et alia usui bellico apta; necnon nunciantes ad statum Reipublicae Christianae pertinentia in Christianorum damnum.

§. 7. Item excommunicamus, ac anathematizamus omnes illos, qui ad Saracenos, Turcas, et alios Christiani nominis hostes, et inimicos, vel haereticos per Nostras, sive hujus Sanctae Sedis sententias expresse, et nominatim declaratos, deferunt, seu transmittunt equos, arma, ferrum, filum ferris, stamnum, chalybem, omniaque alia metallorum genera, atque bellica instrumenta, lignamina, canapem, funes, tam ex ipso canape, quam alia quacumque materia, et ipsam materiam, aliaque hujusmodi, quibus Christianos, et Catholicos impugnant, necnon illos, qui per se, vel alios, de rebus statum Christianae Reipublicae concernentibus, in Christianorum perniciem, et damnum, ipsos Turcas, et Christianae Religionis inimicos, necnon Haereticos in damnum Catholicae Religionis, certiores faciunt, illisque ad id auxilium, consilium vel favorem quomodolibet praestant, non obstantibus quibuscumque privilegiis, quibusvis personis, Principibus, et Rebuspublicis per Nos, et Sedem praedictam hactenus concessis, de hujusmodi probibitione expressam mentionem non facientibus.

Impedientes eos, qui victualia, et alia necessaria ad Urbem deferunt.

§. 8. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes impedientes, seu invadentes eos, qui victualia, seu alia ad usum Romanae Curiae necessaria adducunt, ac etiam eos, qui, ne ad Romanam Curiam adducantur, vel afferantur, prohibent, impediunt, seu perturbant, seu haec facientes defendunt per se, vel alios, cujuscumque fuerint ordinis, praeeminentiae, conditionis, et status, etiamsi Pontificali, seu Regali, aut alia quavis Ecclesiastica, vel mundana praefulgeant dignitate.

Offendentes sua vel aliorum opera eos, qui ad Sedem Apostolicam veniunt, et ab ea recedunt; et sine Jure id vexantes qui Romae commorantur.

§. 9. Item excommunicamus, et anathematizamus illos, qui ad Sedem Apostolicam venientes, et recedentes ab eadem, sua, vel aliorum opera interficiunt, mutilant, spoliant, capiunt, detinent, necnon illos omnes, qui jurisdictionem Ordinariam, vel delegatam a Nobis, vel Nostris judicibus non habentes, illam sibi temere vendicantes, similia contra morantes in eadem Curia audent perpetrare.

Offendentes eos, qui ad Urbem devotionis causa peregrinantur, vel ibi degunt, ac recedunt.

§. 10. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, detinentes, capientes, seu depraedantes Romipetas, seu Peregrinos, ad Urbem, causa devotionis, seu peregrinationis, accedentes, et in ea morantes, vel ab ipsa recedentes, et in eis dantes auxilium, consilium, vel favorem.

Offendentes S. R. E. Cardinales, aliosque Ecclesiarum Praelatos, necnon Legatos, et Nuncios Sedis Apostolicae.

§. 11. Item excommunicamus et anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, percutientes, capientes, carcerantes, detinentes, vel hostiliter insequentes S. R. E. Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, Sedisque Apostolicae Legatos, vel Nuncios, aut eos a suis Dioecesibus, Territoriis, Terris, seu Dominiis ejicientes; necnon ea mandantes, vel rata habentes; seu praestantes in eis auxilium, consilium, vel favorem.

Offendentes eos, qui pro suis negotiis ad Rom. Curiam recurrunt, ac eorum Procuratores, et Judices eg causis dd. negotiorum.

§. 12. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes illos, qui per se, vel alios, personas Ecclesiasticas quascumque, vel saeculares, ad Romanam Curiam super eorum causis, et negotiis recurrentes, ac illa in eadem Curia prosequentes, aut procurantes, negotiorumque gestores, Advocatos, Procuratores et Agentes, seu etiam Auditores, vel Judices super dictis causis, vel negotiis deputatos, occasione causarum, vel negotiorum hujusmodi,

occidunt, seu quoquomodo percutiunt, et bonis spoliant: seu qui per se, vel per alios directe, vel indirecte, delicta hujusmodi committere, exequi, vel procurare, aut in eisdem auxilium, consilium, vel favorem praestare non verentur, cujuscumque praeeminentiae, et dignitatis fuerint.

Appellantes a gravamine, vel futura executione Literarum Apostol. ad Saecularem potestatem.

§. 13. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes tam Ecclesiasticos, quam Saeculares cujuscumque dignitatis, qui praetexentes frivolam quamdam appellationem a gravamine, vel futura executione Literarum Apostolicarum, etiam in forma Brevis, tam gratiam, quam justitiam concernentium, necnon citationum, inhibitionum, sequestrorum, monitoriorum, processuum, executorialium, et aliorum decretorum, a Nobis, et a Sede praedicta, seu Legatis, Nunciis, Praesidentibus, Palatii Nostri, et Camerae Apostolicae Auditoribus, Commissariis, aliisque Judicibus, et Delegatis Apostolicis emanatorum, et quae pro tempore emanaverint, aut alias ad Curias saeculares, et laicalem potestatem recurrunt, et ab ea, instante etiam Fisci Procuratore, vel Advocato, appellationes hujusmodi admitti, ac literas, citationes, inhibitiones, sequestra, monitoria, et alia praedicta, capi, et retineri faciunt, quive illa simpliciter, vel sine eorum beneplacito, et consensu, vel examine, exequutioni demandari, aut ne Tabelliones, et Notarii, super hujusmodi literarum, et processuum exequutione, instrumenta, vel acta conficere, aut confecta, parti, cujus interest, tradere debeant, impediunt, vel prohibent: ac etiam partes, seu eorum Agentes, Consanguineos, Affines, Familiares, Notarios, Exequutores, et Subexequutores literarum, citationum, monitoriorum, et aliorum praedictorum, capiunt, percutiunt, vulnerant carcerant, detinent, ex Civitatibus, Locis, et Regnis ejiciunt, bonis spoliant, perterrefaciunt, concutiunt, et comminantur per se, vel alium, seu alios, publice, vel occulte, quive alias quibuscumque personis in genere, vel in specie, ne pro quibusvis eorum negotiis prosequendis, seu gratiis, vel literis impetrandis, ad Romanam Curiam accedant, aut recursum habeant; seu gratias ipsas, vel literas a dicta Sede impetrent, seu impetratis utantur, directe, vel indirecte prohibere, statuere, seu mandare, vel alias apud se, aut Notarios seu Tabelliones, vel alias quomodolibet retinere praesumunt.

Impedientes editionem actorum executionis Literarum Apostolicarum, necnon vexantes quomodolibet Partes, Notarios, aliosque Officiales ex causa hujus executionis.

Trahentes avocantes a Delegatis Sedis Apostolicae aliisque Judicibus Ecclesiasticis causas Beneficiales et spirituales.

§. 14. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes, et quoscumque, qui per se, vel alios, auctoritate propria, ac de facto, quarumcumque exemptionum, vel aliarum Gratiarum, et Literarum Apostolicarum praetextu, beneficiales, et decimarum, ac alias causas spirituales, et spiritualibus annexas ab Auditoribus, et Commissariis nostris, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, avocant, illorumque cursum, et audientiam, ac personas, Capitula, Conventus, Collegia, causas ipsas prosequi volentes, impediunt, et se de illarum cognitione tamquam Judices interponunt; quive partes actrices, quae illas committi fecerunt, et faciunt, ad revocandum, et revocari faciendum citationes, vel inhibitiones, aut alias literas in eis decretas, ad faciendum, vel consentiendum, eos, contra quos tales inhibitiones emanarunt, a censuris, et poenis in illis contentis absolvi, per statutum, vel alias compellunt, vel exequutionem Literarum Apostolicarum, seu exequutorialium, processuum, ac decretorum praedictorum, quomodolibet impediunt, vel suum ad id favorem, consilium, aut assensum praestant, etiam praetextu violentiae prohibendae, vel aliarum praetensionum, seu etiam donec ipsi ad Nos informandos, ut dicuet, supplicaverint, aut supplicari fecerint, nisi supplicationes hujusmodi coram Nobis, et Sede Apostolica legitime prosequantur; etiamsi talia committentes fuerint Praesidentes Cancellariarum, Consiliorum, Parlamentorum, Cancellarii, Vicecancellarii, Consiliarii ordinarii, vel extraordinarii, quorumcumque Principum saecularium, etiam Imperiali, Regali, Ducali, vel alia quacumque praefulgeant Dignitate, aut Archiepiscopi, Episcopi, Abbates Commendatarii, seu Vicarii fuerint.

Impedientes executionem Literarum Apostolicarum, aliarumque expeditionum supradictorum Judicum.

Judices Saeculares, qui Ecclesiasticas personas trahunt ad sua Tribunalia.

§. 15. Quive ex eorum praetenso officio, vel ad instantiam partis, aut aliorum quorumcumque, personas Ecclesiasticas, Capitula, Conventus, Collegia Ecclesiarum quarumcumque, coram se ad suum Tribunal, Audientiam, Cancellariam, Consilium, vel Parlamentum, praeter Juris Canonici dispositionem trahunt, vel trahi faciunt, vel procurant directe, vel indirecte; quovis quaesito colore, necnon qui statuta, ordinationes, constitutiones, pragmaticas, seu quaevis alia decreta in genere, vel in specie, ex quavis causa, et quovis quaesito colore, ac etiam cujusvis consuetudinis, aut

Publicantes Statuta Ecclesiasticae libertati praejudicialia, iisque utentes.

privilegii, vel alias quomodolibet fecerint, ordinaverint, et publicaverint, vel factis, et ordinatis usi fuerint, unde libertas Ecclesiastica tollitur, seu in aliquo laeditur, vel deprimitur, aut alias quovis modo restringitur, seu Nostris, et dictae Sedis, ac quarumcumque Ecclesiarum juribus quomodolibet directe, vel indirecte, tacite, vel expresse praejudicatur.

Impedientes Ecclesiarum Praelatos, aliosque Judices Ecclesiasticos, ne sua jurisdictione utantur.

§. 16. Necnon qui Archiepiscopos, Episcopos, aliosque Superiores, et inferiores Praelatos, et omnes alios quoscumque Judices Ecclesiasticos ordinarios quomodolibet hac de causa directe, vel indirecte carcerando, vel molestando eorum Agentes, Procuratores, Familiares, necnon consanguineos, et affines, aut alias impediunt, quo minus sua jurisdictione Ecclesiastica contra quoscumque utantur, secundum quod Canones, et Sacrae Constitutiones Ecclesiasticae, et Decreta Conciliorum generalium, et praesertim Tridentini, statuunt; ac etiam eos, qui post ipsorum Ordinariorum, vel etiam ab eis Delegatorum quorumcumque sententias, et Decreta, aut alias fori Ecclesiastici judicium eludentes, ad Cancellarias, et alias Curias saeculares recurrunt, et ab illis prohibitiones, et mandata, etiam poenalia, Ordinariis, et delegatis praedictis decerni, et contra illos exequi procurant, eos, quoque, qui haec decernunt, et exequuntur, seu dant auxilium, consilium, patrocinium, et favorem eisdem.

Recurrentes ad Curias Saeculares ad eludenda Judicia Fori Ecclesiastici; et qui in his decreta edunt vel praestant auxilium.

Usurpantes, et sequestrantes Jurisdictionem, et fructus spectantes ad Sedem Apostolicam, et personas Ecclesiasticas.

§. 17. Quive jurisdictiones, seu fructus, redditus, et proventus ad Nos, et Sedem Apostolicam, et quascumque Ecclesiasticas personas, ratione Ecclesiarum, Monasteriorum, et aliorum Beneficiorum Ecclesiasticorum pertinentes usurpant, vel etiam quavis occasione, vel causa, sine Romani Pontificis, vel aliorum ad id legitimam facultatem habentium expressa licentia, sequestrant.

Imponentes collectas, et alia onera personis Ecclesiasticis, eorumque bonis.

§. 18. Quive collectas, decimas, talleas, praestantias, et alia onera Clericis, Praelatis, et aliis personis Ecclesiasticis, ac eorum, et Ecclesiarum, Monasteriorum, et aliorum Beneficiorum Ecclesiasticorum bonis, illorumque fructibus, redditibus, et proventibus hujusmodi, absque simili Romani Pontificis speciali, et expressa licentia imponunt, et diversis etiam exquisitis modis exigunt, aut sic imposita, etiam a sponte dantibus, et concedentibus recipiunt: necnon qui per se, vel alios directe, vel indirecte praedicta facere, exequi, vel procurare, aut in eisdem auxilium, consilium, vel favorem praestare non verentur, cujuscumque sint praeeminentiae, dignitatis, ordinis, conditionis, aut status etiamsi Imperiali, aut Regali praefulgeant dignitate, seu Principes, Duces, Comites, Barones, et alii Potentatus quicumque, etiam Regnis, Provinciis, Civitatibus, et Terris quoquomodo Praesidentes, Consiliarii, et Senatores, aut quavis etiam pontificali dignitate insigniti: innovantes decreta super his per Sacros Canones, tam in Lateranensi novissime celebrato, quam aliis Conciliis generalibus edita, cum censuris, et poenis in eis contentis.

Judices Saeculares, qui se interponunt in causis criminalibus contra Personas Ecclesiasticas.

§. 19. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes, et quoscumque Magistratus, et Judices, Notarios, Scribas, Executores, Subexecutores quomodolibet se interponentes in causis capitalibus, seu criminalibus contra personas Ecclesiasticas, illas processando, banniendo, capiendo, seu sententias contra illas proferendo, vel exequendo, sine speciali, specifica, et expressa hujus Sanctae Sedis Apostolicae licentia: quique hujusmodi licentiam ad personas, et casus non expressos extendunt, vel alias illa perperam abutuntur, etiamsi talia committentes fuerint Consiliarii, Senatores, Praesidentes, Cancellarii, vice-Cancellarii, aut quovis alio nomine nuncupati.

Occupantes almam Urbem aliasque Civitates, et Provincias Ecclesiae Romanae, illiusque jurisdictionem usurpantes.

§. 20. Item excommunicamus, et anathematizamus omnes illos, qui per se, seu alios directe, vel indirecte sub quocumque titulo, vel colore invadere, destruere, occupare, et detinere praesumpserint, in totum, vel in partem, Almam Urbem, Regnum Siciliae, Insulas, Sardiniae, et Corsicae, Terras citra Pharum, Patrimonium Beati Petri in Tuscia, Ducatum Spoletanum, Comitatum Venaisinum, Sabinensem, Marchiae Anconitanae, Massae, Trebariae, Romandiolae, Campaniae, et Maritimas Provincias, illarumque terras, et loca, ac terras specialis commissionis Arnulforum, Civitatesque Nostras, Bononiam, Caesenam, Ariminum, Beneventum, Perusium, Avenionem, Civitatem Castelli, Tudertum, Ferrariam, Comaclum, et alias Civitates, terras, et loca, vel jura ad ipsam Romanam Ecclesiam pertinentia, dictaeque Romanae Ecclesiae mediate, vel immediate subjecta; necnon supremam jurisdictionem in illis Nobis, et eidem Romanae Ecclesiae competentem de facto usurpare, perturbare, retinere, et vexare variis modis praesumunt: necnon adhaerentes, fau-

tores, et defensores eorum, seu illis auxilium, consilium, vel favorem quomodolibet, praestantes.

Volentes, praesentes, Nostros Processus, ac omnia, et quaecumque his literis contenta, quousque alii hujusmodi Processus a Nobis, aut Romano Pontifice pro tempore existente fiant, aut publicentur, durare, suosque effectus omnino sortiri.

Absolutionem a censuris, ut supra, latis, Rom. Pontifici reservat.

Caeterum a praedictis sententiis nullus per alium, quam per Romanum Pontificem, nisi in mortis articulo constitutus, nec etiam tunc, nisi de stando Ecclesiae mandatis, et satisfaciendo, cautione praestita, absolvi possint; etiam praetextu quarumvis facultatum, et indultorum, quibuscumque Personis Ecclesiasticis, Saecularibus, et quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, ac Militiarum Regularibus, etiam Episcopali, vel alia majori dignitate praeditis, ipsisque Ordinibus, et eorum Monasteriis, Conventibus, et Domibus, ac Capitulis, Collegiis, Confraternitatibus, Congregationibus, Hospitalibus, et Locis Piis, necnon Laicis, etiam Imperiali, Regali, et alia mundana excellentia fulgentibus, per Nos, et dictam Sedem, ac cujusvis Concilii decreta, verbo, literis, aut alia quacumque scriptura in genere, vel in specie concessorum, et innovaterum, aut concedendorum, et innovandorum.

Excommunicat absolvere praesumentes contra tenorem Praesentium.

Quod si forte aliqui contra tenorem praesentium talibus excommunicatione, et anathemate laqueatis, vel eorum alicui, absolutionis beneficium impendere de facto praesumpserint; eos excommunicationis sententia innodamus, gravius contra eos spiritualiter, et temporaliter, prout expedire noverimus, processuri.

Pontificia absolutio eos tantum comprehendit, qui a praemissis destiterint.

Declarantes, ac protestantes, quamcumque absolutionem, etiam solemniter per Nos faciendam, praedictos excommunicatos sub praesentibus comprehensos, nisi prius a praemissis cum vero proposito ulterius similia non committendi, destiterint, ac quoad eos, qui contra Ecclesiasticam libertatem, ut praefertur, statuta fecerint, nisi prius statuta, ordinationes, constitutiones, pragmaticas, et decreta hujusmodi publice revocaverint; et ex Archiviis, seu Capitularibus Locis, aut Libris, in quibus annotata reperiuntur, deleri, et cassari, ac Nos de revocatione hujusmodi certiores fecerint, eos non comprehendere, nec eis aliter suffragari, quin etiam per hujusmodi absolutionem, aut quoscumque alios actus contrarios, tacitos, vel expressos, ac etiam per patientiam, et tolerantiam nostram, vel Successorum Nostrorum quantocumque tempore continuatam, in praemissis omnibus, et singulis, ac quibuscumque juribus Sedi Apostolicae, ac Sanctae Romanae Ecclesiae undecumque, et quandocumque quaesitis, vel quaerendis, nullatenus praejudicari posse, aut debere.

Derogat contrariis.

Non obstantibus privilegiis, indulgentiis, indultis, et literis Apostolicis generalibus, vel specialibus, supradictis, vel eorum alicui, seu aliquibus aliis, cujuscumque ordinis, status, vel conditionis, dignitatis, et praeeminentiae fuerint, etiamsi, ut praefertur, Pontificali, Imperiali, Regali, seu quavis Ecclesiastica, et mundana praefulgeant dignitate, vel eorum Regnis, Provinciis, Civitatibus, seu locis a praedicta Sede, ex quavis causa, etiam per viam contractus, aut remunerationis, et sub quavis alia forma, et tenore, ac cum quibusvis clausulis etiam derogatoriarum derogatoriis concessis, etiam continentibus, quod excommunicari, anathematizari, vel interdici non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum de privilegiis, indulgentiis, et indultis hujusmodi, ac de Ordinibus, locis, nominibus propriis, cognominibus, et dignitatibus eorum mentionem, necnon consuetudinibus, etiam immemorabilibus, ac praescriptionibus quantumcumque longissimis, et aliis quibuslibet observantiis, scriptis, vel non scriptis, per quae contra hos nostros Processus, ac sententias, quominus includantur in eis, se juvare valeant, vel tueri, quae omnia, quoad hoc, eorum omnium tenores, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, insererentur, praesentibus pro expressis habentes, penitus tollimus, et omnino revocamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Etiam Indulto, quod quis excommunicari non possit, nisi facta ejusdem Indulti mentione.

Affixio praesentium in Urbe vim habeat personalis praesentationis.

Ut vero praesentes nostri Processus ad publicam omnium notitiam facilius deducantur, chartas, seu membranas Processus ipsos continentes, valvis Basilicae Sancti Joannis Lateranensis, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe appendi faciemus, ut ii, quos Processus hujusmodi concernunt, quod ad ipsos non pervenerint, aut quod ipsos ignoraverint, nullam possint excusationem praetendere, aut ignorantiam allegare, cum non sit verisimile, id remanere incognitum, quod tam patenter omnibus publicatur. Insuper, ut Processus

ipsi, et praesentes literae, ac omnia, et singula in eis contenta eo fiant notiora, quo in plerisque Civitatibus, et locis fuerint publicata, universis, et singulis Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, et locorum Ordinariis, et Praelatis ubilibet constitutis, haec scripta committimus, et in virtute sanctae obedientiae directe praecipiendo mandamus, ut per se, vel alium, seu alios, praesentes literas, postquam eas receperint, seu earum habuerint notitiam, semel in anno, aut si expedire viderint, etiam pluries in Ecclesiis suis, dum in eis major Populi multitudo ad divina convenerint, solemniter publicent, et ad Christifidelium mentes reducant, nuncient, et declarent.

Mandat praesentes annuatim publicari per quoslibet Praelatos in propriis Ecclesiis.

Caeterum Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, aliique locorum Ordinarii, et Ecclesiarum Praelati, necnon Rectores, caeterique curam animarum exercentes, ac Presbyteri saeculares, et quorumvis Ordinum Regularium ad audiendas peccatorum confessiones quavis auctoritate deputati, transumptum praesentium literarum penes se habeant, easque diligenter legere, et percipere studeant. Volentes earumdem praesentium transumptis, etiam impressis, Notarii publici manu subscriptis, et sigillo Judicis ordinarii Romanae Curiae, vel alterius personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, eamdem prorsus fidem in judicio, et extra illud ubique locorum adhiberi, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si essent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae excommunicationis, anathematizationis, interdicti, innovationis, innodationis, declarationis, protestationis, sublationis, revocationis, commissionis, mandati, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Singuli Praelati, et animarum curam habentes, ac simplices Confessarii has literas penes se retinere debeant.

Fides habenda Transumptis.

Sanctio poenalis.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo, III. Kalendas Aprilis. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 30. Martii 1741

P. Card. Prod. D. Card. Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco † Plumbi.

I. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

CANONICI, ET MONIALES

Ordinis Hospitalarii S. Spiritus, in Hispaniarum, et Poloniae Regnis commorantes, a jurisdictione Praeceptoris Generalis S. Spiritus in Saxia de Urbe eximuntur, et Locorum Ordinariis subjiciuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei.

Ad perpetuam rei memoriam.

Saepe Romanorum Pontificum animos vehementer angit, ac solicitat ea cura, et cogitatio ne gratiae, favores, et privilegia ex prudenti Apostolici regiminis dispensatione in animarum salutem, et spiritualem Christifidelium profectum, et aedificationem, eorum praesertim, qui sub suavi Religionis jugo Domino famulantur, benigne liberaliterque impertita, in eorum perniciem, ac detrimentum, vel Hominum culpa, vel infernalis Hostis astutia, vel ipsa mutabili, ac fluxa rerum humanarum natura vertantur. Itaque nonnunquam, quae justis impellentibus causis concessa sunt, rerum subinde experientia suadente, Romana Sedes solum Deum prae oculis habens, revocat, atque immutat, et providae solicitudinis studium prudenter interponit, prout, personarum, et rerum, temporumque qualitatibus mature pensatis, conspicit in Domino salubriter expedire.

Privilegia Apostolica nonnunquam juxta temporum circumstantias moderanda.

§. 1. Alias siquidem Romani Pontifices, et praesertim fel. rec. Innocentius III. in sua, quae incipit: *Inter opera*; ac Nicolaus IV. in sua, quae similiter incipit: *Inter opera pietatis*; et Sixtus IV. Praedecessores nostri in una, quae incipit: *Et si universis:* nec non in altera, quae incipit: *Religionis zelus:* suis respective Constitutionibus, Regularem, et Hospitalarium Ordinem Sancti Spiritus in Saxia, ob varia, et laudabilia Christianae charitatis opera, quaa ab Ordine ipso erga debiles, saucios, atque aegrotos exerceantur, plurimis gratiis, indultis, et privilegiis diversis eorumdem Praedecessorum temporibus cumulaverunt; Inter quae privilegia illud existit, per quod omnes eumdem Ordinem expresse professi, una cum eorum Conventibus, Domibus, et Bonis, sub Sedis Apostolicae protectione, eique immediate subjecti, ac ab omnimoda superioritate, jurisdi-

Quorum plura Ordini S. Spiritus olim indulta.

Et praecipue exemptio a jurisdictione Ordinariorum cum subjectione Praeceptori Generali S. Spiritus de Urbe.

ctione, visitatione, correctione, et potestate Ordinariorum perpetuo exempti declarantur, et jurisdictioni, superioritati, et auctoritati Praeceptoris Generalis Ordinis praedicti, in hac nostra Alma Urbe apud Archihospitale Sancti Spiritus residentis, plenarie subjiciuntur.

Causa praesentis Constitutionis.

§. 2. Cum autem, sicut accepimus, et diuturna experientia compertum est, non satis per ipsius Generalis Praeceptoris curam, operam, et auctoritatem, debitae integritati disciplinae eorum, qui praedicto Hospitalario Ordini adscripti reperiuntur, et procul in remotis praesertim Regionibus degunt, consuli valeat; Nos igitur, qui ad salubriorem dicti Ordinis, illumque profitentium statum praecipuas apostolicae nostrae solicitudinis, et paternae providentiae dirigimus partes, et ut eorum charitas per debitum caeterarum virtutum cultum uberior efflorescat in dies coram Domino, et bonum exhibeat sanctae conversationis odorem, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio, omnes, et singulos Hospitalarios Ordinis Sancti Spiritus praedicti intra Hispaniarum Regna, ac intra Poloniae Regnum nunc existentes, et pro tempore extituros, etiamsi Priores, vel Praepositi, aut Canonici nuncupati dicti Ordinis, et sive in Conventibus, aut Hospitalibus, aut Prioratibus, et Praeceptoriis, sive extra Conventus, Hospitalia, Prioratus, et Praeceptorias nunc commorantur, vel pro tempore commoraturi fuerint, ab omnimoda jurisdictione, et obedientia Magistri, seu Praeceptoris Generalis Archihospitalis Sancti Spiritus in Saxia de Urbe, non tamen quoad solutionem annui Canonis a Conventibus praedicti Ordinis dicto Archihospitali Sancti Spiritus, tamquam Capiti Ordinis Hospitalarii hujusmodi, persolvi consuetam, quam semper firmam et illaesam esse, et perinde ac si praesentes a nobis minime emanassent, persolvi volumus, motu proprio, ex certa scientia, matura deliberatione nostris, deque Apostolicae nostrae potestatis plenitudine tenore praesentium eximimus, et liberamus, eosque sic exemptos, et liberatos visitationi, correctioni, et omnimodae jurisdictioni Ordinariorum Locorum, in quibus Ordinem Hospitalarium professi nunc existunt, et pro tempore extiterint, eadem Apostolica Auctoritate etiam perpetuo per easdem praesentes subjicimus, eisque subjacere volumus, ac semper subjectos esse decernimus, statuimus, et mandamus. Necnon Ordinariis praedictis, et eorum cuilibet, ut ipsi, tamquam a Sede Apostolica delegati, rebelles, et eis subjacere renuentes, per Censuras Ecclesiasticas ad se subjiciendos compellere libere, et licite valeant, facultatem concedimus, et impertimur.

Hospitalarii dicti Ordinis in Regnis Hispaniarum et Poloniae existentes eximuntur a jurisdictione Praeceptoris Generalis.

Salva praestatione annui Canonis Archihospitalis S. Spiritus de urbe facien.

Et subjiciuntur omnimodae jurisdictioni Ordinariorum.

Delegatis Ordinariis facultate eosdem compellendi.

Moniales item Ordinariorum regimini subjiciuntur.

§. 3. Insuper Moniales ejusdem Ordinis Sancti Spiritus in praedictis Hispaniarum Regnis, et Poloniae Regno existentes, tam in spiritualibus, quam temporalibus, curae, et regimini, et omnimodae Ordinariorum praedictorum, in quorum Dioecesi ipsarum Monasteria sita reperiuntur, jurisdictioni pariter perpetuo eadem Apostolica Auctoritate subjicimus, et subjectas esse volumus; easque propterea a quacumque Fratrum Hospitalariorum Ordinis praedicti subjectione, et regimine penitus, et omnino dicta auctoritate similiter perpetuo tenore earumdem praesentium eximimus, et liberamus: eisdemque Fratribus, ne ipsis in iis, quae Monasteriorum praedictorum gubernium, et regimen quomodolibet pertinent, in posterum, sub excommunicationis, ac privationis utriusque vocis, aliisque arbitrio nostro imponendis poenis, se ullatenus ingerere audeant, Apostolica Auctoritate praedicta, earumdem praesentium tenore etiam perpetuo inhibemus, penitusque prohibemus.

Et eximuntur a regimine Fratrum Hospitalariorum.

Cum inhibitione, ne illi amplius in earum gubernio se immisceant.

Et praecepto obediendi Ordinariis tamquam Sedis Apostolicae delegatis.

§. 4. Omnes autem, et singulos Ordinem Hospitalarium praedictum professos, in Hispaniarum Regnis, et in Poloniae Regno nunc, et pro tempore existentes, et in eisdem Regnis pro tempore commorantes, in virtute sanctae obedientiae monemus, ut eosdem Ordinarios, tamquam Sedis Apostolicae Delegatos, pro debita Nobis, et Apostolicae Sedi reverentia, congruo honore, et convenienti observantia, promptaque obedientia venerentur; ipsos quoque Ordinarios hortamur in Domino, ac per Viscera Misericordiae Dei nostri requirimus, ut Ordinem Hospitalarium hujusmodi profitentes paterno amore prosequentes, benevole tractent, ac benigne foveant, seque illis pia munificentia liberales exhibeant, ac in omnibus praedictis tamquam in Agro Dominico cooperatores, et laboris participes, congrua benignitate recipiant, eorumque jura omni studio, et cura custodiant, atque tueantur, ut ipsi Ordinem Hospitalarium hujusmodi profitentes, quorum ope-

Quibus praedicti Ordinis Professores eorumque jura enixe commendantur.

ra, valuti lucernae ardentes in conspicuo loco positae, omnibus Christifidelibus erga miseros, et afflictos vulneribus, morbis, variisque aegritudinibus corporis, et nonnumquam simul etiam animi, languentes, charitatis lumen praebere debent, ad Dei laudem, et Fidei Catbolicae exaltationem, et animarum salutem, in tam sublimi, excelientique virtute de die in diem proficientes, exinde a largissimo bonorum omnium retributore Domino perennis vitae praemium consequi mereantur.

Constitutio Bened. XIII. super transitu ab aliis Ordinibus Regularibus ad Ordines Hospitalariue, innovantur, et ad Ordinem S. Spiritus expresse extenditur.

§. 5. Ac demum Constitutioni piae memoriae Benedicti Papae XIII. similiter Praedecessoris nostri editae sub datum Idibus Februarii Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo vicesimosexto, Pontificatus sui Anno secundo, et quae incipit, *Sacra: inhaerentes*, transitum probibemus a quocumque Regulari, et Claustrali Ordine ad praedictum Hospitalarium Sancti Spiritus in Saxia nuncupatum Ordinem, nisi servata in omnibus, et per omnia, et quoad omnia, forma, et tenore dictae Constitutionis praedicti Benedicti Praedecessoris, quam potiori pro cautela etiam quoad praedictum Ordinem Hospitalarium Sancti Spiritus in Saxia nuncupatum extendimus per praesentes, et ampliamus, eamque omnino servandam esse, auctoritate, motuque nostris praedictis, earumdem tenore praesentium declaramus, et statuimus.

Clausulae salutares.

§. 6. Praesentes quoque nostras literas, nullo unquam tempore, etiam ex eo, quod Praeceptorias, Prioratus, et alia Beneficia dicti Ordinis Hospitalarii in Hispaniarum, et Poloniae Regnis praedictis obtinentes, et in dictis Regnis existentes, vel quicumque alii in praemissis interesse quomodolibet babentes, eisdem praemissis expresse non consenserint, nec ad id vocati, aut requisiti, ac omnes causae, propter quas eadem praemissa emanaverint, examinatae, verificatae, et approbatae fuerint, seu etiam enormis, vel enormissimae, et totalis laesionis, aut alio quovis praetextu, et ex quocumque capite, aut quavis causa, vel occasione quantumcumque notabili, et juridica, etiam necessario exprimenda, intentionis nostrae, vel alio quocumque defectu, notari, impugnari, in toto, vel parte rescindi, retractari, annullari, invalidari, in jus, vel controversiam vocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium impetrari posse, minusque sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, et aliis contrariis dispositionibus a Nobis, seu quibusvis aliis Romanis Pontificibus Successoribus nostris, ac dicta Sede, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, ac Consistorialiter pro tempore emanatis, nullatenus comprehendi, nec comprehensas censeri, sed semper ab illis exceptas; et contra quascumque alias exceptiones quantumvis graves, omnino, et semper validas, et efficaces fore, et esse, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et perpetuo suffragari in omnibus, et per omnia, ac si vocatis omnibus, et singulis, quorum interest de illorum consensu emanassent; neque Locorum Ordinarios praedictos, nunc, et pro tempore existentes, vel alios quoscumque, ad praemissa in toto, vel in parte verificanda, seu probanda ullo unquam tempore teneri, nec ad id quavis necessitate cogi, aut compelli posse; sed solam earumdem praesentium narrationem absque alia verificatione, vel probatione sufficere, eisque in judicio, et extra illud stari, nec aliquam probationem, seu exceptionem, cujusvis naturae, et speciei illa sit, vel fuerit; in contrarium adduci, vel admitti. Sicque, et non alias, per quoscumque Judices Ordinarios, et extraordinarios, quacumque facultate fungentes, etiam Causarum Palatii nostri Apostolici Auditores, necnon Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, definiendi, et interpretandi auctoritate, in quavis causa, et instantia judicari, et definiri debere, ac quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus. Non obstantibus, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, necnon praedictis Innocentii, Nicolai, et Sixti Praedecessorum nostrorum quoad praemissa dumtaxat, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis specialibus; vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis Hospitalarii Sancti Spiritus in Saxia, illiusque Praeceptoriarum, Prioratuum, et Conventuum, ac Monialium Monasteriorum in Hispa-

Sublata aliter judicandi facultate.

Derogationes generales et particulares.

niarum, et Poloniae Regnis praedictis existentium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia respective roboratis statutis, consuetudinibus, stabilimentis, usibus, naturis, erectionibus, institutionibus, et exemptionibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis, illis, eorumque Praeceptoribus, Prioribus, et Fratribus, ac Abbatissis Monasteriorum praedictorum, illorumque Monialibus, et respective personis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, necnon irritantibus, ut aliis decretis per praedictos, et quoscumque alios Romanos Pontifices similiter Praedecessores, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, ac ex certis tunc expressis, etiam Consistorialiter propositis, et diligenter examinatis causis, concessis, approbatis, et innovatis; quibus omnibus, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, inserta essent, praesentibus pro sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, ac latissime derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

De praesentium exemplis, sive transumptis. §. 7. Caeterum, quia difficile foret praesentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu tamen Notarii publici subscriptis, vel alicujus Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae Sigillo munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, Constitutionis, derogationis, subjectionis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, Nonis Aprilis, Pontificatus Nostri Anno I. *Dat. die 5. Apr. 1741.*

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

Visa de Curia

N. Antonellus.

A. S. Sisti.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

ADMONITIO XVI.

Ad Episcopos in Poloniae Regno constitutos, ut cautius procedant in admittendis conjugiorum dissolutionibus.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Regni Poloniae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Matrimonium jure naturali, Divino et Canonico indissolubile. Matrimonii perpetuum indissolubilemque nexum, cujus firmitatem ab Adamo tanto ante pronunciatam Christus Dominus, et his verbis, *quod Deus conjunxit, homo non separet*, confirmare, et evangelica gratia, unde magnum in Ecclesia Sacramentum est, angere dignatus fuit, tanta facilitate, perinde ac si neque lege naturae, neque Divino Jure, neque Evangelicis praeceptis, et Canonicis Sanctionibus initum esset Connubium, in aliquot Catholici Orbis partibus, atque in isto praesertim florentissimo Poloniae Regno in dies dissolvi audientes; neque lacrymis, neque verbis explicare possumus allatam inde Nobis incredibilem solicitudinem, conceptamque in Pontificio animo Nostro ingentem molestiam. Etsi autem *Ejusdem dissolvendi facilitas improbatur.* plurimum dolentes, facile adducimur, ut credamus hujusmodi dissolvendorum Conjugiorum licentiam, propter quam, non sine gravi bonorum offensione, sive vir unus, sive mulier una, pluribus vicissim adhuc viventibus sibi antea copulatis Conjugibus, tertium, aut quartum matrimonium contrahere cernitur, a nimia Curiarum vestrarum libertate, quemadmodum alibi evenire accepimus, ortum du-

cere; tamen facere non possumus, quin justissimas ad vos, Venerabiles Fratres, querelas nostras deferamus; atque insimul tantae licentiae refraenandae, et intra praescriptos a Catholica Ecclesia fines coercendae, salutares Leges modumque meditemur.

Episcoporum zelus adversus hoc malum Divini judicii interminatione, excitatur.

§. 1. Ad Sacerdotalem igitur virtutem vestram, vestrumque pro ecclesiastica disciplina zelum, magna cum Pontificii animi fiducia, pastorales curas conferimus, ut inde opportunum huic malo ab inclyta Polona Natione avertendo propulsandoque, et abstergendae nomini vestro inustae notae, subsidium interea repetamus. Espropter Fraternitates Vestras in Domino rogamus, et hortamur, ut memores rationum Coelesti Catholicae Ecclesiae Sponso Jesu Christo Judici reddendarum, Apostolicis vocibus Nostris obtemperantes, ministerium vestrum ea, qua decet, vigilantia adimplere satagatis. Ac, dum pares muneri, pietati, et religioni vestrae de hisce rebus successus praestolamur, Fraternitatibus Vestris Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Praesentium transumptis fidem haberi praecipitur.

§. 2. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die undecima mensis Aprilis millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus nostri Anno Primo.

Dat. die 11. Apr. 1741

D. Card. Passioneus.

XVI.° LITERÆ APOSTOLICÆ

In forma Brevis expeditae ad favorem imperialis Monasterii et abbatis Gengenbacensis Ordinis S. Benedicti Dioecesis Argentinensis, cum quibus revocantur quaedam Bullae Provisionis alias expeditae, extinguitur lis vertens etc. etc.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Incipit exordium Brevis.

Laudabile Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum institutum, ut si quas super quibusvis negotiis emergereet, erumpere perspexissent contentiones, *Lites, ac disceptationes*, statim Apostolica auctoritate, et providentia dirimerent, componerentque eo majori studio tenere, ac sectari. Nos maxime in Sacrosancti Apostolatus specula constitutos decet, quo per omnem vitae nostrae aetatem nihil curavimus impensius, quam ut e medio sublatis contentionum, Litium, disceptationumque forensium dissidiis, ac tricis, per solam liquidamque veritatis inspectionem jus suum unicuique tribueretur, ac justitia, et pax se se invicem oscularentur. Cum sicut accepimus antiquissimum Imperiale Monasterium *Gengebacense* nuncupatum Dioecesis Argentinensis Provinciae Moguntinae Ordinis Sancti Benedicti in Germania fundatum, ab Acatholicis undique circumdatum, de Orthodoxa Religione bene moritum, et propter reddituum, proventuumque angustias, quibus *ob Bella*, qua sepe tam cum Acatholicis praedictis, quam etiam clar. memor. Francorum Regibus Christianissimis excitata fuernnt, vexatum, ex eo quod primis fere excursienibus semper fuit expositum, ob immemorabili *septem Parochiales Ecclesias nempe Gengebacensem, Zellensem cum Cappella Beatae Virginis ad Vincula nuncupatam, Liberacensem, Ickenheimensem, Nordracensem, Harmospacensem, et Grisheimensem tam in spiritualibus, quam in temporalibus subjective unitas habeat*; in quibus dicti Monasterii pro tempore existens Abbas praeter omnium, et singulorum fructuum, decimarumque perceptionem, Vicarios etiam curatos sive Saeculares, sive Regulares ad ipsius Abbatis nutum amovibiles *ab antiquo tempore* deputare, et praeponere consuevit. In eorumdem autem Vicariorum nominatione, et deputatione ab Abbatibus Monasterii praedicti pro tempore existentibus magna diligentia semper adhibita fuit, ut magis docti, prudentes, et bonis moribus imbuti in Vicarios Curatos eligerentur, praesertim in transactis temporibus, in quibus *Lutherana haeresis* per totam fere Germaniam grassans magnam ex dictis locis, et Parochiis partem infecerat, necesse fuit, ut Viri exemplares, et vitae gravitate insignes in earumdem Parochialium Ecclesiarum Vicarios instituerentur. Quam ob rem dicti Monasterii pro tempore existens Abbas postquam supradictum Monasterium justo Alumnorum, seu Monachorum numero adauxit, eos potissimum seligere duxit *sibi magis cognitos*,

Narratio ejusdem; ubi exponuntur merita, atque angustiae Monasterii dire vexati.

Nec non antiquissime septem Parochiarum Unio subjectiva, atque possessio in eis praeponendi Vicarios amovibiles morum gravitate refertos, quorum opere Catholica Religio fuit adaucta.

magisque *aptos*, et idoneos, ut Animarum saluti proficerent, et Catholicae Religioni augmento essent. Hinc factum est, ut zelo, exemplo, et virtute Vicariorum hujusmodi, et Orthodoxa Religio in praedictis Parochialibus Ecclesiis increverit, et quamplurimi ex Acatholicis fidem Catholicam amplexi fuerint. Paucis autem ab hinc annis aliqui ex Clericis Saecularibus clanculum recursum ad Datariam Apostolicam habuerunt, ibique supposito quod dictae Parochiales Ecclesiae *in titulum perpetuum* Praesbyteris Saecularibus concedendae essent, literas sub Plumbo super trium illarum Provisione jure devoluto expediendas curarunt, duae quidem pro executione Judicibus in Partibus, tertia vero dilecto filio Magistro *Carolo Coleagnino* Cappellano nostro, et Causarum Palatii Apostolici Auditorum Decano commissae fuerunt; De hac ultima in contradictorio partium usque adhuc nihil peractum fuit, primae duae tum quoad Ichenheim, tum quoad Grisheimensem Ecclesias Parochiales coram Judicibus praedictis exhibitae, executioni etiam demandatae fuerunt, ac Provisi de Parochialibus Ecclesiis hujusmodi illarum possessionem adierunt non sine magno scandalo, et offensione tam Haereticorum, quam ad fidem quoque conversorum, qui quemadmodum Monachos hujus Monasterii in Vicarios aliquando electos summo amore prosecuti fuerant, ita de novo electos Praesbyteros Saeculares despexerunt. Pro comprimendo autem tumultu inde forsan orituro dilectus filius Nobilis Vir Ludovicus Gulielmus *Georgeus Margravius Marchio Baden* Badensis Dominus in temporalibus eorumdem locorum tam de his, quam de aliis gravioribus causis per Epistolam Dilectum etiam filium Vicarium in spiritualibus generalem, seu Officialem Venerabilis Fratris Episcopi Argentinensis unum ex dictis Executoribus monitum, atque se ipsum de hujusmodi novitatibus certiorem fieri voluit, sed monitio hujusmodi cum gravi periculo, ut tumultus praedicti magis excitarentur, contempta fuit. Pendente tamen lite praedicta cum dictus Argentinensis Episcopus prorogationem juris ad exercendam curam Animarum, quae quolibet anno Monacho Vicario Curato Parochialis Ecclesiae de Ichenheim dari solet, denegasset, dilecti quoque filii moderni Abbas, et Monachi dicti Monasterii prorogationem hujusmodi sic denegatam a Venerabili Fratre Archiepiscopo Moguntino Metropolita, ac deinde a dilecto etiam Filio Magistro Jacobo Amadori olim Lami Signaturae nostrae Justitiae Auditore *jussu Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Capitum Ordinum* nuncupat., tempore hujus sedis vacationis usque ad duos menses post electionem Romani Pontificis, et usquequo causa hujusmodi in eadem Signatura nostra proposita fuisset, obtinuerunt. Porro dictis Abbate, et Monachis ad Signaturam praedictam recursum habentibus contra gravamina ab eisdem Executoribus sibi illata, *et die XV. Decembris anni proxime praeteriti* proposita causa, quoad Parochialem quidem de Grisheim nemine discrepante responsum fuit: *Ad Rotam ex integro circumscripta possessione Joannis Georgii*, quoad Parochialem vero Ecclesiam de Ichenheim: *Perito literis arbitrio Rotae, circumscripta possessione Joannis, et prorogato termino Vicario Regulari usque ad exitum Causae.* Examinata insuper, seu discussa fuerunt in eadem Signatura nostra Justitiae merita Causae hujusmodi, in quibus pro parte dictorum Joannis Georgii, et Joannis supradicti, qui literas sub Plumbo praedictas reportaverant, jactabatur juris praesumptio, et quaedam *Unio, quae asserebatur facta ab Episcopo de Anno MCCCCLXIV., quaeque insuper etiam asserebatur confirmata a fel. rec. Sixto PP. IV. praedecessore nostro*, quos tamen Titulos restrictivos *nunquam* Abbas, et Monachi praedicti omniati fuerunt, quinimo mordicus sustinuerunt *aliunde*, et aliis temporibus supradictam plenariam, et subjectivam Unionem acquisivisse. *NOS omnem* altercandi, contendendi rationem de medio quantum cum Domino possumus auferre cupientes, ac non levo argumentum, quod infra scriptae Parochiales Ecclesiae retroactis temporibus fuerint subjective unitae Abbati, et Monachis, ac Monasterio praedictis, attamen *justis de causis animum nostrum moventibus*, causae seu litis, et controversiae hujusmodi statum, et merita, nominaque, et cognomina, ac qualitates Judicum, et Collitigantium, aliaque quaecumque etiam specificam, et individuatam mentionem, et expressionem requirentia praesentibus pro pleno, et sufficienter insertis, expressis, et specificatis habentes, *necnon quascumque literas sub Plumbo de, et super provisione trium ex dictis Parochialibus Ecclesiis, nempe Ichenheimense, Harmospacense, et Grisheimense expeditas*,

Exponitur hic expeditio Bullarum Provisionum facta super quibusdam ex dictis Parochialibus, uti debitis Presbyteris Secularibus tantum in titulum perpetuum, illarum que praesentatio tam in S. Rota, quam coram aliis Exequutoribus cum lite inde exorta, ac periculoso tumultu suscitatu in hac innovatione opera tamen Margravii Badensis consopito.

Exponitur praeterea denegata prorogatio Juris exercendi curam Animarum in una ex dd. Parochiis, deinde vero ob-

tenta a Metropolitano, et de ordine Emorum Capitum Ordinis Sede Apostolica vacante, ac tandem ab ipsa Signatura Justitiae in resolutione Causae nobis capta.

Referuntur merita Causae discussa in dicto Tribunali Signaturae, et prae caeteris Unio antiqua facta ab Episcopo, quae in parte asserebatur confirmata a Sa: Mem: Sixto IV. utaqz non pro parte Abbatiae, sed solum ex adverso allegabatur.

Hic incipit dispositiva Brevis, et ratio quare Papa moveatur ad illam largitionem.

Revocantur contrariae Apostolicae Provisiones super tribus ex d-

chialibus.

et a tribus Praesbyteris Saecularibus ex jure devoluto, seu alio quocumque modo, titulo, et causa, obtentas, et unicuique ex Praesbyteris praedictis concessas cum omnibus, et singulis in eis expressis, et contentis, quarum tenores praesentibus pro sufficienter insertis habentes, harum serie *revocantes, annullantes, cassantes, ac irritas, et inanes, ac nullius roboris, et momenti esse, et fore declarantes*, ***MOTU PROPRIO***, ac ex certa scientia et matura deliberatione nostris, *deque Apostolicae potestatis plenitudine* quascumque *Lites*, et causas super praemissis inter praedictos Abbatem, Monachosque Monasterii Gengebacensis ex *una*, et Joannem Georgium, Joannem, et Cognominatum Ehinger de eisdem Parochialibus Ecclesiis de Ichenheim, Grisheim, et Harmorspach vigore praedictarum literarum provisos ex *altera Partibus* coram quibuslibet Judicibus, et Tribunalibus *motas, vertentes, et pendentes* in statu, et terminis in quibus de praesenti reperiuntur ad Nos harum serie cum suis membris, annexis, et connexis, incidentibus, et emergentibus avocamus, illasque sic avocatas motu, scientia, deliberatione, *et potestatis plenitudine paribus perpetuo supprimimus*, et *extinguimus, perpetuumque silentium imponimus*; Ac insuper ***MOTU***, *scientia, deliberatione; et potestatis plenitudine similibus* quatenus *opus sit, et ad abundantiorem cautelam perpetuo unimus*, annectimus, et incorporamus tum in spiritualibus tum in temporalibus memoratas *septem Parochiales* Ecclesias nempe Gengebacensem, Zellensem cum Capella Beatae Virginis ad Vincula, Biberacensem, Ichenheimensem, Nordracensem, Harmospacensem, et Grisheimensem illasque sic unitas, annexas, et incorporatas Abbati, et Monachis Monasterii praedicti perpetuo subjicimus, in quibus Parochialibus Ecclesiis *sic subjective unitis*, Modernus, et pro tempore existentes Abbates dicti Monasterii Gengebacensis *semper* teneantur deputare in *Vicarium ad sui nutum amovibilem pro unaquaque* ex dictis Ecclesiis unum Presbyterum *sive Saecularem, sive Regularem* praevio *Examine* a Venerabili Fratre moderno, seu pro tempore existente Episcopo Argentinense habendo idoneum repertum ad exercendam Curam Animarum, eidemque Vicario *assignare Congruam* pro illius, et illorum substentatione a Sec. Mem. Pio PP. V. etiam praedecessore nostro praefixam, cum jure, *quod Residuales redditus* cujuscumque generis a

Idque fit Motu proprio, et cum aliis amplissimis clausulis, cum quibus etiam extinguuntur lites, et iterum confirmatur tot quot Unio omnium septem Parochialium, et quatenus opus sit iterum amplissime renovatur.

Facultas praeponendi in iisdem Septem Parochiis Vicarios amovibiles sive Seculares, sive regulares data eidem Abbati Gengebacensi, praevio tamen illorum examine, et cum congrua solum ad formam Bullae Pianae iisdem Vicariis solvenda.

dictis Parochialibus Ecclesiis provenientes cedere debeant commodo Abbatis, et Monasterii Gengebacensis hujusmodi. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque etiam ex eo quod dicti Joannes Georgius, ac Joannes, et cognominatus Ehinger provisi; ac alii quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, conditionis, praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes iisdem praemissis non consenserint, *nec ad ea vocati, citati*, intimati, et auditi fuerint, tametsi vigore provisionum praedictarum, seu quacumque alia de causa consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri semel, vel pluries quoque modo debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, et rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, causa, occasione, colore, praetextu, titulo *etiam oneroso, et capite etiam in corpore juris clauso*, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut excogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu etiam *motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso* quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri; et obtinere debere, et ab omnibus ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter, et inconcusse observari; Sicque in praemissis, et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos *etiam Causarum Palatii Apostolici* Auditores, ac S. R. E. *Cardinales* etiam de Latere Legatos, et hujus Sanctae Sedis Nuncios, et quosvis alios qualibet auctoritate praeeminentia, et potestate fungentes, et quandocumque functuros *sublata eis*, et eorum cuilibet quavis aliter ju-

Derogatur Iuri adversariorum etiam non existentium cum amplissimis verbis clausula sublata, et Decreto irritanti.

Nec non derogatur Regulis Cancellariae, et purgantur illi de lure quaesito non tollen., nec non quibuscumque contrariis constitutionibus etiam Sixti IV., aut aliorum Pontificum, aliisque quibuscumque hic enumeratis.

dicandi, et interpretandi facultatu, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac *irritum*, et *inane* si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstan. nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, nec non dicti *SIXTI*, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, quatenus opus sit dictorum Ordinis, et Monasterii Ecclesiarumque hujusmodi aliisve quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis, quoque, Indultis, et Litteris Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XV. Aprilis MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 15. Aprilis 1741.

Loco ✝ Annuli Piscatoris.

Pro D. Cardinali Passioneo.
Cajetanus Amatus.

XVII. BEATIFICATIO

Beati Alexandri Saulii, ex Clericis Saecularibus Sancti Pauli Barnabitis nuncupatis, primum Aleriae, deinde Papiae Episcopi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Glorificatio B. Viri ad laudem Dei et Fidelium utilitatem cedere dicitur, cum mentione perturbationum Regni Corsicae.

Benignitatem Dei nostri, et divitias bonitatis ejus in Servi Dei Alexandri Saulii, primum Aleriae, deinde Papiae Antistitis virtutibus, ac meritis extollere, et praedicare, non religionis modo debitum esse ducimus officium, sed nihil etiam intelligimus in hac temporum conditione esse opportunius, quam, ut universis Christifidelibus, et animarum maxime Pastoribus, uberiora suppetant ad imitationem exempla, atque in ejusdem patrocinio, factisque admirandis, praesidia ad pacem, tranquillitatem, et salutem, tuam inter Christianos omnes, quam inter eos potissimum populos procurandam, quos ab illo per viginti, et amplius annos, non tamquam solius Aleriae Episcopo, sed totius Corsicae Apostolo, olim salutaribus monitis, ac legibus instructos, et moribus correctis, extinctis odiis, conciliatis animis, reformatisque Clericis, viam mandatorum Dei currere edoctos, ipsa rerum humanarum divinarumque perturbatio jamdudum inibi exorta, a tradita sanctissima disciplina alienos tenet. Eapropter inter praecipuas partes Apostolici muneris, quod altissimo Divinae Sapientiae consilio infirmitati Nostrae impositum est, illam ministerio Nostro rite sancteque obeundo magis congruentem reputamus, ut, ad coelestem Nobis promerendam opem, studeamus, quantum Nobis ex alto conceditur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicae Ecclesiae decus, bonumque Christiani populi exemplum, promovere cultum, et venerationem ejusdem Servi Dei, qui, pueritiae curriculo summa cum pietatis, et doctrinarum laude confecto, severioris disciplinae institutum in Congregatione Clericorum Regularium S. Pauli, Barnabitarum nuncupata, amplexus, omnium religiosarum virtutum splendore longe lateque praefulsit, ad Pastorales Ovium sibi commendatarum curas avocatus, ita se gessit, ut optimi Pastoris officio perfunctum, a Pastorum Principe Jesu Christo aeterna mercede donatum fuisse non dubitemus.

Beati vita strictim attingitur.

§. 1. Cum itaque, mature, diligenterque discussis, atque perpensis per Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum processibus de Apostolicae Sedis licentia confectis super vitae sanctitate, et virtutibus tam theologicis, quam moralibus in gradu heroico, quibus idem Servus Dei Alexander Saulius multipliciter claruisse, necnon miraculis, quae ad ejus intercessionem, ut ad manifestandam hominibus ipsius Sanctitatem, a Deo patrata fuisse asserebantur, eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam Consultorum suffragiis, uno spiritu, unaque voce censuerit, posse, quandocumque Nobis videretur, praedictum Servum Dei Beatum declarari, cum consuetis Indultis.

Item ordo in causa servatus.

§. 2. Hinc est, quod Nos, piis atque enixis quamplurium Venerabilium Fratrum Archie-

Et supplicationes a Prae-

sulibus, et Principibus porrectae.

piscoporum, et Episcoporum, necnon dilectorum filiorum Magistratuum, Procerum, et Populorum Italiae praesertim, ac totius insuper antedictae Congregationis, Clericorum Regularium S. Pauli, supplicationibus (quas olim etiam humiliter datas fel. rec. Praedecessoribus Nostris Innocentio PP. X., cl. mem. Ferdinandus Romanorum Rex in Imperatorem electus, Clementi PP. X., bo. me. Emmanuel Sabaudiae Dux, et Innocentio PP. XI., Cosmus itidem bo. me. Etruriae sibi subjectae Magnus Dux, piarum suarum precum accessione roboraverant, et fel. pariter rec. Clementi PP. XII. itidem Praedecessori Nostro, Charissima in Christo filia Nostra Maria Amalia utriusque Siciliae et Hierusalem Regina Illustris, ac Nobis ipsis nuper Dilecti filii Nobiles Viri Dux, et Respublica Januensis renovarunt) Nobis super hoc humiliter porrectis benigne inclinati, de supradictae Congregationis consilio, et assensu, auctoritate apostolica, tenore praesentium indulgemus, ut idem Dei Servus Alexander Saulius in posterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, et Reliquiae venerationi Fidelium (non tamen in processionibus circumferendae) exponantur, Imagines quoque Radiis, seu Splendoribus exornentur, ac de eo quotannis die XXXIII. mensis Aprilis recitetur Officium, et Missa de communi Confessoris Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata, juxta Rubricas Breviarii, et Missalis Romani. Porro recitationem Officii, et Missae celebrationem hujusmodi fieri concedimus dumtaxat in universa Congregatione eorundem Clericorum Regularium S. Pauli Barnabitarum, in Civitate Mediolanensi, ubi natus, et Regularem emisit professionem, in Dioecesibus, tam Aleriensi, quam Ticinensi, quibus Episcopus praefuit, et in Civitate Januensi, unde originem duxit, et ubi adhuc ejus Nobilis Gens, et Familia prostat, ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus, tam Secularibus, quam Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur, et quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus festum peragetur, confluentibus.

Beati nomen, Corporis Veneratio, Imaginum ornatus, Officii, et Missarum recitatio conceduntur.

§. 3. Praeterea primo dumtaxat anno, a datis hisce literis, et quoad Indias, a die, quo eaedem literae illuc pervenerint, incoando, in Ecclesiis Congregationis, Civitatum, et Dioecesum antedictarum solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei, cum Officio, et Missa sub ritu duplici majori, die ab Ordinariis respective constituta, postquam in Basilica nostra S. Petri in Vaticano de Urbe celebrata fuerint eadem solemnia ipsa die XXIII. currentis Mensis Aprilis, pariter celebrandi facimus potestatem.

Nec non celebratio solemnium Beatificationis in Urbe, et alibi.

§. 4. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu Secretarii dictae Congregationis Cardinalium subscriptis, et sigillo Praefecti ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides ab omnibus, et ubique tam in Judicio, quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIII. Aprilis MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno I.

Cum derogationibus opportunis. Fides transumptis habenda praebetur.

Dat. die 23. April. 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

APPROBANTUR XVIII.

Decreta a S. Congregatione Caeremoniali particulari edita pro Archiepiscopis, sive Episcopis, et Praesidibus, Gubernatoribus; ac Vice-Legatis per Ditionem Ecclesiasticam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Quod Apostolus universis Christifidelibus consulebat, ut inter caetera Officia sibi pariter exhibenda, honore etiam sese invicem praevenirent, et honorem tamquam debitum, cui deferendus esset honor, redderent; id maxime ab Antistitibus, et Praesulibus vicissim inter sese, in mutua tam civilium, quam sacrorum Officiorum exhibitione, praestandum esse intelligentes Romani Pontifices Praedecessores Nostri, per Caeremoniales Episcoporum, juxta uniuscujusque Ordinis, gradus, et dignitatis conditionem, Leges, et Statuta, quibus integerrime servatis, et unicuique ratio habetur, et nemini inferretur praejudicium, sapientissime praescripserunt.

Honores ab Antistitibus, Praesulibus invicem deferendi, a Romanis Pontificibus praescripti.

§. 1. Quoniam autem quosdam abusus in honoribus sibi invicem deferendis inter Venerabiles Fratres Archiepiscopos, et Episcopos ex

Abusus ea in re oborti.

tina, et inter Dilectos Filios Provinciarum Status nostri Ecclesiastici Praesides, Gubernatores, Praelatos, et Apostolicos Vice-Legatos ex altera parte, quocumque pacto, ac tempore etiam immemorabili irrepsisse jamdudum, etiam dum in minoribus essemus, noveramus, ut eosdem penitus adimeremus, ne ullus unquam in posterum querelis, ac dissidiis inter utrosque forsan oborientibus pateat aditus, nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, qui Congregationibus Sacrorum Rituum, et Caeremoniarum praepositi sunt, negotium dedimus, ut Leges, et Instituta Caeremonialia pro corrigendis, et auferendis iisdem abusibus opportuna, et salutaria conderent.

Quos Pontifex tollere intendit.

§. 2. Hujusmodi vero Leges, et Instituta Caeremonialia ab iisdem Cardinalibus praescripta, et a Nobis inspecta cum probassemus, quo firmius subsistant, et serventur exactius, tenore praesentium, apostolica auctoritate approbamus, et confirmamus, atque ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, perpetuo observanda esse statuimus, praecipimus, et mandamus.

Decreta a Congregatione particulari super eo edita, approbantur, et confirmantur.

§. 3. Decernentes easdem praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus quibuscumque in contrarium praemissorum quomodolibet facientibus.

Clausulae salutares.

Decretum irritans.

Derogatio contrariis.

§. 4. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XV. Maji MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.*

Exemplorum fides.

Dat. die 15. Maji 1741.

D. Card. Passioneus.

*Decreta ipsa dantur infra in Appendice.

XIX.

PROVIDETUR

Abusibus adversus Jejunii Quadragesimalis observantiam invectis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, et Episcopis universis, gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem et Apostolicam Benedictionem.

Non ambigimus, Venerabiles Fratres, quin universis Catholicae Religionis Cultoribus notum sit, a tota per Christianum Orbem Ecclesia inter praecipua Orthodoxae disciplinae capita perpetuo adnumeratum retineri Quadragesimale Jejunium; quod olim in Lege, et Prophetis primitus adumbratum, ipsius Domini Nostri Jesu Christi exemplo veluti consecratum, ab Apostolis traditum, a Sacris Canonibus ubique praescriptum, et ab universali Ecclesia ab ipso sui primordio retentum, et observatum est. Hoc nimirum, ut veteres tradidere Patres, nobis quotidie peccantibus communis poenitentiae constituto remedio, per consortium Crucis Christi, nos etiam aliquid in eo, quod ipse propter nos praestitit, agimus; simulque ad recolenda sacratiora Redemptionis nostrae mysteria, quae per Dominicae Passionis, ac Resurrectionis memoriam, quadragesimali potissimum tempore solemnius celebrantur, purificatis Jejunio corporibus, et animis, dignius paramur. Hoc, veluti nostrae militiae tessera, ab inimicis Crucis Christi secernimur; flagella divinae ultionis avertimus, et caelesti praesidio in dies adversus principes tenebrarum munimur. Hoc despectui habito, non contemnendum divinae gloriae detrimentum, non leve Catholicae Religioni decus, nec dubium animabus Christifidelium periculum oboritur: nec aliunde populis calamitates, rebusque publicis, et privatis cladem exitiumque importatum esse constat.

Jejunii Quadragesimalis origo, utilitas, et scopus.

§. 1. Ab hac vero insita inhaerentique in omnium Catholicorum hominum animis de sacratissima Quadragesima, aliisque diebus jejunio consecratis persuasione, et reverentia, quam aliena, quam discors, quam absona sit

Pravae consuetudines inter Fideles inductae.

hodierna Jejunantium consuetudo, quantum ab ipsa Jejuniorum institutione, et servata semper, ubique, et ab omnibus disciplina quam longissime distet; Vos, Venerabiles Fratres, qui populorum curae vestrae commissorum mores, et usus probe nostis, pro singulari sapientia vestra, prae caeteris clarius intelligitis. Nos sane, quibus in hac sublimi apostolicae procurationis specula constitutis undique gentium nuntii afferuntur, lacrymis satis deplorare non possumus, augustissimam quadragesimalis Jejunii observantiam ob nimiam, nullis legitimis urgentibus causis, ubique indiscriminatim dispensandi facilitatem, plane sublatam esse; ita ut Orthodoxae quidem Religionis Cultores merito querantur; haeresum vero Sectatores illudant, et exultent. Perniciosae huic corruptelae plurimorum insuper licentiam adjunctam esse graviter dolemus; quae usque adeo invaluit, ut nulla Apostolici Instituti, sacratissimique praecepti habita ratione, Jejuniorum tempore, palam, et impune ab iisdem agitentur convivia, et epulae interdictae promiscue inferantur.

Excitantur Episcopi ad ea evellenda.

§. 2. Eapropter, quemadmodum quibus curis, solicitudinibus, et angoribus urgeamur, cum Fraternitatibus Vestris communicamus; ita facere non possumus, quin pro injuncto Nobis supremo sacrosancti Apostolatus officio, et ardentissimum Fraternitatum Vestrarum zelum ad opportunum hisce malis adhibendum remedium excitemus, et ad congruentes hujusmodi abusibus penitus extirpandis leges praescribendas meditemur. Ieterea, Venerabiles Fratres, gaudium, et corona nostra, nobiscum considerantes, nihil Deo acceptius, nihil Pastorali ministerio nostro dignius, nihil gregibus curae nostrae commissis utilius, quam ut verbo, et exemplo praeeuntes, Christifideles ad tam salutarem christianae poenitentiae, et pietatis exercitationem alacrius suscipiendam, constantissime retinendam, et ea, qua instituta fuit, disciplina peragendam vehementius inflammemus, omni opera atque industria studeamus, ut fideles populi in conspectu Dei, per austeriorem Jejuniorum observantiam, tales permaneant, quales in Ipso Paschali festo dignum est inveniri.

Dispensatio ne non concedatur sine legitima causa, nec universaliter, sine urgenti necessitate.

§. 3. Debitum igitur paternae uniuscujusque vestrum sedulitatis, et caritatis officium jure postulat, ut omnibus notum faciatis, et anouetietis, nemini quidem sine legitima causa, et de utriusque Medici consilio; multitudini vero, veluti populo, aut civitati, aut genti indiscriminatim integrae, nonnisi gravissima, et urgente necessitate, et in casibus per sacra Canonum statuta praescriptis, cum debita apostolicae hujus Sanctae Sedis reverentia, a Quadragesimali Jejunio dispensationem, toties, quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque usurpandam, nec superbe, et arroganter ab Ecclesia, sicut alicubi in more positum esse accepimus, esse postulandam.

Unica comestio semper servetur.

§. 4. Gravissimam vero urgentemque necessitatem etsi non est cur Vobis explicemus, nolumus tamen Vos ignorare, cum hujusmodi necessitate, et servandam esse potissimum unicam comestionem, sicut alias hic Romae, ac Nos ipsi hoc anno urgentibus causis dispensantes, expresse praescripsimus; et licitas atque interdictas Epulas promiscue minime apponendas esse.

Epulae vetitae, cum licitis non apponantur.

Pontifex onerat conscientiam Episcoporum.

§. 5. Porro quemadmodum de ejusmodi indulgentia tam caute impertienda, si secus fieret, Nos persuasum habemus, districtam supremo Divino Judici redditum iri rationem, ita conscientiam uniuscujusque Vestrum onerandam esse ducimus. Insimul Fraternitates Vestras rogamus, et in Domino exhortantes, obsecramus, ut populos, qui communem omnium Christifidelium poenitentiam, ac disciplinam servare nequeant, commonere satagatis, ne per alia pietatis opera, ut sua cuique devotio suggeret, peccata sua expiare, et Deo satisfacere negligant; quinimmo sanandis vulneribus, quibus humana infirmitas sauciatur, diligentem adhibere studeant curationem, ut culpas de mundano pulvere contractas, dum casta jejunia decoquere non possunt, pia opera, orationum suffragia, et eleemosynae munera redimat. Interim solatium, et levamen non leve moerori nostro a pastorali vigilantia, et caritate vestra praestolantes, ac certo Nobis pollicentes; Apostolicam benedictionem, cum uberi caelestium charismatum copia conjunctam, in eosdem populos vestros redundaturam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Dispensatos moneri jubet, ut alia pia opera jejunio loco substituant.

Praesentium transumptis fidem tribuit.

§. 6. Volumus autem, ut praesentium transumptis, sive exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, et adhi-

beri possot, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die trigesima mensis Maji anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 30. Maji 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

XX.

INNOVANTUR

Poenae adversus Confessarios, qui poenitentes ad turpia solicitant; cum praecepto hujusmodi denunciandi; et reservatione absolutionis quoad Calumniatores. Adimitur praeterea Sacerdotibus facultas Sacramentum Poenitentiae administrandi complicibus in peccato contra castitatem, cum poenis etc.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a fine instituti a Deo Poenitentiae Sacramenti.

Sacramentum Poenitentiae, quam secundam post naufragium deperditae gratiae, tabulam Sancti Patres apte nuncuparunt, Nos licet immerentes ad universi Dominici Gregis curam superna dispositione vocati, omne studium, et pastoralem solicitudinem adhibere tenemur, ne quod post amissam Baptismi innocentiam datum est divina benignitate perfugium, per Doemonum fraudem, et hominum Dei beneficiis perverse utentium malitiam, naufragis, ac miseris peccatoribus luctuosum evadat exitium; et quod in salutem, et curationem Animarunt, a Deo, qui dives est in misericordia, institutum est, execrabili scelestorum quorumdam Sacerdotum improbitate, in earum perniciem, atque interitum vertatnr.

Constitutio Gregor. XV. contra Confessarios solicitantes ad turpia.

§. 1. Dudum quidem a fel. rec. Gregorio Papa XV. Praedecessore Nostro per suas literas in forma Brevium sub datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XXX, Augusti MDCXXII. Pontificatus sui anno secundo, sapienter provisum fuit contra quoscumque Sacerdotes audiendis Confessionibus deputatos, ad turpia, et inhonesta solicitantes; et deinceps successivis temporibus, ad earum literarum interpretationem, ac declarationem, plura subinde a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium adversus haereticam pravitatem generalium Inquisitorum sub die XI. mensis Februarii Anno Domini MDCLXI. prodierunt decreta, et a rec. mem. Alexandro PP. VII. pariter Praedecessore Nostro in Congregatione Generali Sanctae Romanae Universalis Inquisitionis die XXIV. Septembris MDCLXV. coram eo habita, inter alias ab evangelica veritate, et Sanctorum Patrum doctrina alienas, et dissonas propositiones, sexta videlicet, et septima, huc revocandae, damnatae, et prohibitae fuerunt; Nos itaque mature perpendentes quanti momenti sit ad aeternam animarum salutem ea ubique exacte observari, et quanti ad infirmas oves curandas, et decorem Sanctae Ecclesiae Dei retinendum, intersit, ne aliqui Sacerdotes Poenitentiae Sacramento nefarie abutentes, Poenitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro medicina venenum porrigant, sed animo secum recolentes, se a Christo Domino Praesides, et Judices animarum constitutos, ea sanctitate, quae sublimitati, ac dignitati muneris convenit, tam venerandum Sacramentum administrent: Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostra, praefatas literas bujusmodi, ac omnia, et singula decreta praedicta ad illarum interpretationem, et declarationem emenata, Apostolica Auctoritate tenore praesentium approbamus et confirmamus, illisque omnibus, et singulis inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; Atque etiam, quatenus opus sit, denuo committimus, et mandamus omnibus haereticae pravitatis Inquisitoribus, et Locorum Ordinariis omnium Regnorum, Provinciarum, Civitatum, Dominiorum, et Locorum universi Orbis Christiani, in suis respective Dioecesibus, ut diligenter, omnique humano respectu postposito, inquirant, et procedant contra omnes, et singulos Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apostolicae immediate subjectos, quorumcumque Ordinum, Institutorum, Societatum, et Congregationum, et cujuscumque Dignitatis, et Praeeminentiae, aut quovis Privilegio, ut Indulto munitos, qui aliquem Poenitentem, quaecum-

Declarationes Congregationis Sancti Officii.

Propositiones in hac materia damnatae ab Alexandro VII.

Praedicta omnia confirmantur, et innovantur

Cum praecepto Inquisitoribus, et Ordinariis exequendi omnia, et singula in eisdem contenta.

que persona illa sit, vel in actu Sacramentalis Confessionis, vel ante, vel immediate post Confessionem, vel occasione, aut praetextu Confessionis, vel etiam extra occasionem Confessionis in Confessionali, sive in alio loco ad Confessiones audiendas destinato, aut electo, cum simulatione audiendi ibidem Confessionem, ad inhonesta, et turpia solicitare, vel provocare, sive verbis, sive signis, sive nutibus, sive tactu, sive per scripturam, aut tunc, aut post legendam, tentaverint, aut cum eis illicitos, et inhonestos sermones, vel tractatus temerario ausu habuerint; Et quos in aliquo ex hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate, et circumstantiis, severe animadvertant, per condignas poenas, juxta memoratam Gregorii Praedecessoris Nostri Constitutionem, quam hic de verbo ad verbum pro inserta haberi volumus: Dantes etiam, si opus sit, et rursus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme, et Ecclesiae Dei injuriosum, remaneat, ob probationum defectum, impunitum, jam alias in praefata Constitutione tributam, procedendi cum Testibus etiam singularibus, dummodo praesumptiones, indicia, et alia adminicula concurrant.

Confessarii injungant Poenitentibus ab aliis solicitatis, ut solicitantes denuncient.

§. 2. Meminerint praeterea omnes, et singuli Sacerdotes ad Confessiones audiendas constituti, teneri se, ac obligari, suos Poenitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra, solicitatos, sedulo monere, juxta occurrentium casuum circumstantias, de obligatione denunciandi Inquisitoribus, sive Locorum Ordinariis praedictis, Personam, quae solicitationem commiserit, etiamsi Sacerdos sit, qui jurisdictione ad absolutionem valide impertiendam careat, aut solicitatio inter Confessarium, et Poenitentem mutua fuerit, sive solicitationi Poenitens consenserit, sive consensum minime praestiterit, vel longum tempus post ipsam solicitationem jam effluxerit, aut solicitatio a Confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracta fuerit. Caveant insuper diligenter Confessarii, ne Poenitentibus, quos noverint jam ab aliis solicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nisi prius denunciationem praedictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti Judici, vel saltem se, cum primum poterunt, delaturos spondeant, ac promittant.

Denegando absolutionem, nisi paruerint, aut parere promiserint.

Calumniatores usque mortis articulum privantur beneficio absolutionis, quae Summo Pontifici reservatur.

§. 3. Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio posthabito, et Ecclesiae auctoritate contempta, innoxios Sacerdotes apud Ecclesiasticos Judices falso solicitationis insimulant: Ut igitur tam nefaria audacia, et tam detestabile facinus metu magnitudinis poenae coerceatur, quaecumque persona, quae execrabili hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsam innocentes Confessarios impie calumniando, vel scelesto procurando, ut id ab aliis fiat, a quocumque Sacerdote quovis privilegio, auctoritate, et dignitate munito, praeterquam a Nobis, Nostrisque Successoribus, nisi in fine vitae, et excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendae, quam Nobis, et Successoribus praedictis reservamus, perpetuo careat.

Providentia Pontificia ulterius extenditur.

§. 4. Demum magnopere cupientes a Sacerdotalis Judicii, et Sacri Tribunalis sanctitate omnem turpitudinis occasionem, et Sacramentorum contemptum, et Ecclesiae injuriam longe submovere, et tam exitiosa hujusmodi mala prorsus eliminare, et quantum in Domino possumus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam, Daemonis potius, quam Dei Ministri, loco eas per Sacramentum Creatori suo, ac nostro reconciliandi, majori peccatorum mole onerantes, in profundum iniquitatis barathrum nefarie submergunt, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, et aliquorum in Theologia Magistrorum consilio desuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium Episcoporum supplicationibus, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione, quemadmodum a pluribus Episcopis per Synodales suas Constitutiones jam factum esse novimus, omnibus, et singulis Sacerdotibus, tam Saecularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, ac Dignitatis, tametsi alioquin ad Confessiones excipiendas approbatis, et quovis Privilegio, et Indulto, etiam speciali expressione, et specialissima nota, et mentione digno suffultis, Auctoritate Apostolica, et Nostrae Potestatis plenitudine interdicimus, et prohibemus, ne aliquis eorum, extra casum extremae necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, et deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem

Adimit Sacerdotibus facultatem excipiendi Confessiones complicum in peccato turpi, extra casum extremae necessitatis.

Sacramentalem personae complicis in peccato turpi, atque inhonesto, contra sextum Decalogi Praeceptum commisso, excipere audeat, sublata propterea illi ipso jure quacumque auctoritate, et jurisdictione ad qualemcumque personam ab hujusmodi culpa absolvendam; adeo quidem, ut absolutio, siquam impertierit, nulla, atque irrita omnino sit, tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, ac facultate ad valide absolvendum necessaria privatus existit, quam ei per praesentes has nostras adimere intendimus; Et nihilominus, si quis Confessarius secus facere ausus fuerit, majoris quoque excommunicationis poenam, a qua absolvendi potestatem Nobis solis, Nostrisque Successoribus dumtaxat reservamus, ipso facto incurrat.

Sub poena nullitatis absolutionis.

Et excommunicationis ipso facto incurrendae, et Summo Pontifici reservatae.

Etiam tempore Jubilaei etc.

§. 5. Declarantes etiam, et decernentes, quod nec etiam in vim cujuscumque Jubilaei, aut etiam Bullae, quae appellatur Cruciatae Sanctae, aut alterius cujuslibet Indulti, Confessionem dicti complicis hujusmodi quisquam valeat excipere, eique sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, et in hoc casu, nullus Confessarius, utpote qui in hujusmodi peccati, et Poenitentis genere, jurisdictione, ut praefertur, careat, et absolvendi facultate a Nobis privatus existat, habendus sit pro Confessario legitimo, et approbato. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, praesertim, quae nuncupantur Cruciatae Sanctae, vel Jubilaei Universalis, et plenarii, necnon quibusvis Ecclesiarum, et Monasteriorum, et Ordinum quorumlibet, quorum ipsi Sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet concessis, etiam iteratis vicibus approbatis, et innovatis; Quibus omnibus, eorum tenores praesentibus pro expressis habentes, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Cum derogationibus necessariis, et opportunis.

Dispositio praesentium Confessariis inculcanda.

§. 6. Volumus demum, ac praecipimus, ut omnes Locorum Ordinarii, tam praesentes, quam futuri pro tempore existentes, in approbatione Confessariorum, tam praedictam Constitutionem Gregorii Praedecessoris, quam praesentem hanc Nostram, ab omnibus Sacerdotibus approbandis attente legi, et accurate observari curent, moneantque eos in Domino, atque hortentur, ut Sacrum Ministerium ipsorum fidei commissum summa animi innocentia, morum puritate, judicii integritate peragant, exhibeantque semetipsos, ut Ministros Christi, et Dispensatores Mysteriorum Dei; memores praeterea sint, se locum tenere, ac vices obire summi, atque aeterni Sacerdotis, qui Sanctus, Innocens, impollutus, per Spiritum Sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conscientiam nostram ab operibus mortuis, ad serviendum Deo viventi: Sedulo igitur studeant, diligenterque caveant, ne quaerentibus, et pulsantibus eorum culpa Coelum claudatur; ne deperditae Oves ad Ovile Dominicum redire properantes, eorum manibus ferarum dentibus dilaniandae tradantur; ne prodigi Filii egentes, et saucii, ad coelestem Patrem revertentes, nefaria eorum improbitate, gravioribus peccatorum vulneribus, dum adhuc in via sunt, confodiantur.

§. 7. Ut autem praesentes Literae ad omnium notitiam facilius deveniant, et nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiae Lateranensis, et Basilicae Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiae que Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Florae de Urbe, ut moris est, affigi, et publicari, sicque publicatas, et affixas, omnes, et singulos, quos illae concernunt, perinde arctare, et afficere, ac si unicuique eorum nominatim, et personaliter intimatae fuissent: utque ipsarum praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in judicio, quam extra illud, ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Earumdem publicationi in Urbe factae vim personalis intimationis, transumptis vero fides in judicio, et extra, tribuitur.

Sanctio.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrae voluntatis sanctionis, praecepti, mandati, et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo se-

Dat. die 1 Jun. 1741. ptingentesimo quadragesimo primo, Kalendis Junii Pontificatus Nostri Anno I.

X. Sub-Datarius

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

Visa de Curia

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✝ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die XVII. ejusdem Mensis, et Anni.

XX.° Contra subtrahentes, temere occupantes, occultatores, ac occulte et indebite retinentes bona mobilia et immobilia etc. ad Archihospitale Sancti Spiritus in Saxia de Urbe spectantia etc.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI DOMINI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Monita temere occupantibus bona Archihospitalis S. Spiritus in Saxia de Urbe

Literae per quas locorum ordinariis committitur, ut indebite occupantes Bona, et res Ven. Archihospitalis S. Spiritus, vel annexorum ad restituendum, scientes vero ad revelandum moneant, et contra inobedientes excommunicationis sententiam ferant.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei.

Venerabilibus Fratribus Universis Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, sive dilectis Filiis eorum Vicariis in Spiritualibus generalibus, vel Officialibus, et dilectis etiam Filiis Abbatibus, et Prioribus Nullius Dioecesis salutem et Apostolicam Benedictionem.

Significavit Nobis Venerabilis Frater Noster Antonius Maria Pallavicini modernus Archiepiscopus Neupacten. in partibus Infidelium, ac Magnus Praeceptor Archihospitalis Sancti Spiritus in Saxia de Urbe, quod nonnulli Iniquitatis Filii, quos prorsus ignorat Census, Terras, Domos, Possessiones, Bona Mobilia, et Immobilia, Scripturas publicas, et privatas Fidem tamen facientes, concernentes praesertim Confinia, et terminos Praediorum dicti Archihospitalis, Libros Rationum, et Computorum, ac jura, nec non pecuniarum summas, auri, argenti, ferri, aeris, stamni, araminis, lini, canapis, vini, olei, hordei, frumenti, et aliarum frugum quantitates, canones, libellos, laudemia, grancias, cruces, calices, patenas, candelabra, vasa aurea, et argentea, ornamenta ecclesiastica, ac eleemosynas, et subsidia charitativa, jocalia, gemmas, annulos, et torques aureos, pannos laneos, lineos, sericos, domusque supellectilia magni momenti ad dictum Archihospitale, ejusque Ecclesias, seu Commendas, aut Prioratus legitime spectan. subtraxerunt, ac temere occuparunt, easque malitiose occultare, ac occulte, et indebite detinere praesumpserunt, et praesumunt, ex quo gravia damna dicto Archihospitali valorem quinquaginta ducatorum excedentia nequiter intulerunt in Animarum suarum periculum, dictique Archihospitalis non modicum detrimentum; super quo ipse significans Apostolicae Sedis remedium imploravit. Quo circa eisdem Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, sive eorum Vicariis, vel Officialibus, ac Abbatibus, et Prioribus particulare, et separatum Territorium habentibus, ac Jurisdictionem quasi Episcopalem exercentibus, etiam si de illis personis non sint, quibus similes causae per Sedem Apostolicam committi consueverint gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentibus, quibus praesentes praesentatae fuerint, per apostolica scripta mandamus, quatenus Patriarchae, Archiepiscopi, et Episcopi, sive Vicarii, vel Officiales, singuli videlicet in suis Civitate, et Dioecesi, Abbates vero, et Priores praefati in Locis, et Terris eorum jurisdictioni subjectis tantum, si causa diligenter, et magna maturitate per eos examinata, pro rei, loci, temporis, et personarum qualitatibus, eis pro sua Conscientia videbitur expedire, omnes hujusmodi bonorum detentores, et illorum celatores, aut alias scientiam habentes, ac damnorum illatores occultos ex parte nostra publice in Ecclesiis coram Populo per eos; vel alium, seu alios mo-

beant, ut infra competentem terminum, quem eis praefixerint, ea dicto Archiospitali a se debita detentores quidem, et occupatores restituant; occultatores vero, et illa scientes revelent, et si id non adimpleverint, in alium competentem terminum, quem eis ad hoc duxerint peremptorie, praefigendum, ex tunc in eos generalem excommunicationis sententiam proferant, eamque faciant, ubi, quando, et quoties viderint expedire usque ad satisfactionem condignam, et revelationem debitam solemniter publicari. Volumus autem quod ex revelatione hujusmodi, si eam fieri contingat, non possit nisi pro civili interesse, et civiliter tantum agi, alias revelatio ipsa neque in judicio, neque extra illud fidem faciat. Volumus etiam quod earumdem praesentium transumptis, sive copiis, vel earum exemplis etiam impressis manu tamen alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo, octavo Kalendas Junii, Pontificatus nostri Anno Primo.

Dat. die 24. Maji 1741.

I. S. Villa. — I. C. Travagli Cap.
Phil. Rinaldi. — L. de Bavaris.

F. de Felicibus.

XXI.

MONIALIBUS

In Portugalliae, et Algarbiorum Monasteriis rigorosam Clausuram professis, et extra illa degentibus, injungitur reditus ad Claustra, et egressus in posterum prohibetur.

Venerabilibus Fratribus, Antistitibus Regnorum Portugalliae, et Algarbiorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Exordium a cura servandarum Virginum Deo sacrarum.

Cum Sacrarum Virginum, quae se Christo intra claustra dicaverunt, et tam carne, quam mente se Deo voverunt, ut consumment opus suum magno praemio destinatum, quo sublimior gloria est, eo major et cura esse debeat; inter praecipuas Apostolicae nostrae solicitudinis partes, illam non ultimam reputamus, ut, caeteris inter apostolicam hanc Sanctam Sedem, et Portugalliae, Algarbiorumque Regna jamdiu exortis dissidiis, benedicentes Domino, compositis, salutarem quoque nostram ad majorem Monialium in iisdem Regnis degentium progressum in via mandatorum Dei, et vocationis suae semita faciendum, operam conferamus.

Abusus inter Moniales Regnorum Portugalliae, et Algarbiae invecti, quoad exitum extra Claustra.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, quamplurimae Moniales variarum Dioecesum Regnorum hujusmodi, quae Regularem in Monasteriis quorumcumque Ordinum rigorosae, et perfectae clausurae emiserunt Professionem, variis, et in speciem quaesitis coloribus, et simulationibus, ac praesertim praetensis curandarum infirmitatum causis, non solum e Monasteriis exeunt, nec ad breve tempus, nec ad Civitates, et Oppida, ubi cujuslibet Monialis Monasterium reperitur, divertunt, verum etiam per integrum unius, ac plurium annorum spatium, et in locis a proprio uniuscujusque Monasterio longissime dissitis, moram ducunt: Eapropter fit, ut quamplurima inde scandala, et abusus incredibiles, ac Regularis perfectionis detrimenta, non sine gravi bonorum hominum offensione, oriantur: conspiciuntur enim nonnullae earumdem Monialium per plateam incedere, ad publica Spectacula, et Theatra, Comaedias, Tragedias, et Dramata, audiendi, spectandique causa, convolare; et ad alia loca nullo pacto religiosis Virginibus convenientia pergere. His accedit, quod non religiosae consuetudinis, sed, licentiosae vitae exemplo, iis, quibuscum in eorumdem Dombus commorantur, sint offensioni, et scandalo.

Praecipitur Ordinariis earum prompta ad Clausuram revocatio, sub poenis contra violantes Clausuram, ipso facto incurren.

§. 2. Hinc est, quod Nos, non quod, humilitatis nostrae admodum conscii, aliquid ad censuram licentiae vindicemus, sed quod, ad solicitudinem magis cauti, plus de Diaboli infestatione timeamus, opportunum hisce malis remedium afferre, et, quantum cum Domino possumus, debitae earumdem Sacrarum Virginum custodiae, decori, atque honestati providere cupientes, motu proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine vobis omnibus, et singulis, Venerabiles Fratres, injun-

gimus, et mandamus, ut statim ac ad Fraternitates Vestras praesentes nostrae in forma Brevis literae, aut earundem transumpta, sive exempla, etiam typis impressa, et manu alicujus publici Notarii subscripta, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munita pervenerint, illico notum faciatis, et nuntietis omnibus, et singulis Monialibus Monasteriorum, sive vestrarum respectivo, sive aliarum Dioecesum in uniuscujusque vestrum Dioecesi quacumque auctoritate, facultate, licentia, Indultis, ac privilegiis, sive per hanc Sanctam Sedem, sive per Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Episcoporum, et Regularium propositam, sive per Vos ipsos, aut Praedecessores vestros Antistites, sive per ordinarios Nostros, et ejusdem Sanctae Sedis pro tempore Nuntios quomodolibet concessis, extra claustra suorum Monasteriorum quacumque etiam infirmitatis causa commorantibus, in virtute sanctae obedientiae praecipiatis, ut intra quindecim, aut viginti dies, et non amplius, ab earumdem praesentium nostrarum literarum publicatione, et affixione, ad proprium Monasterium, in quo regularem Professionem emiserunt, redeant, ibique permaneant, aliter ipso facto poenas a Sacris Canonibus contra violantes clausuram Monialium inflictas, praeter alias vestro arbitrio irrogandas, incurrere, et incurrisse sciant, quibus sane poenis, aliisque vestro etiam arbitrio imponendis, obnoxios, et ipso facto subjectes esse decernimus, et declaramus omnes, et singulos consilium, auxilium, commodum, aliaque hujusmodi dantes, aut praestantes, ne eaedem praesentes suum sortiantur effectum.

Adhortatio ad eosdem pro praesentium executione.

§. 3. Caeterum, Venerabiles Fratres, rogamus Vos, et in Domino hortamur, ut pro eximia pietate vestra, religiosis zelo, ecclesiasticae disciplinae amore, et aeterna Sacrarum Virginum salute Fraternitatibus Vestris potissimum credita, statim hisce nostris acceptis, omnia, et singula in ipsis contenta debitae executioni mandanda curetis, super quibus vestras conscientias oneramus, ac significamus districtam Supremo Divino Judici Jesu Christo Caelesti Sacrarum Virginum Sponso reddendam esse rationem. Contendite igitur omni ope, consilio, prudentia, et auctoritate vestra, Sacerdotale Ministerium vestrum cumulate explere; Nos enim omnes opportunas, et necessarias ad ejusmodi effectum facultates, etiam auxilium Brachii Saecularis, quatenus opus fuerit, invocandi, apostolica auctoritate earumdem praesentium tenore impertimur.

Cum facultatibus opportunis.

Sublata eisdem, atque etiam Congregationi Episcoporum et Regularium facultate imposterum indulgendi egressus a Monasteriis.

§. 5. Verum, ne imposterum Indulta exeundi e Monasteriis, et extra Claustra permanendi, ob quamcumque causam, tanta facilitate Monialibus in iisdem Portugalliae, Algarbiorumque Regnis concedantur, tum Fraternitatibus Vestris, vestrisque successoribus, tum ordinariis ejusdem Apostolicae Sedis pro tempore isthic Nuntiis, tum denique ipsi Congregationi Cardinalium Episcoporum, et Regularium, quamcumque facultatem tribuendi, expediendique Indulta hujusmodi, quacumque auctoritate, potestate, privilegiis, et Indultis, quibus omnibus quoad hanc partem earumdem praesentium tenore derogamus, attributam omnino inhibemus, et inhibitam esse volumus, et declaramus. Quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Junii anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 1. Junii 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

XXI.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPAE XIV.

Suppressio et extinctio Vacabilium.

Constitutio suppressionis et extinctionis Vacabilium, seu locorum unius et alterius Collegiorum Militum Piorum, et de Lilio nuncupatorum ad exteros, et alienigenas in Romana Urbe domicilium non habentes, vel actu Sedi Apostolicae non inservientes spectantium, eorumque et omnium Romanae Curiae Officiorum Vacabilium, quae per obitum illa obtinentium vacaverint, fructuum, et proventuum Camerae Apostolicae applicatio.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Debita animi consideratione perpendentes, quod monet Beatus Gregorius Praedecessor no-

stet: Sic Pastores erga interiora studia Subditorum suorum fervere oportere, quatenus in eis exterioris quoque vitae providentiam non relinquant: ita spiritualium universi Dominici Gregis sollicitudinem gerimus, ut tamen temporalium curam prorsus non abjiciamus, praesertim in iis, quae ad Populos Ditionis nostrae ecclesiasticae specialius pertinent, quibus ex commisso Nobis Summi Pontificatus, et Principatus munere anxius providere tenemur. Cum itaque apostolicae nostrae administrationis initio Ecclesiasticum Ærarium, unde non solum in nostrorum Populorum utilitatem, sed in omnium Christifidelium commodum et subsidium, ubi tempus, et necessitas postulat, ingentes pecuniarum summae subministrari solent, ob varias temporum calamitates adeo aere alieno gravatum invenerimus, et in tanta pecuniarum egestate redactum, ut ad quotidiana, et necessaria onera ferenda amplius sufficere nequeat, aliquod gravi huic incommodo, et publicae necessitati remedium opemque in diem afferre desideramus.

Alias siquidem Romani Pontifices Praedecessores nostri, certis suadentibus causis, alia aliis temporibus Collegia Officiorum vacabilium sub variis nominibus, et nuncupationibus in Romana Curia erigere, atque instituere, iisdemque Collegiis, et eorum Officialibus, praeter plura privilegia, ac praerogativas, quamplures quoque annuos redditus, et emolumenta ex Camerae Apostolicae introitibus assignare, et applicare consueverunt, prout in eorumdem Romanorum Pontificum Praedecessorum respective literis, seu schedulis Motus Proprii super unaquaque Collegiorum praedictorum erectione expeditis plenius continetur. Hinc felic. recordat. Paulus Papa III. similiter Praedecessor noster Collegium Militum de Lilio nuncupatorum per ejus literas sub Datum Romae apud S. Marcum anno Incarnationis Dominicae MDXLVI. quarto nonas Augusti Pontificatus sui anno XII. erexit, et instituit, illudque ejusdem rec. mem. Paulus Papa IV. pariter Praedecessor noster per alias suas literas sub Datum apud S. Petrum decimo secundo Calen. Septembris anno Incarnationis praedictae MDLVI. Pontificatus sui anno II. ampliavit; Deinde vero piae mem. Pius IV. pariter Praedecessor noster aliud Militum Piorum nuncupatorum Collegium per suas literas sub Datum Romae apud S. Petrum anno ejusdem Incarnationis MDLIX. tertio Idus Martii Pontificatus sui anno primo erexit, et instituit, illudque sic a Pio IV. Praedecessore praedicto per alias suas literas sub Datum Romae apud S. Marcum Idibus Septembris anno ejusdem Incarnationis Dominicae MDLX. Pontificatus sui etiam anno primo adauxit, et ampliavit, illudque sic adauctum, et ampliatum recol. mem. Paulus V., Urbanus VIII., et Clemens X. Romani Pontifices similiter Praedecessores nostri per eorum literas, seu schedulas Motus Proprii etiam ampliarunt, prout in Constitutione praedicti Clementis X. Praedecessoris sub Datum Romae apud S. Mariam Majorem decimo Cal. Januarii anno praedictae Incarnationis MDCLXXII. desuper expedita plenius continetur, necnon per praedictos, seu alios Romanos Pontifices, aliae forsan additiones, seu ampliationes, aut forsan immutationes, reformationes, aliaeque similes provisiones tam quoad Officialium, seu portionum Collegiorum hujusmodi numerum, quam super annuos redditus, et emolumenta eisdem Collegiis, eorumque Officialibus respective applicatos, et appropriatos factae fuerunt.

Nos igitur animadvertentes, quod hujusmodi Officia, portiones, et loca in eam quantitatem, et multitudinem excreverunt, ut in eorum fructibus, et redditibus solvendis Camera nostra Apostolica maximopere gravetur, re mature deliberata, decrevimus Officia, portiones, et loca hujusmodi moderari, reducere, et ad minorem numerum redigere, nonnullorum Officiorum, seu locorum Collegii de Lilio, et alterius Piorum respective nuncupatorum Militum extinctione, et suppressione facta, restituto eorumdem possessoribus infrascriptis modis, et forma pretio, ut Camera nostra praedicta aliquod inde levamentum accipiat, prout Ecclesiasticae Reipublicae indemnitas, et paterna nostra exigit sollicitudo. Sed quoniam justitiae ratio, et caritatis ordo postulat, ut temporali Ditioni Sanctae Romanae Ecclesiae Subditi in percipiendis ex publico Ærario nostro commodis, qui ejusdem graviora onera quotidie ferunt, et sustinent, praeferantur Exteris, seu Forensibus, atque Alienigenis; propterea omnes, et singulas omnium et singulorum Praedecessorum praedictorum respective literas, eorumque singulas schedulas Motus Proprii super de Lilio, et Piorum respectiva Militum Collegiorum erectione, necnon

eorum respective additione, et ampliatione, omniumque gratiarum, privilegiorum, et praerogativarum concessione ab iisdem Praedecessoribus quomodolibet editas, earumque integros tenores praesentibus nihil penitus omisso, perinde ac si de verbo ad verbum insertae forent, pro expressis habentes, Motu Proprio, et ex certa scientia, ac mera deliberatione nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine omnia, et singula de Lilio, et Piorum respective nuncupatorum Militum Collegiorum praedictorum Officia, Portiones, seu Loca vacabilia per quosilibet Exteros, et Alienigenas, et temporali Ditioni Sanctae Romanae Ecclesiae non Subditos quantumlibet speciali expressione, ac specialissima nota, et mentione dignos quomodolibet possessa, una cum omnibus, et singulis praerogativis, et privilegiis, eis, eorumque respective Officialibus quomodolibet concessis, suspenso tamen hujusmodi Officiorum, seu Locorum vacabilium de Lilio, et Piorum respective nuncupatorum, per Exteros, et Alienigenas possessorum suppressionis, extinctionis et reductionis a Nobis per praesentes, ut infra faciendarum effectu, donec, et quousque alia a Nobis inferius statuenda, et decernenda eorum plenarium quoque sortita fuerint effectum, Apostolica Auctoritate supprimimus, extinguimus, et reducimus; omnia vero praedictorum Officiorum, seu Locorum vacabilium de Lilio, et Piorum per Exteros, et Alienigenas possessorum, et a Nobis per praesentes, ut praefertur, suppressorum, extinctorum, et reductorum jura, obventiones, aliosque quoscumque proventus semper salva, et illaesa remanere volumus ad commodum Sedis Apostolicae, ita quod ab eis, qui hactenus illas, et illos solverunt etiam Congregationibus Regularibus adhuc solvantur, et solvi debeant, nihilque desuper innovatum censeatur, perinde ac si eaedem praesentes litterae minime emanassent, ac si Officia, Portiones, et Loca vacabilia praedicta per praesentes minime suppressa, et extincta fuissent.

Ut vero in Officiorum hujusmodi suppressione, extinctione, et reductione, nec non eorumdem applicatione, et incorporatione aliquis Ordo teneatur, illarum effectum protrahi volumus, atque executioni demandari sancimus, servato infrascriptarum legum, et conditionum moderamine, ut nimirum dilectus Filius Pompejus Tituli Sancti Eusebii Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis Aldrovandus nuncupatus Prodatarius Noster, vel Datariae Apostolicae Datarius, seu Prodatarius pro tempore existens, tempore sibi bene viso de unoquoque ex praedictis utriusque Collegii Militum de Lilio, et Piorum Officialibus, et Possessoribus Exteris, et Alienigenis, et de cujuslibet ipsorum respective Officiis, et Locis vacabilibus a Nobis per praesentes suppressis, et extinctis Urnam, sive Urnas, sortis servata forma, ac solemnitate in Locorum Montium non vacabilium extractionibus servari solita, conficiat, ac intus Urnam confectam, sive Urnas confectas nomina eorum dumtaxat Officialium, et Possessorum, qui Exteri, et Alienigenae existunt, reponat, exceptis pro nunc illis Exteris, et Alienigenis, qui Almam Urbem nostram continuo inhabitant, vel in ea domicilium retinent, aut Sedi Apostolicae praedictae actu inserviunt, quos donec, et quousque praefatam Urbem inhabitaverint, vel in ea domicilium habuerint, vel actu inservierint, ab Urna, seu Urnis praefatis, et sortionis periculo eximi, et pari cum nostris Subditis benevolentiae nostrae studio, et favore frui volumus.

Caeteri autem Exteri, Forenses, et Alienigenae praedicti solemnis sortitionis aleam subeant et experiantur jussu, et mandato praefati Pompeii Cardinalis, et Prodatarii Nostri, et Datariae praedictae Datarii, seu Prodatarii pro tempore existentis statutis diebus ineundae intra vires rei, et quantitatem pretii, quod Camera nostra praedicta cuilibet Officiali, Possessori, ut praefertur, extracto in promptu restituendum habuerit, vel in numerata pecunia, vel in tot Locis Montium non vacabilium juxta currentem valorem computandis, illorumque Officialium, ac Possessorum praedictorum favore, qui eadem Loca Montium non vacabilium acquirere voluerint, cum solita litterarum patentium Franchitia libere assignandis; si autem Forenses, sive Exteri praedicti eorum Officia in personas Subditorum nostrorum post earumdem praesentium publicationem revera, vel etiam simulata resignare curaverint, ne fraus ulla huic nostrae constitutioni, voluntati, et dispositioni hujusmodi unquam fieri valeat, praecipimus, et mandamus, ut, secuta earumdem praesentium publicatione, quaecumque Officia, seu Loca vacabilia praedicta, quae ab Exteris, et Alie-

nigenis, illis dumtaxat, qui in Urbe nostra domicilium retinent, vel Sedi Apostolicae actu inserviunt, ut praefertur, exceptis, in nostrae temporali Ditioni Subditorum personas, vel in eosdem Exteros, seu Alienigenas Urbem nostram inhabitantes, vel actu Sedi praedictae inservientes quoquo modo, et sub quovis quaesito praetextu, aut colore etiam in vim mandati Judicis resignare contigerit, adhuc tanquam Officia, seu Loca vacabilia a Forensibus, et Alienigenis possessa haberi, et censeri, atque ad effectum extractionis praedictae reputari omnino debeant, ac veluti caetera Officia, seu Loca a Forensibus realiter possessa in extractionis Urns, seu Urnis praedictis a dicto Pompejo Cardinale, et Prodatario nostro, ac Datariae praedictae Datario, seu Prodatario pro tempore existente extrahenda reponantur.

Quo vero ad summam pretii a nostra Camera praedicta restituendi, seu persolvendi, per easdem praesentes pariter statuimus, et mandamus easdem pecunias restitui, seu persolvi debere per Cameram nostram praedictam, quas dicto Pompejo Cardinali Prodatario nostro, vel Datariae praedictae Datario, vel Prodatario pro tempore existenti legitime constiterit, vere, et realiter, et cum effectu per ipsorum Officiorum Titulares, sive eorum Auctores, aut illos, quibus facultas disponendi de dictis Officiis a Nobis per praesentes, ut praefertur, suppressis, et extinctis, vel eorum aliquo in toto, vel in parte Apostolica Auctoritate praedicta concessa fuerit, eidem Camerae, sive Datariae Apostolicae nostris, illarumque respective Ministris, et Officialibus tam in Capsam sub nomine pretii, quam pro expeditione fuisse persolutas, ita quod respectu earumdem pecuniarum Camerae, seu Datariae nostrae hujusmodi solutarum, ne in minimo quidem de proprio damnificati remaneant, et donec illas receperint, ad eorum creditum, et liberam dispositionem penes nostrum Montem Pietatis de Urbe praedicta describendas fore.

Praeterea omnia, et singula cujuscumque erectionis, et institutionis quovis nomine nuncupatorum Collegiorum Officia vacabilia non solum a Forensibus, sed etiam a Subditis nostris possessa (exceptis dumtaxat illis, quae aliquod exercitium requirunt) quae quovis modo, et quovis tempore vacare contigerit, et nunc videlicet pro tunc, et postquam singulorum Officiorum hujusmodi respective vacationis casus evenerit, eadem Apostolica Auctoritate similiter perpetuo applicamus, appropriamus, et incorporamus, ac ex nunc pro applicatis, appropriatis, et incorporatis haberi volumus, atque applicata, appropriata, et incorporata esse decernimus; mandantes etiam et volentes easdem praesentes, et in eis contenta quaecumque etiam ex eo, quod singuli Officiales et Possessores, aliique ut supra nominati praemissis non consenserint; nec ad ea vocati et auditi fuerint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel alio quovis etiam quantumvis magno, et inexcogitato, et substantiali defectu, etiam ex eo super praemissis solemnitates, et alia quaevis servanda, et adimplenda, servata, et adimpleta minime fuerint, aut ex alio quolibet capite a Jure, vel Facto, aut Statuto, vel consuetudine aliqua resultante, seu etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, aut quocumque alio colore etiam in corpore Juris, seu occasione, vel causa quantumvis justa, rationabili, et privilegiata, etiam tali, quae ad effectum validitatis praedictorum specialiter, et individue exprimenda foret, aut quod de voluntate nostra hujusmodi, vel aliis superius expressis, seu illatis nihil ullibi appareret, seu aliter probari posset, notari, impugnari, invalidari, in Jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos Juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum aperitione Oris, reductionis ad viam, et terminos Juris, aut aliud quocumque Juris, Facti, gratiae, et Justitiae remedium impetrari, seu etiam motu, et potestatis plenitudine similibus concedi, aut sic impetrato, aut concesso quempiam uti, seu se juvari in Judicio, et extra posse, neque praesentes sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis dispositionibus pro tempore, et quomodolibet faciendis comprehendi, sed semper ab illis exceptas, perpetuoque validas, et efficaces existere, et fore suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, sicque, et non alias per quoscumque Judices etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et definiendi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et

inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari Apostolica Auctoritate praedicta earumdem tenore praesentium decernimus, et declaramus: non obstantibus praedictis fel. record. Julii II., Leonis X., Pauli III., Pauli IV., Pauli V., Urbani VIII., Clementis X., et aliorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus, et Indultis, ac Privilegiis Collegiis praedictis, illorumque singularibus personis quomodolibet concessis; nec non praedictae piae memoriae Pii Papae IV. de Gratiis Cameram praedictam concernen. in eadem Camera registrandis, ac nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis etiam Consistorialiter desuper in genere, vel in specie editis; etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, et quibuscumque etiam quantumvis efficacissimis clausulis, irritantibusque decretis roboratis; ac alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, ac superius innovatis, quibus omnibus, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia forma ad hoc servanda foret tenoris hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, inserti forent, praesentibus pro pleno, et sufficienter expressis; ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris hac vice dumtaxat, motu, et potestatis plenitudine similibus derogamus, ac derogatum esse volumus, et decernimus, ceterisque contrariis quibuscumque. Per praesentes autem non intendimus illum, et illos, qui ratione gravis aetatis juxta Datariae praedictae stylum, et observantiam ad Officii resignationem non admittuntur, sub praemissa pretii restitutione comprehendi.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae suppressionis, et extinctionis, applicationis, approbationis, incorporationis, Decreti, Statuti, Mandati, declarationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Siquis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo octavo Idus Junii Pontificatus Nostri Anno Primo. Dat. die 6. Junii 1741.

P. Card. Prodatarius.

VISA DE CURIA *Pro D. Cardinali Passioneo.*

N. Antonelius.

Cajetanus Amatus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Nostri JESU CHRISTI millesimo septingentesimo quadragesimo primo Indictione quarta die vero vicesima secunda Junii Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, et Domini Nostri Domini BENEDICTI Divina Providentia Papae XIV. Anno primo, supradicta Constitutio affixa, et publicata fuit ad valvas Basilicae Lateranensis, et Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicae, Curiae generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Florae, ac in aliis locis solitis et consuetis Urbis per me Petrum Righum Apostolicum Cursorem.

Sebastianus Amadori Magister Cursorum.

XXI.

Concessio Abbati Monasterii Abbatiae Archiducalis nuncupati Oppidi Stambsensis, sive in Stambs Cistercien. Ordinis Dioecesis Brixinen. Cruces, Patenas, Calices, Tabernacula etc. etc. benedicendi, et cum oleo ab aliquo catholico Antistite confecto consecrandi etc.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

In Suprema Apostolicae Dignitatis specula, meritis licet imparibus, divina dispositione constituti votis personarum quarumcumque,

praesertim Monasteriorum regimini praesidentium ad nos, et Monasteriorum ipsorum honorem, et dignitatem tendentibus sollicitis studiis intendimus, utque illa in suis juribus ad Omnipotentis Dei laudem proficiant opem, et operam efficaces quantum Nobis ex alto conceditur favorabiliter adhibemus, ac ea quae propterea a Praedecessoribus Nostris Romanis Pontificibus provide emanarunt Nostrae approbationis munimine solidamus, ac alias desuper disponimus, prout conspicimus in Domino salubriter expedire. Sane pro parte dilecti filii Jacobi Mulpock Monachi infrascripti Ordinis expresso professi ac moderni Abbatis Monasterii Abbatiae Archiducalis nuncupati Sedique Apostolicae immediate subjecti Oppidi Stambsensis, sive in Stambs Cistercien. Ordinis Brixien. Dioecesis Nobis nuper exhibita petitio continebat quod alias felicis recordationis Innocentius PP. VIII. Praedecessor Noster tunc existenti Abbati Monasterii Cistercii ejusdem Ordinis Cabilonen. Dioecesis, aliisque quatuor Primis ejusdem Ordinis Abbatibus, ut ipsi eorumque respective successores pro tempore existentes perpetuis futuris temporibus Vestimenta, et Paramenta Sacra, Pallas, et alia ornamenta Ecclesiastica tam ipsius Ordinis, quam aliorum, quae ad eorum Monasteria undequaque deferrentur benedicere, ac Altaria, Calices, Patenas in quibuslibet locis d. Ordinis Sacro Chrismate prius ab aliquo Catholico Antistite recepto consecrare possent, et valerent, concessit, et indulsit, pro ut in literis Apostolicis ejusdem Innocentii Praedecessoris, quarum tenorem pro expresso haberi volumus plenius continetur. Et subinde piae memor. Urbanus PP. etiam VIII. pariter Praedecessor Noster postquam Gregorius PP. XIV. similiter Praedecessor Noster Indulta, et Privilegia hujusmodi eidem Ordini illiusque Abbatibus tam per d. Innocentium quam per quoscumque alios Romanos Pontifices pariter Praedecessores Nostros concessa ad Abbates ejusdem Ordinis Congregationis Hispaniarum extenderat, eadem Privilegia, et Indulta Praesidi omnibusque aliis Abbatibus praefati Ordinis Congregationis tamen superioris Germaniae cum omnibus, et singulis praerogativis, concessionibus, facultatibus, exemptionibus, et immunitatibus in ejusdem Gregorii Praedecessoris Literis contentis per alias suas literas in forma Brevis sub Annulo Piscatoris desuper sub datum Romae apud S. Mariam Majorem die X. mensis Junii Anni Domini MDCXXIV. expeditas communicavit, cujus quidem communicationis vigore omnes illarum Partium praefati Ordinis, et praesertim primodicti Monasterii Abbates Privilegiis, et Indultis praefatis tam in propria eorum Monasterii Ecclesia, quam extra eam usque tunc et ab immemorabili tempore saepius usi fuerunt, donec paucis ab hinc annis primodicti Monasterii ultimo Abbati a Ven. Fratri Nostro moderno, seu tunc existente Episcopo Brixinen. sub aliquibus praetextibus usus Privilegiorum, et Indultorum hujusmodi impeditus fuit; quapropter lite, et causa desuper inter primod. Monasterii ultimum Abbatem, et tunc existentem Episcopum praefatos ex una, et altera partibus in Congregatione Venerabilium etiam Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Ritibus Ecclesiasticis praeposita introducta, post nonnullas rationes hinc inde adductas ab eadem Congregatione prodiit resolutio — *Servanda esse decreta Anni millesimi sexcentesimi quinquagesimi noni* — quibus generaliter prohibetur consecratio cum Sacro Oleo, nisi adsit indultum particulare; Cum autem sicut eadem petitio subjungebat, resolutio hujusmodi non tam gratiis, privilegiis, et indultis a Nostris Praedecessoribus praefatis d. Ordini, et praesertim per viam communicationis pro tempore existentibus primod. Monasterii Abbatibus concessis adversetur, quam in eorum dedecus cum Acatholicorum derisione vergat, propterea que Jacobus praefatus, ne ipse ejusque successores primod. Monasterii Abbates pro tempore existentes privilegiis, et indultis hujusmodi orbati, et ne pluribus in locis sacra Vasa, aliaque infrascripta ob distantiam ab Episcopis, ac arduum et dispendiosum iter diu sine benedictione, et consecratione respective remaneant, primodictique Monasterii, ac suo, suorumque successorum decori, et Orthodoxae Fidei Cultorum in illis partibus degentium utilitati, et commoditati consulere cupiens plurimum cupiat sibi ut infra benigne indulgeri; quare pro parte dicti Jacobi Nobis fuit humiliter supplicatum quatenus sibi ejusque successoribus primod. Monasterii Abbatibus pro tempore existentibus praefatis in praemissis opportune providere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur qui quantum in Domino possumus Ecclesiarum, et Monasteriorum

quorumlibet ac Personarum eorum regimini praesidentium decori, divinique cultus incremento opportune consulimus, praefato Jacobo et successoribus praefatis specialem gratiam facere volentes, ipsumque Jacobum a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit ad effectum praesentium tantum consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati eidem Jacobo, quod ipse ejusque successores primod. Monasterii Abbates pro tempore existentes praefati de caetero perpetuis futuris temporibus Cruces, Patenas, Calices, Tabernacula, Custodias etiam pro conservatione Sanctissimi Eucharistiae Sacramenti, sacrarumque Reliquiarum ac Purificatoria, Corporalia, Pallas, et Linteamina Altarium, ac Vestes Sacerdotales, aliaque Ornamenta et Paramenta sacra, Campanas, sacraque Vasa, ac sacras Supellectiles, ac Altaria de novo constructa, seu restaurata, seu translata aut mutata in propria Ecclesia pro illius usu, et si ad illam nonnumquam aliunde deferantur ad formam Privilegiorum praefato Abbati Cistercii aliisque quatuor primis ejusdem Ordinis Abbatibus praefatis per dictum Innocentium Praedecessorem, ut praefertur concessorum benedicere, et cum Oleo ab aliquo Catholico Antistite confecto respective consecrare, ac omnibus et singulis Privilegiis, exemptionibus, praerogativis, facultatibus, praeeminentiis, libertatibus, immunitatibus, antelationibus, indultis, favoribus, et gratiis quibus alii ejusdem Ordinis Abbates tam vigore indultorum, et privilegiorum praefatorum, et seu illorum communicatio iis hujusmodi, quam alias utuntur fruuntur potiuntur, et gaudent pariformiter, et absque ulla prorsus differentia uti, frui, potiri, et gaudere libere et licite possint, et valeant tenore praesentium concedimus, et indulgemus, ac plenam, liberam et omnimodam potestatem licentiam, et facultatem desuper impartimur, nec non dictum Jacobum ejusque successores praefatos super praemissis per quascumque Personas quavis auctoritate, dignitate, et praeeminentia etiam speciali mentione digna fulgentes quovis praetextu, colore vel ingenio publice vel occulte, directe, vel indirecte molestari, inquietari vel perturbari nullatenus unquam posse, neque debere ac easdem praesentes literas etiam ex eo quod quicumque in praemissis interesse habentes illis non consenserint, et ad id vocati, et causae propter quas illae fiant, et factae sint coram Ordinario Loci tanquam Sedis Apostolicae Delegato, vel alias examinatae et verificatae non fuerint, aut ex alio quocumque capite juridico, et legitimo de subreptionis, vel obreptionis seu nullitatis vitio, vel intentionis Nostrae aut quolibet alio quantumvis substantiali substantialissimo inexcogitato aut specificam, et individuam mentionem, et expressionem requirente defectu notari, impugnari, invalidari, retractari in Jus aut controversiam revocari, aut ad viam et terminos Juris reduci, aut adversus illas restitutionis in integrum, aut aliud quodcumque Juris, facti vel, gratiae remedium impetrari, seu etiam motuproprio, et ex certa scientia deque Apostolicae Potestatis plenitudine concesso et impetrato uti, vel se juvari posse, atque ipsas praesentes Literas sub quibuscumque similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, modificationibus, derogationibus, aliisque contrariis dispositionibus etiam per Nos, et Successores Nostros Romanos Pontifices pro tempore existentes, et Sedem eamdem etiam motu pari, deque scientiae et potestatis plenitudine similibus sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiamsi de illis eorumque toto tenore ac Data specialis mentio fiat pro tempore factis, et concessis ac facien., et conceden. comprehensas, sed semper et omnino ab illis exceptas et quoties illae emanabunt, toties in pristinum et validissimum, ac eum in quo antea quomodolibet erant statum restitutas repositas ac plenarie reintegratas ac de novo etiam sub quacumque posteriori Data per dictum Jacobum, at successores suos praefatos quandocumque in posterum eligenda concessas esse et fore, sicque et non alias per quoscumque Judices Ordinarios vel delegatos quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praefatae S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos Vicelegatos dictaeque Sedis Nuncios, et quoslibet alios quavis auctoritate, potestate, praerogativa, et privilegio fungentes, ac honore et praeeminentia fulgentes judicari et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari

irritum et inane decernimus. Non obstantibus quibusvis etiam in Synodalibus Provincialibus, et Generalibus Conciliis editis vel eden. specialibus vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et quatenus opus sit dicti Ordinis etiam Juramento Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis et consuetudinibus, Privilegiis quoque Indultis, et Literis Apostolicis dicto Ordini illiusque Abbati; et aliis quibusvis Superioribus, et Personis in contrarium eorumdem praemissorum quomodolibet forsan concessis, approbatis, et innovatis, qui bus omnibus et singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione alias de illis eorumque totis tenoribus specialis specifica expressa, et individua ac de verbo ad verbum non autem per clausulas generales idem importantes mentio seu quaevis alia expressio habenda, aut etiam aliqua etiam exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso et forma in illis tradita observata inserti forent, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris latissime et plenissime, ac specialiter et expresse, nec non opportune, et valide hac vice dumtaxat harum serie derogamus caeterisque contrariis quibuscumque. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc Paginam nostrae absolutionis perpetuae concessionis indulti licentiae et facultatis impartitionis decreti et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Dioecesis Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLI. quarto Idus Junii Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 10. Jun. 1741.

XXII. MERCIMONIA

Super eleemosynis Missarum vetantur, sub poena Censurarum, quarum absolutio Summo Pontifici reservatur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, et Episcopis universis, gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Quanta cura adhibenda sit, ut Sacrosanctum Missae Sacrificium non solum omni Religionis cultu, ac veneratione celebretur; verum etiam ut a tanti Sacrificii dignitate cujusvis generis mercedum conditiones, pacta, et importunae atque illiberales eleemosynarum exactiones potius, quam postulationes, aliaque hujusmodi, quae a simoniaca labe, vel certe a turpi quaestu non longe absunt, e medio tollantur, nemo est ex Catholicae Fidei cultoribus, qui ignoret.

A Missarum celebratione quaelibet sordities species arcenda.

§. 1. Verum eousque tandem progressa est, sicut non sine ingenti cordis nostri moerore undique accepimus, nonnullorum, sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum Virorum avaritia, quae est idolorum servitus, ut eleemosynas quidem seu stipendia propter Missarum celebrationem, juxta locorum consuetudines, vel Dioecesanarum Synodorum Sanctiones, in subsidium alimentorum uniuscujusque Sacerdotis duntaxat, pro regionum opportunitatibus praescripta, colligant; Missas vero celebrari curent alibi, ubi eleemosynae, seu stipendia, vel consuetudine, vel Synodali lege, pro singulis Missis attributa sunt minoris pretii, quam illic, ubi accipiuntur, darentur.

Abusus in hac materia introducti.

§. 2. Id quam absonum sit, atque alienum ab ipsa, sive expressa, sive tacita pie offerentium voluntate, omnes plane intelligunt. Nec aliter existimandum est; in illa enim potius Missas esse celebrandas quisque vult, ad quam, religionis, et pietatis stimulis ductus, eleemosynas confert, aut in qua quispiam fortasse tumulatus est, quam in alia Ecclesia sibi prorsus ignota. Quod sane, veluti mercaturis faciendis a turpis lucri cupiditate inductum, non solum ab avaritiae suspicione, et vitio, verum etiam a furti crimine, unde restitutioni subjacet, haud immune, in causa est, ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura hujusmodi venit, graviter offensi, ab eleemosynis ad celebrandas Missas amplius offerendis sese abstineant.

Quibus frustratur offerentium voluntas.

§. 3. Execrabilem hujusmodi abusum alicubi sensim irrepentem detestantes Romani Pontifices Praedecessores Nostri, de consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Uni-

Idem olim a Summis Pontificibus damnati.

versalis Inquisitionis contra haereticam pravitatem, tum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, decretum voluerunt, nimirum a quolibet Sacerdote, stipendio, seu eleemosyna majoris pretii pro celebratione Missae a quocumque accepta, non posse alteri Sacerdoti Missam hujusmodi celebraturo stipendium, seu eleemosynam minoris pretii erogari, etsi eidem Sacerdoti Missam celebranti, et consentienti, se majoris pretii stipendium, seu eleemosynam accepisse indicasset.

Adhortatio ad Episcopos pro extirpanda avaritiae labe.

§. 4. Eapropter Vos, Venerabiles Fratres, in Apostolici Ministerii, et solicitudinis Nostrae partem adscitos, rogamus, et maximopere in Domino hortamur, ut custodientes vigilias super gregibus vestris, enitamini, ne ea pestis amplius pervagetur, sed ut penitus extinguatur. Ab avaritia enim, tamquam a radice, mala omnia germinant; quam quidam appetentes, arraverunt a Fide, inseruerunt se doloribus multis. Avaritia quidem nulla potior contagio, quae conceptam apud omnes Sacerdotalis dignitatis perfectionisque opinionem magis inficiat evellatque. Avaritia opibus Deum posthabere, ac servire Mammonae docens, efficit, ut Avari haereditatem non habeant in Regno Christi, et Dei. Quod si haec in Laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda, quid in ecclesiasticis viris, qui terrenis rebus nuntium miserunt, qui in sortem Domini vocati, qui Deo mancipati sunt? Quid, quod non per mundana lucra, sed per Altaris ministerium, tam sordide, et cum sanctissimarum legum contemptu, et cum Sacerdotalis characteris dedecore, in avaritiam praecipiti animo rapiuntur? Contendite igitur, Venerabiles Fratres, quibus Christi ovium cura demandata est, non solum ut verbo, et exemplo praeeuntes, Christi sitis bonus odor in omni loco, unde populi vestigia vestra sequantur; verum etiam ut Ecclesiasticos primum, deinde Laicos viros ab infectis vitiorum pascuis avertentes, per viam mandatorum Dei ad Caeleste Ovile currere doceatis.

Injungitur publicatio Edictorum contra illicitos quaestus.

§. 5. Quoniam autem ita comparatum est, ut praesentis poenae metu salutaribus monitis facilius obtemperetur; per Edictum in vestris Dioecesibus proponendum affigendumque, universis notum facite, quemcumque, qui eleemosynas, seu stipendia majoris pretii pro Missis celebrandis, quemadmodum locorum consuetudines, vel Synodalia Statuta exigunt, colligens, Missas, retenta sibi parte earumdem eleemosynarum, seu stipendiorum acceptorum, sive ibidem, sive alibi, ubi pro Missis celebrandis minora stipendia, seu eleemosynae tribuuntur, celebrari fecerit, Laicum quidem, seu Saecularem, praeter alias arbitrio vestro irrogandas poenas, Excommunicationis poenam, Clericum vero, sive quemcumque Sacerdotem, poenam Suspensionis ipso facto incurrere; a quibus nullus per alium, quam per Nos ipsos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit. Fore autem in Domino confidimus, ut unusquisque memor conditionis suae, posthac bene consultum velit animae suae, nec tam salutares leges censurasque ecclesiasticas parvipendat. Interea Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem, in populos etiam curae vestrae commissos redundaturam, peramanter impertimur.

Cum poena Excommunicationis a Laicis et suspensionis a Sacerdotibus ipso facto incurren., et Summo Pontifici reservatae.

§. 6. Volumus autem, ut praesentium literarum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. mensis Junii, anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Primo.

Praesentium transumptis fidem praestari sancitur.

Dat. die 30. Junii 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

XXIII.

DE EODEM ARGUMENTO

Breve encyclicum ad Episcopos Provinciae Pedemontanae.

Venerabili Fratri, Archiepiscopo Taurinensis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabili Fratri, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pro eximia tua pietate observantiaque, quam canonicae disciplinae praestare debes, Venerabilis Frater, quem pastoralis creditarum Tibi ovium cura jamdiu laudabiliter imposita com-

Abusus super Missarum eleemosynis in Dioecesibus Pedemontii

Foec tempo-ris vigente

mendat, plane non dubitamus, quia permolestum quoque Fraternitati Tuae accidat, quod Nos per alias nostras in simili forma Brevis literas ad universos Catholici Orbis Antistites, hac ipsa die datas, ac typis impressas, Tibique cum hisce insimul reddendas, non sine effusis lacrymis communicamus. Etsi autem detestabilem in Missarum celebratione mercaturam, de qua tantopere querimur, alibi etiam fieri accepissemus, non ea tamen, nec tanta cum turpis lucri aviditate exerceri noveramus, quam a nonnullis Pedemontii Ecclesiasticis, et Laicis viris frequentari recentibus nuntiis certiores facti fuimus, ut salutare, ad tam sordidae negotiationis, et criminis notam a Dioecesibus Pedemontii penitus delendam, remedium adhibere satageremus. Verum Nos, ne opinionem, quam omnes de ecclesiasticae disciplinae decore, et observantia in Pedemontii Dioecesibus vigente habent, minuere videremur, et ut debitis apostolicae solicitudinis officiis faceremus satis, id scribendi inivimus consilium.

Episcoporum zelus excitatur, ad eos evellendos.

§. 1. Itaque quemadmodum facile hinc perspicis, Venerabilis Frater, non obscurum hac in re peculiaris nostrae erga unumquemque Pedemontii Antistitem caritatis testimonium, ita vehementer enitaris oportet, ut omnem tam pro negotii gravitate, quam pro nostrae providentiae ratione operam colloces, ut de contagione mercaturae hujusmodi penitus extincta Tecum gratulemur.

Imploreto etiam auxilio brachii saecularis.

§. 2. Verum si malorum hominum pervicacia tanta fuerit, ut, poenis per easdem literas nostras irrogandis arroganter despectis, ad eam confringendam Brachii saecularis auxilio Tibi opus sit, illud invocare ne omittas, minime dubitans, quin libentius quam optas, Tibi praesto sit.

Commendatur Religio Seren. Sardiniae Regis.

§. 3. Tanta namque est Carissimi in Christo Filii Nostri Caroli Emanuelis Sardiniae Regis illustris in Nos, et Apostolicam hanc Sanctam Sedem observantia saepissime rebus ipsis probata, ut majora in dies regiae, non solum erga Nos ipsos, sed etiam erga Fraternitatem Tuam pietatis, et pro Ecclesiastica disciplina zeli, ac patrocinii argumenta Nobis certo polliceamur. Interea Fraternitati Tuae Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. Junii MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 30 Junii 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

CONFIRMATUR XXIV.

Militia S. Januarii Episcopi, et Martyris a Carolo Rege utriusque Siciliae erecta: ejusque Officialibus et Militibus plura Indulta, et Privilegia conceduntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam

Proemium

Romanae Ecclesiae benignitas spirituales gratias, et favores liberaliter impertire solet Catholicis Principibus, quorum eximia devotio, fideique sinceritas, et praeclara Majorum virtutum merita in ejus conspectu clarere noscuntur, et piis eorum Votis annuens, quae ad augendum Divinum Cultum, fovendamque Christianorum pietatem laudabiliter ab eis instituta sunt, apostolicae confirmationis praesidio munire non recusat, prout in Domino conspicit salubriter expedire.

Militia S. Januarii a Rege utriusque Siciliae erecta.

§. 1. Nuper quidem exposuit Nobis Dilectus Filius Noster Trojanus Tit. S. Caeciliae S. R. E. Cardinalis de Aquaviva nuncupatus, nomine Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Siciliae, et Hierusalem, et Terrae citra Pharum Regis Illustris, et Infantis Hispaniarum, quod ipse Carolus postquam de praefato Regno ex gratia, et liberalitate Sedis Apostolicae a Sede praedicta meruit investiri, atque ea, quae ad ejusdem Regni felix regimen, ac firmum praesidium conducerent, provide disposuit, volens religionem suam, ac pietatem erga Deum, per quem Reges regnant, et legum Conditores justa decernunt, et piam animi devotionem erga gloriosum Martyrem, et Episcopum Januarium Neapolitanae Civitatis, et totius Regni Patronum, illustri actu omnibus testatam facere, necnon aliquod praecipuum habere, unde gratis, acceptisque personis, optime de se, ac Regno meritis, Regiae voluntatis testimonium posset provenire, ad laudem, et gloriam Omnipotentis Dei, ad Catholicae Religionis propagationem, et defensionem, ac Christianae pietatis augmentum unam laudabilem Confraternitatem, seu Societatem Nobilium Militum, ad instar alterius celebris Societatis, seu Militiae Velleris aurei nuncupatae, pro sexaginta Fratribus, seu Militibus,

Militiae numerus, et Officialium munera.

vel etiam pro quocumque majori, vel minori eorumdem numero, prout Primati ejusdem Societatis magis placuerit, una cum Cancellario, Thesaurario, Secretario, et Caeremoniarum Magistro, quorum Caput, et Primas Ipse, et qui in dicto Regno Siciliae ei legitime succederet, esse deberet, sub titulo, seu invocatione, et patrocinio ejusdem S. Januarii Episcopi, et Martyris, quibusdam praescriptis Regulis, ac Capitulis, instituit: ut vero praefatae Societati ab Eo, ut praefertur, institutae spiritualium gratiarum dona, honor, firmitas, et decus valeant accedere, Nobis pro parte dicti Regis Caroli humiliter supplicavit, ut apostolicis gratiis, et favoribus eam prosequi, et de Nostra benignitate pro praedictae Societatis, seu Militiae majori stabilitate, ac spirituali directione, conservatione, decore, et ornamento opportune providere dignaremur.

Confirmatio eorumdem Pontificia.

§. 2. Nos igitur, qui eumdem Carolum Regem speciali dilectionis affectu ex visceribus charitatis prosequimur, et ejus commendabile institutum promovere in Domino desideramus, hujusmodi supplicationibus inclinati, praenominatam Societatem, seu Militiam sub invocatione, et protectione S. Januarii Episcopi, et Martyris, cum quibusdam laudabilibus Regulis, Ordinationibus, et Statutis erectam, de nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, auctoritate apostolica tenore praesentium approbamus; et confirmamus, et perpetuae, ac inviolabilis firmitatis robur adjicimus.

Conceditur Cancellario facultas eligendi vel Confessarium deputandi.

§. 3. Praeterea eumdem Carolum Regem, et dictam Societatem, seu Militiam specialibus gratiis, et favoribus prosequi volentes, Primati, Cancellario, Thesaurario, Secretario, et Caeremoniarum Magistro Societatis, seu Militiae hujusmodi nunc, et pro tempore existentibus, et praeterea sexaginta Confratribus, vel etiam majori eorum numero, dummodo tamen numerum centum Fratrum, seu Militum, comprehensis etiam dictis Officialibus non excedant, auctoritate praedicta concedimus, et impartimur, ut Cancellarius ipsius Societatis pro tempore existens in Episcopali seu Archiepiscopali dignitate, prout in Statutis ejusdem Societatis continetur, constitutus, seu Presbyter ad audiendas confessiones idoneus, per ipsum tamen Cancellarium ad hoc deputandus, vel per ipsos Confratres, eosdemque Officiales extra fines dicti Regni utriusque Siciliae commorantes, ex

Eligendi vero Militibus extra Regnum existen.

approbatis tamen a Locorum Ordinariis eligendus, ipsos, et eorum singulos ab omnibus, et singulis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure quavis occasione, vel causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus eorum peccatis, criminibus, excessibus, et delictis, quantumcumque gravibus, et enormibus, etiam Apostolicae Sedi qualitercumque reservatis, (non tamen de reservatis Locorum Ordinariis, de quibus ore confessi, et corde contriti fuerint: de reservatis autem qualitercumque Sedi Apostolicae semel in vita, et in mortis articulo; etiamsi mors secuta non fuerit; de aliis vero eidem Sedi non reservatis, quoties opus fuerit,) in Foro conscientiae dumtaxat absolvere, ac eis, et eorum cuilibet pro commissis debitam absolutionem impendere, et poenitentiam salutarem injungere; necnon vota per eos pro tempore emissa (ultramarino, Visitationis Liminum BB. Apostolorum Petri, et Pauli, ac S. Jacobi in Compostella, nec non castitatis, et Religionis Votis dumtaxat exceptis) in alia pietatis opera commutare; nec non in mortis articulo, etiamsi mors non subsequatur, plenariam omnium peccatorum suorum remissionem, et indulgentiam, et Apostolicam Nostram benedictionem, per se ipsum, vel per alium quemcumque idoneum Sacerdotem per singulos Fratres eligendum, impendere possit, ac valeat.

Pro absolutione a censuris, et peccatis S. Sedi reservatis semel in vita, et in morte.

Et pro commutatione Votorum.

Et concessione Indulg. Plenariae in artic. mortis.

Eisdem conceditur Oratorium domesticum.

§. 4. Insuper ut liceat eisdem Primati, Officialibus, Confratribus Societatis, seu Militiae praedictae in privatis domorum suae habitationis in quacumque Civitate, ejusque Dioecesi existentibus Oratoriis ad hoc decenter muro extructis, et ornatis, seu extruendis, et ornandis, ab omnibus domesticis usibus liberis, per Ordinarium Loci prius visitandis, et approbandis, ac de ipsius Ordinarii licentia, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in iisdem domibus celebrandi licentia, quae adhuc duret, alteri concessa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab eodem Ordinario approbatum, saecularem, seu de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque jurium Parochialium praejudicio, ac Paschatis, Resurrectionis, Pentecostis, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque solemnioribus anni Festis diebus exceptis, in sua, ac familiae, et in hospitium Nobilium suorum praesentia, etiam per unam horam ante auro-

Cum facultate celebrari faciendi una

hora ante Auroram, et post meridiem.

ram, et itidem per horam post meridiem, si aliqua urgente necessitate detenti fuerint, celebrari facere; necnon, si forsan ad Loca, et Terras ecclesiastico interdicto, tam Ordinaria, quam Apostolica auctoritate suppositas, eos declinare contigerit, dummodo causam non dederint hujusmodi interdicto, nec eis specialiter interdictum sit, et fecerint quantum in eis fuerit, ut in iis, propter quae interdictum ipsum dicta auctoritate apostolica pro tempore appositum fuerit, partitin fiat, et ea executionis debitae demandentur, ac per eos non steterit, quo minus pareatur, per quemcumque Sacerdotem ab Ordinario approbatum, in sua, et cujuslibet ipsorum Familiarium, Domesticorum, Parentum, Consanguineorum pro tempore existentium praesentia, Missas et alia Divina Officia in dictorum Locorum, et Terrarum Ecclesiis, submissa voce, clausis januis, et non pulsatis Campanis, ac excommunicatis, et interdictis exclusis, celebrari facere, illaque audire, et eis interesse, necnon tempore Interdicti hujusmodi Sacram Eucharistiam, et caetera Sacramenta recipere, ipsisque dicto tempore decedentibus, eorum corpora Ecclesiasticae Sepulturae, sine tamen funerali pompa, tradi possint, salvis juribus Parochialium Ecclesiarum.

Et tempore Interdicti, clausis januis etc.

Et recipiendi sacramenta durante interdicto.

Indulgentia Plenaria in diebus Festis in honorem S. Januarii.

§. 5. Singulis autem anni diebus, et per eorum octavas, quibus ejusdem Beati Martyris Januarii memoria recoli, et festum celebrari solet, nempe primo Sabbato mensis Maji, die decimasexta Decembris, omnibus, et singulis Confratribus, seu Militibus, et Officialibus Societatis, seu Militiae praedictae ubicumque existentibus vere poenitentibus, et confessis, ac Sacra Communione refectis, qui aliquam Ecclesiam devote visitaverint, et pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, ac Sanctae Matris Ecclesiae Exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, et remissionem, de Omnipotentis Dei misericordia, et Beatorum Apostolorum ejus Petri, et Pauli auctoritate confisi, misericorditer in Domino concedimus: Quodque unam, vel duas Ecclesias, seu duo vel tria Altaria unius, vel diversarum, in partibus, ubi singulos eorum pro tempore residere contigerit, per eos, et eorum quemlibet eligendas, seu eligenda, quadragesimalibus, et aliis diebus Stationum Ecclesiarum Urbis, et extra muros ejus, devote visitando, omnes et singulas Indulgentias, et peccatorum remissiones etiam plenarias consequantur, quas consequerentur, si eisdem temporibus, et diebus Stationum, Basilicas, et alias Ecclesiae Urbis, ex extra ejus muros ad id deputatas personaliter visitarent.

Indulgentiae stationales.

§. 6. Et demum tam quadragesimalibus, quam aliis anni temporibus, et diebus, quibus esus carnium, ovorum, casei, butyri, et aliorum lacticiniorum est prohibitus, eisdem ovis, caseo, butyro, et aliis lacticiniis, ac etiam, si necessitas, vel infirma corporis valetudo, ac alia quaecumque indigentia exegerit, carnibus, de utriusque Medici consilio, exceptis tamen diebus Majoris hebdomadae, die Cinerum, seu feria quarta in capite jejunii, Vigiliis Natalis Christi Domini, Pentecostes, BB. Apostolorum Petri, et Pauli, Assumptionis B. Mariae Virginis, et quatuor temporum, uti, et vesci, servata tamen lege jejunii per unicam comestionem, aliisque contentis in nostris Literis novissime emanatis, sub. Datum Romae die 30. Maji 1741., quibus nullatenus per has praesentes intendimus derogare, libere, et licite valeant, Apostolica Auctoritate praedicta eorumdem tenore praesentium de speciali gratia concedimus, et indulgemus.

Indultum vescendi lacticiniis in Quadragesima, ac etiam carnibus, cum opus fuerit.

§. 7. Non obstantibus quibusvis apostolicis, necnon in Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et ordinationibus, statutis, et consuetudinibus, confirmatione apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, ac quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similium remissionum, et facultatum per Nos, et Sedem praedictam quomodolibet factis, et faciendis; quibus quoad praemissa, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Derogatur contrariis.

§. 8. Volumus autem (ne, quod absit, propter hujusmodi concessionem, et remissionem, Confratres, ac alii praedicti reddantur prociviores ad illicita in posterum committenda) quod si a sinceritate fidei, unitate Romanae Ecclesiae, ac obedientia, et devotione Nostra, vel Successorum Nostrorum canonice intrantium hujusmodi destiterint, aut ex confidentia ejusdem concessionis, vel remissionis aliqua commiserint, concessio, et remissio praedicta, ac quoad illos praesentes literae eis nullatenus suffragentur.

Rebelles, Fidei, et S. Sedi, Privilegio privantur.

Exemplorum Fides.

§. 9. Caeterum, quia difficile foret praesentes nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu tamen Notarii publici subscriptis, et Cancellarii ejus Societatis, seu Militiae Sigillo munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberentur si forent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, confirmationis, concessionis, indulti, constitutionis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, pridie Kal. Julii, Pontificatus Nostri Anno I.

Sanctio.

Dat. die 30. Junii 1741.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

A. S. Sisti.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

JURISDICTIO

XXV. In Ægyptios aliosque Ritus Cophtici ad Ecclesiam Catholicam conversos, cujuscumque sint Dioecesis, tribuitur Episcopo Hierosolymitano ejusdem Ritus.

Venerabili Fratri, Athanasio Episcopo Hierosolymitano Ritus Cophtorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontificis gaudium in conversione

Quemadmodum ingenti laetitia exultat cor nostrum, cum ad veram Catholicae Fidei, et Sanctae Romanae Ecclesiae, cujus universali procurationi pro immensa Divinae Bonitatis abundantia plane immerentes praefecti fuimus, cognitionem, sinum, et obedientiam ejuratis haeresum, ac schismatum erroribus, Animas pretioso Jesu Christi Domini nostri sanguine redemptas convolare accipimus; ita non minori sollicitudine, ac dolore afficimur, cum intelligimus tot Christifideles ab ejusdem Romanae Ecclesiae amplexibus longe distractos, et in sinceritate Fidei Orthodoxae Deo famulari cupientes, veluti Oves sine Pastore errare, et veluti parvulos coelestem panem petere, nec esse, qui ipsis frangat, Benedictus Deus, et Pater Domini Nostri Jesu Christi Pater misericordiarum, et Deus totius consolationis, qui consolatur Nos in omni tribulatione nostra, ut possimus et ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt.

haereticorum, et schismaticorum.

Et cura de ipsorum regimine, et gubernatione.

Cophti ad Catholicam fidem conversi Pastoribus destituuntur.

§. 1. Cum itaque quamplurimi Ritus Cophtici Fideles, tam saeculares, quam Ecclesiastici, paucis ab hinc annis, veritatis lumine illustrati, qui sub Antistitibus sive haeresis labe infectis, sive in schismatis pertinacia obstinatis, per vastissimas inferioris superiorisque Ægypti regiones reperiuntur, non habeant Catholicum Antistitem, a quo in iis, quae ad Deum sunt, et ad aeternam suarum Animarum salutem in Orthodoxae Fidei unique procursandam conducunt, saluberrime instituantur, opportune confirmentur, et sapienter regantur.

Pontifex de Consilio etc. eorum curam interim demandat Episcopo Hierosolymitano ejusdem Ritus, quem laudibus prosequitur.

§. 2. Ea propter de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum consilio, Te, Venerabilis Frater, quem, sicut justus Noe ab aquarum inundatione, et Lot a Sodomis erepti fuerunt, ita ab aliorum Nationis tuae Antistitum erroribus immunem, ac liberum esse in Domino gratulamur, super omnibus, et singulis Christifidelibus Ritus Cophtici, tam in superiori inferiorique Ægypto, quam alibi commorantibus Praesulem, ad nostrum, et Sedis Apostolicae Beneplacitum, et quousque Pastorum Princeps Jesus Christus alios animarum Pastores tui similes ad ovile suum ibidem regendum dare dignetur, apostolica auctoritate Nostra, quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus, constituimus.

Cum facultatibus specialiter ipsi significandis.

§. 3. Jurisdictionem vero super iisdem Christifidelibus a Te exerceri volumus, et mandamus cum iis omnibus facultatibus, quas tam ab ipsis Cardinalibus Congregationis Propagan-

dae Fidei, quam a Cardinalibus in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus praescriptas accipies.

Adhortatio ad eundem Episcopum.

§. 4. Enitere igitur, Venerabilis Frater sacerdotalia ministerium tuum ea, qua decet, sollicitudine, pietate, fortitudine, caritate, et orthodoxae Fidei zelo adimplere, certa bonum certamen, ut coronam legitime certantibus in Coelo propositam consequi merearis; ad cujus auspicium, et pignus, Fraternitati Tuae Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Santam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die IV. Augusti MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Data die 4. Aug. 1741.

XXV°. MOTU PROPRIO

Sull' Ampliazione delle Giurisdizioni e Privilegi dell' Eminentis. Card. Camerlengo.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO etc.

Siamo pienamente informati, esser solito, che il Cardinal Camerlengo pro tempore, colle facoltà dal suo Officio, o forse con altre, che gli siano state concedute, quantunque non si trovi documento di tal Concessione, sopraintenda con piena, ed ampia Giurisdizione alle Poste Pontificie, e Regolamento di esse per il buon servizio del Publico, e Nostro, come pure sia in antichissimo possesso di conceder privativamente le lettere Patenti, per le facoltà che si danno, ad effetto di poter alzare sopra li Bastimenti, o altra specie di Navi, lo stendardo Pontificio, o di poter deputar li Consoli Pontificii nelli Porti de' Mari Adriatico, e Mediterraneo, di che neppure si trovi documento, a riserva della privativa Giurisdizione, queste in virtù della Bolla di S. Pio V. Nostro Predecessore, che comincia, Cum Nobis emanata l' anno 1536. octavo Kalend. Maji, gli competa sopra Naufragii, Persone, e Robbe naufragate, rubbate, ed altro, come più diffusamente in detta Bolla, alla quale vogliamo s' abbia in questa parte Relazione: Parimenti siamo benissimo informati, che diverse facoltà accordate al Prefetto degli Archivii, specialmente quella concedutagli con Moto proprio segnato da Innocenzo XIII. altro Nostro Predecessore li 5. Gennajo 1723, di proceder contro le Persone Ecclesiastiche per mezzo de' Chierici Conjugati, ed al Tesoriere Generale della Nostra Camera, specialmente quelle di poter procedere per mezzo de' suoi Ministri, benchè fossero meri laici, siccome di far perquirere nelli Luoghi Immuni, e Chiese e da questi, e queste far estrarre le Robbe di fraudi, e Contrabbandi, per farne anche uso per Corpo di Delitto, ad effetto di procedere contra li Fraudatori, e Delinquenti alla fabrica del Processo, e punizione condegna, come dai Chirografi di diversi Sommi Pontefici parimente Nostri Predecessori, cioè d' Innocenzo XII. segnato li 19. Giugno 1700, di Clemente XII. li 22. Settembre 1731, e 21. Novembre 1739. e da Nostro Moto proprio segnato li 19. Ottobre 1740, non siano state nominatamente concedute al Cardinal Camerlengo, suoi Successori, e Ministri del Camerlengato; E considerando Noi di quanta importanza sia il buon Regolamento delle Poste Pontificie, la deputazione de' Consoli nelle Porti, e Spiaggie de' suddetti Mari, tanto per li Sudditi Pontificii, che per quelli, che sopra le loro Navi inalzano lo Stendardo Pontificio, come pure, che al Cardinal Camerlengo della S. R. C., quale per ragione del suo Officio viene ad esser Capo della Camera Apostolica, e Capitolina, oltre la Superiorità, ed obbedienza, questa nelle cose riguardanti la Camera Apostolica, ed il suo Officio deve avere da Ministri, ed officiali, tanto di Roma, che dello stato Ecclesiastico mediatamente, ed immediatamente soggetto alla S. Sede, come per Bolla di Paolo III. altro nostro Predecessore, che comincia Romani Pontificis pubblicata septimo Kalend. Decembris 1544, compete un ampia Giurisdizione, anche superiore a quella che per il passato hanno goduta, e presentemente godono li Conservatori di questa Nostra Alma Città di Roma, li Chierici della Nostra Camera, e Presidenti della Grascia, delle Carceri, della Zecca, dell' Acque, delle Ripe, Prefetti dell' Annona, ed Archivii dello Stato Ecclesiastico, ed il Tesoriere Generale della Nostra Camera, nelle materie alle loro respettive Cariche, ed Officii spettanti, ed appartenenti, ed in alcune altre materie, specialmente rispetto all' esecuzione delle Grazie, che da Noi, o Nostri Successori si facessero per Infeudazioni o Concessioni di Feudi, e robbe Camerali, ed aperizioni, e publicazioni di Mer-

Al Card. Camerlengo compete la privativa in Cause di Naufragi. ec.

Obbediscono tutti li ministri e officiali dello stato ecclesiastico, in ciò che riguarda il suo ufficio.

Ha giurisdizione superiore a quella dei Conservatori di Roma ec.

Ha privativa nelle materie di Infeudazioni, publicazioni di mercati e Fiere ec.

cati, e Fiere nelli Luoghi della Stato Ecclesiastico mediatamente, ed immediatamente soggetti alla S. Sede, ad esclusione d'ogni altro Giudice, e Superiore, gli compete anche la privativa, come leggesi in più, e reiterate Costituzioni Apostoliche de' Nostri Predecessori, cioè tra le altre, in quelle di Urbano VI, che comincia Apostolicae Camerae publicata l'anno 1379, di Giulio III, che comincia Licet ea, publicata l'anno 1550, di Clemente VIII, che comincia In Conferendis publicata l'anno 1599, ed in quella di Gregorio XV, che comincia Romanum decet Pontificem publicata l'anno 1621, in modo che ogni particolare Giurisdizione, e facoltà che per il passato si fosse conceduta, o per l'avvenire si concedesse alli suddetti Conservatori, Chierici, Presidenti, Prefetti, e Tesoriere, si debba inteder per concessa cumulativamente al Cardinal Camerlengo, come rispetto al Prefetto degl' Archivii dichiarò Innocenzo XIII con detto Motu proprio e riguardo al Tesoriere dichiararono Benedetto XIII con suo Chirografo segnato li 12. Settembre 1731, e Noi con detto Nostro Motu proprio dei 19 Ottobre 1740. Che però essendo ragionevole, ed all'equità ed alla ragione consentaneo, ed uniforme che al Cardinal Camerlengo, come Capo, e primo, particolar difensore dei Diritti della S. Sede Apostolica, ed interessi della Nostra Camera, non solamente si conservino intatte, ed illese le facoltà, e Giurisdizioni, che per lo passato esso, e li suoi Antecessori nel Camerlengato hanno esercitate, e goduto, o per la qualità del loro Officio, o per ragione, o per Statuto, o per uso, e per Consuetudine, o per speciale Indulto, o Concessione Apostolica, e tanto privativamente, quanto Cumulativamente rispetto alli sudetti Conservatori, Chierici, Presidenti, e Tesoriere Generale nella Nostra Camera, come pure rispetto ad ogn'altro Giudice, Superiore, e Ministro, tanto di Roma, che da Partibus, ma anche secondo la diversità de' tempi, ed occorrenze de' Casi gliene concedino altre, che per la cospicuità, e decore della Carica, e buon regolamento degl' Interessi della Nostra Camera, e della Giustizia fossero necessarie, ed espedienti; di Nostro Moto proprio, certa scienza e pienezza della Nostra Apostolica, e Suprema Potestà, ed Autorità, confermiamo amplamente a favore del presente Cardinal Camerlengo di S. Chiesa, e suoi Successori nella Carica, ed Officio del Camerlengato, ed ai Ministri suoi, e Ministri de' suoi Successori, che presentemente sono, e in avvenire saranno, tutte quelle Giurisdizioni, facoltà, prerogative, preminenze, Onori, Emolumenti, e recognizioni solite, e consuete, che per il passato hanno avute, e godute, e presentemente hanno, e godono, tanto in virtù delle sopraccitate Bolle, e d'ogni altra Costituzione Apostolica Nostra, e de' Nostri Predecessori, ed ogn'altro ordinazione fatta per lo passato, quanto per ragione, statuto, uso, e consuetudine: ed avendo nel presente Moto proprio per espresso, e di parola in parola inserto tutto ciò, che fosse necessario da esprimersi: Concediamo all'istesso Cardinal Camerlengo presente, e suoi Successori nel Camerlengato, potestà, e facoltà di poter continuare l'esercizio della Sua plenaria Giurisdizione, e quando faccia di bisogno, gli concediamo tutta la Giurisdizione sopra il Regolamento, e governo delle Poste Pontificia tanto in Roma, che in altro Luogo dello Stato Ecclesiastico mediatamente ed immediatamente soggetto alla S. Sede, e sopratutto le Cause Civili, Criminali, e miste toccanti l'interesse, servizio, e fedeltà ricercata nel Governo, e direzione dell'istesse Poste, tanto contro Ministri che contro altre particolari Persone, benchè fossero Ecclesiastiche, Secolari, e Regolari, anche delle Undici Congregazioni, e Religione dell'Ordine Gerosolimitano, Compagnia di Gesù, e di qualunque altr'Ordine Dignità, Preminenza, ed Esenzione, ancorchè fosse tale, che per comprenderla fosse necessario farne specifica, et individua menzione, che esso Cardinal Camerlengo, e suoi Successori privativamente abbiano la facoltà di concedere le lettere Patenti per inalzare sopra Bastimenti, o altra specie di Navi lo Stendardo Pontificio, e di depetare ne' Porti de' Mari Adriatico, e Mediterraneo tanto nello Stato Ecclesiastico, che fuori, ed evunque esso stimerà, ed arbitrarà li Consoli Pontificii: che esso Cardinal Camerlengo, e suoi Successori nel Camerlengato siano privativi, e meri Esecutori delle Grazie, che da Noi, o Nostri Successori si facessero per Infeudazioni, e Concessioni di Feudi, e Robbe Camerali, e per le aperizioni, e publicazione di nuovi Mercati, e nuove Fiere nelli luoghi dello Stato Ecclesiastico mediatamente, ed immediatamente soggetti alla S. Sede, in conformità della precitata Bolla di Gregorio XV; e che ferme rimanendo rispetto ad

Bolle, che trattano delle giurisdizioni del Card. Camerlengo.

Giurisdizione concessa ai Conservatori etc. e Tesorieri, è concessa anche al Camerlengo.

E conveniente estenderne le facoltà ec.

Conferma di tutte le giurisdizioni facoltà e preminenze ec già accordate.

Ha giurisdizione dal regolamento e governo delle Case Pontificie ec.

Spedisce lettere patenti per inalzare lo stendardo pontif. nelle Navi, e deputa i Consoli nei porti dell'Adriatico e del Mediterraneo.

E privativo e mero esecutore delle grazie per infeudazioni, e per nuovi mercati e fiere ec.

Debbono rimaner ferme le privative che gli si competono.

Esso, e suoi Successori queste, e le altre privative Giurisdizioni, che n per ragion dell'Officio, o io virtù di Costituzione Apostolica, Mntu proprio, Chirografo, Rescritto, Decreto, Ordinazione, o Statuto, uso, e consuetudine; gli competano, debba Esso, e suoi Successori aver sempre la cemulativa colli Conservatori di questa Nostra Città di Roma, anche sopra le Arti, Università, e Dogana dello Studio, colli Chierici della Nostra Camera, Presidenti della Grascia, delle Carceri, della Zecca, delle Acque, delle Ripe, colli Prefetti dell' Annona, ed Archivio dello stato Ecclesiastico, e con il Tesoriere Generale della Nostra Camera, in tutte, e singole Materie, e Cause Civili, Criminali, e miste alle loro respettive Cariche, ed Officii spettanti, ed appartenenti, loro annessi, connessi, emergenti, e dependenti, in modo che qualsisia privativa, facoltà, o Giurisdizione, che per il passato fosse stata conceduta alli suddetti Conservatori, Chierici, Presidenti, Prefetti, e Tesoriere, o a ciascuno di essi, o per ragione delle loro respettive Cariche, o per ragione d' Affitti, o Appalti, Istromenti, o Capitoli in virtù de'Chirografi da Nostri Predecessori, o da Noi segnati, o che in avvenire ai medesimi, o a ciascuno di essi si concedesse, o espressa con Chirografi, Decreti, Rescritti, Capitoli, et Istromenti, s' intenda, e debbasi intendere privativa rispetto agl'altri Giudici, e Tribunali, mai però Rispetto al Cardinal Camerlengo, e suoi Successori, Tribunale, a Ministri del Camerlengato, li quali debbano sempre avere la Giurisdizione Cumulativa nelle Cause, tanto Civili, Criminali, e miste sopra l'istesse materie loro emergenti, dependenti, annessi, e connessi, tanto riguardo alle materie, che riguardo alle Persone, ancorchè li Bandi, e altre Provisioni si pubblicassero, e respettivamente facessero dalli sudetti Conservatori, Chierici, Presidenti, Prefetti, Tesoriere, u alcuno di essi: Inoltre vogliamo, che in tutte le materie, e Cause, Civili, Criminali, e miste spettanti, o per ragione dell' Offizio, o in altra forma o privativamente, o per cumulativa Giurisdizione al Cardinal Camerlengo, e suoi Successori nel Camerlengato, siccome sopra ogn' altro Incidente, emergente, dependente, annesso, o connesso, tanto Esso, che li suoi Successori abbiamo un'ampla, e Superiore Giurisdizione, non solamente contro i Secolari, ma anche contro gli Ecclesiastici, e Regolari, anche delle Undici Congregazioni, dell' Ordine Gerosolimitano, Compagnia di Gesù, e di qualunque altro Ordine, Dignità, Preminenza, Esenzione, e Privilegio, benchè col titolo oneroso, e contro ogn' altro Privilegiato, Patentato, ed Esente, del quale per comprenderlo fosse necessario farne specifica, ed individua menzione, benchè fossero Neofiti, Ajutanti, e Bombardieri della Nostra Fortezza del Castel S. Angelo, et Alabardieri del Governator di Roma, e che contro le Persone Ecclesiastiche, e Regolari, ed altre, come sopra, tanto in Roma, quanto in altri Luoghi dello stato Ecclesiastico mediatamente, ed immediatamente soggetti alla Santa Sede, possa procedere, anche col mezzo degl'attuali Ministri del suo Tribunale benchè siaen, o fossero meri Laici, tanto alla fabrica de' Processi, ed Atti, che alla spedizione, e publicazione della Sentenza, o Sentenze, e loro totali, e plenarie Esecuzioni inclusivamente, siccome ad esso Cardinal Camerlengo, e suoi Successori nel Camerlengato, concediamo piena, et ampla facoltà, di poter far perquirere per rinvenire robbe di fraudi, e Contrabandi di qualunque Sorte, non solo ne' Molini, Case, Collegii, Conventi, ed altri Luoghi immuni, e sagri, ma anche nelle Chiese delli sopradetti nominati Ecclesiastici, secolari, e Regolari, ed Ordini, ove da Fraudatori, e Contrabandieri fossero state rimesse, nascoste, custodite, e trafugate, e di procedere all' estrazione, o estrazioni delle sudette Robbe, per potersene servire per Corpo di Delitto nel Giudizio Criminale, e venire alla subastazione, e deliberazione respettivamente di esse robbe, con tutti quegl'altri atti, che il medesimo Cardinal Camerlengo, e Suoi Successori stimassero di fare, sino alla condegna punizione de' Delinquenti, anche senza alcuna licenza, o permissione degl' Ordinarii, loro superiori, Giudici privativi, e Protettori, coll' Intervento però ed assistenza d' una Persona Ecclesiastica da deputarsi da esso Cardinal Camerlengo, o da suoi Successori, o dalli Giudici, che esso suddelegherà, e respettivamente dalli Ministri attuali del suo Tribunale nel modo, e forma che da Innocenzo XII. con Chirografo segnato li 19. Giugno 1700, da Clemente XII. con Chirografo segnato li 21. Novembre 1739, e da Noi con Moto proprio segnato li 19. Ottobre 1740, restò stabilito e concesso al Tesoriere

Si ordina, che debba aver sempre la Cumulativa con i Conservatori di Roma, ec.

Ogni privativa concessa ai Conservatori rispetto agli altri Giudici e Tribunali, non lo è rispetto al Card. Camerlengo.

In tutte le materie di privative e di cumulative giurisdizioni ha una giurisdizione superiore contro i secolari, e gli ecclesiastici.

Può procedere per mezzo dei suoi ministri anche Laici contro gli Ecclesiastici e Regolari

Può perquirere ed estrarre robe da Luoghi immuni indipendentemente dagli Ordinarj.

Generale della nostra Camera, per esser così mente, e volontà Nostra precisa, e determinata. Volendo, e decretando, che la presente Nostra Cedola di Moto proprio, benchè non ammessa, nè registrata in Camera, e ne' suoi Libri, vaglia, e debba aver sempre il suo pieno effetto, vigore, ed essenzione colla Nostra semplice Sottoscrizione, ne gli si possa in alcun tempo opporre di Surrezione, orrezzione, ne d'alcun altro vizio o difetto della Nostra volontà, ed intenzione, e che così, e non altrimente debba sempre giudicarsi, definirsi, ed interpretarsi da qualunque Giudice, e Tribunale, ancorchè Collegiale, e composto de' Reverendissimi Cardinal Legati, Vice legati, o da qualunque altro di qualsisia Preminenza, e Superiorità, togliendo loro, ed a Ciascuno di essi la facoltà, ed autorità di giudicare, decidere, ed interpretare diversamente, dichiarando d'adesso preventivamente nullo, irrito, ed invalido tutto ciò che scientemente, o ignorantemente si facesse, o si tentasse di fare in Contrario, anche colla pena della perdita degli Emolumenti percetti nelle Spedizioni, privazione d'Officio, ed altre anche Corporali ad arbitrio del Cardinal Camerlengo, contro Segretarii, Cancellieri, Notari, ed altri Officiali, e Ministri della Nostra Camera, o altri, quando da essi, o per loro Colpa, e partecipazione si contravenisse ad alcuna, benchè minima parte della presente Nostra Cedola di Moto proprio in pregiudizio della Giurisdizione del presente Cardinal Camerlengo e Suoi Successori nel Camerlengato, ancorchè non vi siano stati chiamati, citati, nè sentiti li sudetti conservatori, Chierici, Presidenti, Prefetti, Tesoriere, il Commissario Generale della Nostra Camera, il Procurator Fiscale, i Capi de' Tribunali, anche Collegiali, e composti de' Reverendissimi Cardinali, come sopra, qualsisiano altri, che vi avessero, o pretendessero d'avervi interesse, non ostanti la Bolla di Pio IV. Nostro Predecessore de Registrandis, la Regola della Nostra Cancellaria de Jure quaesito non tollendo, e qualsisiano Rescritti, Risoluzioni, Sentenze, Decreti, Usi, Statuti, Concilii, e Leggi, o Bandi, tanto generali, che particolari, e Consuetudini, che facessero, o potessero fare in Contrario, e che in qualunque tempo fossero stati emanati, e respettivamente introdotti da qualsivoglia Giudice, e Tribunale, quali, in Caso, che fossero contrarii a quanto abbiamo, come sopra prescritto, ed ordinato, annulliamo, rivochiamo, e dichiariamo nulli, irriti, ed invalidi, ed ogn' altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario, alle quali tutte, e singole avendone il loro tenore qui per espresso, e di parola in parola inserto, e supplendo Noi colla pienezza della Nostra Suprema, ed assoluta potestà a qualunque Vizio, e difetto, quantunque sostanziale, e formale, che nelle cose premesse potesse intervenire, per questa sola volta, ed all'effetto premesso specialmente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal Nostro Palazzo Apostolico Quirinale questo di 12. Agosto 1741.

Pene si contravventori di quanto è qui disposto.

Dat. die 12. Aug. 1741.

BENEDICTUS PP. XIV.

RESIDENTIA XXVI.

In propriis Dioecesibus Episcopis Hiberniae inculcatur.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Hiberniae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Grave, et permolestum Nobis accidit compertum habere, nonnullos Hiberniae Episcopos adeo muneris sui, et animarum curae sibi commissarum esse oblitos, ut alter, ex quo jampridem Episcopale regimen susceperit, nunquam hactenus in Dioecesi resederit, alter, transacto vix cum ovibus suis mense, Angliam, deinde Galliam, Belgium, Germaniamque peragraverit, nonnulli vero semel in anno aestivo tempore, paucis quidem diebus, quasi relaxandi animi causa, ad Ecclesiam sibi traditam accedere consueverint. Hoc autem quanto Nos dolore confecerit, verbis explicare satis non possumus. Quid enim aliud ex tam absurda Episcoporum absentia cogitare possumus, nisi certam Populorum calamitatem, aeternamque animarum perniciem? Experientia quippe didicimus, et oculis prope Nostris vidimus in ipsa Italia Ecclesiasticam disciplinam, pietatem, et mores in deterius ire, si quando Episcopum a Sede sua diutius abesse contigerit; quamquam in Italia non desint et Parochi vigilantes, et

Pontifex refert, et improbat negligentiam Episcoporum non residentium.

Ecclesiastici plurimi docti, ac probi tam Saeculares, quam Regulares, imo et Vicarius probitate vitae, scientia, usuque ecclesiasticarum rerum valde peritus, qui absentis Episcopi partes pro viribus expleat. Quid vero sperandum, aut quid mali non metuendum, ubi summa Ecclesiasticorum paucitas, ubi Catholici inter Heterodoxos versari debent, et ab ipsis Magistratibus saepe Religionis causa vexari solent?

Ecclesiasticae leges super residentia innuit.

§. 1. Non est autem, cur Nos in praesens novas leges, aut poenas, ad exercendam ejusmodi licentiam, statuamus; cum dubitare minime possimus, Vos non ignorare, quam graviter, stricteque per Sacros Canones, Apostolicasque Constitutiones, tum maxime per Concilium Tridentinum Episcopis injungatur in Ecclesiis suis residere, et Oves sibi creditas nullo unquam tempore extra summam necessitatem deserere. Qua de re etiam nomine Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum nonnullos ex Vobis admonitos fuisse certo scimus. Cui sane residendi debito satis nequaquam faciunt, qui per alium a se substitutum, seu Vicarium, Ecclesiam regant, nisi foret ad breve tempus, et gravi de causa id fieret.

Quae sit residentia materialis, et formalis.

§. 2. Neque vero opus esse censemus, Viros doctos, et sacrarum literarum apprime callentes, quales Vos estis, docere de differentia residendi, quam materialem, et formalem vocant. Quis enim Vestrum, Venerabiles Fratres, ignorat, tunc Episcopum materiali modo in Ecclesia sua residere, cum neque Verbum Dei voce, et exemplo disseminat, neque a semita justitiae deflectentes revocat, neque periclitantibus opem, et auxilium defert, neque demum adversus Lupos rapaces, qui in vestimentis ovium saepe intrant ovile, ut rapiant, et mactent, sedulo invigilat, fortiterque se opponit? In qua sane vigilantia, ac pastorali solicitudine potissimum sita est vera, et formalis residendi ratio. Alloquimur profectò Viros Theologos, humanarum, Divinarumque rerum scientissimos, qui probe intelligitis, curam, et salutem animarum opus esse divinum, et onus angelicis, ut ajunt, humeris formidandum, Oves Dominicas pascere: quarum de manibus vestris sanguinem Summus Pastor aliquando requiret, si quae foret vitio, aut negligentia vestra perierit. Neque enim se quisquam excusatione tuebitur, quod illae se inscio, aut absente, sub-

Muneris Episcopalis gravitas, et periculum.

stituti alicujus, aut Vicarii oscitantia aberraverint. Unicuique enim vestrum singulatim ab Oraculo Divino districte denunciatur: Attendite Vobis, et universo gregi, in quo Vos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo. Vobis igitur, non alteri, pascendi oves praeceptum datum est: Vobismetipsis spiritualis animarum salus innititur, et Vos illam suscepistis, de ipsis rationem reddituri. Proinde Vobis non immerito tribuetur inopia Verbi Dei, Sacramentorum neglectus, corruptela morum, et omnis eorum, qui ignorant, et errant, miseranda pernicies.

Adhortatio ad Episcopos ab exemplis Praedecessorum.

§. 3. Nos itaque haec omnia non sine lacrymis considerantes, hortamur Vos, et per amantissimam Jesu Christi Viscera, cujus vices in terris, licet immerentes, gerimus, obsecramus, ut animarum vestrarum non minus, quam earum, quae Fidei vestrae traditae sunt, miseratione moti, malis hisce tempestive occurratis, habentes prae oculis judicium illud durissimum, quod Princeps Pastorum faciet iis, qui Ecclesiae praesunt, et Populum suum salvum non faciunt. Ponite Vobis ante oculos clarissima, et quidem domestica tot Sanctorum Episcoporum exempla, qui charitate pleni, et de animarum salute, ultra quam dici possit, soliciti, Hiberniam Catholicae fidei zelo illustrarunt, eamque pietate, religione florentissimam effecerunt.

De S. Patritio.

§. 4. Memoria recolite Sanctum Patritium, Hiberniae Apostolum nuncupatum, quem Sanctus Caelestinus Praedecessor Noster ad Vos misit: cujus Apostolicae Legationis, et praedicationis uberrimus fructus extitit, ut Hibernia antea Idolorum cultrix, mox Sanctorum Insula diceretur, et esset.

De S. Malachia Archiepiscopo Armachano.

§. 5. Recolite Sanctum Malachiam Archiepiscopum Armachanum, et Legatum Apostolicum per universam Hiberniam ab Innocentio II. Praedecessore Nostro constitutum, cujus ingens animarum studium a Sancto Bernardo quasi coloribus expressum legimus: *Stetit Pastor intrepidus, omnimodis argumentosus, quomodo faceret oves de lupis, monere communiter, secreto arguere, flere per singulos, nunc aspere, nunc leniter convenire, prout cuique expedire videbat. . . . . Circumiens Civitatem, perquirebat anhelus, quem Christo acquireret. Sed et foris rura, et oppida nihilominus saepius percurrebat; ibat et erogabat, vel ingratis caelestis tritici mensuram, nec vehebatur equo, sed pedes ibat, et in*

hoc se Virum Apostolicum probans: haec S. Bernardus.

De S. Laurentio Archiepiscopo Dublinen.

§. 6. Sed et sincerius percurrite S. Laurentii Archiepiscopi Dublinensis acta, quem Regio sanguine ortum, Legatum Apostolicum in Hiberniam Alexander III. Praedecessor Noster Concilio Lateranensi III. selegit, eique postea Honorius III. pariter Praedecessor Noster solemni ritu Sanctorum honores decrevit; atque inde facile intelligetis, quae quantaque pro grege suo Vir Apostolicus fecerit, atque pertulerit.

De aliis Sanctis Hiberniae.

§. 7. Quod si recensere voluerimus Sanctissimos Viros, Columbanum, Kilianum, Virgilium, Rumoldum, Gallum, aliosque plures, qui ex Hibernia in alias Provincias Catholicam fidem invexerunt, aut illam per martyrium effuso sanguine collustrarunt, plus nimio epistolae modum excederemus. Satis sit eos breviter indicasse, quo facilius in memoriam revocetis, quae fuerit majorum vestrorum religio, ac pietas, quae, quantaque dignitatis episcopalis solicitudo, quae quidem illos gloriosos, ac beatos effecit. Horum sane vestigiis ut Vos, quantum fieri potest, insistatis, iterum in Domino rogamus, et obtestamur.

Invalidis suadet, ut Coadjutores petant.

§. 8. Confidimus autem plurimum, ut Vos, non tam paternae hujus admonitionis officio, quam conscientiae vestrae stimulis excitati, in Dioecesibus Vestris in posterum resideatis, et gravissimum pascendi oves debitum serio, accurateque persolvatis. Quod si vestrum quispiam, vel ratione provectioris aetatis, aut aegrae valetudinis impedimento, se Pastorali muneri revera imparem sentiat, is Coadjutorem sibi dari a Nobis petat, Nobisque simul indicet, quem ipse idoneum ad illud munus fore judicaverit: Nam statim ac erimus de ejus probitate, doctrina; aliisque ad Episcopatum necessariis satis instructi, Coadjutorem haberi indulgebimus. Apostolicam interim Benedictionem Nostram paterno effectu Vobis impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 15. Aug. 1741. Pontificatus Nostri Anno I.

Dat. die 15. Aug. 1741.

XXVI.* Revocantur, et abrogantur quaecumque indulta seu privilegia personalia tam Excommissariorum seu Vicecommissariorum, Exprocuratorum etc. Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Apostolica a Pastorum Principe Jesu Christo in suprema Catholicae Ecclesiae procuratione Romano Pontifici cum plenitudine potestatis commendata caritas, quae ordinata esse debet, etsi ad testatissima indulgentiae, benignitatisque potius, quam gravitatis, severitatisque argumenta fidelibus populis, ac potissimum religiosis viris in excolenda Vinea Dei Sabaoth sub suavi Religionis jugo institutoque adlaborantibus semper exhibenda suadet, et excitat; tamen, cum indulta, ac privilegia ad susceptum virtutum curriculum alacrius in Religionis decus, et utilitatem conficiendum conferri solita in religiosae observantiae, constitutaeque regularis disciplinae perniciem, atque in dissidiorum, inordinationumque alimenta verti conspiciuntur, beneficum largitorem ad illa providentissime revocanda, ac tanquam non concessa pariter declaranda acrioribus stimulis impellit, et urget. Quoniam autem, sicut accepimus, ex quamplurimis dilectis filiis Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci tum de Observantia, tum Reformatorum, tum Discalceatorum, tum Recollectorum nuncupatorum expresse professis, alii quidem praeclara in speciem tantum religiosorum laborum merita, emendicatis etiam suorum pro tempore Superiorum plus uni, quam alteri faventium attestationibus comprobata, ac quodammodo veluti praemio digna ostendentes, alii vero obsequia sua in negotiis hujus Sanctae Sedis, ac praesertim in Congregationibus hujus Almae Urbis nostrae Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium peragendis praestita exponentes, indulta, seu privilegia personalia tam Excommissariorum, seu Vicecommissariorum, Exprocuratorum, et Exdefinitorum generalium, quam Exministrorum, Excustodum, Exdefinitorum Provincialium ab Apostolica hac Sancta Sede per literas in simili forma Brevis desuper expeditas, contra dispositionem Constitutionum Ordinis hujusmodi Auctoritate Apostolica confirmatarum obtinuerunt; quae quidem indulta, et personalia privilegia regulari observantiae incommodum, et religiosae paci, tranquillitatique, et fraternae concordiae perturbationem, dissidia, lites, et jurgia afferunt. Hinc est, quod Nos, qui ad supre-

mum Catholicae Ecclesiae regimen per inscrutabile divinae providentiae consilium plane immerentes assumpti pro peculiari, paternaque, qua Ordinem praedictum complectimur caritate, ut pristinum regularis disciplinae, et observantiae Institutum, et incrementum amplius promovere, et provehere valeamus, opportunum, ac salutare malis, et incommodis hujusmodi remedium adhibere satagimus; Generalibus dicti Ordinis Statutis, Ordinationibusque, et Constitutionibus per Sedem praedictam confirmatis inhaerentes, Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine quascumque Constitutiones, et Ordinationes Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, ac praesertim felic. recor. Benedicti Papae XIII. Praedecessoris nostri Constitutionem super nova eorumdem indultorum, ac privilegiorum abrogatione die XVI. Novembris MDCCXXIV. editam, quae incipit » *Universalis Ecclesiae etc.*, quam Constitutionem deinde rec. mem. Clemens Papa XII. itidem Praedecessor noster ad Generalium dicti Ordinis Statutorum formam redegit, et moderavit per aliam suam Constitutionem die XIV. Octobris MDCCXXX. datam, quae incipit » *Circumspecta Romani Pontificis providentia etc.*, quoad omnes partes, quae per praedictam Clementis Praedecessoris Constitutionem ad Statutorum hujusmodi formam minime redactae, ac moderatae fuerunt; necnon ipsas Constitutiones expresse per praesentes renovantes, et quatenus opus sit de novo confirmantes, et integre servari mandantes, quaecumque indulta, seu privilegia personalia, tam Excommissariorum, seu Vicecommissariorum, Exprocuratorum, Exdefinitorum Generalium, quam Exministrorum, Excustodum, Exdefinitorum Provincialium, seu quorumcumque aliorum titulorum, seu aliarum gratiarum personalium quibuslibet Fratribus de Observantia, Reformatis, Discalceatis, et Recollectis, vel quocumque alio nomine nuncupatis sub regimine, ac directione, et obedientia Ministri Generalis dicti Ordinis viventibus, cujuscumque dignitatis, qualitatis, et conditionis existant (indulta tamen, seu privilegia hujusmodi intuitu obsequiorum Congregationi eorumdem S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum duntaxat praestitorum de praedictorum Cardinalium consilio a Sede praedicta alias concessa hac duntaxat conditione excipimus, ut quoad praecedentiam tantum, non autem quoad Votum, sive suffragium in quibusvis Capitulis, et Congregationibus ferendum suffragentur iis, quibus alias concessa confirmamus, quemadmodum iis, qui postulante sua uniuscujusque Provincia indulta praefata obtinuerunt) quovis titulo, praetextu, causa, et occasione, et ad cujuscumque instantiam, et supplicationem, tam a Nobis, et Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris, quam a Congregatione memoratorum S. R. E. praefatae Cardinalium Propagandae Fidei praepositorum (praeter, et ultra ea, quae per quasdam fel. rec. Clementis Papae XI. Praedecessoris pariter nostri in simili forma Brevis expeditas literas praescripta, et assignata fuerunt) vel ab aliis S. R. E. praedictae Cardinalium Congregationibus, et etiam ab ipsius Sedis Apostolicae Nunciis, aut de Latere Legatis, ac quibuslibet Ordinis hujusmodi Superioribus hactenus quoquomodo contra, et praeter Regularia Ordinis praedicti Statuta, et Apostolicas Constitutiones concessa perpetuo revocamus, cassamus, abrogamus, et abolemus, illaque in perpetuum revocata, cassata, abrogata, et abolita, viribusque, et effectu vacua esse, et fore, neminique ullatenus suffragari, neque deinceps a quoquam, praeterquam a Romano Pontifice pro tempore existente quaecumque privilegia similia concedi posse decernimus. Mandantes propterea in virtute sanctae obedientiae, et sub excommunicationis, privationisque eorum officiorum, ac vocis activae, et passivae poenis eo ipso absque ulla alia declaratione incurrendis dilectis filiis Ministro, ac Commissariis, Vicecommissariis Generalibus, Ministris Provincialibus, Custodibus, aliisque ejusdem Ordinis Superioribus quocumque nomine nuncupatis, ut cum primum praesentes nostrae Literae ad eorum notitiam pervenerint, omnes, et singulos Fratres Ordinis praedicti similia indulta, et privilegia habentes, etiamsi a Nobis, seu Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris quoquomodo obtinuissent, ut praemittitur, eo ipso dictis privilegiis privatos, et spoliatos esse declarent, nec quempiam iisdem privilegiis, et indultis in posterum uti sinant, vel permittant. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod Superiores, et Fratres Ordinis hujusmodi, aliique quilibet cujuscumque

status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existant, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes illis non consenserint, seu ad ea vocati, citati, et auditi, causaeque propter quas ipsae praesentes emanaverint sufficienter adductae, verificatae, et justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quamtumvis juridica, legitima, et privilegiata causa, colore, praetextu, vel capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus, aliovo quolibet etiam quantumvis magno, et substantiali, ac incogitato, et inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam notari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus concesso, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, neque easdem praesentes Literas, et in eis contenta hujusmodi sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis contrariis dispositionibus etiam a Nobis, et Successoribus praefatis pro tempore quomodolibet facientes comprehendi, nisi de ipsis Literis, earumque dispositione fiat mentio specialis, sed ab illis semper excepta, et perpetuo valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarius, et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab illis ad quos spectat, et pro tempore, quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia inviolabiliter, et inconcusse observari, et adimpleri. Sicque, et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Judices ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, et dictae Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his, a quoquam, quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non dicti Ordinis, ejusque Congregationum, Reformationum, Provinciarum, et Conventuum quorumcumque, aliisve quibuslibet etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, usibus, stylis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis eidem Ordini, ejusque Superioribus, Fratribus, et personis sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, ac quantiscumque vicibus confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro sufficienti illorum derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata exprimerentur, et insererentur praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, atque derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu Notarii publici, vel Procuratoris Generalis dicti Ordinis subscriptis, et Sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae, vel ejusdem Ordinis munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud, ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Caeterum quaecumque indulta, et privilegia personalia quocumque pacto, ac modo contra praescriptum earumdem Constitutionum tul-

cumque ex Ordinis hujusmodi Fratribus in futurum concedenda, quoad praecedentiam dumtaxat suffragari debere volumus, et declaramus. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Augusti MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 18. Aug. 1741.

D. Card. Passioneus.

XXVII. DECLARATUR.

Unicam comestionem diebus Jejunii ab omnibus servandam esse, etiam ab iis, quibus ob peculiares causas permittitur esus carnium, ovorum etc.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, et Episcopis universis, gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Literae Apostolicae pro observantia jejunii jam emanatae.

In suprema Universalis Ecclesiae procuratione, meritis licet imparibus, per ineffabilem Divinae bonitatis abundantiam, ut Orthodoxae Fidei assertores, sic etiam Ecclesiasticae disciplinae custodes, ac vindices constituti, Quadragesimale praesertim Jejunium, quod inter praecipua orthodoxae disciplinae capita semper, et ubique ab ipso Ecclesiae exordio numeratum esse nemo ex Catholicis inficiatur, ab hodierna Jejunantium corruptela vindicare, et in pristinam, quantum, benedicente Domino, fieri posset, observantiam revocare cupientes, per alias nostras in simili forma Brevis literas ad Fraternitates Vestras die XXX. proxime elapsi mensis Maji currentis anni datas, eximium Fraternitatum vestrarum zelum excitandum curavimus, ut adlaborare studeretis, ne hac in parte, et optatum apostolicae nostrae solicitudinis angoribus levamen, et salutare abolendae sacratissimi Jejunii corruptelae remedium deesset. Quoniam autem paternae pontificiae caritatis, quae novit imbecillitates infirmorum sustinere, atque etiam cum infirmantibus infirmari, non immemores, quemadmodum a Jejunio aliquando, legitima causa, aut gravissima urgentique necessitate exigente, dispensandum esse ex apostolica benignitate censuimus, ita inter caetera praescripsimus Unicam Comestionem servandam, et licitas, atque interdictas Epulas minime esse apponendas.

Quaestio exorta super earum usu.

§. 1. Hinc factum esse accepimus, quod defuerunt, qui, per humanas, et hominibus a Christiana poenitentia abhorrentibus dumtaxat dignas illationes, sibi aliisque persuadeant, unicam potissimum Comestionem servari, atque Epulas licitas, et interdictas minime apponi debere, cum multitudini quidem indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, non vero singulis ob legitimam caussam, et de utriusque Medici consilio dispensatur.

Declaratur.

§. 2. Quam sane persuasionem a sententia nostra alienam ut ex omnium animis penitus evellamus, Nos quibuscumque, quacumque occasione, sive multitudini indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, sive singulis ob legitimam caosam, et de utriusque Medici consilio, dummodo nulla certa, et periculosa affectae valetudinis ratio intercedat, et aliter fieri necessario exigat, in Quadragesimae, aliisque anni Temporibus, et diebus, quibus carnium, ovorum, et lacticiniorum esus est prohibitus, dispensari contigerit, ab omnibus omnino, nemine excepto, Unicam Comestionem servandam, et licitas, atque interdictas minime esse apponendas, tenore praesentium declaramus, et edicimus; quemadmodum per singulas nostras in pari forma Brevis literas singulis utriusque sexus Christifidelibus, ob corporis infirmitates, quibus obnoxii reperiuntur, in sacratissima Quadragesima, aliisque Jejunio consecratis diebus, vescendi prohibitis licentiam dantes, unicuique expresse praescribimus, atque praecipimus.

Adhortatio ad Episcopos.

§. 4. Eapropter Fraternitates Vestras rogamus, atque in Domino obsecramus, ut populos vestrae curae commissos ad tam opportunum sanandis vulneribus, quibus per humanam infirmitatem quisque sauciatur, sanctissimi Jejunii remedium alacriter adhibendum cohortantes, sedulo, ac paterne moneatis, rem agi non quidem exiguam, sed longe gravissimam, de observando, sustinendoque Jejunio purificandis animis corporibusque salutari. Iu spem igitur illos erigite coelestium praemiorum, quibus assequendis non sunt con-

dignae passiones hujus temporis; immo leve, ac momentaneum non tribulationis, sed modicae abstinentiae nostrae incommodum, magnum gloriae pondus operatur in Coelis. Ab omnibus se abstinent, qui in agone contendunt, ut corruptibilem coronam accipiant: pudeat tam imbelles, ac delicatos Christianae militiae milites, refugientes a consortio Crucis Christi, qui coronam legitime certantibus propositam sperare praecipit incorruptam; ad cujus auspicium, et pignus, Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem, iisdem etiam Populis vestris Nostro nomine Impertiendam, peramenter elargimur.

Praesentium transumptis fides, habenda.

§. 4. Volumus autem, ut praesentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, et adhiberi posset, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 22. Aug. 1741.

§. 5. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die vigesima secunda mensis Augusti anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

XXVII.* Avocatio et suppressio omnium Caussarum et Controversiarum pendentium pro *Taxa Viarum* solvenda ab Haereticis ad Catholicam Fidem conversis; et exemptio eorumdem *Convertitorum* a solutione dictae Taxae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

De Taxa viarum solvenda ab Haereticis ad fidem conversis.

Catholica Mater Romana Ecclesia a Coelesti Sponso JESU CHRISTO, qui factus est propitiatio non pro nostris tantum, sed pro totius Mundi peccatis, edocta, maternis brachiis complecti studiosa adnititur, tum quos per lavacrum regenerationis in charitate Spiritus Sancti infantes parit Christifideles, tum quos sive ex infidelitate, et perfidia, sive ex haeresi adultos ad amantissimum ipsius sinum convolare docet, et adducit ejusdem Divini Spiritus gratia. Quamobrem opportuna, atque necessaria iis potissimum, qui tam haebraicas superstitiones, infidelitatisque caecitates abominantur, quam haeresum errores detestantur, excipiendis Hospitia, Diversoria, et Collegia excitanda, erigenda, et instituenda curavit, ut veritatis luce agnita, et in eadem instituti, atque formati in Catholica Fide stabiles aeternam valeant consequi salutem. Praeterea inter alia iis, qui inde egressi in hac Alma Urbe nostra domicilium optant, beneficia ad vitam honeste, pieque transigendam collata, ipsis etiam quamplurima privilegia concesserunt Romani Pontifices Praedecessores nostri, ac praesertim Haereticis pauperibus ad Fidem conversis, ex eo quod ut felic. record. Clemens PP. X. itidem Praedecessor noster in Bulla erectionis Hospitii Haereticorum ad Catholicam Fidem sponte venientium vulgo Convertitorum nuncupatorum inquit — *Patriam, Parentes, Consanguineos, et bona ad Orthodoxam Sanctam Fidem amplectendam relinquunt, et quo magis sufferunt adeo gravia incommoda pro amplectendis verae Fidei dogmatibus, eo magis misericordi, et paterno affectu nostrae sollicitudinis digniores efficiuntur* — Sane pro parte dilectorum Filiorum modernorum Convertitorum tam in Hospitio hujusmodi, quam alibi in eadem Urbe existentium Nobis nuper expositum fuit, quod ipsi inter coetera privilegia, ut praemittitur, sibi concessa, illud etiam contentum esse, omni procul dubio censeri debet, nimirum amplam, et plenam exemptionem a Taxa Viarum, quae in Urbe solvi solet ab artificibus quotannis pro Officinis, vel Tabernis in quibus, vel res venales exponuntur, vel ars aliqua quomodocumque exercetur. Verum a moderno earumdem Viarum Conductore, seu Redemptore, *vulgo Appaltatore*, quamvis per aliquot annos nihil ab ipsis Oratoribus exegisset, tamen apud dilectum Filium Magistrum Joannem Baptistam Mesmerum Camerae nostrae Apostolicae Clericum tunc Viarum Praesidentem in Jus vocati, et nulla habita ratione privilegii praefati, non solum ad solvendam Taxam quatuor annuorum juliorum pro qualibet Officina, seu Taberna hujusmodi, tam pro tunc currenti, quam pro praeteritis annis, in quibus Idem modernus Conductor Viarum redemptionem *vulgo Appalto* tenuerat, ejusdem Magistri Joannis Baptistae decreto coacti, verum etiam regiam manum perpessi fuerunt. A quo decreto ad plenam, ut dicitur, Cameram appellantibus exponentibus praedictis, negotium hujus-

modi, non retardata tamen solutione, dilecto pariter Filio Magistro Andreae Justiniano ejusdem Camerae Clerico commissa fuit. Quoniam autem exponentes praedicti, quippe qui pauperes, ac propterea litem hujusmodi ad propugnandam impotentes fel. record. Clementi PP. XII. itidem Praedecessori nostro praemissa exponi, ac supplicari, quemadmodum illo viam Carnis universae ingresso, nobis etiam supplicari fecerunt, ut non obstantibus privilegiis sibi per fel. record. Paulum III., Pium. V., Xistum V., et Clementem XI. Romanos Pontifices Praedecessores quoque nostros concessis, in quibus cum expressa Neophytorum, aliorumque Infidelium ad Fidem Conversorum mentio fiat, ipsi quoque comprachensi esse, et intelligi deberent, iisdem, quippe quod Hospitium hujusmodi, et omnes eidem addicti sub Palatii nostri Apostolici Praefecti cura, et regimine constituti sunt, et tamquam familiares nostri habentur, quod idem praesertim privilegium quoad Taxam Viarum hujusmodi Neophytis de Congregationis Particularis ab eodem Clemente XI. Praedecessore deputatae XXVIII. Januarii, et VIII. Februarii respective diebus anno MDCCIV. habitae consilio concessum fuit, et quo hactenus gavisi sunt, et gaudent ipsi Neophyti, de novo concedere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur ipsos exponentes specialis favore gratiae prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequend. harum serie absolventes, et absolutas fore censentes; supplicationibus dilecti etiam Filii Magistri Hieronymi Columnae nostri, et Apostolicae Sedis Notarii, Protonotarii nuncupati de numero Participantium Palatii nostri praefati Praefecti, eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, eamdem Causam, ac Lites, et Controversias quascumque inter Partes antedictas quomodolibet, et in quacumque instantia, in quovis Tribunali, et coram quocumque Judice pendentes, quarum omnium, et singularum statum, et merita, nominaque, et cognomina, ac qualitates Judicum, et Collitigantium, et alia quaecumque, etiam specificam, individuam mentionem, et expressionem requirentia praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime specificatis haberi volumus in statu, et terminis, in quibus de praesenti reperiuntur a quibusvis Tribunalibus, et Judicibus auctoritate Apostolica ad Nos harum serie avocamus, illasque omnes, et singulas supprimimus, perimimus, extinguimus, et abolemus, ac perpetuum desuper utrique Parti silentium imponimus, osque occludimus. Praeterea modernos, et pro tempore existentes Haereticos ad Orthodoxam Fidem conversos, qui sive in eodem Hospitio, sive alibi in hac Alma Urbe existunt, et habitant, ac quamcumque Artem exercent, et publicam Apothecam retinent a solutione cujuscumque Taxae Viarum per Opifices solvi consueta, et a moderno, seu pro tempore existente earumdem Viarum Conductore praetensa, dummodo tamen patentes literas tam ab Hospitii hujusmodi Rectoribus, quam a Praefectis Palatii nostri praefati pro tempore existentibus subscriptas, et gratis dandas, eosque tales esse, quales exemptio hujusmodi respicit, indicantes retineant, exhibeantque, auctoritate praedicta tenore praesentium eximimus, et liberamus, dictosque Haereticos convertitos imposterum exemptos, et liberos esse, et fore eodem prorsus modo, et sine ulla omnino differentia in omnibus, et per omnia, perinde ac si ipsi in eisdem Clementis praedecessoris praedicti literis comprehensi, ac nominati, et praecipue specificati essent, et intelligerentur, et resolutio praedictae Congregationis ad favorem Neophytorum facta ad ipsorum Convertitorum pariter favorem facta fuisset eadem auctoritate decernimus, volumus, et declaramus. Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari. Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca eidem Magistro Hieronymo

moderno, ac pro tempore Palatii praedicti existenti Praefecto per praesentes committimus, et mandamus, quatenus ipse per se; vel alium, seu alios easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque ubi, et quando opus fuerit, et quoties pro parte dictorum Convertitorum, seu alicujus eorum fuerit requisitus solemniter publicans, illisque in eisdem praemissis efficacis defensionis praesidio assistens faciat auctoritate nostra praedicta illos, et eorum quemlibet praesentium literarum, et in eis contentorum hujusmodi commodo, et effectu pacifice frui, et gaudere, non permittens illos desuper quomodolibet indebite molestari, perturbari, vel inquietari, Contradictores quoslibet per opportuna Juris, et Facti remedia, appellatione postposita compescendo, legitimisque super his habendis servatis processibus, censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocando etiam ad hoc, si opus fuerit auxilio brachii saecularis, non obstan. nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, nec non quatenus opus sit, dictae Urbis, aliisque quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenore praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum
Dat. die 22. Aug. 1741 Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXII. Augusti MDCCXLI. Pontificatus nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

Loco ✠ Annuli Piscatoris.

Fidem facio per praesentes Ego illustrissimus Tribunalis Viarum Notarius publicus infrascriptus qualiter infrascripta die praesens Breve exhibitum fuit in Actis mei etc. illudque registratum in Lib. Jurium Diversorum sub fol. 59.; In quorum fidem etc. hac die 12. Septembris 1741.

Ita est: Franciscus Nicolaus Orsinus Notarius.

COMMISSIONES XXVIII.

Causarum ad partes non aliis dirigendas esse statuitur, quam Judicibus Synodalibus, quorum electio Ordinariis Locorum commendatur, et permittitur fieri extra Synodum, cum consilio Capituli.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Quamvis Paternae vigilantiae, qua de justitia unicuique integre, sapienterque administranda soliciti esse debemus, jamdiu innotuerit, quod Causae extra nostram Romanam Curiam, pro Litigantium commodo, ad partes (ut ajunt) committi solitae, iis quandoque decidendae, ac fine terminandae delegentur, qui tum congrua Juris peritia, tum quoque probitatis, spectataeque Fidei praesidio destituuntur, acerbiori nihilominus doloris sensu perculsi fuimus, postquam hujusmodi abusum, rumore publico evulgatum, multorum querelis ad Apostolicam Sedem delatis, eorumque literis ad Nos crebro datis apertius sensimus confirmari. Rationes praeterea, et peculiares Causae dicti abusus cum Nobis plures in eisdem literis obtenderentur, eas potissimum referri perspeximus eximio Protonotariorum non Participantium numero, quibus, utpote in Dignitate Ecclesiastica constitutis, in more positum est dictas Causas delegari, licet tempore quo ad hujusmodi Dignitatis, et Officii gradum provehuntur, nulla meritorum, et qualitatum fiat diligens inquisitio, nec sedulo examinetur, an polleant requisitis ad Jus dicendum, et Justitiae habenas moderandas necessariis.

Abusus committendi causas Judicibus imperitis, vel minus integris.

Tribuitur nimio Protonotariorum non participantium numero

§. 1. Quam graves curas id animo nostro ingesserit, quamve intimo moerore affecti simus, ubi aliorum res, et negotia, ob Judicum ignorantiam, et malitiam, periclitari, et in discrimen adduci rescivimus, intelligit plane cui perspectus erit ille, quo semper incensi sumus, Justitiae administrandae zelus. Sed cum silere diutius, pro commissa Nobis Populorum salute, Paterna Charitas non pateretur, et ad

Pontificis sensus.

propulsandam hanc corruptelam, restituendamque judiciorum integritatem, congruis remediis manus admoveremus; novimus non recentes, sed obsoletas esse bujusmodis querelas, atque rem esse non de morbo nunc ingruente, sed jamdudum invecto; remedia ad illum avertendum non esse modo excogitanda, sed antiquitus praestituta: originem vero non Curiae nostrae Romanae, sed iis adscribi oportere, qui de praxi ejusdem Curiae injuste nimis conqueruntur.

Sancta Sedes alias super hoc providit, ut in Cap. Statutum de Rescript. in 6.

§. 2. Si enim longe praeteriti temporis ratio habeatur, facile quisque conjiciet felic. record. Bonifacio Papae VIII. has quaerimonias fuisse suggestas, eundemque Pontificem ad implendas apostolici regiminis partes, sua Decretali *Statutum de Rescriptis* in 6. consulto praescripsisse, ne a Sede Apostolica, ejusque Legatis Causae imposterum aliis delegarentur, quam Personis in Ecclesiastica Dignitate constitutis, et quibus sive Personatus, sive Canonicatus in aliqua Cathedrali Ecclesia obtigisset; Judicia praeterea non in obscuro, sed in insigni, et populoso Oppido, ac in Urbibus instrui oportere, in quibus Peritorum Judicum copia commode haberi posset. Sacro etiam Concilio Tridentino hanc ipsam imperitorum Judicum querelam propositam fuisse, fas est credere: postquam etenim *sess.* 25. *de Reformat. cap.* 10. praemissum fuit, a Sede Apostolica Judicibus non undequaque idoneis Causas in partibus delegari, et id fieri tum ob malitiosam petentium suggestionem, tum quoque ob locorum longinquitatem, a quibus notitia Personarum, quibus Causae mandentur, haberi non potest: *Statuit eadem Sancta Synodus, in singulis Conciliis Provincialibus, aut Dioecesanis aliquot personas, quae qualitates habeant juxta Constitutionem Bonifacii VIII., et alioquin ad id aptas designari, quibus imposterum Causae committerentur; Et si aliquem interim ex designatis mori contingeret, substitueret Ordinarius Loci cum consilio Capituli alium in ejus locum, usque ad futuram Provincialem, aut Dioecesanam Synodum: Itaut haberet quaevis Dioecesis quatuor saltem, aut etiam plures probatas, et qualificatas Personas, quibus hujusmodi Causae committerentur; alioquin post designationem factam, quam statim Episcopi ad Summum Romanum Pontificem transmitterent, delegationes quaecumque aliorum Judicum, aliis, quam his factae, subreptitiae censerentur.*

Item Concilium Tridentinum, demandata Judicum Synodalium designatione.

Horum electio permissa fuit etiam extra Synodum.

§. 3. Cum vero Concilia Provincialia quolibet Triennio, Dioecesana anno quolibet ex praescripto Tridentini cogenda, ob varia, quae obversantur impedimenta, longius protrahantur, nec Episcopis subsit quandoque certa spes, quod iis propere sublatis, dicta Concilia haberi possint, atque in illis designari novi Judices Synodales, in locum illorum, qui defecerunt, saepe idcirco Congregatio Concilii Tridentini Interpres a Locorum Ordinariis requisita, consultissime respondit, subrogandorum Judicum electionem ab Episcopis esse faciendam cum Consilio Capituli.

Vera abusus inducti causa.

§. 4. Providae igitur, et vetustae bujusmodi leges palam evincunt, antiqua esse vulnera in hac parte disciplinae illata, illaque modo recrudescere, non quia congrua desit medela, sed quia negligitur ad praescriptum Canonicarum Sanctionum Judicum Synodalium designatio, quorum notitia si Romano pro tempore Pontifici exhibita fuisset, eisdem tantummodo Judicibus facta fuisset Causarum delegatio, semota quavis querelarum occasione.

Cui Pontifex occurrere intendit

§. 5. Dum minoribus in hac Curia muneribus, atque illo praesertim Secretarii Congregationis Concilii fungeremur, nihil Nobis fuit antiquius, quam Episcopis, aliisque Ecclesiarum Praelatis hosce sensus ingerere, eosque pro viribus ad has ecclesiasticas leges custodiendas sedulo commonere: nunc vero impersecrutabilis consilii altitudine ad supremum Apostolatus fastigium licet immerentes evocati, pastoralis officii exigit ratio, ut nostris hisce literis certa vobis imposterum methodus praescribatur, ad quamcumque dubiorum, et querelarum occasionem avertendam. Volumus itaque, et mandamus, quod in iis Dioecesibus, in quibus vigiles Ecclesiarum Antistites ad tramites Tridentinae Synodi Judices elegerunt in Conciliis sive Provincialibus, sive Dioecesanis, electorum Nomina quamprimum Nobis renuncient; et si forte unum, vel plures illorum mori contingat, antequam denuo eadem Concilia cogantur, decedentibus subrogentur novi Judices, eligendi ab Episcopo cum Consilio Capituli, qui Nomina subrogatorum in dicto munere, usque ad diem Synodi duraturo, Nobis itidem significent. Ubi vero Concilia Provincialia, et Synodalia jamdiu coacta non sunt, nec ulla idcirco facta dignoscitur Judicum electio: pro injuncta humilitati nostrae omnium Ecclesiarum solicitudine, Archiepiscopos, et

Jubet sibi renunciari nomina Judicum Synodalium.

Eosque eligi, coactis Conciliis, et Synodis.

Episcopos in Domino jugiter hortamur, et obtestamur, ut sublatis quibusvis impedimentis, eadem Concilia, sicubi commissa sunt, quamprimum haberi curent; interim vero cum consensu suorum Capitulorum Judices eligant, et NominaE lectorum in Albo redacta Nobis remittant; et si mori aliquem contingat, alios cum Consilio Capituli suffiriant, suffectosque Nobis indilato denuncient. Quo autem ad Numerum eligendorum, etsi Tridentini Decreto cautum sit, quatuor saltem in unaquaque Dioecesi eligi debere, plures nihilominus eligi volumus, si Dioecesis amplitudo, aliaeque peculiares circumstantiae id probe exposcere videantur.

Vel interim extra Synodum, cum consilio Capituli.

In numero sufficienti pro Dioecesium amplitudine.

§. 6. Monitos tamen esse volumus Locorum Ordinarios, quod licet ad tramites praemissae Decretalis Bonifacii VIII., cui etiam consona sunt disposita a Tridentino, facultas judicandi tribuenda sit Personis, Dignitate aliqua Ecclesiastica, Personatu, vel Canonicatu Cathedralis Ecclesiae insignitis; hujusmodi qualitates ita esse accipiendas, ut non desit in persona ad hoc munus assumenda, altera potissimum requisita qualitas doctrinae, et idoneitatis, in qua summa Negotii est constituta. Hoc pacto designati, et electi Judices Nostro Supplicum Libellorum Secretario denuncientur ab Ordinariis, vel immediate per se ipsos, vel mediante per suos in Urbe Negotiorum Gestores: Nostraeque erit vigilantiae solerter cavere, ne imposterum ab Officialibus nostrae Curiae ad id Deputatis, Causae aliis, quam dictis Judicibus, delegentur. Quae quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per haec apostolica scripta nota esse volumus, in felicitatis auspicium, et paternae dilectionis pignus, Apostolicam Benedictionem vobis impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 26. Augusti 1741. Pontificatus Nostri Anno II.

Qualitates Judicum, eligendorum.

Eorum nomina Secretario Supplicum Libellorum denuncianda.

Nec aliis deinceps Causarum commissiones dirigendae.

Dat. die 26. Aug. 1741.

CESSIONES

XXIX. Commodi exigendi fructus Beneficiorum prohibentur, sub poena excommunicationis, et nullitatis contractus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Universalis Ecclesiae cura, quam inscrutabilis Divinae Sapientiae, atque Bonitatis altitudo humilitati nostrae committere dignata est, inter caeteras solicitudines exigit etiam, ac postulat, ut diligenter invigilemus, ne Clerici Ecclesiasticis Beneficiis, quae e liberali Ecclesiae manu acceperunt, abutentes, eorum redditus, non sine aliorum fidelium scandalo, inconsulta prodigalitate disperdant, sed tanquam boni dispensatores ita administrent, ut et vitae suae necessaria provideant, et pauperum inopiae, et Ecclesiarum necessitatibus succurrant.

Eorumdem a provaveuda Clericorum criminosa depauperatione.

§. 1. Relatum est ad aures nostras, quosdam Clericos Ecclesiasticis Beneficiis cum onere, vel sine onere residentiae provisos, turpibus ut plurimum ex causis impulsos, annuos eorumdem Beneficiorum redditus, quos, donec viverent, percipere possent, unico artu alienare sub nomine cedendi commodum, seu utilitatem percipiendi fructus eorumdem Beneficiorum, quos alteri, quoad vixerint, vendunt, recepta pecunia ad eam summam, et quantitatem, quam ipsi, habita ratione eorum aetatis, et corporis valetudinis, durante vita, verisimiliter consequi potuissent. Cum autem isti improvidi Clerici instar illius prodigi filiifamilias, de quo in Evangelio scriptum est: *cum substantiam suam a Patre recepisset, totam statim consumpsisse luxuriose vivendo, et deinde, facta fame valida, coactum esse vivere de siliquis immundorum animalium*; pia Ecclesiae subsidia, et ecclesiasticos proventus in suas explendas cupiditates improbo hujusmodi contractu profundant; multa hinc, et gravia mala, ut experientia ipsa compertum est, evenire soleat. Nam primum non leve dedecus Ecclesiastico Ordini inuritur, et grave reliquis fidelibus scandalum generatur, dum vident, ecclesiasticas pecunias, quae sunt vota fidelium, bona pauperum, patrimonium Christi, in pravos usus insumi, vel improvisa profusione dissipari, quae ab Ecclesiasticis, tamquam probis dispensatoribus, in solamen pauperum, et Ecclesiarum restaurationem impendi deberent. Praeterea saepe hujusmodi Clerici ad summam rediguntur egestatem, et ut se sustentare possint, vel indecore, non sine infamia Clericalis gradus, mendicant, vel indignis quaestibus, et negotiis operam praebent; Ecclesiam autem, et ecclesiasticas res quodammodo aversantur, quasi fraudati mercede, vel stipendiis suis, quae nullius culpa, sed solum vitio, et flagitiis suis amiserunt; Ideo Ecclesiastica munera, vel nunquam, vel negligenter obeunt, Divinam

Alienatio redditaum Beneficiorum, obtentu cedendi commodum cessione, reprobatur.

Quae mala inde proveniant.

Psalmodiam, si ad eam in publicis Ecclesiis ratione suorum Beneficiorum tenenntur, frequenter omittunt, vel oscitanter persolvunt, Ecclesiasticos coetus non frequentant, animarum salutem non curant, Divina fastidiunt, mundana sectantur.

Dictus abusus prohibetur sub poenis contra alienantes bona Ecclesiae.

§. 2. Volentes igitur hanc improbam consuetudinem, et non ferendam pravitatem, qua non mediocriter clericalis ordinis fama minuitur, et honor conculcatur, Ecclesiae autem debito servitio, pauperes opportunis subsidiis, et sacrae aedes necessariis reparationibus, et ornamentis fraudantur, penitus abolere, Motu proprio, ac certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, omnibus Clericis quacumque dignitate, praeeminentia, honore, et privilegio insignitis interdicimus, et prohibemus, ne in posterum audeant sub nomine alienandi utilitatem, et commodum percipiendi fructus, vel alio quovis titulo, praetextu, et colore vendere ac distrahere suorum respective Beneficiorum redditus, et proventus, vel ad vitam, vel in longum tempus, recepta ab Emptore, per unam, vel plures solutiones, pecuniarum quantitate, quam ipsi Beneficiati per ejusdem temporis, vel vitae spatium probabiliter consequi potuissent: sub poena excommunicationis, et nullitatis actus, seu contractus, et omnium inde consecutorum, aliisque poenis inflictis, praescriptis, et statutis contra alienantes bona Ecclesiae, quas rursus hic contra eosdem Clericos sic contrahentes renovare, decernere, ac statuere intendimus, et volumus. Et insuper ad uberiorem cautelam, et quatenus opus sit, omnes hujusmodi contractus, quos in futurum fieri contigerit, motu, scientia, deliberatione, et potestate similibus damnamus, reprobamus, cassamus, irritamus, et annullamus, eosque nullos, cassos, ac irritos decernimus, et declaramus, illosque suis auctoribus tanquam invalidos, cassos, irritos, atque inanes, viribus, et effectu ab initio vacuos, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum suffragari debere, neminemque ad eorum observantiam obligari, etiamsi plures juramento firmati, et vallati sint, sed nullum inde jus cuicumque, aut actionem, vel titulum etiam coloratum possidendi, aut praescribendi per quodvis longissimum temporis spatium acquiri unquam posse pariter praecipimus, et jubemus.

Contractus, et actus ejusmodi annullantur ad quoscumque effectus.

Clausulae salutares.

§. 3. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque nullo unquam tempore impugnari, aut retractari posse, sed semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari: Sicque, et non aliter in praemissis omnibus, et singulis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praedictae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis Apostolicae praefatae Nuncios, aliosve quoslibet quaecumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus quibuscumque privilegiis, indultis, concessionibus, et gratiis apostolicis tam generalibus, quam particularibus quantumvis speciali mentione, et nota dignis, quibuscumque Archiepiscopis, Episcopis, et aliis Superioribus, et Inferioribus Ecclesiarum Praelatis, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, ac eorum, et nostris familiaribus continuis commensalibus, necnon literarum apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, caeterisque Romanae Curiae Officialibus, concessis, et confirmatis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Decretum irritans.

Derogationes opportunae.

Publicationis praesentium vigor.

§. 4. Ut autem facilius praesentes Literae omnibus innotescant, et nemo praetextu illarum ignorantiae excusari possit, jubemus, easdem ad valvas Ecclesiae Lateranensis, et Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Florae de Urbe, aliisque locis solitis, et consuetis, ut moris est, publicari, earumque exempla affigi: Volumusque, eas sic publicatas, omnes, et singulos perinde afficere, et obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimatae: Exemplisquoque praedictis etiam impressis, manuque Notarii publici, et Sigillo Praelati Ecclesiastici, vel ejus Curiae obsignatis, eamdem prorsus fidem adhiberi, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac

Exemplorum auctoritas.

Sanctio poenalis.

voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud S.

Dat. die 29 Aug. 1741. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLI. IV. Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno II.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco † Plumbi.

I. B. Eugenius.

Publicat. die 3. *Octobris ejusdem Anni.*

XXX. RESIGNATIONES

Beneficiorum cum reservatione Pensionis, et pacto eam cassandi, prohibentur, et annullantur; adjecta poena privationis Beneficii, inhabilitationis ad alia assequenda, restitutionis pecuniae, etc., et irritantur cassationes, et extinctiones pensiunum, intra sex menses a capta possessione Beneficii obtentae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a conservatione Ecclesiasticae disciplinae.

In sublimi Beati Petri Cathedra divina dispensatione, licet immerentes, collocati, gravi dolore constringimur, quoties considerationis nostrae oculos convertimus ad praestantiorem Dominici Gregis partem, hoc est ad ecclesiasticum coetum, eumque conspicimus, vel pravis moribus, vel indecoris actibus dehonestari; non enim ignari sumus, quanta sit inde in populis corruptionis timenda pernicies, si sal, unde caetera condiri debent, evanuerit.

Exponitur abusus resignationum, cum reservatione pensionis, et pacto eam abolendi.

§. 1. Pervenit quidem ad aures solicitudinis nostrae, non raro contingere solere, ut quidam Clerici in minoribus, vel majoribus ordinibus constituti, aut sola ecclesiastica tonsura decorati, Beneficia, seu Officia simplicia, vel cum onere residentiae possidentes, aliis resignent, annua sibi pensione sub apostolico beneplacito reservata, inito eodem tempore pacto cum Resignatario, cassandi, et abolendi dictam pensionem, repraesentata pecunia, nempe factis quibusdam anticipatis solutionibus pecuniarum ad eam summam, quae ad abolitionem, et extinctionem praedictae pensionis, vel potius ad palliatam ipsius beneficii venditionem nefarie peficiendam, expressa inter Partes conventione, stabilita fuit. Et quoniam profani isti Beneficiorum distractores non ignorant, quod si hujusmodi improba pacta Datariae Apostolicae Nostrae Ministris, aut Nobis innotescerent, nunquam resignationes hujusmodi a Datario, vel Prodatario Nostro, vel a Nobis, aliisque Romanis Pontificibus pro tempore existentibus admitterentur; ut circumspectam eorumdem Datariae Apostolicae Officialium, et Nostram, aliorumque Pontificum vigilantiam fallerent, callida malorum hominum improbitas hanc perditionis viam, et rationem excogitavit: Arcano, et clandestino pacto inter Resignantem, et Resignatarium, ad pensionem cassandam, et extingnendam, conventa pecuniae quantitate, eaque quandoque etiam deposita apud pubblicum mercatorum, seu mensam argentariam, ultim, ac simul expedire curant Bullam resignationis Beneficii, et alteram Pensionis reservatae super eodem Beneficio favore Resignantis; ita tamen, ut prope eodem, vel non multo post tempore, quo Supplicationi pro reservatione Pensionis solita Data apponitur, alia Supplicatio subscribatur, seu signetur pro cassatione, atque extinctione ejusdem Pensionis per anticipatas, seu anticipandas solutiones facienda nulla mentione facta de praecedenti abominanda conventione, et simoniacam labem redolente pacto, quo Beneficii resignatio in occultam ipsius Beneficii venditionem execrabili transformatione commutatur.

Fraudes adhiberi solitas ad eatenus quendam Apostolicum.

Mala inde consequentia.

§. 2. Cum autem hujus generis pacta improba, reprobata, damnata sint, et gratiae hujusmodi cassationis, seu extinctionis Pensionis, tamquam subreptitiae, et dolosa calliditate obtentae, et quae, rei veritate, et totius negotii serie expressa, nunquam a Sede Apostolica concessae fuissent, nullae, irritae, ac inanes sint, et in maximum animarum eas fraudulen-

ter impetrantium damnum, ac detrimentum tendant, et praeterea scandalo simplicibus, et bonis abominationi, et pluribus aeterno exitio sint: Siquidem gratiarum hujusmodi impetratores, qui Ecclesiastica Beneficia tali infami mercatu negotiantur potius, quam resignant, non solum gravissimo peccato, quod prae oculis habere deberent, animas suas illaqueant, sed insuper palam apud omnes in populo, non sine infamia ecclesiastici ordinis, exsecrantur, et contemnuntur: Et si pro aliis Beneficiis obtinendis ad Datariam Apostolicam accedere ausi fuerint, tanquam Beneficiorum Venditores male audiunt, et publice redarguuntur; cum statim ipsis ab eorum competitoribus opponatur Resignatio facta, cum cassatione Pensionis per anticipatas, seu anticipandas solutiones, hoc est, indigna Beneficii jam antea obtenti negotiatio, et clandestina sub ambagibus, et fraudulentis conventionibus detestanda venditio.

Pacta cassationis Pensionis contemporanea Resignationi damnantur, et annullantur.

§. 3. Nos igitur hoc execrabile malum, quo non leve Ecclesiastico Ordini dedecus, et infamiae nota inuritur, prout necessitas, et pastorale munus postulat, coercere in futurum volentes, et longe a Sanctuario Dei profanam hujusmodi abominationem removere, Motu proprio, ac certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine statuimus, et declaramus, omnia hujusmodi pacta, et conventiones pro cassatione, seu abolitione Pensionum per anticipatas, vel anticipandas solutiones contemporaneae ad Resignationes Beneficiorum, cum reservatione Pensionis, per quascumque personas quavis dignitate, honore, ac praeeminentia insignitas inita, tanquam a Sacris Canonibus, et Apostolicis Constitutionibus improbata, et simoniacam labem redolentia, nulla, cassa ac irrita esse; et omnes cessationes, abolitiones, et extinctiones Pensionum hujusmodi, quas in posterum intra sex menses, a die captae possessionis Beneficii per Resignatarium computandos, fieri contigerit, etiam si nullum praecedens pactum intervenisse inter partes probari possit, et cassatio praedicta secuta sit vigore Supplicationis manu nostra, vel Romani Pontificis pro tempore signatae, quam nullatenus, tamquam per subreptionem, et fraudes obtentam, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum eis suffragari volumus, irritas, nullas, et inanes esse, ac omnibus viribus, ac effectu vacuas, et quatenus opus sit, motu, scientia, et deliberatione simili, deque apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium damnamus, revocamus, annullamus, cassamus, et abolemus, et insuper tam Resignantem, quam Resignatarium ab omni jure Beneficii decidisse, eosque ipso facto, absque alia declaratione, vel Judicis sententia, privatos, et ad alia obtinenda inhabiles esse, ac fere, et a quocumque Beneficium hujusmodi, tamquam de jure, et de facto vacans, impetrari posse; et praeterea Resignantem ad restituendas pecunias pro cassatione Pensionis hujusmodi indebite, et simoniace perceptas, quae arbitrio Ordinarii erunt piis locis applicandae, vel pauperibus personis distribuendas, sub peccato gravi teneri, et ecclesiasticis remediis, ac poenis, si renuat, ipso jure, absque alia scientia, et declaratione, cogi posse, motu, scientia, et potestate pari decernimus, et declaramus.

Irritantur abolitiones pensionum per anticipatas solutiones obtentae intra sex menses a capta possessione Beneficii.

Tam Resignans, quam Resignatarius Beneficio privantur ipso facto et inhabiles ad alia assequ. declarantur. Pecuniae pro cassatione Pensionis perceptae restitui jubentur.

§. 4. Et quoniam multa malitia hominum est in terra, ut omnis aditus fraudibus, et dolis, quos perversa nonnullorum calliditas, et in exitium sui ingeniosa excogitare consuevit, quoad fieri potest intercludatur, volumus, praecipimus, et declaramus, sub hac Nostra voluntate, constitutione, et dispositione comprehendi omnes, et singulas cessiones, seu translationes in ipsum Resignatarium, aut in in aliam personam, commodi, seu utilitatis percipiendi fructus pensionum hujusmodi, necnon alias quascumque cessiones, translationes, resignationes, extinctiones, abolitiones, quovis modo, titulo, nomine, colore, et auctoritate, per anticipatas solutiones, seu praesentata pecunia factas intra dictum tempus sex mensium; et etiam ultra id temporis spatium, dummodo reprobum illud, detestabile pactum praecessisse constiterit.

Irritantur, etiam cessione commodi exigendi Pensiones factae intra sex menses a capta possess.

§. 5. Mandamus praeterea, et jubemus, easdem praesentes literas perpetuo firmas, validas, et efficaces existere, et fore, et nullo unquam tempore sub quovis colore, et praetextu, etiam defectus nostrae intentionis, impugnari posse: Sicque, et non alias, in praemissis omnibus, et singulis, per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praedictae S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis Apostolicae praefatae Nuncios, aliosque quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi

Clausulae salutares.

Derogatio-nes amplissimae, etiam quoad praeservationes in Resignationibus adjectas. facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contingerit attentari: Non obstantibus Resignantium, seu Cedentium voluntatibus, conditionibus, protestationibus, et clausulis in ipsismet resignationibus, et cessionibus, seu Procuratorum constitutionibus, et Mandatis, ac alias, etiam ad praeservationem suorum jurium, et significationem, quod non aliter, nec alio modo resignant, seu cedunt, appositis, et quacumque verborum vi, formula et multiplicatione et amplitudine expressis, necnon quibusvis indultis, privilegiis, et gratiis Apostolicis, tam generalibus quam particularibus, quantumvis speciali mantione, et nota dignis, quibuscumque Archiepiscopis, Episcopis, et aliis superioribus, et inferioribus Ecclesiarum Praelatis etiam S. R. E. Cardinalibus, ac eorum, et nostris familiaribus continuis commensalibus, nec non Literarum Apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, caeterisque Romanae Curiae Officialibus concessis, et confirmatis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis vigor. §. 6. Caeterum, ut facilius praesentes Literae omnibus innotescant, et nemo praetextu illarum ignorantiae excusari possit, jubemus, easdem ad valvas Ecclesiae Lateranensis, et Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Florae de Urbe, aliisque locis solitis, et consuetis, ut moris est, publicari, eorumque exempla affigi: Volumusque, eas, sic publicatas, omnes, et singulos perinde afficere, et obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimatae. Exemplis quoque praedictis etiam impressis, manuque Notarii publici, et sigillo Praelati Ecclesiastici, vel ejus Curiae obsignatis, eamdem prorsus fidem adhiberi, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Fides transumptis habenda.

Sanctio. §. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, quarto Kal. Septembris, Pontificatus Nostri Anno II. Dat. die 29. Aug. 1741.

D. Cardinalis Passioneus

X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi,

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 3. Octobris ejusdem anni.

CONFIRMATIO XXXI.

Synodi Nationalis Maronitarum, habitae in Monte Libano Anno Domini MDCCXXXVI.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Singularis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum in Suprema Catholicae Ecclesiae procuratione solicitudo, cura, atque providentia, tum ad Sacrosancta Orthodoxae Religionis dogmata, tum ad tradita Ecclesiasticae Disciplinae praecepta, sive declaranda, sive sustinenda, sive confirmanda, sive tuenda, sive in pristinum, ubi fortasse excidissent, aut in aliquod quamvis minimum, erroris, vel corruptelae vitium inclinassent, observantiam revocanda instaurandaque, accuratissime semper servata, in eo maximopore commendatur, quod minime passi fuere umnia opportuna, ac necessaria charitatis, sapientiae, vigilantiae, atque auctoritatis apostolicae remedia suaviter, fortiterque, ubicumque terrarum, ac gentium, ubi Catholica Fides colebatur, adhibenda fuissent, unquam desiderari. Saepe enim per Apostolicas Literas arguebant errantes; saepe vero de apostolico fonte per omnes Provincias petentibus responsa dabant; interdum quidem aliis, cum longius abessent, suae curae vices gesturis, causas cognoscendas, definiendasque committebant; interdum etiam viros dignitate, ac doctrina insignes, per quos ibi, ubi, prae-

S. Sedis Cathol. Fidem, et disciplinam ubique promovet variis mediis.

sentes esse non poterant, sua repraesentaretur auctoritas, decernebant; alias Caetus, ac Synodos, ut a Fratribus, et Coepiscopis ibi congregatis, canonica, et apostolica integritate causae discussae Deo placita aequitate definirentur, indicendas mandabant; nonnunquam et Legatos suos mittebant, qui Coetus, et Synodos, sive Generales, sive Nationales, aut Provinciales convocarent; in quibus Apostolicae Sedis nomine aut adstantes, aut praesidentes, postquam salubriter, servata aequitate, omnia discussa, et canonica integritate fuissent definita, ad eorumdem Praedecessorum Nostrorum studerent perducere notionem, quatenus ab ipsis valerent congrua sine dubio sententia terminari atque confirmari.

Inter caetera, Conciliorum celebratione.

§. 1. Quantum autem ad Catholicae Religionis veritatem illustrandam, confirmandamque, quantum ad ecclesiasticae disciplinae observantiam procurandam, quantum ad Christianae pietatis, et sanctimoniae studium promovendum prodessent hujusmodi Coetus, et Synodi, satis superque experimento comprobavit ipsa antiquitas. *Qua sane ex causa*, inquit Sanctus Martyr, et Episcopus Cyprianus, *necessario apud Nos fit, ut per singulos annos seniores, ac Praepositi in unum conveniamus ad disponenda ea, quae curae nostrae commissa sunt, ut, si quae graviora sunt, communi consilio dirigantur.* Eapropter Tridentina Synodus praecepit, ut Concilia quidem Provincialia, sicubi omissa fuissent, pro moderandis moribus, corrigendis excessibus, controversiis componendis, aliisque ex Sacris Canonibus permissis, quolibet saltem triennio; Dioecesanae vero Synodi quotannis renovarentur.

Eorum utilitas semper agnita.

Et a Conc. Trid. commendata.

§. 2. Etsi autem Venerabiles Fratres Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, aliique pro tempore existentes Inclytae Nationis Maronitarum, quae ab ipsa sua origine Orthodoxam Romanam Fidem professa semper intactam ab Infidelibus, Haereticis, Schismaticis undique circumsedentibus custodire, atque Apostolicae huic Sanctae Sedi arctissime adhaerere, debitaque obedientia obsequi studuit, ac pergit, Coetus, et Synodos ejusmodi veluti in speciem inter se celebrare non destiterint, nunquam tamen apud illos Provinciale, seu totius Nationis Concilium habitum fuisse constat. Quo factum fuit, ut, cum nonnulla ad Disciplinam Ecclesiasticam potissimum spectantia sensim a primaeva institutione, ac splendore declinare viderentur, ad eadem sustinenda reparandaque assidue per Congregationum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, tum Generalis adversus haereticam pravitatem Inquisitionis, tum Propagandae Fidei, Decreta super propositis dubiis, et exortis controversiis edita, quantum fieri potuit, consuleretur. Quae certe providentia jamdudum inita, ac servata, etsi quodammodo salutaris, haud tamen satis visa fuit modernis Venerabilibus Fratribus Josepho Petro Patriarchae Antiocheno, caeterisque Archiepiscopis, et Episcopis ejusdem Nationis Maronitarum, ut votorum suorum compotes fierent. Quamobrem per supplices Literas eximiis singularis erga Apostolicam hanc Sanctam Sedem reverentiae, et obedientiae notis insignes, iterum atque iterum datas, non modo abusus sensim irreptos, ac controversias, et confusiones pacem plerumque interturbantes, e medio tollendas significabant: verum enixis etiam precibus tandem postularunt, ut ad gravissimum hujusmodi negotium cum ejusdem Nationis decore atque utilitate conficiendum, delegare dignaretur Apostolica Sedes Dilectum Filium Josephum Simonium Assemanum, ejusdem Nationis Virum, primae in Bibliotheca nostra Vaticana Custodiae Praefectum, Canonicum Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, Magistrum in utraque Signatura nostra Refendarium, Praelatum domesticum, et intimum Cubicularium nostrum, quem triginta fere ab hinc annis Nobis notum, et acceptum, tum propter obsequia sua in earumdem Congregationum Inquisitionis, et Propagandae Fidei negotiis Nationum Orientalium expediendis laudabiliter praestita, et tot volumina; de Orientalibus praesertim, aliisque rebus, jam typis edita, plurimi facimus.

Maronitarum rebus necessarium erat Concilium Nationale.

Ideo recurrunt ad S. Sedem

Et petunt allegari S. P. Assemanum.

§. 3. Itaque fel. record. Clemens PP. XII. Praedecessor noster, ex ejusdem Congregationis Propagandae Fidei consilio, supplicationibus hujusmodi inclinatus, laudatum Josephum Simonium, tum suis Apostolicis in simili forma Brevis Literis, tum Decreto, et Instructione super nonnullis articulis peculiari reformatione dignis habitis, et facultate Synodum Provincialem, seu totius Nationis, si opus fuisset congregandi instructum, ablegare dignatus fuit. Hic autem supremis ejusdem Clementis Praedecessoris jussibus, ea, qua decebat, obedientia obtemperans, Orientem contendit. Postquam ad Libanum Montem accessit, apostolica

Clemens XII. annuit.

Ablegatus, cum Mandatis Apost. ad Mont. Libanum accedit; et Synodus indicitur.

Mandata, Decreta, et Instructionem dictae Congregationis in Apostolicis Literis, et Decretis, ut praemittitur, contenta, iisdem Josepho Petro Patriarchae, aliisque Praesulibus Maronitis exposuit. Quibus omnibus cum veneratione Apostolicae Sedi debita exceptis, lectisque, unanimi consensu statutum fuit, ut Synodus hujusmodi haberetur, in qua non solum recitarentur, atque observanda proponerentur decreta, et ordinationes dictae Congregationis Propagandae Fidei; verum etiam alia decreta, et canones, si aliquo pacto id, ad Ecclesiasticam Disciplinam cum ejusdem Nationis laude reformandam illustrandamque, necessarium, atque opportunum fuisset visum, conderentur.

Locus Concilii, et Personae in eo convenientes.

§. 4. Interea variis profusionibus, et congressibus ante peractis, Synodus hujusmodi, quae jam indicta fuerat, in Ecclesia sub Invocatione Beatae Virginis Mariae Immaculatae Monasterii de Loaisa Dilectorum Filiorum Monachorum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani in Provincia Chesrunaensi Phoeniciae convocata fuit. In ea sane, praeter Patriarcham, et Ablegatum hujusmodi, interfuerunt Archiepiscopi, et Episcopi, nimirum quatuordecim Maronitae, duo Syri, et totidem Armeni, Abbates Generales Monachorum tum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani, tum Sancti Isaiae, singuli cum quatuor Diffinitoribus, et aliis Abbatibus localibus, tam ejusdem Congregationis Montis Libani, quam Monasteriorum antiqui Instituti, Locumtenens Custodiae Hierosolymorum, ac totius Terrae Sanctae, Apostolici Missionarii omnium Ordinum; qui in Syria, et Palaestina commorantur, nempe Sancti Francisci Minorum de Observantia, et Capuccinorum, Sanctae Mariae de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum, et Clerici Regulares Societatis Jesu, ac quamplures Archipresbyteri, Parochi, Presbyteri, Theologi, Collegii Pontificii de Urbe olim Alumni, aliique Clerici, Monachi, Principes, ac Magnates Gazeni, Hebaiscii, et aliarum Familiarum insignium Montis Libani, et Antilibani.

Concordantur decreta juxta Instructiones, et acceptantur.

§. 5. Antedicti omnes in sessionibus, tam matutinis, quam vespertinis trigesima mensis Septembris, ac prima, et secunda diebus mensis Octobris anni MDCCXXXVI. habitis, insimul convenientes, postquam recitata, et proposita fuerant decreta, canones, et articuli juxta instructionem dictae Congregationis Propagandae Fidei, ut praemittitur, in Synodo hujusmodi condita, et contenta, non solum omnia, et singula comprobarunt laudaveruntque, iisque omnes, et singuli, qui suffragium, et votum habebant, aliique subscripserunt; verum etiam Literas, quibus et ea, quae gesta erant, significabant, et ipsum Ablegatum propter suum zelum, prudentiam, doctrinam, pietatem, sapientemque in rebus gestis habitam rationem, maximopere commendabant, diebus tertia, quarta, quinta, septima, et decimaquinta ejusdem mensis, et anni datas, ad Clementem Praedecessorem praefatum, et saepe dictam Congregationem perferendas curarunt; suppliciter expostulantes, ut Synodus hujusmodi, praevio apostolicae hujus Sanctae Sedis examine, censura, et correctione, quatenus necessitas exegisset, apostolica auctoritate approbata, et confirmata, Typis etiam Arabicis dictae Congregationis Propagandae Fidei in lucem prodiret.

Petitur examen, et confirmatio S. Sedis.

Dissensiones exortae circa nonnullorum executionem.

§. 6. Interea, dum ipse Joseph Simonius Ablegatus Instructioni memoratae Congregationis, et bonae mem. Felicis Cardinali Zondadari, dum viveret, Nationis Maronitarum Protectoris, et hujusmodi ad Montem Libanum Ablegationis Ponentis, mandatis obtemperaturus, et iis, qui in dicta Synodo suffragati fuerant, morem gesturos, statim nonnulla in quibusdam articulis, ut praemittitur, contenta, ac primum hic Romae, deinde in memorata Synodo jam discussa atque decreta, executioni mandanda curat, ac praesertim omnimodam Monialium a Monachis separationem; non levis eumdem Ablegatum inter, et Patriarcham, quoad modum separationis, emersit dissensio. Accessit deinde controversia de inhibita quacumque vel modica pecuniae summa, aut aliarum rerum contributione, tum in Sacrorum Oleorum distributione, tum in Sacrorum Ordinum collatione, Patriarchae, aut Episcopis alias solvi, et erogari solita. Demum de statuta uniuscujusque propriae Ecclesiae Antistitis firma incardinatione, et Episcopatuum ad certum numerum, juxta folium ab ipso Patriarcha, Archiepiscopis, et Episcopis subscriptum, reductione, dissidium erupit. De hisce omnibus idem Patriarcha, et per suas Literas anno MDCCXXXVII. scriptas, et per suum Nuntium anno MDCCXXXVIII. hanc Almam Urbem assequutum, Apostolicam Sedem consuluit.

Quae pariter ad S. Sedem deferuntur.

§. 7. Narratis autem, relatisque prius in

Eadem examinantur in Congregat. de Prop. Fide.

saepedicta Congregatione Propagandae Fidei non semel habita, quamplurimis, tum quoad puncta in antedictis articulis contenta, tum quoad auctoritatem legitimitatemque Synodi praefatae; rationum momentis hinc inde adductis, et accuratissime expensis; audita tum Venerabilis Fratris Gabrielis Eva Archiepiscopi Cypri Maronitae, tum Dilectorum Filiorum Thomae Budi Abbatis Generalis Monachorum Sancti Antonii dictae Congregationis Montis Libani, et Pompilii Rodata in Bibliotheca nostra Vaticana Graeci Scriptoris, et de rebus Orientalibus non ignari, quibus Synodus praefata revidenda, et examinanda commissa fuerat, relatione; particularem Congregationem

Ac demum coram Sanctissimo.

eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum Propagandae Fidei jam a Nobis deputatam, coram Nobis die XXVII. proxime elapsi mensis Augusti, Ponente Dilecto pariter Filio nostro Vincentio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Petra ejusdem Congregationis Propagandae Fidei Praefecto, in locum Dilecti itidem Filii nostri Caroli Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinalis Rezzonici Ponentis absentis suffecto, habendam indiximus.

Dubia in Congr. proposita.

§. 8. Proposita fuerunt in Congregatione hujusmodi dubia, quae sequuntur. I. *An constet de legitimitate dictae Synodi?* II. *An Canon quoad cohabitationem prohibitam Monialium, seu Mulierum, cum Monachis, sustineatur, vel quomodo moderandus?* III. *An Canon prohibens Patriarchae quamcumque exactionem in distributione Olei Sancti Parochis, sustineatur, et mereatur confirmationem?* IV. *An Canon quoad residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis Titulis Ecclesiarum Episcopalium, sit approbandus; et quid quoad Appendicem Synodi Cap. XLI. in quo adest divisio Sedium Episcopalium, cum limitibus Dioecesum Maronitarum, pro distributione Dioecesum in tot Episcopis, itaut non possint amoveri a Patriarcha?* V. *An sit consulendum Sanctissimo pro approbatione dictae Synodi etiam per Breve Apostolicum?* Ad quae sane dubia, omnibus sedulo expensis, per eosdem

Congreg. Respond.

Cardinales responsum fuit. Ad primum. *Constare de legitimitate Synodi; omnibus suffragantibus.* Ad secundum. *Pro approbatione Canonis, citra tamen approbationem Monasteriorum.* Ad tertium. *Approbandum: et ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchae.* Ad quartum. *Pro approbatione Canonis demandantis Residentiam Episcoporum, et ad Sanctissimum quoad contenta in Appendice Cap. XLI. in quo proponuntur Metropolitarum, et Episcoporum Maronitarum Sedes, et limites.* Ad quintum. *Ad Sanctissimum, quo dignetur approbare Synodum, cum Brevi Apostolico.*

Pontifex de illius consilio, Synodum approbat, et confirmat.

§. 9. Hinc est, quod Nos, qui in sublimi Sacrosancti Apostolatus specula per divinae bonitatis abundantiam constituti, nihil optamus impensius, quam ut per universum Catholicum Orbem evangelizemus, et dogmata Orthodoxae Fidei omnes Christifideles edoceamus, et Ecclesiasticae Disciplinae praecepta intacta sanctissime servanda curemus: eapropter, omnibus, et singulis dissidiis, controversiis, dissensionibus, caeterisque quibuscumque, quae ad hanc usque diem super praemissis omnibus quocumque pacto, et quomodolibet excitata fuerunt, perpetuum silentium imponentes; necnon omnium, et singulorum supra memoratorum Patriarchae, Ablegati, Archiepiscoporum, Episcoporum, caeterorumque Nationis Maronitarum hominum votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eorumque singulares personas specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, atque apostolicis laudibus commendantes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes; supplicationibus eorumdem nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, Synodum hujusmodi, omniaque, et singula in ea, ut praemittitur, edita Statuta, Decreta, Ordinationes, et Canones, auctoritate apostolica tenore praesentium confirmamus, et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adjicimus; ita tamen, quod per nostram praedictae Synodi confirmationem nihil derogatum esse

Salvis Constitutionibus superstitibus aliarum Nationum editis.

censeatur Constitutionibus Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, et Decretis Conciliorum Generalium super Ritibus caeterarum quarumcumque Nationum, sive specialiter, sive generaliter factis, quae, non obstante hujusmodi confirmatione, in suo robore permanere debeant; ac salva semper in praemissis auctoritate dictae Congregationis Propagan-

Et facultatibus ejusdem Congregationis.

dae Fidei, Nobis tamen, ac Successoribus nostris Romanis Pontificibus, toties, quoties opus fuerit, super praemissis omnibus prius consultis.

Clausulae pro Decretorum observantia, sublata etc.

§. 10. Decernentes easdem praesentes Literas, ac Synodum, in eaque edita Statuta, Ordinationes, Decreta, et Canones hujusmodi, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia inviolabiliter, et inconcusse observari: sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, definiri, atque interpretari debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam, sive Patriarcha, Archiepiscopis, et Episcopis Nationis Maronitarum, tam singulatim, quam una insimul convenientibus, sive Apostolicis Operariis, qui ab eadem Congregatione ad quascumque Orbis Terrarum partes mittuntur, quavis auctoritate, etiam per hanc Sanctam Sedem concessa, nisi expressa quoad Synodum hujusmodi a Nobis et Successoribus nostris Romanis Pontificibus data fuerit facultas, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis omnibus, et Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Derogationes.

Reliquorum dubiorum Declaratio differtur.

§. 11. Caeterum quidquid quoad omnia, et singula dubia antedicta, aliaque quaecumque pro totius nationis Maronitarum splendore, utilitate, pace, ac concordia proficuum, ac salutare fore noverimus, per alias nostras in simili forma Brevis Literas cumulate declarabimus.

Fides Transumptis habenda.

§. 12. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Septembris 1741. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 1. Sept. 1741.

D. Card. Passioneus.

ERECTIO SEX OFFICIORUM. XXXII.

Ecclesiasticorum in Ordine Equestri Sancti Georgii Martyris in Bavaria auctoritate apostolica confirmatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium

Militares Equestres Ordines, ad Orthodoxae Religionis praesidium, et firmissimum adversus Infidelium, Turcarum, et Acatholicorum insultus propugnaculum, a Regibus, et Summis Principibus instituto, in quibus Equites Milites praeclara nobilitate, spectata virtute, prudentia, ac pietate praediti adscriberentur, tam ipsi Reges, et Summi Principes, quam Romani Pontifices Praedecessores Nostri certatim insignibus, honoribus, praerogativis, beneficiis, commendis, ac privilegiis, augere, et cumulare studuerunt, ut unusquisque Equitum Militum ad injunctum sibi muneris sui ministerium accuratissime obeundum magis, magisque incitaretur.

Ordo S. Georgii a Duce Bavariae institutus.

§. 1. Quoniam autem, sicut Nobis nuper pro parte Dilecti Filii Nobilis Viri Caroli Alberti Ducis Bavariae, et Sacri Romani Imperii Electoris expositum fuit, ipse, ut eximiis bon. mem. Maximiliani Emmanuelis parentis sui, belli, pacisque laudibus, dum viveret, florentissimi, et Sacrosanctae Religionis studio cum primis flagrantis, qui Equestrem Militiae Ordinem in honorem Intemeratae Deiparae Virginis Mariae, sub invocatione, et protectione Beati Georgii Martyris erigere constituerat, etsi propter varios bellorum eventus executioni demandare non potuit, eidem tamen Alberto Carolo in supremis tabulis commendavit, votis, ac mandatis obsecundaret, suaeque pietati faceret satis, eumdem Militarem Equestrem Ordinem non solum instituit, verum etiam Apostolica auctoritate confirmandum curavit a fel. recordat. Benedicto Papa XIII. Praedecessore Nostro per Apostolicas ejusdem Benedicti sub plumbo literas Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo vigesimo octavo XV. Kalendas Aprilis, Pontificatus sui Anno Quinto datas, quarum tenorem praesentibus pro plene, et sufficienter expresso, ac de verbo ad verbum inserto haberi volumus, et in quibus de Ordinis hujusmodi institutione, et confirmatione

A Benedicto XIII. confirmatur.

Erectio sex Officiorum Ecclesiasticorum.

uberius continetur. Ut autem eumdem Ordinem, cujus laudatus Carolus Albertus Dux et Elector, Institutor, ac Magnus Magister existit, et cui quamplurimi Nobiles Viri nomen dederunt, majori decore, et incremento adaugeat, pro singulari sua pietate, et avita erga res Sacras reverentia, sex Nobiles Viros in Ecclesiastica Dignitate constitutos, prout infra, in Ordinem hujusmodi cooptare desiderans, in Capitulo Militum Equitum memorati Ordinis ad antedictum effectum habito, unanimi omnium suffragantium consensu, decretum voluit, ut iidem sex Nobiles Viri Ecclesiastici, si Nostrum hac in re apostolicum beneplacitum accederet, adlegerentur.

Eorum munera.

§. 2. Praecipuus vero ejusdem Caroli Alberti in ea sententia finis in hoc vertitur, ut, ad majorem Dei gloriam, et Ordinis splendorem, Sacra Officia, quae in Ecclesia dicti Ordinis pro tempore obeunda sunt, quam maxima potest majestate, ac dignitate peragantur. Horum itaque sex Virorum Nobilium Equitum Ecclesiasticorum primum quidem exoptat Episcopali Dignitate, et Charactere, ut Pontificalia munera in Ordinis praefati Ecclesia sub invocatione Sancti Georgii Martyris Deo dicata, quae in Ducalibus et Electoralibus Ædibus posita, et ab omni Ordinarii Episcopi loci jurisdictione immunis, et exempta est, exercere valeat, insigniri; alterum vero cum Praepositi nomine, et Pontificalium usu constitui, ut vices Antistitis, hoc absente, vel legitime impedito, expleat; tertium, ac quartum Decanorum iitdem nominibus dici, qui Divinis Officiis, sive Horis Canonicis, cum aliorum Militum Equitum interventu, in dicta Ecclesia persolvendis in Choro intersint; quintum, ac sextum denique Eleemosynarios ab honore appellari, a quibus Decanorum munera, ipsis absentibus pariter, aut legitime impeditis praestentur.

Emolumenta.

Porro pro congruenti, idoneoque antedictorum in suis respective Dignitatibus, et muneribus debito cum decore sustinendis emolumento, idem Carolus Albertus Dux et Elector primos duos, nempe Episcopum, et Praepositum pro tempore existentes, ad Praeposituras, ad quas quemlibet nominandi sibi jus, cui non est in aliquo hactenus derogatum, competit, nominabit; duobus Decanis Collegiales Praebendas conferet; reliquis duobus ab honore Eleemosynariis, servata antianitatis regula, eas, quibus alii Milites Equites donantur, commendas, pensiones, et beneficia impertietur. Quo autem debitus honor, auctoritas, et reverentia Episcopo, et Praeposito pro tempore existentibus concilietur, uterque Magnam Crucem cum Stella super Pallio, et Vestibus; Decani ad instar Equitum Commendatariorum, Mediam, et Eleemosynarii parvam eamdem prorsus, e collo vitta serica coerulei coloris pendentem, quam caeteri Equites ferre solent, Crucem gestare teneantur. Quae quidem omnia, ut praemittitur, per ipsum Carolum Albertum, in Capitulo cum unanimi Equitum Militum consensu statuta, et decreta, ut debita executioni demandentur, et imposterum firmius subsistant, ac serventur exactius, ejusdem Caroli Alberti nomine Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in praemissis opportune providere, et de benignitate apostolica indulgere dignaremur.

Insignia.

Confirmatio Apostolica.

§. 3. Nos igitur ipsum Carolum Albertum Ducem, Electorem, et Ordinis praefati Institutorem, ac Magnum Magistrum, de Catholica Religione, atque Apostolica hac Sancta Sede praeclare mereri pergentem, specialibus gratiarum favoribus prosequi volentes, eumque a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, supplicationibus hujusmodi Nobis ejusdem nomine porrectis, inclinati, praemissa omnia, et singula, tenore praesentium, apostolica auctoritate approbamus, indulgemus, et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adjicimus, omnesque et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, et sanamus.

Clausulae, et Derogationes.

§. 4. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctori-

tate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel, ignoranter contigerit, attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Militaris Ordinis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Forma jurisjurandi ab Ecclesiasticis Praestanda.

§. 5. Caeterum earumdem praesentium, tenore, ac pari auctoritate volumus, et mandamus, primum, ut Episcopus, Praepositus, Decani, et Eleemosynarii pro tempore existentes, quippe qui Ecclesiastici Ordinis, cum in Militarem Equestrem Ordinem praefatum cooptari contigerit, votum seu jusjurandum, scilicet ut prompti semper, et quacumque oblata occasione parati sint, Sanctam Fidem Catholicam, et Apostolicam Romanam, ejusque propagationem, honoremque Deiparae Virginis, sanguine ipso impavide contra quoscumque palam tueri, et defendere, ita concipiant, ut nullo unquam tempore iisdem ad apertum bellum quibuscumque inferendum, inconsulta Apostolica hac Sancta Sede, et nonnisi de expressa ejusdem Sedis toties, quoties opus fuerit, pro eorum singulis impetranda licentia accedere teneantur: ac propterea hoc ipsum sibi in emittendo voto, ac jurejurando dicendo, expresse caveant; aliter nullum sit, et inane, ac nullius prorsus roboris, ac momenti.

Pontificalia quatenus ipsis liceat exercere.

§. 6. Deinde, ut Episcopus, et Praepositus, qui Pontificalia ut praemittitur, sive statis, sive indictis solemnitatibus, aliisque diebus exercebunt, nonnisi in ipsa dumtaxat Ecclesia in Ædibus Ducalibus et Electoralibus, sita, et Militum Equitum dicti Ordinis Conventui assignata, quae ab omni Ordinarii Episcopi Loci jurisdictione, ut asseritur, immunis est, atque exempta, obire debeant: in quacumque enim alia Ecclesia Pontificalia bujusmodi qualibet de causa exerceri contigerit, nullo pacto, nisi de Ordinarii Locorum permissu, toties, quoties occasio postulaverit, sub poenis juxta Canonicas sanctiones inflictis fieri liceat.

Episcopi nominatio concedatur Duci Magno Magistro.

§. 7. Tertium, ut cum Episcopus hujusmodi viam universae carnis ingressus fuerit, idem Dux Elector, ac Ordinis praefati Magnus Magister Virum pietate, ac doctrina insignem, toties quoties id acciderit, nominet, qui, postquam omnia, et singula de more, institutoque majorum servanda in Antistitum, sive Residentialium, sive Titularium, ut dicitur, inauguratione, fuerint confecta, et omnino servata, ac dignus ea dignitate repertus fuerit, in Episcopum inauguretur.

Dat die 6. Oct. 1741.

§. 8. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLI. Pontificatus Nostri anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

CAUSARUM XXXIII.

Matrimonialium judicia coram quibus, et quo ordine, ac forma peragenda sint, constituitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

Dei miseratione, cujus judicia incomprehensibilia sunt, et viae investigabiles, in suprema Ecclesiae specula immerentes constituti, ut super universum Dominicum gregem excubias sedulo agamus, ad commissum Pastoralis officii munus pertinere dignoscimus, subnascentes ex infernalis hostis astutia, et hominum malitia, abusus, quibus et animarum saluti pernicies, et Sacramentis Ecclesiae injuria infertur, radicitus evellere, et potestatis Nobis desuper traditae operam interponere, ut et humana cohibeatur temeritas, et veneranda Divinae Legis servetur auctoritas.

Matrimonium jure naturali, et Divino indissolubile.

§. 1. Siquidem Matrimonii foedus a Deo institutum, quod, et quatenus naturae officium est, pro educandae prolis studio, aliisque Matrimonii bonis servandis, perpetuum, et indissolubile esse convenit; et quatenus est Catholicae Ecclesiae Sacramentum, humana praesumptione dissolvi non posse, Salvator Ipse ore suo pronuntiavit, dicens: *Quod Deus conjunxit,*

homo non separet: ad aures Apostolatus nostri pervenit, in quibusdam Ecclesiasticis Curiis inconsulta nimis Judicum facilitate infringi, et temere, atque inconsiderate de eorumdem Matrimoniorum nullitate latis sententiis, potestatem Conjugibus fieri transeundi ad alia vota. Quos sane improvidos Judices humanae naturae conditione, et voce ipsa quodammodo admoneri oportebat, ne tam praecipiti audacia Sanctum Matrimonii nexum frangerent, quem perpetuum, atque indissolubilem primus humani generis Parens praemonuit, inquiens: *Hoc nunc os ex ossibus meis, et caro de carne mea*: Et illud additum est: *Quamobrem relinquet homo Patrem suum, et Matrem, et adhaerebit uxori suae, et erunt duo in carne una*.

Excessus abusuum, in connubiorum dissolutionibus admittendis.

§. 2. Hujusmodi autem abolendae pravitatis notitia diversis ex partibus Nobis delata est, atque etiam indicata sunt exempla nonnullorum Virorum, qui post primam, et secundam, ac tertiam, quam duxerant, uxorem, ob nimiam Judicum praecipitantiam in nullitate Matrimoniorum declaranda, adhuc illis primis uxoribus superstitibus, ad quartas contrahendas nuptias devenerant; et similiter faeminarum, quae post primum, secundum, et tertium maritum, quarto etiam, illis quoque viventibus, se junxerant, non sine pusillorum scandalo, et bonorum omnium detestatione, qui sacra Matrimonii vincula ita contemni, et temere perfringi dolebant. Nos autem, his intellectis, gravi affecti dolore, intimo animo ingemuimus, et non praetermisimus apostolicae nostrae solicitudinis partes in Domino adimplere. Siquidem primo Pontificatus Nostri Anno ad Episcopos illarum Partium, in quibus praedicta acciderant, plenissimis datis literis, graviter conquesti sumus de hujusmodi pravitate, quae in Ecclesia Dei tolerabatur, et ad eam abolendam eorum animos erigere, et pastoralem zelum accendere curavimus, quod etiam egimus cum aliis aliarum Regionum Episcopis ubi hujusmodi pravum dirimendorum Matrimoniorum usum irrepsisse cognovimus.

Causae, quibus tribuitur hujusmodi pravitas.

§. 3. Verum Nobis responsum est, id saepe contingere partim ex culpa illorum Judicum, quibus, vel in prima instantia, cum Causa coram Judice Ordinario ex aliqua legitima causa cognosci nequit, vel in secunda, cum in partibus nullus adest Judex, ad cujus Tribunal Causa in gradu appellationis devolvatur, vel si adest, justa de causa coram eo disceptari nequit, Causae Matrimoniales hujusmodi a Sede Apostolica committuntur; qui vel ob inscitiam, vel ob malam voluntatem proclives sunt ad Matrimonia dissolvenda, atque eadem Matrimonia, levi, vel etiam nullo habito examine, irrita, ac invalida declarant: partim etiam ex facto Conjugum super nullitate suorum Matrimoniorum litigantium; cum frequenter unus tantum eorum, qui dissolutionem Matrimonii postulat, in judicio compareat, et Sententia, nullo contradicente, secundum sua vota obtenta, ad alias nuptias convolat; vel ambobus Conjugibus in Judicium venientibus, altero, qui pro Matrimonio, altero vero, qui contra agit, Sententia de nullitate Matrimonii prolata, nullus est, qui ad superiorem Judicem appellationem interponat; vel quia litigantes in specie quidem discordes, re vera inter se concordes sunt in invicem colludentes, contractum matrimonium dissolvi cupiunt; vel quia Pars, quae pro validitate Matrimonii stabat, ejusque nullitatem acriter contra adversarium impugnabat, lata a Judice Sententia contra Matrimonium, mutat voluntatem, vel pecunia sibi ad sumptus litis non suppetente, vel aliis deficientibus auxiliis ad litigandum necessariis, et incoeptum opus, ac Causam post primam Sententiam deserit: Quo fit, ut deinde ambo Conjuges, vel unus eorum, ad aliud contrahendum Matrimonium se conferat.

Pontificia providentia circa commissiones causarum ad partes.

§. 4. Quod autem ad Judices pertinet, quibus extra Romanam Curiam pro Litigantium commodo causae Matrimoniales committuntur, paterna illa vigilantia, qua de justitia unicuique integre sapienterque administranda soliciti esse debemus, encyclicis Literis ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos scriptis vicesima sexta Augusti anno secundo Pontificatus Nostri, providere curavimus, in quibus ea praescripsimus, quae Sacris Canonibus, et Concilii Tridentini decretis consona, si diligenter, ut speramus, serventur, in posterum Causae non nisi personis congrua juris peritia, et necessariae probitatis, spectataeque fidei munitis praesidio committentur. Insuper ad ea, quae in iisdem encyclicis literis constituta sunt, id etiam in praesenti adjungimus: Quod, quamvis Concilii Tridentini Decreto, quo causae Matrimoniales subtractae fuerunt Decani, Archidiaconi, et aliorum inferiorum judicio, et Episcoporum tantum examini, et jurisdictioni reservatae, dum-

Causae Matrimoniales nonnisi Episcopis, et his deficientibus, Judicibus Synodal. committendae.

taxat procedat de Archidiaconis, Decanis aliisque inferioribus, qui in eadem Dioecesi constituti, vel privilegio aliquo, vel praescriptione, saltem in visitatione, Causarum Matrimonialium cognitionem sibi adrogabant; ac idcirco minime obstet commissionibus, quae, pro iisdem causis matrimonialibus definiendis, a Sede Apostolica alicui eorum in secunda instantia fierent; nihilominus praecipimus, ac mandamus iis, ad quos, hujusmodi Commissionum, seu Delegationum expediendarum cura pertinet, ut in futurum causarum matrimonialium cognitionem non committant nisi Episcopis, praesertim vicinioribus, vel si nullus sit Episcopus, cui ex legitima causa commode committi possit, tum commissio, et delegatio dirigatur uni ex iis, qui, secundum ordinem, et modum a Nobis in praefatis encycliciis Literis praescriptum, pro Judice idoneo ab Episcopo cum consilio sui Capituli nominatus fuerit.

Defensor Matrimoniorum in singulis Dioecesibus eligatur.

§. 5. Quod vero ad ordinem, et seriem judiciorum in causis matrimonialibus pro debita, et congrua earum terminatione, servandum spectat; motu proprio, certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine hac Nostra in perpetuum valitura sanctione constituimus, decernimus, ac jubemus, ut ab omnibus, et singulis Locorum Ordinariis in suis respectivo Dioecesibus persona aliqua idonea eligatur, et si fieri potest, ex ecclesiastico coetu, juris scientia, pariter, et vitae probitate praedita, quae Matrimoniorum Defensor nominabitur, cum facultate tamen eam suspendendi, vel removendi, si justa causa adfuerit, et substituendi aliam aeque idoneam, et iisdem qualitatibus ornatam; quod etiam fieri poterit, quotiescumque persona ad Matrimoniorum defensionem destinata, cum se occasio agendi obtulerit, erit legitime impedita.

Defensoris officia.

§. 6. Ad officium autem Defensoris Matrimoniorum hujusmodi, ut supra electi, spectabit, in judicium venire, quotiescumque contigerit, matrimoniales causas super validitate, vel nullitate coram legitimo Judice disceptari, eumque oportebit in quolibet actu judiciali citari, adesse examini testium, voce et scriptis Matrimonii validitatem tueri, eaque omnia deducere, quae ad Matrimonium sustinendum necessaria censebit.

Idem semper adsit Judicio.

§. 7. Et demum Defensoris hujusmodi persona, tanquam Pars necessaria ad judicii validitatem, et integritatem censeatur, semperque adsit in Judicio sive unus ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii agit, sive ambo, quorum alter pro nullitate, alter vero pro validitate in judicium veniant. Defensor autem, cum ei munus hujusmodi committatur, juramentum praestabit fideliter officium suum obeundi, et quotiescumque contigerit, ut in judicio adesse debeat pro alicujus Matrimonii validitate tuenda, rursus idem juramentum praebebit: quaecumque vero, eo non legitime citato aut intimato, in judicio peracta fuerint, nulla, irrita, cassa declaramus, ac pro nullis, cassis, ac irritis haberi volumus, perinde, ac si citata, et intimata non esset ea Pars, cujus citari intererat, et quam, juxta legum, et canonum praescripta, ad legitimam judicii validitatem, citari, aut intimari omnino necessarium erat.

Juramentum praestet.

Et citetur in omnibus actibus.

Non appellabit a Sententia pro validitate Matrimonii prolata.

§. 8. Cum igitur coram Ordinario, ad quem causas hujusmodi cognoscere pertinet, controversia aliqua proponetur, in qua de Matrimonii validitate dubitabitur, et existentibus in judicio, vel uno ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii, vel ambobus, quorum alter pro validitate, alter vero pro nullitate actionem intendat, Defensor Matrimonii partes omnes officii sui diligenter adimpleat. Itaque si a Judice pro Matrimonii validitate judicabitur, et nullus sit, qui appellet, ipse etiam ab appellatione se abstineat: idque etiam servetur, si a Judice secundae instantiae pro validitate Matrimonii fuerit judicatum, postquam Judex primae instantiae de illius utilitate Sententiam pronunciaverat; sin autem contra Matrimonii validitatem Sententia feratur, Defensor inter legitima tempora appellabit adhaerens Parti, quae pro validitate agebat; cum autem in judicio nemo unus sit, qui pro Matrimonii validitate negotium insistat, vel si adsit, lata contra eum Sententia, judicium deseruerit, ipse ex officio ad superiorem Judicem provocabit.

Contra, si pro invaliditate pronunciatum fuerit.

Post unicam Sententiam, sive appellatum sit, sive non, nemini liceat ad alia vota transire.

§. 9. Appellatione a prima Sententia pendente, vel etiam nulla, ob malitiam, vel oscitantiam, vel collusionem Defensoris, et Partium, interposita, si ambo, vel unus ex Conjugibus novas nuptias celebrare ausus fuerit, volumus, ac decernimus, ut non solum serventur, quae adversus eos, qui Matrimonium contra interdictum Ecclesiae contrahunt, statuta sunt, praesertim, ut invicem a cohabitatione separentur, quoadusque altera Sententia super nullitate emanaverit, a qua intra decem dies

Sub poenis contra Poligamos statutis.

non sit appellatum, vel appellatio interposita deserta deinde fuerit; Sed ulterius ut contrahens, vel contrahentes Matrimonium hujusmodi; omnibus poenis contra Poligamos a Sacris Canonibus, et Constitutionibus Apostolicis constitutis, omnino subjaceant, quas in eos, quatenus opus sit, motu, scientia, ac potestate simili rursus statuimus, decernimus, ac renovamus.

Defensoris officia eadem in secunda instantia.

§. 10. Posteaquam vero, appellationi beneficio, ad alterum Judicem causa in secunda instantia delata fuerit, omnia, et singula quaecumque coram Judice in prima instantia servanda praefinita fuerunt, etiam coram altero in secunda exacte, ac diligenter custodiantur, citato in quolibet Judicii actu Defensore matrimonii, qui voce, et scripto matrimonii validitatem strenue, ac pro viribus tuebitur. Et si Judex in secunda instantia fuit Metropolitanus, aut Sedis Apostolicae Nuncius, aut Episcopus vicinior, Matrimonii Defensor sit, qui ab ipsis fuerit deputatus, quemadmodum ipsis deputare mandamus, ut quae a Nobis superius constituta sunt, peragere possit; si autem Judex in secunda instantia erit Judex Commissarius, cui a Sede Apostolica causae cognitio demandata sit, et qui Tribunal, et jurisdictionem ordinariam non habeat, et propterea careat Defensore Matrimonii, volumus, ut illo Defensore Matrimonii utatur, qui constitutus fuerit ab Ordinario, in cujus Dioecesi causam cognoscet, etiam si idem Ordinarius sit, qui primam Sententiam in eadem causa pronunciaverit.

Illius electio ad quem spectet.

Novas nuptias contrahere liceat post duas conformes, non appellatum sit; vel alias prohibitum.

§. 11. Instructo autem in hunc modum judicio, si secunda Sententia alteri conformis fuerit, hoc est, si in secunda, aeque ac in prima, nullum, ac irritum matrimonium judicatum fuerit, et ab ea Pars, vel Defensor pro sua conscientia non crediderit appellandum, vel appellationem interpositam prosequendam minime censuerit: in potestate, et arbitrio Conjugum sit novas nuptias contrahere; dummodo alicui eorum, ob aliquod impedimentum, vel legitimam causam id vetitum non sit. Potestas tamen post alteram Sententiam conformem, ut supra, Conjugibus facta intelligatur, et locum habeat, salvo semper, et firmo remanente jure, seu privilegio causarum matrimonialium, quae ob cujuscumque temporis lapsum nunquam transeunt in rem judicatam; sed si nova res, quae non deducta, vel ignorata fuerit, detegatur, resumi possunt, et rursus in judicialem controversiam revocari, quod si a secunda Sententia super nullitate, vel altera Pars appellaverit, vel hujusmodi sit, ut ei, salva conscientia, Defensor Matrimonii acquiescendum non putet, vel quia sibi videtur manifeste injusta; vel invalida, vel quia fuerit lata in tertia instantia, et sit revocatoria alterius praecedentis super validitate in secunda instantia emanatae, volumus, ut, firma remanente utriusque Conjugis prohibitione ad alias transeundi nuptias, quas si contrahere ausi fuerint, poenis, ut praefertur, a Nobis constitutis subesse decernimus, causa in tertia, vel quarta instantia cognoscatur, servatis diligenter omnibus, quae a Nobis in prima, et secunda instantia demandata fuerunt, nempe, in quolibet judiciali actu, citato, et audito Defensore matrimonii, qui a Judice tertiae instantiae deputatus fuerit.

Vel nisi aliquid novi detegatur.

Appellatio semper suspendit executionem.

Et in quavis instantia idem Ordo servandus.

Salarium Defensori volentis qua, et unde constitui debeat.

§. 12. Defensor autem Matrimonii, quem ad munus suum gratis obeundum pro amore Dei, et proximi utilitate, et Ecclesiae reverentia, in Domino exhortamur, si operam suam sine mercede, aut salario, aliqua ex causa exhibere recusaverit, ab ipsius Causae Judice ei constituatur, et ab ea Parte, quae pro validitate Matrimonii agit, si ipsi facultas sit, solvatur; sin minus, a Judice primae, vel secundae, vel tertiae instantiae respective subministrabitur, qui pecunias ex mulctis suorum Tribunalium redactas, vel redigendas, et in opera pia erogandas, in hujusmodi sumptus insumere poterunt. Cum vero Judices causae erunt Judices Commissarii, qui neque forum habent, et consequenter neque pecuniam ex mulctis collectam, volumus, ac mandamus, ut Defensori Matrimonii satisfiat ex pecunia mulctarum illius Episcopi, in cujus Dioecesi Judex Commissarius, juxta Sedis Apostolicae mandatum, judicium exercebit.

Eadem omnia serventur in Romana Curia.

§. 13. Hactenus quidem quoad Causas Matrimoniales, quae extra Romanam Curiam pertractantur. Quoad Causas vero, quae Romae disceptandae sunt, cum earum cognitio in prima instantia ad S. R. E. Cardinalem in praefata Urbe, ejusque Suburbiis et Districtu Vicarium nostrum in Spiritualibus pro tempore spectet, mandamus, ac jubemus; ut omnia, et singula quae in aliis causis extra Romanam Curiam. pertractandis praescripta fuerunt, nempe ut judicium peragatur, citato, et audito defensore Matrimonii ab eodem Cardinali Vi-

cario deputato, aliaque, ut supra, omnino serventur: Tum etiam in aliis causis, quae in prima instantia, ex consensu Partium, vel in secunda, per appellationem ad Sedem Apostolicam, omisso medio, interpositam, vel in tertia, Romam deferuntur; quas omnes judicari volumus, vel in Congregatione S. R. E. Cardinalium super interpretatione et executione Concilii Tridentini, vel in causarum Palatii nostri Auditorio, dummodo Nobis, et Romano Pontifici pro tempore justis ex causis non videatur particularis Congregatio S. R. E. Cardinalium, vel Romanae Curiae Praelatorum deputanda. Cum autem causa super matrimonii nullitate agitabitur in dicta Congregatione S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, Defensor Matrimonii a Cardinali Praefecto ejusdem Congregationis, si vero in Palatii nostri Auditorio, ab Auditore Decano praefati Tribunalis, si demum in Congregatione particulari, a Persona ejusdem Congregationis digniore deputetur.

Defensoris electio ad quem ibi pertineat.

§. 14. Unica quidem resolutio pro nullitate Matrimonii emanata, si causa in Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini interpretum, vel in Congregatione particulari deputata cognoscatur, et similiter in Palatii nostri Auditorio, unica Sententia super eadem nullitate pronunciata minime sufficiat ad tribuendam liberam Conjugibus facultatem novas nuptias contrahendi. Sed, si causa in praefata Congregatione Cardinalium Tridentini Concilii Interpretum introducta fuerit, rursus in eadem, ad Defensoris Matrimonii instantiam, reproponatur: si vero Congregationi particulari commissa fuerit, ad petitionem ejusdem Defensoris, alteri etiam particularis Congregatio deputabitur: si vero in Palatii nostri Auditorio judicata sit, a praefato Defensore appellatione interposita, ab aliis Auditoribus juxta ordinem in gyrum, seu turnum definiatur: si autem causa universo Tribunali commissa fuerit, ab omnibus Auditoribus rursus examinabitur: nolentes omnino, ut ullo in casu Matrimonii vinculum dissolutum censeatur, nisi duo judicata, vel resolutiones, aut Sententiae penitus similes, et conformes, a quibus neque Pars, neque Defensor Matrimonii crediderit appellandum, emanaverint. Quod si secus factum fuerit, et novum initum Matrimonium, nostrae voluntatis hujusmodi transgressores poenis a Nobis, ut supra, statutis submittantur.

Iteratum examen Causae semper necessarium.

Coram quibus respective faciendum sit.

§. 15. Et quoniam saepe apud Sedem Apostolicam preces porrigi solent pro dispensatione Matrimonii rati, et non consummati, quae ut plurimum pro voto consultivo ad Congregationem S. R. E. Cardinalium Concilii Interpretum, vel nonnunquam ad aliquam Congregationem particularem deputatam, a Romanis Pontificibus pro tempore remitti solent; ut hujusmodi instantiae ordine, ac rite procedant, volumus, ac mandamus, ut supplex libellus Nobis, vel Romano Pontifici pro tempore exhibeatur, in quo plena, et accurata totius facti species contineatur, causaeque omnes in eo exprimantur, quae ad obtinendam petitam dispensationem conducere posse a supplicante censentur, ut Romanus Pontifex, eo lecto, et mature considerato, secum deliberare possit, an petitionem rejiciat, vel ejus examen alicui ex dictis Congregationibus committat; a qua posteaquam suum votum consultivum editum fuerit, a Secretario ejusdem Congregationis totius negotii series exacte Romano Pontifici pro tempore referatur, qui pro sua prudentia judicabit, an Congregationis Resolutio sit approbanda, vel potius totius causae examen alteri Congregationi, vel Tribunali, prout eidem Pontifici videbitur, rursus committendum.

Instantiae pro dispensatione Matrimonii rati, et non consummati, non recipiantur, absque remissione Pontificis.

Nec absque ejus Oraculo definiantur.

§. 16. Demum volumus, ac decernimus, easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia pleníssime, et inviolabiliter observari. Sicque, et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, et S. Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, ubique judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, necnon quibusvis etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis sub quibuscumque tenoribus verborum, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, et in-

Perpetuus praesentium vigor, sublata etc.

Quibuscumque non obstantibus.

solitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu, quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma in aliis tradita observata eisdem praesentibus pro expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis effectus, et exemplorum auctoritas.

§. 17. Volumus autem, ut praesentes Literae in valvis Ecclesiae Lateranensis, et Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, ac in Acie Campi Florae de Urbe, ut moris est, publicentur, et affigantur, sicque publicatae, et affixae, omnes, et singulos, quos illae concernunt, perinde arctent, et afficiant, ac si unicuique eorum nominatim, et personaliter intimatae fuissent; quodque earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, statuti, constitutionis, prohibitionis, revocationis, annullationis, declarationis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo, quadragesimo primo, tertio nonas Novembris, Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 3 Novembris 1741.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

Visa de Curia

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Publicat. die 29. ejusdem Mensis, et Anni.

DECLARATIO, XXXIV.

Cum Instructione, super Dubiis respicientibus MATRIMONIA in Hollandia, et Belgio contracta, et contrahenda.

Dubium super validitate Matrimonii cum Haereticis contracti in Dominiis Ordinum Foederat. non servata forma Concilii Trid.

Matrimonia, quae in locis Foederatorum Ordinum dominio in Belgio subjectis iniri solent, sive inter Haereticos ex utraque parte, sive inter Haereticum ex una parte Virum, et Catholicam Foeminam ex alia, aut viceversa, non servata forma a Sacro Tridentino Concilio praescripta, utrum valida habenda sint, nec ne, diu multumque disceptatum est, animis hominum, ac sententiis in diversa distractis: Id quod satis uberem anxietatis, ac periculorum sementem per multos annos subministravit, quum praesertim Episcopi, Parochi, atque illarum Regionum Missionarii, nihil certi hac super re haberent, nihil vero inconsulta Sancta Sede auderent statuere, ac declarare. Cum autem, proxime evolutis annis, in tam ancipiti, gravique causa Apostolicae Sedis judicium vehementius exposceretur, urgeretque id imprimis vigilantissimus Iprensis Episcopus, dum pro debito Officii sui, et sua erga Beati Petri Cathedram observantia, de Ecclesiae sibi concreditae statu ad Romanum Pontificem referebat, ponendumque omnino esse tam prolixae dubitationi finem, gravissimis verbis, ac rationibus persuaderet. Clemens XII. id temporis Romanus Pontifex, qui rei gravitatem, quantum oportebat, aestimarat, Sacrae Congregationi Eminentiss. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum in mandatis dedit, ut de tota controversia diligenter more suo cognosceret. In re itaque tanti momenti volens eadem Sacra Congregatio quam accuratissime procedere, commissae sibi cognitionis initium ab exquisitis aliorum quoque Belgii Episcoporum Relationibus, atque sententiis, quas desuper explorari sategit, petendum duxit, eodemque tempore audire voluit praestantes aliquot hujus Almae Urbis Theologos, quibus injunxit, ut rem totam ea qua decet, maturitate discuterent, suamque opinionem proferrent.

Quod a Clemente XII. remittitur Congreg. Concilii.

BENEDICTUS XIV. Congregationem coram se convocat.

§. 1. At dum haec maxime agerentur, supersedendum per aliquot Menses fuit ab istiusmodi Causae expeditione, propter viduitatem, quae intercidit Romanae Ecclesiae, donec ad Summum Pontificatum feliciter evectus Sanctissimus D. N. BENEDICTUS XIV. inter pri-

mas Regiminis sui curas, Causae hujus cognitionem repeti jussit a memorata Sacra Congregatione Concilii, quam voluit coram se haberi, ut, auditis Eminentissimorum Patrum Sententiis, ipse demum, quid hac de re tenendum foret, supremo suo pronunciaret oraculo. Cum igitur Congregatio praefata sub die 13. Maji currentis anni 1741. coram Sanctitate Sua fuerit habita, idem Sanctissimus D. N. spatio aliquo temporis ad rem secum expendendam accepto, hanc nuper Declarationem, et Instructionem exarari praecepit, qua, veluti certa regula, ac norma, omnes Belgii Antistites, Parochi, earumque Regionum Missionarii, et Vicarii Apostolici deinceps in hujusmodi negotiis uti debeant.

Declarat valida Matrimonia ibidem inter Haereticos contracta.

§. 2. Primo scilicet, quod attinet ad Matrimonia ab Haereticis inter se in locis Foederatorum Ordinum dominio subjectis celebrata, non servata forma per Tridentinum praescripta, licet Sanctitas Sua non ignoret, alias in casibus quibusdam particularibus, et attentis tunc expositis circumstantiis, Sacram Congregationem Concilii pro eorum invaliditate respondisse; aeque tamen compertum habens nihil adhuc generatim, et universe super ejusmodi Matrimoniis fuisse ab Apostolica Sede definitum, et alioquin oportere omnino ad consulendum universis Fidelibus in iis locis degentibus, et plura avertenda gravissima incommoda, quid generaliter de hisce Matrimoniis sentiendum sit, declarare; negotio mature perpenso, omnibusque rationum momentis hinc inde sedulo libratis, declaravit, statuitque, Matrimonia in dictis Foederatis Belgii Provinciis inter Haereticos usque modo contracta, quaeque imposterum contrahentur, etiamsi forma a Tridentino praescripta non fuerit in iis celebrandis servata, dummodo aliud non obstiterit canonicum impedimentum, pro validis habenda esse; adeoque si contingat, utrumque Conjugem ad Catholican Ecclesiae sinum se recipere, eodem, quo antea, conjugali vinculo ipsos omnino teneri, etiamsi mutuus consensus coram Parocho Catholico ab eis non renovetur: Sin autem unus tantum ex Conjugibus, sive Masculus, sive Foemina, convertatur, neutrum posse, quamdiu alter superstes erit, ad alias nuptias transire.

Idem, si ambo Conjuges ad Fidem Catholicam redeant, consensum non esse renovandum.

§. 3. Quod vero spectat ad ea Conjugia, quae pariter in iisdem Foederatis Belgii Provinciis, absque forma a Tridentino statuta, contrahuntur a Catholicis cum Haereticis, sive Catholicus Vir Haereticam Foeminam in Matrimonium ducat, sive Catholica Foemina Haeretico Viro nubat, dolens imprimis quam maxime Sanctitas Sua, eos esse inter Catholicos, qui insano amore turpiter dementati, ab hisce detestabilibus Connubiis, quae S. Mater Ecclesia perpetuo damnavit, atque interdixit, ex animo non abhorrent, et prorsus sibi abstinendum non ducunt, laudansque magnopere zelum illorum Antistitum, qui severioribus propositis spiritualibus poenis, Catholicos coercere student, ne sacrilego hoc vinculo se se Haereticis conjungant; Episcopos omnes, Vicarios Apostolicos, Parochos, Missionarios, et alios quoscumque Dei, et Ecclesiae fideles Ministros in iis Partibus degentes serio, graviterque hortatur, et monet, ut Catholicos utriusque sexus ab hujusmodi nuptiis in propriarum Animarum perniciem ineundis, quantum possint, absterreant, easdemque Nuptias omni meliori modo intervertere, atque efficaciter impedire satagant. At, si forte aliquod hujus generis Matrimonium, Tridentini forma non servata, ibidem contractum jam sit, aut imposterum (quod Deus avertat) contrahi contingat; declarat Sanctitas Sua, Matrimonium hujusmodi, alio non concurrente canonico impedimento, validum habendum esse, et neutrum ex Conjugibus, donec alter eorum supervixerit, ullatenus posse, sub obtentu dictae formae non servatae, novum Matrimonium inire. Id vero debere sibi potissime in animum inducere Conjugem Catholicum, sive Virum, sive Foeminam, ut pro gravissimo scelere, quod admisit, poenitentiam agat, ac veniam a Deo precetur, conetur que pro viribus alterum Conjugem a vera Fide deerrantem ad gremium Catholicae Ecclesiae pertrahere, ejusque Animam lucrari, quod porro ad veniam de patrato crimine impetrandam opportunissimum foret, sciens de cetero, ut mox dictum est, se istius Matrimonii vinculo perpetuo ligatum iri.

Si unus convertatur, eum ad alias nuptias transire non posse.

Nuptias a Catholicis cum Haereticis contractas detestatur.

Validas tamen pronunciat, etiam non servata forma etc.

Quod faciendum Conjugi Catholico.

§. 4. Ad haec declarat Sanctitas Sua, ut quidquid hactenus sancitum, dictumque est de Matrimoniis sive ab Haereticis inter se, sive inter Catholicos, et Haereticos initis in locis Foederatorum Ordinum dominio in Belgio subjectis, sancitum, dirtumque intelligatur etiam de similibus Matrimoniis extra fines Dominii eorumdem Foederatorum Ordinum contractis ab iis, qui addicti sunt Legionibus, seu Mili-

Idem judicandum edicit quoad personas addictas Praesidiis Locorum di Barriera.

toribus Copiis, quae ab iisdem Foederatis Ordinibus transmitti solent ad custodiendas, muniendasque Arces conterminas, vulgo dictas *di Barriera*; ita quidem, ut Matrimonia ibi praeter Tridentini formam, sive inter Haereticos utrinque, sive inter Catholicos, et Haereticos inita, valorem suum obtineant, dummodo uterque Conjux ad easdem Copias, sive Legiones pertineat. Et hanc declarationem vult Sanctitas Sua complecti etiam Civitatem Mosae Trajectensis, a Republica Foederatorum Ordinum, quamvis non jure dominii sed tantum oppignorationis, ut ajunt, nomine possessam.

Et locum Civitatis Mosae Traject.

§. 5. Tandem circa Conjugia, quae contrahuntur; vel in Regionibus Principum Catholicorum ab iis, qui in Provinciis Foederatis domicilium habent, vel in Foederatis Provinciis ab habentibus domicilium in Regionibus Catholicorum Principum, nihil Sanctitas Sua de novo decernendum, aut declarandum esse duxit; volens, ut de iis, juxta canonica juris communis principia, probatasque in similibus casibus alias editas a Sacra Congregatione Concilii resolutiones, ubi disputatio contingat, decidatur. Et ita declaravit, statuitque, ac ab omnibus imposterum servari praecepit. Die 4. Novembris 1741.

Domicilarii Provinciarum Foed. nubentes in regionibus Catholicorum, et vicesversa, subsunt juri communi.

Dat. die 4. Nov. 1741.

A Card. Gentili S. C. Concilii Praef.

C. A. Arch. Philippen. Secret.

XXXV. **MATRIMONIA**

Occulta, quibus, et quomodo sint permittenda; quibusque cautelis celebranda, et in actis describenda: quomodo consulendum educationi, et indemnitati Prolis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Matrimonia palam celebrari jubet Ecclesia.

Satis Vobis compertum esse non dubitamus, *Venerabiles Fratres*, eam semper fuisse piae Matris Ecclesiae vigilem curam, ut Sacramentum Matrimonii, *Magnum* ab Apostolo nuncupatum, publice, et palam a Fidelibus celebretur. Quod quidem, ut diligentius, quam antea factum fuerat, imposterum ab omnibus observaretur, Sancta Tridentina Synodus, Lateranensis Concilii sub Innocentio III. celebrati vestigiis inhaerendo, praecepit, ut imposterum, antequam Matrimonium contrahatur, ter a proprio Contrahentium Parocho tribus continuis diebus festivis in Ecclesia inter Missarum solemnia publice denuntietur; deindeque, nullo legitimo concurrente impedimento, ad illius celebrationem in facie Ecclesiae, coram Parocho, vel alio Sacerdote, de ipsius Parochi, seu Ordinarii licentia, et duobus, vel tribus Testibus praesentibus, rite procedatur. Voluit etiam eadem Sancta Synodus, apud Parochum diligenter Librum custodiri, in quo Conjugum, et Testium nomina, diesque, et locus Matrimonii describantur.

Concilii Tridentini Decretum.

§. 1. Providae tamen hujusmodi leges, tanta auctoritate saluberrime institutae, prava horum temporum conditione sensim proiabi visae sunt, et enerves propemodum reddi, ob Matrimonia usu nimis recepta, quae occulte adeo celebrantur, ut illorum notitia, quantum fieri potest, obliteretur, et in tenebris ignorantiae perpetuo jaceat consepulta. In more etenim positum est, illa celebrari nullis praeviis factis Denunciationibus, coram solo Parocho, vel alio Sacerdote de ejus licentia, adhibita praesentia tantum duorum Testium apposite a Contrahentibus advocatorum, quorum fides nemini illorum est suspecta; remque peragi saepe extra Ecclesiam, quandoque etiam intra illam, januis tamen occlusis, vel eo temporis momento, quo semota alterius cujusvis praesentia, scientia initi Matrimonii, praeter Parochi, Contrahentium, Testiumque personas, alios penitus effugiat.

Contrariae usus nimis frequens.

§. 2. Quantum a Sacramenti dignitate, et ab ecclesiasticarum legum praescripto occulta haec Matrimonia, *Conscientiae* vulgo nuncupata, ut plurimum abhorreant, satis superque conjicere quis poterit, qui mentis aciem ad exitiosos illorum effectus convertat. Hinc enim gravia ortum habent peccata, praesertim vero eorum, qui Divini Judicii interminatione posthabita, priore Uxore, cum qua clam contraxerunt, relicta, cum alia spe futuri Matrimonii decepta, et in turpem secum vivendi licentiam abducta, palam contrahere promittunt. Quo-

Mala et peccata inde consequentia.

rumdam vero mentem ita pravae cupiditates excaecant, ut novum contrahere secretum Matrimonium audeant, post alterum secreto itidem contractum, et nondum prioris Conjugis morte solutum, seseque magno scelere polygamos reddant. Alii etiam eo impudentiae devenere, ut in hujus magni Sacramenti contemptum, post primas secreto initas, alteras aut publice, aut privatim nuptias contrahendo, sese audacius polygamia pariter innodare non perhorrescant. Age vero quam gravia, quam nullo pacto ferenda ex his Matrimoniis mala oriantur. Si enim ad quamcumque Matrimonii suspicionem submovendam, Virum seorsim a Muliere vivere contingat, sublata est illico individua vitae consuetudo, et contemptum est verbum Domini: *Adhaerebit homo Uxori suae, et erunt duo in carne una.* Sin haec vitae consuetudo servetur, nemo est, qui illam criminis non arguat, et utpote detestabilem, in scandali materiam non traducat. Neque illata per scandalum dispendia rependit subsecuta celebratio occulti Matrimonii, quod in tenebris delitescit, et ab omnibus ignoratur.

Proli damna spiritualia, et temporalia.

§. 3. Leviora quoque damna non sunt, quae susceptae Proli irrogantur. Saepe enim contingit, illam a Parentibus, ut a Matre praesertim amotam, nec pie, nec liberaliter institui; sed incertis fortunae casibus objectam relinqui, nisi etiam Parentes ipsi, contra naturae leges, ausu nefario illius vitae insidientur. Ubi vero tam immane facinus Parentes deterreat, illosque ad sobolem alendam, instituendamque humanitas ipsa compellat; alia imminet Liberis susceptis ex occulto Matrimonio lugenda Avitarum facultatum, et Bonorum jactura, pro quorum possessione assequenda quamvis clament jura sanguinis, illis tamen careant necesse est, propter occulta Parentum Matrimonia, et ademptam legitimitatis, et Filiationis probationem.

Filiorum familias, et Clericorum excessus.

§. 4. Huic etiam malorum origini sunt referenda ipsa quoque secreta Matrimonia contracta a Filiisfamilias contra Patris juste dissentientis voluntatem: ex quibus quam gravia incommoda exoriri soleant, neminem latet. Quid plura? Adeo invaluit malitia, ut quandoque in Minoribus Ordinibus constituti Pensiones, et Beneficia, ad Divinum Cultum, et ecclesiastica munia instituta, etiam post initum clam Matrimonium retinuerint, sibique de mammona iniquitatis loculos miserrime comparaverint.

Ideo monentur Episcopi, ne facile dispensent a publicationibus.

§. 5. Deflenda haec igitur potius uberibus lacrymis, quam latiore calamo explicanda malorum congeries, cum ex hac Apostolicae Sedis specula omnes sibi vindicet nostrae vigilantiae curas; temperare non possumus, quin Vos ipsos, Venerabiles Fratres, in partem nostrae solicitudinis evocantes, vestram pietatem, et zelum excitemus ad custodiendas vigilias noctis super Grege Vobis credito, quem luctuosa horum temporum conditio in discrimen adducit. Primum itaque periculi non infrequens occasio Vos reddat difficiliores ad remittendam Publicationes, a quibus contracturi Matrimonium saepe per malitiosam suggestionem petunt dispensari. Quam caute, solerterque oporteat ea in re Episcopos versari, non obscura Vobis a Concilio Tridentino exhibentur argumenta. Si enim (ait eadem Sancta Synodus) probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si praecesserint Denunciationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat; vel saltem Parocho, et duobus Testibus praesentibus, Matrimonium celebretur, et deinde ante illius consummationem Denunciationes in Ecclesia fiant, ut si aliqua subsunt impedimenta facilius detegantur. Praeterea licet Episcopo relictum sit omnimoda super Denunciationibus dispensare, haec tamen facilitas, non a sola Dispensantis voluntate pendet, sed a Tridentino coercetur arctis prudentiae, discretique arbitrii legibus; quod idem est, ac legitimam causam dispensationis requirere.

Nec temere permittant Matrimonia secreto iniri.

§. 6. Parum quoque, imo fortasse majorem vigilantiam necesse est a Vobis adhiberi, ne, post remissas Denunciationes, celebretur Matrimonium coram Parocho, vel alio Sacerdote ab ipso Parocho, vel a Vobis deputato, praesentibus duobus, vel tribus Testibus confidentibus, ne ulla celebrationis notitia, vel rumor oriantur. Id enim, ut ad praescriptum Sacrorum Canonum licite fieri possit, non satis est obvia quaevis, et vulgaris causa, sed gravis, urgens, et urgentissima requiritur. A Sacro Nostrae Poenitentiariae Tribunali, eo potissimum casu fit potestas ita celebrandi Matrimonium, quo Vir, et Foemina in figura Matrimonii publice degentes, et de quibus nulla viget criminis suspicio, in occulto tamen Concubinatu perseverent: Facile enim quisque conjiciet, quam absonum esset, eos, a statu damnationis per gratiam Sacramenti revocandos, ad publice contrahendum Matrimonium praeviis

Denunciationibus compelli. Hanc vero praxim Vobis duximus proponendam, non quia Dispensatio praemisso casui solum congruat, cum alii similes, et fortasse urgentiores esse possint, in quibus dispensari expediat; sed quia Vestri Pastoralis Officii partes versari debent in sedulo investiganda legitima, et urgenti causa Dispensationis, ne Matrimonia occulte celebrata luctuosos habeant exitus, quos intimo cordis moerore recensuimus.

Qualitates Petentium diligenter expendant.

§. 7. Hunc porro in scopum Vos hortamur, et impense admonemus, ut Personarum Matrimonium secreto contrahere petentium diligens fiat a Vobis inquisitio: an scilicet ejus qualitatis, gradus, et conditionis sint, quae id probe exposcant; an sint sui, vel alieni juris; an Filiifamilias quorum nuptiae Patri juste dissentienti sint invisae: ab Episcopali etenim, quod geritis, munere nimium esset alienum, facilem praeberi Filio inobedientiae occasionem; an res sit de Personis Ecclesiasticis, licet in Minoribus Ordinibus constitutis, Pensiones, et Beneficia Ecclesiastica obtinentibus, ut detestabilis illorum retentio in statu uxorato congruis remediis postea compescatur. Potissimum vero curet Vestra solicitudo, antequam secreti Matrimonii licentia concedatur, quod Contrahentes clara, et indubia, et a quavis fraude immunia exhibeant documenta status liberi, ad avertendum ab iis, qui improbi sint ingenii, polygamiae periculum.

Et praecipue eorum statum liberum.

Sacerdotem extraneum sine causa non deputent.

§. 8. Quod attinet ad Ministrum secreti Matrimonii, volumus ad id munus deputari Parochum alterius ex Contrahentibus, quem notitia Personarum, experientia, et diuturnus rerum usus, quovis Sacerdote extraneo peritiorem effecisse praesumuntur. Si quae tamen Vobis occurrant circumstantiae, quae alium Sacerdotem loco Parochi exposcere videantur, gravi impellente causa, is Sacerdos a Vobis eligatur, qui probitate, et doctrina, et obeundi muneris peritia commendetur.

Contrahentes moneantur de ipsorum debito.

§. 9. Uni tamen, aut alteri Sacramenti Ministro a Vobis deputando districte praecipiatur, ne Matrimonio intersit, nisi prius paterna charitate Conjuges in Domino monuerit, Sobolem procreandam regenerari quamprimum oportere sacro Baptismatis lavacro; ac Christo Judici districtam reddituros esse rationem, nisi Filios ut legitimos agnoverint, eosque pietate, bonisque moribus imbuerint, et frui patiantur Bonis temporalibus, a Majoribus in supremis tabulis relictis, vel provida legum auctoritate delatis.

Matrimonii occulti documenta Episcopo exhiberi, in acta referri, et caute servari jubentur.

§. 10. Celebrato autem Matrimonio, indilate a Parocho, vel alio Sacerdote, coram quo initum est exhibeatur Episcopo illius scriptum documentum, cum nota loci, et temporis, Testiumque, qui celebrationi interfuerunt. Vestrum erit postea diligenter incumbere, quod ad perennem gestae rei memoriam, praefatum documentum fideliter transcribatur in Libro prorsus distincto ab altero, in quo Matrimonia publice contracta de more adnotantur. Hujusmodi Liber pro Matrimoniis secretis apposite compactus, clausus, et Sigillis obsignatus, in vestra Episcopali Cancellaria caute erit custodiendus: et eo tantum casu resignari, et aperiri vestra accedente licentia patiemini, quo alia id genus Matrimonia describi oporteat, vel id sibi vindicet justitiae administrandae necessitas, vel demum aliquod documentum ab eo exposcant verum interesse habentes, quibus probationum aliunde petendarum non suppetit copia: sedulo tamen animadvertentes, quod, re absoluta, denuo claudatur, et Sigillis, ut antea, obsignetur. Fides, seu Attestationes clam celebrati Matrimonii, a Parocho, vel Sacerdote, qui vices Parochi gessit, exarandae, Vobisque exhibendae, transcribantur in dicto Libro, prout jacent, de verbo ad verbum, a Persona a Vobis deputanda, quae apud omnes integritatis, probatique nominis luculentum habeat testimonium. Fides vero, et Attestationes ipsae in secretiori loco, sartae, tectaeque a Vobis serventur.

Proles tempestive baptizari.

§. 11. Quod si ex occulto hujusmodi Matrimonio Prolem nasci contingat, eadem mandetur salutari Aqua Baptismi in Ecclesia, in qua aliis Infantibus hoc Sacramentum indistincte confertur. Et quia ad operiendum clam initum Matrimonium, facile est in Libro Baptizatorum nullam fieri mentionem Parentum, et eorum Nomina consulto reticeri, volumus, ac expresse mandamus, quod a Patre Baptizati, eoque defuncto, ab illius Matre, suscepta Proles vobis denuncietur; dictaque Denunciatio fiat, vel immediate per Parentes ipsos, vel per literas eorum charactere exaratas, vel per fide dignam Personam ab ipsis Parentibus designatam, ut certo, et clare Vobis constet, quod Proles, tali loco, et tempore, vel reticitis, vel falso expressis nominibus Parentum, baptizata, est legitima, licet occulti Matrimonii

Ejusque nativitas Episcopo denunciari.

Et in Acta caute describi debet.

foedere procreata. Quae sane omnia cum Vobis innotuerint, ne illorum excidat memoria, in Libro fideliter describentur ab eo, cui facta a Vobis est potestas adnotandi Matrimonia occulte celebrata. Liber, in quem Baptizatorum, ac utriusque Parentis nomina referentur; quamvis distingui debeat ab altero Matrimoniorum; eadem tamen diligentia, iisdemque cautelis in Cancellaria Episcopali clausus, et sigillis obsignatus, erit custodiendus, prout Librum Matrimoniorum caute custodiri supra mandavimus.

Contravenientium poena, Matrimonii divulgatio.

§. 12. Quia vero nonnulli deesse non possunt, qui propriae conscientiae vocibus obsurdescant, et nostris hisce mandatis parere negligant; debita poenarum districtione pro modo culpae a Vobis puniantur. Quinimmo cum satis Nobis experientia compertum sit, in hujusmodi negotiis homines, in terram oculos declinantes, ob humanos respectus tardiores effici, et a recte agendi semita revocari, mandamus idcirco, Matrimonia occulta a Vobis evulgari, et nota fieri, si certo Vobis constiterit, ex aliquo Matrimonio occulto procreatam fuisse Sobolem, et baptizatam suppressis Parentum nominibus, nulla praestita Vobis notitia, ut par erat; ab illius Parentibus, intra triginta dies a Nativitate numerandos.

Praedicta omnia contrahentibus edicenda.

§. 13. Ne autem Contumaces, et Inobedientes, violatae fidei, proditique Secreti Pastores suos insimulent; sedulo a Vobis curandum est; ut a Parocho, vel alio Sacerdote pro secreta celebratione Matrimonii a Vobis deputando, Conjuges clare, et aperte moneantur, ea lege, et pacto illis permitti secreti Matrimonii celebrationem, ut Soboles inde procreanda non solum regeneretur Sacro Baptismate, sed post Baptisma denuncietur Episcopo cum nota loci, et temporis administrati Sacramenti, ac sincera indicatione Parentum, a quibus ortum habuit, quemadmodum supra praemissum est; alioquin matrimonium, licet contractum data per Episcopum Secreti fide, in lucem proferetur, in gratiam Filiorum, et ad propulsandam ab illis gravem, nulloque pacto ferendam jacturam.

Regestis secretis auctoritas tribuatur

§. 14. Volumus denique, ac mandamus, Fides, seu Attestationes Matrimonii clam initi, et Sobolis ex eo procreatae, excerptas ex dictis Libris, modo; quo dictum est, apud Vos caute custodiendis, tantam promereri fidem, quantam sibi alii Libri Parochiales Baptismatis, et Matrimonii vindicare consueverunt.

Adhortatio ad Episcopos.

§. 15. Haec a Vobis Venerabiles Fratres, in hac temporum calamitate observari enixe praecipimus, ad communem Animarum salutem et ad praesidium ecclesiasticae disciplinae, propter invalescentem hominum malitiam nova semper detrimenta vel patientis, vel, reformidantis. Caeterum nostris hisce literis sublata nolumus ea validiora remedia, quae huic malo in diem ingruenti consona dignoscet prudentia vestra, ad Pastorale officium cumulate obeundum. Vobis interea paternae charitatis, et benevolentiae testem, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 17. Nov. 1741.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 27. Novembris 1741. Pontificatus Nostri Anno II.

BEATIFICATIONES XXXVI.

Servorum Dei, ut Beatorum Canonizationes in Basilica Principis Apostolorum peragi debere statuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

Ad Sepulcra Apostolorum, quorum consecrata Sanguine Roma, quae fuerat Magistra erroris, facta est discipula veritatis; ad Sacros Beati Petri cineres, super cujus fidei firmitate extructa totius sacri aedificii Coelo inserenda consurgit sublimitas, Romana Mater Ecclesia in suis triumphat Filiis, qui calcatis Mundi blanditiis, et infernalis hostis superatis insidiis, ad praemia pervenerunt aeterna, et quos inter Sanctos Dei servos, ut coelestis beatitudinis consortes, congruo devotionis cultu venerandos, Romani Pontificis a Christo Domino accepta, et per Petrum ad Successores suos derivata decernit auctoritas. Quae igitur a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris prudenti consilio, et provida ratione instituta sunt, et longo deinde usu recepta, pie sancteque servata, Nos, quorum humilitatem ineffabilis Dei benignitas ad Cathedram Petri evehere dignata est, decet diligenter servare, et studiose custodire, et si quid vel temporum, vel rerum varietate immutatum est, in integrum restituere, et ad pri-

stinam rationem, ac formam revocare, atque alia disponere, prout in Domino videtur expedire.

Pontifex refert morem peragendi Canonizationes in Basilica Vaticana.

§. 1. Sane quidem omnes, et singulas Beatorum Canonizationes in Urbe nostra peragendas in Basilica B. Petri Apostolorum Principis semper peractas fuisse, antiqua ac fide digna testantur monumenta. Cum autem fel: record: Benedictus Papa XIII. Praedecessor noster, a quo ad Cardinalatus honorem assumpti fuimus, in eadem Vaticana Basilica Beatos Turribium ex Majorga, Jacobum a Marchia, Agnetem a Monte Politiano, Peregrinum Latiosum, Johannem a Cruce, Franciscum Solanum, Aloysium Gonzagam, Stanislaum Kostkam, et biennio post Beatam Margaritam a Cortona, Sanctorum cultu honorandos solemniter de more constituisset; ac deinde Beatum Johannem Nepomucenum in Sanctorum numerum similiter referre vellet; ei persuasum est, ut id in Basilica nostra Lateranensi solemni ritu perageret. Nos, qui per id temporis Ecclesiae Anconitanae ex concessione, et dispensatione Apostolica praeeramus, eumdem Benedictum Praedecessorem per nostras literas certiorem facere non praetermisimus, Beatorum Canonizationes, quoties in Urbe faciendae erant, nonnisi in Vaticana Basilica ab antiquo tempore celebrari consuevisse; et ad hujusmodi officium praestandum eo magis Nos teneri credimus, quia per plures annos, dum in minoribus eramus, unus ex insignis ejusdem Basilicae Capituli Canonicis extitimus, et per plures etiam annos munere Promotoris Fidei functi fuimus. Tum autem Roma benigne Nobis responsum est, quod in Basilica Lateranensi solemnis apparatus pro Canonizatione ibidem habenda jam nimium processerat, nostraeque literae serius, quam oportebat, ad Urbem pervenerant.

Qui, ipso dissentiente, semel interruptus fuit sub Bened. XIII.

Et iterum sub Clemen. XII.

§. 2. Postmodum a piae mem. Clemente PP. XII. similiter Praedecessore nostro ab Ecclesiae Anconitanae, ad Ecclesiae Bononiensis regimen apostolica ejus auctoritate translati Nobis significatum est praedictum Clementem Praedecessorem BB. Vincentii de Paulis, Johannis Francisci Regis, Catharinae Fieschi Adorni, et Julianae Falconeriae Canonizationem propediem in Ecclesia Lateranensi solemniter celebraturum: sed quoniam per id tempus jam primus Tomus Operis Nostri de Servorum Dei Beatificatione, et Beatorum Canonizatione in publicum editus fuerat, in quo nullam, ante praefati Benedicti Praedecessoris tempora, Beatorum Canonizationem in Urbe solemniter, nisi in dicta Basilica, celebratam fuisse satis superque demonstratum fuerat, ulterius animi nostri sensus aperire superfluum duximus.

Idem accidit quoad Beatificationes.

§. 3. Praeterea, cum ante fel. rec. Alexandri PP. VII. pariter Praedecessoris nostri tempora, nulla statuta esset solemnitas in Beatificatione Venerabilium Servorum, et Ancillarum Dei observanda, idemque ritum, et solemnitatem adhibendam in sacra functione hujusmodi, eamque debita cum pompa in Vaticana Basilica explendam decreverit, ita semper posterioribus temporibus servatum est, ut omnes Beatificationes, in eadem Vaticana Basilica celebrarentur, usque ad praefati Benedicti XIII. tempora, quo Romanam Ecclesiam gubernante, quamvis in Vaticana Basilica Beatificatio Ancillae Dei Beatae Hiacynthae Mariscottae, et Servi Dei B. Joannis de Prado facta sit; nihilominus Beatificatio Servi Dei B. Fidelis a Sigmaringa, paulo post Canonizationem B. Johannis Nepomuceni, in Basilica Lateranensi celebrata fuit. Post hanc vero Beatificationem, in ejusdem Benedicti Pontificatu in Basilica Vaticana solemni ritu relati fuerunt in Beatorum numerum Servus Dei postea Beatus, et nunc Sanctus Vincentius de Paulis, et Servus Dei Beatus Petrus Forerius; in Pontificatu autem Clementis XII., paulo post supradictas Canonizationes in Basilica Lateranensi uno eodemque die unica solemnitate peractas, in eadem Basilica solemniter adscriptus est inter Beatos Servus Dei nunc Beatus Joseph a Leonissa. Cum autem a Nobis, ob ineffabilem Dei benignitatem Pontificatus honorem, ac onus gerentibus, decretum fuisset, ut inter Beatos Servus Dei Alexander de Saulis adscriberetur, solemnis ejusdem Beatificationis functio in Basilica Vaticana celebrata est.

Non tamen sub Pontificatu SS. D. N

Qui veterem consuetudinem Decreto suo firmat.

§. 4. Matura igitur consideratione perpendentes, quod a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris omnes Venerabilium Servorum, et Ancillarum Dei Sanctificationes in Urbe nostra solemniter peragendae, laudabili instituto, optimisque ex causis ab antiquissimo tempore in Vaticana Basilica, et quod ab Alexandri PP. VII. Praedecessoris nostri, et successivis deinde temporibus, Beatificationes quoque in eadem Vaticana Basilica; exceptis nonnullis supramemoratis Canonizationibus, et Beatificationibus ab iisdem Praedecessoribus nostris

Benedicto, et Clemente in Basilica Lateranensi peractis, semper celebratae fuerunt; Ne igitur commendabili, et antiquae consuetudini, praedictae Vaticanae Basilicae praerogativa hujusmodi, ex B. Johannis Nepomuceni Canonizatione, ac Venerabilis Servi Dei Fidelis a Sigmaringa Beatificatione a Benedicto, necnon ex Beatorum Vincentii de Paulis, et Johannis Francisci Regis, ac Beatarum Catharinae Fieschi Adorni, et Julianae Falconeriae, respective Canonizatione, et Venerabilis Servi Dei Josephi a Leonissa Beatificatione, a Clemente, Praedecessoribus praedictis, in Ecclesia Lateranensi celebratis, praejudicium aliquod afferatur, hac nostra perpetuo valitura constitutione veterem consuetudinem, ac venerandum Praedecessorum nostrorum institutum, decretumque Alexandri Praedecessoris praedicti, ac integrum ejus tenorem apostolica auctoritate approbantes, confirmantes, et innovantes, ac illis quodcumque apostolicae firmitatis robur adjicientes, motu proprio, ex certa scientia, ac apostolicae potestatis plenitudine, decernimus, praecipimus, et constituimus; ut in posterum, et perpetuis inde futuris temporibus, omnes, et singulae Venerabilium Servorum, et Ancillarum Dei Beatificationes, ac BB. Canonizationes in Urbe nostra predicta pro tempore celebrandae, non in aliis, quam in Basilica Principis Apostolorum de Urbe praedicta, privative quoad reliquas Basilicas, Ecclesiasve ejusdem Urbis, celebrari omnino debeant; atque Canonizationes, et Beatificationes in eadem Ecclesia Lateranensi a Benedicto, et Clemente Praedecessoribus praedictis, et praefertur, peractae, nullo unquam tempore, perinde ac si in ea celebratae non fuissent, praejudicium aliquod antiquo instituto, et Vaticanae Basilicae praerogativae afferre valeant.

Et praedictas Functiones deinceps in Basilica Sancti Petri fieri mandat, non obstantibus etc.

§. 5. Insuper quoniam ab eodem Alexandro Praedecessore nostro, usque ab anno 1659. alterum emanavit decretum super contributione, tam in Beatificationibus, quam in Canonizationibus, favore Sacrarii ejusdem Basilicae facienda, quod a Nobis in praedicto Tomo primo Operis Nostri de Beatorum Canonizatione relatum est, motu, scientia, et potestate simili illud approbamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, quae ab ipso Alexandro Praedecessore decreta sunt, rursus decernimus, et constituimus, et in futurum ab omnibus inviolabiliter observari volumus, et mandamus.

Confirmat Decretum Alex. VII. super contributiones ejusdem Basilicae Sacrario debitas.

§. 6. Praesentes quoque, ex eo quod interesse ad praemissa habentes ad hoc vocati, et auditi non fuerint, aut ex alia quavis juridica, et legitima, etiam necessario exprimenda causa vel quocumque praetextu, de intentionis nostrae, aut alio quovis defectu notari, vel impugnari nullo unquam tempore posse, sed semper firmas, validas, et efficaces fore, et esse: Sicque, et non alias per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, ac quoscumque alios Judices quacumque judicandi facultate suffultos, judicari, et definiri debere, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate: Irritum quoque, et inane, quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulae salutares.

Decretum irritans.

§. 7. Non obstantibus Canonizationibus, et Beatificationibus in praedicta Ecclesia Lateranensi, ut praefertur, celebratis, ac nostrae, et Cancellariae Apostolicae regula, de jure quaesito non tollendo; necnon Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, siquae contra literarum nostrarum hujusmodi tenorem editae existant, statutis, consuetudinibus, privilegiis quoque, et indultis, quibus, illis alias in suo robore permansuris, hac vice duntaxat specialiter, et expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Derogationes.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, statuti, constitutionis, confirmationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, nono Kal. Decembris Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Sanctio.

Dat. die 23. Nov. 1741.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Pubblicat. die 13. Decembr. ejusdem anni.

XXXVII. PRÆSCRIBITUR

Forma, et solemnitas in Exequiis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium servanda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga S. R. E. Card. viventes atque defunctos.

Praecipuum intimi amoris nostri, et sincerae in Christo caritatis erga Venerabiles Fratres Nostros Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, quos in apostolicae nostrae solicitudinis partem superna coelestis Patrisfamilias evocat dispositio, a Nobis exigit studium, ut quemadmodum omnia et singula, eis viventibus, eorumque sublimi dignitati debita privilegia, quantum in Domino possumus, firmo constantique animo tuemur, ita et eorumdem ex hac mortali vita decedentium curam geramus; ut et ipsorum funera a Nobis, Romanisque Pontificibus Successoribus nostris, et ipsorum Cardinalium superstitum coetu, stabili, ac solemni, etsi lugubri, decorentur honore, et ipsorum animae incruento Altaris Sacrificio, ecclesiasticis precibus, ac supplicationibus juventur; quibus adjutae, omni macula diluta, quam in terreno hujus Saeculi pulvere contraxerunt, per merita Salvatoris nostri Christi Domini, coelestem patriam ingrediantur; ibique apud Patrem misericordiarum pro Nobis intercedant, Divinamque opem Nobis implorent in gravissimo apostolici hujus ministerii onere ferendo, ut in fine diei repromissum laborantibus in Vinea sua aeternae beatitudinis denarium a Domino recipere mereamur.

Cardinalium exequiae vetusto ritu celebratae.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, postquam piae memoriae Benedictus Papa XIII. Praedecessor noster pie provideque attendens, quod ab aliquo tempore, et ante ejus Pontificatum, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium pro tempore in Romana Curia decedentium exequiae, quae olim, et veteribus temporibus multifarie, sed augusta semper, et decenti pompa celebratae fuerunt, tunc vero cum assistentia Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium superstitum coetus, decantatis in eisdem exequiis a Regularibus ex Ordinibus Mendicantium, tribus nocturnis Defunctorum Officii, ut plurimum de Vespere, et aliquando de mane, aliqua sic suadente causa, habitae fuerant, numquam cum solemni Defunctorum Missae celebratione, praesente defuncti Cardinalis corpore, peragebantur; propterea, ut in exequiis celebrandis hujusmodi, solemnis Missa praedicta semper, prout exigit pia Ecclesiae consuetudo, praesente defuncti Cardinalis Cadavere, celebraretur, Cardinalibus ab onere interveniendi de vespere recitationi Officii Defunctorum, non autem Fratribus ex Ordinibus Mendicantium a decantandi Nocturnos Officii praedicti obligatione, exemptis, laudabilem personaliter, una cum omnibus, et singulis Ordinibus Capellas Pontificias constituentibus, ad exequias praedictas de mane celebrandas, in quibus praefata Missa solemnis a Cardinale reliquorum Cardinalium coetus Camerario pro tempore existente solemniter celebrabatur, conferendi se ipsum, et in exequiarum hujusmodi fine, supra defuncti Cardinalis corpus per se absolutionem impertiendi, introduxerat morem; quem, usqueque in hac terrena peregrinatione permansit, religiose servavit; felicis recordationis Clemens Papa XII. similiter Praedecessor noster, provida animi consideratione secum perpendens, quod ad peragendas de mane, et vespere exequias praedictas, pro duplici videlicet uno, et altero lugubribus apparatibus, celebratio hujusmodi majores exigebat sumptus, gravioribus dispendiis parcere cupiens, exequias ipsas ad primaevum statum redegerit.

Duplices sub Bened. XIII, quas ipsis de mane ante- rius solebat.

Clem. XII. eas ad primaevum statum redegit.

Pontifex, inhaerendo veteri consuetudini.

§. 2. Nos igitur animo nostro attente, ac diligenter considerantes, quod antiquitus, sicut ex veteribus sacrarum Caeremoniarum libris compertum est, in more Romanae Ecclesiae fuit, ut, adsistente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Collegio Missae, praesente Cardinalis defuncti cadavere, celebrarentur, et pro ejus anima offerretur Deo salutare immaculatae Hostiae Sacrificium, quemadmodum nunc in omnibus, etiam infimi Ordinis personarum exequiis pie, sancteque servari solet; cupientesque antiquam, et laudabilem consuetudinem in usum revocare: et insuper rationi congruam, maximeque conveniens existimantes, ut Romanus Pontifex pro tempore existens eis, qui sibi in oneroso Pontifici regimine adjutores extiterunt, ultimum debitumque sui amoris, suaeque pietatis persolvat officium, absque eo tamen, quod eorum patrimonia majori expensarum onere graventur; prae-

senti hac nostra perpetuo valitura Constitutione, motu proprio, ex certa scientia, Apostolica Auctoritate, de consensu etiam Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium quibuscum deliberationem nostram in Consistorio nostro secreto communicavimus, decernimus, et statuimus quod in posterum Cardinalium in Romana Curia decedentium exequiae semper de mane, nunquam vero de vespere, celebrentur, et celebrari debeant, infrascripta forma servata, videlicet, quod Fratres ex Ordinibus Mendicantium de mane diluculo ad Ecclesiam, in qua defuncti Cardinalis corpus expositum reperitur, pro inibi praedictis tribus Officii defunctorum Nocturnis de more decantandis, solite accedant; quibus quidem Nocturnis decantatis, eodem mane, absque ulla lugúbris apparatus mutatione, vel aliarum expensarum augmento, Capella Pontificia, intervenientibus Romano Pontifice, ac Sacro Cardinalium Coetu, necnon omnibus, et singulis Capellam Pontificiam constituentibus, habeatur, et in ea Sacrum Missae Defunctorum Sacrificium a praedicto Cardinale Cardinalium Coetus pro tempore Camerario existente, eoque impedito, ab altero Cardinale ab eodem Cardinale Camerario delegato, solemniter celebretur, quodque supra defuncti Cardinalis corpus absolutio ab eodem Pontifice praesente, eoque absente, a dicto Cardinale Camerario, seu eo pariter absente, a Cardinale, út praefertur, delegato impertiatur.

Ac de consensu Collegii S. R. E.

Praescribit hujusmodi exequias de mane tantum celebrari.

Et Capellam Pontificiam haberi ad Missam.

§. 3. Quocirca Romanum Pontificem pro tempore existentem, Sacrumque nunc et pro tempore etiam existentem praedictae Romanae Ecclesiae Cardinalium Coetum enixe obsecramus, ut in celebratione exequiarum Cardinalium in Curia decedentium, omnia et singula a Nobis per praesentes perpetuo statuta et decreta debitae executioni demandari, eaque semper, et inviolabiliter servari studeant; qua de re minime dubitamus, sed certa spe in Domino confidimus, quod quisque Romanorum Pontificum Successorum nostrorum memor erit, se vicem gerere in terris coelestis aeternique Pontificis, qui in morte Lazari amici sui lacrymatus est adeo, ut mirarentur Judaei » et dicerent: *Ecce quomodo amabat eum;* ita et ipse, exemplo Christi Domini, eosdem Cardinales sibi Coadjutores a Domino datos, in visceribus caritatis complectens, in eorum ab hac luce discessu, supremis paterni amoris officia, et solemni Pontificalium exequiarum, ac propitiatorii Missae Sacrificii celebratione, aliisque piarum orationum subsidiis prosequi libenter curabit, ut et defunctorum animae, ob eorum Apostolatus munus laudabiliter expletum, una cum Beatis Apostolicis manere mereantur in Coelis, et erga sublimem Cardinalatus dignitatem, ex solemni celebratione hujusmodi, populorum obsequium, et veneratio in terris augeatur.

Successoribus commendat praesentium executionem.

§. 4. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, exhortationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, nono Kal. Decembris, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

Sanctio Constitutionis.

Dat. die 23. Nov. 1741.

† Ego Benedictus Catholicae Ecclesiae Episcopus.

Subscriptiones S. R. E. Cardinalium.

† *Ego T. Episcopus Ostien., et Veliternen. Card. Rufus Decanus, et S. R. E. Vice-Cancellarius.*

† *Ego A. Episcopus Sabinensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*

† *Ego L. Episcopus Portuensis Card. Picus.*

† *Ego Petrus Episcopus Tusculanus Card. Corradinus.*

† *Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petra Major Poenitentiarius.*

† *Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.*

†

†

†

†

†

†

† *Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.*

†

†

† *Ego A. M. Tit. S. Marci Presbyter Card. Quirinus S. R. E. Bibliothecarius.*

† *Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, et Pauli Presbyter Card. Lercari.*

†

†
†
†
† *Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ordinis Praedicatorum.*
† *Ego Joseph Tit. S. Mariae Transtiberim Presbyter Card. Accorambonus.*
† *Ego Camillus Tit. S. Mariae Angelorum Presbyter Card. Cybo.*
† *Ego F. Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Card. Burghesius.*
†
†
† *Ego V. Tit. S. Matthaei in Merulana Presbyter Card. Bichius.*
† *Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Firrao.*
† *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Coelio Presbyter Card. Gentili.*
† *Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silvestri, et Martini Presbyter Card. Guadagni.*
† *Ego T. Tit. S. Ceciliae Presbyter Card. de Aquaviva.*
† *Ego D. Tit. Basilicae Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.*
† *Ego P. Tit. S. Eusebii Presbyter Card. Aldrovandus.*
†
†
†
†
†
†
†
†
† *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.*
† *Ego S. Tit. S. Priscae Presbyter Card. Valenti.*
†
† *Ego P. Tit. SS. Nerei, et Achillei Presbyter Card. de Tencin.*
†
† *Ego Alexander S. Agatae Diaconus Card. Albanus.*
† *Ego N. S. Mariae ad Martyres Diaconus Card. Judice.*
† *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*
† *Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Mosca.*
† *Ego J. B. S. Caesarei Diaconus Card. Spinula.*
†
† *Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.*
† *Ego M. S. Adriani Diaconus Card. Corius.*
† *Ego P. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.*
† *Ego C. S. Maria in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
†
†
†
†
†
†
†
†
†
†
†
†
†
†

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

Loco † Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Januarii 1742.

CONSTITUTIO XXXVII.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPAE XIV.

Revocatio Facultatum, Licentiarum, et Indultorum quocumque pacto a quibusvis quacumque auctoritate quibuscumque Viris Regularibus in Regnis Portugalliae et Algarbiorum existentibus concessorum super Conventualitatibus perpetuis, et extra Claustra

degendi, cum Inhibitione de coetero praemissa omnia concedendi.

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Religiosorum Virorum instituta in apostolicae procurationis subsidium in excolenda Vinea Domini Sabaoth vocata, quo magis, cum juxta salutares ac bene constitutas regulas eorumdem Alumni utilius ad procurandam Christifidelium salutem impendunt labores suos, laudantur; eo magis contemptui objiciuntur, cum iidem Alumni susque deque habentes regulares Constitutiones, sibi omnem aditum quibuscumque possunt, artibus patefaciunt, ut suis potius studiis indulgeant, quam sub severioris disciplinae observantia suis Superioribus debita cum obedientia obsequantur. Expropter in suprema Sacrosancti Apostolatus specula altissimo divinae Sapientiae consilio constituti, serio cogitantes, quantam populis in via mandatorum Dei ambulantibus utilitatem, quantum religiosis Institutis decus afferat regularis disciplinae eo que decet cultu, et quibus confirmata est, sanctissimis legibus custodita; ad eam in pristinum statum revocandam provehendamque solliciti omnem curam atque vigilantiam adhibere tenemur. Cum itaque, sicut accepimus, nonnulli Dilecti Filii diversorum Ordinum religiosi Viri, ac praesertim Fratres Mendicantes nuncupati in Portugalliae et Algarbiorum Regnis existentes, veluti immemores instituti, quod tanta sollemnitate professi sunt, nec reputantes sese mundo mortuos, ab hominibus secessisse, ut sub Superiorum obedientia Deo, iisque, quae ad Deum sunt, liberius vacent, alii quidem perpetuas Conventualitates in Conventibus nec sibi meritas, nec Ordini suo proficuas, et licentias extra Claustra ad finem et sub praetextu, ut suis affinibus seu consanguineis in eorum rebus opem et subsidium ferant, degendi; necnon praeter et contra suorum Ordinum Constitutiones et Statuta varia Indulta, privilegia, praerogativas, immunitates et exemtiones, per quae ab eisdem Religiosis debita obedientia exigi nequit, sibi respective comparaverint; alii vero in curribus, et alii in equis, non autem in spiritu humilitatis, nec Socio sibi adjuncto per Civitates incedant, unde nec sibi ordinabiliter, nec Deo humiliter vivunt; et ex hoc gravissima inconvenientia et scandala in non modicum regularis Observantiae et Disciplinae detrimentum oriuntur: Hinc est, quod hisce inconvenientibus et bonorum offensionibus, quantum cum Domino possumus, occurrere et salutare remedium afferre volentes, omnes et singulas Conventualitates perpetuas in certis Conventibus, et quasvis licentias et facultates extra Claustra degendi sub quovis praetextu et conditionibus, etiam in propriis Conventibus pernoctandi, caeteraque omnia et singula Indulta, privilegia, praerogativas, immunitates et exemtiones hujusmodi quorumcumque Ordinum, Congregationum, ac Institutorum Religiosis in Regnis praefatis existentibus ex quacumque causa, et sub quibuscumque verborum formis et expressionibus quomodolibet, etiam apostolica auctoritate, praeter vel contra suorum Ordinum Constitutiones et statuta concessa atque impetrata, motu proprio et ex certa scientia, maturaque deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine tenore praesentium revocamus, cassamus, annullamus, abrogamus et abolemus, illaque abrogata, cassata, annullata, revocata et abolita, viribusque et effectu vacua fore, et esse, neminique ullatenus suffragari decernimus et declaramus. Ac insuper omnibus et singulis Ordinum, Congregationum, et Institutorum hujusmodi Religiosis praefatis in virtute Sanctae Obedientiae districte praecipimus et mandamus, ne quis ipsorum per Civitates in curribus, vel in equis, nisi proprii Ordinis, Congregationis et Instituti, ac eorum Praelaturae, muneris, et officii conditio, vel rerum qualitas, aut itineris longitudo aliter respective suadeat, tunc vero in curribus undique clausus, et in equis undique humilitatem spirans incedat, nec a Conventu egredi audeat, nisi ex causa et cum Socio, licentiaque singulis vicibus impetrata, ac benedictione recepta a Superiore, qui non aliter eam concedat, nisi causa probata, Sociumque exituro adjungat, non petentis rogatu, sed arbitrio suo, neque eumdem saepius juxta Constitutionem fel. record. Clementis PP. VIII. Praedecessoris nostri, quae incipit — *Nullus omnino.* — Verum ne imposterum Conventualitates, licentiae, facultates, indulta, privilegia, praerogativae, immunitates et exemtiones hujusmodi ob quamcumque causam Religiosis

praefatis concedantur, quamcumque illas et illa tribuendi expediendique facultatem tam Generalibus ac omnibus aliis quibuscumque Superioribus Ordinum, Congregationum et Institutorum praefatorum, ad quos hoc spectat, tum Ordinariis Locorum, tum Apostolicae Sedis pro tempore in Regnis praefatis Nuntiis, tum denique Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Episcoporum et Regularium praepositorum, et Sacri Concilii Tridentini Interpretum, quavis auctoritate, privilegiis et Indultis, quibus omnibus quoad hanc partem earumdem praesentium tenore derogamus, respective attributam omnino inhibemus et inhibitam esse volumus et declaramus, quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus. Volumus autem ut praesentium literarum transumtis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides in judicio et extra adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XX. Decembris MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 20. Dec. 1741.

D. Card. Passioneus.

Anno a Nativitate Domini Nostri JESU CHRISTI millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Indictione quinta, die vero quarta Januarii, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, et Domini Nostri Domini BENEDICTI Divina Providentia PAPÆ XIV. Anno Secundo, supradicta Constitutio affixa, et publicata fuit ad valvas Basilicae Lateranensis, et Principis Apostolorum, et Cancellariae Apostolicae, Curiae generalis in Monte Citatorio, et in Acie Campi Florae; ac in aliis locis solitis, et consuetis Urbis per me Antonium Pelliccia Apost. Curs.

Nicolaus Cappelli Mag. Curs.

XXXVIII. INDORUM

In Provinciis Paraquariae, Brasiliae, et ad Flumen *de la Plata* existentium libertati, et indemnitati consulitur.

Venerabilibus Fratribus, Antistitibus Brasiliae, aliarumque Ditionum Carissimo in Christo Filio Nostro Joanni Portugalliae, et Algarbiorum Regi, in Indiis Occidentalibus, et America subjectarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem.

Immensa Pastorum Principis Jesu Christi, qui, ut homines vitam abundantius haberent, venit, et se ipsum tradidit redemptionem pro multis, caritas urget Nos, ut, quemadmodum ipsius vices plane immerentes gerimus in terris, ita majorem caritatem non habeamus, quam ut animam nostram non solum pro Christifidelibus, sed pro omnibus etiam omnino hominibus ponere satagamus. Etsi autem, pro suprema Catholicae Ecclesiae procuratione infirmitati nostrae injuncta, Apostolicam hanc Sanctam Sedem, ad quam undique gentium iu dies concurritur, ut opportunum, ac salutare emergentibus in Christiana Republica, sive negotiis, sive detrimentis remedium afferatur, hic Romae, more institutoque Majorum, tenere, ac regere cogimur; nec longinquas dissitasque regiones, ut qualemcumque inibi apostolici ministerii nostri pro lucrandis animabus pretioso Jesu Christi sanguine redemptis operam impendamus, ac vitam ipsam, quemadmodum cupimus, profundamus, adire non possumus: tamen sicut nolumus omnes apostolicae providentiae, auctoritatis, benignitatisque partes ab omni natione, quae sub Coelo est, desiderari; ita Vos, Venerabiles Fratres, quos ad excolendam Vineam Dei Sabaoth Cooperatores eadem Apostolica Sedes sibi adscivit, in pontificiae solicitudinis vigilantiaeque nostrae partem libenter advocamus; ut et imposito Vobis muneri magis magisque satisfacere, et coronam legitime certantibus in Coelo repositam facilius consequi valeatis.

Pontificia caritas omnes homines ubique Terrarum degentes amplectitur.

Episcoporum operam in subsidium advocat.

§. 1. Porro Fraternitatibus Vestris compertum est, quae et quanta Romani Pontifices Praedecessores nostri, et Catholici Principes du Christiana Religione benemerentissimi, laborum incommoda, ac pecuniarum dispendia alacri constantique animo passi fuerint, ut hominibus, qui ambulabant in tenebris, et in

Apostolicae Sedis studium pro Infidelium conversione.

umbra mortis sedebant, per Sacros Operarios, tum sacris praedicationibus bonisque exemplis, tum donis, tum opibus, tum subsidiis, tum auxiliis, lumen Orthodoxae Fidei illucesceret, et ad agnitionem veritatis venirent: et quibus etiam nunc muneribus, quibus beneficiis, quibus privilegiis, quibus praerogativis, quemadmodum semper factum est, Infideles cumulentur, ut iis illecti, Catholicam Religionem amplectantur, in eaque manentes, per bona Christianae pietatis opera aeternam salutem adipiscantur.

Nonnullorum repertos in Indos tum Infideles, tum etiam Christianos.

§. 2. Ea propter non sine gravissimo paterni animi nostri moerore accepimus, post tot inita ab iisdem Praedecessoribus nostris Romanis Pontificibus Apostolicae providentiae consilia, post editas Constitutiones, opem, subsidium, ac praesidium Infidelibus omni meliori modo praestandum esse, non injurias, non flagella, non vincula, non servitutem, non necem inferendam esse, sub gravissimis poenis, et ecclesiasticis censuris, praescribentes; adhuc reperiri, praesertim in istis Brasiliae regionibus, homines Orthodoxae Fidei cultores, qui veluti caritatis in cordibus nostris per Spiritum Sanctum diffusae sensuum penitus obliti, miseros Indos non solum Fidei luce carentes, verum etiam sacro regenerationis lavacro ablutos, in montanis asperrimisque earumdem Brasiliae, tam occidentalium, quam meridionalium, aliarumque regionum desertis inhabitantes, aut in servitutem redigere, aut veluti mancipia aliis vendere, aut eos bonis privare, eaque inhumanitate cum iisdem agere praesumant, ut ab amplectenda Christi Fide potissimum avertantur, et ad odio habendam maximopere obfirmentur.

Ea improbatur a pietate Serenissimi Lusitaniae Regis.

§. 3. Hisce malis, quantum cum Domino possumus, occurrere satagentes, primum quidem eximiam pietatem, et in Catholica Religione propaganda incredibilem Carissimi in Christo Filii nostri Johannis Portugalliae, et Algarbiorum Regis illustris zelum excitandum curavimus; qui pro filiali sua erga Nos atque hanc Sanctam Sedem observantia, statim se omnibus et singulis suarum Ditionum Officialibus, et Ministris in mandatis daturum pollicitus est, ut quemcumque suorum Subditorum aliter, quam christianae caritatis mansuetudo exigit, erga Indos hujusmodi sese gerere comperissent, gravissimis juxta Regia edicta poenis afficerent.

Pontifex hortatur Episcopos ut ipsi quoque eam refraenare curent.

§. 4. Deinde Fraternitates Vestras rogamus atque in Domino hortamur, ut nedum debitam ministerii vestri vigilantiam solicitudinem operamque vestram hac in re, cum nominis dignitatisque vestrae detrimento, deesse non patiamini; quin immo, studia vestra Regiorum Ministrorum officiis conjungentes, unicuique probetis, Sacerdotes animarum pastores quanto, prae Laicis Ministris, ad Indis hujusmodi opem ferendam, eosque ad Catholicam Fidem adducendos, ardentiori Sacerdotalis caritatis aestu ferveant.

Confirmat Praedecessorum Constitutiones.

§. 5. Praeterea Nos, auctoritate apostolica, tenore praesentium, Apostolicas in simili forma Brevis Literas a fel. rec. Paulo Papa III. Praedecessore nostro, ad tunc existentem Johannem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem de Tavera nuncupatum Archiepiscopum Toletanum die 28. mensis Maji anno MDXXXVII. datas, et a rec. mem. Urbano Papa VIII. itidem Praedecessore nostro, tunc existenti jurium et spoliorum Camerae Apostolicae in Portugalliae et Algarbiorum Regnis debitorum Collectori Generali, die XXII. mensis Aprilis anno MDCXXXIX. scriptas renovamus, et confirmamus; necnon eorumdem Pauli, et Urbani Praedecessorum vestigiis inhaerendo, ac impiorum hominum ausus, qui Indos praedictos, quos omnibus Christianae Caritatis et mansuetudinis officiis ad suscipiendam Christi Fidem inducere oportet, inhumanitatis actibus ab illa deterrent, reprimere volentes, unicuique Fraternitatum vestrarum, vestrisque pro tempore Successoribus committimus, et mandamus, ut unusquisque vestrum, vel per se ipsum, vel per alium, seu alios, editis atque in publicum propositis affixisque edictis, omnibus Indis, tam in Paraquariae, et Brasiliae Provinciis, ac ad Flumen *de la Plata* nuncupatum, quam in quibusvis aliis regionibus, et locis in Indiis Occidentalibus, et Meridionalibus existentibus, in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, universis et singulis personis, tam saecularibus, etiam Ecclesiasticis cujuscumque status, sexus, gradus, conditionis, et dignitatis, etiam speciali nota, et mentione dignis existentibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, etiam Jesu, Religionis, et Instituti Mendicantium, et non Mendicantium, ac Monachalis, Regularibus, etiam quarumcumque Militiarum, etiam Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, Fratribus Mi-

Mandat publicari Edicta in favorem Indorum.

Inhibendo quibuslibet, ne eos in servitutem redigant, vendant, spolient etc.

litibus, sub excommunicationis latae sententiae per Contravenientes eo ipso incurrenda poena, a qua, nonnisi a Nobis, vel pro tempore existente Romano Pontifice, praeterquam in mortis articulo constituti, et satisfactione praevia, absolvi possint, districtius inhibeant; ne de caetero praedictos Indos in servitutem redigere, vendere, emere, commutare, vel donare, ab Uxoribus, et Filiis suis separare, rebus, et bonis suis spoliare, ad alia loca deducere, et transmittere, aut quoquo modo libertate privare, in servitute retinere; necnon praedicta agentibus consilium, auxilium, favorem, et operam quocumque pretextu, et quaesito colore praestare, aut id licitum praedicare, seu docere, ac alias quomodolibet praemissis cooperari audeant; seu praesumant; Contradictores quoslibet, et rebelles, ac unicuique Vestrum in praemissis non parentes, in poenam excommunicationis hujusmodi incidisse declarando, ac per alias etiam censuras, et poenas ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita, compescendo, legitimisque super his habendis servatis processibus, censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis. Nos enim unicuique Vestrum, vestrorumque pro tempore Successorum, desuper plenam, amplam, et liberam facultatem tribuimus, et impertimur.

Contravenientes anathemate, et censuris puniant.

Contraria derogat.

§. 6. Non obstantibus similis memoriae Bonifacii Papae VIII. etiam Praedecessoris nostri de una, ac Concilii Generalis de duabus diaetis, ac aliis Apostolicis, et in Conciliis Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, Legibus quoque etiam municipalibus, ac quorumcumque locorum piorum, e non piorum, et generaliter quibusvis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda, foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis fidem tribuit.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Episcopos obtestatur pro praesentium executione.

§. 8. Caeterum, Venerabiles Fratres, custodientes Vos vigilias super grege unicuique vestrum credito, ministerium vestrum satagite, atque enitamini, ea; quo obstricti estis, diligentia, sedulitate, et caritate adimplere, assidue in animis vestris recolentes rationem, quam et Vos Pastorum Principi Jesu Christo aeterno Judici de ovibus suis reddituri eritis, et quam ille accuratissime a Vobis exacturus erit. Ita enim fore confidimus, ut unusquisque Vestrum omnem operam atque conatum adhibeat, ne debitum in hoc tam eximiae caritatis opere officium desideretur. Interea ad prosperi eventus successum apostolicam benedictionem, cum uberrima caelestium Charismatum copia conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XX. Decembris MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 20. Dec. 1741.

D. Card. Passioneus.

CLAUSURA XXXIX.

Monasteriorum quorumcumque Virorum Regularium asseritur, sublata quibuslibet dispensandi facultate.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Veteris disciplinae rigor in arcen-

Regularis disciplinae observantiam, antequam et Generalium, ac Particularium alicu-

de Mulieribus Regularium domibus, et Ecclesiis

jus Nationis, aut Provinciae Conciliorum decretis confirmaretur; et Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum legibus sanctionibusque praescriberatur, quoad vetitum Mulieribus quibuscumque, etiam consanguineis, intra quorumcumque religiosorum Virorum Clausuram ingressum, tam integerrime custoditam fuisse constat; ut, ne dum foeminis quibuscumque, sed masculis quoque, non tam ad Monasteriorum claustra, seu septa, quam ad ipsa eorumdem Monasteriorum Oratoria, et Ecclesias nullus patuerit aditus, et accessus; quin immo sub gravissimis poenis fuerit interdictus; ne scilicet, ut inquit S. Gregorius PP. I. Praedecessor noster, in Servorum Dei secessibus occasio praebeatur popularibus conventibus, et simpliciores ex hoc animas plerumque, quod absit, in scandalum trahat.

Nihil remissum quoad earum ingressum intra Monasteria.

§. 1. Hujusmodi autem regularis disciplinae observantia, etsi, pro temporum varietate, ac necessitate, tot tantasque subiit vices, ut iidem Praedecessores nostri aditum et accessum ad publicas Monasteriorum Ecclesias dumtaxat, sive masculis, sive foeminis, Sacrosanctum Missae Sacrificium audiendi, Praedicationibus Verbi Dei interessendi, et Sacramentum Sanctissimae Eucharistiae sumendi, ac peccata sua confitendi causa, sine tamen Parochorum praejudicio, interdum concesserint; vicissim tamen ipsi Praedecessores nostri, tam ante Concilii Tridentini decreta, quam post eorumdem Decretorum promulgationem denuntiationemque, providis saluberrimisque Constitutionibus ordinationibusque, sub poena etiam excommunicationis latae sententiae, foeminis quibuscumque aditum ingressumque hujusmodi intra Monasteriorum clausuram interdixerunt.

Sed nimis dispensationum facultas invecta.

§. 2. Quoniam autem, sicut dolentes accepimus, alii quidem apostolicas leges, ac praecepta hujusmodi, vel ad eorum arbitrium interpretantes, foeminis quibuscumque aditum ingressumque, tam manifeste, ac tanta solemnitate vetitum, permittunt; alii vero privilegia, indulta, praerogativas, facultates, licentias, et alias quocumque pacto excogitatas concessiones sibi sive a jure, sive ab homine factas, et impertitas, seu facta, et impertita, ac quorumcumque muuerum, dignitatum, ac praeeminentiarum ratione debitas, seu debita arrogantes, praetendentes, obtendentesque; foeminas quaslibet intra Monasteriorum claustra, septa, caenacula, cubicula, aliasque officinas aut admitti, ac recipi sinunt mandantque, aut una secum durunt; alii denique sub pietatis, ac religionis praetextu, cum Supplicationes, sive cum Sanctissimo Eucharistiae Sacramento, sive cum sacris Sanctorum Sanctarumque Reliquiis, Statuis, et Imaginibus, per claustra, septa, et alia Monasteriorum loca de more, ut asserunt, habentur, sine ullo prorsus discrimine masculos, et foeminas Supplicationes hujusmodi per eadem loca sequi, et comitari licitum, quin imo, ut Indulgentias lucrari valeant, necessarium esse obtendunt,

Pontifex eam tollere statuit.

§. 3. Hinc est, quod Nos, qui, dum in minoribus essemus, quamplurimos hujusmodi abusus compertos habebamus, in hac sublimi Sacrosancti Apostolatus specula constituti, non tam assiduis nonnullorum aliarum Ecclesiarum Antistitum documentis, quam justis etiam Superiorum, aliorumque Virorum ex Religiosis Ordinibus, Dei honorem, et instituti sui disciplinam zelantium, expostulationibus, de antedictis similibusque abusibus in dies admonemur, ut opportunum, ac salutare iisdem abusibus tollendis, quantum cum Domino possumus, remedium afferamus; auctoritate apostolica, tenore praesentium, primum quidem omnes, et singulas Constitutiones, Sanctionesque a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris, tam ante, quam post Concilii Tridentini decreta, super Clausura Monasteriorum quorumcumque religiosorum Virorum editas, renovamus, et confirmamus, necnon in posterum ab omnibus et singulis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, sub iisdem poenis in Constitutionibus Sanctionibusque eorumdem Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, et decretis ejusdem Concilii Tridentini contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, et praecipimus, atque mandamus.

Renovat, et confirmat Praedecessorum Sanctiones.

Abolet, et revocat quascumque facultates dispensandi quibuslibet concessas.

§. 4. Deinde motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, earumdem praesentium tenore, omnia et singula indulta, privilegia, praerogativas, facultates, licentias, et quocumque alio pacto nuncupatas concessiones, omnibus et singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis quacumque auctoritate, dignitate, honore, praeeminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fra-

tribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, sive singulis, sive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive qui Provinciis, et Legationibus Status nostri Ecclesiastici pro tempore praesunt, sive quos ad Carissimos in Christo Filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, et Reginas illustres, aliasque summas Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti, et ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistites, tamen tamquam Apostolicae hujus S. Sedis Legati de Latere alias nuncupati, et habiti sunt, et fortasse habentur; aut haberi, et esse praetendunt, et in posterum habendi sunt; sive Ordinarii, sive Extraordinarii nostri et ejusdem Apostolicae Sedis ubicumque, etiam ad ipsos Imperatorem, et Reges, ac summas Potestates, Nuntii, sive Inter-Nuntii resident; ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, et expressione nuncupatis personis, quocumque tempore, a quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, et praetextu, per quascumque apostolicas, sive in simili forma Brevis; sive sub Plumbo expeditas literas, sub quibuscumque verborum formis, facta, data, concessa, et impertita; sive factas, datas, concessas, et impertitas, super hujusmodi accessu, et ingressu, revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus, necnon a datarum earumdem praesentium die revocata, abolita, annullata, et irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, et fore, neminique cuilibet quocumque tempore suffragari statuimus, decernimus, et declaramus.

Earum usum interdicit, et irritum fore declarat.

§. 5. Quemadmodum etiam statuimus, decernimus, et declaramus, quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione dignorum, quacumque facultate hujusmodi temere uti audentem, ipso facto absque ulla alia declaratione, poenas, et ecclesiasticas censuras, a quibus, praeter quam a Nobis, et pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi possit, incurrere, et incursum esse, licentiamque hujusmodi cuicumque concessam nullo modo suffragari, atque nullius momenti; perinde, ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, et haberi, ac poenas, et censuras ecclesiasticas ipso etiam facto, ut praemittitur, per contrafacientem incurri, et incursas esse.

Praesentium firmitati consulit.

§. 6. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, et dignitatis existant, seu alia specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, et auditi, causaeque, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae, et justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, et substantiali, ac incogitato, et inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari; sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, et Sedis praedictae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausula sublata, et Decretum irritans.

Derogatio contrariis.

§. 7. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostra; et Cancellariae Apostolicae

licae regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, ac usibus, et stylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, Indultis, et literis apostolicis praedictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quacumque ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, et alias quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, etiam motu, scientia et potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, et alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, et quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observatâ, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Praeservat privilegia a S. Sede legitime concessa Patronis etc.

§. 8. Caeterum per praesentes non intendimus derogatum esse iis concessionibus, quae ad favorem quarumcumque Nobilium foeminarum, ex eo, quod sive earumdem Majores, ac pro tempore existentes de familia, fuerint, et habeantur Fundatores, vel insignes Benefactores illius Monasterii, intra cujus claustra, vel septa foeminas etiam de familia ingredi, vel concessum, vel cautum esse sibi voluerunt, et de concessione hujusmodi confirmationem ab Apostolica hac Sancta Sede obtinuerunt; sive foeminae hujusmodi sint Consanguineae, et Affines eorum, qui sunt Domini in Temporalibus locorum, in quibus Monasteria sita reperiuntur, et quacumque legitima tituli, vel consuetudinis causa, et occasione, ingressu hujusmodi de praesenti gaudent, factae, et impertitae fuerunt; dummodo concessiones hujusmodi per apostolicas in simili forma Bravia, vel sub Plumbo desuper expeditas literas dumtaxat, et non aliter omnino factas, et impertitas fuisse prius Ordinariis locorum Antistitibus, vel Praesulibus, per legitima, et autentica documenta constare fecerint; et dummodo nec vagandi, nec otiandi, nec comedendi caenandique, nec per ambulacra, cubicula, caenacula, aliaque loca, et officinas discurrendi causa, sed ad Ecclesias accedendi, Sacrosanctum Missae Sacrificium audiendi, aliaque erga Deum pietatis officia, et opera exercendi studio ingrediantur; et dummodo de earum adventu, et ingressu interdiu, et opportune faciendo, Superiores pro tempore existentes prius certiores fiant, ad hoc ut, absque Fratrum incommodo, et offensione, recto tramite ad Ecclesiam pergatur, et alia de jure servanda serventur.

Dummodo sola pietatis causa iis utantur.

Transumptis fidem tribuit.

§. 9. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die tertia Januarii millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 3. Januar. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

DE CLAUSURA MONIALIUM. XL.

Confirmantur Sanctiones Ecclesiasticae, antea editae. Revocantur facultates extraordinariae permittendi ingressum, et egressum e Monasteriis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exacta Monialium Clausura semper in Ecclesia servata fuit.

Salutare in Catholica Ecclesia institutum, ab ipsa antiquitate susceptum, ac tanta cum sollicitudine et pastorali zelo custoditum, ut flos ille ecclesiastici germinis, decus, atque orna-

mentum gratiae spiritualis, laeta indoles, laudis et honoris opus integrum, atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini, illustrior portio gregis Christi, Sacrae Virgines, quarum, quo sublimior gloria est, major et cura est, intra Monasteriorum septa, et claustra vigili sollicitaque custodia servarentur, tam ante, quam post Tridentinae Synodi Decreta, Romani Pontifices Praedecessores nostri tot sanctissimis Legibus, et initiis apostolicae providentiae caritatisque consiliis communire, et confirmare studuerunt, ut, quae se Christo dicaverint, et a carnali concupiscentia recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverint, consumment opus suum magno praemio destinatum.

Relaxatio hujus disciplinae ab aliquibus inventa.

§. 1. Quoniam autem, etsi providas hujusmodi Sanctiones, Constitutionesque, si ea, qua decet, regularis disciplinae observantia custodirentur, satis esse scimus, et Virgines ea, quae Caelestis earumdem Sponsi Jesu Christi sunt, cogitantes, sint sanctae et corpore, et spiritu; longa tamen experientia edocti, et assidnis Venerabilium Fratrum aliarum Ecclesiarum Antistitum querelis admoniti, supremas apostolicae auctoritatis providentiaeque partes requiri, ut abusibes quamplurimis ex nimia quorumcumque, aut sibi quocumque pacto arrogantium, aut praetendentium, aut obtendentium facultatem alias sibi quomodolibet, sive a jure, sive ab homine concessam, vel demandatorum munerum ratione debitam esse, ut sive ipsi, sive alii, ingredi clausuram Monialium, aut ipsae Moniales e clausura ob quascumque etiam non legitimas causas egredi, et extra clausuram hujusmodi commorari possint, licentiam concedendi, indulgentia sensim invectis, opportune occurratur.

Pontifex confirmat Praedecessorum Constitutiones.

§. 2. Hinc est, quod Nos, pro suprema omnium Christifidelium procuratione imbecillitati nostrae in universalis Orthodoxae Ecclesiae regimine divinitus imposita, opportenum abusibus hujusmodi remedium, quantum cum Domino possumus, adhibere satagentes; Auctoritate Apostolica, tenore praesentium, omnes, et singulas Constitutiones a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris, tam ante, quam post Concilii Tridentini Decreta, super clausura Monialium editas renovamus, et confirmamus, necnon imposterum ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, sub iisdem poenis in Constitutionibus eorumdem Praedecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum, et Decretis Concilii Tridentini praefati contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, praecipimus, atque mandamus.

Admit, et revocat facultates dispensandi quibuslibet concessas.

§. 3. Praeterea motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, earumdem praesentium tenore, omnia, et singula indulta, privilegia, praerogativas, facultates, licentias, et quocumque alio pacto nuncupatas concessiones, omnibus et singulis quibuscumque ecclesiasticis personis, quacumque auctoritate, dignitate, honore, praeeminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus sive singulis, sive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive, qui Provinciis, et Legationibus Status Nostri Ecclesiastici pro tempore praesunt, sive quod ad Carissimos in Christo Filios Nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges et Reginas illustres, aliasque Summas Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti et ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistites, tamen tamquam Apostolicae hujus Sanctae Sedis Legatis de Latere alias nuncupati, et habiti sunt, et fortasse habentur, aut haberi, et esse praetendunt, et imposterum habendi sunt; sive Ordinarii, sive Extraordinarii Nostri, et ejusdem Apostolicae Sedis ubicumque, etiam apud ipsos Imperatorem, et Reges, ac Summas Potestates Nuntii, sive Inter-Nuntii resident (exceptis dumtaxat locorum Ordinariis, iisque omnibus Superioribus, quibus tamquam Ordinariis, et ordinaria jurisdictione utentibus, Monalium Monasteria subjecta, et addicta sunt, in casibus tamen necessariis, et servatis aliis de jure servandis, et non aliter omnino), ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, et expressione nuncupatis personis, quocumque tempore, a quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, et praetextu, per quascumque Apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub Plumbo expeditas Literas, sub quibuscumque verborum formis facta, data, concessa, et impertita, sive factas, datas, concessas, et impertitas, super

Salva auctoritate Ordinariorum

hujusmodi ingressu, revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus: necnon a datarum earumdem praesentium die revocata, abolita, annullata, et irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, et fore, nemini que cuilibet quocumque tempore suffragari.

Usum facultatum hujusmodi sub Censuris interdicit, et irritum decernit.

§. 4. Ac quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione dignorum, quacumque facultate hujusmodi, sive pro se, sive pro aliis temere uti audentem, ipso facto, absque ulla alia declaratione, poenas, et ecclesiasticas censuras contra violantes Clausuram Monialium inflictas, a quibus, praeterquam a Nobis, et pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi possit, incurrere, et incursum esse; licentiamque hujusmodi concessam nullo modò suffragari, atque nullius momenti, perinde ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, et haberi, ac poenas, et censuras ecclesiasticas ipso etiam facto, ut praemittitur, per contrafacientem incurri, et incursas esse, statuimus, decernimus, ac declaramus.

Clausulae praeservativae, et de perpetuo praesentium vigore.

§. 5. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, et dignitatis, existant, seu alia specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, et auditi, causaeque, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae, et justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, et substantiali, ac incogitato, et inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudva quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore qoandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari: sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis praedictae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata cuilibet secus judicandi, et interpretandi facultate.

Derogationes amplissimae.

§. 6. Non obstantibus praemissis, ac, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula *de jure quaesito non tollendo* aliisque Constitutionibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, ac usibus, et stylis, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis praedictis, aliisque, quibuslibet personis, etiam quacumque ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, et alias quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, et alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, et quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso et forma in illis tradita, observata, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro ple-

ne, et sufficienter exqressis, et insertis habentes, illis alias in suo robora permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum auctoritas. §. 7. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die III. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 3. Jan. 1742.

D. Card. Passioneus.

Publicat. die 5. ejusdem mensis. et Anni.

XL.°

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Humilitatis nostrae considerationem ad Sacrum Gloriosae Virginis Habitaculum dirigentes, apostolicae sollicitudinis zelo excitamur, ut omnem curam, ac studium, quantum in Domino possumus, adhibeamus, ad quascumque dissidiorum occasiones procul a Loco Sancto submovendas; ne unquam ibi discordiae exoriri valeant, ubi Verbum Dei Deus, et Dei Filius, qui a Propheta Princeps Pacis cognominatus est, ad reconciliandum Deo Hominem in intemeratae ejusdem Virginis sinu factus est homo.

Sane postquam plures Romani Pontifices Praedecessores nostri praedictam Sanctam Domum, olim Nazarenam, nunc vero Lauretanam nuncupatam, multiplici privilegiorum, gratiarum, indultorum, praerogativarum, et exemptionum concessione cumulaverant, ac signanter felicis recordationis Clemens PP. VII. etiam Praedecessor noster inter alia, Castrum Lauretanum, illiusque Habitatores cum omnibus juribus, et pertinentiis suis curae, gubernio, administrationi, et regimini cum mero, et mixto Imperio, ac potestate gladii Commissari, seu Protectoris ejusdem Sanctae Domus submiserat, et demandaverat, ac subinde rec. mem. Sixtus PP. V. pariter Praedecessor Noster Castrum Lauretanum praedictum in Civitatem, ac Secularem, et insignem Collegiatam Ecclesiam inibi existentem, eandemque Sanctam Domum magnifica, atque eleganti Ædificiorum constructione circumdatam, atque exornatam in Cathedralem erexerat, deindeque piae record. Paulus PP. V. similiter Praedecessor noster ad succidenda jam enata inter Episcopum Lauretanum, et Protectorum ipsius Sanctae Domus Litium, et Controversiarum, germina, per quandam suam in perpetuum valituram Constitutionem, quae incipit — Divina disponente Clementia etc. sub Datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCXX. pridie Idus Julii Pontificatus sui Anno XVI. editam, eidem Sanctae Domui Lauretanae solum, seu pavimentum Sancti Cubiculi, seu Sanctae Cappellae, quam circumcirca usque ad Columnas, et Scalas inclusive contentum, in Territorium proprium, distinctum, et separatum, nullius Dioecesis, in quo de caetero solus ejusdem Sanctae Domus Protector, pro tempore existens, ejusque Gubernator, privative quoad Episcopum Lauretanum, etiamsi S. R. E. Cardinalis existeret, jurisdictionem omnimodam, et quasi Episcopalem habere, et exercere posset, perpetuo constituerat, et assignaverat, ipsamque Sanctam Domum, seu Cappellam magnam, et parvam nuncupatam, ac pavimentum, et Territorium praedictum, ejusque Gubernatorem, Officiales, Ministros, et quoscumque alias tam Laicos, quam Clericos, et Regulas eidem Sanctae Domui, seu Cappellae ejusque Bonis quomodolibet inservientes, necnon eorumdem Officialium, Ministrorum, aliorumque Inservientium Familias, et Famulos, et quoscumque Peregrinos ad Sanctam Domum praedictam confluentes, ipsiusque Sanctae Domus Palatia, Ædificia, Possessiones, et Praedia quaecumque ac reliqua Bona tam Mobilia, quam Stabilia, et semoventia ubicumque existentia, Supellectilia etiam pretiosa, pecunias, eleemosynas, Donationes, et quaecumque relicta ab omni, et quacumque Episcopi Lauretani superioritate, jurisdictione, dominio, ac potestate perpetuo, plenissime, penitusque, et omnino exemerat, et liberaverat, ac sub Beati Petri, et Sedis Apostolicae protectione speciali suscepe-

ral, omnimodamque jurisdictionem Ecclesiasticam, et Spiritualem, ac quasi Episcopalem in praedictam Sanctam Domum, ejusque Territorium, Ministros, Officiales, aliosque Inservientes, et Peregrinos, resque, Bona, ac jura praedicta eidem pro tempore Protectori adjudicaverat, varii eidem Protectori, tam circa Vicarii Curati deputationem, quam circa Litterarum dimissorialium concessionem, aliaque plurima privilegiis, et facultatibus attributis; Novissime felicis pariter recordationis Innocentius PP. XII. Praedecessor quoque noster provide attendens, ex hujusmodi forma Regiminis speratam non provenisse utilitatem, quin potius experientia, et quampiurimum ad audientiam ejus perlatis recursibus, et querelis edoctus, imminuta nimis Episcopi Lauretani potestate Ecclesiasticam disciplinam paulatim dissolvi, Clerique, ac Populi mores, aucto Exemptorum numero, relaxari; Ad obviandum detrimentis hujusmodi, per aliam suam itidem perpetuo valituram Constitutionem, quae incipit — Sacrosancta Redemptionis humanae mysteria — editam sub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCXCVIII. nonis Augusti Pontificatus sui Anno VIII., eidem Sanctae Domui Territorium proprium, et separatum, ac ab omni Ordinarii jurisdictione exemptum, et quasi Episcopale in praedicta Pauli Praedecessoris Constitutione assignatum, confirmavit, et approbavit, idemque Territorium, una cum omnibus praedictae Sanctae Domus Ministris, et Officialibus, aliisque Personis ei quomodolibet inservientibus, vel ad eam ex qualibet Mundi parte devotionis gratia confluentibus, ab omni, et quacumque Ordinarii praedicti jurisdictione iterum plenissime, penitusque exemit; Et praedicto Protectoris, quod per obitum bon. mem. Paluzii, dum vixit Episcopi Portuen. S. R. E. Cardinalis de Altériis nuncupati, tunc vacabat, Officio, Dignitate, titulo, et denominatione perpetuo suppressis, et extinctis, sub Beatri Petri, et Sedis Apostolicae speciali, et immediata protectione suscepit, Omnem vero, et quamcumque jurisdictionem tam Ecclesiasticam, et Spiritualem, ac quasi Episcopalem, quae in eandem Sanctam Domum, ejusque Territorium, Officiales, et Ministros, Peregrinos, ac Bona praedicta, quam Saecularem, sive Laicalem in Communitatem, Homines, et Civitatem Lauretanam, ejusque Comitatum, atque Districtum, Protectori pro tempore ejusdem Sanctae Domus quomodolibet competierat, quandoquidem ei Romani Pontifices, per se ipsos, Apostolicae Servitutis onere praegravati, vacare nequibant; exercendam imposterum statuit, et mandavit per Congregationem nonnullorum S. R. E. Cardinalium, et Romanae Curiae Praelatorum, Lauretanam nuncupandam, quam ad hunc effectum erexit, et instituit, ac specialiter deputavit. Eidemque Congregationi, ut semel, et pluries, ac quoties sibi videretur, et placeret, quaecumque Statuta; et Ordinationes pro felici praedictae Sanctae Domus ejusque Bonorum, ac Personarum eidem inservientium regimine, Sacris tamen Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis non adversantia, et ab omnibus, ad quos pertineret, inviolabiliter observanda, condere, edere, et publicare, illaque mutare, alterare, corrigere, et emendare licite posset, et valeret, concessit, et indulsit. Insuper voluit, et mandavit, ut Congregatio praedicta in Spiritualibus quidem, quae scilicet ad Ecclesiae cultum, Chori servitium, Divinorum celebrationem, Animarum curam, Sacramentorum administrationem, morum correctionem, et alia hujusmodi pertinerent, Episcopi Lauretani pro tempore existentis, tamquam Sedis Apostolicae Delegati, in iis vero, quae quorumcumque Bonorum ejusdem S. Cappellae temporalem administrationem, nec non dictae Civitatis Lauretanae, ejusque Comitatus, atque Districtus, tam in Causis Civilibus, quam Criminalibus, seu mixtis guberniom Saeculare concernerent, Romanae Curiae Praelati in Gubernatorem a Romano Pontifice pro tempore existente deputandi, ope, et ministerio uti deberet. Praeterea tam Domorum, et Ædificiorum omnium Fabricam, et manutentionem, quam Supellectilium cujuscumque generis, Paramentorum, Gemmarum, aliorumque Jocalium, quae sub Thesauri nomine continentur, nec non eleemosynarum, et largitionum quarumcumque custodiam, atque etiam Montis Pietatis, Nosocomii, Hospitii, et Triclinii pro pauperibus Peregrinis, superintendentiam Gubernatoris praedicti curae committendas esse; Ministros vero supradictis Locis, rebusque inservientes, si Clerici essent, in concernentibus dumtaxat eorum ministerium, Gubernatori praedicto, in reliquis autem Episcopo Lauretano tanquam Sedis Apostolicae Delegato; Or-

ganistam demum, Cantoresque quoscumque ejusdem Sanctae Domus, quoad correctionem morum, Ecclesiaeque servitium Episcopo, in caeteris Gubernatori subesse debere decrevit, et declaravit; Si quid vero circa praemissorum observantiam, interpretationem, seu declarationem, ullo unquam tempore controverti, aut dubitari contigisset, id omne praedictae Congregationi Lauretanae, ut praemittitur, institutae judicio (necessariis, et opportunis ei ad id facultatibus attributis) declarandum, decidendum, definiendumque esse praecepit, et mandavit, aliaque statuit, et decrevit, prout in ejusdem Innocentii Praedecessoris Constitutione praedicta uberius continetur.

Cum autem ex praemissis provide, ut praemittitur, dispositis, ea, quae sperabatur, tranquillitas non evenerit, quinimo inter Episcopum Lauretanum, et Gubernatorem praedictos super eorum respective Jurisdictionis exercitio, ac pertinentia novae dubiorum, et quaestionum ambages emerserint, adeout in illis dissolvendis Congregatio Lauretana praedicta per crebras resolutiones, et Decreta assidue laboraverit; Nos, quibus jurisdictionales controversiae hujusmodi, in ipso nostrae ad Summi Apostolatus apicem assumptionis exordio, non sine Animi molestia innotescebant, solliciti fuimus, ut per sedulam nostrae provisionis industriam, controversias hujusmodi componeremus; Quamobrem post deliberationem, quam super hoc adhibuimus diligentem, varias resolutiones a praedicta Congregatione Lauretana super eisdem Controversiis alias aliis temporibus emanatas colligi curavimus; simulque gravati non sumus tria super triginta Dubia materiam jurisdictionalem hujusmodi tangentia in dicta Congregatione usque de Anno Domini MDCCXXXIII. inter Partes concordata, sed nondum eatenus proposita, nec decisa, Apostolicae nostrae resolutionis oraculo definiri; Omnesque, et singulas, tam a Nobis, quoad Dubia praedicta, quam ab ipsa Congregatione editas resolutiones praedictas, in compilationem, seu Synopsim Alphabeti ordine digestam, quae deinde Typis impressa promulgari valeat, curavimus redigendas.

Intendentes igitur per eandem Synopsim quaestiones, et Controversias jurisdictionales hujusmodi aut omnino extinguere, vel saltem majori ex parte abolere, et utramque Jurisdictionem, Episcopi videlicet, et Gubernatoris Lauretani pro tempore existentium, quantum nobis possibile est, pacis foedere unire; Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, et de Apostolicae potestatis plenitudine omnia, et singula privilegia, gratias, praerogativas, exemptiones, et indulta a quibuscumque Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris praedictae Sanctae Domui, illiusque Bonis, et Personis ei inservientibus quomodolibet concessa, et elargita, nec non Pauli, et Innocentii Praedecessorum Constitutiones praedictas, eandemque Synopsim, omnesque, et singulas, tam a Nobis quoad Dubia praedicta, quam a dicta Congregatione Lauretana editas resolutiones, et in ipsa Synopsi contentas, eorumdemque privilegiorum, gratiarum, exemptionum, indultorum, Constitutionum, et Synopsis respective tenores, etiam veriores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, Apostolica authoritate praesentium confirmamus, approbamus, et innovamus, illisque, ac eorum singulis novum, perpetuumque Apostolicae firmitatis robur adjicimus: decernentes, eandem Synopsim, singulasque resolutiones in ea contentas vim, effectum, et efficaciam Legis, et Canonicae Sanctionis perpetuo habere, et obtinere, omnesque, et quascumque controversias, si quas imposterum inter Episcopum Lauretanum, et Gubernatorem pro tempore existentes super eorum respective Jurisdictionis pertinentia, vel exercitio quomodolibet exoriri contingat, ad Synopsim, et resolutiones in ea contentas praedictas omnino referri, et nonnisi juxta, et secundum eandem Synopsim, et resolutiones dirimi, ac definiri debere; Easque nec non praesentes nostras Litteras, etiam ex eo, quod Ven. Frater noster modernus Episcopus, et dilectus Filius modernus Gubernator Lauretani, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes, vel habere praetendentes, quibus omnibus, et singulis perpetuum desuper silentium imponimus, eisdem praemissis non consenserint, aut vocati, vel auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica, et legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostrae, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci ullatenus unquam posse, sed semper, et perpetuo validas, firmas, et ef-

ficaces existere, et ab iis, ad quos spectat, et in futurum spectabit firmiter, et inviolabiliter observari, eisque omnino acquiesci; Sicque, et non alias per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos quavis authoritate, et potestate fungentes, ac Dignitate etiam Cardinalatus honore fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, ac eandem Congregationem Lauretanam, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter, quam juxta, et secundum Synopsim, et resolutiones in ea contentas praedictas judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate in controversiis jurisdictionalibus, Lauretanis, in quocumque judicio, et in quacumque instantia ubique judicari, et definiri debere irritum quoque, et inane, quidquid secus super praemissis, vel eorum aliquo, aut circa ea, a quoquam, quibus authoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Caeterum quia contingere potest, ut circa observantiam, intelligentiam, declarationem et interpretationem praedictarum Pauli, et Innocentii Praedecessorum Constitutionem, aliqua deinceps exoriatur quaestionis materia, vel controversia, quae in memorata Synopsi decisa, et definita non reperiatur; Nos quamcumque quaestionem, vel controversiam hujusmodi, si quam exoriri contingat, ejusdem Congregationis Lauretanae judicio resolvendam, decidendam, definiendamque esse statuimus, ac eidem Congregationi, plenam, et omnimodam ad id tribuimus, ut concedimus facultatem; Novasque resolutiones ab ipsa Congregatione super iis emanandas, tanquam perpetuo validas, et efficaces ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et pertinet, aut spectare, et pertinere poterit, quomodolibet in futurum, quacumque appellatione, recursu, et contradictione remotis, dummodo tamen Synopsi, et resolutionibus in ea contentis praedictis in aliquo non adversentur, omnino servandas, districte praecipimus, et mandamus.

Nos obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae regula, de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, privilegiis, quoque Indultis, et Litteris Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis; Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus, autem, ut earumdem praesentium Litterarum Transumptis, seu Exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio et extra illud adhibeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Nulli ergo Hominum liceat hanc paginam nostrae Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Declarationis, Confirmationis, Mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud S. Mariam Majorem septimo Idus Januarii Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus nostri Anno tertio. Dat. die 7. Jan. 1742.

N. Antenellus Abbreviator Curiae.

INDULTUM XLI.

Pro celebratione Missarum super Triremibus Militiae Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecit Dilectus Filius Magnus Magister Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, quod ipse, considerans tam Fratres Milites, quam Officiales, Nautas, et Turmam Catholicam; qui super Classe Triremium Hospitalis praefati reperiuntur, tempore expeditionum, praesertim in Littore Maris Africi, et Lybici, aliisque partibus communi Christiani nominis hosti subjectis, longo tempore, et multoties in solemnioribus anni Festis diebus, prout etiam quando in oris maritimis Catholicorum Principum, et illorum portubus exi- Summarium precum, et rationum.

stunt, tum propter anni tempestates sibi adversas, quae minime permittunt tentorium in terra figere, et ohtendere, sub quo Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrari possit, tum propter distantiam Terrae firmae, Sacrosanctum Missae Sacrificium hujusmodi audire non posse; ut incommodis, et inconvenientibus hujusmodi, ne pietas, et devotio Fratrum, Subditorumque ejusdem Hospitalis minuatur, occurri possit, idem Missae Sacrificium in Triremibus praedictis celebrari posse plurimum desiderat: Nobis propterea dictus Magnus Magister humiliter supplicari fecit, ut in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

Pontifex annuit.

§. 1. Nos igitur piis dicti Magni Magistri votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eumque specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, moderno, ac pro tempore existenti Magno Magistro, et Dilectis Filiis Consilio Hospitalis praefati, petitam facultatem celebrari faciendi Sacrosanctum Missae Sacrificium hujusmodi, tum tempore navigationis, quo Triremes hujusmodi anchoratae sunt, in quibusvis oris, littoribus, et portubus, habitatis, et non habitatis, et dummodo celebratio Missae hujusmodi eo tempore, quo mare tranquillum, et Coelum serenum reperiatur, et cum assistentia alterius Presbyteri, seu Diaconi, fiat; itaut periculum effusionis Sanguinis in dicta celebratione minime adsit; auctoritate apostolica tenore praesentium concedimus, et indulgemus. Non obstantibus Constitutionibus, et ordinationibus apostolicis; caeterisque contrariis quibuscumque.

Cum conditionibus opportunis.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XV. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 15. Jan. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

XLI.

Monet Ultrajectensis Dioecesis fideles, Johannem Petrum Mediarts se Archiepiscopum praedicantem, schismaticum esse, et omni episcopali jurisdictione carentem.

Dilectis Filiis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii salutem et Apostolicam Benedictionem. Auget pastoralem nostram solicitudinem filius iniquitatis Joannes Petrus Mediarts, qui nec paternis monitis deterritus, nec anathemate perculsus ullum sibi facit furendi modum. Cum enim undique admonitus et publicis monumentis edoctus ignorare non posset, sibi detractam fuisse a fel. rec. Clemente XII. larvam illam Ultrajectensis Archiepiscopatus larvam, quam induere inaniter conabatur; ac propterea vigore literarum in simili forma Brevis die IV. Octobris MDCCXXXIX. super nullitate Electionis severissimis Censuris illigatus fuisset; tamen non abstinuit falsum illud nomen usurpare, sed ut abyssus abyssum invocat, patratum scelus novo scelere cumulavit. Siquidem non sine horrore, et in amaritudine animae nostrae intelleximus eo temeritatis pervenisse, ut Sacra omnia polluens, solemnibus caeremoniis initiari, consecrarique voluerit. Quid fieri debeat Filio tam degeneri, non audiente amantissimi patris verba et ad ecclesiasticae districtionis plagas obdurescente, jamdiu consulimus Dominum, atque utinam auribus nostris non resonet horribilis vox illa; Curavimus Babilonem, et non est sanata, derelinquamus eam; quo diro fulmine nullum profecto majus. Quare ad Vos, Dilecti Filii, gaudium et corona nostra, omnem convertimus curam, et quo magis in proximo objecti estis lupo huic insidioso, atque implacabili, eo Vos diligentius hortamur et commonemus, ut resistatis fortes in fide, quam ab Apostolica Sede omnium Ecclesiarum Matre et Magistra a primis usque temporibus accepistis. Nolite a semita justitiae abduci subdolis ac venenatis illius vocibus, quas infundere conatus est sua illa captiosa, et in simplicium subversionem, et schisma aperte tendente Epistola Pastorali, data die prima Decembris elapsi anni 1739. ad Gregem ex iis fortasse collectum, qui secum ambulant in te-

nebris, non alio sane animo conscripta, quam ut inconsutilem Christi Vestem scindat. Scimus, et in Domino gaudemus, Vos ab hac vera fide non aberrare; Nostra tamen paterna raritas, et commissi Nobis licet imparibus Apostolici Ministerii ratio postulant, ut soliciti vigilemus ad vestram custodiam, nec a Vobis dejiciamus oculos, quos vaferrimus ille seductor disjungere studet a vero Christi Ovili, ut secum per vias non bonas errantes pereatis. Nam, utcunque blandiatur sibi, nemini suadebit se in Ecclesia manere, quam dilacerat pertinaci schismate. Ad quam profecto Ecclesiam, ut aliquando intelligat pertinere se nullo modo posse, nisi resipiscat; Nos Praedecessorum Nostrorum, Sacrarumque Legum morem, atque exempla sequuti tradita Nobis a Coelo potestate, primum hujusmodi nefariam Consecrationem illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremae Sedis mandata, et Sacrorum Canonum sanctionem factam declaramus. Deinde eumdem Joannem Petrum, et quotquot hinc execrabili facinori operam, consilium, consensum praestiterunt, authoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Ecclesiae communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, et evitandos esse iterum constituimus. Sciat autem idem Joannes Petrus non solum ab iis, quae sunt Jurisdictionis, exercendis esse suspensum, prout vigore earumdem literarum Praedecessoris Nostri fuit suspensus, sed etiam ab iis, quae sunt ordinis. Mandamus illi propterea, districteque interdicimus sub poena Excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendae, ut nullo pacto aut Chrisma conficere, Clericos ordinare, aut Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti omnes, et singulos alios actus, quos attentare praesumpserit. Ac proinde qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exercuerint. Haec ad sanandum prope desperatum hominis furorem extremam medicinam adhibemus, acrem illam quidem, sed certe necessariam; cujus profecto vim si non intelligit, miser, multo vero miserior, si intelligit, et contemnit. Reliquum est, ut quoniam vehementer soliciti sumus, ne propinquitas morbi saniores partes trahat Christianae Reipublicae, Vos, Dilecti in Christo Filii, iterum atque iterum moneamus, ut ab eo quam diligentissime caveatis. Quod quidem facilius promptiusque perficietis, si illud saepius cogitetis, quod certum omnino est, atque exploratum, Neminem vere in Christi Ecclesia esse posse, nisi ejus Capiti Visibili, atque Divi Petri Cathedrae communione consocietur. Atque Apostolicam Benedictionem Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Primo. Dat. die 24. Jan. 1742.

DE DOCTRINA CHRISTIANA XLII.

Populis tradenda: Qua ratione, et methodo Fidelium indigentiae hac in re consulendum sit.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Etsi minime Nobis dubitandum sit, omnes, quibus animarum cura credita est, Vosque praesertim, Venerabiles Fratres, ad Apostolatus officium evectos, atque in Praelationis fastigio a Deo constitutos, in id potissimum solicitudinem intendere, ut Christianus Populus Caelestis Doctrinae pabulo enutritus, et rudimentis Fidei saluberrime instructus, in semitam Mandatorum Domini, facem Vobis praeferentibus, feliciter dirigatur: temperare tamen non possumus, quin vos ipsos Nostrae Auctoritatis, ac Paternae dilectionis stimulis excitemus ad tam pium, tamque salutare Opus Doctrinae Christianae impensiori cura provehendum, sublatis iis impedimentis, quae animarum saluti adversantur. Cura Pontifica de Fidelium instructione.

§. 1. Quia vero scientibus Legem loquimur, et vigiles Ecclesiarum hortamur Antistites, quibus nec Pietatis, nec alia sacrarum Literarum desunt praesidia; supervacaneum ducimus plurimis urgere argumentis, non satis esse ad coelestem Beatitudinem assequen- Aliqua mysteria Fidei explicite credenda de necessitate medii, aliqua de necessitate praecepti.

dam, confusim, et involute credere a Deo revelata, et ab Ecclesia Catholica proposita Mysteria; sed hanc coelestem Doctrinam divinitus traditam, et quae ex auditu concipitur, Doctoris legitimi ac fidelis ministerio ita esse accipiendam, ut singillatim illius capita explicentur, et eorum aliqua necessitate *medii*, aliqua vero necessitate *praecepti* Fidelibus, ad credendum proponantur. Praeterea licet per Fidem justificari dicamur, cum ea sit humanae salutis initium, et fundamentum; ad futuram tamen, quam inquirimus Civitatem, ut pervenire aliquando mereamur, satis compertum est, solam Fidem non sufficere; sed viam nosse, constanterque tenere oportere, nempe praecepta Dei, et Ecclesiae; tum virtutes, quas persequi, tum vitia, quae studiose declinare debemus.

Tenenda quoque morum praecepta.

§. 2. Quae quidem omnia cum primis Catholicae Fidei Rudimentis, sive *Doctrina*, ut ajunt, *Christiana*, contineantur, Episcopalis muneris exigit ratio, ut illa in singulis Dioecesibus, et ubique locorum recte, atque ex ordine explicetur; nec posse Episcopos sine tacito conscientiae convicio illam negligere, sed in hoc opus maxime necessarium omnem curam, et diligentiam conferre debere. Id tamen oneris non ita Episcopo impositum esse intelligimus, ut ipse per se Doctrinae Christianae semper intersit, pueros interroget, et Mysteria Fidei, quam profitemur, aperiat: Nimium quippe novimus, in Pastoralis sollicitudinis munere praegravari apostolicae servitutis sarcinam, ac plane intelleximus, cum Anconitanam primum, tum deinde Bononiensem Ecclesiam regeremus, multis, variisque curarum veluti fluctibus jactari Praesulem suo satis muneri facere cupientem. Id vero futurum affirmamus, ut si Episcopus, alieno etiam a Visitatione Dioecesis tempore, quandoque adsit ubi doctrina traditur Christiano homine digna, pueros, puellasque de rebus antea auditis sciscitetur, ac Mysteria nostrae Religionis evolvat, et annunciet; Pastoris operam in maximam crediti sibi Gregis utilitatem cessuram, ejusdemque exemplum alios excitaturum ad Vineam Domini Sabaoth pro viribus excolendam.

Episcoporum officium quoad traditionem Doctrinae Christianae.

Quatenus extendatur.

§. 3. Hanc administrandae Ecclesiae quasi legem sibi dixerunt nedum veteres, sed recentiores etiam Praesules, Beatorum Civium Albo adscripti; Carolus nempe Borromaeus, Franciscus Salesius, Turribius Alexander Sauli, quorum aliqui (ut literis consignatum est) cum gravioribus distenti, atque impediti curis, adesse coram non possent; operae, ac diligentiae suae Vicarium aliquem ex Canonicis, aut ex Sacerdotibus designabant, qui, susceptis Pastoralis Ministerii partibus, Adolescentulos ad omnia Religionis Officia Fidei elementis informarent.

Exempla Sanctorum Episcoporum.

§. 4. Optimum ergo, et ad profectum animarum maxime accommodatum erit Antistitis exemplum, si quod antea dictum est; id omni tempore, praesertim vero dum obit Dioecesim, in singulis Paraeciis impleverit. Sed ut, quisque facile conjiciet, ad hoc vires ejus non suppetunt. Ideoque ut propositum assequatur, necesse est, diligentia, quanta potest maxima curet, ne in aliis, quos tam laudabilis, tamque fructuosi operis Vicarios constituit, studium, ac sedulitas desideretur.

Inferiorum pastorum opera ab Episcopis dirigenda.

§. 5. Duo potissimum onera a Tridentina Synodo Curatoribus animarum sunt imposita: alterum ut Festis diebus de rebus divinis sermonem ad Populum habeant; alterum, ut pueros, et rudiores quosque, Divinae Legis, Fideique rudimentis informent. Si statis diebus eam Parochi concionem habebunt, quae non persuasibilibus humanae Sapientiae verbis obstrepat auribus, sed captui Auditorum accommodata in eorum animos ostensione spiritus illabatur; si Mysterium aliquod annunciabunt, in primis vero, quod eo tempore Ecclesia recolit, ea disserentes, quae ad virtutem incitamento sint, et ad vitia fugienda, graviora praesertim, et quae faedius grassantur in Populo; si diebus ipsis (hoc enim pariter debent suo muneri) pueros, tamquam infantes modo genitos, nutriant Doctrinae lacte, nunc hos, nunc illos interrogando, dubia, atque involuta explicando: si demum cum Apostolo attendant lectioni, exhortationi, et doctrinae, ut perfectus sit homo Dei, et ad omne opus bonum instructus: fas est credere, exitum optatis respondere posse, et Populum acceptabilem sectatorem bonorum operum facile extiturum.

Parochorum munus duplex, praedicandi, et catechizandi.

§. 6. Verum satis experientia compertum est, imparem esse solius Parochi laborem; Cum nequeat unus omnes instruere, ubi Docturis diligentiam numerus vincit. Quoties tamen Episcopus toto animo, ac studio in Ecclesiam sibi commissam incumbat, numquam necessariis, et opportunis destituetur auxiliis. Semper

Eorum labor ab aliis de Clero sublevandus.

enim invenias, qui Tonsura initiari, qui per Minorum, qui per Sacrorum Ordinum gradus ad Sacerdotii fastigium promoveri, qui denique ad Ecclesiastica Beneficia viam sibi munira studeant. Gravissimis idcirco verbis (et verbis facta respondeant) affirmet Episcopus, numquam se facturum, ut Tonsura inaugnret grandiores aetate, aut Minores, praesertim vero Majores Ordines iis conferat, qui in tradenda Christiana Doctrina operam suam Parochis commodare neglexeriot. Hunc porro Clericorum numerum idem Episcopus in singulas suae Civitatis, et Dioecesis Parochias apto distribuat, et eorum aliquos determinatae Ecclesiae adscribat. Denunciet praeterea, ac fidem praestet, in conferendo Parochiarum, et aliorum Beneficiorum Jure, plurimum apud se ponderis, et momenti habiturum studium, et diligentiam in hoc opus a Clericis collatam: atque ita re ipsa constabit, non Rectori tantum impositum esse docendi munus, sed plures illi praesto esse, ut omnes Officii sui numeros cumulate implere possit.

Item a Puerorum, et Puellarum Magistris.

§. 7. His accedit, Sacris Apostolicis Constitutionibus, et septima praesertim fel. rec. Leonis X. Praedecessoris Nostri edita in Concilio Lateranensi, saluberrime cautum fuisse, ut tam Ludimagistri discipulos suos, quam Piae Foeminae Puellas instituentes, sana, et incorrupta Doctrina, (Episcopo id potissimum urgente), tamquam pabulo vitae, nutriant, et confirment. Constat etiam, ipsum Episcopum posse, ac debere Sacris Oratoribus quam diligentissime commendare, ut pro concione in Parentum aures animosque ingerant, sua interesse Mysteriis nostrae Religionis susceptam prolem imbuere; et si ad id minus idonei fuerint, filios in Ecclesiam adduci oportere, in qua Divinae Legis praecepta explicantur. Pluribus itidem in locis pia, ac laudabilis, et ubi non sit recepta, inducenda consuetudo invaluit, ut Parocho idem munus persequenti auxilium ferant Laici tum viri, tum mulieres, in Christiana institutiona veluti adjutricem operam navantes, qui audiunt pueros, ac puellas Orationem Dominicam, Angelicam Salutationem, Symbolum Apostolorum, aliaque id genus memoriter pronunciantes. Alibi quoque Sodalitia exacta sunt, quorum cura in explicanda Christianae Religionis disciplina versatur, et quorum Institutum nedum meritis laudibus cumulat san. mem. Pius V. in sua Constitutione, quae incipit: *Ex debito;* sed in omnibus etiam Dioecesibus propagari enixo exposcit. Quae quidem omnia in unum collecta si sedulo perpendantur, certum omnibus, atque exploratum erit, ubi multa sit messis, paucos nequaquam esse Operarios, nec eos deesse, qui parvulis panem petentibus frangant.

A Patrifamilias.

Ab aliis Laicis viris, et Mulieribus.

Et a piis Sodalitiis, in hunc finem erectis.

Christiana institutio omni aetati necessaria.

§. 8. Sed quia compertum est, non solum Adolescentulos, illosque qui confirmata sunt jam aetate, in divinarum rerum ignoratione versari, sed etiam viros, ipsosque senes salutaris Doctrinae esse omnino expertes, vel quia numquam illam perceperunt, vel quia jamdiu perceptam paulatim delevit oblivio: huic etiam malo provida Episcoporum occurret vigilantia, si operis sui Vicarios cogent, quae parata sunt, remedia sedulo adhibere.

Quid agendum cum pueris.

§. 9. Ut autem ab iis, qui in prima sunt aetate, sermo instituatur, ad Sacram Eucharistiam, et Confirmationem admitti plures postulant: pauci enim enixam hanc voluntatem, ac fere impatiens studium non praeseferunt. Moneat igitur Episcopus Parochos, eisque districte praecipiat, ne quis eorum sacrum Eucharistiae Sacramentum administret, *Schedulam*, ut ajunt, Confirmationis iis tradat, qui graviora Fidei, et Doctrinae capita, et Sacramenti virtutem, et vim ignorent; vel quia parum in hoc Tirocinio profecerint, vel quia ea neglexerint audire, quae ad hujusmodi Sacramenta pie, riteque suscipienda statis temporibus tradita sunt. Hoc sane pacto primae aetatis satis videri potest consultum.

Quid cum Adolescentibus, qui ad Ordines promoveri cupiunt.

§. 10. Si vero loquamur de Adolescentia, quoniam unusquisque proprium donum habet ex Deo, usu satis constat, alios ecclesiasticae, alios vero saecularis vitae rationem inire. De primo hominum genere verba jam fecimus, cum de iis ageremus, qui Ordinibus initiari volunt. Id unum addi posse videtur, rem fore magni commodi, multaeque utilitatis plenam, si qui se sistunt examini eos Praesul potissimum interroget de iis, quibus Christiani hominis scientia continetur. Etenim magistra rerum experientia edocuit, ex his aliquos, tametsi latini sermonis nitore, et elegantia excultos, in scientiarum curriculo liberaliter institutos, et quae ad Ordines pertinent apprime callentes, de Doctrina tamen Christiana percunctanti parum, aut nihil apposite respondere.

§. 11. Si autem ad eos, qui in saeculo de-

Quid cum iis, qui Matrimonio jungendi sunt.

gunt, mentis aciem convertimus, palam fit, illos ut plurimum sacri conjugii foedera inire. Verum cum Matrimonio jungendi non sint, si Parochus, ut debet, prius interrogando deprehenderit, Marem, seu Foeminam, quae ad salutem necessaria sunt, ignorare; vix tantae, ac tam luctuosae ignorantiae locum relinquet Episcopus, qui Pastores animarum admonet officii sui, et huic si desint, negligentiae repetat poenas.

Ignorantibus quae scire oportet necessitate medii denegauda est absolutio.

§. 12. Omnes denique omnium aetatum, atque ordinum homines solent identidem sordes animae Poenitentiae Sacramento detergere. Curabit itaque Episcopus, ut Sacerdos excipiens Confessiones, fixum illud, immotumque animo semper habeat, invalidam esse Absolutionem Sacramentalem, quam quis ignoranti res necessarias necessitate *medii* impertitur, nec posse homines Deo per hujusmodi Sacramentum reconciliari, nisi prius excussa hujus ignorantiae caligine, ad agnitionem Fidei educantur. Sedulo etiam animadvertet Confessarius, in aliud tempus rejiciendam esse Absolutionem illius, qui necessaria necessitate *praecepti* suo vitio nescit; et eo quandoque casu Poenitentem absolvi posse, quo se vincibilis hujus ignorantiae reum agnoscat, et accuset; ac intime dolens, tum a Deo veniam precetur, tum Confessario serio promittat, operam se impense daturum, qua, Divinae Gratiae praesidio, discat etiam necessaria necessitate *praecepti*.

Quid agendum cum ignorantibus quae scienda sunt necessitate praecepti.

Occurrenda impedimenta.

§. 13. Hanc profecto Christiani Populi instituendi rationem si Pastores sibi proposuerint, si eorum consilia, labores, et studia ad propositam methodum duxerint referenda; sperare fas est, Fide, et Opere Gregem ita in dies profecturum, ut coaedificetur in habitaculum Dei in Spiritu Sancto. At vero cum maximi momenti ea res sit, nullaque alias ad Dei gloriam, et ad animarum salutem utilius instituta, mirari nemo debet, quod plurima passim objiciantur impedimenta.

In aliquibus Ecclesiis ruralibus non permittenda Missarum celebratio, nisi post Missam Parochialem.

§. 14. Sitae quandoque sunt in agro parvae, humilesque Ecclesiae, aliae Parochiali proximae, aliae vero longo intervallo disjunctae, ad quas diebus festis Patresfamilias una cum liberis accedunt, Sacerdotem Sacris operantem audituri; ex quo fit, ut suae Parochiae numquam fere intersint, nec ullum de Mysteriis Fidei, de Praeceptis, de Sacramentis verbum accipiant. Episcopus huic malo occurret, suamque objiciet auctoritatem. Et primo quidem, quoad parvas Ecclesias Parochiali proximas, expressa lege caveatur, ne quis antea Sacrificium faciat, quam Parochus Missam celebraverit, sermonem habuerit, ceterasque sui muneris partes absolverit. Hoc enim pacto Ecclesia Parochialis confluentium Parochianorum numero celebrabitur. Quo vero ad parvas Ecclesias a Parochiali longe sepositas, cum difficile admodum sit, Parochianos ob locorum distantiam, longum iter, atque asperum, hyemali praesertim tempore, cum pluviae inundant, Parochialem adire, ibique Divinis Officiis interesse, relicta Ecclesia proximiore: decernat Episcopus, gravibus etiam statutis poenis, quod Sacerdotes ibi operantes Christianae Doctrinae summam Populo tradant, Divinamque Legem annuncient. Monendus tamen est Parochus, ne alienae operae nimium tribuat, sed videat ipse quo loco res sint, cum pueri Sacramentum Eucharistiae, et Confirmationis, alii vero Matrimonii, sibi administrari exposcant.

In aliis injungendum Presbyteris non Curatis, ut Populum instruant.

In civitatibus, praescribenda ratio celebrandi Festivitates in Ecclesiis non parochialibus.

§. 15. Praeterea sua etiam Urbes habent impedimenta. Saepe enim contingit, in aliis Ecclesiis, ac praesertim Regularium, solemni ritu, magnaque Populi frequentia, Festum aliquem diem celebrari: ideoque si in Ecclesia Parochiali, summo mane, aut statim a prandio Catechismus habeatur; aut nemo, aut pauci admodum sunt, qui eidem Catechismo intersint, quique praescriptas horas non causentur. Sin vero captentur horae Civitatis commode magis appositae, usu compertum est, Populum ad Ecclesiam confluere, in qua Festus dies agitur; et celebritate pompae illectum, Doctrinam Christianam non sine gravi animae detrimento deserere. In hoc articulo quia certa, et communis regula praescribi non potest, id totum relictum esse volumus prudentiae vigilis Ecclesiae Antistitis, qui attenta loci, temporis, personarum qualitate, expensisque rerum omnium momentis, ita studeat solemnis diei celebritatem cum Doctrina Christiana componere, ne alteri altera sit impedimento. Quod si Regulares, et Exempti contradixerint, et sanctum hoc Doctrinae opus, licet ab Episcopis prius admoniti, suis functionibus perturbare praesumpserint; Nostram locorum Ordinariis auctoritatem, qua potimur in exemptos, pollicemur; nec alia pontificiae vigilantiae deerunt remedia, ne Parochiales Ecclesiae debitis fraudentur obsequiis.

§. 16. Plurimum quoque ad Christiani Po-

Visitatores per Civitates, et Dioeceses deputandi.

puli institutionem conferre poterit, si Visitatores eligantur, quorum alii Civitatem, alii Dioecesim lustrantes, omnia sedulo inquirant, ut certior factus Episcopus; pro meritis cujusque Pastoris, aut praemia decernat, aut poenas.

Commendatur liber a Card. Bellarmino de Doctrina Christiana.

§. 17. Clementis Papae VIII., aliorumque Praedecessorum nostrorum vestigiis inhaerentes, hortamur in Domino, et enixe commendamus, in Doctrina Christiana tradenda adhibere libellum de Clementis ejusdem mandato a Cardinali Bellarmino conscriptum, mox in deputata Congregatione diligenter examinatum, et approbatum; ac denique ab eodem Clemente in lucem eo saluberrimo consilio edi jussum, ut unus deinceps, idemque modus in docendo, et discendo Christianam Doctrinam, ab omnibus teneretur. Nihil hac uniformitate optabilius; nihil ad praecavendos, qui in multiplicem Catechismorum varietatem irrepere possent errores, conducibilius, atque opportunius. Sicubi vero contingat, ob peculiares regionum necessitates, alium quempiam adhiberi forte libellum; sedulo invigilandum erit, nequid ille contineat, nequid in eum unquam inducatur, a catholica veritate absonum. Curandum insuper, ut in eo fidei dogmata clare, et dilucide sint explicata, additis, si quae desunt, necessariis, ac sublatis quae redundant. Brevis enim, et univoca docendi methodus multum prodesse solet ad faciliorem interrogationem, cum quia periculum facit progressus puerorum.

Et generaliter uniformitas in methodo, et ratione docendi.

Actus Fidei, Spei, et Charitatis Populo tradendi.

§. 18. Complectatur Liber hujusmodi etiam Fidei, Spei, et Charitatis Actus, quos recte scienterque compositos esse, minime dubitandum. Sed si aliter se res habeat, castigati emendato praelo donentur. Actus praedicti paucis potius, quam multis verbis efferri gaudent; dum illis tamen tota vis, et natura virtutis explicetur. Et quia Christianam Religionem profitenti maxime necessaria est consuetudo, et exercitatio saepius eliciendi dictos Actus; idcirco ne illorum usus circumscribatur angustis finibus, et exiguo numero a quibusdam singulis annis praefinito; Episcopus suae non minus, quam alienae salutis studiosus, provide statuat, ut in Parochiis, tum Urbis, tum Dioecesis, Rectores Animarum, post Missam Festo die celebratam, statim ante Aram provoluti, clara, et intelligibili voce dictos virtutum actus eliciant, et praeire satagant Populo, verba ab ipsis prolata devote reddituro. Hoc enim pacto Fideles sensim illos memoriae mandabunt, et assuescent, nedum Festis, sed aliis etiam diebus, in hac pia exercitatione versari.

Et publice Ecclesiis frequentandi.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos, cum mentione Instructionum Pastoralium ab ipso editarum.

§. 19. Saluberrimas has erudiendi Gregis rationes, quas Vobis, Venerabiles Fratres, per haec Apostolica scripta notas esse volumus, quisque vestrum facile intelliget, consonas esse *Monitis Nostris Pastoralibus* praelo jam demandatis, cum Sponsam Nostram Bononiensem Ecclesiam Paterna Charitate cominus amplecteremur: illasque praeterea ex Pontificiis Constitutionibus haustas esse, et spectabilium Antistitum Testimonio, et exemplo comprobatas. Quia vero maximam inde utilitatem proficisci experimento cognovimus; quo majori possumus studio Vos hortamur, et admonemus, ac per Viscera Misericordiae Dei nostri enixe obtestamur, ut pro injuncto Vobis Pastoralis Ministerii debito, praemissorum executioni strenuo, constantique animo incumbatis: sedulo recogitantes, quidquid laboris, studii, ac vigilantiae in hunc scopum collatum fuerit, Deum omnium Bonorum Datorem uberi mercede retributurum, et Apostolicam Benedictionem ex animo Vobis impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem die VII. Februarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 7. Febr. 1742.

MARONITARUM XLIII.

Patriarchae attribuitur annuum caritativum subsidium; abrogata consuetudine colligendi praestationes pecuniarias in distributione Sacrorum Oleorum. *Episcopis* Maronitis certae Sedes assignantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam

Disciplina Ecclesiae, quoad residentiam Episcoporum, et gratuitam Sacrorum administrationem.

Apostolica Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum Jesu Christi Pastorum Principis, cujus Supremas vices plane immerentes gerimus in terris Vicariorum solicitudo, ac providentia ad aeternam Christifidelium salutem procurandam semper intenta in eo maximopere commendatur, quod inter caetera ab iisdem ad animabus ejusdem Jesu Christi sanguine redemptis opportune, ac frugifere con-

sulendum, sapientissime instituta atque sanctissime custodita, omni etiam cura, ac labore confirmare, et sub canonicis censuris, ac poenis exigere studuerint, nimirum, ut et Ecclesiarum Pastores, quibus ovium salus commissa est, non Mercenariorum more, sed attendentes sibi, atque universo gregi, in quo Spiritus Sanctus posuit eos regere Ecclesiam Dei, praesidentes, inque suis residentes Ecclesiis vigilarent; et ab Ecclesiastico Ordine omnis vel minima avaritiae suspicio, aut simoniacae labis species, in iis praesertim, quae ad Sacramentorum administrationem spectant, penitus amoveretur. Non alia sane ratione Antistitum inauguratio spirituale dicitur foedus conjugii, quod est inter Episcopum, et Ecclesiam, cui praeficitur, in electione initiatum, in confirmatione ratum, in consecratione consummatum, ita ut transcursiones etiam de una ad aliam Ecclesiam, nulla intercedente legitima gravissimaque causa, veluti spiritualis adulterii species existimatae fuerint a Sanctis Patribus et Sacrorum Canonum sanctionibus, per maximas poenas coercitae. Eodem prorsus modo, ut non solum sine Simoniae labe, verum etiam sine avaritiae suspicione Sacramenta administrarentur, inhibitum fuit, ne pro pastu, vel alicujus consuetudinis obtentu, in iis, quae Sacramenta respiciunt, etiam a sponte dantibus, non secus ac voluntariae antiquitus fiebant oblationes, quidquam directe, vel indirecte accipiatur, aut exigatur.

Laudantur Canones Synodi Nationalis Maronitarum circa utrumque caput.

§ 1. Eapropter apostolicis laudibus prosequimur Venerabiles Fratres Josephum Petrum Antiochenum, et Antistites Maronitas, caeterosque, qui in Synodo Provinciali, sive totius Nationis Maronitarum, apostolica fel. rec. Clementis PP. XII. Praedecessoris nostri, qui ad hujusmodi effectum ad Montem Libanum dilectum Filium Magistrum Josephum Simonium Assemanum in utraque Signatura nostra Referendarium, Praelatum nostrum Domesticum, et Intimum Cubicularium ablegaverat, primum indicta, et celebrata, deinde nostra quoque auctoritate, per alias nostras in simili forma Brevis Literas die prima mensis Septembris anno MDCCXLI. proxime elapso datas, quarum tenorem praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, et in quibus uberius continetur, approbata confirmataque, interfuerunt. Enimvero, cum Antiocheni pro tempore Patriarchae Maronitarum, ob jus quoddam nullis canonicis documentis suffultum, sed antiquissima consuetudine, sive propria auctoritate, sive quomodolibet invectum erat, non solum Antistites, qui jam suis Ecclesiis addicti, ab iisdem propter Turcarum tyrannidem absentes ipsarum Ecclesiarum populis praeesse minime possent, aliis, sed prioribus, quibus incardinati erant, et haud dimissis, Ecclesiis in Chesroani, et montis Libani Dioecesibus existentibus, veluti suos ad nutum amovibiles praeficere Vicarios, verum etiam oblationes pecuniarias, vel alterius rei praestationes, pro necessaria victus dignitatisque Patriarchalis, aliis deficientibus congruentibus redditibus, substentatione, ut asserebatur, tempore, et occasione distributionis Sacrorum Oleorum fieri consuetas exigere solerent; hujusmodi asserto juri tamquam non legitimo, quin immo Sacris Canonibus inviso, per duos Canones in eadem Synodo conditos derogatum fuit.

Eorum examen instituitur in Congr. partic. de Prop. Fide.

§. 2. Verum inter alia dubia, quae proposita, et examinata fuerunt in particulari Congregatione aliquot Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis propagandae Fidei praepositorum pro approbatione dictae Synodi a Nobis deputata, et coram Nobis habita, etiam haec duo fuere discussa, nempe primum: *An Canon prohibens Patriarchas quamcumque exactionem in distributione Olei Sancti Parochis, sustineatur, et mereatur confirmationem?* Secundum: *An Canon quoad residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis Titulis Ecclesiarum Episcopalium sit approbandus, et quid quoad Appendicem Synodi Cap. XLI., in quo adest divisio Sedium Episcopalium, cum limitibus Dioecesum Maronitarum, pro distributione Dioecesum in tot Episcopis, itaut non possint amoveri a Patriarcha?*

Articulus Appendicis Synodi de numero, limitibus Dioecesum Maronitarum.

§. 3. Tenor autem memoratae Appendicis est, qui sequitur. *Appendix* XLI. *post Synodum Montis Libani. Metropolitanorum, et Episcoporum Maronitarum Sedes, et Limites. Patriarcha Antiochiae, ac totius Nationis Maronitarum Sedem habet in Monte Libano in Coenobio, quod Canubinense dicitur: Sub eo erant Archiepiscopi, et Episcopi sequentes.* I. *Tyri.* II. *Damasci.* III. *Cypri.* IV. *Alepi.* V. *Beryti.* VI. *Tripolis.* VII. *Botri.* VIII. *Aco, seu Ptolemaidis.* IX. *Laodiceae.* X. *Apameae.* XI. *Arcae.* XII. *Eden.* XIII. *Sareptae.* XIV. *Paneadis.* XV. *Listrae, seu Bybli.* XVI. *Neapolis.*

Sed in Synodo Montis Libani die XXX. *Septembris* MDCCXXXVI. *decreverunt Patres, ut Maronitarum Dioeceses imposterum ad octo tantum redigerentur; salva Reverendissimo Domino Patriarchae Episcopos nonnullos titulares ordinandi potestate; videlicet* I. *Alepi, seu Beroae, et adjacentium Locorum.* II. *Tripolis: Hujus Pontificis jurisdictio extenditur a Tripoli, et Jania ad Arcam Balaneam, Aradum Orthosiadem, Gabalum, Laodiceam, usque ad finem Alepi.* III. *Bybli, et Botri: hujus jurisdictio extenditur in Dioeceses Bybli, et Botri, Acuras, Dairalamari, et Regionis Bisarajae.* IV. *Heliopolis, seu Baalbech: hujus jurisdictio extenditur in Dioeceses Heliopolis, et Phathuchae in Bybliensis Regionis confinio, et dimidiae partis ditionis Gazirensis, cujus caput Gusta, et Gazir.* V. *Damasci: hujus jurisdictio extenditur in Dioecesim Damascenam, necnon ampliatur ad alteram dimidiam partem ditionis Gazirensis, cujus caput est Agelton, complectitur praeterea Boscontam Zuc-Charabam, et Zabbugam.* VI. *Cypri; hujus jurisdictio complectitur universa Insulae illius Castella, ac praeterea in Chesroena Regione habet Bacafajam, Bet-scebabam, earumque Villas, necnon Villas Chesroeniae usque ad Pontem Beriti.* VII. *Beryti; hujus jurisdictio extenditur a Beryto usque ad Mathanam, et Giordam, et Algarbam, et Sciacharam Mathanae, et usque ad Pontem Fluvii Cadi, seu Tamyris.* VIII. *Tyri, et Sidonis; hujus jurisdictio complectitur Sidonem, Tyrum, earumque Villas, necnon Suph-Bacaam, Vallem Tainae, et adjacentes Terras a Fluvio Tamyri, usque ad Sanctam Civitatem Hierusalem. Nos subscripti hanc Dioecesum distributionem approbamus. Datum in Sancta nostra Synodo in Monasterio Deiparae de Louisa die* XXX. *Septembris* MDCCXXXVI.: *Joseph Petrus Patriarcha Antiochiae. Gabriel Sareptae, Simeon Damasci Abdalla Beryti. Elias Arcae. Basilius Tripolis. Philippus Lystrae. Stephanus Botri. Gabriel Aco. Johannes Laodiceae. Ignatius Tyri. Gabriel Alepi. Michael Pancadis. Tobias Cypri.*

Congregationis judicium

§. 4. Ad primum autem responsum fuit. *Approbandum, et ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchae.* Ad secundum etiam responsum fuit. *Pro approbatione Canonis demandantis Residentiam Episcoporum, et ad Sanctissimum quoad contenta in Appendice Cap.* XLI., *in quo proponuntur Metropolitanorum, et Episcoporum Maronitarum Sedes, et Limites.*

Pontifex, expensis eorum capitibus in suspenso relictis.

§. 5. Nos igitur, qui nihil optamus impensius, quam ut ecclesiastica disciplina per universum Catholicum Orbem, ubi quidem integra viget, magis magisque confirmetur, ubi vero collapsa est opportune instauretur; ut in rebus tanti momenti ea, qua opus est, consilii, maturitatis, et examinis ratione procederemus, Venerabili Fratri Nostro Vincentio S. R. E. praefatae Cardinali Petra nuncupato ejusdem Congregationis Propagandae Fidei Praefecto commisimus, ut postquam cum dictae Synodi Revisoribus, aliisque rerum Maronitarum peritis super praemissis accuratissime egisset, ad Nos referret. Quoniam autem ipse Venerabilis Frater Noster Vincentius Cardinalis, auditis Revisoribus aliisque, ut praemittitur, rerum Maronitarum peritia instructis, erutisque ex Archivo dictae Congregationis Propagandae Fidei documentis, iisque invicem expensis, ad Nos retulit, oblationes pecuniarias, vel alterius rei praestationes, fieri quidem tempore, et occasione distributionis Sacrorum Oleorum, revera esse, ut ab initio coeptum fuit, pecuniarias oblationes, vel alterius rei praestationes, Patriarchis pro tempore existentibus, alimentorum, et dignitatis tuendae, munerisque Patriarchalis commodum obeundi causa, debitas atque praescriptas; necnon residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis titulis Ecclesiarum, et divisionem Sedium Episcopalium, cum limitibus Dioecesum, earumque reductionem, prout in Appendice praeinserta continetur, omnino necessariam, utilem, ac salutarem esse: Hinc est, quod Nos, qui inclytam Nationem Maronitarum quamvis Haereticis, Schismaticis, Maumethanis, et Idololatris, undique circumseptam, tamen veluti rosam inter spinas, et scopulum inter undas, semper in Catholica Romana Fide constantem, ac propterea a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris tantopere existimatam, ad eorumdem Praedecessorum nostrorum exempla plurimi facimus, et apostolica caritate complectimur; motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium, primum utrumque Canonem, et in eis contenta quaecumque, ac praeinsertam Appendicem approbamus, et confirmamus, illisque apostolicae firmitatis robur perpetuo adjicimus, atque in perpetuum deinceps observari praecipimus, et mandamus.

Canones, et Appendicem confirmat.

Patriarcham, ejusque Decessores, ab avaritiae, aut Simoniae nota purgatos declarat.

§. 6. Deinde modernum Patriarcham, ejusque Praedecessores, nec non tam eos, qui dedissent, quam qui accepissent dictas oblationes pecuniarias, vel alterius rei praestationes, easque sive datas, vel dandas, sive acceptas, vel accipiendas pro Sacrorum Oleorum distributione esse existimasset, ab omni Simoniacae labis pravitate, et turpi avaritiae quaestu immunes fuisse, et esse, neque imposterum a quoquam ausu temerario, veluti Simoniacos, et avaros, insimulari posse, et debere declaramus.

Eidem, ejusque Successoribus, annuum Caritativum subsidium, pro alimentis attribuit.

§. 7. Praeterea, no moderno, et pro tempore existenti Patriarchae, ut praemittitur, desint alimenta, et subsidia, statuimus, et quatenus, opus sit, praecipimus, et maudamus omnibus, et singulis Ecclesiarum, Monasteriorumque Parochis, et superioribus Nationis Maronitarum, ut singuli Parochi, et Superiores hujusmodi, juxta designationem instructionemque ab ipsa Congregatione Propagandae Fidei confectam, atque una iisdem nostris Literis adjungendam, et in virtute Sanctae Obedientiae, et sub poenis ad Apostolicae Sedis, et pro tempore existentis Patriarchae arbitrium imponendis omnino servandam, singulis annis die Dominica infra Octavam solemnitatis Beatae Virginis Mariae Immaculatae in Coelum Assumptae, a currenti anno MDCCXLII. incipientes, in perpetuum Patriarchae pro tempore existenti antedictas pecuniarias oblationes sub nomine Caritativi Subsidii contribuant, et solvant; necnon statum Animarum, quarum curam gerunt, ad saepedictae Synodi praescriptum, et normam, eidem Patriarchae deferant, a quo et literas instructivas, sive pastorales, de more, sicut antea in Sacrorum Oleorum distributione fiebat, accipiant, Ipse vero pro tempore existens Patriarcha alio opportuno tempore Sacra Olea gratis omnino transmittat, sive distribuat, et nihil penitus, vel pecuniae, vel alterius cujuscumque rei, etiam a sponte dantibus recipiat, aut exigat.

Sacra vero Olea absque ullius oblationis exactione distribui jubet.

Dioecesum numerum septenarium, praeter Patriarchalem, praefinit.

§. 8. Insuper motu, scientia, potestate, ac tenore paribus statuimus, et declaramus numerum Sedium, ac Dioecesum Episcopalium, et Episcoporum Maronitarum, ad septem dumtaxat, excepta Patriarchali Sede et Archidioecesi, quascum octo existunt, redigendum reducendumque esse, prout in praeinserta Appendice cum suis respective distinctis Dioecesibus, Oppidis, Terris, Ecclesiis, ac Monasteriis, juxta praescriptos fines, ac terminos, redactus reductusque est, et Nos, quatenus opus sit, de novo redigimus, et reducimus, et redactum reductumque esse et haberi, decernimus, et definimus.

In quibus Episcopos perpetuo incardinali decernit.

§. 9. Item volumus, et mandamus ut, postquam reductio hujusmodi, ut infra, locum habuerit, in hisce octo Dioecesibus distinctis, et ab invicem divisis, ac separatis, tam Patriarcha in sua, (quam ad sui arbitrium semel eligendam, sed semel electam, et Archidioecesim nuncupatam, Patriarcham eligentem ejusque Successores numquam permutare posse decernimus, et definimus), quam singuli septem Episcopi in suis respective Dioecesibus constituti, et incardinati perpetuo sint, et habeantur; ita, ut numquam ad Patriarchae pro tempore existentis nutum amoveri possint, nisi vel per canonicam, ob gravissima crimina, juris ordine servato, privationem, vel per legitimam de una ad aliam Dioecesim juxta Sacrorum Canonum regulas, et Juris communis dispositiones, translationem.

Patriarchae jura, et facultates enunciat.

§. 10. Praeter haec modernus, et pro tempore existens Patriarcha jus habeat Antistites juxta morem, et non alias, in qualibet Sede, et Dioecesi pastoris solatio destituta constituendi, et incardinandi; singulis trienniis singulas Dioeceses per se ipsum visitandi; Decimas consuetas (Decima tamen Decimarum singulis Antistitibus in suis respective Dioecesibus relicta) in iisdem Dioecesibus colligendi; et Emolumenta Dispensationum, quae ad Patriarcham spectant, exigendi; nec non Legata vel dictae Dioecesi, quae Sedi Patriarchali unita fuerit, vel ipsi pro tempore Patriarchae relicta acquirendi; et pro hujusmodi effectu unum aut plures Collectores, et Ministros in Dictis Dioecesibus deputandi; Sacra Olea consecrandi, et in singulas septem Dioeceses privative distribuendi, et, ut ante statutum est, et non aliter, mittendi; Caeterum aliis, si quae sunt Patriarchae pro tempore existenti reservata, et debita tam praescripto jure, quam inveeta consuetudine, juribus, de quibus nulla in hisce praesentibus fit mentio, nullum ideo praejudicium per ipsas praesentes inferri, et illatum esse volumus, et intendimus.

Sine praejudicio aliorum hic non expressorum.

Executio reductionis Dioecesum provide differtur.

§. 11. Denique ut reductio Sedium Episcopalium e tredecim ad septem, praeter Patriarchalem, dumtaxat, prout in praeinserta Appendice contenta atque praescripta, debitae executioni juxta commendatissimum caritatis,

et providentiae Ordinem demandetur; volumus atque praecipimus, ut moderni Antistites Maronitae, qui veluti Patriarchae Vicarii missi, dum reductio hujusmodi statuta fuit, tredecim in Chesroano in humanis agebant, etsi, interea temporis duobus eorumdem viam universae carnis ingressis, undecim in praesentia numerentur, eodem pacto, quemadmodum antea servabatur, veluti ipsius Patriarchae Vicarii ad nutum amovibiles eousque sint, et habeantur, donec septenarius eorumdem superstitum numerus remanserit: Quo facto, reductio septem Sedium hujusmodi tunc, et non antea, locum habeat, et constituta intelligatur; atque idem pro tempore existens Patriarcha, electa prius Patriarchali Sede, singulos singulis Sedibus Antistites ad sui libitum, sed secundum prudentiae, et caritatis leges praeficiat, et assignet, ita tamen, ut assignatio hujusmodi perpetuo facta, et unusquisque Antistes perpetuo constitutus, et inrardinatus sit, et intelligatur, Sedi, et Dioecesi, quae semel unicuique assignata fuerit.

Praesentium Literarum perpetuus vigor consulitur.

§. 12. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni existant, iisdem praesentibus non consenserint, nec vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, et audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno et formali, ac substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse, sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque, et quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari: sicque, et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate, praeeminentia, aut potestate fungentes, et functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et dictae S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; irritum quoque, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata secus judicandi facultate.

Contrariis non obstare decernitur.

§. 13. Non obstantibus praemissis omnibus, ac nostra, et Cancellariae nostrae apostolicae, quatenus opus sit, regula de jure quaesito non tollendo, nec non Apostolicis, atque in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, praesertim pro universa Natione Maronitarum Constitutionibus, et Ordinationibus, aliisque etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis, sive universae Nationi, sive Patriarchae, Antistitibus, et populis Maronitis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, in genere, vel in specie, aut alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Earumdem Literarum exemplis, et versionibus auctoritas tribuitur.

§. 14. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, tam latine, quam Syriace, aut Arabice, tum manuscriptis, tum typis impressis, et manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Februarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 14. Febr. 1712.

D. Card. Passioneus.

XLIV. ABOLITIO TRIBUNALIUM,

Et Judicum particularium ab Innocentio XII. facta confirmatur, et innovatur quoad Judicaturas deinceps erectas. Nonnullarum Congregationum, et Tribunalium facultates, et jurisdictiones praefiniuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium pro expeditiori justitiae administratione.

Quantum ad procurandam Reipublicae temporalem felicitatem conducat, si cuique petenti jus suum prompte, et expedite reddatur, initia Pontificatus nostri animo revolventes, solicito mentis oculo circumspeximus, si qui abusus, aut pravae consuetudines paulatim, ut contingere solet, irrepsissent, quae judiciorum ordinem bene, ac sapienter a Praedecessoribus Nostris in hac alma Urbe constitutum perturbarent, justitiaeque cursum impedirent, ut opportuna Paternae Nostrae Providentiae remedia afferremus.

Congregationis particularis deputatio, ejusque consilium.

§. 1. Cum itaque Congregatio nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, ac nonnullorum dilectorum Filiorum Romanae Curiae Praelatorum, et Juris Peritorum, ad submovendos hujusmodi abusus, qui in Romana Curia propter nimium frequentes Judicum Particularium, aliorumque privativam ex privilegio jurisdictionem in certis causis exercentium deputationes exorti fuerant, a Nobis Apostolica auctoritate specialiter deputata, censuerit ad huic mala, et incommoda occurrendum, ut novae nostrae perpetuo valiturae literae per Nos, ut infra, promulgentur, per quas nedum specifice confirmetur auctoritate Nostra, cum insertione totius tenoris, provida Constitutio fel. rec. Innocentii Papae XII. Praedecessoris Nostri, quae incipit: *Romanus Pontifex;* sed ulterius omnes judicaturae particulares quaecumque, et cujuslibet generis, post praefatam Constitutionem restitutae, vel denuo hactenus erectae et constitutae, vigore literarum Nostrarum, et aliorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, tam sub Plumbo, quam sub Annulo Piscatoris, aut Motus Proprii, seu Chirographi desuper expeditarum, de medio tollantur, expliciteque abrogentur. Nos, qui ex Pastoralis Officii Nostri munere; Tribunalia quaecumque Judicum Ordinariorum, veluti justitiae fontes in agro Dominico Nobis ex Alto commisso constitutos, ab omni impedimento, et perturbatione eximere cupimus, providum Congregationis praedictae consilium, nostrisque consonum desideriis, libenter amplectentes, Motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicae potestatis plenitudine Nostra, praedicti Innocentii Praedecessoris Constitutionem praefatam, cujus tenor talis est, videlicet:

Innoc. XII. Constitutio pro suppressione Tribunalium particularium.

§. 2. INNOCENTIUS *Episcopus Servus Servorum Dei ad perpetuam rei memoriam. Romanus Pontifex curae agri Dominici more diligentis Patrisfamilias indesinenter invigilans, ut, juxta verbum Propheticum, noxia evellat, et destruat, utilia vero plantet, et aedificet, ea etiam, quae alias rationalibus tunc suadentibus causis a Sede Apostolica concessa fuerunt, ex aliis validioribus, seu supervenientibus rationibus, quibus praesertim faciliori, ordinaria, et juridico justitiae cursui in Romana Curia caeterarum Magistra, uberius consulitur, ad viam juris reducere, moderari, immutare, et revocare non desinit, et in his solicitudinis suae studium interponit, quando, et prout in Domino conspicit salubriter expedire.*

Proemium.

Numerus et facultates Tribunalium particularium ordinem justitiae retardant.

§. 3. *Hinc est, quod Nos sedulo meditatione pensantes, privilegia privativarum, seu cumulativarum jurisdictionum, etiam cum facultate proprios, seu benevisus Notarios habendi, seu deputandi, quampluribus praefatae Curiae particulariter institutis Judicibus, seu Tribunalibus a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris aliquorum saeculorum spatio concessa, ita paulatim quidem, sed in immensum excrevisse, ut Judicum, et Tribunalium Ordinariorum jurisdictio magnopere decreverit, et super hujusmodi jurisdictionum conflictu, et Judicum competentia, frequentes contentiones, expeditam Causarum terminationem cum Litigantium damno, et Causidicorum incommoda differentes, irrepserint; ac propterea inter alia, quae circa eamdem Curiam emendanda, reformanda, et rectius ordinanda suscepimus, quantum Nobis ex alto conceditur; hujusmodi absurdis occurrere, ac praefatae Curiae, ejusque Judicum, et Tribunalium majori decori, et ordini, sicut justitiae ratio, et publica utilitas postulant, hac nostra speciali constitutione prospicere volentes: Motu proprio, ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque*

Apostolicae potestatis plenitudine, necnon de nonnullorum dilectorum filiorum ejusdem Curiae Praelatorum, et Virorum pietate, et doctrina, prudentia, et rerum usu praestantium, ad hunc effectum de mandato Nostro pluries congregatorum, consilio, omnia, et singula hujusmodi particularia Tribunalia, et speciales Judices vigore praefatorum privilegiorum in eadem Curia hactenus constituta, seu constitutos, tenore praesentium penitus, et omnino supprimimus, abolemus, et abrogamus. Ac propterea ad viam juris reducimus omnia, et singula indulta, et facultates, et privilegia habendi, seu deputandi tam in prima, quam in ulterioribus instantiis, omnes praedictos particulares Judices quocumque nomine nuncupatos, ac etiam Assessores, Congregationibus, etiam S. R. E. Cardinalium, Ecclesiis, et Basilicis, etiam Patriarchalibus, Monasteriis, Abbatiis, Collegiis, etiam Nationalibus, etiam sub cura, et administratione Presbyterorum, seu Clericorum Regularium Societatis Jesu existentibus, Archihospitalibus, et Hospitalibus, etiam Sancti Spiritus in Saxia, et Neophitorum, Archiconfraternitatibus, Confraternitatibus, etiam Annuntiationis Beatae Mariae Virginis, Montibus etiam Pietatis, Monasteriis, etiam Mulierum Poenitentium, Ordinibus, Congregationibus, et Institutis, etiam Societatis Jesu, Curiis, et Judicibus, etiam Burgi, et Arcis S. Angeli, Militiis, etiam S. Joannis Hierosolymitani, quibuscumque Universitatibus, et Consulatibus, etiam Artium, Conservatoriis, Domibus Piis, etiam Almae Domus Lauretanae, Capellis, etiam ad Praesepe Jesu Christi, et Imaginis Beatae Mariae Virginis in Basilica Sanctae Mariae Majoris, Altaribus, caeterisque aliis Locis Piis quocumque pariter nomine nuncupatis, seu Cardinalibus eorum Protectoribus, Archipresbyteris, Abbatibus, Vicariis, aliisque administratoribus quibuscumque, ac Praefectis, etiam Palatii nostri Apostolici, in quibusvis Causis Civilibus, Criminalibus, aut mixtis, activis, et passivis dictarum Ecclesiarum, Locorum Piorum, aliorumque ut supra, necnon eorum Officialium, Dignitatum, Canonicorum, Beneficiatorum, Affictuariorum, Emphyteutarum, Colonorum, aliorumque quomodolibet inservientium iisdem Locis Piis, illorumque bonis, et Tenutis, etiam cum quibusvis facultatibus, et auctoritatibus eligendi Notarios sibi benevisos, ac procedendi summarie de plano, sola facti veritate inspecta, sine strepitu, et figura Judicii, manu Regia, ac quacumque appellatione, reclamatione, recursu, revisione, supplicatione, seu restitutione in integrum remotis, seu cum aliis similibus, aut majoribus facultatibus, etiam per Nos, et quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores nostros, sub quibusvis verborum tenoribus, et formis, et cum quibuscumque etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, vel ad Imperatoris, Regum, Reginarum, Rempublicarum, et Principum quorumlibet preces, et instantiam, seu eorum contemplatione, et intuitu, ac etiam in limine fundationis, seu ex quacumque causa, non tamen vere onerosa, videlicet congruae, et effectivae solutionis Camerae nostrae legitime factae, et non alia, vel pro bono publico spirituali, aut temporali, etiam ex causa studii, et Catholicae fidei, ac alias quomodolibet in contrarium praesentium concessa, confirmata, et approbata, ac pluries, et quantiscumque vicibus innovata, quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita, et certa forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, et singulorum tenores, formas, causas, et occasiones, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, servatis, et specificatis respective habentes, perinde ac si praefata indulta, facultates, et privilegia concessa confirmata, et innovata non fuissent, ad effectum praesentium specialiter, expresse, plenissime, et amplissime derogamus, et derogatum esse volumus, et mandamus.

Iidem revocantur indulta habendi, aut deputandi Judices particulares.

Cum facultatibus eligendi Notarios, aliisque etiam quomodocumque concessis.

Non tamen concessis ex causa vere onerosa.

§. 4. *Iisdem pariter modo, et forma, omnia et quaecumque indulta, facultates, et privilegia dilecto Filio nostro, ac pro tempore existenti in Urbe, ejusque districtu Vicario in Spiritualibus Generali, sub quibusvis formis, decretis, clausulis, aliisque supradictis, per quoscumque Romanos Pontifices Praedecessores nostros, et praesertim per. fel. record. Clementem Papam X, etiam Praedecessorem Nostrum quibusdam suis pridie Idus Augusti anno Incarnationis Dominicae millesimo sexcentesimo septuagesimo primo expeditis literis concessa, ad statum, in quo erant ante literas piae mem. Pauli Papae V. pariter Praedecessoris Nostri Kalendis Martii anno ejusdem*

Jurisdictio Card. Vicarii Urbis reducitur ad pristinum statum.

Incarnationis millesimo sexcentesimo undecimo super reformatione Tribunalium Urbis editas, et respective juxta easdem literas, in judicialibus, reducimus.

Causae jam contestatae expediri permittuntur intra certum tempus.

§. 5. *Liceat tamen Judicibus, ut supra, suppressis, et abrogatis, qui vigore privilegiorum, ut praefertur, processerunt, causas coram iisdem hactenus jam instructas, seu alias legitime contestatas, praedictis, non obstantibus, per totum mensem Decembris proxime venturi, prout juris fuerit, expedire; ita ut eo tempore elapso, hujusmodi causae ad Judices Ordinarios, et competentes Romanae Curiae, in statu, et terminis, ipso facto devolvantur.*

Recursus tamen, et appellationes, ad Judices Ordinarios sive ad Signaturam Papae ferri jubentur.

§. 6. *Quod si hujusmodi causis interim expeditis, appellari, reclamari, supplicari, recurri, aut restitutionem in integrum peti contigerit, appellationes hujusmodi, reclamationes, supplicationes, recursus, et restitutionis in integrum petitiones, non amplius ad Tribunalia antiquorum privilegiatorum, sive ad Protectores, Archipresbyteros, aliosque, ut supra, sed ad Signaturam Justitiae, et respective ad suos Superiores, et Ordinarios, prout in caeteris causis per Judices Ordinarios expeditis servatur, devolvantur, et devoluta sint, et esse censeantur.*

Idem quoad recursus et appellationes extra Curiam interponendas.

§. 7. *Similiter etiam in casu appellationum reclamationum, supplicationum, recursuum, ac restitutionis in integrum petitionum a sententiis, et decretis Judicum per eosdem privilegiatos extra Curiam praefatam deputatorum, seu deputandorum, in posterum interponendarum, eaedem appellationes, reclamationes, supplicationes, recursus, ac restitutionis in integrum petitiones non amplius ad suprannominatos cujuscumque dignitatis, etiam Cardinalitiae sint, qui etiam ratione Episcopatuum, Gubernioruin Abbatiarum, Commendarum, aut ex alia quovis titulo, vel privilegio hujusmodi jurisdictionem tam in committendo, tum in decernendo, vel in judicando, usque ad praesens in Urbe per se, vel per alios exercuerunt, sed ad Judices Ordinarios, et competentes ejusdem Romanae Curiae devolvantur indifferenter, et pari modo, sicuti in caeteris causis per alios Judices de Partibus expeditis servatur, nulla habita ratione privilegiorum, et antiquarum facultatum.*

Quomodo procedendum in secunda tertia et ulterioribus instantiis.

§. 8. *Habentes autem facultatem eligendi in partibus Judicem secundarum instantiarum, teneantur illum ibidem per unicam, et universalem deputationem ad omnes hujusmodi causas constituere, et si vel super recusatione, vel super modo procedendi coram dicto Judice deputato, emerget controversia, ad Signaturam Justitiae, prout in ceteris causis, et negotiis fieri solet, recurratur. In tertiis vero, seu ulterioribus instantiis, eo modo, quo in causis appellationum a Judicibus de Partibus ad Romanam Curiam legitime devolutarum procedi solet, observetur.*

Jurisdictiones Consulatuum, et Universitatum extinguuntur, et transferuntur ad Judices Ordinarios.

§. 9. *Quoad Consulatus artium, et Universitates, etiam Medicorum, et Mercatorum, sublatis omnibus Assessoribus, et Abrogata in Judicialibus quacumque Consulum, et Universitatum jurisdictione, ita ut eorumdem, et earumdem jurisdictio ex nunc, etiam quoad causas instructas, et legitime contestatas, penitus, et omnino cessare debeat, et cessasse intelligatur, succedant, et procedant competentes Judices Ordinarii, juxta eorum ordinarias facultates; nulla, ut supra, habita ratione privilegiorum, et antiquarum facultatum; inter quos sit locus praeventioni; adhibitis, quatenus Judicibus ipsis opus videatur, iisdem Consulibus solummodo tanquam peritis in rebus, et negotii eorum artem concernentibus. Excipimus tamen, et sub praesenti nostra Constitutione comprehensos esse nolumus tum Consules Agriculturae, illorumque Assessorem, tum Notarios Curiae Burgi, Mercatorum, et Aromatariorum pro eorum officiis titulo oneroso acquisitis, seu administratis, donec aliter provideatur.*

Excepto Consulatu Agriculturae, et Notariis Curiae Burgi, Mercatorum et Aromatariorum.

De Notariis respectu Locorum Piorum.

§. 10. *Ad haec Basilicae, Collegia, Hospitalia, caeteraque memorata Loca Pia, quae ex concessione Apostolica, vel inveterata consuetudine, electionem, et usum proprii Notarii in primis et ulterioribus instantiis habeant, in posterum in causis, in quibus agatur de vero, ac proprio interesse dictarum Ecclesiarum, et Locorum Piorum, non teneantur ad aliquam solutionem extractus, seu regestri; sed Notarii quarumvis Tribunalium debeant in dictis Causis, et in qualibet instantia, conficere instrumentum Actorum, prout jacent, nihilque ab eis ultra quartam partem ejus mercedis, quae solvenda esset pro extractu, seu regestro, pro dicto Instrumento actorum, sub quovis praetextu, etiam excessivitatis scripturae, petere vel exigere valeant.*

Praeservatur jurisdictio Cathed. Archipresbyt. Titularum etc. quoad servitium Ecclesiarum. Item facultates Judicum, et Tribunalium intus enunciatorum.

§. 11. *Postremo declaramus, per praesentes nostras literas nullatenus ademptam esse Cardinalibus, Archipresbyteris, Titularibus, seu Protectoribus, eorumque Vicariis, aliisque Deputatis, facultatem, seu jurisdictionem in iis, quae servitium Ecclesiae, seu Loci Pii, circa tamen disciplinam Ecclesiasticam, et morum correctio-*

nem dumtaxat, concernunt: minusque sub iisdem praesentibus Tribunalia Camerae Apostolicae, Legatum Avenionensem, Judicem Fabricae Sancti Petri, neque ipsas Congregationes in solito libercūlo, seu Elencho Congregationum, ac Tribunalium Urbis descriptas, comprehendi.

Clausula pro omnimoda Literarum executione.

§. 12. *Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod omnes, vel singuli supradicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni existant, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quantumcis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, vel interesse habentium consensu, alioque quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiter observari. Sic, et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos quavis auctoritate, praeeminentia, aut potestate fungentes, et functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quovis aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, irritum quoque, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contingerit attentari.*

Adempta secus judicandi facultate.

Derogationes.

§. 13. *Non obstantibus, et singulis praemissis, et quatenus opus sit nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, et pariter, quatenus opus sit, rec. mem. Pii Papae IV. similiter Praedecessoris nostri de gratiis qualecumque interesse Camerae Apostolicae coarctentibus in dicta Camera intra certum inibi praescriptum tempus praesentandis, et registrandis; ita ut praesentes in ea praesentari, et registrari nullo unquam tempore, vel modo necesse sit; necnon aliis Constitutionibus, et ordinationibus, Apostolicis, ac Urbis nostrae, dictarumque Ecclesiarum, omniumque, et singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium praemissorum roboratis, seu confirmatis, et innovatis Statutis, ac usibus, stylis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, et tenore praemissis, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, amplissime, ut praefertur, derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.*

Sanctio.

§. 14. *Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum suppressionis, abolitionis, abrogationis, reductionum, derogationum, voluntatis, mandati, declarationis, et decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicae millesimo sexcentesimo nonagesimo secundo, xv. Kalendas Octobris, Pontificatus Nostri Anno Secundo:* Apostolica Auctoritate praedicta confirmamus, et approbamus, illamque, perinde, ac si a Nobis sub praesentium data emanasset, in omnibus et per omnia innovamus exceptis tamen, quae praesentibus hisce nostris in aliquo adversari comperiuntur.

Dat. die 27. Sept. 1692. Pontifex insertam Constitutionem confirmat et innovat.

Praeterea abolet Judicaturas particulares quavis auctoritate deinceps, erectas.

§. 15. Insuper omnes, et singulas Judicaturas particulares quascumque, et cujuslibet generis, post præinsertam Constitutionem restitutas, vel de integro hactenus erectas, et constitutas vigore literarum Nostrarum, et aliorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, tam sub plumbo, quam sub Annulo Piscatoris, aut Motus proprii, seu Chirographi desuper expeditarum, etiam ex causa privatae, seu publicae utilitatis, et ex quacumque etiam onerosa causa, aut pro bono Religionis, etiam cum quibusvis derogatoriarum derogatoriis; aliisque efficacioribus, et efficacissimis clausulis, irritantibusque decretis, quibuscumque Universitatibus, Locis Piis quocumque nomine nuncupatis, seu Cardinalibus eorum Protectoribus, aliisque tam Ecclesiasti-

cis, quam Saecularibus Personis, quantumvis speciali, et specialissima mentione dignis, eorumque domibus, ac familiis quomolibet concessas, comprehensis etiam Archihospitali Sancti Spiritus in Saxia, et Hospitio Apostolico S. Michaelis ad Ripam nuncupato, eisdem praesentibus eas pro expressis habentes, in totum, ac si numquam concessae fuissent, abolemus, penitusque abrogamus.

Facultates Congregat. Boni Regim. ad pristinum statum reducit.

§. 16. Ne autem pro infrascriptarum Congregationum respective parte occasio aliqua controversiarum quomodolibet in posterum oriatur, praefatae Congregationis Particularis a Nobis, ut praefertur, deputatae consilio inhaerentes, quoad Congregationem Boni Regiminis a rec. mem. Clemento Papa VIII. jamdiu institutam, deinde a fel. rec. Paulo V., et Innocentio XI. Romanis Pontificibus similiter Praedecessoribus Nostris, facultatibus auctam, servandum esse volumus, et mandamus decretum praedicti Innocentii XII. Praedecessoris Nostri sub die 9. Augusti 1693. promulgatum, abrogatis, quatenus opus sit, in iis, quae concernunt Causas mere judiciales, et contentiosas, amplioribus facultatibus, si quae eidem congregationi Boni Regiminis contra formam praedicti Decreti Innocentii XII. Praedecessoris praefati per Constitutionem piae mem. Clementis Papae XII. similiter Praedecessoris Nostri, quae incipit: *Divina Providentia*, sub datum apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Februarii Anno Incarnationis Dominicae MDCCXXXIII. concessae videri possent, firmis de caeteris remanentibus aliis in eadem Constitutione, signanter in §. *Insuper*, circa Ministrorum oeconomiae Communitatum Praepositorum electionem, et deputationem.

Salva electione Ministrorum oeconomicorum.

Causae Lauretanae per appellationem ad Judices Ordinarios devolvantur.

§. 17. Et quoad Lauretanam, nullam ei competere jurisdictionem in causis Lauretanis quibuscumque, per appellationem, seu recursum a Judicatis de Partibus; appellationesque et recursus hujusmodi a praedictis Judicatis, pertinera dumtaxat ad Judices Ordinarios Romanae Curiae Nostrae, prout praeinserta Innocentii XII. Constitutio disponit.

Item Firmanae in civilibus.

§. 18. Ac quoad Firmanam, nullam ei competere judicialem cognitionem in causis civilibus in gradu appellationis, seu recursus a Judicatis Judicum Civitatis, et Status Firmani.

Congregationum generalium facultates ad veterum Decretorum normam.

§. 19. Quo vero ad alias Congregationes generales in libercule, aut Elencho descriptas, seu quoad causas in illis cognoscendas, omnino servanda esse disposita per rec. mem. Sixti V. similiter Praedecessoris Nostri Constitutionem, quae incipit: *Immensa*; cum declarationibus contentis in decreto a Congregatione Particulari jussu praedicti Innocentii XII. Praedecessoris Nostri sub die IX. mensis Augusti anno Domini MDCXCIII. promulgato, prout alias similiter demandatum extitit a Congregatione reformationis Tribunalium Urbis Nostrae, approbante praedicto Clemente XII. Praedecessore praefato sub die IV. mensis Aprilis anni MDCCXXXI., et non aliam eis respective jurisdictionem competere, motu, auctoritate praedictis Nostris, declaramus, decernimus, statuimus, ac sancimus.

Visitatorum autem, ad viam juris, et Litterarum Innoc. XII, redigantur.

§. 20. Ac insuper sub praesentium dispositione Visitatores Apostolicos, quantumvis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, deputatos cum certis facultatibus pro Sacra Visitatione Ecclesiarum, Locorumque Piorum, eorum facultates praedictas ad tramites juris, et literarum Apostolicarum ab Innocentio Praedecessore praedicto in forma Brevis sub annulo Piscatoris sub die XVI. Januarii anni Domini MDCXCIII. desuper expeditarum reducendo, comprehensos esse.

De jurisdictione Praefecti Arcis S. Angeli.

§. 21. Praefecti vero, seu Castellani Arcis Nostrae S. Angeli jurisdictionem, quam dumtaxat quoad Balistarios, et ejusdem Arcis auxiliatores, in eorum ministeria concernentibus, praeservatam esse volumus, in caeteris omnibus causis, et negotiis indifferentibus, seu praedicta officia militaria neutiquam concernentibus; et ad tramites decretorum alias ab eodem Innocentio Praedecessore XXVIII. Septembris MDCXCII., ac tertia Maji MDCXCIII. editorum, comprehendi pariformiter earumdem tenore praesentium declaramus.

Privilegia Card. Vicarii Urbis reducuntur ad tramites Reformationis Pauli V.

§. 22. Ac demum indulta, et facultates, necnon privilegia quaecumque, et praesertim super cumulativa in causis laicalibus, Tribunali Venerabilis Fratris Nostri praedictae Sanctae Romanae Ecclesiae, Nostri, et Romani Pontificis pro tempore existentis in Urbe Nostra, ejusque districtu Cardinalis Vicarii competentia, et praesertim per literas fel. record. Clementis X. quae, *Supremae Majestatis*, sub pridie Idus Augusti MDCLXXI., ac per alias Benedicti XIII., quae, *In Supremo*, sub XVI. Kal. Septembris MDCCXXIV., necnon per alias literas Clementis XII. Praedecessorum

Nostrorum, quae *Romanus Pontifex*, respective incipiunt, novissime de anno MDCCXXXV. promulgatas, ad statum, in quo erant ante reformationem rec. mem. Pauli Papae V. similiter Praedecessoris Nostri, et ad ejusdem reformationis tramites apostolica auctoritate redigimus, necnon utriusque Clementis, et Benedicti Praedecessorum praedictorum literas, tenore praesentium abrogamus, et de medio in hac parte tollimus, et abolemus.

Permittitur Judicibus abrogatis expedire Causas pendentes intra semestre.

§. 23. Volumus autem, quod propter praemissa, hujusmodi Judicibus suppressis, et abrogatis, jurisdictio quoad causas actu coram eis pendentes, seu hactenus jam instructas, dummodo ipsi per totum mensem Augusti praesentis anni MDCCXLII. ad earum expeditionem omnino deveniant, non censeatur eo ipso adempta, sed praefato tempore elapso, causae praedictae ad suos competentes Judices in statu, et terminis devolvantur, et eo ipso devolutae censeantur, et quoad jura coram suppressis Judicibus producta, eorum stetur iudicatioi.

Clausulae et Decreta pro Constitutione observantia.

§. 24. Ac omnia, et singula praemissa, necnon praesentes nullo unquam tempore, pro eo, quod quicumque in praemissis jus, seu interesse habentes, seu habere praetendentes, ad id vocati, et auditi non fuerint, seu ex quavis alia causa, vel quocumque praetextu, quaesito colore, vel ingenio, notari, impugnari, invalidari, retractari, et ad terminus juris reduci, seu in jus, vel controversiam revocari nec sub quibusvis similium, vel dissimilium revocationibus, limitationibus, et aliis contrariis dispositionibus comprehendi, sed semper ab illis excepta, validaque, et efficacia fore, et esse, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere; sicque et non alias per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Nostri Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de latere Legatos, Vicelegatos, dictaeque Sedis Nuncios, sublata eis aliter judicandi, et definiendi forma, et facultate, judicari, et definiri debere; et quidquid secus super praemissis contra earumdem praesentium tenorem quomodolibet attentari contigerit, irritum ex nunc decernimus, et declaramus.

Derogationes amplissimae.

§. 25. Non obstantibus nostra, et Cancellariae Apostolicae regula, de jure quaesito non tollendo, necnon Nostris, et praedictorum Praedecessorum Nostrorum, et eorum cujuslibet Constitutionibus, Ordinationibus, et Decretis praedictis, atque omnium, et singularum Congregationum praedictarum, et earum cujuslibet respective erectionibus, necnon et cujuslibet illarum, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, statutis, et consuetudinibus, necnon privilegiis, indultis, et literis apostolicis sub quibuscumque tenoribus, et formis, etiam motu pari et consistorialiter, etiam in earum, et earum, cujuslibet respective erectione praedicta, seu alias quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis: Quibus omnibus, quae praesentibus quomodolibet obesse possent, etiamsi de illis specialis, specifica, et expressa, ac de verbo, ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi etiam veriores praesentibus pro expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad effectum praesentium, et validitatis omnium, et singulorum praemissorum, hac vice dumtaxat harum serie specialiter, et expresse derogamus, et derogatum esse volumus, omnibusque contrariis quibuscumque.

§. 26. Per prasentes autem non intendimus, facultatibus Venerabilis Fratris Nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Collegii Decani nunc et pro tempore existentis, ratione Ostien., et Veliternen. Ecclesiarum, quibus nunc et pro tempore praeesse dignoscitur, tum etiam facultatibus dilecti filii nunc et pro tempore etiam existentis Palatii Nostri Praefecti, ratione Praefecturae Palatii praedicti, ad formam literarum Benedicti XIII. Praedecessoris Nostri sub Annulo Piscatoris in forma Brevis sub datum diei XXIV. mensis Septembris anni Domini MDCCXXVIII. desuper expeditarum, eis, et eorum cuilibet competentibus, in aliquo praejudicare.

Facultates Cardinalis Decani, necnon Praefecti Palatii Apostolici praeservantur.

§. 27. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, revocationis, annullationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem quintodecimo Ka-

Sanctio Constitutionis.

Dat. die 15. Febr. 1742. lendas Martii anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 27. ejusdem Mensis, et Anni.

XLIV. SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS

BENEDICTI DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIV.

LITERÆ APOSTOLICÆ IN FORMA BREVIS.

Quibus revocantur aliae literae similiter in forma Brevis fel. rec. Clementis PP. XII. In quibus Vicariis Congregationum Ordinis Praedicatorum, ac duobus aliis Fratribus, nempe Definitori, et Socio, seu Electori nuncupatis, in Capitulis Generalibus suffragium concessum fuerat.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Eo propensioribus apostolicae benignitatis, auctoritatisque nostrae testimoniis inclytum Fratrum Praedicatorum Ordinem de Catholica Ecclesia semper, et ubique benemerentissimum in hac sublimi Sacrosancti Apostolatus specula per ineffabilem Divinae bonitatis abundantiam constituti cohonestare optamus, quo gravioribus amoris, et existimationis Officiis, dum in minoribus essemus, prosequi studuimus. Ea propter nihil cupimus impensius, quam ut Regularis Disciplinae Observantia, quam Congregationes praesertim, quas observantes appellant, tam citra, quam ultra montes hujusmodi florentissimi Instituti per plura saecula praeclarum sibi nomen fecerunt, in primaevâ uniuscujusque Congregationis institutione persistat, et si per novas concessiones, indulta, et privilegia a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris quomodolibet impetrata aliquo pacto illa immutata fuerit, in pristinum statum reducatur, in quo Congregationes hujusmodi, sicut antea, permanentes, majora semper religiosarum virtutum, doctrinarumque accipiant incrementa. Praeterea considerantes Nos formam, modumque gubernii Provincias inter, et Congregationes dicti Ordinis, a principio constitutum utriusque proprium, ac praecipuum esse, non alia ratione id factum esse habemus, ut quaedam indulta, ac privilegia, quae Provinciis impertita fuerunt, Congregationes ipsae ab initio sibi concedenda minime curaverint, ne scilicet iisdem prorsus gubernii forma, modoque, quibus Provinciae reguntur, ipsae quoque Congregationes administrarentur. Quoniam autem inter caetera Apostolica indulta, et privilegia, sive omnibus, sive singulis Congregationibus hujusmodi concessa illud potissimum a fel. record. Clemente PP. XII. Praedecessore nostro per quasdam suas in simili forma Brevis literas motu proprio die XXVIII. Mensis Julii Anno MDCCXXXIII. expeditas, quarum tenorem praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, impertitum reperitur, nimirum, ut omnes, et singuli Vicarii earumdem Congregationum Apostolica auctoritate erectarum, vel erigendarum, dummodo sex saltem Conventus formales habuissent, pro tempore existentes, una cum duobus Religiosis suae respectivae Congregationis pro quolibet ex Vicariis hujusmodi, uno nempe Definitore, et uno Socio, seu Electore in eorum respective Congregationum dictis eligendis, in quibuscumque Capitulis Generalibus ejusdem Ordinis interesse, et suffragium habere possent, ac valerent. Quod sane indultum, ac privilegium, etsi aliquo pacto rationabile, tamen eam in ordinem praefatum invehere, et afferre imposterum rerum bene constitutarum confusionem, graviores, sapientioresque quamplurimi ex Fratribus dicti Ordinis augurantur, quod inde Congregationes hujusmodi fere ad instar Provinciarum administrari contingeret, ac timendum esset, ne dissidia quoque in futurum oriantur. Hinc est, quod Nos, qui opportuna, atque salutaria hisce omnibus reme-

dia, quantum cum Domino possumus, adhibere cupimus; Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, Indultum, seu Privilegium hujusmodi a Clemente Praedecessore praefato, ut praemittitur, concessum, nec ad hanc usque diem executioni mandatum, tenore earumdem praesentium veluti non concessum haberi volumus, ac revocamus, irritamus, cassamus, et annullamus, viribusque, et effectu penitus, et omnino vacuamus, perinde, ac si dictae literae ejusdem Clementis Praedecessoris, quibus motu, scientia, potestate, ac tenore paribus derogamus, ac derogatom esse declaramus, numquam emanassent, atque ea omnia in praemissis, quae antequam literae hujusmodi editae fuissent, servari quoad dictas Congregationes in quibuscumque Capitulis Generalibus solebant, omnino servari volumus, statuimus, praecipimus, et mandamus. Decernentes pariter easdem praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, nec de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostrae, aut praefatarum Congregationum, aliorumve quorumlibet interesse in praemissis habentium, seu habere quomodolibet praetendentium consensus, aliove quolibet etiam formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes literas ab illis, ad quos spectat, et spectabit in futurum inviolabiliter observari; Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, aliosque quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus dictis ejusdem Clementis Praedecessoris literis, ac nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus apostolicis, ac quatenus opus sit, dictarum Congregationum, et Ordinis praefati, aliisve quibusvis etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXIII. Februarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo. Dat. die 23. Febr. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

DISPENSATIONUM XLV.

Matrimonialium causas veraciter exponendas, et ab Executoribus omnino verificandas esse statuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Dispensationes nonnisi justis ex causis concedi debent.

Ad Apostolicae servitutis Nostrae ministerium pertinet sedula invigilare cura, ut dispensationes super gradibus affinitatis, seu consanguinitatis, iotra quos Matrimonia contrahi prohibentur, vel super aliis a Sacris Canonibus statutis impedimentis, nisi ex debitis causis non concedantur, et omnia inde amoveantur, unde nota aliqua ab improbis aspergi possit nomini, ac decori Romanae Ecclesiae, cui, licet immerito, divina benignitate praesidemus.

Earum expetendarum ratio.

§. 1. Sane quidem ad Dispensationes obtinendas, ab iis, qui eas postulant, in supplici libello causae pro illis consequendis exprimi solent; quae si ejusmodi fuerint, ut juxta ca-

nonicas Sanctiones, et prudens Ecclesiasticae Provisionis arbitrium, locus ad dispensandum esse videatur, dispensatio concedi solet, ejusque executio Ordinario, ut plurimum committi, cui onus incumbit diligenter inquirere, an causae expositae veritate nitantur, ut, veris illis existentibus, gratia executioni demandetur, secus vero, si causae nullatenus veritati consentaneae sint. Si autem contingat, ob causas minime veras existentes, ut dispensatio executioni non tradatur; qui eam impetrarunt, apud negotiorum Gestores, seu Literarum Apostolicarum Expeditores conqueruntur; a quibus nonnunquam responderi solet, executionem perperam, et injuria denegatam fuisse, quia expressio causarum, earumque verificatio, in dispensationibus non est aliquid substantiale, sed formalitas quaedam, et Forensis stili consuetudo: quod non minus veritati adversatur, quam executionis ordinem, ac modum bene, ac prudenter constitutum subvertit; cum expressio causarum, earumque verificatio, ad substantiam, et validitatem dispensationis pertineat, illisque deficientibus, gratia nulla, ac irrita sit, nullamque executionem mereatur.

Opinio quorumdam circa causarum exprimendarum veritatem, reprobatur.

Ubi preces obreptitiae, gratia nulla est.

§. 2. Id autem, ut plurimum evenit in dispensationibus, in quibus apponi solet clausula: *et Oratoribus vitae periculum immineret:* quae cum saepe in dispensationibus in primo, et secundo, vel in secundo gradu, et in nonnullis aliis canonicis impedimentis, sine ulla ratione, causa, et veritate, expressa reperiatur; Ordinarii Locorum, qui cautius, et accuratius se gerunt, nisi vitae periculum immineat, dispensationem exequi recusant; alii vero, fortasse falso rumore inducti, quod hujusmodi clausula sit mera formalitas, indulgentius quam necesse est procedentes, periculo vitae neque argumentis probabilibus verificato, eoque Oratoribus saltem verisimiliter imminere comperto, gratiam Dispensationibus exequuntur.

Periculum vitae specialiter verificandum.

§. 3. S. M. Praedecessor noster Pius PP. V. in sua Constitutione per viam Motus proprii expedita, et publicata sub die V. Decembris anno MDLXVI., cujus initium est: *Sicut accepimus;* decrevit, omnes, et singulos Procuratores, tam Officii Sacrae Poenitentiariae, seu Contradictarum, quam alios quoscumque Sollicitatores, et Scriptores, qui veritatem facti, a narratione, quam ab ipsis Partibus habuerunt, quoad substantialia, et qualitates necessario exprimendas, diversam faciunt, seu quomodo intervertunt, aut immutant, aut depravant, et per subreptionem, et obreptionem gratias a Romanis Pontificibus extorquent, poenam falsi incurrere, et ea puniri omnino debere.

Decretum Sancti Pii V. contra Officiales falsa exprimentes.

§. 4. Hujusmodi autem constitutio quanquam videatur pertinere dumtaxat ad Procuratores, Solicitatores, et Scriptores Officii Sacrae Poenitentiariae, ubi per id temporis matrimoniales Dispensationes etiam in foro externo concedi solebant, nihilominus pro Pastorali Nostra, et Paterna cura ex Alto Nobis commissa, hortamur, monemus, ac praecipimus omnibus, et singulis negotiorum Gestoribus, Procuratoribus, et Expeditoribus Literarum Apostolicarum, etiam Datariae Nostrae, ut cum supplices preces pro aliqua Matrimoniali Dispensatione porrecturi sunt, id primum ante omnia agant, ut plenam atque exactam facti notitiam assequi curent, sciscitantes ab ipsis Oratoribus, an hae, et illae causae adsint, ex quibus sciunt dispensationem concedi solere in hoc, vel illo gradu; deinde in supplici libello facti speciem nitide, ac sincere exponant; caveantque diligenter, ne illam aliquatenus in rebus substantialibus alterent, immutent, invertant, corrumpant, sed stricte adhaereant iis, quae a b Oratoribus sibi exposita fuerunt; et multo magis abstineant, ne quid falsi, aut facti proprio ingenio inventum, vel excogitatum, ad gratiam dispensationis facilius obtinendam, in precibus obtrudant; demum, prae oculis habentes, se operam suam in ecclesiasticis negotiis in hac Alma Urbe exhibere, ubi Cathedra veritatis est, ipsam solam ament, et sectentur veritatem, non lucrum, aut gratiam, et favorem supplicantium; diligenterque videant, ne mendacii, aut erroris merito argui, cum animae suae detrimento, possint, falso, et perperam asserentes causas, earumque verificationes, ex provida Nostrorum Praedecessorum dispositione, in hujusmodi gratiis, ad Ecclesiasticae disciplinae vigorem, et Canonicarum legum, et Apostolicarum Constitutionum voluntatem servandam, apponi, et respective demandari solitas, vanas, et superfluas esse, et tamquam inanes Curiae formalitates, parvi aut nihili esse faciendas.

Admonitio ad omnes negotiorum gestores etc.

§. 5. Praeterea hujusmodi graves abusus, quibus honor et decus hujus Almae Urbis dehonestatur, et Sedis Apostolicae splendori ac dignitati officitur, penitus abolere cupientes:

Ad quos extenditur poena falsi, si in exponendis dispensationum Can-

sis delinquentiae.

motu proprio, ex certa scientia, de Apostolicae potestatis plenitudine praefatam Constitutionem s. m. Pii V. Praedecessoris Nostri extendimus, dilatamus, ac producimus ad omnes praedictos negotiorum Gestores, Procuratores, et Expeditores literarum Apostolicarum, cujuscumque status, gradus, ordinis, et conditionis, et quocumque indulto, privilegio, et dignitate munitos; et, quatenus opus sit, eam de novo ferimus, statuimus, et innovamus; volentes, ac decernentes, ut in omnibus superius expressis casibus, poena falsi contra Delinquentes locum habeat; sine tamen praejudicio obligationis refundendi expensas Oratoribus, qui, ob illorum culpam, ejusmodi dispensationes, quae executioni demandari nequeunt, obtinuerunt.

Executoribus injungitur verificatio caussarum in Litt. express.

§. 6. Denique omnes, et singulos Venerabiles Fratres, Archiepiscopos, Episcopos, et Locorum Ordinarios, Caeterosque Executores Literarum Apostolicarum, quibus bujusmodi Dispensationum exequutio committi solet, enixe rogamus, et obsecramus, ut sedulo, ac diligenter attendant, prinsquam Dispensationis gratiam exequantur, an causae in Apostolicis literis expressae, et quarum verificatio eorum curae, et vigilantiae a Sede Apostolica commissa est, verae ne, an secus existant, an potius Sedi Apostolicae falsum expositum, et veritas reticita fuerit: qua super re eorum conscientiam oneramus.

Litterae Dispensationum in quibusdam distinctius concipi jubentur.

§. 7. Et quoniam in iisdem Apostolicis literis super Dispensationibus in gradibus prohibitis, aliisque praefatis impedimentis, nonnulla observata sunt, quae negotium Executoribus quandoque exhibere, et scrupulos eorum animis ingerere solent, Apostolicae Nostrae solicitudinis erit, ea dilucidius, et apertius in iisdem dispensationum literis Apostolicis exponere, ac declarare, ut omni dubitatione sublata, et causis coram Executore bujusmodi probationum genere probatis, quo de illarum veritate moraliter certus reddatur, Apostolicae literae Matrimonialium Dispensationum sine ulla haesitatione ad debitam executionem deduci possint.

Delinquentium punitio Datario demandatur.

§. 8. Mandamus quoque, et injungimus dilecto Filio Nostro Pompejo Tituli S. Eusebii S. R. E. Presbytero Cardinali Aldovrando nuncupato Prodatario Nostro, ejusque Successoribus Datariae Apostolicae Prodatariis, seu Datariis pro tempore existentibus, ut in praemissis reos, et culpabiles repertos, poena falsi, ut praefertur, puniant, cum potestate citandi, etiam per edictum, constito summarie de non tuto accessu, aliaque dicendi, et faciendi in praemissis necessaria, seu quomodolibet. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis; statutis, et consuetudinibus, et quibusvis indultis, et privilegiis, quibuscumque personis etiam speciali mentione dignis, datis, et concessis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Non obstantibus quibuscumque.

Sanctio.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, monitionis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Kal. Martias, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 25. Febr. 1742.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Martii 1742.

PRO ELEVATIONE — XLVI.

Corporis Ven. Servi Dei Camilli de Lellis.

Dilecto Filio, Magistro Ludovico Valenti in utraque Signatura nostra Referendario, ac Fidei Promotori.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem et Apostolicam Benedictionem.

De Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Riti-

Beatificatio Servi Dei sa decreta.

bus praepositae consilio, et assensu, ut Servus Dei Camillus de Lellis Fundator Clericorum Regularium Congregationis Ministrantium Infirmis imposterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, et Reliquiae venerationi Fidelium (non tamen in Processionibus circumferendae) exponantur, et alias, prout in aliis nostris in simili forma Brevis Literis desuper expediendis uberius continebitur, quamprimum Auctoritate Apostolica indulgere intendentes; ac cupientes, ut ejusdem Servi Dei Corpus ex tumulo in Ecclesia sub invocatione Sanctae Mariae Magdalenae de Urbe ejusdem Congregationis Ministrantium Infirmis sito, in quo conditum reperitur, elevatum, in decentiorem nobilioremque locum transferatur, et collocetur, ad quem accedentes Christifideles venerentur; necnon ut ea omnia, quae in hujusmodi elevationibus servari solent, exacte serventur: Tibi, qui Promotoris Fidei munus, quod Nos, dum in minoribus essemus, praestitimus, tanta cum sapientia, integritate, pietate, zelo, ac sedulitate obire pergis, per praesentes committimus, et mandamus, ut Te ipsum ad locum, in quo positum est ejusdem Dei Servi Corpus, conferas, et clausis Janus, et quibuscumque aliis (praeter publicum Notarium acta omnia per Te conficienda rogaturum; nec non Dilectos Filios modernos Praepositum Generalem, ac Assistentes, et Postulatorem Causae dicti Servi Dei in eadem Congregatione Sacrorum Rituum, atque eos Ministros, seu Fossores, quos ad hujusmodi Ministerium et opus necessarios esse duxeris tantum, nec omnino alios) sub excommunicationis latae sententiae poena ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente absolutionis beneficium, praeterquam in mortis articulo constitutus, obtinere queat, et ipso facto ab omnibus cujuscumque status, dignitatis, conditionis, auctoritatis, et praeeminentiae, etiam S. R. E. praedictae Cardinalibus statim incurrenda, aliisque ad nostrum arbitrium imponendis poenis, et censuris, penitus exclusis, tumulum, in quo Corpus dicti Servi Dei jacet, per antedictos Ministros effodi, arcamque, seu loculum, in quo conditur, reserari facias; necnon omnia, et singula accuratissime inspicias, quae ad authenticitatem ejusdem Corporis firmandam apposita fuisse memoriae traditum est, ac praesertim signa, aliaque hujusmodi recognoscas, caeteraque scruteris, quae, pro tua hac in re singulari peritia, duxeris notanda. Praeterea Tibi committimus, et mandamus, ut singulis antedictis, quos solos tecum dumtaxat, ut praemittitur, interesse statuimus, sub suspensionis, interdicti, et excommunicationis latae sententiae, aliisque poenis, et censuris Nobis, ut praefertur, reservatis, denunties, et inhibeas, ne quilibet eorum, Nobis insciis, et inconsultis, quidpiam, vel minimam Corporis partem dicti Servi Dei auferre, detrahere, ac secum asportare audeant. Postquam vero haec omnia praestiteris, idem Corpus in aliqua arca, seu loculo recondas, tuo in cera hispanica signo munias, et in aliquo decentiori loco diligentissime, ac tutissime custodiendum cures, donec opportuno tempore debitis cum honore, et cautelis in eo loco, in quo in futurum servandum colendumque erit, collocetur. Eapropter Tibi omnes, et singulas super negotio hujusmodi ea, qua decet et opus est, fide, ac diligentia perficiendo, necessarias et opportunas facultates auctoritate apostolica tenore praesentium tribuimus, et impertimur. Non obstantibus Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die V. Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

D. Card. Passioneus.

Ideo ipsius Corpus in nobiliorem locum elevari jubetur.

Praescribitur recognitionis forma.

Reliquiarum detractio prohibetur.

Locus obsignatio.

Conceduntur facultates etc.

Dat. die 5. Martii 1742.

XLVI.

CONSTITUTIO

Seu Epistola decretalis qua vetus controversia inter Episcopum Conversanum et Religionem Hierosolymitanam definitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolicae servitutis officium, quod humeris nostris licet imparibus inscrutabilis imposuit Divini altitudo consilii, illius Nos saepe admonet solicitudinis, quam Romanum Pontificem ad procurandam omnium Ecclesiarum tranquillitatem, earumque tuenda commoda, et

jura vigili cura oportet impendere; ut Episcopi ad easdem regendas a Spiritu Sancto positi, avulsis omnium dissensionum seminibus, commisso sibi gregi attendentes, ministerium suum in dulcedine pacis adimpleant. Cum itaque ad nostri Apostolatus auditum publico primum sermone ac fama, et deinde demissa Ven. Fratris nostri Macarii Episcopi Conversani expositione nobis humiliter facta delatum sit, inter Episcopos pro tempore Conversanos ex una, ac dilectos filios Magnum Magistrum, et Fratres Milites militiae S. Joannis Hierosolymitani ex altera partibus annosam litem, et jam senescentem intercessisse super exercitio jurisdictionis Ordinariae in Oppido Putiniani; litemque ipsam, tametsi a bon. mem. Caesare Lambertino Episcopo Insulano vigore commissionis signatae manu fel. record. Leonis Papae X. Praedecessoris nostri per definitivam sententiam olim diremptam, nihilominus denuo in Foro instauratam fuisse, et in Causarum Palatii nostri Apostolici Auditorio magno ipsorum litigantium incommodo, ac dispendio diutissime exagitatam, et per varias ambages ad hanc diem protractam, et adhuc in eodem Auditorio pendentem, majori utriusque partis detrimento in diem magis magisque protrahi posse: Idcirco ut celerius et expeditius, quo fieri potest, eidem tandem finis imponeretur, servata tamen, sancteque, ut par est, custodita Canonicarum legum, et sanctionum censura; Nos Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, praecipue Innocentii Papae III. morem et exempla secuti, qui restituendae pacis, et concordiae solliciti ad parcendum litigantium expensis, et temporis diuturnitati consulendum non detrectantes onus, et laborem cognitionis ipsarum controversiarum, Apostolicae auctoritatis, et providentiae partes non semel per se ipsi interposuere; causam hujusmodi fere interminabilem, et perpetuam ad Nos avocavimus, eamque, adscitis in Consilium Dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus, et allegationibus juris et facti diversorum Jurisperitorum, qui utrique parti aderant, et jura strenue tuebantur, tum voce, tum scripto coram nobis deductis, et saepius a Nobis auditis, lectis, et diligenter consideratis, supremo judicio nostro decidendam, et debito fine duximus terminandam.

Sane licet vetustissima hujus contestatae litis primordia si altius ab origine sua repetantur, prae vetustate admodum obscura, et involuta sint; illud tamen certum, firmumque et indubitatum est, Oppidum Putiniani situm esse in Dioecesi Conversana, ejusque finibus contineri, nec illius positionem intra Dioecesis ambitum impugnatam umquam fuisse ab iis, qui acri et diuturna contentione pro sibi asserenda contra Episcopum Ordinaria jurisdictione decertarunt. Quo quidem posito, quod in dubium revocari nequit, certi juris est, jurisdictionem in dicto Oppido exercendam acquiri tantum potuisse aut ex vi clari et manifesti privilegii Apostolici adimentis Episcopo, et Praelato inferiori tribuentis aliquam Territorii partem reliqua a Dioecesi prorsus separatam, et quodammodo avulsam; aut deficiente privilegio expresso, ex vi consuetudinis immemorabilis stricte cum suis requisitis conditionibus comprobatae. Continuata enim, et pacifica, atque hominum memoriam longe excedens omnium actuum jurisdictionalium exercita possessio, ipso vidente, et acquiescente Episcopo, tantae virtutis, et efficaciae esse censetur, ut jurisdictio Ordinaria, et Territorialis, quae privilegio expresso adscribi non potest, saltem praesumpto videatur referenda. Firmissimo huic juris Canonici enunciato refragari posse videbantur aliquae Tribunalium, et Jurisconsultorum in Foro sensim receptae opiniones asserentium jurisdictionem Ordinariam, etiam in alienae Dioecesis parte, adstrui sibi facile posse a Praelato inferiori ex sola quadragenaria possessione cum titulo, ut vocant, colorato. Verum enim Nos, cum adhuc in minoribus existentes, munere Secretarii Congregat. S. R. E. Cardinalium super interpretatione, et executione decretorum Concilii Tridentini fungeremur, ad cohibendam hujusmodi propositionum licentiam, et ad inconsultam Canonici juris interpretationem coercendam, rationum momenta, quae pro utraque sententia afferebantur, expendimus, tractatu in scriptis a Nobis pro ingenii nostri virium facultate elucubrato, et publicis typis impresso. Subinde vero, ut omnis in posterum dubitandi occasio praecideretur, et una esset in Foro certa, et immota judicandi ratio, sublato quuvis dissidentium opinionum conflictu, fel. rec. Clemens Papa XI. Praedecessor noster ea, quae a Nobis literis consignata fuerant, examinanda commisit Congregationi Particulari quinque S. R. E. Cardinalium, et totidem Praelatorum do-

ctrina, et integritate praestantium, Nobis etiam nti Congregationis Secretario, in hunc numerum adscriptis. Porro eadem Congregatio, matura discusso, intimeque ex nostra sententia rimato negocio, praemissas opiniones innixas *possessioni quadragenariae cum titulo colorato*, tamquam Canonicis sanctionibus adversas, praesidio juris destitutas, et saniorum Canonistarum sententiis parum consentaneas rejecit, et ad asserendam favore Praelati inferioris jurisdictionem Ordinariam in aliqua parte alienae Dioecesis, expressum privilegium Apostolicum, vel consuetudinem immemorabilem legitime probatam suffragari tantum posse decrevit. Idem vero Clemens Praedecessor antedictae Congregationis decretum die 3. Januarii anno Domini 1721. nedum benigne probavit, et observare perpetuis futuris temporibus praecepit; verum etiam typis impressum, et inter Apostolicas Constitutiones relatum perpetuo custodiri mandavit. Hac igitur prae oculis habita certa judicandi regula provide sapienterque instituta, consulto Religio Hierosolymitana nullum ponebat fundamentum in consuetudine immemorabili, vel quia certa recensebantur initia praetensae jurisdictionis in Oppido Putiniani, vel quia eadem immemorabilis, quae solo labefactatur rumore, interverti, ac submoveri penitus videbatur tum ex judiciali, diuturna, et numquam intermissa contradictione Episcoporum Conversan., tum etiam a plerisque actibus jurisdictionalibus in praefato Oppido ab Episcopis exercitis, quorum non obscura extabant monumenta.

Potissimum itaque acquisitae jurisdictionis ordinariae praesidium constituebat in privilegio apostolico, ac in literis Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum praesertim fel. rec. Johannis XXII., qui anno Domini 1317. Monasterium S. Stephani Ordinis S. Benedicti Religioni Hierosolymitanae perpetuo incorporavit, et univit *cum Ecclesiis, Cappellis, Membris, Castris, Casalibus, Granciis, Territoriis, Olivetis, Possessionibus, juribus, jurisdictionibus, libertatibus, privilegiis, et exemptionibus, ac omnibus bonis, juribus, et pertinentiis suis*. Verum inspecto, et sedulo expenso integro contextu, et tenore praefatae Constitutionis, minime ex ea evincitur in Magnum Magistrum, ejusque Commendatarios translatam fuisse plenam, et omnimodam jurisdictionem Ecclesiasticam, et spiritualem non solum in Ecclesias, et loca, verum etiam in Clerum, et Populum, quemadmodum necessarium est, ut Praelatus inferior suum peculiare habeat Territorium a reliqua Episcopali Dioecesi separatum: Resistunt enim tum mens, tum verba Constitutionis praedictae; Et quidem mens, quia unio et incorporatio eum in finem solummodo collineavit, ut Equites Hierosolymitani, qui a Monachis Benedictinis inter se dissidentibus in Monasterium ad oram maris positum allecti fuerant, possessionem illius adepti, legitimum quoque ex largitione apostolica nanciscerentur dominium redituum temporalium; tum etiam ut ex hoc loco transvehendis ultra mare commeatibus maxime opportuno Classi suae contra infideles instructae suppetias ferre possent. Adversantur praeterea verba, quia si verba Bullae singillatim examinentur, et praesertim illa — *Cum omnibus juribus, jurisdictionibus, libertatibus, et privilegiis* — tantae non sunt efficaciae, ut jurisdictio ab Episcopo ablata dicatur, et in Religionem Hierosolymitanam translata; quia cum non agatur de privilegio mere exemptivo, sed de privilegio magis arduo et a jure communi alieno, tribuendi scilicet jurisdictionem Ordinariam personae inferiori, ablata Episcopo parte suae Dioecesis, numquam per generalia, et ambigua verba concessum esse intelligitur; maxime quia in casu, de quo agitur, ad hujusmodi interpretationis veritatem confirmandam accedit circumspecta praefati Pontificis vigilantia, qua in ipsa unione rebus omnibus opportune consultum, ac provisum voluit. Siquidem in dicto Monasterio uniendo hujusmodi leges, et conditiones servandas praescripsit, ut non solum Equites Hierosolymitani onera eidem inhaerentia adimplerent, Personas idoneas eligerent, quae praeessent Ecclesiae, Missas in Defunctorum animarum expiationem celebrarent, et Divina Officia persolverent; verum etiam Monachis Benedictinis, quorum nonnulli adhuc supererant, omnia ad victum, et vestitum necessaria tribui, eorumque vitae commodia voluit provideri. Minime autem verisimile censetur, tantum in res singulas levioris momenti collatum fuisse a Pontifice studium, et diligentiam; nullumque praeterea verbum de Oppido populoso soluto, ut praetenditur, a lege Dioecesana, et avulso a jurisdictione Episcopali, nullum de personis spirituali regimini in posterum praeficiendis, nullum de finibus apto

designandis, nullum denique de cura Gregis, ac vigilantia Pastoris in dicta Constitutione adjecisse, si revera id facere providus Pontifex in animo habuisset.

Longe autem minoris ponderis, ac levioris momenti apparabant Apostolicae Literae Paschalis, et Calixti II., necnon Alexandri III. Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, qui Apostolicae Auctoritatis munimine confirmarunt donationes factas anteactis temporibus ab Episcopis Conversanis dicto Monasterio S. Stephani Urbi Monopolitanae finitimo. Si enim singulae partes expendantur praefatae Constitutionis Alexandri III., cui consonant disposita per Paschalem, et Calixtum, nihil aliud ex ea constat, quam sub immediata S. Petri, et Apostolicae Sedis protectione fuisse recepta bona quaecumque per Monasterium S. Stephani acquisita, et in futurum acquirenda, recensito etiam Oppido Putiniani una cum suis membris, et pertinentiis; *illudque fuisse solutum ob omni jugo, et exactione tam Episcoporum, quam Saecularium.* Praeterea in eisdem literis Alexandri ad augenda novis titulis dignitatis Abbatialis decora, et ornamenta conceditur Abbati usus Mitrae, et annuli, necnon facultas recipiendi Chrismatis, et Olei Sancti a quovis Catholico Antistite gratiam, et communionem Apostolicae Sedis habente, et insuper a quovis etiam Antistite Catholico Basilicas, et Altaria consecrari, et ordines Monachis, et Clericis rite conferri posse decernitur. Prohibetur itidem in eisdem Literis Episcopo, ne absque Monacorum consensu in Ecclesia Monasterii Pontificalia exerceat, ut Ecclesiastico supponat interdicto Ecclesiam, aut Monasterium, *Monacos, Clericos, seu etiam Laicos utroque jure ipsis subjectos:* neve eosdem Monachos Synodo Dioecesanae interesse compellat; Demum ad exhibendam Apostolicae Sedi reverentiam, et homagium, unciae unius auri census imponitur, Romano Pontifici quotannis persolvendus. Itaque Constitutiones praefatae sive conjunctim, et generatim, sive disjuncte, et sigillatim considerentur, nihil aliud praeseferre videntur, praeterquam nudam, ac simplicem exemptionem passivam Monasterii, et Monachorum una cum Clericis, et Laicis eorum obsequiu mancipatis, et servitio addictis a Jurisdictione Ordinarii, non autem translationem in Abbatem Jurisdictionis Ordinariae, et Ecclesiasticae in Clerum, et Populum Putiniani, praevia separatione ejusdem Oppidi a reliqua Dioecesi Conversana; ideoque argumentum, et illatio ab hujusmodi passiva exemptione ad jurisdictionem activam, tamquam Canonicis Sanctionibus nimium absona omnino repellenda videbatur; eo magis quia interpretatio Constitutionis pro sola exemptione activa Ecclesiasticae historiae monumentis illius aetatis apprime consonans, et conveniens comperitur. Quamvis enim tempore praedicti Alexandri III. eximi apostolica auctoritate consueverint Monasteria ab Episcoporum Jurisdictione, ut Monasticae quieti, et tranquillitati uberius consultum foret, nulla tamen per id temporis recensentur exempla activae jurisdictionis tributae Monachis in Clerum, et Populum. Parvique refert, quod Bulla Alexandri III. non solum confirmaverit donationes antiquitus factas Monasterio a Supremis Principibus, Comitibus, aliisque saecularibus personis; sed ratam quoque habuerit cessionem juris Episcopalis primitus factam ab Episcopis Conversanis favore Monachorum, *sicuti habetur in eorum authenticis scriptis.* Quandoquidem cessio Juris Episcopalis cum suapte natura non secum ferat omnimodam, plenarism, et effraenatam abdicationem a donantibus in donatarios totius auctoritatis, et jurisdictionis Ecclesiasticae in Populum, et Clerum exercendae, ad quem effectum verba deberent esse clara, et expressa, ratio juris suadet, per hujusmodi donationem nihil aliud transfusum fuisse in Abbatem, praeterquam aliquam Juris Episcopalis partem cohaerentem, et consentaneam soli exemptioni passivae, et in majus dictae exemptionis incrementum cessuram.

Neque huic interpretationi ea adversatur animadversio, quod idem Alexander Papa III. confirmavit cessionem juris Episcopalis, aliasque donationes relative ad documenta, quae *in Monachorum authenticis scriptis contineri* ferebantur: quia documenta hujusmodi neque examinata, neque Pontifici exhibita, neque in Bulla Alexandrina de verbo ad verbum, ut opus erat, expressa fuerunt; ideoque cum illa apud Monachos antiquitatis offusa tenebris perpetuo consepulta jacuerint; palam fit Literas Apostolicas praedicti Alexandri non egredi limites confirmationis Apostolicae *in forma communi*, nullamque ex eadem confirmatione erui posse activae jurisdictionis probationem.

Caeterum ubi etiam donationes fuissent ab eodem Alexandro recognitae, specialiter ap-

probatae, et in suis literis expressae, nihilominus claris ostenditur argumentis alienam fuisse a voluntate Pontificis quamcumque activi joris Episcopalis ademptionem, et imminutionem. Etenim proponente Episcopo Conversano paulo post querelam ereptae sibi jurisdictionis Ordinariae in Oppido Putiniano ab Abbate Benedictino eam sibi vindicante obtentu dictae confirmationis Apostolicae, praefatus Alexander Praedecessor, datis opportune literis Episcopis Vigiliensi, et Tranensi non solum declaravit, nullum se auctoritati Episcopi Conversani irrogare voluisse praejudicium, sed etiam ad sarcienda illata illius dignitati dispendia ab Abbate Benedictino, mandavit eisdem Episcopis, ut causa judicialiter cognita, et instructa, acta conficerent, et confecta Curiae Romanae remitterent. Successive vero alii Pontifices Clemens, et Coelestinus III., necnon Cardinalis Rogerius Romanae Sedis Legatus jurium Episcopalium vindices unanimi sensu decreverunt, redintegrandum esse Episcopum in ablatae jurisdictionis possessione, atque Ecclesiastico jure, et auctoritate in ea confovendum.

Haec autem illustria, et antiqua gestarum rerum monumenta demonstrant, privilegia ab Alexandro III. Monasterio concessa secum ferre nudam passivae exemptionis praerogativam tam respectu Monasterii praefati, et Ecclesiarum ab eo dependentium, quam respectu Clericorum, et Saecularium Monachis inservientium, firma tamen perseverante, et immota in Episcopo jurisdictione activa in Oppido Putiniani; ac proinde illam utpote a Monachis non acquisitam per unionem factam a Joanne XXII. in Religionem Hierosolymitanam transfundi non potuisse. Et licet superius relata monumenta temporum injuria interciderunt; satis tamen visum est ea relata fuisse a sententia promulgata a bon: mem. Caesare Lambertino Episcopo Insolano ad hanc litem dirimendam, ut superius dictum est, delegato a Leone X. Praedecessore nostro. Nam eximii hujus Praesulis, moribus integerrimi, et juris Canonici consultissimi, tum ob ejus dignitatem, tum ob vitae probitatem, doctrinaeque praestantiam, et generis nobilitatem in re antiqua, et longe a memoria hominum remota tanti facienda visa est auctoritas, ut ob illius testimonium etiam deperditis actis, quibus sententia nitebatur, post longum temporis cursum fides adjungi deberet.

Demum ad comprobandam passivae dumtaxat exemptionis concessionem confert ipsa forma literarum Joannis XXII., qui, unione et incorporatione dicti Monasterii Sancti Stephani Religioni Hierosolymitanae ex Apostolica benignitate facta, et concessa una cum membris, Capellis, pertinentiis, juribus, et jurisdictionibus, Pontificiam concessionem, et Apostolicum privilegium non alia designavit nuncupatione, quam *immediatae subjectionis Sanctae Romanae Sedi*; quae sane verba soli congruunt exemptioni passivae, non autem juri activo, et separationi Territorii.

His igitur, aliisque rationum momentis mature, seduloque perpensis; diligenterque auditis, quae fuerunt hinc inde proposita; inspectis etiam omnibus causae instrumentis, penitusque consideratis: diligenti praeterea habito tractatu cum praefatis Causarum Palatii nostri Auditoribus, ut compositis omnibus dissidiis, tandem, benedicente Domino, oriatur abundantia pacis, et, ut Conversanae Ecclesiae jura a moderno Episcopo, quibuscumque postpositis humanis rationibus, magnaque sui nominis laude strenue constanterque propugnata, salva in posterum, et illaesa consistant; decernendo pronunciamus, et pronunciando decernimus, jurisdictionem Ordinariam, et Episcopalem in Ecclesias, Clerum, et Populum universum dicti Loci, seu Terrae Putiniani Conversanae Dioecesis competere Episcopo Conversano, non autem Bajulivo S. Stephani Magno Magistro, Fratribus, aut Hospitali S. Joannis Hierosolymitani, quorum favore dominium dumtaxat, et alia bona, et jura temporalia super dicto loco, et Populo, etiam quoad decimas, quamvis spirituales per Bajulivos ab immemorabili retro tempore percipi solitas, et juxta mentem dicti Joannis XXII. in publicam causam erogandas, cum obligatione tamen praestandi Parocho ejusdem Terrae congruam annuorum ducatorum centum juxta resolutionem alias captam Anno Domini 1713. et 1715. super eadem congrua a Congregatione S. R. E. Cardinalium negociis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum, Apostolica auctoritate confirmamus et approbamus.

Ut autem sententia, et decretum hoc nostrum debitae executioni demandetur; atque haec antiquissima lis, et controversia nullo amplius tempore in posterum excitari, et re-

novari possit, Magistro, et Fratribus dicti Hospitalis, nec non Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani prope Monopolim nunc, et pro tempore existentibus in virtute sanctae obedientiae districte praecipimus, et mandamus, ut suo jure contenti, idest Dominio temporali dictae Terrae, seu Oppidi Putiniani, aliorumque bonorum, et jurium similiter temporalium, quae ad Abbatem, et Monachos unionis tempore pertinebat, nec non etiam decimis, quae hactenus ab ipsis Bajulivis percipi consueverunt, cum onere tamen solvendi Parocho, seu Archipresbytero ejusdem Terrae pro sua congrua annuam summam ducatorum centum monetae illarum partium, ac denique passiva exemptione quoad ipsos Bajulivos, eorumque domos, Cappellas, et Ecclesias, si qua sint in dicta Terra, seu Oppido Regulares, aliasque personas tribus requisitis pollentes ad formam Sac. Concilii Tridentini, et privilegiorum generalium dicto Hospitali Sanctis Joannis, ejusque fratribus, et inservientibus concessorum per diversos Romanos Pontifices Praedecessores nostros, nullum de caetero Ordinariae, et Episcopalis jurisdictionis actum in Ecclesias tam Curatas, quam non Curatas, Clerum, et populum dictae Terrae Putiniani, ejusque districtus, et Territorii exercere audeant, seu praesumant, et multo minus directe, vel indirecte impedire, quominus nunc, et pro tempore existentes Episcopi Ecclesiae Conversanae praedictam jurisdictionem, omnesque actus ad illam quoquo modo pertinentes per se, vel per alios in dictas Ecclesias, Clerum, et populum libere exerceant: Quod si secus directe, vel indirecte per nunc, et pro tempore existentes Bajulivos dicti Bajulivatus S. Stephani factum fuerit, poenam excommunicationis latae sententiae, a qua solum a Nobis, et Successoribus nostris, praeterquam in mortis articulo absolvi possint, nec non privationis ejusdem Bajulivatus, omniumque aliarum Dignitatum, et Commendarum, sive de justitia, sive de gratia per eos quomodocumque obtentarum, et perpetuae incapacitatis, sive inhabilitatis ad alias Dignitates, et Commendas in posterum obtinendas, ipso jure, et ipso facto absque ulla praecedenti Judicis declaratione incurrant, itaut alii Milites proxime ac deinceps frequentes in ordine Antianitatis, servata in reliquis forma Statutorum, et Constitutionum ipsius Hospitalis, Bajulivatum, aliasque Dignitates, et Commendas per hujusmodi privationem, ut praefertur, vacantes, statim optare, atque obtinere possint, et debeant: Nos enim omnino volumus, quod Bajulivi, et Fratres dicti Hospitalis in dicta Episcopali, et Ordinaria jurisdictione in Terra Putiniani, ejusque Districtu, et Territorio annexis, et connexis nullo parte in posterum se immisceant; et propterea ad majorem cautelam antiquas donationes Leonis, et aliorum Episcoporum, et assertas confirmationes Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, et praesertim Alexandri III., prout etiam Literas primodictas Joannis XXII. pro eo, quod attinet ad dictam jurisdictionem Ordinariam et Episcopalem, motu proprio, et ex certa scientia, et de Apostolicae plenitudine potestatis ex toto revocamus, abolemus, et annullamus, et solum in reliquis in suo robore, et firmitate manente decernimus; et quatenus per eas vel alio quocumque modo tam deducto, quam non deducto dicta jurisdictio Episcopalis, et Ordinaria ab Episcopis avulsa, et in Monacos, et Abbatem dicti Monasterii Sancti Stephani, vel deinde in Magistrum, et Fratres dicti Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani quomodocumque, et qualitercumque translata fuisset per praesentes nostras Literas eamdem Ordinariam, et Episcopalem jurisdictionem in Ecclesias, Clerum, et Populum dictae Terrae Putiniani motu, scientia, et potestate simili a Magno Magistro, Fratribus, et Hospitalis praefatis penitus penitusque avellimus, et Episcopis Ecclesiae Conversanae, prout antea de jure competebat, plenarie addicimus, et restituimus, eosque in illa plenissime reintegramus, perinde ac si dictae donationes, et Literae Apostolicae numquam factae, et concessae fuissent.

Quo circa Ven. Fratribus nostris Tranen., et Baren. Archiepiscopis, ac dilectis Filiis Causarum Curiae Camerae Apostolicae Generali Auditori, ac nostrae, et Sedis Apostolicae Nuncio in Regno Neapolitano commoranti, ipsique Magno Magistro, et Fratribus praefati Hospitalis S. Joannis nunc, et pro tempora existentibus motu simili per Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi vel duo, aut unus eorum per se, vel alium, seu alios praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque ubi et quando opus fuerit, ac quoties pro parte Episcopi requisiti fuerint solemniter publicantes, eique in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra

easdem praesentes, et in eis contenta hujusmodi a Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani, aliisque Fratribus dicti Hospitalis, nec non Clero, et Populo praefati Oppidi, seu Terrae Putiniani nunc, et pro tempore existentibus, caeterisque omnibus inviolabiliter observari, non permittentes eum, ejusque in Episcopatu Successores desuper per quoscumque quomodolibet indebite molestari. Contradictores quoslibet, et rebelles per sententias, censuras, et poenas ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, postposita quacumque appellatione, et recursu, etiam ad Sedem Apostolicam, compescendo, ac servata forma Concilii Tridentini, sententias, censuras, et poenas hujusmodi incurrisse declarando, ac etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

Non obstantibus praemissis, et praesertim lite hactenus pendente in Auditorio nostri Palatii, cujus litis statum, et merita, ut alia quaecumque etiam specificam et individuam mentionem, at expressionem requirentia, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes; necnon nostra, ut Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo privilegiis, et indultis a Sede praefata hactenus concessis Hospitali, et Fratribus praedictis, ejusque Statutis, et Ordinationibus etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, et quibusvis aliis Literis, Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis etiam in Conciliis generalibus, etiam consistorialiter, et motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus, ac alias quomodolibet etiam per Nos pluries concessis, approbatis, et innovatis, quibus omnibus, et singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, et expressa, ac de verbo ad verbum non autem per clausulas generales idem importantes mentio, aut aliqua alia exquisita forma habenda foret, latissime, et plenissime, ac specialiter, et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque: aut si praedictis Bajulivis, et Fratribus Hospitalis praefati, seu aliquibus aliis communiter, aut divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem.

Volumus autem, ut earumdem Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem fides ubique locorum tam in judicio, quam extra illud habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostrae sententiae, decreti, constitutionis, declarationis, et voluntati infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud S. Mariam Majorem pridie Idus Martii Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno secundo.

P. Card. Pro Dat.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

DE NON IMPEDIENDA XLVII.

Executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanae Curiae, seu Sedis Apostolicae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Pastoralis regiminis solicitudo ex alto Nobis immerentibus commissa exigit, ut non solum curemus novas leges, si quando rerum condi- Proemium.

lio, aut necessitas postulat, condere; sed etiam, quae a Romanis Pontificibus Peaedecessoeibus nostris provide, ac salubeiter constituta sunt, si vel hominum culpa, vel ipsa rerum humanaeum fluxa, ac volubili natuea in desoetudinem abireunt, in usum revocato, eaque Apostulicae coufiemationis robore communire.

Decretum sub Innoc. XI. editum pro omnino, de executione Citationum, Mandatorum, etc. a tribunalibus Romanae expeditarum etc.

§. 1. Alias siquidem a Congregatione Particulari super eeformatione Teibunalium Urbis a piae memoriae Innocentio XI. Praedecessoeo Nostro deputata, pee ejusdem Praedecessoris Literas, quae incipiunt: *Decet Romanum:* datas IV. Kaleudas Julii Anno Domini MDCLXXXIX. ia forma specifica deinde confirmatum emanavit Decretum tenneis sequentis, videlicet; *Quoniam vero fertur, quod Ministri, et Officiales Civitatum, et Oppidorum, et Locorum, in quibus DD. Clerici, et Commissarius Camerae, aliique Praelati, ratione Episcopatuum, vel Abbatiarum, et Commendarum, et Praefectus Sac. Palatii Apostolici, exercent Jurisdictionem temporalem, ac etiam Ministri, et Officiales Baronum, et Domicellorum, et aliorum quorumcumque de facto, quamvis indebite, quandoque praestare audent impedimentum, ne in dictis locis, eorumque Territoriis exequantur per Cursores, et Mandatarios, aliosque Ministros, et Executores Tribunalium Urbis, et alios, quibus demandatum fuerit, Citationes, et mandata, aliaeque provisiones Judicum, et Tribunalium Curiae, et praesertim Auditoris Camerae, absque eorum licentia, et beneplacito in scriptis ut vulgo dicitur*, exequatur; *Idcirco declaratum, et decretum fuit, quod tam Citationes verbales, et personales, vel domi, sive in manibus Domesticorum, aut per edicta, quam etiam mandata quaecumque, pariter tam in Personis, quam in bonis*, in qui*buscumque Causis civilibus, et criminalibus, libere possint fieri, et exequi absque alia licentia, beneplacito, vel exequatur, aut requisitione Officialium, et Ministrorum loci: neque dictos Officiales, et Ministros, etiam ipsosmet Cardinales, et Praelatos, et clericos, et Commissarium Camerae, ac Barones, et Domicellos, et alios quoscumque, posse in hoc aliquod directum, vel indirectum impedimentum praestare, sub poenis contentis in Constitutionibus Apostolicis contra usurpantes jurisdictionem Sedis Apostolicae, vel illam, ejusque liberum exercitium impedientes, aut Curiae resistentiam facientes; et inadvertenter, ac indebite requisiti de aliqua licentia, vel beneplacito, nullatenus possint, nec debeant, sub eisdem poenis, apponere Exequatur, vel alias in scriptis apponere manu in ipsis expeditionibus Tribunalium Romanae Curiae.*

Quod a pluribus observatum non fuit.

§. 2. Hujusmodi autem tam peovidum, ac salubre Decretum non modo in nonnullis Ecclesiasticae nostrae Ditionis Locis numquam observatum fuisse, neque in praesenti observaei comperimus: Sed insupee peaeter eos, qui in eodem Decreto nominati sunt, alios quoque ex multorum fide dignorum relatione, et experientia ipsa, dum in minoribus essemus, Nosmetipsi, non sine animi nostei dolore et indignatione, cognovimus reperiri, qui debitam citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Judicum, et Tribunalium Romanae Curiae executionem minime peemittere, sibi laudi, atque honoei ducunt, nisi prius ipsis exhibita fuerint, et eorum licentia, seu beneplacitum oeetenus, vel in sceiptis, quod vulgo dicitue, *Exequatur*, fueeit impetratum, quinimmo nonnunquam eo audaciae, ac temeritatis processeeunt, ut etiam impedimentum praestare ausi sint, inteedicentes suis Officialibus, ac Ministris, ne iisdem obsequerenter, negantesque eam exhibere commoditatem, opem, atque auxilium, quod pro illis exequendis praebere tenebantur.

Praetextus ob quod id solent.

§. 3. Et quoniam tanti ausus defoemitatem, quo Apostolicae Sedis dignitas contemnitue, et auctoritas conculcatur, per se ipsi agnoscunt; modo obtegere curant eo peaetextu; quod locus eorum eegimini, et potestati subjectus ejusmodi potiatur privilegio, ut ex eo Causae extrahi nequeant, sed in eodem debeant debito fine teeminari; modo autem quod ipsi volunt Partes inter se litigantes ad concordiam adducere, ne substantias suas in rerum minimarum litibus substinendis insumant.

Pontifex praeinsertum Decretum innovat.

§. 4. Ut autem hujusmodi malo, quod pessimi exempli, et pravi effectus esse dignoscitur, priusquam magis invalescat, oppoetuno Pastoralis Providentiae nosteae remedio occurramus, motu propeio, ex ceeta scientia, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, tenoee praesentium, praefatum Innocentii XI. Praedecessoris nostri Deceetum approbamus, confiemamus, et de novo, quatenus opus sit, fecimus, statuimus, ac innovamus, atque illud ab omnibus cujoscumque ordinis, geadus, status, ac dignitatis in perpetuum servaei, et custodiri volumus, et mandamus.

Et ab omnibus, et quibuscumque servari jubet.

§. 5. Praeterea decernimus, ac definimus, eodem Decreto omnes, et quoscumque Gubernatores, Rectores, Praesides quorumvis Locorum, Terrarum, ac Civitatum Status, nedum immediate, sed etiam mediate in temporalibus Sedi Apostolicae subjectos, atque insuper omnes Praefectos, seu Praesides Provinciarum ejusdem Status, quibuslibet suffultos privilegiis, seu facultatibus, etiam Legatorum a Latere; atque insuper Pro-Legatum Avenionensem, atque etiam S. R. E. Cardinales, etiam a Latere nostro Legatos, eorumque Ministros, atque Officiales comprehendi; et comprehensos censeri debere.

Poenae in contravenientes.

§. 6. Et quoniam in impedienda executione hujusmodi citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Romanae Curiae, vel Sedis Apostolicae, ut plurimum primas partes tenent, aut certo in causa et culpa sunt, vel litigantes, vel ii, quorum interest, executiones praedictas impediri; vel alii in causis, vel rebus, de quibus agitur, nullum interesse habentes; vel Notarii, sive Tabelliones publici, qui acta ad executiones hujusmodi expleodas necessaria conficere, et muneri suo partes obire recusant: Nos ad intolerabilem hanc pravitatem prorsus abolendam, ex omni parte opportune providere volentes, cupientesque, ut qui Apostolici culminis reverentia, ut par est, non commoventur; poenarum metu in officio contineantur; motu, et auctoritate similibus, hac nostra perpetua Constitutione statuimus, ac definimus, ut omnes et singulae Personae tam Saeculares, quam Ecclesiasticae, et Regulares cujuscumque dignitatis, status, et praeeminentiae, seu ordinis, interesse quodcumque in Causis, vel rebus, de quibus agitur, habentes, quae Citationes, et Causarum Commissiones, decretas, vel decernendas, aut quaevis alia mandata Romanae Curiae, seu rescripta Apostolica justitiam, vel gratiam continentia, quo minus juxta illorum teoorem executioni demandentur, per se, vel per alium quovis quaesito colore impedire, aut impediri facere praesumpserint, aut pro illis impediendis ad Saeculares, vel Ecclesiasticos, seu Regulares in quavis dignitate, vel ordine constitutos, seu eorum Officiales publice, vel occulte, per se, vel per alium, quovis quaesito colore recursum habuerint, causam pereant, et omne jus tam in petitorio, quam possessorio, in re, vel ad rem, de qua agitur, eis competens eo ipso amittant.

In ipsos litigantes, aut interesse habentes.

In Judices, Magistratus, aliosque impedientes.

§. 7. Aliae vero Personae sive Saeculares, sive Ecclesiasticae, aut Regulares, quae in Causis, vel rebus hujusmodi nullum interesse habent, executionem Citationum hujusmodi, Causarum, Commissionum, et aliorum quorumcumque mandatorum, seu rescriptorum, et provisionum Apostolicarum, ut praemittitur, impedientes, aut impedientibus hujusmodi auxilium, consilium, vel favorem publice, vel occulte, directe, vel indirecte praestantes, cujuscumque ordinis, gradus, conditionis, vel praeeminentiae existant, si Saeculares fuerint, sententiam excommunicationis, si vero Ecclesiasticae aut Regulares, poenam suspensionis, tam ab exercitio Ordinum, quam cujuscumque Officii, aut dignitatis ipso facto incurrant, a quibus (excepto quoad excommunicationem mortis articulo) non ab alio, quam a Romano Pontifice pro tempore existente, absolutionis beneficium possint obtinere.

In Notarios

§. 8. Notarii autem, sive Tabelliones publici, qui de executionibus citationum, causarumque commissionum, et mandatorum, ac provisionum hujusmodi faciendis, aut quo minus fiant, de inhibitionibus requisiti fuerint, et instrumenta publica desuper ad instantiam interesse habentium, seu interesse praetendentium, soluto tamen congruo salario, conficere recusaverint, exercitium Officii Tabellionatus amittant, fiantque perpetuo infames, et ad Instrumenta, sive Scripturas publicas in posterum conficiendas inhabiles reddantur, donec ab hujusmodi reatu absolutionem, et infamiae abstersionem obtinuerint.

Derogatur Legibus, Consuetudinibus et Indultis in contrarium facien.

§. 9. Non obstantibus ordinationibus, et Constitutionibus Apostolicis, Decretis, et Statutis, etiam Apostolica auctoritate confirmatis, quibusvis privilegiis, indultis, et concessionibus, quacumque possessione, et consuetudine etiam immemorabili, et titulo colorato ex ea resultante, scientia, et patientia, et tolerantia quorumcumque Superiorum, etiam Sedis Apostolicae, roborato; caeterisque contrariis quibuscumque; aut si aliquibus communiter, vel divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, et excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem: quod quidem indultum decernimus eis, quacumque auctoritate muniti sint, in hoc aliqua-

liter suffragari non posse, quos minus hujus modi sententiis, et poenis subjaceant.

Salvis Privilegiis, de non avocando.

§. 10. Per praesentes autem non intendimus in aliquo derogare privilegiis, gratiis, indultis, a nobis, aut a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris concessis nonnullis locis, Civitatibus, Provinciis, aut Regnis, ut causae extra eorum territoria extrahi nequeant, dummodo citationes, causarumque commissiones, et alia quaecumque mandata, et provisiones Apostolicae, debitam in iisdem obtineant executionem.

Publicationis vigor, et exemplorum auctoritas.

§. 11. Volumus autem Constitutionem, et Decretum hujusmodi, postquam Valvis Ecclesiae Lateranensis, et Basilicae Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Florae de Urbe, ut moris est, affixa et publicata fuerint, omnes et singulos tam in Romana Curia, quam extra eam existentes perinde afficere, et arctare, ac si unicuique eorum personaliter, et nominatim intimata fuissent; quodque illorum exemplis etiam impressis, manu tamen Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in judicio, quam extra ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, si forent exhibita, vel ostensa.

Sanctio.

§. 12. Nulli ergo omninò hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis, statuti, decreti, mandati, voluntatis, ac derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 30. Martii 1742.

D. Pro-Datarius.

D. Cardinalis Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 13. Aprilis ejusdem Anni.

DE APPELLATIONIBUS XLVIII.

Et Inhibitionibus concedendis, vel denegandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium pro recto Judiciorum Ecclesiasticorum Ordine.

Ad militantis Ecclesiae regimen nullo meritorum Nostrorum suffragio, sed imperscrutabilis consilii altitudine evocati, inter graves curas, quas assidue pro Nostro munere sustinemus, postrema illa non est, in quam totis viribus Nobis incumbendum esse ducimus, ut graves nimium, diuturnae, nulloque unquam tempore intermissae Episcoporum, aliorumque ordinariam Jurisdictionem habentium querelae adversus Majora Tribunalia, atque illa etiam Nostrae Romanae Curiae, propositae, tandem compescantur.

Ordinariorum querelae adversus Judices Superiores.

§. 1. Intimo siquidem animi Nostri moerore, cum in minoribus adhuc essemus, jamdiu intelleximus, plerosque Locorum Ordinarios conqueri, sensim abusum irrepsisse, quod ad malitiosam petentium suggestionem, a Patriarchis, Metropolitanis, Sanctae Sedis a latere Legatis, et diversis dictae Romanae Curiae Judicibus, *Inhibitiones* sine delectu Causae, et rei, de qua agitur, examine, passim concedantur; Et quamvis in mere positum sit, dictas Inhibitiones indebite expeditas pro causae meritis revocari, et aboleri; remedium tamen inflicto vulneri non satis esse dicunt, cum interea oporteat Episcopos, aliosque inferiores Judices, in ipso causarum, et Judiciorum cursu, otiosos immorari, jus suum judicialiter asserere, et vindicare, et ad continendos in officio Populos gravia saepe incommoda, et dispendia subire.

Superiorum excusationes.

§. 2. E contrario Nobis quoque dum etiam in minoribus essemus, Superiorum Judicum responsiones audire contigit, asserentium, memoratas querelas inanes esse, nec ulli innixas fundamento, utpote ex hac unica re causam, et originem habentes, quod inferioribus grave est obedientiae, ac subjectionis jugum erga majora Tribunalia, ipsisque nimis displicet, sibi subditis appellationis beneficio succurri.

Pontifex dissidia componere intendit.

§. 3. Porro cum facile haec dissidia componi, et succrescentia litium semina avelli

ad normam Canonum, et Constit. Apostolicarum.

possint; si, quae a Sacra Tridentina Synodo, ab Apostolicis Constitutionibus, et Congregationum Decretis provide sancita sunt, debitae executioni mandentur: Nos idcirco ad conservandam Ecclesiae disciplinam, restituendamque Tribunalibus formam eisdem canonicis legibus consentaneam, pro credito Nobis Apostolicae servitutis Officio, opportune duximus consulendum.

Enumerat Praedecessorum Sanctiones hac de re editas.

§. 4. Inhaerentes itaque Decretis ejusdem Sacri Concilii, necnon Congregationis Episcoporum, et Regularium, jussu, et approbatione rec. mem. Clementis PP. VIII. Praedecessoris Nostri alias editis die XVI. Octobris MDC.; Itemque aliis Congregationis particularis, jussu pariter, et approbatione fel. rec. Urbani PP. VIII. similiter Praedecessoris Nostri, promulgatis die V. Septembris MDCXXVI. eorumque declarationibus nuper superadditis a piae mem. Benedicto XIII. etiam Praedecessore Nostro in Appendice Concilii Romani; aliisque Apostolicis Constitutionibus, hac de re alias editis, et innovatis, et praesertim Constitutioni piae mem. Gregorii XV., quae incipit: *Inscrutabili*, sub Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae MDCXXII. nonis Februarii.

Appellationes, cum Inhibitione concedi prohibet.

§. 5. Districte praecipimus, et mandamus, ne deinceps ab exequutione Decretorum dicti Sac. Concilii Tridentini, in omnibus illis causis, et negotiis, in quibus exequutio hujusmodi Episcopis, et Locorum Ordinariis, etiam uti Sedis Apostolicae Delegatis, ab eodem Sacro Concilio, vel dictis Apostolicis Constitutionibus, *appellatione, vel inhibitione quacumque postposita*, commissa est, appellatio aliqua in Tribunalibus praedictis recipiatur, vel Inhibitiones, Citationes generales, vel speciales, cum Commissione inserta, Monitoria, et alia hujusmodi, per quae dictorum Decretorum exequutio retardetur, aut Processus ad ulteriora in eadem exequutione suspendatur, aut impediatur, quoquo modo concedantur.

In causis, quarum executio a Conc. Trident. demandata est Ordinariis, appellatione remota.

A Decretis circa Cultum Divinum, et celebrationem Missae.

§. 6. Itaque a quibuscumque Mandatis, prohibitionibus, provisionibus, et statutis tam in Visitatione, quam extra, pro Divino Cultu conservando, et augendo, et praesertim circa ea, quae observanda, et evitanda sunt in celebratione Missae, aut alio quovis modo respiciunt executionem Decreti Sac. Concilii *Sess. 21. de Refor. cap. 8., et sess. 22. in Decret. de obser. et evit. in celebrat. Miss.*

A Decretis circa Ritus Ecclesiasticam.

§. 7. Item a Decretis cogentibus Clericos tam Saeculares, quam Regulares, etiam Monachos, et exemptos, ad publicas Processiones, servata tamen forma Constitutionis san. mem. Pii V., quae incipit: *Et si Mendicantium:* Prout etiam a Decretis, et provisionibus super praecedentia inter Personas Ecclesiasticas, tam Saeculares, quam Regulares in eisdem Processionibus, vel associatione Defunctorum, delatione Umbellae, et hujusmodi: Necnon super observatione Censurarum, etiam Episcopalium, et Festorum Dioecesis, juxta dispositionem ejusdem Sacri Concilii *sess. 25. de Regular. cap. 12. et cap. 13.*

A Decretis circa curam Animarum, et Sacramentorum administrationem.

§. 8. Item in omnibus iis, quae ad curam Animarum, et Sacramentorum administrationem quoquo modo pertinent, et praesertim adversus Monitiones, Censuras, aut alias provisiones, per quas Parochi, aut alii Curam Animarum exercentes, diebus saltem Dominicis, et Festis solemnibus Plebes sibi commissas salutaribus verbis pascere compellantur, docendo ea, quae ad salutem necessaria sunt, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 5. de Reform. cap. 2.*

A deputatione Vicariorum assignatione.

Congruae, in Parochialibus unitis etc.

§. 9. Item adversus deputationem Vicariorum etiam perpetuorum, cum assignatione Congruae, per quos Cura Animarum exerceatur, quoties plura Beneficia curata ex Dispensatione Apostolica ab aliquo obtineantur; vel quoties eadem Beneficia Curata Cathedralibus, Collegiatis, seu aliis Ecclesiis, vel Monasteriis, Beneficiis, seu Collegiis, aut piis Locis quibuscumque perpetuo unita, et annexa reperiuntur; juxta praescriptum dicti Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. cap. 5. et cap. 7.* et juxta Constitutionem san. mem. Pii V. quae incipit: *Ad exequendum.*

A Visitatione Parochialium ac unitarum, etiam exemptarum et a decretis quoad Cultum Divinum, et Curam Animarum.

§. 10. Item adversus Visitationem Beneficiorum Curatorum, ut supra, perpetuo unitorum, necnon quarumcumque Ecclesiarum quomodolibet exemptarum, prout etiam adversus Decreta, et provisiones ab Ordinario capiendas, ut quae in eis reparatione indigent, reparentur, et Cura Animarum, si qua illis imminet, aliisque debitis obsequiis minime defraudentur, juxta dispositionem Sacri Concilii eadem *sess. 7. de Reform. cap. 8. et sess. 21. cap. 7.*

A provisionibus capiendis pro meliori Eccles. Pa-

§. 11. Item a Decretis, seu Mandatis, per quae Episcopi, etiam uti Apostolicae Sedis Delegati, in Ecclesiis Parochialibus, aut Baptis-

coch. servitio, et regimine.

malibus, in quibus Populus ita numerosus est, ut unus Rector non possit sufficere Ecclesiasticis Sacramentis ministrandis, et Cultui Divino peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos pertinent, sibi tot Sacerdotes ad hoc munus adjungere, quot sufficiant ad Sacramenta exhibenda, et Cultum Divinum celebrandum: Aut etiam invitis Rectoribus, procedant ad constitutionem novarum Parochiarum, cum assignatione competentis portionis, ubi ob locorum distantiam, sive difficultatem, Parochiani, sine magno incommodo, ad percipienda Sacramenta, et Divina Officia audienda accedere non possunt, vel denique propter paupertatem, et in caeteris casibus a jure permissis, deveniat ad uniones perpetuas aliorum Beneficiorum simplicium, non tamen Regularium, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess.* 21. *de Reform. cap.* 5. *et cap.* 5. *et sess.* 24. *similiter de Reform. cap.* 13.

A correctione Parochorum, et a Coadjutorum, aut Vicariorum deputatione.

§. 12. Item a deputatione Coadjutorum, aut Vicariorum pro tempore, vel aliis provisionibus ab Episcopo capiendis, etiam tamquam Apostolicae Sedis Delegato, quando illiterati, et imperiti Parochialium Ecclesiarum Rectores sacris minus apti sunt officiis, cum assignatione partis fructuum pro sufficienti illorum victu: Necnon a suspensione, atque etiam a privatione illorum, qui turpiter, et scandalose vivunt, et postquam praemoniti sunt, in sua nequitia incorrigibiles perseverant, juxta praescriptum ejusdem Concilii *d. sess.* 21. *de Reform. cap.* 6.

A translationibus Beneficiorum, et decretis pro Ecclesiarum instauratione.

§. 13. Item a translatione Beneficiorum simplicium, etiam Jurispatronatus, ex Ecclesiis, quae vetustate, vel alias collapsae sint, et ob eorum inopiam nequeant instaurari, vocatis iis, quorum interest, in Matrices, aut alias Ecclesias, cum omnibus emolumentis, et oneribus: prout etiam a Decretis cogentibus Patronos, Rectores, Beneficiatos, aut Parochianos, sive Populum, ad refectionem, et instaurationem Ecclesiarum Parochialium, servata forma Sacri Concilii *si. sess.* 21. *cap.* 7.

A provisionibus adversus Curatos non residentes.

§. 14. Item a censuris, sequestratione, et subtractione fructuum, aut aliis quibuscumque provisionibus, pro cogendis ad residentiam Parochis, caeterisque omnibus, quibus Cura Animarum incumbit, juxta Decretum ejusdem Sacri Concilii *sess.* 23. *de Reform. cap.* 1.

A denegatione, suspen-

§. 15. Item a denegatione, revocatione, suspensione, vel restrictione, et limitatione facultatis audiendi Confessiones, respectu eorum, qui Parochiale Beneficium non obtinent, etiam si fuerint Regulares, pro excipiendis Confessionibus Saecularium, juxta ordinationem Sacri Concilii *sess.* 23. *cap.* 15., et Praedecessorum Nostrorum Constitutiones, ac praecipue illam fel. rec. Clementis X., quae incipit: *Superna*.

aut limit. facultatis audiendi Confessiones.

A distinctionibus, et institutionibus Parochiarum.

§. 16. Item in illis Civitatibus, aut Locis, ubi vel Parochiales Ecclesiae certos non habent fines, nec earum Rectores proprium Populum, quem regant, sed promiscue petentibus Sacramenta administrant, vel etiam nullae sunt Parochiales, a divisione, seu distinctione Parochiarum, earumque ordinatione, sive institutione in titulum perpetuum, juxta Decretum Sacri Concilii *sess.* 24. *de Reform. cap.* 13.

A deputatione Oeconomi, indictione Concursus, et provisione Parochiarum.

§. 17. Item a deputatione Vicarii, vel Oeconomi, cum assignatione Congruae, pro tempore, quo vacat Ecclesia Parochialis: Prout etiam ab indictione Concursus, relatione examinatorum, necnon praeelectione, et provisione Episcopi in eodem Concursu, juxta definitionem Sacri Concilii eadem *sess.* 24 *de Reform. cap.* 18.

A Decretis circa praedicationem Verbi Dei, vel publicas lectiones.

§. 18. Item a Mandatis, seu Decretis inhibentibus praedicationem, vel publicas lectiones, aut coercentibus, vel punientibus quoscumque, etiam exemptos, tam Seculares, quam Regulares, qui in alienis Ecclesiis, quae suorum Ordinum non sunt, absque Episcopi licentia, et in Ecclesiis suis, aut suorum Ordinum, non petita illius benedictione, et ipso contradicente, praedicare praesumpserint; juxta Decretum Sacri Concilii *sess.* 5. *de Reform. cap.* 2., *et sess.* 24. *similiter de Reform. cap.* 4. et Constitutionem piae mem. Gregorii XV., quae incipit: *Inscrutabili* §. *fin.* Una cum declarationibus contentis in Constit. Clementis PP. X., quae incipit: *Superna*.

A Visitatione, et correctione omnium pertinentium ad curam Animarum, et Sacramentorum administrationem.

§. 19. Et generaliter in omnibus iis, quae pertinent ad Curam Animarum, et rectam Sacramentorum administrationem, adversus visitationem, correctionem, coercitionem, et quascumque alias provisiones Episcopi Dioecesani, etiam quoad exemptos, sive Saeculares, sive Regulares, juxta laudatam Constitutionem Gregorii XV., quae incipit: *Inscrutabili*.

A decretis, et provisionibus ad Monialium Clausuram, earumque

§. 20. Item adversus quascumque Provisiones, et Decreta pro conservanda, aut restituenda clausura Sanctimonialium, aut pro correctione, seu punitione eorum, qui circa Perso-

Regimen spirituale, et temporale.

nas intra Monasteria degentes, aut circa Clausuram, vel circa Bonorum administrationem deliquerint. Prout etiam ab examine pro approbatione, vel reprobatione Confessariorum sive Regularium, sive Saecularium, quomodocumque exemptorum, et tam ordinariorum, quam extraordinariorum, pro excipiendis Confessionibus Monialium, etiam Regularibus subjectarum. Itidemque a Decretis, vel aliis quibuscumque provisionibus cogentibus Administratores, sive Saeculares, sive Regulares quomodolibet exemptos, ad reddendam singulis annis rationem Bonorum ad Monasteria Sancti-Monalium hujusmodi pertinentium: Ac demum a quibuscumque Decretis super amotione Capellanorum, Sacristarum, et aliorum quorumcumque Officialium, et Ministrorum, tam Saecularium, quam Regularium, ipsis Monialibus, vel eorum Ecclesiis inservientium, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess.* 25. *de Regular. et Monial. cap.* 5. *cap.* 9. *et cap.* 10. servata tamen, quoad Regulares, et exemptos, forma praedictae Constitutionis rec. mem. Gregorii XV., quae incipit *Inscrutabili*.

A Visitatione Dioecesis; etiam quoad Monasteria, in quibus Regularis observantia non viget; et decretorum executione.

§. 21. Item adversus pastoralem Visitationem Dioecesis, et praesertim Monasteriorum Commendatorum, Abbatiarum, Prioratuum, et Praepositurarum, in quibus non viget Regularis Observantia, necnon Beneficiorum, tam Curatorum, quam non Curatorum, Secularium, et Regularium qualitercumque commendatorum, etiam exemptorum: Prout etiam ab exequutione eorum, quae in ipsa Visitatione mandata, decreta, aut judicata fuerint. Necnon similiter a quibuscumque Decretis, et Provisionibus, etiam extra Visitationem, pro conservatione, vel reparatione Ecclesiasticae Disciplinae, quoad vitam, mores, et honestatem quorumcumque Clericorum, luxum, comessationes, choreas, lusus, crimina, et saecularia negotia fugienda, atque evitanda; juxta plura Decreta dicti Sacri Concilii, et praesertim *sess.* 6. *de Reform. cap.* 4. *sess.* 13. *cap.* 1. *sess.* 14. *cap.* 4. *sess.* 21. *cap.* 8. *sess.* 22. *cap.* 1., *et cap.* 8., *et sess.* 24. *cap.* 10. ad formam tamen Decretorum Sac. Congr. Episcoporum de mandato san. mem. Clementis VII. editorum Ann. MDC.

A Decretis, circa vitam et honestatem Clericorum etc.

Ab Examine instituendorum, et confirmandorum in Benef. Eccl.

§. 22. Item a Decretis cogentibus Praesentatos, electos, vel nominatos a quibusvis Ecclesiasticis Personis, etiam Nostris et Sedis Apostolicae Nunciis, ad quaevis Ecclesiastica Beneficia, ad se subjiciendum examini ordinarii, antequam instituantur, confirmentur, vel admittantur, quemadmodum cavetur *sess.* 7. *de Reformat. cap.* 13.

§. 23. Item a denegatione Sacrorum Ordinum, vel adscensus ad alios Majores; prout etiam adversus suspensionem ab Ordinibus jam susceptis, ob crimen occultum, sive ex informata conscientia, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess.* 14. *de Reform. c.* 1. *et cap.* 3. *et sess.* 21. *cap.* 1. *et sess.* 23. *cap.* 16.

A denegatione promotionis ad Ordines, et a suspensione ob occultum crimen.

§. 24. Item a praefixione termini, intra quem Regularis Episcopo non subditus, qui intra Claustra Monasterii degat, et extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo scandalo sit, a suo Superiore puniri debeat, ac de punitione ipse Episcopus certior fieri, juxta Decretum Sacri Concilii *sess.* 25. *de Regular. cap.* 14., et Const. fel. recor. Clementis PP. VIII., quae incipit: *Suscepti muneris*: Necnon adversus punitionem, et correctionem eorumdem Regularium, qui circa Personas intra septa degentes, aut circa Clausuram ipsam deliquerint; juxta praedictam Constitutionem Gregorii XV., quae incipit: *Inscrutabili*,

A praefixione termini pro punitione in casibus etc.

§. 25. Item a Censuris, aut aliis provisionibus contra Concubinarios, et praesertim Clericos etiam retinentes domi, aut extra, Mulieres suspectas, juxta praescriptum Sacri Concilii *sess.* 24. *de Refor. Matrim. cap.* 8. *et sess.* 25. *de Refor. cap.* 14.

A Provisionibus, et poenis contra Concubinarios.

§. 26. Item adversus privationem Privilegii Fori, et alias provisiones contra Clericos non incedentes in habitu, et tonsura, et in aliis casibus a Sacro Concilio praescriptis *sess.* 14. *de Reform. cap.* 6. *et sess.* 23. *similiter cap.* 6.

A privatione Privilegii Fori etc.

§. 27. Prout etiam ab examine, approbatione, vel reprobatione Patrimonii Sacri, Pensionis Ecclesiasticae, aut beneficii, quoad Clericos promovendos ad Sacros Ordines; juxta dispositionem ejusdem Concilii *sess.* 21. *de Reform. cap.* 2.

Ab approbatione, vel rejectione Tituli, quoad promovendos ad Ordines.

§. 28. Item adversus convocationem Capituli, quam faciat Episcopus ad aliquid deliberandum, et juxta vota ipsorum Capitularium concludendum, quoties de re ad suum, vel suorum commodum spectante non agatur, juxta Decretum Sacri Concilii *sess.* 25. *de Reform. cap.* 6.

A convocatione Capituli.

§. 29. Item a Mandatis, seu Decretis super conversione tertiae partis fructuum, et quorumcumque proventuum, et obventionum, tam

Ab institutione, et divisione Distributionum quotidianarum.

Dignitatum, quam Canonicatuum, Personatuum, portiunum, et officiorum, in distributiones quotidianas, earumque divisiones inter Dignitates obtinentes, at caeteros Divinis interessentes, in Ecclesiis tam Cathedralibus, quam Collegiatis, in quibus nullae sunt distributiones hujusmodi quotidianae, vel ita tenues, ut verisimiliter negligantur; juxta Constitutionem ejusdem Concilii *sess.* 21. *de Refor. cap.* 3. *et sess.* 22. *similiter de Reform. cap.* 3.

Ab Executione piarum dispositionum.

§. 30. Item adversus exercitium facultatum Episcopis competentium super executione omnium piarum dispositionum, tam in ultima voluntate, quam inter vivos, in casibus a jure concessis; juxta dispositionem Sacri Concilii *sess.* 22. *de Reform. cap.* 8.

A Visitatione Locorum Piorum, Collegiorum, Confraternitatum etc.

§. 31. Item a Visitatione Hospitalium, Collegiorum quorumcumque, et Confraternitatum Laicorum, Eleemosynarum, Montium Pietatis, sive Caritatis, et omnium Piorum Locorum quomodocumque nuncupatorum, etiamsi eorum Cura ad Laicos pertineat, aut exemptionis Privilegio sint munita: Ac denique a cognitione, et exequutione eorum omnium, quae ad Dei Cultum, aut Animarum salutem, seu Pauperes sustentandos instituta sunt juxta dictum Decretum Sacri Concilii *sess.* 22. *de Reform. cap.* 8.

A Decretis super reddenda ratione administrationis Locorum Fabricae, aut cujusvis Loci Pii.

§. 32. Item a Decretis, seu Mandatis cogentibus Administratores tam Ecclesiasticos, quam Laicos, etiam exemptos, Fabricae cujusvis Ecclesiae, etiam Cathedralis, Hospitalis, Confraternitatis, Eleemosynae, Montis Pietatis, et quorumcumque Piorum Locorum, ad reddendam singulis annis ipsi Ordinario rationem suae administrationis, nisi aliud in institutione, et ordinatione talis Ecclesiae, seu Fabricae expresse cautum fuerit; juxta Decreta Sacri Concilii *sess.* 7. *de Reform. cap.* 15. *sess.* 22. *cap.* 9. *et sess.* 25. *cap.* 8.

Ab examine, remotione, vel suspensione Notariorum scribentium in Caus. Eccles.

§. 33. Item a Decretis compellentibus Notarios, etiam Apostolica, Imperiali, aut Regia auctoritate creatos, et scribentes in Causis Ecclesiasticis, vel Spiritualibus, ad se subjiciendum examini, Eorumque remotione, vel suspensione in casu delicti, vel imperitiae; juxta praescriptum Sacri Concilii *dicta sess.* 22. *cap.* 10.

Ab erectione Seminarii, praestatione Taxae, unione Beneficiorum, aliisque ad Seminarii regimen pertinen.

§. 34. Item ab erectione Seminarii, et taxatione quarumcumque Dignitatum, Personatuum, Officiorum, Praebendarum, Portionum, Abbatiarum, et Prioratuum cujuscumque Ordinis, etiam Regularis, Hospitalium, quae dantur in titulum, vel administrationem, et Beneficiorum quorumcumque, etiam Regularium, etiam Jurispatronatus, etiam exemptorum, etiam nullius Dioecesis, vel aliis Ecclesiis, Monasteriis, Hospitalibus, et aliis quibusvis Locis piis, etiam exemptis, annexorum, ac quorumcumque aliorum Ecclesiasticorum redditnum, seu proventuum ad Fabricas Ecclesiarum, Confraternitates, et Monasteria omnia, non tamen Mendicantium, pertinentium, necnon Decimarum quacumque ratione ad Laicos, atque etiam Milites cujuscumque Militiae, aut Ordinis, Hierosolymitano excepto, spectantium, pro ejusdem Seminarii manutentione: prout etiam ab unione, et applicatione aliquot Beneficiorum simplicium; necnon a Decretis cogentibus eos, qui Scholasterias obtinent, vel quibus lectionis, vel Doctrinae munus est annexum, ad docendum per se ipsos, vel idoneos Substitutos; et generaliter a Mandatis, et provisionibus, quae quoquo modo respiciunt Curam, directionem, at administrationem Seminarii, plenamque exequutionem Decreti editi a Sacro Concilio super Collegio Puerorum in singulis Cathedralibus instituendu, *sess.* 13. *de Reform. cap.* 18.

A decretis super reddenda ratione administrationis gestae Sede Vacante.

§. 35. Item a Mandatis, seu Decretis cogentibus Oeconomos, Vicarios Capitulares, ad reddendam rationem Administrationis per eos gestae Sede Episcopali vacante, juxta praescriptum Sacri Concilii *sess.* 24. *de Reform. cap.* 16.

A Censuris earumque absolutionibus.

§. 36. Item a comminatione excommunicationis a Jure latae, et a Sententia excommunicationis latae ab homine, suspensionis, et interdicti, nisi appellatio fuerit interposita ex capite nullitatis: Et e converso a Sententia absolutionis ab eisdem Censuris Ecclesiasticis.

Ab executione eorum omnium, quorum executio Ordinario est demandata.

§. 37. Et generaliter ab exequutione aliorum quorumcumque Decretorum dicti Sacri Concilii Tridentini, Episcopis, atque Ordinariis locorum demandata ab ipso Concilio, et in Constitutione fel. rec. Pii Papae IV. quae incipit: *Benedictus Deus.*

In omnibus praemissis appellatio suspensiva concedi prohibetur.

§. 38. Volumus, praecipimus, et mandamus, quod ab Archiepiscopis, Patriarchis, seu Primatibus, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostris et Sedis Apostolicae Nunciis, vel de latere Legatis, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, atque etiam Camerae nostrae generali Auditore, Signaturae Justitiae

Praefecto, caeterisque Judicibus Romanae Curiae, eorumque Vicariis, et officialibus, Citationes generales, vel speciales cum Commissione inserta, Monitoria, et alia hujusmodi cum Inhibitione, per quam exequutio Decretorum, Mandatorum, et Provisionum hujusmodi retardetur, suspendatur, aut impediatur, minime concedantur, et quatenus nunc, aut imposterum concessa fuerint, nullatenus inhibeant, atque ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis impune sperni possint; quacumque Consuetudine etiam immemorabili, vel quovis Privilegio, aut stylo concedendi Inhibitiones in Causis praedictis, tametsi temporarias, penitus exclusis. Nos enim Citatione, et Monitoria, aliter quam ut praefertur, concessa, vel imposterum concedenda, nulla, atque irrita declaramus, et pro nullis, atque irritis haberi volumus, et mandamus: Decernentes, quod adversus Decreta, Mandata, et Provisiones ejusmodi, quas, vel quae ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis fieri, vel capi contigerit in Causis, et negotiis praedictis, vel simplex dumtaxat, et extrajudicialis Recursus per viam supplicis libelli, ad Nos, et Successores nostros Romanos Pontifices, vel respective, et juxta Causarum naturam, et qualitatem, Appellatio ad quos de Jure, in solo devolutivo, et sine retardatione, vel praejudicio legitimae exequutionis, recipi, et admitti possit.

Concessam vero non inhibere statuitur; cum Decreto irritanti.

Permittitur solum recursus, et appellatio in devolutivo.

§. 39. Quoniam vero in hisce ipsis negotiis, et Causis, in quibus Inhibitiones Canonicam exequutionem impedientes, aut suspendentes, concedi non debent, dari possunt casus, qui per ipsum Sacrum Concilium Tridentinum, vel juxta ejus Mentem, per Apostolicas Constitutiones, et Sacrarum Congregationum declarationes, aut communem Doctorum Sententiam, a praefata generali regula de non concedendis Inhibitionibus, eisque posthabendis, excipiuntur, quique ut plurimum non aliter, quam prudenti Judicis arbitrio secundum particulares Facti circumstantias aestimari possunt: Hinc Nos, ne sub ejusmodi praetextu, Inhibitiones, ut supra prohibitae, vulgo et sine ullo delectu etiam in Casibus non exceptis concedantur: Statuimus, et mandamus, quod in dictis Causis, et negotiis superius expressis, Metropolitani, Patriarchae, Primates, aliique Judices praedicti, et praesertim Camerae nostrae generalis Auditor, ejusque Locumtenentes, et Signaturae Justitiae Praefectus, ejusque Auditor, ad quos in contingenti casu pro obtinenda Inhibitione recursum haberi contigerit, etiamsi asseratur, casum illum a Sacro Concilio, vel Apostolicis Constitutionibus, quacumque de Causa exceptum esse: Nihilominus literas Citatorias, vel Monitorias cum Inhibitione hujusmodi non concedant, nisi prius ex facti circumstantiis, in supplici libello a Parte recurrente clare ac dilucide exponendis, et cum aliquo documento semiplene saltem verificandis, eisdem summarie apparuerit, casum illum esse de exceptis, et propterea Episcopo, vel Ordinario Loci inhibendum esse, ne ad ulteriora procedat; Tunc enim, et non alias, et postquam ipsi Judices, quorum conscientiam hac in parte oneramus, super dicto supplici libello manu sua rescripserint, quod Inhibitio concedi potest, libellusque cum rescripto ejusmodi in Actis productus fuerit, diligenter ibidem custodiendus, et asservandus, liceat eorum Notariis, sive Actuariis literas Citatorias cum dicta Inhibitione expedire, et Parti recurrenti tradere, Ita tamen, ut in earum calce expresse adjiciatur sequens clausula; *Nos enim, attentis Juribus, et supplici libello Nobis praesentatis, atque in Actis exhibitis, sic, ut praefertur, inhibendum esse, speciali Rescripto mandavimus*. Alias literae ejusmodi sine tali clausula nullam vim inhibendi habeant in casibus praedictis.

Excipiuntur casus particulares a Judice superiore expendendi.

In quibus poterit admittere appellationem in suspensivo, sub certa forma hic praescripta.

§. 40. Et nihilominus si Notarii, sine dicto speciali Rescripto super supplici libello, aut sine productione illius in actis, aut sine praedicta clausula, Citationes ullas, aut Monitoria cum inhibitione, sub quocumque praetextu, seu colore, expedire, ac tradere praesumpserint, etiamsi illae, aut illa a Judice subscripta fuerint, poenam infamiae, et perpetuae inhabilitatis, ad Officium Notarii in Causis Ecclesiasticis exercendum, et quoad illos Camerae Nostrae generalis Auditoris, aut aliorum Romanae Curiae Judicum superius expressorum, etiam quinquaginta ducatorum auri de Camera, pro una medietate Camerae Nostrae Apostolicae, et pro alia ipsi Parti recurrenti, et in causa interesse habenti, sin minus alicui ex Locis Piis, arbitrio Nostro, Nostrorumque Successorum destinando, applicandam, ipso facto incurrant.

Decernuntur poenae in Notarios aliter se gerentes.

§. 41. Ad haec, similiter inhaerentes dispositioni ejusdem Sacri Concilii *sess. 7. de Re-*

Clerici Saeculares, et Regulares

exempti, in causis mercedum et miserabilium personarum, Judicem vero non habentes in omnibus subjiciuntur, Ordinariis.

form. cap. 14., *et sess.* 14. *cap.* 5., necnon etiam decreto Piae mem. Benedicti XIII. hac in re promulgato inter additiones ad decreta Urbani Papae VIII. in appendice ad Concilium Romanum, volumus, et mandamus, quod Clerici Saeculares, aut Regulares extra Monasterium degentes, quomodolibet exempti, in Civilibus Causis Mercedum, et miserabilium Personarum, etiamsi certum Judicem a Sede Apostolica deputatum in partibus habeant: In aliis vero, si ipsum Judicem non habuerint, coram Locorum Ordinariis, tamquam ab ipsa Sede delegatis, conveniri in prima instantia, et Jure modio ad solvendum debitum cogi possint.

Causae omnes in prima instantia, exceptis Privilegiatis, ab Ordinariis cognoscantur, nec avocari possunt.

§. 42. Quo vero ad Personas non exemptas, inhaerendo similiter dispositioni ejusdem Sacri Concilii *sess.* 13. *de Reform. cap.* 1. *et sess.* 22. *cap.* 7., *et sess.* 24. *cap.* 20. necnon supradictis Decretis generalibus Congregationis Episcoporum editis anno MDC, cum novissimis additionibus, seu declarationibus Piae mem. Benedicti XIII. in Appendice Concilii Romani; Volumus, statuimus, et mandamus, quod Causae omnes, tam Civiles, quam Criminales, ad Forum Ecclesiasticum pertinentes, exceptis Privilegiatis, quae ex eodem Concilio, vel alias juxta Canonicas Sanctiones apud Nos, et Sedem Apostolicam tractari possunt, aut debent, coram Ordinariis Locorum dumtaxat, in prima Instantia cognoscantur, neque a Metropolitanis, Patriarchis, aut Primatibus, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostris et Sedis Apostolicae Nuntiis, vel de latere Legatis, aut Camerae Nostrae generali Auditore, et caeteris quibuslibet Curiae nostrae Judicibus ad se avocari, vel aliis committi possint, nisi per viam legitimae appellationis, et in casibus ut supra non prohibitis, ad ipsorum Tribunalia deferantur.

Judex AD QUEM non procedat, nisi constito de appellatione legitime interposita, et in casibus a jure permissis.

§. 43. Appellationes autem non recipiantur, neque inhibitiones vigore illarum concedantur, nisi prius constiterit, quod nedum per legitimam Personam, et intra legitima tempora vere appellatum fuerit; Sed etiam, quod appellatum fuerit a Sententia definitiva, vel habente vim definitivae, aut a gravamine quod per definitivam Sententiam reparari non possit: Idque per publica Documenta, quae realiter in Actis exhibeantur; Tunc enim, et non antea, Judici, ad quem appellatum fuerit, in Causa se intromittere, citationes, et inhibitiones concedere liceat; dummodo tamen concedantur cum inscriptione tenoris Sententiae, aut Decreti definitivi, seu vim definitivae habentis, vel damnum per definitivam irreparabile inferentis; Alias citationes, inhibitiones, Processus, et inde sequuta quaecumque, sint ipso Jure nulla, atque impune sperni possint.

Quid faciendum, denegato Instrumento Decreti, vel sententiae, a qua appellatum fuerit.

§. 44. Quod si appellans asserat, Sententiae, aut Decreti Exemplum authenticum, culpa Judicis *a quo*, vel Notarii, sive Actuarii, habere non posse, tunc saltem copiam simplicem Sententiae, seu Decreti, in Actis producere teneatur, ejusque tenori, in literis Inhibitorialibus inserto adjiciendo erit, prout adjici volumus, et mandamus, in earum corpore expressa conditio: *Quatenus tamen tenor insertus vere, et in substantialibus cum Originali concordet, eodemque Originali praesentes literae sint in tempore posteriores, alioquin nullae, et irritae censeantur:* Et si secus factum fuerit, inhibitiones aliter concessae nullatenus afficiant, et Notarii, sive Actuarii, qui illas expediverint, incidant in poenas superius expressas.

Gravamen quoque legitime probandum.

§. 45. Cum vero a gravamine, quod per definitivam reparari nequit, appellatum fuerit, si quidem res sit de carceratione jam sequuta cum Mandato verbali, non aliter expediri poterunt Inhibitiones vigore Appellationis, quam constito prius de ipsa carceratione per depositionem saltem duorum Testium. Interim tamen Appellans in eodem, quo reperitur, carcere permanebit, donec aliter ser. ser. judicatum fuerit. Ubi vero agatur de censuris jam prolatis, vel de comminatione Carcerationis, Torturae, aut Censurarum, observetur omnino dispositio dictorum Decretorum Congregationis Episcoporum sub rec. mem. Clemente VIII., juxta additiones, et declarationes piae mem. Benedicti XIII.

Citationes ad comparendum vel pro ad eunda Signatura Justitiae, non suspendunt processum ad ulteriora.

§. 46. Ulterius in praedictis Causis in prima Instantia pendentibus, vel aliis superius expressis, in quibus non admittitur appellatio in suspensivo, Citationes, quae expediri solent coram Cardinali Signaturae Justitiae Praefecto, vel ad effectum comparendi, vel pro adeundo eamdem Signaturam, tametsi ab ejus Auditore subscriptas, vim inhibendi nullatenus sortiri posse volumus, easque ad praedictos alios dumtaxat effectus, comparendi scilicet, vel adeundi Signaturam, expeditas censeri, non autem ad retardandam exequutionem, vel suspendendum processum ad ulteriora.

§. 47. Denique quoad Causas privilegiatas

In causis privilegiatis, Monitoria coram A. C. de more expediantur.

quae, ut praefertur, in prima etiam Instantia apud Nos, et Sedem Apostolicam tractari possunt, nihil ex antiquo mutandum esse volumus, sed Monitoria in illis coram Camerae nostrae generali Auditore, vel ejus Locumtenentibus, prout hactenus laudabiliter observatum est, expedienda esse, juxta praescriptum Apostolicarum Constitutionum, et praesertim fel. rec. Pauli V. Praedecessoris Nostri in Constitutione, quae incipit: *Universi*; necnon praedictarum additionum, et declarationum Benedicti XIII., exceptis tamen Monitoriis intimandis ultra Montes; in quibus ad evitanda scandala, et litigantium incommoda, volumus omnino renovari, et observari stylum, qui olim in eo Tribunali vigebat, idest, quod ad ejusmodi Monitoriorum expeditionem non aliter procedatur, quam oblato prius ipsi Auditori, vel aliter, alteri ex ejus Locumtenentibus, coram quo Monitorium expediendum erit, supplici Libello universam Facti speciem clare, et dilucide continentes, et praevio etiam ejusdem Judicis rescripto, quod Monitorium expediri possit, penes Causae Notarium, vel Actuarium, diligenter custodiendo. Et si aliter, quam praefertur, et absque dicto supplici libello, ac speciali Judicis rescripto, dicta Monitoria ultra Montes intimanda expedita fuerint, Notarius, sive Actuarius, et Substitutus, qui illa expediverit, ipso facto incidant in poenas superius expressas.

Sed in causis ultra Montes adest speciale Judicis rescriptum.

Admonitio ad Judices pro praemissorum executione.

§. 48. Omnia, et singula hactenus a Nobis disposita ad rectam Judiciorum methodum restituendam, eo impensius ab omnibus exacte custodiri, et observari mandamus, quo clarius constat, hac nostra Constitutione non novas ferri, sed antiquas instaurari leges, provide, sapienterque institutas, et temporum injuria, ac hominum fraude obsoletas, et novo Pontificiae auctoritatis praesidio communiri ordinem procedendi in Causis, jamdiu praescriptum Superioribus, et Inferioribus Tribunalibus a Sacra Tridentina Synodo, Congregationum Decretis, et Praedecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum Constitutionibus, aliisque Ordinationibus Apostolicis. Ideoque si ipsi Judices, omni semoto, ut par est, humanae cupiditatis affectu, prae oculis solum habuerint, quae tam maturo, tamque saluberrimo sunt constituta et ordinata consilio, facile eorum quilibet agnoscet, quae sui, et quae alieni Ministerii partes esse debeant in admittendis, ac respective rejiciendis Causarum Appellationibus, et Inhibitionibus: atque ita fiet, ut non solum unicuique in suo ordine debita Jurisdictionis, et auctoritatis praerogativa servetur; sed etiam ut, extinctis prorsus, ac radicitus avulsis omnium contentionum, et discordiarum seminibus, mutuo charitatis vinculo Tribunalia socientur, et inter illa recte agendi disciplina Christiano Populo utilis, et necessaria restituatur.

Actorum visitatio, et examen inducitur.

§. 49. Demum ut, exemplo Nostro, omnes praemissorum executioni caute, et pro viribus incumbant, et ut praesertim Notariis, Tabellionibus, et eorum Actuariis, et Substitutis omnibus contraveniendi ansa praecidatur, volumus, et expresse mandamus, Processus, et Acta Causarum in Nostra Romana Curia coram quovis Judice pendentium, ac Inhibitiones, Appellationes, Monitoria, aliasque Citatoriales, et Inhibitoriales literas, quas ab iisdem Notariis, eorumque Substitutis, scientibus, vel insciis Judicibus, vel alias quomodolibet in posterum expediri contigerit, sedulo cognosci, et examinari per fide dignas Personas a Nobis opportune deputandas, quae si deprehenderint, easdem Inhibitiones contra hujus Constitutiones formam, et ad subterfugienda Ordinariorum, et Episcoporum judicia, quaesito gravaminis colore, fuisse perperam concessas, et expeditas, in eosdem Notarios, et Substitutos canonicis poenis, aliisque a Nobis supra expressis, severe pro modo culpae animadvertant.

Clausulae, et Decreta consueta irritantia.

§. 50. Decernentes has praesentes literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore; suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtineri, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari; Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinales, etiam de latere Legatos, et ejusdem Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes opportunae.

§. 51. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, ac usibus, et stylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, et literis Apostolicis, praefatis, aliisque quibuslibet Judicibus, Curiis, Tribunalibus, et Personis, etiam quantumvis sublimibus, et specialissima mentione dignis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, et alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, et quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis praecepium, ejusque effectus.

§. 52. Ut autem eaedem praesentes literae ad omnium notitiam facilius deveniat, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiae Lateranensis, et Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Florae de Urbe, ut moris est, affigi, et publicari, sicque publicatas, et affixas omnes, et singulos, quos illas concernunt, perinde arctare, ac afficere, ac si unicuique eorum nominatim, et personaliter intimatæ fuissent: ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu tamen alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Exemplis auctoritas tribuitur.

Sanctio Constitutionis.

§. 53. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, admonitionis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

Visa de Curia

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 18. *Aprilis ejusdem Anni*

REVOCATIO. XLIX.

Peculiaris Statuti Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, quo ipsis vetitum erat, ne Confessariis extra proprium Ordinem umquam confiteri possent.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dispensationes ab hujusmodi statutis alias petitae, et concessae fuerunt.

Quod communi auctoritatis juri innixum in Religiosis Familiis, etiam per peculiares Generalium Comitiorum sanctiones in aliquibus Ordinibus praeceptum statutumque est, ut nimirum Alumni cujuslibet Instituti peccata sua non nisi ejusdem dumtaxat Religionis Confessariis, quibus, utpote omnium rerum in ipsa Religione servandarum cavendarumve notitia

instructis, facilius est pro culpis salutare adhibere remedium, confiteri teneantur: illud, etsi aliquo pacto tamquam necessarium, et laudabile, ac propterea ab Apostolica hac Sancta Sede fortasse alias confirmatum, etiamnum servatur, ea tamen secum afferre incommoda, propter quae non sine aut conscientiae angore, aut populorum offensione, adimpleri posse, alias nonnulli Fratrum praesertim Ordinum Praedicatorum, Minorum Sancti Francisci, aliorumque Superiores serio cogitantes, super hujusmodi Statutis Ordinum suorum dispensationem ab eadem Apostolica Sede, sibi impertiendam curarunt.

Rationes dispensandi.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, in Ordine Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, idem quoque Statutum a Diffinitorio generali jamdudum editum, et in pluribus Capitulis generalibus dicti Ordinis comprobatum ea, qua decet, observantia viget, atque exigitur; ut nemo Frater expresse professus Ordinis præfati, sive Presbyter, sive Laicus fuerit, sive iter agens, sive alicubi quocumque pacto de suorum Superiorum tamen licentia commorans, etiamsi ad prædicandum Verbum Dei, tam Adventus, quam Quadragesimæ temporibus, et ad Sacras Missiones quoque perrexerit, nemini, nisi sui Ordinis Fratris Confessario, per suum Superiorem ad Confessiones audiendas approbato, peccata sua confiteri, ab eoque Sacramentalem Absolutionem obtinere licite, et valide possit.

Ratione dispensandi.

§. 2. Hinc est, quod Nos, qui licet ejusdem Ordinis Alumnos, propter severioris disciplinae cultum, summam animi demissionem, arctissimam paupertatem, et insignem in pietate, doctrinis, disciplinisque laudem, plurimi facere pergimus, et paternae benignitatis testimoniis complectimur; tamen scientes, de mundano pulvere religiosa etiam corda sordescere, nec ad susceptum religiosae vitae institutum proficere, quin imo plurimum obesse, ut iidem Alumni, ac praecipue praedicationi Verbi Dei sacrisque Missionibus addicti, a suis Conventibus, quacumque de legitima causa, et longe, et diu absentes, ob Confessariis defectum, vel a faciendo Sacro, aut Sanctissimo Eucharistiae Sacramento percipiendo, non sine populorum, quibuscum interea temporis conversantur, scandalo abstineant, vel ad Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrandum, aut Angelorum panem sumendum, ne scandalum oboriatur, cum conscientiae, angore accedant; hisce malis opportunum apostolicae providentiae nostrae remedium afferre cupientes; motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, ac praevia cujuscumque Statuti, seu Decreti, ut praemittitur, a generali Diffinitorio editi, et per generalia dicti Ordinis Capitula approbati, etiam ab Apostolica Sede praefata confirmati, revocatione; tenore praesentium statuimus, decernimus, et mandamus, ut quilibet ex Fratribus dicti Ordinis, sive in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus, cujuscumque status, gradus, dignitatis, et conditionis, sive Laicus, seu Conversus fuerit, qui de Superiorum suorum licentia, quacumque de legitima causa, titulo, et occasione, sive praedicandi Verbum Dei quocumque tempore, sive sacras Missiones peragendi, sive iter agendi, et alicubi commorandi, ubi nullus Conventus, seu Hospitium, nullusque Frater dicti Ordinis Confessarius reperitur, libere, et licite possit, ac valeat quemlibet Presbyterum Secularem ab Ordinario Loci, vel Regularem a suo Superiore Regulari ad Sacramentales Confessiones excipiendas approbatum adire, eique peccata sua confiteri, atque ab ipso obtinere sacramentalem absolutionem, etiam quoad casus, per Constitutiones, et Statuta Regularia dicti Ordinis reservatos, incursasque proinde censuras, recepta salutari poenitentia, praestitaque obligatione se statim, quoad ipsi permissum fuerit, coram suo Regulari Superiore praesentandi, ac de novo super casibus, et censuris hujusmodi absolutionem impetrandi.

Conceditur Indultum confitendi extraneis Confessariis deficiente Confessario approbato sui Ordinis.

Etiam quoad absolutionem a casibus reservatis, sub conditione etc.

§. 3. Decernentes easdem praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, et illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari: sicque in praemissis, per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, ac quosvis alios quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si se-

Clausulae, et derogationes.

cus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis in contrarium praemissorum, quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro pleno, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum fides. §. 4. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in Judicio, quam extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XXX. mensis Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 30. Martii 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

XLIX.* BENEDICTUS PAPA XIV.

Reverendissimo Cardinal Pompeo Aldrovadi nostro Pro-Datario. Essendoci Noi riservati nella nostra Costituzione in Data delli 25. di Febraro del corrente anno mille settecento quarantadue, che incomincia — Ad Apostolicae Servitutis nostrae Ministerium — di più chiaramente esporre, e dilucidare, alcune cose praticate sin' ad ora nelle Lettere Apostoliche delle Dispense Matrimoniali, che sogliono porre in agitazione, ed ingombrare di scrupoli l'animi delli Essecutori di dette Lettere; Ad effetto, che tolta per mezzo di tale dichiarazione ogni dubbiezza, e provate avanti di essi con una loro moral certezza, le cause in detto Dispense addotte possino con tutta la quiete delle Coscienze loro passarne alla dovuta esecuzione; Et essendoci stato rapresentato, anzi che dimostrato, venire principalmente cagionate simili agitazioni, scrupoli, o dubbiezze ne' suddetti Essecutori dalla clausula — Et Oratoribus vitae periculum immineret — quale (secondo ne viene riferito) suol porsi nelle Lettere Apostoliche delle Dispense Matrimoniali sopra l' impedimenti di Primo grado d' Affinità, e di pubblica Onestà proveniente ex Matrimonio rato, et non consumato, di Primo, o Secondo, di Primo, e Terzo, e di Secondo in linea uguale di Consanguinità, d' Affinità, e di publica Onestà proveniente come sopra, e della Cognazione Spirituale inter levantem, et levatum; che ottengonsi da' poveri Oratori colle cause di commercio carnale tra essi seguito, o della conversazione sospetta di simile commercio insieme avuta, denominate in forma pauperum. Rendendosi detta clausula il più delle volte quasi impossibile, o almeno difficilissima a verificarsi, il che opera che da alcuni più cauti, ed esatti Essecutori si ricusi non senza scandali, o grave pregiudizio della fama, e forse anche dell' Anima della Donna, l' Essecuzione di simili Dispense; Et ad altri meno cauti, ed esatti, ed indotti forse da una falsa voce, che detta clausola sia una mera formalità porgo occasione di facilitare oltre il dovere, passandone all' essecuzione, senza, che quella resti, ne pure con qualche probabilità verificata; Quindi è, che desiderando noi di ovviare per quanto è possibile a simili inconvenienti abbiamo disposto di togliere da dette lettere, e modificare respettivamente nelle medesime ciò che puole essere causa, e che dà occasione di non servarsi nell' essecuzione di esse la dovuta, e da noi sommamente bramata esattezza, diligenza, e puntualità; Distinguendo adunque il modo di concepire le Lettere Apostoliche per suddette Dispense del secondo grado uguale di Consanguinità, d' Affinità, di pubblica Onestà proveniente come sopra, dalle altre, che si concedono dalla Santa Sede nella suddetta forma sovra li gradi più prossimi, ed altri Impedienti sopra riferiti; Per quello appartiene alle dette Dispense in secondo grado uguale siccome ben riconosciamo, che le altre clausole solite porsi nelle medesime, contengono in se cause, o motivi sufficienti per dispensare nel suddetto secondo grado, ancorchè non vi concorra quella dell' Imminente pericolo della vita de' Dispensandi; Vi participiamo essere nostra volontà, che in avvenire possino, o debbano le suppliche delle suddette Dispense Matrimoniali sopra il secondo grado uguale solamente rilasciarsi, e spedirsi

anche senza detta clausola del pericolo della vita, ma debba questa lasciarvisi modificata però nella maniera, che in appresso additeremo quando li Spedizionieri ad insinuazione dei Supplicanti ve l'abbiano espressamente apposta, restando per altro in esse suppliche ferme, et intatte, e nella loro pristina forma, e vigore le altre clausole solite porsi nelle medesime; Per le altre poi Dispense risguardanti li detti gradi più prossimi, et impedimenti più stretti già sopra riferiti, avendo Noi riconosciuto, essere stato sempre da' nostri Predecessori Pontefici con maggior difficoltà sopra questi, che sopra il suddetto grado secondo grado uguale dispensato, nostra precisa volontà è, che nelle Lettere Apostoliche di esse resti ferma detta clausola, come altresì tutte le altre, che si è sino ad ora praticato di porvici, con doversi solamente quella modificare, aggiungendovi l'Avverbio — Verisimiliter — Nel modo seguente — Et oratoribus Vitae periculum verisimiliter immineret — Con che verrà a rendersene più facile la verificazione, e resteranno gli Esecutori liberi da que' scrupoli, che venivangli tal volta cagionati dalli troppo stretti termini, coi quali era detta clausola concepita; vogliamo ciò non ostante, che dandosi qualche particolar caso, nel quale non sovrastasse a Dispensandi il suddetto pericolo della vita; ma concorresse bensì, oltre li soliti qualche particolar motivo, e causa per cui Noi, o li nostri successori a' quali dovrà farsene fedele relazione, ci movessimo alla concessione di alcune di dette Dispense sopra li detti gradi, ed impedimenti più stretti si possa commettere la suddetta clausola, e senza questa rilasciarsene, e spedirsene la Supplica, nella quale però dovrà esprimersi quella particolar causa, e motivo, che avrà indotti noi, e li nostri Successori a concedere detta Dispensa senza detta Causa del pericolo di vita. Potrete per tanto communicare le presenti nostre disposizioni, e volontà al Revisore delle Dispense Matrimoniali, et ad ogn' altro, che stimerete necessario, e conveniente con dargli gl' ordini opportuni, ad effetto siano quelle con la dovuta esattezza, e puntualità eseguite ed osservate, mentre così abbiamo disposto, e vogliamo, e comandiamo, che si pratichi, e s'osservi, in avvenire sempre, ed in perpetuo, non ostante qualunque pratica, osservanza, ordine, ò decreto da uostri Predecessori Pontefici, o di loro espresso comando emanati, che possino essere contrarii, ed ostare alla presenti nostre disposizioni, volontà, o comando; Dato dal nostro Palazzo Quirinale questo di 30. Marzo 1742. Dat. die 30 Martii 1742.

BENEDICTUS PP. XIV.

BEATIFICATIO I.

Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

In virtutibus, rebusque a Servo Dei Camillo de Lellis Congregat. Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatore ad Divini honoris Cultum promovendum, augendumque, et ad opportuna procurandae animarum Cristifidelium saluti commoda, ac remedia comparanda praeclare gestis, in quibus magnificata est dextera Excelsi, et amplissime triumphavit virtus Spiritus Sancti, divina ipsius misericordiarum Patris, qui mirabilis est in Servis suis, opera revelare, et confiteri, non solum honorificum, sed in hac potissimum aspera temporum conditione salutare etiam, ac necessarium esse ducimus, ut ut universi Christifideles benignitatem Dei nostri, et divitias bonitatis ejus praedicantes, nova, atque uberrima habeant ad imitationem exempla, et ipse Servus Dei meritis honoribus mactatus in terris, certa e Coelis patrocinio suo in diebus nostris impetret perpetuae inter Christianos Principes pacis, communis Populorum tranquillitatis, et aeternae salutis auspicia, atque praesidia. Proemium.

§. 1. Erraverat ille quidem a semita, quam tenuerant Servi Dei, qua iter ad Coelestem Patriam intenditur, et ipsum fore persecuturum capta quaedam in nativitate auguria addicebant; sed peculiari miserentis Dei providentia in viam rectam, in solemni die Purificationi Beatae Virginis Mariae Immaculatae sacra, revocatum, adeo replevit spiritus timoris Domini, spiritus consilii, et fortitudinis, ut ejusdem amoris igne accensus, amare fleverit; Summarium virtutum, et meritorum Beati Viri.

atque arduum christianae poenitentiae, et perfectionis stadium ingressus, curriculum omnium virtutum, relicto aliis, atque sui praesertim Instituti Alumnis ad praeeuntem impigre sectandum incitamento, confecerit; inde a bonorum omnium largitore Deo immortalis beatitudinis bravium accepisse, nullus ambigendi sit locus. Quamobrem nihil ad supremum, gravissimumque Apostolicae servitutis, in Catholicae Ecclesiae procuratione, imbecillitatis nostrae per ineffabilem Divinae bonitatis abundantiam demandatum ministerium rite sancteque obeundum intelligimus esse aptius, aut magis idoneum, quam ut quantum Nobis ex Alto conceditur, ejusdem Servi Dei Camilli de Republica Christiana, atque hac Alma Urbe nostra, in qua maxime luculentissima suarum virtutum praesetulit specimina, et mortali vitae finem imposuit, benemerentissimi, cultum, et venerationem, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicae Ecclesiae decus, et Christiani populi utilitatem, promoveamus.

Ordo in ejus causa servatus

§. 2. Cum itaque, maturo, diligenterque discussis, atque perpensis per Congregationem Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositum, Processibus de Apostolicae Sedis licentia confectis, super vitae sanctitate, et virtutibus, tam Theologicis, quam Moralibus in gradu heroico, quibus eumdem Servum Dei Camillum de Lellis multipliciter claruisse, necnon miraculis, quae ad ejus intercessionem, et ad manifestandam hominibus ipsius sanctitatem, a Deo patrata fuisse asserebatur, eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam Consultorum suffragiis, uno spiritu, unaque voce censuerit, posse, quandocumque Nobis videretur praedictum Servum Dei Beatum declarari, cum consuetis indultis: Hinc est, quod Nos piis, atque enixis antedictae Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, jamdudum saepius perrectis supplicationibus, quibus olim suas, et cl. mem. Hispaniarum Reges Catholici, tum Philippus III., tum Philippus IV. ad fel. rec. Paulum Papam V., Gregorium PP. XV., et Alexandrum PP. VII. Praedecessores nostros, et utriusque sexus Principes, ac Duces, necnon Nobiles Viri Electi Civitatis Neapolitanae, aliique ex Ordine Ecclesiastico preces, et vota conjunxerant, Nobis nuper iterum porrectis, benigne inclinati, de supradictae Congregationis consilio, et assensu, auctoritate apostolica, tenore praesentium indulgemus, ut idem Servus Dei Camillus de Lellis, in posterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, et Reliquiae venerationi fidelium (non tamen in processionibus circumferendae) exponantur: Imagines quoque radiis, seu splendoribus exornentur; ac de eo quotannis die XV. mensis Julii recitetur Officium, et Missa de Communi Confessoris non Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata juxta Rubricas Breviarii, et Missalis Romani. Porro recitationem Officii, et Missae celebrationem hujusmodi, fieri concedimus dumtaxat in universa Congregatione eorumdem Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, et in civitate, ac Dioecesi Theatina, ubi natus, ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus, tam Secularibus, quam Regularibus, qui ad Horas Canonicas tenentur, et quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus Festum peragetur, confluentibus. Praeterea primo duntaxat anno, a datis hisce literis, et quoad Indias, a die, quo eaedem literae illuc pervenerint, inchoando, in Ecclesiis Congregationis, Civitatis, et Dioecesis antedictae, solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei, cum Officio, et Missa, sub ritu duplici majori, die ab Ordinariis respective constituta, postquam in Basilica nostra Sancti Petri in Vaticano celebrata fuerint eadem solemnia Dominica Secunda post Pascha Resurrectionis Domini Nostri Jesu Christi currentis anni MDCCXLII., pariter celebrandi facimus potestatem.

Preces Sanctae Sed. porrectae pro ejus Beatificatione.

Eidem Beati nomen, et honores decernuntur.

Clausulae.

§. 3. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac Decretis de non cultu editis, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu Secretarii dictae Congregationis Cardinalium subscriptis, et sigillo Praefecti ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus fides ab omnibus, et ubique, tam in judicio, quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 7 Aprilis 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

I.I.

LITTERÆ

Canonizationis Beatae Elisabethae Lusitanorum Reginae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei.

Ad perpetuam rei memoriam.

Rationi congruit, et convenit aequitati, ut ea, quae Romani Pontificis provida deliberatione, ac Venerabilium Fratrum suorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum tunc in Romana Curia commorantium unanimi consilio, decreta, definita, et statuta fuerunt, licet, ipsius superveniente obitu, Literae Apostolicae desuper confectae non fuerint, suum debitum consequantur effectum.

Exordium. §. 1. Gaudeat in Domino, et in donis gratiae suae glorietur felix Lusitaniae Regnum; sed laudent alii Coeli illius temperiem, amaenas Tagi ripas, divitias ex toto Orbe navibus eo illatas, et congestas, nobilitatem Urbium, hominum ingenium, et solertiam, et in remotissimis Terrarum Orbis regionibus detegendis, subjiciendisque felicitatem. Una est, quae praecipuam ex sacerdotali ore laudem meretur, et quam in Sancta Dei Ecclesia merito extolli, et praedicari debet, suorum scilicet Regum pietas, et religio. Haec enim Lusitanum Regnum fundavit, haec ampliavit, haec ad summam gloriae, et laudis magnitudinem evexit, haec in ea amplitudine, qua nunc floret, servat, et custodit. Nam Princeps ille, et genere, et virtute clarus Henricus, qui Lusitaniae Regni decus, ac gloriam, barbararum gentium incursu, ac veluti inundatione afflictam erexit, atque instauravit, cum in Hispaniae adversus Mauros Alphonso Sexto strenuam navasset operam, et Theresiam ejus filiam in Uxorem, ut Lusitaniae partem in dotem, et praemium virtutis accepisset, eam statim, et ereptis e Maurorum potestate aliis oppidis, plurimum auxit. Postea quam vero e Hierosolymitana expeditione, quam pietatis, et Religionis studio susceperat, reversus est, nunquam bello contra Mauros abstinuit. Nam quinque supra viginti de Mauris reportatis victoriis, multisque de manubiis, ac spoliis hostium, Templis, ac Coenobiis erectis, ad Astoricam, quam obsidebat, in armis, prout Fidei propugnatorem decebat, ultimum diem obiit. Nec ejus filius Alphonsus tanto Patre inferior fuit: Testes sunt Leiria Urbs munitissima Mauris erepta, Scalabis inexpugnabile Oppidum in potestatem redactum, Olyssippo expugnata, innumerabiles Maurorum, et Barbarorum copiae pauco militum numero pluries disjectae, unus, et triginta Barbarorum Reges armis devicti. Siquidem nunquam a persequendis bello Crucis hostibus terra marique cessavit, donec eliminata e Lusitaniae finibus Mahumetana superstitione, Catholica Religio a pluribus annis exul, veluti triumphans in propriam sedem reduceretur: Cujus non minus virtus in bello, quam pietas in pace resplenduit. Nam egregio pietatis documento, cum ex acie domum redibat, in Monasterium Sanctae Crucis se recipere, ibique cum Religiosis Viris Chorum adire, orare, psallere, sacrisque mysteriis adesse solitum fuisse traditur. Difficilis quidem res esset, si quis Lusitanorum Principum, qui Henrico, et Alphonso successerunt, fortiter, ac pie gesta persequi, et praestita ab eis in Catholicam Religionem officia recensere vellet. Innumera enim non solum in vicinia, sed in remotissimis partibus, adversus Mauros, Turcas, Saracenos, Idololatras, bella pro Religione suscepta, relatae victoriae, parta pietatis trophaea. Ingentes classes adversus Christianorum hostes maximo sumptu paratas, et omni re instructas in ultimas, et prorsus ignotas Orbis regiones missas, quis ignorat? Et antiqua Lusitanorum Regum virtutis exempla adversus Christiani nominis inimicos renovata nostra memoria vidimus, et contra ferales Turcarum debacchantium impetus, praesens in Lusitanorum Regum pietate Roma, et Italia sensit auxilium. Sed Christianum nomen non solum armis, opibus, et sanguine suo Lusitani Reges tutati sunt; verum etiam longe lateque studio, cura, ac solicitudine propagarunt; ut hanc unam egregiam laudem propriam sibi facere velle visi sint, Evangelium Christi Domini disseminare, Catholicae Fidei lucem diffundere, superstitiosos cultus abolere, Crucis vexillum in longe dissitas, et nunquam ab aliis aditas regiones inferre. Nam eorum opera ora Punica arcibus occupata, Mari Atlantico emenso, Insulisque per illud sparsis, totaque ulteriore Lybia qua mari lustrata, qua terra penetrata, Arsinario Promontorio, Guinea, Zan-

guebaria, et Promontoriis intra, et sub Æquatore constitutis, et ultra ad Cancri tropicum utrsque Æthiopia, Insulisque vastis, Persici, et Arabici freti sinibus pervasis, qua Asia ab Africa disjungitur, barbaris atque efferis Nationibus venerandum Christi nomen, ac salutaris Evangelii doctrina annunciata est. Insuper India, quam late intra Indum, et Gangem protenditur, transmissa, in Auream Chersonesum, et Sumatram, plurimasque immensis illius Archipelagi insulas, ad Moluccas usque, ultimamque Janopiam, et in Sinicum Imperium, et Tartarico Regno proximas regiones; insuper ad Occidentales Indos cursu deducto, in Phernambucum, Marananiam, caeterasque vastissimae Brasiliae Terras, sacris Ministris, et Verbi Dei Concionatoribus, regio sumptu, et Apostolicae Sedis auctoritate missis, populis babitantibus in Regione umbrae mortis Lusitanorum Regum, aliorumque Catholicorum Principum pietate Lux Evangelicae Fidei affulsit. Profecto admiratione suscipi potius, quam pro meritis laudari in Domino potest munificentia, et Religio Lusitanorum Regum, in large ac splendide protegendis, sublevandisque populis ad Catholicam Veritatem recens adductis, in alendis, ac sustentandis Sacrarum Missionum Ministris, in aedificandis, inter barbaras gentes immortali Deo Templis, in extruendis Religiosorum Virorum Coenobiis, in erigendis, pro erudienda in Catholica Religione, et Ecclesiastica Disciplina juventute, Sacris Ædibus, et Seminariis, aliisque peragendis, quae ad expellendas Mahumethanae impietatis, vel Idololatriae errorem tenebras, et ad diffundendum Christianae veritatis lumen conducebant. Itaque tantis pietatis operibus, et tam praeclare a Lusitanis Regibus in bello, et pace pro Religione gestis, hanc inter caetera amplam mercedem retulit benignissimus Deus, ut in Regia Domo, ac Familia existeret foeminae morum integritate, et vitae sanctitate illustres, quae Deo dilectae, et mundo mirabiles, in Servorum Dei numerum a Catholica Ecclesia adscribi mererentur; ut si Lusitaniae Regnum in terris suorum Regum virtute, et pietate maxime confideret, majus in Coelis in suorum Principum sanctitate, et meritis incolumitatis suae praesidium haberet. Ex hoc numero fuerunt Theresia, Sancia, Mafalda, Johanna: Sed prae omnibus, et Sanctarum operationum laude, et caelestium miraculorum magnitudine emicat Beata Elisabeth Regina, quam fel. rec. Urbanus Papa Octavus Praedecessor Noster pro sua pastorali solicitudine tanquam sanctam, et electam, Dei in universali Ecclesia colendam, et venerandam apostolica auctoritate decrevit. Et Nos, quos in apostolatus ministerio licet immerentes, Divini consilii altitudo succedere voluit, ejus vitam, et res mirabiliter sancteque gestas Christiano Populo considerandas proponimus; ut Principes Foeminae, inter Regales delicias, et mundanos aulae fastus, prae oculis habeant, quam imitentur; omnes vero, ad quam calamitosis hisce temporibus, ut in tanta rerum omnium perturbatione, supplices confugiant: ut quae in in terris contrarias dissidentium Principum voluntates miro gratiae Dei dono in concordiam reducebat, modo in Coelis Beata, precibus apud Deum pro Nobis intercedere velit, quo tanti gravissimorum bellorum motus, armorumque turbines, potentissimae Divinae voluntatis jussu compescantur, et diremptis dissidiis, reconciliatisque inter se discordantium Principium animis, Sancta Dei Ecclesia Regi pacifico, et omnium bonorum Datori gratiarum hymnos, et debitas laudes persolvens, in tranquillitate quiescat, ac pace et concordia filiorum suorum laetetur.

§. 2 Nata est Elisabeth anno a Virginia partu millesimo ducentesimo septuagesimo primo: Pater ei fuit Rex Aragoniae Petrus, Jacobo Rege natus, et Violantia Regis Hungariae filia: Mater Constantia, filia Manfredi Siciliae Regis, et Friderici Secundi Imperatoris neptis. Praeluxit in ea fax illa virtutum, quae cum aetate ipsa adolescens, et in diem magis magisque relucens in hoc saeculo, tanquam in tenebricoso loco, lumine ac splendore suo viam salutis aliis praemonstraret. Recens enim a partu ad Regem Jacobum Avum allata, atque ab eodem ad sextum aetatis annum Christianis moribus imbuta, de ipsa praedicare, ac bene praedicere ille solebat, neptem illam atque alumnam suam, foeminarum omnium optimam, clarissimamque futuram, quae ex Aragoniorum Regum stirpe natae unquam fuissent. Ex humanis erepto Jacobo, sexennis puella reducta in Patris domum, ibi, quam ab Avo didicerat, prosecuta est integerrimae vitae rationem. Pueriles ludos, ornatum corporis, voluptatum delicias, tenera adhuc, et infantili aetate, sed coelo matura, fugiebat: Di-

In lucem edita Elisabeth Avo ejus Jacobo Regi educanda traditur, et futurae Sanctitatis indicia praebet.

vinis precibus, ciborum abstinentiae, Caritatis operibus impense vacabat; ut Pater ipse fuerit solitus affirmare, suarum rerum, ac Regni felicitatem Elisabethae virtutibus, ac meritis apud Deum acceptam esse referendam.

Lusitaniae Regi Dionysio nubit, ac susceptam Prolem optimis moribus, ac documentis imbuit.

§. 3. Educata pudice, ac sobrie, ubi plenis annis nubilis facta est, longe clarescens honestis moribus suis, quibus eam Deus etiam mortalibus oculis pulchram faciebat, et reverenter amabilem, atque mirabilem, a pluribus Christianorum Principum Filiis, per crebras legationes, et literas in matrimonium expetitur. Sors obtigit Lusitaniae Regi Dionysio, Alphonsi III. filio; cui Regiis, et Christianis ritibus nuptui tradita, non tanquam viro, sed tanquam domino subdita fuit, studens eum demereri conjugalibus obsequiis, et Deo lucrifacere. Et quoniam bonum conjugii est, et Dei donum, proles ex legitimis nuptiis suscepta; hanc quoque Deus largitus est famulae suae; ut pudicitia, sanctisque moribus, et foecunditate etiam Viro suo probaretur. Nam aetatis anno decimo septimo Constantiam filiam peperit, vicesimo vero Regni haeredem Alphonsum. Sed quos in hanc mortalem lucem ediderat, iterum parturiens Deo, bonis erudiebat monitis, sanctisque moribus informabat, et exemplo suo, quod longe efficacius verbis est, ad pietatem, omnemque virtutem instituebat.

Sanctis operibus, ac coelestium rerum contemplationi vacat.

§. 4. Etenim illa non minorem excolendis in se virtutibus, quam in liberis educandis, aliisque necessariis rebus procurandis, dabat operam; in sacris precibus assidua, frequens ad rem Divinam erat; ubicunque versaretur, Sacellum habebat religiose constructum, ac magnifice ornatum, Sacerdotibus, aliisque Sacris Ministris instructum, quo a tumultuantibus saeculi curis secedens, in Sancta Dei contemplatione quiesceret; ibi enim ejus erat requies; ibi fere semper habitabat, soli Deo intenta, et caelestibus inhians divitiis, terrenas opes, et vana corporis ornamenta, quibus animae pulchritudo non augetur, sed corrumpitur, contemnebat: decenti, et modesto induta cultu, composito vultu, et demissis oculis incedens, externo praeferebat in habitu virtutem, quae intus latebat in corde. Ubique enim Deum sibi praesentem habebat, et quo magis in eum amore ferebatur, eo vehementius vitia, et peccata odio prosequebatur, ut si quando Divinam laedi Majestatem animadverteret, injuriam sibi fieri, et se ipsam laesam existimaret.

Jejuniis, aliisque poenis corpus macerat.

§. 5. Hujus etiam vis Sancti amoris dulces ei reddebat acerbissimas poenas, quibus subjicere corpus, et in servitutem redigere curabat, ne ad Creatorem Suum tendentem animum caenosis terrenarum cogitationum mollibus impediret, et rebellantium passionum turbis ad terrena a Coelestibus avocaret. Quadruplex illa jejunium ab adolescentia solemne habuit: quadragenarium, et comune Christianorum omnium; alterum, quo praeparari solent homines Religiosi ad Christi adventum; tertium, quod Angelorum appellant, a die festo Beatae Virginis Assumptae, ad Archangeli Michaelis diem; ac postremum a feriis S. Joannis Baptistae ad diem Assumptae Virgini Sacrum. His igitur jejuniis, et insuper nocturnis vigiliis, diurnisque laboribus, aliisque poenis, in Regum deliciis enutritum corpus macerabat: a vino, in quo est luxuria, adeo assueverat abstinere, ut mediam fere anni partem solo pane transigerat, et aqua.

Gravi morbo correpta aquam potui sibi dari imperat, quae Dei omnipotentia bis in vinum convertitur.

§. 6. Cum aliquando jaceret gravi stomachi morbo laborans in Oppido Alenquerio, praescripserunt ei Medici, ut vino uteretur; illa vero, cum id curationi valetudinis necessarium esse minime duceret, et sanctum suum propositum in abstinendo a vino levi ex causa mutare timeret, renuit id facere, jussitque aquam sibi afferri. Sed aeterni Dei benignitas, qui voluntatem timentium se facit: dignata est voluntati famulae suae obsequi, ne hominum consilio, indictam sibi abstinentiae legem transgredi cogeretur, voluitque simul, eam uti remedio, quod per os Apostoli sui discipulo ejus Timotheo aegrotanti suggesserat, scribente ad eum Paulo: *utere modico vino propter stomachum:* Itaque renovato mirabili illo prodigio, quod primum, cum inter homines Christus Dominus versaretur, in nuptiis Canae factum est, aqua bis ad eam allata, bis Omnipotentis voluntatis suae nutu, quo res omnes e nihilo eduxit, in vinum commutata est.

Pauperum, et Miserorum necessitatibus subvenit: Monasteria aedificat, eaque redditibus donat, atque alia pietatis officia praestat.

§. 7. Ex amore Dei summa illa Caritas erga proximum oriebatur, qua consolabatur afflictos, succurrebat egenis, pauperibus inserviebat, curabat aegrotos, omnes in Christo complectebatur, sublevabat pecunia, reficiebat alloquio. Nullus inopum occurrebat, in quem illa stipem benignissime non conferret, atque ex infinita multitudine debilium, languentium, pauperum, infirmorum, qua se videbat assidue circumfusam, vacuum abire, aut sola-

tie destitutum neminem patiebatur: Quos intelligebat prae pudore stipem cogere non audere, quamvis id suaderet necessitas, non solum prompta eis subveniebat pecunia, sed etiam quotidianis sumptibus sustentabat: Non exiguum frumenti numerum dabat Religiosis familiis, quae in quibuslibet Lusitaniae partibus versabantur; Cenobiis Monachorum, quorumque Iter faceret, certam pecuniae summam quotannis assignabat in vestem: Almosterlense Monasterium prope Scalabim a Berengaria nobili foemina incboatum ipsa perfecit: Aliam demum, ubi partus a Parentibus expositi educarentur, quam Martinus Episcopus Guardiensis morte occupatus absolvere non potuit, non modo absolvit, sed redditibus etiam, et excipiendorum numero puerorum amplificavit: Xenodochium e regione suae domus prope Conimbricam erexit, ubi trigiota pauperes certis attributis sumptibus alebat, ac vestiebat, atque identidem praesentia, allocutione, ministrandi quoque officio solabatur; denique communis omnium Parens, et Patrona censebatur, ut temporalibus necessitatibus miserorum subveniens, animas, quorum corporibus succurrebat, humanitate, ac benignitate sua ad Deum trahere satagebat.

Quotannis feria sexta majoris hebdomadae leprosis abluit pedes, quorum unum ab Atriensi servo graviter percussum reddit incolumem.

§. 8. Consueverat Beata Elisabeth feria sexta majoris hebdomadae elephantiacis aliquot, seu leprosis, pedes abluere, et stipem elargiri. Id aliquando cum perfecisset in oppido quodam Scalabi appellato, ex iis unus, quibus id praestiterat officium, reliquis tardior, ob morbi vim vehementiorem, substitit parumper in Regia: quod ubi Atriensis quidam Servus animadvertit, ferox, et asper, ac rei gestae ignarus, acerrimis eum conviciis est insectatus: cumque ille reclamaret, fustem arripiens, hominis, qui se prae morbo commovere vix poterat, caput summa vi percussit, et graviter vulneravit. Concidit infelix in terram ea plaga accepta, et calamitatem suam coepit ejulans lamentari. Accurrit, et vocibus, et miserabili spectaculo Urraca Vaschia, renunciatque Reginae, cui ob studium pietatis erat familiarissima, quid factum fuerit; illa hominis miseri atque innocentis calamitate commota, in suum cubiculum eum Imperat deportari, deinde album ovi exceptum stupa vulneri suis ipsa manibus imponit, additaque pecunia in reliquos sumptus, eum dimittit. Postridie quam haec gesta fuerant, sciscitatum mittit, quomodo se aeger habeat: optime responsum fuit; et cicatricem, post factam a Regina medicinam, statim fuisse obductam. Ita Regii famuli injuriam Beatae Reginae Sanctitas, et clementia compensavit.

Feria quinta hebdomadae praefatae, duodecim mulierum elephantiasi laborantium pedes lavat; ex quibus unam cancro infirmam osculo simul, ac Crucis signo mirabiliter sanat.

§. 9. Ejusdem majoris hebdomadae feria quinta, lavare duodecim mulierum elephantiasi, seu lepra laborantium pedes, iisque etiam pecuniam, et vestes donare, et ad mensam splendide acceptis ministrare consueverat. Earum una pedem alterum cancero affectum tam male habebat, ut parum abesset, quin duo digiti deciderent; altere igitur abluto pede, alterum in pelvim immittere, Regina postulante, renuebat. Conscia enim latentis mali, et torpis deformitatis, pedem illum aut Reginae manibus attingi, aut oculis videri indignissimum judicabat. Sed Urrara Vaschia, quae Elisabethae aderat, ejus jussu recusantis pedem in aquam mittit. Id ubi factum est, odor illico afflatus est tam gravis, ac pestilens, ut omnes Reginae Ministrae, cum eum prae fastidio ferre non possent, se proripuerint foras: sola imperterrita mansit Regina, quae Christiana magnanimitate, et Caritate memorabili, ulcus non modo non horruit, sed suis manibus tractare, ac medicinam aliquam adhibere aggressa est. Accedit ergo plena misericordiae, plena humanitatis, procumbit aute miseram foeminam, fovet aqua calida pedem, et ulcus leniter, ac molliter expurgat; postremo ejus, *qui vulneratus est propter iniquitates nostras, et reputatus est quasi leprosus, et percussus a Deo*, amoris impetu acta, ipsum cancrum, cujus vel odor erat intolerabilis, osculatur, et salutare Signum Crucis imponit. Mirum dictu, sed tanta virtute dignissimum, nulla interposita mora, et Signo Crucis et osculo, et simul Beatae Reginae merito, insanabile ulcus Dei omnipotentia factum est sanum.

Humilitatis amans, oculorum usu puellae restituto, vetat miraculum divulgari.

§. 10. Cum aliquando proficisceretur Conimbrica in Urbem Portum, per vicum quemdam iter habuit, nomine Arifanam; hic illi obviam processit rusticana quaedam foemina filiolam secum ducens ab ortu caecam; oravit Reginam supplex, ut oculos puellae manibus tantum attingeret; illa obsecratione simul, ac miseratione permota, morem gessit matris voluntati, post paucos dies exultans, et gestiens venit ad Elisabetham cum filiola quae statim atque tacta fuerat, usum oculorum acceperat, agunt immortales Reginae gratias, ipsa vero a Magistro humilitatis edocta, qui pertransiens

benefaciendo, et sanando omnes, se tamen beneficiorum auctorem probi nolebat, vetuit illis rem palam facere, utque facilius impetraret, veste utramque donavit.

Margaritam Freilam ob insanabile tubere in Stomaco liberat

Nobilis quaedam et religiosa mulier, Margarita Freila, quae in Aede Sacrarum Virginum, cui nomen est Chelis, prope Ulyssipponem morabatur, Reginam in Urbe commorantem adivit, a qua statim ac pallido vultu, et macie confecta visa est, causam rogatur; tuberculum, respondit, super stomachum natum; signum illa Crucis aegrae parti imponit, quo facto, resedit omnis tumor, dolorque decessit. Margarita tam gravi morbo liberata prae gaudio continere se nequivit, quin illico omnibus manifestaret Elisabetham tam insperatae curationis auctricem. Quod cum ad aures ejus pervenisset, non parum inde molestiae accepit, dolens laudem sibi, aut gloriam ullam tribui, quam soli Deo debitam intelligebat. Itaque accersita ad se muliere, graviter cum ea conquesta est, silentiumque in posterum imperavit. Et quoniam profusa in egenos Caritate maxime erat liberalis, in sinu saepe ferebat, quae iis benignissima dispensaret.

Opes pauperibus dispensandas in recentes rosas commutat.

Accidit, ut eam haec in sinu clam gerentem Vir ipsius Rex Dionysius observaret, qui forte ei factus obvium, interrogavit, quid in sinu portaret; rosas, inquit; ac Dionysii jussu explicato sinu, opes illae distribuendae pauperibus in recentes rosas versae conspiciuntur. Ita omnipotens Deus, qui aridam Aaron virgam germinare fecit, et turgentibus gemmis erumpere flores, ad dictum Beatae Elisabethae, opes pauperibus destinatas in fragrantes rosas media hyeme commutavit, ut quantum sibi gratum, ac suave esset Famulae suae misericordiae in pauperes sacrificium, tam mirabili prodigio ostenderet.

Variis exercetur tribulationibus; Parentum, et Constantiae Filiae jacturam aequo animo sustinet, quam in Coelum proficiscentem videt.

§. 11. Necessitatem tribulationum non uno in loco nos monet Spiritus Sanctus in Sacris Scripturis, dicens: *Sicut Socii passionum estis, sic eritis et consolationis:* et rursus; *Haeredes quidem Dei, cohaeredes autem Christi, si tamen compatimur, ut et conglorificemur*. Itaque benignissimus Deus, qui per ineffabiles providentiae suae vias, amarissimis offensionibus etiam illa adspergens, quae licito quidem, sed fortasse nimio amore a Servis suis tenentur, totis cordis affectibus, et intimis animi conatibus, ad se, misericorditer saeviens, eos ire compellit, B. Elisabetham maximis perturbationum fluctibus, et adversitatum tempestatibus jactari sivit. Et quidem Constantiam Filiam praereptam sibi inverso quodammodo naturae ordine, graviter doluit; tum etiam aliorum Carissimorum jacturam non mediocri animi sui dolore fortiter sustinuit. At Constantia Filia, permittente Deo, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, exacto unius anni spatio, quo ipsius anima Sacrum quotidie fieri per integrum castumque Sacerdotem curaverat, Matrem consolata est, cum per quietem e purgantis ignis paenis in aeternam felicitatem transeuntem se illi praesentem exhibuit.

Aversum a se Dionysii Regis animum, ac spreti Conjugalis thalami injuriam humiliter tolerat.

§. 12. Sed inter alia multa adversa, et aspera, quae ipsi acciderunt, maximo quidem moerore afflixit Regis mariti abalienatus animus, et ad illicitos amores abreptus. Nam Dionysius, qui aliquot annos cum illa conjuncte, integreque vixerat, quibusdam quasi voluptatis injuste praestigiis fascinatus, voluntatem ab ea coepit avertere, omnemque amorem ad quasdam transtulit mulieres, ex quibus liberos etiam suscepit. Toleravit illa patienter spreti cubilis injurias, et fracti maritalis foederis crimen; atque humili cordis oculo indignas mulieres sibi praelatas respexit; neque cum aliquo de Mariti infidelitate conquesta est, neque ullam hac de re cum eo habuit simultatem; sed expectans in silentio misericordias Domini, qui solus facere potest mundum de immundo conceptum semine, loquebatur ei sanctis operibus suis, pietate sua, mansuetudine sua, tolerantia sua, humilitate sua. Tantae igitur virtutis luce e lethali peccati somno excitus Dionysius aperuit mentis oculos, agnovitque turpitudinem suam, eamque detestatus, reliquum vitae tempus caste, sancteque traduxit.

Exortas inter Dionysium Regem, et Alphonsum Fratrem, ac inter eumdem Dionysium, et Ferdinandum Castellae Regem discordias dirimit.

§. 13. At vero piissimae Reginae animum non minori moerore, ac tristitia perculerunt exorta inter summa, et carissima sibi capita dissidia. Sed hoc quoque Servae suae grande donum concesserat ille, cui juxta Prophetam nomen est, *Admirabilis*, *consiliarius*, *Deus*, *Fortis*, *Pater futuri Saeculi*, *Princeps Pacis*, ut inter discordes animas tam se fortem gereret, ut labores, aerumnas, et extrema vitae pericula pro earum salute contemneret; tam mitem, ut irarum morsibus exasperata pectora alloquio suo leniret; tam prudentem, et pacificam, ut irreconciliabili odio dissidentes ad pacem, et concordiam reduceret. Ac primo

quidem gravem inter Dionysium Regem, et ejus Fratrem Alphonsum ortam discordiam, vel potius apertum bellum, copiis utrinque coactis, scissaque universa Lusitania in contrarias partes, compressit, ac diremit amatissima pacis Regina, fusis ad Deum precibus, Sacrorum Antistitum, et Principum Virorum opera adhibita, suis postremo ad utrumque adhortationibus, atque obsecrationibus saepius interpositis. Deinde vero non inferiori laboravit cura, atque indùstria, ut revocarentur mota jam arma a Rege Dionysio in Ferdinandum Puerum Castellae Regem, ejusque tutores: Tum gravissimae aliorum Principum affinium dissensiones per eam pacatae sunt, quae perniciosa mala universae Hispaniae allaturae videbantur.

Alphonsum ejus Filium qui defecerat a Patre, ex imminenti vitae discrimine vindicat.

§. 14. Sed nulla illustrior, ac magis necessaria conciliata pax ab Elisabetha, quam cum Dionysius Parens, et Filius Alphonsus plusquam civilia inter se bella suscepissent. Indignatus enim Dionysius ob Filii contumaciam, qui facinerosorum turmis stipatus, Patris auctoritatem, et imperium contemnebat, Regnoque dejicere minabatur, statuerat ex improviso eum opprimere. Appositis igitur ad omnes vias Custodibus, ne quis periculi nuncius ad Alphonsum iret, armatos raptim milites, et expeditos, secum proficisci jussit, ut acerbas de filio poenas sumeret. At Elisabetha rei certior facta, per Nuncios diversis itineribus emissos, quanto in discrimine versetur, Filio significat, monetque, ut iram Patris declinet. Ipsa interim precibus, et lacrymis apud Deum exposcebat, ut tantum a viro, a Filio, et a regno malum averteret. Ejus itaque diligentia, atque pietate factum est, ut Filius digressus e loco, ubi opprimendus erat, saluti suae provideret, cujus contumacem in Patrem animum pia Mater, ad quam de tanto beneficio gratias acturus se contulerat, monitis, ac precibus infringere aggressa est. Verum in nihilo melior factus, sceleratum parare coepit in Patrem bellum, qui facinoris indignitate commotus, aliorumque consiliis stimulatus, omnem viam ad vindicandam impietatem Filii quaerebat. Exulcerabant haec animum Elisabethae, quae demisse, atque assidue a Deo precabatur mitiorem Viro mentem, Filio saniorem. Accusata vero apud Dionysium nimiae caritatis in Filium, et muliebris indulgentiae, ademptis Castellis, bonisque fere omnibus ereptis, ne qua

Jussu Regis in libera custodia, ne quam illis opem ferret, detinetur.

Filium ope juvaret, in liberam custodiam tradita est, jussaque ne statuto loco egrederetur. Æquo animo indignam passa est calumniam piissima Regina, neque conquesta est de acerbo Viri imperio; sed statim paruit, et aliorum reclamantium querelas compescuit. Interea Alphonsus expugnandis atque in suam potestatem redigendis Urbibus; Dionysius iis, quae a sua potestate defecissent, diruendis, atque evertendis; uterque in Lusitania misere devastanda, opes omnes, operamque ponebant. Quo tempore Beata Regina, religiosissimis quibusque foeminis undique ad se convocatis, cum iis tota erat jejuniis, precibus, lacrymis, aliisque piis operibus ad exorandum Deum, *qui ventis, et mari imperat*, *et obediunt ei*, ut horridam tempestatem, quae ingentem ruinam secum ferebat, superna ope sedaret. Ubi vero accepit, bellum vehementius in diem inflammari, neque extingui posse nisi vel Viri, vel Filii sanguine, Civium strage, Civitatum excidio; continere se nequivit, quin Caritatis pennis e custodia convolaret ad Castra, Virum obsecraret, Filium obtestaretur, cum utroque per se, et per Principes Viros ageret, ut Patris in gratiam Filius restitueretur. Concessum est Dei munere, quod Elisabethae pietas merebatur; sed non diuturna fuit illa concordia. Etenim cum Alphonsus, contra voluntatem Patris, ad Oppidum Scaballa accedere instructo agmine conaretur, obviam illi cum exercitu processit Dionysius. Itaque armatas acies contra Filium jam Pater direxerat, datum utrinque fuerat belli signum, concurrebant ex utraque parte cognatis armis milites, ventum erat ad manus; cum Elisabeth sui oblita, de animarum salute tantummodo solicita, sine famularum comitatu, sine cultu, raptim accurrit, interponit se inter Virum, et Filium, non a telis ultro citroque jactis deterrita, non a suae vitae periculo retardata, filium adhortationibus morigerum Patri, Virum obsecrationibus placatum Filio reddit, utrique vitam, utrique salutem, operante Domino, et loquente ad eorum corda, dum Famulae suae ad aures verba insonabant, restituit.

Sed, utrinque comparato exercitu, convolat ad castra, et ad primas acies progressa votis, et lacrymis mutuam pacem obtinet.

§. 15. Jam vero Dionysius aetate gravis, et imbecillis valetudine effectus, in lethalem morbum incidit: tum vero vel maxime enituit conjugalis Elisabethae, assiduitas, diligentia. Praestitit enim se non uxorem, sed ancillam, adeo in rebus omnibus demisse, diligenterque

Dionysio morti proximo assidue ad extremum usque Spiritum inservit, ac ultima Caritatis et obsequia persolvit.

ministrabat, non minus operis intenta, quam orationi, cui quod ab infirmi Mariti cura superérat temporis, die ac nocte vacabat, magis de illius animae, quam de corporis salute sollicita. Dionysius autem annum agens sexagesimum quartum, omnibus rite peractis, quae vel christianum hominem, vel prudentem Regem decebant, ex hac mortali vita excessit, cum annos sex, et quadraginta regnasset.

Post Viri obitum, pauperem vestem induit, ac totam se Deo tradit.

§. 16. Mariti morte sui juris facta Elisabeth, totam se Deo tradidit, et secuta est exemplum fortissimae mulieris Judith, quae post obitum Viri, *in superioribus Domus suae fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur, et habens super lumbos suos cilicium, jejunabat omnibus diebus vitae suae*: ita Beata Elisabeth, statim ac Vir decessit, in cubiculum se recepit, cum una o earloribus ancillis, ibique ab ea suscepit eximio animi sensu pauperem vestem Religiosarum Virginum propriam, tum rudi funiculo praecincta, candido linteo caput velavit; domesticas autem opes, vel in sacros usus convertit, vel egentibus dispensavit: Ædes insuper aliquas, secus Sacrarum Virginum domum, quam prope Conimbricam Beatae Clarae nomine aedificandam summo studio curaverat, sibi poni voluit, ubi ex illarum Virginum coetu quinque apud se integritate conspicuas habebat assiduo, cum quibus Religiosam extra Claustra degebat vitam. Siquidem de multa nocte vigilans, cum Virginibus piorum studiorum sociis, matutinis precibus recitandis vacabant; diluculo Sacrum fieri jubebat in suo cubiculo; inde in publico Sacello cum omni familia intererat alteri Sacrificio, quod cum lugubri cantu fiebat pro demortuo Rege, ac Marito; tertium denique Sacrum ejus diei proprium coram se supplice volebat celebrari. Divini Officii reliquas horas postea peragebat, tum ad juvandos alios, vel re, vel verbis incumbebat, inde ad sese colligendam, vel contemplationi, vel sacri cujuspiam libri lectioni se dabat; ad seram postremo noctem divinas res mente pertractabat, cum incredibili sensu voluptatis, et dulcium copia lacrymarum, ut integros dies non terrae, se Coelo vivere videretur.

Misericordiam, liberalitatem caeterasque virtutes mirifice exaxit.

§. 17. Praeterea caeteras omnes virtutes, quas in Viduis exigit Beatus Apostolus Paulus scribens ad Timotheum, in se diligenter, atque eximie expressit, pietatis scilicet officium, hospitalitatis studium, humilitatis obsequium, misericordiae ministerium, liberalitatis subsidium, omnisque boni operis executionem. Nam in aediculis prope memoratam Virginum domum extructis, quindecim egentes viros, ac totidem foeminas ali perpetuo certis sumptibus jussit, Sacerdotemque proximum cum Sacello, et Coemeterio constituit, qui Sacrum iis praesentibus quotidie faceret, et solemnibus statutarum horarum precationibus praeesset. Misericordia autem, et liberalitas maxime in Beata Vidua excelluit, cum ingens annonae caritas ac fames Conimbricam Urbem vexaret; tanta enim fuit largitate in omne hominum genus sublevandum, adeoque liberalem se cunctis praebuit; ut ab opum administratoribus admonita fuerit, ne ob alienorum opitulationem, ac sustentationem nimis assiduam, sibi postmodum, suisque deesse cogeretur; sed illa Deo freta, non minus ac Sareptana Vidua, quae, ut Prophetae Domini subveniret, omne vitae suae subsidium ultro ei deferens, nihil sibi reliquit, angustos aliorum animos reprehendit.

Sexagesimo quarto aetatis anno ad B. Jacobi Apostoli Templum invisendum, pedibus, et mendicans pergit.

§. 18. Quae vero ad pietatem erga Deum, curam erga suos, humilitatem, mansuetudinem, abstinentiam pertinent, longum, ac difficile esset omnia referre. Absoluto Beatae Clarae Coenobio, in quo perficiendo plurimum pecuniae, atque operae impenderat, quo die primum in nova coenatione Moniales discubuerunt, ministravit eis cum sua Nuru, raro Christianae demissionis, et Caritatis exemplo. Quartum et sexagesimum aetatis annum agens, Jacobi Apostoli Templum iterum adire decrevit; tantum suscepit itineris Foemina id aetatis, et Regina, paucis comitata, mutato vestitu ignobilis, imo, quod prorsus mirabile est, sua sarcina gravis, per Vicos, et domos mendicans, pedibus ivit, et reversa est; intuens certe in praeclarum illud impigrae devotionis exemplar, Beatam videlicet Mariam Virginem, quae per omnes annos in die solemni Paschae cum Joseph Hierusalem pergebat. Pervenit ad illius aures, Alphonsum Nepotem suum Castellae Regem alterius ab uxore foeminae consuetudine teneri: ad eum nulla interposita mora proficiscitur, tantumque praesentia sua, ac verbis effecit, ut ab eo fidem acciperet, honestius in posterum vivendi. Inter ipsum Alphonsum Nepotem, et Alphonsum Filium gravi enato dissidio, ad sedandas exortas discordias, pacifici, et Caelestis Regia disciplina, in Oppidum Eborense Stremotium appellatum, ubi

Alphonsum Castellae Regem a prava foeminae consuetudine revocat.

tunc Filius versabatur cum Conjuge, se contulit, sed partim aetatis imbecillitate partim itineris defatigatione in morbum incidit, qui

In suprema aegritudine, Ecclesiae Sacramentis rite munita, ac Deiparae Virginis praesentia recreata, sanctissime obiit.

supremus illi fuit. Cum autem jam se morti proximam intelligeret, divinis mysteriis, ac supremis Ecclesiae Sacramentis ad ultimum illud certamen sese sanctissime muniit, ut piae vitae religiosa mors optime responderet. Postquam autem cum Alphonso necessariis de rebus Regni colloquuta aliquantulum est, a Filio, quem relinquebat, ad Coelestem conversa Parentem, quam adibat, et quae paulo ante se videndam ei praebuerat, sacris illis Ecclesiae vocibus Beatam Virginem compellavit: *Maria Mater gratiae, Mater Misericordiae, Tu me ab hoste protege, et hora mortis suscipe:* deinde fidem ex Apostolorum symbolo professa, Dominicam orationem, allasque recitavit voce paulatim, ac sensu deficiente, donec die quarta Julii anno a Christo nato millesimo trecentesimo tricesimo sexto, ab ipsius Beatae Elisabethae ortu sexagesimo quinto, sanctissimam animam Auctori suo reddidit.

Pluribus post mortem patratis miraculis, fama ejus Sanctitatis percrebuit.

§. 19. Divulgato autem obitus nuncio, maximum cujusvis generis hominum concursus ad ejus funus factus est. Nam fama illa sanctitatis, quae de ipsa, dum adhuc viveret, universum Lusitaniae Regnum impleverat, posteaquam ex hac mortali vita discessit, maxime percrebuit. Itaque ejusdem Defunctae patrocinium bono suo imploravere complures, singularibus a Deo beneficiis per ejus intercessionem obtentis. Nam Clementissimus Deus, cujus natura bonitas, cujus voluntas potentia, cujus opus misericordia est, Beatam Elisabetham non solum in humanis agentem divinis illustravit miraculis, sed etiam ad aeternae felicitatis Regna translatam admirabilibus rerum eventibus nobilitavit in terris. Ex quibus Nos ea solum, quae in causae Canonizationis examine rite discussa, et perpensa, tanquam ejus Sanctitatis coelestia indicia, et argumenta, cunctorum suffragiis approbata fuerunt, hoc loco referemus.

Corpus corruptionis expers servatur.

Ac primo quidem ejus corpus a corruptione liberum, integrumque a Deo servatum est. Quoniam delatum ex Oppido Stremotio, ubi ultimum diem obiverat, Conimbricam, per longissimum iter septem dierum aestivo tempore non modo foetoris nihil afflavit, sed potius tam suaves circumfusae multitudini inspiravit odores, ut in eo loculo, pro putrescente cadavere, omnia aromatum genera conclusa viderentur. Sed quod longe mirabilius est, cum anno Domini millesimo sexcentesimo duodecimo Beatae Reginae sepulcrum apertum, et sacrum ejusdem corpus recognitum fuit, inventum est integrum, atque incorruptum, cum carne, capillis, auribus, oculis minime tabefactis, et quae tacta non frangebantur, aut liquescebant. Manabat autem ex toto corpore suavis admodum, ac jucundus odor, et divinum incorruptibilitatis beneficium cum vestibus ipsis circumjectis, et pluribus linteis superimpositis quodammodo communicaverat, quae solida, et integra post adeo diuturnum tempus permanebant.

Dominicus Machadus Faber lignarius ex alto delapsus ejus ope implorata, permanet illaesus.

§. 20. Pars quaedam aedium in Monasterio Sanctae Clarae recens fabricata erat, eique imponebantur ligna tecti, dabatque operam in ligna clavis configenda Dominicus Machadus Faber lignarius, cum inopinato aliquot ex iis lignis refixa dilabuntur in terram, secumque Fabrum illum praecipitem trahunt. Tum ille Beatae Elisabethae opem implorat. Extemplo ipse una cum lignis occulta quadam vi sursum relatus, et in eundem locum, e quo ceciderat, restitutus fuit, et ligna etiam suis reddita sedibus, et coaptata.

Annae Azpilcuetae crurium usus, quem amiserat, restituitur.

§. 21. Anna Azpilcueta Virgo Sacra in Coenobio Beatae Mariae prope Conimbricam, in Vico, cui nomen Cellis, diu capta cruribus, et resolutis nervis ita tenebatur, ut per se incedere nullo modo posset, nulloque a Medicis remedio sanari. Proximus erat solemnis Beatae Elisabethae dies: nocte vero, quae antecedebat, Annae Magistra, expositis pluribus beneficiis illius imploratione susceptis, hortatur eam, ut ab ipsa praesens auxilium petat. Morem gessit illa diligenter, et in artissimum somnum soluta est. Ecce autem per quietem audire sibi videtur imperantem, ut surgat, valetudino jam Elisabethae ope restituta. Excitata Virgo exilit e lecto, vestes induit, in odeum, vulgo chorum, venit, ubi caeterae matutinas preces canebant. Mirantur omnes, et prae animi gaudio, et pietate lacrymantes, agunt gratias omnium bonorum Auctori, qui mirabilis est in Sanctis suis.

Nutrici feminae, quae siccis uberibus duos infantes enutrire nequibat, lac redditur.

§. 22. In Oppido Sarnacensi Maria Antonia Michaelis Aloysii uxor jam quinquagenaria, et quae jampridem ex quodam morbo in sinistro ubere lacte carebat, Nepotem ex paupere filia parvulum susceperat enutriendum, et cujusdam Equitis Filium lactabat. Nepotem cibis

dulcibus, lacte sibi deficiente, enutrire tentavit, eos tamen illa respuit. Inops igitur consilii, venit una cum eo Conimbricam ad Beatae Clarae Coenobium; et Monialium hortatu sumit vinum cum croco, quod Beata Elisabeth ad hujusmodi mali remedium praescripserat; supplex deinde ad ejus sepulcrum accedit, oratque summis precibus, ut lac sibi a Deo impetret. Exaudita est precatio, lac statim sensit uberius affusum, ut abunde potuerit in posterum donatum Coelitus alimentum utique Infanti sufficere.

Agnes de Almeida angiuae morbo cruciata liberatur, restituto etiam ejus uberibus lacte.

§. 23. Agnes de Aimeida Johannis de Guerres Medici uxor, septima post filii partum hebdomada in angiuae morbum incidit, quo vehementer cruciata, et cibum sumere, et verba proferre impediebatur. Lac etiam defecerat ad natum puerum nutriendum. Vir, omni artis suae opera frustra adhibita, desperans de salute conjugis, Herensem in agrum se contulit ad accersendam filio nutricem. Ibi dum nocte curis anxius commoratur, subit animum Sanctitas Beatae Elisabethae, illi suam enixe, religioseque commendat uxorem; summo mane reversus domum uxorem reperit sanam. Quaerit ex illa, qua hora se morbo liberam senserit, comperitque ab omni aegritudine liberatam eodem temporis momento, quo ipse procul domo Beatam Reginam oraverat. Subinde Templum adit, ubi Reginae corpus asservabatur, interest Sacro, iterumque suppliciter ab eadem exposcit uxori lac, quo natus infans nutriri possit; domum regressus, hoc etiam se beneficio cumulatum agnovit.

Constantia Anja, labiis, gingivisque ab ulcere corrosis, ore Sacris Elisabethae exuviis applicito, sanatur.

§. 24. Constantiae Anjae Civi Eborensi, in Coenobio Beatae Clarae, pestiferum quoddam ulcus labia gingivasque cum maximo cruciatu corrodebat, sensimque serpebat latius; prae doloris impetu vociferabatur assidue, caeterarumque Virginum tranquillitatem, religiosamque quietem imperturbabat, nullaque Medicorum arte ea pestis depelli poterat. Allato Beatae Reginae corpore ab Oppido Stremotio Conimbricam in Beatae Clarae Coenobium, statim Constantia magna cum pietate, ac fide accessit ad pheretrum, ubi corpus adhuc insepultum jacebat; et ita loculum osculata est, ut oris partem lue infectam applicaret. Recedit deinde cum caeteris; ubi vero sacrum Beatae Elisabethae corpus ad sepulchrum deferri coepit, se cruciatu liberatam sentiens, advocat Socias, iis os inspiciendum prabet, et nulla amplius pestis illius indicia apparebant. Quo mirabilis rei eventu omnes attonitae, admirantur Dei potentiam, et Beatae Reginae sanctitatem laudibus efferunt, quam tam insigni miraculo Deus omnibus testatam, atque exploratam esse volebat.

Leo X. Beatae Elisabethae venerationem indulget.

§. 25. Cum igitur fama Sanctitatis Beatae Reginae, ob frequentium miraculorum, quae ipsius apud Deum meritis edebantur, magis, ac magis increbresceret, atque in ejus venerationem Christianorum hominum animi vehementius incitarentur, fel. rec. Leo Papa X. Praedecessor noster anno millesimo quingentesimo decimo sexto, instante cl. mem. Emanuele Lusitaniae Rege, per Literas Apostolicas in forma Brevis concessit, ut in Ecclesiis, et Monasteriis Civitatis, et Dioecesis Conimbricensis, de praefata Dei Famula semel in anno commemorationem, vel officium recitari, et in eorumdem locorum Ecclesiis, et domibus, juxta piorum Fidelium devotionem ejusdem imagines teneri, et ut Beatam coli, et reputari liceret, possentque Christifideles ad illam preces effundere, et ab ea petere, ut pro ipsis apud Altissimum intercederet; et subinde fel. pariter rec. Paulus Papa IV. similiter Praedecessor noster, instante clar. mem. Sebastiano Lusitaniae Rege, qui ad Regni tranquillitatem, ac salutem, Beatae Elisabethae meritis a Deo dicebatur impetratus, concessionem, et indultum hujusmodi ad totum Portugalliae Regnum extendit, et ampliavit: postea piae memoriae Gregorius Papa XIII. similiter Praedecessor noster, Officium, et Missam pro Cathedrali, et Dioecesi Conimbricensi, et nonnullas Indulgentias Confratribus cujusdam Confraternitatis sub ejusdem Beatae Elisabethae invocatione erectae, et omnibus Christifidelibus Ecclesiam dictae Confraternitatis die festo ejusdem Beatae Elisabethae visitantibus, de Apostolica auctoritate elargitus est.

Paulus IV. ipsius cultum extendit.

Item Gregorius XIII.

Causae Canonizationis sub Paulo V. introducta.

§. 26. Anno vero millesimo sexcentesimo undecimo, universo Lusitaniae Regno pro dictae Beatae Canonizatione instanter urgente, rec. mem. Paulus Papa V. pariter Praedecessor noster cognitionem causae demandavit tribus Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, Francisco nempe Peniae Decano, Francisco Sacrato, et Alphonso Mazanedo, qui Processus Apostolica auctoritate conficiendos decreverunt, atque ad id munus peragendum Conimbricensem, et Leiriensem Episcopos, et Doctorem a Regis Consiliis Franciscum Va-

zium eadem auctoritate deputarunt; utque Episcopi, et Doctor Franciscus praefati diligenter demandato negotio perfuncti fuere, omnia acta eisdem Auditoribus transmiserunt. Cumque interim, dum processus hujusmodi conficiebatur, praefatus Paulus Praedecessor, et recolendae etiam memoriae Gregorius Papa

Acta sub Urbano VIII.

XV. similiter Praedecessor noster humanitatis debitum persolvissent, et praefatus Urbanus Praedecessor ad Sacrum Apostolatus apicem Divina Providentia assumptus fuisset, ac pro parte praefati Lusitaniae Regni instanter requisitus esset, ut negotium hujusmodi promovere, et ad ulteriora procedere dignaretur; accederentque aliorum idem suppliciter exposcentium preces; praefatus Urbanus Praedecessor, ut ea maturitate, quae rem tantam decebat, negotium transigeretur, habitam a praefatis Auditoribus de statu causae relationem, ad Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales Sacris Ritibus Praepositos remisit, qui eam diligentissime inspicerent, ac de tota causa accurate cognoscerent. Quod cum illi ita perfecissent, ac pro Beatae Reginae Canonizatione omnes unanimiter censuissent, bonae memoriae Franciscus Maria Episcopus Ostiensis S. R. E. Cardinalis a Monte nuncupatus totius Processus summam, et suam, Collegarumque sententiam coram dicto Urbano Praedecessore in Consistorio suo secreto exposuit; quibus auditis, reliqui Cardinales, qui aderant, ad ulteriora fore procedendum communi suffragio pronunciarunt. Igitur cum in publico Consistorio quondam Johannes Baptista Mellini tunc Aulae Consistorialis Advocatus pro ejus Canonizatione perorasset, ac nomine praedicti Lusitaniae Regni, ut ad eam procedere dignaretur, humiliter supplicasset, dictus Urbanus Praedecessor de re tanta Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, et Episcopos in Romana Curia praesentes consulendos esse respondit; atque interim Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, et Episcopos praefatos intimo cordis sui affectu vehementer in Domino hortatus est, ut orationibus instantes, in jejuniis, et eleemosynis animas suas coram Deo secum humiliantes exposcerent a Deo Patre luminum, ut ex alto super ipsum lucem et veritatem suam emitteret, quae ipsum ad voluntatem, et beneplacitum ejus cognoscendum, et perficiendum deduceret. Sequenti itaque semipublico Consistorio, vocatis ad illud non modo Cardinalibus sed Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis in Curia existentibus, praesentibus etiam Sedis Apostolicae Notariis, ac Palatii Apostolici Causarum Auditoribus, cum plura ab eo de eximia Sanctitate Beate Reginae, ac miraculorum frequentia, et celebritate, populorumque erga eam devotione commemorata fuissent, expositis etiam instantiis praefatis, quae coram ipso fiebant, omnes concorditer, ac uno ore benedicentes Deum amicos suos honorificantem, Beatam Reginam Elisabetham canonizandam esse, atque inter Sanctas Viduas adscribendam censuerunt: Quorum omnium audito consensu, intimo cordis affectu exultavit in Domino et jubilavit in salutari ejus, gratias agens Deo, et Filio ejus Domino Jesu Christo, quod Ecclesiam misericorditer respexisset, ac tanta gloria illustrare decrevisset. Canonizationis inde publicavit diem, eosdem Fratres, et Filios suos monuit, in orationibus, et eleemosynis perseverandum esse, ut in tanto opere exequendo splendor Dei esset super ipsum, mentemque suam ad perficiendum ejus voluntatem dirigeret. Demum peractis omnibus, quae ex Sacris Constitutionibus, ac Romanae Ecclesiae consuetudine peragenda erant, anno Incarnationis Dominicae millesimo sexcentesimo vicesimo sexto, octavo Kalendas Julii, Pontificatus sui anno tertio, in Sacrosancta Principis Apostolorum Basilica cum eisdem Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, Romanaeque Curiae Praelatis, Officialibus, et Familiaribus suis, necnon Clero Saeculari, et Regulari, ac maxima Populi frequentia, convenit; ubi repetitis pro Canonizationis decreto petitionibus nomine totius Lusitaniae Regni a Michaele Suarez Pereyra per Joannem Baptistam Mellini Consistorialis Aulae suae Advocatum praefatum, decantatis sacris Precibus, et Litaniis, ac Spiritus Sancti gratia humiliter implorata, ad honorem Sanctissimae, et Individuae Trinitatis, ut Fidei Catholicae exaltationem, auctoritate Omnipotentis Dei Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli, ac sua, de eorumdem S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Romana Curia praesentium consilio, ac unanimi consensu, gloriose memoriae Reginam Elisabetham, de cujus vitae Sanctitate fidei sinceritate, et miraculorum excellentia plene constabat, Sanctam esse definivit, ac in

Solemnis Canonizatio die 24. Junii 1626.

Sanctarum Viduarum Catalogo adscribendam esse decrevit, et adscripsit, illamque ab universis Christifidelibus tanquam vere Sanctam honorari, ac venerari mandavit; statuens ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesias, et Altaria, in quibus Sacrificia Deo offeruntur, aedificari, et consecrari, et singulis annis die quarta Julii, qua ad Coelestem gloriam translata fuit, ejus Officium, ut de Sancta Vidua, ad praescriptum Romani Breviarii celebrari posse. Eademque auctoritate omnibus Christifidelibus vere poenitentibus, et confessis, qui singulis annis ad Sepulchrum, in quo corpus ejus requiescit visitandum accessissent, festo die praefato unum annum, et unam quadragenam, in ejus vero octava quadraginta dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentiis misericorditer in Domino relaxavit. Postremo gratiis Deo actis, quod Ecclesiam suam insigni hoc, novoque luminari illustrare dignatus esset, cantata in Sanctae Elisabethae honorem infrascripta a se composita oratione temporum illorum calamitatibus, ac Sanctae Reginae virtutibus accommodata, videlicet: *Clementissime Deus, qui Beatam Elisabetham Reginam, inter*

Oratio in ejus Officio, et Missa recitanda.

caeteras egregias dotes, bellici furoris sedandi praerogativa decorasti, da Nobis ejus intercessione, post mortalis vitae, quam suppliciter petimus, pacem, ad aeterna gaudia pervenire. Per Dominum nostrum etc. Ad Altare Principis Apostolorum Missam celebravit cum ejusdem Sanctae Reginae Viduae commemoratione, omnibusque Christifidelibus tunc praesentibus plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam concessit.

Pontifex praesentes Litteras in forma concedit.

§. 27. Ne autem de definitione, decreto, adscriptione, mandato, statuto, relaxatione, aliisque praemissis, pro eo quod super illis per eumdem Urbanum, ejusque Successores piae memoriae Innocentium Decimum, Alexandrum Septimum, utrumque Clementem, Nonum, et Decimum, Innocentium Undecimum, Alexandrum Octavum, Innocentium Duodecimum, Clementem Undecimum, Innocentium Decimumtertium, Benedictum Decimumtertium, atque Clementem Duodecimum Pontifices Praedecessores Nostros, Literae de more conscriptae, et promulgatae non fuerunt, unquam possit in posterum quomodolibet haesitari; Nos, qui iisdem Romanis Pontificibus, disponente Domino, in Cathedra Beati Petri licet immeriti successimus, volumus, et Apostolica auctoritate decernimus, quod definitio, decretum, adscriptio, mandatum, statutum, relaxatio, aliaque praemissa a dicta die octavo Kalendas Julii anni millesimi sexcentesimi vicesimi sexti suum debitum sortiantur effectum, ac si super illis ipsius Urbani Praedecessoris Literae sub datum ejusdem diei confectae fuissent, prout superius enarratur; quodque praesentes Literae ad probandum plene definitionem, decretum, adscriptionem, mandatum, statutum, relaxationem, et alia praemissa ubique sufficiant, nec ad id probationis alterius adminiculum requiratur. Caeterum, quia difficile foret, praesentes nostras Literas ad

Quarum transumptis fidem haberi jubet.

singula loca, ubi opus esset, deferri; volumus, ut earum exemplis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, et sigillo alicujus Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem ubique fides habeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si essent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrorum decreti, et voluntatum infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem quarto Kalendas Maji, anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 28. Apr. 1742.

Subscriptiones S. R. E. Cardinalium.

† Ego Benedictus Catholicae Ecclesiae Episcopus.

† *Ego T. Episcopus Ostien., et Veliternen. Card. Rufus Decanus, et S. R. E. Vicecancellarius.*

† *Ego A. Episcopus Sabinensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*

† *Ego L. Episcopus Portuensis Card. Picus.*

† *Ego Petrus Episcopus Tusculanus Card. Corradinus.*

† *Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petra Major Poenitentiarius.*

†

†

†

†

†
†
†
† Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.

†
†
†
†
†
†
†
†
†
† Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ordinis Praedicatorum.

† Ego Joseph Tit. S. Mariae Transtiberim Presbyter Card. Accorambonus.

†
†
†
†
† Ego V. Tit. S. Matthaei in Merulana Presbyter Card. Bichius.

† Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Firrao.

† Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Coelio Presbyter Card. Gentili.

†
† Ego T. Tit. S. Caeciliae Presbyter Card. de Aquaviva.

† Ego D. Tit. Basilicae Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.

† Ego P. Tit. S. Eusebii Presbyter Card. Aldrovandus.

† Ego F. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Pieri Ordinis Servorum Beatae Mariae Virginis.

†
†
†
†
†
†
† Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.

† Ego S. Tit. S. Priscae Presbyter Card. Valenti.

†
† Ego P. Tit. SS. Nerei, et Achillei Presbyter Card. de Tencin.

†

† Ego Alexander S. Agatae Diaconus Card. Albanus.

† Ego N. S. S. Mariae ad Martyres Diaconus Card. Judice.

† Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.

† Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Mosca.

† Ego J. B. S. Caesarei Diaconus Card. Spinula.

†
† Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.

† Ego P. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.

† Ego C. S. Mariae in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.

†
†
†
†
†
†
†
†
†
†
†
†
†
†

P. Card. Pro-Datarius.

P. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 18. Aprilis ejusdem Anni.

INDULTUM LII.

Celebrandi Missas super Triremibus Pontificiis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Magister Marius Bolognetti, Noster et Apostolicae Summarium rationum, et precum.

Sedis Notarius Protonotarius nuncupatus de numero participantium, Camerae nostrae Apostolicae Thesaurarius Generalis, ac Classis, et Triremium Nostrarum Commissarius Generalis, quod ipse considerans, tam Officiales, et Milites, quam Nautas, et Turmam, qui super Classe Triremium Nostrarum reperiuntur, tempore Expeditionum, in littore Maris, aliisque partibus, tum Catholicis, tum communi Christiani Nominis hosti subjectis interdum longo tempore, et multoties in solemnioribus anni festis diebus, prout etiam quando in Oris maritimis Catholicorum Principum, et in illorum portubus existunt, tum propter anni tempestates sibi adversas, quae minime permittunt Tentorium in Terra figere, et obtendere, sub quo Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrari possit, tum propter distantiam terrae firmae, Sacrosanctum Missae Sacrificium hujusmodi audire non posse; ut incommodis, et inconvenientibus hujusmodi, ne pietas, et devotio personarum supradictarum minuatur, occurri possit, idem Missae Sacrificium in Triremibus praefatis celebrari posse plurimum desiderat. Nobis propterea dictus Magister Marius Thesaurarius Generalis humiliter supplicari fecit, ut in missis opportune providere de benignitate Apostolica dignaremur.

Pontifex indulget, ut Missae celebrari valeant super Triremibus. §. 1. Nos igitur piis ejusdem Magistri Marii Thesaurarii Generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eumque specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, eidem Magistro Mario, ac pro tempore existenti Camerae Nostrae Apostolicae Thesaurario Generali, petitam facultatem celebrari faciendi Sacrosanctum Missae Sacrificium hujusmodi qualibet die in Triremibus nostris praefatis, tum tempore, quo Triremes hujusmodi anchoratae sunt, in quibusvis oris, littoribus, et portubus habitatis, et non habitatis, et dummodo celebratio Missae hujusmodi tempore navigationis facienda, dum Mare tranquillum, et Caelum serenum reperiatur, et cum (Cum praescriptis conditionibus.) assistentia alterius Presbyteri, seu Diaconi, fiat, ita ut periculum effusionis sanguinis in dicta celebratione minime adsit, auctoritate Apostolica tenore praesentium concedimus, et indulgemus. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVIII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri anno II. (Dat. die 28. Apr. 1742.)

D. Cardinalis Passioneus.

BENEDICTUS PAPA XIV. LII.*

Ad perpetuam rei memoriam.

Romani Pontifices Praedecessores nostri Sapientissimi, quos Pontifices benignitate in Apostolicae Charitatis vinculo universos Christifideles fovere, et complecti decet, providentissime interdum, in eos potissimum amplissima Apostolicae beneficentiae, et liberalitatis dona largins conferre consueverunt, quibus, et egregia nobilium Majorum decora, atque ornamenta, et propria eximiarum virtutum merita cum singulari erga Apostolicam hanc Sanctam Sedem fide, devotione, ac fideli ministerio conjuncta laudabiliter suffragantur. Quoniam autem dilectus Filius Nobilis Vir Fabricius Columna Princeps Paliani, Dux Taleacotii, regiique in Neapolitano Regno, quod ejusdem Apostolicae Sedis Feudum est, Stabuli Comes, non solum ex praeclara, antiquissimaque Gente Columna, ex qua Viri, ac foeminae Sanctitate insignes, S. R. E. Cardinales, ac praesertim Oddo Columna primum Cardinalis, deinde Pontifex Maximus Martinus V. in Constantiensi Concilio electus perniciosissimi Schismatis extinctor, acerrimusque Catholicae Fidei Defensor, ac Propugnator, Praesules, pietate, ac literis conspicui, aliique Proceres, inter quos ille Marcus Antonius Columna de Christiana Republica in Neaupactina ad Echinadas de Turcharum Classibus salutari victoria optime meritus, maximopere celebrator, prodierunt, ortum ducit; sed peculiari etiam sincerae fidei, ac devotionis affectu nos, et eamdem Apostolicam Sedem prosequitur, Pontificiique solii nostri Princeps existit, ac multiplicibus virtutum donis sibi a Domino collatis elucescit: Idcirco Nos qui, tum ipsam Gentem

Columnam semper plurimi fecimus, tum alias, dum in minoribus essemus, arctissima cum bon. mem. Carolo, dum vixit, S. R. E. praefatae Cardinalis Columna nuncupatus, amicitia, et consuetudine usi, de praesenti debita ministerii obsequia, officia, observantiamque Dilecti filii Magistri Hieronymi Columna, in utraque Signatura nostra Referendarii, nostri, et Sedis Apostolicae Notarii, Protonotarii appellati, et Palatii nostri Apostolici Praefecti, utriusque Caroli Cardinalis, et Fabricii Principis respectiva Nepotis, ac Germani Fratris diligimus, et accepta habemus; eumdem Fabricium Principem praemissorum omnium intuitu specialibus favoribus, et gratiis, prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti aliisque Ecclesiasticis sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendi, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes; Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine: etiam praeter, et ultra alias quascumque similes, vel dissimiles gratias, facultates, privilegia, et Indulta illi, ejusque filiis, descendentibus, et successoribus ab Apostolica, ac S. Sede quomodolibet, et sub quibuscumque verborum formis, et tenoribus hactenus concessa; et in posterum concedenda, quae omnia, ac singula, ac si illorum omnium, et singulorum tenores exprimerentur, et insererentur praesentibus pro sufficienter expressis haberi, ac in suo robore, et firmitate permanere, nec per illa praesentibus, seu per praesentes illis in aliquo praejudicari, aut ea invicem confundi, seu impediri, sed etiam cumulative procedendo unum, vel aliud coadjuvari, et suppleri posse, et debere decernimus, et declaramus, eumdem Fabricium Principem, ac illius filios, descendentes, et successores quoscumque, eorumque possessiones, Praedia, Agros, Animalia, Terras, Domos, Molendina, et alia bona stabilia quaecumque hucusque per eos possessa, acquisita, sive conducta, et in futurum quovis titulo, et tempore acquirenda, sive conducenda, Urbana, et rustica, tam in Urbe, ejusque districtu, quam in quibuscumque Civitatibus, etiam Ferrariensi, Bononiensi, Beneventana, Anconitana, et aliis etiam specialem mentionem requirentibus, eorumque Districtibus, et Territoriis, ac quibuscumque Terris, et locis Status nostri Ecclesiastici mediate, vel immediate subjectis, nunc, et pro tempore existentia, dictorumque bonorum, tam ab eodem Fabricio, et per illius filios, et descendentes possessorum, vel possidendorum, quam conductorum, et conducendorum fructus, proventus, pensiones, affictus, et emolumenta quaecumque, ac etiam, respectu eorumdem bonorum tantum, eorum Colonos, Habitatores, Affictuarios, et Conductores quoscumque a quibuscumque Datiis, Gabellis, Vectigalibus, Vini, Frumenti, Bladae, Faeni, Paleae, Cerae, Cartae, et quarumcumque aliarum, nulla excepta, rerum omnium; quae ad usum, commodumque suae Domus, Familiaeque in hanc Almam Urbem nostram introduci possint, pedagiis, angariis, perangariis, collectis, tributis, contributionibus, gravaminibus, oneribus, et impositionibus realibus, et personalibus, meris, et mixtis, urbanis, et rusticis, ordinariis, et extraordinariis, etiam subsidii triennalis, et quatreni, Carnis, equorum mortuorum, et alias quomodolibet nuncupatis, etiam ob Bellum contra Infideles, vel in subventionem Sedis Apostolicae, aut ob Status Ecclesiastici tuitionem, vel defensionem, aut alia quacumque, licet urgentissima, necessaria, insolita, incognita, seu etiam inexcogitabili Causa impositis, et quandocumque imponendis, etiam ratione venditionis, et emptionis Equorum, aliorumque Animalium solvi solitis, tenore praesentium perpetuo eximimus, et liberamus, ac liberos, immunes, francos, exemptos; liberaque, immunia, franca, et exempta esse, et fore; Praesentesque Literas, ac omnia in eis contenta de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, seu alio quovis vitio, aut Intentionis nostrae, vel quovis alio quantumvis magno, et maximo, ac substantiali defectu, etiam ex eo, quod in concessione praesentium interesse habentes vocati, vel citati non fuerint, vel etiam ex contraria quavis contractus, vel privilegii dispositione, vel Statuto, usu, vel consuetudine undecumque resultante, vel quavis alia causa, et occasione, quantumvis justa, magna, rationabili, et privilegiata, etiam tali, quae ad effectum validitatis praesentium necessario exprimenda foret, notari, invalidari, annullari, retractari, in Jus, vel controversiam vocari, ad terminos Juris reduci, aut

adversus illam Restitutionis in integrum, Aperitionis oris, vel quodvis aliud juris, vel facti, aut gratiae remedium impetrari, seu etiam Motu, Scientia, deliberatione, et Potestatis plenitudine similibus concedi, aut sic impetrato, vel concesso quempiam illo uti, seu se juvare in Judicio, vel extra numquam posse, sed illa perpetuo valida, firma, et efficacia esse, et fore, vimque jurati contractus ex Causa mere onerosa inter sedem praefatam, et Cameram Apostolicam ex una, ipsumque Fabricium Principem, ac illius filios, Descendentes, et Successores ex altera partibus stipulati obtinere, nec sub quibusvis similium vel dissimilium gratiarum, et exemptionum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, vel aliis contrariis dispositionibus sub quacumque verborum forma, ac quibusvis clausulis, etiam derogatoriarum derogatoriis, irritantibusque, et aliis decretis impetrandis, seu etiam Motu proprio, ac etiam Consistorialiter concedendis, ullo unquam tempore comprehendi, aut praedictos desuper molestari, aut in Jus, et in judicium trahi, sive contra illos, aliquid praetendi ex quacumque Causa, quantumvis magna, et maxima, ac rationabili, et de qua mentio specialis fieri deberet, posse ullo umquam tempore; sed easdem praesentes semper a praemissis exceptas, et quoties illae emanabunt, toties in pristinum, et validissimum statum, etiam sub posteriori data per eumdem Fabricium Principem, ejusque Filios, Descendentes, et Successores quandocumque eligenda, restitutas, et de novo concessas esse, et censeri; Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Camerae Apostolicae Ministros, et Officiales, necnon Sanctae Romanae Ecclesiae praedictae Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari, decernimus. Quocirca Venerabilibus Fratribus nostris Ostiensi, et Portuensi Episcopis, ac dilectis filiis, nostro, et Sanctae Romanae Ecclesiae Camerario, seu Pro-Camerario, Causarum Curiae Camerae Apostolicae Generali Auditori, necnon Thesaurario nostro Generali nunc, et pro tempore existentibus per easdem praesentes committimus, et mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum praesentes nostras Litteras, et in eis contenta quaecumque ubi, et quando opus fuerit, et quoties pro parte dicti Fabricii Principis, ejusque filiorum, descendentium, et successorum, aut alterius interesse habentis fuerint requisiti, vel eorum aliquis fuerit requisitus per se vel per alium, seu alios solemniter publicantes, ipsisque in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra, illos praemissorum eorumdem effectu pacifice frui, et gaudere; non permittentes eos desuper a quoquam quavis auctoritate quomodolibet indebite molestari, perturbari, vel inquietari. Contradictores quoscumque, eisque auxilium, consilium, vel favorem publice, vel occulte, directe, vel indirecte, quomodolibet praestantes, per censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita compescendo, legitimisque super his habendis servatis processibus, censuras, et poenas ipsas, etiam iteratis vicibus, aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio Brachii Saecularis. Non obstantibus felic. record. Bonifacii Papae VIII. Praedecessoris nostri de una, et in Concilio Generali edita de duabus dietis, necnon record. mem. Pii Papae IV. etiam Praedecessoris nostri de similibus Gratiis in Camera praedicta infra certum tunc expressum tempus insinuandis, et registrandis, itant dictus Fabricius Princeps, ejusque filii, descendentes, et successores praesentes Literas in eadem Camera praesentari, et registrari facere nullo unquam tempore teneantur; Aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis; etiam Nostris, ac etiam in Conciliis universalibus editis, et edendis, ac quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae regula, de jure quaesito non tollendo; necnon dictae Camerae, ac quarumcumque Civitatum, Terrarum, et Locorum etiam juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; Statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis sub quibuscumque verborum formis, et tenoribus, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, etiam Motu, scientia, et Potestatis plenitudine

similibus, ac etiam consistorialiter Camerae praedictae, et quibusvis Civitatis, Terris, Locis, illorumque Communitatibus, Universitatibus, Hominibus, et Personis quibuslibet, et Pedagiorum, Datierum, Gabellarum, et aliorum onerum praedictorum Exactoribus, et Redemptoribus, etiam ex titulo mere oneroso, et aliis quibuslibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis, et approbatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi pro expressis, et ad verbum insertis habentes, ita quod semper, et quandocumque videbitur exprimi, et inseri possint, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum dumtaxat, specialiter, et expresse, ac latissime derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut praesentes Literae post triginta dies ab earum publicatione in Civitatibus, Locis, et Terris facienda, vel si dictus Fabricus Princeps maluerit dimisso domi cujuslibet Personae simplici earum transumpto, unumquemque, ad quem spectat, perinde arcteant, et afficiant, ac si unicuique personaliter intimatae essent, quodque earum transumptis etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Universitatis, Castri, vel Loci cujuslibet, sive alicujus Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae obsignatis eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si essent originaliter exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 30. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 30. Aprilis 1742.

D. Card. Passioneus.

Loco ✠ Sigilli.

LIII. PRO INSTITUTIONE

Apostolicae Missionis in Regno Batgao in magno Thibet.

Illustri, ac Potentissimo Regi Batgao.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illustris, et Potentissime Rex, salutem, et Lumen Divinae gratiae.

A dilecto Filio Vito Recinetensi Ordinis S. Francisci Capuccinorum faustus nuntius ad Nos pervenit, optare Celsitudinem Tuam, ut aliquot ex ea Religiosa Familia istbuc ire, et in Regno tuo commorari jubeamus, qui populos imperio tuo subjectos christianam fidem edoceant, dirigantque in viam salutis aeternae, quae una a sapiente viro quaerenda est, et haberi in desiderio debet. Hinc enimvero cognovimus, Celsitudinem Tuam prudentissimi ingenii vi pollere, consiliique sagacitate. Cum enim Civium tuorum felicitas expetenda Tibi sit, maximeque curandum, ut eos tuae penitus voluntati obnoxios habeas, promptaque obedientia morigeros, aliam nullam in toto Orbe Terrarum Religionem invenies, quae Regibus eorumque Magistratibus majori severitate parere jubeat, quaeque implacabile magis bellum indicat vitiis omnibus, unde humana Societas, velut pestifero veneno imbuta, quam maxime labefactatur. Huc siquidem spectant tradita Nobis a Supremo Coeli Terraeque Domino Nostrae Sanctissimae Religionis auctore, agendae vitae praecepta, servata utique diligenter.

Desiderium Regis habendi Missionarios.

Quod a Pontifice commendatur, exposita Christianae Disciplinae praestantia.

Itaque pro Nostra in universum genus hominum caritate, pro utraque in Missionarios Nostros benevolentia, libenter mandavimus, ut aliquot ex eodem Capuccinorum coetu statim ad Vos iter arripant, ferantque in vestras Orientis partes divinae scientiae lumen, ac sternant Tuae Genti facilem munitamque viam ad Coelestem Patriam, et ad gaudium sempiternum. Utinam vere ipse, qui regio assensu permittis Missionariis Nostris, una commotis caritate, in id suo labore, sua pecunia, tantoque per Maris Terraeque immensa spatia vitae suae discrimine, sedulam navare operam, exemplo praeire velis subditae Tibi Gentis docilitatem. Nihil profecto Nobis jucundius, Tibi salubrius evenire posset. In hujusmodi spem Nos adducit data tuis literis fides, eosdem Missionarios Regiae auctoritatis praesidio fultum iri, et liberum fore, per tuum Regnum Christianam doctrinam palam praedicare, eamque amplecti nullo impedimento. Qua de re amplissimas Celsitudini Tuae agimus gratias, Deumque idcirco bonorum omnium Auctorem

Missionis institutio conceditur.

Et Regis Patrocinio commendatur.

assiduo studio solicite obsecrabimus, ut Tibi suo Numine propitius adsit, Teque omni cumulet prosperitate. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Maji anni MDCCXLII., Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 1. Maji 1742

J. Vincentius Lucchesinius.

LIV.

PRO MISSIONIS

Apostolicae Fundationis in Regno Bittià in magno Thibet.

Illustri, ac Potentissimo Regi Bittià.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illustris, et Potentissime rex, salutem et Lumen Divinae gratiae.

Missionis institutio a Rege per Literas expetita.

Literae Celsitudinis Tuae, quas Dilectus Filius Vitus Recinetensis e Sacro Franciscanorum Capuccinorum Ordine repraesentandas Nobis curavit, mirifice exhilararunt animum nostrum, eumque Tibi summopere obstrinxerunt. Dum enim postulas erudiri in Christiana Doctrina populos imperio tuo subjectos, atque idcirco apud Vos sub Regia protectione diversari Missionarios Capuccinos, ingenti Nos laetitia affecisti; quippe quibus, pro commissa humilitati nostrae Suprema Ecclesiae potestate, quam maxime cordi est, universum hominum genus aeternam consequi felicitatem; nec aliter fieri possit, quam si Evangelica veritate imbuatur. Qua de re maximas Celsitudini Tuae gratias agimus, precamurque Deum Optimum Maximum, ut apertus abs Te ad Cives tuos ejusdem percipiendae veritatis aditus, amplissimam Tibi tuoque Regno felicitatem afferat, eamque in primis, ut veritas ipsa pateat oculis sagacissimi animi tui. Nam intelliges, id unum sternere Tibi posse viam ad aeternam salutem, et nihil ad retinendos in imperio suaviter populos, et ad vitiorum illecebras expellendas magis conducere, ac Sacrosanctam Religionem Nostram, cujus inter praecipua praecepta illud est, ut Regibus, et Magistratibus eximio studio obediri debeat, et prorsus pura mente, atque inviolatis naturae legibus vivendum sit, unde pax publica, quies, et honestum otium exsurgit.

Christianae Legis praestantia.

Quod ut per tuam Ditionem feliciter eveniat, jussimus isthic, ut rogas, degere aliquos Capuccinos Missionarios, ac Te auctore, tuoque Regio praesidio in opus istud gravissimum omnes curas cogitationesque intendere. Nec dubitamus quin Celsitudo Tua ope, ac patrocinio foveat ipsorum labores, qui nullo rerum humanarum praemio, sed una ardentissima erga Vos caritate, immensa propemodum terrae marisque spatia emensi, isthuc Evangelii Lucem diffundere susceperunt. Haec autem ut et Celsitudini Tuae fulgeat, et omni cumuleris prosperitate, vehementer cupimus atque ominamur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die prima Maji 1742. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Conceditur Missionis fundatio, eaque Regi commendatur.

Dat. die 1. Maji 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.

BENEDICTUS PAPA XIV.

LIV.*

Ad perpetuam rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecerunt dilecti filii Officiales Universitatis, et Hominum Artis Agrariae, sive Bussequorum, vulgo, *Buattieri*, Civitatis nostrae Tusculanae, quod, cum alias, nempe anno MDCCXXX., ad Artem Agrariam augendam, quaedam Statuta pro Universitate et hominibus hujusmodi condita fuissent, eadem Statuta per quasdam Fel. Rec. Clementis Papae XII. Praedecessoris nostri in simili forma Brevis Litteras die XII. Mensis Octobris MDCCXXXIII. expeditas in forma specifica confirmata fuerunt. Inter alia vero in ipsis Statutis contenta reperitur Capitulum XVII., in quo agitur de admissione, et requisitis eorum, qui in universitatem hujusmodi recipiendi, et admittendi sunt sub sequentibus verbis expressum. *Capitolo XVII. Di quelli, che desiderano, esser' ammessi al numero de' Buattieri. Benchè sia lecito a ciascuno, che abbia contratto il domicilio per lo spazio di dieci anni in questa Città, e nella medesima abbia acquistato beni stabili, e fissata la di lui permanenza, e dimora, o pure pigliata moglie Cittadina, l' entrare, et essere ammesso in questa Università, e godere quelli vantaggi, che godono li Cittadini effettivi, contuttociò non par dovere, che tutte le sorti di persone, che esercitano della mercatura, debbano essere ascritte nel numero di quelli, che compon-*

gono la Congregazione, e perciò si è stabilito, non di fissare il numero di essi Congregazionisti, ma di dare una tal norma, quali debbano essere, e che requisiti abbiano ad avere quelli, che devono, e possono essere ascritti nel numero de votanti in detta Congregazione, e l' istanza, che devono fare anche quelli, che vogliono godere della detta ammissione nell' Università suddetta. Onde con il presente Capitolo statuimo, et ordiniamo, che niuno, benchè abbia detti requisiti possi essere ammesso al beneficio, che godono gli altri dell' Università, se prima non ne faccia istanza nella Congregazione Generale con suo memoriale in scriptis, nella quale esponga aver comprati Buoi, in che quantità, et inoltre faccia istanza alla detta Congregazione di volere esser ammesso, e questo acciò possi esser annoverato nella partizione de Sorti, ed in questo numero possi qualunque di qualsivoglia professione essere ammesso, una volta che si riconosca, che li Bovi siano proprii, e non sia compra fittizia di qualche forastiere in pregiudizio degl' altri Cittadini. — Intorno poi a quelli, che desiderano, oltre l' essere annoverati nel numero de Buattieri, d' essere ascritti nel numero di quelli, che compongono la Congregazione, ordiniamo fuor di quelli, che presentemente ci sono, non possino esser ammessi tutti quelli, che esercitano arti infami, così dichiarate dalle Leggi, o arti meccaniche parimente dichiarate poco onorevoli dalle medesime, benchè questi provassero essere nati in questa Città da Padri parimente Cittadini, ma solo debbano ammettersi quei tali, che con detta Mercatura onestamente vivono, e questi Cittadini effettivi, o pure che abbiano acquistato la Cittadinanza dal publico Consiglio, sempre però che abbiano fissata la loro permanenza, e acquistati beni stabili in questa nostra Città. Quoniam autem multis ab hinc annis dilectus filius Joseph Sabbatucci Alienigena Tusculum venit, ubi Tabernam salsamentariam, vulgo, *Pizzicheria*, conduxit, quam etiam de praesenti retinet; Hic vero, ut per easdem, quibus Cives Tusculani utuntur, vias, rationesque lucrari posset, postquam quamplures Boves emisset, illos contra dispositionem memoratorum Statutorum ad publica Universitatis praedicta pascua pabulatum misit, et admititur, et jactat, se velle admitti, ac recipi in ipsam Universitatem, atque hoc modo debita veris Civibus Tusculanis commoda, et praerogativas dictae Universitatis auferre. Eapropter dicti Exponentes Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut Statuta hujusmodi, ac praesertim praeinsertum Capitulum XVII. iterum Apostolica Auctoritate confirmare, atque insimul quoad originarios Cives Tusculanos, ut infra, declarare, et statuere de Benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur dictos Exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, eorumque singulares personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt ad effectum praesentium tantum consequen., harum serie absolventes, et absolutos fore censentes, Supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Statuta hujusmodi, ac praesertim praeinsertum Capitulum XVII, quae, ut praemittitur, per suas in simili forma Brevis Litteras Clemens Praedecessor praedictus confirmaverat, iterum tenore praesentium apostolica auctoritate approbamus, et confirmamus, illis, atque illi Capitulo apostolicae firmitatis robur adjicimus, omnesque, et singulos Juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, et sanamus, nec non in memoratam Universitatem eos dumtaxat veros Cives originarios dictae Civitatis Tusculanae, quos, postquam, uti tales, publicum Consilium ejusdem declaraverit, et recognoverit, nec quemquam alium admitti, et recipi posse tenore, et auctoritate paribus declaramus, statuimus, et in posterum servari mandamus. Decernentes easdem praesentes litteras, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo valida, firma, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari: Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de latere legatos, et Apostolicae Sedis Nuncios, et quoscumque alios quavis auctoritate, vel potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum quilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoran-

ter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, dicti Clementis Praedecessoris Litteris, atque in omnibus, et singulis, quae idem Clemens Praedecessor in praefatis literis voluit non obstare, caeterisqun contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctám Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Maji MDCCXLII. Pontificatus nostri Anno secundo.

Pro D. Cardinalis Passioneo.

Cajetanus Amatus.

LV.

DECLARATUR

Quae fuerit mens Pontificis in Constitutionibus super Jejunio editis.

Venerabili Fratri, Andreae Archiepiscopo Valentiae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Recurrit Archiepiscopus ad summum Pontificem

Cognovimus in Fraternitatis Tuae literis inveteratum Hispaniae pietatis morem, cui semper solemne, et proprium fuit, explicandum proponere Apostolicae Sedi, quicquid obscuritatis ejus decreta habere videantur. Laudavimus autem Pastoralem solicitudinem, qua sedare voluisti obortam inter aliquos tuae Dioecesis disputationem de sensu literarum Nostrarum, quibus quo pacto Ecclesiastici jejunii lex observanda, aut solvenda sit constituimus. Respondemus igitur postulato tuo, Nos in iisdem literis definiendum non suscepisse, an qui Ecclesiastica auctoritate ab jejunio excusantur, non solum vetitis cibis uti, sed jussae pariter vespertinae abstinentiae fines egredi queant. Praecipimus autem Episcopis, eorumque Delegatis, ut nemini vescendi carnibus aliisque Cibis vetitis veniam tribuant, nisi sub gravi, imperata simul unicae comestionis norma. Ita universale istud praeceptum pro tua spectatissima vigilantia Gregi tuo indicendum jubeto. Interea Fraternitatis Tuae, haud ignari, qua ipse excellas religione, virtute, atque in Nos Romanamque Sedem eximia observantia, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XII. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Qui quaestionem in abstracto definire non intendit.

Sed praecepit lege concedendae dispensationis.

Dat. die 12. Maji 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.

LVI.

SPICARUM COLLECTIO

Post absolutam Messem, Pauperibus permittenda.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Ditionis Ecclesiasticae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pauperum querelae ad Pontificem praeterito delatae.

Acerbi plene doloris argumentum paterno cordi nostro praebuerunt clamores Pauperum, quos mense Junio superioris anni moleste accepimus, cum ad Arcem nostram Gandulphi secedentes, quaesita ad valetudinem saluberrimi aeris amoenitate, ad proxima eidem Arci loca diverteremus. Multorum siquidem vocibus, ac lacrymis proposita Nobis est querela contra Agrorum Dominos, qui oculos suos in terram declinantes, pio, et antiquo immutato more Pauperes, Messe jam absoluta, Spicas colligere non patiuntur: sed illas, vel Agrorum Conductoribus aucto censu colligendas, vel gregibus animalium vorandas relinquunt, in proprium traducentes compendium pie sancteque instituta misericordiae praesidia. Hujusmodi querelas nostris quotidie obstrepentes auribus confirmarunt supplices Egenorum libelli, eum in finem Nobis exhibiti, ut antiqua colligendarum Spicarum libertas, non sine injuria sublata, auctoritate nostra in commune solatium restitueretur.

Eadem aliorum relationibus confirmantur.

§. 1. Verum etsi hujusmodi licentia, ultra dominii jura fortasse provecta, plurimum Nos commoveret, nulloque pacto ferendam esse intelligeremus, apertis Sacrarum Literarum testimoniis; Nihilominus magni momenti negotium in aliud tempus duximus rejiciendum, ut in eo absolvendo Sacrae Scripturae Interpretes, qui tunc Nobis deerant, facem praeferrent, totaque lege, ut ajunt, perspecta consultius aliquid deliberare possemus. Id vero

longe fuit opportunum, tum quia tantum Nobis otii, ac quietis in summa temporum difficultate postea datum est, quantum ad rem sedulo investigandam necesse fuit: Tum quia interea perspeximus, hujusmodi abusum irrepsisse in alia Ecclesiasticae Ditionis loca magno detrimento Pauperum, qui causam suam prore, et lacrymis apud Nos tuentur.

Sacrae Scripturae loci pro pauperibus.

§. 2. Tacti igitur intimo charitatis sensu, eo alacriores calamo manus nunc admovemus, quo clarius, et luculentius constat Agrorum Dominos ad exercendam hanc in Pauperes liberalitatem Dei ipsius oraculo edoceri. Probe enim nostis, Venerabiles Fratres, scriptum *Levitici cap. 19.: Cum messueris segetes Terrae tuae, non tondebis usque ad solum superficiem Terrae, nec remanentes Spicas colliges: Neque in Vinea tua racemos, et grana decidentia congregabis, sed Pauperibus, et Peregrinis carpenda dimittes; Ego Dominus Deus vester:* Et rursus *Deuteronomii cap. 24. Quando messueris segetem in Agro tuo, et oblitus manipulum reliqueris, non reverteris ut tollas illum, sed Advenam, et Pupillum, et Viduam auferre patieris, ut benedicat Tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum. Si fruges collegeris olivarum, quidquid remanserit in arboribus, non reverteris ut colligas, sed relinques Advenae, Pupillo, ac Viduae. Si vindemiaveris Vineam tuam, non colliges remanentes racemos, sed cedent in usus Advenae, Pupilli, ac Viduae.*

Exemplum ex Libro Ruth.

§. 3. Illud etiam accedit, quod in libro *Ruth cap. 2.* legimus, Eam Socrui suae Noemi dixisse: *Vadam in Agrum, et colligam Spicas, quae fugerint manus metentium, ubicumque clementis in me Patrisfamilias reperero gratiam;* Et paulo post in Agrum Booz ingressam, Spicas collegisse, ut sacrae testantur Literae: *Abiit itaque, et colligebat Spicas, post terga metentium:* Cum vero percunctanti Booz, quaenam illa esset Mulier, Moabitidem esse responderetur; nec deessent qui testarentur, illam a primo mane ad eam usque horam spicas collegisse: *Audi* (inquit) *Filia, ne vadas in alterutrum Agrum ad colligendum, nec recede ab hoc loco; sed jungere Puellis meis, et ubi messuerint, sequere: Mandavi enim Pueris meis, ut nemo molestus sit tibi:* Praeterea tantum pii Viri animus a contumeliis abfuit, ut eam non colligere tantum relictas, sed et integras spicas metere passus sit, jubens ea de causa Messoribus: *Etiamsi vobiscum metere voluerit, ne prohibeatis eam:* Quare cum sese domum Ruth recepisset, tantamque frumenti copiam Socrui suae ostendisset acceptam; illa memori ac grato animo, collectas fruges Datori censuit referendas, inquiens: *Sit benedictus qui misertus est tui.*

Interpretum et Doctorum opiniones variae.

§. 4. Longa Nobis oratione uti necesse esset, si Sacrorum Interpretum, si Juris quoque Consultorum sententias ea de re afferre vellemus; ipsis diu, multumque perquirentibus, an veteri lege cessante, permittendarum Spicarum praeceptum obsoleverit; An charitatis officiosae monitum, vel potius justitiae exigentis imperium fuerit. Si enim ex praecepto Divinae Legis proflueret haec pietas in Pauperes exercenda: quaesito veluti ex praecepto jure Mulier in Agro Booz decidentes Spicas sibi vindicasset, nec ad eas obtinendas caute initia fuissent prudentiae, et artis ingeniosa consilia.

Pontifex hortatur agrorum Dominos ad misericordiam in pauperes.

§. 5. His consulto omissis, in id potissimum collimat nostra Apostolicae solicitudinis partes, ut Agrorum Domini tanto commoti exemplo, nostrisque vocibus incensi, Pauperes exigua hac ope fraudari non patiantur. Meminerint, non humano labore, sed singulari Dei beneficio, qui dat escam in tempore, uberes terrae fructus comparari, et copioso veluti foenore augeri quidquid in Pauperes pie erogatur. Quod quidem, cum saepe in Sacris Paginis cautum sit, tum maxime pollicetur Deus Deuteronomio Spicas Pauperibus ultro largientibus, in iis verbis: *Ut benedicat tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum.*

Et horum causam commendat Episcopis.

§. 6. Injuncto tamen Apostolico muneri deesse videremur, nisi nostra etiam studia, et officia ad Vos converteremus, Venerabiles Fratres, quibus solemne semper fuit, causam Pauperum, quae Causa Dei est, omni ope, et conatu tueri. Ideoque majori quo possumus paternae charitatis sensu hortamur, et obtestamur, ut in vestram veluti clientelam suscipientes Pauperes, dignum pietate vestra zelum exhibeatis. Vestris primum vocibus, et exhortationibus, ac mandatis etiam in singulis Dioecesum vestrarum Parochiis inter Missarum solemnia evulgandis, commendetur Egenorum causa, agnoscatque Populus, quam turpe, ac Christiano nomini indecorum sit, messe jam absoluta, Pauperes ab Agri finibus amoveri. Potissimum vero intelligant Agrorum Domini, colligendarum Spicarum morem immaturo consilio sublatum fuisse in iis, locis in quibus diuturno usu jam invaluerat, ibique restitui om-

nino oportere: Ubi vero pia haec consuetudo recepta adhuc non sit, pro viribus inducatur, in solatium Egenorum, qui gravi saltem, si non extrema laborant inopia, quique in difficilium temporum angustiis magis, magisque conficiuntur.

Item reliquis animarum Pastoribus.

§. 7. Demum Curatores Animarum in Populi aures, animosque ingerant, certa non satis ratione constare, an quod veteri lege cautum est, nova abrogatum sit: et an Pauperes quaesito ex praecepto jure, vel impetrato a misericordia beneficio, colligendarum Spicarum libertate fruantur. Plura de hoc argumento subjicere non sinit evidens aequitas Causae: Sed afflictis Pauperum rebus solatium a perspecto zelo, et pietate vestra pollicitI, Apostolicam Vobis benedictionem ex animo impertimur. Datum Romae, apud Sanctam Mariam Majorem die XXII. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 22. Maji 1742.

LVII.

DE DOGMATIBUS ET RITIBUS

Ab Italo-Græcis tenendis, atque servandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

Etsi Pastoralis Romani Pontificis vigilantia ad omnes Christifideles longissimis etiam Locorum intervallis distantes, ac vitæ, rituum, et linguarum genere inter se maxime differentes paterna charitate sese extendat, omnemque curam, ac studium adhibeat, ubique Terrarum Catholicæ Fidei integritas, Ecclesiasticae Disciplinae nitor, probitasque morum, sarta tecta serventur; majoribus tamen Pontificiæ solicitudinis studiis in eos intendit, qui in Ditione Ecclesiastica, et in reliquis Italiæ partibus, ejusque Insulis adjacentibus sive orti, sive aliunde advecti Incolae commorantur. Cum itaque factum sit, ut grassantibus jamdudum per totum Orientem, tum barbarorum infidelium immanitate, tum etiam Schismaticorum perfidia, plurimi ex Græcia, Epiro, Albania, aliisque Asiae regionibus, ad Italiam, eique adjacentes Insulas, tanquam ad fidei, et tranquillitatis portum confugentes, ibidem Sedes, ac domicilium collocaverint, et tam ipsi, quam eorum Filii, Græcorum mores, instituta, ritus, et consuetudines a Græcis Progenitoribus sibi traditas studiose, enixeque servare pergant; ita tamen, ut debitam Romanae Ecclesiae obedientiam, ac devotionem omnino profiteantur; hinc est, quod Nos, qui ineffabili Dei clementia, meritis licet imparibus, ejus vicem gerimus in terris, apud quem non est Graecus, et Judaeus, Barbarus, et Scytha, (omnes enim unum sunt in Christo Jesu), Graecos, et Albanenses Graeci Ritus, tam in Ditione nostra Ecclesiastica, et utraque Sicilia, quam in reliquis Italiae partibus, et Insulis adjacentibus, in Dioecesi Latinorum Episcoporum commorantes; specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes; omnia et singula, quae laudabiliter provida Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum ordinatione Graecis, et Albanensibus praedictis, tum quoad rituum Graecorum, sive consuetudinum observantiam, tum quoad privilegia, immunitates, exemptiones, favores, indulta, et gratias, concessa, statuta, ordinata, indulta, et facta dignoscuntur, ut pleniorem roboris firmitatem obtineant, eoque firmius, et stabilius illibata, inconcussaque perdurent, quo saepius sunt in genere, et specie Sedis Apostolicae praesidio communita, per praesentes nostras Literas innovamus, confirmamus, et approbamus, illisque nostrae approbationis, confirmationis, et innovationis robur adjicimus; ut iisdem privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, indultis, gratiis, favoribus, perinde ac Clerici Latini tam Saeculares, quam Regulares, eorumque Ecclesiae, Monasteria, et Bona in iisdem Locis, ubi Italo-Graeci commorantur, utuntur, potiuntur, et gaudent, uti, potiri, et gaudere libere possint, ac valeant, ut privilegiis, et gratiis hujusmodi sibi concessis in Domino plene gaudentes, in tranquillitate pacis conquiescant, et per semitam mandatorum Dei gradientes, ferventiori erga Apostolicam Sedem devotione perseverent.

Causa hujus Constitutionis, et confirmationis Privilegiorum quæ Italo Græcis tam Saecularibus, quam Regularibus a Sancta Sede concessa fuere.

Quoniam vero pro diversis rerum, ac temporum circumstantiis plures, ac diversae editae fuerunt ab iisdem Praedecessoribus nostris Romanis Pontificibus, et a nonnullis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Congregationibus circa eosdem Graecos, et Albanenses, eorumque ritus, consuetudi-

Confirmatio et innovatio Constitutionum Apostolicarum quoad Italo-Graecos.

nes, instituta, debitamque latinis Praesulibus, in quorum Dioecesi degunt, subjectionem Apostolicae Constitutiones, ordinationes, responsa, edicta, et decreta; eamque ob causam tam de ritibus ipsorum Graecorum, et Albanensium, quam de eorundem Sacerdotum potestate, et Latinorum etiam Praesulum, atque Parochorum jurisdictione, et auctoritate saepe obortae sunt, et oboriri solent quaestiones et controversiae: Nos pro nostra Pastoralis officii solicitudine, quantum in Nobis est, hisce malis opportunum remedium adhibere, causasque omnes litium, jurgiorum, dissidiorum, contentionum, quaestionum, et controversiarum amputare, certamque super rebus hujusmodi tum praefatis Graecis, et Albanensibus Greci ritus, tum Latinis Episcopis, et Parochis regulam, normam, et instructionem, cui potissimum sese in posterum conformare, et in singulis occurrentibus dubiis, et casibus inhaerere debeant, tradere cupientes; omnia et quaecumque per eosdem Romanos Pontifices Praedecessores nostros, ac praesertim Innocentium IV., Leonem X., Clementem VII., Paulum III., Julium etiam III., Pium IV., et V., Gregorium XIII., Clementem VIII., et forsan alios Romanos Pontifices circa memoratos Graecos, et Albanenses, eorumque ritus, et consuetudines ordinata, et constituta fuisse comperimus, ut quo saepius fideles ipsi illa perspicient innovari, eo serventius, ac promptius ad illorum observantiam excitentur; in aliis omnibus, praeterquam in iis, quae praesentibus nostris adversantur, confirmanda et innovanda, nostroque auctoritatis munimine roboranda esse censemus, et confirmamus, atque innovamus, aliaque insuper Motu proprio, et ex certa scientia, maturaque deliberatione nostra, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, hac nostra perpetuo valitura sanctione, et Constitutione, disponimus, constituimus, ordinamus, decernimus, et declaramus, prout in Domino conspicimus expedire.

§. I.

De Fide Catholica.

Ac primo quidem cum Catholica Fides sit ejusmodi, ut nisi eam quisque integram inviolatamque servaverit, salvus esse non possit, quaecumque credit, ac docet Sacrosancta Romana Ecclesia, ea omnia, et singula iidem Graeci, et Albanenses Graeci Ritus integre, firmiter, indubitanterque credere atque affirmare teneantur; prout in Sacra Oecumenica Synodo Florentina super unione Occidentalis, et Orientalis Ecclesiae, definitum et declaratum fuit; et in professione Orthodoxae Fidei a Graecis jussu Gregorii Papae XIII. Praedecessoris nostri emittenda continetur, videlicet.

De Processione Spiritus Sancti ex Patre, Filioque.

I. Quod Spiritus Sanctus a Patre, et Filio aeternaliter est, et essentiam suam, suumque esse subsistens habet ex Patre simul, et Filio, et ex utroque aeternaliter tanquam ab uno principio, et unica spiratione, procedit: Et quod ea Verborum illorum: *Filioque:* explicatio, veritatis declarandae gratia, et imminente tunc necessitate, licite ac rationabiliter Symbolo fuit apposita.

Etsi autem Graeci teneantur credere, etiam a Filio Spiritum Sanctum procedere, non tamen tenentur in Symbolo pronunciare; contraria tamen consuetudo ab Albanensibus Graeci ritus laudabiliter recepta est, quam ab iisdem Albanensibus, aliisque quibuscumque, in Ecclesiis, ubi ea viget, servari volumus; quin etiam a Graecis Presbyteris aliarum quarumcumque Regionum commorantibus in Italia, ejusque Insulis adjacentibus, si ab Ordinariis Locorum, vel ob suspicionem haeresis, vel ob scandalum vel ob aliam justam causam requisiti fuerint, particulam illam: *Filioque:* in Simbolo pronunciari praecipimus, ac mandamus.

De azymo, et fermentato.

II. Item profiteri tenentur, tam in azymo, quam in fermentato pane triticeo, Corpus Christi veraciter confici: et Sacerdotes in alterutro ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet juxta suae Ecclesiae sive Occidentalis, sive Orientalis consuetudinem.

De Purgatorio.

III. Item, si vere poenitentes in Dei charitate decesserint, antequam dignis poenitentiae fructibus de commissis, et omissis satisfecerint, eorum animas poenis Purgatorii post mortem purgari: et ut a poenis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium vivorum suffragia, Missarum scilicet Sacrificia, orationes, et eleemosynas, et alia pietatis officia, quae a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt, secundum Ecclesiae instituta.

De visione beatifica Sanctorum.

IV. Illorumque animas, qui post baptisma susceptum, nullam omnino peccati maculam incurrerunt, tum illas etiam, quae post contractam peccati maculam, vel in suis Corporibus, vel eisdem exutae corporibus, prout superius dictum est, sunt purgatae, in Coelum mox recipi, et intueri clare ipsum Deum Trinum, et Unum, sicuti est, pro diversa tamen meritorum ratione, aliam alia perfectius.

De animabus in peccato actuali mortali, vel originali decedentibus.

V. Illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in Infernum descendere, poenis tamen disparibus puniendas.

De Romani Pontificis primatu.

VI. Item Sanctam Apostolicam Sedem, et Romanum Pontificem in universum Orbem tenere primatum, et ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Principis Apostolorum, et verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiae Caput, et omnium Christianorum Patrem, et Doctorem existere, et ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam in actis Oecumenicorum Conciliorum, et in Sacris Canonibus continetur.

De recipiendis, et rejiciendis caeteris quaecumque recipit, et rejicit Sancta Romana Ecclesia.

VII. Cetera item omnia, quae a Sacris Canonibus, et Oecumenicis Conciliis, ac praecipue a Sacrosancta Tridentina Synodo, et a Gregorio XIII. Predecessore nostro in professione praedicta Orthodoxae Fidei a Graecis emittenda, tradita, definita, et declarata fuerunt, indubitanter recipere, ac profiteri debent, simulque contraria omnia, et Schismata, atque haereses quascumque, a Sancta Catholica, et Apostolica Ecclesia Romana omnium Ecclesiarum Matre, et Magistra damnatas, rejectas, anathematizatas, pariter damnare, rejicere, anathematizare, et abjurare omnino teneantur.

§. II.

De Sacramento Baptismi, Pueris baptizatis, ritusque in Baptismate suscepti mutatione.

Sacramenti Confirmationis Collatio, quae in Euchologio Graecorum post Baptismum praescribitur, a Graecis Presbyteris est praetermittenda.

I. Presbyteri Graeci baptizatos Chrismate in fronte non consignent; et ideo ab ipsis in ordine baptismi apud eorum Euchologium praetermittantur, quae sequuntur post illa verba: καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν etc. usque ibi: εἶτα ποιεῖ ὁ ἱερεὺς σχῆμα κύκλου: hoc est: *et post orationem etc.* ubi habetur forma hujus consignationis, usque ad illa: *Postea facit Sacerdos figuram circuli etc.*

Non sunt inquietandi Presbyteri Graeci quoad Sacramentum Baptismi.

II. Cum Presbyteris Graecis in Euchologio haec Baptismi forma praescribatur: *Baptizatur Servus Dei N. in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti*: quae latinae formae; *Ego te baptizo in nomine etc.* aequivalet: trinaque aquae immersione, seu aspersione in eo conferendo utantur, non sunt his super rebus a Latinis Locorum ordinariis inquietandi.

In unctionibus, quae circa Baptismum fiunt, ritum suum in Euchologio descriptum sequi permittuntur.

III. Etsi Graecis in Regno Cypri commorantibus Innocentius IV. Praedecessor noster olim injunxerit, ut in unctionibus, quae circa Baptisma fiunt, morem Ecclesiae Romanae teneant, et observent; Si tamen Presbyteri Albanenses ritum ungendi pectus, et dorsi medium, aures, pedes, atque manus, in Euchologio descriptum servare voluerint, ubi non est contraria consuetudo, non sunt impediendi.

Toleratur ritus ungendi per totum Baptizandorum corpora, si tolli sine scandalo non possit.

IV. Ritus autem, seu consuetudo, quam habere dicuntur Graeci Orientales, ungendi per totum baptizandorum corpora, si alicubi tolli, vel removeri sine scandalo non potest, cum sive fiat, sive non, quantum ad baptismi efficaciam, vel effectum, non multum referat, in iisdem toleretur.

Non refert, utrum in frigida, vel calida aqua baptizent.

V. Nec refert etiam utrum frigida, vel calida aqua baptizent, cum in utraque Baptismum habere parem vim, atque effectum, affirmare, et tenere dicantur.

Graeci Parochi rite Baptismum conferunt aqua per ipsos Graeco more benedicta.

VI. Si in eadem Ecclesia Infantes utriusque Ritus baptizentur, Graecus Parochus Subditis suis aqua per ipsum Graeco more benedicta rite Baptismum confert; ac propterea molestandus non est, si non utatur aqua baptismali, quae a Parochis Latinis juxta morem Romanae Ecclesiae adhibetur: Curent tamen Ordinarii, ut adsit aqua baptismalis latine consecrata, quam omnino (praeter casum urgentis necessitatis) Sacerdos Latinus adhibeat, quoties ei occurrerit latinos pueros ad Baptismum excipere.

Prohibentur Graeci, ne Infantibus in Baptismo, nec Pueris in Missa Sacramentum Eucharistiae ministrent.

VII. Cum administratio Sacramenti Eucharistiae, quod sub una, vel sub utraque specie Infantibus in Baptismo, et Pueris in Missa solent Graeci exhibere, nihil contra Orthodoxam fidem, bonosque mores contineat (dummodo iidem Graeci credant, firmiterque teneant, communionem hujusmodi non esse necessariam ad salutem, et Baptismum sine communione valide, ac licite posse ministrari); quia tamen ad decentiam, et reverentiam Sacramenti ma-

27

gis expedit, si illud eisdem denegetur: propterea ne Greci, vel Albanenses Graeci Ritus Eucharistiae Sacramentum sub una, vel sub utraque specie Infantibus rationis usu carentibus in Baptisme, nec Pueris in Missa ministrent, interdicimus, ac prohibemus.

Proles Parente utroque Graeco progenita. Graeco ritu baptizetur, Latino baptizetur Infans ex Patre Latino, et matre Graeca natus.

VIII. Infantes nati ex Patre, et Matre Graecis, ritu Graeco, nisi aliter Parentes, accedente Ordinarii consensu, voluerint, baptizari debent.

IX. Nati vero ex Patre Latino, et Matre Graeca, latinis sunt coeremoniis baptizandi; Proles enim sequi omnino debet Patris Ritum, si sit Latinus.

Ex Patre autem Graeco Latina Matre natus latino Baptismum suscipere potest, si Latina Uxor praevalerit.

X. Si vero Pater sit Graecus, et Mater Latina, liberum erit eidem Patri, ut Proles, vel ritu Graeco baptizetur, vel etiam ritu Latino, si Uxor Latina praevaluerit, idest si in gratiam Uxoris Latinae, consenserit Graecus Pater, ut latino ritu baptizetur.

Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem spectant et ab eo sunt sepeliendi, si ante usum rationis decesserint; cujus ritu sunt baptizati, sive Graeco sive latino; Et quid post usum rationis.

XI. Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem pertinent, cujus ritu sunt baptizati, cum per Baptismum fiat suscepti ritus Graeci, vel Latini professio; itaut ad Latinum ritum spectent qui latinis coeremoniis baptizati fuerint; qui vero ritu Graeco Sacramentum Baptismi susceperint, in Graecorum numero sunt habendi: adeoque si ante usum rationis decesserint, a proprie, cujus ritu baptizati sunt, Parocho, et in propria Parocbia sunt jure communi sepeliendi, nisi iis Baptismus collatus fuerit, vel ob gravem necessitatem, cum nimirum morti proximi fuerint, nec haberi potuerit proprii Parochi, vel ritus copia, vel ex dispensatione Apostolica, cum videlicet facultas data fuerit, ut latine quidem baptizentur, sed in suo ritu Graeco permaneant; In his enim casibus non censentur a preprio ad alium ritum transiisse. Post usum autem rationis idem dicendum; nisi quis in alieni ritus Ecclesia sepeliri cupiat; si quis enim Graeco ritu baptizatus, in Latina Ecclesia, vel latino Baptismate initiatus, in Ecclesia Graeca sepulturam eligat, juris regulae sunt servandae: nimirum cadaver extra propriam Parochiam a proprio Parocho esse associandum, quarta funerali ei minime imminuta, et ubi tumulandum est cadaver, ibi a Parocho illius Ecclesiae, sive latinae, sivo Graecae sunt exequiae celebrandae.

Cum Infantibus, sive adultis, ritu Graeco in Ecclesia Graeca sunt exequiae celebrandae, nullum Jus est Latino Parocho interessendi, aut partem stolae percipiendi, et e contra.

XII. Quando vero Infantibus praedictis, seu etiam adultis, exequiae ritu Graeco, et in Ecclesia Graeca, ut praefertur, jure communi sunt celebrandae, tunc nullum jus habet Latinus Parochus interessendi cum Graeco Parocho, nec partem aliquam Stolae percipiendi; similiter nullum jus competit Parocbe Graeco, quando exequiae in Ecclesia Latina, et per Latinum Parochum sunt peragendae; sed servanda sunt utrobique Statuta de juribus Parochorum circa sepulturam eorum, qui ad propriam Parochiam spectant.

In quo quis ritu est baptizatus, in eo educari, et vivere debet; Ritus Latinus semel assumptus deseri nequit.

XIII. Quem ritum semel in baptismo sunt professi, sive Latinum, sive Graecum, in eo institui, et educari debent, nec ad alium possunt transire, si Latinum semel susceperint; ritus enim Latinus propter suam praestantiam, eo quod sit ritus Sanctae Romanae Ecclesiae omnium Ecclesiarum Matris, et Magistrae, sic supra Graecum ritum praevalet, maxime in Italicis regionibus, ubi latinis Episcopis Graeci subjecti sunt, ut non modo ab ipso ad Graecum transitus nullatenus permittatur; verum etiam a Graecis, semel assumptus, absque apostolica dispensatione deseri nequeat.

Quando de ritu Graeco ad Latinum transire liceat.

XIV. Quod si Infans Graecum ritum in Baptismate susceperit, tunc requirendus est primum Patris Graeci consensus, deinde Episcopi Latini licentia, ut possit Mater Latina Filium suum Graece baptizatum ad latinas coeremonias traducere. Adultis autem, si quidem sunt Ecclesiastici, in quocumque Ordine minori, vel etiam majori constituti, Saeculares, vel Regulares, a Ritu Graeco ad latinum sine expressa Sedis Apostolicae licentia transire non liceat: si laici, ut ad ritum latinum transire possint, Episcopus Dioecesanus pro sua prudentia permittere valeat; Non tamen Communitati Graecorum, sive Albanensium hujusmodi, sine Sedis Apostolicae licentia, sed solum privatis personis, attenta uniuscujusque necessitate.

§. III.

De sacramento Confirmationis.

Episcopi Latini Infantes Graecos Presbyterorum baptizatos, et absolute Chrismate consignatos confirment.

I. Episcopi Latini Infantes, seu alios in suis Dioecesibus baptizatos a Presbyteris Graecis absolute Chrismate in fronte consignatos confirment; cum neque per Praedecessores nostros, neque per Nos Graecis Presbyteris in Italia, et Insulis adjacentibus, ut infantibus baptizatis Sacramentum confirmationis conferant, facultas concessa sit, aut concedatur; quinimo

usque ab anno 1595. a fel. rec. Clemente VIII. Praedecessore nostro fuit Presbyteris Italo-Graecis expresse interdictum, ne baptizatos Chrismate consignent.

Sub conditione autem, si verosimiliter dubitari potest quoad ab Episcopis Graecis fuerint baptizati.

II. Secus sub conditione, et cum cautela eos confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari potest, utrum ab Episcopis Graecis ordinem Baptismi juxta eorum Euchologium servantibus, fuerint baptizati.

Idem dicendum si Episcopus Latinus ordinet aliquem Graecum ab Episcopo Graeco baptizatum, de quo non constet fuisse Chrismate consignatum.

III. Idem dicendum, si Episcopus Latinus ex dispensatione Apostolica Graecum aliquem ordinaverit, qui a Presbytero Graeco in Italia, vel adjacentibus Insulis fuerit baptizatus, nec constet, illum ab aliquo Episcopo, sive Latino, sive Graeco, chrismate in fronte fuisse consignatum; debet nimirum illum antea absolute confirmare; sub conditione autem, si verosimiliter dubium esse possit, an ab Episcopo Graeco fuerit baptizatus.

Confirmati a simplici Sacerdote, cogendi non sunt recipere ab Episcopo Confirmationis Sacramentum.

IV. Quamvis confirmati a simplici Sacerdote, cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent, cum Sacramentum Confirmationis ejusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo salvus quis esse non possit; monendi tamen sunt ab Ordinariis Locorum, eos gravis peccati reatu teneri, si cum possunt ad confirmationem accedere, illam renuunt, ac negligunt.

Ubi Graecus Catholicus Episcopus habetur, Sacramentum Confirmationis Episcopi Latini non administrent.

V. Ubi Graecus Catholicus Episcopus haberi potest, prout habetur constitutus in Collegio Corsino Italo-Graecorum in Calabria, curent omnino latini Ordinarii, ut ab illo potius Graecis caeremoniis juxta Graecum Euchologium, quam a se latino ritu, Sacramentum Confirmationis Subditis suis Graeco ritu viventibus Chrismate a Latinis Episcopis accepto ministretur, ne scilicet Ecclesiarum ritus, quoad fiari potest, misceantur,

§. IV.

De Oleo Sancto Chrismatis, Catechumenorum, et infirmorum.

Non sunt cogendi Presbyteri Graeci, praeter Chrisma, alia Olea sancta ab Episcopo Latino accipere.

I. Non sunt cogendi Presbyteri Graeci Olea Sancta, praeter Chrisma, ab Episcopis Latinis Dioecesanis accipere, cum hujusmodi Olea ab eis in ipsa Oleorum, et Sacramentorum exhibitione, ex veteri ritu, conficiantur, seu benedicantur; nisi tamen contraria consuetudo introducta sit, quam servari volumus, ac mandamus. Chrisma autem, quod nonnisi ab Episcopo, etiam juxta eorum ritum, benedici potest, cogantur accipere.

Prohibeantur Chrisma accipere ab Episcopis Schismaticis.

II. Non audeant tamen ab Episcopis Graecis externis Schismaticis, seu Sanctae Romanae Ecclesiae communionem non habentibus, illud accipere, vel eo uti.

Item a quocumque alio Episcopo etiam Catholico, praeter Ordinarium Latinum.

III. Item abstineant Chrisma accipere a quocumque alio Episcopo Latino, seu Graeco Catholico, praeter suum Ordinarium Latinum, cujus jurisdictioni subjiciuntur.

§. V.

De Sacramentis Poenitentiae, et extremae Unctionis.

Unctio non est sufficiens satisfactio poenitentiae.

I. Nulli per Sacerdotes, vel Confessarios, pro satisfactione poenitentiae, unctio aliqua solummodo injungatur.

Extrema Unctio infirmis exhibenda.

II. Infirmis vero, juxta verbum Jacobi Apostoli, unctio exhibeatur extrema.

Per unum, vel plures Presbyteros administrari potest.

III. Nec refert, utrum eadem Extrema Unctio per unum, vel plures Presbyteros fiat, ubi hujusmodi viget consuetudo; dummodo credant, et asserant, illud Sacramentum, servata debita materia et forma, ab uno Presbytero valide, et licite confici.

Qui ungit, idem formam proferat Sacramenti.

IV. Idem Sacerdos materiam adhibere, formamque pronunciare respectivo debet; ac propterea, qui ungit, idem dicat formam respondentem, nec alius ungat, et alius formam pronunciet.

Forma absolutionis in Concilio Florentino praescripta utantur.

V. In casu necessitatis Presbyteri Graeci Catholici possunt latinos absolvere; utantur tamen forma absolutionis in Concilio Generali Florentino praescripta, postea vero, si voluerint, dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma hujusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

Extra necessitatis casum, prudentiae, et arbitrio Ordinariorum relinquitur, ut Presbyteri Albanenses Latinorum etiam confessiones excipere valeant.

VI. Extra vero casum necessitatis, si quos ex Presbyteris Albanensibus peritos, et ad confessiones omnium audiendas idoneos Ordinarius Latinus judicaverit, ut non solum Graecos, sed etiam Latinos ad se accedentes possint absolvere, id eorumdem Ordinariorum prudentiae, et arbitrio relinquitur.

Sacerdotes Conjugati possunt, et curam suscipere Parochiarum, et

VII. Sacerdotes quoque Conjugati, aliique, quibus Parochiarum cura, vel Ecclesiarum Parochialium regimen per Episcopos suos committitur, licite, et libere possint Parochianorum suorum confessiones audire, ipsisque poe-

Parochianorum confessiones audire.

nitentiam injungere pro peccatis; quia cui licet, vel conceditur, quod est majus, competit quoque, nec negari convenit, quod est minus.

Ecclesiarum Parochialium regimini praeficiendi sunt, qui in Seminariis Italo-Graecorum, seu Albanensium trium ad minus annorum spatio versati sunt.

VIII. Ecclesiarum Parochialium regimini praeficiant Ordinarii Latini, si habere possunt, eos, qui in Seminariis Italo-Graecorum erectis altero quidem Panormi, altero autem in Calabria in Oppido Sancti Benedicti Ullano, vel in Collegio Graecorum in Urbe, trium ad minus annorum spatio versati sunt, studiisque literarum incubuere; dummodo caetera ad curam animarum exercendam requisita non desint, atque Episcopis ejusdem Seminarii Praesidis, seu respective Rectoris literas exhibeant, quae de recta eorum vitae ratione, deque in Graecis, Latinisque scientiis progressu testimonium ferant.

Possunt Ordinarii Latini alios Presbyteros idoneos Parochis Graecis, velut Coadjutores, et Cooperatores, adjungere.

IX. Liberum tamen sit ipsis Episcopis, Viros alios idoneos Coadjutores, et Cooperatores Parochis Graecis, si opus fuerit, adjungere in audiendis confessionibus, et poenitentiis injungendis, ac caeteris, quae ad salutem pertinent animarum; ipsisque in his per eorum Dioeceses absque Sacerdotum ipsorum praejudicio, et gravamine, committere vices suas, cum propter occupationes multiplices, et occasiones varias, possit contingere, ut nequeant per easdem Dioeceses officium suum exequi per seipsos.

Monac. Graecis, nisi ex justa causa, non est cura animarum committenda.

X. Numquam Monachis Graecis, seu Calogeris, Animarum cura committatur, nisi ex necessitate, vel alia justa causa.

Presbyteri Saeculares advenae, abjuratis erroribus, et Schismate in Parochos Graecorum, institui possunt

XI. Presbyteri Saeculares Graeci ex Albania, vel aliis Orientis partibus advenientes, abjuratis Schismate, et erroribus, atque in fide Catholica bene instructi, in Parochiatibus, seu Curatis Ecclesiis Graecorum institui possunt.

Vir, et Uxor non debent simul confiteri.

XII. Tollendus abusus, ubi est, ut vir, atque uxor simul, et eodem tempore eidem Presbytero confiteantur.

Aquae benedictae usus.

XIII. Aqua ex ritu Graeco in die Epiphaniae, vel primo die mensis benedicta, conservetur in Ecclesia, ut illa Fideles adspergantur.

§. VI.

De Sacramento Eucharistiae, et Missae Sacrificio.

Sacerdotes ad Sacramentum Poenitentiae frequenter accedant; cum praesertim Divinum Sacrificium sunt peracturi.

I. Sacerdotes ad poenitentiae Sacramentum frequenter accedant, ut cum Divinum Mysterium peracturi sunt, nulli coram Deo crimini sint obnoxii; sed cor habeant omni pravitate vacuum, mundum, quoad fieri potest, ac purum: Indignum enim, ac auribus plane horrendum est, ut qui animum habet aliquo scelere faedatum, Sanctum Sanctorum impuris manibus contrectet, et placare Deum attentet, qui in peccatis existens, ipsius Dei furorem, et iracundiam provocat.

Permittitur etiam, ut aquam ferventem in calicem infundant.

II. Item permittitur eisdem, facta jam consecratione, antequam Sacerdos communicet, juxta ritum in Liturgia praescriptum, aquam ferventem, seu tepidam in Sacrum Calicem infundere.

Interdicitur abusus tundendi, vel exsiccandi species Sacramenti Eucharistiae.

III. Tollatur abusus tundendi, vel etiam miscendi Sacro Oleo, ac iterum coquendi, vel alias exsiccandi species Sacramenti Sacrae Eucharistiae Feria quinta Coenae Domini, ut deinde illud asservent.

Euch. pro infirmis renovanda singulis octo, aut quindecim diebus.

IV. Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, quod pro Infirmis asservatur, singulis octo diebus, aut saltem quindecim renovetur.

Non asservanda toto anno.

V. Non asservetur idem Sacramentum toto anno: Si tamen asservatum fuerit, in fine anni sumatur.

Servandus Graecorum ritus in celebratione Missarum sub certis conditionibus.

VI. In celebratione Solemnium, et aliarum Missarum, et de hora celebrandi eas, dummodo in confectione, vel consecratione formam verborum a Domino expressam, et traditam observent, et celebrando non transgrediantur horam nonam, suam sequi consuetudinem permittantur: ita tamen, ut jejunii lex de unica comestione in die religiose servetur; et si alicubi viget consuetudo producendi jejunium cum Missa usque ad vesperam, minime aboleatur, sed in suo robore, ac firmitate permaneat.

Ne Monachi iter agentes Eucharistiam secum ferant.

VII. Si inter Graecos, qui in Italia, et Insulis adjacentibus degunt, viget abusus, quem in Orientalibus regionibus vigere perhibent, ut Monachi Eucharistiae particulam suspensam ad collum, vel aliter secum deferant, necnon in privatis Domibus, ubi eos commorari contingat, retineant, ut eo auxilio freti, liberi a quibuscumque periculis evadant; vel cum in longiora itinera se committunt, ea refici valeant; eum omnino aboleri volumus, et expresse mandamus: praefatisque Monachis, ne id in posterum facere audeant, severissime prohibemus. Obsequium enim, ac reverentia, qua singuli Fideles Augustissimum hoc Sacramentum prosequi debent, non pati-

tur, ut privatim ac latenter, cujuscumque arbitrio et voluntate, domi illud retineatur, aut in itineribus, ac peregrinationibus asportetur.

Permittuntur Graeci Presbyteri suum servare ritum, nonnisi semel in die super uno, eodemque Altari Missam celebrandi, et prohibentur Sacerdotes Latini in Parochialibus ipsorum Graecorum Ecclesiis Missas, et Divina Officia celebrare.

VIII. Cum in Parochialibus Ecclesiis ipsorum Graecorum, ex antiquissimo, et hactenus servato ritu, nonnisi semel in die per unum Sacerdotem celebrare liceat, permittitur quidem Presbyteris Graecis suum, si velint, morem hac in parte servare: Interdicitur autem Latinis Sacerdotibus, ne Missas, et alia Divina Officia in dictis Graecorum Ecclesiis, et super eorum Altaribus Majoribus, extra casum alicujus necessitatis, et aliorum Altarium, Ecclesiarumque defectus, et nisi ex Parochi Graeci consensu, quem nullatenus hujusmodi in casibus negare possit, celebrent.

Conceditur Presbyteris Graecis, et Albanensibus, ut in Ecclesiis suis praeter Altare majus, alia quoque Altaria erigant, in quibus ipsi Graece, vel Latini Missas celebrare possint.

IX. Quia tamen ipsi Graeci, et Albanenses Presbyteri Nobis humillime supplicarunt, ut sibi liceat pro Sacerdotum numero plures in die in suis Ecclesiis Missas celebrare: Nos ipsorum precibus annuere volentes, per praesentes nostras concedimus, ac indulgemus, ut in suis Parochialibus, vel aliis Ecclesiis, praeter Altare Majus, alia etiam minora Altaria, seu Cappellas, Sacris Indumentis Graecorum, seu Latinorum more, ornata, seu ornatas, erigant, in quibus Latini, vel Graeci Presbyteri respective suo quisque ritu celebrare valeant.

Prohibentur Graeci celebrare ritu Latino, et Latini ritu Graeco.

X. Cum in Sacro Generali Florentino Concilio praescriptum sit, et unusquisque Sacerdos Eucharistiam juxta Ecclesiae suae ritum, sive Latinae, sive Graecae, in azymo, seu fermentato conficere debeat, vetitumque a Summis Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris, ne Latinus Sacerdos Graeco ritu, aut Graecus Latino utatur; districtius inhibemus, etiam sub poenis perpetuae suspensionis a Divinis, ne Presbyteri Graeci Latino more, et Latini Graeco ritu, sub quovis licentiarum, et facultatum Missas, et alia Divina Officia, Graeci Latino more, et Latini Graeco ritu celebrandi, ab Apostolica Sede, vel ejus Legatis, ac etiam Majori Poenitentiario pro tempore existente obtentarum praetextu, Missas, et alia Divina Officia celebrare, vel celebrari facere praesumant.

Prohibet, ne Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Graecorum, aut Parochus Graecus sub specie azymi pro communione Latinorum retineant.

XI. Eadem quoque ratione, tam ubi sunt duae Parochiae, Latina altera, et altera Graeca, quam in una eademque Parochiali Latinorum, vel etiam Graecorum Ecclesia, in qua, ut praemittitur, praeter Altare majus, quod pro solis Graecis Sacerdotibus erectum est, minora quoque Altaria pro Latinorum Sacerdotum usu extructa conspiciuntur, statuimus, et decernimus, ut neque Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Graecorum, neque Parochus Graecus sub specie azymi pro communione Latinorum, in quocumque Ecclesiae suae Altari retineat; sed unusquisque Sacerdos nonnisi in suo sive Graeco, sive Latino ritu Eucharistiam Fidelibus porrigere debeat.

Praecipit Laicis Latinis, ne umquam sub specie fermentati communicent.

XII. Ne Laici autem Latini communionem a Graecis Presbyteris sub specie fermentati recipiant, prohibemus omnino, et interdicimus.

Permittit Graecis Laicis, ut ubi propriam Parochiam non habent, possint communicare in Ecclesia Latina sub specie azymi.

XIII. Graecis tamen Laicis permittimus, ut ubi Parochiam Graecam non habent, possint, si velint, in Ecclesia Latina Eucharistiam sub specie azymi a Latinis Sacerdotibus sumere.

Contrariam consuetudinem curent Ordinarii Locorum suavissimis modis tollere.

XIV. Quod si in Locis, in quibus Graeci, et Latini simul moram trahunt, et sunt utriusque ritus Ecclesiae, Latini quidem in Fermentato, et Graeci in azymo Sacram Eucharistiam quandoque sumere soleant; si quidem haec consuetudo sine Populi offensione, animorumque commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut Latini semper in azymo, Graeci autem, ubi propriam Parochiam habent, in fermentato communicent.

Communio sub utraque specie permittitur in illis dumtaxat Locis, in quibus hactenus fuit introducta.

XV. Ut autem iidem Laici Graeci Eucharistiam sub utraque specie communione refici valeant, permittimus, in illis dumtaxat Locis, in quibus ejusmodi ritus introductus est, et ad praesentem usque diem servatur, ac viget: ita tamen, ut sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi firmiter credant, ac propterea, quoad fructum attinet, nulla gratia ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem solam accipiunt: ubi vero praefatus ritus consuetudine hactenus receptus non est, Episcopia, quorum jurisdictioni Graeci subjiciuntur, curae sit, ne in posterum admittatur.

Indulget Presbyteris Graecis, seu Albanensibus, ut praeter Dominicas, et Sabbata, in reliquis Feriis Quadragesimae, excepto ultimo triduo ante Pa-

XVI. Volentes autem specialem ipsis Graecis, et Albanensibus Presbyteris gratiam facere, tenore praesentium, ut tempore jejunii quadragesimalis, quo, exceptis Dominicis, Sabbatis, et nonnullis solemnioribus festivitatibus, ex antiquo more, nonnisi Missa Praesanctificatorum celebratur, Graeci, et Albanenses praedicti, servato tamen, nec praeter-

ache, possint Missas integras celebrare; Sic tamen, ut ab Hebdomadario, seu Parocho Missa Praesanctificatorum non omittatur.

misso in Parochialibus Ecclesiis Praesanctificatorum ritu, in aliis Altaribus, seu Ecclesiis, sive Capellis, pro sua, ac Fidelium Populorum devotione, Missas integras quibuslibet hebdomadae diebus, ac praesertim cum dies Festi de praecepto Latinae Ecclesiae occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo majoris hebdomadae triduo, celebrare possint et valeant, concedimus, et indulgemus.

Possunt, si velint, Graeci Altaria portatilia a Latinis accipere.

XVII. Si Graeci velint accipere Altaria portatilia ab Episcopis Latinis consecrata, bene erit; sin minus tolerentur eorum antimensia, sive Throni, super Altaria lapidea ponendi, cum celebrant.

Graeci Thronis pro corporalibus uti possunt.

XVIII. Corporalia ut latini habeant, nisi Thronis etiam pro corporalibus utantur.

Presbyteris Latinis non licet super Antimensio Graecorum Sacrum facere, si careant proprio Altare lapideo portatili.

XIX. Latinis Presbyteris Latino ritu in Graecorum Catholicorum Ecclesiis celebrantibus, si careant proprio Altari portatili lapideo, super Antimensiis, seu Thronis Graecorum Sacrum facere non licet.

XX. Unusquisque Sacerdos in aureo, vel argenteo solum, aut saltem stamneo Calice sacrificet, habens Thronos, seu Corporale de lino, candidum, et nitidum, et Altare mundis

De Vestibus, et aliis Sacris.

vestimentis opertum, vel decenti paratu ornatum.

De Mulierum servitio ad Altare.

XXI. Mulieres autem servire ad Altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

§. VII.

De Sacramento Ordinis.

Ut Graeci a Graecis Episcopis ordinentur.

I. Romani Pontifices Praedecessores nostri necessitatibus Italo-Graecorum occurrere volentes, ut commode possent a proprii ritus Praesulibus ad Ordines promoveri, simulque caventes, ne si ab Ordinariis Latini ad Graecos Antistites in Graeciam, vel Epirum, aut alias Orientis partes cum dimissoriis remitterentur, ad Schismaticos Episcopos pro ordinatione confugerent, constituerunt: Clemens quidem VIII. anno 1595., Romae babendum esse Episcopum Graecum Catholicum, qui Graecos Episcopis Latinis Italiae, et adjacentium Insularum subjectos Sacris Ordinibus initiaret: Clemens vero XII. anno 1735., ut Italo-Graecorum in utraque Sicilia commorantium commodis consuleret, alterum ejusdem Graeci ritus Episcopum in Seminario Corsino a se in Calabria erecto, propter Graecorum hujusmodi Ordinationes, manere jussit, quorum laudatissimum Institutum Nos quoque per praesentes nostras perpetuo valituras Literas confirmamus, et innovamus.

II. Ne quis Clericus Saecularis ritu Graeco, quamvis alias sit idoneus moribus, scientia, et aetate, ad Sacros Ordines promoveatur, nisi prius legitime constet, eum Ecclesiasticum Beneficium, vel Patrimonium, quod sibi ad vitam honeste sufficiat, pacifice possidere: ac propterea deficiente titulo Beneficii, per legitima documenta Ordinarium suum certiorem reddere debet de sufficienti Patrimonio, ut valeat Sacris Ordinibus initiari: loco autem dicti Patrimonii, nec Clericus Uxoris suae dotem assignare praesumat, nec Ordinarius eam recipere audeat.

Ecclesiasticum Beneficium, vel Patrimonium, ad Sacros Ordines promovendis necessarium.

III. Quemadmodum etiam nemo ex Graecis, seu Albanensibus in Calabria, et Sicilia commorantibus ad sacra ministeria assumatur, qui trium saltem annorum spatio, Graecis, latinisque literis non dederit operam in altero ex Seminariis Italo-Graecorum, vel in Collegio Graecorum in Urbe.

Nemo ex Graecis, seu Albanensibus, ad Ordines promoveatur, qui trium saltem annorum spatio in Seminario Graecorum non fuerit commoratus.

IV. Promovendi ad Sacerdotium, et Preshyteri, qui praeficiendi fuerint Ecclesiarum Regimini, examinentur antea diligenter, si praecipue de Horis Canonicis, et Missarum Officiis secundum distinctionem temporum exequendis sint sufficienter instructi, ut ad haec nonnisi digni admittantur.

De examine Ordinandorum.

V. Sacerdotes, et quicumque sunt in Sacris Ordinibus constituti, Horas Canonicas more suo dicant: et prinsquam Missam celebrent, Officium matutinale recitare curent.

De Horis Canonicis.

VI. Episcopi Graeci in Ordinibus conferendis ritum proprium Graecum in Euchologio descriptum servent, in quo, etsi nonnulli de Minoribus Ordinibus praetermissi videantur, eos tamen vel numquam habuisse, vel eorum exercitium aliis Ordinibus esse adnexum iidem Graeci affirmant.

Episcopi Graeci in Ordinibus conferendis Euchologio Graeco utantur.

VII. Inde tamen dubitationes quandoque oriri soleut, quinam nimirum Ordines supplendi sint ab eo, qui primum ritu Graeco aliquibus Ordinibus fuit initiatus, deinde ritu Latino ad reliquos est promovendus. Quas controversias ut de medio penitus tollamus, certamque tradamus regulam in posterum servandam, ita decernimus, si quis ritu Graeco Clericus, et Lector tantum fuit initiatus, atque ex benignitate Sedis Apostolicae obtinuit, ut Ma-

Quidam Ordines ritu Latino supplendi sunt ab eo, qui ritu Graeco aliquos Ordines suscepit.

jores Ordines latinis coeramoniis sibi conferantur, is antequam Subdiaconus ordinetur, tres minores Ordines omissos debet ritu Latino suscipere. Si vero, praeter Lectoris Ordinem, ad Subdiaconatum etiam Graeco ritu ascendit, et ex dispensatione itidem Apostolica facultas sibi facta sit, caeteros Ordines ritu Latino suscipiendi, antequam inter Diaconos cooptetur, ex minoribus Ordinis Exorcistatum tantummodo supplere cogitur; cum per Subdiaconatum Graeco ritu collatum, Acolythatum, et Ostiariatum recepisse censeatur. Idem dicendum de eo, qui una cum reliquis inferioribus Ordinibus, Diaconatum, aut etiam Presbyteratum Graece suscepit, et Latino postea ritu ad Sacrum Presbyteratus respective Ordinem, aut Episcopatum promovendus sit, ex Apostolica concessione: nimirum Exorcistatus Ordinem in ipso, antequam Presbyter ordinetur, aut Episcopus consecretur, esse supplendum.

Non ordinentur, nisi cum dimissoria Latini Ordinarii.

VIII. Graeci sine Literis dimissoriis Episcopi Latini Dioecesani nullatenus ad primam Tonsuram, vel aliquem Ordinem recipiendum admittantur.

De suspensione, et irregularitate.

IX. Promoti ad primam Tonsuram, vel ad alium quemcumque Ordinem sine Dimissoriis Latini Ordinarii, suspensi sint; et si suspensi in Sacris Ordinibus ministraverint, efficiuntur irregulares, sicut et Latini.

Solus Papa in Irregularitatibus dispensat.

X. Super hujusmodi autem, et similibus irregularitatibus dispensandi facultatem a Sancta Sede Apostolica obtineri oportet.

Episcopi Schismatici nec Ordines, nec alia Sacramenta conferant.

XI. Non sunt admittendi Episcopi Schismatici sive pro Ordinibus, sive pro aliis Sacramentis conferendis, sed impediendi, quoad Sancta Sedes Apostolica desuper consulatur, et responsum habeatur.

De Episcopis Graecis Catholicis.

XII. Quos vero communionem Sanctae Romanae Ecclesiae habere constiterit, eis Pontificalia exercendi facultatem Ordinarii Latini in suis Dioecesibus libere concedere possunt.

De Ordinatis a Schismaticis.

XIII. Ordinati ab Episcopis Schismaticis alias rite ordinatis, servata debita forma, recipiunt quidem ordinem, sed non executionem.

De eorumdem absolutione.

XIV. Proinde ipsi Ordinati ab Episcopis Schismaticis, correcti, vel emendati reconciliandi sunt, et absolvendi, cum poenitentiis salutaribus, dummodo errores, si quos amplexi fuerint, sin minus Schisma Ordinatoris abjurent in judicio, vel publice, vel secreto pro qualitate facti.

Et dispensatione super irregularitate.

XV. In ordinibus autem per eos alias rite susceptis ministrare non permittantur, nisi cum ipsis super irregularitate, hujusmodi occasione contracta, auctoritate Sanctae Sedis Apostolicae fuerit dispensatum.

Interstitiorum lex cum Graecis, seu Albanensibus relaxatur.

XVI. Cum ex Ecclesiae disciplina a Graecis olim recepta, promoti ad aliquem Ordinem Sacrum, si per aliquod temporis intervallum in eo non fuerint versati, ad altiorem gradum ascendere non possint, quo nimirum Ordinandorum fides, morumque probitas eo temporis spatio cognosci valeat; qua lege Graeci, seu Albanenses in Italia, et Insulis adjacentibus commorantes dubio procul tenentur: Nihilominus cum praedicti Graeci, seu Albanenses Ordinarios suos, quibus subjiciuntur, habeant latinos, a quibus tamquam alieni ritus sacris ordinibus initiari prohibentur; ac proinde cum Romam, vel in Calabriam, ubi sunt Episcopi a Sancta Sede Apostolica ad Ordinationes ritu Graeco exercendas deputatis, repetitis vicibus, non sine quamplurimis incommodis, et expensis, ad Sacros Ordines juxta temporum intervalla suscipiendos sese conferre deberent, Nos, eosdem Graecos, seu Albanenses gratiis, et favoribus prosequi, eorumque incommodis consulere volentes, de Apostolicae plenitudine potestatis, praefatis Episcopis Graecis Romae et in Calabria pro tempore degentibus, licentiam, et facultatem impertimus, ut Graecos, seu Albanenses hujusmodi ex longinquis regionibus accedentes, qui Minoribus, sive Majoribus Ordinibus initiari cupiunt, ad omnes Ordines promovere in posterum valeant tribus diebus festivis, non autem continuis, sed aliquo temporis intervallo Antistitis ordinantis arbitrio separatis, non servata Interstitiorum lege, nec requisita ad hoc ab iis, qui initiantur, suorum respective Ordinariorum Latinorum licentia, sive dispensatione.

Tribus diebus festivis, non tamen continuis, si ex longinquis regionibus se conferant ad Ordines suscipiendos ordinari possunt.

XVII. At cum illis Graecis, seu Albanensibus, qui domicilium habent, seu alias commorantur in ea Provincia, in qua Episcopus ritus Graeci solet sacras ordinationes exercere, ad quem propterea sine gravi incommodo per temporum intervalla accedere possunt, ab interstitiorum lege minime dispensamus, praeterquam cum Alumnis, et Convictoribus ritus Graeci Collegii Graeci Urbis, et Italo-Albanensium, in Calabria, et Sicilia, si eorumdem Collegiorum necessitas, vel utilitas, arbitrio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Admini-

Non tamen dispensatur cum illis, qui domicilium habent, seu commorantur in ea Provincia, in qua Episcopus ritus Graeci solet Sacras Ordinationes exercere. Alumnis, et Convictores Collegii Graecorum Urbis, et

Italo-Graecorum in Calabria, et Sicilia, tribus diebus festivis ordinari possunt, si Collegiorum utilitas, vel necessitas exegerit.

stratoris, et Protectoris praefati Collegii Graecorum Urbis, et Episcopi praesidentis, seu Rectoris utriusque Collegii Italo-Albanensium praedicti respective pro tempore existentium exegerit, ut praefati Alumni, et Convictores absque temporis intervallo tribus diebus festivis, non tamen continuis, ut praefertur, ad Ordines promoveantur, quo casu eos sic initiari posse, plenam facultatem facimus, atque concedimus.

Cum iis, qui, non servata Interstitiorum lege, sunt hactenus bona fide ordinati, dispensatur, ut in susceptis Ordinibus ministrare valeant, et ad majores etiam ascendere.

XVIII. Illis autem, qui non servata Interstitiorum lege, sunt hactenus bona fide ordinati, ex Apostolica benignitate etiam concedimus, ut in susceptis Ordinibus ministrare, et ad majores etiam servatis servandis ascendere, absque alia dispensatione valeant.

Quoad aetatem Ordinandorum servandum est, quod Sacrosan. Trident. Synodo est praescriptum.

XIX. Quod tamen de aetate Ordinandorum a Sacrosancto Tridentino Concilio praescriptum est, omnino servari volumus. Nullus proinde ex praedictis Graecis, seu Albanensibus ad Subdiaconatus Ordinem ante vigesimum secundum ad Diaconatus ante vigesimum tertium, ad Presbyteratus ante vigesimum quintum suae aetatis annum absque Apostolica dispensatione promoveatur. Praefatorum autem Graecorum Praesulum conscientiam oneramus, ut digno duntaxat, et quos literis, et iis, quae ad Ordines exercendos pertinent, bene instructos esse noverint, ad sacra ministeria assumant.

Latinus Antistes Graecos etiam sibi subjectos Ordinibus initiare prohibetur, sic etiam Graecus Episcopus Latinos ordinare non debet.

XX. Ut in Ordinibus conferendis quaelibet rituum confusio, et commixtio penitus tollatur, et unius ritus Antistes alterius ritus Clericos initiare in posterum minime valeat, sub perpetuae suspensionis a Divinis poenis prohibemus, ne Latinus quicumque Episcopus etiam subjectos suae jurisdictionis Graecos, neque Graecus quilibet Antistes Latinus quovis praetextu, sine speciali Sedis Apostolicae licentia ad primam Tonsuram, vel ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem promovere praesumat; alioquin tam Ordinans, quam Ordinatus, perpetuam, ut praefertur, suspensionem se subituros intelligant.

Prohibet Latinos ex Latinis progenitos, ac Latino ritu educatos, juxta ritum Graecum sub spe retinendi Uxores, ad Sac. Ordines promoveri, etiam in locis, ubi Graecus ritus servatur.

XXI. Maximo autem neque permittendum, neque ullo modo tolerandum, ut Latini ex Latinis progeniti, ac latino ritu educati, qui continentiam profiteri nolunt, juxta ritum Graecum, sub spe retinendi Uxores, ad Sacros Ordines a quocumque Antistite quavis auctoritate fulgente promoveantur, tam in locis, in quibus non sunt Populi Graeco ritu viventes, sed Latini, quam in Locis, in quibus sunt Populi, qui a Graecis antiquitus fuerint oriundi, seu a Graecis originem ducant, vel alias retroactis temporibus ritum Graecum servaverint, seu apud illos, vel in eorum aliquibus Ecclesiis ritus hujusmodi ab antiquo hactenus fuerit observatus.

Dispensatur cum Italo-Graecis, qui ad hanc diem a Latino Episcopo sunt ordinati, tamen in ritu Graeco permanendi, ut possint in eodem ritu permanere, et ad majores etiam Ordines a Graeco Episcopo cum Dimissoriis tamen Latini Ordinarii, graece promoveri; cum clausula, ne id in posterum inconsulta S. Sede attentetur.

XXII. Cum iis tamen Italo-Graecis, qui ad hanc diem, vel propter antiquam consuetudinem, vel propter quaedam sibi, ut ajunt, a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris concessa privilegia, quibus permittebatur Episcopis Latinis, ut Graecos sibi subjectos, vel ipsi ordinarent, seu ab aliis tam Graecis, quam Latinis Episcopis ordinari facerent, ab Episcopis Latinis bona fide, et absque dispensatione Apostolica, ad Clericalem Tonsuram, vel Minores, seu Majores Ordines, sunt promoti, cum animo tamen proprium Graecum ritum retinendi, et absque actuali Latini ritus in susceptis Ordinibus exercitio; per praesentes nostras hac vice tantum dispensamus, ut eis liceat in suo Graeco ritu permanere, in eoque ad ulteriores Ordines (dummodo per suum Ordinarium approbati fuerint) a Graeco Episcopo promoveri: per easdem nostras expresse prohibentes, ne quid hujusmodi de caetero, vel a Graecis ipsius, vel a Latinis Episcopis, inconsulta Sanctae Sede, attentetur.

Italo-Graeci si ab Episcopo Latino, cum dispensatione apostolica, ad aliquos Ordines ob defectum Graecorum Praesulum promoventur: possunt sine alia dispensatione cum Dimissoriis Ordinarii ad majores Ordines graece a Graeco Antistite provehi.

XXIII. Insuper ut omnibus, circa praefatas Italo-Graecorum hujusmodi per latinos Praesules ordinationes, controversiis, ac dubiis opportuna ratione obviemus, hac nostra Constitutione decernimus, et declaramus, quod si Episcopus Latinus, sive Ordinarius, Italo-Graecis primam Tonsuram, vel Ordines Minores ritu Latino conferat, cum dispensatione Apostolica, itaut ordinati ab illo in suo Graeco ritu ministrare debeant, (quod ex defectu Graecorum Praesulum per sedem Apostolicam concedi solet); licite possit idem Latinus Ordinarius literas dimissoriales Italo-Graecis hujusmodi a se, vel ab alio Latino Praesule, ut praemittitur, ordinatis concedere, ut ad Sacros Ordines Graeco ritu, absque alia dispensatione Apostolica, promoveantur.

Secus, si absque dispensatione Apostolica a Latino Episcopo fuerint ordinati, debent in Latino ritu per-

XXIV. Si vero absque Apostolica dispensatione Italo-Graeci hujusmodi a Latino Episcopo ad aliquos Ordines ritu Latino promoverentur, (id, quod illicite tam ab Ordinante, quam ab Ordinatis fieret, utpote huic nostrae Constitutioni contrarium), Graeci Clerici hujus-

munere, nec possunt amplius sine dispensatione Apostolica ad Graecum redire, aut in eo ministrare.

modi sic latino ritui alligantur, ut ab eo ad Graecum redire amplius non liceat, sine Apostolica dispensatione; neque Latino Episcopo, seu Ordinario amplius fas sit Graecum Clericum, a se, ut praemittitur, Latino ritu in minoribus Ordinibus constitutum, cum literis dimissorialibus ad Graecum Antistitem remittere, ut ab eo ad Sac. Ordines graece promoveatur, sine dispensatione Apostolica; sed debeat illum potius, si quidem idoneum judicaverit, post obtentam absolutionem a suspensione, vel ipse ritu Latino ordinare, vel ab alio Latino Praesule ordinari facere. A ritu enim latino ad Graecum, ut praediximus, nec transire, nec redire fas est, absque dispensatione Apostolica.

Maxime si post susceptos a Latino Episcopo Ordines, latine vixerint. Nam Latinus ritus semel assumptus, absque licentia Sedis Apostolicae deseri nequit.

XXV. Hinc eaedem literae dimissoriales potiori jure denegandae sunt Italo-Graecis, qui quamquam baptizati ritu Graeco, non modo primam Tonsuram, et Minores Ordines latino ritu susceperunt; sed etiam latine vixerunt, et postea ad Majores ordines ritu Graeco provehi cupiunt, nam Latinus ritus semel assumptus, ut praefati sumus, absque specialis Sedis Apostolicae auctoritate, deseri nequit: ut igitur Italo-Graeci hujusmodi ad ritum Graecum redeant, indigent Apostolica dispensatione; ut vero ad Majores Ordines ritu latino ascendant, dispensatione non indigent.

Matrimonium Presbyterorum cum unica, et virgine non reprobatur.

XXVI. Etsi expetendum quam maxime esset, ut Graeci, qui sunt in Sacris Ordinibus constituti, castitatem, non secus ac Latini servarent: Nihilominus, ut eorum Clerici, Subdiaconi, Diaconi, et Presbyteri Uxores in eorum ministerio retineant, dummodo ante Sacros Ordines, Virgines, non Viduas, neque corruptas, duxerint, Romana non prohibet Ecclesia. Eos autem, qui Viduam, vel corruptam duxerunt, vel ad secunda vota, prima Uxore mortua, convolarunt, ad Subdiaconatum, Diaconatum, et Presbyteratum promoveri omnino prohibemus.

Post Subdiaconatum, Diaconatum, et Presbyteratum, contractum, irritum declaratur.

XXVII. Praeterea si quis Subdiaconus, Diaconus, vel Presbyter, post Sacram Ordinationem, Uxore mortua, aliam duxerit, vel si Uxorem non habebat, ducere praesumpserit, nedum excommunicationis latae sententiae poena, aliisque nostro, et Successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis, severissime puniatur; verum etiam statim ab Ordine erit deponendus, et ab illegitima Uxore separandus. Matrimonium enim post recensitos Ordines contractum, nullum irritumque declaramus.

De Presbytero Graeco conjugato.

XXVIII. Presbyter Graecus conjugatus, antequam ad Sacrum Sacrificium, seu Sanctam Missam celebrandam accedat, vel per hebdomadam, vel per triduum ab Uxore curet abstinere.

§. VIII.

De Sacramento Matrimonii.

Decretum Concilii Tridentini de Matrimonio servandum

I. Curent Ordinarii Locorum, ut Decretum Sacri Generalis Concilii Tridentini de reformatione Matrimonii vertatur in linguam Graecam vulgarem, et in locis, et Parochiis Graecorum et Albanensium, quoties expedire viderint, evulgetur, et publicetur.

Matrimonia dirimi nequeunt.

II. Matrimonia inter Conjuges Graecos dirimi, seu divortia, quoad vinculum, fieri nullo modo permittant, aut patiantur: Et si qua de facto praecesserunt, nulla et irrita declarent.

De secundis, et ulterioribus nuptiis.

III. Quia vero, secundum Apostolum, Mulier mortuo Viro ab ipsius est lege soluta, et nubendi cui vult in Domino liberam habet facultatem, secundas, et tertias, et ulteriores etiam nuptias Graeci non condemnent, sed illas tamquam legitimas, et validas approbent inter Personas, quae alias licite de jure ad invicem Matrimonio jungi possunt.

De Bigamis.

IV. Secundo tamen nubentes Presbyteri nullatenus benedicant: nec ipsos Bigamos ad Sacros Ordines, sine speciali dispensatione Apostolica, promoveri liceat.

De gradibus Consanguinitatis, et Affinitatis.

V. Et quoniam apud Graecos consueverunt contrahi matrimonia inter personas contingentes se, juxta eorum computationem, octavo gradu, qui secundum computationem, et distinctionem graduum, quam Latini faciunt, apud hos quartus habetur: ne id praesumatur deinceps, firmiter prohibemus; ac districte praecipimus, ut, cum in ulterioribus gradibus licite matrimonia contrahantur, in praedicto quarto Consanguinitatis, vel Affinitatis gradu copulari ulterius non praesumant; Statutum, quoad hoc, Generalis Concilii observantes.

De Cognatione spirituali.

VI. Item in cognatione spirituali, quae in Baptismo, et Confirmatione contrahitur, gradibus, servetur id quod in Tridentina Synodo definitum est: in Baptismo videlicet inter suscipientem, et Baptizatum, et illius Patrem, et Matrem, necnon inter Baptizantem,

et Baptizatum, Baptizatique Patrem, et Matrem tantum, cognationem contrahi; eamque rursus, quae ex Confirmatione oritur, Confirmantem, et Confirmatum, illiusque Patrem, et Matrem, ac Tenentem non egredi: omnibus inter alias Personas spiritualis hujus Cognationis impedimentis Matrimonii sublatis.

De Ritu Conjugum

VII. Maritus Latinus Uxoris Graecae ritum non sequatur.

VIII. Latina Uxor non sequatur ritum Mariti Graeci.

IX. Graecus Maritus potest, si velit, ritum Uxoris Latinae sequi: Item Graeca Uxor potest, si velit, sequi ritum Mariti Latini, post cujus obitum, ad ritum Graecum redire nequeat.

X. Quod si nolint, unicuique Conjugum in suo ritu, Catholico tamen, manere permittatur.

XI. Matrimonium inter Maritum Latinum, et Graecam mulierem, latine coram Parocho Latino contrahatur: Inter maritum vero Graecum, et Mulierem Latinam, potest contrahi vel Graece coram Parocho Graeco, duobus, vel tribus testibus praesentibus, vel latine coram Latino, ubicumque Maritus Graecus voluerit.

XII. Ejus autem loci, ac ritus Parochus debet assistere, ubi, et quo ritu matrimonium contrahitur.

§. IX.

Ritus Graecus qua ratione in Italia, et Insulis adjacentibus servandus: De Graecorum, seu Albanensium subjectione Episcoporum Latinorum jurisdictioni.

Ut Graeci in Missis, et Divinis Officiis ritus suos observare valeant nec super his a quoquam molestentur.

I. Quoniam Orientalis Ecclesiae ritus, utpote non minima ex parte a Sanctis Patribus profecti, vel a Majoribus traditi, sic animis Graecorum, aliorumque insederunt, ut Praedecessores nostri Romani Pontifices satius, consultiusque duxerint, ritus hujusmodi, qua in parte nec fidei Catholicae adversantur, nec periculum generant animarum, aut Ecclesiasticae derogant honestati, approbare, seu permittere, quam illos ad Romanarum caeremoniarum normam reducere; idcirco Graeci ipsis, et Albanensibus ritus Graeci inter Latinos degentibus, tam Praelatis, Parochis, et Presbyteris Saecularibus, quam Regularibus, et Laicis, ut suis ritibus, atque observantiis, sive consuetudinibus uti, ac illos, et illas observare, Missasque, et alia Divina officia secundum eorum antiquam consuetudinem celebrare libere, ac licite possint, concedimus, et indulgemus: Nec super his a quoquam Latino Ordinario illos, vel illorum quemlibet molestari, vel inquietari permittimus: Inhibentes omnibus et singulis Praelatis, aliisque, ne quis ritus, et caeremonias Graecorum in Concilio Florentino, vel alias approbatas blasphemare, aut reprobare, seu improbare ausit.

In quibus debeant Italo-Graeci ritum Latinum sequi.

II. Sic vero dictis Graecis, et Albanensibus in suis ritibus permanere concessum esse, atque indultum declaramus, ut quae a Fidelibus in Dioecesi, ubi ipsi habitant, universim, et sine ullo Personarum, ac rituum discrimine, juxta Sacros Canones servanda sunt, ad eadem etiam ipsi, non obstante rituum diversitate, obligati censeantur.

Kalendarium Gregorianum, quoad Festa, servare teneantur.

III. Cujusmodi sunt in primis Kalendarii Gregoriani observatio, juxta quod iidem Graeci, et Albanenses tenentur universalis Ecclesiae jejunia, et festa celebrare, ut, puta, jejunium quadragesimale, Pascha, Ascensionem Domini, Pentecosten, Natalem Domini, Circumcisionem, Epiphaniam, et caetera hujusmodi, quae in Latina, et Graeca Ecclesia aeque celebrantur.

Item Romani Pontificis et Ordinarii Loci nomen in Missis, et Divinis Officiis commemorare; non autem Antistitum Orientalium.

IV. Deinde Summi Romani Pontificis, et Ordinarii Loci in Missis, ac Divinis Officiis commemoratio; non Patriarcharum, neque Antistitum Orientalium, quibus nulla est in Italia, et adjacentibus Insulis jurisdictio: ubi tamen Graeco Catholico Antistiti, ex licentia Sedis Apostolicae, vel Ordinarii Loci, Pontificalia exercere permittitur, ejus quoque nomen juxta Graecorum morem post Summum Romanum Pontificem, et Ordinarium Loci commemorare liceat.

Subjiciuntur Constitutionibus contra Solicitantes in Confessione editis.

V. Tum subjectio omnibus, et singulis Romanorum Pontificum Constitutionibus, contra Solicitantes praesertim in Confessione editis, quae in singulas Nationes universim vires suas extendunt, ac Latinos aeque, ac Graecos sua amplitudine comprehendunt.

Dies festos de praecepto Latinae Ecclesiae observare teneantur Possunt, si velint, Latinae Ecclesiae jejunia,

VI. Demum dies Festos de praecepto Latinae, ubi degunt, Ecclesiae servare tenentur.

VII. Ad observationem aut jejuniorum, et vigiliarum ejusdem Latinae Ecclesiae, si tota Loci illius Graecorum communitas, vel potior Laicorum pars cum Parochis, et Presbyteris

et vigilia servare, non tamen ad id cogi debent.

conjuncta induci posset, optimum esset; idque absque aliis Sedis Apostolicae dispensatione, arbitrio Ordinariorum relinquitous Latinorum: Non tamen ad id cogi debent, si velint ritum suum in jejuniis sequi; cum ipsis qualibet hebdomada feria quarta, et feria sexta, ut asseritur, soleant jejunare; neque privatis personis fas sit, ubi Parochiam Graecam babent, ibi, contra proprium ritum, Latinorum more jejunia, et vigilias servare; sed omnes vel graece cum Graecis, vel latine cum Latinis jejunent. Ubi vero proprium Parochiam non babent, ibi libere, ut licite possunt in omnibus latino ritui sese conformare, sive Laici sint, sive Presbyteri, excepto Graeco ritu, qui in Missis, ac Divinis Officiis a Presbyteris est servandus.

Tolerandus esus carnium die Sabbati apud Italo-Graecos

VII. Hiac ubi Parochiam Graecam babent, tolerandus est apud Graecos esus carnium die Sabbati, si sine scandalo fieri potest; in locis autem ipsorum, et inter eos tantum.

Latini Famuli Graecorum, Latinum ritum debeat servare

IX. Probibentur tamen Graeci suis Famulis Latinis cibos vetitos apponere, sive die Sabbati, quando praefatis Graecis carnes comedere licet, sive alio quocumque tempore, quo Latini debent ab illis abstinere; Latini enim Famuli Graecorum, latinum ritum servare tenentur.

Non sunt cogendi ad jejunandum die Sabbati, praeter Sabbatum Sanctum.

X. Item tolerandum est, ut ad jejunium eodem die Sabbati in Quadragesimam, excepto uno Sabbato Sancto, ex antiqua traditione, non teneantur, sed dumtaxat ad abstinentiam.

Jejunium a Latinis die Sabbati indictum ad aliam diem pro Italo-Graecis ab Ordinariis Latinis transferri conceditur

XI. In jejuniis quoque biduanis, vel triduanis, vel alias a Dioecesanis, vel in Jubilaeis a Summo Pontifice Romano indictis, dies Sabbati in eis comprehensus, vel praescriptus, in alium diem pro Graecorum plebe ab ipsis Dioecesanis apostolica auctoritate permittitur commutari.

Italo-Graecis in tota Italia, et Insulis adjacentibus permittitur, ut in Quadragesima, et aliis ipsorum jejuniis, piscibus, oleo, et vino uti possint.

XII. Verum quia pro parte dilectorum Filiorum Graeci ritus in Corsica habitantium Nobis nuper humillime preces porrectae fuerunt, ut auctoritate apostolica declararemus, ipsos non teneri ad abstinentiam a piscibus sanguinem habentibus, oleo, et vino, tam in Quadragesima, quam in quartis, et sextis Feriis, et in aliis anni jejuniis, vel, si ad abstinentiam hujusmodi tam ex praecepto, quam ex consuetudine Ecclesiae Graecorum, ut Nobis exponitur, tenerentur, cum iis eadem auctoritate dispensare dignaremur, ut piscibus, oleo, et vino in dictis quartis, et sextis Feriis, et in Quadragesima, aliisque per annum occurrentibus jejuniis, vesci ipsis liceret. Nos paternae Pontificiae charitatis, quae novit imbecillitates infirmorum sustinere, non immemores, tam dictis Graecis in Corsica habitantibus, quam omnibus et singulis Albanensibus, et Graecis, qui in Italia, et Insulis adjacentibus commorantur, tenore praesentium, ut ad instar Latinorum, in quorum Dioecesibus degunt, in memoratis Quadragesima, quartis, et sextis Feriis, et reliquis anni jejuniis, vino, oleo, et piscibus cujuscumque generis possint uti, concedimus, et indulgemus. Atque Literas Clementis Papae XII. Praedecessoris nostri in forma Brevis datas ad Abbatem, et Monachos Monasterii Ordinis Sancti Basilii Magni Ritus Graeci Orientalis Terrae Dimidii Jussi Panormitanae Dioecesis, pro Monachis Graecis, et Epirotis eorumdem Ordinis, et Ritus fundati, quibus concessit, ut piscibus sanguinem habentibus libere, et licite nonnullis anni quadragesimis vesci possint, non obstantibus ritus Graeci ordinationibus, hac nostra Constitutione confirmamus, et roboramus.

Ne Italo-Graeci a Latino Dioecesano Episcopo latine ordinati Plebibus Italo-Graecis praeficiantur

XIII. Cum autem Sedi Apostolicae semper curae fuerit Graecum ritum custodire, illiusque abolitionem nunquam intenderit, aut in animo habuerit: Hinc Nos, Praedecessorum nostrorum exemplo, quantum cum Deo largiente possumus, conservationi rituum Graecorum intenti, neque expedire dicimus, neque facultatem facimus, ut Latini Ordinarii juxta ritum Latinum ad Sacerdotium promoveant aliquem Italo-Graecum Dioecesanum, qui Graecorum more baptizatus fuerit, atque etiam vixerit, ut scilicet Graecorum plebi Latino ritu ipse ministrans praesit: praesertim quia id Graecis plebibus nullam utilitatem affert, quibus magis acceptus Parochus esse solet, si eumdem cum ipsis Ritum Graecum colat, quam si Latinum sequatur.

Sed Graeci, vel Albanenses, Catholici tamen, sive advenae, sive indigenae, Graeco ritu viventes praeficiantur.

XIV. Sed in Terris, seu Locis, et Casalibus Graecorum, et Albanensium, seu in quibus fuerint Graeci, vel Albanenses, sive sint indigense, sive ex Graeciae Provinciis, et Insulis, vel ex Epiri, et Albaniae partibus, aut alias undequaque advenerit, Graeco ritu in praesentiarum usque viventes; ad illorum Ecclesias, seu curam animarum exercendam, non Latini, neque Latinis orti Parentibus, aut latino more viventes, ad eumdem Ritum Graecum initientur, sed Graeci, vel Albanenses ritus Graeci respective, Catholici tamen, et

alioquin idonei, et sufficientes, atque alias qualitates a Sacris Canonibus habentes, sive sint indigenae, sive, in defectu indigenarum, etiam advenae, ordinentur, et eorumdem Graecorum, seu Albanensium animarum curae praeficiantur.

Presbyteri Latini, non vocati, non se immisceant Graecorum functionibus.

XV. Ceterum ad tollendam omnem rituum commixtionem, et confusionem, Presbyteri, et Clerici Latini Ecclesiis Graecorum neque Missas celebrare, neque funeribus, nuptiis, ac Baptismis, et aliis Graecorum actibus publicis, et privatis interesse, aut sese immiscere, nisi ad haec specialiter per ipsos Graecos vocati fuerint, audeant, vel praesumant.

Presbyteri, et Clerici Graeci Missas et Divina Officia in Ecclesiis Latinorum cum solemnitatibus et cantu celebrare prohibentur absque Episcopi licentia.

XVI. Nec Presbyteri, et Clerici Graeci in Ecclesiis Latinorum, inconsulto Episcopo, cui illae subjiciuntur, vel ejus in Spiritualibus Vicario Generali, Missas, et alia Divina Officia cum solemnitatibus, et cantu celebrent. Ut autem praefatus Episcopus, sive Vicarius Generalis, praefatam licentiam rite concedere valeant, nulla praecisa necessitas pro causa requiritur, sed satis est, ut aliqua spiritualis utilitas inde speretur.

In praecedentia Clericorum Latinorum, et Graecorum, non attenditur diversitas ritus, sed tempus Ordinationis vel qualitas Ecclesiasticae Dignitatis.

XVII. Cum inter Latinos, Graecosque Clericos, in processionibus, sessionibus, aliisque Ecclesiasticis solemnitatibus, quas ex consuetudine, aut proprio arbitrio, et voluntate promiscuo usu peragere solent, lites quandoque, et controversiae, quibus charitas, et mutua animorum concordia violatur, ob praecedentiae ordinem exoriantur, quia Graeci Latinis, et Latini Graecis praecipuum locum dare renuunt; has in posterum dirimere, atque amputare volentes; praecipimus, ut in praecedentiis hujusmodi, nisi consuetudo aliter obtineat, non attendatur ritus Graeci, et Latini diversitas, sed tempus Ordinationis praedictorum Clericorum, vel qualitas Ecclesiasticae dignitatis, si aliqui eorum ea insigniti reperiantur, vel ceterae qualitates, quae jure suo in praefatis solemnitatibus principem locum sibi vindicare solent.

Non nisi Ecclesiasticis Libris per Congregationem a S. Sede eorumdem emendationi deputatam correctis utantur.

XVIII. Quia in Ecclesiasticis Graecorum libris nonnulli errores irrepsere, quibus primaevam Ecclesiae Graecae puritatem fraude potissimum, ac dolo Schismaticorum corruptam esse, Orthodoxi dolent: Ideo Pastoralem Latinorum Ordinariorum, in quorum Dioecesibus iidem Graeci, et Albanenses degunt, vigilantiam per praesentes nostras literas excitamus, ut omni ope, et studio curent, non aliis Graecos ipsos, seu Albanenses tam Praelatos, ac Presbyteros Saeculares, quam Regulares, Ecclesiasticis libris in Sacramentorum administratione, et Missis, Divinisque Officiis celebrandis uti, nisi iis, qui per Congregationem a Sancta Sede Apostolica emendationi librorum hujusmodi deputatam, correcti, typisque impressi fuerint.

De Italo-Graecorum subjectione Episcopis Latinis, in quorum Dioecesis degunt.

XIX. Ita autem Graecos, seu Albanenses in suo ritu, ut praefertur, permanere, Graecasque ceremonias custodire permittimus, ut Latinorum Episcoporum, in quorum Dioecesi degunt, jurisdictioni subjecti censeantur. Itaque Graeci, seu Albanenses ritus Graeci, tam Ecclesiastici, et Regulares, quam Laici, in utraque Sicilia, vel aliis Italiae partibus, Insulisque adjacentibus commorantes, cum suos Ordinarios Graecos non habeant, non obstantibus quibuscumque exemptionibus, aliisque privilegiis dictis Graecis, eorumque Praelatis, Rectoribus, Abbatibus, et aliis tam Sancti Basilii, et alterius Ordinis Regularibus, qui privatam vitam ducunt, nec in Congregationem sunt redacti, quam Saecularibus, ac etiam Laicis Personis quocumque nomine nuncupatis, per fel. rec. Leonem X., Paulum III., Julium etiam III., et forsan alios Romanos Pontifices, et Sedem Apostolicam, in genere, vel in specie hactenus concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, et innovatis; ita Latinis Ordinariis Locorum quae habitant, debent esse subjecti, ut ipsi Locorum Ordinarii quascumque eorumdem Graecorum, et Albanensium Ecclesias, Monasteria, Prioratus, et alia Pia Loca, tam Secularia, quam cujusvis Ordinis Regularia, eorumque Praelatos, etiamsi Episcopali, Archiepiscopali, ac majori dignitate praefulgeant, necnon Abbates, Rectores, Ministros, et quasvis alias ejusdem Nationis Personas in suis Civitatibus, et Dioecesibus consistentia, quoties opus fuerit, visitare, ac in illis suam Ordinariam jurisdictionem, plenamque, et omnimodam auctoritatem, in iis, quae Dei cultum, Sacramentorum administrationem, ac animarum salutem, haeresumque extirpationem concernunt, exercere, et sequi libere, et licite valeant; reliquis ipsorum Graecorum, et Albanensium, in Divinis celebrandis, aliisque ritibus a Sede Apostolica approbatis, necnon privilegiis, et gratiis Apostolicis intactis remanentibus. Nec ipsis Graecis, et Albanensibus Clericis, vel Laicis, eorumve Praelatis, Eccle-

siis, Coenobiis, aut aliis piis Locis dictas exemptiones, seu privilegia in aliquo suffragari, sed illos omnes, et singulos Locorum, in quibus moram traxerint, Ordinariorum visitationi, correctioni, punitioni, jurisdictioni, et omnimodae auctoritati in praemissis subesse, illisque tamquam Superioribus suis, suarumque animarum Pastoribus humiliter obedire.

Ubi duo Episcopi sunt ejusdem Loci, Episcopus Latinus Latinorum, Graecus Graecorum dumtaxat jurisdictionem et curam habeant.

XX. Ubi vero duo essent Episcopi ejusdem Loci a Sancta Sede Apostolica deputati, unus Latinus, alter Graecus, (quemadmodum in Calabriae partibus, et in Sicilia olim fuisse perhibentur, et nunc in quibusdam Graeciae insulis existunt); Episcopus Latinus de Personis Ecclesiasticis, et Saecularibus Graecis, ac de jurisdictione Episcopi Graeci, vel aliis quibuscumque ad Episcopum Graecum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere praesumat; sed Episcopus Latinus Latinorum, Episcopus vero Graecus Graecorum dumtaxat curam, regimen, et jurisdictionem respective habeant, et exerceant. Id, quod de Episcopis Graecis pro ordinatione Italo-Graecorum, Romae, vel in Calabria per Sedem Apostolicam, ut supra diximus, constitutis, minime intelligendum esse declaramus: cum ii facultatibus Ordinariorum careant, nec quempiam ex iis, qui non sunt Alumni Collegii Graecorum Romae, et Collegii Italo-Graecorum, seu Albanensium in Calabria, ad primam Tonsuram, aut ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem, nisi cum dimissoriis sui Ordinarii, promovere valeant.

Episcopus Latinus circa causas Graecorum Vicarium Graecum ipsius salario retinendum deputet.

XXI. In Dioecesi, ubi Latini, et Graeci inhabitant, et solum Archiepiscopum, sive Episcopum Latinum Ordinarium habent, dictus Archiepiscopus, sive Episcopus, circa negotia, et causas dictorum Graecorum, Vicarium Graecum ipsis Graecis gratum, vel per ipsos Graecos eligendum (ex quo Graecus Vir melius Graecos mores novit, quam Latinus) ipsorum stipendio, et salario retinendum deputet; et in causis appellationis ad Metropolitanum, qui forsan Graecus non esset, dictus Metropolitanus similiter in dictis causis Judicem Graecum deputare teneatur.

De Monachorum, seu Calogerorum Institutis.

XXII. Ordinationes demum, et Instituta Regularia Sanctorum Patrum, de vita et statu Monachorum, ab Abbatibus, et Monachis Graecis, qui in Italia, et Insulis adjacentibus privatim degunt, nec Regulam Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Congregationem reductorum sunt professi, praecipimus inviolabiliter observari; eosque omnes, et singulos Jurisdictioni Ordinariorum Latinorum subjicimus; mandantes insuper, ut quaecumque supra, circa rituum Graecorum observantiam, praescripta sunt, adamussim exequantur.

Salvis privilegiis a Sede Apostolica concessis Collegio Graecorum de Urbe, Seminario Corsino in Calabria, et Cong. Monachorum S. Basilii in Italia.

XXIII. Salvis tamen, et in suo robore semper remanentibus privilegiis, quae a Summis Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris, Gregorio XIII., Sixto V., Clemente VIII., Paulo V., Urbano VIII., Innocentio X., Clemente XII., et forsan aliis, tam Collegio Pontificio Graecorum de Urbe, et Seminario Corsino in Calabria, quam Congregationi dilectorum Filiorum Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Italia, concessa sunt, et indulta, quibus derogare non intendimus.

Quae in hac Constitutione sunt disposita quoad Italo-Graecos non praejudicant Constitutionibus Apostolicis, Decretis Synodalibus, et aliis Statutis circa ritus Graecorum in Oriente sub Catholicis Episcopis commorantium, vel aliarum Nationum cujuscumque ritus a S. Sede approbati seu permissi.

XXIV. His insuper, quae superius in quacumque parte Italo-Graecis concessimus, indulsimus, declaravimus, praecepimus, ordinavimus, et interdiximus, seu prohibuimus, Graecorum in Oriente sub propriis Catholicis Episcopis, Archiepiscopis, vel Patriarchis commorantium, et aliarum Christianarum Nationum quorumcumque Rituum a Sancta Sede approbatorum, seu permissorum, juribus qualibuscumque, si quae illis de jure, vel ex consuetudine, vel alias quomodolibet legitime competant: aut Apostolicis Constitutionibus, vel Conciliorum Generalium, aut particularium, seu Congregationum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Decretis, quae super Ritibus Graecorum, seu aliorum Orientalium emanarunt, ullo pacto praejudicatum, vel praejudicium ullum quantumvis minimum illatum esse non intendimus; idque expresse declaramus, et pro declarato, et in qualibet hujus nostrae Constitutionis, seu dispositionis parte pro repetito haberi volumus, et mandamus.

§. X.

Clausulae.

Decernentes praesentes literas, et in eis contenta quaecumque nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae, seu quopiam alio defectu, notari, seu impugnari, aut alias quomodolibet infringi, vel retractari, seu invalidari, aut in jus, vel controversiam vocari, aut adversus eas, et ea quodcumque juris, et facti, vel justitiae, et gratiae remedium

intentari, impetrari, vel concedi ullatenus posse, sed ab omnibus, quos concernunt, et concernent quomodolibet, quacumque dignitate, et honore fulgentibus in futurum inviolabiliter observari debere.

Decretum irritans. Sicque et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, ac Commissarios, quavis auctoritate fungentes, ac etiam S. R. E. Cardinales, et de latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Nihil innovetur, inconsulta S. Sede. Mandantes universis, et singulis Venerabilibus Fratribus, Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, Patriarchis, Latinis, in quorum Dioecesibus Italo-Graeci hujusmodi degunt, ut in suis Synodis, Constitutionibus, statutis, edictis, decretis, seu aliis quibuslibet mandatis, et monitis, circa eorum ritus, observantias, et consuetudines, praeter id, quod in nostris hisce literis expresse et explicite continetur, nihil aliud, nisi consulta prius S. Sede Apostolica, moneant, edicant, decernant, constituant, praecipiant, seu mandent.

Derogationes. Non obstantibus Praedecessorum Nostrorum Literis, aliisque praemissis, necnon Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus circa Italo-Graecos hujusmodi, eorumque Ritus, observantias, mores, ac consuetudines, Constitutionibus, et Ordinationibus, ac etiam Communitatum, Monasteriorum, et Ecclesiarum praedictarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis eisdem Italo-Graecis, illorumque Communitatibus, vel singulis eorum Personis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam per modum Statuti perpetui, etiam Motu proprio et ex certa scientia, ac de Apostolicae potestatis plenitudine similibus, etiam iteratis vicibus, ac etiam cum quibusvis derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, et efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis in genere, vel in specie, alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, eorum tenores praesentibus pro pleno, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum Fides. Volumus autem, quod praesentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides habeatur in Judicio, et extra, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, inhibitionis, prohibitionis et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, septimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri Anno secundo. Dat. die 25. Maji 1742.

Pro Card. Pro-Datarius.
D. Card. Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco † Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 2. Julii ejusdem anni.

APPROBATIO LVIII.

Publici cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Joannae Valesiae olim Reginae Franciae, et Fundatrici Ordinis Sanctissimae Annunciationis Beatae Mariae Virginis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Summarium precum. Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Marcus Antonius Gravois Frater expresse profes-

sus, ac Diffinitor Generalis Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, nec non Postulator Causae Canonizationis Beatae Joannae Valesiae, quod dudum fel. recordat. Urbanus Papa VIII. Praedecessor noster, postquam Processus auctoritate Ordinaria anno MDCXVII. peracti super fama Sanctitatis, Virtutum, et Miraculorum ejusdem Beatae Joannae Valesiae, dum vixit, Francorum Reginae, ac Ordinis Annuntiatarum Beatae Mariae Virginis Fundatricis, in Congregatione Venerabilium Fratrum tunc existentium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum discussi fuerant, per suam Commissionem manu propria signatam hujusmodi Causam eidem Congregationi Cardinalium cognoscendam, et discutiendam demandavit; cujus commissionis vigore ab eadem Congregatione, seu a bo. mem. Carolo, dum pariter vixit, Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinali Pio nuncupato tunc dictae Congregationis Praefecto die XIII. Januarii MDCXXXIII. literae remissoriales pro inquisitione in genere tunc itidem existentibus Archiepiscopo Bituricensi, et Episcopis Aurelianensi, et Niverniensi directae, concessae, et expeditae fuerunt. Coram autem Archiepiscopo, et Episcopis praefatis Processu hujusmodi confecto, atque Anno MDCXXXIII. memoratae Congregationi Cardinalium praesentato, nihil amplius tunc temporis in eadem Causa actum fuit, ob Decreta memorati Urbani Praedecessoris Anno MDCXXV. edita, et MDCXXXIV. de novo proposita, super non exhibendo cultu iis, qui cum Sanctitatis, vel Martyrii fama ab hac vita migrassent, seu super casu ab iisdem excepto.

Acta sub Urbano VIII.

Item sub Alex. VII.

§. 1. Praeterea successu temporis cum fama Sanctitatis, una cum miraculis, quae Omnipotens Deus ob merita, et ad intercessionem dictae Beatae Joannae Valesiae operari dignabatur, quamplurimum increbuisset, atque in dies increbesceret, clar. mem. Ludovicus, dum pariter vixit, Rex Christianissimus, et Anna ab Austria Regina Mater, iteratis precibus, ac literis datis, a fel. record. Alexandro Papa VII. itidem Praedecessore nostro postularunt, ut ad ejusdem Servae Dei Joannae Valesiae Beatificationem, et Canonizationem procedi posse benigne indulgere dignaretur. Idem Alexander Praedecessor die XX. Junii MDCLXIV. Commissionem reassumptionis Causae praefatae subsignavit, ac Anno MDCLXXX. dicta Congregatio Cardinalium remissoriales, et compulsoriales literas concessit, ac ad tunc quoque existentem Archiepiscopum Bituricensem direxit, pro confectione Processus particularis super cultu a tempore immemorabili eidem Joannae Valesiae exhibito, et casu excepto a memoratis Urbani Praedecessoris Decretis.

Recens sententia Archiepiscopi Bituricensis super cultu immemorabili.

§. 2. Ob legitima pro tempore existentium Archiepiscoporum Bituricensium hujusmodi impedimenta, memoratis literis executionis minime demandatis, quinimo ob temporis cursum deperditis, proinde Anno MDCCXXXVIII. illarum Duplicatum ad Venerabilem Fratrem modernum Archiepiscopum Bituricensem fuit directum, cujus vigore idem Archiepiscopus Judex Delegatus super eisdem publico cultu ab immemorabili tempore praefatae Joannae Valesiae exhibito, necnon casu, ut praefertur, excepto sententiam protulit.

Ea confirmatur Decreto Congregat. Sacrorum Rituum.

§. 3. Proposito itaque in eadem Congregatione Cardinalium Dubio: *An sententia supradicta esset confirmanda, in casu, et ad effectum de quo agebatur;* ipsa Congregatio Cardinalium edidit Decretum tenoris sequentis, videlicet: *Bituricen. Canonizationis Beatae Joannae Valesiae olim Reginae Franciae, Fundatricis Ordinis Sanctissimae Annuntiationis Beatae Mariae Virginis sub Regula Sancti Francisci. Proposita ex dispensatione Apostolica per Eminentissimum, et Reverendissimum Dominum Cardinalem de Tencin Ponentem, ad instantiam P. Marci Antonii Gravois Diffinitoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Postulatoris specialiter deputati, in Congregatione Ordinaria absque interventu Consultorum, Causa Canonizationis Beatae Joannae Valesiae praedictae, atque in ea discusso dubio: An sententia Reverendissimi Archiepiscopi Bituricensis Judicis a Sacra Rituum Congregatione Delegati, lata super publico cultu ab immemorabili tempore praedictae Beatae exhibito, sive super casu excepto a Decretis fel. recor. Urbani Papae VIII. sit confirmanda in casu, et ad effectum, de quo agitur: Sacra eadem Congregatio, R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore in scriptis, et in voce prius audito, rescribendum censuit: Affirmative, si Sanctissimo Domino Nostro visum fuerit. Hac die XIV. Aprilis* 1742. *Factaque deinde per me Secretarium de praedictis Sanctissimo*

Domino Nostro relatione, Sanctitas Sua benigne annuit die XXI. ejusdem mensis, et anni.

F. J. A. Cardinalis Guadagni Pro-Praef.
T. Patriarcha Hierosolymitanus Secr.
Loco ✝ Sigilli.

Confirmatio Apostolica. §. 4. Quoniam autem dictus Marcus Antonius Postulator, quo Decretum hujusmodi firmius subsistat, et servetur exactius, Apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summopere desiderat: Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsum Marcum Antonium Postulatorem specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, praeinsertum decretum super publico cultu ab immemorabili tempore praedictae Beatae Joannae Valesiae exhibitu editum, auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; salva tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium.

Clausulae. §. 5. Decernentes easdem praesentes literas firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et spectabit in futurum plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum auctoritas. §. 6. Volumus autem, ut ipsarum praesentium literarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Dioecesis sub Annulo Piscatoris die XVIII. Junii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II. Dat. die 18. Junii 1742.

Pro D. Card. Passioneo
Cajetanus Amatus.

BENEDICTUS PP. XIV. LVIII.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecerunt dilecti filii Custos et Fratres Custodiae S. Paschalis Baylon Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Discalceatorum nuncupatorum, quod Nos alias Provinciam Neapolitanam dicti Ordinis, quae ex viginti Conventibus composita reperiebatur, in unam Provinciam, et in unam Custodiam divisimus, dismembravimus, et in perpetuum separavimus, quarum Provinciam quidem sub Invocatione S. Petri de Alcantara Neapolitanam, seu Terrae Laboris, Custodiam vero sub invocatione S. Paschalis Baylon Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis imposterum appellandam praecepimus, et respective ereximus, atque octo Conventus a praedicta antiqua Provincia Neapolitana divisos et separatos, novae Custodiae Terrae Hydruntinae, seu Lyciensia ejusdem S. Paschalis Baylon, ut praemittitur, per Nos erectae, univimus, et incorporavimus cum omnibus et singulis privilegiis, praerogativis, et honoribus, quibus aliae Custodiae ejusdem Ordinis, atque etiam ipsa Provincia Neapolitana, seu Terrae Laboris, quae ex duodecim aliis Conventibus composita remansit de jure, et consuetudine gaudere solent, et eodem prorsus modo absque ulla differentia, et sub iisdem Legibus et Constitutionibus, itaut Custodia Hydruntina, seu Lyciensis hujusmodi a Provincia Neapolitana, seu Terrae Laboris, ejusque Superioribus omnino independens et exempta intelligeretur, ac gubernari per suum Custodem Provincialem, ac quatuor Diffinitores, uti caeterae Custodiae ejusdem Ordinis independentes habent, habere deberet, et alias prout in binis nostris in simili forma Brevis die XXIII. mensis Martii motu proprio, et die XXI. mensis Junii anni MDCCXLI. proxime elapsi desuper expeditis literis, quarum tenores praesentibus pro expressis haberi vo-

lumus, uberius continetur. Quoniam autem literae nostrae hujusmodi debitae executioni jam demandatae fuerunt, ipsi exponentes Custodiam praedictam ex octo Conventibus a Provincia supradicta dismembratis constantem in Provinciam a Nobis erigi plurimum desiderant. Nobis propterea humiliter supplicare fecerunt, ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur dictos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis a jure vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutos fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, primum memoratam Custodiam S. Paschalis Baylon Hydruntinam, seu Lyciensem a Nobis erectam, et a Provincia Neapolitana, ut praefertur, separatam, quae ex septem Conventibus, nempe S. Jacobi in Civitate Lycii, S. Mariae Gratiarum in Terra Quintiani, S. Mariae pariter Gratiarum in Terra Galatonae, S. Mariae Consolationis in Terra Marthani, S. Mariae Veteranae in Terra Castellanae, Sanctissimi Crucifixi in Terra Barabitae, S. Paschalis Baylon in Terra Lizzani, et Conventu S. Mariae de Puteo in Terra Caprarsi, olim incaepto, et subinde illius fabricae prosequutione inhibita ab antiqua Provincia Neapolitana S. Petri de Alcantara per Nos, ut praefertur, divisis et separatis, ac novae Custodiae praedictae Terrae Hydruntinae, seu Lyciensis, sicut praefertur, in quocumque statu, quo tunc reperiebantur assignatis, constat, in novam Provinciam S. Paschalis Baylon, Lyciensem pariter nuncupandam, authoritate Apostolica tenore praesentium erigimus, constituimus et deputamus. Deinde Provinciae S. Paschalis Baylon Lyciensis ex memorata Custodia sic erectae, non solum supradictos septem Conventus, verum etiam alios quoslibet in futurum pro Provincia hujusmodi, sive in Terra Hydruntina, sive Terra Barensi, sive in Calabria tam citra, quam ultra, sive in Lucana, vulgo Basilicata, sive in Apruttio citeriori, sive in Apruttio ulteriori quomodolibet fundandos et erigendos, authoritate et tenore praefatis, assignamus et constituimus, itaut eadem nova Provincia Lyciensis sic per praesentes erecta, sua confinia a Terra Cirignolae in Apulia Daunia existente, quae Provinciae Neapolitanae, seu Terrae Laboris assignata existit, habere debeat eadem authoritate volumus et declaramus. Tum etiam eidem novae Provinciae S. Paschalis Lyciensis, nec non illius pro tempore existentibus Ministro Provinciali, Custodi et Diffinitoribus, aliisque Superioribus, Fratribus et personis, ut omnibus et singulis Privilegiis, praerogativis, honoribus, proprio sigillo, aliisque insigniis, quibus aliae dicti Ordinis Provinciae, ac Minister Provincialis, Custos et Diffinitores, aliique Superiores, Fratres et Personae, ac praesertim ipsa Provincia Neapolitana tam de jure, usu et consuetudine, quam alias quomodolibet utantur, fruuntur et gaudent, ac uti, frui, et gaudere possunt et poterunt in futurum, pari modo, et absque ulla prorsus differentia, ac sub eisdem legibus per Constitutiones dicti Ordinis authoritate Apostolica confirmatas, praescriptis, uti, frui, et gaudere libere et licite possint, et valeant respective, authoritate praefata concedimus et impartimur. Insuper et nova Provincia Lyciensis S. Paschalis hujusmodi sic erecta, semper imposterum per suum Ministrum Provincialem, Custodem et quatuor Diffinitores, juxta statuta regularia dicti Ordinis in Capitulo Provinciali intra præscriptum tempus celebrando, gubernetur, et gubernari debeat, authoritate et tenore praesentis volumus, praecipimus et declaramus. Praeterea dilecto filio Cajetano a Laurino Ministro Generali Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia committimus et mandamus, ut pro hac prima vice dumtaxat, Ministrum Provincialem, Custodem et quatuor Diffinitores novae Provinciae, qui in officiis hujusmodi per triennium juxta regularia instituta praedicta durent, constituat. Denique volumus, praecipimus et mandamus, ut quantitas illa lanae, quae a Carissimo in Christo filio nostro Carolo utriusque Siciliae et Hierusalem Rege, Illustri Regia liberalitate eidem Provinciae Neapolitanae dari solet, ea lanae quantitas in duas aequales partes inter utramque Provinciam in posterum dividatur, et Minister Provincialis Provinciae Neapolitanae praedictae unum Fratrem lanificii arte peritum, et unum telarium ad opus textrinum lanificii hujusmodi necessarium per triennium et ultra, quatenus opus

fuerit, donec Fratres novae Provinciae Hydruntinae, seu Lyciensis lanificii hujusmodi artem perfecte calluerint, ad eamdem Provinciam Hydruntinam, seu Lyciensem mittere; quemadmodum etiam iisdem Fratribus interea temporis vestiaria suppeditare (parte propterea ejusdem lanae quantitatis ad dictam Provinciam Hydruntinam, seu Lyciensem mittendae in Civitate Neapoli per dictum temporis spatium relicta) omnino teneatur. Decernentes easdem praesentes Literas semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios et Delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuncios, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, non obstantibus Constitutionibus et Ordinibus Apostolicis, necnon Ordinis, Provinciae et Custodiae hujusmodi etiam juramento confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis. Quibus omnibus et singulis illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVIII. Junii MDCCXXXXII. Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 28. Junii 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

Loco ✠ Sigilli sub Annulo Piscatoris.

LIX.

DE RITIBUS

Seu Coeremoniis Sinensibus: Confirmatur Constitutio Clementis Undecimi, incip. *Ex illa die.* Permissiones quaedam publicatae a bon. mem. Carolo Ambrosio Mediobarba Patriarcha Alexandrino, reprobantur, et annullantur: Praescribitur nova forma Juramenti a Missionariis praestandi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Ex quo singulari Dei providentia factum est, ut Orientalium, et Occidentalium Indiarum Regiones Europae innotescerent, Apostolica Sancta Sedes, quae ab ipsis Ecclesiae incunabulis Evangelicae veritatis lumen ubique diffundere, et illud ab omni erroris umbra servare maximo studio curavit, in his quoque novissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones sedulo misit; ut Idololatria ibi late dominante funditus eradicata, Christianae Fidei semen opportune spargerent, atque horrentes illos, et incultos campos in fertiles florentesque vineas, uberrimos aeternae vitae fructus daturas, commutarent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta Sedes prae caeteris ante oculos habuit, fuit profecto amplissimum Sinarum Imperium: in quo quidem negari non potest, quin Christiana fides progressus ingentes fecerit, longe etiam majores factura, nisi coorta inter Operarios a Sancta Sede illuc missos dissidia, cursum intercidisset.

Fides propagata ab Apost. Sede promota in Sinarum Imperio.

§. 1. Occasionem dissidiis ejusmodi dederunt Coeremoniae quaedam, et Ritus, quibus Sinenses, ad Confucium Philosophum, et Majores suos oneribus prosequendos, uti consueverunt: cum nonnulli ex Missionariis contenderent, eas esse Coeremonias, et Ritus mere civiles, adeoque concedendos iis, qui relicto Idolorum cultu, Christianam Religionem amplectebantur; contra vero alii eos, utpote superstitionem olentes, sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent. Quae sane controversia multis annis Apostolicae Sedis curam, et solicitudinem ad se traxit; cum id maxime caveat, ne zizania in agro Dominico radices agant, aut, si forte egerint, eae, quam cito fieri potest, evellantur.

Dissidia inter Missionarios circa Coeremonias Sinensium, et praecipue circa cultum erga defunctos.

§. 2. Primo itaque ad Sanctae Sedis Tribunal Causam hanc detulerunt ii, qui Coeremonias illas, et Ritus Sinicos superstitione imbutos suspicabantur. Super illis Dubia nonnulla pro-

Primo decisio Congr. de Propag. Fide, sub Innoc. X.

posita fuerunt Congregationi de Propaganda Fide, quae anno 1645. comprobavit responsa, ac decisiones Theologorum, qui Coeremonias, et Ritus eosdem superstitione revera infectos judicarunt. Proinde Innocentius Papa X. ad praefatae Congregationis preces, omnibus et singulis Missionariis, sub poena excommunicationis latae sententiae, sibi, ac Sanctae Sedi reservatae, mandavit, ut responsa, ac decisiones praedictas omnino observarent, easque ad praxim deducerent, donec sibi, et Apostolicae Sedi aliter visum non esset.

Altera Congreg. S. Inquisition. sub Alexan. VII.

§. 3. Verum paulo post ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia Dubia de iisdem Ritibus, et Coeremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibita, ex quibus Coeremoniae ipsae, Ritusque nullam in se superstitionem habere videbantur. Negotium itaque hujusmodi ab Alexandro Papa VII. Sacrae Inquisitionis Congregationi commissum fuit: quae, prout varia, diversaque ratione fuerat sibi de eisdem Coeremoniis expositum, alias quidem, tamquam mere civiles, et politicas, esse permittendas, alias vero minime tolerari posse judicavit, idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc sententiam probavit, et confirmavit.

Alia resolutio ejusdem Congr. sub Clem. IX.

§. 4. Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem haec eadem controversia. Cum plura Dubia Sacrae Inquisitionis Congregationi proposita fuissent, illud quoque ab ea quaesitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocentii Papae X. praeceptum, quo sub poena excommunicationis latae sententiae mandabat observantiam responsionum, ac decisionum, quae a Congregatione de Propaganda anno 1645., ut supra dictum est, emanaverant. Praeterea, an, stantibus recens expositis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum praesertim obstare videretur Decretum Sacrae Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. super quaesitis nonnullis, diversa ratione, aliisque circumstantiis propositis ab Operariis Apostolicis in Sinarum Regno commorantibus. Respondit ad haec Sacra Inquisitionis Congregatio anno 1669., praefatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere; habita ratione rerum, quae fuerunt in dubiis expositae; neque illud fuisse circumscriptum a Decreto Sacrae Inquisitionis, quod anno 1656. emanavit; immo esse omnino observandum juxta quaesita, circumstantias, et omnia ea, quae in antedictis Dubiis continentur. Declaravit pariter, eodem modo esse observandum praedictum Sacrae Congregationis Decretum anno 1656. juxta quaesita, circumstantias, et reliqua in ipsis espressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

Innoc. XII. novum examen Causae in eadem Congr. instaurari jubet.

§. 5. Cum autem omnia praefata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum abfuit, ut Rituum Sinensium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, et incrementum acquireret. Nam scissis Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac sententiarum contentionem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, consecuta est praedicatio non uniformis, et non eadem ubique Christianorum illorum disciplina, et institutio. De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII. Praedecessor noster, id muneris sui omnino esse putavit, ut perniciosis adeo dissidiis finis daretur; proinde exactam, maximeque accuratam totius hujus controversiae discussionem Sacrae Inquisitionis Congregationi commisit. Cumque nihil intentatum reliquisset, quo sinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia Quaesita, quae per eamdem Sacram Congregationem resolverentur.

Clemens XI. approbat Responsiones Congregat., easque transmitti ad Patriarcham Antioch. Visitat. Apost.

§. 6. Quaesitorum illorum examen Innocentii Papae XII. mors intercepit. Clemens autem XI., qui successit, Praedecessoris sui zelo plenus, coram se quaesitorum eorumdem examen fieri voluit. Quamobrem post diuturnam, maturam, et accuratissimam rei discussionem, post auditas ex utraque parte rationes, quibus libere producendis unicuique locus amplissimus datus fuit, idem Clemens Papa Undecimus anno 1704. confirmavit, et Apostolica auctoritate comprobavit praememoratae Sacrae Congregationis responsiones ad omnia, et singula quaesita proposita, quibus Ritus Sinenses, utpote superstitione imbuti prohibebantur; mandavitque, praefatas responsiones ad Carolum Thomam de Tournon Antiochiae Patriarcham, Commissarium, et in Sinarum Regno Visitatorem Apostolicum transmitti; ut nimirum exactam earumdem observantiam omnibus, et singulis Missionariis, poenis quoque canonicis in refractarios indictis praeciperet.

§. 7. Promulgavit quidem Patriarcha An-

Qui eas publicat, addito praecepto etc.

tiochenus decisionem Apostolicam, addito Decreto, quo ab universis ejus observantiam exigebat. Cum autem illam tentassent eludere, variisque inanibus rationibus effugere ii, qui Sinenses Ritus tamquam politicos, ac mere civiles propugnaverant, praedictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacrae Inquisitionis Congregationem emanavit anno MDCCX. praecepit omnimodam, et inviolabilem earumdem responsionum abs se Apostolica auctoritate confirmatarum observantiam, et alia quae Decreto ipso continentur, quod est tenoris sequentis.

Mandat observari Decretum editum a Card. de Tournon

Tenor Decreti.

§. 8. *Decretum super omnimoda, ac inviolabili observatione Responsorum, alias in Causa Rituum, seu Coeremoniarum Sinensium a Sacra Congregatione datorum et a Sanctissimo approbatorum cum aliis Ordinationibus.*

Mandat observari Decretum editum a Card. de Tournon.

Feria V. die XXV. Sept. MDCCX. In Congregatione Generali Sanctae Romanae, et Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino Nostro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis, et Reverendissimis Dominis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus in tota Republica Christiana contra haereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus Noster in Causa Rituum, seu Coeremoniarum Sinensium, auditis, tam in Congregationibus anno praeterito non semel, quam in aliis, mense, et anno praesentibus pluries coram Sanctitate Sua habitis, praefatorum Eminentissimorum, et Reverendissimorum Dominorum Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentissime discusserunt, sententiis, decrevit, et declaravit, responsa alias in Causa hujusmodi ab eadem Congregatione data, et a Sanctitate Sua die 20. Novemb. 1704. confirmata, et approbata, necnon Mandatum, seu Decretum ab Eminentissimo, et Reverendissimo Domino Domino Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, et Visitatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Jan. 1707. hac de re editum, ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, inconcusse, et inviolabiliter, sub censuris, et poenis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contrafaciendi quaesito colore, seu praetextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a quibusvis Personis, sive Saecularibus, sive Regularibus, etiam specifica et individua

Rejicit appellationes ad S. Sedem interpositas.

mentione, et expressione dignis, ac quavis Ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas Sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejecit.

Declarat. ae Decreto nihil additum, vel detractum Responsionibus datis anno 1704

Porro cum idem Dominus Cardinalis de Tournon in suo Mandato, seu Decreto supradicto, Apostolicae decisioni die 20. Novembris 1704. latae se expresse inhaerere professus fuerit, Sanctitas Sua ulteriùs declaravit, ipsum Mandatum, seu Decretum, una cum censuris in eo contentis, ad normam eorumdem responsorum accipiendum esse, itaut nihil per illud responsis praefatis additum, seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, quae in eis insunt, etiam in Mandato, seu Decreto praedicto inesse intelligantur.

Pleniorem Instructionem confici jubet.

Caeterum Sanctitas Sua, tametsi non sine ingenti animi sui moerore acceperit, quod humani generis hostis multiplicia in die zizania in latissimis illis Regionibus superseminare non cessat; non tamen propterea in eis Catholicae Religionis propagandae saluberrimum, ac sanctissimum opus nullatenus deserere volens, sed illud majori, qua potest, animi contentione, ac studio, iisque potissimum dissidiis, quibus inibi Christianae Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis, ardentius semper, et enixius promovere cupiens; congruam super praemissis, aliisque ad ea pertinentibus instructionem confici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, sin minus, illi, qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, et Vicariis Apostolicis, earumdem partium transmitti mandavit, qua non minus debitae Apostolicorum Decretorum executioni, quam Missionariorum concordiae, Evangelicae veritatis praedicationi, atque animarum saluti opportune consulatur.

Vetat publicari scripta super Sd. Sin., absque licentia S. S.

Demum, ut nimiae illi de his rebus scribendi licentiae, quae non sine Fidelium scandalo inter Partes diuturna contentione exasperatas invaluit, modus imponatur, Sanctitas Sua districte praecepit omnibus, et singulis cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, et Societatis, etiam de necessitate exprimendae, Regularibus, aliisque quibuscumque saecularibus Personis, tam Ecclesiasticis, quam Laicis, cujuscumque tandem status, conditionis, et dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub quovis quaesito colore, vel praetextu, imprimere, vel quoquo modo in lucem edere Libellos, Relationes, Theses, Folia, sed scripta quaecumque, in quibus ex professo, vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel de controversiis desuper, seu illorum occasione exor-

tis quomodolibet tractetur, sine expressa, et speciali licentia a Sanctitate Sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice in Congregatione supradictae Sanctae, et Universalis Inquisitionis obtinendae. Ut autem ejusmodi prohibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas sua voluit, et declaravit, contravenientes quascumque excommunicationis latae sententiae, Regulares vero etiam privationis vocis activae, et passivae poenas ipso facto absque alia declaratione incurrere; et nihilominus aliis etiam poenis Sanctitatis suae, et Successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subjacere. Libros porro, Libellos, Relationes, Theses, Folia, ac Scripta quaecumque, quae in futurum contra praesentis prohibitionis tenorem edi contigerit, (citra ullam aliorum hactenus editorum approbationem, super quibus opportune providebitur), pro expresse prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione, sub poenis, et censuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impressores vero, praeter Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniariis, aliisque corporalibus poenis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus, non obstantibus quibuscumque.

Publicata vero prohibet, sub poenas etc.

Joseph Bartolus Sanctae Romanae, et Universalis Inquisitionis Notarius.

IdemClemens XI. Praefatas Responsiones edita Constitutione confirmat.

§. 9. At vero, nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjiciendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI., quo illos tandem aliquando fraenaret, Constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacrae Inquisitionis responsiones, easque exacte, et adamussim observari mandavit, praeclusis omnibus iis effugiis, quibus perfectam earum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent; et est tenoris, qui sequitur:

Tenor Constitutionis ex illa die.

§. 10. *CLEMENTIS PAPÆ XI. Praeceptum super omnimoda, absoluta, integra, et inviolabili observatione eorum, quae alias a Sanctitate Sua in Causa Rituum, seu Coeremoniarum Sinensium decreta fuerunt: cum rejectione quarumcumque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem declinandam allatarum; ac praescriptione Formulae Juramenti per Missionarios illarum partium praesentes, et futuros hac in re praestandi.*

Exordium. Pontificis studium dirimendi controversias super Rit. Sinen.

CLEMENS PAPA XI. Ad futuram rei memoriam. Ex illa die, qua, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, Catholicae Ecclesiae gubernacula, hoc est munus sua amplitudine gravissimum, ac temporum iniquitate molestissimum, Deo sic disponente, suscepimus, nihil Nobis magis clavo admoventibus antiquius fuit, quam acerrimas contentiones jampridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, semperque in dies magis invalescentes, tam circa quasdam voces Sinicas, ad sanctum, et ineffabile Dei nomen exprimendum inibi usurpatas, quam circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti superstitiosos a quibusdam ex Missionariis praedictis reprobatos; ab aliis vero, utpote eos civiles tantum asserentibus, permissos, Apostolici Judicii censura opportune dirimere: ut, sublatis dissidiis, Christianae Religionis, Catholicaeque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, et in eadem sententia, unoque ore glorificaretur Deus, ab iis, qui sanctificati sunt in Christo Jesu.

Hoc consilio responsa illa, quae ad varias quaestiones super hujusmodi rebus excitatas, praevio diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. record. Innocentii Papae XII. Praedecessoris nostri inchoato, ac deinde jussu nostro per plures annos continuato, auditisque utriusque Partis rationibus, necnon complurium Theologorum, et Qualificatorum sententiis, ac Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus haereticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, et approbavimus.

In eum finem approbavit Responsiones, de quibus supra.

Ea autem, quae in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt quae sequuntur. » Cum Deus Optimus Maximus congrue apud Sinas vocabulis Europaeis exprimi nequeat, ad eumdem verum Deum significandum, vocabulum *Tien Chu*, hoc est, Coeli Dominus, quod a Sinensibus Missionariis, et Fidelibus longo, ac probato usu receptum esse dignoscitur, admittendum esse: nomina vero *Tien* Coelum, et *Xang Ti* Supremus, Imperator, penitus rejicienda.

Tenor Responsionum. De Dei nomine.

» Idcirco Tabellas cum inscriptione Sinica *King Tein*, Coelum colito, in Ecclesiis Christianorum appendi, seu jam appensas in posterum inibi retineri permittendum non esse.

Ejusque inscriptione.

» Ad haec nullatenus, nullaque de causa permittendum esse Christifidelibus, quod

De cultu, Confucii.

» praesint, ministrent, aut intersint solemnibus » Sacrificiis, seu Oblationibus, quae a Sinensibus in utroque aequinoctio cujuscumque » anni Confucio, et Progenitoribus defunctis » fieri solent, tamquam superstitione imbutis. » Similiter, nec esse permittendum, quod in » Ædibus Confucii, quae Sinico nomine *Miao* » appellantur, iidem Christifideles exerceant, » ac peragant Coeremonias, Ritus, et Oblationes, quae in honorem ejusdem Confucii fiunt » tum singulis mensibus in Novilunio et Plenilunio a Mandarinis, seu primariis Magistratibus, aliisque Officialibus, et Literatis; » tum ab eisdem Mandarinis, seu Gubernatoribus, ac Magistratibus, antequam dignitatem adeant, seu saltem post ejus possessionem adeptam; tum denique a Literatis, qui » postquam ad gradus sunt admissi, e vestigio ad Templum, seu Ædem Confucii se conferunt.

De cultu Majorum Defunctorum in Templis.

» Praeterea non esse permittendum Christianis, in Templis, seu Ædibus Progenitoribus dicatis Oblationes minus solemnes eisdem facere, nec in illis ministrare, aut quomodolibet inservire, vel alios Ritus, et Coeremonias peragere.

Et in domibus, in sepulchris, et super eorum Cadaveribus.

» Item, nec esse permittendum praefatis » Christianis, Oblationes, Ritus, et Coeremonias hujusmodi coram Progenitorum Tabellis, in privatis domibus, sive in eorumdem » Progenitorum Sepulcbris, sive antequam » defuncti sepulturae tradantur, in eorum honorem fieri consuetas, una cum Gentilibus, » vel seorsim ab illis peragere, eisque ministrare, aut interesse; immo praedicta omnia, utpote quae, perpensis hinc inde deductis, necnon diligenter ac maturo discussis » omnibus, ita peragi comperta sunt, ut a » superstitione separari nequeant, Christianae » Legis cultoribus ne quidem permittenda esse, praemissa publica, vel secreta protestatione, se, non religioso, sed civili, ac politico » tantum cultu erga defunctos illa praestare, » nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

Praesentia materialis non damnatur in quibusdam casibus etc.

» Non tamen per haec censendam esse damnatam praesentiam illam, seu assistentiam » mere materialem, quam cum Gentilibus superstitiosa peragentibus, citra ullam sive » expressam, sive tacitam gestorum approbationem, ac quovis ministerio penitus secluso, eisdem superstitiosis actibus quandoque » praestari contingat a Christianis, cum aliter odie, et inimicitiae vitari non possunt: » facta tamen prius, si commode fieri poterit, » Fidei protestatione, ac cessante periculo » subversionis.

De Tabellis Progenitorum domi retinendis.

» Demum permittendum non esse Christifidelibus, Tabellas defunctorum Progenitorum in suis privatis domibus retinere, juxta » illarum partium morem, hoc est cum inscriptione Sinica, qua Thronus, seu Sedes » Spiritus, vel Animae N. significetur; immo » nec cum alia, qua Sedes, seu Thronus, adeoque idem, ac priori, licet magis contracta » inscriptione, designari videatur. Quo vero » ad Tabellas solo defuncti nomine inscriptas, » tolerari posse illarum usum, dummodo in » eis conficiendis omnia, quae superstitionem » redolent, et secluso scandalo, hoc est, dummodo qui Christiani non sunt, arbitrari non » possint, Tabellas hujusmodi a Christianis » retineri ea mente, qua ipsi illas retinent, » necnon adjecta insuper declaratione ad latus » ipsarum Tabellarum apponenda, qua, et » quae sit Christianorum de defunctis fides, et » qualis Filiorum, ac Nepotum in Progenitores pietas esse debeat, enuncietur.

Pietatis officia non superstitiosa nequaquam prohibentur.

» Per praemissa nihilominus non vetari, » quominus erga defunctos peragi possint alia, » si qua sint, ab iis gentibus peragi consueta, » quae vere superstitiosa non sint, nec superstitionis speciem praeseferant, sed intra limites civilium, et politicorum Rituum contineantur. Porro quaenam haec sint, et quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum » pro tempore existentis Commissarii, et Visitatoris Generalis Apostolici, seu ejus vices » exercentis in Imperio Sinarum, tum Episcoporum; et Vicariorum Apostolicorum illarum partium judicio relinquendum esse: » qui tamen interea omni, quo poterunt, studio, ac diligentia curare debebunt, ut Gentium Coeremoniis penitus sublatis, illi sensim a Christianis, et pro Christianis hi in » re usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pro defunctis pie praescripsit.

Eorum examen Visitatori Apostolico, Episcopis, et Vicariis Apost. relinquitur.

Refertur Decretum supra memoratum §. 8.

Post haec vero, labentis fere sexennio, nempe die 25. *Septembris* 1710., *auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem mature, ac diligentissime discusserunt, suffragiis, eadem responsa, necnon Mandatum, seu Decretum, quod illis expresse inhaerendo, a piae recordationis Carolo Thoma, dum vixit, ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali de Tournon nuncupato, tunc*

Patriarcha Antiocheno, Commissario, et Visitatore Apostolico Generali in praefato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus et singulis, ad quos spectabat, inconcusse, et inviolabiliter, sub censuris, et poenis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse decrevimus, et declaravimus, quovis contrafaciendi quaesito colore, seu praetextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a quibusvis Personis ad Nos, et Sedem Apostolicam interposita, quam propterea prorsus rejiciendam esse similiter decrevimus, ac re ipsa rejecimus, prout in Decreto hac de re edito fusius continetur.

Haec omnia plene, et abunde sufficere debuissent, ut ea, quae inimicus homo superseminaverat, zizania ex agro illo radicitus evellerentur, Fidelesque omnes nostris et hujus Sanctae Sedis mandatis, ea, qua par erat, humilitate, et obedientia obsequerentur: praesertim cum in calce responsorum praedictorum a Nobis, sicut praemittitur, confirmatorum, et approbatorum Causam jam finitam esse, apertis, et perspicuis verbis pronunciatum fuerit.

Ejus observantia variis effugiis retardata.

Verum, cum, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenit Apostolatus auditum, tam enixe a nobis praescripta responsorum hujusmodi executio male a plerisque, sive vano falsoque obtentu, quod illa a Nobis suspensa fuerint; vel minus legitime promulgata, sive conditionum, ut perperam asseritur, in eis insitarum, et ante executionem ipsam verificandarum, factorumve, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum a Nobis ea in re edendarum declarationum colore, sive gravium, quae tam Missionariis, quam Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusdem Ritibus, seu Caeremoniis Sinicis a praefata Congregatione Cardinalium editi, ac a recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam Praedecessore nostro approbati praetextu, necnon sine gravi Pontificiae nostrae authoritatis injuria, Christifidelium scandalo, ac salutis animarum detrimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur.

Praeceptum arctissimum, sub censuris, et poenis, pro ejusdem Decreti executione.

Hinc est, quod Nos, ex commissae Nobis divinitus Apostolicae servitutis munere, difficultates, tergiversationes, subterfugia, et praetextus hujusmodi penitus, et omnino e medio tollere, ac rejicere, necnon Christifidelium quieti, animarumque saluti, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorumdem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnibus et singulis Archiepiscopis et Episcopis in supradicto Sinarum Imperio, aliisque ei conterminis, sive adjacentibus Regnis, ac Provinciis nunc, et pro tempore quandocumque existentibus, sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, et Interdicti ab ingressu Ecclesiae, eorum vero Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumve Provicariis, necnon Missionariis, tam saecularibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, et Societatis, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis latae sententiae, a qua nemo a quoquam, praeterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit, et quoad Regulares, etiam privationis vocis activae, et passivae poenis per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore praesentium praecipimus; ac in virtute sanctae obedientiae mandamus, ut responsa praeinserta, omniaque, et singula in eis contenta, exacte, integre, absolute, inviolabiliter, et inconcusse observent; ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, curent, et faciant; neque illis, sive ulla ex superius expressis, sive alio quovis titulo, causa, occasione, colore, vel praetextu, contravenire quoque modo audeant, vel praesumant:

Praeterea motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus, harum serie statuimus, et sub eisdem excommunicationis reservatae, ac privationis vocis activae, et passivae poenis, ordinamus, ut omnes, et singuli Ecclesiastici tam saeculares, quam praedictorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, et Societatum, etiam Jesu, Regulares, ad Sinas, aliave praefata Regna, et Provincias, sive ab hac Sancta Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, et quandocumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint; missi scilicet, statim, ac praesentes Literae eis innotuerint; mittendi vero, antequam ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipiant; Juramentum de fideliter, integre, ac inviolabiliter observando ejusmodi Praecepto, ac Mandato nostro, juxta

De quo omnes Missionarii juramentum praestare jubentur.

formulam in praesentium Literarum calce annotandam, in manibus Commissarii, et Visitatoris Apostolici in praefato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum partium, in quorum respective jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum, Regulares vero in manibus insuper Superiorum suae Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, praestare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante praestitionem Juramenti hujusmodi, et subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui juramentum ipsum praestiterint, propria manu faciendam, nullum Missionarii munus continuare, aut exercere, immo nec tamquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut tamquam simplices suae Religionis Presbyteri, sive alia quovis titulo, causa, seu privilegio, de quibus expressa, et specialissima esset facienda mentio, Christifidelium Confessiones audire, concionari, aut Sacramenta quomodolibet administrare ullo modo valeant, nullisque omnino facultatibus, sive sibi specialim, sive suis respective Ordinibus, Congregationibus, Institutis, et Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generaliter a Sede praefata concessis, uti possint: sed quoad eos, praeter, et ultra superius expressas poenas, omnes et singulae facultates praedictae omnino cessent, nulliusque roboris sint, et esse censeantur.

Et donec illud praestiterint, eisdem suspenduntur facultates.

Juramenti praestiti exempla authentica ad S. Sedem transmittantur.

Omnia autem Juramenta hujusmodi per quoscumque Missionarios tam Saeculares quam Regulares, in memoratorum sive Commissarii, et Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut praemittitur, praestanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla, per eosdem Commissarium, et Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, et Vicarios Apostolicos, ad praefatam Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores curent praemissorum executionem.

Superiores vero Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, et Societatis, etiam Jesu, illic nunc, et pro tempore existentes, sub eisdem poenis, teneantur non solum idem Juramentum in praefatorum, sive Commissarii, et Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum supra praescriptum, praestare, ejusque formulae subscribere, sed etiam illiue praestationem a suis respective Subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quamprimum transmittere ad suos respective Superiores Generales, qui illa memoratae Congregationi Cardinalium statim tradere debebunt.

Clausulae pro omnimoda Literarum observantia.

Decernentes, easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod praedicti, et alii quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, praeeminentiae, et dignitatis existant, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, causaeque, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae, et justificatae non fuerint; aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, et substantiali, ac inexcogitato, et inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in Judicio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede praefata concessorum privilegiorum praetextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa apponi, seu objici possent, minime refragantibus, suos plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, easque propterea, omnibus, et singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus, et omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari; sicque, et non aliter

Decreta irritantia.

in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et praefatae Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praee-

minentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes amplissimae.

Non obstantibus praemissis, et quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, et Societatum, etiam Jesu, ac quarumvis Ecclesiarum, et aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et consuetudinibus, ac praescriptionibus quantumcumque longissimis, et immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, et Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis praedictis, aliisve quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, et specialissima mentione dignis, a Sede praedicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, et remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus; et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Formula Juramenti a Missionariis praestandi.

» *Formula autem Juramenti, sicut praemittitur, praestandi est, quae sequitur, videlicet:*
» Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Praecepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, et Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Sanctissimi Domini Nostri Domini Clementis Divina Providentia Papae XI. hac de re edita, qua praesentis Juramenti formula praescripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam optime noto, plene ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, et absque ulla tergiversatione adimplebo. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, poenis per praedictam Constitutionem impositis me subjectum agnosco, et declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliis, promitto, voveo, et juro. Sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia.
» Ego N. manu propria.

Praeceptum de Literarum integratione, transmissione, et executione.

Caeterum volumus, et expresse mandamus, ut eaedem praesentes Literae, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur, intimentur omnibus, et singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, et Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, et Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo, quam praedictorum eis respective Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, et observare spondeant, aetumque sponsionis hujusmodi in scriptis reddant; earum vero exempla praedicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Regnis, et Provinciis supradictis degentes, cum arctissimis praeceptis easdem Literas, et in eis contenta quaecumque plenarie, et integre, ac vere, realiter, et cum effectu in omnibus, et per omnia similiter exequendi, et observandi.

Exemplorum auctoritas.

Quia vero difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, et publicari, volumus pariter, et decernimus, illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eamdem prorsus fidem tam in Judicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Dat. die 19. Martii 1715.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pontificatus Nostri Anno Decimoquinto.

F. Oliverius.

Ejus quoque Constitutionis observantia eluditur.

§. 11. Per Constitutionem Apostolicam adeo solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controversiae finem dedisse testatur, justum et aequum videbatur, eos, qui Sanctae Sedis authoritatem sese quam maxime revereri profitentur, humili, et obsequenti animo illius Judicio semel omnino subjicere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes, et captiosi homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, ea ratione, quod illa Praecepti titulum praefert, quasi vero non indissolubilis Legis, sed Praecepti mere Ecclesiastici vim haberet; tum etiam, quod illam debilitatam existimarent ex Permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinensibus Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium, et Visitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

Praesertim ob permissiones publicatas a Patriarcha Alexandrino.

Pontifex praememoratam Constitutionem amplissime confirmat.

§. 12. Nos igitur animadvertentes, praedictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temere audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa Supremam Apostolicae Sedis decisionem non contineret, et id, de quo egitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quaedam variabilis disciplinae ratio: Proinde auctoritate ab Omnipotenti Deo Nobis tradita uti volentes, ad illam in suo robore omnino servandam, de authoritatis ejusdem plenitudine, non modo eam approbamus, et confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim, et firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam, ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam, ac omnimodam Apostolicae Constitutionis auctoritatem habere dicimus, et declaramus.

Exponit, quid causam dederit memoratis permissionibus.

§. 13. Permissiones autem, quarum obtentu aliqui praedictae Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt a Responsionibus quibusdam, quas duo viri, qui jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quaesita nonnulla dederunt, quae super ejusdem Constitutionis Apostolicae executione, ac praxi, Missionarii quidam proposueraot. Responsiones itaque hujusmodi, una cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis, sive approbantis, sive aliquid de suo addentis indicio, transmissae fuerunt ad praefatum Patriarcham Alexandrinum, ejus animi instruendi causa, utque illis uteretur, prout circumstantiae rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicae Sedis Jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis praefatae decretis ullo modo compertae forent.

§. 14. Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se positum intellexerit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem Responsiones, quas praememorati duo Viri ad proposita quaesita dederant, bene vero Permissiones octo, quae ab illis fuerant deductae, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastorali sua Epistola insertae, cujus tenor est, uti sequitur:

Factum Patriarchae Alexandrini.

§. 15. *Carolus Ambrosius Mediobarbus, Dei et Apostolicae Sedis gratia Patriarcha Alexandrinus, necnon in Indiis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, finitimisque Regnis, et Insulis Commissarius, et Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati de Latere etc. Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in praedictis partibus degunt, salutem in ea, qui est omnium vera salus.*

Tenor Epistolae Pastoralis.

Exordium.

Benedictus Deus, et Pater Domini nostri Jesu Christi, Pater misericordiarum, et Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus, et ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur et ipsi a Deo. Nil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo favente, pervenimus, quam cum iis omnibus, qui in hac Evangelica Vinea laborant, os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, ut aliquid impertiremur vobis gratiae spiritualis ad confirmandum vos, idest simul consolari in vobis per eam, quae invicem est, fidem vestram, atque meam. Verum quia non sapientiam hujus saeculi locuti fuimus, in timore, et tremore multo fuimus apud vos, satiusque duximus, ad sedandam tempestatem adversus Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos jactari sinatis. Adjutor noster nunc et erit ille Deus, qui dedit Nobis in mari viam, et in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimonium Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto: quoniam tristitia Nobis

magna est, et continuus dolor adhaeret cordi nostro, quod praesentes non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus, et in vobis et in caeteris gentibus.

Excitat Missionarios ad eorum munus implendum.

At vero, quod non licuit per praesentiam agere, saltem per epistolam non impedimur. Primum quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis; qui Spiritu Sancto ferventes, et fortes, Sanctae Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum, jactantes cogitatum in eum, cui a Domino dictum est: Pasce oves meas; *cui traditae sunt claves Domus David; si aperit, non est qui claudat, si claudit, non est qui aperiat. Quotquot estis, macte animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, et confortamini, quia merces vestra magna est in Coelis Ministerium vestrum implete, attendite vobis, et doctrinae. Lucernae estote, non minus lucentes exemplo, ac zelo praedicationis ardentes. Si qui vero adhuc essent haesitantes, et in opere non efficaces, obsecramus vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, et non sint in vobis Schismata, sitis perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia. Non amplius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientia Sanctae Sedis mandatis obsequatur, ut vestra obedientia in omnem locum divulgetur.*

Profitetur se nihil innovare circa Constitutionem ex ILLA DIE.

Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini Nostri Clementis Papae XI. mandata jam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiversatione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus: sed relinquimus res, prout sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis a Sanctissimo Domino Nostro Clemente Papa XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut, quae in ea vetantur, permittimus.

Ratio, edendarum permissionum

Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis circa quasdam Ceremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vinea Domini strenue, ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quae permitti poterunt: quae et separatim unicuique secundum quaesita dedissemus, nisi compertum Nobis esset, una cum incertis nuntiis jam disseminata, proborum animos, et Christifideles bonae voluntatis non parum perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio, ac diligentia curare debetis, ut Gentium Ceremoniis penitus sublatis, illi sensim a Christianis, et pro Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pie praescripsit.

Permissiones.

Primo. *Permittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum inscriptis solo nomine defuncti, apposita ad latus declaratione debita, et omissa quacumque superstitione in earum constructione, necnon secluso omni scandalo.* I.

Secundo. *Permittuntur omnes Ceremoniae Nationis Sinicae erga defunctos, quae non sunt aut superstitiosae, aut suspectae, sed civiles.* II.

Tertio. *Permittitur Confucii Cultus ille, qui civilis est, et etiam ejusdem Tabellae purgatae et literis, et superstitiosa inscriptione, et adjuncta declaratione debita; sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, uri odores, apponi comestibilia.* III.

Quarto. *Permittuntur pro usu, et expensis funerum offerri candelas, odores, adjuncta in schedula debita declaratione.* IV.

Quinto. *Permittuntur reverentiae genuflexionum, et prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum.* V.

Sexto. *Permittitur praeparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, et cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correcta, cum debita declaratione, et omissis superstitiosis, pro quadam honestate tantum, et pietate erga defunctos.* VI.

Septimo. *Permittitur coram Tabella correcta reverentia dicta* Ko teu, *tum in anno novo Sinico, tum in aliis anni temporibus.* VII.

Octavo. *Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, uri odores cum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est adhibitis cautelis, ut in superioribus.*

Operarios ad laborem enixius hortatur.

Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videte fratres vocationem vestram; non enim auditores Legis justi sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut digne ambuletis vocatione, qua vocati estis, solicitii servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Ne diutius agamus secundum potestatem, paterne vos commonere voluimus per Epistolam. Amabilem illum Patrem familiae, qui exiit primo mane conducere Operarios in Vineam suam, audite: Quid hic statis tota die otiosi? Ite et vos in Vineam meam. *Vocem Patris perpendite, et illam Judicis timete. Ipsi vos probate; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio Verbi Dei functi recipietis mercedem, immarcescibi-*

lem nimirum a Pastorum Principe gloriae coronam. Ne quis vos seducat inanibus verbis obedire veritati. Scitote, quod obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis praetextibus cessandum sibi putat a ministerio Missionarii, laedit animam suam, et de alienis aeterno Judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, et pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, arescent tamquam palmites; et collecti, et alligati in fasciculos ad comburendum mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Jesum Christum secus viam ambulantem, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, et ait illi: Nunquam ex te nascantur fructus in sempiternum. *Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur ut tandem facerent uvas, spinas super spinas adjecissent, vae, vae a die irae, a die furoris, et indignationis Domini! Attendite ad verba, quae mandat vobis per Servum suum Dominus adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, et desideratos cunctis gentibus fructus afferetis. Apostolico satisfecisse nos muneri judicamus; non enim subterfugimus, quominus annuntiaremus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De caetero quotquot eritis obedientes, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete, et Deus pacis, et dilectionis erit vobiscum.*

Prohibet versionem et publicationem Epistolae, sub censura et poenis, addita causa, et praescripto prudenti permissionum usu.

Cum vero ad promovendam in Neophitis debitam Decretis Apostolicis obedientiam, praesentium nostrarum Litterarum notitiam iisdem Neophitis minime necessariam esse, sed satis esse eos in viam salutis dirigere, juxta Pontificiae Constitutionis praescripta, compertum sit; ne quis eorum, ad quos praesentes Literae directae sunt, cujuscumque Ordinis, aut Instituti, vel Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, praesentes Literas, aut quae in eis continentur (exceptis Permissionibus, quae quidem caute, et ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit, patefaciendae erunt) sive directe, sive indirecte per se, vel per alium voce tenus, aut scripto in Linguam Tartaram, aut Sinicam vertant, aut quocumque modo cuilibet, qui Missionarius non sit, nota faciat, sub poena excommunicationis latae sententiae, a qua nonnisi a Nobis, aut a Summo Pontifice (praeterquam in articulo mortis constitutus) absolvi possit, et quoad Regulares etiam privationis vocis activae, et passivae, poenis contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore praesentium vetamus, et in virtute sanctae obedientiae prohibemus. Datum Macai in Palatio nostrae Residentiae die 4. Novembris anno 1721.

Dat. Macai die 4. Nov. 1721.

Quid sentiendum de facto Patriarchae Alex. ex ipsius pastoralis sensu.

§. 16. Cum autem Patriarcha Alexandrinus in praelaudata Pastorali mentem suam satis prudenter explicuisset, nimirum Pastoralis bujus suae Epistolae notitia opus non esse ad promovendam in Neophitis erga Pontificia Decreta venerationem, et observantiam, cum satis esset, ut juxta Constitutionis Pontificiae mandata in via salutis dirigerentur; praeterea rum omnibus, et quibuscumque interdictum voluisset, sub poena quoque excommunicationis latae sententiae, ne quis illam in Sinensem, aut in Tartaricum sermonem verteret, aut cuiquam, qui Missionarius non esset, eam palam faceret; de Permissionibus autem cum statuisset, nonnisi caute, et ubi tantum utilitas, vel necessitas id postularet, esse evulgandas: profecto omnis, ad quem Pastoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi modo haud obscure inferre debebat, quantis ille animi angustiis obsessus, et quam anceps, ac perplexus in Permissionibus bujusmodi proponendis extitisset; adeo ut oeconomia quadam usus fuisset ad loci, et temporis circumstantias prorsus necessaria: a qua putandum est eum recessurum fuisse, si libertas sibi data esset rem discutiendi cum Episcopis, aliisque doctis Viris, qui nihil aliud, quam Christiani cultus puritatem, et Apostolicae Constitutionis observantiam ante oculos baberent.

Permissionum abusus, earumque divulgatio ab Episcopo Pekinensi facta.

§. 17. At Permissiones illae contra expressam adeo Patriarchae ipsius voluntatem, evulgatae, et quod mirum, Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit, sub poena suspensionis ipso facto incurrendae, universis Dioecesis suae Missionariis, ut observarent, et observari praeciperent Constitutionem: *Ex illa die*, juxta Permissiones, quas ipse contendebat, ad ea potissimum referri, quae in praecitata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Praecepit insuper, ut Christifideles quater singulis annis in diebus omnium celeberrimis distincte instruerentur cum iis, quae Constitutione Apostolica probibentur, tum iis, quae a Patriarchae Alexandrini Pastorali permittuntur.

Quae damnatur a Clemente XII

§. 18. Enimvero Clemens Papa XII. Praedecessor noster, tam audax Episcopi Pekinensis factum aequo animo ferre haud potens, muneri suo maxime interesse judicavit binas illas Epistolas damnare, ac penitus reprobare Apostolico Brevi, quod anno 1735. promulgavit: in quo sibi, ac Sanctae Sedi facultatem reservavit, declarandi Sinensibus Christianis mentem suam, et ejusdem Sanctae Sedis sententiam in iis, aliisque, quae ad materiam hujusmodi spectarent. Praefatum autem Breve est tenoris sequentis.

Tenor Brevis hac de re editi.

§. 19. *CLEMENTIS PAPAE XII. Revocatio, annullatio, et cassatio, duarum Epistolarum Pastoralium bonae memoriae Francisci Episcopi Pekinensis nuper defuncti, die VI. Julii, et die XXIII. Decembris MDCCXXXIII. circa Ritus Sinenses editarum.*

CLEMENS PAPA XII. ad perpetuam rei memoriam. Apostolicae solicitudinis Nobis divinitus commissae ratio Nos admonet, ut ea, quae Christianae Religionis, Catolicaeque Fidei propagationi, ac incrementis quacumque ratione obsistere posse dignoscuntur, quantum Nobis ex alto conceditur, recidere, ac e medio tollere studeamus. Cum itaque, sicut ad Apostolatus nostri notitiam pervenit, occasione binarum Epistolarum, quas Pastorales vocant, bon. mem. Francisci, dum viveret, Episcopi Pekinen. nuper defuncti, die 6. Julii, et 23. Decembris anni 1733. circa Ritus Sinenses editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortae fuerint dissensiones, quae uberes fructus, quos Sancta Mater Ecclesia ex assiduo Operariorum in illam Agri Dominici partem missorum labore praestolatur, impedire, aut morari possent; Nos, ut pristina inter eos Missionarios pax, et animorum concordia, sublatis quibusvis dissidiis, restituatur, de opportuno in praemissis remedio providere volentes, ac Epistolarum praedictarum tenores, et alia quaecumque etiam specificam, et individuam mentionem, et expressionem requirentia, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exacte specificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, qui jussu nostro Epistolas ipsas sedula, ac diligenter examinarunt, consilia, ac etiam motu proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, binas memorati Francisci Episcopi Pekinensis Epistolas Pastorales praefatas, ac poenas,

Epistolarum Episcopi Pekinen. perniciosus effectus.

Eaedem cassantur et irritantur.

et alia quaecumque in eis contenta, cum omnibus, et singulis inde secutis, et forsan quandocumque secuturis, penitus, et omnino nulla, invalida, et irrita, nulliusque prorsus roboris, et momenti esse, et perpetuo fore, tenore praesentium declaramus: et nihilominus, ad majorem cautelam, et quatenus opus, illa omnia, et singula motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus, harum serie itidem perpetuo revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, et abolemus, viribusque, et effectu penitus, et omnino vacuamus, ac pro revocatis, cassatis, irritis, nullis, invalidis, et abolitis, viribusque, et effectu penitus, et omnino vacuis semper haberi volumus: Nobis insuper, et Apostolicae Sedi reservantes facultatem Christifidelibus in eodem Regno degentibus aperiendi nostram, et dictae Sedis mentem, post maturam itidem habitam deliberationem, super aliis rebus, quae hujusmodi materiam respiciunt.

Reservatur facultas aperiendi sensum Apostolicae Sedis.

Decernentes ipsas praesentes Literas semper firmas validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab omnibus, et singulis, ad quos quomodolibet spectat, et pro tempore quandocumque spectabit; praesertim vero Archiepiscopis, Episcopis, Vicariis, Pro-Vicariis, et Missionariis Apostolicis tam saecularibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, et Societatis, etiam Jesu, Regularibus in supradicto Sinorum Regno nunc, et pro tempore existentibus, inviolabiliter, et inconcusse observari; sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de latere Legatos, et Sedis praefatae Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Clausulae, et decreta.

Dat. die 26. Sept. 1725.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVI. Septembris MDCCXXXV. Pontificatus nostri Anno Sexto.

F. Card. Oliverius.

Idem Clemens XII. committit examen Permissionum Cong. S. Inquisit., auditis Missionariis, aliisque.

§. 20. Id vero quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctae Sedi Christianis Sinensibus declarandum reservavit, erat profecto materia Permissionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maxima inde secuta inter Missionarios dissensione; cum alii contenderent, Constitutionem: *Ex illa die:* omnem vim suam amittere, si Permissiones illae in praxi consistant; alii vero factis palam ostenderent, Permissionum colore se ad praedictae Constitutionis observantiam minime teneri, juxta illa, quae in ipsa Constitutione praescribuntur. Itaque praefatus Praedecessor noster, quo Christianae Religionis puritatem, quae in iis Regionibus per exactam praememoratae Constitutionis observantiam servanda erat, assereret, et controversiis istiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligenti totum Permissionum negotium commisit, ita ut a Theologis, tum etiam a Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrae Inquisitioni praepositis, mature serioque discuteretur. Antequam vero supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad pleniorem facti notitiam obtinendam, omnes, et singulos, quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, et Christianae rei addiscendae causa, venerant, ad examen super his, servato juris ordine, vocari jussit.

Pontifex examen hujusmodi coram se, ac resp. per se ipsum absolvit.

§. 21. Nos igitur Praedecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensi, ut tanti momenti opus, quod ipse morte praeoccupatus absolvere minime potuit, aliquando taedem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, et quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem nostrum tantum, sed Cardinalium quoque, et Sacrae Inquisitionis Consultorum doctrinam, et consilium exquisivimus; ac tandem satis aperte compertum habemus, antedictas Permissiones numquam a Sancta Sede probatas, Apostolicae Clementis Papae XI. Constitutioni repugnare, atque adversari, utpote quae partim Ceremonias, Ritusque Sinenses a praedicta Constitutione proscriptos admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim regulis in ipsa traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur.

Declarat Permissiones numquam a S. Sede approbatas fuisse, immo ejus Decretis adversari.

§. 22. Nolentes itaque, quemquam, ad Constitutionem ipsam summo Christianae Religionis damno malitiose evertendam, Permissionibus ejusmodi uti; definimus, ac declaramus, praefatas Permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, earumque praxim tamquam superstitiosam omnino damnamus, et execramur. Itaque praesentis hujus nostrae Constitutionis perpetuo valiturae vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore, et effectu vacuas esse volumus omnes illas, et singulas Permissiones; easque semper uti cassas, irritas, invalidas, et nullius prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus, ac pronunciamus.

Eaedem Permissiones revocat, et annullat, earumque praxim damnat.

§. 23. Praeterea cum Clemens Papa XI. in Constitutione: *Ex illa die:* apposuerit haec verba: *Per praemissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quae sint, quae vere superstitiosa non sint etc.:* Nos dicimus, et declaramus ea verba: *Alia si quae sint:* intelligenda esse de usibus, et Ceremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolica Constitutione jam interdixerat, et quas Nos pariter eadem auctoritate configimus, atque interdicimus, ne antedictis Permissionibus, quas omnino damnatas volumus, ullus in posterum locus pateat.

Quaecumque a Clemente XI. interdicta fuerunt, iterum esse interdicit.

§. 24. Districte itaque prohibemus, ne quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius, tam Saecularis, quam Regularis, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, et individua mentio fieri debeat, Permissionibus praedictis ullo pacto uti valeat, sive publice, sive privatim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel praesumat Constitutionis paulo ante citata verba aliter, ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari.

Permissionum usum omnibus prohibet.

Constitutionem Clementis XI. aliter explicare vetat.

§. 25. Quare ex praedictorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicae potestatis, Constitutionis praesentis tenore, et in virtute sanctae obedientiae praecipimus, et expresse mandamus omnibus, et singulis Archiepiscopis, et Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, et Provinciis,

Praescriptam observantiam, et executionem omnibus, et singulis injungit, atque demandat, addita poena.

sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub poenis suspensionis a Pontificalium exercitio, et ab Ecclesiae ingressu Interdicti, eorum vero Officialibus, et Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorumdem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, et insuper Missionariis universis tam Saecularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub poenis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, et suspensionis ab exercitio curae animarum, tum etiam suspensionis a Divinis ipso facto incurrendae absque alia declaratione, demum excommunicationis latae sententiae, a qua non possint nisi a Nobis, et a Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, praeterquam in articulo mortis constituti, addita quoad Regulares etiam vocis activae, et passivae privationis poena, praecipimus, et districte mandamus, ut omnia, et singula, quae in hac nostra Constitutione continentur, exacte, integre, absolute, inviolabiler, atque immobiliter non modo ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent a singulis, et universis, qui quoquo modo ad eorum curam, et regimen spectant; nec colore, causa, occasione, seu praetextu aliquo, huic nostrae Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel praesumant.

Missionarios inobedientes in Europam revocari jubet.

§. 26. Praeterea quod Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, siquis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quae a Nobis praesentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac praecipiuntur; eorum Superioribus tam Provincialibus, quam Generalibus, in virtute sanctae obedientiae expresse mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios a Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus.

Comminatio poenarum Superioribus Ordinum.

Quod si praedicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro praecepto minus obtemperaverint, aut in eo desides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter caetera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in earum Regionum Missiones privilegio, seu facultate, eos perpetuo privabimus.

Praescribit novam Juramenti Formulam.

§. 27. Postremo, ut haec nostra Constitutio in suo robore semper integra, et firma maneat, volumus quoque, ut ad Formulam Juramenti a Clemente Papa XI. in sua Constitutione praescriptam nonnulla adjiciantur, quae maxime necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui praefatae Constitutionis vigore, sub poenis in ea contentis, Juramentum praestare debebunt, in posterum sequenti Formula utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Praecepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, ac Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Clementis Papae XI. hac de re edita, qua praesentis Juramenti formula praescripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, et absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro viribus enitor, ut a Christianis Sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquomodo me habere contigerit, similis obedientia eidem praestetur. Ac insuper, quantum in me est, numquam patiar, ut Ritus, et Ceremoniae Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchae Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1721. permissae, ac a Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PP. XIV. damnatae, ab eisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, poenis per praedictas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, et declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliis, promitto, voveo, et juro. Sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia.*

Ego N. manu propria.

Apostolica exhortatio ad Evangelicos Operarios.

§. 28. Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus Christus laboribus a Nobis, qui ejus vices in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clare, nitideque effulgeat, ac praepotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut Regionum earumdem Pastores intelligant, planeque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, et sequi. Confidimus quoque, Deo favente, ex eorum cordibus ina-

nem illum metum sublatum iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infidelium conversio retardetur. Nam haec a Divina Gratia sperari potissimum debet: quae quidem ab eorum ministerio longe non aberit, si Christianae Religionis veritatem impavide praedicaverint, atque ea puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est, parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianae Fidei clarissimorum propugnatorum, quorum sanguis tantum abfuit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potius Vineam Domini florentem magis, et fidelium animarum copiosiorem effecerit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, et Apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum memoriam deducimus, ut, quando ad Sacras Missiones destinantur, se tamquam veros Jesu Christi discipulos cogitent, et ab eodem se missos fuisse, non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina, non ad honores, sed ad despectiones, non ad otium, sed ad labores, non ad requiem, sed ad afferendum fructum multum in patientia.

Exemplorum auctoritas. §. 29. Volumus autem, ut earumdem praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quae ipsis originalibus Literis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio Constitutionis. §. 30. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis, innovationis, revocationis, rescissionis, abolitionis, cassationis, annullationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Idus Julii, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri Anno II. *Dat. die 11 Julii 1742.*

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 9. Augusti ejusdem Anni.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI LIX.

BENEDICTI PAPÆ XIV.

LITERÆ APOSTOLICÆ

Editae die IV. Augusti Anno MDCCXLII. Super confirmatione Jurispatronatus Ecclesiae, et Conventus Sancti Nicolai Myren. Civitatis Sulmonis Fratrum Minorum Reformatorum Provinciae Aquilanae Sancti Bernardini Ordinis S. Francisci favore DD. Baronum, et Familiae de Mazzara.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Definitorium Provinciale Provinciae Aquilanae Sancti Bernardini nuncupatae Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia Reformatorum nuncupatorum, quod cum per plura documenta afferatur in eadem Provincia dilectos Filios Barones, et Familiam Mazzara Nobilem Civitatis Sulmonensis, temporalem in Castris *de Cerrano, e della Torre de' Passari* Sulmonensis, seu alterius Dioecesis jurisdictionem exercentem, Ecclesiam, et Conventum sub Invocatione Sancti Nicolai Episcopi Myren. extra Civitatem Sulmonensem positos Ordinis, et Provinciae hujusmodi, ab initio fundasse, et post Terraemotum, qui anno 1706. accidit, Ecclesiam, Conventumque praedictos reaedificasse, et renuvasse; ea propter, ac ob beneficia, quae Fratres dicti Conventus in suis necessitatibus acceperunt, et a modernis Baronibus Mazzara praedictis assidue accipere pergunt, die 10. Junii 1739. Definitorium praedictum in Conventu Sancti Honuphrii Terrae, seu Loci de Rajano Pruvinciae praedictae canonicae congregatum praevio solemni decreto declaravit eosdem Barones Mazzara veros, legitimos, et immediatos Fundatores Ecclesiae, et Conventus praedictorum fuisse, et esse, et quatenus opus esset, dictos Barones legitimam quasi possessionem Iurispatronatus propter supradictas causas adeptos cum omnibus, et sin-

gulis Juribus, praerogativis, et praeeminentiis, quae per Sacros Canones, et Constitutiones Apostolicas similibus Fundatoribus, et Renovatoribus Ecclesiarum, et Conventuum hujusmodi conceduntur, restituit, et redintegravit. Quamobrem vigore hujus declarationis, et redintegrationis cum Consecratio memoratae Ecclesiae a Venerabili Fratre Petro Antonio moderno Episcopo Sulmonensi anno 1740. solemniter fieret, moderni Barones Mazzara juxta praescriptum in Pontificali Romano tanquam Fundatores memoratorum Conventus, et Ecclesiae habiti, et descripti fuerunt. Anno vero 1741. proxime praeterito dilectus etiam Filius Bernardinus de Pacentro Frater expressa Professus hujusmodi Provinciae, et Ordinis, stimulantibus nonnullis Viris Civitatis Sulmonensis praedictae bonum memoratae Provinciae invidentibus, non obstantibus, quod ipse Bernardinus, quippe qui tunc munus Ministri Provincialis ejusdem Provinciae explevit, decreto Diffinitorii praedicti consenserat, et formulam decreti praedicti exaraverat, ad Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum recursum habuit, ut dictum decretum, atque id omne, quod subinde actum, gestumque fuerat, revocaretur, et annullaretur, varios colores, et praetextus obtendit. Habita itaque de praemissis notitia, dilectus quoque Filius Pamphilus Antonius Mazzara frater utrinque conjunctus dictorum Baronum optimum duxit, ut in Secretaria Congregationis memoratorum Cardinalium describeretur *Advertatur* ne ad ulteriora in ejus contumaciam procederetur, et successive cum a memorata Congregatione Cardinalium literae ad Episcopum Sulmonensem praedictum pro informatione datae fuissent, nonnulla documenta ad comprobandam nullitatem postulati Partis Adversae eidem Congregationi Cardinalium exhibi curavit. Postmodum cum de Causa vero contentiosa ageretur, quae juxta Decreta Generalia Anno 1693. edita, et per quandam peculiarem nostram Constitutionem confirmata, ab ipsa Congregatione Cardinalium minime decidenda erat, Literas Monitoriales per Tribunal Camerae nostrae Apostolicae super manutentione in quasi possessione Jurispatronatus hujusmodi expediri fecit; sed instante supradicto Bernardino coram dilecto Filio Magistro Joanne Jacobo Millo Auditore nostro pro moderatione dictarum Literarum Monitorialium, et remissione causae hujusmodi ad supradictam Congregationem Cardinalium, post nonnullas ambarum Partium contentiones coram Auditore praedicto peractas, idem Magister Joannes Jacobus Auditor suum edidit decretum, nempe » *Facto verbo cum Sanctissimo remisit causam quoad assertum Juspatronatus DD. de Mazzara ad Ordinarium Sulmonensem, et quoad actus Diffinitorii inter Fratres tantum ad Sacram Congregationem etc.* In hoc autem rerum statu cum Exponentibus praedictis maxime cordi sit, ne Fratres Barones Mazzara hujusmodi de supradicto Conventu Sancti Nicolai, et eadem Provincia benemereri pergentes ab eodem Bernardino, unico Adversario, ulterius molestia afficiantur, humiliter supplicari fecerunt, ut in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de Benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur Exponentes praedictos specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existant, ad effectum praesentium tantum consequen. harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, ac controversiae, seu litis, et causae hujusmodi statum, et merita, nominaque, et cognomina, ac qualitates Judicum, et Collitigantium, ac quaecumque decreta etiam provisionalia, tam a quocumque Judice, et Tribunali, sive in contradictorio judicio, sive in contumaciam edita, et emanata, quam a praedicta Congregatione Cardinalium, praesertim in resolutione Congregationis praedictae die 20. Julii proxime praeteriti super propositione Dubii » *An decreta, et acta Diffinitorii, de quibus agitur, substineantur, seu potius, uti attentata sint circumscribenda, una cum omnibus inde secutis, et gestis in vim, et executionem eorundem decretorum, et actorum in casu etc.*, habita in qua rescripsit » *Negative quoad primam partem, et affirmative quoad secundam, circumscriptis nempe decretis, ac omnibus gestis per PP. Diffinitorii de anno 1739., et 1740., et praesertim remotis geminis lapidariis inscriptionibus appositis in executionem dictorum decretorum, et actorum, et*

restituta in pristinum altera lapidaria inscriptione amota in vim eorundem actorum, et decretorum, suspensis Patribus ejusdem Diffinitorii anni 1739. *a voce activa, et passiva arbitrio Sacrae Congregationis, referente Eminentissimo Cardinali Carafa Ponente etc.*, aliaque etiam specificam, et individuam mentionem, et expressionem requirentia, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis, ac specificatis habentes, auditis prius dilecto Filio nostro Trojano Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Aquaviva nuncupato dicti Ordinis, apud nos, et hanc Sanctam Sedem Protectore, necnon dilecto Filio moderno Procuratore Generali ejusdem Ordinis, motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae Potestatis plenitudine, quascumque causas, et lites super praemisso Jurepatronatus inter praedictos Fratres Barones Mazzara, et P. Bernardinum, aliosque quoslibet coram praedicto Magistro Joanne Jacobo Auditore nostro, aut eadem Congregatione Cardinalium, aliisve quibuslibet Judicibus, et Tribunalibus motas, et pendentes, in statu, et terminis, in quibus de praesenti reperiuntur, quibusvis decretis, et judicio a quibusvis Judicibus, et Tribunalibus interpositis minime obstantibus, ad Nos harum serie cum suis emergentibus, annexis, et connexis avocamus, illasque sic avocatas motu, scientia, et potestate similibus perpetuo supprimimus, et extinguimus, perpetuumque silentium imponimus, et supradictum decretum concessionis, et declarationis Jurispatronatus ad favorem memoratae Familiae Mazzara super Ecclesia, et Conventu praedictis S. Nicolai a Diffinitorio Provinciali hujusmodi, ut praefertur, anno 1739. factum, motu, scientia, et potestate paribus approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, omnesque, et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, et sanamus, et quatenus opus sit, eisdem Fratribus Baronibus Mazzara, eorumque descendentibus Masculis dumtaxat, Juspatronatus eorumdem Conventus, et Ecclesiae Sancti Nicolai praedicti, eisdem modo, et forma, quibus dictum Diffinitorium, necnon Sacri Canones, et Constitutiones Apostolicae Juspatronatus hujusmodi concessit, et concedunt, cum obligatione tamen Ecclesiam, et Conventum hujusmodi juxta Juspatronatus concedendi, et concessi legem manutenendi, conficiendi, et instaurandi, motu, scientia, et potestate similibus tenore praesentium de novo concedimus, et indulgemus. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque etiam ex eo, quod praedictus Bernardinus, et alii quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, conditionis, praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, eisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri, semel, vel pluries, quomodolibet debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, ac rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, causa, ratione, occasione, colore, praetextu, titulo etiam oneroso, et capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium, consensus, aliove quolibet, etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudque quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, concesso, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari, sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae R. E. C. etiam de Latere Legatos, et hujus Sanctae Sedis Nuncios, nec non quascumque eorundem Cardinalium Congregationes, et quosvis alios, qualibet authoritate, praeeminentia,

et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et authoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis authoritate scienter; vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, Conventus, Provinciae, et Ordinis praefatorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum; hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 4. Augusti 1742. Pontificatus nostri Anno secundo.

Dat. die 4. Aug. 1742.

Dominicus Cardinalis Passionei.

LX.

SPECTACULA

Inverecunda, Festis potissimum diebus frequentari solita, prohibentur.

Venerabilibus Fratribus, Episcopis Provinciarum Maritimae, et Campaniae, aliorumque locorum etc.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontifex dolet, veterum ludos, jam dudum damnatos, in usum revocatos.

Nihil profecto Nobis ad vigilias Dominici Gregis assidue excubantibus accidere potuit acerbius, nihilque quod minus hac tempestate opinaremur, quam ut deformes, et inverecundi Ethnicorum mores, a quibus Christiani hominis pudor, et modestia semper abhorruit, denuo isthic invecti essent, ac veluti postliminio restituti. Quamvis enim minime Nos lateret, scelestos olim Lupercalium Administros, Sacra Fauno, vel Pani per ludum, atque lasciviam persolventes, nudos huc illuc per Urbem discurrisse; Sanctumque Pontificem Gelasium Praedecessorem nostrum tanta commotum impudentia, ac obscaenum morem execrantem, literas dedisse Andronico Senatori, Populoque Romano acri nefarii ritus assertori: nihilo tamen minus memoriae proditum est, quinto post Christum saeculo exeunte, Theodorico Italiae Rege, et Anastasio Orientis Imperatore, pestem illam penitus fuisse sublatam, et extinctam. Nunc vero multorum relatu, (quod dolentes dicimus) certisque indiciis admonemur, profanum morem, perpetua involvendum caligine, a tenebris antiquitatis rursus emergere, ac in Vestris Dioecesibus faede revocari, cum ad Sanctorum Patronorum Festa solemniter recolenda, Pueri, ac interdum etiam Adolescentes, cursu in spem Bravii nudi contendere jubeantur, maxima utriusque sexus, ac omnium aetatum spectante frequentia. Quae quidem spectacula id nequitiae magis, ac improbitatis praeseferunt, quo magis non impuro alicui, ut antea, Numini, sed piae, castaeque Sanctorum memoriae nuncupantur.

Praesertim diebus festis.

Explicat Ecclesiae mentem quoad celebrationem Christianorum solemnitatum.

§. 1. Qua igitur corporis nuditate impudentissime habita sunt apud veteres Lupercalia, eadem Festi Christianorum Dies istic celebrantur; nec minus injuriae in illis verecundia passa est, quam in his hodie morum honestas habeat detrimenti. Dies Festi non ad id instituti sunt, ut Christianus Populus epulis, ebrietatibus, ludis, spectaculis, aliaeque id genus licentiae liberius vacet; Sed ut Fideles in precibus, divinisque laudibus frequentes, et assidui sint, ut Ecclesiis intersint, Sacramenta ad animae vulnerum curationem instituta adhibeant, seduloque se exerceant in his operibus, quae veram pietatem continent, et ut demum Sanctos una cum Christo Regnantes, tamquam Patronos, congruis officiis, et honoribus prosequantur.

Inverecundam membrorum nuditatem abominatur.

§. 2. Dedecet praeterea membrorum nuditas, atque ita dedecet, ut vetuerit Ecclesiastica Disciplina Salvatoris Imagines nudo penitus corpore in Tabulis, vel Simulacris expressa; et quamvis nudo corpore Christum Cruci suae affixum, et illorum temporum mores, et gravium Scriptorum auctoritas suadeant; adhuc Christianorum Pietas a tali spectaculo semper abhorruit. Athletarum pugnae (ut literis consignatum est) in Stadio apud Graecos, in Circo apud Romanos in usu fuere,

atque in illis Disco, Lucta, et Coesto strenue certatum est; utque Veterum testantur monumenta, interdum nudi, interdum etiam fascia tecti homines dimicarunt. In vestris igitur Dioecesibus, Venerabiles Fratres, nonnihil priscae licentiae adhuc remanet: Et cùm in Plateis seminudi his luctationibus vacent homines, cumque ex industria saepius, saepius vero ex violento motu nudi penitus circumagantur, facile quisque conjicere potest, quam absonum, et indecorum sit, his ludis aditum non intercludere.

Praecipit Episcopis prohibere ejusmodi cursus, luctus etc.

§. 3. Quapropter ne injuncto Nobis Apostolicae servitutis officio deesse videamur, districte per haec scripta mandamus, ut turpes, et obscaenae hujusmodi exercitationes, Puerorum, et Adolescentum nudorum cursus, luctaeque, quocumque nomine, vel occasione exhibendae, a vestris Dioecesibus eliminentur. Et quia inobedientiae delictum, mixti, ut ajunt, Fori videri potest; curabimus diligenter, ut si qui legum vestrarum rationi fuerint refragati, in eos, etiam qui nostro nomine Civitatibus temporaliter praesunt, rigide, et condigne animadvertant; sicque fore speramus, ut foeda haec corruptela, utroque percussa gladio radicitus evellatur.

Idem Locorum Gubernatoribus demandat.

Inveteratam consuetudinem non obstare decernit.

§. 4. Verum quia improbus etiam Causis Vindices non desunt; et perpugnaces Assertores, si qui forte sint, qui impudenter exprobent, hujusmodi ludos Pontificum Antecessorum tolerantia, ac diuturno usu invaluisse: hi probe sciant, nullum ex temporis lapsu deploratae Causae comparari praesidium. Et ne longo a vestris Dioecesibus petantur exempla, in memoriam revocent, choreas etiam quasdam Mulierum, et Virorum publice eo die haberi solitas: quo S. Xisti Pontificis, et Martyris Alatrinae Civitatis Patroni recolebatur, jussu Episcopi provide vetitas fuisse; et Edictum Episcopi, licet acri calamo Romanae Curiae Advocatorum impetitum, die 2. Aprilis 1694. a Congregatione Negotiis Episcoporum, et Regularium praeposita, strenue fuisse propugnatum. Caeterum cum Sancto etiam Gelasio objiceretur, antiqui moris fuisse Lupercalia; Sanctissimus Pontifex consuetudinem pudori inimicam, et honestati detrahentem reprobavit, ratus Praedecessorum suorum leges saluberrime institutas non defuisse, sed hominum fraude, et malitia leges ipsas fuisse contemptas.

Refert Decretum Congregationis Episc., et Reg.

Adhortatio ad Epos.

§. 5. Quemadmodum itaque Nos de perspecta Praedecessorum nostrorum vigilantia egregie ut par est, sentimus, et abusum non illorum incuriae, sed Subditorum inobedientiae ducimus referendum; Sic a Vobis spectabiles Ecclesiarum vestrarum Antistites a quavis negligentiae nota vindicentur. Quanti Dei honorem, Sanctorum cultum, et animarum salutem facitis, Venerabiles Fratres, vos hortamur, et obtestamur, ut corrupti hujusmodi mores, specie quadam laetitiae invecti, reformentur, utque creditae Vobis Oves ab impuro, profanoque Ritu declinantes, ad piam, et fructuosam Festos dies celebrandi rationem traducantur. Nos interea, in optati eventus auspicium, Apostolicam Benedictionem ex animo Vobis impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XII. Augusti MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 12. Aug. 1742.

LXI.

ELECTIO

Hieronymi de Bock in Episcopum Harlemensem nulla et illicita declaratur: eidemque inhibetur, ne Consecrationis munus audeat suscipere.

Dilectis Filiis, Universis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Prooemium.

Quamquam inhaerens altis radicibus fideli animo vestro Catholica Religio satis habeat in se virtutis ad praecavendam execrandi schismatis luem, quae magis, magisque serpere apud vos nititur; adeo tamen soliciti sumus de incolumi vestra salute, ut noster erga vos amor vere singularis quiescere nequeat, nisi et Nos pro commisso tenuitati nostrae Apostolico Ministerio accurramus ad acuendam vestram vigilantiam, avertendumque venenatae fraudis periculum, cui devitando nihil salubrius, ac illud, praemonitum fuisse.

Refertur electio Pseudo Archiepiscopi Ultrajectensis,

§. 1. Quartus jam labitur annus, cùm pauci turbulente, ut nostis, ingenio, et a sincera Fide abhorrentes, adscito simulatorum Canonicorum nomine, Petrum Joannem Meindarts

ejusque damnatio.

in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem incredibili temeritate cooptarunt. Sed hujusmodi Electionem statim s. mem. Decessor Noster Clemens XII. vi suarum Literarum in forma Brevis 6. Octobris 1739., nefandam, irritam, inanem declaravit, delevit, adjudicavit. Eumdem vero Petrum Joannem, et quotquot falso Canonicorum Ultrajectensium nomine in ipsum suffragia contulerunt, illique adhaerentes favorem, opem, consilium, consensum præstiterunt, excommunicavit, anathematizavit, atque ab Ecclesiae communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, et vitandos, esse declaravit. Quin etiam sub eadem poena excommunicationis ipso facto, et sine ulla alia declaratione incurrendae mandavit, ac severe indixit, ne Jurisdictionem Episcopalem, quam nullam adeptus fuerat, aut pro animarum regimine auctoritatem sibi arrogaret, atque exercere auderet; ne pro suscipiendis ordinibus Dimissorias Literas daret; ne Pastores, no Missionarios, ne Ministros; Deservitores, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam, et Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis praetextu constitueret, ac deputaret. Hinc etiam palam edixit, et declaravit, omnes et singulas antedictorum Officiorum deputationes pro animarum regimine quocumque nomine jam factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas esse, nulliusque roboris, ac momenti. Qui vero per ipsius Literas Dimissorias fuisset Ecclesiasticis Ordinibus initiatus, denunciavit eum suspensionis vinculo obstrictum esse, atque irregularitati propterea obnoxium si susceptos ordines exercuisset. Praeterea sub poenis canonicis, suaeque indignationis, interdixit omnibus cujusque Catholicae Ecclesiae Archiepiscopis et Episcopis, ne antedictum Petrum Joannem frustra electum Archiepiscopum consecrare auderent; sub eisdemque poenis ipsi Petro Joanni mandavit, ne se cuiquam Archiepiscopo et Episcopo consecrandum praeberet: qua illicita, ac nefaria consecratione tot reliquas subiret poenas, et nihilominus ab omni suscepti Episcopalis Ordinis exercitio suspensus maneret.

Et inhibitiones ipso facto ne jurisdictionem aliam exerceret.

Neve consecrationem susciperet.

§. 2. Quis sanae mentis homo tam terribili percussus fulmine non cohorruisset? non is tamen sese cohibuit, quem veluti ad perficiendum scelus furiae quaedam agitare videbantur; sed reperiens, qui suo temerario consilio nequiter obsecundarent, pristinum inanis electionis novo detestandae consecrationis crimine cumulavit. Exarsimus ad immane scelus, atque hominem perditum nulliusque pudoris, Satanae in interitum tradidimus Censuris omnibus illigatum, ni resipisceret: nefariam illius consecrationem, illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremae Sedis mandata et sacrorum Canonum sanctiones factam declaravimus; Palam denunciavimus, eumdem Petrum Joannem, non solum ab iis, quae sunt Jurisdictionis, esse suspensum, sed etiam ab iis, quae sunt Ordinis. Mandavimus propterea, sub pena excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendae, ne ullo pacto Chrisma conficeret, Clericos ordinaret, Virgines consecraret, aut alia Episcopalis Ordinis exercere auderet; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris ac momenti omnes et singulos alios actus, quos attentare praesumpserit; ac proinde denunciavimus, si qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus fuissent initiati; suspensionis vinculo obstrictos esse, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos ordines exercuissent. Haec omnia decrevimus ad apertissimum Schisma delendum; quorum vos participes fecimus nostris Literis in forma Brevis 24. Junii 1741.; ne subdolis artibus ad ejus suorumque asseclarum communionem subornari possetis.

Item refertur ipsius sacrilega Consecratio.

Ipsiusque suspensio ab exercitio Ordinis.

§. 3. Tantum vero abfuit, ut homo ille Ecclesiasticae pacis inimicus, aut a supremo Patrefamilias minitando rogandoque revocatus, aut ingenua instinctus verecundia, aut publica execratione deterritus, deflexerit a via iniquitatis; ut immo, quam semel ingressus fuit, insistat viam, pergatque audacius: cum dudum non erubuerit quemdam Hieronymum de Bock Harlemensi donare Episcopatu jam diu exoleto, et ab se nunc restituto ea potestate, quam sibi ex ingenio fingit. Illum cum suo commentitio Ultrajectensi Capitulo ad hoc etiam temeritatis devenisse, ac tot jam flagitiis utrumque inquinatum tam diro ac prope incredibili scelere se sordidasse, ingenti sane luctu comperimus: Non quod perterrefacti simus schismate ad extrema praecipitante: et Sectatores per summum nefas malumque dolum ad sui praesidium illiciente. Confidimus enim fore neminem compotem mentis, ne dum Catholica veritate imbutum, qui non sit irrisurus perniciosam hujusmodi novitatem, et

Is tamen deplorando ausu, Hieronymum de Bock Pseudo Episcopum Harlemens. elegit.

surgentem, Petro Joanne Meindarts conditore inopinatam Ecclesiam, ipsi, veluti suo Capiti, conjunctam, ab eaque divisam, quam Nos, licet indigni, Deo auctore moderandam suscepimus. Sed hinc praecipue vehementer angimur, quod renovari hoc tempore videmus veterem aliquot Schismaticorum insaniam, Episcopales Cathedras, ubicumque liberet, excitantium. Quamquam ut illa suo consumpta furore, ludibrioque habita tandem deperiit, hujus etiam parem exitum fore non dubitamus. Quod ad Nos attinet, id primum supplices oramus a Patre misericordiarum, ut obstinatam hanc perduellionem sedare velit; Deinde, ut, si qui ea involuti ob impletam iniquitatis mensuram in profundum demerguntur, nec ullam afferunt emergendi spem, in iis sistat nefandum ulcus, ne quid ultra sani Gregis inficiat.

Quod nulliter et illegitime factum declaratur.

§. 4. Cui quidem sistendo pestilenti ulceri, aut, si fieri possit, curando, Nos haud negligimus e Sacrorum Canonum disciplina remedium adhibere. Quapropter Praedecessorum nostrorum, Sacrarumque Legum morem atque exempla sequuti, tradita Nobis e Coelo potestate, Electionem Hieronymi de Bock in Harlemensem Episcopum, a Pseudo Archiepiscopo Petro Joanne, et ab ejus ficiis Canonicis factam, nullam, inanem, nefariam, illegitimam, ac sacrilegam declaramus, eamque rescindimus, delemus, abrogamus. Deinde, sub poena excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendae, mandamus, districteque indicimus eidem Hieronymo de Bock, ne ullam Episcopalem Jurisdictionem exerceat, ne pro suscipiendis Ordinibus Dimissorias Literas dare, ne Pastores, Missionarios, Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad animarum curam, et Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis praetextu, constituere ac deputare audeat: ac proinde si quis per ipsius Literas Dimissorias Ecclesiasticos Ordines susceperit, se suspensum, ac propterea irregularitati obnoxium esse sciat, si susceptos ordines exercuerit. Quascumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine, sive jam factas sive faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas, nullinsque momenti declaramus.

Ipsique nulliter electo interdicitur exercitium jurisdictionis Episcopalis.

Inhibetur ips., ne Consecrationem

§. 5. Praeterea, sub eadem poena excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendae, mandamus, tam eidem Hieronymo de Bock, ne se cuiquam Archiepiscopo, aut Episcopo consecrandum praebeat, quam ipsi Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanni, aliisque Archiepiscopis et Episcopis, ne eumdem inaniter electum Episcopum Harlemensem consecrare audeant. Has autem poenas decernimus, sine praejudicio illarum, quas tam electus Pseudo-Episcopus, quam Elector Pseudo-Archiepiscopus noverint se incurrisse vigore nostrarum Literarum in forma Brevis XXIV. Junii MDCCXLI.

suscipiat; aliisque Episcopis, ne ipsum consecrare audeant.

Adhortatio ad Catholicos in Foed. Belgio existentes.

§. 6. Denique ad vos, dilecti Filii, gaudium et corona nostra, paterni cordis curas cogitationesque convertimus, solicite monentes, atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati estis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad se conantur. Date quotidie magis operam; ut seductores intelligant, vos ad verum Christi Domini Ovile, et ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti estis Mundo, Angelis, et hominibus, qui vos indutos Catholicae lorica veritatis, et galea salutis, adversus hostes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia insidiosos, strenue pugnare undique circumspiciunt, ac vestram animi fortitudinem, invictamque constantiam eximiis laudibus extollunt; non sine credibili nostro plausu, qui tantam virtutem plurimi facimus, servatamque a vobis Catholicae Ecclesiae, Nobis, Romanaeque Sedi fidem, singulari amore prosequimur; cujusque pignus Apostolicam Benedictionem vobis, dilecti Filii, peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die I. Septembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri anno tertio.

Dat. die I. Septembris 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.

Public. die 28. ejusdem Mensis, et Anni.

INDULTUM LXII.

Vacandi operibus servilibus in quibusdam diebus Festis de Praecepto alias observari solitis: pro nonnullis Universitatibus Dioecesis Calaguritanae.

Venerabili Fratri, et Episcopo Calaguritano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Quaedam Disciplinae capita aliquando temperari expedit.

Cum, sicut quaedam sunt, ut inquit S. Leo Magnus Praedecessor Noster, quae nulla possunt ratione convelli, ita multa sint, quae aut pro consideratione aetatum, aut pro necessitate rerum oporteat temperari; illa semper conditione servata, ut in his, quae vel dubia fuerint, aut obscura, id noverimus sequendum, quod nec praeceptis Evangelicis contrarium, nec Decretis Sanctorum Patrum inveniatur adversum: Eapropter Apostolica haec Sancta Sedes, pro Paterna erga Universos Christifideles benignitate, quoad integrum sibi fuit, consuevit supremam suam in iis auctoritatem interponere, quae caeteroquin ad majus Divini Cultus incrementum praescripta, aut per frigescentem in nonnullorum cordibus caritatem, ad otium luxuriamque convertuntur, aut ob rerum ad vitam traducendam necessariarum inopiam non sine conscientiae angore contemnuntur.

Causae allatae pro obtinenda reductione dierum festorum de praecepto.

§. 1. Quoniam autem, sicut pro parte Carissimi in Christo Filii nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici Nobis nuper expositum fuit, ipsi Philippo Regi innotuit, in Provincia Ipuscoana, cujus pars in Fraternitatis Tuae Dioecesi Calaguritana continetur; praeter festos dies in Universali Ecclesia servari solitos, alios quamplurimos sive pietatis studio, sive quacumque alia de causa praeceptos agitari, ita ut quamplurimis ejusdem Provinciae, et Dioecesis Tuae hominibus, (qui manu, et labore in sudore vultus vescentes pane suo, ob ingentem festorum dierum numerum, obtenta alendae vitae necessitate, vetitis laboribus aditum jam late aperuerunt), si per omnes dies festos hujusmodi a servilibus operibus abstineant, ad vitam lucro sustinendam haudquaquam tempus sufficiat; ac propterea Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in praemissis opportune providere, et, ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Apostolici Indulti tenor.

§. 2. Nos itaque, qui Christifidelibus, quantum cum Domino possumus, salutare remedium potius ad aeternam salutem comparandam, et humanam vitam honeste sabstentandam adhibere, quam per severiorem Ecclesiasticae disciplinae rigorem ad separationem inopes adducere cupimus, dictos homines specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus etiam ejusdem Philippi Regis nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Fraternitati Tuae per praesentes committimus et mandamus, ut, veris existentibus narratis, omnibus utriusque sexus Christifidelibus ejusdem Provinciae in Dioecesi tua existentibus, ut deinceps, exceptis omnibus diebus Dominicis, Natalis Domini nostri Jesu Christi, et sequenti Sancti Stephani, Circumcisionis, Epiphaniae, Resurrectionis, et sequenti, Ascensionis Domini, Pentecostes, et sequenti itidem diebus Corporis Christi, S. Johannis Baptistae, Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, Sancti Jacobi, et Commemorationis omnium Sanctorum, praeterea quinque dicatis Beatae Virgini Mariae Immaculatae, scilicet Purificationis, Annuntiationis, Assumptionis, Nativitatis, et Conceptionis, necnon Sancti Patroni, aut Tutelaris cujuslibet loci pro hominibus ejusdem loci dumtaxat, in quibus integra maneat praecepti obligatio; in reliquis diebus Festis, sive per hanc Sanctam Sedem praeceptis, sive per Synodales ejusdem Dioecesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per Majores suos facti, quoad hanc partem etiam auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, praeceptis, audita Missa, laboriosis suarum artium exercitationibus, servilibusque operibus, sine ullo prorsus conscientiae scrupulo vacare possint, auctoritate nostra Apostolica concedas, indulgeas, et permittas, ac statuas, praecipias, et mandes.

Dies excepti.

In reliquis conceditur ut, audita Missa, operibus servilibus vacari possint.

Clausula.

§. 3. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, necnon Provinciae, et Dioecesis praefatarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et

innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenori praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Septembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 1. Sept. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

Eodem mense Septembris 1742.

Simile Indultum concessum fuit pro nonnullis Universitatibus Dioecesis Pampilonensis.

Item pro Universitatibus, et hominibus Dioecesis Pacensis.

Mense Septembri 1743.

Simile pro hominibus Civitatis, et Dioecesis Septensis.

Mense Septembri 1744.

Simile pro Dioecesi Hispalensi.

Pro Dioecesi Mindoniensi.

Pro Dioecesi Malacitana.

Mense Majo 1745.

Simile pro Oppido de Olivares nullius Dioecesis Provinciae Hispalensis.

Et pro Civitate, et Dioecesi Vallisoletana.

LXIII. ORDINATIONES

Omnium Clericorum, et Sacerdotum Ritus Graeco-Rutheni a Serviano schismate ad Ecclesiae sinum redeuntium Episcopo Anxerensi delegantur.

Venerabili Fratri, Matthaeo Episcopo Auxeren.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Proemium.

E sublimi Sedis Apostolicae specula circumspicientes Dominicum Gregem, a Pastorum Principe tenuitati praecipue nostrae commendatum, ea providere curamus, quae in unaquaque ejus parte, ad salutem, conservandamque spiritualem vitam conferre possunt.

Causae praesentis Indulti.

§. 1. Quod cum propositum sit Nobis, et modo intelligamus, opportunum esse, ut, qui in Dalmatiae Dioecesibus a Serviano Schismate ad verum Christi Ovile redierunt, aut redituri sunt, Sacerdotes, et Ecclesiasticae Hierarchiae reliquos habeant a Catholico Episcopo consecratos Graeco ipsorum Rutheno Ritu; quocirca, ut quotquot later suae Gentis Catholicos Clericali Militiae dare nomen cupiunt, a Schismatico Antistite initiarentur, hanc abrumpere absurdam nimis, et Sacris Canonibus vetitam consuetudinem, constituimus, adacti metu, ne, non penitus discissa cum morbosis Pseudo-Episcopis societate, occulte venenum hauriant, in ceteras Oves dispergendum, nec bona deinceps utantur valetudine.

Facultas ordinandi Graeco Rutheno ritu omnes per Dalmatiam Clericos, etc. servandis.

§. 2. Huic ut occurramus periculo, utque frequentissimae illorum Paroeciae a Parochis prorsus Romanae Catholicae Ecclesiae conjunctis administrentur, optimum visum est, dare alicui Latino Catholico Episcopo, qui eam linguam, et ceremonias calleat, facultatem cooptandi in Ecclesiasticos Ordines eodem Graeco-Rutheno Ritu, non solum in propria, sed etiam in alienis Dioecesibus Dalmatiae, Veneto Imperio subjectis, habito primum consensu ab Ordinariis, quotquot, Dimissorialibus a proprio Antistite acceptis, ejus Populi Paroecias, aliaque Sacra Ministeria curare debeat: Quo tempore, atque occasione ipsi Latino Episcopo Pontificalia consimili Graeco-Rutheno more exercere liceat. Hanc modo facultatem tantumque munus agendum tribuimus Fraternitati Tuae, quam scimus literarii Illyrici sermonis, ab ea Natione ad Sacras Functiones adhibiti, peritiam esse: pollere simul non mediocri prudentia, ac Religione; unde sperandum sit, eos, quibus manus imposueris, bene ac solicite officio suo defuncturos esse. Id autem ut feliciter peragas, Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Dioecesis, sub Annulo Piscatoris, die 4. Octobris 1742. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Episcopo Auxerensi conceditur.

Dat. die 4. Oct. 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.

LXIV.

SACERDOTES

Missam celebrantes non teneri Sacram Eucharistiam omnibus petentibus infra ipsam actionem ministrare.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis Italiae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Status controversiae.

Certiores effecti, pullulare in nonnullis Italiae Dioecesibus controversiam de obligatione, qua Sacerdotes Missas celebrantes adstringantur Eucharistiam ministrare intra easdem fidelibus iis, qui ad ipsam accipiendam paratos se exhibent, ac petunt Sacrificii, cui adstant, participes fieri; Nostro proinde animo reputavimus, gliscenti malo Apostolicae hujus paginae documento obviam ire, ne ulterius, haud absque fidelium eorumdem scandalo, progrediatur. Itaque, Venerabiles Fratres, sermonem Nostrum ad Vos convertimus, ut ipsi quoque Pastoralis hac in re Officii partes minime negligatis.

Missae, in quibus solus Sacerdos communicat, improbari nequeunt, ex Conc. Trid.

§. 1. Ac primo quidem dicendum Nobis occurrit, nemini ex fidelibus in mentem venire posse, Missas privatas, in quibus Sacerdos solus sacram sumit Eucharistiam, propterea veri, perfecti, et integri Sacrificii rationem a Christo Domino Instituti rationem amittere, ideoque illicitas esse existimandas. Nec enim ignorant fideles, aut saltem facile edoceri possunt, Sacrosanctum Tridentinum Concilium, innixum doctrinae, quam perpetua Ecclesiae Traditio servavit, huic adversantem novam falsamque Lutheri sententiam damnasse *sess.* 22. *cap.* 6. *et can.* 8. *Si quis dixerit, Missas, in quibus solus Sacerdos sacramentaliter communicat, illicitas esse, ideoque abrogandas: anathema sit.*

Ejusdem Concilii, et Pontificis votum pro frequenti fidelium communione ad cujuslibet Missae celebrationem.

§. 2. Nihilominus, quandoquidem vetus Ecclesiae praxis, et disciplina, juxta quam fideles Missis adstantes participare passim atque in publicis conventibus solebant Sacrosanctum Sacrificium, institutioni, et exemplo Christi Domini omnimode convenit, verba ejusdem Concilii eo ipso spiritu, quo ab eodem prolata sunt, iteramus: *Optaret quidem Sacrosancta Synodus, ut in singulis Missis fideles adstantes, non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiae perceptione communicarent, quo ad eos sanctissimi hujus Sacrificii fructus uberior proveniret.* Utinam autem eo ipso Christianae pietatis fervore, quo primorum saeculorum fideles exardebant, nostrorum quoque temporum homines inflammati, avide ad publicam sacram Mensam advolare, sanctorumque Mysteriorum solemnitati non adesse tantum, sed religiose eorumdem participationem exoptare conspicerentur. Nulla certe res est, qua utilius Episcopi, Parochi, Confessarii studium suum omne impendere valeant, quam in excitandis fidelibus ad eam mentis puritatem sectandam, unde digni reddantur frequenti ad sacram Mensam accessu, et non spirituali tantum, sed Sacramentali etiam participatione illa Sacrificii, quoad a Sacerdote, tamquam publico Ecclesiae Ministro, non pro se tantum, sed pro ipsis, et ipsorum nomine offertur.

Laudatur mos participandi de Sacrificio Missae.

§. 3. Et quamvis de eodem Sacrificio participent, praeter eos, quibus a Sacerdote celebrante tribuitur, in ipsa Missa portio Victimae a se oblatae, ii etiam, quibus Sacerdos Eucharistiam reservari solitam ministrat; non tamen idcirco, aut vetuit unquam Ecclesia, aut modo vetat, satisfieri ab ipso Sacerdote pietati, et justae eorum petitioni, qui Missae adstantes, ad consortium admitti postulant ejusdem Sacrificii, quod et ipsi pariter offerunt ea ratione, quae ipsos decere potest: immo probat atque cupit, ne id omittatur, eosque Sacerdotes increparet, quorum culpa, et negligentia fidelibus participatio illa denegaretur.

Ad animarum tamen Pastores pertinet, opportunitatem temporum, et locorum, pro communione fidelium, statuere.

§. 4. At quoniam in Ecclesia Christiana opus est cuncta ordinate, et congruenter disponi; Pastores vigilantiam et curam suam conferent, ut ex una parte fidelium pietas minime fraudetur eo accessu, eaque participatione; ex alia vero ita utrumque sortiatur, quin ulla in laudabilibus aliis institutis oriatur perturbatio unde facile confusio etiam, et scandalum orietur. Quare Pastores monere debent eosdem fideles, ut participes esse cupientes sacrae Mensae, (quod maximopere probandum diximus) studeant tempus, locum, et circumstantias nancisci, quibus et ipsi justorum votorum suorum compotes evadant, nec instituta illa pietatis impediant. Hisque Pastorum suorum monitis fideles se se dociles praebentes, cavebunt, ne sibi injuriam factam querantur, si quando-

que pro tempore, loco, et personis, Episcopus minime opportunum censuerit, a Sacerdote celebrante, Eucharistiam distribui iis, qui adstant; quibus scilicet eo ipso tempore facilis, et obvia suppetit ratio ad eamdem Mensam accedendi, pluribus aliis locis cuivis instructam.

Hodierna disciplina facilitatem praestat SS. Eucharistiae participationem.

§. 5. Haud aegre Episcopi, et Parochi id fidelibus persuadebunt, quoties ipsis significent, ex Ecclesiae disciplina, quae modo viget, non quidem difficiliorem, sed faciliorem evasisse iisdem participationem, quam optant. Siquidem veteri more in singulis Ecclesiis passim unica Missa celebrabatur, cui fideles adstabant, indeque participabant; quin a solis propriis Pastoribus, quemadmodum reliqua Sacramenta, ita etiam Eucharistiam licite accipere valebant: hisce vero temporibus, ex Sacerdotum celebrantium, ex locorum, Altariumque, quibus ea celebratio publice peragitur, multiplicitate, patet cuilibet facile parabilis sacra Mensa, et ad sacrum Convivium admissio. Sin autem iidem fideles ita moniti, importune insisterent pro recipienda Eucharistia in iis temporis, loci, et personarum circumstantiis, quas excipiendas censuisset Episcopus, Ritualis Romani auctoritate etiam fretus; haec illorum petitio, utpote nec justa, nec rationabilis, contumacem, ac refractarium animum demonstraret, cupidumque perturbationis, ac proinde minime compositum Eucharistiae qua par est pietate percipiendae.

Cui, qui se aptare renuit, male se dispositum esse judicat.

Adhortatio ad animorum concordiam.

§. 6. Dum Pastores erga fideles ita se gerent, dumque fideles Pastorum dictis pronas ita aures accommodabunt, orietur absque ulla dubietate pax illa perfecta, atque concordia, qua capita invicem, et membra magnopere colligari decet; desinentque importunae illae controversiae, quae eo tandem tendunt, ut turbas gignant, ac scandalum, verique animarum fructus, quo nihil Pastori carius esse debet, perniciem. Verbis itaque Apostoli Pauli ad Corinthios utimur: *Obsecro Vos, Fratres, per nomen Domini Nostri Jesu Christi, ut id ipsum dicatis omnes, et non sint in Vobis schismata; sitis autem perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia.* Quae quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per haec Apostolica scripta nota esse volumus, in felicitatis auspicium, et Paternae dilectionis pignus, Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XIII. Novembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 13. Nov. 1742.

LXIV.*

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Satis Vobis compertum esse non dubitamus, *Venerabiles Fratres*, eam semper fuisse piae Matris Ecclesiae vigilem curam, ut Sacramentum Matrimonii, *Magnum* ab Apostolo nuncupatum, publice, et palam a Fidelibus celebretur. Quod quidem ut diligentius, quam antea factum fuerat, imposterum ab omnibus observaretur, Sancta Tridentina Synodus, Lateranensis Concilii sub Innocentio III. celebrati vestigiis inhaerendo, praecepit, ut imposterum, antequam Matrimonium contrahatur, ter a proprio Contrahentium Parocho tribus continuis diebus festivis in Ecclesia inter Missarum solemnia publice denuntietur; deindeque, nullo legitimo concurrente impedimento, ad illius celebrationem in facie Ecclesiae coram Parocho, vel alio Sacerdote de ipsius Parochi, seu Ordinarii licentia, et duobus, vel tribus Testibus praesentibus rite procedatur. Voluit etiam eadem Sancta Synodus, apud Parochum diligenter Librum custodiri, in quo Conjugum, et Testium nomina, diesque, et locus Matrimonii describantur.

Providae tamen hujusmodi leges, tanta authoritate saluberrime institutae, prava horum temporum conditione sensim prolabi visae sunt, et enerves propemodum reddi, ob Matrimonia usu nimis recepta, quae occulte adeo celebrantur, ut illorum notitia, quantum fieri potest, oblireretur, et in tenebris ignorantiae perpetuo jaceat consepulta. In more etenim positum est, illa celebrari nullis praeviis factis Denunciationibus, coram solo Parocho, vel alio Sacerdote de ejus licentia, adhibita praesentia tantum duorum Testium apposite a Contrahentibus advocatorum, quorum fides nemini illorum est suspecta, remque peragi saepe extra Ecclesiam, quandoque etiam intra illam, januis tamen occlusis, vel eo temporis momento, quo semota alterius cujusvis praesentia, scientia initi Matrimonii, praeter Parochi, Contrahentium, Testiumque personas, alios penitus effugiat.

Quantum a Sacramenti dignitate, et ab Ecclesiasticarum legum praescripto occulta haec Matrimonia, *Conscientiae* vulgo nuncupata, ut plurimum abhorreant, satis superque conjicere quis poterit, qui mentis aciem ad exitiosos illorum effectus convertat. Hinc enim gravia ortum habent peccata, praesertim vero eorum, qui Divini Judicii interminatione posthabita, priore Uxore, cum qua clam contraxerunt, relicta, cum alia spe futuri Matrimonii decepta, et in turpem secum vivendi licentiam abducta, palam contrahere promittunt. Quorumdam vero mentem ita pravae cupiditates excaecant, ut novum contrahere secretum Matrimonium audeant post alterum secreto itidem contractum, et nondum prioris Conjugis morte solutum, seseque magno scelere polygamos reddant. Alii etiam eo impudentiae devenere, ut in hujus magni Sacramenti contemptum, post primas secreto initas, alteras aut publice, aut privatim nuptias contrahendo, sese audacius polygamia pariter innodare non perhorrescant. Ago vero quam gravia, quam nullo pacto ferenda ex his Matrimoniis mala oriantur. Si enim ad quamcumque Matrimonii suspicionem summovendam, Virum seorsim a Muliere vivere contingat, sublata est illico individua vitae consuetudo, et contemptum est verbum Domini: *Adhaerebit Homo Uxori suae, et erunt duo in carne una.* — Sin haec vitae consuetudo servetur, nemo est, qui illam criminis non arguat, et utpote detestabilem, in scandali materiam non traducat. Neque illata per scandalum dispendia rependit subsecuta celebratio occulti Matrimonii, quod in tenebris delitescit, et ab omnibus ignoratur.

Leviora quoque damna non sunt, quae susceptae Proli irrogantur. Saepe enim contigit, illam a Parentibus, et a Matre praesertim amotam, nec pie, nec liberaliter institui; sed incertis fortunae casibus objectam relinqui; nisi etiam Parentes ipsi contra naturae leges, ausu nefario illius vitae insidientur. Ubi vero tam immane facinus Parentes deterreat, illosque ad sobolem alendam, instituendamque humanitas ipsa compellat; alia imminet Liberis susceptis ex occulto Matrimonio lugenda Avitarum facultatum, et Bonorum jactura, pro quorum possessione assequenda quamvis clament jura sanguinis, illis tamen careant necesse est propter occulta Parentum Matrimonia, et ademptam legitimitatis, et Filiationis probationem. Huic etiam malorum origini sunt referenda ipsa quoque secreta Matrimonia contracta a Filiisfamilias contra Patris juste dissentientis voluntatem; ex quibus quam gravia incommoda exoriri soleant, neminem latet. Quid plura? Adeo invaluit malitia, ut quandoque in Minoribus Ordinibus constituti Pensiones, et Beneficia, ad Divinum Cultum, et Ecclesiastica munia instituta, etiam post initum clam Matrimonium retinuerint, sibique de mammona iniquitatis loculos miserrime comparaverint.

Deflenda haec igitur potius uberibus lacrymis, quam latiore calamo explicanda malorum congeries, cum ex hac Apostolicae Sedis specula omnes sibi vindicet nostrae vigilantiae curas; temperare non possumus, quin Vos ipsos, Ven. Fratres, in partem nostrae sollicitudinis evocantes, vestram pietatem, et zelum excitemus ad custodiendas vigilias noctis super Grege Vobis credito, quem luctosa horum temporum conditio in discrimen adducit: Primum itaque periculi non infrequens occasio Vos reddat difficiliores ad remittendum Publicationes, a quibus contracturi Matrimonium saepe per malitiosam suggestionem petunt dispensari. Quam caute, solerterque oporteat ea in re Episcopos versari, non obscura Vobis a Concilio Tridentino exhibentur argumenta. Si enim (ait eadem Sancta Synodus) probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si praecesserint Denunciationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat; vel saltem Parocho, et duobus Testibus praesentibus Matrimonium celebretur, et deinde ante illius consummationem Denunciationes in Ecclesia fiant, ut si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur. Praeterea licet Episcopo relictum sit omnimode super Denunciationibus dispensare, haec tamen facultas, non a sola Dispensantis voluntate pendet, sed a Tridentino coercetur arctis prudentiae, discretique arbitrii legibus; quod idem est, ac legitimam causam dispensationis requirere.

Parem quoque, imo fortasse majorem vigilantiam necesse est a Vobis adhiberi, ne post remissas Denunciationes celebretur Matrimonium coram Parocho, vel alio Sacerdote ab ipso Parocho; vel a Vobis deputato, praesentibus duobus, vel tribus Testibus confidentibus, ne ulla celebrationis notitia, vel rumor oriantur. Id enim ut ad praescriptum Sacrorum Canonum licite fieri possit, non satis

est obvia quaevis, et vulgaris causa, sed gravis, urgens, et urgentissima requiritur. A Sacro Nostrae Poenitentiariae Tribunali, eo potissimum casu fit potestas ita celebrandi Matrimonium, quo Vir, et Foemina in figura Matrimonium publice degentes, et de quibus nulla viget criminis suspicio, in occulto tamen Concubinatu perseverent: Facile enim quisque conjiciet, quam absonum esset, eos, a statu damnationis per gratiam Sacramenti revocandos, ad publice contrahendum Matrimonium praeviis Denunciationibus compelli. Hanc vero praxim Vobis duximus proponendam, non quia Dispensatio praemisso casui solum congruat, cum alii similes, et fortasse urgentiores esse possint, in quibus dispensari expediat; sed quia Vestri pastoralis Officii partes versari debent in sedulo investiganda legitima, et urgenti causa Dispensationis, ne Matrimonia occulte celebrata luctuosos habeant exitus, quos intimo cordis moerore recensuimus.

Hunc porro in scopum Vos hortamur, et impense admonemus, ut Personarum Matrimonium secreto contrahere petentium diligens fiat a Vobis inquisitio: An scilicet ejus qualitatis, gradus, et conditionis sint, quae id probe exposcant; An sint, sui vel alieni juris: An Filiifamilias, quorum nuptiae Patri juste dissentienti sint invisae; ab Episcopali etenim, quod geritis, munere nimium esset alienum, facilem praeberi Filio inobedientiae occasionem: An res sit de Personis Ecclesiasticis, licet in Minoribus Ordinibus constitutis, Pensiones, et Beneficia Ecclesiastica obtinentibus, ut detestabilis illorum retentio in statu Uxorato congruis remediis postea compescatur. Potissimum vero curet Vestra sollicitudo, antequam secreti Matrimonii licentia concedatur, quod Contrahentes clara, et indubia, et a quavis fraude immunia exhibeant documenta status liberi, ad avertendum ab iis, qui improbi sunt ingenii, polygamiae periculum.

Quod attinet ad Ministrum secreti Matrimonii, volumus ad id munus deputari Parochum alterius ex Contrahentibus, quem notitia personarum, experientia, et diuturnus rerum usus quovis Sacerdote extraneo peritiorem effecisse praesumuntur. Si quae tamen Vobis occurrant circumstantiae, quae alium Sacerdotem loco Parochi exposcere videantur; gravi impellente causa, is Sacerdos a Vobis eligatur, qui probitate, et doctrina, et obeundi muneris peritia commendetur. Cui tamen, aut alteri Sacramenti Ministro a Vobis deputando districte praecipiatur, ne Matrimonio intersit, nisi prius paterna charitate Conjuges in Domino monuerit, Sobolem procreandam regenerari quamprimum oportere Sacro Baptismatis lavacro; ac Christo Judici districtam reddituros esse rationem, nisi Filios ut legitimos agnoverint, eosque pietate, bonisque moribus imbuerint, et frui patiantur Bonis temporalibus, a Majoribus in supremis tabulis relictis, vel provida legum auctoritate delatis.

Celebrato autem Matrimonio, inditate a Parocho, vel alio Sacerdote, coram quo initum est, exhibeatur Episcopo illius scriptum documentum, cum nota loci, et temporis, Testiumque, qui celebrationi interfuerunt. Vestrum erit postea diligenter incumbere, quod ad perennem gestae rei memoriam praefatum documentum fideliter transcribatur in Libro prorsus distincto ab altero, in quo Matrimonia publice contracta de more adnotantur. Hujusmodi Liber pro Matrimoniis secretis apposite compactus, clausus, et Sigillis obsignatus, in vestra Episcopali Cancellaria caute erit custodiendus: Et eo tantum casu resignari, et aperiri vestra accedente licentia patiemini, quo alia id genus Matrimonia describi oporteat, vel id sibi vindicet justitiae administrandae necessitas, vel demum aliquod documentum ab eo exposcant verum interesse habentes, quibus probationum aliunde petendarum non suppetit copia: Seduto tamen animadvertentes, quod, re absoluta, denuo claudatur, et Sigillis, ut antea, obsignetur. Fides, seu Attestationes clam celebrati Matrimonii a Parocho, vel Sacerdote, qui vices Parochi gessit, exarandae, Vobisque exhibendae, transcribantur in dicto Libro, prout jacent de verbo ad verbum a Persona a Vobis deputanda, quae apud omnes integritatis, probatique nominis luculentum habeat testimonium. Fides vero, et Attestationes ipsae in secretiori loco sartae, tectaeque a Vobis serventur.

Quod si ex occulto hujusmodi Matrimonio Prolem nasci contingat, eadem mundetur salutari Aqua Baptismi in Ecclesia, in qua aliis Infantibus hoc Sacramentum indistincte confertur. Et quia ad operiendum clam initum Matrimonium, facile est in Libro Baptizatorum nullam fieri mentionem Parentum, et eorum Nomina consulto reticeri: Volumus, ac expresse

mandamus, quod a Patre Baptizati, eoque defuncto, ab illius Matre suscepta Proles vobis denuncietur; dictaque Denunciatio fiat vel immediate per Parentes ipsos, vel per literas eorum charactere exaratas, vel per fide dignam Personam ab ipsis Parentibus designatam, ut certo, et clare Vobis constet, quod Proles tali loco, et tempore, vel reticitis, vel falso expressis nominibus Parentum baptizata, est legitima, licet occulti Matrimonii foedere procreata. Quae sane omnia cum Vobis innotuerint, ne illorum excidat memoria, in Libro fideliter describentur ab eo, cui facta a Vobis est potestas adnotandi Matrimonia occulte celebrata. Liber, in quem Baptizatorum, ac utriusque Parentis nomina referentur, quamvis distingui debeat ab altero Matrimoniorum; Eadem tamen diligentia, iisdemque cautelis in Cancellaria Episcopali clausus, et sigillis obsignatus, erit custodiendus, prout Librum Matrimoniorum caute custodiri supra mandavimus.

Quia vero nonnulli deesse non possunt, qui propriae conscientiae vocibus obsurdescant, et nostris hisce mandatis parere negligant; debita poenarum districtione pro modo culpae a Vobis puniantur. Quinimmo cum satis Nobis experientia compertum sit, in hujusmodi negociis homines in terram oculos declinantes, ob humanos respectus tardiores effici, et a recte agendi semita revocari: Mandamus ideirco, Matrimonia occulta a Vobis evulgari, et nota fieri, si certo Vobis constiterit, ex aliquo Matrimonio occulto procreatam fuisse Sobolem, et baptizatam suppressis Parentum nominibus, nulla praestita Vobis notitia, ut par erat, ab illius Parentibus integra triginta dies a Nativitate numerandos.

Ne autem Contumaces, et Inobedientes violatae fidei, proditique Secreti Pastores suos insimulent; sedulo a Vobis curandum est, ut a Parocho, vel alio Sacerdote pro secreta celebratione Matrimonii a Vobis deputando, Conjuges clare, et aperte moneantur, ea lege, et pacto illis permitti Secreti Matrimonii celebrationem, ut Soboles inde procreanda non solum regeneretur Sacro Baptismate, sed post Baptisma denuncietur Episcopo cum nota loci, et temporis administrati Sacramenti, ac sincera indicatione Parentum, a quibus ortum habuit, quemadmodum supra praemissum est: Alioqnin Matrimonium licet contractum data per Episcopum Secreti fide, in lucem proferetur in gratiam Filiorum, et ad propulsandam ab illis gravem, nulloque pacto ferendam jacturam. Volumus denique, ac mandamus, Fides, seu Attestationes Matrimonii clam initi, et Sobolis ex eo procreatae, excerptas ex dictis Libris, modo, quo dictum est, apud Vos caute custodiendis tantam promereri fidem, quantam sibi alii Libri Parochiales Baptismatis, et Matrimonii vindicare consueverunt.

Haec a Vobis, Ven. Fratres, in hac temporum calamitate observari enixe praecipimus ad communem Animarum salutem, et ad praesidium Ecclesiasticae disciplinae, propter invalescentem hominum malitiam nova semper detrimenta vel patientis, vel reformidantis. Caeterum nostris hisce literis sublata nolumus ea validiora remedia, quae huic malo, in diem ingruenti, consona dignoscet prudentia vestra, ad Pastorale officium cumulate obeundum. Vobis interea paternae charitatis, et benevolentiae testem, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 17. Novembris 1742. Pontificatus Nostri Anno secundo. Dat. die 17. Nov. 1742.

LEGES OBSERVANDÆ — LXV.

In Concedendis locationibus bonorum Camerae Apostolicae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO ETC.

Essendo ben gravi le controversie, che con pregiudizio non meno del pubblico, che del privato Interesse, accadono spesse volte nelle deliberazioni degli Appalti de' nostri Beni Camerali, a cagione delle competenze, che insorgono tra gli Oblatori; Crediamo esser parte della nostra suprema vigilanza, e di quel molto desiderio, che abbiamo sempre coltivato, di togliere, per quanto possibile sia, ogni semenza di litigio, il porgere alle medesime un convenevole provedimento, colla norma fissa, ed invariabile delle seguenti leggi, e determinazioni. Providentia Pontificis in tollendis controversiis.

1. *Che negli Appalti Camerali, un anno almeno prima, che termini ciaschedun Appalto, si debbano incitare per mezzo de' soliti Editti co-* Jubet I. Edicta pro oblationibus deferendis ante annum proponi.

loro, che vogliono attendervi, a dare ciascheduno per un tal giorno determinato l' Offerta sua chiusa, e sigillata.

2. Oblationibus statuta die apertis, locationem deliberari in favorem melioris, et potioris Oblatoris, salvo arbitrio prorogandi tempus.

II. *Che venuto il giorno prefisso negli Editti debbano aprirsi le Offerte in piena Congregazione Camerale, e debba deliberarsi l' Appalto, prout de Jure, al maggiore, e miglior Oblatore, salvo però sempre alla medesima Congregazione l' arbitrio di prorogare con altri nuovi Editti il termine da offerire, quando creda, che niuna delle Offerte, che saranno state date, sia giusta, e ragionevole, relativamente allo stato allora presente dell' Appalto.*

3. Licet cuilibet intra 20. dies oblationem augere ad vigesimam et ultra.

III. *Fatta come sopra la deliberazione dell' Appalto in favore del maggiore, e migliore Oblatore, e quella di poi approvata da Noi, e da' Sommi Pontefici pro tempore nostri Successori, debba soprassedersi prima di venire alla stipolazione dell' Istromento per lo spazio di venti giorni continui, da incominciare dal giorno immediatamente seguente alla suddetta deliberazione, affinchè dentro questi venti giorni possano, tanto quelli, che hanno già offerto, e sono rimasti vinti, ed esclusi; quanto ogni altro, che non abbia prima offerto, aggiungere sopra la detta maggior Offerta, per la quale è stato deliberato l' Appalto, purchè quest' aggiunta non sia minore della Vigesima: E per tal' effetto vogliamo, e dichiaramo che in avvenire tutte le deliberazioni, che si faranno di simili Appalti dalla Congregazione Camerale, ancorchè siano successivamente approvati da Noi, o da' nostri Successori pro tempore, o in voce, o per rescritto, o anche per Chirografo speciale, s' intendano sempre fatte, e approvate col patto* Addictionis in diem, *durante il suddetto termine di venti giorni; di maniera che Quegli, in favor di cui è stato deliberato l' Appalto, non acquisti dritto alcuno sopra il medesimo in virtù di detta deliberazione, e respettivamente approvazione, quante volte dentro il suddetto termine di venti giorni sopravenga alcun' altro, che sopra la di lui Offerta aggiunga almeno la Vigesima.*

4. Post 20. dies, vel instrumentum confici cum priore Oblatore vel locationem deliberari favore offerentis Vigesimam

IV. *Spirato il termine di detti venti giorni, se non sarà comparso alcun' altro Oblatore, che abbia offerta, come sopra, almeno la Vigesima, non averà più luogo a favor della nostra Camera il suddetto Privilegio* Addictionis in diem, *ma potrà senz' altro indugio, e senza ammettersi altra Offerta, stipolarsi l' Istromento d' Appalto con Quegli, in favor di cui fu da principio deliberato. Ma se all' incontro dentro il suddetto termine di venti giorni saranno comparsi uno, o più Oblatori, che abbiano aggiunta almeno la Vigesima; in tal caso dovrà la nostra Camera godere del suo Privilegio* Addictionis in diem, *e dovrà la suddetta Congregazione Camerale deliberar nuovamente l' appalto in favor di Quegli, che avrà aggiunto almeno la Vigesima: E in concorso di più Oblatori sopra la Vigesima, dovrà deliberarlo in favor di quegli, che sarà a giudizio suo il migliore, e maggior Oblatore.*

5. Hoc casu licere priori Oblatori augere oblationem intra 10. dies; sed his elapsis, Instrumentum meliori conditionibus omnino conficiendum.

V. *Sarà poi peso di questo Secondo, dopo che sarà stata da Noi, o da' nostri Successori approvata la suddetta nuova deliberazione, annunciare ed intimare al Primo, con Intimazione eseguita personalmente, l' aggiunta della Vigesima, o di altra maggior somma da lui fatta, e la nuova deliberazione seguita a suo favore: dopo la quale Intimazione si lascierà al suddetto Primo il termine di altri dieci giorni, ad effetto, che possa risolvere, se vuol fare nuova Offerta superiore a quella del Secondo: E quando il Primo dentro il termine delli suddetti altri dieci giorni faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo, in tal caso dovrà a lui restar l' Appalto, senza che possano più riceversi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte. Ma quando all' incontro il suddetto Primo, dentro i suddetti dieci giorni non faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo; in tal caso l' Appalto dovrà restare al secondo, e con lui senz' altro indugio potrà stipularsi l' Istromento; così che, passati che siano detti dieci giorni, non dovranno più ammettersi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte, nè dal Primo nè da altri.*

6. Si quis tamen Sextam partem ultra offerret, competere Camerae Apostolicae restit. in integrum.

VI. *Da questa proibizione di ammettere altre nuove Aggiunte, o siano Offerte, si eccettua il solo caso, che venga alcun' Oblatore, o di quelli, che già siano concorsi, o altri, che non siano concorsi, qual offerisca almeno la Sesta sopra l' ultima maggior Offerta del Primo, o del Secondo; perchè in tal caso la nostra Camera, a titolo di lesione dovrà godere il benefizio della restituzione* in Integrum, *qual benefizio, a differenza del Privilegio* Addictionis in diem, *compete al Fisco, ancorchè la cosa non sia più intiera, ancorchè sia stato stipulato l' Istromento, e ancorchè l' Appaltatore abbia già preso, e si trovi in possesso attuale della cosa locata; nè altro in tal caso può pretendere il medesimo Appaltatore, che di esser preferito, supplendo ancor lui il giusto prezzo, cioè la medesima Sesta.*

Sed hoc intra tres Menses tantum a die deliberationis.

Ma perchè ammettendosi questa restituzione in Integrum *senz' alcuna limitazione di tempo,*

(*come saria di ragione*), *potrebbe rendersi più difficile alla Camera il trovare idonei Appaltatori, per lo giusto timore, che ognuno avrebbe, di poter esser cacciato dall' Appalto per questa via di restituzione in Integrum, dopo averlo reso per sua propria diligenza, e industria più fruttuoso del passato; Perciò ordiniamo, che si debba ammettere l' offerta della Sesta, dentro però il solo termine di tre mesi, da incominciare dal giorno, che sarà stato deliberato, come sopra, l' Appalto, o per la via ordinaria, o in virtù del suddetto Privilegio* Addictionis in diem, *al maggiore, e migliore Oblatore; ancorchè questi, dentro il suddetto termine di tre mesi, fosse venuto colla Camera alla stipolazione dell' Istromento, e ancorchè avesse fatto delle spese, o altri preparamenti in qualunque modo necessarj per l' esecuzione del medesimo Istromento, o per la buona condotta dell' Appalto; Volendo Noi, che dentro questo termine di tre mesi sia sempre luogo all' offerta della Sesta, e alla rescissione del Contratto per via di* restituzione in Integrum; *e che perciò Quegli, al quale, come sopra, fosse stato deliberato l' Appalto, in caso di detta rescissione, non possa pretendere, nè dalla Camera, nè dal nuovo Oblatore il rifacimento di alcuna sorte di spese, che avesse fatte dentro il termine suddetto; ma solamente possa, e debba esser preferito, quando voglia anch' esso supplire la medesima Sesta, o altra maggior somma, che sia stata offerta dal nuovo Oblatore.*

Tunc vero priori Oblatori competere praelationem caeteris paribus, non autem refectionem expensarum.

7 Post dd. tres menses, Contractum rescindi non posse, nisi ex causa laesionis ultra dimidium.

VII. *Passati poi li suddetti tre mesi dal giorno della deliberazione, come sopra, non sia più luogo alla rescissione del Contratto, ma quello debba restar fermo, e irrevocabile per tutto il tempo convenuto, e secondo la forma, e patti concordati nella deliberazione: E solamente alla Camera rimanga salvo, e preservato il diritto d' impugnare il Contratto, in caso di lesione* ultra dimidium, quatenus de Jure, et prout de Jure, *ed a tenore delle Costituzioni Apostoliche, senz' alcuna limitazione di tempo, quando a questa non sia stato da Noi, e da nostri Successori specialmente, e nominatamente derogato.*

8 In Conditionibus locationum addi non posse, quo vectigalia ultra legem eorum institutionis, et consuetudinem, augeantur.

VIII. *E finalmente, coll' occasione di questo regolamento sopra gli Appalti Camerali, volendo Noi anche provedere alli aggravj, che si fanno tutto giorno dagli Appaltatori alli Sudditi del nostro Stato Ecclesiastico, ordiniamo, che nello stipolare gl' Istromenti coi suddetti Appaltatori, niuno ardisca senz' ordine, o Chirografo speciale sottoscritto da Noi, e nostri Successori* pro tempore, *porre alcun Capitolo, col quale alcuna Gabella, o Privativa cadente sotto l' Appalto, venga in qualunque modo distesa ed ampliata, oltre i casi, e termini prescritti nell' Istituzione di tal Gabella, o Privativa, e diversamente da quello, che è stato generalmente praticato, ed osservato in tempo de' passati Appaltatori; dichiarando Noi invalido, e nullo qualunque Capitolo d' Istromento, e qualunque Editto, o Bando, che fosse fatto, o che si facesse in contrario.*

Clausulae, et Decreta irritantia.

Quali ordini in avvenire vogliamo, ch' esattamente siano osservati in tutte le deliberazioni degli Appalti Camerali, sotto pena della loro nullità, da incorrersi ipso facto, et ipso Jure, *senz' altra dichiarazione di Giudice, e che a tenore de' medesimi ordini debba seguire la pubblicazione, e rinnovazione degli Editti, e la stipolazione de' suddetti Appalti, anzi giusta la di loro forma si debbano intender pubblicati gli Editti, consumate le deliberazioni, e stipolati li pubblici Istromenti; perchè così, e non altrimenti ordiniamo, e comandiamo, e come legge vogliamo, che inviolabilmente si osservi per esser così mente, e volontà nostra precisa. Volendo, e decretando, che la presente nostra Cedola di Moto proprio, da ammettersi, e registrarsi in piena Camera, e ne' suoi libri, secondo la Bolla di Pio IV. nostro Predecessore* de registrandis, *vaglia, e debba avere sempre il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla nostra semplice sottoscrizione, e che non gli si possa mai opporre di surrezione, orrezione, nè di alcun' altro vizio, o difetto della nostra volontà, ed intenzione; e che così, e non altrimenti, debba sempre nelle cose premesse giudicarsi, definirsi, decidersi, ed interpretarsi dal Reverendissimo Cardinal Camerlengo, da Monsign. Tesoriere Generale, dalla piena Camera, e da qualunque altro Giudice, e Tribunale, sebbene Collegiato, e composto di Reverendissimi Cardinali; togliendo loro, ed a ciascheduno di essi la facoltà, ed autorità di giudicare, difinire, ed interpretare diversamente; dichiarando sin da ora nullo, irrito, ed invalido tutto ciò, che si facesse, o si tentasse di fare in contrario.*

Sublata cuivis judicandi facultate.

Ancorchè non vi sia stato chiamato, citato, ne sentito Monsign. Commissario della nostra Camera, o altri, che vi avessero, o pretendessero avervi interesse; e non ostante le Costituzioni di Paolo II., Paolo IV., e del detto Pio IV. nostri Predecessori de rebus Ecclesiae, et Camerae non alienandis, *ogni, e qualunque Jus, e dritto competente alla nostra Camera, benchè chiuso nel Corpo delle Leggi, la Regola della nostra Cancelleria* de Jure quaesito non tollen-

Derogationes.

do, e qualsisiano altre Costituzioni, ed ordinazioni Apostoliche nostre, e de' nostri Predecessori, usi, stili, consuetudini, Sentenze, Decreti, e Res Judicata in casi simili, ed ogni altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario: alle quali tutte, e singole, avendone il di loro tenore qui per espresso, e di parola in parola inserto, per il solo effetto suddetto, ampiamente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal nostro Palazzo Apostolico Dat. die 22. Nov. 1742. *Quirinale questo di 22. Novembre 1742.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Registrata in Camera Apostolica die 28. ejusdem mensis, et anni.

LXV.* BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Satis, superque compertum, exploratumque est, quanta cura, sollicitudine, ac studio ab ipsa antiquitate certatum sit, ut non modo integrae Nationes, Populi, Urbesque, atque Oppida stemmatibus, insignibus, et armis, verum etiam singuli, quamvis minimi omnium hominum ordines, coetus, ac sodalitia, quin ipsi singulatim homines vestibus omnium colorum, ornamentis, nominibus, praenominibus, cognominibusque ab omni, vel levi re, aut occasione ductis, ac signis, notisque quibuscumque insignirentur, atque secernerentur. Nec alia ratione id factum est, quam ut unicuique juxta gradum, conditionem, dignitatemque suam agnito, sive debitus honor, sive laus, sive vituperatio tribueretur. Hoc autem discrimen quantum ad publicam tranquillitatem conservandam, et confusionem, perturbationemque in singulis quibusque Ordinibus evitandam interfuerit, ipsa experientia docti sumus. Quamobrem non mirari, sed laudare potius decet eos potissimum religiosorum virorum coetus, et ordines, qui cum nulla mutua inter se Communitatis intercedant commercia, nec sub eodem Capite, aut Duce militetur, nec iisdem obedientiae, observantiaeque legibus pareatur, pro virili parte contendant, ut, quo ab aliis ejusdem aliquando instituti, sed omnino secretis, ac divisis praecipue discernerentur, denominationem sui Coetus, ac Sodalitatis tamquam sibi peculiarem olim assumptam, atque confirmatam jure vindicent. Itaque cum sicut accepimus, studia hujusmodi inter dilectos filios Presbyteros saeculares tum Congregationis Oratorii Sancti Philippi Nerii in Vallicella, tum Oratorii Sancti Hieronymi Caritatis de Urbe ita exarsissent, ut primodicti Presbyteri ab usque anno MDCCXXXIX. coram dilecto Filio nostro in eadem Urbe Vicario in spiritualibus Generali curaverint expediendum Monitorum jactationis, jactionum dictum contra secundo dictos Presbyteros seculares cum inhibitione, ne imposterum Presbyteri seculares Congregationis Oratorii de Urbe nuncuparentur; nec lis hujusmodi ablata, nec debito fine terminata fuerit: Hinc est, quod Nos, qui per omnem vitae nostrae cursum nihil curavimus impensius, quam, ut opportune dirimerentur, componerenturque lites, et controversiae, quae inter quoscumque homines, ac potissimum inter religiosorum virorum Ordines exortae, in dissidia, odia, dispendia tum bonorum, tum existimationis in evidentissima regularis observantiae, severioris disciplinae, pietatisque damna, ac detrimenta evaduat, atque erumpunt, considerantes per studia, et litem hujusmodi non parum conceptae apud omnes bonos de singulari eorumdem Presbyterorum sapientia, doctrina, modestia, religione, et caritate opinioni fortasse detractum iri, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine litem, et Causam hujusmodi motam, et pendentem in statu, et terminis, in quibus de praesenti reperitur, ad Nos harum serie cum suis emergentibus, et annexis, et connexis a quocumque Judice, et Tribunali avocamus, illamque sic avocatam expensis rationum momentis utrinque adductis, motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus perpetuo supprimimus, et extinguimus, perpetuumque silentium imponimus, necnon Presbyteros quidem Seculares in Ecclesia Sanctae Mariae in Vallicella Patres Congregationis Oratorii, Presbyteros vero Seculares in Ecclesia Sancti Hieronymi de Caritate existentes Sacerdotes Oratorii Sancti Hieronymi de Caritate de Urbe vulgo vocari, nuncupari, denominari, et in omnibus Scripturis tam publicis, quam privatis, sive manuscriptis, sive typorum opera in lucem prodeuntibus se subscribere imposterum debere motu, scientia, et potestate similibus volumus, decernimus, atque in virtute sanctae obedientiae, et sub poenis ad nostrum, et Sedis Apostolicae arbitrium impo-

nendis districte praecipimus, atque mandamus. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, conditionis, praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint, tametsi suorum Indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri semel, vel pluries quomodolibet debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, et rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret causa, occasione, colore, praetextu, titulo etiam oneroso, et capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter, et inconcusse observari. Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices ordinarios, et delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. praefatae Cardinales etiam de latere Legatos, at quosvis alios qualibet auctoritate praeeminentia, et potestate fungentes, et quandocumque functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, utrorumque Presbyterorum Secularium quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, at Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Caeterum earumdem praesentium tenore decernimus, at declaramus in omnibus, et singulis Apostolicis, sive in simili forma Brevis, sive sub plumbo deinceps pro tempore expediendis Literis Patres quidem Congregationis Oratorii Presbyteros Seculares Congregationis Oratorii S. Philippi Nerii de Urbe, Sacerdotes vero Oratorii S. Hieronymi de Caritate de eadem Urbe Presbyteros Seculares Oratorii S. Hieronymi de Caritate de Urbe praefata esse nuncupandos. Volumus insuper ut earumdem praesentium transumptis, seu exemplis manu alicujus Notarii publici subscriptis, aut Sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVII. Novembris MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Secundo. Dat. die 27. Nov. 1741.

D. Cardinalis Passioneus.

EPISCOPIS RUTHENIS LXVI.

Suadet Pontifex, ut unionem Monachorum Sancti Basilii sub unico Proto-Archimandrita promoveant, et foveant.

Venerabilibus Fratribus, Athanasio Kloviae Archiepiscopo totius Russiae Metropolitano, necnon Episcopis Ruthenis, Theodoro Luceoriae, Feliciano Chelmensi, Hieronymo Premislia, et Georgio Pinscensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontificia mens in commendanda Monachorum unione.

Etsi dubitare non possumus, Fraternitates vestras diligentem daturas operam, ut debita reverentia, et nulla mora, Decretis pareatur, quae de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Propagandae Fidei negotiis praesidentium, nuper edidimus pro colligendis in unum Corpus sub uno Capite, unaque jurisdictione, Ruthenis Monachis Basilianis; cum tamen e literis communi vestro nomine ad Nos datis perceperimus, modeste vos subvereri, ne in iis quidpiam incommodum vestris consuetudinibus, et privilegiis sancitum fuerit; vos, pro singulari nostra erga vestram Nationem benevolentia, censuimus admonendos, eadem Decreta id solum spectare, ut ipsi Monachi in unum Coetum coalescentes, atque ita facilius Monastica disciplina instituti, ad suam salutem incumbant, et ad firmius obstringendos Apostolicae Sedi Popularium animos.

Eadem olim a S. Sede cupiata fuit.

§. 1. Quae sane Decreta eo etiam in veneratione esse debent, quo inhaerent perpetuo Romanae Cathedrae proposito, redigendi in unum Ordinem cunctos Ruthenos Basilianos Monachos, eosque subjiciendi uni supremo Praesidi, qui e propinquo servari jubeat domesticas leges, caveatque ne ulla ex parte Religiosa disciplina detrimentum faciat. Quocirca *Unitorum*, ut vocant, *Ordini*, sub Sanctissimae Trinitatis nomine militantium, data fuit olim facultas condendi idoneas huic consilio leges, a Pontifice Maximo confirmandas, ejusque auctoritate robur habituras. Quod pariter vestra Zamosciensis Synodus luculenter sibi proposuit, testata, in unum congreganda esse Corpus quotquot Monasteria ad verum Christi Ovile tum redierant, aut reditura forent, quae in schismate, nulli omnium maxime Rectori cohaerebant. Id autem nemo non videt facilius obtineri, si quicquid est Ruthenorum Basilianorum sodalium, totius Russiae Proto-Archimandritae obediat, ejusque imperata faciat. Nec dubitari potest, hanc fuisse ejusdem Zamosciensis Concilii mentem, siquidem Metropolita Leo Kiska, qui permittente Romana Sede, Synodum ipsam congregavit, vix ea finem acceperat, scilicet quadragesimo post

Et a Synodo Zamosciensi decreta.

die, cum aliis suae Gentis Episcopis sedulo postulavit, ut cunctae Basilianae Familiae supremus Praefectus alternatim eligeretur ex Lithuania, et Volimniensibus Monachis; dato documento, ita sensisse de uno constituendo Praeside Zamosciensium Patrum constitutionem; qua in hunc sensum accepta, Synodum confirmavit Apostolica Sedes, cujus est, de vero Synodali sensu judicare.

Episcoporum jura, et Nationis Ritus nullum ex ea detrimentum acceptura.

§. 2. Quod autem attinet ad vestras modeste exhibitas querelas, iisdem Nostris Decretis imminutum iri Episcopalem jurisdictionem, Monachis ab ipsa exemptis; satis erit ad eas sedandas, ut in memoriam revocetis, id antea a vobis concessum sponte fuisse, et in Oecumenica Tridentina Synodo expresse comprobatum, confirmatumque: quam saluberrimam Synodum libenter a vestro Zamosciensi Conventu, nulla exceptione, venerabunde acceptam, ex ejusque placitis plura saepius a vobis sancita fuisse, profecto non ignoratis. Nec vobis in mentem veniat reputare, quicquam ibi vestris Ruthenis Ritibus adversari, quos, et quoscumque alios laudabiliter institutos, ubique servandos existimarunt sapientissimi illi Patres; rati, ex incorruptarum Caeremoniarum diversitate, Catholicae Ecclesiae decus accedere. Et a Nobis quam maxime alienum est, ab hujusmodi sententia vel minimum discedere.

Suadetur Episcopis, ut eadem constitutiones non advertentur.

§. 3. Igitur cum nihil vobis timendum sit, ne, Nostris pronunciatis Decretis, probatae ab hac Sanctissima Sede consuetudines vestrae vulnus aliquod acceperint; cum vos ipsi sponte decreveritis Monachos sui esse juris; cum iidem illos optaverint in unum coire Ordinem, conspicati, hoc pacto melius consuli Monasticae disciplinae, ac Ruthenorum utilitati; quid est, quod Apostolicam benignitatem ad praesidium vestrum invocetis? Hanc autem ad opportuniorem usum reservare poteritis, et quam non semel experti estis, nunquam vobis defuturam existimare; praesertim si ad ipsam conciliandam eximium studium adhibueritis, ut nihil impedimento sit, saepius nuncupatis decretis nostris debita obedientia exequendis. Quod ut commodius fieri queat, permisimus Nuntio Isthic Nostro, tempus idoneum designare ad cogendum Monachorum Conventum, ut ibi, maturo consilio, norma constituatur, qua negotium istud ad exitum perduci queat. Interim Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die 27. Nov. 1742. — Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVII. Novembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

J. Vincentius Lucchesinius.

LXVII. ELECTO DE NANKIM.

Praecipitur, ut ante consecrationem, juramentum emittat, ad formam Constitutionis supra positae num. 59.

Dilecto Filio, Francisco de Sancta Rosa de Viterbio, Electo de Nankim in Indiis Orientalibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Provisio facta Ecclesiae de Nankim. Nuper Nos in Consistorio nostro secreto Ecclesiae de Nankim, cui bon. mem. Emmanuel de Jesu Maria ultimus illius Episcopus, dum viveret, praesidebat, per obitum ejusdem Emmanuelis Episcopi extra Romanam Curiam defuncti, Pastoris solatio destitutae, de persona tua, Nobis, et Venerabilibus Fratribus nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus ob tuorum exigentiam meritorum accepta, de Fratrum nostrorum consilio, auctoritate Apostolica providimus, Teque illi in Episcopum praefecimus, et Pastorem; curam, regimen, et administrationem ipsius Ecclesiae de Nankim Tibi in spiritualibus, et temporalibus plenarie committendo; prout in nostris desuper super plumbo expeditis Literis, quarum tenorem praesentibus pro plene, et sufficienter expresso, et inserto haberi volumus, uberius continetur. Praeceptum praestandi juramentum et transmittendi ad Sedem Apostolicam. Nunc autem Pastoralis officii nostri esse ducimus, Tibi injungere, prout auctoritate praefata tenore praesentium injungimus, quod, antequam munus Consecrationis suscipias, juramentum illud, quod Missionarii omnes in Sinis degentes jam emiserunt, hoc est de fideliter, integre, et inviolabiliter observando praecepto, ac mandato super Ritibus, et Caeremoniis Sinensibus in Constitutione felicis recordationis Clementis Papae XI. Praedecessoris nostri die XIX. Martii MDCCXV. hac de re edita, et in nupera Constitutione nostra, quae incipit: *Ex quo singulari*, confirmata, contento, similiter emittere, ipsumque juramentum tua subscriptione, et sigillo munitum, vel saltem authenticum illius exemplum, ad Nos quantocitius transmittere omnino tenearis. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Forma autem juramenti, quod praestabis, haec est: Formula juramenti. *Ego Franciscus de Sancta Rosa de Viterbio Electus de Nankim, praecepto, et mandato super Ritibus, et Caeremoniis Sinensibus in Constitutione piae mem. Clementis Papae XI. die XIX. Martii MDCCXV. hac de re edita, qua praesentis juramenti formula praescripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, et inviolabiliter observabo, et absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut a meis subditis, aliisve, quorum cura ad me in munere meo spectabit, quantum in me erit, similiter observari, et adimpleri curabo. Ac insuper, quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritus, et Caeremoniae Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchae Alexandrini Macai datis die IV. Novembris MDCCXXI. permissae, ac a Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papa XIV. damnatae, ab eisdem subditis ad praxim deducantur; Si autem (quod Deus avertat) quoquomodo contravenerim, toties, quoties id evenerit, poenis per praefatas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, et declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliis, promitto, voveo, et juro; sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia. Ego Franciscus de Sancta Rosa de Viterbio Electus de Nankim manu propria.*

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III. Dat. die 3. Dec. 1742.

D. Cardinalis Passioneus.

DE CONCURSU LXVIII.

Et Examine habendo pro Parochialium Ecclesiarum collatione: De appellationibus ab irrationabili Ordinarii judicio admittendis, vel rejiciendis.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Ecclesiae, Concil. Tridentin., et Sedis Apostolicae mens circa digniores electionem ad curam animarum.

Cum illud semper plurimum formidaverit Ecclesia Catholica, ne indignis quibusque, et extra sacerdotale meritum constitutis, Cura animarum, et Dominici Gregis custodia crederetur; quia totius Familiae status, et ordo nutat, si quod requiritur in corpore, non invenitur in capite: Hinc Canonicis sanctionibus, ac praesertim Sanctae Tridentinae Synodi Decretis provide consultum est, regimen Ecclesiarum Parochialium iis esse committendum, quorum omnis aetas a puerilibus exordiis ad perfectiores annos per disciplinae Ecclesiasticae stipendia ita cucurrisse, ut de illorum supra alios provectione, ac potiori doctrinae, morum, ac diuturni laboris suffragio, nefas esset dubitare. Quia vero perniciosa apud plurimos opinio sensim invaluit, Tridentini Decretis non praescriptam esse Dignioris electionem; sed caveri tantummodo, ne Indignis Ecclesiae Parochiales, aliaque Beneficia, quibus cura imminet animarum, conferrentur; San. mem. Innocentius XI. Praedecessor Noster erroneam doctrinam a vera, et sincera Patrum mente longius deflectentem damnavit, et edocuit, quam prudens, ac diligens esse debeat Pastoralis Officii dispensatio.

Ecclesiae Parochiales per concursum providendae.

§. 1. Ad tramites idcirco ejusdem Sanctae Synodi, usu receptum est, occurrente Parochialis Ecclesiae vacatione, quae libere ab Ordinario conferenda sit, Concursum institui, ut, habita in eo de cujuslibet aetate, moribus, doctrina, et sufficientia, solerti inquisitione, Episcopus eligat quem caeteris magis idoneum judicaverit.

Appellatio ab irrationab. jud. Ep. a. Pio V. permissa in devolutivo.

§. 2. At quia contingere quandoque potest, quod favore, vel gratia, vel minus aequo judicio, minus digni Dignioribus praeponantur, San. mem. Pius V. Noster Praedecessor, ne quid in hujusmodi electione esset inordinatum, atque praeposterum, edita saluberrima Constitutione, licere voluit injuste in Concursu rejectis, interposita ad Metropolitanum, vel Episcopum viciniorem, vel Sedem quandoque Apostolicam appellatione, Praeelectum ad novum examen provocare, et Ecclesiam alteri non rite collatam, novo facto meritorum periculo, si ita jus esset, vindicare. Et ne frivolae appellationis diffugio locus esset, provide ibidem cautum est, dictae appellationi in devolutivo tantum deferri oportere, non suspensa, aut quoquo modo retardata Praeelecto ab Ordinario Parochialis Ecclesiae possessione.

Abusus hujusmodi appellationum.

§. 3. Consultissimae hujusmodi leges eum in finem institutae, ne in tanti momenti re imperiti magistris, novi antiquis, rudes praeferantur emeritis, violatae sunt hominum fraude, et malitia, ipsa medela vulnus exasperantium. Saepissime enim rejecti, ab Ordinario dictae Constitutionis obtentu, in vocem Appellationis facile prorumpere, et, minus legitima concurrente causa, Electos ab Episcopo ad novum examen provocare consueverant; illosque praeterea, relicta Gregis, et Ecclesiae custodia, longum iter arripere, et diuturni laboris, temporis, et pecuniae impensa exhaustos, litem in secunda, tertia, et ulteriori quandoque instantia sustinere cogebant.

Et perniciosus quandoque judiciorum exitus.

§. 4. Quin etiam experientia compertum est, magno justitiae detrimento litem ipsam absolvi. Quandoquidem ii, qui Examini se subjecerant, atque in primaevo Concursu, utpote legitimarum Institutionum nescii, rejecti fuerant, longa postmodum decurrente lite, sedulam literis ex industria navantes operam, praeferri aliis merebantur, et acerbe succensebant Episcopo, judici quidem adeptae, non autem adipiscendae peritiae, per injuriam se fuisse rejectos.

Votum a SS. D. N. olim Cong. Conc. Secret. prolatum et publicatum.

§. 5. Hinc apud bene moratos homines, et justitiae vindices, frequens querelarum occasio: quibus sedandis cum Congregatio Concilii Tridentini Interpres omne studium, diligentiamque conferret; Nobis, qui Secretarii munere fungebamur, mandatum est, ut sermone, typis postea vulgato, rem sedulo expendere, ingruentis mali originem, et apta eidem avertendo remedia investigare pro viribus niteremur. Sensus hac de re Nostros explicantes, vitio potissimum laborare comperuimus Praxim Examinis oretenus habiti, nec scriptis consignati: Electi siquidem ad Curam animarum ab Ordinario Collatore, et ad iteratum examen coram alio Judice provocati, jus legitimae Collationis tueri non poterant certo, ac permanenti testimonio jam probatae idoneitatis; sed a novi Examinis alea, subeunda coram Judice Appellationis, gestarum rerum prorsus ignaro, tota res pendere videbatur. Quocirca gravi Justitiae detrimento recepta in Foro erat

opinio, provocari posse ad alium Judicem, nullo exhibito indebitae rejectionis documento. Quod quidem cum a Sacrorum Canonum censura longius aberraret, faciie huic corrupteiae occurri posse censuimus, si certa primum, et apte disposita habendi Examinis forma praescriberetur; si quaestiones Examinatis propositae, et consentaneae illorum responsiones, totaque rei gestae series in scriptis redigetur; et si Acta demum totius Concursus ad Judicem Appellationis integra asportarentur.

Quod a Congregatione, mox etiam a Pontif. Clemente XI, probatum fuit.

§. 6. Inita a Nobis consilii ratio non solum arrisit Congregationi, illam die 16. Novembris 1720. ratam habenti; Sed etiam Pontificii judicii accessione roborata fuit a Clemente XI. Ecclesiasticae Disciplinae vindice, et assertore eximio. Utque locorum Ordinarii ea omnia filiali, quo par erat, obsequio, et diligentia exequerentur, iis datae sunt die 10. Januarii 1721. opportunae Literae nostro calamo exaratae, ejusdemque Pontificis sensu, et oraculo comprobatae, quarum tenorem, etsi alias praelo commissum, et insertum in Bullario dicti Clementis Praedecessoris Nostri, congrue hic duximus referendum.

Epistola Congregationis nomine scripta, Ecclesiae disciplina in provisionibus Ecclesiarum Parochialium per concursum.

§. 7. *Reverendissime Domine uti Frater, Quo Parochiales Ecclesiae dignioribus Personis gubernandae traderentur, statuit, ut notum est, Sacrosancta Tridentina Synodus sess. 24. cap. 18., ut, vacante Ecclesia Parochiali, indiceretur, et fieret Concursus; ac, postquam Concurrentes ab Episcopo, vel ejus Vicario Generali, atque ab Examinatoribus Synodalibus saltem tribus, examinati, approbati essent, Episcopus eligeret, quem aetate, moribus, doctrina, prudentia, aliisque rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam necessariis, et opportunis, digniorem caeteris; magisque idoneum judicaret. Adjecitque ad hanc Concilii Sanctionem validius confirmandam, re, et nomine Sanctissimus Pontifex Pius V., quod, si unquam Episcopus minus habilem, postpositis magis idoneis, elegisset, possent ii, qui rejecti essent, a mala ejusmodi electione ad Metropolitanum, vel, si ipse eligens Metropolitanus, aut exemptus foret, ad viciniorem Ordinarium, ut Sedis Apostolicae Delegatum, vel alias ad ipsam Sedem Apostolicam appellare, ac Praeelectum ad novum examen coram ipso Appellationis Judice, et ejus Examinatoribus, provocare; ea tamen cautione, ut appellatio non in suspensivo, sed in devolutivo esse deberet; quemadmodum in ejus Constitutione, quae trigesima tertia est, latius cavetur; concludendo, quod, constito de prioris Eligentis irrationabili judicio, eoque revocato, Parochialis Ecclesia magis idoneo conferatur.*

Non eadem ubique examinum peragendi forma.

Cum autem neque Concilii Decreta, neque Pontificis Bulla Examinis in Concursu peragendi forma, seu methodus ulla certa, ac peculiaris servanda proponatur; difficili dictu est, quanta Examinum, aliorum alibi diversitas, extiterit, atque hinc occasio querelarum. Nam alicubi, cum non eaedem omnibus Quaestiones, non iidem casus propositi fuissent: erant identidem, qui, vel in judicio, vel extra conquererentur, sibi quidem postpositis difficiliores, Praeelecto autem faciliores ad solvendum Quaestiones obtigisse. Alibi vero eaedem quidem omnibus Quaestiones propositae fuerunt, sed neque hae, neque datae a Concurrentibus responsiones, scripto, seu literis consignabantur. Cumque postmodum, nec raro contingeret, ut e postpositis quispiam, jure Bullae supradictae, novum ad Examen coram Judice Appellationis, ejusque Examinatoribus, Electum provocaret: S. Congregatio usque ab anno 1603. considerans gravamen non alia ratione, quam novo examine, probari posse; provocationem ad novum examen censuit admittendam, gravamine nec dum probato, et requisitis tantummodo probationibus in subsequenti judicio: in quo, probato, per novum examen Appellantis, gravamine quoad doctrinam, probanda superest ejusdem prae jam electo in reliquis ad regendam Ecclesiam requisitis praestantia, ut de majori alterutrius ad Parochialis Ecclesiae gubernium idoneitate Sententia ferri possit; cum non continuo, si quis est doctior, is etiam aptior, seu magis idoneus ad id regimen habeatur, vel etiam habendus sit. Quam Sacrae Congregationis Sententiam Scriptores, et Tribunalia laudarunt. Aliis demum in Dioecesibus laudabilis invaluit consuetudo, ut eaedem omnibus Quaestiones, iidemque casus proponantur; ac (ne qua detur ansa Cancellaria quidquam suo marte addendi, minuendi, mutandi) ut ipsimet Concurrentes, qui interrogati fuerint, quaeque responderint, sua manu perscribant.

Decretum anni 1603. pro novo examine concedendo absque praevia probatione gravaminis.

Sed alia deinde requisita, praeter doctrinam expendenda.

Atque Ordinarii, qui morem hunc longe optimum in examinanda tenuere, Sacrae deinde Congregationi etiam, atque etiam considerandum reliquerunt, his, qui sic examinati essent, atque postpositi, in posterum, ut solent, appellantibus, indulgenda; nec ne statim Electi novum ad examen provocatio, nulla gravaminis praerequisita

Dubia super admissione appellationis in casibus particularibus, et in ulterioribus instantiis.

probatione, videretur; cum isti ex actis primi examinis gravamen Doctrinae facile alioquin probare possent; quod alii aliter nimirum examinati, probare, nisi secundo, seu novo examine, non poterant. Nec defuere alii probitatis, ac peritiae in administrandis diu Ecclesiis laude praestantes, qui monerent, fraenum aliquod hujusmodi Appellantium licentiae tandem injiciendam, earumque jam nimis crebras novum ad examen provocationes esse reprimendas; quippe quae vix unquam sine magno Ecclesiarum damno contingunt. Nam cum novum examen coram Judice Appellationis longe procul a Parochia peragendum sit; Electus ab Episcopo, qui provocatur, Parochiam, quam possidet, cogitur interea temporis deserere, eamque Oeconomo, vel Vicario cuipiam, veluti Sponsam ignotis Custodibus, relinquere, Sponso non parumper, sed diu sane abfuturo; dum nempe, implicita, ut fit, lite, terna etiam, vel quaterna, alia ex aliis, Examina, super praestantia primum doctrinae, tum deinde aliorum, quae ad integrandam idoneitatem opportuna sunt, contentiose multiplicentur, et commode, ne dicam otiose, transigantur, antequam deliberari possit utri Concurrentium Parochia sit adjudicanda.

Praescribitur Ordinariis uniformitas in Concursibus, et Examinibus.

Ad tollendam ejusmodi non minus querelarum, quam incommodorum occasionem, Sacra Congregatio Concilii Tridentini Interpres, postquam rem omnem a capite repetitam in gemina sessione 1. Octobris, et 16. Novembris 1720. summo studio recognovit, tandem, Sanctissimo etiam annuente, statuit (quod per praesentes Literas encyclicas exequitur) omnes, et singulos Episcopos, aliosque Praelatos, penes quos sit jus, et auctoritas faciendi Concursum, hortari, ut examen ejusmodi instituere non graventur, quale jam et multae Dioeceses, et Urbs ipsa observat, atque Apostolica etiam Dataria postulat; sive, cum, Sede vacante, vacat Ecclesia aliqua Parochialis, cujus collatio ad Sedem Apostolicam pertineat; sive cum vacat Parochialis aliqua, ut dicitur, juxta Decretum; sive demum, cum, vacante in Collegiatis, aut Cathedralibus Ecclesiis Dignitate aliena majori, annexam habente Curam animarum, faciendus est Concursus, atque ad Apostolicam Datariam transmittendus, ut notum est, atque in Literis, quae de ordine Sanctissimi, tunc a Dataria prodeunt, clare praescribitur.

Quid singillatim servandum in provisionibus Ecclesiarum per concursum.

Vacante itaque Ecclesia Parochiali, quae conferenda sit per Concursum, atque hoc solitis formulis indicto, haec, quae sequuntur, ex Sacrae Congregationis Sententia, omnibus suasione, servanda proponuntur.

1. Primum nempe, ut assignentur eaedem omnibus Concurrentibus Quaestiones, idem Casus, iidemque Textus Evangelii, super quo sermonis aliquid perscribant, ad probandam dicendi pro concione facultatem.

2. Alterum, ut Casus, et Quaestiones resolvendae dicentur omnibus eodem tempore, atque omnibus pariter eodem tempore Textus Evangelii tradatur.

3. Tertium, ut certum, idemque omnibus spatium temporis constituatur, intra quod Casus resolvant, Quaestionibus respondeant, Conciunculam componant.

4. Quartum, ut eodem Concurrentes omnes in Conclavi claudantur, unde, quandiu scribent (dabitur enim omnibus scribendi copia) nemo eorum egredi, neque alius quispiam eo ingredi possit, nisi postquam scripta confecerint, et exhibuerint.

5. Quintum, ut omnes sua quisque manu tum responsa, tum sermonem scribant, subscribantque.

6. Sextum, ut responsa quidem latine, sermo autem ea, quae ad populum haberi solet, lingua scribatur.

7. Postremum, ut unumquodque responsum, et unusquisque sermo, cum ab unoquoque Concurrentium exhibebitur, non solum ab eo, qui scripsit, atque a Cancellario Concursus, verum etiam ab Examinatoribus, et ab Ordinario, vel ejus Vicario, qui Concursui interfuerint, scribatur.

Praemissis omnibus servatis, appellatio post 10. dies interposita non admittatur.

Peracto secundum hanc formulam Concursu, collataque ei, qui magis idoneus, ac dignior judicatus fuerit, Ecclesia Parochiali, non admittatur Appellatio, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi, nisi intra decem dies a die Collationis interponatur.

Forma transferendi Acta coram Judice ad quem.

Si quis autem hoc intra spatium appellaverit, Actaque Concursus petat ad Judicem Appellationis transferenda; mittantur vel Acta ipsa originalia Concursus clausa, et obsignata, vel certe unum aliquod authenticum eorum exemplum, a Cancellario Concursus, atque altero Notario collatum, et auscultatum coram Vicario, vel alio in Ecclesiastica dignitate constituto, quem eligat Ordinarius, ad quem etiam Notarii Cancellario adjungendi electio pertinebit; necnon ab Examinatoribus Synodalibus, qui Concursui interfuerunt, subscriptum.

Gravamine quoad doctrinam ex actis non probato, novum examen minime concedendum.

Ex quibus actis, vel authentico eorum exempla, nisi gravamen quoad doctrinam probet is, qui sic, ut praemittitur, examinatus, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi appellaverit, novum ad examen provocandi facultatem a Sacra Congregatione frustra postulabit.

Neque permittenda prosecutio appellationis, nisi gravamen, quoad alia saltem extrajudicialiter probetur.

Quemadmodum et in judicio Appellationis persequi jus suum frustra tentabit is, qui forte se gravatum doleat quoad reliqua, nisi, interposita mature, ut dictum est, Appellatione ab irrationabili judicio Episcopi gravamen quoad illa ostenderit, vel ex actis primi Concursus, vel saltem ex attestationibus, et documentis extrajudicialibus etiam, sed non levibus.

Atque ita quidem sensit Sacra Congregatio, et Sanctissimus assensit.

Praemissis non servatis, admittetur appellatio, et provocatio ad novum examen, etiam non probato gravamine.

At si quis tamen Ordinariorum aliter, ac supra descriptum est, Concurrentium examina instituere perrexerit, perget et Sacra ipsa Congregatio more pristino Appellantibus, qui se gravatos dixerint, provocationem ad novum examen, nulla gravaminis praevia probatione, indulgere. Interim tamen, ne harum literarum memoria dilabatur, vult eadem Sacra Congregatio, eas in uniuscujusque Ordinarii Cancellaria perpetuo conservari. Cujus interea consilium, tum voluntatem, dum ego omnibus significo, Amplitudini Tuae fausta omnia e Coelo precor. Romae hac die 10. Januarii 1721.

Dat. die 10. Jan. 1721.

Amplitudinis Tuae.

Uti Frater

P. M. Card. Corradinus Praefectus.

P. Lambertinus Secretarius.

Pontificis experientia de praemissarum legum utilitate.

§. 8. Quantum recte dispensandis Ecclesiasticis muneribus, administrandae justitiae, componendis dissidiis, continendisque in officio Clericis proficeret saluberrima praemissarum legum institutio, satis superque experientia comperuimus, cum Anconitanam primum Ecclesiam, ac deinde Bononiensem Sponsam nostram paterna charitate comimus amplecteremur. Freti siquidem dictarum legum praesidio, Digniores Parochiis, et Curae animarum praefecimus: tantaque, benedicente Domino, id accidit animorum consensione, ut nemo questus sit, traditum minus Digno celsioris loci praemium, vel minus juxte alteri credita vacantis Ecclesiae gubernacula.

Aliqua tamen addenda supersunt.

§. 9. At quia certis admonemur indiciis, non ita id aliis Episcopis contigisse; imo non deesse, qui privatis abrepti studiis, saepe declinare, ac redarguere Judicium Episcopale praesumant: Nos propterea soliciti de implendis, prout decet, muneris Nostri partibus, nonnulla praefatis Literis addenda, nonnulla vero tacite, breviterque ibidem tradita, clarius explicanda censuimus, ut recte omnia, atque ex ordine peragantur.

De concurrentium idoneitate, non ex doctrina tantum, sed ex aliis etiam qualitatibus judicandum.

§. 10. Moerentes igitur audivimus, quod in plerisque Dioecesibus, etsi recepta sit laudabilis, firmiterque custodienda consuetudo in scriptis redigendi examen Concurrentium, nihilominus Examinatorum suffragia in sola literarum peritia versantur, nec illorum exequitur sententia de Clericorum aetate, Institutione, gravitate, et honestate morum, prudentia, muniis antea exercitis, et an tales demum sint, qui Oves suas verbo, et exemplo juvare possint. Quam devia sit hujusmodi praxis a Tridentini semita, is plane intelliget, qui expendet verba relata *cap. 18. sess. 24. de Reformat: Peracto deinde examine, renuntientur quotcumque ab his idonei judicati fuerint moribus doctrina, prudentia, et aliis rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam opportunis.* Idque probe noscens Congregatio ejusdem Concilii Interpres, pluries edixit, Examinatores deesse muneri, si doctrinae tantum Judices essent, nec inquirerent, qui prae aliis, probitate morum, laboribus, praestito antea Ecclesiae obsequio, caeterisque dotibus ad Officium Parochi cumulate obeundum necessariis, essent idonei, et commendabiles.

Super quibus expedit Examinatorum quoque sententias exquiri.

§. 11. Absoluto Examine, ut cuique satis compertum est, sit tantummodo potestas Examinatoribus renuntiandi quotquot regendae Ecclesiae idoneos judicaverint, reservata uni Episcopo electione Dignioris, quemadmodum sancitum est a Tridentino illis verbis: *Ex hisque Episcopus eligat, quem caeteris magis idoneum judicaverit:* At si quem Clericorum forte contigerit, appellare a mala relatione Examinatorum, quorum cura unice versata fuerit in exquirenda doctrina, non facta uno eodemque tempore solerti etiam investigatione aliarum qualitatum, quae Pastoris congruat officio: Ordo judicii secumferet: ut etiam Judex, ad quem provocatum fuit, in sola doctrinae indagine immoretur: Nec sine gravi animarum detrimento, et disciplinae injuria, praeficiatur Ecclesiae, qui literis magis posset, licet caetera minus aptus, et quandoque Indignus; Contra

vero arceatur ille, qui licet impar doctrinae merito, attamen moribus, gravitate, prudentia, probato nomine, diuturno Ecclesiae famulatu, ac multiplici virtutum laude praecellit.

Et Judicem appellationis cognoscere.

§. 12. Factum praeterea satis extirpandis abusibus non videtur, si tam Episcopus, quam Examinatores, conjunctis studiis, industriae nervos omnes intenderint in conferenda concordi judicio Ecclesia Personae, quae licet scientia, et literis alteri concedat, majori tamen caeterarum qualitatum emineat ornamento; Siquidem Postpositus, suae nimium fidens doctrinae, ab irrationabili Judicio Episcopi non raro appellat; Causaque ad Judicem Appellationis delata, idem totus est in perquirenda majori doctrina, ac reparando gravamine literato homini irrogato, nusquam librato aliarum virtutum pondere, quae in Appellante desiderantur; Ingemque ut plurimum vigiles Ecclesiarum Antistites exitum hujusmodi appellationis, intimeque dolent, Parochias doctis, non aptis Pastoribus, ut dictum est, regendas committi.

Atque in judicio ferendo, legitimis probationibus et documentis innixo.

§. 13. At si Judex etiam Appellationis (quod raro evenit) tantum tribuens scientiae, quantum satis, majori, et accuratiori examine inquirat, qui mores hominum sint, quae gravitas, prudentia, qui suscepti antea labores, quae virtutum specimina, quae demum totius anteactae vitae ratio, pascendo Gregi consentaneae: Tot Judici exhibentur attestationes ab Appellante ex industria collectae, ut, revocato Episcopali judicio, tamquam irrationabili, non vereatur Judex succurrere eidem Appellanti, quem tam copiosa, tamque conspicua probitatis adjuvant documenta.

Habenda quoque ratio Episcopalis judicii ex informata conscientia prolati.

§. 14. Demum cum praecipue Episcopi, tamquam in specula constitutis, pateant Subditorum excessus, contingere solet, ut in Concursu, tam inspecta scientia, quam moribus, ille idoneus ab Examinatoribus renuntiatur, cui foeda aliqua vitii labes, ac criminis macula inusta sit, omnibus, praeterquam Episcopo, occulta; Si Episcopus, justa suadente causa, crimina non revelato, eumdem criminosum tacitus praeterierit, aliumque immunem a sorde praeelegerit, illico Postpositus, simulato gravamine, provocat ad Superiorem Judicem criminis ignarum, et consueto diffugio Appellationis, evehitur ad Pastorale fastigium, qui non potest consulere Populo, sed nocere, nec praestare regimen, sed augere discrimen.

Appellationem saltem devolutivam denegari nequit ex Conc. Trid.

§. 15. Ne igitur improbi ingenii homines remedium Appellationis, ad justitiae praesidium institutum, calide traducant ad iniquitatis defensionem: optimum factu aliquibus fortasse videretur, si Appellatione quavis sublata, cura praeficiendi Rectores animarum prorsus relinqueretur Episcopis, rationem villicationis suae Christo Judici tantum reddituris. Verum nullo pacto probare id possumus, quod adversaretur menti Concilii Tridentini, tacite permittentis Appellationem in devolutivo a mala relatione Examinatorum, quemadmodum innuere videntur verba illa: *Nec praedictorum Examinatorum relationem, quominus executionem habeat, ulla devolutio, et Appellatio, etiam ad Sedem Apostolicam, sive ejusdem Sedis Legatos, aut Vice-Legatos, aut Nuntios, seu Episcopos, aut Metropolitanos, Primates, vel Patriarchas interposita impediat, aut suspendat.* Cui Sanctioni respondet etiam Constitutio Piana, admittens Appellationem in devolutivo ab irrationabili Judicio Episcopi.

Series Actorum servandorum in Parochialium provisione per concursum.

§. 16. Qua de re, ut in hujusmodi negotio apte omnia atque composite peragantur, Officii Nostri esse duximus, eum vobis, Ven. Fratres, gerendarum rerum ordinem praescribere, quem longo usu utilem agnovimus instituendis animarum Rectoribus, qui credito sibi Gregi praeesse, et prodesse possint.

Deputatio Vicarii in Ecclesia vacante.

I. Episcopus, habita notitia vacationis Ecclesiæ, statim, ad praescriptum Tridentini, idoneum in ea deputet Vicarium, cum congrua ejus arbitrio fructuum portionis assignatione, qui onera ipsius Ecclesiae sustineat, donec ei de Rectore provideatur.

Indictio Concursus, cum præfixione termini ad exhibenda in eo Requisita.

II. Publico evulgetur Edicto notitia Concursus, congruo, et ab Episcopo praefinito tempore celebrandi: eodemque Edicto omnes clare, et aperte moneantur, ut interim decurrente assignato, coram Cancellario Episcopali, vel altero ab Episcopo deputando, suarum qualitatum, meritorum, et munerum probationes, attestationes tam judiciales, quam extrajudiciales, aliaque id genus documenta, quae fraude vacent, exhibeant. Alioquin, dicto termino elapso, Documenta hujusmodi, quaecumque, et qualiacumque ea sint, nullatenus recipiantur.

Summarium meritorum tam Ordinarii, Quam Examinatorum judicio subjiciendum

III. Evenienta die Concursus, a Cancellario Episcopali singulorum merita, qualitates, et Requisita, (ut vocat,) incorrupta fide deprompta a Juribus tempore habili exhibitis,

in scriptis summatim redigantur; porro copia Epitomes tradetur non solum Episcopo, vel Vicario Generali vices illius obeunti, sed sigillatim omnibus Examinatoribus ad Concursum adscitis, ut eum de scientia, tum de vita, moribus, aliisque regendae Ecclesiae necessariis dotibus ferant judicium.

Forma concursus, et examinis, tum circa doctrinam, tum circa reliquas qualitates requisitas.

IV. Die praestituta ab Episcopo habeatur Concursus, servata accurate in omnibus forma tradita in supra relatis Literis anno 1721. editis, totaque rerum in eo gestarum series scriptis diligenter enucleetur. Porro Examinatores, ad assequendam certam, et indubiam conjecturam scientiae, postquam diligenter expenderint singulorum peritiam in evolvendo, explicandoque oretenus aliquo Ecclesiasticae Doctrinae capite, vel a SS. Patribus, vel a Sacro Concilio Tridentino, vel a Catechismo Romano excerpto, ac pari diligentia libraverint a quolibet scripto datas responsiones quaestionibus propositis; et postquam demum deprehenderint qua quisque polleat gravitate sententiarum, elegantia sermonis in Conciuncula scripto pariter exarata, et Textui Evangelico, vel alteri dato Themati accommodata: parem, ni forte majorem solertiam Examinatores adhibeant in perscrutandis aliis qualitatibus, regimini animarum consentaneis; morum honestatem inquirant, gravitatem, prudentiam, praestita hactenus Ecclesiae obsequia, acquisitam in aliis muneribus laudem, aliaque spectabilium virtutum ornamenta, Doctrinae arcto foedere consocianda; hisce omnibus conjunctim expensis, inhabiles per sua suffragia rejiciant, et idoneos Episcopo renuntient.

Suppressa requisitorum notula, digniar ab Ordinario eligendus et in possessionem inducendus.

V. Absoluto Concursu ab Episcopo, vel, eo impedito, a Vicario Generali unacum Examinatoribus Synodalibus non paucioribus quam tribus, Notula compendiaria Requisitorum antea distributa tradatur Cancellario, qui illam comburat, vel penes Acta secreto custodiat, et nemini ostendat, nisi de mandato Episcopi, vel ejus Vicarii Generalis. Subinde vero Ordinarius, cum primum ei libuerit, eligat ex approbatis Digniorem, nec illi Possessio, ullo Appellationis vel Inhibitionis obtentu, retardetur.

Appellatione interposita, Judex ad quem non pronunciet nisi secundum acta.

VI. Si quem Clericorum appellare contigerit a mala relatione Examinatorum, vel ab irrationabili Judicio Episcopi; coram Judice Appellationis Acta Concursus integra omnino producat; et Judex, nisi illis visis, et gravamine comperto, Sententiam non pronunciet. Praeterea in ferenda Sententia, ac reparando gravamine, idem Judex innitatur solummodo probationibus ab Actis elicitis, tam respectu doctrinae, quam aliorum meritorum. Quia vero a publica indictione, usque ad diem habiti Concursus, tantum temporis intercessit, quantum satis fuit commode exhibendis necessaria juribus, attestationibus, requisitis, aliisque meritorum documentis; idcirco, ut quaevis via fraudibus praecidatur, volumus, ac districte mandamus, ne dd. Attestationes, Fides tam judiciales, quam extrajudiciales, et documenta quaecumque studiose conquisita, et post Concursum, ut ajunt, explicata, ullo modo recipiantur. Non obstantibus supra memoratis Literis, a Congregatione Concilii Tridentini Interprete anno 1721. editis, quibus, ad praemissorum effectum in hac parte derogamus, illis tamen in reliquis, una cum omnibus in eis contentis, firmiter in suo robore permansuris.

Si Ordinarius praetererit ex informata conscientia, causam sibi notam, per Literas familiares indicabit Judici superiori.

VII. Ubi vero Episcopus, posthabito uno, vel altero ex approbatis, Ecclesiam contulerit magis idoneo ob aliquam sibi ipsi tantum notam causam, quam censeat significari oportere Judici Appellationis notam: familiaribus literis Judicem certiorem efficiat, inviolabilis secreti lege adjecta. Nemo sit, qui hanc praxim Nostrae tribuat solertiae, cum illa profluat a Tridentini Decretis. *Sessione* etiam 24. *cap.* 20. *de Reform.* ita disponitur: *Praeterea si quis in casibus a Jure permissis appellaverit, aut de aliquo gravamine conquestus fuerit, seu alias, ob lapsum biennii, de quo supra, ad alium Judicem recurrerit, teneatur acta omnia coram Episcopo gesta ad Judicem Appellationis expensis suis transferre, EODEM TAMEN EPISCOPO PRIUS ADMONITO, UT SI QUID EI PRO CAUSAE INSTRUCTIONE VIDEBITUR, POSSIT JUDICI APPELLATIONIS SIGNIFICARE.*

Qui nec ab illam revelare poterit, nec juridice probari postulabit.

Et quamvis jure Nobis timendum sit, ne dicta praxis monendi Judicem, a quo appellatum est, in more olim posita, hac tempestate obsoleverit, et a Foro recesserit; attamen Episcopus (ut dictum est) si ex causa sibi tantum, et non aliis nota, quae tamen approbari digna sit, Ecclesiam contulerit; illam Judici Appellationis, datis secreto literis, denunciet, et aperiat. Sciant porro Judices, delatas ab Epi-

scopo causas, et rationes, inviolabilis secreti fide esse custodiendas, nec parvipendendum esse testimonium illius Pastoris, cui Divino mandatur eloquio, Oves suas agnoscere. Facile enim credi non potest, Episcopos suae non minus, quam alienae salutis adeo immemores, ut non deterriti Divini interminatione Judicii, odio vel favore moveantur; et in Sacrorum Canonum singularem injuriam, *dicant malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, et lucem tenebras.*

Ordinarius suspectum habens Judicem AD QUEM, Judicii sui causas aperiet Praefecto Congregat. Concilii.

Si vero Episcopo fuerit suspecta fides Judicis, ad quem appellatum est, nec eidem revelanda censuerit hujusmodi occulta rationum momenta: illa significet secretis literis S. R. E. Cardinali Praefecto pro tempore Congregationis Concilii, qui nec consilio, nec auctoritate deerit, quo minus a Judice Appellationis debitus justitiae locus tribuatur.

Duae conformes in utramlibet partem judicio finem imponent.

§. 17. Praeterea quia aequitati etiam convenit, Causas Appellationis, quae magno Litigantium dispendio, et Ecclesiae pernicie, immortales quandoque existunt, quanta fieri potest brevitate terminari: idcirco ubi a Judice Appellationis lata sit Sententia, quae praeelectioni factae ab Episcopo omnino sit conformis, nullus pateat novae Appellationi aditus, sed auctoritate Rei judicatae controversiae finis imponatur. Sin vero Judex Appellationis aliter, quam Ordinarius, pronunciaverit; liceat Praeelecto ab Episcopo, qui Causa cecidit, ad alium Judicem appellare, firmiter interim retenta Parochialis Ecclesiae possessione. Tandem postquam tertius quoque Judex Sententiam dixerit, ne Partes ultra modum graventur laboribus, et expensis, praesertim quia agitur de Cura animarum, cui damnosum est, certi Pastoris destitui solatio; is legitimum regendae Ecclesiae jus obtineat, cui duae conformes assistunt Sententiae, nec ullum novo Appellationis remedium succumbenti suffragetur.

Praemissorum executio Ordinariis commendatur.

§. 18. His sane regulis, quamvis Appellatio sublata non sit, satis tamen praesidii comparatum esse arbitramur Ecclesiasticae disciplinae, ac recto gerendarum rerum ordini. Unum superest, ut proposita hactenus media debitae executioni mandentur; Eumque in scopum Locorum Ordinarii vigilantiam suam desiderari non patiantur. Ferendum quippe non esset, ad nostri Apostolatus auditum novas in diem deferri querelas, ac submovendis abusibus novas implorari leges, ab iis, qui jam praestitutas negligunt et contemnunt.

Pro collatione Ecclesiae a S. Apost. providendae, licet semper Ordinarius Concursum indicere, et complere.

§. 19. Demum cum non raro contingat, Ecclesias Parochiales, Dignitates, Canonicatus, aliaque Beneficia Curam animarum habentia, a Sede Apostolica esse conferenda, vel quia vacaverint in mensibus reservatis, vel quia ex alio capite dictae Sedi reservata sint; Nos Praedecessorum Nostrorum vestigiis inhaerentes, praecipimus, et mandamus, ut uno vel altero eveniente casu, Concursus ab Episcopo sine ullo discrimine indicatur, nulla ad hunc actum petita venia, vel licentia, quam Nostris hisce literis sibi tributam Episcopi intelligant.

Item digniorem eligere, non transmissis actis, pro collatione Ecclesiae Sedi Ap. reservatae RATIONE MENSIS.

§. 20. Absoluto concursu, si res sit de Beneficiis Curatis, *quae tantum ratione Mensium reservata sint*, Episcopus inter approbatos eligat magis Idoneum, et Datariae significet, nec Acta Concursus trasmittat, nisi a Dataria, cum id opportunum duxerit, requirantur. Sin vero dicta Beneficia, quibus cura imminet animarum, *ex alio quovis capite, quam mensium Apostolicorum*, Sanctae Sedi reservata sint; Eo sane casu, veteri non immutato more, abstineat Episcopus a ferendo Dignioris judicio, et Acta concursus ultro Datariae exhibeat.

Secus, si ex alia causa reservationi fuerit obnoxia.

Pontifex Ordinariorum judicio multum defert.

§. 21. Licebit tamen Ordinariis, pro suo arbitrio, familiaribus literis Datariae scriptis, eidem denunciare Personam, quam censent regendae Ecclesiae magis idoneam, eumdemque commonere, an occulta aliqua, et in Actis juste reticita subsit causa, quae cuipiam obstet ad Beneficium Curatum obtinendum. Nos ipsi postmodum ab hac Sede omnium Principe, et Magistra, luculento edocebimus exemplo, quanti faciendum sit episcopale judicium, quantoque vos honore prosequamur, Venerabiles Fratres, in partem Nostrae solicitudinis evocatos, quibus interim Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem die XIV. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 14. Decembris 1742.

LXIX.

VOTA SIMPLICIA

In Congregatione Missionis emissa, a nemine, quacumque ex causa, praeter quam a Romano Pontifice, aut a Superiore Generali Congregationis in actu Dimissionis tantum, dissolvi posse statuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga Congregationem Missionis.

Quo magis uberes, ac salutares in Catholica Ecclesia fructus in dies, benedicente Domino, Congregationem Missionis a S. Vincentio de Paulo Fundatore olim institutam, et aeterea cum animarum Cristifidelium saluto latissime propagatam, proferre dignoscimus, eo magis luculentis Apostolicae auctoritatis providentiaeque nostrae studiis eamdem complecti volumus, ut majora semper accipiat incrementa.

Alexander VII. approbat Congregationis institutum et professionem votorum simplicium a solo Pont., aut Sup. Gener. dissolvendorum.

§. 1. Alias sane fel. rec. Alexander PP. VII. Praedecessor noster, de tunc existentium S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum consilio, ad ejusdem S. Vincentii Fundatoris in humanis agentis supplicationem, per quasdam suas in simili forma Brevis literas die XXII. mensis Septembris anno MDCLV. expeditas, in perpetuum eamdem Congregationem Missionis inceptam, et approbatam, Apostolica auctoritate sua approbavit, et confirmavit, cum emissione Votorum simplicium Castitatis, Paupertatis, et Obedientiae, necnon stabilitatis in dicta Congregatione, ad effectum se toto vitae tempore saluti Pauperum Rusticanorum applicandi, post biennium Probationis faciendа, in quorum tamen Votorum emissione nemo intersit, qui ea acceptet, sive nomine Congregationis, sive nostro et pro tempore existenti Romani Pontificis nomine, et vota sic, ut supra, emissa dissolvere possit solus Romanus Pontifex, necnon et Superior Generalis dictae Congregationis in actu dimissionis a Congregatione: nemo autem alius, etiam vigore cujuscumque Jubilaei, Bullae Cruciatae, seu alterius privilegii, et indulti, aut cujuscumque Constitutionis, sive Concessionis, nisi in eis facta fuerit specialis mentio horum votorum sic, ut supra, in dicta Congregatione emissorum, dissolvere, aut commutare, vel dispensare possit et valeat, et alias prout in dictis literis Alexandri Praedecessoris praefati, quarum tenorem praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, uberius continetur.

Statuta sancitum praecedente Clemente IX. exhibita, a Clemente X. confirmatur.

§. 2. Deinde, fel. pariter rec. Clemente PP. IX. itidem Praedecessore nostro, qui quasdam Constitutiones in Comitiis Generalibus dictae Congregationis pro ejusdem meliori regimine conditas, recognoscendas, examinandas que aliquot Romanae Curiae Praelatis commiserat, viam universae carnis ingresso, easdem Constitutiones jam recognitas, et examinatas rec. mem. Clemens PP. X. similiter Praedecessor noster per alias suas in pari forma Brevis literas die II. mensis Junii anno MDCLXX. datas, quarum tenorem pariter praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, Apostolicae auctoritatis patrocinio communivit; inter quas quidem Constitutiones nona in Ordine ita praescribit; *Dignitates Ecclesiasticas absque consensu Conventus generalis acceptare non poterit*, (scilicet Superior Generalis,) *nisi Summus Pontifex id in virtute sanctae obedientiae praecipiat*. Quod sane etiam cautum videtur in Regulis, seu prioribus Constitutionibus Congregationis praefatae cap. 3. §. 19. in quo sic habetur: *Quoniam virtus paupertatis solo etiam appetitu inordinato ad bona temporalia potest violari, unusquisque diligenter cavebit, ne hoc malum, etiam quoad beneficia sub specie boni spiritualis ambienda, cor suum invadat; ideoque, ne quidem ad ullum beneficium, aut dignitatem Ecclesiasticam, sub quocumque praetextu, aspirabit*.

Idem Clemens X. declarat, facultates a S. Sede in Jubilaeo, aliisque Indultis concessas, non extendi ad d. Votorum dispensationem.

§. 3. Praeterea cum aliqui, post antedicta vota in eadem Congregatione emissa, ipsam Congregationem deseruerint, asserentes se dictorum votorum dispensationem, seu commutationem obtinuisse a quibusdam Confessariis, vigore Literarum Apostolicarum super Jubilaeo emanatarum, ac praedictos Confessarios potuisse dispensare, seu commutare hujusmodi vota, quia in dictis literis conceditur facultas commutandi vota quaecumque, Castitatis, et Religionis exceptis, ac deinde in fine derogatur contrariis quibuscumque, et in specie Statuus, et Consuetudinibus quorumcumque Ordinum, ac Congregationum, seu Institutorum Regularium, etiam confirmatione Apostolica roboratis, necnon privilegiis, indultis, et literis Apostolicis eisdem Ordinibus, et Congregationibus concessis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis specifica, et expressa individua mentio habenda foret: memoratus Clemens X. Praedecessor per alias pariter suas in simili itidem forma Brevis literas die XXIII. mensis Junii anno MDCLXX. datas, de consilio tunc existentium S. R. E. praefatae Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, declaravit, vota praedicta in dicta Congregatione Missionis post illius confirmationem Apostolicam praefatam emissa, vel emittenda, ab

aliis, quam a pro tempore existente Romano Pontifice, et Superiore Generali ejusdem Congregationis, in actu dimissionis ab ipsa Congregatione, licite, et valido non potuerint, nec possint dispensari, commutari, aut alias quomodolibet dissolvi vigore cujuslibet Jubilaei, Bullae Cruciatae, seu alterius Privilegii, Indulti, Constitutionis, sive concessionis, non facientium expressam dictorum votorum mentionem.

Causae obtendi, aut explicari solitae ad extorquendas dispensationes.

§. 4. Quoniam autem, sicut accepimus, ex Presbyteris, qui in eamdem Congregationem admissi ac probati, antedicta vota emiserunt, et in doctrinarum, bonarumque artium studiis, non sine magno ejusdem Congregationis dispendio, instituti, per non breve temporis spatium commorati fuerunt, regularis observantiae pertaesis, ut ex ipsa Congregatione egrediantur, alii quidem varias infirmitatis causas obtendunt, alii vero Beneficia Ecclesiastica in Cathedralibus, Collegiatis, aliisque Ecclesiis personalem residentiam requirentia omnimodis artibus sibi conferenda procurant, alii etiam ad Ecclesias, quibus pastoralis animarum cura adnexa est, obtinendas concurrunt, ac deinde votorum emissorum dispensationem, praemissorum obtentu, extorquent: quae certe in hujusmodi votis, ac praesertim vóto stabilitatis, dispensandi facilitas, alias fere inaudita, in causa est, ut, quamplurimis in Galliis, Italia, et Polonia ex eadem Congregatione nuper egressis, incitamento sit et exemplo aliis, quo omnem aditum egrediendi sibi aperire studiose meditentur, et interea Congregationis praefatae munera negligentius obeantur, ac propterea incrementum, quod eidem Congregationi Deus dare caepit, sensim disperdatur. Hinc est, quod Nos, qui Congregationem praefatam semper plurimi fecimus, et quanto Clericis in sortem Domini vocatis ad vocationis suae munera rite sancteqne adimplenda adjumento sit, novimus, salutare aliquod remedium hac in parte adhibere cupientes, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae auctoritatis plenitudine, tenore praesentium, non solum omnia, et singula in Constitutionibus, et Regulis ejusdem Congregationis, ut praemittitur, contenta, et de novo statuta, ac ab Apostolica hac Sancta Sede iterum atque iterum approbata, et confirmata, iterum, quatenus opus sit, de novo approbamus, et confirmamus, illisque inviolabilis perpetuae Apostolicae firmitatis robur adjicimus, verum etiam quamcumque in dispensando pro votis hujusmodi, ac praesertim voto stabilitatis, facultatem, tum ordinariis Nostris et Apostolicae Sedis praefatae pro tempore ubicumque existentibus Nuntiis, et Legatis, tum omnibus, et singulis Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, quavis auctoritate, privilegiis, et indultis, quibus omnibus, quoad hanc partem, motu, scientia, potestate, ac tenore paribus derogamus, quomodolibet competentem, et respective attributam, omnino inhibemus, et inhibitam esse volumus, ac declaramus; ita ut quaelibet dispensatio pro votis supradictis, ac praesertim stabilitatis, cuilibet Presbytero, seu Clerico, vel Laico dictae Congregationis, ob quamcumque causam, a quibusvis, etiam speciali mentione dignis, (dummodo non fuerit concessa per Nos, et pro tempore existentem Romanum Pontificem Successorem nostrum, sive per modernum pariter, et pro tempore existentem Superiorem Generalem ejusdem Congregationis in actu dimissionis tantum, juxta praefatas Constitutiones), quomodolibet concessa, et quaelibet cujuscumque Beneficii Ecclesiastici personalem residentiam requirentis, vel animarum curam extra dictam dumtaxat Congregationem unitam habentis, collatio, cuilibet ex Presbyteris, ot Clericis praefatis quomodolibet facta, et capta etiam possessio, irritae, et nullae sint, ac nullius roboris, et momenti habeantur, perinde ac si minime concessa, facta et capta fuisset, ac propterea nemini, ad quem spectat, et pro tempore quandocumque in futurum spectabit, suffragentur.

Pontifex relatas Constitutiones confirmat, et innovat.

Adimit quibuslibet facultatem dispensandi quoad praedicta vota, ex quacumque causa.

Easque reservat Rom. Pontifici, aut Super. Generali tantum in actu dimissionis.

Collationes Beneficiorum curat., aut resid. Monasteriis factae, et faciendas annullat.

§. 5. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque semper firma, valida, et efficacia existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective, inviolabiliter observari; sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. praefatae Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Apostolicae Sedis praedictae Nuntios, ac quosvis alios quacumque praeeminentia, et potestate

Clausula de perpetua Literarum firmitate.

fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 6. Non obstantibus praemissis, necnon nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, et caeterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum auctoritas. §. 7. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici, vel Secretarii Generalis dictae Congregationis subscriptis, et sigillo personae in dignitate Ecclesiastica constitutae, vel Superioris Generalis Congregationis praefatae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 18 Dec. 1742. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XVIII. Decembr. MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Card. Passioneus.

LXX. CONSECRATIO

Hieronymi de Bock in Pseudo-Episcopum Harlemensem damnatur: et excommunicationis ac suspensionis sententia in ipsum pronunciatur.

Dilectis Filiis, Universis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium. Obsurdescit quotidie magis infandum Schisma, paucorum perfidia apud vos conflatum nec desinit in praeceps ruere, ac novis in dies sceleribus irritare amantissimi Patris animum, sibique a bonis omnibus ludibria cumulare.

Refertur Consecratio Pseudo-Episcopi Harlemensis. §. 1. Cognovimus enim Petrum Joannem Meyndarts funestissimum ejusdem Schismatis Caput, ausum fuisse refricare illatum Catholicae Ecclesiae tam dirae perduellionis vulnus, illegitimo Ritu, et fucatis Coeremoniis consecrato in Harlemensem Pseudo-Episcopum Hieronymo de Bock, ejus simiolo, parique inverecunda fronte, ac protervitate.

Quam Pontifex detestatur. §. 2. Detestamur utique indignum facinus, dolemusque, nullum ab iis, eorumque Sectatoribus fieri furendi finem. Non tamen adhuc exuimus paternam misericordiam, ac veluti mater, confecta incredibili moerore super insanientem filium, pietate potius, quam iracundia percellimur. Sed quid ultra ad eos revocandos fieri potest, quod non perfecimus? Clamavimus, viam, quam insisterent, ad interitum ducere, nec audierunt. Exprobravimus fractam, quam promiserant Domino, fidem, negatamque Romanae Sedi obedientiam; et continuerunt aures suas, ne conscientia latrante resipiscerent, ad sanamque mentem redirent. Flagellum denique distrinximus Ecclesiasticae severitatis; et occallescunt, parvique pendere videntur acceptas plagas, quasi se non attingat, probe tectos lorica durissimae contumaciae, pudendaeque perduellionis. Igitur cum Ecclesiam, ejusque Supremum Pastorem non amplius audiant, id solum superest, ut e Christi Domini Ovculo habeantur veluti Ethnicus, et Publicanus, extorres Catholico Grege; utique se jactent, quantum lubet, in ea Satanae Ecclesia, quam sibi statuerunt, nec amplius glorientur ad veram Ecclesiam se pertinere, unde penitus exclusi, dejecti, depulsi sunt. Nos utique, in magno de illorum pertinacia dolore, laetamur saltem, ita denique hanc jamdiu male olentem reproborum apud vos hominum sentinam exhaustam, ipsorum discessu, censeri posse, atque adeo minus ab eadem metuendum esse. Utinam vero et Catholicorum nomen, quod hactenus retinere conantur, jam tandem deponerent. Sic enim prorsus abjiceremus solicitudinem, ne simplicibus, incuriosis, aut male, quid illic veneni lateat, instructis, imponant, Catholici nominis usurpatione, Sacraeque Hyerarchiae falso ab ipsis suppletae similitudine.

§. 3. Nos quidem, quantum tenuitati no-

Electiones Consecrantis, et Consecrati nullae Censurae in utrumque prolatae.

strae licuit, in hujusmodi eventum jamdudum Apostolico Ministerio nostro sedulo defuncti sumus, nefariamque Joannis Petri Meyndarts ad Ultrajectensem Ecclesiam electionem, irritam, illegitimam, ac sacrilegam declaravimus, et quicquid ex illo, futilem commentitii Archiepiscopatus auctoritatem exercente, prodiisset, aut proditurum foret, nullum pariter irritumque pronunciavimus. Deinceps eadem nota, parique infamia, censurisque inussimus praenuncupati Hieronymi de Bock probrosam cooptionem in Harlemensem Antistitem.

Consecratio Hieronymi de Bock illicita, et illegitima, declaratur.

§. 4. Nunc autem Praedecessorum nostrorum, sacrarumque legum morem atque exempla sequuti, tradita Nobis e Coelo potestate, primum hujusmodi nefariam consecrationem, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremae Sedis mandata, et Sacrorum Canonum sanctiones factam declaramus. Deinde ipsum Hieronymum de Bock, et quotquot huic execrabili facinori operam, consilium, consensum praestiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Ecclesiae communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, et vitandos esse iterum constituimus. Sciat autem idem Hieronymus de Bock, non solum ab iis, quae sunt jurisdictionis exercendis se esse suspensum, sed etiam ab iis, quae sunt Ordinis. Mandamus illi propterea, districteque interdicimus, sub poena excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendae, ut nullo pacto, aut Chrisma conficere, Clericos ordinare, Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat: Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti, omnes et singulos alios actus, quos attentare praesumpserit. Ac proinde qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exercuerint.

Idem cum sociis excommunicatur.

Suspenditur ab exercitio Ordinis, et jurisdictionis.

Admonitio ad Catholicos.

§. 5. Quae omnia vobis, Dilecti Filii, renuntianda esse duximus, non ut caveatis ab hoc quoque sacrilego insidiatore; siquidem scimus satis vos adversus illius temeritatem, ac subdolas artes habere praesidii in vestra invicta pietate, et religione: sed ut, si aliqui sunt in ea contumacissima secta, qui nondum penitus infixi maneant in limo profundi, a Nobis pro paterna caritate admoniti, inducant animum resipiscere, ac desinant praebere aures hujusmodi factiosis hominibus, qui ut serviant furori suo, inveteratoque adversus veram Christi Ecclesiam odio, se prorsus Satanae devoverunt. Vos autem manete in ea vocatione, in qua vocati estis, et quam sequuti Majores Vestri, constantissimam Fidem suam probarunt universae Ecclesiae, et hujus in terris capiti Pontifici Maximo. Reliqui, qui sese istic obstinarunt ad persequendum Schisma, pergant in exiguo suo Coetu gaudere de sacrilega sua pertinacia, sibique plaudant ob execrabile inventum Pseudo-Episcopos constituendi. Non diu erit, cum experti discent, quid sibi profuerit malitia sua; ac fremebundi intelligent, quid vobis aeterni gaudii, et immortalis gloriae pepererit virtus obedientiae, castaque fides vestra. Huic interim faustissimu eventui proludimus Apostolica benedictione, quam Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio. *Dat. die 20. Dec. 1742.*

J. Vincentius Lucchesinius.

Publicat. die 5. Januar. 1743.

REOS CONVICTOS LXXI.

Per indicia indubitata, quamvis non confessos, poenis ordinariis multandos esse statuitur.

Monsignor Francesco Ricci della Nostra Città di Roma, e suo Distretto, e Generale Governatore, e Vice-Camerlengo:

Congregatio Particularis pro quaestionis examine deputatur.

Avendovi Noi con Viglietto di Segretaria di Stato in data delli 29. Aprile del cadente anno 1742. espressamente ordinata, per apportare qualche opportuna rimedio alla frequenza degli Omicidj, ed altri Delitti qualificati, che si commettano in Roma, e nel Nostro Stato Ecclesiastico da' Rei, sulla confidenza di non poter' essere condannati alla Morte, se spontaneamente non confessino il lor Reato, o confessandolo ne' Tormenti, non ratifichino poscia la lor Confessione, doveste convocare avanti di Voi una Particolar Congregazione con l' intervento de' Monsignori Bardi Segretario della Sacra Consulta, Fabretti, e Clarelli Ponenti della medesima, Toppi Fiscale Generale, et Avvocati, Mocci Luogotenente dell' A. C. Delfini Luogotenente del Cardinal Vicario,

Michilli, e Mirogli Luogotenenti del vostro Tribunale del Governo, e sentirne sopra di ciò il di lei sentimento; ci avete rappresentato, che dopo essersi più volte adunata avanti di Voi la detta Congregazione, siansi in essa maturamente considerati li seguenti Dubbj, e con essersi inteso tanto in voce, che in scritto anche il parere dell' Avvocato de' Poveri, ne siano emanate le suscritte Risposte.

Dubia in Congregatione Proposita. Dub. I. Prima: An duo, vel tres Testes concludentes pernecesse Delictum, et aliquas patientes exceptiones, praeter illas pro quibus Testes de Jure in totum repelluntur a testificando, possint suppleri tam ex aliis indiciis, et conjecturis probatis per Testes minus habiles et idoneos, quam ex numero Testium, ad effectum imponendi poenam ordinariam?

Responsum. Responsum: Attentis frequentia Delictorum, et facilitate, qua Rei negativi evadunt promeritas poenas, esse consulendum Sanctissimo, ut declaret, in Tribunalibus Supremis, et suas vices gerentibus, ac in delictis atrocissimis Homicidiis appensatis, et Furibus famosis, posse suppleri tam ex Indiciis, quam ex numero, etiam per Testes minus habiles et idoneos.

Dub. II. Secundo: An idem servandum sit in Delictis sequutis in Lupanaribus, Custodiis Birruariorum, aliisque locis, ubi nec actu, nec habitu solent intervenire, aut intervenerint alii Testes, quam Personae infames.

Responsum. Responsum: affirmative, dummoda suppletio fiat per indicia, et conjecturas, quae probentur per alios Testes.

Dub. III. Tertio: An contra Convictum indiciis indubitatis concludentibus pernecesse taliter, ut adimant ab animo Judicis omnem rationabilem haesitationem, quod res aliter se habere potuerit, deveniendum sit ad poenam ordinariam.

Responsum. Responsum: Affirmative.

Dub. IV. Quarta: An concurrentibus duabus semiplenis probationibus, possint hae insimul conjungi ad imponendam poenam ordinariam?

Responsum. Responsum: Negative.

Dub. V. Quinta: Demum an in contestationibus faciendis Reis, quando Indicia sunt de illis proximis indubitatis, possint reticeri aliquae circumstantiae, ad hoc, ut in casu, quo Rei tormentis subjiciantur, et tales circumstantias non contestatas fateantur, haberi possint pro verificationibus a parte post Confessionis, taliter ut opus non sit ratificatione ad imponendam poenam ordinariam?

Responsum: Negative.

Responsum Pontifex approbat relatas Resolutiones. §. 2. *Onde Noi considerando esser molto profittevole non meno alla Giustizia, che al pubblico e privato interesse la punizione de' Delinquenti, e che più facilmente potrà venirsi al conseguimento di questa, ogni volta che diasi esecuzione alle Risposte emanate sopra li proposti Dubbj, con il presente Chirografo, di Nostra certa scienza, pienezza di Volontà, e Podestà assoluta, confermando, ed approvando quanda faccia di bisogno le suddette Risoluzioni, dichiariamo, e comandiamo, che in avvenire tutti li Tribunali Supremi, e che esercitano le Nostre veci, tanto in Roma, che in tutto lo Stato Ecclesiastico, comprese anche le Legazioni di Bologna, Ferrara, Ravenna, Urbino, e Benevento, debbano giudicare, e venire alla condanna, e totale esecuzione delle Pene nelli sovraespressi Casi a tenore di dette Risoluzioni, quali vogliamo, che abbiano piena forza di Legge universale, e che debbano inviolabilmente osservarsi, come se provenienti fossero dal Gius commune, Canoni anche Conciliari, Costituzioni Apostoliche, Decreti, Statuti, et Opinioni approvate de' Dottori, e perpetuamente durare a beneplacito della Santa Sede Apostolica, derogando per tal' effetto; quando mai facesse di bisogno, a qualunque cosa, che potesse fare in contrario, e che, per l' adempimento di questa Nostra volontà, trasmettiate copia del presente Chirografo a tutti i Capi de' Tribunali suddetti, acciò debbano farla conservare nelle loro Cancellarie, e giudicare nella contingenza de' casi secondo l'espresse Risoluzioni.* Et vim legis eadem tribuit.

Clausula de valore solius signaturae, aliisque. §. 3. *Volendo in oltre, che il presente Chirografo, colla sola Nostra sottoscrizione, vaglia, et abbia il suo pieno effetto, et esecuzione, benchè non sia registrato nei Libri della Camera, nè in altro modo sia servata la forma della Costituzione di Pio IV. de registrandis, alla quale per questa volta deroghiamo, e che contro di esso non si possa opporre di orrezione, surrezione, mancanza della Nostra volontà, et intenzione, a qualsivoglia altro difetto, benchè degno di speciale, et individua menzione, e qualsivoglia altro, nè si possa diversamente interpretare, benchè l' interpretazione provenisse da' Canoni anche Conciliari, Leggi, Costituzioni, Decreti, et Opinioni approvate, perchè tale è la Nostra volontà, e così vogliamo, con la clausola Sublata, e Decreto irritante, ed in ogni altro modo. Dato dal Nostro* Dat. die 2. Janu. 1743.

Palazzo Apostolico Quirinale questo dì 2. Gennajo 1743.

BENEDICTUS PP. XIV.

Publicatum per Edictum R. P. D. Gubernatoris Urbis, die 13. Januarii 1743.

LXXI.* *Venerabili Fratri Archiepiscopo Mexicano.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pastoralis Officii nostri divinitus commissi sollicitudo Nos admonet, ut paternam Religiosorum Virorum, qui sub suavi arctioris vitae jugo devoverunt, curam gerentes, iis, quae pro tollendis abusibus, animorum studiis, stabiliendaque inter eos fraterna charitate innitura esse noscuntur, interdum providere studeamus, sicut temporum, locorum, et personarum qualitatibus mature consideratis ad Omnipotentis Dei gloriam, felicemque Religionis progressum, regularisque disciplinae observantiam adaugendam, confirmandamque, animarum salutem procurandam expedire in Domino arbitramur. Cum, sicut accepimus, in Ordine Hospitalari Charitatis sub invocatione Sancti Hippolyti Martyris sub Regula Sancti Augustini in ista Civitate, et tota Provincia Mexicana, ut asseritur, Canonice instituto, et fundato variae inordinationes, et scandala propter scelestos mores dicti Ordinis Alumnorum exorta sint: Nos ex injuncto Nobis divinitus Pastoralis Officii hujusmodi debito scandala praedicta quam celerrime removere, et eumdem Ordinem, illiusque membra in pristinae Charitatis compagem restitui, et ecclesiasticam, regularemque disciplinam, ubi, benedicente Domino, viget, firmius, constantiusque perseverare, ubi vero excidit, opportunis rationibus reintegrari cupientes, Teque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad effectum praesentium tantum consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes: MOTU PROPRIO, et ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine Te, de cujus fide, prudentia, integritate, dexteritate, doctrina, charitate, vigilantia, et religionis zelo plurimum in Domino confidimus, Visitatorem Apostolicum, et Reformatorem ejusdem Ordinis Hospitalaris Sancti Hippolyti martyris una cum uno, aut pluribus Sociis dicti, seu alterius Ordinis, vel Congregationis, aut Instituti ab hac Sancta Sede approbati a Te ad hujusmodi effectum pro tuo arbitrio eligendo, seu eligendis probatae vitae, ac versato, seu versatis circa Statuta, et mores regulares dicti Ordinis, quatenus Tibi visum fuerit opportunum, tenore praesentium ad decennium proximum tantum constituimus, et deputamus, ac Tibi motu, scientia, et potestate similibus committimus, et mandamus, ut dictum Ordinem, illiusque Superiores, Fratres, et personas cujuscumque status, gradus, qualitatis, conditionis, praeeminentiae, et dignitatis existentes, necnon dicti Ordinis Conventus, Ecclesias, Domos regulares, Hospitalia, et alia loca, et bona quaecumque ad Ordinem hujusmodi spectantia, et pertinentia tam in capite, quam in membris visites, ac in illorum statum, vitam, mores, ritus, et disciplinam diligenter inquiras, necnon Evangelicae, et Apostolicae doctrinae, ac Sacrorum Canonum, Sanctorumque Patrum traditionibus, regularibusque Ordinis hujusmodi Institutis, Constitutionibus, et Ordinationibus generalibus Auctoritate Apostolica approbatis, confirmatisque inhaerendo, quaecumque reformatione, revocatione, mutatione, correctione, emendatione, et renovatione indigere cognoveris, reformes, mutes, corrigas, revoces, renoves, ac etiam de novo condas, ac condita Sacris Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, regularibusque dicti Ordinis Institutis praedictis non repugnantia, confirmes; abusus quoscumque tollas; regulas, Institutiones, et ecclesiasticam, regularemque disciplinam, si fortasse exciderint, modis congruis restituas, et reintegres, dicti Concilii Tridentini Decreta custodiri praecipias, ac Superiores, Fratres, et personas hujusmodi ad debitum, et honestum vitae modum revoces; aliaque facias, atque decernas; atque facias, quae pro majori Divini Cultus augmento, et disciplinae regularis propagatione, et observantia magis in

Domino expedire arbitraberis, ac Superiores quoscumque quocumque nomine nuncupatos, si culpabiles juxta Sacrorum Canonum, Juris communis, et Ordinis praedicti Constitutionum dispositionem repereris, illos ab eorum respectivo Officiis amovens, aliosque magis idoneos, et ordinationum hujusmodi observantes, eximiisque virtutibus praeditos, et ad regularem disciplinam observandam, et ad suum pristinum statum redigendam habiles esse judicaveris, in illorum locum substituas, et deputes; et quamcumque aliam Superiorum supradictorum electionem, si juxta Sacros Canones, et Constitutiones hujusmodi minime peractam esse existimaveris, abroges, et aboleas; Nos enim Tibi quamcumque necessariam, et opportunam ad praemissa omnia, et circa ea, quae ad prosperum dicti Ordinis gubernium, et regimen pertinent, ut in eo regularis disciplinae observantia in dies collabens promoveatur, et confirmetur, faciendi, gerendi, dicendi, exequendi, ac exequi mandandi, necnon aliam personam in Ecclesiastica dignitate constitutam probatae vitae, ad praemissa omnia explenda in tuum locum cum omnibus, et singulis facultatibus hujusmodi substituendi, et subrogandi facultatem motu, scientia, et potestate paribus tribuimus, et impertimur. Mandantes propterea in virtute Sanctae obedientiae, ac sub indignationis nostrae, aliisque arbitrio nostro imponendis poenis omnibus, et singulis Superioribus, Fratribus, et Personis praedictis, ut Te, seu personam a Te, sicut praefertur, deputandam tanquam Visitatorem Apostolicum, et eorum Reformatorem a Nobis, sicut praemittitur, deputatum reverenter suscipiant, et recognoscant, ac Tibi in omnibus, et singulis praemissis prompte pareant, et obsequantur, ac tua salubria monita, et mandata humiliter suscipiant, et efficaciter adimplere procurent, alioquin sententiam, sive poenam, quam rite tuleris, seu statueris in rebelles, ratam habebimus, et faciemus authore Domino usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari. Volumus autem, ut si quae graviora in Visitatione hujusmodi repereris, illa sub tuo sigillo clausa ad Nos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem diligenter transmittas, ut quod desuper statuendum fuerit, matura deliberatione adhibita decernamus. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis etiam Ordini, ac Conventibus, Domibus, Hospitalibus, et Locis praefatis, illorumque Superioribus, Fratribus, et personis quibuslibet sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis Decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, et alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, si contingat Te, quod absit, intra terminum hujusmodi, et antequam munus Visitatoris, et Reformatoris Tibi per praesentes demandatum expleas, ab hac luce migrare, eo casu, et donec, et quousque Archiepiscopus Mexicanus de novo electus possessionem Metropolitanae Ecclesiae hujusmodi susceperit, tunc Vicarius Capitularis legitime deputatus munus hujusmodi cum omnibus facultatibus praedictis suscipiat, gerat, et exequatur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIII. Januarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio. Dat. die 23. Jan. 1743

D. Card. Passioneus.

Loco Annuli ✠ Piscatoris.

LXXII.

PRIVILEGIA,

Et Exemptiones Almae Domus Lauretanae, necnon Resolutiones Dubiorum, et Contro-

versiarum jurisdictionalium in Synopsim redactae, approbantur, et confirmantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium. Humilitatis nostrae considerationem ad Sacrum Gloriosae Virginis Habitaculum dirigentes, Apostolicae solicitudinis zelo excitamur; ut omnem curam, ac studium, quantum in Domino possumus, adhibeamus, ac quascumque dissidiorum occasiones procul a Loco Sancto submovendas, ne unquam ubi discordiae exoriri valeant, ubi Verbum Dei Deus, et Dei Filius, qui a Propheta Princeps Pacis cognominatus est, ad reconciliandum Deo Hominem, in intemeratae ejusdem Virginis sinu factus est homo.

Clemens VII., Castrum Lauretanum ejusque Protectori Sanctae Domus subjecit. §. 1. Sane postquam plures Romani Pontifices Praedecessores Nostri praedictam Sanctam Domum, olim Nazarenam, nunc vero Lauretanam nuncupatam multiplici privilegiorum, gratiarum, indultorum, praerogativarum, et exemptionum concessione cumulaverant, ac signanter felicis recordationis Clemens PP. VII. etiam Praedecessor Noster, inter alias, Castrum Lauretanum, illiusque Habitatores, cum omnibus juribus, et pertinentiis suis, curae, guberio, administrationi, et regimini, cum mero, et mixto Imperio, ac potestate gladii, Commissarii, seu Protectoris ejusdem Sanctae Domus submiserat, et demandaverat, ac subinde rec. mem. Sixtus Papa V. pariter Praedecessor Noster Castrum Lauretanum praedictum in Civitatem, ac Saecularem et insignem Collegiatam Ecclesiam inibi existentem, eamdemque Sanctam Domum, magnifica, atque eleganti Ædificiorum constructione circumdatam atque exornatam, in Cathedralem erexerat, deindeque piae record. Paulus Papa V. similiter Praedecessor Noster, ad succidenda jam enata inter Episcopum Lauretanum, et Protectorem ipsius Sanctae Domus, Litium, et Controversiarum germina, per quamdam suam in perpetuum valituram Constitutionem, quae incipit: *Divina disponente Clementia etc.* sub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCXX. pridie Idus Julii Pontificatus sui Anno XVI. editam, eidem Sanctae Domui Lauretanae Solum, seu pavimentum Sancti Cubiculi, seu Sanctae Capellae, quam circumcirca usque ad Columnas, et Scalas inclusive contentum, in Territorium proprium, distinctum, et separatum, nullius Dioecesis, in quo de caetero solus ejusdem Sanctae Domus Protector, pro tempore existens, ejusque Gubernator, privative quoad Episcopum Lauretanum, etiamsi Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis existeret, jurisdictionem omnimodam, et quasi Episcopalem habere, et exercere posset, perpetuo constituerat, et assignaverat, ipsamque Sanctam Domum nuncupatam, pavimentum, ac Territorium praedictum, ejusque Gubernatorem, Officiales, Ministros, et quoscumque alios tam Laicos, quam Clericos, et Regulares, eidem Sanctae Domui, seu Capellae, ejusque Bonis quomodolibet inservientes, necnon eorumdem Officialium, Ministrorum, aliorumque inservientium Familias, et Famulos, et quoscumque Peregrinos ad Sanctam Domum praedictam confluentes, ipsiusque Sanctae Domus Palatia, Ædificia, Possessiones, et Praedia quaecumque, ac reliqua Bona tam Mobilia, quam Stabilia, et semoventia, ubicumque existentia, Supellectilia etiam pretiosa, pecunias, eleemosynas, Donationes, et quaecumque relicta, ab omni, et quacumque Episcopi Lauretani superioritate, jurisdictione, dominio, ac potestate perpetuo, plenissime, penitusque, et omnino exemerat, et liberaverat, ac sub Beati Petri, et Sedis Apostolicae protectione speciali susceperat, omnimodamque jurisdictionem Ecclesiasticam, et Spiritualem, ac quasi Episcopalem in praedictam Sanctam Domum, ejusque Territorium, Ministros, Officiales, aliosve Inservientes, et Peregrinos, resque, Bona, ac jura praedicta eidem pro tempore Protectori adjudicaverat, variis eidem Protectori, tam circa Vicarii Curati deputationem, quam circa Literarum dimissoriarum concessionem, aliaque plurima, privilegiis, et facultatibus attributis.

Sixtus V. supradictum Castrum in Civitatem, ac Collegiatam Ecclesiam, sanctamque Domum in Cathedralem erexit.

Paulus V. Sanctam Domum, et pertinentia ab Episcopo exemit, ac Territorium nullius Dioecesis declaravit, eique Protectorem praefecit.

§. 2. Novissime felicis pariter recordationis Innocentius Papa XII. praedecessor quoque Noster, provide attendens, ex hujusmodi forma Regiminis speratam non provenisse utilitatem, quin potius experientia, et quamplurimis ad audientiam ejus perlatis recursibus, et querelis edoctus, imminuta nimis Episcopi Lauretani potestate, Ecclesiasticam disciplinam paulatim dissolvi, Clerique, ac Populi mores, aucto

Innoc. XII. confirmata exemptione S. Domus a jurisdictione Ordinarii, Protectoris Officium suppressit.

Exemptorum numero, relaxari; ad obviandum detrimentis hujusmodi, per aliam suam itidem perpetuo valituram Constitutionem, quae incipit: *Sacrosancta Redemptionis humanae mysteria*; editam sub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCXCVIII., nonis Augusti, Pontificatus sui Anno VIII., eidem Sanctae Domui Territorium proprium, et separatum, ac ab omni Ordinarii jurisdictione exemptum, et quasi Episcopale, in praedicta Pauli Praedecessoris Constitutione assignatum, confirmavit, et approbavit; idemque Territorium, una cum omnibus praedictae Sanctae Domus Ministris, et Officialibus, aliisque Personis ei quomodolibet inservientibus, vel ad eam ex qualibet Mundi parte devotionis gratia confluentibus, ab omni, et quacumque Ordinarii praedicti jurisdictione iterum plenissime, penitusque exemit; et praedicto Protectoris, quod per obitum bon. mem. Paulutii, dum vixit, Episcopi Portuen. S. R. E. Cardinalis de Alteriis nuncupati, tunc vacabat, Officio, Dignitate, titulo, et denominatione perpetuo suppressis, et extinctis, sub Beati Petri, et Sedis Apostolicae speciali, et immediata protectione suscepit.

Et Congregationi Lauretanae jurisdictionem, quam Protectores exercebant, demandavit, eique facultates, Statuta etc. condendi etc. concessit.

§. 3. Omnem vero, et quamcumque jurisdictionem tam Ecclesiasticam, et Spiritualem, ac quasi Episcopalem, quae in eamdem Sanctam Domum, ejusque Territorium, Officiales, et Ministros, Peregrinos, ac Bona praedicta, quam Saecularem, sive Laicalem, in Communitatem, Homines, et Civitatem Lauretanam, ejusque Comitatum, atque Districtum, Protectori pro tempore ejusdem Sanctae Domus quomodolibet competierat, quandoquidem ei Romani Pontifices, per se ipsos, Apostolicae Servitutis onere praegravati, vacare nequibant, exercendam imposterum statuit, et mandavit per Congregationem nonnullorum S. R. E. Cardinalium, et Romanae Curiae Praelatorum, *Lauretanam*, nuncupandam, quam ad hunc effectum erexit, et instituit, ac specialiter deputavit. Eidemque Congregationi, ut semel, et pluries, ac quoties sibi videretur, et placeret, quaecumque Statuta, et Ordinationes pro felici praedictae Sanctae Domus, ejusque Bonorum, ac Personarum eidem inservientium regimine, Sacris tamen Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis non adversantia, et ab omnibus, ad quos pertineret, inviolabiliter observanda, condere, edere, et publicare, illaque mutare, alterare, corrigere, et emendare licite posset, et valeret, concessit, et indulsit.

S. Domus, et Civitatis regimen, quoad Spiritualia Episcopo ut S. Sedis Delegato, quoad Temporalia Gubernatori commisit.

§. 4. Insuper voluit, et mandavit, ut Congregatio praedicta, in Spiritualibus quidem, quae scilicet ad Ecclesiae cultum, Chori servitium, Divinorum celebrationem, Animarum Curam, Sacramentorum administrationem, morum correctionem, et alia hujusmodi pertinerent, Episcopi Lauretani pro tempore existentis tamquam Sedis Apostolicae Delegati; In iis vero, quae quorumcumque Bonorum ejusdem Sanctae Capellae temporalem administrationem, necnon dictae Civitatis Lauretanae, ejusque Comitatus, atque Districtus, tam Causis Civilibus, quam Criminalibus, seu mixtis, Guberniam Saeculare concernerent, Romanae Curiae Praelati in Gubernatorem a Romano Pontifice pro tempore existentem deputandi, ope, et ministerio uti deberet.

Episcopi, et Gubernatoris facultates expressit.

§. 5. Praeterea tam Domorum, et Aedificiorum omnium Fabricam, et manutentionem, quam Supellectilium cujuscumque generis, Paramentorum, Gemmarum, aliorumque Jocalium, quae sub Thesauri nomine continentur, necnon eleemosynarum, et largitionum quarumcumque custodiam, atque etiam Montis Pietatis, Nosocomii, Hospitii, et Triclinii pro pauperibus Peregrinis, superintendentiam, Gubernatoris praedicti curae committendas esse; Ministros vero supradictis Locis, rebusque inservientes, si Clerici essent, in concernentibus dumtaxat eorum ministerium, Gubernatori praedicto, in reliquis autem Episcopo Lauretano, tanquam Sedis Apostolicae Delegato; Organistam demum, Cantoresque quoscumque ejusdem Sanctae Domus, quoad correctionem morum, Ecclesiaeque servitium, Episcopo, et in caeteris Gubernatori subesse debere decrevit, ut declaravit. Si quid vero circa praemissorum observantiam, interpretationem, seu declarationem, ullo unquam tempore, controverti, aut dubitari contigisset, id omne praedictae Congregationis Lauretanae, ut praemittitur, institutae judicio (necessariis, et opportunis ei ad id facultatibus attributis) declarandum, decidendum, definiendumque esse praecepit, et mandavit, aliaque statuit, et decrevit, prout in ejusdem Innocentii Praedecessoris Constitutione praedicta uberius continetur.

Tandem futuras Controversias Congregat. Lauretanae decidendas etc. reliquit.

§. 6. Cum autem ex praemissis provide, ut

Variae, post Constitutionem Innocentii, controversiae.

praemittitur, dispositis, ea, quae sperabatur, concordia, et tranquillitas non evenerit, quinimo inter Episcopum Lauretanum, et Gubernatorem praedictos, super eorum respective Jurisdictionis exercitio, et pertinentia; novas dubiorum, et quaestionum ambages emergeriat; adeout in illis dissolvendis Congregatio Lauretana praedicta per crebras Resolutiones, et Decreta assidue laboraverit; Nos, quibus jurisdictionales controversiae hujusmodi, in ipso Nostrae ad Summi Apostolatus apicem Assumptionis exordio, non sine animi molestia innotescebant, soliciti fuimus, ut per sedulam Nostrae provisionis industriam, Controversias hujusmodi componeremus;

Earum Resolutiones a Congr. Lauretana emanatae colliguntur, et Dubia deciduntur.

Quamobrem post deliberationem, quam super hoc adhibuimus diligentem, varias Resolutiones a praedicta Congregatione Lauretana super eisdem Controversiis alias aliis temporibus emanatas colligi curavimus; simulque gravati non sumus tria supra triginta Dubia materiam jurisdictionalem hujusmodi tangentia, in dicta Congregatione usque de Anno Domini MDCCXXXIV. inter Partes concordata, sed nondum catenus proposita, nec decisa, Apostolicae Nostrae Resolutionis oraculo definire;

Omnes Resolutiones in Alphabeticam Synopsim redactae imprimuntur.

Omnesque, et singulas, tam a Nobis, quoad Dubia praedicta, quam ab Ipsa Congregatione editas Resolutiones praedictas, in compilationem, seu Synopsim Alphabeti ordine digestam, quae deinde Typis impressa promulgari valeat, curavimus redigendas.

Privilegia etc. a Praedecess. Sanctae Domui etc. concessa.

§. 7. Intendentes igitur per eamdem Synopsim quaestiones, et Controversias jurisdictionales hujusmodi, aut omnino extinguere, vel saltem majori ex parte abolere, et utramque Jurisdictionem, Episcopi videlicet, et Gubernatoris Lauretani pro tempore existentium, quantum nobis possibile est, pacis foedere unire, Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, et de Apostolicae potestatis plenitudine, omnia, et singula privilegia, gratias, praerogativas, exemptiones, et indulta a quibuscumque Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris praedictae Sanctae Domui, illiusque Bonis, et Personis ei inservientibus, quomodolibet concessa, et elargita,

Pauli, et Innocentii Constitutiones, Synopsis, Resolutiones super controversiis et super Dubiis, confirmantur etc.

necnon Pauli, et Innocentii Praedecessorum Constitutiones praedictas, eamdemque Synopsim, omnesque, et singulas, tam a Nobis, quoad Dubia praedicta, quam a dicta Congregatione Lauretana editas Resolutiones, et in ipsa Synopsi contentas, eorumdem privilegiorum, gratiarum, exemptionum, indultorum, Constitutionum, et Synopsis respective tenores etiam veriores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, Apostolica auctoritate, tenore praesentium confirmamus, approbamus, et innovamus, illisque, ac eorum singulis novum, perpetuumque Apostolicae firmitatis robur adjicimus;

Synopsim Resolutionesque vim Legis habere decernuntur.

decernentes, eamdem Synopsim, singulasque Resolutiones in ea contentas, vim, et effectum, et efficaciam Legis, et Canonicae Sanctionis perpetuo habere, et obtinere, omnesque, et quascumque Controversias, si quas imposterum inter Episcopum Lauretanum, et Gubernatorem pro tempore existentes, super eorum respective Jurisdictionis pertinentia, vel exercitio, quomodolibet exoriri contingat, ad Synopsim, et Resolutiones in eas contentas praedictas omnino referri, et nonnisi juxta, et secundum easdem Synopsim, et Resolutiones, dirimi, ac definiri debere.

Clausulae pro validitate, et observantia Synopsis Resolutionum hujusque Constitutionis.

§. 8. Easque, necnon praesentes nostras Literas, etiam ex eo, quod Venerabilis Frater moderuus Episcopus, et dilectus Filius modernus Gubernator Lauretani, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes, vel habere praetendentes, quibus omnibus et singulis perpetuum desuper silentium imponimus, eisdem praemissis non consenserint, aut vocati, vel auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica, et legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostrae, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci nullatenus umquam posse; sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et ab iis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, firmiter, et inviolabiliter observari, eisque omnino acquiesci;

Cum Clausula Sublata, et Decreto irritanti.

Sicque, et non alias per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos; quavis auctoritate, et potestate fungentes, ac Dignitate, etiam Cardinalatus honore fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, ac eamdam Congregationem Lauretanam, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter, quam juxta, et secundum Synopsim, et Resolutiones in ea contentas praedictas, judicandi, et interpretandi facultate, et aucto-

ritate, in controversiis jurisdictionalibus Lauretanis, in quocumque judicio, et in quacumque instantia; ubique judicari, et definiri debere; irritum quoque, et inane, quidquid secus super praemissis, vel eorum aliquo, aut circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Controversiae, quae deinceps oriantur Congreg. Lauretanae resolvendae etc. demandentur.

Caeterum, quia contingere potest, ut circa observantiam, intelligentiam, declarationem, et interpretationem praedictarum Pauli, et Innocentii Praedecessorum Constitutionum, aliqua deinceps exoriatur quaestionis materia, vel controversia, quae in memorata Synopsi decisa, et definita non reperiatur; Nos quamcumque quaestionem, vel controversiam hujusmodi, si quam exoriri contingat, ejusdem Congregationis Lauretanae judicio resolvendam, decidendam definiendamque esse statuimus, ac eidem Congregationi plenam, et omnimodam ad id tribuimus, et concedimus facultatem; Novasque Resolutiones ab ipsa Congregatione super iis emendandas, tamquam perpetuo validas, et efficaces, ab omnibus et singulis, ad quos spectat et pertinet, aut spectare et pertinere poterit quomodolibet in futurum, quacumque appellatione, recursu, et contradictionis remotis, dummodo tamen Synopsi, et Resolutionibus in ea contentis praedictis in aliquo non adversentur, omnino servandas, districte praecipimus, et mandamus.

Derogationes opportunae.

§. 10. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula, de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, aliisque quibusvis, etiam juramento confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris; ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

De Transumptis.

§. 11. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum Transumptis, seu Exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud adhibeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio.

§. 12. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Declarationis, Confirmationis, Mandati, ac Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, septimo Idus Januarii, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo; Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 7. Jan. 1742.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius

Visa de Curia.

N. Antonellus.

I. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Synopsis Resolutionum datur infra in Appendice.

UT PRAESTATIONES LXXIII.

Post obitum S. R. E. Cardinalium Magistris Ceremoniarum persolvi solitae, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatum promotione solvantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Paulus V. certas summas, tum in promotione, tum in obitu S. R. E. Cardinalium Ministris S. Collegii, et Magistr. Caerem. solvi mandavit.

Dudum, sicut accepimus, fel. rec. Paulus Papa V. Praedecessor noster, considerans assiduos labores, quos Magistri Ceremoniarum, ac Officiales, seu Ministri S. R. E. Cardinalium Collegii, in rebus et negotiis ejusdem Sacri Collegii procurandis, substinebant, per quasdam suas in simili forma Brevis die 3. Januarii MDCXIX. expeditas literas, motu suo proprio, ac ex certa scientia, eisdem Magistris Ceremoniarum centum, necnon Secretario, et Clerico, ac Computistae Sacri Collegii praedicti septuagintaquinque, a singulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem; necnon post obitum singulorum Cardinalium, etiamsi ad Cardinalatus honorem promoti Romam nun-

dum venissent, et sive illos in Romana Curia, vel extra eam, et ubique decedere contigisset, eisdem Magistris quinquaginta, ac Secretario, Clerico, et Computistae praefatis similiter septuagintaquinque Ducatos auri de Camera, in supplementum mercedis ordinariae eorumdem Officialium, seu Officiorum, deberi, illisque conjunctim per pro tempore existentes Cardinales praedictos, seu per eorum Agentes, et haeredes, quomodolibet debitos, ac solvendos, auctoritate Apostolica statuit, et ordinavit.

Clemens IX. alias praestationes addidit pro Magistris Caerem. non particip.

§. 1. Subinde vero rec. mem. Clemens PP. itidem Praedecessor noster, cum accepisset, praeter praedictos Magistros Ceremoniarum, qui duo sunt, et participantes vocantur, alios esse Ceremoniarum Capellae Pontificiae Magistros interdum duo, et quandoque, prout nunc, tres, qui non participantes nuncupantur, ipsosque Magistros Ceremoniarum non participantes in pari possessione accipiendi vel exigendi a singulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem triginta sex; et post obitum ab eorum haeredibus, vigintiquinque Ducatos auri de Camera pares ex laudabili consuetudine, reperiri; et Venerabiles Fratres tunc suos, nunc nostros, Sanctae Romanae Ecclesiae praedictae Cardinales horum quoque Magistrorum Ceremoniarum officio, atque ministerio egere, et uti; dictaque emolumenta eis, tamquam mercedem, seu pro eorum mercede, praestari consuevisse; propterea illorum indemnitati consulere volens, per suas quoque in pari forma Brevis die XXII. Novembris MDCLXVIII. expeditas literas, motu simili, ac ex certa scientia sua, praefatis Ceremoniarum Magistris non participantibus triginta sex in promotione ad Cardinalatus honorem, et vigintiquinque Ducatos auri de Camera, praedictos, inter eos pro aequalibus portionibus respective dividendos, post obitum singulorum Cardinalium hujusmodi, etiamsi ad Cardinalatus honorem promoti Romam nondum venissent, et sive in Romana Curia, vel extra eam, et ubicumque illos decedere contigisset, in supplementum mercedis ordinariae eorumdem Magistrorum Ceremoniarum non participantium, pariter deberi, illisque conjunctim per pro tempore existentes Cardinales praedictos, seu per eorum Agentes, et haeredes respective absque mora solvi, et eis consignari debere, sine ullo tamen quorumcumque jurium Camerae quomodolibet debitorum, et solvendorum, ac anterioritatis, et potioritatis Ceremoniarum Magistrorum participantium, et trium Sacri Collegii Officialium supradictorum praejudicio, itidem perpetuo statuit similiter, et ordinavit.

Clemen. XII summas Ministris Sacri Collegii debitas, in ipsa Cardinalium promotionibus integre solvi voluit.

§. 2. Postmodum vero fel. record. Clemens Papa XII. pariter Praedecessor noster per suas itidem in simili forma Brevis die XVII. Augusti MDCCXXXIV. expeditas literas, cum etiam accepisset septuagintaquinque Ducatorum auri hujusmodi, memoratis Officialibus, seu Ministris dicti Collegii Cardinalium, nempe Secretario, Clerico, et Computistae, post obitum Cardinalium, sicut praemittitur, debitorum, ac per defunctorum haeredes solvendorum exactionem perquam difficilem reddi, praecipue ubi ipsos Cardinales extra ditionem Ecclesiasticam, et maxime ultra montes ab humanis decedere contigisset, itaut multoties eorumdem Ducatorum solutio, etiam post peractas exactiores diligentias, a praefatis haeredibus nullatenus facta fuerit; dictosque Officiales, seu Ministros eo aegrius istiusmodi emolumentis carere, quod merces eorum ordinaria admodum tenuis existeret, sibique vicissim non mediocres labores, aliaque onera incumberent, ac propterea Secretario multae expensae faciendae essent, Clerico vero, ac Computistae praedictis alieno servitio, seu ministerio sese addicere per statuta supradicti Sacri Collegii vetitum esset; praemissa, ac praesertim dicta emolumenta ipsis Officialibus, sive Ministris, tamquam mercedem, seu pro mercede praestanda fore attendens, illorumque proinde indemnitati prospicere volens, motu simili, ac ex certa sua scientia, septuagintaquinque Ducatos, qui, post obitum singulorum Cardinalium, eisdem Officialibus, seu Ministris per haeredes defunctorum, juxta dicti Pauli Praedecessoris literarum, formam, et dispositionem, solvendi, et consignandi erant, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatus honorem promotione per se, seu eorum Agentes, ipsis Officialibus, sive Ministris absque mora, unacum aliis septuagintaquinque Ducatis similibus in eorum promotione hujusmodi debitis, et assignatis, ut praefertur, solvi, et consignari debere, sine ullo pariter quorumcumque Jurium Camerae Apostolicae debitorum, et solvendorum praejudicio, eadem auctoritate Apostolica perpetuo itidem statuit, et ordinavit, et alias, prout in ejusdem Pauli, et utriusque Clementis Prae-

decessorum praedictorum literis, quarum tenores praesentibus pro expressis haberi volumus, uberius continetur.

Pontifex, ex paritate rationis, idem servari jubet cum Magistris Caeremoniarum.

§. 3. Nos considerantes quinquaginta Ducatorum auri hujusmodi dictis Magistris Ceremoniarum de numero participantium, et vigintiquinque Ducatorum parium Magistris non participantibus, post obitum Cardinalium, ut praefertur, debitorum, ac per defunctorum haeredes solvendorum exactionem pari modo difficilem reddi, praesertim si ipsos Cardinales extra Statum Ecclesiasticum, et altra Montes, debitum naturae persolvere contigerit, et causas, propter quas secundodictus Clemens suas literas praedictas favore dictorum Officialium, et Ministrorum edidit, etiam pro eisdem Magistris Ceremoniarum existere; ac proinde hisce incommodis consulere cupientes, motu simili, ac ex certa scientia nostra, ut quinquaginta Ducatos Magistris Ceremoniarum de numero participantium, et vigintiquinque Ducatos, qui post obitum singulorum Cardinalium eisdem Magistris Ceremoniarum de numero non participantium, per haeredes defunctorum, juxta memoratarum Pauli, et primodicti Clementis Praedecessorum praedictorum literarum formam et dispositionem, solvendi, et consignandi erant, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatus honorem promotione per se, seu eorum Agentes, ipsis Magistris Ceremoniarum de numero participantium, una cum centum et duodecim Ducatis similibus, et de numero non participantium una cum aliis trigintasex Ducatis similibus, in eorum promotione debitis et assignatis, ut praefertur, absque mora, et ullo tergiversatione solvi, et consignari debeant, sine ullo pariter quorumcumque jurium Camerae Apostolicae debitorum, et solvendorum praejudicio, eadem auctoritate tenore praesentium, perpetuo itidem statuimus, et ordinamus.

Executores deputat.

§. 4. Injungentes propterea dilectis Filiis ejusdem S. R. E. Collegii Cardinalium moderno, et pro tempore existenti Camerario, nec non Causarum Curiae Camerae praedictae Generali Auditori, quatenus infra mensem, a die promotionis dictorum Cardinalium computandum, etiam ipsi Cardinales nondum ut supra dictum est, Romam venerint, per Collegii praedicti Depositarium, vel alias, prout melius expedire videbitur, centum sexagintaduos Magistris Ceremoniarum de numero participantium, et sexagintaunum Ducatos auri de Camera hujusmodi, Magistris Ceremoniarum de numero non participantium praefatis, quibusvis appellationibus, subterfugiis, et cavillationibus remotis, persolvi curent, et etiam cum effectu faciant; ac summarium, et expeditum jus illis administrent, omnibusque remediis opportunis sibi benevisis, etiam cum invocatione brachii saecularis, cogant, et compellant: Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon omnibus, et singulis illis, quae memoratus Paulus, ac Clementes praedicti Praedecessores in eorum respective literis praedictis voluerunt non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIV. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 14 Febr. 1743

Pro D. Card. Passioneo

Cajetanus Amatus.

ECCLESIAE PAPIENSI LXXIV.

Perpetuo unitur Archiepiscopatus Amasiensis in partibus Infidelium; aliaque privilegia confirmantur; respective conceduntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Ad supremam equidem Apostolicae hujus Sanctae Sedis, cujus servituti Pastorum Princeps JESUS CHRISTUS Nos imbecillitatis nostrae conscios per ineffabilem bonitatem suam mancipare dignatus est, auctoritatem, providentiamque pertinere intelligimus, ut non solum decora, privilegia, praerogativas, immunitates, et exemptiones, quibus alias legitime concessis singulae Ecclesiae pacifice fruuntur, confirmare, et augere studeamus, verum etiam opportunam, salutaremque, ad bene constitutam, Apostolicisque legibus praescriptum Ecclesiasticae Disciplinae ordinem in suo pristino decore retinendum, conservandumque, si quo pacto per longas temporum vices immutari contigisset, operam nostram conferre satagamus.

Ecclesiae Papiens. praerogativae novis decoribus augeri merentur.

§. 1. Quoniam autem Cathedralis Ecclesia Papiae, quae olim Ticinum dicta est, non tam vetustae antiquitatis, Longobardorum Regum Sedis, et tot Sanctorum Antistitum pietate, literis, ac Martyrio insignium splendore, quam ipsa amplitudine, et omnimoda in populos sibi subjectos jurisdictione, inter praecipuas Italiae Ecclesias semper extitit, factum est, ut innumera propemodum privilegia cum istifundiis fortunis, aliisque amplissimis juribus, Romani Pontifices, Imperatores, Reges Longobardorum, aliique Principes eidem Ecclesiae, ejusque Antistitibus indulserint; Espropter tot sane privilegia cum decoribus, praerogativis, dignitate, auctoritate, immunitatibus, exemptionibusque conjuncta, ac toties comprobata, atque confirmata iisdem Antistitibus, qui Apostolicae huic Sanctae Sedi immediate subjecti sunt, Pallii certe usus, ac jus Crucem more Archiepiscoporum ante se gestandi, album equum conscendendi, jus a dextris in Conciliis Generalibus Summo Romano Pontifici assidendi, jus denique, quod etiam admirans refert clar. mem. Caesar Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Baronius, ut quotiescumque Ticinensis Episcopus vocaret ad Synodum Archiepiscopos Medinlanensem, et Ravennatensem, cum Suffraganeis, venire omnino deberent; haec non immerito exposcerent, ut eamdem Cathedralem Ecclesiam, exigentibus etiam eximiis Venerabilis Fratris Francisci ejusdem Cathedralis Papiensis Episcopi, in tuendis Ecclesiae Papiensis, ipsi spirituali connubio junctae, juribus egregie meriti virtutibus, in Archiepiscopatum erigeremus.

Pontificis consilium.

§. 2. Verum Nos, quibus nihil est antiquius, quam ut Venerabilem Ecclesiarum antiquitatem stabilem custodiamus, aequum, nec novum esse ducimus, si eidem Ecclesiae Cathedrali Papiensi, ejusque Antistiti pro tempore existenti aliquem titulum Archiepiscopi Ecclesiae Archiepiscopalis in partibus infidelium sitae tribuamus, Archiepiscopalemque Ecclesiam hujusmodi ipsi Papiensi Ecclesiae uniamus, et incorporemus: Ita enim fiet, ut eidem Episcopo Papiensi tot privilegiis aucto, et Archiepiscopali dignitate adaucto, debitus locus, et honor in quibusvis Ecclesiasticis, et Saecularibus Consessibus deferatur.

Archiepiscoporum Amasiae in part. Infid. ipsi perpetuo unit.

§. 3. Hinc est, quod Nos, Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium, Archiepiscopalem Ecclesiam Amasiae, quae Helenoponti Metropolis Turcarum Tyrannidi subjecta, quoad nominis honorem saltem conservari meretur, eidem Cathedrali Ecclesiae Papiensi unimus, et incorporamus, ac perpetuis futuris temporibus unitam, et incorporatam esse, ac fore declaramus, statuimus, decernimus, et ordinamus; itaut non modo idem Venerabilis Frater Franciscus Papiae Episcopus, sed quicumque pro tempore in Episcopali Papiensi Cathedra ipsi successerit, una insimul nuncupetur, inscribatur, et sit Archiepiscopus Amasiensis, et Episcopus Papiensis, cum omnibus, et singulis juribus ratione tum Episcopalis Ecclesiae Papiensis, tum Archiepiscopalis Ecclesiae Amasiensis ad ipsum respective spectantibus; Nec propterea eumdem Archiepiscopum, et Episcopum, ad Archiepiscopalem Ecclesiam praedictam Amasiae, donec ab Infidelibus detinebitur, accedere, et apud eam personaliter residere minime teneri.

Eamdem sub immediata S. Sedi subjectione confirmat, etiam quoad caussarum appellationes etc.

§. 4. Praeterea volumus, et mandamus, ut idem Episcopus Papiensis, et Archiepiscopus Amasiensis, deinceps semper, ut antea, memoratae Apostolicae Sedis immediate subjectus intelligatur, nec juxta Concilii Tridentini decretum, et Concilii Romani a fel. record. Benedicto PP. XIII. Praedecessore nostro celebrati, praescriptionem, sibi Metropolitanum, quem hactenus non elegit, imposterum eligere teneatur; nec Causae quaecumque Civitatis, et Dioecesis Papiensis ad quemvis, jure appellationis, nisi ad Apostolicam Sedem praedictam, deferantur.

De forma expediendi Literas Ap.

§. 5. Denique statuimus, ac declaramus, eumdem Franciscum modernum Episcopum Papiensem, tenore praesentium, absque ulla alia declaratione, sive Apostolicarum Literarum expeditione, re ipsa Archiepiscopum Amasiensem esse, ac fore, et nuncupari posse, ac debere; ipsius vero pro tempore Papiensi Ecclesiae praefatae praeficiendis Antistitibus, toties, quoties praefici contigerit, per easdem Apostolicas sub Plumbo pro Papiensi Ecclesia expediendas literas, titulum Archiepiscopi Amasiensis conferri debere, facta semper unionis, et incorporationis hujusmodi mentione; quem sane titulum Archiepiscopi Amasiensis ita unitum, et incorporatum esse, ac fore volumus ac praecipimus Episcopo Papiensi pro tempore existenti, ut quicumque Papiensis

Episcopus, si ipsum ab Ecclesia Episcopali Papiensi ad aliam Episcopalem Ecclesiam transferri evenerit, relicto Archiepiscopi Amasiensis titulo, alium alterius Archiepiscopalis Ecclesiae titulum ab Apostolica Sede praefata impetrare, et obtinere debeat.

Quid in casu translationis

Clausulae de perpetuo literarum vigore, sublata etc. irritum etc.

§. 6. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, conditionis, praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint; tametsi suorum Indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, et rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, causa, occasione, colore, praetextu, titulo etiam oneroso, et capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse; Sed easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac eidem Francisco Archiepiscopo, et Episcopo, et suis pro tempore Successoribus in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; Sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 7. Non obstantibus praemissis, et quatenus opus sit, quacumque Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula in contrarium praemissorum quomodolibet edita, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon dictarum Ecclesiarum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis praerogativis, statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro sufficienti eorum derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, et singulorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, ac plenissime, et amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XV. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 15. Febr. 1743.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

CONCIONATORIS LXXV.

Apostolici munus Ordini Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum perpetuo addicitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga Ordinem FF. Minorum Cappucc.

Inclytum Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum nuncupatorum Ordinem, dum

in Minoribus quidem essemus, ea, qua par erat, veneratione prosequebamur; in hac vero Sacrosancti Apostolatus specula constituti, majoribus Apostolicae nostrae caritatis, benignitatisque testimoniis complecti gestimus; considerantes maxime, quanta, et quam luculenta Christianae pietatis, et religiosae perfectionis exempla, cum sacrarum doctrinarum splendore, atque aeterna Animarum salute conjuncta, sicut ab initio, in Catholica Ecclesia, ita in dies proferant religiosissimi illius Ordinis Alumni; ut nihil Orthodoxos, Acatholicosque vicissim vehementius perstringat, et ad saniorem mentem reducat, quam celeberrimi Instituti inita cum austerioris vitae sanctimonia ratio, et Christianarum virtutum semita, prius per eosdem Alumnos quam diutissime trita, deinde aliis exemplo, et verbo indicata.

Horum eximia opera in munere Concionatoris Sacri Palatii.

§. 1. Enpropter accedentes Nos ad audiendum Verbum Dei, quod in Apostolico Palatio statis temporibus praedicari solet, tunc temporis maximopere laudabamus sapientissimum Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum consilium, qui ex hoc potissimum Ordine Praedicatores ad hujusmodi officium adsciscere consuevissent; ex illo enim, non tam majorum nostrorum, quam nostra etiam memoria, prodierunt insignes Verbi Dei Praecones; quorum etiam in praesentia quamplurimi ubique per Catholicum Orbem commendantur. Inter alios vero, qui praeclaras Concionatoris in Palatio Apostolico partes, summa cum nominis laude, expleverunt, praeter Venerabilem Fratrem Bonaventuram Ferrariae Archiepiscopum a Nobis, dum in minoribus pariter essemus, cum voluptate diu auditum, ac tantopere probatum, duo etiam in Sacrum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Collegium adlecti fuerunt, Anselmus a Monopoli, et Franciscus Maria ab Aretio.

Utilitas adhibendi perpetuo hujusmodi munus eorum Ordini.

§. 2. His sane, aliisque animum nostrum moventibus, atque ex eo etiam adducti, quod in hac Alma Urbe nostra alia Officia, atque Ministeria aliis nonnullorum Religiosorum Ordinum Alumnis ita addicta in perpetuum sunt, ut munera hujusmodi, tamquam sibi debita, vindicantes Ordinum Superiores, quo laudabilius obeantur, optimum quemque suorum omni studio, atque cura, conquirant; confidimus fore, ut imposterum, quemadmodum hactenus, benedicente Domino, factum est, ex memorato Cappuccinorum Ordine eximii in Apostolico Palatio Concionatores habeantur.

Quod per praesentes statuitur.

§. 3. Itaque, Motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed de nostra mera deliberatione, ac certa scientia, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, statuimus, decernimus, et ordinamus, quod deinceps perpetuis futuris temporibus Officium praedictum Concionatoris Apostolici, alicui dicti Ordinis Minorum Cappuccinorum Professori, committi, concedi, et assignari debeat.

Clausulae, et Decreta.

§. 4. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecunque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 5. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis Cappuccinorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die II. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 2. Mart. 1743.

Pro D. Card. Passioneo.
Cajetanus Amatus.

Dilecto Filio Michaeli Angelo Francisco Fratri expresse Professo Ordinis Minorum S. Francisci Cappuccinorum nuncupatorum, Praedicatori Palatii nostri Apostolici. LXXV.*

BENEDICTUS PP. XIV.

Dilecte Fili salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Eximia religiosarum virtutum merita, quibus apud Nos maximupere commendaris, ut doctrina, prudentia, ac zelus, quibus officium Praedicatoris Palatii Apostolici nostri Tibi alias demandatum laudabiliter obire pergis, Nos inducunt, ut, quemadmodum Nos ad Ordinem S. Francisci Minorum Cappuccinorum nuncupatorum, cujus Frater expresse professus existis, aliqua praerogativa decorandum, Praedicatores ejusdem Palatii Apostolici ex memorato Ordine deinceps futuris temporibus esse assumendos per alias nostras in simili forma Brevis literas hac ipsa die datas, statuimus, decernimus, et ordinamus, ita Tibi etiam non obscurum nostrae Apostolicae benignitatis argumentum exhibeamus: Itaque auctoritate Apostolica, tenore praesentium Te moderunm Praedicatorem ejusdem Palatii Apostolici, primum in munere hujusmodi, quoad vixeris, confirmamus; Deinde volumus, ut in virtute S. Obedientiae mandamus omnibus, et singulis Ordinis Tui Superioribus, Generalibus, et subalternis, ut ab ipsis, caeterisque, ad quos spectat, Tu habearis, ac sis ad instar aliorum Regularium Palatio Apostolico proxime addictorum, itaut Rheda, vel Curru uti eodem prorsus modo, quo alii Concionatores Apostolici ejusdem Ordinis ad hanc usque diem usi sunt; Necnon ut pecunia, sive ex honorario consueto, sive aliunde, licite tamen, et legitime Tibi provenientem, licite, et libere, absque ullo Conscientiae scrupulo pro Tuis, et Sociorum tuorum necessariis, decentibusque usibus impendere possis, et valeas. Praeterea Tibi, ut aliquem ex Alumnis dicti Ordinis experiri, instruere, et informare, atque Tuum in Officium hujusmodi, Nobis, et Romano Pontifici pro tempore existenti designare successorem valeas, tam Praedicatorem per sacratissimam Quadragesimam in Ecclesia sub Titulo S. Mariae in Vallicella Presbyterorum Secularium Congregationis Oraturii S. Philippi Nerii, quam Praedicatorem infra annum in Ecclesia Archiconfraternitatis sub Invocatione Stigmatum S. Francisci de Assisio de eadem Urbe de more praedicare, et ex Alumnis dicti Ordinis Cappuccinorum eligi solitum, eligendi omnimodam facultatem concedimus, et impartimur. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac Tibi in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, nec non dicti Ordinis Cappuccinorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus; caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 2. Martii 1743. Pontificatus Nostri Anno Tertio. Dat. die 2. Martii 1743.

Pro D. Card. Passioneo
Cajetanus Amatus.

EPISTOLA DECRETALIS LXXVI.

In causa jurisdictionali jam dudum pendente inter Episcopum Conversanum, et Ordinem Militarem S. Joannis Hierosolymitani. Expenditur vis Possessionis quadragenariae, et immemorabilis. Indulta Apostolica, et Episcoporum cessiones quatenus jurisdictionem activam, vel exemptionem passivam dumtaxat importent etc. Sententia fertur pro Episcopo Conversano, et opportunis Decretis et clausulis munitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolicae servitutis officium, quod humeris nostris, licet imparibus, inscrutabilis imposuit Exordium ab Ecclesiastica pastorali cura.

Divini altitudo consilii, illius Nos saepe admonet sollicitudinis, quam Romanum Pontificem, ad procurandam omnium Ecclesiarum tranquillitatem, earumque tuenda commoda, et jura, vigili cura oportet impendere; ut Episcopi ad easdem regendas a Spiritu Sancto positi, avulsis omnium dissensionum seminibus, commisso sibi gregi attendentes, ministerium suum in dulcedine pacis adimpleant.

Controversiae antiquitas, et Status.

§. 1. Cum itaque ad nostri Apostolatus auditum, publico primum sermone, ac fama, et deinde demissa Venerabilis Fratris Macarii Episcopi Conversani expositione nobis humiliter facta, delatum sit, inter Episcopos pro tempore Conversanos ex una, ac dilectos filios Magnum Magistrum, et Fratres Milites militiae S. Joannis Hierosolymitani ex altera partibus, annosam litem, et jam senescentem intercessisse, super exercitio jurisdictionis Ordinariae in Oppido *Putiniani*; litemque ipsam, tametsi a bon. mem. Caesare Lambertino Episcopo Insulano, vigore commissionis signatae manu fel. rec. Leonis Papae X. Praedecessoris, per definitivam sententiam olim diremptam, nihilominus denuo in Foro instauratam fuisse et in Causarum Palatii nostri Apostolici Auditorio, magno ipsorum litigantium incommodo, ac dispendio, diutissime exagitatam, et per varias ambages ad hanc diem protractam, et adhuc in eodem Auditorio pendentem, majori utriusque partis detrimento in diem magis magisque protrahi posse: Idcirco ut celerius et expeditius, quo fieri posset, eidem tandem finis imponeretur, servata tamen, sancteque, ut par est, custodita Canonicarum legum, et sanctionum censura; Nos Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, praecipue Innocentii PP. III. morem, et exempla secuti, qui restituendae pacis, et concordiae soliciti, ad parcendum litigantium expensis, et temporis diuturnitati consulendum, non detrectantes onus, et laborem cognitionis ipsarum controversiarum, Apostolicae auctoritatis, et providentiae partes non semel per se ipsi interposuere; causam hujusmodi fere interminabilem, et perpetuam, ad Nos avocavimus, eamque, adscitis in consilium dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus, et allegationibus juris, et facti diversorum Jurisperitorum, qui utrique parti aderant, et jura strenuo tuebantur, tum voce, scripto coram Nobis deductis, et saepius a Nobis auditis, lectis, et diligenter consideratis, supremo judicio nostro decidendam, et debito fine duximus terminandam.

Eam Pontifex ad se avocat, cum consilio Aud. S. Pal. Praedecessorum exemplo, decidendam.

§. 2. Sane licet vetustissima hujus contestatae litis primordia, si altius ab origine sua repetantur, prae vetustate admodum obscura, et involuta sint; illud tamen certum, firmumque, et indubitatum est, Oppidum *Putiniani* situm esse in Dioecesi Conversana, ejusque finibus contineri, nec illius positionem intra Dioecesis ambitum, impugnatam umquam fuisse ab iis, qui acri et diuturna contentione, pro sibi asserenda contra Episcopum Ordinaria jurisdictione decertarunt. Quo quidem posito, quod in dubium revocari nequit, certi juris est, jurisdictionem in dicto Oppido exercendam acquiri tantum potuisse, aut ex vi clari et manifesti privilegii Apostolici, adimentis Episcopo, et Praelato inferiori tribuentis aliquam Territorii partem, a reliqua Dioecesi prorsus separatam, et quodammodo avulsam; aut, deficiente privilegio expresso, ex vi consuetudinis immemorabilis stricte cum suis requisitis conditionibus comprobatae: Continuata enim, et pacifica, atque hominum memoriam longe excedens omnium actuum jurisdictionalium exercita possessio, ipso vidente, et acquiescente Episcopo, tantae virtutis, et efficaciae esse censetur, ut jurisdictio Ordinaria, et Territorialis, quae privilegio expresso adscribi non potest, saltem praesumpto videatur referenda.

Praelato inferiori acquiritur jurisdictio intra Episcopi Dioecesim, vel ex privil., vel ex consuet. immem.

§. 3. Firmissimo huic juris Canonici enunciato refragari posse videbantur aliquae Tribunalium, et Jurisconsultorum in Foro sensim receptae opiniones, asserentium jurisdictionem Ordinariam, etiam in alienae Dioecesis parte, adstrui sibi facile posse a Praelato inferiori ex sola quadragenaria possessione, cum titulo, ut vocant, colorato. Verum enim Nos, cum adhuc in minoribus existentes, munere Secretarii Congregationis S. R. E. Cardinalium super interpretatione, et executione Decretorum Concilii Tridentini fungeremur, ad cohibendam hujusmodi propositionum licentiam, et ad inconsultam Canonici juris interpretationem coercendam, rationum momenta, quae pro utraque sententia afferebantur, expendimus, tractatu in scriptis a Nobis pro ingenii nostri virium facultate elucubrato, et publicis typis impresso. Subinde vero, ut omnis in posterum dubitandi occasio praecideretur, et una esset in Foro certa, et immota judicandi ratio, su-

Non vero ex possess. quadragenaria, cum titulo colorato, ex doctrina SS. D. N., et Decreto Congr. Conc., et Clem. XI.

blato quovis dissidentium opinionum conflicto, fel. rec. Clemens Papa XI. Praedecessor noster ea, quae a Nobis literis consignata fuerant, examinanda commisit Congregationi Particulari quinque S. R. E. Cardinalium, et totidem Praelatorum, doctrina, et integritate praestantium, Nobis etiam uti Congregationis Secretario in hunc numerum adscriptis. Porro eadem Congregatio, mature discusso, intimeque ex nostra sententia rimato negotio, praemissas opiniones innixas *possessioni quadragenariae cum titulo, colorato*, tamquam Canonicis sanctionibus adversas, praesidio juris destitutas, et saniorum Canonistarum sententiis parum consentaneas, rejecit; et ad asserendam favore Praelati inferioris jurisdictionem Ordinariam in aliqua parte alienae Dioecesis, expressum privilegium Apostolicum, vel consuetudinem immemorabilem legitime probatam suffragari tantum posse decrevit. Idem vero Clemens Praedecessor antedictae Congregationis decretum die 3. Januarii anno Domini 1721. oedum benigne probavit, et observari perpetuis futuris temporibus praecepit; verum etiam typis impressum, et inter Apostolicas Constitutiones relatum perpetuo custodiri mandavit.

Religioni Hieros. non assistit immemorabilis, utpote semper impugnata ab Episcopis.

§. 4. Hac igitur prae oculis habita certa judicandi regula provide sapienterque instituta, consulto Religio Hierosolymitana nullum panebat fundamentum in consuetudine immemorabili, vel quia certa recensebantur initia praetensae jurisdictionis in Oppido Potiniani, vel quia eadem immemorabilis, quae solo labefactatur rumore, interverti, ac submoveri penitus videbatur tum ex judiciali, diuturna, et numquam intermissa contradictione Episcoporum Conversanorum, tum etiam a plerisque actibus jurisdictionalibus praefato Oppido ab Episcopis exercitis, quorum non obscura extabant monumenta.

Privilegium Joan. XXII. favore Monachor. Benedict.

§. 5. Potissimum itaque acquisitae jurisdictionis ordinariae praesidium constituebat in privilegio Apostolico, ac in literis Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, praesertim fel. rec. Joannis XXII., qui anno Domini 1317. Monasterium S. Stephani Ordinis S. Benedicti Religioni Hierosolymitanae perpetuo incorporavit, et univit, *cum Ecclesiis, Capellis, Membris, Castris, Casalibus, Grangiis, Territoriis, Olivetis, Possessionibus, Juribus, Jurisdictionibus, Libertatibus, Privilegiis, et exemptionibus, ac omnibus, bonis, juribus, et pertinentiis suis.*

Quod non suffragari censetur.

§. 6. Verum, inspecto, et sedulo expenso integro contexto, et tenore praefatae Constitutionis, minime ex ea evincitur, in Magnum Magistrum, ejusque Commendatarios, translatam fuisse plenam, et omnimodam jurisdictionem Ecclesiasticam, et Spiritualem, non solum in Ecclesias, et loca, verum etiam in Clerum, et Populum, quemadmodum necessarium est, ut Praelatus inferior suum peculiare habeat Territorium a reliqua Episcopali Dioecesi separatum. Resistunt enim tum mens, tum verba Constitutionis praedictae. Et quidem mens, quia unio et incorporatio eum in finem solummodo collineavit, ut Equites Hierosolymitani, qui a Monachis Benedictinis inter se dissidentibus in Monasterium ad oram Maris positum allecti fuerant, possessionem illius adepti, legitimum quoque ex largitione Apostolica nanciscerentur dominium redditnum temporalium; tum etiam ut ex hoc loco, transvehendis ultra Mare commeatibus maxime opportuno, Classi suae contra Infideles instructae suppetias ferre possent.

Inspecta mente Pontificis.

Et deficiente expressa Ordinariae jurisd. concessione.

§. 7. Adversantur praeterea verba; quia si verba Bullae singillatim examinentur, et praesertim illa: *Cum omnibus juribus, jurisdictionibus, libertatibus, et privilegiis:* tantae non sunt efficaciae, ut jurisdictio ab Episcopo ablata dicatur, et in Religionem Hierosolymitanam translatam; quia, cum non agatur de privilegio mere exemptivo, sed de privilegio magis arduo, et a jure communi alieno, tribuendi scilicet jurisdictionem Ordinariam personae inferiori, ablata Episcopo parte suae Dioecesis; numquam per generalia, et ambigua verba concessum esse intelligitur.

Quam non commisisset, dum leviora constituit.

§. 8. Maxime quia in casu, de quo agitur, ad hujusmodi interpretationis veritatem confirmandam accedit circumspecta praefati Pontificis vigilantia, qua in ipsa unione rebus omnibus opportune consultum, ac provisum voluit. Siquidem in dicto Monasterio uniendo, hujusmodi leges, et conditiones servandas praescripsit, ut non solum Equites Hierosolymitani onera eidem inhaerentia adimplerent, Personas idoneas eligerent, quae praeessent Ecclesiae, Missas in Defunctorum animarum expiationem celebrarent, et Divina Officio persolverent; verum etiam Monachis Benedictinis; quorum nonnullis adhuc superent, omnia ad victum, et vestitum necessaria tribuit, eorumque vitae commodis voluit providere. Minime

autem verisimile censetur, tantum in res singulas levioris momenti collatum fuisse a Pontifice studium, et diligentiam: nullumque praeterea verbum de Oppido populoso, soluto, ut praetenditur, a lege Dioecesana, et avulso a jurisdictione Episcopali; nullum de personis spirituali regimini in posterum praeficiendis; nullum denique de cura Gregis, ac vigilantia Pastoris, in dicta Constitutione adjecisse, si revera id facere providus Pontifex in animo habuisset.

Literae Paschalis et Callixti II., et Alex. III. praedictis Monachis concessae quid contineant.

§. 9. Longe autem minoris ponderis, ac levioris momenti apparebant Apostolicae Literae Paschalis; et Callixti II., necnon Alexandri III. Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, qui Apostolicae Auctoritatis munimine confirmarunt donationes factas anteactis temporibus ab Episcopis Conversanis dicto Monasterio S. Stephani Urbi Monopolitanae finitimo. Si enim singulae partes expendantur praefatae Constitutionis Alexandri III., cui consonant disposita per Paschalem, et Callixtum, nihil aliud ex ea constat, quam sub immediata S. Petri, et Apostolicae Sedis protectione fuisse recepta bona quaecumque per Monasterium S. Stephani acquisita, et in futurum acquirenda, recensito etiam Oppido Putiniani, una cum suis membris, et pertinentiis; *illudque fuisse solutum ab omni jugo, et exactione tam Episcoporum, quam Saecularium.* Praeterea in eisdem literis Alexandri, ad augenda novis titulis dignitatis Abbatialis decora, et ornamenta, conceditur Abbati usus Mitrae, et Annuli, necnon facultas recipiendi Chrismatis, et Olei Sancti a quovis Catholico Antistite gratiam, et communionem Apostolicae Sedis habente, et insuper a quovis etiam Antistite Catholico Basilicas, et Altaria consecrari, et ordines Monachis, et Clericis rite conferri posse decernitur. Prohibetur itidem in eisdem Literis Episcopo, ne absque Monachorum consensu in Ecclesia Monasterii Pontificalia exerceat, et Ecclesiastico supponat interdicto Ecclesiam, aut Monasterium, *Monachos, Clericos, seu etiam Laicos utroque jure ipsis subjectos:* neve eosdem Monachos Synodo Dioecesanae interesse compellat. Demum ad exhibendam Apostolicae Sedi reverentiam, et homagium, unciae unius auri census imponitur, Romano Pontifici quotannis persolvendus.

Extendi nequeunt ad Jurisdictionem activam.

§. 10. Itaque Constitutiones praefatae, sive conjunctim, et generatim, sive disjuncte, et singillatim considerentur, nihil aliud praeseferre videntur, praeterquam nudam, ac simplicem exemptionem passivam Monasterii, et Monachorum, una cum Clericis, et Laicis eorum obsequio mancipatis, et servitio addictis, a Jurisdictione Ordinarii; non autem translationem in Abbatem Jurisdictionis Ordinariae, et Ecclesiasticae in Clerum, et Populum Putiniani, praevia separatione ejusdem Oppidi a reliqua Dioecesi Conversana; ideoque argumentum, et illatio ab hujusmodi passiva exemptione ad jurisdictionem activam, tamquam Canonicis Sanctionibus nimium absona, omnino repellenda videbatur.

De illius aetatis disciplina.

§. 11. Eo magis quia interpretatio Constitutionis pro sola exemptione passiva, Ecclesiasticae historiae monumentis illius aetatis apprime consonans, et conveniens comperitur. Quamvis enim tempore praedicti Alexandri III. eximi Apostolica auctoritate consueverint Monasteria ab Episcoporum Jurisdictione, ut Monasticae quieti, et tranquillitati uberius consultum foret, nulla tamen per id temporis recensentur exempla activae jurisdictionis tributae Monachis in Clerum, et Populum.

Cessio juris Episcopalis ab Episcopis facta per verba generalia, congrue refertur ad exemptionem passivam.

§. 12. Parvique refert, quod Bulla Alexandri III. non solum confirmaverit donationes antiquitus factas Monasterio a Supremis Principibus, Comitibus, aliisque saecularibus personis; sed ratam quoque habuerit cessionem juris Episcopalis primitus factam ab Episcopis Conversanis favore Monachorum, *sicuti habetur in eorum authenticis scriptis.* Quandoquidem cessio Juris Episcopalis, cum suapte natura non secum ferat omnimodam, plenariam, et effrenatam abdicationem a donantibus in donatarios totius auctoritatis, et jurisdictionis Ecclesiasticae in Populum, et Clerum exercendae, ad quem effectum verba deberent esse clara, et expressa; ratio juris suadet, per hujusmodi donationem nihil aliud transfusum fuisse in Abbatem, praeterquam aliquam Juris Episcopalis partem, cohaerentem, et consentaneam soli exemptioni passivae, et majus dictae exemptionis incrementum cessuram.

Confirmatio Apostolica in forma communi nihil addit.

§. 13. Neque huic interpretationi ea adversatur animadversio, quod idem Alexander Papa III. confirmavit cessionem juris Episcopalis, aliasque donationes, relative ad documenta, quae *in Monachorum authenticis scriptis contineri* ferebantur: quia documenta hujusmodi neque examinata, neque Pontifici exhibita,

neque in Bulla Alexandrina de verbo ad verbum, ut opus erat, expressa fuerunt; ideoque cum illa apud Monachos, antiquitatis offusa tenebris, perpetuo consepulta jacuerint; palam fit, Literas Apostolicas praedicti Alexandri non egredi limites confirmationis Apostolicae *in forma communi*, nullamque ex eadem confirmatione erui posse activae jurisdictionis probationem.

Idem Alexander, ejusque Successores, summentem facti declarant.

§. 14. Caeterum ubi etiam donationes fuissent ab eodem Alexandro recognitae, specialiter approbatae, et in suis literis expressae, nihilominus claris ostenditur argumentis, alienam fuisse a voluntate Pontificis quamcumque activi juris Episcopalis ademptionem, et imminutionem. Etenim proponente Episcopo Conversano paulo post querelam ereptae sibi jurisdictionis Ordinariae in Oppido Putiniani ab Abbate Benedictino eam sibi vindicante obtentu dictae confirmationis Apostolicae, praefatus Alexander Praedecessor, datis opportune literis Episcopis Vigiliensi, et Tranensi, non solum declaravit, nullum se auctoritati Episcopi Conversani irrogare voluisse praejudicium, sed etiam ad sarcienda illata illius dignitati dispendia ab Abbate Benedictino, mandavit eisdem Episcopis, ut, causa judicialiter cognita, et instructa, acta conficerent, et confecta Curiae Romanae remitterent. Successive vero alii Pontifices Clemens, et Coelestinus III., necnon Cardinalis Rogerius Romanae Sedis Legatus, jurium Episcopalium vindices, unanimi sensu decreverunt, redintegrandum esse Episcopum in ablatae jurisdictionis possessione, atque Ecclesiastico jure, et auctoritate in ea confovendum.

Ex dictis infertur, solam exemptionem passivam Monachis competiisse.

§. 15. Haec autem illustria, et antiqua gestarum rerum monumenta demonstrant, privilegia ab Alexandro III. Monasterio concessa secumferre undam passivae exemptionis praerogativam, tam respectu Monasterii praefati, et Ecclesiarum ab eo dependentium, quam respectu Clericorum, et Saecularium Monachis inservientium, firma tamen perseverante, et immota in Episcopo jurisdictione activa in Oppido *Putiniani;* ac proinde illam, utpote a Monachis non acquisitam, per unionem factam a Joanne XXII., in Religionem Hierosolymitanam transfundi non potuisse. Et licet superius relata monumenta temporum injuria interciderunt, satis tamen visum est ea relata fuisse a Sententia promulgata a bon. mem. Caesare Lambertino Episcopo Insulano, ad hanc litem dirimendam, ut superius dictum est, delegato a Leone X. Praedecessore nostro. Nam eximii hujus Praesulis, moribus integerrimi, et juris Canonici consultissimi, tum ob ejus dignitatem, tum ob vitae probitatem, doctrinaeque praestantiam, et generis nobilitatem, in re antiqua, et longe a memoria hominum remota, tanti facienda visa est auctoritas, ut ob illius testimonium, etiam deperditis actis, quibus sententia nitebatur, post longum temporis cursum fideles adjungi deberet.

Ideo nihil ultra in Relig. Hierosol. potuisse transfundi.

Standum testimonio Judicis omni except. majoris, praesertim in antiquis.

Immediata subjectio S. Sedi solam importat exemptionem passivam.

§. 16. Demum ad comprobandam passivae dumtaxat exemptionis concessionem confert ipsa forma literarum Joannis XXII., qui, unione et incorporatione dicti Monasterii Sancti Stephani Religioni Hierosolymitanae ex Apostolica benignitate facta, et concessa, una cum membris, Capellis, pertinentiis, juribus, et jurisdictionibus, Pontificiam concessionem, et Apostolicum privilegium non alia designavit nuncupatione, quam *immediatae subjectionis Sanctae Romanae Sedi*, quae sana verba soli congruunt exemptioni passivae, non autem juri activo, et separationi Territorii.

Tenor sententiae pro Episcopo Conversano.

§. 17. His igitur, aliisque rationum momentis mature, seduloque perpensis; diligenterque auditis, quae fuerunt hinc inde proposita; inspectis etiam omnibus causae instrumentis, penitusque consideratis; diligenti propterea habito tractatu cum praefatis Causarum Palatii nostri Auditoribus, ut compositis omnibus dissidiis, tandem, benedicente Domino, oriatur abundantia pacis, et ut Conversanae Ecclesiae jura a moderno Episcopo, quibuscumque postpositis humanis rationibus, magnaque sui nominis laude strenue constanter propugnata, salva in posterum, et illaesa consistant; decernendo pronunciamus, et pronunciando decernimus, jurisdictionem Ordinariam, et Episcopalem in Ecclesias, Clerum, et Populum universum dicti Loci, seu Terrae *Putiniani* Conversanae Dioecesis, competere Episcopo Conversano, non autem Bajulivo Sancti Stephani, Magno Magistro, Fratribus, aut Hospitali S. Joannis Hierosolymitani; quorum favore dominium dumtaxat, et alia bona, et jura temporalia super dicto loco, et Populo, etiam quoad Decimas, quamvis spirituales, per Bajulivos ab immemorabili retro tempore percipi solitas, et, juxta mentem dicti Joannis XXII., in publicam causam erogandas: cum

Quaenam competant Bajulivo S. Stephani, et Militiae Hierosolym.

obligatione tamen praestandi Parocho ejusdem Terrae Congruam annuorum ducatorum centum, juxta resolutionem alias captam Anno Domini 1713., et 1715. super eadem Congrua a Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum; Apostolica auctoritate confirmamus, et approbamus.

Praeceptum de servandis limitibus exemptionis passivae hic praescriptae, deque Episcopi jurisdictione non turbanda.

§. 18. Ut autem sententia, et decretum nostrum debitae executioni demandetur, atque haec antiquissima lis, et controversia nullo amplius tempore in posterum excitari, et renovari possit, Magistro, et Fratribus dicti Hospitalis, necnon Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani prope Monopolim, nunc, et pro tempore existentibus, in virtute sanctae obedientiae districte praecipimus, et mandamus, ut suo jure contenti, idest Dominio temporali dictae Terrae, seu Oppidi Putiniani, aliorumque bonorum, et jurium similiter temporalium, quae ad Abbatem, et Monachos unionis tempore pertinebant, necnon etiam Decretis, quae hactenus ab ipsis Bajulivis percipi consueverunt, cum onere tamen solvendi Parocho, seu Archipresbytero ejusdem Terrae pro sua Congrua annuam summam ducatorum centum monetae illarum partium; ac denique passiva exemptione quoad ipsos Bajulivos, eorumque domos, Capellas, et Ecclesias, si quae sint in dicta Terra, seu Oppido Regulares, aliasque personas tribus requisitis pollentes, ad formam Sacri Concilii Tridentini, et privilegiorum generalium dicto Hospitali Sancti Joannis, ejusque fratribus, et inservientibus concessorum per diversos Romanos Pontifices Praedecessores Nostros; nullum de caetero Ordinariae, et Episcopalis jurisdictionis actum in Ecclesias tam Curatas, quam non Curatas, Clerum, et populum dictae Terrae Putiniani, ejusque districtus, et Territorii, exercere audeant, seu praesumant; et multo minus directe, vel indirecte impedire, quominus nunc, et pro tempore existentes Episcopi Ecclesiae Conversanae praedictam jurisdictionem, omnesque actus ad illam quoquo modo pertinentes, per se, vel per alios, in dictas Ecclesias, Clerum, et populum libere exerceant. Quod si secus directe, vel indirecte per nunc, et pro tempore existentes Bajulivos dicti Bajulivatus S. Stephani factum fuerit, poenam excommunicationis latae sententiae, a qua solum a Nobis, et Successoribus Nostris, praeterquam in mortis articulo, absolvi possint, necnon privationis ejusdem Bajulivatus, omniumque aliarum Dignitatum et Commendarum, sive de justitia, sive de gratia per eos quomodocumque obtentarum, et perpetuae incapacitatis, sive inhabilitatis ad alias Dignitates, et Commendas in posterum obtinendas ipso jure, et ipso facto, absque ulla praecedenti Judicis declaratione, incurrant; itant alii Milites proxime, ac deinceps sequentes in ordine Antianitatis, servata in reliquis forma Statutorum, et Constitutionum ipsius Hospitalis, Bajulivatum, aliasque Dignitates, et Commendas per hujusmodi privationem, ut praefertur, vacantes, statim optare, atque obtinere possint, et debeant.

Poenae per contravenientes incurrendae.

§. 19. Nos enim omnino volumus, quod Bajulivi, et Fratres dicti Hospitalis in dicta Episcopali, et Ordinaria jurisdictione in Terra Putiniani, ejusque Districtu, et Territorio, annexis, et connexis, nullo pacto in posterum se immisceant; et propterea, ad majorem cautelam, antiquas donationes Leonis, et aliorum Episcoporum, et assertas confirmationes Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, et praesertim Alexandri III., prout etiam Literas primodictas Joannis XXII., pro eo, quod attinet ad dictam jurisdictionem Ordinariam, et Episcopalem, motu proprio, et ex certa scientia, et de Apostolicae plenitudine potestatis ex toto revocamus, abolemus, et annullamus, et solum in reliquis in suo robore, et firmitate manera decernimus; et, quatenus per eas, vel alio quocumque modo tam deducto, dicta jurisdictio Episcopalis, et Ordinaria ab Episcopis avulsa, et in Monachos, et Abbatem dicti Monasterii Sancti Stephani, vel deinde in Magistrum, et Fratres dicti Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani quomodocumque, et qualitercumque translata fuisset; per praesentes nostras Literas eamdem Ordinariam, et Episcopalem jurisdictionem in Ecclesias, Clerum, et Populum dictae Terrae Putiniani, motu, scientia, et potestate simili, a Magno Magistro, Fratribus, et Hospitali praefatis penitus penitusque avellimus, et Episcopis Ecclesiae Conversanae, prout antea de jure competebat, plenarie addicimus, et restituimus, eosque in illa plenissime reintegramus, proinde ac si dictae donationes, et Literae Apostolicae numquam factae, et concessae fuissent.

Donationes, et assertae confirmationes, ad cautelam, annullantur.

Et jurisdictio ordinaria a Fratribus Militibus avulsa, Episcopo restituitur.

§. 20. Quo circa Venerabilibus Fratribus Tranensi, et Barensi Archiepiscopis, ac dilec-

Executores deputantur.

cum facultatibus etc. ctis Filiis Causarum Curiae Camerae Apostolicae Generali Auditori, ac Nostro et Sedis Apostolicae Nuncio in Regno Neapolitano commoranti, Ipsique Magno Magistro, et Fratribus praefati Hospitalis S. Joannis nunc, et pro tempore existentibus, motu simili per Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se, vel alium, seu alios, praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, ubi et quando opus fuerit, ac quoties pro parte Episcopi requisiti fuerint, solemniter publicantes, eique in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra easdem praesentes, et in eis contenta hujusmodi, a Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani, aliisque Fratribus dicti Hospitalis, necnon Clero, et Populo praefati Oppidi, seu Terrae Putiniani nunc, et pro tempore existentibus, caeterisque omnibus, inviolabiliter observari; non permittentes eum, ejusque in Episcopatu Successores, desuper per quoscumque quomodolibet indebite molestari; Contradictores quoslibet, et rebelles, per sententias, censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, postposita quacumque appellatione, et recursu, etiam ad Sedem Apostolicam, compescendo; ac, servata forma Concilii Tridentini, sententias, censuras, et poenas hujusmodi incurrisse declarando, ac etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

Derogatur lite pendente, juri quaesito privilegiis, statutis etc. §. 21. Non obstantibus praemissis, et praesertim lite hactenus pendente in Auditorio nostri Palatii, cujus litis statum, et merita, et alia quaecumque etiam specificam, et individuam mentionem, et expressionem requirentia, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes; necnon Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo; privilegiis, et Indultis a Sede praefata hactenus concessis Hospitali, et Fratribus praedictis; ejusque Statutis, et Ordinationibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; et quibusvis aliis Literis, Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam in Conciliis Generalibus, etiam consistorialiter, et motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus, ac alias quomodolibet etiam per Nos pluries concessis, approbatis, innovatis; quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, aut aliqua alia exquisita forma habenda foret, latissime, et plenissime, ac specialiter, et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque: aut si praedictis Bajulivis, et Fratribus Hospitalis praefati, seu aliquibus aliis communiter, aut divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum, de indulto hujusmodi mentionem.

§. 22. Volumus autem, ut earumdem Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem fides ubique locorum, tam in Judicio, quam extra illud, habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae. Transumptis auctoritas tribuitur.

§. 23. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostrae sententiae, decreti, constitutionis, declarationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Martii, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno III. Dat. die 14. Mart. 1743.

Pro Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

Loco † Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

LXXVII. **ELECTIO, SEU POSTULATIO**

Duorum Patriarcharum Maronitarum ab Antistitibus illius Nationis dissidentibus facta, cassatur, et annullatur, reservata S. Sedi Patriarchalis Ecclesiae provisione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Recursus a Maronitis habitus ad Sanctam Sedem occasione schismatis inter eos orti.

Quod non humana, sed divina decretum est sententia a Numidiae Antistitibus antiquae traditionis exempla servantibus, et Ecclesiasticae memoribus disciplinae, ut ad Apostolicae hujus Sanctae Sedis referretur judicium, quidquid, quamvis de disjunctis, remotisque Provinciis, ageretur; nec prius ducerent finiendum, nisi ad ejusdem Sedis notitiam perveniret, ut tota hujus auctoritate, quae fuerit justa pronuntiatio, firmaretur; id saepe alias, et nuper ab inclyta Maronitarum de orthodoxa Fide, et obedientia eidem Apostolicae huic Sanctae Sedi debita semper tantopere meritorum Natione praestitum est, cum post obitum bonae memoriae Josephi Petri, dum viveret, Antiocheni ejusdem Nationis Patriarchae, extra Romanam Curiam universae carnis viam ingressi, scissuris, et dissensionibus ob duorum Patriarcharum electiones exortis, ad nos ambo Electi appellantes, Pallio etiam donari postularunt. Enimvero sex quidem ex una parte convenientes Antistites Venerabilem Fratrem Eliam Archiepiscopum Arcensem, pauci vero alii ex parte altera Venerabilem pariter Fratrem Tobiam Archiepiscopum Napolosiae, seorsim diversis in locis, in Patriarcham hujusmodi eligere ausi fuerunt. Ambo igitur, ut praemittitur, Electi, sive Postulati praetensi Patriarchae ad Nos, et Apostolicam Sedem recursum habentes, enixis precibus rogarunt, ut cujusque electionem approbare, ratam habere, et confirmare, atque Pallium etiam transmittere de benignitate, et potestate Apostolica dignaremur.

Causa delegatur Cong. part. de Prop. Fide

§. 1. Quoniam autem Nos, ut in causa tanti momenti ea, qua decet, maturitate procederetur, utramque electionem, seu postulationem particulari Congregationi nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum discutiendam, examinandamque commisimus; et Cardinales dictae particularis Congregationis, postquam Viros ab Electis praedictis missos, ac defensores plene audivissent, omnesque scripturas pro utraque parte productas recognovissent, coram Nobis congregati, attentis peculiaribus, et gravibus nullitatibus in utraque electione repertis, per concordia suffragia, et vota censuerunt, neutram electionem, seu postulationem sustineri debere, neque locum esse alterutrius sanationi; sed utramque electionem, sive postulationem nullam, irritam, nullius roboris, ac momenti esse, ac fore, declarari, et haberi; ac proinde Patriarchali Ecclesiae hujusmodi ex integro, juxta Sacros Canones, atque inconcussum Apostolicae Sedis praedictae in similibus casibus stylum, provideri debere de persona Nobis benevisa, et quatenus provisionem hujusmodi de aliquo Antistite cuicumque Ecclesiae addicto faceremus, hanc, praevia solutione vinculi Ecclesiae, quo tenetur, fieri debere.

Congregationis consultum.

Pontifex, illi inhaerendo, utramque electionem seu Postulationem, nullam declarat.

§. 2. Hinc est, quod Nos, quos tam paterna caritas, qua Nationem hujusmodi maximopere diligimus, et amplius complecti cupimus, quam Apostolica omnium Ecclesiarum sollicitudo a Pastorum Principe Jesu Christo Nobis injecta vehementius urget, de memoratae Congregationis consilio, necnon motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, utramque tam Eliae Archiepiscopi Arcen. a sex Antistitibus, quam Tobiae Archiepiscopi Napolosiae a paucis factam electionem, sive postulationem, nullam, irritam, et inanem, ac nullius roboris, et momenti esse, et fore, nullique eorum suffragari debere declaramus, annullamus, irritamus, et cassamus, atque utramque de utroque electionem, sive postulationem habitam, et factam, periode haberi debere in omnibus, et per omnia, ac si minime, et numquam habita, et facta fuisset, pariter decernimus, praecipimus, et declaramus; ipsamque Ecclesiam Patriarchalem adhuc eo, quo ante electionem, sive postulationem praedictam, per obitum dicti Josephi Petri, vacabat, modo vacare; nullumque jus, et auctoritatem per electionem, sive postulationem antedictam utrique praetenso Electo, sive postulato acquisitum, sive acquisitam esse, et fore, ac irritum, et inanem, nulliusque roboris, ac momenti quemcumque actum per ipsos prae-

Prohibet sub poenis etc., ne electi in Patriarchatus Gubernio se ingerant.

tensos Electos, et Postulatos, sive factum, aut faciendum, quemadmodum etiam alterum eorum in iis omnibus, et singulis ad Patriarchalem potestatem, et auctoritatem spectantibus sese ingerere, et intromittere audentem, ipso facto poenis omnibus contra non parentes mandatis Apostolicis per Sacros Canones inflictis, et indignationi nostrae obnoxium esse, ac fore, easque incurrere, et incursum esse, motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus decernimus, statuimus, et declaramus; ipsiusque Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Maronitarum ita, ut praemittitur, vacantis, collationem, provisionemque quandocumque faciendam, Nobis, et Apostolicae Sedi praedictae reservamus.

Provisionem Ecclesiae Patriarchalis sic, et Sedi Apostolicae reservat.

Clausulae.

§. 3. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, et auditi, neque causae, propter quas praesentes emanarunt, sufficienter adductae, verificatae, et justificatae fuerint, aut ex alia quacumque quantumvis justa, legitima, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quamtumvis magno, et substantiali, ac incogitato, et inexcogitabili individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari: sicque, et non aliter, in praemissis, per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et definiendi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane quidquid secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 4. Non obstantibus Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, ac Apostolicis, et in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon dictae Patriarchalis Ecclesiae etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; Privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Transumptorum auctoritas

§. 5. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici, subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 13. Mart. 1743.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die XIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

D. Cardinalis Passioneus.

MARONITARUM LXXVIII.

Patriarchalis Ecclesia Antiochena, auctoritate Apostolica, et jure devolutionis, providetur in personam Simonis Evodii Archiepiscopi Damasceni.

Venerabilis Frater, Simoni Archiepiscopo Damasceno.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontifex refert causationem duplicis electionis Patriarchae, cum insertione Brevis.

Nuper ad Nos, et Apostolicam hanc Sanctam Sedem delatis scissuris, dissidiisque, propter electionem Patriarchae Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Inclytae Nationis Maronitarum, per obitum Josephi Petri, dum vixit, ejusdem Ecclesiae Patriarchae, qui extra Romanam Curiam debitum naturae persolverat, exortis, ad opportunum et salutare iisdem componendis, sedandisque remedium afferendum, dedimus alias nostras in pari forma Brevis Literas, tenoris sequentis: BENEDICTUS PAPA XIV. *Ad futuram etc.* Quod non humana etc. *ut supra num. LXXVII.*

Ecclesiae vacanti praeficit Archiepiscopum Damasc.

§. 1. Espropter nos aegre ferentes Patriarchalem Ecclesiam praedictam Pastoris destitutam solatio, et tot, tantisque inter Haereticos, Schismaticos, Maumethanos, et Infideles, veluti Rosam inter Spinas, circumdatam angustiis et calamitatibus, amplius vacare, ad provisionem ejusdem Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae celerem et felicem, ne Ecclesia ipsa Antiochena majoribus longae vacationis exponatur incommodis, et dissidiis, paternis et sollicitis studiis intendentes, ac perspectam habentes notitiam de eximiis virtutibus Fraternitatis tuae in tua ad Archiepiscopatum Damascenum promotione plurimi habitis, necnon quod Tu Venerabilium Fratrum Nationis Maroniticae Antistitum Decanus sis, et apud Nos plurimorum fide dignorum testimonio commenderis, postquam de praeficiendo eidem Ecclesiae Antiochenae praedictae Nationis personam utilem, ac etiam fructuosam, cum iisdem Cardinalibus dictae Congregationis particularis deliberationem habuimus diligentem, Te a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad hoc dumtaxat, ut translatio et praefectio per Nos, ut infra, facienda, necnon praesentes suum sortiantur effectum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, ac a vinculo, quo dictae Ecclesiae Damascenae, cui praees, teneris, de simili consilio et Apostolicae potestatis plenitudine absolventes, ad eamdem Ecclesiam Antiochenam Nationis praefatae, de consilio, et potestatis plenitudine paribus, transferimus, Teque illi in Patriarcham ejusdem Nationis praeficimus, et Pastorem; curam, regimen, et administrationem dictae Ecclesiae Antiochenae Nationis praedictae Tibi in spiritualibus, et temporalibus plenarie committendo; atque etiam non solum liberam Tibi ad Patriarchalem Ecclesiam praefatam transeundi licentiam tribuimus, sed etiam in virtute sanctae Obedientiae, et sub indignationis nostrae, aliisque arbitrio nostro imponendis poenis, praecipimus, et mandamus, ut Patriarchalis Ecclesiae hujusmodi possessionem, statim ac praesentes nostrae Literae ad Te pervenerint, nulla interposita mora, adeas, et capias, atque omnia, et singula jura, auctoritatem, potestatem, praeeminentiam, praerogativas, jurisdictionem, privilegia, aliaque hujusmodi ad Patriarcham dictae Patriarchalis Ecclesiae pro tempore existentem quomodolibet spectantia, et quibus alii Patriarchae Ecclesiae praefatae Praedecessores tui de jure, usu, et consuetudine, usi, gavisi, et fruiti fuerunt, pari modo exerceas, ac iis utaris, fruaris, et gaudeas: in illo, qui dat gratias, et largitur praemia, confidentes, quod, dirigente Domino actus tuos, praedicta Ecclesia Antiochena Nationis ejusdem sub tuo felici regimine regetur utiliter, et prospere dirigetur, ac grata in eisdem spiritualibus, et temporalibus suscipiet incrementa.

Ab Ecclesiae Damascenae vinculo absolutum.

Cum praecepto de capienda possessione,

Eumdem hortatur ad Pastoralis muneris implementum.

§. 2. Tu igitur ad eamdem Patriarchalem Ecclesiam Antiochenam Nationis praefatae cum gratia nostrae benedictionis accedens, curam, et administrationem praedictas sic exercere studeas fideliter, solicite, et prudenter, quod Ecclesia ipsa Antiochena dictae Nationis, Gubernatori provido, et fructuoso administratori gaudeat se commissam, Tuque praeter aeternae retributionis praemium, nostram, et dictae Sedis benedictionem, ac gratiam exinde uberius consequi merearis.

Praecipit Episcop. Suffrag. Clero, Populo, et Vassallis, ut eorum Patriarcham agnoscant, eique obsequantur

§. 3. Quocirca eisdem Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Suffraganeis, ac dilectis pariter filiis Capitulo, et Vassallis Ecclesiae Antiochenae Nationis praefatae, ac Clero saeculari, et Regulari, etiam Societatis Jesu, et Populo Civitatis, ac Dioecesis Antiochenae ejusdem Nationis, per Apostolica scri-

pia mandamus, ut Suffraganei Tibi tamquam membra capiti obsequentes, et Capitulum Tibi tamquam Patri, et Pastori animarum suarum humiliter intendentes, exhibeant Tibi obedientiam, et reverentiam debitas, et devotas; ita quod mutua inter Te, et ipsos Suffraganeos gratia gratos sortiatur effectus, et Nos eorum devotionem possimus propterea in Domino merito commendare; ac Clerus Te, pro nostra et ejusdem Sedis reverentia, benigne recipientes, et honorifice pertractantes, tua salubria monita, et mandata suscipiant humiliter, et efficaciter adimplere procurent, Populus vero Te tamquam Patrem, et Pastorem animarum suarum devote suscipientes, et debita honorificentia prosequentes, tuis monitis, et mandatis salubribus humiliter intendant, ita quod Tu in eis devotionis Filios, et ipsi in Te per consequens Patrem benevolum invenisse gaudeatis: Vassalli autem praedicti Te debito honore prosequentes, Tibi fidelitatem solitam, ac consueta servitia, et jura Tibi ab eis debita integre exhibere procurent; alioquin sententiam, sive poenam, quam rite tuleris sive statueris in rebelles, ratam habebimus, et faciemus auctore Domino usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari.

Mandat electo, ut Fidei Professionem emittat, et juramentum fidelitatis praestet.

§. 4. Volumus autem, quod Tu, antequam regimini, et administrationi dictae Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Nationis praefatae Te in aliquo immisceas, in manibus alicujus Catholici Antistitis gratiam, et communionem Sedis Apostolicae habentis, et in illis partibus degentis, Fidei Catholicae professionem a Sede praedicta Orientalibus praescriptam, juxta unam, expresse emittere; et fidelitatis debitae solitum juramentum, juxta alteram, formas praesentibus adnotatas, praestare omnino tenearis, ac Professionis Fidei quam emiseris, et juramenti hujusmodi, quod praestaveris, formas eidem Congregationi de Propaganda Fide de verbo ad verbum per tuas patentes literas tuo sigillo munitas, per proprium Nuntium quantocitius destinare procures.

Forma Professionis Fidei.

§. 5. Forma autem Professionis Fidei, quam emittes, haec est: *Ego Simon Electus Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Nationis Maronitarum firma fide credo, et profiteor omnia et singula, quae continentur in Symbolo Fidei, quo Sancta Romana Ecclesia utitur, videlicet: Credo in unum Deum Patrem Omnipotentem, Factorem Coeli, et Terrae, visibilium omnium, et invisibilium: et in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei Unigenitum, et ex Patre natum ante omnia saecula, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, genitum non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt, qui propter Nos homines, et propter nostram salutem descendit de Coelis, et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine, et homo factus est; crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus, et sepultus est, et resurrexit tertia die secundum scripturas, et ascendit in Coelum, sedet ad dexteram Patris, et iterum venturus est cum gloria judicare vivos et mortuos, cujus Regni non erit finis: Et in Spiritum Sanctum Dominum, et vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit, qui cum Patre, et Filio simul adoratur, et conglorificatur, qui locutus est per Prophetas: et unam Sanctam Catholicam, et Apostolicam Ecclesiam; confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum; et expecto resurrectionem mortuorum; et vitam venturi saeculi. Amen: Veneror etiam, et suscipio universales Synodos, prout sequitur, videlicet: Nicaenam primam, et profiteor, quod in ea contra Arium damnatae memoriae definitum est, Dominum Jesum Christum esse Filium Dei ex Patre natum unigenitum, idest ex substantia Patris natum non factum, consubstantialem Patri, atque impiae illas voces recte in eadem Synodo damnatas esse, quod aliquando non fuerit, aut quod factus sit ex iis, quae non sunt, aut ex alia substantia, vel essentia, aut quod sit mutabilis, vel convertibilis Filius Dei; Constantinopolitanam primam, secundam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Macedonium damnatae memoriae definitum est, Spiritum Sanctum non esse servum, sed Dominum, non Creaturam, sed Deum, ac unam habentem cum Patre, et Filio Deitatem; Ephesinam primam, tertiam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Nestorium damnatae memoriae definitum est, Divinitatem, et Humanitatem, ineffabili et incomprensibili unione, in una persona Filii Dei unum nobis Jesum Christum constituisse, eaque de causa Beatissimam Virginem vere esse Dei Genitricem; Calcedonensem, quartam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Eutychen, et Dioscorum, ambos damnatae memoriae, definitum est, unum eumdemque Filium Dei Dominum Nostrum Jesum Christum perfectum esse in Deitate, et perfectum in Humanitate, Deum verum, et hominem verum ex anima rationali, et corpore, consubstantialem Patri secundum Deitatem, eumdem*

consubstantialem Nobis secundum Humanitatem, per omnia Nobis similem absque peccato, ante saecula quidem de Patre genitum secundum Deitatem, in novissimis autem diebus eumdem propter Nos, et propter nostram salutem ex Maria Virgine Dei Genitrice secundum Humanitatem, unum, eumdemque Christum Filium Dominum Unigenitum in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum, nusquam sublata differentia naturarum propter unionem, magisque salva proprietate utriusque naturae, in unam personam, atque substantiam concurrente, non in duas personas partitum, aut divisum, sed unum, eumdemque Filium, et Unigenitum Deum Verbum Dominum Jesum Christum: Item ejusmodi Domini Nostri Jesu Christi Divinitatem, secundum quam consubstantialis est Patri, et Spiritui Sancto, impassibilem esse, et immortalem, eumdem autem crucifixum, et mortuum tantummodo secundum carnem, ut pariter definitum est in dicta Synodo, et in Epistola S. Leonis Romani Pontificis, cujus ore B. Petrum Apostolum locutum esse Patres in eadem Synodo acclamaverunt, per quam definitionem damnatur impia haeresis illorum, qui Trisagio ab Angelis tradito et in praefata Calcedonensi Synodo decantato, Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis miserere Nobis, addebant, qui crucifixus es pro Nobis, atque adeo divinam naturam trium Personarum passibilem asserebant, et mortalem; Constantinopolitanam secundam, quintam in ordine, in qua praefata Calcedonensis Synodi definitio renovata est; Constantinopolitanam tertiam, sextam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Monothelitas definitum est, in uno, eodemque Domino Nostro Jesu Christo duas esse naturales voluntates, et duas naturales operationes indivise, inconvertibiliter, inseparabiliter, inconfuse, et humanam ejus voluntatem non contrariam, sed subjectam Divinae ejus, atque omnipotenti voluntati; Nicaenam secundam, septimam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Iconoclastas definitum est, Imagines Christi, ac Deiparae Virginis, necnon aliorum Sanctorum habendas, et retinendas esse, atque eis debitum honorem, et venerationem impertiendam; Constantinopolitanam quartam, octavam in ordine, et profiteor in ea Photium merito fuisse damnatum, et Sanctum Ignatium Patriarcham restitutum; Veneror etiam, et suscipio omnes alias universales Synodos auctoritate Romani Pontificis legitime celebratas, et confirmatas, et praesertim Florentinam Synodum, et profiteor, quae in ea definita sunt, videlicet, quod Spiritus Sanctus ex Patre ex Filio aeternaliter est, et essentiam suam, suumque esse subsistens habet ex Patre simul et Filio, et ex utroque aeternaliter, tamquam ab uno principio, et unica spiratione procedit; item dictionem illam Filioque, veritatis declarandae gratia, et imminente necessitate, licite, ac rationabiliter Symbolo fuisse appositam. Item in Azymo, sive fermentato pane triticeo Corpus Christi veraciter confici, Sacerdotesque in altero ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet juxta suae Ecclesiae, sive Occidentalis, sive Orientalis consuetudinem. Item si vere poenitentes in Dei caritate decesserint, antequam dignis poenitentiae fructibus de commissis, satisfecerint, et omissis, eorum animas poenis Purgatorii post mortem purgari, et ut a poenis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium vivorum suffragia; Missarum scilicet Sacrificia, Orationes, et Eleemosynas, ac alia pietatis officia, quae a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt secundum Ecclesiae instituta, illorumque animas, qui post Baptisma susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt, illas etiam, quae post contractam peccati maculam, vel in suis corporibus, vel eisdem exutae, sunt purgatae, in Coelum mox recipi, et intueri clare ipsum Deum Trinum et Unum, sicuti est, pro meritorum tamen diversitate alium alio perfectius; illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in Infernum descendere, poenis tamen disparibus puniendas. Item Sanctam Apostolicam Sedem, et Romanum Pontificem in universum Orbem tenere primatum, et ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Petri Principis Apostolorum, et verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiae Caput, ac omnium Christianorum Patrem, ac Doctorem existere, et ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam, ut eadem Florentina Synodus asserit, in gestis Oecumenicorum Conciliorum, et in sacris Canonibus continetur. Item legalia veteris Testamenti, seu Mosaicae Legis Ceremonias, sacra Sacrificia, et Sacramenta, Domino Jesu Christo adveniente cessasse, et post promulgatum Evangelium sine peccato observari non posse; ejusdem etiam Legis veteris ciborum mundorum, et immundorum differentiam ad cere-

monialia pertinere, quae surgente Evangelio transierunt: Illam etiam Apostolorum prohibitionem ab Immolatis simulacrorum, et sanguine, et suffocato, illi tempori congruisse, ut inter Judaeos, et Gentiles dissensionis materies tolleretur, cujus Apostolicae prohibitionis causa cessante, etiam cessavit effectus. Pariter veneror, et suscipio Tridentinam Synodum, et profiteor, quae in ea definito, et declarata sunt, et praesertim offerri Deo in Missa verum, proprium, et propitiatorium Sacrificium, pro vivis, et defunctis; atque in Sanctissimo Eucharistiae Sacramento, juxta fidem quae semper in Ecclesia Dei fuit, contineri vere, realiter, et substantialiter Corpus, et Sanguinem, una cum Anima, et Divinitate Domini Nostri Jesu Christi, ac proinde totum Christum, fierique conversionem totius substantiae panis in Corpus, et totius substantiae vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia aptissime Transubstantiationem appellat, et sub unaquaque specie, et singulis, cujusque speciei partibus, separatione facta, totum Christum contineri. Item Septem esse novae Legis Sacramenta a Christo Domino Nostro instituta ad salutem humani generis, quamvis non omnia singulis necessaria, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Poenitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, et Matrimonium, illaque gratiam conferre, et ex his Baptismum, Confirmationem, et Ordinem iterari non posse. Item Baptismum esse necessarium ad salutem, ac proinde, si mortis periculum immineat, mox sine ulla dilatione conferendum esse, et a quocumque, et quandocumque sub debita materia, et forma, et intentione collatum, esse validum. Item Sacramenti Matrimonii vinculum indissolubile esse, et quamvis propter adulterium, haeresim, aut alias causas possit inter Conjuges Thori, et Cohabitationis separatio fieri; non tamen illis aliud Matrimonium contrahere fas esse. Item Apostolicas, et Ecclesiasticas traditiones suscipiendas esse, et venerandas. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo Ecclesiae relictam fuisse, illarumque usum Christiano Populo maxime salutarem esse. Pariter quae de peccato originali, de justificatione, de sacrorum Librorum, tam veteris, quam novi Testamenti indice, et interpretatione in praefata Tridentina Synodo definita sunt, suscipio, et profiteor. Caetera item omnia suscipio, et profiteor, quae recipit, et profitetur Sancta Romana Ecclesia, simulque contraria omnia, et Schismata, et Haereses ab eadem Ecclesia damnatas, rejectas, et anathematizatas, ego pariter damno, rejicio, et anathematizo. Insuper Romano Pontifici Beati Petri Principis Apostolorum Successori, et Jesu Christi Vicario veram obedientiam spondeo, ac juro. Hanc fidem Catholicae Ecclesiae, extra quam nemo salvus esse potest, quam in praesenti sponte profiteor, et veraciter teneo, eamdem integram, et inviolatam usque ad extremum vitae spiritum, constantissime, Deo adjuvante, retinere, ac confiteri, atque a meis Subditis, vel illis, quorum cura ad me in meo munere spectabit, teneri, doceri, et praedicari, quantum in me erit, curaturum, ego idem Simon Electus, qui supra, spondeo, voveo, et juro, sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia.

Forma Juramenti fidelitatis

§. 6. Forma vero juramenti, quod praestabis, haec est: *Ego Simon Electus Patriarchalis Ecclesiae Antiochenae Nationis Maronitarum ab hac hora in antea fidelis et obediens ero Beato Petro, Sanctaeque Apostolicae Romanae Ecclesiae, ac Domino Nostro Benedicto PP. XIV., suisque Successoribus canonice intrantibus; non ero in consilio, aut consensu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, seu capiantur mala captione, aut in eos violenter manus quomodolibet ingerantur, seu injuriae aliquae inferantur, quovis quaesito colore: consilium vero, quod mihi credituri sunt per se, aut Nuntios, seu Literas, ad eorum damnum, me sciente, nemini pandam: Papatum Romanum, et Regalia Sancti Petri, adjutor eis ero ad defendendum, et retinendum contra omnem hominem: Legatum Apostolicae Sedis in eundo, et redeundo honorifice tractabo, et in suis necessitatibus adjuvabo: jura, honores, privilegia, et auctoritatem Romanae Ecclesiae, Domini Nostri Papae, et Successorum praefatorum conservare, defendere, augere, et promovere curabo; nec ero in consilio, facto, vel tractatu, in quibus contra ipsum Dominum Nostrum, vel eamdem Romanam Ecclesiam aliqua sinistra, vel praejudicialia personae, honoris, juris, status, et potestatis eorum machinentur, et si talia a quibuscumque procurari novero, vel tractari, impediam hoc pro posse, et quanto citius potero commode significabo eidem Domino Nostro, vel alteri, per quem ad ipsius notitiam poterit pervenire: Regulas Sanctorum Patrum, Decreta, Ordinationes, sententias, dispositiones, reservationes, provisiones, et mandata Apostolica totis viribus observabo, et faciam ab aliis observari; Haereticos, et Schismaticos, ac Rebelles*

Domino Nostro, et Successoribus praefatis pro posse persequar, et impugnabo: vocatus ad Synodum veniam, nisi praepeditus fuero canonica praepeditione, Apostolorum limina singulis decenniis personaliter, ac per me ipsum visitabo, et Domino Nostro, et Successoribus praefatis rationem reddam de toto meo Pastorali Officio, deque rebus omnibus ad Ecclesiae meae statum, ad Cleri, et Populi disciplinam, animarum denique, quae meae fidei creditae sunt, salutem quoquomodo pertinentibus, et vicissim Mandata Apostolica praefata humiliter recipiam, et quam diligentissime exequar: Quod si legitimo impedimento detentus fuero, praefata omnia adimplebo per certum Nuntium ad hoc speciale mandatum habentem, de gremio Capituli mei, aut alium in dignitate Ecclesiastica constitutum, seu alias Personatum habentem, aut his mihi deficientibus, per Dioecesanum Sacerdotem, et Clero deficiente, omnino per aliquem alium Presbyterum Saecularem, vel Regularem spectatae probitatis, et Religionis de supradictis omnibus plene instructum; de hujusmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Proponentem in Congregatione Sacri Concilii Tridentini per supradictum Nuntium transmittendas; Possessiones vero ad Mensam meam pertinentes non vendam, neque donabo, neque impignorabo, neque denuo infeudabo, vel aliquo modo alienabo, etiam cum consensu Capituli Ecclesiae meae, inconsulto Romano Pontifice, et Constitutionem super prohibitione Investiturarum Bonorum Jurisdictionalium de Anno Domini millesimo sexcentesimo vigesimoquinto editam servabo; et si ad aliquam alienationem devenero, poenas in quadam super hoc edita Constitutione contentas eo ipso incurrere volo: Sic me Deus adjuvet, et haec Sancta Dei Evangelia.

De Pallio eidem concedendo. §. 7. Caeterum Pallium, insigna videlicet plenitudinis Pontificalis Officii, de Corpore Beati Petri Apostoli sumptum, tunc ad Fraternitatem tuam, cum per tuum Nuntium, ea, qua decet, instantia postulatum fuerit, destinandum, transmittendumque mandabimus. Non obstantibus iis omnibus, quae in praeinsertis nostris literis voluimus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 16. Mart. 1743. Datum Romae apud sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Cardinalis Passioneus.

Nationem Commissarius Apostolicus ablegatur, pro praemissorum, aliorumque Apostolicae Sedis mandatorum executione, cum facultatibus opportunis.

Dilecto Filio Jacobo a Luca, Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum professori, Conventus Sancti Sepulchri, ejusque dependentium, Visitatori, ac Commissario Apostolico.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem et Apostolicam Benedictionem.

De exortione duplici electione Patriarchae, et electione alterius auctoritate Apostolica cum insertione Brevium. Nuper ad sedandas, componendasque lites, scissuras, et controversias post bonae memoriae Josephi Petri, dum vixit, Antiocheni Nationis Maronitarum Patriarchae obitum excitatas, ob electionem, seu postulationem duorum Patriarcharum ad Ecclesiam Patriarchalem dictae Nationis factam, edidimus, Apostolicas nostri in simili forma Brevis Literas ad Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiscopum Damascenum datas, in quibus alias pariter nostras in pari forma Brevis Literas ad futuram memoriam editas inseruimus; Ambarum autem Literarum tenor est, qui sequitur. *Venerabili Fratri Simoni etc. Nuper ad Nos etc. ut supra num. LXXVIII.* Praeinsertarum autem Literarum exemplaria seorsim in Chartis Pergamenis scripta, et Annulo Piscatoris munita, cum hisce nostris conjuncta, ad te transmittenda mandamus, ut non solum, quaecumque in iisdem continentur, debitae executioni demandari prudenter, fideliterque cures, verum etiam quaecumque hisce nostris in pari forma Brevis a te peragenda in virtute sanctae obedientiae injungimus, omni studio, atque conatu conficere satagas.

Pro quorum executione Ablegatus S. Sedis, et Commissarius Apostolicus deputatur. §. 1. Primum igitur omnium, Te, de cujus singulari fide, prudentia, sapientia, dexteritate, ac Religionis zelo plurimum in Domino confidimus, et ex eo praesertim, quod diu in istis regionibus, dum per plures annos in Sancta Hierosolymorum Civitate Conventus Ordinis tui Guardiani munus laudabiliter exercebas, commoratus, mores, idiomata, et instituta Nationis Maronitarum apprime noveris, Nostro

et Apostolicae Sedis nomine, ad ea omnia, quae in memoratis nostris praeinsertis Literis continentur, peragenda, et conficienda; Ablegatum nostrum apud dictam Nationem, et Apostolicum Commissarium, cum omnibus, et singulis facultatibus ad hunc effectum necessariis, et opportunis, tenore, et auctoritate paribus facimus, constituimus, et deputamus.

Cum facultate compellendi contumaces

§. 2. Praeterea facultatem Tibi etiam tribuimus, et impertimur, contra quoscumque mandatis tuis Apostolica auctoritate nostra munitis non parentes, contumaces, et rebelles, sive Archiepiscopali, et Episcopali dignitate praeditos, sive Clerum saecularem, et regularem, etiam Societatis Jesu, necnon Saeculares, et Laicos quoscumque, cujusvis gradus, et conditionis, ac dignitatis, procedendi, si opus fuerit, cum canonicis censuris, et poenis, quas pariter a te inflictas auctore Domino ratas habebimus, et observari faciemus.

Eidem demandatur recuperatio et executio mandatorum S. Sedis defuncto Patriarchae direct.

§. 3. Insuper, quoniam Nos Apostolicas nostras in simili forma Brevis Literas, tum pro confirmatione Provincialis, seu Nationalis Synodi dictae Nationis, tum pro nonnullis aliis Apostolicis ordinationibus occasione dictae confirmationis necessariis, expeditas, Dilecto Filio Eliae Felici, qui a dicto Josepho Patriarcha, dum viveret, ad hanc Almam Urbem propter eamdem confirmationem, et Apostolicas ordinationes hujusmodi missus fuerat, dedimus perferendas ad memoratum Josephum Petrum Patriarcham; hoc interea, dum dictus Missus esset in itinere, jam defuncto, Tibi committimus, et mandamus, ut omnes, et singulas Apostolicas Literas nostras hujusmodi, et Apostolicas ordinationes, necnon dictae Congregationis Propagandae Fidei Epistolas, et Instructiones, tum ad ipsum defunctum Josephum Petrum Patriarcham, tum ad alios Antistites datas, et scriptas, ab eodem Elia Felice tibi restituendas, consignandasque nostro Nomine compellas, et cogas; et eas, quae quidem ad defunctum Patriarcham scriptae erant, novo a nobis constituto, et deputato; quae vero ad alios directae; iis reddas, et debitae executioni demandari cures, et facias; etiam, si opus fuerit, facultate, et auctoritate Ablegati, et Commissarii apostolici utendo contra rebelles, et contumaces, et apostolicis mandatis non obtemperantes.

Aliae facultates ad negotium con-

§. 4. Verum, ut ad optatum finem rem tanti momenti, et tam Inclytae Nationi, orthodoxae Fidei, et bonis moribus perniciosam perducere valeas, summae tuae dexteritatis, prudentiae, et zeli opus esse intelligentes, Te rogamus, et in Domino hortamur, ut omnem operam, et consilium hac in re adhibere adnitaris, nihil omittendo, quod ad facilem negotiorum Tibi commissorum expeditionem conducere noveris, tum propensiorem erga eam Nationem paternae caritatis nostrae voluntatem explicando, tum apostolicae benignitatis argumenta eidem per Te, postquam apostolicis mandatis, et ordinationibus nostris, ac praeceptis tuis debitam, fidelemque praestiterit obedientiam, et non aliter, conferenda declarando.

ficiendum necessariae ipsi tribuuntur.

I. Illaesa praeservandi jura Nationis quoad electionem Patriarchae.

§. 5. I. Ac primum quidem declares oportet, Nos per hanc a nobis factam novi Patriarchae, ut praemittitur, electionem, deputationemque, nullum Antistitibus dictae Nationis praejudicium illatum iri voluisse, sed, ut obortis dissidiis Nationem ipsam distrahentibus opportune consuleremus, suprema Nostrae potestatis Apostolicae auctoritate in appellationibus praesertim ad eamdem Sedem delatis canonice, ac necessario interponenda utentes, novum Patriarcham elegisse, nec propterea jus eligendi, sive postulandi Patriarcham hujusmodi, juxta eorum morem, Antistitibus dictae Nationis sublatum esse, imo Nos velle, ut mandare, ut omnia in posterum, quae a laudata Synodo a nobis approbata, et confirmata sunt circa Patriarchae electionem praescripta, ab ipsis Antistitibus servari debeant.

II. Absolvendi a censuris, et dispensandi super irregularitate incursis.

§. 6. II. Tibi a Nobis omnem facultatem impertitam esse absolvendi a censuris omnibus, et dispensandi a quibusvis irregularitatibus, ob celebrationem cum censuris, forsan, occasionem dictarum electionum, et ob excessus, etiam cum oneratione potestatis Ecclesiasticae, et usu potestatis Laicae, commissos, contractis, et incursis.

III. Sanandi actuum, et expeditionum nullitates.

§. 7. III. Facultatem Tibi pariter concessam Apostolica auctoritate sanandi omnes, et singulos actus, et Patriarchales expeditiones, ab utroque praetenso Electo, ad usque denuntiationis, et intimationis Apostolicae provisionis nostrae diem, peractos, et peractas.

IV. Condonandi exactiones pecuniarum, non tamen Sedi Patriarchali debitarum.

§. 8. IV. Facultatem similiter tributam remittendi, et condonandi omnes pecuniarum, quae ad Patriarchas spectabant, exactiones, ab utroque praetenso Electo quomodolibet factas; ita tamen, ut, quoad pecunias quidem ad Pa-

triarcham spectantes, benigna utique impendatur condonatio; quoad pecunias vero ad Sedem Patriarchalem pertinentes, unusquisque eidem Patriarchali Sedi restituere teneatur.

V. Utriusque Electi famam, et existimationem purgandi.

§. 9. V. Scripturas omnes ad utrinsque praetensi Electi patrocinium, et favorem editas, et praedictae Congregationi de Propaganda Fide hinc inde exhibitas, tamquam in forma non probanti esse, ac fore, et haberi, ac proinde in futurum nullum famae, et existimationi utriusque Electi ex ipsis detrimentum illatum esse, aut in futurum inferri posse, nisi judicialiter, servatis servandis, aliter constet.

VI. Absolvendi Episcopos illicite consecratos, eorumque Consecratorem; adjectis legibus etc.

§. 10. VI. Facultatem Tibi a nobis collatam, prout earumdem praesentium tenore, et auctoritate similibus tribuimus, et impertimur, dispensandi cum Monachis Episcopali dignitate inauguratis ab Archiepiscopo Soriano super suspensione, et irregularitate contracta, praeviis tamen salutaribus poenitentiis, et injuncto onere sese in aliquo Monasterio continendi, ibique per mensem saltem a celebratione, et a Pontificalium exercitio sese abstinendi: necnon facultatem Tibi traditam absolvendi ipsum pariter Archiepiscopum Sorianum, alterius proinde Ritus, a praedicta ordinatione. Quibus sane Episcopis denuntiES, se eas Dioeceses a dicto Archiepiscopo Tobia ipsis assignatas, quae ab eodem Tobia Archiepiscopo retinebantur, et ad ipsum redire debent, habere non posse, sed eas dumtaxat, quae de jure, juxta distributionem Dioecesum, ad formam nostrae ordinationis praescriptae occasione confirmationis laudatae Synodi Provincialis, seu Nationalis, faciendam, assignari debent.

VII. Altaris Privilegiata, et Indulgentias concedendi.

§. 11. VII. Indultum Altaris Privilegiati perpetui pro singulis Cathedralibus Ecclesiis a fel. recor. Benedicto Papa XIII. Praedecessoro nostro per alias Literas concessum, si ad Ecclesias Cathedrales ejusdem Patriarchatus dictae Nationis non fuerit extensum, Auctoritate Nostra extendas, et confirmes. Praeterea iis Ecclesiis Parochialibus, in quibus aliud Altare Privilegiatum, sive perpetuum, sive ad tempus concessum non reperitur, nec sufficiens Missarum numerus celebratur, Altare Privilegiatum pro uno die in hebdomada, per Ordinarium loci designando, ad viginti quinque annos concedas. Insuper, Patriarchali quidem Ecclesiae Plenarias Indulgentias perpetuas, revocando alias, sive ad tempus, sive in perpetuum concessas, quater in anno, aliis vero Cathedralibus bis in anno, per unumquemque Christifidelem, servatis servandis, lucrifaciendas, pariter concedas, et indulgeas.

Idem Contendentium reconciliationi operam dare jubetur.

§. 12. Denique tuum erit in primis nihil intentatum relinquere, quod ad veram fraternamque caritatem, qua decet Episcopos sese mutuo complecti, et confovere, ut populis sibi commissis exemplo sint, atque incitamento, inter memoratos praetensos Electos Eliam Arcen., et Tobiam Napolosiae Archiepiscopos gluтino Christi Pastorum Principis conciliandam confirmandamque conducere possit: Nos enim Tibi omnes, ut praemittitur, facultates in hac re gravissima peragenda, et conficienda necessarias, et opportunas tribuimus, et impertimur. Non obstantibus iis omnibus, quae in praeinsertis nostris Literis diximus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

Et ad praemissa omnia recte peragenda excitatur.

§. 13. Caeterum, Dilecte Fili, Te iterum rogamus, et in Domino hortamur, ut serio animo considerans, et quam ardua sit provincia Tibi commissa, et quam amplae facultates ad illam alacrius adeundam, et felicius expliandam, componendamque attributae, omnia studia, omnes conatus, et vires intendas, non ut apostolicam tantum benignitatem nostram Tibi promerearis, sed ut aeternam etiam in coelis repositam mercedem a bonorum omnium remuneratore Deo, quem unum prae oculis habere debes, consequi possis, et valeas. Nos interim, ad prosperi successus auspicium, Tibi Apostolicam Benedictionem, quam Nostro nomine universae Nationi mandatis tuis obtemperanti, tuaque salubria monita adimplenti, elargiri poteris, peramanter impertimur.

Dat. die 16. Mart. 1743.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno tertio.

D. Card. Passioneus.

ELECTIO PATRIARCHÆ LXXX.

Maronitarum a Pontifice facta, et Ablegatio Commissarii Apostolici, Archiepiscopis, et Episcopis ejusdem Nationis denunciatur.

Venerabilibus Fratribus Simoni ab Archiepiscopatu Damasci ad Patriarchalem Maronitarum Sedem translato, caeterisque Archiepiscopis, et Episcopis ejusdem Nationis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontifex refert, ac deplorat schisma inter Maronitas exortum.

Magna non minus admiratione, quam aegritudine effecti sumus, postquam e sex Episcoporum vestri Coetus, aliorumque literis intelleximus, Maronitarum Ecclesiam, post obitum postremi Patriarchae Josephi Petri, funesto Schismate discissam fuisse; a sex illis Episcopis in ejus locum suffecto Elia Arcae, ab aliis Tobia Napolosiae Archiepiscopis. Et quidem mirari satis non possumus, adeo nunc valuisse inimicum Hominem, ut superseminaverit divisionis zizania in agro isto, adhuc ea lue prorsus intacto; utque vobis eripuerit decus amplissimum: id scilicet numquam ex omni temporis memoria evenisse in vestro Patriarcha eligendo; qua laude nobiliores Ecclesiae, vestro in conspectu positae, plurimum caruerunt. Angi antem qui nequeat in tanta malorum colluvie, quae vestram Nationem, discordiis, tumultu, perturbatione obruerunt? Siquidem uterque Electus, non expectato Romanae Sedis judicio, (quod lege, et more vetusto necesse fuerat,) statim pro Patriarcha se gerens, forum aperuit, usurpansque Patriarchalia jura, miscet humana Divinis, ut suo se teneat loco. Hinc populus alterutri inhaerens, incertus, divisus, triste sui spectaculum praebet insultanti Schismatico, Turcae irridenti; et metus est, ne vera Dei Religio, quamquam vestrae Genti altis radicibus infixa, obcoecatis contentione mentibus, discrimen adeat, ut saepius alibi.

Ejusque perniciosos affectus.

Controversiae examen in Congreg. particulari instituitur.

§. 1. Hac enimvero solicitudine, ac paterna caritate commoti adeo sumus, ut vestris medendis vulneribus, restituendaeque sanitati accurrere acceleravimus, vix dum Romam venerunt utriusque partis Legati cum mandatis, et monumentis, supremum Apostolicae Sedis judicium subituri. Nam statim selegimus aliquot e Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, Propagandae Fidei praepositis, qui juris ordine servato, auditisque Advocatis, de toto controversiae statu cognoscerent, et coram Nobis deciderent, an alterutra Electio, seu Postulatio, confirmanda foret, aut sananda; et si utraque infirmanda, quid ultra Nobis agendum esset. Illi apud Nos convenerunt XV. Kalendas Martias, unaque fuit omnium sententia: utramque non modo nullam, atque invalidam, sed insanabilem videri, tantis undique scatent erratis adversus Canones, ipsasque vestras Constitutiones. Jus proinde eligendi, in hoc informis electionis casu, ad Apostolicam Sedem devolutum fuisse; sicuti Ecclesiasticae jubent Leges, et ubique perpetuo in more fuit: cujus si nullum istic exemplum reperitur, referri debet Majorum vestrorum prudentiae, qui ab hujusmodi nefario Schismata sibi semper caverunt.

Congregationis sensus.

Abrogata duplici electione, alter eligitur Patriarcha, meritorum laude praestans.

§. 2. Nos igitur eorumdem Cardinalium sententiam assensu nostro prosequuti, utramque electionem penitus abrogavimus. Simul autem Patriarcham vestrum elegimus Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiscopum Damasci, qui antiquior vestri Coetus, hoc etiam nomine commendationem habuit ad eam dignitatem; magis autem, quod miti ingenio, et a partium studiis abhorrente, ut plurium testimonio accepimus, idoneus Nobis visus est ad tantum munus gerendum. Quocirca acceptissimum vobis, vestraeque Genti fore, idque prompto atque alacri erga ipsum obsequio, debitaque obedientia vos comprobaturos non dubitamus, daturosque documentum, praeteritas discordias non praecipiti voluntatis aestu commotas fuisse, sed incautae mentis errore, qui facilius excusari potest.

Salvis juribus Antistitum Maronitarum.

§. 3. Nec vobis in mentem veniat suspicari, hac nostra extraordinaria constituti Patriarchae providentia, juri vestro quidpiam detractum fuisse. Nam, et ipsum in hujusce electionis diplomate vobis expresse reservavimus, et in Provincialis, seu Nationalis recentis vestrae Synodi confirmatione, novo, ut petebatis, Pontificiae auctoritatis robore permunivimus.

Commissarius Apostolicus pluribus facultatibus, et mandatis instructus ablegatur.

§. 4. Haec per nostras istas literas in forma Brevis vobis referre satis duximus. Plura cognoscetis, a Dilecto Filio Jacobo ab Urbe Lucis, Observantium Franciscanorum Alumno, Apostolico Hierosolymis Visitatore, quem ad vos Nostro nomine ire Commissarium jussimus, ut sedulo curet observari, et custodiri quicquid in praenunciata Synodo, et a Nobis deinde, pro Ecclesiasticae disciplinae, sanctissimaeque Religionis tutela, sancitum fuit; utque receptis a Sacerdote Andrea Felice, quem Patriarcha Joseph Petrus paulo post vita functus Romam ablegaverat, Nostris in forma Brevis ad eum literis, ubi plura peragenda commendavimus, et recuperato aliquo Reli-

gioso donn ad eumdem Patriarcham transmisso, id omne Simoni ejus successori repraesentet, nostramque de rorum istic sacrarum Cultu, rite, ac prudenter instituendo retinendoque, voluntatem, cujus conscium fecimus, patefaciat.

Debitas Sedi obedientia, et animorum concordia commendat. §. 5. Quin illum perhumaniter excepturi, praescriptasque vobis leges, accurata obedientia exequuturi sitis, nullum Nobis relinquit ambigendi locum, omnium vestrum animus religione, et constantissima erga Supremum Pastorem fide penitus obstrictus. Praecipue vero vos adhortabitur, ut obliti praeteritae aemulationis, unanimes sitis in Christo Jesu, sine querela, sine reprehensione, simplices filii Dei in medio Nationis, *Turcarum* scilicet, pravae, et perversae, (Apostoli verbis utimur), inter quos lucetis sicut luminaria in mundo. Quod in auspicium, Venerabiles Fratres, Apostolicam Benedictionem vobis peramanter impertimur.

Dat. die 18. Mart 1743. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

J. Vincentius Lucchesinius.

LXXXI. DIGNITAS PROTOPAPÆ

In Ecclesia Collegiata S. Mariae *del Grafeo* Messanen., ejusdemque libera electio, necnon Ritus Graeco-Latini observantia, ipsius Ecclesiae Clero in perpetuum asseritur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ecclesiarum jura, et probatorum rituum varietas, conservanda. Romana Ecclesia omnium Catholici Orbis Ecclesiarum Mater, et Magistra, assiduis Pontificiae solicitudinis, Apostolicae caritatis, ac supremae auctoritatis studiis sedulam vigilemque in eo potissimum operam posuit, ut omnia, et singula Ecclesiarum, praesertim aliis Patriarchis subjectarum, diversisque in divinorum officiorum, et sacrosancti Missae sacrificii celebratione ritibus, linguis, et ceremoniis, per sacros Canones, et Ecclesiasticam disciplinam comprobatis, et confirmatis, utentium, jura, privilegia, indulta, decora, praerogativas, dignitates, gradus, et honores, quoad sibi integrum fuisset, tueri, confirmare, et adaugere adniteretur. Quamobrem adeo vetustae antiquitatis, et integerrimae traditionis tenax fuit, ut ea, quae in quibusvis Ecclesiis sapienter statuta, et sanctissime custodita reperirentur, non solum inviolabili etiam supremae Apostolicae auctoritatis, ac firmitatis robore communire studuerit; verum etiam Apostolicis mandatis, et sub Ecclesiasticis censuris, ac poenis, in posterum servanda mandaverit.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, munus, sive dignitas *Protopapas*, cujus auctoritas, ac praerogativa plurimi semper in omnibus fere Constantinopolitani Patriarchatus Cathedralibus Ecclesiis habita fuerat, Messanae, quemadmodum in nonnullis aliis Civitatibus, et Dioecesibus reperitur, adhuc extat in Collegiata Ecclesia sub invocatione Sanctae Mariae *del Grafeo*, inde *Catholica* dicta, quod Ecclesia hujusmodi, ut asseritur, sub Graecorum imperio, in Spiritus Sancti ex Patre Filioque procedentis confessione, cum Romana Ecclesia invicem unita permanserit; et in eadem Ecclesia semper a tunc temporis Divina Officia, et Sacrosanctum Missae Sacrificium Graeca quidem lingua, sed Latino Romano Ritu celebrantur; nam Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in Azymo conficitur, sacrae Vestes, et sacerdotalia indumenta ad instar Latinorum adhibentur, et dies festi juxta Kalendarium Gregorianum servantur; praeter alia, quae adhuc religioso cultu peraguntur. Dignitas Protopapae in Ecc. S. M. del Grafeo. Ritus Graeco Latinus in eadem Ecclesia.

§. 2. Hinc est, quod Nos, quibus omnimoda Universalis Ecclesiae servitus, atque adeo omnium Ecclesiarum solicitudo a Pastorum Principe Jesu Christo injuncta est, eamdem Ecclesiam in eo bene constituto, quem hactenus egregie servaverunt, et de praesenti laudabiliter servant, statu deinceps firmius permanere, et constabiliri cupientes; motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Congregationis Propagandae Fidei praepositorum consilio, Dignitatem antedicti *Protopapae*, cum omnibus insigniis, praerogativis, privilegiis, facultatibus, jurisdictionibus, juribus, exemptionibus, titulis, honoribus, et oneribus, quibus alii *Protopapae* antecessores de jure, usu, consuetudine, et indultis, legitime tamen, et canonice, et de Apostolicae hujus San- Pontifex praed. Dignitatem, ejusque praerogativas confirmat.

Ritum Graeco Latinum servari perpetuo jubet.

ctae Sedis licentia, benignitate, et concessione, hactenus usi, fruiti, et gavisi sunt, tenore praesentium approbamus, et confirmamus; necnon volumus et mandamus, ut perpetuis futuris temporibus omnino servetur, quemadmodum a plurimis seculis servatus est, in eadem Ecclesia sanctae Mariae *del Grafeo* Ritus Graeco-Latinus, nimirum Divina Officia, et Sacrosanctum Missae Sacrificium Graeca quidem lingua, et idiomate celebrandi, sed cum sacris vestibus, et sacerdotalibus indumentis latinis, et juxta Kalendarium Gregorianum, atque Azymo, prout antehac in usu positum, et servatum est.

Electionem Protopapae ejusdem Ecclesiae Clero privative praecerat.

§. 3. Praeterea motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, volumus, et mandamus, ut antiqua consuetudo, cum *Protopapam* hujusmodi viam universae carnis ingredi contigerit, unum ex caetu, et corpore Cleri dictae Ecclesiae dumtaxat) in quem Clerum deinceps perpetuis futuris temporibus nullum omnino, nisi eodem Graeco-Latino Ritu, ut praemittitur, initiatum, cooptari, et incorporari pariter volumus, et mandamus) in *Protopapam*, pro tempore existentem ab eodem Clero eligendi, et constituendi, sanctissime custodiatur; quamcumque vero electionem *Protopapae* hujusmodi aliter, quam ut praemittitur, factam, aut quandocumque faciendam, nunc pro tunc annullamus irritamusque, ac nullam irritamque esse, et fore, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus declaramus.

Literarum firmitatem asserit.

§. 4. Decernentes easdem praesentes Literas, ac omnia et singula in illis contenta, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, ac ad ea vocati, et auditi, seu causae propter quas ipsae praesentes emanarunt, adductae, verificatae, seu alias sufficientes, aut etiam ollatenus justificatae non fuerint, aut ex alia quavis quantumlibet legitima, pia, juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, occasione, et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, et totalis laesionis, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, vel invaliditatis vitio, seu intentionis nostrae, vel quorumvis interesse habentium consensus, aut alio quovis quantomvis magno, et substantiali, ac inexcogitato defectu, notari, impugnari, invalidari, infringi, retractari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aut aliud quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes literas, et in eis contenta quaecumque, firma, valida, et efficacia existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, et illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, et quosvis alios, quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata etc. irritans etc.

Executores deputat cum facultatibus.

§. 5. Quocirca Dilecto Filio Causarum Curiae Camerae Apostolicae generali Auditori, necnon Venerabili Fratri moderno, et pro tempore existenti Archiepiscopo Messanensi, committimus, et mandamus, quatenus ipsi, vel alter eorum, per se, vel per alium, seu alios, perpetuis futuris temporibus, praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, ubi, et quando opus fuerit, et quoties pro parte Protopapae, et Cleri dictae Ecclesiae pro tempore pariter existentis fuerint requisiti, si opus fuerit, solemniter publicantes, et Protopapae, ac Clero praedictis in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra Apostolica Protopapam, et Clerum hujusmodi praemissorum omnium, et singulorum commodo, effectu, et jure pacifice frui, et gaudere, non permittentes Protopapam, et Clerum hujusmodi desuper a quoquam quomodolibet indebite molestari; contradictores quoslibet, et rebelles per censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

§. 6. Non obstantibus Apostolicis, ac in

Contrariis derogat.

Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibusque, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon dictae Ecclesiae, et Nationis Graecorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro pleno, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias de suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 18. Mart. 1743.

D. Cardinalis Passioneus.

LXXXII. ECCLESIASTICA

Auctoritas in designandis publicarum precationum formulis, et in eisdem indicendis, asseritur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Ad Ecclesiam pertinet publicarum precum formulas statuere, easque indicere.

Quemadmodum preces ad Deum pro Principibus effundere, valde consentaneum est, ita convenit, ut precum ipsarum formulae sint ex illis, quas Ecclesia usu recepit; maxime vero si ejusmodi preces in celebratione Missarum adhibendae sint. Praeterea ad ecclesiasticam auctoritatem unice spectat preces illas statuere atque indicere; cum nulli saeculari Potestati fas sit decernere, praeceptoque mandare, ut publicae preces fiant, sive ad persolvendas Deo gratias pro beneficio aliquo accepto, sive ad illius opem in gravi aliqua necessitate implorandam.

Ecclesiae Pro Principibus orari jubet.

§. 1. Divus Paulus *in prima ad Timotheum cap. 2.* ut Vos bene nostis, ita loquitur: *Obsecro igitur primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones, pro hominibus, pro Regibus, et omnibus qui in sublimitate sunt.* Quod si expediat hoc loco praxim ostendere, qua primaeva Ecclesia utebatur in orationibus, et precibus ad Deum pro Principibus offerendis, eam satis patefacere poterunt Sancti Dionysii Episcopi Alexandrini ad Praesidem Æmilianum epistola, Tertullianus *in lib. ad Scapulam, et in Apologetico*, Sanctus Cyprianus *in Epistola ad Demetrianum*, Origenes *in respons.*, *ad Celsum*, et Athanagoras *in sua Legatione ad Imperatores pro Christianis*.

Eadem, et credendi normam, sic et orandi rationem praescribit.

§. 2. Multum quidem inter se conveniunt credendi, et orandi ratio. Proinde in celebratissimis epistolae S. Coelestini ad Galliae Episcopos additionibus *cap. 11.* legitur: *Obsecrationum quoque Sacerdotalium Sacramenta respiciamus ... ut legem credendi lex statuat supplicandi.* Atque hinc oritur, in publicis supplicationibus formulas ab Ecclesia praescriptas esse adhibendas; praesertim si res agatur de orationibus, quae recitari debeant in Missa, ut dictum est. Idcirco etiam a Sacro Concilio Tridentino cavetur, ne preces in Missarum celebratione adhibeantur, *praeter eas quae ab Ecclesia probatae, et frequenti, ac laudabili usu receptae fuerint.* Quamobrem in Missali Romano pro omni fere necessitate existunt piae quidem, ac religiosae orationes, e vetustis, ac venerabilibus Sacramentariis opportune depromptae.

Nullum jus potestati laicae in spiritualia.

§. 3. Neque vero putamus nimium progredi, immo inter aequos auctoritatis nostrae limites Nos certe consistere credimus, cum asserimus, ad Ecclesiasticam quidem, non autem ad saecularem Potestatem pertinere, de Ecclesiasticis, ac spiritualibus rebus disponere. Magnus ille Osius Episcopus Cordubensis apud Sanctum Athanasium in Epistola ad solitariam vitam agentes, Ecclesiastica sane libertate, ad Constantium Imperatorem haec scripsit: *Ne te misceas Ecclesiasticis rebus, neque nobis in hoc genere praecipe; sed potius ea a nobis disce Tibi Deus Imperium commisit: nobis, quae sunt Ecclesiae, concredidit.... Cave, ne quae sunt Ecclesiae ad te trahens, magno crimini obnoxius fias. Scriptum est: Quae sunt Caesaris, Caesari; et quae sunt Dei, Deo.*

Praecepta Magistratuum de publicis habendis precibus, alias revocata, et abrogata.

§. 4. Ad viciniora autem tempora, et ad rem, quae epistolae huic nostrae occasionem dedit, propius accedentes, dicimos, a laicorum ipsorum tribunali abrogata fuisse atque rescissa saecularis alicujus Magistratus decreta, quibus publicae pro Principibus preces iodictae fuerant, quod ejusmodi decreta nullius auctoritatis, aut roboris esse per se innotesceret. Et non multis ab hinc aonis Sacra Concilii Congregatio, Praedecessoribus nostris annuentibus, publice abrogavit irritomque fecit saecularis Potestatis Edictum, quo illa, ob partam a Principe victoriam, indixerat pro gratiarum actione *Te Deum laudamus*, etiamsi protestationem inseruisset, de praejudicio Ecclesiastico juri non inferendo, quod nimirum facto protestatio ipsa adversaretur.

Monentur Episcopi, ut pro principibus, juxta Ecclesiae Ritus, orare jubeant.

§. 5. Ut igitur aequitatis jure, rectoque ordine omnino procedatur, monemus Vos atque hortamur, ut tum Vos, tum alii opera vestra, Deum sedulo rogent pro incolumitate, ac felicitate vestrorum Principum, quemadmodum et Nos pro Principibus Catholicis quotidie facimus. Æquo libentique animo accipite, quod Potestates saeculares a Vobis petant, ut pro se publicae preces fiant; atque operam date, ut Ecclesiae formulae in illis usurpentur, neque novae, aut inusitatae orationes in Missa recitentur.

Sed Laicae potestati illi, quum forte imperanti non exsecutiantur.

§. 6. Sin autem, quod Nobis persuadere non possumus, laicalis aliqua Potestas, usu, vel consuetudine aliqua, (quae abusus revera dici debet), praesumat auctoritatem vestram in hoc minime agnoscere, sed jure suo directe velit publicas preces indicere, immo et poenam parere renuentibus statuere audeat; loquiminor et Vos, quemadmodum Osius ad Imperatorem locutus est. Rationes adducite, quas, qui errant, fortasse ignorant. Palam ipsis facite, hanc nullatenus esse rationem exorandi Deum, atque id, quod cupiunt, consequendi: ad Vos confugere eos debere, cum Vos ii sitis, qui licet *ex hominibus assumpti*, tamen estis *pro hominibus constituti in iis, quae sunt ad Deum*, ut ad Hebraeos Apostolus loquitur: nec, praeter Vos, posse aliquem opus hujusmodi suscipere, et hunc sumere sibi honorem; *sed qui vocatur a Deo tamquam Aaron*.

Si qui pervicaces fuerint, de iis ad S. Sedem referant.

§. 7. Quod si dictis non acquiescant, neque a Vobis opportunum judicetur in eos ita procedere, ut Ecclesiasticae Disciplinae jura exigerent; Vobis stricte mandamus, ut Nos quamprimum certiores de iis faciatis, opportunis quoque transmissis ad manus nostras documentis: cum Nos parati simus ea omnia facere quae clarissimi Praedecessores nostri in ejusmodi occasionibus facere consueverunt. Nolumus enim, ut Supremum Dei Tribunal vocati, de neglectis Sanctuarii juribus fontes judicari. Interea Vos Paterno amore complectimor, Vobisque Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XXIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio. Dat. die 23. Mart. 1743.

DE DIE NATALI LXXXIII.

Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli per totam Octavam Romae solemniter celebrando.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Dei consilium in statuendo Romae per BB. Apostolos Ecclesiae Principatu.

Admirabilis Sapientiae Dei sublimitas, cujus provida dispositione mundana Regna constituuntur, ut Ecclesiae Fidelium, quae Divino comitata adjutorio peregrinatur in Terris, vel amplificandae, vel exercendae, vel custodiendae, alternantibus miro ordine vicibus, inserviant, voluntariam humani Generis caecitatem, et proclivem in deteriora nequitiam secretiori consilio, et altiori pietate commiserans, cum adveniente temporum plenitudine, sedentibus in tenebris, et ambulantibus in umbra mortis Evangelicae Fidei lucem effundere decrevisset, Romanum praeparavit Imperium, ut promptiores ad omnes Populos praedicatio veritatis haberet accessus, quos unius Civitatis dominatio sociaret. Imbuendi autem Evangelio Mundi partibus, acceptis per Spiritum Sanctum omnium locutione linguarum, duodecim Apostolis distributis, Beatissimus Petrus Princeps Apostolici Ordinis ad Arcem destinatur Imperii, ut ea capta, et in obsequium Fidei subjugata, facilius universus Orbis humilitati Crucis superba colla submitteret. Ad hanc postea Coapostolus ejus Paulus, aliis peragratis provinciis, adveniens, labore, et meritis illi consociatus est, ut Roma tantu-

rum Apostolorum edocta Magisterio, quae superstitionis studio profanos omnium gentium cultus, atque errores receperat, veritatis amore, sanctae atque immaculatae unius Dei Religionis Sedes evaderet.

Quantum debeat Romana Urbs iisdem Beatis Apostolis.

§. 1. Isti enim sunt Romanae Urbis Patres, verique Conditores, qui eam Regnis Coelestibus adscribendam melioribus auspiciis, et fortunatioribus initiis, condiderunt, non illi quorum manibus cognato sanguine pollutis prima moenium fundamenta locata sunt, e quibus is, qui ei nomen dedit, fraterna caede foedatam facinorosis hominibus, scelerum impunitate promissa, habitandam concessit. At vero isti e tenebris Idololatriae ad Fidei lumen evocatam, Evangelica veritate imbutam, Christianis ornatam virtutibus, et ad Coeli sublimitatem erectam, pretioso Sanguine suo consecrarunt, et sacris Corporum suorum Sepulcris adversus furentium haeresum insidias, et frementis infernalis hostis impetus, tamquam duobus firmissimis munivere propugnaculis. Beatus autem Apostolus Petrus, Sacerdotali Sede Romam translata, cum privilegium potestatis a Christo Domino acceptae ad omnes suos transmittat haeredes, supremi culminis praerogativam quodammodo cum ea communicavit, adeoque ut per Beati Petri Cathedram, Princeps, ac Caput Orbis fieret, et in immensum Religione Divina ejus cresceret dignitas, cujus latius quam dominatione terrena per totum Orbem protendebatur auctoritas. Quare etsi in Sanctorum solemnitatibus commune universorum Fidelium deceat esse gaudium, cum ob fidei unitatem in acceptis a Deo per Servos suos beneficiis indiscreta sit omnium utilitas, tamen Natalis Apostolorum Petri, et Pauli Festivitas, praeter illam reverentiam, quam pro toto Terrarum Orbe promeruit, speciali, et propria Romanae Urbis exultatione veneranda est, ut ubi praecipuorum Apostolorum glorificatus est exitus, ibi in die martyrii eorum sit laetitiae principatus.

Horum Natale maxima semper solemnitate in Urbe celebratum.

§. 2. Vivit adhuc in mente hominum, et nulla umquam delebit oblivio, vetus memoria, et recordatio, quam merito et quanto per totum Orbem, sed praecipue in hac Alma Urbe nostra, fuerit a primis Ecclesiae saeculis celebri cultu, et splendida solemnitate Natalis dies Beatorum Apostolorum celebratus. Siquidem ea die traditum est, Romanos Pontifices Praedecessores Nostros primum in Basilica Beati Petri in Vaticano, deinde in altera Apostoli Pauli Via Ostiensi, Sacrum immortali Deo in honorem Principum Apostolorum fecisse, et Romanum Populum frequentissimo coetu, et celebri concursu, utramque Basilicam, sacras Apostolorum Reliquias veneraturum, invisere solitum; immo ad eamdem solemnem diem ex diversis Orbis partibus, innumerabilem populi multitudinem, linguis, moribus, et regionibus discretam, venerationis tamen erga Beatorum Apostolorum cineres, et triumphalem Natalis eorum memoriam concordi obsequio sociatam, confluere consuevisse; Episcopos etiam, aliosque Sacros Antistites, sublimes Regiasque Personas, ad eamdem solemnitatem convenire solitos fuisse, supplicesque se, suasque coronas ad pedes Piscatoris, et ad Scenofactoris monumentum, adstantibus Ducibus, et Praefectis militum, prosternere. Haec igitur, et alia bujusmodi diligenti animi consideratione nobiscum reputantes, vehementer soliciti sumus, ne nos, qui in tantis periculis, et adversitatibus constituti, Sanctorum Apostolorum valido indigemus auxilio, degeneres a Majorum pietate, et devii a sanctis eorum Institutis simus, et qnibus in accipiendis a Deo per Beatos Apostolos beneficiis, et donis pares sumus, impares et ingrati in sacra eorum recolenda memoria, et gratiis immortali Deo agendis reperiamur, meritoque illorum destituatur praesidio, quorum negligimus solemnitatem.

Quod etiam in posterum servari Pontifex cupit.

Jubet non modo diem Festivitatis de more, solemniter transigi.

§. 3. Volentes itaque, cupientesque, Romani Populi erga Beatos Apostolos devotionem, de quorum praesidio hanc Urbem nostram, eorum decoratam corporibus, coelestibus illustratam doctrinis, et potenti apud Deum patrocinio semper adjutam, maxime confidere decet, quantum in Nobis est, augere, atque amplificare, hac nostra in perpetuum valitura sanctione statuimus, ac decernimus, ut recurrente per ordinem Natali die eorumdem Apostolorum, non solum in Basilica Vaticana, ut nunc moris est, in pervigilio ejusdem Festi, Vesperae solemnes celebrentur, (quibus interesse solet Romanus Pontifex cum S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, aliisque Romanae Curiae Praelatis, qui locum in Capella Pontificia obtinent;) et mane in eadem Basilica solemne Sacrum ab ipso Romano Pontifice peragatur; et secundae Vesperae ejusdem venerabilis diei Ecclesiastico Cantu, ac Ritu, a Capitulo, et Clero, praesente

etiam S. R. E. Cardinali praefatae Basilicae Archipresbytero, aliisque Cardinalibus ad eamdem Vesperarum solemnitatem devotionis causa accedentibus, persolvantur; sed ulterius per totam Octavam singulis diebus in diversis Ecclesiis quippe aliqua Apostolorum memoria, aut praerogativa insignitis, a Nobis electis et inferius nominandis, Missa in Pontificalibus, concinente, ac psallente schola Cantorum, aliisque Pontificiae nostrae Capellae Ministris inservientibus, ordine, ac modo infra dicendo, rite peragatur, recolaturque memoria illustris triumphi eorum Martyrii, quod toto Terrarum Orbi, sed praecipue Romanae Urbi decus contulit, et dignitatem.

Sed per totam etiam Octavam celebratur continuari.

§. 4. Secunda igitur intra Octavam die, Missarum solemnia in Pontificalibus celebrentur, praesentibus Venerabilibus Fratribus Episcopis Pontificio Throno assistentibus, in Basilica Beati Apostoli Pauli Via Ostiensi, in qua celebris est utriusque Apostoli memoria, sacraeque Reliquiae servantur, et veteri instituto solemnis eadem die Beati Apostoli Pauli commemoratio recolitur, qui si adhuc vivens in Terris, adeo Romanos diligebat, ut sine intermissione memoriam eorum in suis orationibus faceret, vehementerque cuperet eos videre, et ad eos confirmandos aliquid spiritualis gratiae impertiri; quanto magis sperandum est, quod modo Beatus in Coelis, pro Alumnis sois Deum orare non cesset, suamque opem humiliter postulantibus afferre non recuset, ut in illa coelesti confirmentur doctrina, in qua eos ore suo, per quod Christus loquebatur, erudivit.

Missam Pontificalem secunda die, in Basilica S. Pauli celebrari.

§. 5. Tertia die in Ecclesia Sanctae Pudentianae fiet solemne in Pontificalibus Sacrum, intervenientibus dilectis filiis Protonotariis Apostolicae Sedis ex numero Participantium. Nam perhibent hoc loco fuisse domum Pudentis Senatoris, apud quem, cum primum Romam advenit, hospitatus est Princeps Apostolorum Petrus, qui in eadem domo Verbum Dei Gentibus annunciavit, sacras habuit Synaxes, Sacrum pluries fecit, et Sacramenta Christi administravit; adeo ut in ea jacta sint quodammodo prima Romanae Ecclesiae fundamenta, omnium aliarum Ecclesiarum Matris, et Magistrae, quam superbae inferorum portae non vincunt.

Tertia die in Ecclesia S. Pudentianae.

§. 6. Quarta die in Ecclesia Sanctae Mariae in Via Lata Missarum persolvantur solemnia, intervenientibus Dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus. Locus enim iste antiqua est Religione celeberrimus: ibi primum, ut fertur, hospitio exceptus est Apostolus et Magister Gentium Paulus, qui, ut Acta Apostolorum testantur, *mansit biennio toto in suo conducto, et suscipiebat omnes qui ingrediebantur ad eum, praedicans Regnum Dei, et docens, quae sunt de Domino Jesu Christo, cum omni fiducia, sine prohibitione.*

Quarta die in Ecclesia S. Mariae in Via Lata.

§. 7. Quinta die ad Missarum solemnia in Pontificalibus celebranda convenient dilecti filii Camerae Apostolicae Clerici in Ecclesia Sancti Petri ad Vincula, seu titulo Eudoxiae. Haec enim prima Ecclesia esse traditur, quae a Principe Apostolorum fuit Romae Immortali Deo dedicata; in hac ejusdem Beati Apostoli sacra Vincula servantur, quae semper summo in honore, ac veneratione apud Fideles omnes fuerunt; plurаque benignissimus Deus miracula per ea efficere, ad laudem, et gloriam Servi sui, dignatus est. Haec enim sunt felices illi nexus, qui de maniciis, et compedibus in coronam mutandi, Apostolum contingentes, martyrem reddiderunt: Felices catenae, quae nudatis pene ossibus inhaerentes, vivas reliquias de sanguinis sudore, jam attrita carne, rapuerunt: Felicia Vincula, quae reum suum usque ad Christi Crucem, non tam condemnatura, quam consecratura, miserunt.

Quinta die in Ecclesia S. Petri ad Vincula.

§. 8. Sexta autem die in Ecclesia Sancti Petri in Carcere, quo, ut ferunt, Beati Apostoli Petrus, et Paulus per plures menses arctissima custodia ad mortem usque detenti sunt, eorumque Custodes Processus, et Martinianus ad fidem conversi, subito ex proxima petra Divina virtute fonte enato, fuerunt a Petro Sacro Baptismo abluti; et ubi in vinculis, et teterrimi carceris foeditate invisentibus se Evangelium Dei praedicare, curare infirmos, sanare aegrotos, et multa alia patrare miracula non desierunt. Missa autem in Pontificalibus in Ecclesia superiori, ob inferioris angustiam, adstantibus dilectis filiis Referendariis Votantibus Signaturae Justitiae, celebrabitur.

Sexta die in Ecclesia S. Petri in Carcere.

§. 9. Septima die Missa in Pontificalibus, assistentibus dilectis filiis Abbreviatoribus Parco Majori, celebrabitur in Ecclesia S. Petri in Monte Aureo, ubi, ut pia traditione fertur, Beatus Apostolus Petrus Cruci affixus, Martyrio coronatus est, capite ad terram verso, et in sublime pedibus elevatis, asserens, se indignum, quod sic crucifigeretur, ut Dominus

Septima die in Ecclesia S. Petri in monte Aureo.

suus; sed ita e terra Coelum, quo iter parabat, suscipiens, admirandae humilitatis virtutem, noviquo mysterii disciplinam et inter tormenta servavit.

Octava die Cappellam Cardinalitiam haberi in Basilica Lateranensi.

§. 10. Demum octava die, festiva BB. Petri, et Pauli Apostolorum Principum solemnitas in Sancta Lateranensi Basilica absolvatur. Ibi enim supra Altare Majus in argenteis Imaginibus, margaritis, lapidibusque pretiosis ornatis, Sacra Apostolorum Capita, quae olim in Ecclesia S. Laurentii ad Sancta Sanctorum servabantur, a fel. rec. Urbano Papa V. Praedecessore Nostro reposita fuerunt. Beata Capita, quae Sanctarum illarum Animarum, sedes, nihil humile, aut mundanum, sed coelestia solum, ac Divina cogitarunt, quae non terrenum pulverem, aut humanas sordes, sed Divinas revelationes, et Coelestia Arcana recipere meruerunt; quae in novissima omnium mortuorum resurrectione, aeternis ornanda sertis corporibus, ac animabus suis, supernae Patriae beatitudine fruitura, conjungentur. Mane Missarum solemnia in Pontificalibus, praesente Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, eo majori ritu, et solemnitate, qua sacri hujusmodi Cardinalium conventus peragi umquam solent, celebrentur.

Et Senatum Romanum vespere ad eadem accedere.

Vespere autem Sacras Apostolorum Reliquias veneraturi, solemni cultu, et pari animi devotione ad eamdem Basilicam pergant dilecti Filii Nobiles Viri Senator Urbis, et Romanorum Civium, et Camerae Urbis Conservatores; quorum pietatis exemplo commotus, ad debitas immortali Deo gratias reddendas, pro ineffabili munere ei collato in Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli patrocinio, universus Romanus Populus celebri frequentia, et aemula festinatione accedere contendat.

Singulis diebus supplicationes Confraternitatum ad praedictas Ecclesias haberi.

§. 11. Pomeridiano autem tempore aliorum dierum, omnes Confraternitates hujus Almae Urbis, per Venerabilem Fratrem nostrum S. R. E. Cardinalem Vicarium pro tempore publico edicto intimandso, statis suis quaeque diebus, ad eam Ecclesiam, ubi mane Missa in honorem Apostolorum celebrata fuerit, pie, ac devote procedant. Singulis autem Confratribus processionaliter accedentibus septem annos, et totidem quadragenas, et aliis omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere poenitentibus, et confessis, qui eamdem Ecclesiam, ubi Statio erit, religiose visitaverint, de Omnipotentis Dei misericordia confisi, centum dies de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis poenitentiis, misericorditer in Domino relaxamus.

Adhortatio ad cultum exhibendum erga Beatos Apostolos, ob beneficiorum memoriam.

§. 12. Monemus autem in Domino, et instantius rogamus omnes Christifideles in hac alma Urbe natos, et commorantes, ut pia majorum exempla in veneratione erga Beatos Apostolos laudabili studio aemulantes, in Ecclesiis a Nobis constitutis devota celebritate conveniant, et spirituali laetitia exultantes, laudantesque Deum, qui glorificatur in Sanctis suis, tantae Natalis diei Apostolorum celebret solemnitatem. Siquidem de praesidio divinitus Nobis, ad exemplum patientiae, et confirmationem fieri, praeparato, in horum excellentia Patrum merito est exultantius gloriandum, quos gratia Dei in tantam altitudinem provexit, ut horum alteri magnum, et mirabile consortium potestiae suae tribuerit Divina dignatio; alter vero Vas electionis, et specialis Doctor Gentium, superno oraculo, et Coelesti sententia fuerit designatus. Praeterea meminerint saepe hanc Urbem potenti Apostolorum protectione a Barbarorum incursibus, a caede, a depopulatione, ab incendiis, a terraemotibus, aliisque innumeris periculis, et calamitatibus liberatam. In mentem revocent innumeris illa prodigia, et gratias, quas ad gloriam Servorum suorum, Brandeorum, vel Catonarum contactu, vel sola oratione, aut nominis invocatione, antiquorum fidelium pietas, ac devotio ab Omnipotenti Deo obtinuit. Demum in memoria habeant verba illa Beati Leonis Praedecessoris Nostri ad Romanum Populum ex Beati Petri Cathedra clamantis, et dicentis: *Licet omnem Ecclesiam, quae in toto est Orbe Terrarum, cunctis oporteat florere virtutibus; vos tamen praecipue inter caeteros populos decet meritis pietatis excellere, quos in ipsa Apostolicae petrae arce fundatos, et Dominus Noster Jesu Christus cum omnibus redemit et Beatus Apostolus Petrus prae omnibus erudivit.*

Interminatio quoque Coelestis vindictae metu.

§. 13. Caveant igitur, ne Sanctis suorum Pastorum monitis inobsequentes, ne immemores beneficiorum Dei, ne irreligiosi erga Servos ejus Beatos Apostolos, et absimiles majorum pietati inveniantur. Magnum enim periculum est, esse homines, per oblivionem beneficiorum, et ingratos Deo, et Servis ejus, nec correptione corrigi, nec de gratiis recordari. Sciant denique, quod Beatos Apostolos, qui apud Deum Intercessores sibi esse non curat,

suarum culparum severos Judices habebit, et quos conciliatores supernae miserationis habere contemnit, offensae majestatis sentiet ultores.

Sanctio Constitutionis.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Monitionis, et Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo tertio, Kalendis Aprilis Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 1. Apr. 1743.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Cardinalis Passioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 13. Aprilis ejusdem Anni.

LXXXIV. AUDITORIBUS

Causarum Sacri Palatii Apostolici conceditur delatio Roccheti etiam in accessu ad Capellas, Functiones etc. et in recessu etc.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga Collegium Auditorum Sac. Palatii.

Praeclara debitae erga insigne Dilectorum Filiorum Capellanorum nostrorum Causarum Palatii Apostolici auditorum Collegium existimationis opinio, ab ipsa Adolescentia nostra ex eo potissimum concepta, quod, postquam sedulam utriusque juris studiis operam dedissemus, sub disciplina clar. mem. Alexandri primum Causarum Palatii Apostolici Auditoris, deinde Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Caprara, per plures annos, praestito apud idem Collegium sacramento, in Causarum controversiarumque ab eorumdem Capellanorum Auditoriis decidendarum terminandarumque disquisitione pro virili parte versati fuerimus, magis magisque deinceps apud Nos, crescentibus annis, auctisque muneribus, ita invaluit, ut conspicuam ipsorum Capellanorum muneris dignitatem, eorumque egregiam in administranda justitia sapientiam, et integritatem, ea, qua decebat, veneratione semper perspexerimus. Porro ad haec accessit singularis honor, cujus memoria apud Nos adhuc recens perseverat, Nobis, postquam in Advocatorum Consistorialium Collegium ab anno fere cum dimidio adsciti fueramus, a toto Auditorio delatus; cum exortam de Jure Canonico controversiam, a Jurisperitis nunquam agitatam, Nobis, unacum altero hujus Romanae Curiae gravissimo Patrono, pro veritate discutiendam dijudicandamque detulit idem Auditorium.

Honoris ab eodem Collegio sibi delati memoria.

§. 1. In hac vero suprema Sacrosancti Apostolatus specula per ineffabilem divinae bonitatis abundantiam constituti, quanto in honore Auditorium hujusmodi habeamus, quibus paternae charitatis studiis ejusdem Capellanos Auditores complectamur, et quanti faciamus, ipsi equidem prae caeteris clarius explicare possunt; Nos vero, ut non obscurum Pontificii de eximia eorumdem jurisprudentia judicii argumentum universis praeberemus, causam, seu controversiam inter Venerabilem Fratrem Joannem Macarium Episcopum Cupersanensem ex una, et Hospitale Sancti Joannis Hierosolymitani ex altera partibus, vertentem, et jamdudum agitatam, una insimul cum iisdem Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, dijudicare voluimus.

Pontificiae in ipsum benevolentiae significationes.

§. 2. Quoniam autem inter caetera Decreta a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Sacris Ceremoniis praeposita habita die XXII. mensis Novembris anni MDCCXLII. proxime elapsi edita, quae insequenti die XXIII. ejusdem mensis, et anni Nos approbavimus, illud quoque continebatur, quod nulli Praelatorum, cujusvis Ordinis, aut Collegii fuerit, qui Roccheti praerogativa potitur, imposterum liceat eodem induto per Urbem incedere; cum hoc gestare unice ex Summorum Pontificum munificentia, unacum lemniscis nigris ad Equos proprii Currus appensis, praecipuorum suorum Officiorum ratione, ac praestantia, permissum sit Almae Urbis Gubernatori Vice-

Tenor Decreti a Congreg. Ceremoniali editi 22. Nov. 1742. super delatione Roccheti in Urbe.

Camerario, Generalibus Reverendae Camerae Apostolicae Auditori, ac Thesaurario, necnon utriusque Sacri Palatii Apostolici Praefecto, atque insuper, ob distincti habitus accessionem, Mozzettae scilicet a san: mem: Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Constantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, et Hierosolymitano concessae, dum Mantelletto, ac praefata Mozzetta ornati processerint. Praelati autem, qui Roccheti praerogativa fruuntur, tunc tantum sument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apostolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum, aut Collegialium actionum, quae in eodem Palatio cum Roccheto fient, ingressuri; necnon quando primum, in promotione, Sacro Senatui de novo adscriptos, et iterum Cardinalatus insigniis decoratos, eos in suis domibus visitabunt: Quoties quemcumque ex Dominis Cardinalibus primo invisent, vel Cardinali similiter Roccheto induto in comitatus obsequiis erunt, sive domi fuerint, sive extra; conveniendo insuper cum Oratoribus Principum, qui Aula gaudent Regia, publica solemni pompa procedentibus, et in actu pariter dumtaxat cujuscumque alterius publicae vel privatae actionis, in qua Roccheti usus, dignitatis, vel muneris ratione, eis competere potest.

Auditores Sac. Palatii cum aliis parent.

§. 3. Cui sane Decreto, cum, sicut acceperamus, debitam obedientiam praestitissent ipsi quoque Causarum Palatii Apostolici Auditores, qui domo sine Roccheto, juxta dicti Decreti formam, ac tenorem, exeuntes, et ad Pontificium Palatium, vel audientiam nostram postulaturi, vel Sacris in Pontificia Capella peragendis functionibus interfuturi, vel Auditorii sui omnia obituri, accedentes, eodem Roccheto se, vel per Scalas ejusdem Pontificii Palatii, vel in Aula Apostolica, vel in ipso Aulae Auditorii ingressu sese induerunt, quod pariter Rocchetum, obitis muneribus suis, statim exeuntes, domum, quemadmodum inde venerant, sine Roccheto redierunt: Nos, quippe quibus notum erat, usum Roccheti memoratis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus a fel. rec. Innocentio Papa X. Praedecessore Nostro concessum fuisse; ejusdem Innocentii Praedecessoris Apostolicas in simili forma brevis Literas die VII. mensis Martii anno MDCXLV. pro concessione hujusmodi expeditas, quarum nulla in praelaudato Congregationis praefatae Decreto fit mentio, inspicere voluimus, ut ex

Non obstantibus Literis Innoc. X. eorum favore expeditis.

hisce aliquod rationis momentum, unacum nostrae Pontificiae benignitatis testimonio, ipsis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus profuturum, deduceremus.

Pontifex expendit praedictarum Literarum amplitudinem.

§. 4. Ac primum quidem serio animadvertimus, Literas pro antedicta Roccheti concessione datas fuisse a praedicto Innocentio, qui, dum in minoribus esset, vigintiquinque annos munus Capellani Auditoris hujusmodi summa cum laude expleverat. Deinde vero easdem Literas tam apertissimis verbis conceptas esse reperimus, ut nihil magis; omnibus enim, et singulis Capellanis Auditoribus tunc, et pro tempore perpetuo existentibus, quod in quibusvis Conciliis etiam Universalibus, Congressibus, Congregationibus, Conventibus, Sessionibus, Processionibus, Pompis, Conciliis, Functionibus, Negotiis, caeterisque Actibus publicis, et privatis, Pontificiis, Imperialibus, Regiis, Cardinalitiis, ac quorumcumque Principum, sive Sacris, sive profanis, vel mixtis, tam in Statu Ecclesiastico, quam extra illum, ubique locorum, et gentium, etiam in Romana Curia, ac in quibusvis Regnis, Provinciis, Regionibus, et Locis, et Transalpinis, et Ultramarinis, ac etiam in sua, et Romani Pontificis pro tempore existentis, ac Imperatoris, Regum, Cardinalium, etiam de Latere Legatorum, Ducum, Principum, et quorumlibet aliorum, quacumque Mundana, et Ecclesiastica Dignitate, etiam specialem, et individuam expressionem requirente, fulgentium, praesentia, conspectibus, et curiis, ac generaliter ubicumque, coram quibuscumque, et quovis tempore, Rocchetum palam deferre, illoque induti publice incedere, et comparare libere, et licite possent, et valerent, plena, et ampla facultas, ac licentia conceditur, atque impertitur.

Item observantiam a sedem Auditoribus saepe favorabilem.

§. 5. Praeterea usum, et consuetudinem, quoad Rocchetum ab iisdem Capellanis Auditoribus induendum, deferendumque, inquirentes, etsi Nos per quadraginta annorum curriculum in hac Alma Urbe Nostra, antequam ad Pontificiam Dignitatem eveheremur, commorati, nonnullos ex Capellanis Auditoribus, sive ad Romanos Pontifices Praedecessores nostros, sive ad Pontificias Capellas, sive ad ipsum Auditorium tam accedentes, quam inde redeuntes, Roccheto exutos semper vidisse meminimus; a gravissimis tamen Viris doctis, interdum alios Roccheto indutos, interdum alios

eo exutos ad antedicta Officia persolvenda procedere, ac praesertim in eorumdem ad Auditorium accessu, et reditu, consuevisse; variam nec semper constantem fuisse cognovimus.

Declarat res praefato Decreto non comprehendi.

§. 6. Eapropter Nos, attentis praemissis, effusa scilicet Innocentii Praedecessoris indulgentia, verborum in concessione hujusmodi adhibitorum amplitudine, et consuetudine atque usu non semper constanti, non immerito ducimus, non obstante memorato dictae Congreg. Decreto, (quod tenore praesentium Apostolica Auctoritate iterum confirmamus, et Apostolicae firmitatis robore munimus, salvo semper, firmoque remanente ejusdem Congregationis jure), posse declarare, quemadmodum tenore, et auctoritate paribus declaramus, Capellanis Auditoribus praefatis competere, eosque habere facultatem, et licentiam deferendi Rocchetum, sive ad Romani Pontificis pro tempore existentis audientiam, sive Pontificias Capellas, et Functiones, sive ad Auditorium accedentes, et inde discedentes; et, quatenus opus sit, ut amplioribus benevolentiae nostrae studiis Capellanos Auditores praedictos prosequamur, non solum laudatas Innocentii Praedecessoris praedicti Literas, ut praemittitur, a Nobis accurate inspectas, et mature expensas, et tenore, et auctoritate paribus confirmamus; verum etiam, quatenus in ipsis Innocentii Praedecessoris praedicti Literis comprehensi non intelligerentur, nec essent expressi casus antedicti, tenore, et auctoritate similibus, de novo iisdem Capellanis Auditoribus facultatem, ac privilegium utendi, ac deferendi Rocchetum, cum, ut praemittitur, sive ad Romani Pontificis audientiam, sive ad Pontificias Capellas, et Functiones, sive ad Auditorium perrexerint, atque inde discesserint, tribuimus, et elargimur.

Et, quatenus opus, usum Rocheti, secundum Literas Innoc. X. eisdem indulget.

Clausulae, et Decreta pro Indulti firmitate.

§. 7. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae praedictae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quavis praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 8. Non obstantibus praemissis, ac, quatenus opus sit, dictis Innocentii Praedecessoris praedicti Literis, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Derogationes.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die X. Aprilis MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio. Dat. die 10. Apr. 1743

Pro D. Cardinalis Passioneus.

Cajetanus Amatus.

Dilecto Filio Magistro Jo. Jacobo Millo in utraque Signatura Nostra Referendario, ac Nostro, et Sedis Apostolicae Notario Prothonotario Supranumerario nuncupato Auditori Nostro.

BENEDICTUS PAPA XIV. LXXXIV.*

Dilecte Fili, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exigunt merita tuae devotionis, qua Nos, et Romanam revereris Ecclesiam, ut Te specialibus favoribus et gratiis prosequentes, ea Tibi favorabiliter concedamus, per quae de Beneficiis Ecclesiasticis Personis idoneis providere, et erga illas Te gratiosum exhibere possis et liberalem. Hinc est, quod Nos volentes Te, qui Monasterium, seu Abbatiam S. Michaelis de Chiusa, sive de Stella nuncupat. Ordinis S. Benedicti Nullius Dioecesis Provinciae Taurinen. Tibi ad tui vitam concessam obtines in Commendam specialis favore gratiae prosequi; Motu itaque proprio, ac ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostoli-

cae Potestatis plenitudine, Tibi, ut solus per Te; seu alium, vel alios, quem, vel quos ad hoc deputandum, seu deputandos duxeris, tam in Romana Curia, quam extra eam quaecumque Beneficia Ecclesiastica cum Cura, et sine Cura Secularia, et quorumvis Ordinum Regularia quomodolibet qualificata, quae ad pro tempore existentis Abbatis, seu perpetui Commendatarii Abbatiae, seu Monasterii hujusmodi, ac etiam eis cum alio, vel aliis, cessantibus Apostolicis Reservationibus, collationem, provisionem, praesentationem, electionem, institutionem, seu quamvis aliam similem, vel dissimilem dispositionem ratione Abbatiae, seu Monasterii hujusmodi de jure, vel consuetudine, aut alias quomodolibet pertinent, etiamsi Secularia, Canonicatus, et Praebendae, Personatus, Administrationes, et Officia etiamsi Curata, seu Parochialis Ecclesiae, vel earum perpetuae Vicariae, Regularia vero Beneficia hujusmodi, Monasteria non tamen Consistorialia, neque Conventum habentia, nec quorum fructus in libris Camerae Apostolicae taxati reperiuntur (Prioratus, Praepositurae, Praepositatus, Dignitates, Personatus, Administrationes, et Officia, seu alias quomodolibet qualificata extiterint, ac tam Secularia, quam Regularia Beneficia hujusmodi ratione Mensium Apostolicorum, seu Dispositioni Apostolicae specialiter, vel generaliter reservata fuerint, quae extra Romanam Curiam quomodolibet, etiam illorum Commendis cessantibus, si commendata, ac unionibus dissolutis, unita, ac Commendae, et uniones hujusmodi de tunc apud Sedem praefatam vacantibus, factae fuerint, vacare contigerit, de illis, videlicet, quae ad tuam in quibuscumque, de aliis vero, quae ad aliorum Collatorum provisionem, praesentationem, nominationem, electionem, seu quamvis aliam dispositionem hujusmodi) non tamen simplicem institutionem pertinent, in singulis etiam Apostolicis Mensibus, et quoties Collatores praedicti illa conferre, et de illis providere, ac etiam ad illa praesentare, vel nominare per Reservationes Apostolicas impedientur, etiam in Ordinariorum mensibus nuncupat. vacaturis, quibusvis idoneis Personis, de quibus Tibi videbitur, etiam alia sine Cura, et cum eisdem conferendis Beneficiis, compatientia Beneficia Ecclesiastica obtinentibus, et expectan., quae, ac illorum fructuum, reddituum, et proventuum veri annui valores pro expresso haberi possint, ad Decennium providere, et illa eis conferre, Beneficiaque Regularia hujusmodi etiam commendare, seu in Commendam ad vitam concedere, et assignare, ipsasque Personas, aut illarum Procuratores earum nomine in corporalem possessionem per Te eis, ut praefertur, conferendorum Beneficiorum, juriumque, et pertinentiarium omnium eorumdem, etiam in Commendam ad vitam concessorum, inducere, et inductos defendere, ac quoscumque illicitos Detentores ab illis amovere, sibique de illorum fructibus, redditibus, et proventibus, juribus, et obventionibus universis integre responderi, aliaque in praemissis, et circa ea necessaria, seu quomodolibet opportuna facere, Contradictores quoslibet, et Rebelles, etiam per Censuras Ecclesiasticas, et alia opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita, compescendo, libere, et licite valeas, perinde ac si collationes, provisiones, Commendae, nostrae gratiae, expectativae, specialesque, vel generales, aut etiam mentales reservationes, uniones, et mandata, et quaevis aliae dispositiones tam per Nos, quam per Nostros, et dictae Sedis Legatos de Latere quoscumque, etiam motu, et scientia similibus, ac cum quibusvis pregnantibus fortissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis quibusvis Personis concessae, et concedendae pro tempore non emanassent, nec apparerent, ac Regulae Cancellariae Apostolicae, et aliae Constitutiones Beneficiorum Ecclesiasticorum quovis modo reservationes generales, vel speciales in dictis mensibus, ut praefertur, aut etiam mentales continentes, seu inducentes ad Beneficia hujusmodi nullatenus se extenderent, de speciali gratia concedimus, et indulgemus. Decernentes reservationes, affectiones, regulas, constitutiones, ut supra collationes, provisiones, commendas, gratias, expectativas, illarumque revalidationes, et mutationes, ac nominationes, facultates, uniones, mandata, et alias dispositiones hujusmodi, ac Decreta in illis contenta per Nos, et Sedem praefatam, etiam cum praesentium expressa, ac de verbo ad verbum totali derogatione quoad impediendum quo minus Te in praemissis tua Ordinaria Auctoritate, et concesso Tibi per praesentes Indulto hujusmodi uti valeas, ad Beneficia hujusmodi nullatenus se extendere, nec per quoscumque dictae Sedis Legatos etiam de Latere,

et Nuncios nunc, et pro tempore deputatos quavis etiam speciali facultate fungentes de Beneficiis praefatis ullatenus provideri, aut disponi posse, ac irritum, et inane, si secus super praemissis per Nos, et Sedem praedictam, nec non dd. Legatos, et Nuncios, aliosque quoscumque quavis auctoritate fulgentes, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis, ac quibuscumque aliis Apostolicis etiam per Nos in contrarium editis, aut edendis Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non Ecclesiarum, aut Monasteriorum, in quibus Beneficia hujusmodi forsan fuerint, ac Ordinum, quorum illa extiterint, et aliorum Regularium Locorum, a quibus Regularia Beneficia hujusmodi dependere contigerit, etiam juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, Statutis, et Consuetudinibus. Quibus omnibus, et singulis illorum omnium tenores ac si de verbo ad verbum insererentur, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod tam Parochiales Ecclesias, et alia Curata, quam caetera omnia Beneficia praefata juxta Decreta Concilii Tridentini super hoc edita Personis idoneis, quae in primis professionem Fidei juxta Articulos alias a Sede Apostolica propositos emittere debeant, super quo conscientiam tuam oneramus, conferre omnino tenearis, alioquin Collationes ipsae nullae sint; quodque ii, quibus Tu aliqua Beneficia hujusmodi, ut praefertur, reservata, quorum fructus, redditus, et proventus, etiam non detractis distributionibus quotidianis, nec Pensionibus annuis desuper reservatis, nec Missarum, aliisque similibus oneribus, quibus Beneficia ipsa sint obnoxia, valorem annuum viginti quatuor ducatorum auri de Camera, secundum communem aestimationem, excedent, vigore praesentium per Te, vel alium, seu alios, ut praefertur, contuleris, infra sex menses a die habitae per eos possessionis Beneficiorum eorumdem, etiam in Commendam collatorum computaturos, novas provisiones super Beneficiis hujusmodi a Nobis impetrare, et Literas Apostolicas desuper in totum expedire, ac jura Camerae Apostolicae, et aliis propterea debita persolvere omnino teneantur, alioquin dictis sex mensibus elapsis, provisi eorumdem Beneficiorum etiam in Commendam concessorum fructus interea suos non faciant, sed illi ad Ecclesiam Abbatialem pertineant, ac in commodum, et utilitatem Ecclesiae praefatae applicari debeant, Beneficia vero ipsa vacare censeantur eo ipso; possintque illa per alios ab eadem Sede dumtaxat libere impetrari, et Impetrantibus suffragentur, atque competat via executiva, ejusque robur, et effectus, perinde ac si eadem Beneficia per obitum apud Sedem praedictam vacavissent, et de illis sic per obitum vacantibus, ab eadem Sede impetrantibus praedictis provisum fuisset, nisi illi, quibus collata fuerint, legitimo impedimento detenti fuerint, vel ipsis petentibus hujusmodi novas provisiones, et protestantibus, quod per eos non stat, contigerit illas eis denegari. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die VIII. Maji 1743. Pontificatus Nostri Anno Tertio. Dat. die 8. Maji 1743.

P. Card. Passioneus.

Loco ✝ Sigilli.

MATRIMONIORUM LXXXV.

Firmitati consulendo, damnantur, et annullantur pacta inter Conjuges inita de non appellando a sententia lata pro Matrimonii nullitate, confirmatur Constitutio edita super hujusmodi judiciorum forma; Ecclesiasticae Disciplinae observantia in Matrimonii celebratione commendatur.

Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, et Episcopis Regni Poloniae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Nimiam licentiam, ac libertatem, abusumque in perpetuis indissolubilibusque vinculis Matrimoniorum canonice celebratorum, diuturna etiam animorum concordia stabilium; nulla legitima causa intercedente, nec, si qua esset, juxta canonicas praescriptiones expensas, ac tanta cum facilitate, non sine gravi bonorum offensione, dissolvendis, in Ecclesiasti- Conubiorum frequentes in Polonia solutiones alias improbatae.

cis istius Poloniae Regni Curiis inductum vigentemque, per alias nostras in simili forma Brevis Literas die undecima mensis Aprilis anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo ad Vos datas, deplorantes Nos, et detestantes, atque insimul Fraternitates Vestras rogantes, et in Domino exhortantes ad custodiendas vigilias super Ovibus vestrae curae commissis, admonueramus, Nos hac in re salutares Leges modumque opportunum serio meditari.

Leges super Matrimoniis occultis a Pontifice editae.

§. 1. Interea certiores facti, in quamplurimis Christiani Orbis regionibus invectam esse pravam consuetudinem Matrimoniorum Occultorum, vulgo Conscientiae dictorum, a quibus illa quoque, inter caeteras inde provenientes inordinationes, confusionesque, emanabat, qua occulta hujusmodi Matrimonia, aliis Matrimoniis cum aliis Conjugibus publice celebratis, re ipsa solvebantur, per Encyclicas alias nostras Literas ad venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos universos die vigesima sexta mensis Augusti ejusdem anni scriptas, ea, ad antedictam pravam consuetudinem penitus abrogandam, praescripsimus, quae Sacris Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis consona, si accurate servarentur, injunctam Nobis solicitudinem imminuerent.

Reformata Judicia Causarum Matrimonialium.

§. 2. Hisce insuper alias pariter nostras sub Plumbo Literas tertio nonas Novembris anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo expetitas addidimus, in quibus typorum arte editis, ac palam propositis, et vulgatis, statuimus, et in causis Matrimonialibus super Validitate, et Nullitate Matrimoniorum servandas mandavimus Leges, ac Regulas, quantum ab hominibus prospici potest, opportunas, ac necessarias, secundum quas Ecclesiastici Judices, neque culpa, et improbitate, neque inscitia, ac ignorantia abrepti, cum disceptationem de validitate, et nullitate Matrimoniorum hujusmodi apud ipsos haberi contigisset, non pro ingenio, sed pro justitia tuto sententiam suam ferre possent.

Idoneorum Judicum deputationi consultum

§. 3. Praeterea cum relatum objectumque esset, malum hujusmodi inde evenire, quod Commissiones, quae quoad secunda in Causis Matrimonialibus edita postulata, et instantias dabantur, ad Viros ad Jus dicendum neque aptos, neque idoneos, sed judicandi prorsus incapaces dirigerentur: Nos non solum per Encyclicas alias Literas universis Antistitibus inscriptas, singulis injunximus, et mandavimus, ut unusquisque cum Capituli Cathedralis Ecclesiae suae consilio, eorum Virorum, quos ad grave Judicii hujusmodi ministerium probe, et sapienter obeundum aptos, et idoneos, rebus omnibus consideratis exacteque expensis, in Domino reputassent, indicem confectum, ad Apostolicam hanc Sanctam Sedem mitterent; verum etiam in memoratis nostris sub Plumbo expeditis Literis addendum curavimus, ne antedictae Commissiones in secundis Instantiis super Causis Matrimonialibus deinceps ad alios dirigerentur, quam ad viciniores Antistites; atque ut tunc dumtaxat, si forte contingeret ita fieri non posse, ad quempiam ex indicatis Viris aptis, et idoneis Commissione hujusmodi dirigantur.

Praecertim in hujusmodi causis.

Praemissa e Polonia eluduntur, initis pactis poenalibus de non appellando a sententia super nullitate Matrimonii.

§. 4. Ex praescriptis Apostolicae providentiae auctoritatisque nostrae Sanctionibus conceptam fiduciam sustentantes, fore nimirum, ut abusus antedictus, et omnis inordinatio istinc potissimum, quemadmodum alibi, benedicente Domino, evenire gratulabamur, penitus auferretur; ingenti cum Pontificii cordis nostri dolore accepimus, istic novas fraudes adinventas, novaque effugia quaesita, quibus Apostolicae salutares Ordinationes eluderentur. Horret animus referre non solum Pacta inter Conjuges, Matrimonii dissolutionem contendentes, vicissim conventa, ut alter eorum, post latam ab Ecclesiastico Judice super Matrimonii nullitate sententiam, ab eadem appellare audens, ad quandam certam pecuniae summam alteri de ipsa sententia acquiescenti solvendam teneatur, verum etiam ab Ecclesiastico Judice, apud quem appellatio instituta fuerit, Appellantem ad omnimodam summae hujusmodi solutionem damnari.

Neglectus formae Praescriptae pro celebratione Matrimonii, Fomes controversiarum super validitate.

§. 5. De hisce autem rebus accuratissime exquisitis plenissime docti, Nos in ea sumus sententia, inordinationem, confusionemque antedictam in Regno Poloniae vigente, Majorem in partem, ex more modoque, quo Matrimonia per Poloniam contrahuntur, ac celebrantur, omnino exoriri. Saepe numero enim, ac passim praesentia proprii Parochi, dum Matrimonium per verba de praesenti contrahitur, desideratur, et cuilibet Sacerdoti interessendi commissio, interdum inscio etiam proprio Parocho, demandatur. Frequentissime etiam super denunciationibus per tres Festos dies inter

Missarum solennia in Parochiali Ecclesia tam Viri, quam Mulieris, de Matrimonio contrahendo fieri solitis, ac tantopere praescriptis, dispensatur; itaut, nulla intercedente legitima, et urgenti causa, ne una quidem denuntiatio fiat.

Pravi effectus, et scandala inde consequentia.

§. 6. Quamobrem obstructa omni via, qua ad agnitionem perveniri posset, an quodlibet Matrimonium cum debita utriusque Contrahentis libertate, et consensu celebretur; intercedente inter utrumque Contrahentem impedimentum aliquod, cujus causa deinceps idem Matrimonium jam contractum dissolvi, et irritari debeat; hinc opportunus datur locus frequentissimis super nullitate Matrimoniorum in facie Ecclesiae etiam initorum disputationibus; interdum quidem contenditur Matrimonium, sive per vim, sive per metum, et sine alterius Conjugis libero consensu contractum fuisse; interdum vero impedimentum obtenditur, quod, caeteroqnin legitimum, ac canonicum, ante resciri potuisset, quam Matrimonium contraheretur, nisi de industria, deditaque opera occultum esse voluisset; interdum etiam, quod frequentius accidit, inde Matrimonii nullitas arcessitur, quod coram alio Sacerdote, licet de commissione sive Parochi, sive Antistitis Ordinarii, sine tamen debitis consuetisque formis attributa, celebratum fuerit Matrimonium. Nemo sane est, qui non intelligat, praemissa omnia, tamquam perpetuum diabolicae nequitiae fomitem, apertumque sceleri aditum, in causa esse, et ut canonicum appellationis beneficium a Nobis in ultimis nostris Literis tantopere commendatum, quo alter Conjugum, post adjudicatam alteri super Matrimonii nullitate causam, frui potest, per hasce fraudes, et effugia impediatur, et ut frequentiores sint, non sine gravissima bonorum offensione, et scandalo, in Polonia hujusmodi Connubiorum dissolutiones.

Pontifex damnat, et annullat praedicta pacta, inita, sive secunda.

§. 7. Itaque, ut injunctis imbecillitati nostrae Apostolici muneris partibus, quantum cum Domino possumus, satisfacere, et opportunum perniciosissimo huic malo remedium adhibere adnitamur, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium, non solum omnia, et singula ejusmodi pacta inter Conjuges, pro dissolutione Matrimonii quandocumque facienda, quomodolibet inita; verum etiam ea, quibus sive directe, sive indirecte, appellatio ab Judicis sententia jam lata super Matrimonii nullitate impediatur, etiamsi utraque pacta interposito jurejurando approbata, et confirmata, atque etiamsi ante editas nostras memoratas ultimas Literas quomodolibet conventa, et facta fuissent, nulla, invalida, irrita, nullius roboris, et momenti esse ac fore, et imposterum futura, et habenda esse declaramus, et nunc pro tunc annullamus, invalidamus, irritamusque; itaut nullo umquam pacto, tam in foro interno, quam externo, obligatoria sint et habeantur, sub excommunicationis poena ipso facto incurrenda, a qua nemo, quicumque pacta hujusmodi celebraverit, praeterquam a Nobis, et Romano Pontifice pro tempore existente Successore nostro, nisi in mortis articulo, absolutionem obtinere possit. Praeterea eidem excommunicationis poenae ipso facto obnoxium esse et fore, eamque incurrere, et incursurum esse pariter declaramus, et nunc pro tunc pronuntiamus, quemcumque Judicem, qui pacta antedicta executioni demandanda, et servanda curare, et pronuntiare ausus fuerit; ac propterea praefatas ultimas Literas, seu Constitutionem nostram, et quaecumque in iis, sive in ea, contenta, ac praesertim omne id, quod quoad ordinem seriemque appellationis a deputato Matrimonii Defensore, semper ac ab Judice contra ejusdem Matrimonii nullitatem sententia pronuntiata fuerit, interponendae, continetur, statuitur, ac praecipitur, quatenus opus sit, iterum innovamus, et confirmamus, denuntiamusque, et Fraternitatibus Vestris easdem nostras Literas iterum proponendas, evulgandasque, in virtute sanctae Obedientiae jubemus, perinde ac si de verbo ad verbum iisdem praesentibus expressae, et insertae fuissent, quemadmodum earumdem tenorem ipsis praesentibus pro expresso, at inserto haberi volumus.

Eorum observantiam prohibet contrahentibus, sub poena excomm. reserv.

Leges a se statutas circa appellationes in causis Matrim. confirmat, et innovat.

Canonum observantiam, quoad celebr. matrim. Episcopis inculcat.

§. 8. Quamquam vero quaecumque hactenus gessimus, retulimus, praescripsimus, satis esse intelligimus, ut Fideles istic praesertim Matrimonii sanctitatem cognitam habentes, ad Sacramentum hoc magnum, ea, qua decet animi reverentia, ac pietate, ineundum accedant, eamdemque sanctitatem, mutuamque animorum concordiam perpetuo inviolatam indissolubilemque servent; tamen nostrae hac in re gravissima Apostolicae solicitudini haud satis esse ducimus, nisi Fraternitatibus Vestris pro-

ponamus praeclaras salutaresque Leges, ac Regulas aliarum bene constitutarum Dioecesum, in quibus fere numquam, aut raro lites super contractis Matrimoniis agitantur, et Sententiae super eorumdem Matrimoniorum nullitate pronuntiantur.

Praesertim assistentiam proprii Parochi.

§. 9. Ac primum omnium, munus, quod ad proprium Parochum jure spectat, interessendi Matrimoniis celebrandis, per se ipse Parochus, nisi legitima gravissimaque de causa impeditus, obire tenetur.

Inquisitionem super contrahentium consensu, et impedimentis Matrim.

§. 10. Onus pariter proprio Parocho injunctum est, ut ante quam Denunciationes de ineundo Matrimonio publice in Ecclesia inter Missarum solemnia fiant, ipso tum Sponsum, tum Sponsam seorsim caute, et, ut dicitur, ad aurem explorare studeat, an ex voluntate, sponte, ac libenter, et vero cum animi consensu, in matrimonium vicissim conjungantur; necnon ut, quantum fieri potest; inquirere nitatur, ullum ne, et cujus generis impedimentum inter Contrahentes intercedat; aliis ne fidem sponsionemque alter ex Contrahentibus dederit, de consensu ne Parentum Filii, Filiaeque familias contrahant: Haec, aliaque hujusmodi momenta postquam Parochi accuratissime exploraverunt, si aliquod eorumdem momentorum sive deficere, aut nocere posse deprehenderunt, suspensis interea denuntiationibus, illud, quod obstare possit, deferre tenentur ad proprium Antistitem, qui, prout res postulaverit, pro auctoritate, munerisque sui debito, opportune provideat.

Trinam Matrimonii Denunciationem.

§. 11. Quod si Parochi nihil, quod Denuntiationibus publice, et de more faciendis obstet, tuto animadverterint, tunc illas per tres festos dies continuos in Ecclesia inter Missarum solemnis, juxta tam Concilii Lateranensis sub fel. record. Innocentio PP. III. Praedecessore nostro, quam Concilii Tridentini praescriptum, proponent, ut impedimentum, si quod prius resciri non potuerat, ab interessentibus Auditoribus indicetur.

Mandat Ordinariis ne temere delegent aliquem Sacerdotem ad assistendum celebr. Matrim.

§. 12. Etsi autem Antistites super ovibus sibi commissis vigilias, ea, quam ante diximus, salutari ratione, custodientes, non ignorant, Matrimonium coram quolibet Sacerdote non Parocho, facta illi copia, dataque licentia, sive a proprio Parocho, sive a Loci Ordinario Antistite, validum esse, auctoritatemque super Denuntiationibus dispensandi, atque ut una pro tribus, et ne una quidem, urgente legitima gravissimaque causa Denuntiatio fiat, permittendi, se habere; tamen diligentissime caveant, ne ad libitum hac sua auctoritate, tum super Denuntiationibus dispensandi, tum cuilibet potius Sacerdoti, quam proprio Parocho facultatem, ut in contrahendis Matrimoniis interesse possit, committendi, nisi ubi ineluctabilem necessitatem ita exigere animadverterint, utantur. Immo cum, ut praemissum est, commissionem hujusmodi necessario dandam esse perspexerint, eam non statim, sed postquam ex adhibitis diligentiis, acceptisque certis notitiis, sibi tuto constiterit nullum intra Contrahentes interponi impedimentum, impertiuntur.

Nec sunt denunciationibus juxta decr. Conc.

§. 13. Quoad dispensationem vero super Denuntiationibus, semper prae oculis Concilii Tridentini Decretum de reformatione Matrimonii habentes, apertissime intelligunt, facultatem in hujusmodi dispensationibus effraenatam immoderatamque sibi nullatenus inesse, sed facultatem ad prudentiae rationem legitimarumque causarum emergentes occasiones dirigendam, eaque caute uti, ita ut hac in re semper recitent haec ejusdem Concilii Tridentini verba: *Quod si aliquando probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si tot, nempe tres praecesserint Denuntiationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat, vel saltem Parocho, et duobus, vel tribus Testibus praesentibus, Matrimonium celebretur. Deinde ante illius consummationem Denuntiationes in Ecclesia fiant, ut, si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur.*

Leges dioec. custod. et a ... curen.

§. 14. Haec, Venerabiles Fratres, Antistitum gravissimas Episcopalis in Matrimoniis praesertim celebrandis ministerii partes adimplere studentium solicitudo, diligentia, ac ratio agendi, omnes fere Connubiorum dissolutiones e medio tollit; hanc igitur sequamini. Per hanc semitam, non recens apertam, sed semper tuto tritam, et a laudato Concilio Tridentino tantopere commendatam, atque sub praecepto ad suscipiendam frequentandamque universis Antistitibus traditam, dirigite gressus vestros, ut injuncto Vobis oneri etiam hac in parte satisfacere possitis. Vigiles, ac soliciti admitamini, ut Parochi, Animarumque Christifidelium Rectores, in partem laborum vestrorum Coadjutores vocati, in suis, ea, qua tenentur, vigilantia, sedulitate, et integritate, muneribus exercendis, per se ipsi omnem operam, et cu-

ram impendant. Ne patiamini, ut facili humanitate ducti, non autem legitima necessitate coacti, juridicam propriorum Parochorum praesentiam, in contrahendis Matrimoniis necessariam, ob quodlibet leve momentum removentes, cuilibet Sacerdoti in illis interessendi licentiam concedatis. Canonicas Ordinationes, ac Leges super Denuntiationibus ante contrahendum Matrimonium faciendis, non sine gravi animi angore, conscientiaeque stimulo servandas, et summa cum nonnullorum offensione scandaloque minime praetereundas, Vos ipsi custodite, et ab aliis, quorum interest, re ipsa servari facite.

Contrarias consuetudines rejicit.

§. 15. Nec obtentu, praetextu, aut colore cujuscumque consuetudinis, et usus hactenus quomodolibet invecti, et in vestris Dioecesibus vigentis, ea, quae ad haec usque tempora, super Denunciationibus sine legitima causa dispensandi, versa est in fastidium, et tot litium fomitem, facilitate, deinceps abuti audeatis; perniciosa enim consuetudo, et auctoritatis abusus, non ad normam agendi, sed ad male actorum exprobrationem confert.

Adimit Nuntio Apostolico facultatem dispensandi super denunciat., et committendi assistentiam alienis Sacerdotibus.

§. 16. Quam vero Vobis, ad commissiones, et dispensationes hujusmodi praecipitanter, effuseque dandas, exemplo, et incitamento fuisse asseritur, nimiam in iisdem tribuendis indulgentiam, qua vere, nec ne, Ordinarius Apostolicae hujus Sanctae Sedis in Polonia pro tempore existens Nuntius, vigore facultatis, ipsi, inter ceteras tamquam a Latere Legato concedi solitas, utcumque hac in re competentis, easdem commissiones dispensationesque impertitur; ipsam moderno, et pro tempore existenti in Polonia Nuntio inhibendam mandamus, ut Fraternitates Vestrae, hoc exemplo, et incitamento etiam sublato, exinde sese a Commissionibus Dispensationibusque antedictis abstineant.

Acriora remedia adhibiturum se profitetur.

§. 17. Itaque, Venerabiles Fratres, nolumus Vos ignorare, Nos, tot nostras susceptas solicitudines, tot nostras non omissas adhortationes, tot praescriptas Apostolicae nostrae providentiae auctoritatique ordinationes, ex animi nostri, ad majorem Dei gloriam, Animarumque salutem intenti, sententia, minime succedere, nec pristinas in Matrimoniis ineundis dissolvendisque lites, et controversias e medio tolli animadvertentes, supremam auctoritate nostra, ad efficaciora, et asperiora remedia hisce malis curandis apta atque idonea opportune adhibenda, esse usuros: Vobis enim satis superque perspectum est, Nos, justis, ac rationabilibus de causis, quemadmodum, si secus fortasse fiet quam praescripsimus, certe accideret, Judicium Causarum Matrimonialium Poloniae quoad primam etiam Instantiam reservare posse; et insuper relicta Episcopis locorum prima, et Metropolitanis secunda Instantia, decernere, (sicut, necessitate tamen coacti, omnino decernemus,) ut in Causis Matrimonialibus Poloniae, tum prima ab Episcopalibus, tum secunda a Metropolitanis Curiis Sententia, super nullitate Matrimonii pronunciata, executioni minime demandetur, nisi utraque Sententia, cum rationum momentis, prius, in Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum mature exacteque fuerit expensa, ac probata; necnon Matrimonium quodlibet, post utramque sententiam in Curiis vestris latam, vel interea temporis, dum in eadem Congregatione Cardinalium utraque sententia hujusmodi expenditur, vel nullo apud eamdem Congregationem Cardinalium habito recursu, quomodolibet, servatis etiam servandis, exinde contractum, nullum, irritum, nullius roboris, et momenti esse et fore declarare.

Idque in promptu esse demonstrat.

Literarum firmitati consulit.

§. 18. Decernentes, easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, existant, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum Indultorum, vel Privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quomodolibet debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, et formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam vocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari nullatenus

posse; sed ipsas praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et oblinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari: sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Audi tores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis Nuntios, aliosque quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes et functuros, sublata, eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interp retandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Nun obstantibus iis omnibus, quae in saepememoratis nostris Literis voluimus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

Aliter judicari prohibet, irritans etc.

Transumptis fidem haberi decernit.

§. 19. Volumus denique, ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Ministrorum delectum, et in efficio obeundo vigilantiam Episcopis commendat.

§. 20. Caeterum Fraternitates Vestras in partem Pontificiae solicitudinis nostrae advocantes, rogamus, et quibus maximis possumus, Apostolicis exhortationibus excitamus, ut singulos Curiarum vestrarum Ministros, et Officiales, pietatis, probitatis, doctrinae, prudentiae, aliarumque Christianarum virtutum laude praestantiores, et diuturna experientia commendatos, semper ea, qua opus est, diligentia exquirere, et seligere studeatis; atque iisdem districte mandetis, ut ministerium suum quisque integerrime obire sat agat; nec interea Vos de assidua vigilantia vestra quidquam omittatis; considerantes, et gravissimam Pastorum Principi Jesu Christo de procuratione Gregis Vobis crediti rationem esse reddendam, et aeternam mercedem in Coelis propositam iis, qui legitime certaverint, esse retribuendam. Nos interim ad prosperi successus auspicium, et ad Coelestium Charismatum copiam promerendam, Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die XVIII. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 18. Maji 1743.

D. Card. Passioneus.

Dilecto Filio Josepho a S. Hyacintho Ordinis Fratrum Bethlemitarum in Indiis Occidentalibus expresse professo.

BENEDICTUS PAPA XIV. LXXXV.*

Dilecte Fili salutem, et Apostolicam benedictionem.

Religionis zelus, vitae, ac morum honestas, aliaque laudabilia probitatis, et virtutum merita super quibus apud Nos fide digno commendaris testimonio Nos inducunt, ut Te specialibus favoribus, et gratiis prosequamur. Cum itaque, sicut Nobis nuper exponi fecisti, dilectus Filius modernus Praefectus Generalis Ordinis Fratrum Bethlemitarum in Indiis Occidentalibus, cujus Ordinis Tu, sicut asseritur, Frater expresse professus existis, tam per Constitutiones dicti Ordinis apostolica authoritate confirmatas, quam per alias felicis recordationis Benedicti Papae XIII. Praedecessoris nostri in simili forma Brevis Literas die XIII. mensis Septembris Anno MDCCXXVIII. Pontificatus sui anno quinto expeditas, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, cautum sit, ne ullus ex Fratribus dicti Ordinis ad Sacerdotium, nisi sub certis conditionibus in memoratis Literis Benedicti Praedecessoris praedicti praescriptis, promoveri possit; Ipse vero modernus Praefectus Generalis opera tua, quippe qui, ut asserit, Religionis zelo, vitae, ac morem honestate, et doctrinarum scientia commendaris, in obeundo Magistri Novitiorum munere indigeat: Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut Tibi in praemissis opportune providere, ac de benignitate Apostolica Tecum super praemissis dispensare, et indulgere dignaremur. *Nos igitur Te praemissorum meritorum tuorum intuitu specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et*

absolutum fore consentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, tecum, ut si, et quando nullum aliud, praeterquam quod per dictas Constitutiones, et Benedicti Praedecessoris praedicti Literas praescribitur, Tibi Canonicum obstet impedimentum, et dummodo Tu ad id idoneus reperiaris, servatisque aliàs servandis, de Superiorum tuorum, quorum interest, consensu, Clericali charactere, quatenus insignitus non sis, insigniri, necnon ad quatuor minores, ac sacros Subdiaconatus, Diaconatus, et Presbyteratus Ordines promoveri, et promotus in illis etiam in Altaris ministerio ministrare libere, et licite possis, et valeas Apostolica Authoritate tenore praesentium, dummodo dispensatio hujusmodi non transeat in exemplum, dispensamus. Non obstantibus Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, ac praesertim dictis Benedicti Praedecessoris praedicti Literis, ac dicti Ordinis, aliisve quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die XXXI. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 31. Maj. 1743.

Pro D. Card. Passioneo
Cajetanus Amatus.

Loco † Annuli Piscatoris.

LXXXV.** BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Praefectus, ac Definitores Generales, et Fratres Ordinis Bethlemitarum nuncupatorum, in Regnis Mexicano, ac Peruano, reliquisque Indiis Occidentalibus dudum ab hac apostolica Sede instituti quod in Capitulo Generali ejusdem Ordinis, cujus Capituli Generalis celebratio juxta Constitutiones ab eadem Apostolica Sede confirmatas in ipso Ordine servandas in Civitatibus tum Lima, tum Mexico vicissim, seu alternative statis temporibus haberi debebat, in dicta Civitate Mexico anno 1730, legitime, et canonice celebrato, inter alia, pro felici, prosperoque dicti Ordinis regimine, acta, et expedita negotia, ac confecta Statuta, quae ad tunc existentium Praefecti, ac Definitorum Generalium, et Fratrum dicti Ordinis supplicationem deinde a felicis recordationis Clemente Papa XII. Praedecessore nostro per alias suas in simili forma Brevis Literas die XXVII. mensis Februarii MDCCXXXVI. Pontificatus sui anno sexto expeditas, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, approbata, et confirmata fuerunt illud numero *duodecimo* in iisdem Clementis Praedecessoris praedicti Literis expressum continebatur, ut, *cum Conventus Civitatis Guathemalae proximior caeteris, et pro accessu, et recessu Vocalibus utriusque Regni commodior esset, atque primo Domus, et Matrix totius Bethlemiticae Religionis, in eo perpetuis futuris temporibus Capitula generalia hujusmodi celebrari deberent, et in hisce major Infirmarius ejusdem Conventus, sive Hospitalarius pro tempore suffragium haberet, ac firma caeteroquin, et in suo robore subsisterent contenta in Constitutionibus Ordinis Cap. X. §. XIV. super alternativa eligendi primos, et secundos Assistentes Generales utriusque Regni, ut apud Praefectum Generalem Religiosi continuo, et ubique adstarent, qui de statu, usibus, et moribus eorumdem Regnorum essent sufficienter instructi*. Antequam vero memoratae Clementis Praedecessoris praedicti Literae omnium, et singulorum negotiorum, ac Statutorum, ac praeinsertim praeinserti *duodecimi Statuti* confirmatoriae illuc pervenissent, et cum tempus, quo intimatio personalis convocatoriarum ad effectum accedendi, et respective suffragandi in tunc proxime futuro Capitulo Generali fieri debebat, jam appetisset, intimatio hujusmodi juxta Constitutiones praedictas indicta fuit, atque adeo Generale Capitulum, quod secundum alternativam in Civitate Lima praefata celebrandum erat, indictum, inibi celebratum fuit, atque ea omnia, quae in eodem Capitulo Generali de more peragenda erant, peracta fuerunt. Dum Capitulum Generale hujusmodi proxime celebrandum esset, accidit, ut saepedictae Clementis Praedecessoris praedicti Li-

terae confirmatoriae acciperentur. Quamobrem praeinsertum *Statutum duodecimum* iterum serie expendentes, ac considerantes celebrationem Capituli Generalis in eadem Civitate Guathemala habendam Fratribus Vocalibus Peruanis a dicta Civitate Guathemala longe dissitis non mediocri incommodo futuram esse, Nobis supplicandum decreverunt, prout Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut memoratis Clementis Praedecessoris praedicti Literis quoad omnia quidem alia Statuta firmis, ac stabilibus permanentibus in perpetuum servandis, quoad praeinsertum vero *duodecimum Statutum* opportune, et ut infra providere, atque de benignitate Apostolica indulgere dignaremur. *Nos itaque ipsos exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quovis occasione, vel causa latis, si quibus etiam ex eo quatenus opus sit, quod Capitulum Generale anno* 1739. *in Civitate Lima praefata, contra jam ab ipsis statutum, et per Apostolicas Clementis Praedecessoris praedicti dictas Literas sibi nondum, ut praemittitur, redditas, confirmatum celebrassent, quomodolibet innodatae existunt ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Authoritate Apostolica tenore praesentium primum omnes, et singulos Juris, et facti defectus, si qui in omnibus, et singulis Actibus dicti Capituli Generalis quomodolibet ob celebrationem ejusdem Capituli in dicta Civitate Lima habitam dumtaxat intervenerint, aut intervenisse dici, conseri, aut praetendi possit, supplemus, ac sanamus; Deinde saepedictas Clementis Praedecessoris praefati Literas quoad omnia, et singula, excepto* Statuto duodecimo *iisdem praesentibus praeinserto, Statuto iterum, quatenus opus sit, authoritate, et tenore paribus confirmamus, et inviolabili Apostolicae firmitatis robore munimus, necnon authoritate, et tenore similibus volumus, et mandamus, et in virtute sanctae Obedientiae praecipimus, ut Capitulum Generale, quod anno* 1748. *habendum erit, non obstante praeinserto* Statuto duodecimo, *in Civitate Mexico omnino celebretur, in eoque Capitulo Generali idem praeinsertum* Statutum duodecimum, *quoad Capituli Generalis celebrationem in Civitate Guathemala habendam, iterum ad trutinam revocetur, et expendatur, et quidquid per secreta suffragia, seu vota Vocalium una supra medietatem, si id in more positum est, excedente, aut duabus Partibus, si ita pariter mos, aut consuetudo teneat, consentientibus, et approbantibus, decretum, et statutum fuerit, id perpetuis futuris temporibus inviolabiliter omnino servetur, et servari debeat, perinde ac si Authoritate nostra Apostolica confirmatum fuisset. PROUT NUNC PRO TUNC CONFIRMAMUS, et confirmatum esse, ac fore declaramus.* Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque semper firma valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praefatis dicti Clementis praedecessoris Literis, aliisque Constitutionibus, et ordinationibus, necnon dicti Ordinis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die XXXI. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio. Dat. die 31. Maji 1743.

Pro D. Card. Passioneo.
Cajetanus Amatus.

Loco ✠ Annuli Piscatoris.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Mexicano.

LXXXV.*** BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam benedictionem.

Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Josephus Balbuena frater expresse professus Ordinis Hospitalaris sub invocatione Sancti Hippolyti Martyris, quod alias a felicis recordationis Clemente Papa Decimosecundo praedecessore nostro ad supplicationem dilecti filii nostri Antonii Xaverii Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis Gentili nuncupati dicti Ordinis apud Nos, tunc dictum Clementem praedecessorem, et hanc Sanctam Sedem Protectoris emanarunt quaedam in simili forma Brevis expeditae Literae sequentis tenoris videlicet — Foris — *Dilecto Filio Josepho Balbuena Ordinis Hospitalaris Sancti Hippolyti Martyris in Indiis Occidentalibus professus* — Intus vero — *CLEMENS PAPA XII. Dilecte Fili salutem, et Apostolicam benedictionem. Religionis zelus, vitae, ac morum honestas, aliaque laudabilia probitatis, et virtutum merita, super quibus apud Nos fide digno commendaris testimonio, Nos inducunt, ut Tibi reddamur ad gratiam liberales. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt Definitores Generales Ordinis Fratrum Sancti Hippolyti Mexicani in Indiis Occidentalibus, quod cum Tu, qui habitum dicti Ordinis triginta ab hinc annis suscepisti, et professionem per eosdem emitti consuetam expresse emisisti regularesac in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus existis, necnon verbi Dei Praedicatoris, et Confessarii munera cum plurium Animarum salute exercuisti, atque insignia eidem Ordini Beneficia mediantibus assiduis charitatis operibus erga Christifideles exercitis contulisti, ipsi Definitores Te voce passiva in quibuscumque Capitulis Ordinis hujusmodi frui posse summopere desiderant. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, per Constitutiones praedicti Ordinis a Sede Apostolica approbatas caveatur expresse, ut illi Sacerdotes sint omnino inhabiles ad assequendos gradus, et dignitates Ordinis hujusmodi, ut promptius, et liberius infirmis, Sacramentorumque administrationi vacare possint, quemadmodum in Cap. IV. earumdem Constitutionum praescribitur. Nobis propterea dicti Exponentes humiliter supplicari fecerunt, ut Tibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsorum Exponentium votis hac in re quantum cum Domino possumus favorabiliter annuere volentes, Teque praemissorum meritorum tuorum intuitu specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, ac vestras singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Capitulo Generali memorati Ordinis legitime, et brevi in Civitate Mexicana anno 1736. celebrando Tibi, ut licet in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus sit, ut praemittitur, nihilominus, dummodo nullum aliud canonicum Tibi obstet impedimentum, tuque ad id idoneus reperiaris, vocem passivam in quibusvis Capitulis, et Congressibus ejusdem Ordinis habere, necnon ad quaecumque munera, dignitates, praeeminentias, et officia dicti Ordinis servatis alias servandis tua vita durante eligi, seu assumi, et sic electus, et assumptus illas, et illa suscipere, gerere, et exercere libere, et licite possis, et valeas in omnibus, et per omnia, perinde ac si in nullo Sacrorum Ordinum constitutus repereris, auctoritate nostra Apostolica concedendi, et indulgendi plenam, et amplam facultatem eadem auctoritate tenore praesentium tribuimus, et impertimur. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis hujusmodi etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIII. Decembris MDCCXXXV. Pontificatus Nostri Anno Sexto — F. Cardinalis Oliverius — Loco Annuli † Piscatoris* — Perventis postmodum praeinsertis Literis ad Indiae, tunc existentes Prior, ac Definitores Generales in Definitorio ad

id specialiter, die III. Octobris MDCCXXXVI. convocato, illas susceperunt, et ut ab illis, ad quos spectabat debitae exequutioni demandarentur, Literas circulares ad tunc pariter existentes Superiores Conventuum Ordinis praedicti dederunt, ac insuper alias Literas dilecto quoque filio Josepho a Matre Dei in hac Alma Urbe nostra tunc pro dicto Ordine Procuratoris munere fungenti, certiorem de earumdem Literarum executione eum reddentes scripserunt; Subinde praedictus Josephus exponens vigore habilitationis de ejus persona per praeinsertas Literas factae ad vocem passivam habilitatus, et in Definitorem Generalem deputatus fuit, et per aliquod temporis spatium in pacifica quasi possessione dicti Definitoris Generalis muneris, illiusque libero exercitio remansit; Sed paulo post dictus Prior Generalis aegre ferens, quod dictus Joseph exponens enunciatum ei demandatum Definitoris Generalis munus exerceret, timens subinde illum ad alia imposterum obeunda ejusdem Ordinis munia eligi posse, publicare non praetermisit dictas Literas de subreptionis, et obreptionis vitio laborare, ex eo, quod dictae Literae praeviis Prioris, et Definitorum Generalium adulteratis Literis subreptae fuerant, et sub hisce injustis rationum momentis propria authoritate nullo Juris ordine servato, sed de facto eumdem Josephum exponentem a Definitoris Generalis hujusmodi munere amovit, ac multis insuper affecit contumeliis usque ad injuriosam carcerationem, et quamvis subinde ad hujusmodi munus restitutum, adhuc illum de praetensa falsificatione dictarum Literarum redarguere pergit. Quoniam autem praedictus Josephus exponens, qui licet in praedicta aetate constitutus sit, nihilominus longum iter minime considerans personaliter ad Urbem praedictam accesserit, praeinsertas Clementis praedecessoris Literas per Nos confirmari plurimum desiderat, Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsum Josephum specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Fraternitati tuae per praesentes committimus, et mandamus, ut praeinsertas Clementis praedecessoris literas habilitationem ejusdem Josephi ad vocem passivam continentes cum omnibus, et singulis in eis expressis auctoritate nostra Apostolicae firmes, illisque inviolabilis Apostolica confirmitatis robur adjicias, omnesque, et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper pro illarum impetratione irrepserint, ut praemittitur, auctoritate praedicta suppleas, et sanes, et quatenus opus sit eidem Josepho, licet in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus sit, nihilominus, ut ipse quibuscumque dicti Ordinis Constitutionibus authoritate Apostolica etiam confirmatis in contrarium disponentibus non obstantibus, vocem passivam in quibusvis Capitulis habere et ad quaecumque dicti Ordinis munera, dignitates, et praeeminentias, ac officia servatis alias servandis, eligi, et assumi, ac sic electus, ac assumptus illa suscipere, gerere, et exercere libere, ac licite possit, et valeat in omnibus, et per omnia, perinde ac si in Sacro Presbyteratus Ordine minime constitutus esset, dicta authoritate de novo concedas, et indulgeas, eumque ob praemissa habilites, et habilem, et capacem facias, et declares. Ac insuper eidem Fraternitati tuae per praesentes injungimus, ut in virtute sanctae Obedientiae, ac sub indignationis nostrae, ac privationis vocis activae, et passivae, ac Officiorum per eos obtentorum, et inhabilitatis ad illa, et alia in posterum consequenda, aliisque arbitrio tuo imponendis poenis ipso facto absque alia declaratione incurrendis, omnibus, et singulis Superioribus, Fratribus, et Personis dicti Ordinis, caeterisque ad quos spectat, et spectabit in futurum, ut eidem Josepho commodo, et effectu praeinsertarum Literarum pacifice frui, et gaudere, sinant, et faciant, nec illum desuper a quoquam quavis authoritate fungente, et functuro quomodolibet indebite molestari, perturbari, vel inquietari permittant, authoritate praedicta tenore praesentium mandes, et quoties pro parte dicti Josephi fuerit requisitus, praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque solemniter publicans, illi in praemissis efficacis defensionis praesidio assistens facias authoritate praedicta praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque ab illis inviolabiliter, et incon-

cusse observari, Contradictores quoslibet, et rebelles per censuras, et poenas ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita compescendo, legitimisque super his habendis servatis Processibus censuras, et poenas ipsas etiam iteratis vicibus aggravandas, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio Brachii Secularis. Non obstantibus omnibus, et singulis illis, quae idem Clemens praedecessor in suis praeinsertis Literis voluit non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut si contingat Te, quod absit, antequam praesentes Literae ad Te perveniant, ab hac luce migrare, eo casu, et donec, ac quousque Archiepiscopus Mexicanus de novo electus Possessionem Metropolitanae Ecclesiae hujusmodi susceperit, tunc Vicarius Capitularis legitime deputatus praemissa omnia explere possit, perinde ac si praesentes Literae illi datae essent. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die

Dat. die 1. Junii 1743. prima Junii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

Loco Annuli † Piscatoris.

LXXXV.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Mexicano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam benedictionem.

Cum Nos nuper per quasdam nostras desuper in simili forma Brevis die XXIII. Januarii proxime praeteriti Motu proprio expeditas Literas justis, ac rationabilibus causis Nobis notis, et in eisdem Literis contentis Fraternitatem tuam Visitatorem Apostolicum, et Reformatorem Ordinis Hospitalaris Sancti Hyppolithi Martyris sub Regula Sancti Augustini in ista Civitate, et tota Provincia Mexicana, ut asseritur, canonice instituti, cum nonnullis facultatibus, et praesertim, ut cum uno, aut pluribus Sociis dicti, seu alterius Ordinis, vel Congregationis, aut Instituti ab hac Sancta Sede approbati Professoribus a Te ad hujusmodi effectum pro tuo arbitrio eligendo, seu eligendis probatae vitae, ac circa Statuta, et Mores Regulares dicti Ordinis versatis, quatenus Tibi visum fuisset opportunum ad decennium proximum constituimus, et deputavimus; Ac Volumus quoque, ut si, quod absit, contingerit Te intra terminum hujusmodi, et antequam munus Visitatoris, et Reformatoris Tibi demandatum expleres, ab hac luce migrare, eo casu, et donec, et quousque Archiepiscopus Mexicanus de novo electus possessionem Metropolitanae Ecclesiae hujusmodi suscepisset, tunc Vicarius Generalis legitime deputatus munus hujusmodi cum omnibus facultatibus praedictis suscipere, gerere, et exequi deberet, et alias prout in dictis nostris Literis, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, uberius continetur. Nunc vero cum pariter accepimus, dilecti filii Josephus Balbuena in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus, ac Philippus Barbera Fratres expresse professi ejusdem Ordinis ad hanc Almam Urbem nostram ea de causa personaliter accessissent, in eaque commorari pergant, et quamprimum ab eadem Urbe animo redeundi in istam Civitatem Mexicanam discessuri sint, et circa mores, et inordinationes Alumnorum dicti Ordinis versari existant, de quorum fide, prudentia, charitate, et Religionis zelo plurimum in Domino confidimus, et eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, Fraternitati Tuae per praesentes pariter committimus, et mandamus, ut in visitatione, et reformatione dicti Ordinis per Te vigore dictarum Literarum, ut praemittitur, peragenda, ut illam juxta cor nostrum explere valeas, dictos Josephum, ac Philippum Fratres expresse professos dicti Ordinis, sicut praemittitur, uti in moribus, et inordinationibus Alumnorum, et Statutis dicti Ordinis peritos, expertosque, in Socios Visitationis, et Reformationis hujusmodi tuo arbitrio suscipias, plenam, liberam, et omnimodam facultatem Auctoritate Apostolica tenore praesentium concedimus, et indulgemus. Non obstantibus omnibus, et singulis illis, quae in dictis nostris Literis voluimus non obstare, caeterisque con-

Dat. die 1. Junii 1743. trariis quibuscumque. Datum in Arce Gandulphi Albanensis Dioecesis sub Annulo Piscatoris die prima Junii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Pro D. Cardinali Passioneo
Cajetanus Amatus.

Loco Annuli ‡ Piscatoris.

LXXXV. BREVE.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Suprema Apostolicae charitatis providentianque nostrae erga omnes Christifideles, atque eos potissimum, qui e fluctibus Seculi erepti ad tranquillum Religionis portum confugerunt, adhibenda a Nobis cura maximopere postulat, atque exigit, ut omnem Pontificiae benignitatis, auctoritatisque operam, consiliumque in hoc studiosissime collocemus, ut dissidiis, partiumque studiis procul amotis, atque eliminatis, ubi opus esse constiterit, omnia inter Viros praesertim Religiosos in pace fiant, et omnia ad Divinum Cultum adaugendum, regularem disciplinam confirmandam, procurandamque aeternam Animarum salutem componantur, constabiliaoturque. Cum autem, sicut accepimus in nupero Capitulo Generali Ordinis Monachorum Sancti Basilii Magni in hac Alma Urbe nostra habito nonnullae quoad electionem Abbatis Generalis, aliorumque Superiorum Generalium simultates, et dissensiones, quae Religiosam quietem, et Regularem Observantiam aliquando conturbare solent, irrepsissent; Nos, qui Ordinem hujusmodi Paternis complectimur affectibus, nihil curamus impensius, quam, ut e medio sublatis contentionum dissidiis, et tricis nec solam, liquidamque veritatis inspectionem jus suum unicuique tribuatur, et quae omnem imposterum litibus, dissidiisque hujusmodi aditum obstruant opportunis rationibus dirimere, illisque, ne rursus quandocumque excitare valeant, ansam praecidere studemus, hisce malis occurrere, ac felici, prosperoque dicti Ordinis regimini, et gubernio, quantum Nobis ex alto conceditur, consulere cupientes, Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine praecipimus, volumus, statuimus, et ordinamus, ut in eodem Ordine Monachorum Sancti Basilii Magni haec in posterum ad tempus quo Officia Abbatis Generalis, Procuratoris Generalis, et Assistentium Generalium nempe Italiae, et Hispaniarum juxta Regularia dicti Ordinis a Sede Apostolica approbata Instituta durare solent, alternativa servetur, et servari omnino debeat, nempe in proximo Capitulo Generali ejusdem Ordinis, benedicente Domino, celebrando, et in aliis pro tempore habendis, celebrandisque Capitulis hujusmodi Provincia Romana, et Neapolitana, quae invicem unitae sunt primum locum pro primo, et proxime venturo sexennio, in secundo Capitulo Generali Provincia Sicula secundum locum pro secundo sexennio, ac demum in tertio Capitulo Generali Provincia utriusque Calabriae tertium locum pro tertio sexennio habere debeat, hac tamen conditione, ut quando Abbas Generalis fuerit ex Abbatibus Provinciae Romanae, Procurator Generalis Provinciae Siculae, et Assistens Generalis Provinciae Calabriae esse debeat, quando Abbas Generalis fuerit ex Provincia Sicula, Procurator Generalis ex Provincia utriusque Calabriae, et Assistens Generalis ex Provincia Romana eligatur, quando demum Abbas Generalis fuerit ex Provincia utriusque Calabriae, Procurator Generalis ex Provincia Romana, et Assistens Generalis ex Provincia Sicula sit, et esse debeat, et sic deinceps in posterum alternativa, ac ordo, et distributio alternativae hujusmodi de sexennio in sexennium servetur, et servari debeat. Praeterea cum Provinciae Regni Hispaniarum, quae propter distantiam magni momenti expensas pro mittendis ad Capitulum Generale Vocalibus facere teneantur, eaque de causa illos mittere minime solent, et usque adhuc per Vicarium Generalem ab Abbate Generali pro tempore existente electum gubernentur, et Assistentem Generalem in Urbe praefata habent, motu, scientia, et potestate paribus volumus, et mandamus, ut modus, et forma hujusmodi huc usque observata in posterum pariter observentur. Mandantes propterea in virtute sanctae Obedientiae, ac sub indignationis nostrae, ac privationis Vocis activae, et passivae, ac Officiorum per eos obtentorum, ac inhabilitatis ad illa, et alia inposterum consequen., aliisque arbitrio nostro imponendis

poenis omnibus, et singulis memorati Ordinis Superioribus, Abbatibus, Monachis, et personis, caeterisque ad quos spectat, et spectabit in futurum, ut supradictam Alternativam, seu Ordinem juxta earumdem praesentium tenorem recipiant, et admittant. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque etiam ex eo quod Abbates, et alii quicumque Monachi dicti Ordinis cujusvis status, gradus, conditionis, et praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni in praemissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere praetendentes iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint, tametsi vigore suorum Privilegiorum consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, ac rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret causa, occasione, colore, praetextu, titulo, et capite etiam in corpore Juris clauso ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam vocari, ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, ac ab omnibus ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter, et inconcusse observari: Sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, et hujus Sanctae Sedis Nuncios, necnon quascumque eorumdem Cardinalium Congregationes, et quosvis alios qualibet auctoritate, praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus quatenus opus sit, quibusdam felic. record. Gregorii PP. XIII. super unione dictarum Provinciarum sub Plumbo expeditis Literis, ac Clementis VIII., et Sixti V. Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac dicti Ordinis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Procuratoris Generalis pro tempore existentis munitis eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Augusti MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio. Dat. die 7. Aug. 1743.

D. Card. Passioneus.

BENEDICTUS PP. XIV. LXXXV.******

Ad futuram rei memoriam.

Emanarunt nuper a Nobis quaedam literae in simili forma Brevis expeditae tenoris sequentis, videlicet — BENEDICTUS PP. XIV. Ad futuram rei memoriam. Salvatoris, et Domini Nostri JESU CHRISTI, qui pro humani generis redemptione se ipsum exinanivit, factus obediens usque ad mortem, vices licet immeriti gerentes in Terris, inter multiplices, gravissimasque Apostolicae servitutis curas, in eam praecipue Pastoralis solicitudinis vigi-

lantia incumbimus, ut tanti, et tam salubris mysterii monumenta, quae in Civitate Hierusalem, et locis circumvicinis sunt, conserventur, et omni, qua fieri poterit, majori honorificentia recolantur. Cumitaque alias fel. rec. Urbano PP. Praedecessori Nostro exposito, quod Ecclesiae, et alia loca in Civitate Hierusalem, et aliis locis Terrae Sanctae existentia fere diruta erant, et quae adhuc ibi existebant Monasteria aere alieno, ob impiam Turcarum, Haereticorum, et Schismaticorum tyrannidem, et pro sanctae Fidei Catholicae in eisdem locis conservatione contracto admodum gravata reperiebantur, idem Urbanus Praedecessor Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, et aliis locorum Ordinariis, necnon omnibus, et singulis quorumvis Ordinum, Congregationum, et Institutorum Regularium Generalibus commiserit, et mandaverit, ut ad minus duabus vicibus quolibet Anno Adventus, et Quadragesimae Temporibus, tam per verbi Domini Prædicatores, in suis Sacris Concionibus, quam in actionibus, et functionibus publicis, necessitates eorumdem Sanctorum Monumentorum Populo proponi, et commendari curarent, et facerent, et alias prout in ipsius Urbani Praedecessoris literis desuper in simili forma Brevis die 3. Februarii MDCCXXXIV. expeditis, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, uberius continetur. Et sic pro parte dilecti filii moderni Commissarii Generalis Terrae Sanctae Nobis nuper expositum fuit, ipse, quo praefatae Urbani Praedecessoris literae, quae a rec. mem. Innocentio X., Clemente X., Innocentio XI., Alexandro VIII., Innocentio XII., Clemente XI., Innoc. XIII., Benedicto XIII., et Clemente XII. Romanis Pontificibus, pariter Praedecessoribus nostris confirmatae fuerunt, exactius observentur, illas per nos etiam confirmari, et innovari desiderent; Nos eorumdem sacrorum Monumentorum conservationi, et manutentioni consulere volentes, praedictas Urbani Praedecessoris literas auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus pariter, et approbamus, illasque innovamus, et observari mandamus. Volumus autem, ut Patriarchae, Archiepiscopi, et Episcopi praedicti in relatione status Ecclesiarum suarum, quando visitabunt limina Apostolorum, facienda, referant se praedictis Urbani Praedecessoris literis paruisse, contrariis non obstantibus quibuscumque: volumus insuper, ut earumdem praesentium transumptis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 10. Januarii MDCCXLI. Pontificatus nostri Anno Primo. D. Cardinalis Passioneus. Loco ✠ Annuli Piscatoris — Cum autem sicut dilecti filii moderni Procurator, et Commissarius Generalis Terrae Sanctae hujusmodi nobis nuper exponi fecerunt, licet necessitates Terrae Sanctae praedictae praepositae, et commendatae sint, nihilominus Eleemosinae pluribus ab hinc Annis ob praesentium temporum calamitates, ita tenues sint, ut exponentes praedicti necessitatibus hujusmodi praesto esse nequeant, ac propterea opportuno sibi in praemissis a nobis provideri, et ut infra indulgeri summopere desiderent. Nos ipsos exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares Personas, a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, et aliis locorum Ordinariis, necnon omnibus, et singulis quorumvis Ordinum, Congregationum, et Institutorum Regularium Generalibus per praesentes committimus, et mandamus, *ut ad minus quatuor vicibus quolibet anno Adventus, et Quadragesimae Temporibus*, tam per verbi Dei Praedicatores, in suis Sacris Concionibus, quam in quibusvis aliis actionibus, et functionibus publicis necessitates ejusdem Terrae Sanctae proponi, et commendari curent, et faciant. Ac insuper, ut Parochialium Rectores, aliarumque Ecclesiarum Administratores unum, seu plures viros probos ad colligendas Eleemosynas hujusmodi in earum Ecclesiis statutis diebus deputent, qui statim ac Eleemosynas collectas in eorum manibus consignari debeant, et faciant, qui elapsis Adventus, et Quadragesimæ Temporibus ad proprios Ordinarios pecuniam sibi consigna-

tam transmitti debeant, dictique Ordinarii eam Sindicis in earum respective Dioecesibus ad hoc deputatis consignari curent, et faciant, servata in reliquis praedictarum literarum forma, et dispositione auctoritate Apostolica tenore praesentium, volumus, praecipimus, et ordinamus; contrariis non obstantibus quibuscumque. Volumus insuper, ut earumdem praesentium transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XX. Augusti MDCCXLIII. Pontificatus nostri Anno Tertio.

Dat. die 20. Aug. 1743.

Pro Domino Card. Passioneo
Cajetanus Amatus.

LXXXV.

BREVE.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecerunt dilecti Filii Cives Status nostri Camerinen. tum Originarii, tum Civium Coetui Civitatis Camerinen. adscripti, vel ex privilegio per eorum praedecessores aguatos, et affines, seu per semetipsos tam a Ducibus Varani Principibus temporalibus Status praefati, antequam ille Apostolico incorporationis decreto ad Apostolicam Sedem devolutus remansisset, quam a Civitate ipsa partim praevia illius Statutorum derogatione, partim ad formam eorumdem Statutorum obtento, quod privilegiis eorum admissionis in Cives dictae Civitatis non obstantibus nonnullae Universitates Status praedicti, et illarum homines contra eosdem exponentes irrepserunt, contendentes ne exponentes praedicti civili Ordine vulgo *Cittadinanza* ejusdem Civitatis in posterum gaudere deberent, nisi in illa assidue habitarent, remissa a dilecto Filio Magistro Joanne Jacobo Milin Auditore nostro ad Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium super Consultationibus Communitatum, et Universitatum Status nostri Ecclesiastici deputatorum bujus controversiae quoad jus honorificum decisione, die VIII. Martii proxime praeteriti Causa hujusmodi in dicta Congregatione Cardinalium nonnullis Communitatibus, Universitatibus, et Hominibus Status praedicti contradicentibus proposita sub Judice remansit, et subinde die XXXI. Maji proxime elapsi causa hujusmodi reproposita novis hinc inde Scripturis datis, ab eadem Congregatione Cardinalium emanavit decretum tenoris sequentis, videlicet — Quoad jus honorificum, ejusque exemptiones gaudere etiam Cives non habitantes, et notificetur resolutio Gubernatori Camerinen. — Quoniam autem exponentes praedicti quo Decretum hujusmodi firmius subsistat, et servetur exactius Apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summopere desiderant. Nos ipsos exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequen. harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, supradictum decretum auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, et approbamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis Cardinalium, decernentes ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit plenissime suffragari, et ab eis inviolabiliter observari: Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac dictae Civitatis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et inno-

vatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Septembris MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Dat. die 3. Sept. 1743.

D. Card. Passioneus.

LXXXV.******** ACTA

A SANCTISSIMO PATRE ET DOMINO NOSTRO

BENEDICTO DIVINA PROVIDENTIA PAPA XIV.

In consistorio secreto habito Feria secunda IX. Septembris MDCCXLIII.

Venerabiles Fratres.

Ad majorem Omnipotentis Dei gloriam, Sanctae Romanae Ecclesiae decus, et utilitatem, creare intendimus unum Cardinalem Collegam vestrum, quem in pectore justis de causis reservare constituimus. Hoc ipsum factum est a felicis recordationis Clemente Papa XII. Praedecessore Nostro, qui in Consistorio babito die decima quarta Augusti anni millesimi septingentesimi trigesimi unum tantum Cardinalem creavit, quem in pectore reservavit.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis DEI, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra, creamus unum Cardinalem, quem in pectore reservamus, arbitrio nostro quandocumque, et qualitercumque declarandum. In nomine PATRIS, et FILII, et SPIRITUS SANCTI. Amen.

Venerabiles Fratres.

Terminus Legationis Romandiolae Dilecto Filio Carolo Cardinali de Marinis a Nobis ad triennium demandatae, quam pari cum justitiae et prudentiae laude sustinuit, completur die prima Novembris currentis anni millesimi septingentesimi quadragesimi tertii. Eam autem nunc committere intendimus Dilecto Filio Pompejo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Aldovrando, de cujus fide, doctrina, integritate, rerum usu, ac in praecipuis Apostolicae Sedis muneribus gerendis experientia plurimum in Domino confidimus; ut eam videlicet administrare incipiat praedicta die prima Novembris.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis DEI, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra, declaramus et deputamus nostrum, et hujus Sanctae Sedis de latere legatum Romandiolae praefatum Cardinalem Aldovrandum ad triennium, cum facultatibus solitis, et clausulis opportunis. In Nomine PATRIS, et FILII, et SPIRITUS SANCTI. Amen.

Post praeconia, et propositiones Ecclesiarum.

Venerabiles Fratres.

Insuetum prorsus, et a pristino more alienum ne Vobis videatur, quod Consistorii hujus initium Cardinalis unius Promotione auspicati, ad alia negotia digressi sumus; quibus expeditis, ad Promotionem aliam longe numerosiorem aggredi cogitemus. Non id profecto novum: neque enim facile in re gravissima novitatem usurparemus; sed hoc ipsum ab Alexandro VII. Praedecessore Nostro factum fuisse in Consistorio babito die nona Aprilis anni millesimi sexcentesimi quinquagesimi septimi compertum habemus. Quod exemplum quibus rationibus adducti secuti fuerimus, non obscure intelligetis, cum, Deo auxiliante, palam Vobis faciemus nomen illius, quem Cardinalem creavimus, Nobisque in pectore reservavimus.

Complures quidem, ut nostris, et praeclari Cardinales intra paucos annos ex hac vita migrarunt; adeo ut viventium numerus sit valde imminutus. Inter quos alii extra Urbem degentes, in subitis, qui occurrunt, casibus a Nobis consultari non possunt. Ex iis vero, qui Romae sunt, partim ob gravem aetatem, et transactis laboribus attritam, incommoda valetudine utuntur, partim pluribus variisque negotiis defatigati, jure quidem metuunt, ne

multitudine rerum opprimantur, aut saltem praemature agendi impotentes fiant. Jampridem haec omnia a Nobis intellecta sunt, accurateque perpensa. Sed iis consulere, Cardinalium scilicet numerum complere, non immerito distulimus; et quod vix Pontificatus Nostri triennium fuerit expletum; et quod Cardinalium, qui defecerunt, imminutio paulatim ac successu temporis facta sit; et demum quod, antequam ad opus ejusmodi manus apponeremus, omnia et singula mature discutere ac ponderare voluimus, et, quod pluris erat, Dei opem enixe implorare, ut in re tam gravi Nobis Divino suo lumine adesset.

In duas igitur classes Promovendos partimur. Altera est eorum, qui a Clemente XII. Praedecessore nostro praeclarissimo in iis Dignitatibus constituti sunt, a quibus ex veteri more non discedunt nisi ad Cardinalatum promoti, si quidem nihil graviter adversetur. Hi omnes pro se habent praelaudati Praedecessoris Nostri judicium. Cui accedit quoque meritum in Pontificatus Nostri triennio partum; cum interim muneribus suis accurate fungentes, de Apostolica Sede optime meriti fuerint. Altera classis eorum est, quos Nos ipsi in praedictis Dignitatibus constituimus, aut quos etiamsi in tam sublimi loco positos non invenerimus, eos tamen Cardinalitia Dignitate dignos esse judicavimus, planeque judicamus; seu diuturni eorum labores pro Sancta Sede suscepti, sive ingenii claritas, aliaeque egregiae animi dotes spectentur; sive etiam propter non inanem quam de eorum virtute spem habemus, ut Apostolicae Sedi laboribus suis sint profuturi. Ex variis autem Ordinibus, ut mox intelligetis, Viros ejusmodi selegimus. Neque enim Episcopalem Coetum neglleximus, illos nimirum Episcopos, qui in Ecclesiis suis resident. Neque Regulares, neque Judices Tribunalium Urbis omisimus. Neque demum grati animi obliti sumus officia, quae Benedicto XIII. de Nobis optime merito tot nominibus profitemur. Nihil profecto carni, aut sanguini, nihil cupiditati, aut genio tribuimus. Quamquam autem non id praesumimus, ut Promovendorum ejusmodi delectus apud omnes acceptus sit, omnibus probetur, eoque omnes contenti sint; nihilominus Deo certe confidimus, cui cor nostrum patet, ut, si quid forte ex humana imbecillitate peccavimus, Divina sua miseratione Nobis indulgeat.

Sed quispiam vestrum fortasse mirabitur, quod inter Purpurae Candidatos Lazari Pallavicini Thebarum Archiepiscopi nomen non audiat. Forte quisquam non erit, qui majori studio atque existimatione erga ipsum Nos antecedat. In omni aetatis gradu singularis amicitiae vinculo inter Nos obstricti viximus, eodemque usque ad mortem perseverabimus. Nos ipsi praestantis ejus ingenii, ac doctrinae, candoris morum, et Ecclesiasticae vitae testes sumus. Neque Vos latet bene longus ejus laborum cursus: qua nimirum sapientia varias Ecclesiastici Status Civitates gubernaverit: qua felicitate perardua saepe negotia sibi commissa, et quidem semper aere proprio, tractaverit; atque illud praesertim Piceni Provinciae in summa rei frumentariae angustia opportune providendi: in qua sane expeditione virium suarum robur imminui coepit, ac debilitari. Profectus est deinde Melitam; ubi quamdiu per clima illud sibi licuit, Inquisitoris munus magna cum dignitate sustinuit. Inde Florentiam Nuntius Apostolicus missus, nemo vestrum ignorat, quot annos summa cum laude, plausuque omnium bonorum Apostolici muneris sui partes expleverit. Demum a Clemente XII. Praedecessore Nostro ad Pontificii Cubiculi Praefecturam cum vocatus esset, Vos ipsi, quotquot hic adestis, probe nostis singularem ejus humanitatem, diligentiam, fidem, ac patientiam, quam decem fere annos in eo munere exercendo toleravit.

At vero quid ultra facere potuimus, ut ipsum nostro cum gaudio inter Cardinales adscisceremus, et virtutis ejus magnitudinem praemiis, uti decebat, decoratam videremus? In Pontificatus nostri triennio, non semel, aut bis, sed pluries illi aperuimus animum nostrum, non quidem dubium et incertum, sed omnino deliberatum, ipsum in prima Promotione ad Cardinalatus honorem extollendi. Ille vero angelica quadam modestia, atque heroica humilitate constantissime semper sese ab ea Dignitate alienum ostendit; quod iis oneribus, quae cum Cardinalatu conjuncta esse probe intelligeret, se imparem esse judicaret. Testis Nobis Deus est, quanta vi ejus rationes refutare conati sumus; quo suaderemus, praecipuum Cardinalis munus esse, Pontifici consilio adesse: Quocirca sibi, esto corporis vires imbecillae sint, animi tamen robur integrum, ut olim, mentemque vigere. Atque illud quoque addidimus, quod

si ipse nil pensi habere vellet meritorum suorum, a Nobis tamen et dignitatis ejus, et veteris amicitiae, et grati animi nostri habendam esse rationem, ne justis hominum querelis, et obtrectationibus ansam praeberemus. At nihil omnino profecimus. Igitur, tempore aliquo interjecto, in epistola manú nostra scripta breve quidem, sed efficax sermonum, quos una habuimus, compendium fecimus, cujus summa fuit, calamum nostrum ab ore nec minimum dissentire: contra vero Nos cupere, calamum ipsius fore orationi suae discordem. Usi praeterea sumus, ad epistolam ipsam exhibendam, opera Viri docti, et communis amici, qui revera muneri suo non defuit. Multis diebus post, epistola ad Nos missa, officiorum quidem erga Nos ipsos plena, respondit, sese, omnibus diu matureque perpensis, iu suscepta sententia persistere.

Tum certe Nobis visi sumus audire verba illa Lot: *Non possum in monte salvari, ne forte apprehendat me malum, et moriar: Est civitas haec juxta, ad quam possum confugere, parva, et salvabor in ea*. Quae verba, ut Cardinalis Baronius ad rem nostram explicavit, privatae vitae studium, et a Mundi strepitu commorantis confugium indicant. In mentem quidem venit, Nos auctoritate nostra uti posse, atque invitum compellere, juxta illud Sancti Bernardi ad Pontificem Eugenium: *Itaque non volentes, neque currentes assumito, sed cunctantes, sed renuentes; etiam coge illos, et compelle intrare*. Sed, re mature consulta, nullam renuenti vim adhibere, justis validisque de causis censuimus. Terruit enim Nos Sancti Gregorii Praedecessoris nostri exemplum, qui invitum neminem Episcopale onus subire Apostolica jussione coegisse umquam reperitur. Quo exemplo felicis recordatiouis Praedecessor quoque noster Clemens Papa XI. usus est, ut admitteret renuntiationem ac dimissionem juris, quod bonae memoriae Gabriel Philippuccius acquisiverat ex sua Promotione ad Cardinalatum in Consistorio facta. Magni quoque ponderis apud Nos fuerunt verba Humberti Magistri Ordinis Praedicatorum in epistola ad Albertum cognomento Magnum ad Infulas Tarvisinas electum sic scribentis de consimilibus Pontificiis praeceptis: *Non flectant vos praecepta Papalia, quas neminem efficacius resistere volentem cogere consueverunt*. Cogitavimus deniquo praedictum Archiepiscopum Thebarum cum caeteris Cardinalem declarare, quo scilicet ejus repudiatio publica fieret. Sed, cum tot argumentis de constanti illius voluntate certi essemus, neque illum cogere aequum esse putaremus, ab ejusmodi sententia strepituque recessimus.

In hoc rerum statu deliberavimus totam rei gestae seriem ante oculos vestros ponere, ut eodem tempore, quae a Nobis Paterna Charitate aguntur, Vobis innotescant, et sempiterna heroicae humilitatis memoria vigeat, quae sane erit universae Ecclesiae aedificationi: pudori autem iis, qui meritis ejusmodi destituti, tamen omnem lapidem movent, ut Cardinales fiant: de quibus Pius Papa II. Praedecessor Noster in suis inquit Commentariis: *Non possumus prohibere petentes: non admittere facile, possumus*. Non desunt quidem in Ecclesiastica Historia aliorum exempla, qui Dignitates Ecclesiasticas, et Cardinalatum repudiarunt. Sed, si ea calculo demantur, quae vera non sunt, alia eorum, qui procul ab Aulae Romanae splendore vixerunt, illa caeterorum, qui Dignitati renuntiarunt, sed numquam oblatae, ea aliorum qui summis, uti dicitur, labiis oblatam non acceptarunt, illa caeterorum qui impetu quodam abrepti recusarunt, et iu recusatione perstiterunt, nullo postmodum cum eis facto de Dignitate verbo, alia demum eorum, quorum res per interpositas personas peracta est; difficile profecto erit, exemplum invenire alius, qui iu matura, sed non affecta aetate constitutus, post longum et gloriosum vitae suae cursum media in Aula transactum, amplissimam Cardinalatus Dignitatem, non summis labiis, sed toto corde, ab amico Pontifice hortante, suadente, et petitis undequaque argumentis urgente, trium annorum spatio, non semel, non bis, sed pluries, tum voce, tum scriptis oblatam, invicta constantia prae humilitate acceptare noluerit. Talem itaque tantumque Virum sinite, ut licet absentem eo modo, quo possumus, amplectamur, Beati Gregorii verba usurpando, cuidam Sebastiano, qui commissum sibi ab Anastasio Patriarcha Ecclesiae regimen recusaverat, ita rescribenti: *Sensum, ac sapientiam vestram valde ego libenter amplexus sum, laudari vehementer; et vos felices, me infelicem esse deputavi, qui hoc tali tempore regimen Ecclesiae suscipere consensi*.

Post haec autem ad officium redeundo, septuagenarium Fraternitatum Vestrarum nu-

merum ad majorem Omnipotentis Dei gloriam, Sanctaeque Romanae Ecclesiae utilitatem, ac decus, complere constituimus. Intendimus igitur creare Cardinales:

Joachimum Portocarrero Patriarcham Antiochenum.
Camillum Pauluccium Archiepiscopum Iconii.
Raphaelem Cosimum de Hieronymis Archiepiscopum Damiatae, Congregationis Episcoporum et Regularium Secretarium.
Carolum Albertum Guidobonum Cavalchinum Archiepiscopum Philippensem, Sacrae Congregationis Tridentini Concilii Secretarium.
Joannem Baptistam Barnum Archiepiscopum Edessae.
Jacobum Oddum Archiepiscopum Laodiceae.
Fridericum Lantem Archiepiscopum Petrensem, Urbini Praesidem.
Marcellum Crescentium Archiepiscopum Nazianzenum.
Georgium ab Auria Archiepiscopum Chalcedonensem.
Franciscum Landum Archiepiscopum Beneventanum.
Joseph Puteobonellum Archiepiscopum Mediolanensem.
Franciscum Riccium Almae Urbis Gubernatorem.
Antonium Ruffum Auditorem Generalem Camerae Apostolicae.
Marium Bolognettum ejusdem Camerae Apostolicae Thesaurarium Generalem.
Hieronymum Columnam Protonotarium Apostolicum, et Palatii nostri Apostolici Praefectum.
Prosperum Columnam Protonotarium Apostolicum, et Cubiculi nostri Praefectum.
Carolum Calcagninum Auditorii Rotae Decanum.
Alexandrum Tanarium nostrae Rotae Romanae Auditorem.
Philippum de Montibus Congregationis Propagandae Fidei Secretarium.
Hieronymum de Bardis Secretarium Congregationis Consultae.
Fratrem Aloysium Mariam Lucinum Ordinis Praedicatorum, S. Officii Commissarium.
Fortunatum Tamburinum Congregationis Casinensis, Abbatem Sancti Pauli extra muros.
Joachimum Besozzi Ordinis Cisterciensis, Abbatem S. Crucis in Hierusalem.
Dominicum Ursinum Pronepotem sanctae memoriae Benedicti XIII. Clericali militiae jam adscriptum, cujus vitam, indolem, et mores optime novimus, sperantes proinde, cum illustribus Fraternitatum Vestrarum exemplis perficiendum, Deo, et Ecclesiae fructuosiorem in dies exhibiturum esse famulatum.

Reliquos duos in pectore reservare intendimus arbitrio nostro quandocumque evulgandos.

Quid Vobis videtur?

Auctoritate Omnipotentis DEI, et Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, ac Nostra, creamus Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteros, et respective Diaconos Cardinales

Joachimum Portocarrero Patriarcham Antiochenum.
Camillum Pauluccium Archiepiscopum Iconii.
Raphaelem Cosimum de Hieronymis Archiepiscopum Damiatae.
Carolum Albertum Guidobonum Cavalchinum Archiepiscopum Philippensem.
Joannem Baptistam Barnum Archiepiscopum Edessae.
Jacobum Oddum Archiepiscopum Laodiceae.
Fridericum Lantem Archiepiscopum Petrensem.
Marcellum Crescentium Archiepiscopum Nazianzenum.
Georgium ab Auria Archiepiscopum Chalcedonensem.
Franciscum Landum Archiepiscopum Beneventanum.
Joseph Puteobonellum Archiepiscopum Mediolanensem.
Franciscum Riccium.
Antonium Ruffum.
Marium Bolognettum.
Hieronymum Columnam.
Prosperum Columnam.
Carolum Calcagninum.
Alexandrum Tanarium.
Philippum de Montibus.
Hieronymum de Bardis.
Fratrem Aloysium Mariam Lucinum Ordinis Praedicatorum.
Fortunatum Tamburinum Abbatem Congregationis Casinen.
Joachimum Besozzi Abbatem Ordinis Cistercien.
Dominicum Ursinum.

Cum dispensationibus, derogationibus, et clausulis necessariis et opportunis. Reliquos duos in pectore reservamus arbitrio nostro quandocumque declarandos.

In Nomine PATRIS ✠, et FILII ✠, et SPIRITUS SANCTI ✠. Amen.

LXXXVI. MILITIÆ

Hierosolymitanae, et Incolis Insularum ipsius Ditioni subjectarum, plura indulta conceduntur, ad formam Bullae, quae dicitur *Cruciatae*.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad futuram rei memoriam.

Exordium a laudibus Ordinis Militaris S. Jo. Hierosol.

Quoniam inter Militares Ordines, quibus Catholicam Religionem juvari, et ab Inimicis strenue defendi gaudemus, Hierosolymitanus insignem retinet locum: Is enim pro Christi gloria, et contra perditissimos Mahometana labe infectos homines summa contentione pugnans, Christianas Regiones ab illorum incursionibus totis viribus assidue tuetur: Milites quoque, qui in eum recipiuntur, probata generis Nobilitate pollentes, ut alacrius in armorum exercitatione proficiant, promptioresque, et aptiores ad labores suscipiendos reddantur, domesticis relictis commodis, a nuptiis se abstinent, ac perpetuam vovent castitatem: Propterea Nos, Divinae gratiae munere in suprema Beati Petri Sede collocati, erga praeclarum, et de Ecclesia, ac Sede praedicta optime meritum Ordinem praecipuam pontificiae benevolentiae significationem prodere cupientes, illum non solum peculiarium privilegiorum largitione ornare, sed etiam, in ejus necessitatibus, auxiliis prosequi ducimus opportunis.

Illius onus duplex, Bellum Sacrum, et Infirmorum cura.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, Militia Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, ex sui Instituto, bellum adversus communem Christiani nominis Hostem incessanter, non aliquo tantum temporis spatio, nec aliquibus ad id impellentibus controversiis, sed perpetuo, totoque anni tempore gerat, ac in eum finem munitissimas, et bellico apparatu, omnique machinarum genere instructissimas Classes comparet, illasque a Dilectis Filiis Fratribus Militibus dictae Militiae rei maritimae peritissimis, directas, pro necessitate temporum hoc illuc convertens, Mare Mediterraneum a Barbaris Praedonibus, et Piratis, in Mercatorum, ac iter facientium commodum, et securitatem, longe lateque tutum reddat; praetereaque, ex eodem Instituto, infirmorum curam in Xenodochiis exerceat, ac praemissa omnia, cum magna Christianae Reipublicae utilitate, et decore, huc usque laudabiliter adimpleverit, et executa fuerit; et ob id, ac etiam ob subsidia aliquoties Catholicis Principibus arma contra Inimicos Crucis Christi gestantibus data, ingentes, et pene innumeras pecuniarum summas insumpserit; ac communis Ærarii dictae Militiae redditibus, qui omnes in praedictorum Operum adimplementum eroganlur, ad tam gravia onera supportanda imparibus existentibus, magnam vim aeris alieni, certis annuis responsionibus sub certis rationibus persolvendis subjecti, tam Romae, quam Genuae, et alibi contrahere coacta fuerit; et dudum ultimo Hungarico contra communem hostem praedictum gliscente bello, ex eo quod auxiliares electae copiae, experti Nautae, et tormentorum bellicorum Magistri, tunc per eamdem Militiam in Hungariae Regnum suppetias missi, pene omnes perierant, plurium annuarum praestationum favore Familiarum illorum qui tunc obierant, in tantae calamitatis levamen, distributarum, et insimul annuam summam octo millium scutorum excedentium (quae aliqua in parte fructu adhuc durant) oneri se subjecerit: Propterea eadem Militia debitorum proprias vires excedentium pondere gravata existere, nec a suis Commendis; quae Militibus Commendatoribus ejusdem Militiae ex eis alimoniam percepturis, ac culturam bonorum, ac certorum onerum adimplementum, et praecipua dictae militiae munera executuris, et subituris, quorum decedentium, et in bonis habentium spolia ad dictum commune Ærarium spectant, conceduntur, ex quibus jam viginti duo cum dimidio pro quolibet Centenario reddituum illarum, communi Ærario praedicto quotannis persolvuntur, ullum aliud tam urgentibus indigentiis sublevandis aptum subsidium capiendi spe affulgente; bo: mem: Raymundus Despuig, tunc dum viveret, dictae

Quibus sustinendis ingentes sumptus impensi, et aes alienum contractum.

Absque spe levaminis ex redditibus ipsius Militiae.

Preces oblatae Clementi PP. XII.

Militiae Magnus Magister, alias fel: rec: Clementi PP. XII. Praedecessori Nostro demissas, preces pro reportatione omnium Indultorum, ab Apostolica Sede, ob graves, et defensionum, ac propagationum dictae Religionis importantes rationes, alibi concessorum, pro duarum, praedictae Militiae ditioni, et dominio subjectarum insularum, nempe Melitae, et Gotii Incolis, detulerit; dictusque Clemens Praedecessor peculiari nonnullorum S. R. E. Cardinalium Congregationi ad id per eum tunc deputatae preces hujusmodi remiserit, et Congregatio praefata illas, ac omnia, et singula nomine dicti Raymundi Magni Magistri, ac Consilii praedictae Militiae tunc allata mature perpendens, rem tunc differre censuerit.

Item Sanctissimo Domino Nostro.

§. 2. Ac deinde praedicto Clemente Praedecessore ab hac luce sublato, dilectus Filius Nobilis Vir Emanuel Pinto modernus dictae Militiae Magnus Magister, qui, sicut Nobis innotuit, post varia praedictae Militiae munera per eum laudabiliter et summa omnium commendatione gesta, eximiis prae caeteris virtutibus praeditus, suis ita exigentibus meritis, eidem Militiae Praefectus, ex quo amplissimam Dignitatem assecutus fuit, omnem diligentiam, et curam in promovendo Instituto praedicto viriliter conferre non destitit, praefatum negotium accuratius sibi assumendum ducens; secumque reputans aequiores urgentioresque causas pro elargitione Indultorum respectu supradictae Militiae, quam aliorum Christianorum Principum, ratio praedicti Instituti, reperiri; Dilecto Filio Joanni Ludovico de Guerin de Tencin dictae Militiae Bajulivo, et alias Triremium Generali Praefecto, nunc apud Nos, et Sedem praedictam pro eadem Militia Oratori, easdem preces, quae antea optatum effectum minima sortitae fuerant iterum repetendas, ac Nobis solo Dei nutu ad summi Apostolatus Apicem evectis, ferventius porrigendas commiserit; et praedictus Joannes Ludovicus, qui ob egregias, nobilesque animi sui dotes, atque in rebus etiam gravioribus gerendis praestantem peritiam, Nobis apprime acceptus et gratus existit, commisso sibi negotio totis viribus incumbens, pro ope, praevia dictorum Indultorum impartitione, eidem Militiae opportune ferenda, ferventer institerit: Cumque, sicut exhibita Nobis nuper pro parte dicti Emanuelis Magni Magistri petitio continebat, Militia praedicta, nisi ei aliquod congruum subsidium per Nos, et Sedem praedictam prompte feratur, onera sibi, ut praefertur, incumbentia, et in vim Instituti praedicti per eam sufferri solita, non sine gravi Christifidelium incommodo et detrimento, diu sufferre nequeat; Et, sicut eadem petitio subjungebat; si saltem infrascripta privilegia, et Indulta universis Christifidelibus in duabus Insulis praedictis, illarumque adjacentiis commorantibus, ut infra, concederentur, et impartirentur, ex hoc profecto Christifideles hujusmodi, spe assecutionis spiritualium bonorum permoti, ad Eleemosynas communi Ærario praedicto conferendas allicerentur, et adducerentur, et eadem Militia subsidia, quibus valeret Institutum praedictum explere, perciperet: Quare pro parte ejusdem Emanuelis Magni Magistri Nobis fuit humiliter supplicatum, quatenus felici, et prospero dictae Militiae profectui in prosecutione praedictorum piorum operum, aliisque permissis, opportune consulere de benignitate Apostolica dignaremur.

Pontifex postulatis annuens, ad sexennium concedit, ut infra.

§. 3. Nos igitur, qui Viris nobilibus, virtute, et Religione praecellentibus, qui dum pro Christianae Reipublicae defensione labores, et pericula subeunt, debitam erga dictam Sedem Apostolicam reverentiam adhibere non omittunt, in eorum indigentiis adjutrices porrigimus manus; et, ne difficultate rei pecuniariae a proposito commendabilium suarum exercitationum studio retardentur, libenti animo occurrimus; eumdem Emanuelem Magnum Magistrum, ejusdemque militiae Milites, specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, praesentibus Nostris Apostolicis Literis, ac omnibus, et singulis facultatibus, et indultis, et gratiis in eis contentis, ad sexennium, a die primae praesentium publicationis, ut infra, faciendae incohandum, et non amplius, nec ulterius valituris.

1. Indulgentiam Plenariam in forma Jubilaei etc. euntibus infra annum ad expeditionem contra Infideles cum Classe, seu Copiis Militiae Hierosol.

§. 4. 1. Magno Magistro dictae Militiae, expeditionibus contra Turcas, et Infideles assidua cura et diligentia incumbenti, necnon omnibus, et singulis utriusque sexus Christifidelibus in una, et altera Insulis, illarumque adjacentiis, dominio dictae Militiae, ut praefertur, subjectis, commorantibus, et ad illas declinantibus, qui infra annum, a die publicationis earumdem praesentium in locis dictarum duarum insularum, ubi libuerit, faciendae incohandum, fidei zelo moti, ad Classes,

aut ad quaelibet Navigia, a Militia praedicta contra Turcas, et Infideles bujusmodi quomodolibet instructa, seu alias ad Copias per Militiam praedictam collectas, pugnaturi, aut aliud genus servitii, sive Terra, sive Mari gratis facturi accesserint, et in uno, seu pluribus Navigiis, aut ubicumque locorum, juxta Ordinationem a dicta Militia faciendam, per eumdem annum permanserint, vel etiamsi morte praeventi integrum annum non expleverint, aut propter infirmitatem, seu aliam supervenientem necessitatem, inde recesserint; vel qui propriis expensis, pro modo facultatum, unam, seu plures personas per dictum integrum annum, ut praefertur, pugnaturas, aut servitium praedictum praestituras miserint; necnon iis, qui nec ibunt, nec mittent, si tamen infra dictum annum aliquam Eleemosynam in causam praedictam tantum, et non in alios etiam pios usus convertendam, juxta facultatem, et qualitatem personarum, ad arbitrium infrascripti Prioris, seu Presbyteri a dicto Magno Magistro, ut infra, nominandi, seu designandi, sponte contulerint; Capitulis quoque Ecclesiarum, Monasteriorum, et Locorum etiam Regularium, et cujusvis Ordinis Mendicantium, tam Masculorum, quam Foeminarum, si pro decem personis eorumdem Capitulorum, et Locorum, praecedente Capitulari, seu Conventuali deliberatione, unam personam pro effectu praemisso etiam miserit, aut pro eadem persona stipendium pro dicto integro anno contribuerint; illis pariter qui, ut praefertur, missi fuerint, si Pauperes extiterint: Praetereaque etiam *Clericis*, seu *Presbyteris* saecularibus, qui a suis Ordinariis; et Regularibus, qui a suis Superioribus respective licentiam habentes, Verbum Dei Militibus, sub vexillo dictae Militiae adscriptis, aliisque personis inibi inservientibus praedicaverit, illorumque sacramentales Confessiones audierint, seu Missae Sacrificium celebraverint, aut alia Ecclesiastica, et pia Ministeria exercuerint, (quibus, saecularia, vel Regularia Beneficia obtinentibus, beneficiorum hujusmodi, exceptis illis dumtaxat, quae Curam animarum annexam habeant, servitium per idoneos Vicarios interim praestari concedimus), respective vere poenitentibus, et confessis, aut si non valeant confiteri, id corde desiderantibus, Plenariam omnium, et singulorum suorum peccatorum Indulgentiam, et Remissionem, quae proficiscentibus ad recuperationem Terrae Sanctae, quaeque in anno Jubilaei concedi consuevit, quam etiam simili modo lucrari valeant praedicti Fideles omnes, et singuli, qui forsitan non expleto anno ab hac luce migraverint, Apostolica auctoritate, earumdem tenore praesentium, concedimus, et elargimur.

Item mittentibus propriis expensis unam, aut plures personas.

Aut Eleemosynam in hunc finem conferentibus.

Capitulis quoque Ecclesiarum, et Regularibus, mittentibus, aut contribuentibus, ut supra.

Ipsisque ad expeditionem missis; necnon Divina peragentibus in Castris etc.

§. 5. II. Omnibus quoque, et singulis Christifidelibus praedictis, ut ipsi dicto anno durante, possint in Ecclesiis, in quibus alias Divina Officia interdicto durante quomodolibet celebrare permissum fuerit, vel in privato Oratorio ad Divinum Cultum tantum deputato, ab Ordinario visitando, et designando, etiam tempore Interdicti, cui ipsi causam non dederint, vel eos non steterit, quominus amoveatur et illi, qui facultatem ad id ab infrascripto Priore, seu Presbytero deputando alias habuerint, etiam per horam antequam illucescat dies, et per horam post meridiem, in sua, ac Familiarum, et Domesticorum, ac Consanguineorum suorum praesentia, Missas, et alia Divina Officia, per se ipsos, si Presbyteri fuerint, vel per alium, celebrari facere, et tempore Interdicti illis interesse, clausis januis, et non pulsatis Campanis, et excommunicatis, ac specialiter Interdictis exclusis; Ita tamen, ut, si privato Oratorio ad praemissa uti voluerint, quoties id fecerint, aliquas preces Deo pro unione Principum Christianorum contra Infideles, eorumque contra eosdem victoria fundere teneantur; necnon durante bujusmodi interdicto, Eucharistiam, et alia Sacramenta in dictis Ecclesiis, vel Oratorio, praeterquam in die Paschatis, recipere, ipsorumque Christifidelium, tempore interdicti hujusmodi decedentium, Corpora, (nisi forte vinculo excommunicationis innodati decesserint) cum moderata funerali pompa sepeliri valeant.

II. Praedictis omnibus concedit, ut Missas Interdicti tempore, celebrari facere possint.

Et durante Interdicto, Sacramenta sumere, et Ecclesiastica sepultura gaudere.

§. 6. III. Et insuper ut tam quadragesimalibus, quam aliis anni temporibus, et diebus, quibus esus carnium, ovorum, casei, butyri, et aliorum lacticiniorum prohibitus fuerit, eisdem ovis, caseo, butyro, et aliis lacticiniis, ac etiam, si necessitas, vel infirma corporis valetudo, ac alia quaecumque indigentia exegerit, carnibus, de utriusque Medici consilio, exceptis tantum diebus majoris Hebdomadae, die Cinerum, seu Feria quarta in capite Jejunii, Vigiliis Natalis Domini Nostri Jesu Christi, Pentecostes, Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli, Assumptionis Beatae Mariae Vir-

III. Lacticiniis vesci diebus prohibitis. Carnibus quoque, in casu necess.

Servato tamen lege Jejunii.

ginis; Nativitatis Sancti Joannis Baptistae, et quatuer temporum, uti, et vesci; servata tamen lege Jejunii per unicam comestionem, aliisque contentis in Nostris Literis novissime emanatis, sub Datum Romae die trigesima Mensis Maji Anni MDCCXLI., quibus nullatenus per bas praesentes intendimus derogare, respective, libere, et licite omnes Christifideles supradicti, praeter personas tamen Regulares non Militares, possint, et valeant, eadem Apostolica auctoritate concedimus, et indulgemus.

IV. Indulgentia Stationum Urbis, ubique lucrari valeant.

§. 7. IV. Item eisdem Christifidelibus dicto anno durante, in singulis diebus Stationum Almae Urbis nostrae quinque Ecclesias, seu Altaria, ant in illorum defectum, quinquies unum et idem Altare, Monialibus vero cujosvis Ordinis, et Instituti Regularis existentibus, ac Mulieribus, et Puellis in quibusvis Monasteriis, seu Conservatoriis degentibus, si forte Ecclesias non habuerint, Capellas ab earum legitimis Superioribus designandas respective devote visitantibus, et in eis pias ad Deum preces pro supradicta unione, et victoria effundentibus, omnes, et singulas Indulgentias, et peccatorum remissiones, ac poenitentiarum relaxationes, alias Ecclesiis tam intra, quam extra moenia praedictae Urbis, ad quas dictae Stationis fixae existunt, concessas, eadem Apostolica auctoritate misericorditer in Domine concedimus. Quas tam pro se, quam pro Defunctis, pro quibus visitaverint, consequi valeant.

V. Et Confessarium sibi eligere semel in vita, et in artic. mortis, cum facultate absolvendi a reserv.

§. 8. V. Et insuper eisdem Christifidelibus, quod ipsi bis, hoc est semel in eorum vita, et semel in articulo mortis, possint sibi eligere Confessarium ex approbatis ab Ordinario Loci, qui eos a quibuscumque peccatis, et Censuris, etiam Sedi Apostolicae reservatis, absolvere libere, et licite valeat; quod tamen Indultum eligendi Confessarium, et absolvendi a reservatis, non habere locum cum Regularibus utriusque sexus quorumcumque Ordinum, Congregationum, Societatisque, et Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, non tamen Militum Militiae hujusmodi, perpetuo declaramus, inhaerentes aliis hujus Sanctae Sedis, et plurium Praedecessorum Nostrorum, praesertim Clementis VIII., et Urbani VIII. circa Bullae Cruciatae, et similia Indulta, perpetuis futuris declarationibus. Quodque ipsis per eumdem Confessarium vota quae-

Et commutandi Vota simplicia.

libet simplicia per eos emissa, exceptis Religionis, Castitatis, Ultramarino, et Visitationis Liminum Apostolorum, in alia Pia Opera rite commutari possint, ac valeant, concedimus, et elargimur.

VI. Ut accipientes summarium harum gratiarum praemissas Indulgentias et concessiones bis quolibet Anno lucrentur.

§. 9. VI. Praeterea, ut iidem Christifideles, non tantum semel, sed bis singulo quoque anno, quo harum gratiarum, seu facultatum summarium sumpserint, tam pro se, quam per modum Suffragii pro Animabus in Purgatorio detentis, Indulgentias, Concessiones, Gratias, et Indulta praedicta consequi, eisque infra eumdem annum bis, ut praefertur, uti, et potiri; ac dictorum bonorum spiritualium participes fieri valeant, in Domino pariter concedimus.

VII. Facultates quoad absolutionem ab Irregularitate.

§. 10. VII. Ulterius eidem Priori, seu praedicto Presbytero, ut infra, deputato, quod ipse super irregularitate cum his, qui, Ecclesiasticis Censuris ligati, Missas, et alia Divina Officia (non tamen in contemptum Clavium) celebraverint, aut alias se Divinis immiscuerint, et super alia qualibet Irregularitate ex delicto proveniente; dummodo tamen Irregularitas hujusmodi ex quovis homicidio, sive opera, sive consilio, et prava insinuatione perpetrato, aut simonia, vel apostasia a Fide, aut haeresi, vel a mala Ordinum susceptione, seu ex alio delicto scandalum in populo generante, non provenerit; et dummodo quis in irregularitate hujusmodi per sex Menses non insorduerit, cum retentione Beneficiorum forsitan sub ejusmodi irregularitate receptorum, non tamen Curam Animarum annexam habentium, nec Dignitatum in Cathedralibus, et Collegiatis, neque Canonicatuum in eisdem Cathedralibus Ecclesiis existentium, et fructuum ex eisdem Beneficiis non exceptis perceptorum compositione, in subsidium praedictarum expeditionum impendenda, et infamiae, ac inhabilitatis exinde provenientis abolitione, et executione Ordinum, non male susceptorum, dispensare.

VIII. Nobiles, et qualificatae personae Missam ante lucem, et post meridiem celebrari facere possint.

§. 11. VIII. Item quod cum personis nobilibus, et quae, juxta ipsius Prioris, seu Presbyteri, ut infra, deputandi praedicti, arbitrium, qualificatae fuerint, ut Missas per horam ante lucem, ac per horam post Meridiem audire, et celebrari facere valeant, indulgere.

IX. Facultas componendi cum Beneficiatis

§. 12. IX. Quodque illos Clericos, seu Presbyteros, qui ad restitutionem fructuum Beneficiorum simplicium tantum, non tamen per-

super fructibus restituendis. Compositiones quomodo erogandae.

sonalem residentiam requirentium, neque Curam Animarum annexam habentium, ex omissione recitationis Horarum Canonicarum, tenebuntur, ad congruam compositionem super eisdem fructibus dictae restitutioni subjectis, erogandam pro medietate Ecclesiis, vel aliis locis, quarum, vel quorum ratione Horas praedictas recitare debent, et pro altera medietate in causam expeditionom bujusmodi, admittere.

X. De injuste acquisitis, seu ablatis.

§. 13. X. Et insuper quod super injuste ablatis, seu acquisitis, quando domini, quibus restitutio facienda esset, post debitam diligentiam pro iisdem inveniendis adhibitam, reperiri non possunt, et praestito per debitores juramento de bujusmodi diligentia per eos facta, competenter componere, itant Debitores pro foro Conscientiae liberari possint, dummodo tamen iidem Debitores in confideutiam, et sub spe hujus compositionis illa non abstulerint, seu acquisiverint, et ita ut hujusmodi compositio erogari in subventionem praedictarum expeditionum debeat, libere, et licite possit, et valeat, auctoritate Apostolica facultatem tribuimus, et impartimur.

Commissarius pro executione a M. Magistro deputandus, et a S. Sede confirmandus.

§. 14. Demum ut praesentes Literae suum plenum sortiantur effectum, et Facultates, Concessiones, Indulta, Elargitiones, et Indulgentiae, aliaque praemissa, debitae executioni demandentur, ac ex eis praedicta Militia conveniens, et in causam expeditionum hujusmodi omnino, ut praefertur, convertendum emolumentum percipere valeat, nunc, et tempore dicti sexennii existens praedictae Militiae Magnus Magister, (cui Nos necessarias, et opportunas ad infrascriptam nominationem libere, ut infra, exercendam facultates earumdem tenore praesentium tribuimus,) Priorem Conventus Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani Militiae existentis, seu, quatenus ipse Magnus Magister ex rationabilibus causis magis convenire putaverit, aliquem ex Presbyteris Conventualibus dictae Militiae nominare curabit; Et, si durante praedicto sexennio nominationem per eum factam, etiam rationabilibus causis urgentibus, variare duxerit, alterum ex Priore, seu Presbyteris Conventualibus praedictis iterum nominabit; Nos enim ex nunc personam per eum prima, aut secunda vice, ut praefertur praedictam, et successive Literis Apostolicis sub Annulo Piscatoris in forma Brevis super bujusmodi nominationis confirmatione, toties, quoties nominari contigerit, desuper expediendis, muniendam, in praecipuum Executorem, seu Commissarium earumdem praesentium; Itaut ipsa persona hujusmodi dictas praesentes, etiam in vernaculam Linguam convertere, seu in Compendium, convenienti addito proemio, reducere, illasque, et in eis contenta praedicta, aut compendium hujusmodi, in quibuslibet dictarum duarum Insularum, illarumque adjacentium locis, ubi magis libuerit, viva voce, seu scriptis, aut typis impressis exemplis, publicare, et enunciare, ac Eleemosynas in Causam expeditionum hujusmodi, ut praefertur, contribuendas ad sui arbitrium, juxta opes, et facultates, ac qualitates personarum contribuentium, determinare, et definire: Atque omnia, et singula alia, quae faciliori, et expeditiori earumdem praesentium conferre visa fuerint, peragere; ac ulterius Depositarium, Ratiocinatorem, aliosque similes Officiales, de consilio tamen, ac consensu Magni Magistri pro tempore designandos, seligere quoque possit, et valeat, eadem Apostolica auctoritate constituimus, et deputamus.

Ejusdem Commissarii facultates.

Derogatur contrariis.

§. 15. Non obstantibus Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, Universalibusque Conciliis editis, vel edendis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similium concessionum, et facultatum per Nos, et Sedem praedictam quomodolibet factis, necnon dictae Militiae, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, stabilimentis, usibus, et naturis, ac ordinationibus Capitolaribus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis eidem Militiae, ejusque Magno Magistro, necnon etiam Conventui, et Fratribus Militibus, ac quibusvis illorum personis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis Clausulis, ac etiam irritantibus, et aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu proprio, ac alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis; Quibus omnibus, et singulis, etiamsi de illis, eorumque totis tenori-

bus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio facienda, et habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores eisdem praesentibus etiam pro plene, et sufficienter expressis habentes illis alias in suo robore permansuris, latissime, et plenissime, ac specialiter, et expresse harum serie derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Eleemosynae in usum expeditionum tantum erogandae.

§. 16. Volumus autem, quod omnes, et quaecumque Eleemosynae in causam expeditionum hujusmodi quandocumque, quomodocumque, ac quibusvis personis contribuendae, in supra expressam tantum impendantur, et non in alios etiam pios usus, sub poena caducitatis, et cassationis omnium; et singulorum Privilegiorum, ac Concessionum praedictorum, distrahantur, et convertantur.

Fides praestanda transumptis.

§. 17. Praeterea etiam volumus, quod earumdem praesentium transumptis, etiam typis impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo alicujus Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud adhibeatur, ac si illae exhibitae forent, vel ostensae.

Sanctio poenalis.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostrae concessionis, elargitionis, indulti, impartitionis, constitutionis, deputationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 17. Dec. 1743.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno incarnationis Dominicae MDCCXLIII. XVII. Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Expedit. per Officium Min. Gratias.

LXXXVI.

BULLA

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

PAPÆ BENEDICTI XIV.

Erectionis Ecclesiae Cathedralis Guatimalen. in Metropolitanam cum assignatione trium Ecclesiarum Cathedralium pro Suffraganeis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ad Supremum Catholicae Ecclesiae Culmen nullis suffragantibus meritis, sed solum ineffabili Divinae gratiae munere evecti, erga Gregem Dominicum toto Orbe diffusum feliciter regendum Pastoralis vigilantiae Nostrae studium incessanter impendimus; ideoque sedulo incumbendum putamus, ut remotissimae quoque Regiones, ac Provinciae, quas in admirabile lumen suum vocavit Altissimus, quaeque Depositum Fidei alias Dei miseratione susceptum constanter retinent in earum opportunitatibus Apostolicae benignitatis consequantur effectum: Quare si Christifideles inibi degentes ob Metropolitanorum Praesulum nimiam distantiam in Ecclesiasticis rebus pertractandis, et propriis Juribus tuendis, atque quaestionibus agitandis grave incommodum perferre comperiantur, illis tempestive occurrere non omittimus, et quotiescumque convenire arbitramur Cathedralibus Ecclesiis decenter tamen constructis, ac Ministrorum copia refertis Metropoliticum honorem tribuentes Christiano Populo pro negotiis, et controversiis citius maturandis, et expediendis faciliorem viam sternimus, idque etiam libentiori animo efficimus, si Catholicis Regibus pergratum fore dignoscamus.

Sane cum sicut accepimus, et dudum Charissimus in Christo Filius noster Philippus Hispaniarum Rex Catholicus ex praecipuo ejus Religionis affectu Nobis exponi fecit Guatimalensis, Nicaraguensis, Chiapensis, et Comayaguensis Ecclesiae, quae Archiepiscopo Mexicano Metropolitico Jure subjectae esse dignoscuntur, ipsarumque Civitates, et Dioeceses in Indiis Occidentalibus constitutae ab earum Metropolitana Ecclesia Mexicana longissime distent, et ob nimiam distantiam hujusmodi usque ad bismille milliaria, et ultra a dicta Metropoli computatam Incolae praefatarum quatuor Civitatum, et Dioecesum attento quod viae ut plurimum imperviae, et a fluminibus maxime profundis intersecatae, et frequentibus periculis obnoxiae sunt, et etiam ob propriam paupertatem in tam dissita Regione ad audientiam Metropolitanam Mexici recurrere,

minusque in ea lites prosequi nequeant; Ideoque multorum annorum lapsu nullos recursus ad Metropolitanum habitos fuisse experientia compertum existat, si tamen Ecclesia Sancti Jacobi Guatimalensis, quae sita est in centro omnium illarum Provinciarum, et Dioecesum, in Metropolitanam Ecclesiam, illiusque Episcopus in Archiepiscopum, et Metropolitanum assignando illi in Suffraganeos Nicaraguen., Chiapen., et Comayaguen. Episcopos praevia eorumdem a subjectione Ecclesiae Metropolitanae Mexican. praefatae dismembratione Apostolica auctoritate perpetuo, ut infra, erigeretur, et institueretur, profecto praefata praejudicia, et pericula evitarentur, ac dictis Incolarum hujusmodi congrue occurreretur incommodis.

Nos igitur Religiosam Pietatis sollicitudinem, qua dictus Philippus Rex Christianus Provincias Regiae Suae Ditioni subjectas pro ecclesiasticis negotiis in Metropolitana Curia agitandis faciliorem, et utiliorem accessum assequi ex animo concupiscit, plurimum in Domino commendantes, ac enixis precibus desuper nomine ejusdem Philippi Regis Nobis humiliter porrectis annuere, atque Incolis Guatimalen., Nicaraguen, Chiapen., et Comayaguen. Civitatum, et Dioecesum hujusmodi in praemissis opportune providere, necnon etiam Venerabilis Fratris Nostri Petri Pardo moderni Episcopi Guatimalen., ejudemque Ecclesiae Guatimalen. decori, et ornamento consulere volentes, ipsumque Petrum Episcopum a quibusvis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, audita prius particularis Congregationis super rebus Consistorialibus praepositae sententia, ac re mature perpensa, et accedente quoque Venerabilis etiam Fratris Nostri moderni Archiepiscopi Mexican., aliorumque interesse habentium consensu, ad Philippi Regis preces hujusmodi Guatimalen., Chiapen., Nicaraguen., et Comayaguen. Ecclesias praefatas, quae, sicut etiam dicta Metropolitana Mexican. Ecclesia de Jurepatronatus dicti Philippi Regis ex Privilegio Apostolico, cui non est hactenus in aliquo derogatum existere dignoscuntur, dictasque Guatimalen., Chiapen., Nicaraguen., et Comayaguen. Civitates, Dioeceses cum omnibus, et quibuscumque earum Territoriis, et terminis, ac dictum Petrum, necnon Venerabiles quoque Fratres nostros modernos Chiapen., Nicaraguen., et Comayaguen. Episcopos, ac dilectos Filios dictarum quatuor Civitatum, et Dioecesum Universum Clerum una cum dilectis etiam Filiis illarum Capitulis, Populo, Collegiatis, Parochialibus, et aliis Ecclesiis, necnon Monasteriis utriusque sexus, ceterisque Beneficiis, et Officiis Ecclesiasticis cum cura, et sine cura Secularibus, et quorumvis Ordinum, et Militiarum, Regularibus, necnon Hospitalibus, Domibus, Collegiis, et Locis Religiosis quibuscumque a Jurisdictione praefati Archiepiscopi Mexicani Apostolica auctoritate tenore praesentium perpetuo sejungimus, et dismembramus, ac ab ejusdem Archiepiscopi Mexicani subjectione etiam perpetuo eximimus, et liberamus.

Ac de Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio, ac de Apostolicae potestatis plenitudine ipsam Ecclesiam Guatimalen., cui optime aedificatae quinque inserviunt Dignitates, et sex Canonici cum Theologali, et Poenitentiaria Praebendis, pluribusque Cappellanis, et Presbyteris, et quae Sacrario sacris supellectilibus, et Sanctorum Reliquiis egregie referto instructa existit, cujusque Ecclesiae Guatimalen. Civitas, sicut accepimus, est Caput Provinciae ejusdem nominis, ac perampla, et pluribus Illustribus Familiis referta, necnon Universitate, duobus Seminariis, tribus Xenodochiis, ac pluribus tum Virorum, tum Mulierum Coenobiis condecorata est ad laudem, et gloriam Omnipotentis Dei, ac Beatae Mariae Virginis, et Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli, totiusque Curiae Coelestis honorem, necnon Fidei Catholicae, et totius Militantis Ecclesiae exaltationem in Metropolitanam Ecclesiam, et Sedem Episcopalem Guatimalen. in Archiepiscopalem, Archiepiscopalisque, et Metropolitani Praesulis Sedem, et Provinciae Guatimalensis deinceps nuncupandae Caput pro uno deinceps Archiepiscopo, qui Pallii, et Crucis usum aliorum Archiepiscoporum more habeat, omnibusque aliis Insigniis Archiepiscopalibus, necnon privilegiis, honoribus, et praerogativis Archiepiscopis debitis, et concessis gaudeat similiter, perpetuo erigimus, et

instituimus, ac nomine, titulo, ac honore Archiepiscopali, et Metropolitano decoramus.

Necnon dictum Petrum Episcopum, ac pro tempore existentem Ecclesiae Guatimalen. præfatae Praesulem verum, certum, et indubium Archiepiscopum Guatimalen. etiam perpetuo constituimus, et deputamus; eidemque Archiepiscopo Guatimalen. caetera omnia, et singula, quae Metropolitanis Praesulibus in eorum Civitatibus, Dioecesibus, et Provinciis facere, exercere, administrare, et exequi a Jure indultum existit, ut ipse facere, exercere, administrare, et exequi libere, et licite possit, et valeat eadem auctoritate concedimus, et indulgemus, ita quod idem Petrus Episcopus absque alia de ejus persona Ecclesiae Guatimalen. praefatae de novo facienda provisione, seu prefectione in Archiepiscopum Guatimalen. perfectus esse intelligatur.

Praeterea eidem Ecclesiae Guatimalen. præfatas Nicaraguen. Chiapen. et Comayaguen. Ecclesias, dictosque modernos Episcopos Nicaraguen. Chiapen. et Comayaguen. ac pro tempore existentes illarum Praesules, seu Administratores pro tempore existentis Archiepiscopi Guatimalen. Suffraganeos, qui tamquam membra Capiti eidem Archiepiscopo Guatimalen. Jure Metropolitico subsint, ita quod Archiepiscopus Guatimalen. pro tempore existens in eisdem Nicaraguen. Chiapen. et Comayaguen. Civitatibus, et Dioecesibus Jus Metropoliticum sibi vindicet necnon Nicaraguen. Chiapen. et Comayaguen. Ecclesiae praefatae eidem Archiepiscopo, et Metropolitano Guatimalen. ad omnia, et singula teneantur, et sint adstrictae, ad quae Suffraganeae suis Metropoliticis Ecclesiis, et Metropolitanis Praesulibus tenentur, et obligatae existunt, nempe ut judicentur secundum Canonicas Sanctiones; Ac eidem Archiepiscopo Guatimalen. praefatos suos Suffraganeos consecrandi, ad Provinciales Synodos evocandi, ac cum eo etiam Ecclesiastica negotia terminandi, earum Ecclesias disponendi, at causas quarumcumque appellationum, sive querelas alias ad eum, tamquam Metropolitanum Praesulem juxta Decreta Concilii Tridentini devolutas, ac alias juxta Sacrorum Canonum Statuta spectantes cognoscendi, omniaque alia, et singula quaecumque, quae de jure, vel consuetudine, aut alias quoquo modo ad Archiepiscopos, et archiepiscopale munus spectare, et pertinere solent, et debent gerendi, faciendi, et exercendi plenam, et omnimodam auctoritatem, et facultatem earumdem tenore praesentium etiam perpetuo concedimus, et impartimur: Provinciae quoque Guatimalen. Clerum, et Populum universum Guatimalen. pro eorumdem Ecclesiae, et Archiepiscopi Guatimalen. Provincialibus pariter perpetuo concedimus, et assignamus.

Ac deinceps perpetuis futuris temporibus Nicaraguen. Chiapen. et Comayaguen. Ecclesias praefatas eidem Ecclesiae Guatimalen. Suffraganeas censendas, et habendas, ac tam eas, quam illarum Civitates, et Dioeceses universas sub ipsa Provincia Guatimalen. comprehensas, et contentas, ac nullatenus ab ea exemptas, nec ulli alteri, nisi uni tantum Guatimalen. Ecclesiae, et illius pro tempore existenti Archiepiscopo praefatis, quoad Archiepiscopalis, Metropolitica, ac Provincialia Jura, et Jurisdictiones subjectas esse, et fore juxta decreta ejusdem Congregationis rerum consistorialium auctoritate, et tenore praemissis pariter perpetuo volumus, et declaramus; Decernentes ex nunc irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, Lateranen. Concilii novissime celebrati, ac nostra, ut Cancellariae Apostolicae regula de Jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Mexican., Nicaraguen., Chiapen. et Comayaguen. Ecclesiarum præfatarum etiam juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis, quoque indultis eisdem Mexican., Nicaraguen., Chiapen., et Comayaguen. Ecclesiis, illarumque Praesulibus, et Administratoribus, ac Capitulis, et Canonicis, necnon quibusvis aliis personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, necnon insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis etiam Motu proprio, et ex certa scientia, ac de apostolicae potestatis plenitudine praefata, et consistorialiter, ac de simili consilio, aut alias quomodolibet etiam pluries concessis, confirmatis, et innovatis, quibus omnibus, et singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de

verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata inserti forent, praesentibus pro sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamos, caeterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, quod earumdem praesentium Transumptis etiam Typis impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo alicujus personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud adhibeatur, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si illae exhibitae forent, vel ostensae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae absolutionis, sejunctionis, dismembrationis, eximitionis, liberationis, erectionis, institutionis, decorationis, constitutionis, deputationis, concessionis, indulti, impartitionis, assignationis, declarationis, decreti, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 17. Dec. 1743. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo tertio decimoseptimo Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

X. Subdatarius.

Feb. MCL.
E. F. Godin
C. Gonzalez
Visa M. A. Caffarellus.
Pro D. Caesare Rodulpho R. C. A. Secr.
Felix Ant. Paulettus Consecretarius.

A. Dattus.

Loco ✠ Plumbi.

LXXXVII. DECRETA

De Ritibus Graecorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni; de jurisdictione Patriarchae, et Episcoporum ejusdem Nationis; deque Monachorum, et Monialium disciplina, in unum collecta promulgantur.

Venerabilibus Fratribus, et Patriarchae Antiocheno Graecorum Melchitarum, et omnibus ejusque Ritus Catholicis Episcopis, eidem Patriarchae subjectis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Demandatam caelitus humilitati Nostrae omnium Ecclesiarum curam subeuntes, sub ipsum initium Pontificatus Nostri, per encyclicas Literas datas die 3. Decemb. anni 1740. ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos per universum terrarum Orbem regentes Ecclesiam Dei, inter caeteros animi nostri sensus, quos illis manifestos esse voluimus, eosdem etiam omnes hortati sumus, ut quibuscumque in rebus, ad Catholicae Fidei, disciplinaeque conservationem et incrementum pertinentibus, Nostram atque hujus S. Sedis auctoritatem et opem sibi, suisque Ecclesiis necessariam esse contingeret, de iis ad Nos cum omni fiducia referre non dubitarent; atque omnibus illis ea adjumenta polliciti sumus, quae ab Apostolica suprema Potestate Nobis concredita, et ab ea solicitudine, quae nostrum Pastorale decet officium, inferiorum Ecclesiarum Praelatis afferri maxime convenit. Haec autem a Nobis universo Episcoporum coetui publice promissa cum semper huc usque omni cura, et vigilantia, in mediis etiam difficillimorum temporum perturbationibus, Domino vires subministrante, effectu complere studuerimus; atque iis omnibus, qui hortationibus nostris excitati, de suis, suarumque Ecclesiarum rebus ad Nos adierunt, ea omnia praestiterimus, quae tum ad propriam ipsorum, tum ad animarum ipsis subditarum incolumitatem, atque utilitatem conducere judicavimus; minime quidem negligendum esse censuimus recursum, quem de rebus non parvi momenti, et alias ad fel. record. Praedecessores Nostros Benedictum XIII., et Clementem XII., et nuper ad Nos ipsos habuerat Ven. Frater Cyrillus Patriarcha Antiochenus; qui, ardenti zelo erga Fidei, et disciplinae puritatem, atque animarum salutem impulsus, pro

Pontificis cura de statu omnium Ecclesiarum.

Dubia, et postulata a Patriarcha Antiocheno ad S. Sedem referuntur.

qua etiam illustres labores exantlasse, et magna pericula adiisse dignoscitur, complura dubia in suae, aliarumque Ecclesiarum sibi subjectarum regimine incidentia, et varia postulata de rebus, sua sententia, sibi opportunis, ad hujus Apostolicae Sedis judicium, more Majorum detulerat; ut suprema Romani Pontificis auctoritate, et omnis dubitationum ambiguitas, errorumque tolleretur occasio, et Ecclesiastici regiminis ordo, ac tranquillitas, in iis regionibus, ad populorum salutem providis legibus assereretur.

Pontifex, ex expenditorum consilio etc. et, ut infra, decernit.

§. 1. Itaque laudabili, justoque illius desiderio obsecundare, ejusdemque iteratis precibus, quantum opportune fieri posset, satisfacere cupientes, totam rerum summam longo intervallo jacentem resumpsimus, eamque per nosmetipsos examinare, atque accurate definire volentes, summo studio, ac diligentia praedicta Dubia, et Postulata singulatim perpendimus; adhibitisque in consilium nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. Romanae Ecclesiae Cardinalibus, ex eo coetu delectis, qui Propagandae Fidei negotiis praesunt, tum etiam aliquibus ex Clero Saeculari, et Regulari gravibus Viris, ac theologica, et canonica facultate praestantibus, quos omnes coram Nobis semel, bis, tertio de praedictis rebus sententias suas aperire mandavimus; ea tandem decernere, atque sancire statuimus, quae per has Literas Nostras, Vobis, Venerabiles Fratres per universum Antiochiae Patriarchatum Orthodoxis Graeco-Melchitarum Ecclesiarum Episcopis, tenenda, atque observanda, apostolica auctoritate declaramus: maximam de vobis omnibus in Domino fiduciam habentes, fore, ut Paternae Nostrae erga Vos charitati, ac studiosae de rebus vestris sollicitudini, integra, promptaque, ut par est, obedientia, atque observantia respondeatis.

Quaesitorum partitio.

§. 2. Porro ex dubiis, et postulatis a praelaudato Ven. Fratre Cyrillo Patriarcha propositis, aliqua pertinent ad conservationem Rituum, et Morum Ecclesiae Graecae, tum universorum in genere, tum eorum in specie, qui ad jejuniorum observantiam, et Sacrosancti Missae Sacrificii celebrationem attinent: alia versantur circa Jurisdictionem ejusdem Patriarchae, et Episcoporum ei subjectorum, quam hinc ab Episcopis Maronitis, hinc vero a Missionariis Latinis perturbari asseritur; nonnulla denique spectant ad Monachorum disciplinam, eorumque legitimam Superioribus subjectionem; tum etiam ad Religiosarum Foeminarum vivendi Regulam, earumque regimen, et tutelam.

Nihil innovari jubet circa Ritus Eccl. Graecae in genere.

§. 3. De Ritibus igitur, et moribus Ecclesiae Graecae illud imprimis generatim statuendum decrevimus, nemini licuisse, aut licere, quovis titulo, et colore, et quacumque auctoritate, aut dignitate, etiamsi Patriarchali, aut Episcopali praefulgeat, quidquam innovare, aut aliquid introducere, quod integram, exactamque eorumdem observationem imminuat. Hinc est, quod Euthymii olim Archiepiscopi Tyri, et Sydonis, Viri alioquin Catholici, reique Christianae propagandae studiosissimi, factum, alias ab hac Sede Apostolica de anno 1716. improbatum, iterum cogimur reprobare; inductamque ab eo, auctoritate propria, inconsultoque Romano Pontifice, nonnullarum Ecclesiae Graecae consuetudinum immutationem, revocamus, atque irritam fuisse, et esse decernimus; omnesque imposterum, et singulos Ecclesiae Graecae Ritus, et mores a Patribus traditos omnino servari mandamus; specialiter injungentes Ven. Fratri Patriarchae Antiocheno, ut eorum conservationi diligenter invigilet, ac provideat, ne ulla novitas (unde confusionis, ut plurimum, et scandali occasio) in ipsis introducatur: Permittentes solummodo eidem Patriarchae, et Episcopis Catholicis in propriis Dioecesibus facultatem corrigendi, atque extirpandi abusus, si quos, aut errore vulgi, aut schismaticorum dolo, sive saeculi vitio inter eos irrepsisse compererint; vel etiam aliqua peculiaria pietatis exercitia admittendi, ac probandi, si quae ad promovendam Fidelium religionem apta, et proficua prudenter in Domino judicaverint.

Innovationes ab Archiep. Tyri inductas reprobat.

Patriarchae injungit, ut pro receptarum consuetudinum observantia invigilet.

Salva ejusdem, et Episcoporum auctoritate quoad indifferentia.

De aliquibus Ritibus in specie.

§. 4. Hinc autem sanctioni generaliter a Nobis prolatae consentaneum est, ut illae consuetudines in specie, quae aliquam mutationem, aut detrimentum subiisse feruntur, in pristinum vigorem reducantur, ac restituantur.

De disciplina jejunii perperam.

§. 5. Cum itaque praedictus Cyrillus Patriarcha Antiochenus in quodam Episcoporum consessu de anno 1736. in Monte Libano habito, supra enunciati Euthymii Archiepiscopi exemplum aliqua ex parte sequendum sibi esse duxerit; ignorantes vero, ut asseritur, Apostolicae Sedis Decreta, quae ad ipsius petitionem anno 1732. prodierant, (et quorum quidem executionem, ab eodem in accipienda suas Di-

gnitatis confirmatione in genere promissam; pro illius perspecta vitae, officiique religione, et constanti in hanc Sanctam Sedem observantia, numquam eum scienter praetermissurum fuisse in animum inducimus); non solum sibi licere, sed etiam expedire putaverit, receptam Ecclesiae Graecae disciplinam circa jejunia immutare: Considerans nempe inopiam complurium suorum subditorum Graeco-Melchitarum, desertos Arabum pagos incolentium, ubi ciborum Quadragesimalium maxima est penuria; magnam insuper severitatem, ac diuturnitatem abstinentiarum, quae in Ecclesia Graeca observantur; ubi nimirum, praeter jejunium Quadragesimae, quod in tota Ecclesia Paschalibus Resurrectionis Domini Festis Apostolica institutione praemittitur, similis etiam quadraginta dierum abstinentia Natalitiæ Christi solemnitati praecedit; tum alia quatuordecim dierum ante Festum Assumptionis B. Mariae Virginis observatur; et alia demum ante Festum Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, totidem dies complectens, quot a Feria secunda post Octavam Pentecostes ad eorumdem Apostolorum Festum intercurrunt: perpendens etiam relaxationem disciplinae, quae per Euthymii decreta jam apud illas Gentes invaluerat, difficile posse ad veterem rigorem revocari: super tribus hujusmodi abstinentiis postremo loco recensitis, quo ad omnes Incolas Pagorum Montanorum, perpetuo dispensans, eas coarctaverit singulas ad unum diem immediate praecedentem enunciatas solemnitates Natalis Christi, Assumptionis B. Mariae Virginis, et Martyrium SS. Apostolorum Petri, et Pauli.

Abstinentiae a Graecis servari solitae.

Earum reductio a Patriarcha attentata.

§. 6. Nos hujusmodi innovationem, et abstinentiarum relaxationem, et coarctationem, in nimium detrimentum veteris Graecarum Ecclesiarum disciplinae vergere judicantes; licet alioquin, deficiente auctoritate Apostolicae Sedis, nullius roboris esse dignoscantur; eas tamen auctoritate Nostra expresse revocamus, et nullum effectum imposterum habere, neque ullatenus executioni mandari; sed omnia in pristinum restitui debere, jubemus. Atque insuper in toto tractu Patriarchatus Antiocheni laudabilem consuetudinem a Majoribus derivatam, abstinendi etiam quslibet Feria quarta, et sexta per annum ab esu piscium, quae ab aliis quoque finitimis Populis ejusdem Graeci Ritus exacte custoditur, indistincte servari praecipimus.

Factum Patriarchae annullatur veteres observantia constabilitur.

Confirmantur aliae abstinentiae Graecorum per annum.

§. 7. Et nihilominus Decreta Congregationis Particularis de Propaganda Fide alias die 22. Januarii anni 1732. de ejusmodi rebus edita, et a praedicto Patriarcha, ut asseritur, ignorata, renovantes, ac Paterno animo commiserantes egestatem Fidelium Incolarum Libani, et Anti-Libani, et inopiam ciborum Quadragesimalium, quae in plerisque locis illius tractus adesse fertur, ob quam saepe accidit, ut carnibus, et lacticiniis necessario vesci debeant; indulgendo statuimus, ut, illaesa remanente etiam quoad illos generali lege de jejuniis, et abstinentiis, a qua nemini liceat dispensationem in genere concedere, si tamen aliquando vera, et gravis necessitas urgeat dispensandi cum aliquo coetu, seu Communitate, facultatem concedimus Ven. Fratri Patriarchae Antiocheno, ut in singulos tantum annos, quibus eam necessitatem persistere cognoverit, et non aliter nec alio modo, hujusmodi dispensationem singulis praefatis Communitatibus concedere possit: non omissis interim debitis cautionibus, per quas veterum Rituum neglectui, et oblivioni sensim irrepenti occurri posse, pro suo arbitrio, et prudentia existimaverit.

Facultas Patriarchae conceditur dispensandi cum singulis universitatibus in casibus particularibus.

§. 8. Simili modo nullam innovationem fieri debere decrevimus in eo, quod respicit celebrationem Sacrosancti Missae Sacrificii, quod unicum in singulos dies super quolibet Altari offerri, veterum Sanctorum Ecclesiae Graecae Patrum praecepto, et consuetudine traditum est; propterea que minime indulgendum censuimus petitioni per eumdem Patriarcham Nobis porrectae, qua postulaverat, ut ad satisfaciendum pietati, Sacerdotum, et multiplicibus Fidelium Oblationibus, praedictum Ritum antiquitate commendatum, immutari permitteremus, et in Ecclesiis Libani, et Anti-Libani plures Missas eodem die super eodem Altari offerendi Sacerdotibus fieret potestas; ac propterea in Feriis Quadragesimae (quo tempore, exceptis diebus Sabbati, et Dominicae, nonnisi Praesanctificatorum Missa in Graecis Ecclesiis celebratur) integrum Sacrificium peragendi facultatem concederemus. Quibus de rebus veteres Ecclesiae Graecae Rubricas omnino servari, earumque executionem Sacerdotibus inculcari mandamus; eliminata tamen ab opinione vulgi inepta credulitate, qua nonnulli arbitrari dicuntur, Sacerdotem utentem indumentis, et supellecti-

Unica Missa singulis diebus super quolibet Altari celebranda.

In Quadragesima vero Missa dumtaxat Praesanctificatorum.

Falsa vulgi opinio corrigenda.

libus, quibus alias Sacerdos eodem die usus est, jejunii observantiam infringere.

Plura Altaria in unica Ecclesia erigi permittuntur.

§. 9. Permittimus tamen, juxta Decretum latum die 31. Martii 1729. ab aliquibus ex Ven. Fratribus nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei præpositis, ut alia Altaria in loco Ecclesiae apta erigi possint. Si autem Altarium numerus Celebrantium, et Offerentium multitudini non respondeat, liceat pluribus Sacerdotibus, ubi hujusmodi consuetudo viget, super eodem Altari unacum Episcopo, vel alio Sacerdote Sacrificium peragente, concelebrare; ita tamen, ut sacris vestibus more Celebrantium induti, unusquisque totam Liturgiam integre recitet, et verba Consecrationis proferat, perinde ac si Sacrosanctum Sacrificium singulatim conficerent.

Et plures Sacerdotes simul Missam celebrare.

De applicatione Sacrificii.

§. 10. Hujusmodi autem Sacrificium singuli Sacerdotes juxta mentem eorum, qui voluntarias oblationes exhibent, licite valeant applicare. Quod si secundae, et ulteriores Oblationes pro ejusdem Sacrificii applicatione superaddantur, Sacerdos, qui eas receperit, semper teneatur munere Fideles posteriore loco offerentes, de aliis oblationibus ad eumdem finem acceptis; et nisi iidem Offerentes unica Missae celebratione se voti compotes fore declarent, sciat se unico Sacrificio plurium voluntati minime satisfacturum. Eorum vero mentem, qui pro Sacrificio obtulerunt, nunquam a Sacerdotibus impletum iri declaramus per solam adjectionem Particularum, et commemorationem, quae in Panis praeparatione ante Missae Sacrificium fieri solet: cum omnino necessaria sit integra concelebratio; nisi de eorumdem Offerentium voluntate aliter fiat.

Particularum adjectio, cum commemor. ante Missam, Sacrificii rationem habere nequit.

In Liturgia uniformitas servanda.

§. 11. Ut autem a Sacerdotibus Graeco-Melchitis in Sacris Mysteriis peragendis una, et eadem ceremoniarum ratio, iidemque Ritus serventur, et ne aliqua sensim in iisdem obrepat difformitas, mandavimus Typis Congregationis de Propaganda Fide imprimi Missale ad usum illorum Ecclesiae, juxta Rubricas remotissima antiquitate firmatas; quod, absoluta editione sacrorum Librorum Ritus Coptici, qui sub praelo sunt, incessanter impleri curabimus.

De jurisdictione Melchitarum multis modis a Maronitis turbata.

§. 12. Quod vero attinet ad praedictorum Venerabilium Fratrum, Patriarchae Antiocheni, et Episcoporum Graeco-Melchitarum Jurisdictionem, cujus conservatio magnopere Nobis cordi esse debet; non sine magno animi Nostri dolore accepimus, nonnullos Episcopos Maronitas, praedictorum jura sibi asserentes, in illorum subditos Jurisdictionem sibi neutiquam competentem saepe, ut asseritur, exercuisse; absolvendo eos, qui Ecclesiasticis Censuris a propriis Pastoribus innodati fuerant; dispensationes Matrimoniales concedendo in gradibus, et circumstantiis a Ritibus Graecis minime permissis; dispensando etiam cum Monachis Graeco-Melchitis super Votis Religionis; subditos denique Antiocheni Patriarchae ad Maroniticum Ritum amplectendum variis artibus attrahendo. Quae omnia, et singula a dictis Episcopis, ut fertur, peracta, jam per se nulla, et Pontificio, Canonicoque jure damnata, ne, in alienae Jurisdictionis perturbationem, et simultatum, ac discordiarum fomentum, iterum renovari contingat, suprema, quam Jesus Christus Princeps Pastorum Beato Petro Apostolo, Nobisque hujus Successoribus, in Ecclesia Catholica tribuit potestate, Omnibus, et singulis Maronitarum Episcopis, ipsique Patriarchae Nationis Maronitarum, eorumque Successoribus in perpetuum, in virtute sanctae obedientiae, quatenus Nobis exposita veritate nitantur, praecipimus, ut ab hujusmodi imposterum abstineant; inhibentes praeterea, ne quocumque praetextu, aut obtentu, rebus spiritualibus Nationis Graeco-Melchitarum, in iis, quae spectant ad Jurisdictionem, et auctoritatem illius Patriarchae, Episcoporum, et Parochorum, se ingerere audeant, aut eorum subditis transitum a Graeco ad Maroniticum Ritum suadere, vel eos, qui sponte transire vellent, nisi forte peculiaris Romano Pontifice licentia intervenirel, acceptare praesumant.

Quibus praecipitur, ut ab hujusmodi abstineant.

Neque Graecos Melchitas ad Rit. Maronit. attrahant.

§. 13. Et quoniam intelleximus saepedictum Patriarcham Antiochenum, eique subjectos Episcopos, vereri, ne Missionarii Latini, quos, in eorumdem adjutorium et levamen, Apostolica Sedes in eas regiones mittere, nec sine gravi incommodo, magnisque sumptibus illic substentare consuevit, atendo facultatibus sibi concessis, eorum Jurisdictionis praejudicium inferant; et numerum subditorum imminuant, volentes etiam in hac parte eorumdem indemnitati consulere, ac libero propriae auctoritatis exercitio prospicere, statuimus primo, et declaramus, licere tantummodo Fratribus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiae Terrae Sanctae, Parochialia munia obire

Item Missionariis Latinis, ne praedictorum jurisdictionem perturbent.

Soli Minoritae curam animarum exerceant in absentia Parochi Graeci.

circa Graecos Melchitas, eisque Sacramenta administrare, in iis locorum et temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Graeci Ritus: Quo casu praedicti Fratres emolumenta legitimo jure debita percipere licite valeant, et a jurisdictione Antiocheni Patriarchae nullatenus ipsi dependeant; sed huic dumtaxat petenti teneantur singulis annis notulam tradere Animarum Graeci Ritus in ea Civitate, seu loco existentium, utpote quae in reliquis eidem Patriarchae omnino subesse intelligantur. Curet autem Patriarcha pro sui muneris implemento, ut ubicumque opus fuerit, Catholici Parochi copia suppetat, a quo praefati Graeci-Melchitae Sacramenta Graeco ritu recipere queant.

Guardianus Terrae Sanctae Confirmationem Graecis ministret dumtaxat in absentia Episcopi Graeci.

§. 14. Sacramentum vero Confirmationis a Patre Guardiano Terrae Sanctae, in Civitate Hierosolymitana, et in iis locis, ubi Episcopus Graecus Catholicus jure suo, et in propria Dioecesi non resideat, conferri posse *sub conditione* Graecis a simplici Sacerdote confirmatis, ac sponte ab eodem confirmari petentibus. Ubi vero sit Episcopus Catholicus residens, hujusmodi Sacramentum non conferat, nisi de ejusdem Episcopi consensu; eo autem dissentiente, abstineat.

Graeci ad Latinum Ritum non attrahendi.

§. 15. Praeterea omnibus, et singulis Melchitis Catholicis Graecum Ritum servantibus, ad Latinum Ritum transire deinceps expresse vetamus. Missionariis vero omnibus districte mandamus, sub poenis etiam infra exprimendis, aliisque arbitrio Nostro decernendis, ne cuiquam ex illis hujusmodi transitum a Graeco ad Latinum Ritum suadere praesumant, aut etiam cupientibus, inconsulta Apostolica Sede, permittant.

Latinizantes semel profiteri debeant quo Ritu vivere velint.

§. 16. De iis autem, quos *Latinizantes* appellant, nimirum, qui a Graecis Parentibus progeniti, deficientibus Graecis Sacerdotibus, Latino Ritu a Latinis ad hunc diem baptizati fuerunt, eumque Ritum hactenus tenuerunt: quorum magnus numerus Damasci inveniri perhibetur, neque satis hucusque definitum fuit, cui potissimum Ritui addicti esse deberent: statuimus, et declaramus, ut Persona a Nobis deputanda semel profiteri debeant in quo Ritu vivere malint; in eoque imposterum, omni variandi facultate adempta, perseverare teneantur.

Eorum Filii Parentum Ritum sequantur.

§. 17. Filii vero, qui ab hujusmodi Parentibus post emissam ab illis praedictam declarationem nascentur, necnon ii, qui jam nati sunt, sed nondum ad usum rationis pervenerunt, sequantur conditionem Parentum, si Conjuges unum eumdemque Ritum elegerint; sin minus Patris Ritum sequantur.

Graeci Latino Ritu in posterum baptizati, Graecum Ritum servare teneantur.

§. 18. Caeterum si quos imposterum Graecos, necessitate cogente, ob defectum Parochi Catholici Ritus Graeci, Baptismum, aut alia Sacramenta a Latino Presbytero recipere eveniat; illi non ideo censendi erunt Latinum Ritum suscepisse; sed, omni dubitatione sublata, Ritum Graecum, in quo orti sunt, observare teneantur. Et eum quidem, durante praedicta necessitate, in omnibus rebus, quibus possunt, et praecipue in jejuniorum observatione, retineant; in reliquis vero integre resumant, et prosequantur, statim ac Episcopus, aut Parochus Graecus supervenerit.

Dissensiones super praemissis inter Missionarios extinguendae.

§. 19. Ad praecidendas denique controversias omnes, quae super hujusmodi quaestionibus oriri solent, etiam inter ipsos Missionarios, propter diversas eorum sententias, atque doctrinas; utque omnis contentio inter Fideles inde promanans penitus extinguatur; expresse praecipimus Missionariis cujuscumque Ordinis, et Instituti, etiam Societatis Jesu ut soliciti sint super his omnibus servare unitatem spiritus, et doctrinae, quod quidem, nostris hisce decretis, aliisque de Ritibus Graecorum in partibus Orientalibus observandis alias a Sede Apostolica editis, fideliter obtemperantes, facile consequentur. Curent praeterea, ut omnia laudabilia Ecclesiae Graecae instituta ab antiqua Patrum traditione derivata, et Apostolica comprobatione firmata, in suo vigore permaneant, atque a Fidelibus istius Nationis integre executioni tradantur; neque aliquid iisdem suggerere, aut suadere audeant, quod illorum contemptum, atque imminutionem inducere possit; multoque minus auctoritate propria aliquid circa illa innovare, aut etiam super iisdem aliquam dispensationem concedere, vel admittere praesumant. Alioquin, praeter districtam, quam Deo, Nobis, suisque Superioribus (quos de urgenda hujus Decreti observantia peculiariter oneramus) rationem reddent, sciant se harum Literarum vigore privationem vocis activae, et passivae, et inhabilitationem ad quemcumque gradum, et officium in suis respective Ordinibus, Institutis, et Congregationibus, ipso facto incursuros.

Eisdem commendatur conservatio Rituum Ecclesiae Graecae.

Et innovationes, ac dispensationes super illis inhibentur, sub poenis etc.

Monachi subjiciuntur Regulae S. Basilii, et jurisdictioni Ordinariorum.

§. 20. Demum, quod attinet ad Regularem Monachorum disciplinam, decernimus, ut Monachi utriusque Congregationis sub invocatione respective Sanctissimi Salvatoris, et Sancti Joannis, observent regulam genuinam Sancti Basilii, eis tradendam a Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis: abstineantque ab esu carnium in sensu praedictae Regulae. Utriusque autem supradictae Congregationis, sive alterius cujuscumque instituti Monachos immediate subesse jubemus Episcopis Ordinariis Catholicis, et mediate Patriarchae pariter Catholico. At in Dioecesibus, in quibus non est Catholicus Antistes, Patriarchae Catholico immediate subjaceant.

Praesertim quoad Librorum editiones.

§. 21. Nullius vero generis Libros, aut folia, sine praevia approbatione, et licentia Episcopi Dioecesani, et Patriarchae praedictorum edere possint; atque insuper nullum de rebus sacris Librum, aut folium publici juris faciant, inconsulta Sede Apostolica. Quod si novas Librorum sacrorum ab eadem Sancta Sede jam probatorum Editiones fieri contingat; onus erit Patriarchae, et Episcoporum Catholicorum, inspicere, ne nila in re discordent ab Editionibus approbatis.

Monasterium Monialium in Kesruano existens, nonnisi Puellis Graeco-Melchitis patent.

§. 22. Monasterium porro Monialium in Kesruano erectum a Graeco-Melchitis, pro Puellis suae Nationis, et Ritus, ante omnia declaramus eidem Graeco-Melchitarum Nationi jure proprietatis acquisitum esse; itant Puellae alterius cujuscumque Ritus, et Nationis nullatenus quacumque de causa in eodem deinceps admitti possint; sublata cuicumque, etiam Patriarchae, atque Episcopis, super hoc dispensandi facultate.

Ejus gubernium ad monachos S. Joannis pertinet, sub jurisdictione Ordinarii, tamquam Sedis Apostolicae Delegatis etc.

§. 23. Insuper praedictum Monasterium, et Moniales sub protectione Sanctae Sedis Apostolicae, et Congregationis de propaganda Fide recipimus; illius vero, seu illarum regimen, tum spirituale, tum temporale, ad Monachos Congregationis Sancti Joannis de Soairo spectare decernimus, cum immediata subjectione Episcopo Ordinario, et mediata Patriarchae Graeco-Melchitarum Antiocheno; qui etiam immediatam super eo, et illis auctoritatem acquirere debeat, quotiescumque futuris temporibus non adesset Episcopus Orthodoxus illius Sedis: quatenus vero (quod Deus avertat) neuter esset Catholicus, per id tantum temporis, et donec alteruter Catholicus supervenerit, praedictum Monasterium immediate subjaceat Abbati Generali praefatae Congregationis Sancti Joannis, tamquam Delegato Sedis Apostolicae.

De ejusdem Confessariis ordinariis, et extraordinariis.

§. 24. Confessarius Ordinarius Monialium praedicti Monasterii sit Monachus professus dictae Congregationis Sancti Joannis, quem scientiae, pietatis, ac prudentiae commendatione ab ipsius Abbate Generali delectum, et praesentatum, Episcopus Dioecesanus probaverit: Idemque statuimus de Confessario extraordinario, quem idem Abbas Generalis ter in Anno, et quandocumque necessitas urgeat, ad audiendas dictarum Monialium Confessiones valeat deputare. Facta insuper praedicto Episcopo, quatenus id expedire putaverit, alium quemcumque Sacerdotem Regularem, etiam alterius Instituti, et Ritus Latini, vel etiam saecularem ejusdem Ritus, in Confessarium extraordinarium dictis Monialibus deputandi.

Regula similiter S. Basilii a Monialibus servanda.

§. 25. Non aliam vero Regulam a praedictis Monialibus servandam statuimus, quam genuinam illam Sancti Basilii, quam Monachis tradendam, super significavimus. Cui quidem Regulae, si tam supradicti Monachi, quam mox enunciatae Moniales, aliquas peculiares Constitutiones addere velint, quae nec ejusdem Regulae observantiae, neque Graecis Ritibus adversentur, eas ad Congregationem de Propaganda Fide prius cognoscendas, et si opus fuerit corrigendas, Nobisque auctoritate Apostolica confirmandas exhibere teneantur.

Cum facultate condendi Constitutiones a S. Sede approbandas.

Cura Pontificis pro conservanda Ecclesiae Graecae disciplina, et Episcoporum auctoritate.

§. 26. In omnibus hisce Decretis, Venerabiles Fratres, quae, praevio maturo examine, ut supra diximus, auditoque consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, aliorum praestantium integritate, ac doctrina Virorum, statuenda, edenda, ac Vobis denuncianda esse judicavimus, minime dubitamus, quin agnoscatis, nihil aliud Nobis propositum fuisse, quam ut et Venerabiles Ecclesiae Graecae Ritus, ac mores in suo vigore persistant, et debita Vobis a populis obedientia, vestraque simul in eos auctoritas, et Jurisdictio, sarta tecta servatur. Quorum utrumque ex una, eademque animi, ac judicii aequabilitate proficiscitur; per quam et varias Ecclesiarum Institutiones et consuetudines justa aestimatione pensantes, unum illud ad animarum salutem omnino necessarium in votis habemus; ut scilicet omnes, qui ubique Terrarum Catholico censentur nomine,

unico Fidei, atque unitatis vinculo teneantur: Et supremam hujus S. Sedis auctoritatem, quae super alias Divina institutione praeeminet, ad promovendam omnium Ecclesiarum utilitatem solummodo interponentes; de caetero Fraternitatibus Vestris intacta manere volumus jura omnia, ac privilegia, et liberum Jurisdictionis vestrae exercitium, ad regendas Oves vestrae fidei commissas, easque per semitas mandatorum Dei ad salutis aeternae metam, adjuvante Divina Gratia, dirigendas.

Praeceptum de observando praemissis Decretis.

Hinc est, quod et hujusmodi Decreta libenter a Vobis, et cum debita devotione, atque observantia, suscipienda et amplectenda fore confidimus. Et nihilominus auctoritate Nostra Vobis mandamus atque praecipimus, ut ea omnia et singula servetis, et ab aliis, ad quos attinet, executioni mandari, atque exactissime observari curetis. Et Apostolicam Benedictionem Fraternitatibus Vestris ex animo impertimur.

Dat. die 24. Dec. 1743.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die XXIV. Decembris MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

LXXXVIII. CONSTITUTIO

Contra Homicidas a Clemente XII. edita pro Ditione Sanctae Romanae Ecclesiae, extenditur ad loca Dominii Reipublicae Lucanae, in his quae pertinent ad Immunitatem personalem, et localem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Clemens XII. confirmavit Praedecessorum sanctionibus contra Homicidas, ut antea, ut infra.

Alias fel: rec: Clemens PP. XII. Praedecessor Noster per suas sub Plumbo expeditas literas, nempe IV. Kal. Februarii anno Incarnationis Dominicae MDCCXXXIV, Pontificatus sui Anno Quinto, ad compescenda, et coercenda, atque ab hac Alma Urbe, totaque in temporali S. R. E. ditione penitus avertenda et eliminanda Homicidia, quae a viris sanguinum, divini, humanique juris oblitis, incredibili cum immanitate in dies magis magisque increbescente, saepissime patrari, non sine gravissimo paterni animi sui dolore ac maerore, inaudiverat; Constitutionem, quae incipit: *In Suprema Justitiae Solio*, promulgavit, in qua, postquam omnes, et singulas Constitutiones a fel: itidem rec: Pio II., Paulo II., Sixto IV., Julio II., Leone X., Julio III., Pio V., Gregorio XIII., Sixto V., Gregorio XIV., Clemente VIII., Innocentio XI., Innocentio XII., ac Benedicto XIII., et quibusvis aliis Romanis Pontificibus Praedecessoribus pariter Nostris, tunc suis, adversus Homicidas saluberrime editas, approbavit, confirmavit, et innovavit, illasque adversus quemcumque non usum, seu contrarium usum, qui quovis modo praetendi, vel allegari potuisset, restituit, et plenarie reintegravit, quas deinceps omnino, et inviolabiliter observari praecepit, et mandavit, inter caetera in eadem Constitutione contenta, haec praescripta erant, tenoris, qui sequitur.

Privilegiatis non suffragari Privilegium Fori in causis homicidii.

§. 1. *Et quoniam experimento compertum est, administrationem, ac cursum rectae, et expeditae justitiae, qua Reipublicae salus praecipue innititur, summopere obturbari, vel ab excessivo numero privilegiatorum, vulgariter Patentati nuncupatorum, vel a minus recta intelligentia privilegiorum concessorum; proinde, salvis, firmisque remanentibus decretis, et resolutionibus, quae temporibus fel. pariter rec. Urbani PP. VIII. et dictorum Innocentii XI., et Innocentii XII. Praedecessorum, aut alias quandocumque su super re emanarunt, volumus quod privilegium Fori nemini quorumcumque Privilegiatorum hujusmodi, tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico praedicto (Officialibus, aliisque privilegiatis a Congregatione pro tempore existentium ejusdem S. R. E. Cardinalium contra haereticam pravitatem generalium Inquisitorum, ac ministris necessariis actu inservientibus Archiepiscopis, Episcopis, ac Ordinariis praedictis, eorumque Curiis, dumtaxat exceptis) pro criminis Homicidii suffragetur; sed dicti Privilegiati, quatenus Clericali Charactere insigniti, ecclesiasticas, et quatenus laici fuerint, saeculari jurisdictioni subjaceant: Reservantes Nobis facultatem declarandi, quinam, quotquot esse debeant veri Familiares dictorum Archiepiscoporum, Episcoporum, et Ordinariorum, ac Officiales necessarii, Curiis Ecclesiasticis verum, et actuale servitium praestantes.*

Exceptis Official. et Famil., et Privilegiatis a S. Officio, et ab Ordinariis, eorumque Curiis.

Quorum numerus, et qualitates Summo Pontifici praefiniendae reservantur.

§. 2. *Insuper quia ex illis etiam, qui in sortem Domini vocati sunt, quippe aliis irreprehensibilis, et ab omni culpa, et macula immunis vitas, ac virtutum exemplo praelucere deberent, aliqui interdum reperiuntur adeo suae vocationis immemores, ut impellente humani generis hoste, pluribus etiam Homicidiis manus suas cruentare non*

Clericos Tonsuratos non Beneficiatos, pro duobus Homicidiis, privilegio Fori, et Canonis privandos.

perhorrescant; Nos perversorum quorumcumque malitiae obviandum esse, non indulgendum, probe intelligentes; ad istorum quoque fraenandam pervicaciam, perpetuo itidem statuimus, quod Clericus primae Tonsurae nullum Beneficium Ecclesiasticum obtinens, tametsi conditiones Clericis hujusmodi a Concilio Tridentino praescriptas servaverit, ac servet, pro duobus tamen Homicidiis animo deliberato, ac praemeditato per eum patratis, privilegio fori, et Canonis, in odium tanti excessus, et ad aliorum terrorem, exuatur, et uti incorrigibilis, omnino seculari potestati subjiciatur, ab ea tamquam laicus legitimis poenis plectendus. Clericus quoque in minoribus Ordinibus constitutus, nec pariter Beneficiatus, nec praescripta a Concilio Tridentino servans, tam Caelebs, quam conjugatus, in causis Homicidii dicta privilegia fori non gaudeat, eoque privatus remaneat, neque a proprio Episcopo, seu Ordinario repeti, minusque habitum Clericalem, quem indigne abjecit, reassumere possit post totaliter expiatam admissi delicti poenam. Declaratio autem, an reus, ante patratum Homicidium, requisita a Concilio Tridentino servaverit, ad Episcopum; aliumve loci Ordinarium omnino spectet, non retardata interim delinquentis assecuratione, facienda etiam per Judicem laicum nomine Ecclesiae, qui illum pariter Ecclesiae nomine ad illius dispositionem retinere possit, ac debeat, donec dicta declaratio prodierit; quacumque diversa, ac etiam contraria Juris Canonici, et Apostolicarum Constitutionum dispositione, seu interpretatione, necnon consuetudine, haud refragante.

Clericos in Minor. non servantes praescripta Conc. Trid., non gaudere privilegio in caus. Homicidii.

Utrum praescripta Concil. Trid. servaverint, ab Ordinario declarandum esse, non retardata assecuratione.

Ecclesiasticos, aeque ac Laicos, Homicidii praemeditati Reos, non gaudere Immunitate Ecclesiastica.

§. 3. Porro cum idem Benedictus Praedecessor, animadvertens Homicidia hujusmodi suo etiam tempore increbrescere, nec minus, quam alia facinora in celebri Constitutione d. Gregorii XIV. etiam Praedecessoris, quae incipit Cum alias, recensita, publicae quieti officere; pro commissi sibi Apostolici Officii debito, per praedictam suam Anno Incarnationis Dominicae MDCCXXV. sexto Idus Junii, cui initium est: Ex quo Divina, evulgatam Constitutionem, laicos animo praemeditato, ac deliberata proximum suum interficientes, ab Ecclesiasticae Immunitatis beneficio excluserit et repulerit, ac pro exclusis atque repulsis haberi voluerit: Nos, ob gliscentem in dies quorumdam Ecclesiasticorum nequitiam, qui nulla proprii status habita ratione, non raro in adeo nefarium, detestandumque crimen prolabuntur, ipsorum Gregorii, et Benedicti Praedecessorum Constitutionibus, quas supra confirmavimus, atque innovavimus, inhaerentes, et quatenus opus sit, criminum in illis exceptorum Reos immunitate Ecclesiastica nequaquam juvari, iterum decernentes; eamdem Benedicti Praedecessoris Constitutionem laicos animo praemeditato, ac deliberata proximum suum, sicut praemittitur, interficientes a beneficio Immunitatis Ecclesiasticae excludentem, ad ipsos Ecclesiasticos cujuscumque gradus, et Ordinis existant, in Urbe, ac universa ditione Nobis, et Sedi Apostolicae mediate, vel immediate subjecta, Homicidium animo similiter praemeditato ac deliberato patrantes, extendimus quoque, et ampliamus, dummodo tamen causa admissi per eos Homicidii ab illorum Judice Ecclesiastico competente cognoscatur, et ab eo, si rei reperti fuerint, citra poenam sanguinis, ad praescriptum Sacrorum Canonum, condigna puniantur animadversione.

Ab Ecclesiastico tamen Judice judicandos, et puniendos esse.

§. 4. Ulterius, ad varias Doctorum, qui ejusdem Benedicti Praedecessoris mentem, quoad personas in dicta ejus Constitutione comprehensas, interpretari, et explicare voluerunt, sententias, et opiniones dirimendas, declaramus, Homicidii reos, natu minores vigintiquinque, majores vero viginti annis, tam laicos, quam Clericos, qui mandatum, consilium, instigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occisori praebuerint, ex quorum singulis pravis actibus homicidium evenerit, in dicta Benedicti Praedecessoris Constitutione comprehensos esse, ac deinceps censeri debere, eamque, quatenus opus sit, ad ipsos pariter extendimus; ita scilicet, ut illorum extractio e loco immuni, atque traditio Curiae Secularis, quoad laicos, ad ejusdem Curiae Secularis requisitionem, fiat a Curia Ecclesiastica et Clerici ab ipsa Curia Ecclesiastica ex Officio omnino extrahantur, juxta normam infra dicendam. Item declaramus, omnes, et singulos praedictos tam Laicos, quam Ecclesiasticos, qui in Urbe, ac ditione praedictis, ex causa, et occasione Homicidii etiam in rixa commissi cum armis, seu instrumentis suapte natura aptis ad occidendum, inquisiti, et processati, vel in contumaciam banniti, et condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit casuale, vel ad propriam defensionem, Immunitatis praedictae beneficio minime gaudere.

Homicidium mandantes, etc. etiam minores annis 25., et Ecclesiasticos, non gaudere Immunit.

Item inquisitos, et damnatos de homicidio in contumaciam.

§. 5. Utque reorum, ratione Homicidii, ut praefertur, excepti inquisitorum, seu bannitorum, et in contumaciam condemnatorum extractio ab Ecclesiis, aliisque locis immunibus, at-

Ordo servandus in extrahendis Reis a loco Immuni.

que traditio sua cuique Judici competenti, legitimis modo, et forma a Curia Ecclesiastica fiant, volumus, et ordinamus, ut quotiescumque Judici Ecclesiastico competenti innotuerit aliquem Laicum, seu Ecclesiasticum ex causa homicidii excepti inquisitum, atque processatum, ad Ecclesiam, seu locum immunem confugisse, ibique moram trahere, ac ea super delicti qualitate, ac personae reitate subministrata, vel acquisita suppetant indicia, quae ad capturam decernendam sufficere videantur, tunc idem Judex Ecclesiasticus ex Officio, ac nemine etiam requirente, si delinquens sit Clericus, sin vero Laicus, postquam a Curia Seculari requisitus fuerit, ad ipsius delinquentis extractionem ab Ecclesia, seu loco immuni, implorato etiam ad hoc, quatenus opus sit, auxilio brachii Secularis, et cum interventu personae Ecclesiasticae ab Episcopo deputandae, devenire teneatur, extractumque ad suos, si tuti, et securi fuerint, sin minus ad Curiae Secularis Carceres asportari, ibique sub tuta custodia detineri curet, et faciat; Ubi vero ex processu informativo desuper conficiendo, quoad inquisitum nondum condemnatum, dictus Judex Ecclesiasticus, ex acquisitis, seu subministratis indiciis ad torturam tantum sufficientibus, ab extracto homicidium a praefata Benedicti Praedecessoris, et hac Nostra Constitutionibus exceptum patratum fuisse cognoverit, ad declarationem, quod scilicet de casu ita excepto constet, progrediatur; extractumque, si Laicus sit, Ministris, et Officialibus Curiae Secularis, si autem Clericus, ejus competenti Judici Ecclesiastico tradere, et consignare possit, ac debeat, exactis tamen, receptisque in actu traditionis, et consignationis hujusmodi, a Judice quidem Seculari, juramento, et ab Ecclesiastico, promissione in verbo veritatis, de restituendo extractum Ecclesiae, locove immuni, sub poena excommunicationis latae Sententiae, Nobis, et eidem Romano Pontifici pro tempore existenti reservatae, quatenus, extractus in suis defensionibus, quae ad tramites juris, et Ordinationum Apostolicarum ei competunt, praefata elidat, et diluat indicia. Et si illa minime eliserit, seu diluerit, et delinquens repertus fuerit, Judici suo, scilicet Ecclesiastico in Clericum, Seculari in Laicum, ut juris esse censuerit, animadvertere liceat.

Et in iisdem tradendis Curiae Ecclesiasticae, sive Laicae.

§. 6. *Quoties autem de jam bannito, aut in contumaciam damnato ex causa Homicidii superius excepti, sive Laico, sive Ecclesiastico agetur, quilibet Judex Ecclesiasticus, ut praefertur, competens, ad illius, Laici nimirum, instante Curia Seculari, et Clerici, ex Officio, extractionem ab Ecclesia, locove immuni, cum interventu quoque personae ecclesiasticae ab Episcopo deputandae, ac traditionem suo respective Judici, sicut mox dispositum est, faciendam procedat: solamque sententiae contumacialis, et actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc sufficere decernimus, ut dictus Judex Ecclesiasticus ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num istiusmodi Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam Constitutionum Apostolicarum, pronunciare, et declarare queat, et debeat, an bannitus, et in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne? exactis pariter, et receptis, quatenus consignetur, a Judice Seculari juramento, si delinquens sit Laicus, ab Ecclesiastico vero, si fuerit Clericus, promissione, ipsum, ut supra, restituendi Ecclesiae, locove immuni, sub antedicta poena excommunicationis, si extractus in suis similiter defensionibus ei ad praescriptum praedictarum Constitutionum Apostolicarum competentibus, nullitatem, et injustitiam contumacialis Sententiae praedictae ostenderit, et sceleris indicia diluerit; quod si id praestare nequiverit, et ex eisdem Sententia, et actis rite, et recte gestis, reus repertus fuerit, Judex ejus competens Sententiam exequi, et quando aliquem in poena irrogata excessum deprehenderit, etiam moderari valeat; ita quod quaecumque declaratio a praedicto Judice Ecclesiastico facta in judicio Ecclesiasticae Immunitatis super consignatione banniti, et in contumaciam damnati, ejusque denegatione, nullatenus deservire, et a nemine allegari possit in alio diverso ac separato judicio, in quo scilicet de praefatae Sententiae contumacialis executione postmodum disputari contingeret, ad quem effectum dicta declaratio Judicis Ecclesiastici perinde habeatur, ac si non emanasset, nec ullus exinde scrupulus animo Judicis competentis, in cognoscenda et definienda validitate, seu nullitate, justitia, seu injustitia ejusdem Sententiae contumacialis, ingeratur.*

Quid in extractione, et traditione banniti, et damnati in contumaciam

Decreta Judicis Ecclesiastici super competentia Immunitatis non suffragari in judicio super executione Sententiae contumacialis.

§. 7. Quoniam autem Dilecti Filii Senatus, et Respublica Lucana Nobis nuper humiliter supplicari fecerunt, ut dispositionem praedictae Constitutionis Clementis Praedecessoris praedicti superius insertam, ad Dominium, et ditiones eidem Reipublicae subjectas, in quibus homicidia quoque frequentissima sunt, extendere, et ampliare de benignitate apostolica dignaremur: Nos igitur ipsos Senatum, et Rempublicam specialibus favoribus, et gratiis pro-

Pontifex praeinserta, confirmat, et extendit ad Ditionem Reip. Lucanae.

sequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, et ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino possumus, propulsandum, exterminandumque advigilantes, praedictam Constitutionem pro universa, ut praemittitur, S. R. E. praedictae ditione a laudato Clemente Praedecessore factam, quoad praeinserta in his praesentibus literis, respective, ad dominium, et dictiones praedictas ejusdem Reipublicae, Apostolica auctoritate, motu proprio, tenore praesentium extendimus, et ampliamus, atque deinceps omnino, ac inviolabiliter observari praecipimus, et mandamus.

Cum facultate procedendi juxta statuta localia.

§. 8. Volumus tamen, ut veluti alias idem Clemens Praedecessor voluit, et decrevit, ut in Nostra ditione Ecclesiastica tum extractus in suis defensionibus, quae ad tramites Juris, et *Apostolicarum Ordinationum* ei competunt, eluat, et diluat indicia; tum ut sola Sententiae contumacialis, et actorum, quibus illa fundatur exhibitio ad hoc sufficiat, ut Judex Ecclesiasticus, ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam *Constitutionum Apostolicarum*, pronunciare, et declarare queat, et debeat, an bannitus, et in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne; tum denique, si extractus in suis defensionibus, ei ad praescriptum praedictarum *Constitutionum Apostolicarum* competentibus, nullitatem, et injustitiam contumacialis Sententiae praedictae ostenderit, et sceleris indicia diluerit: ita pariter in Dominio, et ditionibus praedictis, haec omnia praemissa ad dispositionem Juris, et *Statutorum localium dominii, et ditionum hujusmodi* intelligi debeant.

Numerum, et qualitates Privilegiatorum interim juxta consuetudinem locorum servari mandat.

§. 9. Ac insuper volumus, ut donec, et quousque sive per Nos ipsos, sive per Romanos Pontifices pro tempore existentes declaratio hujusmodi facta non fuerit, ii tantummodo familiares, et Officiales excepti intelligantur, et habeantur, quos de jure, et juxta consuetudinem loci cujuslibet, usque ad hanc diem pro familiaribus, et Officialibus habitos, et deputatos esse, et haberi, ac deputari solitum est.

Clausulae pro literarum firmitate.

§. 10. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, atque ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime observari; sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, eorumdemque Cardinalium Congregationes, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Cum derogationibus opportunis.

§. 11. Non obstantibus praemissis, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, stylis, usibus, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, ac quorumcumque Praedecessorum Nostrorum literis, privilegiis, indultis, et facultatibus quibusvis etiam dictis Cardinalibus, eorumque Congregationibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis; etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, etiam consistorialiter, vel alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro

plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis effectus, et exemplorum auctoritas.

§. 2. Volumus autem ut lapsis vigintiquinque diebus, postquam praesentes literae per dominium, et ditiones praedictas per Ordinarios locorum publicatae fuerint, omnes et singulos in dominio, et ditionibus praedictis existentes periode arcent, ac si unicuique eorum personaliter, ac nominatim intimatae fuissent; utque earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 24. Jan. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passioneus.

Similia Indulta eodem fere exemplo expedita fuerunt pro aliis aliorum Principum, et Rerumpublicarum Ditionibus.

LXXXIX. DECRETA

Super pluribus Disciplinae Capitibus, pro Incolis Regni Serviae, et finitimarum Regionum.

Venerabilibus Fratribus, Dilectis Filiis, Archiepiscopis, Episcopis, Parochis, et Universo Clero, et Populo Regni Serviae, aliarumque finitimarum Regionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Solicitudo Pontificis pro Fidei, ac Disciplinae integritate, in Servia, et propinquis locis omnibus collapsa.

Inter omnigenas calamitates, quibus Ecclesiae Filii sub Infidelium dominatione degentes undique opprimuntur, quibusque omnibus paterna charitate compatimur, non aliae magis animum nostrum solicitant, atque urgent, quam quae sunt ejus generis, unde animabus Christi Sanguine redemptis perditionis occasionem oriri, et Catholicae Fidei, disciplinaeque integritati detrimentum inferri posse veremur. Ex quibus cum illae, quas in Serviae Regno sub durissimo Turcarum jugo jamdiu sustinetis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, multis ex partibus alias ad aures nostras pervenerint; tum vero novissime, per Venerabilem Fratrem Joannem Baptistam, electum a Nobis, et constitutum Archiepiscopum Scopiae, distinctius expressae, ac pene ob oculos nostros expositae, incredibili Nos dolore affecerunt. Licet enim inter gravissimas vexationes, et persecutiones ab infidelium crudelitate, et schismaticorum odio illatas, assiduam Pastorum istius Regni vigilantiam, ac solicitudinem in proprios greges, firmamque Populorum in Fide, ac pietate constantiam commendare, immo et admirari debuerimus; plures tamen dolendi causas Nobis attulerunt, tum nonnullorum ex illis infracta, et fluctans, vel etiam arbitraria, in maximi momenti rebus, agendi ratio; tum invecta inter plerosque Fideles, ex alienigenarum consortio, morum, ac disciplinae corruptela; praesertim vero turpis Christianae professionis occultatio, ad infidelitatem accedens, qua plures in istis regionibus uti, temporalium damnorum timore, perhibentur.

Commendatur observantia Decretorum Concilii Albani.

§. 1. Debuerant quidem pleraque ex iis, quae contra Fidei, et morum puritatem inter istarum Ecclesiarum Fideles irrepsisse dicuntur, vel anteverti, vel introducta corrigi, atque emendari, per satis notas Pontificii, et Canonici Juris sanctiones, et per Apostolicae Sedis Decreta per organum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum saepius emanata; potissimum vero per ea, quae statuta fuerunt in Albano Concilio, quod sub fel. rec. Praedecessore nostro Clemente XI., ab istius Regni Primate, pro universo Clero, et Populo Albaniae, et Serviae, indictum, et celebratum fuit. Ideoque praedictas omnes juris Ecclesiastici, et Sedis Apostolicae leges Vobis omnibus in memoriam revocantes, earumque studium, et observantiam impense commendantes, praedictum Concilium Albanum vestris praecipue rebus, ac temporibus accommodatum et opportunum, omnino teneri, ac per omnia observari praecipimus; volentes, ut omnes istius Regni Archiepiscopi, Episcopi, Parochi, et Missionarii, et reliqui Animarum curam habentes, aliquod illius ex-

emplar apud se habeant, atque ad illius normam suos, et Populorum mores exigere studeant, et conformare.

Relati abusus in specie corrigendi per infrascripta Decreta.

§. 2. Attamen, ut graviores abusus ad Fidei, morum, ac rituum integritatem pertinentes, quae ex istis Regionibus ad nostram notitiam in specie pervenerunt, penitus tollantur, ac perpetuo eliminentur; postquam eosdem accurate, ac diligenter per nosmetipsos perpendimus, examinavimus; Ea, quae sequuntur, Decreta, non sine Venerabilium Fratrum nostrorum consilio, perferre, ac vobis denunciare statuimus; quorum dispositiones a vobis omnibus, ad quos attinet, utpote utiles, ac necessarias, libenter amplectendas esse in Domino confidimus; et nihilominus auctoritate Apostolica exactissime impleri, et custodiri mandamus.

Non licere Fidei Professionem sic occultare, ut Mahumetismus simuletur.

§. 3. Ordientes itaque a negotiis Fidei, sine qua impossibile est placere Deo; omnibus et singulis istius Regni Fidelibus, qui Ecclesiae Catholicae communionem retinere cupiunt, districte praecipimus, atque jubemus, ut caveant, ne ad occultandam, quum licitum et necesse est aliquando, Christianae Religionis professionem, aliqua faciant, aut admittant contra Evangelica Praecepta, et Instituta; praesertim vero, quae protestationem includunt Mahumeticae sectae: ideoque si Circumcisionem susceperint, sciant, quod Christus Ipsis, Apostolo attestante, nihil proderit. Nomina Turcica, quorum nec memores esse deberent per labia sua, assumere: abominanda Infidelium Templa, quae Moschaeas vocant, frequentare: Ecclesiasticorum Jejuniorum dies Carnium esu profanare, et haec eo fine, ut Mahumetani credantur, prorsus devitent. Haec enim omnia, etsi Fides Christi in corde teneatur, fieri nequeunt, sine Mahumetis errorum simulatione, sinceritati Christianae contraria, quae mendacium in re gravissima continet, et virtualem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, proximique scandalo, includit.

Praeterea in judicio.

§. 4. Multo vero magis, quum a publica Potestate interrogantur, illicitum sibi esse sciant Mahumeticae sectae se addictos profiteri; sed illud noverint esse tempus, quo eos oportet, sumentes scutum Fidei, non solum corde credere ad justitiam, sed etiam ore Christum confiteri ad salutem; alioquin si eum coram hominibus negare ausi fuerint, et ipse negabit eos coram Patre suo.

Et in morte.

§. 5. Impius pariter, et illicitus est illorum Serviae Christianorum abusus, qui, ex hac vita migraturi, cadavera sua Turcarum sepulturis mandari, cum istorum assistentia, et Mahumeticis adhibitis ritibus, permittunt, aut jubent. Etenim si Christum in vita erubescere minime debent, quanto minus quum ejusdem tremendo judicio sistendi sunt; ne et ipse eorumdem coram Æterno suo Patre erubescat.

Simulatores a Sacramentis arcendi, et a suffragiis excludendi.

§. 6. Munus itaque Episcoporum, Parochorum, et Missionariorum erit, serio Christianos illos, qui supradicta, cum ingenti Fidei injuria, nefarie praesumunt, docere et admonere; quod frustra sibi de Christianae Legis custodia, et zelo, deque Filiorum in eadem educatione blandiantur; quoniam vel in uno istorum deficientes, facti sunt omnium rei: Itaque ipsis aperte denuncient, quod quisquis metu cujuslibet potestatis, vel temporalium amittendorum formidine, Fidem suam prodit, iram Dei super se provocat; seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe extraneum reddit; quoniam magis timet hominem, quam Deum, et momentanea retinere, quam aeterna acquirere mavult. Si qui autem obstinati in hujusmodi via impiorum pergere velint, incapaces erunt Sacramentorum in vita, et, si impoenitentes decesserint, suffragiorum post mortem; ad quae nullus Ecclesiae Minister illos admittere praesumat; alioquin a proprio Episcopo Canonicis poenis, ad praescriptum etiam supradicti Albani Concilii, plectendus erit.

Item Mulieres absque Christianae Religionis exercitio viventes in Turcarum contubernio.

§. 7. Arcendae pariter a Sacramentis Ecclesiae sunt illae Mulieres, quae nuptiarum nomine in Turcarum contubernium admissae, celantes Christianae Religionis professionem, ibi vitam agunt ab omni Religionis exercitio remotam; eisque à Pastoribus denunciandum est, ne salutis aeternae fiduciam collocent in ea Fide, quam, sine operibus mortuam, in corde tantum utiliter conservare posse, sibi persuadent.

Harum Filii quando baptizari possint, nec ne.

§. 8. Istarum vero Filios, quos Parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitae periculum imminere videatur, sacro lavacro abluere praedicti Parochi minime dubitent; admonitis Matribus, ut, si convaluerint, ipsos in Christiana Religione educare sedulo curent. De iis vero, qui validam, ac vivacem corporis constitutionem praeseferunt, et nullo superstitioso fine, sed unico salutis obtinendae voto, ad baptismum a supradictis Matribus offerun-

tur; quoniam impossibile est singulas rerum circumstantias expendere, quae suadere possunt, vel eos in Evangelicae legis, et fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab hujusmodi Matribus fraudatos, Mahumetani Patris impietatem sequuturos esse; perpensis etiam infantilis aetatis periculis, ob quae tertiam plerumque hominum partem ante completum decennium extingui, ferunt; nihil expresse jubendum censemus; Ecclesiaeque Ministros duntaxat hortamur, ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti, juxta illius ductum, et prudentiae suae dictamina se gerant. Quod si eos ad Baptismum admitti posse crediderint, ne omittant Matribus inculcare districtam obligationem, qua tenentur, hujusmodi Ecclesiae Filiis, si ad rationis usum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplina, et correptione Domini educare.

Si baptizentur eorum educationi consulendum

§. 9. Illud etiam grave, ac permolestum auribus nostris accidit, Concilii Tridentini Decreta de Sacramento Matrimonii ab aliquibus non observari in istis Regionibus, in quibus debitam eorum publicationem jamdiu sequutam fuisse, ipsius Albani Concilii testimonio comprobatur. Itaque omnes istarum partium Fideles supradictis Decretis teneri declarantes, irrita omnino, et nulla esse definimus praetensa Matrimonia, quae coram solo Turcarum Judice, Caddi dicto, vel etiam absque isto, per solos Sponsos, et non ad praedicti Tridentini Concilii praescriptum contrahuntur. Quique hujusmodi nullas, et clandestinas nuptias contraxerint, et post contractas convivunt, tamquam in illicito concubinatu versantes, (nisi de praeterito poenitentiam agant, et justo Matrimonio in facie Ecclesiae jungantur,) a Sacramentorum participatione arceri praecipimus.

Matrimonia juxta Decretum Concilii Trid. celebranda, abrogatis clandestinis aut coram judice contractis.

§. 10. Matrimonio autem a Fidelibus rite contracto, eisdem minime permittimus, ne quidem ob causam Uxorum a Turcarum raptu servandarum, idem coram Caddi per Procuratores Turcico Ritu renovare; nisi tamen Mahumetanus nuptiarum ritus sit mere civilis, et nullam Mahumetis invocationem, aut aliud quodcumque superstitionis genus includat. Etsi enim non per se ipsos, sed per Procuratores id peragant; numquam tamen illius delicti insontes haberi debent, quod ipsorum auctoritate, vel mandatu committitur.

Non licere Matrimonium per Procuratores renovare Turcico ritu, nisi sit mere civilis.

§. 11. Quoad Proclamationes vero a Tridentino Concilio statutas, licet in Servia minime usu firmatae asserantur; quum tamen in praelaudato Concilio Albano Parochis etiam Serviae praescribantur, adempta dispensandi facultate extra urgentis necessitatis occasionem; Nos idem omnino, quum fieri potest, observari praecipimus.

Proclamationes servandae, nisi necessitas contra urgeat.

§. 12. Quod si alicujus Fidelis Uxor ad Turcas confugiat, et cum aliquo ex istis nefarias nuptias contrahere audeat, non licet Viro aliam Uxorem in illius locum ducere; quum Matrimonium, Jure Divino, Conjugibus superstitibus, indissolubile, per hujusmodi Mulieris facinus minime dissolvatur. Unde, qui in tali casu alteram ducit, moechatur; et nisi ab ea omnino separetur, a Sacramentis arcendus est.

Matrimonium non dissolvi per Uxoris fugam, et Nuptias ab ea cum infideli contractas.

§. 13. Et quidem de hujusmodi Mulierum salute, nisi poenitentiam agant, quid judicandum sit, omnibus patet. De Mulieribus autem Christianis a Turcis per vim raptis, iisdemque violenter, vel in pueritia nuptis, quae nullo Sacramentalis fidei jure conjunctae, in illicito concubinatu cum Infidelibus perseverant, idem omnino statuimus, quod in praedicto Concilio Albano decretum fuit; ut scilicet illis Ecclesiae Sacramenta denegentur; nulla ratione habita, vel praetensae illarum in Christiana Fide perseverantiae, vel violentiae in puerili aetate a Turcis illatae, vel etiam quod unicae, aut potioris, et justae Uxoris loco a Turcis habeantur; quum ista nullum jus tribuant in concubinatu, et fornicatione degentibus, ad percipienda Sacramenta; nullamque Sacerdotibus, ad eadem indignis ministranda, praebeant facultatem.

Mulieres taliter nuptae cum infidelibus donec in eorum concubinatu permanserint, Sacramentis arcendae.

§. 14. Circa Dispensationes Matrimoniales, caveant Episcopi, et Missionarii Serviae, ne facultatibus sibi ab hac Sancta Sede communicatis inconsulte, vel erga immerentes utantur; neve terminos suae potestatis transiliant. Nullas itaque Dispensationes, concedendas esse statuimus illis Christianis occultis, de quibus dictum est, quod Mahumeticos simulent ritus: Etenim isti, quum Christum erubescant, gratiarum Ecclesiae, quae Christi sponsa est, indignos se faciunt. Praeterea nullas dispensationes concedant in iis casibus, quibus Matrimonia juxta Ritum Ecclesiae Catholicae, ut supra dictum est, et valide, et sancte celebranda non esse praeviderint; tunc enim non Dispensationes, sed Dissipationes, et incontinentiae fomenta es-

Dispensationes non concedendae simulatoribus Mahumeticae sectae.

Nec iis, qui Matrimonium contra Ecclesiae Ritus contrahere velint.

sent, a quibus fidelis prudensque Minister Christi omnimoda abstinere tenetur.

Declaratio super Disp. quoad impediment. just. publ. hon. ex Matrim. rato non consum.

§. 15. Specialiter autem advertant, eam facultatem, inter caeteras ipsis communicatas, non reperiri, dispensandi scilicet super impedimento justitiae publicae honestatis, proveniente ex matrimonio rato; quod alias inter alterutram partem, et alterius consanguineum in primo gradu, intercesserit; sed ante consummationem, vel morte, vel aliter legitime solutum fuerit. Hoc enim impedimentum fortius est eo, quod ex sponsalibus oritur; idcirco ab hujusmodi dispensatione concedenda abstinere debebunt.

De nuptiarum celebrandarum temporibus, et assistentia nuptiis Infidelium.

§. 16. In celebratione nuptiarum observentur tempora ab Ecclesia Catholica praescripta. Quod si infra vetitos dies Mahumetani suas nuptias celebrantes, aliquem ex Fidelibus officii causa invitaverint; quoniam Ecclesiae praecepta ad eos, qui foris sunt, minime pertineant; non prohibentur Catholici Serviae Christianam modestiam secum ferentes, illis interesse; dummodo fieri possit absque Creatoris injuria, et offensione fidelium, et Ecclesiae Dei; et nulla in Turcarum nuptiis Mahumetis invocatio, nullique superstitiosi ritus intercedant, quibus invitati, ore, vel opere jungi debent, et consentire. Quae tamen Infidelium consortia, et profana convivia, si, quantum poterunt, devitare curaverint, multa sane animarum pericula praecavebunt.

Cognatio spiritualis non extenditur ultra casus et gradus a Conc. Trid. praefinitos.

§. 17. Quod pertinet ad cognationem spiritualem; sapientissima Tridentini Concilii Decreta, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante, in Servia omnino observari mandamus. Itaque nec eam, quae oritur ex Sacramentis Baptismi, et Confirmationis, ultra personas, et gradus ab eodem Concilio praefinita, extendi permittimus; nullam vero spiritualem cognationem aliunde oriri, et in specie ex assistentia matrimonio praestita, etiam ad contrahentium invitationem, sicuti nec inter eos, a quibus capilli pueris primo tondentur, expresse declaramus. Urget enim ratio praedicti Conciliaris Decreti; ne scilicet propter multitudinem prohibitionum, contingat saepius, in casibus prohibitis ignoranter contrahi matrimonia, in quibus vel cum peccato perseveretur, vel quae cum scandalo dirimi debeant. Quod cum sapienter statutum fuerit circa ea spiritualis cognationis genera, quae jam in Ecclesia recepta erant; multo majori ratione obtinere debet in aliis hujusmodi speciebus, quae in Ecclesia Catholica ignotae, infectum a schismaticis principium habent, quorum est alligare hominibus onera gravia, et importabilia, digito autem suo ea non movere. Itaque et isturum scandalum, si quod acceperint ex hujus Decreti inter Fideles observantia, secure contemnendum est.

Romani Missalis, Ritualis, ac Ceremonialis usus retinendus, rejectis ritibus, et precationibus aliunde petitis.

§. 18. De Sacris autem Ritibus, in quibus istarum Regionum Ecclesiae, Romanam hanc, reliquarum omnium Matrem, et Magistram, in speculum sibi, et exemplum proponentes, non alio quam Romano Missali, Rituali, ac Ceremoniali uti perhibentur; hortamur Venerabiles Fratres Archiepiscopos, et Episcopos, ut nihil in hujusmodi tuta, ac laudabili consuetudine immutari, et tam in Sacrorum celebratione, et Sacramentorum administratione, quam in Benedictionibus, et Exorcismis, non aliis quibuscumque aliunde peritis Ritibus, Ceremoniis, et precationibus, quocumque praetextu, aditum reserari permittant.

Ceremoniae Baptismi non omittantur, vel cito suppleantur.

§. 19. Videant autem, ne forte inanes, aut leves timendi causae illae sint, quae passim afferuntur, pro omittendis in Baptismatis administratione ceremoniis a Rituali Romano praescriptis; quas etiam, quum ex veris, gravibusque causis praemitti contingat, primo quoque tempore suppleri curabunt. Neque enim sine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis, tantaeque antiquitatis Ritus, atque ad reverentiam Sacramento conciliandam maxime necessarii.

Aqua Baptisterii juxta Ritum Romanum benedicatur, et in Baptismo adhibeatur.

§. 20. Curandum est etiam, ne extra casum necessitatis, justique timoris ab Infidelibus incussi, communis, et naturalis Aqua, vel etiam ea, quae pro lustrationibus benedicitur, in Baptismi administratione adhibeatur; ac temere omittatur usus Aquae ad hunc praecise effectum benedictae juxta praescriptum Ritualis Romani. Vix enim sine maxima incuria, vel inani timore (juxta sensum etiam Albani Concilii) evenire potest, ut in Ecclesiis Parochialibus, ubi illae existunt, Baptismales Fontes, statutis temporibus, et ritibus non benedicantur, aut Sacrorum Oleorum ad hoc sufficiens copia non suppetat.

Communionis in Paschate sumendae commodum Fidelibus suppetat.

§. 21. Invigilent etiam, pro pastoralis muneris implemento, ne Fidelibus quocumque in loco degentibus Sacerdotes Catholici desint, qui ipsis in Paschatis solemniis Sacrosanctam Eucharistiam ministrare possint; tum ut Latera-

nensis Concilii pro omnibus utriusque sexus Fidelibus Decretum observetur; tum ut in communi totius Ecclesiae de Resurrectione Domini laetitia, hoc vivifico pabulo, quod simbolum quoque unitatis est, Ecclesiae Filii roborentur, ac nutriantur. Quod si propter locorum, et temporum infelicitatem eveniat, ut infra duas Hebdomadas, quae a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis intercurrunt, nullatenus id fieri possit; tunc, ut eidem praecepto, vel in Quadragesima, vel in solemniis Pentecostes, praeviisque diebus, juxta proprii Sacerdotis consilium, a Populis istarum Serviae regionum satisfieri valeat, harum Literarum tenore concedimus, et indulgemus.

Dispensatur quoad tempus, pro casibus necessitatis

§. 22. Dolenter vero nimis accepimus, vel adeo desertas, et ruinosas esse istorum Regionum Ecclesias, vel adeo insolescere Infidelium furorem, ut Sanctissima Eucharistia neque decenter, neque tuto, ut par est, asservari possit; unde eveniat, ut plerique Fideles Infirmi, absque salutari Viatico, naturae debitum solvant. Porro gravissimo huic malo, quantum fieri potest, occurri, et provideri debet. Quamobrem Infirmorum notitia per Parochos anxia diligentia est inquirenda, non tantum pro iisdem Poenitentiae Sacramento expurgandis, Christianisque monitis, ac spiritualibus consolationibus juvandis, ac sublevandis, verum etiam, ut Sanctissimo Christi Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem subeundum muniantur. Itaque ubi alicui ex Fidelibus mortis periculum instare perspiciant, praedictum Sacramentum Eucharistiae quamprimum ipsi ministrent, et si quidem sine periculo possint, ab Ecclesia sumptum, si aliqua ibi extiterit, ad Infirmis domum deferre debent, cum extra summum necessitatis casum, apud Infirmos, in Ædibus non Sacris, Missam celebrare non liceat.

Eucharistia Infirmis ministretur.

Missa extra Ecclesias non celebretur, absque extrema necessitate.

§. 23. Dum autem Sacerdos tantum Sacramentum ad Infirmos defert, Decreta in Albano Concilio promulgata adamussim observet, quibus praecipitur, ut indutus Superpelliceo, Stolaque utrique humero circumsepta, et praecedente uno saltem lumine, Hymnos, et Psalmos submissa voce recitans, in Sacra Pixida, vel in Calice mundo, velamine cooperto, ambabus manibus illud, ante pectus tenens, devote deferat. At ubi (sicut ibidem additur) Turcarum vis praevalet, et iniquitas; Sacerdos Stolam semper habeat propriis coopertam vestibus, in sacculo, seu bursa Pixidem recondat, quam per funiculos collo appensam in sinu reponat, et numquam solus procedat, sed uno saltem Fideli, in defectu Clerici, associetur.

Ritus deferendi sacram Eucharistiam

§. 24. Denique circa sepelienda Fidelium Cadavera, omnes Turcarum superstitiones devitentur; a quibus profecto impuram originem trahunt superstitiosi quidam ritus, veluti lotiones, quae incenso, Thure, et certarum precum recitatione, quae a Catholica improbantur Ecclesia, peraguntur. Itaque abstinentes, quantum poterunt, ab omni specie mala, et infidelium imitatione, discant istarum Regionum Populi, nihil in hujusmodi Ritibus contineri, quod necessarium sit ad Defunctorum salutem, atque suffragium. Turcarum vero dicterio, et cachinnos, inanesque schismaticorum sermones, pro nihilo habeant.

Superstitiosi ritus in sepeliendis cadaveribus devitentur.

§. 25. In aestimandis autem periculis, quorum interventu in supra enunciatis rerum generibus Ecclesiasticae disciplinae rigorem relaxari posse declaravimus, universos istarum Regionum Fideles, praecipue vero Animarum Pastores monemus, itidemque rogamus, ut abjectos animos Christiana virtute erigentes, quid vere timendum sit, quid contemnendum, examinent; et non in angustia, et metu terrenarum potestatum, sed in amplitudine charitatis, et ardore dilectionis, quae foras mittit timorem, Dei, et Ecclesiae praecepta observent, et Animarum Curam administrent. Quod si solam Turcarum insultantium formidinem, aut levium incommodorum periculum, ad transgrediendа Christianae professionis instituta, vel ad negligendum Animarum sibi creditarum regimen, justam sibi causam esse judicaverint; vere de ipsis dici poterit, quod ibi trepidaverunt timore, ubi non erat timor. Idcirco Venerabiles Fratres Archiepiscopos, et Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesias istas gravissimarum calamitatum cumulo vexatas, hortamur in Domino, et obsecramus, ut inanes hujusmodi timores, ex inferiorum Ecclesiae Ministrorum, omniumque Fidelium pectoribus excutiant, eosque erigant, atque excitent; ut calcatis aeque mundi blanditiis, atque terroribus, per arduam angustamque semitam, Christum Ecclesiae Caput, ad sanctificationis fastigium invitantem, constanter sequantur.

Relaxationes, et dispensationes non temere, nec levi de causa adhibendae

§. 26. Agnoscant porro singularem in ipsos Dei nostri misericordiam, qui dum, terribili

Beneficium conservatae Religionis

magna ecclesiarum, judicio, in aliis Regionibus Infidelium dominationi subjectis Christianam Religionem penitus conculcari, et extingui permisit; in isto tamen Serviae Regno veritatis suae lumen vigere voluit, quo respicientes homines in angustiis, et tribulationibus constituti, et consolationem acciperent in hac vita, et ad meliorem, ac beatiorem aliam assequendam perducerentur.

Et summa cura custodiendum. §. 27. Itaque, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, cogitate etiam, atque etiam, et praecavete, ne per ingrati animi vitium, Divinae erga vos pietatis fluenta siccentur; et auferatur a vobis Regnum Dei, cujus legibus obtemperare, et recte constitutos mores servare contempseritis.

Praeceptum, et adhortatio pro praemissorum implemento. §. 28. Quod si supra exposita Decreta, quibus vestram agendi disciplinam ad sanctissimarum Ecclesiae legum puritatem cupimus revocare, quaeque vobis omnino exequenda per has Literas nostras auctoritate Apostolica denunciamus, gravia vobis videbuntur, et importabilia; videte ne ad leve Christi onus, ac suave ipsius legis jugum, eam gravitatem, et molestiam vestra opinione transferatis, et quae ex superaddita temporalium bonorum, vel retinendorum solicitudine, vel acquirendorum cupiditate proficiscitur. Haec si abjeceritis, et mundi servitutem cum ea, quam Christo professi estis, minime conciliandam esse duxeritis; et profecto levia vobis omnia, et expedita in Christianae legis observantia videbuntur. Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos ab infidelibus vexari, ac tentari supra id, quod potestis; sed faciet etiam ex tentatione proventum, et momentanea tribulationum vestrarum aeterno gloriae cumulo abunde rependet. Quod ab ipso Patre misericordiarum, et Deo totius consolationis vobis ex animo adprecantes, Apostolicam Benedictionem vobis omnibus amanter impertimur.

Dat. die 2. Febr. 1744. Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 2. Februarii Anno Domini MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

XC. SÆCULARIZATIO

Aliquot Ecclesiarum Germaniae, aut earumdem redituum imminutio a quibusdam proposita, reprobatur, et numquam toleranda edicitur; cum admonitione ad Germanorum Antistites.

Dilecto Filio Nostro Josepho Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbytero S. R. E. Cardinali de Lambergh nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Ut primum Nobis compertum est, quod ad praesentem rerum in Germania statum componendum, pacemque in ea stabiliendam, proponeretur, aut aliquos ex Episcopatibus maxime insignibus in secularem potestatem redigere, aut illos Principatibus, qui cum eis conjuncti sunt, vel conspicua bonorum parte, spoliare; idemque perficere in pinguioribus redditibus, qui ad Abbatias, aut Canonicatus, aliasque Ecclesiasticas Dignitates Jure pertinent; ut nimirum per hujusmodi bonorum opulentiam augeretur Principum Secularium temporale dominium, Ærarium, opesque amplificarentur: statim, Antecessorum Nostrorum exemplo, qui novis, ac perniciosis ejusmodi rebus summis viribus adversati sunt; cum superiori saeculo in Germania duo Metropolites, et Episcopatus sex deleti sunt, in alio autem deformis illa inter Catholicos, et Protestantes alterna successio constituta est; non omisimus per literas, etiam manu nostra conscriptas, Principes, quibus id magni interesse poterat, aut qui ad rem istam, de qua consultari dicebatur, opem suam conferre valebant, graviter commovere de imminenti Catholicae Religionis in Germania periculo, de praeclaro haereticae pravitatis triumpho, summaque rei Ecclesiasticae calamitate: quae quidem foret omnino maxima, si Episcopatus, insignesque Abbatiae, saeculari Principatu cum eis conjuncto, praeclarissimis juribus, spectabilibus honorificentiis spoliarentur; aut in profanos usus Ecclesiae patrimonia converterentur, aut imminuerentur illis opes, quarum possessionem per non intermissam tot saeculorum memoriam Episcopi Catholici integre sancteque servaruet, atque ea bona, quae Ecclesiis summa pietate, ac liberalitate a Majoribus donata fuerant, nunc per abusum maxime reprehendendum, in sumptus, et propria commoda usurparentur. Curavimus quoque, ut haec ipsa *Pontifex cum Principibus Catholicis agit, ut eos a praemisso consilio deterreat.*

Priocipibus sedulo inculcarentur ab Apostolicis Nuntiis, qui apud illos suut. At vero, ut de eorum pietatn, ac Religione, sicuti par est, publice constet, profecto Nos, tum ex ipsorom responsis ad literas Nostras, tum Nunciorum Nostrorum literis, aperte cogoovimus, eos probe intellexisse oon minus gravissimum Catbolicae Religionis dammum, qunm luctuosam rerum perturbationem, quae consequeretur, si ad aliquid praedictorom aditus recludatur: pruinde testnti sunt, sibi consilia bujusmodi haudquaquam probari.

Principum Responsa accepit pietati, et religioni consentanea.

Profitetur se ullo pacto laturum Ecclesiastici juris imminutionem.

§. 1. Jam plann ex Vobis aliquos de his omnibus certiores fecimus, in responsionibus ad ea, qoae super his nd Nos detulistis; tum etiam haec ipsa significavimus iis, qui in Urbe negotia vestra agunt, quoties bac de re, sive per se, sive per alios, Nos allocuti sunt. Ut vero unicuique vestrum de Volontate Nostra omnino constaret, opportunom esse duximus per hoc Breve Apostolicum eam luculenter expoogre, quod ad caeteros quoque praeclaros Germaniae Episcopos mittimus, ad universos fortasse, si opus fuerit, mittendum. Nos igitur coram Altissimo cui rationem de singulis operibus nostris reddituri certe sumus, testnmor, Nos pro viribus enixe curnturos, ut omnia et singula Ecclesiarum Germaniae Principatus, jura, jurisdictiones, honores, bona, sive illa ad Episcopatus, sive ad Abbatias, sive ad Canooicatus, sive ad alias quascomque Ecclesiasticas Dignitates juro pertinent, integra atque intncta permaueant; neqoe umquam concessuros, aut nssensu comprobaturos, adversum hisce quidqonm fieri, ulloque modn attentari; cum omnino parati simos sanguinem potins nostrum omnem effundere, quam pati, ut Ecclesiae jura, ac libertas violentur, et conscientiae Nostrae macula per ejusmodi assensum afferator.

Episcopos monet de ipsorum debito, eorumque consilia exquirit.

§. 2. Pietnti quidem vestrae, ac zelo Injuriam faceremus, si vel suspicio in Nos caderet, sententiam vestram cum hac Nostra prorsus non congruere; quasi vero nbliti essetis jurisjurandi, quo in auspicando Episcopatu polliciti estis, universa Ecclesiae vestrae jura, praerogntivas, fortunasque, sartas tectasque servare. Eqnidem Nos aoimo prospicimus, quantum emolumenti haeresi accederet, si Ecclesiasticos proventus, non dicimus saeculares fieri, sed tantummodo attenuari, minoiqoe; eoque magis si Principatibus, jurisdictionibus, joribus, bonorificentiis, quod Deus avertat, Episcopatum aliquem, aut aliquam Abbatinm spoliari contingeret. Acerbissima enim vulnera, quae haud dissimili occasione Catholica Religio accepit, argumento oimis certo Nobis sunt, ut eidem molto graviores in posterom auguremur calamitates. At vos, qui loco praesto estis, longe melius, quam Nos, percipere valetis, quae, perniciosa vnbis, ac tristissima acciderint, si vestra Episcopalis Dignitas insigni Principis auctoritate, viribus, opibusque denodata, impotens, et imbecilla fieret, ad Gregem Vobis commissum tuendum tegendumque ab Haeresi, qune in propinquis, ac finitimis provinciis louge lateque dominatur. Maxime vero, si animadvertatis, quae tandem futura sit clarissimi istius Cleri vestri conditio, redditibus nd ipsum pertinentibus imminutis. Cum enim ex selecta totius Germaniae Nobilitate is componatur, baud difficile est intelligere, in quem statum paulatim prolaberetor; io illum scilicet, in quo fuit saeculo XVI., cum Haeresis io Germaniam, atque indn in alias quoque Provincias grassaretur. Agitur itaque res summa, et periculi plena, quae curam, operam, ac vigilnotiam vestram summopere exposcit. Proinde necesse est, ut sedulo cogitetis, provideque Nobis suggeratis, quid factu opus sit, praeter ea, quae hactenus fecimus. Ad omnia quippe Nos promptos, ac paratos esse intelligetis.

Vanas rationes ab aliquibus jactatas refellit.

§. 3. Impoocndus bic esset literis hisce finis; sed Apostolici muneris Nobis impositi onus, de quo Omnipotenti Deo rationem reddere tenemor, exigit, ut nonnulla insuper addamos. Vos equidem noo ignoratis, Catholicis Principibus minime deesse laxioris conscientiae Theologos, et Assentatores, qui ad eorum aures insusurrare oon dubitarunt, fieri quidem oon posse, ut Ecclesiastica booa in saecularem statum redigantur; posse tameo ea minoi; tum propter illorum abusum, tum propter immoderatom luxum, et saecularis potius Principis amplitudinem, quam Episcopi gradom, ac dignitatem; unde fit, ut, aliis Pastorali animarum cura tradita, ipsemet Episcopus saeculi negotiis, et curis sese immisceat. Nos profecto, in Literis manu Nostra ad Principes datis, baud praetermisimus sententiam adeo perniciosam refutare, atque diluere; tum ratione, tum exemplis ostendendo, absurdum non esse, ut cum Episcopatu uoa Principatus

conjungatur, idque praesertim in Germania: Neque, ob unius, vel alterius abusum, generale aliquid statui debere, quo Ecclesia vetustissimis, quibus fruitur, juribus exuatur; quove Successoribus in perpetuum adimatur facultas ejusmodi bonis utendi in Ecclesiae emolumentum, et juxta laudabilem piamque majorum institutionem.

Hortatur Episcopos ne hujusmodi calumniis causam praebeant.

§. 4. Persuasum plane Nobis est, Te non inter eos numerari, qui ita agendo, pravis ejusmodi consiliis occasionem praebuerunt, aut praebent. Neque id inquirimus, an per hos dies quoque in Germania sit, qui saecularis potius Principis, quam Episcopi personam gerat, quique Principatu, Templique thesauro, ad seculi pompam abutatur. Generatim sane loquimur; eo magis, quod praesentes literas non ad Te unum; sed ad complures alios transmittere decrevimus. Sed libere constanterque dicimus, ut si in Venerabili Episcoporum coetu, et inter praeclaros Germaniae Praesules in praesens forte existeret, qui istud vitae genus ageret, is animae suae consulat, talem vivendi rationem corrigat, emendataeque vitae institutione scandalum de medio tollat, atque ita os obstruat iis, qui loquuntur mendacium, quique argumentis quidem falsis, sed veri speciem praeseferentibus, blandiuntur Principibus Saecularibus, ad ea attentanda, a quibus illi hactenus se alienos esse profitentur. Qui saecularem magis Principem, quam Episcopum gerit, is certo sciat, se talis ditionis Principem esse, eo quod Episcopus sit talis Dioecesis: Principatum autem non idcirco cum Episcopatu conjungi, quo negligatur cura animarum, sed quo ipsi plenius satisfiat, et Ovile Jesu Christi sibi traditum validius ab Haeresi propugnetur: Animadvertat quoque, pios Institutores, non ad luxum, et saeculi pompam fovendam, elargitos fuisse summa liberalitate, ac munificentia pingues Ecclesiae proventus; sed ut, detractis iis, quae congruunt quidem cum Episcopo, tum Principi Viro, non ad propriae voluntatis libidinem, sed ad Sacrorum Canonum regulam, ita ut omnibus conspicuum sit, quid inter Principem Saecularem, et Episcoporum Principem intersit, necnon ut iis detractis, quae ad utriusque dignitatis gradum, atque onera necessaria sunt; quod reliquum est, in subsidium pauperum, et Ecclesiae bonum impendatur. Qui ita se gesserit, minime dubitet, quin Altissimum benedictionibus suis eum largissime cumulet, atque una efficiat, ut in Germania gravissima damna reparentur, quae ibi superiori memoria illata sunt.

Eademque ab illis invicem suggeri mandat.

§. 5. Haec, atque alia hujusmodi, animo quidem, et Caritati tuae praesentia fore non dubitamus; quibus quoque Te opportune usurum speramus, si quando occasio se dederit tibi agendi cum iis, qui forte tam improprie, et inconsiderate viverent. Interea te toto animo complectantes, Apostolicam Tibi, Dilecte Fili Noster, Benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die 15. Febr. 1744.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XV. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

Similes Literae, eodem fere exemplo, scriptae fuerunt ad alios Antistites per Germaniam.

XCI.

CAPITULO CATHEDRALIS

Ecclesiae Patavinae nonnulla Indulta, et Privilegia conceduntur.

Dilecto Filio Nostro Carolo S. Nicolai in Carcere Tulliano Diacono S. R. E. Cardinali Rezzonico nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili Noster salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Veteres Capituli Patavini praerogativae.

Simul, ac Nobis, non humano quidem consilio, sed, ut profecto reputamus, Dei Numine admonitis, in mentem venit te dare Antistitem Patavinae Ecclesiae, cogitavimus ejus Cathedrale Canonicorum Collegium aliquo augere decore, quod pro testimonio haberet paterni amoris erga se Nostri. Ita siquidem merita esse videbatur Ecclesia a S. Prosdocimo D. Petri Discipulo fundata, cultaque deinceps a tot successoribus in Divorum numerum adscriptis, Fideutio, Syro, Hilario, Maximo, Bellino, aliisque duobus Beatorum nuncupatione decoratis, Leonino, et Bernardo Maltraverso, nostra pariter aetate a Venerabili Cardinali Gregorio Barbadico. Ipsum Cathedrale Collegium, unde tres Pontifices maximi, Quartus Eugenius, Paulus Secundus, et Octavus Alexander

prodierunt ad universum Christi Domini Ovile moderandum, sexdecim praeterea S. R. E. Cardinales, quinque Patriarchae, duodetriginta Archiepiscopi, et Episcopi, pluresque Romanae Curiae Praesules, multis jampridem Pontificiae beneficentiae argumentis ornatum a Decessoribus Nostris Callisto hujus nominis Secundo, Alexandro Tertio, Urbano Tertio, Innocentio Tertio, Pio Secundo, adeo splendidam sui speciem exhibebat, ut Nos ad se magis magisque honestandum illiceret.

Cardinalis moderni Episcopi laudes.

§. 1. Nec in Te parum momenti fuit ad hujusmodi propositum nostrum confirmandum. Dum enim illi Episcopali auctoritate praees, tuis quoque amplissimis meritis ab Capite in membra derivatis enitet. Nobis quippe ante oculos obversabaris clarus non una Ecclesiasticae Ditionis Provinciali Praefectura, illustris gesto tot annos summa cum justitiae, ac sedulitatis laude Romanae Rotae magistratu, spectatissimus denique amplissima Cardinalatus Dignitate, qua decorus Romae inter praestantiores Collegas mirificam navabas assidue operam piis exercendis institutis, saluberrimis dicendis in Reipublicae administratione sententiis; simul autem singulari praeditus morum gravitate, atque innocentia, edebas magna Christianae virtutis exempla: cujus illud tum quoque se Nobis obtulit, dum inopinato vocatus ad gubernandum Patavinum Gregem, anceps haesisti, an arduo sustinendo oneri pares tibi adessent vires, nec nisi explorata per aliquot dies Dei voluntate, eaque comperta, illud subire voluisti: statim deinde sacris ceremoniis initiatus, et ad commissas oves progressus, Pastorali cura, et agendi suavitate Tibi adeo illarum amorem conciliasti, ut susceptum a Nobis Te eligendi consilium eximiis celebrent laudibus; idque apertissimo documento sit, Divino placuisse Pastori, quod Te in partem Pastoralis solicitudinis vocaverimus. Haec omnia Nobis suaserunt, ut Cathedrale Collegium tuum praecipuis honoribus amplificemus.

Dignit., et Canonici Patav. creantur Sedis Apost. Notarii.

§. 2. Quocirca motu proprio, nec ad ullius postulatum, et plenitudine Nostrae Potestatis, decernimus, et constituimus, ut perpetuis futuris temporibus Dignitates, et Canonici Patavinae istius Ecclesiae, Notarii sint Sedis Apostolicae, gaudeantque cunctis honoribus, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, gratiis, favoribus, indultis, quibus potiuntur ejusdem Apostolicae Sedis Notarii de numero Participantium, sine tamen istorum praejudicio. Rursus ut dum in Choro divinas celebrant laudes, utantur per hyemem Suparo, seu Rocchetto, et Cappa magna, per aestatem eodem Suparo, et Superpelliceo, sicut Vaticanae Basilicae Canonicis est in more. Pileum itidem gerant ornatum purpureo torulo, honoraria scilicet rubri coloris fasciola. Insigni praeterea Familiae suae Protonotariorum Galerum imponant. Dum quoque Sacrosanctum Missae Sacrificium peragunt; Canonem Missae adhibeant, et Lychneolum. Haec omnia tamen concedimus, et concessa esse volumus, salva tua, et Successorum tuorum in omnibus jurisdictione. Nec per ea intendimus ullam Dignitatum, Canonicatuum, et Praebendarum Ecclesiae Patavinae, aliorumque Beneficiorum Ecclesiasticorum, quae per dictae Ecclesiae Canonicos, et inibi Dignitates hujusmodi obtinentes pro tempore possideri, seu in quibus, vel ad quae jus haberi contigerit, reservationem, sive affectionem Nostrae, ac Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum, ac Sedi praefatae collationi, et dispensationi inducere.

Earum insignia, et habitus Choralis.

Usus Canonis, et lychneoli.

Praeservantur Ordinarii jura, quoad collationes.

Pontificiae benevolentiae significationes.

§. 3. Tuum modo sit Canonicos ipsos hujus beneficentiae Nostrae certiores facere, iisque reddere has nostras Literas forma Brevis, quae in Tabulario servatae, authentico testimonio fidem faciant Paternae Benignitatis, benevolentiaeque erga se Nostrae, atque Incitamentum praebeant obsecrandi Deum Optimum Maximum, ut Omnipotenti ope sua Nos muniat ad Ecclesiae Gubernacula difficillimis hisce temporibus moderanda, Quod ut ipse quoque cum illis precari ne desinas, Apostolicam Benedictionem, Dilecte Fili Noster, Tibi, eisdemque Canonicis patenti cordis singulari studio impertimur.

Dat. die 22. Febr. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXII. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

BREVE XCI.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Reddituri de commisso nobis grege Dominico in extremo judicio rationem, summis, ut tene-

mur, affectibus, singulos Christifideles, quos hostis humani generis a justitiae limitibus sepe divertit, nostro piissimo Redemptori ab omni labe mundatos restituere, eosque sibi acceptabiles, et bonorum operum efficere cupimus sectatores, ut pergrata, et accepta Deo opera peragentes, illius, qui misericordiarum pater est, gratiam, et misericordiam valeant facilius reperire, et Nos in ipsa ratione reddenda divinae justitiae possimus evadere ultionem. Cum sicut dilectus filius Augustinus Gioia frater expresse professus ordinis Eremitarum Sancti Augustini in Sacra Theologia Magister, nec non Assistens Generalis Italiae, et illius Visitator auctoritate Apostolica deputatus Nobis nuper exponi fecit, quamplurimi dicti ordinis Professores tempore Quadragesimae, et Adventus in nonnullis tam dicti, quam aliorum ordinum, ac Secularibus Ecclesiis Verbum Dei praedicare, alii vero in Peragen. Sacras Missiones tum in illis partibus ordini praefato praesertim Indiarum assignatis, tum in diversis mundi partibus de Ordinariorum licentia per aliquod temporis spatium magno cum animarum fructu sese exercere soleant. Nos considerantes quod Professores, alumnique dicti ordinis praemissa peragentes Christifidelium mentes in his, quae ad fidem, et Sanctorum Sacramentorum usum, et frequentiam spectant confirmare, et consolidare curant, ut autem dicti Professores libentius praemissa peragant, et Christifideles illis intersint, quo ex hoc dono coelestis gratiae conspexerint se uberius esse refertos; De Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus autheritate confisi, supplicationibus ejusdem Augustini Assistentis Generalis Nobis humiliter porrectis inclinati, omnibus utriusque sexus Christifidelibus, qui vere poenitentes, et confessi, ac Sacra Communione refecti, Ecclesiam, in qua dicti Ordinis Professores vel Verbum Dei tempore quadragesimali praedicaverint, vel Sacras Missiones peregerint, ultima die earumdem Missionum, vel Praedicationis visitaverint, ibique pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, qua vice id egerint; Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Ac insuper eisdem Professoribus conciones, vel Missiones praefatas peragentibus, ut ipsi ultima die supradicta utriusque sexus Christifideles ad easdem Ecclesias, in quibus ipsi praedicaverint, seu Missiones peregerint accedentes, et interessentes, praesente etiam Episcopo seu alio in Dignitate Ecclesiastica constituto; de ejus licentia benedicere, seu Apostolicam Benedictionem supra populum impertiri libere, et licite possint, authoritate Apostolica tenore praesentium facultatem concedimus, et tribuimus. Quibusvis in contrarium facientibus non obstantibus. Volumus autem quod praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu dilectorum etiam filiorum Procuratoris Generalis, seu Assistentium Generalium dicti ordinis pro tempore existentium subscriptis, et sigillo ordinis praefati munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud adhibeatur, quae, ipsis praesentibus, adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XXIV. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto. Dat. die 24. Febr. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

XCI.**

BREVE

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTUS PAPA XIV.

Resolutionis captae a Sacra Congregatione Episcoporum, et Regularium pro Ven. Monasterio S. Mariae de Melon Ordinis Cisterciensium Reformatorum Regni Galeciae in Hispaniis, ejusque Filiis, et Monachis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Emanavit nuper a Congregatione Ven: Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Negociis, et Consultationibus Episcoporum, et Regularium praeposita in Causa inter dilectos filios Valerianum Garzia, Franciscum Alvarez, Sebastianum Filini, aliosque Monachos expresse professos Monasterii S. Mariae de Melon ex una, et Superiores Generales Congregationis Reformatae S. Bernardi Ordinis Cistercien. Congregationis Hyspaniae ex alte-

ra partibus, super jure affiliandi vertente, Decretum tenoris sequentis videlicet — In Causa *Tuden. Ordinis Cisterciensium Reformati in Hispaniis Juris affiliandi* vertente inter PP. Valerianum Garzia, Franciscum Alvarez, Sebastianum Filloi, aliosque Monachos professos in Ven: Monasterio S. Mariae de Melon ex una, et PP. Superiores ejusdem Ordinis in Hispania ex altera partibus. Sac: Congregatio Eminentissimorum, et Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium Negotiis, et Consultationibus Episcoporum, et Regularium proposita, Referente *Eminentissimo Firrao Praefecto, ac Ponente, Partibus auditis, ac re mature perpensa*, decrevit, ac declaravit — *Praevia revocatione decreti Capituli Generalis, competere Monasterio S. Mariae de Melon Jus admittendi Filios ad Habitum, et Professionem, juxta formam Constitutionum Apostolicarum, et Ordinis, ab eoque Monasterio persolvendas, seu reficiendas esse expensas Litis, juxta liquidationem faciendam coram D. Cardinali Ponente, prout de jure; Et amplius Causam hujusmodi non proponi mandavit — Romae 24. Januarii 1744. — I. Card. Firrao — Joseph Maria Archiepiscopus Damasc. Secret. — Loco † Sigilli* — Cum autem, sicut pro parte dd. Valeriani, Francisci, Sebastiani, aliorumque Monachorum dicti Monasterii Nobis subinde expositum fuit, ipsi Decretum hujusmodi, quo firmius subsistat, et servetur exactius, Apostolicae Confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desiderant. Nos ipsos Exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares Personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequen., harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum praeinsertum Auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; Salva tamen semper in praemissis Auctoritate memoratae Congregationis Cardinalium. Decernentes easdem praesentes literas firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstan. Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, Monasteriis, Ordinis, et Congregationis hujusmodi etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVII. Februarii 1744. Pontificatus nostri Anno Quarto. Dat. die 27. Febr. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

Adest Sigillum.

ANTIOCHENO XCII.

Patriarchae Graecorum Melchitarum transmittitur Pallium, Communionis tessera, ac Dignitatis insigne, adjectis mandatis, et conditionibus opportunis.

Venerabili Fratri, Cyrillo Catholico-Greco Melchitarum Antiocheno Patriarchae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Dum nobiscum animo reputamus, illustrem Antiochenam Graecorum Ecclesiam, jamdiu a Romana Sede funesto Schismate divulsam, et a Patriarchis ea labe infectis gubernatam, nunc Patriarchae Fides, Religio, et in S. Sedem observantia commendatur

tandem Fraternitati Tuae commissam, in legitimi Pastoris tutela esse, omnibus quidem laetitiis incedimus, diuturni moeroris propemodum obliti, quo ex illa Schismaticorum Antistitum irruptione conficiebamur; incredibili simul gaudio perfundimur, quod Catholici Graeci Antiocheni Patriarchae nomen, repetita longius antiquitatis memoria; Romanis Dypticis toto adscribi queat. Qua de re maximas habemus, agimusque Deo gratias, eoque magis, quod Nobis in Suprema Ecclesiae Cathedra, licet immerito, considentibus, id felicitatis evenerit; ac possimus, Te Praeside, minus timere de illius Gregis parte, quae ab insidiosis Pseudo-Episcopis circumsessa, deferendae Orthodoxae Fidei periculo objiciebatur; contra vero aliqua duci spe, fore ut reliqui in Christi Ovile restituant. Magnum igitur tuum meritum est, in Orientalem Graecum Patriarchatum veluti postliminio rediisse Catholici Antistitis decus. Ex eo autem aeque plurimum apud Nos commendaris, quod ad rem tanti momenti obtinendam Tibi aditum aperueris bene acta vita prius Romae in Collegio ad Propagandam Fidem instituto, deinde per tuam Nationem Christianis virtutibus palam asserta vera Dei Religione. Quamobrem a Catholicis Orientalis Dioecesis Episcopis in Antiochena Sede locatos fuisti, in qua per tot annos, veluti bonus Christi Miles, pugnasti adversus Catholicae veritatis hostes, nullis fractus aerumnis, quibus adhuc oppugnaris. Fideli autem populo multum, ne erraret, providisti, consulta identidem Apostolica Sede, ejusque Decretis ac mandatis morem sedulo gessisti, non sine ingenti tuarum Ovium fructu, et eximia obedientiae laude. Quin etiam, ut arctius visibili Pastorum Principi Te adhaerescere gloriari posses, Sacro ornari Pallio a Pontifice Maximo postulasti; ablegato idcirco Romam Dilecto Filio Joanne Aminione Sacerdote, qui prudenti, et grata agendi sedulitate utilem Tibi navavit operam suam. Nihil denique praetermisisti, in quo tua pietas, sincera fides, insignis erga Romanam Sedem observantia non elucesceret.

Pallium ipsi transmittitur.

§. 1. His auctus meritis, omnia spondere Tibi poteris de Nostra benignitate, et si adhuc Palli donum dilatum fuit, scito, id consulto evenisse, ut quo diuturnius optatum, eo jucundius acciperes. Nunc autem non amplius cunctandum rati, quin assiduis tuis precibus, nuper etiam in Consistorio ab eodem Ablegato Tuo renovatis, annueremus, libentissime Tibi transmittimus Pallium ipsum; desumptum e Corpore Divi Petri, in quo plenitudo Pontificalis officii continetur, quod Tibi tradet nostro nomine Venerabilis Frater Episcopus Babylonis, aut alius ab ipso substitutus; dummodo prius coram eorum altero emiseris Catholicae Fidei professionem, juxta formulam praescriptam a fel. rec. Urbano VIII. Decessore Nostro, ac solemni jurejurando pollicitus fueris fidelitatem Nobis, et Apostolicae Sedi, adhibita verborum formula Ablegato Tuo consignata, quae cum his literis reddita Tibi erit; simulque juratus promiseris, Te accuratissime, et qua par est obedientia observaturum quicquid a Nobis sancitum fuit in encyclica Epistola ad Venerabiles Fratres Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum, et ad omnes hujus Ritus Catholicos Episcopos huic Patriarchae subjectos, data 24. Decemb. Anni proxime elapsi 1743. quae incipit: *Demandatam coelitus* cujus exemplar cum Nostris hisce literis ad Te perveniet.

Fidei professio juramentum fidelitatis et de observandis recentibus Mandatis Apostolicis, eidem praescribitur.

Pallii usus ad dignitatis decus, et religionis incitamentum

§. 2. Utere deinde hoc venerabili dono, eoque in tuae Gentis oculis posito, excita illius memoriam ad retinendam, aut amplectendam fidem, ab Apostolorum Principe aeque Nobis, ac sibi traditam; unde veluti quadam cognatione illecti, atque excitati, ad Nos revertantur, aut Nobiscum perseverent, quotquot in tuo Patriarchatu Sacro Baptismate initiati sunt. In istiusmodi operam ut omnes intendas Pastoralis vigilantiae curas, quod hactenus fecisti, pro paterna solicitudine Te adhortamur; plurimam a Nobis gratiam quotidie magis initurus, cujus pro pignore, munusculum ad rerum Sacrarum usum accipies, Ablegato tuo consignatum, atque Apostolicam Benedictionem, quam Fraternitati Tuae peramanter impertimur.

Dat. die 29. Febr. 1744.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIX. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

Acta consistorialia dantur in Appendice.

CONTRA SURRIPIENTES, XCIII.

Vel asportantes, aut apud se retinentes Sacras Hostias, vel Particulas consecratas.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. Ab Augustissimo Eucharistiae Sacramento, in quo Salvator Noster, et Dominus JESUS CHRISTUS se ipsum nobis, tamquam gratiarum omnium fontem uberrimum, atque pretiosum aeternae gloriae pignus, amandum, atque fruendum exhibere ineffabili benignitate dignatur; cui curvari convenit omne genu, omnesque gentes, et populos, et linguas perenne adorationis, et honoris tributum offerre, sceleratorum Hominum audaciam, multoque magis sacrilegas impiorum manus arcendas esse, in primisque a Nobis Apostolicae auctoritatis clypeo, ac districto poenarum gladio, quantum cum Domino possumus, longius propulsandas, tum ipso ministerii Nostri Officio, tum etiam Praedecessorum nostrorum exemplis admonemur.

Epitome Constitutionis Innoc. XI. §. 1. Et sane, cum alias Ven. mem. Praedecessor Noster Innocentius Papa XI. per suam Constitutionem datam IV. Idus Martii Anno Incarnationis Dominicae MDCLXXVI., statuerit, ut, omnes, et singuli utriusque sexus, quid de execrabili furto Hostiae consecratae, sive unius, vel plurium Particularum consecratarum, cum sacra Pyxide, vel sine illa legitime, et judicialiter confessi, aut convicti fuerint, quive propria malitia, vel de alterius mandato, Hostiam ejusmodi, sive unam, vel plures Particulas consecratas, ad malum finem, apud se retinere, vel alio transferre, seu asportare praesumpserint; condignis poenis, et animadversionibus pro facinoris atrocitate plectantur, et, pro prima etiam vice Curiae saeculari tradantur; non obstanti minori aetate, dummodo vigesimum annum attigerint; easdemque poenas constituerit etiam contra Mandantes: Immediatus illius Successor fel. rec. Alexander Papa VIII., aequali zelo ad tam nefarium scelus eliminandum armatus, praedictam Innocentii XI. Constitutionem confirmavit, per aliam in simili forma datam XI. Kalendas Januarii Anni MDCXC., in qua etiam illud addidit, ut sub antedictae Constitutionis dispositione intelligi deberent comprehensae omnes, et singulae personae tam Saeculares, quam Ecclesiasticae, etiam Regulares, cujuscumque dignitatis, status, gradus, Ordinis, Congregationis, Societatis, et Instituti, quibuscumque privilegiis, exemptionibus, et Indultis munitae, et quavis speciali nota, aut individuatione dignae, nulla prorsus excepta; easque omnes, siquas atrocissimi hujus criminis, quocumque modo, etiam sine qualitate furti, per se ipsas vel per alios quoscumque, aut de alterius mandato, commisisi, reas esse constaret, omnibus, et singulis poenis tum antiquis, tum in dicta Innocentii XI. Constitutione innovatis, etiam quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, et traditionis brachio saeculari, omnino irremissibiliter obnoxias fuisse et esse, atque in posterum fore, declaravit.

Epitome Constitutionis Alex. VIII.

§. 2. Nos igitur, quibus horrendae hujusmodi impietatis magis magisque praecavendae non minor cura pectori insidet, supradictas Praedecessorum nostrorum Innocentii XI., et Alexandri VIII. Constitutiones (quarum tenores, ac si de verbo ad verbum praesentibus insertae forent, haberi volumus), ante omnes, et singulas dispositiones, ordinationes, declarationes, et extensiones in illis contentas, prout jacent, Motu proprio, et ex certa scientia, et deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione confirmamus, approbamus, et innovamus, easque inviolabiliter, et inconcusse servari volumus, et mandamus. Confirmatio praedictarum Constitutionum.

§. 3. Cum autem, sicut Nos ipsi pluries agnovimus, dum adhuc in minoribus existentes, in Romana, atque universali Inquisitione Consultoris munere fungebamur, in hujusmodi Causarum tractationibus, quae coram Sacro praedictae Inquisitionis Tribunali agitantur, hae plerumque exceptiones a Reis, atque Reorum Advocatis proponi soleant; quod scilicet subreptarum Particularum, sive Hostiarum consecratio, et surripientium, sive asportantium, vel respective retinentium intentio ad malum finem directa, minime a Fisco probentur; et propter hujusmodi exceptiones, et deficientes in Fisco probationes ad easdem repellendas, hujus generis causas in longum protrahi contingat, atque etiam ipsi aliquando Rei delictorum suorum impunitatem, aut poenarum minorationem pessimo exemplo obtinere tentaverint; Cumque super relevantia istarum exceptionum, quae ex praedictarum Innocentii XI., et Alexandri VIII. Constitutio- Referuntur causae novarum declarationum.

num contextu oriri asseruntur, et super eo, an ipsis Reis, vel Fisco potius incumbat onus conficiendi probationes pro supradictis exceptionibus fundandis, vel respective destruendis, novam aliquam declarationem Pontificia auctoritate suffultam memoratis Constitutionibus adjungi desideraretur: idcirco Nos, volentes omnia sacrilegis Hominibus adimere subterfugia, per quae condignas tantae impietatis poenas declinare, vel earum minorationem, et relaxationem praetendere, vel obtinere possent, motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine paribus, atque etiam Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem generalium Inquisitorum a S. Sede specialiter deputatorum sensui, et consilio Nobis alias super hac re insinuato inhaerentes, ea quae sequuntur opportune statuenda et declaranda censuimus.

De probatione Consecrationis.

§. 4. Quoties igitur per legitimas probationes constiterit, vel Hostiam, vel Particulas a Reo subreptas, sive alio modo asportatas, atque retentas, in Sacro prius Repositorio, seu Tabernaculo, vel in Sacra Pyxide, aut Ostensorio asservatas, indeque sacrilego ausu extractas, atque asportatas fuisse; vel eidem Reo constituto, aut alteri personae, in actu Communionis a Sacerdote traditas, deindeque vel in eodem Communionis actu, vel post illum, ab ipso sumente ex proprio ore extractas fuisse; tunc satis, et abunde fundatam praesumptionem Fisco suppetere declaramus, pro asserenda earumdem Hostiarum, seu Particularum consecratione; ad quam excludendam nonnisi claras, et concludentes in contrarium probationes admitti debere decernimus; quarum perficiendarum onus ad ipsum Reum pertinere dubitandum non est, ac ne in posterum dubitari contingat, praesentis declarationis tenore statuimus.

De probatione pravae intentionis.

§. 5. Inutiliter etiam a Reis, vel ab eorum Defensoribus proponeretur exceptio non probatae pravae intentionis abutendi Sacramento ad malum, vel sacrilegum finem, nisi concludentibus, et juridicis probationibus, adstruendis pariter ab ipsis Reis, in quos tale onus praesentis declarationis vigore expresse refundimus, hujusmodi exceptio constabilita fuerit, et justa, aut excusabilis ratio asportationis, aut retentionis Sacramenti, plene comprobetur. Alias etenim Fisco semper assistet valida, et legitima praesumptio de intentionis pravitate, quotiescumque probaverit ipsam Sacrae Hostiae, vel Particulae subreptionem, asportationem, aut retentionem: absque eo quod, super malo, vel sacrilego fine, speciales probationes debeat cumulare. Itaque neque istam, neque aliam superius memoratam exceptionem, ubi sufficienter, ut supra, probatae non fuerint, impiis tanti Sacramenti violatoribus ullatenus suffragari volumus, quo minus omnibus, et singulis poenis, etiam pro prima vice traditionis brachio Saeculari, et quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, et traditionis pariter pro prima vice brachio Saeculari, in praefatis, et antiquioribus Praedecessorum Nostrorum, et juris sanctionibus, contra hujusmodi numquam satis detestandi facinoris Reos juste, ac sapienter constitutis, subjiciantur, et cum effectu plectantur, et puniantur.

Clausulae.

§. 6. Decernentes praesentes Nostras Litteras, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existent, sive alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causae propter quas eaedem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concesso, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari,

Decreta. §. 7. Sicque, et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuncios, aliosque quoslibet quacumque praeeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpetrandi facultate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 8. Non obstantibus, quatenus opus sit, nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, et Indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, et Institutis, etiam Societatis Jesu, et Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, et Decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi, pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis, et specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime, motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis effectus. §. 9. Volumus insuper, et eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eaedem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad Valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae, et in Acie Campi Florae per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi: sicque publicatas, et affixas, omnes, et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, et notificatae fuissent.

Exemplorum auctoritas. §. 10. Utque earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio. §. 11. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, declarationis, ampliationis, et extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 5. Mart. 1744. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo tertio, tertio nonas Martii, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Loco ✠ Plumbi.

Publicat. die 12. ejusdem Mensis, et Anni.

REVOCATIO XCIV.

Communicationis Indulgentiarum inter Confratres Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, et Tertiarios S. Francisci, alias a Clemente XII. concessae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium

Romanus Pontifex, Pacis, Justitiaeque praecipuus Auctor, et Conservator, nonnumquam ad importunorum petentium instantiam ad quasdam concedendas gratias deflectitur, quas postmodum, rationabilibus suadentibus causis, praesertim cum in divini cultus detrimentum cedere comperit, revocat, cassat, et annullat, ac alias ad aequitatis, et justitiae praefatae semitas reducit, prout rerum, et temporum, ac personarum, et locorum conditionibus, et qualitatibus diligenter pensatis, conspicit in Domino salubriter expedire.

Communicatio Indulgentiarum a Clem. XII. concessa.

§. 1. Nuper pro parte Dilecti Filii Vincentii a Conceptione Fratris expresse professi, ac Prioris Generalis Ordinis Beatae Mariae de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniae, Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Indulgentiis, et Sacris Reliquiis praepositorum exposito, quod alias fel. rec. Clemens Papa XII. Praedecessor Noster per quasdam suas in simili forma Brevis die XIII. Martii MDCCXXXVI. expeditas Literas, instante Dilecto quoque Filio Bonaventura a Ferraria tunc temporis Ministro Generali Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, tendentibus etiam in id precibus Dilecti pariter Filii Ludovici Benzoni Prioris Generalis tunc pariter existentis Ordinis Fratrum Beatae Mariae de Monte Carmelo, concesserat; ut omnes utriusque sexus Christifideles ubicumque existentes, tam intra, quam extra claustra degentes, etiam conjugati, qui sub Regula Tertii Ordinis ejusdem Sancti Francisci militant, et sub jurisdictione pro tempore existentis Ministri Generalis secundodicti Ordinis reperiuntur, omnibus et quibuscumque Indulgentiis, et peccatorum remissionibus, ac poenitentiarum relaxationibus ab hac Sancta Apostolica Sede concessis, et concedendis, et quibus Confratres, et Consorores Confraternitatum sub invocatione Beatae Mariae de Monte Carmelo quaedam sibi injuncta opera adimplentes gaudent, gaudere possent, et alias, prout in ipsius Clem. Praedecessoris Literis, quarum tenorem praesentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, uberius continetur.

Quaestiones ebortae super concessionis intelligentia.

§. 2. Et in eadem expositione subjuncto, quod, occasione promulgandi communicationem, seu concessionem Indulgentiarum hujusmodi, multae, in Hispaniarum praesertim Regnis, ebortae dissensiones, multaque jurgia ex eo excitata fuerant, et in posterum excitari poterant, quippe quia Fratres Capuccini praedicti ab impedimento priorum operum Confratribus, et Consororibus Confraternitatum Beatae Mariae de Monte Carmelo hujusmodi pro assequendis Indulgentiis illis concessis injunctorum proprios Tertiarios absolutos esse divulgabant; ideoque cultus erga Gloriosissimam Dei Genitricem Mariam de Monte Carmelo, ipsiusque celebres Confraternitates, necessario minui videbantur; ac propterea ad hujusmodi tollenda inconvenientia, ac jurgia deinceps eventura, dissensionesque componendas, praefatus Vincentius Procurator Generalis plurimum desiderabat, ut vel praedictae Clementis Praedecessoris Literae revocarentur, vel illae saltem moderarentur, vel opera pia Confratribus, et Consororibus Confraternitatum Beatae Mariae de Monte Carmelo, ad effectum consequendi Indulgentias, et peccatorum remissiones, ac poenitentiarum relaxationes injuncta, Tertiariis etiam dicti Ordinis S. Francisci injungerentur.

Congreg. Indulgent. consilium pro ejusdem concessionis revocatione.

§. 3. Eadem Cardinalium Congregatio, audito prius Dilecto quoque Filio Sigismundo a Ferraria moderno secundodicti Ordinis Fratrum Capuccinorum Procuratore Generali, qui praedictarum Literarum potius revocationi, quam novae cujuscumque oneris piorum operum impositioni adhaerebat, juribusque ab utraque parte deductis diligenter perpensis, die XIX. Decembris proxime praeteriti censuit, Nobis esse supplicandum pro revocatione supradictarum Clementis Praedecessoris Literarum. Nobis propterea dictus Vincentius Procurator Generalis humiliter supplicari fecit, ut sibi in praemissis opportune providere, et, ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Cui Pontifex adhaerendo, eam revocat, irritat etc.

§. 4. Nos igitur ipsum Vincentium Procuratorem Generalem specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumta-

xat consequendum, harum serie absolventes, at absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinalium Indulgentiis, et Sacris Reliquiis Praepositorum consilio, memoratas Clementis Praedecessoris Literas, communicationem Indulgentiarum, Confratribus, et Consororibus Beatae Mariae de Monte Carmelo concessarum, et concedendarum, ad favorem Tertiariorum Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum nuncupatorum continentes, cum omnibus, et singulis in dictis literis contentis, et inde secutis quibuscumque, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, revocamus, cassamus, irritamus, et annullamus, viribusve et effectu penitus et omnino vacuamus, ac vacuatas esse volumus et decernimus; Decretumque memoratae Congregationis Cardinalium die XIX. Decembris proxime praeteriti, ut praefertur, editum, et a Nobis die 11. Januarii nuper elapsi, praevia illius relatione per memoratae Congregationis Cardinalium Secretarium facta, approbatum; auctoritate, et tenore praefatis, quatenus opus sit, de novo approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus.

Cum clausula, et Decreto opportunis

§. 5. Decernentes ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, ac dictorum Ordinum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenore praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod earumdem Literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XII. Martii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV. Dat. die 12. Mar. 1744.

D. Card. Passioneus.

FACULTATES XCV.

Majoris Poenitentiarii, et Officii Poenitentiariae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad futuram rei memoriam.

Exordium, Christianae Religionis spiritus, et disciplina circa lapsos.

Pastor bonus Christus Dominus ad quaerendam Ovem, quae perierat, a Patre missus, quum ea reperta, atque humeris suis imposita, in Coelum reversus fuerit, Vicarios operis sui, quibus universi gregis pretio magno sibi coempti regimen credidit, exemplis praeceptisque suis instructos reliquit; ut et commissas Oves intra moderatae disciplinae septa coercere, et continere omni studio satagerent; et si quas forte, amore pravae libertatis abreptas, procul a via salutis licentius aberrare contingeret, eas ad bonam frugem, et ad debita justitiae officia revocare, ostensa potissimum ac proposita venia, misericorditer niterentur. Haec autem Summi Pastorum Principis documenta prae oculis habentes Praedecessores Nostri Romani Pontifices, quemadmodum atrociora quaedam, et graviora crimina severe notanda, ac districte vindicanda duxerunt, latis contra eorum auctores Censuris, aliisque Ecclesiasticis poenis, quarum absolutionem, seu relaxationem, pro suprema potestate in universa Ecclesia sibi concessa, suo peculiari judicio reservarunt, ne scilicet impunitas peccandi delinquen-

tium excitaret audaciam, ita, ne contra nimia obtinendae veniae difficultas poenitentes ad desperationem propelleret, opportuna reversis ad cor offerre, atque admovere remedia, memores Christi charitatis, et misericordiae, nullo umquam tempore praetermiserunt.

Officii Poenitentiariae institutum, et utilitas.

§. 1. Ideo, praeter alia plura pro variis causarum generibus constituta Romanae Curiae Tribunalia, voluerunt imprimis jam inde a vetustissimis usque temporibus extare in ea, et numquam defecturum perpetuo conservari, instar fontis patentis Domui David in ablutionem peccatoris, Apostolicae Poenitentiariae Officium, ad quod universi Fideles ex omni Christiani Orbis regione pro suis quisque spiritalibus morbis quamlibet occultis, sive per se, sive per arcanas literas, propriis etiam suppressis nominibus, tuto confugere possent, et convenientem vulneribus medicinam, secreta et gratuita curatione (qualis ab omnibus optanda foret) protinus consequerentur. Cujus tam praeclari, tamque salutaris instituti ratio Romanis pro tempore Pontificibus magnopere cordi fuit; tantamque ex hujus Officii ministerio in Ecclesiae administratione utilitatem experti sunt; ut olim eidem Officio non modo causas ad interius poenitentiae forum, sed alias etiam complures ad gratiam, et justitiam externi fori pertinentes, expediendas committere non dubitaverint.

S. Pius V. veterem Poenitentiariae formam suppressit, novam instituit.

§. 2. Sed sancto, ac salubri consilio Vener. mem. Praedecessor noster Sanctus Pius Papa V. animadvertens hujusmodi negotiorum, atque curarum cumulum, aliorum Tribunalium instituto magis convenientium, Poenitentiariae Officium dumtaxat onerare, ac sedulum illud, atque assiduum studium aliis negotiis ad animarum salutem pertinentibus praecipue tribuendum, imminuere posse; quod jam fel. record. Pius pariter Papa IV. ex parte facere aggressus fuerat, id ulterius promovere, ac perficere magna cum laude decrevit, Anno Pontificatus sui IV. Incarnationis Dominicae MDLXIX. quarto Kalendas Maji, edita Constitutione, quae incipit *In omnibus*, veterem Poenitentiariae formam suppressit, atque abolevit, novamque de integro excitavit; multisque provide, ac sapienter constitutis circa Majoris Poenitentiarii, ejusque Officialium electionem, qualitates, certum numerum, functiones, stipendium, et secreti custodiam; eas dumtaxat facultates Officio Poenitentiariae concessit, ac deinceps competere voluit, quas novo ejusdem statui magis congruere judicavit.

Innoc. XII facultates plenius ordinavit.

§. 3. Has vero facultates cum a sequentibus Romanis Pontificibus fermo singulis ampliari, aut immutari, aut explicari, qua Literis Apostolicis, qua vivae vocis oraculis, saepe contigerit; cumque hujusmodi Literarum, atque oraculorum multiplicitas, et varietas pluribus in rebus non minimas dubitationis causas afferret; placuit Innocentio XII. pariter Praedecessori nostro unum ex ipsis delectum, unamque summam, et compilationem efformare, quam publicavit per suam Constitutionem, quae incipit: *Romanus Pontifex*, datam anno Incarnationis Dominicae MDCXCII. tertio nonas Aprilis.

Causa edendi praesentem Constitutionem.

§. 4. In qua tamen Constitutione quum idem Innocentius Pontifex Maximus aliqua facultatum capita in aliud tempus ordinanda distulerit, circa quae nulla in hunc usque diem emanavit provisio; et cum nonnulla de caetero in eadem Constitutione disposita, majori quadam luce indigere, usu et experientia compertum fuerit; et non pauca praeterea accesserint circa Apostolicae Poenitentiariae facultates sequentium Pontificum decreta; et praesertim Constitutio fel. record. Clementis XII. immediati Praedecessoris Nostri, quae incipit: *Apostolatus Officium*, Anno MDCCXXXII. quarto nonas Octobris edita; Idcirco, quod olim Nos ipsi saepe optavimus, dum in minoribus existentes munus Doctoris Decretorum in eadem Poenitentiaria exerceremus, ut huic scilicet operi denuo manus admoveretur; id ipsum a pluribus aliis saepius optatum fuisse cognovimus. Postquam ergo Divinae Providentiae, cujus inscrutabilia sunt consilia, ita placitum fuit, ut immerentes Nos, et plane inopinantes ad summum Pontificatum proveheret, statim intelleximus, praefatis justis desideriis a Nobis potissimum esse satisfaciendum.

Incipit dispositio.

§. 5. Quocirca re diu et mature discussa, multisque desuper consultationibus habitis, et omnes Praedecessorum Nostrorum Constitutiones, seu Literas quaslibet, atque omnia vivae vocis oracula ipsius Poenitentiariae Officium quomodocumque concernentes, seu concernentia, prae oculis habentes; Salva semper Majoris Poenitentiarii facultate Romanum Pontificem consulendi in quibusvis particularibus casibus, etiam per praesentes nostras Literas non concessis; immo prohibitis, seu reservatis, et

Major Poenitentiarius potest consulere Papam etiam in prohibitis et ex de V.

V. O. asserenti, fides habenda.

exceptis; itaut ipsi Majori Poenitentiario de Romani Pontificis speciali mandato, vivae vocis oraculo desuper sibi facto, procedere asserenti, indubia fides debeat adhiberi, Motu proprio, ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, infrascriptas facultates eidem Poenitentiariae, et Majori Poenitentiario de caetero competere, ac in illa, et ab illo in hunc, qui sequitur, modum exerceri posse, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione statuimus, atque decernimus.

1 Facultates absolvendi a peccatis, et censuris.

§. 6. Concedimus itaque Nostro, et pro tempore existenti Majori Poenitentiario, ut omnes, et singulos cujuscumque qualitatis, dignitatis, et gradus, Ecclesiasticos Saeculares, et cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, et Instituti Regulares, necnon Laicos quoscumque utriusque sexus, tam praesentes, quam absentes, ab omnibus, et quibuscumque culpis, criminibus, et excessibus, quantumcumque gravibus, et atrocibus, tam publicis, quam occultis, quandocumque, et quomodocumque commissis, et perpetratis, necnon ab omnibus Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque censuris, et poenis Ecclesiasticis, praemissorum criminum occasione latis, et per illos incursis, etiam in casibus, nedum Ordinariis, et Regularibus Superioribus, sed etiam Nobis, et Sanctae Sedi specialiter, ac etiam per Literas, quae die Coenae Domini quotannis promulgantur, reservatis; injuncta semper iisdem pro modo culpae poenitentia salutari, et aliis, quae de jure injungenda fuerint, absolvere, et absolvi mandare possit, et valeat: Regulares nimirum a culpis, et censuris praemissis in utroque Foro; Ecclesiasticos vero Saeculares, necnon Laicos, a praedictis culpis, et censuris in Foro Conscientiae tantum; Eosdem vero Ecclesiasticos Saeculares, necnon Laicos, tunc in utroque Foro absolvere, et absolvi mandare possit, quando agitur de censuris publicis latis a Jure, praesertim Sedi Apostolicae reservatis, etiam nominatim declaratis, vel si agatur de latis nominatim ab homine, tunc quando Delegati, vel alterius Judicis, a quo latae fuerunt, Jurisdictio exspiraverit; seu quando absolutio per eosdem Judices, aut alios, ad Romanum Pontificem, et ad dictam S. Sedem remissa fuerit; seu quando sic Censura ligati legitime impediuntur, quo minus praesentiam Judicum, vel

Etiam pro utroque Foro Regulares, et interdum quoque Saeculares.

illorum, qui eos sic ligarunt, aut alium, seu alios, quos de jure deberent, adire possint.

Sed judicato parendum, et satisfaciendum parti.

§. 7. Ita tamen, ut ab ejusmodi Censuris ab homine latis, vel declaratis in utroque Foro, ut praefertur, absoluti, vel qui absolvendi remittentur Judici, coram quo Censurarum causa pendet, in suis congruis casibus respective judicato paruerint, et Parti satisfecerint, vel quamprimum potuerint, pareant, et satisfaciant, alioquin in easdem Censuras reincidant. Renuente vero altera Parte satisfactionem Reo oblatam, et in Sententiis, seu Decretis minime expressam, accipere; possit Major Poenitentiarius pro sua prudentia convenientem satisfactionem arbitrari, et respective supradicti Judicis conscientiae remittere, ut ejusmodi pariter arbitretur; illaque per Reum oblata, nec per aliam partem irrationabiliter recusata, valeat, adhuc firma remanente hujusmodi oblatione, ad absolutionem procedere, et ab alio procedi mandare.

Absolvendi a Censuris pro lucrandis Indulgentiis in Urbe.

§. 8. Romam quoque advenientes, ibique Sacra loca visitaturos, ab omnibus per quemcumque Judicem, vel alias quomodocumque, non tamen in Romana Curia nominatim promulgatis, vel, si alibi promulgatae fuerint, in eadem Curia notoriis, Censuris, ad effectum dumtaxat, ut Indulgentias, sacra eadem Urbis loca pie ac religiose invisentibus concessas, libere et licite consequi valeant, absolvere, et absolvi mandare possit; itaut elapso congruo tempore ab ipsa Poenitentiaria ad effectum praedictae visitationis praefiniendo, iisdem, quibus antea, Censuris teneantur. Eos vero, qui Censuris ab homine nominatim ligati, pro absolutione Romam advenerint, sed pro illa obtinenda fuerint ad proprios Judices remissi et probabile mortis periculum in itinere pertimescant, poterit Major Poenitentiarius, ad congruum tempus, ab ipso pro hujusmodi itineris confectione arbitrandum, in Foro conscientiae tantum absolvere, et absolvi mandare; cum reincidentia, statim ac itineris terminum attigerint.

Et pro periculo itineris.

Absolvendi ab haeresi occulta.

§. 9. Haereticos occultos, qui nemini, et cum nemine suas haereses communicaverint, possit idem Major Poenitentiarius in Foro conscientiae tantum, absque alia abjuratione coram Ordinario, vel Inquisitore facienda, absolvere, vel absolvi mandare, quod pariter ipsi liceat, quando praedicti Haeretici occulti aliquos actus extrinsecos fecerint, ex quibus di-

gnosci potuissent pro haereticis; dummodo eosdem actus, quamvis de sua natura noscibiles, seu ad notitiam deducibiles, nullus, quem ipsi sciant, aut credant, notaverit, vel adverterit.

Et quando a publica.

§. 10. Publicos vero Haereticos, seu Apostatas a Fide Catholica, in Foro conscientiae tantum, absolvere, seu absolvi, mandare possit, in iis dumtaxat casibus, in quibus necesse non est complices denunciare; quando nimirum hujusmodi complices, aut mortui sunt, aut in regionibus palam infectis existunt, et in illis degunt; non tamen quando complices in illis Regionibus vixerint, in quibus Inquisitionis Sancti Officii auctoritas viget.

Censurae exceptae. 1. Censur. publi. Bul. Coen. quo ad Principes, Praelatos etc.

§. 11. Principes porro, et alios jus Imperii, etiam Vicario nomine, habentes, ac Dominia, et Respublicas seu Personas illorum, et illarum administrationem habentes, vel habere solitas, necnon Episcopos, et alios Superiores Praelatos, in casibus publicis, qui in praefatis Literis die Coenae Domini legi consuetis, continentur, etiamsi Romanus Pontifex propter infirmitatem, vel aliam causam ita fuisset impeditus, ut celeriter consuli non posset, absolvere, et absolvi mandare nullatenus valeat.

2. Censur. circa electionem Romani Pontificis.

§. 12. Minusque possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiae tantum, absolvere, vel absolvi mandare S. R. E. Cardinales, aut alios cujuscumque qualitatis, status, gradus, conditionis, dignitatis, et praeeminentiae fuerint, qui, vivente Romano Pontifice, de alio quopiam in ejus locum post ipsius mortem eligendo, vel excludendo tractaverint, suffragia inierint, ambitusve, aut pactiones fecerint; vel, Sede Apostolica vacante, in censuras, seu poenas in Literis fel. rec. Gregorii Papae XV., et Urbani VIII. Praedecessorum Nostrorum super electione Romani Pontificis pro tempore facienda, XVII. Kalend. Septemb. Anno Incarnationis Dominicae MDCXXI., et V. Kalendas Februarii Anno ejusdem Incarnationis MDCXXV. respective emanatis, contentas, quomodolibet inciderint; praeterquam si absolvi peterent, Sede Apostolica adhuc vacante; tunc enim absolvi poterunt modo inferius praescribendo pro tempore vacante ejusdem Sedis.

3. Censur. contra inquiren. per astrol. etc.

§. 13. Nec pariter possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiae tantum, eos cujuscumque qualitatis, status, dignitatis, praeeminentiae, et conditionis fuerint, absolvere, et absolvi mandare, qui Astrologia judiciaria, vel per se, vel per alios, de statu Reipublicae Christianae, sive de vita, aut morte Romani Pontificis pro tempore existentis inquirentes, ejusdem Urbani VIII. Pont. Max. Literis, pridie Kal. Aprilis Anno ejusdem Incarnationis MDCXXXI. contra praedicta perpetrantes editis, contravenerint.

4. Censure contra publ. violationem Immun., seu libert. Eccle-siast.

§. 14. Nec similiter valeat in casibus publicis, etiam in judicium non deductis, violatae Immunitatis, seu libertatis Ecclesiasticae, ullatenus absolvere, seu absolvi mandare.

II Facultates dispensandi super Irregular etc., in occultis.

§. 15. Super quacumque Irregularitate, et inhabilitate ex quocumque delicto, etiam homicidio voluntario, et ex quocumque defectu proveniente, possit idem Major Poenitentiarius, in casibus tamen occultis, et in Foro conscientiae tantum, et praevia in gravioribus casibus matura discussione in Signatura Poenitentiariae agenda, dispensare, vel dispensari mandare, tam cum Laicis, quam cum Ecclesiasticis Saecularibus, et Regularibus, cum quibus expediens videbitur, ad hoc ut Ordinibus initiari, vel respective in susceptis, etiam in Sacris, et Presbyteratus Ordinibus ministrare, et ad Superiores ascendere, ac Dignitates, etiam Cathedrales, et Metropolitanas, et quaecumque Beneficia Ecclesiastica, quandocumque ante dispensationem alioquin canonice obtentas, vel obtenta, retinere, necnon ut hujusmodi Beneficia, et Dignitates (exceptis quando agitur de homicidio voluntario, vel alio gravissimo excessu) Ecclesiis Cathedralibus, et Metropolitanis, etiam post delictum assequi valeant.

Etiam cum Haereticis, et Apostatis a Fide.

§. 16. Item cum Haereticis, et Apostatis a Fide Catholica, quando haeresis, et apostasia hujusmodi, si de Saecularibus agitur, nullatenus est propalata, et quando casus gravitates non suadet, Poenitentes ad Sac. Inquisitionem remittendos esse, super quacumque Irregularitate, Inhabilitate, et Infamia exinde contracta, tam ad Ordines; sive susceptos, sive suscipiendos, quam ad Beneficia, dispensare, et dispensari mandare possit, et valeat.

Et in publicis cum homicidis etc ad effectum ingrediendi Relig.

§. 17. Cum Homicidis, Bannitis, aliisque criminosis, ut in Religionem recipi, et in ea Professionem emittere licite possint, atque ut etiam qui homicidia voluntaria commiserint, aliquam ex approbatis Religionibus, tamquam Clerici, ingredi, et in eaque profiteri valeant, in utroque Foro dispensare, seu dispensari mandare possit; ea tamen lege, quando sic opor-

tere videbitur, ut Fiscum, et Partem prius concordaverint; et insuper cavendo, ne tempore Novitiatus Sacros Ordines suscipiant, aut ad Superiores ascendant; sed id eis minime liceat, nisi post Professionem emissam. Ut autem in iis Ordinibus, quos antea susceperint, etiam tempore Novitiatus ministrare possint, quoties aliqua rationabilis causa id postulaverit, dispensare et dispensari mandare possit; adjecta tunc clausula: *Ut si forte in Religione non perseveraverint, seu ad saeculum redierint, ipso facto suspensi, etiam ab hujusmodi Ordinum antea susceptorum exercitio, remaneant.*

Et cum male promotis, in occultis.

§. 18. Cum male promotis quibuscumque ad Ordines, in casibus tamen occultis, dispensare, vel dispensari mandare valeat; et signanter, accedente legitima causa, dispenset, vel dispensari mandet cum Promotis per saltum, in casibus similiter occultis, ad effectum scilicet, ut omissos Ordines secrete recipiant a quolibet Catholico Antistite gratiam et communionem cum Sede Apostolica habente, extra tempora, et non servatis Interstitiis, et absque Dimissoriis; non tamen, ut plures Ordines Sacros eodem die recipiant.

Etiam in casu Simoniae cum Episc. commissae.

§. 19. Cum promotis ad Sacros Ordines, qui Simoniam cum Episcopis promoventibus commiserint, dispensare et dispensari mandare possit, in occultis dumtaxat, et in Foro conscientiae tantum, cum clausula *monitis monendis*, et injuncta gravi poenitentia, ac re praesertim in Signatura discussa.

III. Facultates in Beneficiis: convalidandi titulos.

§. 20. Titulos Beneficiorum cum occulta inhabilitate, vel alio occulto vitio, etiam in concursu, male obtentorum, convalidare, vel convalidari mandare valeat.

Excepto casu dilatae Episcop.

§. 21. Verum a convalidatione Titulorum, et condonatione fructuum abstineat quoad illos, qui de Ecclesiis Cathedralibus provisi, munus Consecrationis infra praefinitum tempus non susceperint.

Et excepto casu Simon. realis scienter contractae.

§. 22. Cum vero agitur de Simonia reali scienter contracta, et de Beneficiis, super quibus eadem contracta fuit, abstineat a dispensationibus, seu convalidationibus Titulorum, etiam in foro conscientiae tantum, etiam in casibus occultis; nisi forte praedicta Simonia contracta fuerit ignorantia facti, vel juris, et Orator de illa certior factus, quam primum commode potuerit, dispensationem petierit. Idemque intelligatur de Pensionibus, super quibus Simonia realis scienter contracta, et commissa fuerit.

§. 23. Abstineat a condonatione pretii simoniaci, quando in Ecclesiam laesam, vel pauperes erogari debet; praeter quam si delinquentium paupertas, et qualitas suadeant, aliquam ejus partem ipsis remitti, aut condonari posse; residuo semper in Ecclesiam, vel alios pauperes erogando.

Condonandi quandoque partem pretii Simon.

§. 24. A compositione pariter, et condonatione fructuum Beneficialium, et Episcopalium Ecclesiarum, ac etiam distributionum quarumcumque, quovis modo male perceptorum, in casibus non occultis, abstineat. In occultis vero, possit cum Gallis, Belgis, Germanis, Polonis, et ulterioribus, componere, vel etiam condonare; injuncta eisdem Poenitentibus erogatione eleemosynae, ipsius Majoris Poenitentiarii, vel Confessarii ab ipso deputandi arbitrio limitandae. Cum reliquis autem, videlicet Italis, Hispanis, Lusitanis, et adjacentium Insularum Personis, discrete compositionem concedere, et ea mediante fructus condonare valeat; pecuniis exinde redactis arbitrio Nostro, et Successorum nostrorum pro tempore erogandis. Pauperibus autem, quorum inopia compositionem non admittit, possit condonare, injuncta pro eorum viribus eleemosyna modo supradicto. Porro quae hic ordinantur, sine praejudicio illorum, quibus distributiones accrescere, vel non decrescere debent, sint, et censeantur ordinata.

Condonandi, vel componendi quoad fructus male perc., in occultis.

IV. Facultates circa onera restituendi, super male ablatis incertis.

§. 25. Quoad male ablata, vel retenta, quando domini incerti sunt, et casus occulti, partem aliquam delinquentibus pauperibus, si, eorum qualitate, et necessitate pensatis, ita videbitur, remittere, seu condonare, vel remitti, seu condonari mandare possit; residuum vero pauperibus distribui, vel in pia opera erogari, et quidem, si fieri potest, in locis, ubi illa ablata, extorta, vel usurpata sunt, mandare debet.

Et super muneribus acceptis a Regular.

§. 26. Accipientes munera a Regularibus, exceptis rerum medicinalium, seu devotionis muneribus, ultra valorem decem scutorum monetae, contra praescriptum a Praedecessoribus Nostris Clemente VIII., et Urbano pariter VIII. in suis Constitutionibus, XIII. Kalendas Julii Anni MDXCIV., et XVI. Kalendas Novembris Anno MDCXL. respective editis, non absolvat, nisi facta restitutione; vel, si eam de praesenti nequeant adimplere, cum

obligatione eamdem, quamprimum poterunt, faciendi. Qui vero infra praedictum valorem ejusmodi munera acceperint, eos, injuncta arbitrio ipsius Majoris Poenitentiarii, seu Confessarii per eum eligendi, eleemosyna, quae in beneficium Religionis, seu Conventus, qui de jure facienda esset restitutio, si caute fieri possit, erogetur, absolvere, seu absolvi mandare possit.

Et super dote, cum non Virgine.

§. 27. Cum Puellis, quae Virgines non sunt, et subsidia Dotalia petunt, seu jam obtinuerunt a Confraternitatibus, aut aliis Locis, vel Dispensatoribus piis, quibus injunctum est, ut illas Virginibus tantum dent, seu distribuant; in occultis, et in Foro conscientiae tantum, quatenus illae in posterum honeste vivant, facultatem habeat dispensandi. Necnon dispensare possit, in occultis pariter, et in Foro conscientiae tantum, cum Virginibus, quae petunt, vel obtinuerunt ingredi, vel jam ingressae sunt in Conventus, seu Monasteria destinata pro Mulieribus ad bonam frugem traductis, ad effectum ea licite ingrediendi, seu in eis remanendi, ac profitendi, et Officia quaecumque suscipiendi, et exercendi.

Et cum Virgine super ingressu in Monaster. Convertit.

V. Facultas Relaxandi juramenta.

§. 28. Juramenta quaecumque, in quibus exploratum sit nullum cujusquam agi praejudicium, facultatem habeat Foro conscientiae duntaxat relaxandi.

Commutandi dispensando Vota simpl. etiam reserv.

§. 29. Vota simplicia quaecumque quomodolibet emissa, tametsi privato juramento confirmata, etiam Religionis, Castitatis, Visitationis Sepulchri Dominici, aut Sacrorum Liminum Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli de Urbe, aut Sepulchri S. Jacobi de Compostella, possit idem Major Poenitentiarius in alia pietatis opera dispensando commutare; etiam ad effectum contrahendi Matrimonium, cum agitur de voto castitatis, aliisque ex se Matrimonium illicitum reddentibus; item Votorum implementum differre, et ab illorum transgressionibus absolvere; respective dispensando commutari, differri, et absolvi mandare; consideratis causis talium commutationum, dilationum, aut absolutionum, et adjectis clausulis, quas opponere, iisque injunctis, quae injungere hactenus in hujusmodi casibus Poenitentiaria laudabiliter consuevit.

Dispensandi commutando Hor. Can.

§. 30. Super recitatione Divini Officii, seu Horarum Canonicarum, propter aliquam impossibilitatem, seu moralem difficultatem, dispensandi, cum commutatione in alias preces, vel orationes, vel alia pia opera, earumque seu eorum injunctione, habeat facultatem.

VI. Facultates speciales.

§. 31. Cum Regularibus autem super Irregularitate, tam ex defectu, quam ex quocumque delicto quandocumque perpetrato, quomodolibet contracta, ut eadem Irregularitate, aut quavis inhabilitate, aliisque defectibus quibuscumque non obstantibus, susceptis Ordinibus, et eorum Privilegiis uti, ac in illis, etiam in Altaris ministerio ministrare, et Ordines non susceptos suscipere, ac in iisdem pariter ministrare, necnon quaecumque, quotcumque, et qualiacumque, suorum Ordinum, et Congregationum, alioquin canonice obtenta, Officia, Beneficia regularia, munia, praeeminentias, dignitates, et praelaturas, etiam majores, et principales, retinere et exercere, necnon eadem, seu easdem, ad quae, seu quas in futurum canonice, et juxta eorumdem Ordinum, et Congregationum regularia Instituta, eligentur, vel aliter assumentur, recipere, assequi, gerere, ac libere, et licite exercere valeant, dispensare, eosque in pristinum, et ad eum, in quo ante praemissa quomodolibet erant, statum, et ad vocem activam, et passivam restituere, reponere, et plenarie reintegrare, et poenas illis gratiose remittere, et condonare; (non tamen habilitare ad Generalatum, quando agitur de publico natalium defectu); nec non pro majori absolutionum, et dispensationum praedictarum firmitate, quibusvis Constitutionibus, Ordinationibus, Statutis, et Privilegiis quomodolibet obstantibus sufficienter derogare, praefatus Major Poenitentiarius possit, et valeat.

Etiam in publicis.

§. 32. Volumus tamen, ut in hujusmodi casibus, qui occulti fuerint, in Foro conscientiae tantum, in publicis vero casibus in utroque Foro, auditis tamen Superioribus, et matura circumspectione semper adhibita, cum iisdem Regularibus, ut praefertur, dispenset, vel dispensari mandet.

Super Apostatis, vel fugitivis.

§. 33. Quoad Apostatas, vel fugitivos Regulares, ad Apostolicam Poenitentiariam recurrentes, servetur laudabilis ejusdem praxis, ut scilicet Major Poenitentiarius, audito prius, si in Urbe adsit, Ordinis Superiore, seu Procuratore Generali, injungat Apostatae, seu fugitivo, intra tempus arbitrio ipsius Majoris Poenitentiarii taxandum, reditum ad proprium Ordinem: Interim vero, si expediat, a censuris eumdem absolvere, vel absolvi mandare

possit, cum reincidentia si intra dictum tempus minime redierit, (dilata tamen usque ad actualem reditum dispensatione super Irregularitate, si forte eam insuper contraxisset): et alias praeterea poenas, sive de jure communi, sive ex Statutis Ordinum, propter Apostasiam, seu fugam inflicta, discreta moderari, commutare, vel etiam, juxta peculiares circumstantias, condonare possit. Si vero casus ejusmodi sit, ut, re praesertim in Signatura discussa, censeatur expedire, quod absque reditu ad proprium, transitus eidem ad alium Ordinem concedatur; possit Major Poenitentiarius istud etiam concedere, adhibitis tamen iis cautionibus, quas ad refrenandam vagandi licentiam necessarias, seu opportunas judicaverit; necnon illa prae oculis habendo, quae infra circa transitum disponentur. Nemini autem Regulari quacumque de causa permittere valeat, ut in habitu Saeculari, seu Clerici Saecularis, in perpetuum extra Claustra vivere possit.

Super transitu ab uno ad alium Ordinem.

§. 34. Quoad transitum vero de una ad aliam Religionem, non solum valeat illum concedere a laxiori ad arctiorem, juxta *Cap. Licet de Regular.* verum etiam ad aequalem, et ab arctiori ad laxiorem; ob justas tamen, et graves respective causas ab eodem Majori Poenitentiario probandas; audito prius Superiore Ordinis, a quo, et cum consensu Superioris Ordinis, ad quem faciendus est transitus. Pro majori autem transitus firmitate, in his omnibus casibus possit idem Major Poenitentiarius Statutis et Privilegiis Apostolicis quomodolibet obstantibus opportune derogare.

Ordines excepti.

§. 35. Verum abstineat ab hujusmodi transitu concedendo ad alias Religiones, seu Ordines, praeter quam ad illas, seu illos, in quibus claustralis, et regularis observantia vigere dignoscatur; quod si de tali claustrali, et regulari observantia ullatenus dubitetur, exquirenda erit autentica Ordinarii attestatio. Abstineat pariter a transitu praedicto concedendo ad Ordines Hospitalares, et Militares, quamvis in istis claustralis, et regularis observantia vigeret, nisi forte ad Ordinem S. Joannis de Deo. Neque item eumdem transitum concedat ad Ordinem Sancti Benedicti antiquioris Observantiae, aut ad alias consimiles Congregationes, cujuscumque Ordinis fuerint.

Super simili transitu Monialium.

§. 36. Concedere itidem possit transitum ab uno Monasterio ad aliud, Monialibus tantum ultra Montes existentibus, legitima concurrente causa, in Signatura discutienda et approbanda, committendo tamen facultatem hujusmodi transitus admittendi, et exequendi, arbitrio Ordinarii, cum clausulis opportunis pro casuum veritate.

Super Cens., defectibus etc. earumdem Monialium.

§. 37. Quo vero ad censuras, seu poenas, in quas Moniales incurrere, et peccata reservata, quae ab eisdem committi contigerit, etiam in casibus violatae clausurae, qui tamen casus occulti fuerint, vel ubi agatur de aliquo occulto defectu dispensando, possit idem Major Poenitentiarius praefatis Monialibus Confessarium cum opportunis facultatibus concedere.

Quid super publ. violatione Clausurae Monial.

§. 38. In casibus vero publicis Clausurae a Monialibus praedictis, vel ab aliis quibuscumque personis, ad malum finem violatae, delinquentes non absolvat, nec absolvi mandet, nisi pro ipsis Episcopi, seu Ordinarii supplicaverint, et casus ad Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositam deducti non fuerint.

VII. Facultates in Matrimoniis contrahendis; super impedimentis occultis.

§. 39. In Matrimoniis contrahendis possit idem Major Poenitentiarius, in Foro conscientiae tantum, super impedimentis occultis, quae Matrimonium non dirimunt, dispensare, vel dispensari mandare; itemque super omissione denuntiationum, etiam ad effectum contrahendi secreto; in quo serventur, quando agitur de Matrimoniis *Conscientiae* nuncupatis, Literae a Nobis datae ad omnes Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos sub die 17. Novembris anni 1741. per ea verba incipientes: *Satis vobis compertum*. At a dispensationibus concedendis super quocumque impedimento ex quovis gradu, sive consanguinitatis, sive affinitatis ex copula licita, seu ex cognatione spirituali provenientе, etiam in Foro conscientiae tantum, tametsi impedimentum sit occultum, et periculum scandalorum immineat, in iisdem Matrimoniis contrahendis, abstineat.

Non tamen dirimen. cognat. carnalis vel spirit.

De contractis in quibus dispensare valeat.

§. 40. In contractis vero Matrimoniis, a dispensatione, seu Matrimonii revalidatione in gradibus primo et secundo, seu secundo tantum, consanguinitatis, vel affinitatis ex copula licita, etiam in occultis, pariter abstineat; praeterquam si in secundo tantum gradu praedicto impedimentum saltem per decennium duraverit occultum, et Oratores simul

publico contraxerint, et convixerint; et uti Conjuges legitimi reputati fuerint. In tertio autem, et quarto gradibus occultis, in contractis possit dispensare; atque etiam in iisdem tertio, et quarto gradibus publicis, possit revalidare Matrimonia, ex causa subreptionis, et obreptionis occultae Literarum Apostolicarum nulliter contracta; praeterquam si falsitas consistat in narratione praecedentis copulae, quae antea revera non intercesserat.

Revalidas dispens. Datariae in casu reticitae cop.

§. 41. Quod si aliqui Oratores obtinuerint a Nostra Dataria dispensationem super gradu prohibito in primo et secundo, vel in secundo tantum, ac etiam in tertio, vel quarto, cum reticentia copulae inter eos sequutae, quam sine honoris detrimento detegere non valeant: et ratione hujusmodi reticentiae petant dispensationem pro Matrimonio contrahendo, seu revalidationem Matrimonii contracti; possit idem Major Poenitentiarius, si copula sit adhuc secreta, hujusmodi dispensationem, seu respective revalidationem in Foro conscientiae tantum concedere; facta, quando agitur de primo et secundo, vel secundo tantum gradu, compositione quinquaginta ducatorum auri de Camera ad Datariam transmittendorum, ad effectum (ut inconcussi moris est) erogandi in eleemosynas; nisi prior gratia expedita fuisset in forma pauperum; quo casu etiam haec gratia similiter absque ulla compositione expediatur.

Et in casu reticitae intentionis facilius impetrandi dispens.

§. 42. Si qui vero Oratores, obtenta dispensatione a Dataria super impedimento primi et secundi, sive secundi dumtaxat gradus Consanguinitatis, seu Affinitatis, cum expressione quidem carnalis copulae, sed tacita occulta, et malitiosa intentione in ipsa copula habita ad facilius obtinendam dispensationem, pro revalidatione hujusmodi dispensationis ad dictam Poenitentiariam recurrant, possit idem Major Poenitentiarius desuper absolute dispensare cum miserabilibus personis explicito affirmantibus se, uti tales, et sub illa expressa qualitate, et forma miserabilium; dispensationes a Dataria obtinuisse: Cum iis vero, qui non tamquam pauperes, sed uti ex honestis familiis, sive uti nobiles, sive uti illustres, ab eadem Dataria similiter dispensati fuerint, non dispenset, nisi soluta prius in Dataria, ad effectum pariter erogandi in eleemosynas, taxa definienda arbitrio ejusdem Majoris Poenitentiarii, pensatis circumstantiis cujuscumque causa, et respectu habito ad praejudicium Componendae, et ad vires supplicantium. Si tamen isti pauperes essent, itaut vere et realiter integram summam taxatam, vel aliquam ejus partem solvere non possent, praefatus Major Poenitentiarius opportune in hoc casu provideat, facto verbo, si peculiaris difficultas id postulet, cum Sanctissimo.

Super affinita copul. illic.

§. 43. Super impedimento occulto affinitatis ex copula illicita, seu ex actu fornicario proveniente, quotiescumque adsit rationabilis causa, licet periculum revelationis, seu scandalorum non immineret, vel non adesset, in matrimoniis tam contractis, quam contrahendis, in Foro conscientiae dispensare, et dispensari mandare possit, et valeat.

Super impedim. criminis.

§. 44. Super occulto impedimento criminis adulterii, si fuerit cum fide data dumtaxat, neutro machinante, commissum, possit tam in contrahendis, quam in contractis matrimoniis dispensare. Si vero crimen hujusmodi fuisset, utroque, vel altero machinante, patratum, possit in occultis pariter dispensationem concedere; raro tamen, et quando necessitas postulaverit, ratione alicujus gravis imminentis periculi, quod prudentia Majoris Poenitentiarii, re praesertim discussa in Congregatione, vel Signatura, arbitrandum erit.

Non obstante ea praedicta multiplicitate grad., et impedim.

§. 45. Declaramus praeterea, quod facultates praefatae a Nobis Majori Poenitentiario, et ejusdem Poenitentiariae Officio concessae circa dispensationes Matrimoniales, locum habeant, etiamsi gradus, et impedimenta hujusmodi multiplicia sint, quacumque, et quantacumque multiplicitate; Volentes, in Literis hujusmodi dispensationum matrimonialium, posse Prolem, ubi opus erit, sive suscipiendam, non tamen in adulterio conceptam, in Foro conscientiae tantum, legitimam decernere; necnon apponi clausulam: *Nullis etc.*, prout in hujusmodi materiis hactenus ipsa Poenitentiaria servare consuevit.

Legitimare potest Prolem.

Dispensare potest ad petendum deb.

§. 46. Ulterius super casibus quibusvis occulti impedimenti ad petendum licite debitum dispensare; aut dispensari mandare possit, et valeat.

VIII. Dat pro libito facult. Minoribus Poenit.

§. 47. Facultates Poenitentiariis minoribus ordinariis trium Basilicarum Urbis, aliisque extraordinariis, quorum deputatio pertinet ad praedictum Majorem Poenitentiarium, possit idem ad libitum concedere, et restringere. Fratres vero Minores Cappuccinos in Confessa-

Ubi Capparetinos n. n. deputat in Confessarios.

rios nullatenus deputet in illis Regionibus, in quibus iidem Confessionibus audiendis operam dare non solent.

Declarat Dubia.

§. 48. Dubia omnia in materia peccatorum, seu Forum poenitentiale alias quomodolibet concernentia, cum consilio Doctorum, et Theologorum suorum, valeat declarare.

Commissio Major. Poenitentiar durat etiam cessante Officio.

§. 49. Commissiones vero Majoris Poenitentiarii non expirent, etiamsi committentes, illis nondum praesentatis, et re integra, desinat quomodocumque Poenitentiarius existere. Idemque intelligi volumus de illis commissionibus, quas Majori Poenitentiario absente, vel ex aliqua justa causa impedito, alterius Pro-Poenitentiarii ad tempus subrogati nomine expeditas, elapso hujusmodi subrogationis termino, praesentari contigerit.

Concedit Indulg. tangentes virgas etc.

§. 50. Omnibus denique Christifidelibus, qui ex veteri, et laudabili instituto Poenitentiarium Majorem, munere suo statutis diebus Hebdomadae Majoris in tribus Basilicis solemni Ritu fungentem, pie reverenterque adierint, seseque poenitentiali virga tangendos submiserint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxandi perpetuam facultatem eidem Majori Poenitentiario confirmamus, et quatenus opus sit, de novo concedimus.

IX Sede Apost. vac.

§. 51. Sede Apostolica vacante, quoniam Animarum saluti, quae omni tempore periclitatur, nunquam non est subveniendum, unde merito Praedecessores Nostri Officium Poenitentiariae etiam post obitum Pontificis continuare jusserunt; Volumus, et decernimus, ut Major Poenitentiarius (cujus facultas dicto tempore non expirat, sed tantummodo non habet exercitium extra Conclave), seu ejus Officiales, facere et expedire valeant quaecumque ad Forum conscientiae pertinent. Ideo absolvere, seu absolvi mandare in dicto conscientiae Foro valeant ab iis quoque censuris, a quibus alias vivente Pontifice adempta etiam Majori Poenitentiario, et Poenitentiariae Officio absolvendi facultas reperitur: Hac tamen lege (quemadmodum fel. record. Praedecessor Noster Clemens Papa XII., lata constitutione, quae incipit: *Apostolatus officium*, ad consulendum simul animarum Fidelium saluti, et disciplinae Ecclesiasticae conservationi, provide cavit); quod nempe in hujusmodi censuris, ad tempus dumtaxat, et cum reincidentia in easdem, servatis alias servandis, absolutio

Pro foro conscientiae, quoad absolvendum.

concedatur; itaut qui fuerint absoluti, ad novum Pontificem intra terminum pro Locorum distantia definiendum, recurrere pro eadem causa teneantur; neque liceat Poenitentiario Majori, ejusque Officialibus, praefixum terminum post Pontificis electionem ampliare, vel prorogare.

§. 52. Praeterea concedimus, ut, si quoado aliquod gravius Animae periculum immineat, cui celeriter occurrendum videatur, re in Signatura diligenter examinata, et Majori quoque Poenitentiario, si in Conclavi degat, pro materiae gravitate consulto, et approbante, dispensare, aut dispensari mandare pro eodem Foro conscientiae, valeant; super illis etiam, super quibus alias vivente Pontifice inhibita sit Majori Poenitentiario, et Poenitentiariae dispensandi facultas; Ita tamen, ut Oratores, sicuti superius dictum est, ad novum Pontificem post ejus electionem similiter debeant recurrere; aliisque appositis clausulis pro casus natura necessariis, et opportunis.

Et quoad dispensandum.

§. 53. Pro Foro externo, eadem Sede Apostolica vacante, eorum Officium penitus conquiescat; itaut a quibuscumque matrimonialibus, et aliis dispensationibus, et absolutionibus, ac declarationibus, necnon quibusvis aliis expeditionibus forum fori mixtim, vel separatim quomodolibet respicientibus, omnino abstineant.

Pro Foro externo conquiescit.

§. 54. Attamen concedimus, ut dicta Sede vacante, pro Foro externo facere et expedire valeant, quae ad Regularium, et praesertim Apostatarum, et fugitivorum remedium, in superioribus facultatibus concessa sunt. Necnon ut Monialibus Confessarios extra ordinem valeant deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro earum libitu, inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones, eligendos.

Praeterquam quoad Regulares.

Et quoad Moniales pro eligendo Confess.

§. 55. Et demum, ut illos, qui in aliquam censuram Sedi Apostolicae reservatam, etiam ob violatam Ecclesiasticam Libertatem, vel Immunitatem publice incurrerint, vel incurrisse declarati fuerint, et vere ac sincere poenitentes, et novi Pontificis, ad quem post electionem recurrere debebunt, mandatis obtemperare parati, beneficium absolutionis sibi ulterius non differri enixe deprecentur, absolvere, cum reincidentia, quemadmodum in superioribus dictum est, vel absolvi mandare possint.

Et quoad omnes pro absol. ad reinc. a Cens. publ.

X. Clausulae, et Decreta. §. 56. Decernentes praesentes Literas, etiam ex eo, quod Major Poenitentiarius, ac praefatae Poenitentiariae Regens, et Officiales praedicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes, seu habere praetendentes, eisdem praemissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa, quantumvis legitima, et juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari nullatenus posse; sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et a Majori Poenitentiario, Regente, caeterisque Poenitentiariae Officialibus praedictis, aliisque, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis Apostolicae Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, ubique judicari, et definiri debere: irritum quoque, et inane quidquid secus super omnibus, et singulis praemissis, vel circa ea, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes opportunae. §. 57. Non obstantibus praemissis, et aliis quibuscumque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et dictae Poenitentiariae, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, et consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis vivae vocis oraculis, privilegiis, indultis, et Literis Apostolicis, ejusdem Poenitentiariae Officio, illiusque Majori Poenitentiario, ac Officialibus, et Ministris, et quibusvis aliis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus et insolitis clausulis, et decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, et alias quomodolibet per Praedecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, et approbatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specifica, individua, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, iisdem praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio. §. 58. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum compilationis, concessionum, prohibitionum, decretorum, statuti, voluntatis, declarationis, confirmationis, derogationis, aliorumque praemissorum infringere, seu ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 13. Apr. 1744. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 12. ejusdem Mensis, et Anni.

DE POENITENTIARIÆ

Apostolicae Officialibus, eorumque muneribus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium. In Apostolicae Poenitentiariae Officio, per quod Romanus Pontifex concessam sibi divinitus in B. Petro Apostolorum Principe supremam ligandi, atque solvendi potestatem, maximo Ecclesiae universae fructu, in promovenda Fidelium salute indesinenter exercet,

rectissimam undequaque agendi rationem constabilire, eamdemque, quantum in Domino possumus, perpetuis etiam futuris temporibus inviolabilem commendare cupientes; postquam per alias Nostras Apostolicas Literas, hac ipsa die datas, quarum initium est: *Pastor bonus*, facultates Nostri Majoris Poenitentiarii, ejusdemque Officii Poenitentiariae constituimus, ampliavimus, commodiusque digessimus; Nostras quoque partes esse judicavimus ad ea similiter recognoscenda, quae Ministros Nostros in eodem Poenitentiariae Officio laborantes respiciunt, ad eorum videlicet, numerum, qualitates, electionem, munera, onera, emolumenta, perfectius, stabiliusque ordinanda, mentis Nostrae aciem eo utilius convertere, quo majus intelligimus inesse momentum in optimo delectu, atque ordine Ministrorum, ut rectus ille, atque proficuus concessarum facultatum usus asseratur, ad quem potissimum studia nostra, cogitationesque feruntur.

Confirmatur Constitutio S. Pii V incipien. In omnibus.

§. 1. Quamquam enim recolendae memoriae Praedecessor noster S. Pius Papa V. in ipsa erectione hodiernae Poenitentiariae, quam, vetere suppressa extinctaque, novam ipse constituit, multa et sane praecipua de futuris ejusdem Ministris, seu Officialibus, sapienter decreverit per suam Constitutionem, quae incipit: *In omnibus*, datam XV. Kalendas Junias Anno MDLXIX., quam proinde Nos quoque firmam esse volumus, atque decernimus, praeter quam in iis, in quibus eamdem praesentibus nostris Literis constiterit adversari;

Causae praesentis Constitutionis.

Nonnulla tamen lapsu duorum ferme Seculorum circa illa immutari debuerunt, variis de causis per alios Romanos Pontifices pariter Praedecessores nostros cognitis et approbatis: Quarum approbationum ne vel memoriam excidere, vel fidem vacillare contingat, neve, si ignorentur, eveniat, ut hujusmodi immutationes in exemplum trahantur aliarum forsitan privato arbitrio deinceps inducendarum; idcirco necessarium et opportunum duximus omnia et singula jam prius a Nobis perpensa, atque recognita, et sicubi opus fuit, correcta, seu in melius commutata, Literis Nostris explicare, tradere, atque Apostolica auctoritate sancita, ac roborata, in omnium notitiam, inviolabiliter in posterum servanda, deducere. Motu itaque proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine infrascriptas ordinationes circa Ministros, seu Officiales Apostolicae Nostrae Poenitentiariae, necnon circa ejusdem oeconomicum statum, et regimen constituimus, et in futurum observari decernimus, et mandamus.

Numerus, et genera Officialium Offi Poenitent. constituuntur.

§. 2. Numerum quidem, et genera hujusmodi Officialium eodem fere loco retineri volumus, ac primitus fuere a memorato S. Pio constituta; uno dumtaxat et altero, non ad novum genus Officii, sed ad Officialium numerum adjuncto. Itaque hi, et non alii, Officium Poenitentiariae constituent: videlicet Major Poenitentiarius, Regens, Theologus, Datarius, Canonista, Corrector, Sigillator, Procuratores, seu Secretarii tres, et Scriptores ordinarii itidem tres; uno nimirum Procuratore, et Scriptore uno, jam usque a primordiis recentioris Poenitentiariae, propter adauctam in dies negotiorum, et supplicantium multitudinem, ultra priorem numerum in praedicta Beati Pii Constitutione praefinitum, inductis.

Cardinalis Majoris Poenitentiarii a solo Pontifice eligendi, qualitates.

§. 3. Major Poenitentiarius unus sit ex S. R. E. Cardinalibus, Presbyter, idemque Magister in Theologia, seu Decretorum Doctor; atque a solo Romano Pontifice eligatur per literas, ut hactenus moris fuit, in forma Brevis. Suum autem munus per se ipsum exercere debebit.

Eodem impedito, vel absenti, facultas tribuitur sibi subrogandi pro-Poenitentiarium.

Sed si ex causa legitima, a Romano Pontifice admissa, absens, seu impeditus fuerit; ipsemet unum alium e S. R. E. Cardinalibus, praedictis qualitatibus insignitum, sibi Pro-Poenitentiarium subrogabit; qui interim hoc munus pariter per seipsum prosequatur, Literasque, non Poenitentiarii subrogantis, sed suo proprio nomine jubeat expediri.

Ratio eligendi Card. Pro Poenitentiarium vacante obitu Majoris Poenitentiarii Sede Apostolic. Vacante.

§. 4. Quod si contigerit, ut Major Poenitentiarius tempore vacantis Pontificiae Sedis e vita discesserit; tunc a majore numero Cardinalium in Conclavi degentium, vel ante conclavis ingressum in Congregatione generali convenientium, eligendus erit per secreta suffragia alius Cardinalis Pro-Poenitentiarius ad ejusdem Sedis vacantis tempus; prout evenisse meminimus, Sede vacante per obitum felic. mem. Benedicti Papae XIII., in personam Venerabilis Fratris Nostri Vincentii Episcopi Praenestini, tunc Tituli S. Honuphrii S. R. E. Presbyteri Cardinalis Petra nuncupati, cum illustri totius Collegii S. R. E. Cardinalium de illius integritate, ac doctrina testimonio, quod deinde judicio suo comprobavit fel. par. record. Clemens Papa XII. Praedecessor Noster, eamdemque electionis formam pro simili even-

in Pontificiae Sedis vacantis distinctius postea constituit, atque in futurum servari mandavit in sua Constitutione, quae incipit: *Apostolatus Officium*, datam IV. nonas Octobris Anno MDCCXXXII., in qua plures ordinationes circa res eadem Sede vacante agendas complexus est, cuique subscriptio S. R. E. Cardinalium, ac de eadem servanda juramentum accessit.

Praecipua munera a Majori Poenitentiario obeunda.

§. 5. Praecipuum vero Majoris Poenitentiarii munus in recto, ac prudenti exercitio facultatum sibi concessarum, atque aliis supradictis Literis nostris comprehensarum, positum est. Sed est quoque ejus muneris, quatuor diebus Majoris Hebdomadae, Dominica quidem Palmarum in Basilica S. Joan. in Laterano, Feria vero quarta in Basilica S. Mariae Majoris, et quinta, et sexta Feriis in Basilica S. Petri Vaticana, Fidelium Confessiones in Sede ad id constituta excipere, necnon capita pie sese submittentium Virga Poenitentiali tangere, Indulgentias eisdem juxta facultatem in praedictis aliis Nostris Literis contentam impertiendo; praesentibus interim, et per sua sedilia dispositis Poenitentiariae Officialibus. Praeterea tribus anni diebus, quibus maxime ad poenitentiam Fideles excitantur, videlicet Feria quarta Cinerum (qua die ipse cineres capiti Summi Pontificis, Cardinalium, caeterorumque assistentium inspergit) et mane Feriae in Parasceve, et diei Commemorationis Fidelium Defunctorum, solemni ritu rem Divinam in Pontificia Cappella peragere. Ad haec Romano Pontifici in supremo vitae agone constituto, ad spiritualem eidem in tali articulo ferendam opem, assistere.

Minores Poenitentiarii in tribus Basilicis Urbis, in Ecclesia Lauretana, ac pro Anni Sancti tempore in Basilica S. Pauli, aliisque Urbis Ecclesiis deputat.

§. 6. Ad eumdem pertinet minores Poenitentiarios Ordinarios a se ipso, et a Congregatione, seu Signatura Poenitentiariae prius examinatos et approbatos, alioquin ad Officium minime admittendos, in tribus Urbis Basilicis constituere, et deputare, eisque facultates pro sua prudentia, vel majores, vel minores concedere; qui postquam admissi fuerint, non poterunt sine ejusdem Majoris Poenitentiarii licentia ab officio dimitti, seu ab ejusdem exercitio discedere. Idemque intelligi volumus quoad Minores Poenitentiarios Lauretanos, quorum examen valeat idem in absentia etiam Episcopis in Partibus sibi benevisis committere. Quin etiam poterit certum numerum extra ordinariorum Poenitentiariorum pro Basilica S. Petri eligere, atque in ea constituere, ut consuetis anni cujusque diebus, quibus major esse solet Poenitentium concursus, eorum audiendis Confessionibus praesto sint. Atque insuper pro recurrentis Anni Sancti tempore suos quoque pro Basilica Sancti Pauli extra muros Poenitentiarios designare; aliosque etiam, eodem anno durante, similibus facultatibus munitos, sive in nominatis Basilicis, sive in caeteris tam Saecularium, quam Regularium Urbis Ecclesiis, prout magis expedire visum fuerit, pro magna Fidelium tunc confluentium copia, extra ordinem multiplicare. Demum per idem tempus Virum providum ac peritum deputare possit, qui frequens adeat supradictos Poenitentiarios in quatuor majoribus Basilicis laborantes, ut libellos supplices pro peculiaribus Poenitentium necessitatibus forte offerendos ab eis, recipiat, eorumque celerem apud Poenitentiariam expeditionem sedulo curet, et ad Poenitentiarios praedictos quamprimum referat, aliaque gerat, quae Major ipse Poenitentiarius pro recto rerum ordine gerenda mandaverit.

Idem 44 Viros quotannis ad peragenda Exercitia Spiritualia in domo Missionis destinare potest.

§. 7. Ad ejusdem Majoris Poenitentiarii munus pariter spectabit personas seu Saeculares, seu Regulares, quibus id expedire judicaverit, ad peragenda Exercitia Spiritualia in Domo Missionis, prope Curiam Innocentianam sita, destinare; pro jure scilicet, quod idem Major Poenitentiarius habet, nominandi quolibet anno quadraginta quatuor Viros in dicta Domo per congruum ejusmodi Exercitiorum tempus gratis sustentandos; quem ad finem eidem Domui assignata reperiuntur annua scuta centum monetae Romanae; partim ex bonis propriis per memoratum Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Praenestinum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Petra nuncupatum hodiernum Majorem Poenitentiarium, laudabili piae liberalitatis exemplo, in adeo proficuum opus attributis; partim ex superfluis Poenitentiariae proventibus, usque ad primam vacationem Officii Sigillatoris; ac post hujusmodi vacationem, ex emolumentis futuri pro tempore Sigillatoris in perpetuum persolvenda; prout statutum fuit per Literas fel. rec. Clementis Papae XII. Praedecessoris Nostri Motu proprio exaratas sub die XIV. Febr. Anni MDCCXXXII. quas quidem Literas cum omnibus ordinationibus, conditionibus, et clausulis in eisdem appositis, ap-

probamus, et confirmamus, ac perpetuis futuris temporibus observari jubemus.

Reliqua autem Majoris Poenitentiarii munera, atque onera iisdem adnexa cum ex alteris Literis Nostris, in quibus ejusdem, et Poenitentiariae Nostrae facultates complexi sumus, tum ex iis, quae in praesentibus subjicientur, dignosci poterunt.

Assignatio 100. scutorum auri quolibet Mense Majori Poenitentiario confirmatur

§. 8. Emolumenta vero ejusdem, quae varia pro variis fuere temporibus, cum demum per fel. mem. Innocentium Papam XII., atque iterum per similis record. Clementem Papam XI. Praedecessores Nostros, constituta sint scuta auri centum pro quolibet mense; Nos etiam eorum assignationem ratam esse volumus, et quatenus opus sit, eadem de novo concedimus, et attribuimus.

Alia assignatio 200 scutorum mon[illegible] e superfluis Poenitentiariae emolumentis, in Pauperes pro negotiis Poenitentiariae recurrentes erogan., eidem asseritur.

§. 9. Sed praeterea per supra memoratum Clementem Papam XII. assignata fuerunt eidem Majori Poenitentiario e superfluis Poenitentiariae emolumentis annua scuta monetae ducenta, eroganda in Pauperes ad eamdem Poenitentiariam, seu Majorem Poenitentiarium, pro negotiis ad Poenitentiariam spectantibus recurrentes; cum declaratione, quod hujusmodi eleemosynae inter impensas, et onera Poenitentiariae connumerentur; reservata insuper Majori Poenitentiario facultate adeundi Summum Pontificem in casibus particularibus, in quibus major summa pro hujusmodi eleemosynis requireretur. Quam assignationem, declarationem, ac reservationem, una cum derogatione applicationis praedictorum superfluorum per Innocentium Papam XII. factae Hospitio Apostolico Pauperum S. Michaelis de Urbe, Motu proprio praedicti Clementis Papae XII. die XII. Maji Anni MDCCXXXII. roboratas, Nos itidem approbamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, praesentium tenore denuo concedimus, et constituimus.

Qualitates in aliis Officialibus requisitae.

§. 10. Officialium autem post Majorem Poenitentiarium superius enumeratorum hae potissimum qualitates erunt. Regens, Datarius, Theologus, et Decretorum Doctor eligentur Viri eximia doctrina praestantes, casuumque conscientiae periti. Corrector sit in Decretis; stilo, caeterisque Poenitentiariae rebus diligenter versatus et instructus. Sigillator probatae fidei, et uti id munus postulat, omnium Officii expeditionum peritus. Procuratores quoque, et Scriptores, vita, moribusque integris ornati, et ad suum quisque officium exercendum idonei. Ad haec omnes praedicti Officii Poenitentiariae Ministri, etiam Procuratores, et Scriptores, sint Presbyteri, vel certe in aliquo ex Sacris Ordinibus constituti.

Methodus servanda in electione, et receptione praedictorum Officialium

§. 11. In electione praedictorum Officialium haec ratio, et methodus servanda erit. Regens, Theologus, Datarius, Decretorum Doctor, Corrector, et Sigillator, Majoris Poenitentiarii cura, et solicitudine delecti, ac Romano Pontifici ab eodem praesentati, ubi Pontificiam confirmationem obtinere meruerint, Literis Patentibus ipsius Majoris Poenitentiarii, electionis, et confirmationis hujusmodi testibus, cum subscriptione alicujus Secretarii expeditis, ad suum quisque officium admittantur. Ad Procuratorum vero, et Scriptorum officia ab eodem Majori Poenitentiario non alii eligantur, et recipiantur, quam qui prius, indicto publice Concursu, et mora sex dierum interposita, a Regente, et Correctore super vita, moribus, aetate, scientia, caeterisque requisitis qualitatibus diligenter examinati, et comprobati fuerint; alioquin omnes praedictorum Officiorum concessiones, etiamsi a Romano Pontifice ex aliqua causa aliter factae fuerint, pro irritis habeantur. Qui autem rite juxta praescriptam formam electi fuerint, suis pariter patentibus Literis a Majori Poenitentiario muniantur, atque ad exercenda propria munera, singulis inferius designanda, admittantur.

Munus Regentis designatur.

§. 12. Regentis porro munus, quod ex inveterata consuetudine uni ex Pontificiis Capellanis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus committi solet, in eo situm est, ut negotia universa, ea, qua decet puritate et diligentia, dirigi studeat et expediri; proindeque petitiones, casusque omnes ad Poenitentiariam Officium deductos in primis diligenter examinet; quaeque perspicua sint, et secundum communem in eodem Officio cursum, absque difficultate expediri consueverunt, eadem expediri jubeat; cum nullius omnino negotii, quantumvis ordinarii, vel clari, expeditionem, et sine praevia ipsius Regentis recognitione, et approbatione Procuratoribus liceat incipere. Quae vero dubia, vel obscura, vel aliqua difficultate involuta conspexerit, ea Regens ipse ad Majorem Poenitentiarium referat, ut diligentius examinentur, ac demum in ejus Signatura proposita decidantur. Ut vero primi generis,

quae diximus, explicatiora negotia quam celerrime conficiantur; idem Regens singulis Hebdomadis Procuratoribus apud se convenire jussis, ac precibus recurrentium consideratis, suoque ad singulas conveniente rescripto subnotato, ab iisdem Procuratoribus absque longiori mora expediri mandet.

Munus Correctoris.

§. 13. Corrector, ut expeditiones apto et conveniente stylo conscriptae, sanae, et integrae emittantur, earum schedulas, sive Minutas, seu Supplicationes a Procuratoribus confectas diligenter recognoscat, examinet, et corrigat, etiam, quoad fieri poterit, antequam Literae partibus tradendae scribantur, quo nimirum Literae ipsae integrae et mundae, ac lituris, rasurisque prorsus carentes expediantur.

Munus Datarii.

§. 14. Datarius in calce supplicationum Datam loci, diei, mensis, et anni, tam Ærae Christianae, quam Pontificatus, adscribat; vel Romano Pontifice demortuo, notam Sedis vacantis apponat.

Munus Theologi Consultoris.

§. 15. Theologus Consultor, quod quidem munus uni ex Presbyteris Societatis Jesu diuturna nec interrupta successione commendari consuevit, super petitionibus et casibus magis arduis et implexis, qui ad ipsum a Majori Poenitentiario, vel Regente, maturius considerandi et examinandi remittentur, adhibito diligenti studio, judicium suum, etiam in scriptis, si hoc ab ipso requiratur, aperiet.

Munus Consultoris Canonistae.

§. 16. Canonista item Consultor, seu Decretorum Doctor, similiter a Majori Poenitentiario, vel Regente requisitus, suum pariter consilium super casibus ad se remissis, post accuratum examen, etiam scripto, ubi id ab eo postuletur, proferre debebit.

Munus et Onera Sigillatoris.

§. 17. Sigillator Literas eatenus recognoscat, ut manus requisitae illis appositae sint, et earum Datae cum libello supplicationis concordent; deinde ipsas sigillo Poenitentiariae obsignet, ac demum obsignatas, et in totum gratis expeditas, Procuratoribus remittant. Insuper memoratus Sanctus Pius Papa V, in sua Constitutione, quae incipit; *In earum rerum commutatione*, data xiv. Kalendas Junias anno MDLXIX., in qua vetera Collegia Scriptorum et Procuratorum Literarum Poenitentiariae a se ipso suppressa ad Cancellariam Apostolicam, sub nova denominatione Scriptorum, et Procuratorum Literarum Apostolicarum Minoris Gratiae, traduxit, ad eumdem Sigillatorem pertinere voluit peculiarem curam omnium expeditionum, quae per duo praedicta Collegia fierent, atque proventuum Poenitentiariae ex hujusmodi expeditionibus percipiendorum exactionem, et administrationem; compilationem quoque, et asservationem Regestorum, tam omnium Supplicationum ad materias Minoris Gratiae spectantium, quam Literarum Apostolicarum super eis conficiendarum; quemadmodum etiam in altera supracitata Constitutione super nova erectione Officii Poenitentiariae edita, eidem Sigillatori aliorum omnium Documentorum et Scripturarum ad ipsam Poenitentiariam pertinentium custodiam demandavit, ejusdemque fidei et periculo commisit. Quae licet ex magna parte non jam per se ipsum, sed per Pro-Sigillatorem exercere, immutata etiam aliquatenus agendi methodo, jampridem ei concessum fuerit; ipsius tamen Sigillatoris erit invigilare, ut dare operam, ut omnia quaeque per dictum Pro-Sigillatorem exercenda, quae cujusmodi sint, inferius statuemus, recte ac fideliter ab eodem administrentur.

Munus Procuratorum.

§. 18. Procuratores, seu Secretarii, inter quos materiae justa partitione dividendae erunt, commissa sibi quisque negotia sedulo diligenterque prosequantur. Libellos supplices, literasque a recurrentibus missas integre percurrant, attenteque perpendant, earumque compendia, cum ita res feret, fideliter conficiant. Cuncta vero ad Majorem Poenitentiarium, vel Regentem referant, nihilque penitus responsi scribere aggrediantur, absque alterutrius mandato. Quo recepto, antequam ad expeditionem Literarum partibus tradendarum quoquo modo procedant, Supplicationes seu Minutas super materiis, ubi illis opus erit, per extensum exarare debeant, a Correctore recognoscendas. In expeditionibus autem quibuslibet extendendis, exacta uniformitas sensuum, et clausularum, quoad fieri poterit, a singulis observetur. Quamobrem summopere conducet formulas habere prae manibus suo quamque generi petitionum accomodatas, et a Majori Poenitentiario, cum consilio sex majorum Officialium superius memoratorum, prius comprobatas; a quibus, nisi ex gravi causa per Majorem Poenitentiarium, vel Regentem admissa, nullatenus recedere supradictis Procuratoribus liceat.

Munus Scriptoris.

§. 19. Scriptores demum, aequa scriben-

darum rerum divisinne inter eos facta, charactere puro, claro, et minime deformi, et in iis, in quibus id moris est, antiquo, sive, ut ajunt, bullatico, eodem tamen quammaxime intelligibili, demandatas sibi Literas accurate, integreque describant, liturasque quaslibet aut rasuras pracdiligenter caveant. Iidem in libros seu regesta referant, quae ipsis dabuntur eo referenda; videlicet Oracula, si qua emanarint, Rnmannrum Pontificum; Decreta, et Instructiones Majoris Poenitentiarii, et Signaturae, regimen secretae Poenitentiariae concernentia; resolutinnes aliquot exemplares casus alicujus rarioris, et implexioris; Supplicationes super dispensationibus, praesertim matrimonialibus, a communi cursu recedentibus, seu pro foro etiam externo de speciali Romani Pontificis mandato concessis; et si quid aliud extraordinarium et singulare, memoriaque dignum, ita conservandum videbitur.

Officiales praedicti Officia sua per se ipsos exercere debent.

§. 20. Omnes vero Officiales supradicti Officia sua per se ipsos maxima diligentia, et fidelitate exerceant. Soli autem praesentes, et acta exercentes, fructus et emolumenta percipiant; nisi forte aliquis eorum ex justa causa absens, seu legitime impeditus existat. Quod si aliquis ex majoribus Officialibus hujusmodi impedimento detentus, vel absens fuerit, alter Officialis propinquior, juxta Sessionis in Signatura ordinem, suppleat impediti, seu absentis vices, ita exempli gratia subscribendo: *Pro D. Regente N. Datarius*; si autem aliquis ex Procuratoribus, aut Scriptoribus, legitime, ut supra, impeditus, vel absens fuerit, possit Major Poenitentiarius, durante legitima absentiae, vel impedimenti causa, alium aliquem in ejus locum assumere, seu subrogare, praestito solito juramento; et cum iisdem obligationibus, quibus alii Procuratores, et Scriptores titulati obstringuntur.

Ratio supplendi vices Officialis absentis, vel legitime impediti.

De Signatura Poenitentiariae, interventu Officialium, methodoque in ea servanda.

§. 21. In Signatura Poenitentiariae, quae alternis fere Hebdomadis, die per Majorem Poenitentiarium designanda, haberi solet, interesse debent, ipso Majori Poenitentiario praesidente, omnes praedicti Officiales, Scriptoribus exceptis. In ea vero, singulis Procuratoribus, demandatas sibi petitiones referentibus, casibusque praesertim dubiis reliquorum sex Officialium consultatione discussis, et examinatis, et cum maturo omnium judicio decisis, cougruum Rescriptum a Regente propria manu breviter unicuique petitioni subjicietur, latius deinde a Procuratoribus explanandum.

Expeditiones omnes secreto, et gratis fiant.

§. 22. Secreto potissimum, et gratis, quae laus est maxime propria hujus Officii, negotia quaecumque in eo expedienda esse, omnes et singuli praedicti Officiales intelligant. Itaque super rigurosa utriusque capitis observantia sancte jurabunt, juxta praescriptam formulam, quae est: *Ego N. Regens ab hac hora in antea ero fidelis, et obediens Beato Petro, et Domino Nostro Papae, ejusque Successoribus canonice intrantibus: Officium meum fideliter exercebo, et gratis; ejusque ratione nihil ab aliquibus, etiam sponte oblatum, vel donatum, accipiam, praeter quam salarium mihi constitutum: Secreta Sacrae Poenitentiariae, et occultos casus, ac personas, de quibus in ea tractabitur, numquam cuiquam extra Officium revelabo, et ita juro ad Sacrosancta Dei Evangelia.* Quod juramentum unusquisque, cum primum ad suum munus exercendum admittetur, in manibus Majoris Poenitentiarii praestare debebit; atque insuper omnes, singulis annis, in prima cujusque anni Signatura iterabunt. Qui autem juratum secretum violaverint, non levius punientur, quam Presbyteri Confessiones peccatorum prodentes. Qui vero, contra alteram juramenti partem, aliquid vel minimum a partibus, aut aliis, sive celerioris expeditionis, sive extraordinarii laboris in procurando, aut scribendo, aut recognoscendo, aut examinando, sive alio quocumque titulo, aut colore, acceperint, officio suo privati ipso facto censeantur, et excommunicationis sententia innodati, cujus nequeant absolutionem ab alio, quam a Romano Pontifice, extra mortis articulum, obtinere. At si hujusmodi crimen admisisse convicti fuerint, praeter censuras et poenas contra talia admittentes superius, aut alias quomodocumque propositas, non solum officiorum suorum privationem incurrant, sed ad futura etiam inhabiles, et infames reputentur, prout Nos illos ipso facto privatos, inhabiles, et infames harum etiam tenore declaramus.

Forma Juramenti, ab unoquoque Officialium praestandi, et singulis annis iterandi.

Poenae, quibus subjiciuntur Officiales juramento contravenientes.

Indicuntur poenae Officialibus dolosis.

§. 23. Caveant praeterea, ne Officiorum suorum exercitio cum fraude, aut dolo, aut alius generis captione se gerant, neve ipsi Partibus quicquam dolose, et fraudolenter suggerant, quo facilius optata impetrare possint. Sed petitiones dumtaxat justas, rationabiles, et honestas proponant. Quod si dolum, aut fraudem fecisse convicti fuerint, eodem modo,

ac de accipientibus munera superius constituimus, ultra poenas alias talibus indictas, privationem Officiorum, inhabilitatem, et infamiam pariter incurrant.

De perpetuitate Officiorum ad vitam illa obtinentium, et de modis eorum vacationis.

§. 24. Officia omnia memorata perpetua sint, durante obtinentium vita; neque, secluso casu legitimae privationis, cujus occasionem, et causam perpetuo abesse vehementer optamus, et in Domino confidimus, aliter vacare censeantur, quam per liberam puramque ipsorum dimissionem, vel per promotionem ad Cardinalatum, aut Episcopatum residendi onus afferentem, vel per translationem ad aliud ejusdem Poenitentiariae officium. Omnium vero praedictorum Officiorum in ipso Poenitentiariae Officio constitutorum venditionem, aut quamvis aliam dispositionem ad tacitam, vel expressam ea dimittentium volontatem, districte prohibemus. Sed illa omnia probis, et peritis Viris, gratis omnino, et sine ulla dimittentium, aut aliorum quorumcumque gratia, et acceptione concedantur. Quod si secus factum fuerit, quaecumque concessiones de illis pro tempore factae, irritae sint, ac nullius roboris, vel momenti.

Prohibetur eorumdem Officiorum venditio, et quaevis dispositio obtinentium voluntatem.

Emolumenta singulis Officialibus constituta.

§. 25. Cum autem aequum non sit, Officiales hosce haud mediocriter laboraturos, congruis honorariis destitui; emolumenta iisdem a Praedecessoribus Nostris Romanis Pontificibus jamdiu constituta omnino salva, ac firma esse volumus, et mandamus. Singulis proinde Officialibus praedictis pendantur in singulos menses auri scuta, Regenti quidem vigintiquinque; Datario vero, et Correctori, ac Sigillatori quindecim, addito eidem Sigillatori proventu e qualibet Bulla per Collegia Minoris Gratiae expediri solita, inferius explicando; Theologo autem, et Canonistae decem; Procuratorum cuique duodecim, et unicuique Scriptori sex. Tribuantur praeterea omnibus charta, attramentum, cera, capsula, cordulae, aliaque id genus hactenus subministrari consueta.

Officialis de Mandato Pontificis absens sua emolumenta percipit; Substituto aliter consulitur.

§. 26. Si quando eveniat, ut aliquis e sex Majoribus Officialibus absens a Curia de mandato Romani Pontificis in Sedis Apostolicae obsequio alibi occupetur, pergat, ut moris fuit, sua emolumenta percipere. Interim vero Major Poenitentiarius, facto verbo cum ipso Pontifice, alium aliquem ei substituere poterit, servatis debitis formis, et conditionibus; atque huic ita substituto conveniens aliquod emolumentum a Poenitentiariae proventibus assignare. Simili autem Substituto Procuratoris, vel Scriptoris quavis ex causa legitime impediti, par emolumentum obveniat, ac titulato ipsi Procuratori, sive Scriptori. Cum vero aliquod vel Procuratoris, vel Scriptoris officium per aliquod tempus vacare contigerit, reliquis, quibus interea labor accrescit, aequum est, ut simul pro rata parte proventus vacantis accrescant.

Vacante Procuratoris vel Scriptoris Officio, proventus vacantis reliquis accrescant.

Major Poenitentiarius potest interdum Scriptores extraordinarios assumere.

§. 27. Extraordinarios porro Scriptores liceat Majori Poenitentiario, pro exedente nonnunquam expeditionum multiplicitate assumere; dummodo supradictis qualitatibus, quas pro Ordinariis requiri decrevimus, minime careant, ac juramentum ipsis Ordinariis praescriptum praestent. E re tamen Poenitentiariae erit, ne hujusmodi nimis multi admittantur, atque convenientia demandatis laboribus subsidia, quae prudenti ejusdem Majoris Poenitentiarii arbitrio taxanda relinquimus, eisdem persolvantur.

Qualitates, onera, et emolumentum Cappellani poenitentiariae, a Majori Poenitentiario deputandi.

§. 28. Post recensitos demum Officiales, ordinationesque circa eorumdem singulos hucusque statuta, mentio facienda est de Ministro illo, qui Poenitentiariae Cappellanus nuncupari solitus, in ejusdem ministerium serius adscitus est. Is itidem aut Presbyter, aut in Sacro aliquo Ordine constitutus, a Majori Poenitentiario eligi, atque Aulae, in qua Signatura Poenitentiariae habetur, Janitorem agere, ideoque et caeteris impositum juramentum praestare debebit. Dies etiam, et horas tam Signaturae ipsius, quam aliarum Poenitentiariae functionum, a Majori Poenitentiario praefinitas, datis ad singulos Officiales schedulis, indicet, et curam indicendorum concursuum pro electionibus Procuratorum, et Scriptorum exercebit. Quod quidem Nos muneris, adnexumque eidem emolumentum scutorum auri trium in singulos menses, auctoritate Nostra comprobamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, de novo erigimus, concedimus, et constituimus.

Praeceptio emolumentorum Poenitentiariae ex expeditionum Colleg. Min. Gratiae a S. Pio V statuta confirmatur.

§. 29. Ad oeconomicum nunc Poenitentiariae statum curam Nostram intendentes, in primis, quod saepedictus Sanctus Pius Papa V. decrevit in supracitata Constitutione, quae incipit, *In earum rerum commutatione*, ut scilicet emolumenta ejusdem Officii Poenitentiariae, inter Majorem Poenitentiarium, ejusque Officiales, juxta praescriptam formam distri-

buenda, ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiae perciperentur: id ipsum cum limitatione inferius danda, adprobamus, et confirmamus: suprememoratum Poenitentiariae Sigillatorem ab onere administrandi hujusmodi emolumenta, quod ipsi potissimum in eadem Constitutione impositum fuit, minime liberantes; non obstante quacumque in contrarium consuetudine antehac introducta, et per quantumvis longum temporis spatium servata, vel etiam Praedecessorum Nostrorum auctoritate, aut expressa, seu etiam scripta dispositione comprobata. Cui Sigillatori nihilominus permittimus, ut, sicuti deinceps in morem inductum fuit, hujusmodi munus possit per alium, idest Pro-Sigillatorem, modo tamen, et forma inferius exprimendis, exercere.

Sigillator ab administratione dictor. emolumentor. non absolvitur: potest tamen eam per Pro Sigillatorem exercere.

§. 30. Pro-Sigillator igitur a Majori Poenitentiario eligitur, Vir celebs, et Prima saltem Tonsura insignitus, aetate matura, morum probitate, scientiaque ad suum obeundum munus necessaria praedictus, quique bona in Urbe habeat, vel idoneam cautionem, seu fidejussionem exhibeat, et si quod ejus culpa damnum Poenitentiariae obvenerit, haud desit unde resarciri queat. Duplex porro erit hujusmodi Pro-Sigillatoris munus, alterum nempe Exactoris, et administratoris Proventuum Poenitentiariae; et alterum Registraturis non unius generis rerum, quae infra exprimentur: Eaque munera, sub Sigillatoris directione, et cum ea, qua par est, fide et diligentia exercebit, sequenti ratione.

Qualitates et munera Pro-Sigillatoris.

§. 31. In omnibus expeditionibus, quae per praedicta Collegia Scriptorum, et Procuratorum Minoris Gratiae fiunt, tam Supplicationes a Procuratoribus confectas, quam Bullas desuper exaratas capiet, illas quidem in cancellaria, has vero in Bullaria post subjectum Plumbum. Deinde, cum utrasque Domi suae inter sese accurate contulerit, Supplicationes apud se retinebit, Archivio inde inferendas; omnes vero Bullas in particulari libro a *Taxis* nuncupato, sub sui quamque Procuratoris nomine adnotari, tum easdem in Regesto quamcitissime, ne expeditiones retardentur, describi, atque ita registratas ad exemplum de more conferri curabit; et proprio nomine singulis Bullis subscripto, eas tradet supradictorum Collegiorum Depositario, cui ab Expeditoribus emolumenta legitime taxata persolventur. Post haec idem Pro-Sigillator, cujusque mensis dimidio, rationes, seu computa habebit cum unoquoque Minoris Gratiae Procuratore, super Bullis ejusdem Procuratoris cura in proximo superiori Mense expeditis; ad hoc, ut quilibet Procurator praedicto Depositario suum dirigat mandatum solvendi portionem ad Poenitentiariam spectantem, juxta Taxas a Praedecessoribus Nostris adprobatas.

Ejusdem onera.

§. 32. Depositarius autem hujusmodi solutionem in hunc modum explebit: Diriget nempe mandatum, seu Ordinem ad Provisores Montis Pietatis (in quo quidem Monte tota summa Poenitentiariae debita deponenda erit), ut ii eamdem summam Pro-Sigillatori solvant, ad effectum, in ipso semper Ordinis contextu exprimendum, ut hic eam ipsam ibidem relinquat ad creditum Poenitentiariae, et ad dispositionem Majoris Poenitentiarii. Quem quidem Ordinem Pro-Sigillator re ipsa transferet ad dictum creditum, et dispositionem, alioquin de damno tenebitur. Postea Major Poenitentiarius sua mandata, seu Ordines conficiet de summis ex praedicto Deposito solvendis, tam pro honorario Officialium, seu Ministrorum, quam pro aliis quibuscumque ejusdem Poenitentiariae oneribus, et expensis. Hunc enim modum exigendi, deponendi, et solvendi praescriptum a fel. rec. Clemente Papa XII. Praedecessore Nostro per suum Chirographum editum die 11. Februarii Anni MDCCXXXIV. Nos quoque adprobamus, et confirmamus, atque in posterum inconcusse servari volumus, et mandamus.

Ratio exigendi, deponendi, et solvendi pecunias Poenitentiariae.

§. 33. Neque hic omittendum ducimus, quod, deductis a praedicta summa ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiae redigenda, atque in Monte Pietatis deponenda, emolumentis, atque honorariis praedicto Nostro pro tempore Majori Poenitentiario, atque Officialibus caeterisque Ministris Poenitentiariae persolvendis, aliisque expensis, et oneribus in eadem Poenitentiaria occurrentibus, et prudenti Majoris Poenitentiarii arbitrio determinandis, quidquid reliquum ex dicta summa erit, id totum et integrum cedere omnino debet Hospitio Pauperum Invalidorum S. Michaelis de Urbe, juxta applicationem eidem Hospitio factam per fel. record. Innocentium Papam XII., data Constitutione sub die III. Kalendas Junii Anni MDCXCIII., quam applicationem ab aliis Praedecessoribus Nostris confirmatam, Nos quoque firmam, et ratam esse

Applicatio superfluorum poenitentiariae ab Innocentio XII. facta Hospitio Pauperum Invalidorum innovatur.

volumus, et mandamus et quatenus opus sit, iterum auctoritate Nostra statuimus, et innovamus.

Pro Sigillator a qualibet Bulla Min. Gr. ob. 8. Sigillatori exigat, ex quibus in mensem sc. 22. sibi, et duobus Registratorib. Ord. detrahat.

§. 34. Ad reliqua vero supradicti Pro-Sigillatoris Officia redeuntes, statuimus, ut ultra praedictam summam ipsi Poenitentiariae Officio assignatam et debitam, ex iisdem expeditionibus Minoris Gratiae exigat, nomine peculiari Sigillatoris, et pro ipso Sigillatore, obolos octo e qualibet Bulla. Ex quo Sigillatoris speciali proventu detrahet qualibet mense scuta monetae vigintiduo, pro mercede persolvenda Registratoribus, seu Revisoribus, sub ipso Pro Sigillatore laborantibus; qui esse quatuor solent, Ordinarii duo, totidemque adjuncti: Et primis quidem duobus, a Majori Poenitentiario deputatis, solventur in singulos menses scuta duodecim; reliqua decem relinquentur ipsimet Pro-Sigillatori, qua Registrator etiam est, ut superius innuimus, ad hoc, ut pro suo libito de duobus aliis adjunctis provideat.

Regesta a Pro-Sigillatore conficienda, et servanda.

§. 35. Praeter Regesta vero supradicta, seu Libros ad expeditiones Minoris Gratiae pertinentes, idem Pro-Sigillator Regestum, seu Regesta alia servabit, in quae referentur Suprema Romanorum Pontificum, aliaque Majoris Poenitentiarii, et Signaturae Decreta, necnon omnia quaecumque Instrumenta, vel Documenta, statum Oeconomicum Poenitentiariae concernentia. Literae item Patentes Majoris Poenitentiarii de Officialium, aliorumque Ministrorum electione, denique alia quaelibet ad publicum Poenitentiariae regimen, et statum spectantia, veluti Bullae Institutionis, Reformationis, Facultatum, Officialium, aliorumque hujusmodi, Brevia item electionis Majoris Poenitentiarii, Chirographa, atque alia his similia. Quorum omnium sua sub cura, et cum periculo suo conservandorum, ne quid lapsu temporis pereat, neglectumve jaceat, authenticum Inventarium, ac Regestum conficere teneatur; cui quidquid postea additum, statutum, concessum, seu vetitum erit, id totum qualecumque quamprimum adscribatur: et sic deinceps haec omnia in futurorum Pro-Sigillatorum fidem, cum eisdem conditionibus et periculis, deponentur.

Emolumenta certa, quae incerta Pro-Sigillatoris.

§. 36. Jam vero emolumenta Pro-Sigillatoris erunt, primo annua scuta monetae quadraginta, eidem solvenda a Poenitentiaria, intuitu Domus conducendae pro servandis Regestis, seu Libris supradictis. Item consuetae olei pro alendis luminibus in singulos menses mensurae. Tum supradicta menstrua pensio eidem, tamquam Registratori, a Sigillatore de propriis proventibus persolvenda. Demum varia quaedam ipsi obvenientia e Minoris Gratiae expeditionibus, sive illarum occasione, quae in summam certam redigi nequeunt; in quibus tamen percipiendis non ei licebit excedere mensuram per legitimas taxas, et per probatum Curiae stylum pro singulis actibus, seu corrigendi, seu sumpta, ut vocant, tradendi, seu aliis, siqui sunt, praescriptam, et definitam. Praedictis autem emolumentis futuri quilibet Pro-Sigillatores contenti esse debebunt, quibuscumque in contrarium non obstantibus.

Cura, et administratio Archivi.

§. 37. Archivum porro Poenitentiariae, quod Praedecessorum nostrorum providentia in Apostolicis nostris Ædibus Vaticanis collocatum reperitur, cujusque praecipuam curam, inhaerentes saepememoratis dispositionibus S. Pii Papae V., inter munera Sigillatoris superius enumeravimus, ita ipsius Sigillatoris studio, et vigilantia administrabitur, ut ea quidem, quae vel ad expeditiones Minoris Gratiae, vel ad publicum Poenitentiariae statum, et regimen pertinent, quaeque a Pro-Sigillatore, ut supra, asservari, seu respective describi, et regestari debere decrevimus, possit eidem Pro Sigillatori in Archivo praedicto disponenda, et conservanda committere. Hic autem demandatum sibi munus, ea qua par est diligentia et fide implere teneatur.

De Secretiori Archivo.

§. 38. Quae vero negotia per Poenitentiariam ipsam, juxta facultates suas ordinarias, vel etiam virtute specialium Oraculorum Romani Pontificis, in particularibus quibusdam casibus concessorum, per ejusdem Poenitentiariae Procuratores, seu Secretarios expediri solent; eorum omnium quaecumque conservari monumenta oportebit, veluti Supplicationes, et alia quae in superius dictis circa Scriptorum munera attigimus, ea omnia in altera parte ejusdem Archivi, sed in Armario, seu Armariis clausis, et obseratis seposita, conserventur et custodiantur, sub cura solius Sigillatoris. Qui tamen in hoc uti poterit opera, et auxilio Procuratorum Poenitentiariae, quorum etiam alicui dictorum Armariorum clavem dare poterit retinendam. Sedulo autem curare debebit, ut, eorum omnium, quae in hac secretiori Archivi parte custodientur, suumquoque Inventarium,

ac Regestum conficiatur; cui similiter, quae supervenerint, adscribantur.

Sigillator, et Procuratores pro perquisitionibus in Secretiori Archivo omnem laborem gratis impendant.

§. 39. Sed illud inviolate servari statuimus, ac praecipimus, ut si quando contigerit, etiam ad partium, vel aliorum quorumvis instantiam, aliquid in praedicta Archivi secreta parte, vel ad sumpta, seu duplicata conficienda, vel alia quavis de causa requiri, et inveniri oportere, tunc istum omnem laborem Sigillator, seu Procuratores, gratis omnino impendere debeant; nihilque aut ratione itineris, vel laboris quantumvis extraordinarii, in quaerendo, describendo, aut alio quocumque titulo, possint a partibus, vel aliis accipere; etiamsi agatur de materiis ad forum externum mixtim, vel separatim pertinentibus; Sacrosanctum enim hoc esse volumus, et inviolabile, ut nihil penitus, quod, per Officiales Poenitentiariae Nostrae Apostolicae faciendum, est, aliter quam gratis fiat.

Cedente, vel decedente quopiam Officiali, Librorum, et Scriptorum Poenitentiariae recuperatio Sigillatoris curae committitur.

§. 40. Ac ne quid desiderari possit, quod ad Archivi ejusdem perfectionem, utiliumque scriptorum conservationem conducat, opportune commendamus, atque monemus, ut quotiescumque evenerit cujuspiam Officialis Poenitentiariae, vel obitus, vel officii dimissio, tunc Sigillatori praedicto curae sit, vel per se, vel per aliquem ex Procuratoribus, seu Secretariis, Libros, et scripta recuperare, si qua ille penes se habuerit, vel Poenitentiariae propria, vel de rebus ejus secretis agentia; ac parum utilibus igni traditis, caetera vel Archivo committere, si eo loco digna sint, vel Successori, alterive Officiali utenda concedere.

De visitatione Archivi.

§. 41. Et quia publicae rei vehementer interest hujusmodi Archivorum bonus status, et conservatio; ideo volumus, ut quotannis vel Major Poenitentiarius ipse per se, vel Sigillator, praedictum Archivum visitet, et sedulo recognoscat tam partem obseratis Armariis compositam, adhibito etiam, quoad hanc partem alteram Pro-Sigillatori commissam; visitando insuper Scripturas, Libros, Regesta, aliaque necdum Archivo illata, sed adhuc penes eumdem Pro-Sigillatorem retenta; cujus visitationis relatio postea Majori Poenitentiario, si ipse per se non visitaverit, fieri quamprimum debeat.

Pontificia adhortatio.

§. 42. Depulsa igitur e Poenitentiariae Nostrae saluberrimo Officio confusione qualibet, aut minus ordinata permixtione functionum, ipsiusque Officii nitore, ac puritate adversus cujusque labis periculum diligentius circummunitis, omnes et singulos in eadem Poenitentiaria laborantes hortamur in Domino, se enixe monemus, ut pro se quisque piam castamque mentem ad impositum sibi munus obeundum pro Dei aeterni gloria, et Christifidelium salute acriter intendant, et pro virili parte conentur, ut cuncta prospera, et hoc tanto Officio digna succedant, Sedesque Apostolica pro bene gestis condignae laudis praeconio in singulis Christiani Orbis partibus plenius celebretur.

Clausulae, decreta praeservativa.

§. 43. Decernentes praesentes Literas, etiam ex eo quod Major Poenitentiarius, ac praefatae Poenitentiariae Regens, aliique Officiales, et Ministri praedicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes, seu habere praetendentes, eisdem praemissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis legitima, et juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari, nullatenus posse; sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et a Majori Poenitentiario, Regente, caeterisque Poenitentiariae Officialibus, et Ministris praedictis, aliisque, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, ubique judicari, et definiri debere; irritum quoque, et inane, quidquid secus super omnibus, et singulis praemissis, vel circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 44. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, necnon duabus praemissis S. Pii Papae V. Praedecessoris Nostri, et aliis quibuscumque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et dictae Poenitentiariae etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, et consuetudinibus quibuscumque; ac quibusvis vivae vocis oraculis, privilegiis, indultis, et Literis Apostolicis ejusdem Poenitentiariae

Officio, illiusque Majori Poenitentiario, ac Officialibus, et Ministris, et quibusvis aliis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, et decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, et alias quomodolibet per Praedecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, et approbatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, individua, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, iisdem praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus.

Sanctio poenalis. §. 45. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum ordinationum, concessionum, assignationum, taxationum, prohibitionum, mandatorum, decretorum, statuti, voluntatis, approbationum, confirmationum, derogationum, aliorumque praemissorum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 13. Apr. 1744. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 27. ejusdem Mensis, et Anni.

CONTRA XCVII.

Non promotos ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, Missam celebrantes, aut Sacramentales Confessiones excipientes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a Dignitate Sacerdotii novae Legis. Sacerdos in aeternum Christus Dominus, dum ipsa nocte, in qua tradebatur, Apostolis a se ipso delectis consecrandi Corporis sui, ejusdemque offerendi, et ministrandi potestatem concessit: mox eisdem post resurrectionem suam, insufflato Spiritu Sancto, amplissimam peccata remittendi, ac retinendi contulit facultatem; hoc simul exemplo praeceptoque suo constituit, et sanxit, ut ea deinceps in universam Ecclesiam potestas atque facultas per legitimam tantummodo Sacerdotum ordinationem transfundi, et propagari deberet; unde, evacuato veteri Levitarum ministerio, et Sacerdotio filiorum Aaron, qui exemplari, et umbrae deserviebant Coelestium, omnibus quidem adoptionis suae filiis ad novum Sacerdotium secundum ordinem Melchisedech aditus pateret; sed non alii reipsa ad sublimem fungendum honorem assumerentur, quam qui a Deo vocati, atque ab Apostolis, seu ab eorum Successoribus, rite instituti atque ordinati fuissent. Quod per solam Ordinationem confertur. Quod si, juxta Legem Moysi, accedentes ad Sanctuarium illud manufactum, aut Thuribulum aureum, ab hominibus effictum, manu arripientes, praeter eos, qui ex designata Tribu, et familia originem ducerent, sine ulla miseratione morti deputabantur: quanto magis putandum est deteriora supplicia mereri eos, qui, profani cum sint, adeo praestantiori novae Legis ministerio se ingerere, atque oblationem, et dispensationem Mysteriorum Dei sibi arrogare praesumpserint; quum praesertim ea nulliter, et irrite celebrantes, puram ipsam Panis, et Vini substantiam publicis adorationis actibus; atque receptis Latriae protestationibus impie prosequantur, et quantum in ipsis est, in idem Idololatriae crimen fideles Populos, licet ignorantes, inducant. Mendaces vero illi, qui absque legitima auctoritate, in Poenitentiae Tribunalibus, tamquam

Judices animarum, sedere audeant; eamque sibi falso asserere facultatem, emendandi conscientias hominum ab operibus mortuis, quam aeterni foederis Sponsor Dei Filius nemini se, nisi per Ecclesiasticam Ordinationem, communicaturum promisit, severioribus profecto poenis plectendi sunt, cum Sacramentum reconciliationis humanae conculcent, et sanguinem Testamenti, a quo virtus illius omnia promanat, pollutum ducant, confitentibus vero fideliter peccata sua impiam in re gravissima fraudem faciant.

Paulus IV. et Sixtus V. omnes Sacerdotalia munia sibi falso arrogantes a S. Inquisitione Curiae Saeculari tradi mandarunt

§. 1. Et quidem gravissima hujusmodi scelera exsecrantes Romani Pontifices Praedecessores Nostri Paulus IV., et Sixtus V. decreverunt, ut qui ad Presbyteratus Ordinem non promoti, Missarum celebrationem usurpare, et Sacramentum Poenitentiae ministrare praesumpserint, a Judicibus Sanctae Inquisitionis tradi deberent Curiae Saeculari, debita animadversione puniendi. Eorumque vestigiis per omnia inhaerens fel. record. Clemens Papa VIII, etiam Praedecessor Noster, ne circa poenam hujusmodi delinquentibus irrogandam ullus dubitationi locus superesset, in suis Literis incipientibus: *Et si alias*, datis in forma Brevis apud S. Petrum sub die prima Decembris anni millesimi sexcentesimi primi, distinctius constituit, ut omnes, et singuli, qui ad Sacerdotium, ut supra, non promoti, reperti fuerint Missarum celebrationem usurpasse, vel Sacramentalem confessionem audisse, a praedictis Judicibus S. Inquisitionis, vel locorum Ordinariis, tamquam Ecclesiae misericordia indigni, a Foro Ecclesiastico abjiciantur, et ab Ordinibus Ecclesiasticis, si quos habuerint, rite degradati, statim Curiae Saeculari tradantur, per Judices Saeculares debitis poenis plectendi.

Clem. VIII. idem statuit, etiamsi Reus in aliquo Ordine Ecclesiastico constitutus esset praevia degradatione.

Urban. VIII. extendit praemissas Constitutiones, ut defectus aetatis minime suffragaretur.

§. 2. Et successive rec. pariter mem. Praedecessor Noster Urbanus Papa VIII. per similes Literas datas die vigesimatertia Martii anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo, quarum initium est; *Apostolatus Officium*, supradictas Decessorum dispositiones ita confirmavit, et ampliavit, ut quicumque se praefatis sceleribus obstrinxerint, mandaverit eos privilegio aetatis minoris annis vigintiquinque, nullatenus excusari, dummodo vigesimum annum expleverint, quominus ad normam dictae Constitutionis Clementinae, statim Curiae Saeculari, condignis poenis afficiendi, tradantur. Quas quidem omnes, et singulas Constitutiones, atque Ordinationes, Apostolica Nostra Auctoritate adprobamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, innovamus, atque in posterum ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari praecipimus, earum omnium tenores, ac si praesentibus de verbo ad verbum inserti forent, pro plene, et sufficienter expressis habentes.

Pontifex confirmat praelatas Constitutiones.

Enumerat exceptiones quandoque a Reis opponi solitas

§. 3. Quia vero propria nonnumquam experientia cognovimus, dum adhuc in minoribus existentes in Romana atque Universali Inquisitione Consultoris munere fungebamur, ab hujusmodi criminum Reis, seu ab eorum Defensoribus, complures alias exceptiones proponi, quarum praetextu, poenarum ut supra juste indictarum condonationem, aut saltem minorationem obtinere contendunt; et signanter contra probationes a Fisco adstructas opponi solere, quod aut Testes cumulaverit in sua quemlibet depositione singulares, dum, exempli gratia, unus ex ipsis Reum viderit Sacris se Sacerdotalibus Vestibus induentem, alter eumdem ad Altare progredientem, alius vero unam, alius aliam Missae partem recitantem audierit; aut etiam quod ab eodem Fisco non satis exclusa fuerit promotio Rei ad Ordinem Presbyteratus, juxta praetensum onus, quod ipsi Fisco incumbere contendunt: Ad alleviandam vero delicti gravitatem, illud aliquando audivimus allegari, quod Reus integram Missam non celebraverit, sed antequam illam expleret, ab Altari discesserit; vel quod, si unam Missam integre celebrasse convictus fuerit, id, juxta assertum sensum praedictarum Constitutionum, nequaquam sufficiat ad incurrendas poenas in eisdem propositas; vel denique, etiamsi plures hujusmodi sacrilegas Missas celebraverit, minime probari possit formam Consecrationis ab eo prolatam fuisse.

Ad tollenda frivola effugia statuit.

1. Quod depositiones Testium singulares, si non ad poenam, sint sufficientes ad torturam

§. 4. Idcirco Nos, frivola hujusmodi Reorum effugia de medio tollere volentes, re mature a Nobis ipsis, et accurate perpensa, atque etiam audito consilio Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sancta Sede specialiter deputatorum, Motu proprio, et de Apostolicae potestatis plenitudine, statuimus primo, et declaramus, quod licet delictum celebrationis Missae non satis plene probatum dici possit, ad effectum deveniendi ad realem delinquentis traditionem brachio Saeculari,

quando Testes inducti in suis quisque depositionibus singulares dignoscuntur; nihilominus indicia per hujusmodi depositiones acquisita satis relevantia judicari debeant, ut Reus tormentis subjiciatur, ad eliciendam veritatem.

II. Fisci intentionem probari ex relatione Ordinarii.

§. 5. Ad dignoscendum autem, utrum Reus in Ordine Presbyteratus revera constitutus fuerit, necne; laudabilem quidem commendamus praxim Tribunalis Sac. Inquisitionis, qua consuevit in hujusmodi casibus exquirere per literas ab Episcopo illius loci, unde Reus originem ducit, vel in quo domicilium habet, an ipse eumdem Reum promoverit, sive ad alium Episcopum Literas Dimissoriales pro ejusdem ordinatione direxerit, ut hic deinde requiratur, an ad earum executionem devenerit. Verum ubi, hoc peracto, ex hujusmodi extrajudicialibus Episcoporum Literis constet, minime Reum fuisse promotum; id satis superque esse volumus, ut Fisci intentio probata dicatur; Declarantes, non aliter Fisco incumbere onus probandi non promotionem Rei ad Ordinem Presbyteratus, sed ad ipsum potius Reum pertinere, quatenus contrarium praetendat, suam promotionem ad praedictum Ordinem concludenter ostendere.

Et onus probandi contrarium, Reo incumbere.

§. 6. Sub dispositione vero praesentis Nostrae, necnon praemissarum omnium Constitutionum comprehendi decernimus omnes et singulos, qui, absque Sacerdotali gradu, et ordine, non modo unam Missam celebrare ausi sint, sed etiam unius Missae partem celebrasse judicialiter fateantur, seu legitime convicti fuerint, dummodo elevationem Hostiae, vel Calicis, seu utriusque, in Altari peregerint, quamvis de prolatione formae consecrationis non constet; cum ex hujusmodi verborum prolatione tremendi quidem Sacrificii contemptus, et delinquentis audacia, et crimen augeatur; sed ex eorum reticentia nequaquam imminuatur peccatum idololatriae, quod per actus adorationis a Celebrante non promoto erga puram Panis, et Vini substantiam exhibitos, admittitur, et in quod Populus etiam fidelis, materialiter saltem, inducitur. Quod si, non peracta Elevatione, Reum ab Altari discessisse probetur, tunc solum concedimus, ut contra ipsum ad mitiorem poenam deveniatur, arbitrio, et prudentia Judicis Ecclesiastici praefiniendam.

III. Ampliat poenas Constitutionum Apostolicarum contra Celebrantes unius tantum Missae partem.

Dummodo Elevationem peregerint.

§. 7. Omnes denique exceptiones supra expressas, quae ab hujusmodi Reis, eorumque Defensoribus, in ipsorum excusationem praetendi solent, seu singulatim, seu conjunctim considerentur, nullatenus attendi, seu eisdem Reis suffragari debere statuimus, quominus ad realem eorum traditionem brachio Saeculari, vel, si de Clericis in aliquo Ecclesiastico Ordine constitutis, agatur, ad eorum degradationem, et traditionem pariter brachio Saeculari, etiam pro prima vice, procedatur, ad hoc ut condignis tantae impietatis poenis a jure, seu alias statutis, et comminatis, cum effectu puniantur, et afficiantur.

Praemissas exceptiones tam seorsum quam conjunctim sumptas non suffragari decernit.

§. 8. Easdem declarationes, et ordinationes a Nobis contra Celebrantes non promotos hucusque statutas, ad eos etiam extendimus, et pertinere decernimus, qui cum Sacerdotes non sint, Confessiones Sacramentales audire, et absolutionem poenitentibus impertiri praesumant; quos pariter eisdem poenis traditionis brachio Saeculari, seu respective degradationis, et traditionis pariter brachio Saeculari, etiam pro prima vice, subjici debere praecipimus; non obstantibus praemissis exceptionibus, si quas ab hujusmodi Reis ad proprium casum aptabiles, in sui defensionem seu excusationem adduci contingat: Sed unam dumtaxat exceptionem, ad effectum mitigandae poenae, attendi debere mandamus; ubi nimirum concludenter probetur, Absolutionem a Reo minime prolatam fuisse: tunc enim concedimus, ut Judex Ecclesiasticus mitiorem poenam, pro suo arbitrio et prudentia, delinquenti valeat irrogare.

Quidquid contra non promotos Celebrantes statutum fuit, contra non promotos Confessiones audientes statuitur.

Excipitur casus non prolatae absolutionis formae.

§. 9. Decernentes praesentes nostras Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existant, sive alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causae propter quas eaedem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et

Clausulae praeservativae.

substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore, quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 10. Sicque, et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac contra haereticam pravitatem Generales Inquisitores, et alios ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 11. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula *de jure quaesito non tollendo*, aliisque apostolicis, ac in universalibus, provincialibus, et synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, et S. Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime, et amplissimè motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factae.

§. 12. Volumus insuper, et eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eaedem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citatorio, et in Acie Campi Florae per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi: sicque publicatas, et affixas, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, et notificatae fuissent.

Transumptis fidem praestari sancitur.

§. 13. Utque earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio Poenalis.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, et Extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 20 Apr. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, duo-

decimo Kalendas Maji, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 7. Maji ejusdem anni.

XCVIII.

CONFIRMATIO UNIONIS

Omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii Magni Ruthenorum, tam Lithuaniae, quam Russiae, seu Poloniae, in unicam Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura Decreta ad ipsius Ordinis regimen pertinentia.

Venerabili Fratri, Athanasio Szeptychi Archiepiscopo Metropolitano totius Russiae; necnon Dilectis Filiis, Proto-Archimandritae, Archimandritis, Abbatibus, et Monachis Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, et Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontificis cura in examinandis Propagandae Fidei negotiis.

Inter plures jucunditatis fructus a Nobis abunde perceptos, dum illustrium aliquot Praedecessorum Nostrurum morem resumpsimus, qui Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei præpositorum coram se ipsis identidem convocare consueverunt, non mediocre profecto gaudium animo coepimus, dum negotia Nationis Ruthenae, atque Ordinis Monachorum S. Basilii ejusdem Nationis, una cum Ven. Fratribus Nostris praedictam Congregationem constituentibus, tractavimus, atque discussimus.

Nationis Ruthenae laudes a temporibus Clementis VIII.

§. 1. Et quidem praeclara Nationis Ruthenae merita Nobis comperta sunt ex sacris historiis, in quibus relatum invenimus, usque de Anno MCXLVI. Praelatos Ruthenos Concilium Nationale Kioviae habuisse, quo se opponerent schismati per Michaelem Cerularium Patriarcham Constantinopolitanum excitato; deinde aliquos ejusdem Nationis Metropolitas Apostolicæ Sedi obedientiam præstitisse; quam pariter universa Gens per suos Legatos Innocentio Papae IV. in Concilio generali Lugdunensi primo professa fuit: Illustrem porro Isidorum S. R. E. Cardinalem Ruthenum in Concilio Florentino plurimum adlaborasse pro sancta unione inter Occidentalem, et Orientalem Ecclesiam stabilienda: denique Michaelem III. Kiovensem Metropolitanum, consentientibus reliquis Episcopis Ruthenis, in Civitate Braestiae Concilium coegisse, in quo publica iterum Nationis Ruthenae cum Sede Apostolica Unio decreta fuit, ad eamque perficiendam duo Episcopi missi fuerunt ad fel. rec. Clementem Papam VIII. Praedecessorem Nostrum, cui datum fuit praedictam Nationem ad Ecclesiae Romanae communionem recipere, ejusque Unionem per literas Apostolicas confirmare.

unione Catholica perseverantis.

Elogium Ordinis Monachorum S. Basilii Magni Ruthen.

§. 2. Eximiis hisce totius Nationis promeritis jungenda sunt ea, quae peculiaria sunt Ordinis Monachorum S. Basilii, quorum spectabilis coetus est apud ipsam Ruthenorum Nationem, quemque potissimum concernunt ea, quae in Congregationibus coram Nobis habitis agitata, et constituta fuerunt. Hypatius nimirum Metropolita, unus ex Legatis ad Clementem Papam VIII. missis, cum intelligeret, nullum aptius fore medium ad Sanctam Unionem fovendam et propagandam, quam si Monachos Basilianos, quorum unicus apud Ruthenos est Monasticus Ordo, sibi conjungeret; insigne ipsorum Monasterium acquisivit sub invocatione Sanctissimae Trinitatis Vilnae constitutum, atque in eo collectos Juvenes Monachos erudiri curavit. Hujus vero Successor Joseph Velaminus, pluribus ejusdem Ordinis Monasteriis, quae antea segregata degebant, ad Unionem redactis, unam ex eis Monachorum Congregationem, efformavit quam de nomine supradicti Monasterii *Congregationem Sanctissimae Trinitatis Unitorum*, nuncupavit: cumque bene nosset hujusmodi Unionem, seu Congregationem, minime Canonicam esse, aut haberi posse, absque auctoritate et beneplacito Sedis Apostolicae, ad hanc ipsam debitum habuit recursum, atque opportunam ab ea obtinuit approbationem de Anno 1624. sub Pontificatu fel. rec. Urbani Papae VIII.,

Quorum Congregatio SS. Trinitatis extat a temporibus Urbani VIII.

cum praecedenti Anno 1623. magnus ille Archiepiscopus Polocen. Josaphat Monachus Sancti Basilii, quem idem Urbanus Anno 1646. Beatorum numero adscripsit, gloriosum pertulisset martyrium, sibi a schismaticis in odium Catholicae Fidei, et Unitatis illatum.

Reliqua Monasteria in Congregationem unienda decernitur in Concilio Zamosciae.

§. 3. Monasteriorum Unione, ut praefertur, in unicam Congregationem sic constituta, et cohaerenter ad obtentam Apostolicam Confirmationem, praedicta omnia Monasteria sub unius Proto-Archimandritae directione, et regimine unita fuerunt. Sed quamvis, ad eam Congregationem firmius stabiliendam, et ampliandam, opportuna deinceps concessa quoque fuerit facultas uniendi ipsi alia Monasteria, quae se ad eamdem adjungere optassent, nonnulla tamen ejusdem Ordinis Monasteria in Dioecesibus Uladimiriensi, Luceoriensi, Chelmensi, Leopoliensi, et Premisliensi adhuc reliqua erant, quae et omnino separata ab ea Congregatione, et singula seorsim sine ulla unione vivebant. Quamobrem, Anno 1720. de mandato recol. memor. Clementis Papae XI. coacta in civitate Zamosciae Synodo Nationali Ruthena, praesidente in ea bo: mem: Hieronymo Archiepiscopo Edessae, tunc in Regno Poloniae Sedis Apostolicae Nuntio, deinde S. R. E. Cardinali, Grimaldo nuncupato, in eadem decretum fuit, praedicta quoque Monasteria in unam Congregationem uniri debere; eaque de re habendum esse post certum tempus Capitulum Generale sub praesidentia Metropolitani, et cum assistentia Proto-Archimandritae Congregationis Sanctissimae Trinitatis, in quo omnia ordinarentur, et constituerentur, quae ad deliberatam Unionem pertinerent, cum satis compertum haberetur, Ecclesiasticae Disciplinae summopere profuturum, si omnia Monasteria, quae Superioribus Generalibus non subsunt, neque Visitatores ordinarios habent, in unum Corpus, seu in unam Congregationem redigerentur.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

§. 4. Ad normam hujus Conciliaris Resolutionis quam ab Innocentio Papa XIII. confirmatam fuisse dici potest, dum is, praevio consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cui Nos tunc a secretis operam dabamus, tum alterius, Propagandae Fidei negotiis praepositae, Synodum Zamoscianam approbavit, id quod deinde Benedictus Papa XIII. per suas Literas speciales in forma Brevis pariter fecit; coactum fuit Anno 1739. in Civitate Leopolis Capitulum Generale, praesidente Archiepiscopo Metropolitano, et adstante praedicto Congregationis Sanctiss. mae Trinitatis Proto-Archimandrita; ac Monasteriorum Unio peracta fuit: et totus Ordo S. Basilii Ruthenorum distinctus remansit in binas Congregationes; cum praeter veterem Congregationem Provinciae Lithuanae, Sanctissimae Trinitatis nuncupatam, nova haec efformata fuerit Provinciae Russiae, seu Poloniae, sub invocatione Patrocinii Beatissimae Virginis.

Ex duabus Congregationibus unicam conflari statuitur, sub opportunis legibus.

§. 5. Delata ad Nos rerum gestarum serie, atque habita curam Nobis Congregatione Ven. Fratrum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum sub die 1. Maji Anni 1742., facile conjecimus, non levis momenti dissensiones inter veterem, et novam Congregationum oriri posse, nisi opportunis remediis eisdem occurreretur; cum ea jam quaestio excitata esset, utrum scilicet nova Congregatio Polonica proprio et distincto Proto-Archimandritae subesse deberet, an vero alteri Congregationi Lithuanicae unienda, et illius Proto-Archimandritae, tamquam Superiori Generali totius Ordinis Basiliani, subjicienda esset. Proindeque, ad tollendam omnem controversiam, resolutum fuit, quod ex omnibus utriusque Provinciae Monasteriis unica efformaretur Congregatio, et cogeretur Capitulum Generale pro electione novi totius Ordinis Proto-Archimandritae: Huic vero Capitulo praesideret Metropolitanus Russiae, eidemque interesset Nuntius Apostolicus, vel per se, vel si ipse non posset, per alium ab ipso substituendum; aliaque plura constituta fuerunt, quae legi possunt in Decretis sub praedicta die emanatis. Atque inter caetera, supradicto Apostolicae Sedis in Regno Poloniae Nuntio commendatum fuit, ut inter duas praefatas Provincias Alternativam pro electione Proto-Archimandritae constitui curaret, cujus Alternativae initium a Provincia Lithuanica desumeretur.

Quod etiam perficitur in Capit. Gen. Dubnae habito, anno 1743.

§. 6. Cumque praedictus Nuntius convocationem Capituli Generalis indixerit in Civitate Dubnensi, de mense Majo Anno 1743., Metropolitano Russiae in eo praesidente, atque interveniente Episcopo Zenopolitano ab ipso Nuntio subdelegato, in eodem Capitulo, favente Deo, constabilita fuit unica Congregatio, ex duabus praefatis Provinciis composita, sub regimine unius Proto Archimandritae; supradi-

ctia etiam Alternativa proposita et stabilita fuit, et secundum eam electus fuit Proto-Archimandrita, atque is et Lithuaniae Provincia; electi pariter fuerunt Officiales inferiores, Consultores nimirum, et Secretarii, aequali numero tam ex una, quam ex alia Provincia; aliaeque plures Constitutiones et Resolutiones emanarunt pro felici regimine hujus novae Congregationis ex duabus Provinciis compositae.

Confirmatio Apostolica hujusmodi Unionis Electionis Proto-Archimandr. aliorumque ibidem statutorum.

§. 7. Cum autem pro supradictorum omnium firmitate, Nostrum, ut par erat, Apostolicum beneplacitum reservatum fuerit; Nos vero cum consilio Ven. Fratrum Nostrorum negotiis Propagandae Fidei praepositorum Nobis procedendum esse consuerimus; convocatis eisdem coram Nobis die trigesimo mensis Martii currentis Anni 1744., omnibusque in eadem Congregatione perpensis, quaa ad praedictum Capitulum Generale Dubui habitum, ad Unionem duarum Congregationum, ad constitutam inter eas Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritae totius Ordinis ibi peractam pertinerent, libenti prorsus animo adducti sumus, ut approbaremus, quemadmodum per praesentes nostras Apostolicas Literas approbamus et confirmamus, tam Capitulum Generale, quam Unionem, Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritae, aliorumque Officialium, in eodem Capitulo decretas, et respective peractas; quae omnia ad utilitatem ipsius Ordinis S. Basilii, quem paternae charitatis affectu prosequimur, salubriter expedire judicavimus, atque adeo judicamus.

Nonnullae quaestiones judicio Sanctae Sedis reservatae.

§. 8. Ab approbatione Capituli Generalis, necnon Unionis, Electionis, Alternativae, aliorumque praemissorum, gradum facimus ad nonnullas Resolutiones, quas in praedicto Capitulo propositas utraque Provincia unanimiter judicio Nostro remisit.

De Titulo Congregationis, et duarum Provinciarum, Lithuaniae, et Poloniae.

§. 9. Prima occurrit ea, quae pertinet ad Titulum Congregationis ex duabus Provinciis compositae, cum Provincia Lithuaniae pro conservatione Tituli *SS. Trinitatis Unitorum*, Provincia vero Poloniae pro nova denominatione *Divinae Providentiae*, suum respective desiderium significaverint. Nos vero considerantes, Provinciam Lithuaniae suum jampridem obtinere Titulum *Sanctissimae Trinitatis*, sicuti Poloniae Provincia alium habet *Protectionis Beatissimae Virginis*; duplicis autem generis actus ab eisdem Provinciis exerceri posse, alios nimirum universo Ordini communes, alios vero proprios singularum Provinciarum; opportune decernendum judicamus, quod actus communes expediantur sub Titulo *Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum*: in actibus vero peculiaribus Provinciae Lithuaniae addatur Titulus *Sanctissimae Trinitatis Unitorum*; atque in iis, qui proprii sint Provinciae Poloniae, adjungatur alius *Protectionis Beatissimae Virginis Mariae*; et ita utrique Provinciae suus praecedens Titulus conservetur.

Monasterium Lublinense Provinciae Poloniae addicitur.

§. 10. Altera ex eo ortum habet, quod Provincia Lithuaniae Monasterium Lublinense cessit Provinciae Poloniae cum aliquibus conditionibus, et signanter cum ea, quod hujusmodi cessio, seu dimissio, eatenus valere debeat, quousque a Sancta Sede decidatur, utrum alia duodecim Monasteria, quae intra fines Provinciae Poloniae constituta esse dicuntur, et quorum possessio est apud Provinciam Lithuaniae, praedictae Provinciae Poloniae debeant assignari. Verum in praesenti rerum statu Nos nihil aliud respondere possumus, praeterquam supradictam cessionem Monasterii Lublinensis a Nobis approbari. Circa reliqua vero, ulteriores opportunae facti Informationes a vobis exhibendae erunt, ut supra aliorum duodecim Monasteriorum pertinentia Judicium Nostrum efformare possimus. Equidem in cumulo Scripturarum, quae Nobis communicatae fuerunt, de eorum possessione apud Provinciam Lithuaniae minime dubitatur. Illud quoque asseritur, nonnulla ex iis fundata fuisse pro Lithuanis. Haec nimirum facta dilucidanda sunt, recognoscendae fundationes, explicandae causae, propter quas Provincia Poloniae eorum cessionem nunc sibi deberi contendit; quae omnia, si libet, intra breve tempus, et absque magna impensa perfici possunt; concordando scilicet factum coram Nostro Nuntio apud Poloniae Regnum residente, vel coram illius Auditore, seu alio Ministro ab eodem deputando, ad hoc ut deinde ad Nos remittatur veridica relatio, tum facti, tum etiam rationum omnium, quae coram ipso utrinque deducentur; quibus peractis, minime cunctabimur opportunam resolutionem proferre.

De pertinentia aliorum 12. Monasteriorum resolutio differtur.

Hospitium in Urbe ad universum Ordinem pertinere decernitur, pro habitatione Procur. Generalis.

§. 11. Tertia concernit Hospitium Procuratoris Generalis ipsius Ordinis, qui in hac Urbe residere debet, necnon Alumnatus, quibus ipsi Rutheni in pluribus Collegiis fruuntur. Illud porro constat, Urbanum Papam VIII. de Anno 1641., instante ipsa Congregatione de

Propaganda Fide, concessisse Monachis Ruthenis Ecclesiam Sanctorum Sergii, et Bacchi; necnon Antonium Cardinalem Barberinum Sancti Honuphrii nuncupatum, ipsius Urbani Fratrem, aream contiguam pro Hospitio fundando comparasse, ibique Ædes extruxisse pro Procuratore Generali, cujus etiam substentationi annuum Legatum a se relictum attribuit. Neque dubium est, quin primaeva supradictae Ecclesiae concessio, sicut etiam Hospitium, atque Legatum, ad solos spectaverint Monachos Basilianos Ruthenos, qui de eo tempora in Congregationem Sanctissimae Trinitatis Unitorum coaluerant. Cum vero nuper etiam Monasteria Poloniae in unum corpus unita fuerint, deindeque ex toto Ordine S. Basilii Ruthenorum unica Congregatio fuerit efformata, quae ex duabus Provinciis, Lituana, et Polona componitur; cumque, juxta leges alternativae inter ipsas constitutae, Procurator Generalis modo ex Provincia Lituana, modo vero ex Provincia Polona eligi debeat; aequitatis ratio postulat, ut in praedicto Hospitio resideat Procurator Generalis etiam tunc, cum ex Provincia Polonia assumetur; quandoquidem Procurator Generalis, sive ex Lithuana, sive ex Polona Provincia electus sit, semper est Procurator Generalis totius Ordinis, et Congregationis ex utrisque Provinciis compositae.

De sumptibus in Ædes Hospitii erogatis.

§. 12. Quia vero pro eisdem Ædificiis in eum statum, in quo nunc sunt, redigendis, tum plures sumptus erogati fuerunt, tum etiam multum aeris alieni contractum, quod adhuc exsolvendum remanet; Nos id, quod expensum fuit, ab eo, quod in posterum solvendum erit, omnino distinguimus; et nullam quidem expensi rationem habendam esse judicamus, vel quia id ex priorum largitionibus collectum extitit, vel quia domicilium illud partim inhabitatum, partim etiam locatum fuit a Procuratore ibi commorante, qui semper hucusque fuit ex Provincia Lituana; quod autem reliquum est aeris alieni, postquam exacte liquidatum fuerit, id pro medietate ab una ex dictis Provinciis, pro alia vero medietate ab altera solvendum esse decernimus.

Alumnatus in Collegiis Pontificiis ad utramque Provinciam spectare.

§. 13. Quo vero ad Alumnatus; cum duo ex ipsis constituti sint in Collegio Urbano de Propaganda Fide, duo autem in Collegio Graeco de Urbe ab Urbano Papa VIII. concessi, alii vero in aliis Collegiis extra Urbem assignati reperiantur, statuimus, quod hujusmodi Alumnatus ad utramque Provinciam spectare deinceps censeantur, atque inter earumdem Alumnos aequaliter dividantur.

De jure passivo Abbatum ad munus Proto-Archimandritae resolutio differtur.

§. 14. Quarta ex eo originem duxit, quod Abbates utriusque Provinciae renunciarunt proprio juri passivo, quod habebant in electione Proto-Archimandritae; id quod locum dedit hujusmodi Resolutioni; quod nimirum in Proto-Archimandritam eligi deberet simplex Monachus Professus, nullo canonico defectu notatus; et viam aperuit remittendi arbitrio Nostro, atque hujus Apostolicae Sedis judicio, utrum id, quod in praesenti actum fuit, semper deinceps servari debeat, quod idem est, ac exquirere, an semper in posterum simplex Monachus eligendus sit in Proto-Archimandritam, vel potius aliquis etiam ex Abbatibus ad eamdem dignitatem eligi possit. Nos autem plurimum commendamus religiosam animorum moderationem; cujus illustre specimen Abbates hac occasione praebuerunt. Opportunum quoque censemus pro ipsius Ordinis utilitate, non alium ejusdem regimini praesidere, quam qui veram ipsius observantiam professus sit; cum sciamus, ab eo potissimum recte imperari, qui bene obedire didicerit. Verum, cum non adhuc satis liqueat id, de quo inferius verba faciemus, an scilicet Abbates a jurisdictione Proto-Archimandritae exemptiesse, et Metropolitano immediate subesse debeant, nondum pariter super hac quaestione sententiam proferri posse judicamus. Siquidem ex unius articuli decisione alterius praejudicium exoritur. Ubi enim Abbates immediatae Metropolitani jurisdictioni subjiciantur, aequum est, ut excludantur a dignitate Proto-Archimandritae: ubi vero iidem jurisdictioni Proto-Archimandritae subesse jubeantur, nimis profecto durum videretur, eosdem in perpetuum ab omni jure passivo, quod ad eam dignitatem habere possent, excludere; cum praesertim in praecedentibus Decretis reperiamus exclusos fuisse ab hujusmodi munere, non quidem Abbates, sed Episcopos, et Metropolitanum.

Exclusio interim Monachus non professus.

Capitul. Gener. decreta circa subjectionem Abbatum eidem Proto Archim., vel potius Metropolitano.

§. 15. Hic igitur occasio se offert disserendi de eo, quod paulo ante innuimus; an scilicet Abbates Metropolitano, vel potius Proto-Archimandritae immediate subjecti esse debeant. In vestris porro Congressibus invenimus propositum, et statutum fuisse, quod Pro-

to-Archimandrita omnia Monasteria vel per se, vel per alium visitare debeat: sed ubi Monasteria Abbatialia sint, jurisdictionem non exerceat, nisi in personas Monachorum, nunquam vero in ipsos Abbates, qui subjecti esse debent Metropolitano; ita ut, si aliquis Abbas in sui Monasterii regimine gravamen aliquod vel Monasterio, vel Monachis intulisse reperiatur, onus sit Proto-Archimandritae omnia referre ad Metropolitanum. An vero praecedentia Abbatibus competat supra ipsum Proto-Archimandritam, vel contra, in judicio Apostolicae Sedis specialiter a Vobis reservatum fuisse conspicimus.

§. 16. Duplex itaque, ut videtis, decidenda proponitur quaestio; altera scilicet circa immediatam Abbatum subjectionem, vel Proto-Archimandritae, vel Metropolitano; altera circa eorumdem Abbatum praecedentiam supra Proto-Archimandritam. Ducto igitur initio ab ea, quae minorem difficultatem involvit, decernimus, quod in omnibus actibus Monasticis Proto-Archimandrita praecedat Abbates; cum minime ferendum sit, in hujusmodi actibus Monasticis, Religiosum ipsi Religionis suae Capiti anteire; extra vero actus Monasticos, solitum servari praecipimus; itaut, si extra praedictos actus, usus invaluit, quod Abbas praecedat Proto-Archimandritam, in posterum etiam ad Abbatem praecedentia pertineat; si vero de praeterito obtinuit, quod Proto-Archimandrita Abbatem praecedat, idipsum deinceps servetur. Nec enim absonum Vobis videri debet, quod unus alterum praecedat in aliquibus circumstantiis, in aliis vero idem alteri praecedentiam concedat. Id enim ante oculos Nostros passim factitari conspicimus. Siquidem inter Canonicos Basilicarum Urbis, quum aliqui sint Episcopali, et Archiepiscopali dignitate insigniti, hi quidem reliquos omnes Canonicos praecedunt; Vicarius autem repraesentans personam Cardinalis Archipresbyteri, qui Basilicae Caput est, quamvis idem simplex Praelatus sit absque Ordine Episcopali, tamen in Choro, et in omnibus actibus Capitularibus, praedictos Canonicos Episcopos praecedit; extra Chorum vero, et extra actus Capitulares, infra eosdem incedit, et sedet. In Collegio pariter Advocatorum Consistorialium aliquis nonnunquam reperitur Episcopali gradu praefulgens: sedet hic in actibus Collegialibus supra reliquos omnes Advocatos: non vero supra Decanum, quamvis hic plerumque Clericus existat: quia nimirum id est totius Collegii Caput; qui tamen extra Collegium, et extra actus Collegiales, Episcopo, Consistorialis Aulae Advocato, in omnibus decedit.

Proto-Arch. praecedat Abbates in Actibus Monasticis.

In reliquis servetur solitum.

Exempla promiscuae praecedentiae

§. 17. Ad aliam propositam quaestionem nunc redeuntes, quae circa immediatam in Abbates jurisdictionem, vel Proto-Archimandritae, vel Metropolitano adjudicandam versatur; memores Vos esse putamus, in Congregatione apud Nos habita die prima Maji anni 1742. Jurisdictionem Metropolitani supra Monachos admissam fuisse; verumtamen restrictam ad terminos Constitutionum Apostolicarum, et Sacri Concilii Tridentini, ubi jura Metropolitani in Monachos exemptos praefiniuntur; ex quo procul d ubio consequitur, Abbates, non quidem Metropolitano, sed Proto-Archimandritae immediate subesse debere. Visum est, rectum gubernandae Religionis ordinem minime subsistere posse, ubi Abbates a Metropolitano, non autem a Proto-Archimandrita immediate penderent; quum nec imaginaria, nec admodum rara existimari debeat occasio, qua Abbas in sui Monasterii regimine, alicui vel pluribus Monachis gravamen intulisse dicatur, vel etiam reipsa intulerit. Quod quidem gravamen facile et celeriter amendari poterit, si illius cognitio ad Proto-Archimandritam deferatur; non ita vero, ubi controversiae in Monasteriis exortae Metropolitani judicio, et sententiae reserventur.

Jurisdictio Proto-Arch. in Abbates utilior recto regimini Ordinis.

§. 18. Inspectis praeterea Ecclesiae Occidentalis Canonibus, eisdem minime consentaneum cognovimus exercitium Jurisdictionis Metropoliticae in ea Monachorum Monasteria, quae in Dioecesibus Episcoporum Suffraganeorum sita reperiuntur; quandoquidem Monasteria, quae non habent privilegium exemptionis, et immediatae subjectionis Sedi Apostolicae, non quidem Metropolitani, sed Episcoporum localium Jurisdictioni subesse jubentur. Sacrum vero Tridentinum Concilium adeo solicitum fuit, ne Metropolitani Jurisdictionem exercerent in Suffraganeorum Dioecesibus, ut, praeter pecularis ipsorum Dioecesis visitationem, non aliter Episcoporum Comprovincialium Ecclesias Cathedrales atque Dioeceses ab ipsis visitari permiserit, quam ubi id a Concilio Provinciali eisdem mandatum fuerit.

Ex consentaneis Disciplinae Ecclesiae Occid., et Concil. Trid. Decretis.

§. 19. Neque omissa fuit accurata in Orientalis Ecclesiae leges disquisitio; et quamvis,

Canones Ecclesiae Orientalis Metro-

politano non suffragentur.

juxta earumdem praescriptum, agnoverimus, Monasteria, et Monachos Episcopo subesse debere, Patriarchae autem competere jus Stauropegii, nimirum figendae Crucis in Monasteriorum fundatione, ex quo sequebatur, ut Monasterium, licet extra ipsorum peculiarem Dioecesim, in alicujus Episcopi Suffraganei finibus situm esset, ipsi tamen Patriarchae immediate subjectum, atque ab Episcoporum localium jurisdictione omnino exemptum remaneret; Attamen bujusmodi Stauropegii jus, quod Patriarchis, ut supra, concessum fuit, nunquam ad Metropolitanos extensum fuisse cognovimus, quinimo sicubi tale quidpiam ab his attentatum fuit, id veluti alieni juris usurpationem habitum fuisse conspeximus. Illud vero potissimum Nos movit, quod animadvertimus, supradictam Synodum Zamosciae habitam studiose quidem curasse, ut Monasteria Ordinis S. Basilii Provinciae Poloniae in unam Congregationem convenirent; de Proto-Archimandrita autem decrevisse, ut illi subesset, cui eumdem subjici debere Apostolica Sedes judicasset. Atque eadem, ubi de Visitatione Monasteriorum, deque pluribus aliis ad disciplinam pertinentibus Decreta edidit, omnia reduxit ad Sacri Concilii Tridentini praescriptum.

Neque Synodi Zamosciae decreto

§. 20. Haec nimirum in causa fuerunt, cur alias a Nobis jus Metropoliticum redactum fuerit ad terminos Apostolicarum Constitutionum Ecclesiae Occidentalis, et Sacri Tridentini Concilii. Verum cum deinde oblata Nobis inspexerimus Decreta quaedam Congregationis de Propaganda Fide, et quasdam Literas Urbani Papae VIII. Praedecessoris Nostri, in quibus Metropolitani jura tam in Monachos, quam in Abbates intacta reservantur; cumque plura Nobis allegata fuerint Acta, tum Synodorum, tum Capitulorum, in quibus praedicta jura Metropolitani admittuntur; Resolutionem quoque Congregationis Concilii legerimus in Causa *Kioven. Juris visitandi* proposita die 22. Augusti, et resoluta die 12. Septembris Anni 1739. necnon Documenta in eadem Causa exhibita, secundum quae comprobatum, et admissum fuit jus Metropolitani Russiae, qui per suos Delegatos visitari jusserat, quam etiam condemnaverat Abbatem cujusdam Monasterii extra propriam Dioecesim constituti, utpote quod vel in Dioecesi Luceorin., vel in Uladimiriensi situm erat: Idcirco Nos in re tam gravis momenti, quaeque ad Metropolitanum attinet non

Fundamenta juris a Metropolitano praetensi; ob quae resolutio differtur.

minus Dignitate, quam virtutibus insignem, caute, et ad rectissimam justitiae normam procedere volentes, non adhuc proinde bujusmodi, quaestionem, utrum scilicet Abbates debeant, vel Metropolitano, vel Proto-Archimandritae immediate subesse, per definitivam resolutionem decidere posse censemus; quod tamen a Nobis, nulla interjecta mora, praestabitur statim, ac vel ipsi invenerimus, vel Nobis aliunde firmiora in utramvis partem decidendi fundamenta suppeditata fuerint.

§. 21. Interim vero decernimus, ut in Monasteriis Abbatialibus Proto-Archimandrita omne jus habeat in bona Monasterii, atque in personas Monachorum, Metropolitanus autem interiori Monasteriorum regimini nullatenus se ingerat; quoniam advertimus, Metropolitanum ipsum usque ad Annum 1686. interius omne Religionis gubernium eidem Religioni, et Proto-Archimandritae reliquisse, reservatis sibi aliis rebus, quas propriae Ordinariae Jurisdictioni competere asseruit. Inter haec autem, dum Metropolitanus rationum momenta, quae ab ipso sunt, atque Abbates similiter ea, quae ipsorum intentioni favere possunt, majori, qua poterant, celaritate Nobis indicare curabunt, statuimus, ut Metropolitanus in illius juris, quod in Abbatum personas obtinet, possessione perseveret.

Firma interim manente jurisdictione Proto-Arch in Monachos, et bona Monasterior.

Metropolitano vero in personas Abbatum

§. 22. Ad reliqua nunc percurrenda; quae a Vobis in Congressibus Vestris disposita, Nobisque exhibita fuerunt, animum Nostrum intendimus. Et quidem cum a Vobis statutum fuerit, ut Proto-Archimandrita, post electionem suam, Juramentum obedientiae praestare debeat in manibus Metropolitani, tum suo, tum totius Religionis nomine, tamque erga Sanctam Sedem, quam erga ipsum Metropolitanum, *secundum omnia Jura, Constitutiones, et Decreta a Sancta Sede Apostolica lata:* post bujusmodi verba, etiam haec alia per Vos addenda esse praecipimus, nempe; *Et juxta praescripta in Literis Sanctissimi Domini Nostri etc.* quibus idem Proto-Archimandrita, et Religio manifeste obligetur ad observantiam, et executionem eorum omnium, quae in hisce Nostris literis continentur.

Juramentum Proto-Arch praesentium dispositionem complectatur.

§. 23. Vita functo Proto-Archimandrita, decrevistis, quod primus Consultor Generalis, ex ea Provincia eligendus, ex qua erat defunctus Proto-Archimandrita, *reget cum scitu Metropolitani Religionem*, deindeque ea subjungi-

De regimine Ordinis defuncto Proto Arch.

tis, quae intimationem futuri Capituli Generalis pro Successoris electione concernunt. Loco itaque praemissarum vocum: *reget cum scitu Metropolitani Religionem;* alias hasce substituetis: *reget Religionem, certiorato prius de obitu Proto-Archimandrita Metropolitano, eique servato debito honore, et reverentia.*

Disciplina Ecclesiae Orientalis a Monachis inconcusse servanda, sub poenis etc.

§. 24. Illud vero pro recta Monasteriorum utriusque Provinciae Lithuanicae, et Polonicae disciplina sapienter constituistis, ut Orientalis Ecclesiae usus, consuetudines, exercitia, Jejunia, Ritus, et Ceremoniae in eisdem observentur. Quod quidem statutum summopere commendamus; perpendentes, quod olim, quom ad Kioviensem Metropolim evectus fuisset de anno 1613. supracitatus Joseph Velaminus Nobilis Lithuanus, in hoc Collegio Graeco de Urbe educatus, institit coram fel. record. Paulo Papa V. Praedecessore Nostro, atque obtinuit declarari per Apostolicas Literas in forma Brevis datas die 10. Aprilis 1615., nullatenus Ruthenis ad communionem Sanctae Sedis nuper adjunctis impositam esse legem, ut abdicatis propriis Ritibus, Ecclesiae Latinae Ritus amplecterentur. Cum autem Nos elapso proxime anno 1743. sub die 24. Decembris, Epistolam Encyclicam dederimus ad Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum, caeterosque Episcopos Catholicos illius Ritus eidem Patriarchae subjectos, in qua plura disponuntur circa abstinentias et jejunia, aliasque consuetudines Orientalis Ecclesiae; volumus, ut istius quoque mentionem faciatis, et praedicto Decreto hujusmodi verba addatis: *juxta Epistolam Decretalem SS. Domini Nostri etc.* quae fuit a Nobis, ut supra, conscripta; adjecta poena privationis vocis activae et passivae, ipso facto incurrenda, non solum ab iis, qui Ecclesiae Orientalis usus, consuetudines, Jejunia, Ritus, et Ceremonias transgrediantur, sed etiam ab ipsorum Superioribus, qui dispensationem ab eorum observantia, etiam in casibus particularibus, absque justa et urgente causa, concedere audeant.

Jubenda quoque observantia Decretalis SS. D. N., superius positae n. 86.

Alternativa in electione Procuratoris Generalis distincius praescribitur.

§. 25. Inter Officiales Religionis, quod ad Procuratorem Generalem attinet, optime in Vestris Constitutionibus decrevistis, ut alternis vicibus ex Lithuanica, et Polonica Provincia eligi deberet. Sed ut ea dispositio magis perspicua reddatur, nullam in executione difficultatem involvat, in eam, quae sequitur formam, redigenda erit. *Procurator Generalis in posterum eligatur in Capitulo Generali, et in ejus electione servetur alternativa; itaut, quoties Proto-Archimandrita est ex Provincia Lithuaniae, Procurator Generalis sit Monachus Professus Provinciae Poloniae, et e contra.* Cum autem in Vestro Capitulo Generali, in quo Proto-Archimandritam elegistis ex Provincia Lithuanica, minime electum fuisse viderimus Procuratorem Generalem, Nos porro addimus, quod, pro currenti quadriennio, Proto-Archimandrita cum Consultoribus Generalibus eligat in Procuratorem Generalem Monachum Professum Provinciae Poloniae.

Proto-Arch. etiam per se ipsum Monasteria visitare possit.

§. 26. Visitationem Monasteriorum utriusque Provinciae minime a Vobis neglectam fuisse cognoscimus, quum eadem respectivis ipsarum Provincialibus demandata fuerit. Quo vero ad Proto-Archimandritam, statuistis, ut is visitare nequeat, nisi ubi aliquod Monasterium per Visitationem a Provinciali peractam gravamen aliquod pertulisse dicatur; quo casu etiam decrevistis, ut idem Proto-Archimandrita per ipsum nequeat visitare, sed per aliquem Consultorem, aut Secretarium suum, sive per alium Visitatorem a se delegandum. Quae quidem Lex Proto-Archimandritae dicta, ut nunquam per se ipsum Monasteria visitare valeat, sed etiam in praedictis casibus per alium visitare teneatur, nimium profecto videtur illius dignitati praejudicium inferre. Proindeque supradictam Resolutionem ita corrigetis: *ut, ubi in casibus supra expressis Visitationi Proto-Archimandritae locus sit, possit idem sive per se, sive per alium visitare.*

Votantium numerus pro Capit. Gen. praefinitur.

§. 27. In eisdem demum Constitutionibus capitulariter a Vobis sancitis, de iis etiam, ut par erat, decernere non omisistis, quorum suffragiis tum Proto-Archimandrita, tum etiam Provinciales, Consultores, et Secretarii eligi debent. Verum nisi in hujusmodi electionibus numerus eorum, qui suffragium ferre debent, statuatur, ut totidem sint ex Provincia Lithuanica, quot erunt ex alia Provincia Polonica; sive, uno verbo, nisi inter utriusque Provinciae Vocales aequalitas constituatur; nunquam recte subsistere poterit alternativa in Electione Proto-Archimandritae, aliorumque inferiorum Officialium a Vobis instituta. Quapropter super hujusmodi Votantium numero ita decernimus; ut in Capitulis Generalibus, quando agitur de Electione Proto-Archimandritae,

suffragium ferre debeant, praeter Metropolitanum Capitulo praesidentem, Consultores, Secretarii Generales, Provinciales, atque alii quadraginta Monachi ex una, totidemque ex alia Provincia designati et electi; iidemque omnes vocem activam habeant, ubi agitur de Officialium inferiorum electione, addito eisdem Proto-Archimandritae, qui jam electus fuerit, suffragio.

Eorum delectus rationem statuere, committitur Episcopo Zenopolitano.

§. 28. Quia vero delectus eorum, quos ex utraque Provincia assumi conveniat, in tanta rerum, et locorum distantia, nequaquam recte haberi, seu definiri posse videtur; idcirco mandamus Venerabili Fratri Episcopo Zenopolitano, de cujus zelo et prudentia plurimum in Domino confidimus, ut una cum Proto-Archimandrita, Provincialibus, et Consultoribus tam Generalibus, quam Provincialibus, agat atque expendat, qua potissimum via ad hujusmodi Vocalium Electionem procedi possit; designatamque quantocius agendi rationem ad Congregationem de Propaganda Fide examinandam, atque approbandam remittat.

Metropolitani Russiae laudes

§. 29. Huic autem Epistolae Nostrae finem imponere nullo modo possumus, quin debitis laudibus prosequamur Ven. Fratrem Athanasium hodiernum Russiae Metropolitanum, cujus eximia virtus, atque ardens Religionis Catholicae studium, sinceraque devotio erga Apostolicam Sedem, et saepe alias, et in harum quoque rerum tractatione luculenter emicuerunt. Hinc est, ut nulli melius, quam ipsi, demandari posse judicemus gravioris momenti negotium, quod hic subjungimus. Plura nempe Monasteria in Provincia Poloniae esse novimus ad eam paupertatem redacta, ut vix duos, aut tres Monachos alere possunt: In hujusmodi rerum statu, Canonicae Leges praecipiunt, plurium Monasteriorum Unionem faciendam esse, donec in singulis Monasteriis decem, vel saltem octo Monachi commode congregari valeant. Ad multa igitur laudabiliter hucusque peracta hoc etiam addat Metropolitanus, (cui Nos idipsum demandamus, omnesque facultates ad hoc necessarias, et opportunas impertimur) ut simul cum Proto-Archimandrita, et Consultoribus Generalibus, necnon Provinciali Poloniae, ejusdemque Provinciae Consultorio, ad hujusmodi tenujorum Monasteriorum unionem peragendam incumbat. Quod sane proficuum opus ipsius cura, ut confidimus, recto perficiendum, ubi ad Apostolicam Sedem ipsius relatio deferetur, auctoritate Nostra comprobare, et confirmare non dubitabimus.

Eidem committitur unio Monasteriorum ad paupertatem redact., cum consilio etc.

Provinciae Poloniae obedientiam praestitit Proto-Arch. sub conditione.

§. 30. Electionem quidem Proto-Archimandritae in supramemorato Capitolo jam sequutam, ab utraque Provincia acceptam fuisse non sine voluptate cognovimus. Verumtamen aliam fuisse vidimus formam, qua Monachi Provinciae Lithuaniae ipsam acceptarunt, ab ea, qua usi sunt Monachi Provinciae Poloniae. Siquidem illi absolutam obedientiam, et subjectionem Proto-Archimandritae jurarunt; hi vero hujusmodi conditionem apposuerunt: *Si dictus Electus cum expositis ad approbandum Sanctae Sedi Apostolicae Constitutionibus approbabitur, neque munus suum exerceat in Provincia Polona, non promulgata a Sancta Sede Apostolica approbatione.*

Pontifex id improbat, et absolutam obedientiam imperat, comminatis canonicis poenis etc.

§. 31. Et sane Apostolicae Sedis dignitati convenientius, fortasse a Nobis rescribi potuisset, suspendendo approbationem Capituli, et promptam ante omnia exigendo Provinciae Poloniae obedientiam, eique omnino similem, quam Provincia Lithuaniae electo Proto-Archimandritae praestiterat. Verum quum illud Nobis minime suadere possimus, cunctationem hujusmodi originem ducere ex defectu debitae observantiae erga Sanctam hanc Sedem; in qua colenda, et observanda insignes semper se praebuerunt Polonae Nationis Alumni; libenti animo adducti sumus, ut intentionem saltem eorum, qui ita se gesserant, excusatione dignam Nobiscum reputaremus: umnique morositate seposita, totius rei disquisitionem aggressi sumus; Congregationes convocavimus, easdemque coram Nobis haberi voluimus; minimeque obstantibus reliquis negotiis, et perturbationibus, quibus plus aequo undique obruimur, animum ad scribendum appulimus, omnesque Vobis in hac Epistola Resolutiones exposuimus, quas, cum praedictae Congregationis consilio, maxime opportunas, et necessarias esse judicavimus. Ex quarum resolutionum tenore quum omnes tergiversandi causae sublatae sint, minime dubitamus, quin Provincia Poloniae id ipsum sequatur, quod jam Lithuana Provincia peregit. Quod si eadem in suscepta obediendi repugnantia perseveraret, non sine magno profecto animi Nostri dolore ad ea Nobis deveniendum esset acriora juris remedia, quae ab Ecclesiasticis quidem legibus contra inobedientes districte constituta

sunt, sed quæ nunquam a Nobis adhibenda esse speramus contra Religiosos Viros adeo conspicui Ordinis sectatores, aut contra Nationem, quam tanto pietatis studio diligimus, ob praeclara ipsius erga Apostolicam Sedem promerita, quorum, ut recentiora omittamus exempla, jam usque a temporibus Praedecessorum Nostrorum Clementis III., Innocentii IV., et Gregorii XI. eximia et nunquam interitura monumenta extiterunt.

Cardinales Congregat. Praefectum, et Causae Relatorem, commendat.

§. 32. Congregationis de Propaganda Fide Praefectus est Venerabilis Frater noster Vincentius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Petra Episcopus Praenestinus, cujus adeo illustre nomen ubique est, ob multa et proficua Opera ab ipso conscripta, et publicis Typis vulgata. Horum vero negotiorum Relator apud ipsam Congregationem est Venerabilis itidem Frater Noster Petrus Aloysius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Carafa Episcopus Albanensis, qui summa diligentia, ac sedulo studio atque labore, eorum seriem tam scripto, quam voce digessit, atque explanavit. Haec Vobis comperta esse volumus, ut intelligeretis, quam bene rebus Vestris consultum sit, per hujusmodi laudabilium Fratrum Nostrorum industriam, atque peritiam; quorum profecto operam in iis, quae agenda remanent, neque defecturam, neque cessaturam esse, Vobis asserere non dubitamus; ut quum pro reliquis pendentium adhuc rerum definitionibus opportuna a Vobis documenta pro animi Nostri instructione transmissa fuerint, iidem statim Nobiscum agere praetermissuri non sint; ut tanti ponderis operi suprema demum manus imponatur. Nos interim Vobis, quos Paternae dilectionis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem Impertimur.

Ac ulteriores providentias promittit.

Dat. die 11. Maji 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 11. Maji MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

XCVIII.* BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Collegium Clementinum hujus Almae Urbis nostrae a felic. record. Clemente Papa VIII. Praedecessore Nostro ad Pueros, et Adolescentes Nobiles tam Indigenas, quam Exteros quoscumque in pietatis, ac Religionis studiis, ac scientiarum disciplinis erudiendos opportunum ab initio erectum, fundatum, indultis, privilegiis, praerogativis, gratiis, honoribus, immunitatibus, et exemptionibus insignitum, ac de ipsius Clementis Praedecessoris nomine dictum, et sub cura, et administratione dilectorum Filiorum Clericorum Regularium Congregationis Somaschae nuncupatae positum: deinde quamplurimis etiam aliis gratiarum favoribus per subsequentes Romanos Pontifices Praedecessores Nostros auctum, cumulatumque fuit ex eo praesertim, quod inde Viri in dies bonis artibus, literis, ac doctrinis exculti prodeuntes, statim ad ecclesiasticas, vel seculares Dignitates, et Magistratus eveherentur, ut gravissima Catholicae Ecclesiae, et Rerumpublicarum negotia suis consiliis, pietate, ac sapientia accuratissime expedirent. Praeter alios eximiis virtutibus, ac meritis honoribus conspicuos, qui inibi instituti majorum, ac nostra memoria celebres extiterunt, septem etiam in praesentia idem Collegium laetatur eduxisse Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales Thomam Rufum Episcopum Ostiensem, et Velitrinum Sacri Collegii Decanum, Vincentium Bichium Episcopum Sabinensem, Josephum Dominicum de Lamberg, Dominicum Passioneum, Georgium ab Auria, Antonium Rufum, et Carolum Calcagninum, ac Nos etiam primos adolescentiae nostrae annos ibidem duxisse, et pietatis, ac literarum studia edoctos fuisse a Nobis ipsis semper gratulamur. Quoniam autem inter cetera Apostolicae Benignitatis documenta ipsi Congregationi Somaschae concessa illud continetur, nimirum, ut singuli ejusdem Congregationis Presbyteri Professi omnibus, et quibuscumque personis degentibus, et commorantibus in Orphanotrophiis, Seminariis, Accademiis, et Convictorum Collegiis sub cura, et regimine, et administratione dictae Congregationis existentibus Extremae Unctionis, necnon etiam tempore Paschatis Resurrectionis Dominicae Festivitatis Sanctissimae Eucharistiae Sacramenta absque aliquo censurarum, vel poenarum incursu, et impune etiam per modum Viatici (citra tamen praejudicium Jurium Parochialium) ministrare possent; mirabamur, quod in Oratoriis dicti Collegii neque Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, neque sacrum Oleum Infirmorum continuo adservaretur, quemadmodum alibi in Collegiorum, et Seminariorum dictae Con-

gregationis Oratoriis custodiri sciebamus; tum ut pietati eorumdem Adolescentium fieret satis, tum ne Sanctissimum Viaticum, vel Sacramentum Extremae Unctionis, cum necessitas urgeret, nec inibi per tempus Sacrosanctum Missae Sacrificium, prout fieri solet, celebrari nequiret, ex aliis Ecclesiis noctu interdum afferri deberet; Hinc est, quod Nos, qui Collegium ipsum plurimi semper fecimus, ac propterea in sublimi hac Sacrosancti Apostolatus Specula constituti, ut Apostolicae, qua prosequimur, Charitatis, et Benevolentiae argumentum exhiberemus, ejusdem Collegii Protectionem suscipere, et retinere optavimus, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine tenore praesentium volumus, et mandamus modernis, et pro tempore existentibus dicti Collegii Rectori, sive Superiori, Ministris, et Officialibus, ac Presbyteris in eodem Collegio Clementino commorantibus, ejusque curam gerentibus, ut in Oratorio, seu Congregatione sub invocatione Beatissimae Mariae Virginis Immaculatae in Coelum Assumptae, sive in aliis ejusdem Collegii Oratoriis, dummodo decenter ornata, sacrisque supellectilibus instructa sint, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum cum manutentione lampadis semper accensae, et sacrum Oleum Infirmorum semper asservent, atque asservari faciant, et curent; et Clavis Ciborii Sanctissimae Eucharistiae, et Clavis Conditorii pro sacro Oleo Infirmorum custodiatur per aliquem Presbyterum ipsorum Clericorum Regularium a Rectore, vel Superiore dicti Collegii pro suo arbitrio deputandum, ut juxta Apostolica indulta dictae Congregationis Somaschae, ut praemittitur, impertita, omnibus, et singulis sive Clericis Regularibus Congregationis praefatae, sive Adolescentibus Convictoribus, aliisque Ministris, et Inservientibus, ac in eodem Collegio degentibus utrumque Sacramentum Eucharistiae etiam per modum Viatici, et Extremae Unctionis quocumque tempore absque aliquo censurarum, vel poenarum incursu, et impune (citra tamen praejudicium Jurium Parochialium) ministrare libere, et licite possint, et valeant. Decernentes easdem nostras literas, et in eis contenta quaecumque semper firma, et valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari: Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinales, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, atque iis omnibus, quae Summi Pontifices Praedecessores Nostri in concessione eorumdem Indultorum dictae Congregationis Somaschae facta voluerunt non obstare, ceterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. Junii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Dat. die 30. Jun. 1744.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

IC.

DECLARANTUR

Quaestiones circa jejunii leges a Summo Pontifice instauratas, propositae.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Compostellan.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam benedictionem.

Exordium.

Si Fraternitas Tua secum reputabit quot gravissimis et maximis curis propemodum obruamur, quantumque, hoc praesertim difficillimo tempore, prorsus Nos teneat imposita tenuitati nostrae solicitudo omnium Ecclesiarum, non sane mirabitur tamdiu sibi procrastinatum fuisse responsum ad eas Literas, quibus Apostolica auctoritate dissolvendas rogasti obortas in Hispania disputationes aliquas, e duabus nostris Epistolis ad omnes Episcopos superioris Anni MDCCXLI. XXX. Maji, et XXII. Augusti, quibus intra legitimos fines coercui-

mus invalescentem Ecclesiastici jejunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de singulari nostro in religiosissimam Hispanam Ecclesiam amore, unde Nos immensa licet rerum mole fatigatos ad expediendum sibi in omni sua perplexitate salutis iter opem nostram praesto habet.

Pontifex non disceptantium quaestionibus, sed disciplinae relaxationi obviam ire intendit.

§. 1. Quamquam igitur, dum praenuntiatas Constitutiones edidimus, non aliud propositum Nobis fuerit, ac refraenare paucorum nimis ingenio fidentium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent; nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quicquid subtili indagatione deduci possit ex proposita a Nobis jejunandi regula; tamen eximia paterna caritate complectimur adeo observantissimos Romanae Sedis Hispanos, tantique facimus obsecrationes tuas, ut occurrere anxietati vestrae libenter adjecerimus animum, et Nos ipsi quaestiones abs te propositas dirimendas constituerimus. Sic autem se habent.

Propositis tamen Dubiis respondet.

I. *Utrum, quae in antedictis nostris literis in forma Brevis de unica comestione, et de epulis non permiscendis, proescribuntur, sub gravi etiam praecepto prohibeantur?*

Respondemus: Concedentes facultatem vescendi carnibus tempore vetito, sub gravi teneri easdem facultates non aliter dare, quam geminis hisce adjectis conditionibus, videlicet unicae in diem comestionis, et non permiscendarum epularum. Eos vero, qui hujusmodi facultatibus utuntur, sub gravi ad binas ipsas conditiones implendas obligari.

II. *An ii, quibus concessum est vesci carnibus, possint in vespertina refectiuncula, ea quantitate carnis vesci, quae jejunantibus permittitur?*

Respondemus; non licere; sed opus habere eo cibo, eaque uti potione, quibus utuntur homines jejunantes rectae meticulosae conscientiae.

III. *An qui jejunii tempore vesci carnibus permittuntur, et unica commessatione uti debent, horam jejunantibus praescriptam servare opus cum habeant?*

Edicimus, observandam iis esse.

IV. *Quaenam sint epulas licitas, quae vetantur cum interdictis conjungi?*

Respondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permissum est carnes comedere, esse carnes ipsas. Epulas interdictas esse pisces, adeoque utrumque simul adhiberi non posse. Piscibus tamen edendis non interdicuntur ii, quibus datur tantum facultas adhibendi ova et lacticinia.

V. *An praeceptum de utroque epularum genere non miscendo dies quoque Dominicos Quadragesimales complectatur?*

Affirmatur complecti.

VI. *Utrum haec lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciatae edere possunt ova, et lacticinia?*

Rescribimus: Nihil in praenunciatis nostris Apostolicis literis statutum esse, quod respiciat gratiosum Cruciatae Diploma. Quare, qui eo gaudent, illius tenorem stricte, et considerate perpendant, ex ejusque sententia se gerant. Caveant autem, ne inani quapiam excusatione sese solutos esse arbitrentur praescriptis ibi legibus.

VII. *Utrum memorata duo praecepta urgeant extra Quadragesimam?*

Respondetur, urgere extra Quadragesimam utrumque praeceptum; illud scilicet unicae comestionis, cum reliquis legibus in secundo, et tertio ad haec postulata responso expressis; et alterum non permiscendi epulas licitas cum interdictis, ut in quarto postulato definitum est.

§. 2. Habes, Venerabilis Frater, penitus explicatum quicquid apud vos ex nostris saepius nuncupatis Apostolicis literis dubitationem attulisse scribis. Qua quidem in re laudavimus consilium tuum interrogandae supremae Romanae Sedis, ut libero, et non vacillanti gressu ad oves sana doctrina imbuendas incedere Pastores queant, in istoque tuo suscepto consilio agnovimus Hispanam religionem, nihil sibi tutum, nisi e Divi Petri Cathedra acceptum, reputantem; qua splendidissima gloria tantum nomen, et incorruptae Fidei fructum Hispania sibi peperit.

Observantiam Sedi Apost. exhibitam commendat.

§. 3. Cavendum autem vobis est (idque plurimum ad te pertinet, qui illustris Archiepiscopi, et Inquisitoris geris praecipuum munus) ne in expendendis Apostolicae Sedis Constitutionibus, pro nimia exhauriendi argumenti sollicitudine, nullus fiat disserendi ambigendique modus. Sedula deinde opera conferenda, ut istiusmodi dubia, quae facile, pro ingeniorum varietate, disputando emergunt, penitus inter vos dirimantur, ne diuturna unquam disceptatione fluctuent animi; praesertim cum Constitutiones ipsae Apostolicae scopum, quo

Certam normam demonstrat ad coercendam opinandi licentiam.

tendunt, aperte demonstrent, et illuc prompte dirigi potest quicquid dubitando interturbare videatur. Id si animadvertissent, qui de praesenti negotio plura dubitarunt, nodum sibi exsolvissent. Patebat enim nihil aliud Nobis in animo fuisse, quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia, qui nimium sacri jejunii fines praetergressi, et non parum obliti illud ad retinendum in officio corpus divinitus institutum, hosti huic spiritus infensissimo blandiebantur. Statim siquidem compererissent, quid in propositis quaestionibus constituendum esset; nec tibi molestiam exhibuissent, nec Nobis, quos gravissimae undique circumstant curae, non parum temporis occupassent: quod tamen pro singulari nostro in vestram gentem studio, atque amore, libenter impendimus ad rectum vobis iter monstrandum, in posterum simul praecaventes, quomodo in hujusmodi quaestionibus firmare gressus vestros in promptu sit.

§. 4. Reliquum est, Venerabilis Frater, ut tibi, quod facimus ex animo, praecipuae benevolentiae nostrae pignus, Apostolicam Benedictionem peramanter impertiamur.

Dat. die 8. Julii 1744. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VIII. Julii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinius.

C. DE INDULTIS APOSTOLICIS

Eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum, pro absolutione a criminibus, aut censuris reservatis, etc.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad futuram rei memoriam.

Proemium Pontificia cura in praecavendo abusu Indultorum Apostolicorum.

Apostolica Indulta, quamvis prudenti Romanorum Pontificum dispensatione concessa, ad Christiani Populi profectum, et promovendam animarum salutem plurimum conferre non dubitemus: si tamen eorum Interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentiae permittatur; unde in sensus a mente, et voluntate concedentium alienos detorqueantur; eadem in Ecclesiasticae Disciplinae detrimentum, et ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverso hominum abusu, traduci posse veremur. Quapropter, pro ea, quam Dei nutu suscepimus, sanctissimarum Ecclesiae Legum custodia, et flagranti, quo tenemur, studio, de universo Christi grege ad aeternae beatitudinis metam securius dirigendo, non solum recte constitutas a Patribus agendi regulas in dies magis magisque constabilire satagimus; nullam praetermittentes occasionem intemeratae disciplinae observantiam Catholicis omnibus praescribendi et commendandi; verum etiam Indultorum ab hac eadem Apostolica Sede benigne concessorum certos indicare limites, et tutam ipsorum formam usumque praefinire, juxta nostram et Praedecessorum nostrorum, quorum auctoritate prodierunt, mentem et voluntatem, opportunum in Domino judicamus.

§. 1. Sane hanc providentiam, si quod aliud Indultum, illud in primis postulare videtur, quod Sedes Apostolica, vel cunctis Christifidelibus, per universalis Jubilaei Literas, vel nonnullarum Regionum Incolis, per Bullam, ut appellant *Cruciatae*, vel certis Universitatibus, aut Sodalium seu Confratrum coetibus, per specialia privilegia, elargiri quandoque consuevit facultatem eligendi sibi unum quempiam Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessiones audiendas, qui eos a culpis, criminibus, et censuris, alioquin reservatis, absolvere valeat: Etenim eo periculosius in usu Indultorum hujus generis erratur, quo gravius in iisdem agitur negotium, Sacramenti nimirum Poenitentiae, lapsis post Baptismum ad salutem prorsus necessarii, valida ac legitima administratio, ejusdemque respective susceptio. Praescriptio quoad facultatem eligendi Confessarium.

§. 2. Et quidem fel. record. Praedecessor Noster Innocentius Papa XII. ex dictis ad se nonnullorum Episcoporum Regni Portugalliae tunc temporis existentium, et aliorum timoratae conscientiae Virorum, querelis, intelligens opinionem quamdam revixisse, coeteroquin per Apostolicas Pauli V., Urbani VIII., et Clementis X. Romanorum Pontificum Praedecessorum suorum Constitutiones, necnon per plura Congregationum S. R. E. Cardinalium, tam Concilii Tridentini Interpretum, quam negotiis et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum, Decreta, dudum damnatam, ac reprobatam; qua opinione freti plerique il- Innocentius XII. damnat falsas opiniones super hoc indulto.

larum partium Fideles, Privilegia, et Indulta circa praedictam Confessarii electionem a Sancta Sede concessa et elargita in Literis Apostolicis pro Cruciata Sancta emanatis, quas Bullam Cruciatae vocant, ita intelligenda esse existimabant, ut facultas in Bulla hujusmodi Christifidelibus attributa, confitendi peccata sua cuilibet Confessario per quemcumque Ordinarium ad Confessiones audiendas approbato, at recipiendi ab eo absolutionem, ut praefertur, a quibusvis peccatis atque censuris in praedicta Bulla non exceptis, locum haberet, et habere censeretur, etiamsi Ordinarius praefatus non esset Ordinarius illius loci, in quo Confessiones praedictas excipi contingeret; Hujusmodi opinionem, in Congregationibus S. R. E. Cardinalium, tam eorum, qui tunc temporis Episcoporum et Regularium consultationibus praepositi erant, quam aliorum adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sede Apostolica specialiter deputatorum, de ipsius mandato ex integro examinatam, iterum censuit proscribendam atque damnandam, sicuti reipsa proscripsit, et damnavit, per Apostolicas in forma Brevis Literas incipien. *Cum sicut*, die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi, Pontificatus sui anno nono editas; decernens et declarans, praedictam Bullam Cruciatae, quoad approbationem Confessariorum, nihil novis juris induxisse, nullumque privilegium continere contra formam Concilii Tridentini, et praedictarum Constitutionum Apostolicarum; adeout Confessarii tam Saeculares, quam Regulares, quicumque illi sint, in vim dictae Bullae Cruciatae a Poenitentibus ad audiendas Sacramentales eorum Confessiones electi, nullatenus Confessiones hujusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarii, et Episcopi Dioecesani loci, in quo ipsi Poenitentes degunt, et Confessarios eligunt; vel ad excipiendas Confessiones requirunt; nec ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab Ordinariis aliorum Locorum, et Dioecesum obtentam, etiamsi Poenitentes illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbassent, subditi forent: subindeque statuit Confessiones aliter in posterum factas et respectiva auditas, nullas, irritas, et invalidas fore, et Sacerdotibus, qui illas audire praesumpserint, suspensionis poenam ipso facto incurrendam indixit: Opinionem autem quamcumque contrariam, tamquam falsam, temerariam, scandalosam, et in praxi perniciosam, damnavit, et reprobavit; eamque potissimum, de qua supra diximus, ullo modo doceri, sustineri, aut ad praxim deduci, prohibuit, sub poena excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrendae; prout latius in supradictis Literis continetur.

Mandans Confessarium electum in vim Bullae Cruciatae, ab Ordinario Loci approbatum esse debere.

Sub poena nullitatis et suspensionis, aliisque.

§. 3. Has Literas Innocentii Praedecessoris praedicti post aliquot annos sua quoque auctoritate approbavit, confirmavit, et innovavit recol. pariter mem. Innocentius Papa XIII., die decima tertia Maji anni millesimi septingentesimi vigesimi tertii, Pontificatus sui Anno secundo, editis similibus in forma Brevis Literis incipien. *Apostolici Ministerii*, quibus plura complexus est ad Ecclesiasticam disciplinam in Hispaniarum Regnis servandam pertinentia; ac inter alia declaravit, Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones, limitatam vel quoad locum, vel quoad tempus vel quoad genus personarum, non posse Sacramentum Poenitentiae administrare extra tempus, vel locum, vel genus personarum ab ipsis Episcopis praescriptum; quocumque privilegio, etiam in vim Bullae, quae appellatur Cruciatae Sanctae, competente, nullatenus suffragante: Necnon Sacerdotibus praedictis tam Saecularibus, quam Regularibus, ad Confessiones excipiendas, vel ex vi praedictae Bullae Cruciatae, vel ex quocumque alio privilegio electis, minime suffragari, quod approbati alias fuerint ab Episcopo, qui aliquando loci, in quo Confessiones audiendae sunt, Ordinarius fuerit, sed talis non amplius existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatui renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam Auctoritate Apostolica translatus reperiatur, sed necessariam omnino esse illis, qui actualiter, et pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Dioecesi exerceat, approbationem; hanc tamen sufficere etiam tacitam, eamque tamdiu durare, quamdiu praecedens licentia sive approbatio expresse revocata non fuerit; in quo casu nova de integro approbatio impetranda erit; sicut etiam quando prior approbatio, tempora praefinito elapso, expiraverit.

Innoc. XIII. idem declarat, quoad Confessarios, quorum approbatio limitata sit, vel expiraverit.

§. 4. Cumque san. mem. Benedictus Papa XIII. praefatas Innocentii XIII. Literas, suis aliis Apostolicis Literis incipien. *In supremo Militantis Ecclesiae Solio*, die vigesima tertia Septembris anni millesimi septingentesimi vi-

Bened. XIII. praedicta omnia confirmat.

gesimi quarti, Pontificatus sui Anno primo datis, earum tenore de verbo ad verbum inserto, pari Auctoritate Apostolica in omnibus, et per omnia perpetuo approbasset, confirmasset, atque innovasset; ipsius quoque Auctoritate corroborata, innovataque noscuntur, quae de facultate eligendi Confessarium tam ab Innocentio XII., quam a XIII., decreta, declarataque fuisse commemoravimus.

Causae praesentis declarationis.

§. 5. Quia vero iidem Praedecessores Nostri Innocentius XII., et XIII. in suis respective Literis, Indultum per Bullam Cruciatae concessum tantummodo nominatim expresserunt, et ab Innocentio XIII. alterius cujuscumque generis privilegia generatim duntaxat sunt indicata: Idcirco Nos animo prospicientes, quod, nisi clarius, atque distinctius declaratum fuerit, quaenam Privilegia, seu Indulta sub praefatas regulas cadant, et cadere debeant, idem fortasse reprobatarum, ut supra, opinionum offendiculum, ut olim in praedictae Bullae Cruciatae, sic etiam in aliorum ejusdem generis Indultorum interpretatione et usu, subesse facile posset; et vigili cura animum in id intendentes, ne inimicus homo hujusmodi zizania in agro Dominico ullatenus valeat superseminare, atque ut Fidelium conscientiae securius dirigantur; non modo relata superius Praedecessorum nostrorum Decreta Auctoritate quoque Nostra approbamus, confirmamus, et innovamus, verum etiam eadem auctoritate, et simili motu, scientia; et potestatis plenitudine statuimos, at declaramus, quod idem omnino jus, quod vigore Decretorum hujusmodi, circa intelligentiam, et usum Indulti Bullae Cruciatae obtinet, etiam quoad reliqua ejusdem generis Indulta pariformiter valere debeat, et obtinere; Volumus etiam reprobationem dictarum opinionum, quatenus respiciunt intelligentiam, et usum Indulti praedicti Bullae Cruciatae, a praefatis Praedecessoribus proscriptarum, locum similiter habere, quatenus easdem opiniones et sententias in medium proferri contingeret circa similia etiam Indulta, sive universis per Ecclesiam Christifidelibus, sive alicui Regioni, aut Loco, Universitati, aut Coetui particulari Sodalium, seu Confratrum, quandocumque, et ubicumque concessa vel concedenda.

Pontifex expresse comprehendit omnia, et singula hujusmodi indulta.

Et omnes, et singulas personas in Indulto comprehensas.

§. 6. Insuper decernimus, et declaramus, id, quod generaliter de Indultis praemissis sentiendum esse jam diximus, generaliter quoque intelligendum esse de omnibus et singulis personis, quae sub eorumdem Indultorum concessione comprehensae reperiuntur, vel quas in posterum comprehendi contingat, quaeque supradictis Indultis uti voluerint: Ita videlicet, ut si in aliquo Indulto tam Saecularibus, quam Regularibus tribuatur facultas eligendi Confessarium ab Ordinario Loci approbatum; tunc Confessarius vigore talis concessionis, sive a Saeculari, sive a Regulari Poenitente ad audiendas eorum respective Confessiones electus, nullatenus hujusmodi Confessiones audire valeat, nisi ab Episcopo Dioecesano et Ordinario Loci, ubi Confessio excipienda est, ad Confessiones approbatus et deputatos existat; quacumque alia approbatione, tam illius generis, quam uterque Innocentius Praedecessores praedicti declararunt non suffragari, quam ea, si de Regularibus agatur, quae a solo proprio Regulari Praelato obtenta foret, minime suffragante. Æquum est enim, et rationi consentaneum, ut quicumque speciali Indulti beneficio gaudere, eoque uti voluerit, is conditiones in eodem Indulto praescriptas omnino servet; neque licitum est cuiquam, conditionem illam approbationis Confessarii per loci Ordinarium faciendae, alio modo intelligere, quam eo, quo ipsam intelligendam esse toties Praedecessores Nostri Romani Pontifices, ut praemissum est, decreverunt. Quorum Nos quoque vestigiis inhaerentes, praefatam conditionem in eodem plane sensu, quem illi tradiderunt, ab omnibus et singulis hujusmodi Indulto sub ea conditione concesso utentibus, accipiendam, et servandam esse statuimus, atque mandamus; quicumque illi fuerint, qui in vim ejusmodi Indulti Confessarium sibi eligent, sive Saeculares, sive Regulares cujuslibet Ordinis et Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, et Ordinum Militarium, etiam Militiae Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, necnon Societatis Jesu, atque alterius cujusvis Congregationis, vel Societatis, tametsi de illis, aut illorum vel illarum aliquo seu aliqua, specialis, et expressa mentio quomodocumque facienda foret. Ideoque Confessiones, et absolutiones in praemissis casibus aliter in posterum factas, et respective auditas seu impertitas, irritas fore et invalidas declaramus; et contrariam quamcumque opinionem, ejusque praxim, deinceps prohibemus ac reprobamus, tamquam explanatas to-

ties ab Apostolica Sede verborum intelligentiae, ac menti nostrae, quam ad omnem hac super re ambiguitatem tollendam per praesentes clarius exposuimus, penitus adversantem.

Quae qualia sint, id ex Indultorum tenore colligendum relinquit.

§. 7. Postremo illud monendum existimamus, nihil hic a Nobis statui, aut pronuntiari super eo, an scilicet in uno aut altero Indulto unum aut alterum personarum genus comprehendi, et quaenam Indulta specialiter Regularibus suffragari, vel non suffragari, censendum sit; hoc enim ex uniuscujusque Indulti tenore, ac verbis colligendum relinquimus; firmis tamen manentibus, et perpetuo mansuris, quod ad Bullam Cruciatae pertinet, plurium Praedecessorum Nostrorum declarationibus, eamdem scilicet Bullam, quantum ad articulum eligendi Confessarium, seque a casibus reservatis absolvi faciendi, nequaquam Regularibus suffragari; Quod Nos etiam perpetuo tenendum atque sentiendum, eorumdem Praedecessorum Nostrorum exemplo, similiter declaramus, et contrariam quamcumque opinionem uti falsam, et perniciosam, interdicimus, et reprobamus.

Exclusis ab Indulto Cruciatae Regularibus, quoad electionem Confessarii.

Clausulae praeservativae.

§. 8. Decernentes praesentes nostras Literas, et in eis contenta quaecumque etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existant, sive alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causae propter quas eaedem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 9. Sicque, et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuncios aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 10. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula *de jure quaesito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, et S. Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, et decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis, Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective, habentes, illis alias in

suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime, et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus faciae.

§. 11. Volumus insuper, et eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eaedem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citatorio, et in Acie Campi Florae per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi: sicque publicatas, et affixas, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, et notificatae fuissent.

Transumptis fidem praestari mandatur.

§. 12. Utque earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio Poenalis.

§. 13. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 5. Aug. 1744

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, Nonis Augusti, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 11. ejusdem Mensis, et Anni.

MARONITARUM — CI.

Patriarchae Antiocheno a Summo Pontifice electo, et a dissidentibus ejusdem Nationis Antistitibus agnito, transmittitur Pallium, aliaque mandata et facultates committuntur.

Venerabili Fratri Simoni Evodio Patriarchae Antiocheno Maronitarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Pontif. commendat Patriarchae religionem, et obedientiam.

Literas Fraternitatis Tuae libenter accepimus, jucundissimaeque Nobis acciderunt: habent enim luculentam significationem religionis, obedientiae, obstrictique Apostolicae Sedi obsequentissimi animi tui. Confirmarunt proinde conceptam spem, cum in ista Patriarchali Cathedra te collocavimus, fore ut restitutam providentia Nostra tranquillitatem Ecclesiae vestrae ipse foveas, et numquam domesticis discordiis perturbari permittas.

Gaudet de extinctione Schismatis, et praestito mandatis Apostolicis obsequio.

§. 1. Cum iisdem Literis reddita Nobis fuerunt authentica monumenta rerum istic gestarum pro hujusmodi conficiendo negotio, unde novimus gratum fuisse vestrae omnium Ordinum Nationi, Te a Nobis Patriarchali ministerio donatum, quod verecunde susceperis, et sedulo obiturum spondes. Comperimus simul, quidquid Nostris ad Vos literis in forma Brevis continebatur, sancte, accurateque Vos servaturos, non sine obstricti devinctique Nobis animi significatione, quod vere paterna solicitudine schismatis periculum istinc amovere studuimus. Quamobrem abjudicavimus duplicem non legitime factam Patriarchae electionem, novamque auctoritate Nostra canonice substituimus. Qua quidem in re amovimus multaque laude prosequuti sumus utriusque perperam ad eam primariam dignitatem Electi docilitatem, qui ea se statim abdicarunt, ne cunctando, minus ipsorum obedientia splendesceret. Egimus itaque aeterno Ecclesiae Pastori immortales gratias, quod vestrae Gentis misertus, nostra voce imperavit ventis, et mari, et facta fuerit tranquillitas magna, ubi inhorrescere coeperant ingentes fluctus.

Confirmat Ecclesiae Antiochenae provisionem.

§. 2. Quam quidem tranquillitatem, te Praeside, quotidie magis invalituram pro cer-

to reputamus. Ne vero ulla se offerat perturbandae occasio, Pontificia quoque auctoritate ratum habemus, et confirmamus decretum vestri Antistitum Conventus, quo provide assignata est Venerabili Fratri Ignatio Archiepiscopo Tyri, Dioecesis Ageltonensis cum omni sua ditione, cui Episcopali jure moderetur.

Pallium Patriarchae transmittit.

§. 3. Ecclesiasticum Pallium e Corpore Divi Petri desumptum Tibi, demisse petenti libenter indulsimus, illudque, praemissis jurejurando, caeterisque ceremoniis, accipies a Venerabili Fratre Archiepiscopo Arcae; retinebis autem veluti pignus amoris erga Te nostri, tuaeque erga Nos, Romanamque Sedem fidelitatis.

Eidem concedit, ut Benedictionem et Indulgen. Plen. Populo semel elargiatur.

§. 4. Praeterea facultatem Tibi impertimur, ut per Te, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero, ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, praediis, et bonis quibuscumque, solemni ritu semel benedicere; iis vero utriusque sexus, qui per Poenitentiae Sacramentum a peccatis expiati, et Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi praesentes interfuerint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, Apostolica auctoritate nostra, largiri possis et valeas.

Reliquas dissensiones oblivioni tradi cupit.

§. 5. Qui abs te constitutus est rerum tuarum Curator Dilectus Filius Josephus Simonius Assemanus Praelatus Noster Domesticus, faciles ut habeat ad Nos aditus, imperabimus, quaeque ad res vestras sacras salutaria proponet, benevole impetraturum ne dubites. Reliquum est, ut ad ea, quae de turbato dudum istic rerum Ecclesiasticarum statu, ac de immodesta quandoque inter dissidentes altercatione commemoras, pauca respondeamus. Nos utique moleste tulimus quicquid acerbitatis in hujusmodi negotio patratum fuit, ut non parum contulit ad irritandos animos, exagitandamque vestram Gentem. Ad rem autem componendam pro Nostra paterna solicitudine praesto fuimus, ignemque restinximus duabus editis literis in forma Brevis, quibus utrinsque partis decus in tuto fuit.

Alio munere largitur.

§. 6. Habes undique nostrae erga fidissimos Romanae Sedi Maronitas benevolentiae documentum. Te vero Nobis dilectum esse inde quoque comperies, quod Ecclesiastico quopiam munere nunc etiam cum Sacro Pallio donaris, quamvis non ita pridem ea voluimus ad Te deferri, quae Decessori tuo destinata fuerant. His omnibus addimus apostolicam Benedictionem, quam Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto. Dat. die 11. Aug. 1744.

J. Vincentius Lucchesinius.

MARONITARUM CII.

Antistites ob duplicem Patriarchae electionem antea dissidentes, quod, praestita Mandatis Apostolicis obedientia, ad unitatem redierint, collaudantur etc.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Maronitis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Eximii erga Apostolicam Sedem obsequii, exhibitaeque obedientiae plura semper documenta dederunt Maronitarum Antistites, Vestrique omnium Ordinum Cives verae tenaces Religionis. Quamobrem Pontifici Maximo praecipuo in amore fuistis, et non unum retulistis ab hac Sanctissima Divi Petri Cathedra beneficentiae, studii, amoris argumentum. Hujusmodi vestigiis Nos quoque institisse, non sane Vobis incompertum fuit in commota istic dudum duplicis Patriarchalis electionis procella, qua Ecclesia Vestra, funestis hisce discordiis non antea exagitata, praeceps itura videbatur. Suprema siquidem Nostra auctoritate illam dissipavimus, cognitaque causa, quam ex Ecclesiasticis legibus ad Nos detuleratis, legitimum Vobis Patriarcham constituimus Venerabilem Fratrem Simonem Evodium: confirmavimus quoque recentem Libaniticam Synodum, pluraque sacrae disciplinae, Ecclesiisque vestris salutaria decrevimus, quae nostris Literis in forma Brevis, expressa ad Vos attulit Dilectus Filius Jacobus a Luca Franciscanae Observantium Familiae Alumnus.

Vetus inter S. Sedem, et Maron. Nationem concordia commemoratur.

Item providentia Cont. ad tollendum schisma recens conflatum.

Antistitum aliorumque obedientia commendatur.

§. 1. Id omnes gratum, debitaque obedientia acceptum Vos habuisse, ut accuratissime observaturos; a vestris literis, atque ex au-

thenticis actis ad Nos transmissis libenter cognovimus, laetamurque, hac obsequentissima omnium vestrum voluntate, Vos Majorum exemplum sequutos, vicem Nobis reddidisse benevolentiae, solicitudinis, benignitatis, quae utique Gentem vestram complectimur.

Patriarchae conceditur Pallium, aliaque gratiae, et facultates.

§. 2. Sacro praeterea Pallio donavimus ipsum Patriarcham Vestrum Simonem Evodium, annuentes vestris precibus, quas ut ille per Procuratorem suum Dilectum Filium Josephum Simonium Assemanum Praelatum Nostrum Domesticum Nobis exhibuit. Facultatem simul ei contulimus impertiendi per se, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem Dilecto Clero, et Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, praediis, et bonis quibuscumque solemni ritu semel Benedictionem; iis vero utriusque sexus, qui per Poenitentiae Sacramentum a peccatis expiati, et Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi praesentes interfuerint, ut plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam eadem Apostolica auctoritate Nostra largiri possit ac valeat. Ceteras praeterea indulgentias jampridem Nationi Vestrae legitima auctoritate concessas nominatim confirmavimus.

Acta omnia in Consistorio expleta.

§. 3. Habetis igitur paternae caritatis Nostrae perpetuum monumentum; cui decus ac celebritatem addit, quod haec omnia in Consistorio palam peregimus, plura ibi de vestra in Apostolicam Sedem observantia honorifice loquuti. Vestrum modo sit, beneficium Nostrum tueri, positis animorum discordiis, Catholicaque Religione, quod hactenus accurate fecistis, integerrime custodita. Quod ut alacrius peragatis, Apostolicam Benedictionem Vobis, Venerabiles Fratres, Vestrisque Gregibus peramanter impertimur.

Adhortatio ad pacis et religionis studium.

Dat. die 11 Aug. 1744

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

De his omnibus Acta Consistorialia dantur in Appendice.

CIII. DE APPLICATIONE

Missae Parochialis pro Populo, Conventualis vero pro Benefactoribus Ecclesiae. Item de Divinae Psalmodiae cantu.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiscopis, cunctisque locorum Ordinariis per Italiam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontifex Pastorales solicitudines cum Episcopis libenter communicat.

Cum semper oblatas Nobis occasiones Apostolica scripta dirigendi ad Fraternitates Vestras libenter amplectimur, ut sincerae Nostrae erga Vos dilectionis argumenta frequenter eluceant; tum vero majori animi alacritate idipsum praestamus, quum ad excitandum Fraternitatum Vestrarum zelum pro conservatione rectae disciplinae in Clero regimini Vestro commisso, praesentibus rerum aut temporum conditionibus commovemur. Nec enim impositum imbecillitati Nostrae omnium Ecclesiarum solicitudinis onus aliter sustinere Nos posse confidimus, quam si Divini Cultus augmentum, atque exactam Ecclesiasticarum Sanctionum in singulis Dioecesibus custodiam, religiosae vigilantium Pastorum curae, identidem incidcando, commendemus.

De applicatione Miss. Paroch. et Conv. etc. plura decreta edita a Congreg. Conc.

§. 1. Hujus porro Epistolae ad Vos scribendae occasionem Nobis atque argumentum in primis praebet onus illud, quod omnibus animarum curam gerentibus incumbit, applicandi Missam Parochialem pro Populo ipsorum curae commisso; tum etiam applicatio Missae Conventualis, quae pro Benefactoribus in genere facienda est ab iis, qui Missas canunt in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, et Collegiatis; tum denique debitum psallendi, quo tenentur Canonici praedictarum Ecclesiarum Choro assistentes. Cujus quidem argumenti minime nova, sed a Scriptoribus frequenter habita tractatio est; cumque ea res in hujus Almae Urbis Nostrae Congregationibus, et potissimum in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cujus Secretarii munere olim in minoribus constituti multos annos perfuncti sumus, multoties discussa, ac definita fuerit; quamvis earumdem Congregationum Decreta plerumque circa eam uniformia, et sibi consona prodierint, eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontificiam Praedecessorum Nostrorum approbationem, et confirmationem meruerint; minime tamen mi-

Quibus inhaerendo, praesentes literae publicantur.

randum esset, eorum notitiam ad singulos quosque Vestrum non adhuc pervenisse. Quapropter non modo opportunum, verum etiam necessarium duximus, Encyclicam hanc Epistolam ad Vos scribere, per quam, sublata demum diversarum, in quas Scriptores abierunt, opinionum varietate, constans hujus Apostolicae Sedis sententia praedictis de rebus cuilibet innotescat; et Fraternitatibus Vestris quaedam veluti norma, ac regula suppetat, juxtam quam Synodales, aliasque Vestras circa praemissa Constitutiones, Ordinationes, seu Edicta, quorum publicationem Vobis injungimus, dirigere valeatis. Eorum vero exequutionem, dum, juxta ea, quae in praesentibus tenenda atque servanda praescribimus, omni, qua decet, solicitudine, ac vigilantia urgere studebitis, minime dubitandum Vobis erit, ne Statutorum Vestrorum implemento obicem, aut moram afferre valeant recursus ad hujus Nostrae Curiae Tribunalia forsitan habendi; utpote quos omnino rejiciendos esse praecipimus, ac jubemus: Quamobrem has ipsas Literas Nostras in singulorum Tribunalium Regestis asservari volumus, atque ad earum praescriptum, tam ipsorum Tribunalium resolutiones, quam de Vestris decretis, quae ipsis praesentibus inhaerentes edituri estis, judicia, exigi et conferri mandamus.

Appellatione remota, exequendae.

Applicatio Missae Parochi pro Populo, Concilii Trid. et Sedis Ap. decretis sancita.

§. 2. Et quidem quod nuper enunciavimus, Sacrosanctum Missae Sacrificium a Pastoribus animarum applicari debere pro Populo ipsorum curae commisso, id veluti ex divino praecepto descendens, a Sacra Tridentina Synodo diserte exprimitur *sess. 23. cap. 1. de Reformat.* per haec notabilia verba: *Cum praecepto Divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas dignoscere, pro his Sacrificium offerre:* Et quamvis minime defuerint, qui per inanes, et frivolas interpretationes hujusmodi obligationem a Sancta Synodo memoratam de medio tollere, vel saltem extenuare contenderint; quum tamen relata Concilii verba satis clara et perspicua sint, quumque praedicta Congregatio ejusdem Concilii interpretationi privative praeposita, constanter edixerit, eos quibus animarum cura demandata est, non modo Sacrificium Missae celebrare, sed illius etiam fructum medium pro Populo sibi commisso applicare debere, nec illud pro aliis applicare, aut pro hujusmodi applicatione eleemosynam percipere posse; quodque magis interest, quum haec intelligentia a Praedecessoribus Nostris Romanis Pontificibus approbata fuerit, et confirmata; nihil jam amplius ulli Vestrum desiderandum superest, ut eam amplecti, eidemque obsequi, necnon illius promptam executionem in Vestris respective Dioecesibus omni studio procurare debeatis.

Sed variis effugiis declinari solita.

§. 3. Neque Nos tamen, qui, ut superius innuimus, in minoribus adhuc degentes, munus Secretarii praedictae Congregationis Concilii Tridentini Interpretis plures annos obivimus, aliasque non paucos partim in Anconitanae Cathedralis, partim in Metropolitanae Bononiensis, Patriae nostrae dilectissimae, quam adhuc retinemus, gubernatione assidue transegimus, non inquam Nos latent multiplicis generis effugia, per quae nonnulli praedictae obligationis implementum declinare satagunt, quibusque proinde opportune a Nobis est occurrendum.

Etiam Vicarii amovibiles, et temporarii, ac Regulares ad id tenentur.

§. 4. Quum enim Sacrum Tridentinum Concilium, ne Animarum cura negligatur, non uno in loco Episcopis mandet, ut quotiescumque opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum fructuum assignatione ad eamdem curam exercendam eligant ac deputent, uti videre est *in sess. 6. c. 2. sess. 7. c. 5.*, *et 7. sess. 21. c. 6. sess. 25. c. 16.*; non raro autem evenit, ut aliqua Ecclesia Parochiali vacante, Vicarius pariter ad implenda hujusmodi Ecclesiae onera, usque ad novi Rectoris electionem, ab Episcopo deputari debeat, eodem Concilio Tridentino id jubente *sess. 24. cap. 18. de Reform.*; nonnulli ex hujusmodi Vicariis nituntur se ipsos a praedicta obligatione subtrahere, vel ex eo quod, habituali cura penes alium seu alios residente, ipsi actualem dumtaxat exerceant; vel quod ipsi sint ad nutum amovibiles; vel ad breve tempus hujusmodi curae sint addicti: ut nihil hic loquamur de Parochis Regularibus, qui a praedicta applicatione Missae pro Populo nonnumquam alienos se ostendunt. Itaque mens Nostra, et sententia est, sicuti etiam pluries a praelaudatis Congregationibus judicatum fuit ac definitum, quod omnes et singuli, qui actu Animarum curam exercent, et non solum Parochi, aut Vicarii Seculares, verum etiam Parochi, aut Vicarii Regulares, uno de verbo, omnes et singuli, de quibus supra dictum est, atque alii quicumque etiam specifica et individua mentione digni, neque

teneantur Missam Parochialem applicare pro Populo, ut praefertur, ipsorum curae commisso.

Non obstante defectu Congruae, aut quacumque contraria consuetudine

§. 5. Nonnulli vero ad evitandum hujusmodi obligationis implementum; allegare solent, congruos sibi Parochiae suae redditus non suppetere; alii denique ad inveteratam consuetudinem confugiunt, sustinentes id neque sibi, neque decessoribus suis, per longum tempus, quod immemorabile affirmant, nunquam in usu fuisse. Nos autem ad praecedentes praedictae Congregationis Concilii resolutiones nostram approbationem et confirmationem extendimus; et, quatenus opus sit, auctoritate Apostolica, iterum tenore praesentium decernimus, et declaramus, quod licet Parochi, seu alii, ut supra, animarum curam habentes, congruis praefinitis redditibus destituantur, et quamvis antiqua seu etiam immemorabili consuetudine in ipsorum Dioecesibus, seu Parochiis obtinuerit, eadem nihilominus omnino in posterum ab ipsis debeat applicari.

Diebus tamen Festis de praecepto dumtaxat.

§. 6. Dum tamen diximus, omnes animarum curam habentes, Missae Sacrificium pro Populo sibi commisso applicare debere, non ideo statuere voluimus, eosdem aut quotidie, aut quotiescumque celebraverint; ad praedictam applicationem pro Populo teneri. Et quidem Sacrosancta Tridentina Synodus *sess.* 23. *cap.* 14. praecipit Episcopis curare, ut Sacerdotes saltem diebus Dominicis, et Festis solemnibus, Missarum sacra faciant, *si autem curam habuerint animarum, tam frequenter ut suo muneri satisfaciant, Missas celebrent;* in pluribus autem Synodalibus Episcoporum Constitutionibus novimus provide constitutos, ac designatos esse dies, quibus animarum Pastores Missas celebrare debeant. At vero Nos id unum in praesenti suscepimus decernendum, quando nimirum iidem pro Populo celebrare et applicare teneantur; et quamvis compertum habeamus id, quod alias a Congregatione Concilii responsum fuit, Parochum nempe pinguibus redditibus dotatum quotidie pro Populo celebrare et applicare debere; eum vero qui uberioribus hujusmodi redditibus non gaudeat, festivis tantum diebus id ipsum praestare teneri; quum tamen pariter Nobis perspectae sint tum controversiae super hoc ipso exortae; nimirum ad quam summam pertingere debeant Ecclesiae Parochialis proventus, ut pingues, et uberes appellari possint; quoniam pingues minimè habendi sunt redditus, etiam copiosi, quibus tamen multiplicia et gravia sint onera adnexa; tum etiam multorum querelae adversus hujusmodi decretum, tamquam plus aequo rigidum, excitatae, Nobis innotescant; Idcirco opportunum censemus Fraternitatibus Vestris declarare, Nobis abunde satisfactum fore, Vobisque proinde satis esse posse, dum ii, qui animarum curam exercent, Sacrificium Missae pro Populo celebrent atque applicent in Dominicis aliisque per annum diebus Festis de Praecepto; quum praedicti Dominici, aliique Festi dies, ii sint, in quibus, juxta praeceptum Concilii Tridentini *sess.* 5. *cap.* 2., et *sess.* 24. *cap.* 4. quilibet animarum curae praepositus Populum sibi commissum salutaribus verbis pascere debet, docendo ea quae scire omnibus necessarium est ad salutem; iidemque sint dies, de quibus eadem Sancta Synodus statuit, *ut moneat Episcopus Populum diligenter, teneri unumquemque Parochiae suae interesse, ubi commode id fieri potest, ad audiendum Verbum Dei;* et quibus Parochi Subditos suos in Doctrina Christiana erudire debent, juxta id quod a praedicto Concilio in cit. *Cap.* 4. Episcopis praecipitur, ut nempe *saltem Dominicis, et aliis festivis diebus Pueros in singulis Parochiis, Fidei rudimenta, et obedientiam erga Deum et Parentes, diligenter ab iis, ad quos spectabit, doceri* curent.

§. 7. Et quia in nonnullis Dioecesibus numerum dierum Festorum de praecepto, de Apostolica nostra auctoritate et consensu, eatenus est imminutus, ut nempe in aliquibus Festis Christifideles et Missam audire et ab operibus servilibus abstinere debeant; in aliis vero Populo permissum sit opera servilia exercere, firma remanente obligatione audiendi Missae Sacrificium; Nos ut obortae jam dubitationes circa onus applicationis Missae Parochialis in hujusmodi diebus Festis, penitus eliminentur, statuimus et declaramus, quod etiam iisdem Festis diebus, quibus Populus Missae interesse debet, et servilibus operibus vacare potest, omnes animarum curam gerentes Missam pro Populo celebrare et applicare teneantur.

Comprehensis illis, quibus tenetur Populus Missam audire.

§. 8. Quia vero propria nonnumquam experientia satis agnovimus, aliquos esse Parochos adeo pauperes, ut ferme ex eleemosynis, quas a Fidelibus pro Missarum celebratione accipiunt vivere cogantur; eos vero qui, Ecclesia Parochiali vacante, ad animarum curam

Facultas conceditur dispensandi Parochos pauperes ob applicatione pro Populo diebus Festis.

exercendam, sub Vicarii, seu Oeconomi nomine deputantur, aliquibus in locis adeo illiberaliter tractari, ut exigui redditus ipsis constituti, et pauca incerta emolumenta eisdem obvenientia, aegre ad eorum vitae necessaria sufficiant; quod iis quoque non raro evenire solet, qui in aliquibus Ecclesiis, habituali cura apud alios manente, actuali tantum exercitio sunt addicti: proindeque cum istis severe nimis agi videretur, si diebus festis, quibus potissimum hujusmodi occasio se offert, eisdem vetitum esset eleemosynam pro applicatione Missae recipere; Idcirco Nos tam istorum, quam illorum inopiam summopere miserantes, eisdemque, quantum Nobis integrum est, consulere volentes; quamvis, ut supra dictum est, omnes et singuli praedicti teneantur diebus festis Missam pro Populo celebrare et applicare; attamen, quod pertinet ad praedictos Parochos egentes, unicuique vestrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera tales esse noveritis, opportune dispensandi, adhoc ut, etiam diebus festis hujusmodi, eleemosynam ab aliquo pio offerente recipere, et pro ipso Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur, libere et licite possint et valeant; dummodo ad necessariam Populi commoditatem, in ipsa Ecclesia Parochiali Missam celebrent; ea tamen adjecta conditione, ut tot Missas infra hebdomadam pro Populo applicent, quot in diebus Festis, infra eamdem hebdomadam occurrentibus juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

Modo in Eccles. Parochi celebrent, ut totidem Missas pro Pop. applicent.

§. 9. Quod autem spectat ad Vicarios, sive Oeconomos Ecclesiarum vacantium, quum a Sacro Tridentino Concilio *cit. sess.* 24. *cap.* 18. cuilibet Episcopo tribuatur facultas eos deputandi et constituendi, *cum congrua, ejus arbitrio, fructuum portioni assignatione;* vestrum erit, Ven. Fratres, cum iis agere, qui vacantis Ecclesiae fructus exigunt, ut egenti Vicario, qui exigua hujusmodi certorum fructuum assignatione, paucisque incertis proventibus gaudeat, congruum aliquod augmentum praebeatur, pro onere celebrandi et applicandi Missam pro populo diebus Festis. Quapropter pro iis locis, in quibus Ecclesiarum vacantium fructum ad commodum Camerae Nostrae Apostolicae exiguntur, opportuna Thesaurario Nostro Generali mandata dirigimus, quae is denunciare non praetermittet peculiaribus dictorum locorum Collectoribus; cum quibus Episcopi Ecclesiasticae Nostrae Ditionis, caeterorumque locorum, in quibus, ut praefertur, Ecclesiarum vacantium fructus ad Cameram praedictam pertinent, officii sui partes in eum finem, de quo supra diximus, interponere debebunt.

Vicarii temporanei congruis redditibus ad hunc effectum providendi.

Eaque de re cum Collectoribus Cam. Ap. agendum.

§. 10. Ac demum, quoad illos, qui tanquam Vicarii, sive perpetui, sive ad tempus constituti, Animarum curam administrant, quae apud alios habitu residet, ratione alicujus Ecclesiae Parochialis, ipsorum Ecclesiis, seu Monasteriis, Collegiis, aut Locis Piis olim unitae; quamvis a recol. mem. Praedecessore Nostro S. Pio Papa V. praefinita fuerit certa pars fructuum hujusmodi Vicariis assignanda, prout in ipsius Constitutione, quae incipit: *Ad exequendum*, data Kalendis Novembris Anni MDLXVII. distincte statuitur; nihilominus ubi praescripta fructuum portio vel nullo modo, vel non integre Vicariis praedictis assignata reperiatur, vel etiam ubi ea, quae ad normam praedictae Constitutionis eisdem fuerit attributa, minime sufficiens a vobis reputetur, propter temporum circumstantias, et signanter pro implendo onere celebrandi et applicandi Missam pro Populo diebus Festis de praecepto; utendum vobis erit potestate, quam fecit Episcopis Synodus Tridentina *sess.* 7. *cap.* 7., dum illorum arbitrio permisit, juxta temporum atque injunctorum onerum rationem, congruam praedictis Vicariis fructuum portionem assignare; quam ob causam Nos etiam Fraternitatibus Vestris, quatenus opus sit, necessarias omnes et opportunas facultates impertimur, quibuscumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus, ut in eodem Concilio sancitur, adversus ea, quae salubriter a Vobis constituta fuerint, minime suffragantibus.

De Vicariis perpetuis, vel etiam amovib. servanda Constitutio S. Pii V.

§. 11. Haec igitur circa Missam Parochialem statuenda, et Fraternitatibus Vestris judicavimus. Indeque gradum facientes ad ea quae pertinent ad Missam Conventualem, neminem Vestrum latere putamus Sacrorum Canonum sanctiones, quibus praecipitur, ut singulis diebus in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, et Collegiatis, tum Horae Canonicae debitis modo et forma recitentur, tum etiam Missa Conventualis celebretur; quae adeo clarae sunt, ut nulla super iis oriri possit dubitatio. Eaque de re perspicuae pariter et per omnia uniformes existunt Resolutiones ab hac Congregatione Vener. Fratrum Nostrorum

II. Missa Conventualis in Eccl. Colleg. Cathedr. etc. quotidie celebranda, et pro Benefact. in genere applicanda.

Concilii Tridentini Interpretum repetitis vicibus emanatae, quas omnes Apostolica Auctoritate Nostra confirmamus et approbamus, earum executionem Vobis enixa inculcantes: ut scilicet Missa Conventualis, quae singulis diebus canitur a Clero praedictarum Ecclesiarum, pro earumdem Benefactoribus in genere quotidie applicetur; eodem prorsus modo, quo Missam parochialem ab iis qui curam Animarum gerunt, pro Populo sibi commisso, singulis saltem diebus Festis de praecepto, applicari debere superius declaravimus.

Nec suffragatur applicatio pro certo Benefactore.

§. 12. Itaque date operam, ut falsam quorumdam opinionem eliminetis, quam in aliquibus Ecclesiis ejusmodi, sive dolo malo, sive per errorem invectam esse novimus: quod nempe dum Missa Conventualis pro certo aliquo Ecclesiae Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impositi, celebratur et applicatur, satis impletum censeatur debitum applicationis Missae Conventualis. Etenim hujusmodi debitum non quidem respicit singulares aliquos Benefactores, sed Benefactores in genere cujuslibet Ecclesiae, cujus servitio addicti sunt quicumque in eadem sive Dignitates, sive Canonicatus, sive Mansionariatus, sive Beneficia Choralia obtinent et Missam Conventualem suis respective vicibus celebrant.

Nec pariter alterius generis preces vel statis anniversaria Sacrificia.

§. 13. Neque minus improbandam noveritis aliorum sententiam, qui satis putant supradictam obligationem impletam esse, dum in eorum Ecclesiis pro Benefactoribus in genere aliquae interdum preces fiunt, vel anniversaria statis diebus Sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id sibi arrogare debet, ut impositae obligationi alia ratione satisfacere possit, quam ea, quae a Lege Ecclesiastica multoties praescripta fuit; nimirum Missam Conventualem singulis diebus pro Benefactoribus celebranda, eamdemque pro illis in genere applicando.

Ratio et origo hujusmodi obligationis.

§. 14. Profecto non solum prioribus Ecclesiae seculis, verum etiam temporibus haud longe a nostra aetate remotis, (quod Vos ex Historia Ecclesiae didicisse non dubitamus) servabatur olim in singulis Ecclesiis series accurata omnium et singulorum, quorum liberalitate unaquaeque aucta fuerat, eorumque nomina Sacris Diptycis, sic enim vocabantur, ideo consignata erant, ut eorumdem recordatio nunquam interiret, utque pro iis tum preces funderentur, tum etiam Missae Sacrificium offerretur; quam ob causam etiam praedictus Catalogus in plerisque Ecclesiis ob oculos Presbyteri Celebrantis apponi consuevit; licet iidem pii Benefactores in suis Donationibus nihil penitus pro se pacti essent, sed tantummodo pro peccatorum suorum remissione se Bona sua Deo offerre declarassent. Ecclesiarum siquidem Praesules preces pro iis imperandas esse duxerunt; quamvis illi propria bona offerentes ne verbum quidem ea de re fecissent. Sacrorum hujusmodi Diptychorum usus sensim defecit; ob idque in oblivione jacent alicubi complurium Benefactorum nomina. At non idcirco deserere fas est usum et disciplinam orandi pro iis, et Sacrificium Missae pro illis offerendi. Atque inde praeceptum applicandi Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, originem atque rationem desumit.

Cujus declinandae plures causae frustra afferuntur.

§. 15. Quemadmodum vero, loquendo de Missa Parochiali, superius dictum est varias excusationes afferri solere, ad declinandam illius applicationem pro Populo diebus festis de praecepto; ita pariter usuvenit, quoad applicationem quotidianam Missae Conventualis pro Benefactoribus in genere. Ut autem superiores illae, sic etiam hae posteriores, pruvide a medio sublatae fuerunt per opportunas Congregationis Concilii Tridentini resolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate Nostra approbamus, et confirmamus.

Statuitur contrariam consuetudinem, etiam immemor. non suffragari.

§. 16. Nonnulli siquidem obtentu contrariae consuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Ecclesia vigentis, se ab hujusmodi onere eximi posse sibi persuaseruot. Verum jam pluries responsum fuit, hujusmodi consuetudinem, licet immemorabilem, quae potius abusus et corruptela dicenda est, nemini suffragari.

Peculiarem Celebrantis obligationem per alium implendam.

§. 17. Alii a Missa pro Benefactoribus in genere applicanda se excusatos voluissent, ex eo quod alio quopiam Missarum onere obstricti inveniantur, vel ratione proprii Canonicatus, aut alterius Beneficii Ecclesiastici, quod iusimul cum Canonicali praebenda obtinent; vel quia, praeter munus Canonici, seu Beneficiati, aut Mansionarii in Ecclesia Cathedrali, seu Collegiata, quum etiam in eadem, vel in alia Ecclesia Parochialem curam exerceant, dum Missam Conventualem canunt diebus festis de praecepto, debent pro Populo sibi commisso eam applicare; ac proinde nequeunt eamdem pro Ecclesiae Benefactoribus specialiter

afferre. Sed his quoque obviam itum est, jubendo singulis praedictis, ut Missam Conventualem, quam canunt, pro Ecclesiae Benefactoribus in genere applicent; pro aliis vero, pro quibus ipsi peculiariter Missam applicare tenentur, alterum substituant, qui ipsorum loco Missam hujusmodi celebret, applicetque.

Eleemosynam, quatenus opus desumendam ex massa distributionum.

§. 18. Aliorum pariter exceptio fuit, quod Missa Conventualis non semper a Canonicis, aut Dignitatibus celebretur, sed aliquando etiam a Beneficiatis, aut Mansionariis; quos minus aequum videtur pro Missae celebratione omni eleemosyna carere, quae unde desumi valeat, ignoratur. Cui tamen rei pariter consultum est, demandando, ut ea desumatur ex Massa distributionum.

His deficientibus opportuna pauperibus dispensatio concedatur.

§. 19. Alii denique obtenderunt exiguitatem hujusmodi distributionum, quae, ob detractam eleemosynam quotidianam pro Missa Conventuali, ad nihilum fere redactae, vix foret, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento servitii Ecclesiae praestandi. Tridentina quidem Synodus *sess.* 24. *cap.* 15. opportunas rationes ostendit, quibus Canonicalium Praebendarum inopiae valeat provideri. Si vero designatam a Concilio viam, ut fere evenire solet, nequaquam iniri posse contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recursum habere; cujus erit, perspecto ex Vestris relationibus rerum statu, auctoritate Apostolica a Praedecessoribus Nostris eidem impartita, et a Nobis etiam praesentium tenore confirmata, quotidianam applicationem Missae Conventualis pro Benefactoribus in genere, et alias, ad Festos tantummodo dies reducere.

De secunda et tertia Missa Conventuali.

§. 20. Non modo Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, et Collegiatis injunctum reperitur, ut quotidie Missa Conventualis in eisdem canatur, sed etiam in Rubricis Generalibus, quarum exactissimam Fraternitatibus Vestris custodiam commendamus, praescribitur, ut certis diebus non una, sed binae, atque etiam aliquando tres Missae Conventuales uno die celebrentur. Itaque quum nuper a Nobis dictum fuerit, primam Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam, et applicandam esse; nunc expendendum superest, an earumdem Ecclesiarum Capitula Jurisdictioni Vestrae respective subjecta adigere debeatis, ut alias quoque Missas, si plures, ut praefertur, celebrari contigerit, pro benefactoribus in genere similiter applicent.

Congregat. Concil. Responsa.

§. 21. Hujusmodi quaestio aliquibus ex Vobis Ecclesiastico zelo flagrantibus supradictae Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum proposita est. Jamque ante illius propositionem compertum fuerat, alias ab eadem Congregatione responsum fuisse, concedendam esse exemptionem ab onere applicandi secundam, ac tertiam Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, attenta Canonicatuum, et Beneficiorum tenuitate; ex quo inferri poterat, hujusmodi applicationis debitum manere, ubi de Ecclesiis pauperibus non ageretur.

Pontifex absolvit ab applicat. secundae, et tertiae Missae, ubi aliud usu receptum.

§. 22. Verum quum hanc definiendae quaestionis regulam apud praedictam Congregationem non admodum veteri, observantia firmatam probe noverimus, cumque hujusce dubii solutionem eadem Congregatio nuper judicio Nostro remittendam esse censuerit; Nos ita judicamus, idque Vobis tenendum indicimus: laudandos nempe, et confirmandos esse, quotquot sponte sua secundam, aut tertiam Conventualem Missam pro Benefactoribus in genere applicant; qui vero idem agunt ex vi consuetudinis in ipsorum Ecclesia vigentis, iis imperandum, ut in ea consuetudine perseverent; Ubi vero id usu receptum non invaluit, liberam omnino secundae, tertiaeque Missae Conventualis applicationem celebrantibus relinquendam esse, dummodo in commemoratione pro Defunctis, Ecclesiae Benefactorum in genere non obliviscantur.

III. Commendat exactam in Choro psallendi rationem.

§. 23. Huic demum Epistolae nostrae finem imponentes, Fraternitates Vestras enixe hortamur, ut maximam curam et vigilantiam in id conferatis, ut in Ecclesiarum Vestrarum Choris, praeter devotam celebrationem, debitamque applicationem Missae Conventualis, Horae Canonicae non praepropere, sed exacte, pausa nempe interposita, et maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur.

Declarat, etiam Canonicos ubique teneri ad psallendum.

§. 24. Equidem scimus, in aliquibus Metropolitanis, et Cathedralibus Ecclesiis, inter Canonicos eam opinionem invaluisse, ut se munus suum satis implere contendant, dum Choro praesentes assistunt, licet ipsi sibi silentium imperent, neque psallentibus Beneficiatis, aut Mansionariis in cantu se adjungant. In hujusce vero opinionis confirmationem, adduci ab iisdem solent inveteratae consuetudi-

nes, statuta peculiaria, aut etiam praetensa Ecclesiarum suarum Privilegia. At quum Synodus Tridentina *sess.* 24. *cap.* 12., loquens de Dignitatibus, et Canonicis, qui Choro interesse debent, unum ex eorum officiis esse dicat, *in Choro ad psallendum instituto, Hymnis et Canticis Dei nomen reverenter, districte, devoteque laudare;* quumque pauca omnino sint Capitula, in quibus eo modo a Canonicis in Choro assistitur, ideoque receptae in universa Ecclesia disciplinae paucos illos adversari dignoscatur; quum insuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi praeposita, examinata sit, quin statim explosa fuerit, et improbata; quamvis praesumptis consuetudinibus aliisque fundamentis, et rationibus innixa perhiberetur, Canonicis etiam Ecclesiarum Patriarchalium hujus Nostrae Urbis super hoc instantibus; quum denique idem judicium prolatum reperiatur a pluribus Conciliis Provincialibus, ab hac etiam Apostolica Sede approbatis, et confirmatis; nihil jam reliquum esse videtur, quominus pauciores universorum legi se accommodent. Equidem minime Nobis compertum est, quo peculiari titulo suffulti persuasum habeant unius vel alterius Ecclesiae Canonici, se muneri suo satisfacere per simplicem in Choro assistentiam, absque Divinae Psalmodiae Cantu. Verum, nisi illis praesto sit Apostolicum non praesumptum, vel abrogatum, sed legitimum, ac vigens Privilegium sive Indultum; jure ac merito verendum est, ne isti, dum ita se gerunt, Praebendarum, ac distributionum fructus minime suos faciant, et consequenter ad eorum restitutionem teneantur. Quapropter vestrum erit, Venerabiles Fratres, haec omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque Vobis apud Divinum Judicem fraudi sit, si in hujusmodi re, quae tanti est momenti, utpote quae ad ipsius Dei cultum proxime spectat, abusus et corruptelas, quas arguendo et increpando evellere debebamus, dissimulatione ac silentio nostro fovisse et confirmasse inveniamur. Interea Fraternitatibus Vestris, quas intimo cordis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem amantissime impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XIX. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Nec suffragari praesumptis privilegiis, aut consuetudinibus.

Dat. die 19. Aug. 1744.

COMMENDARUM CIV.

Militiae SS. Mauritii, et Lazari faciliori erectioni consulitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

Fructuosa Militarium Equestrium Ordinum instituta frequenter experti non minus Praedecessores Nostri Romani Pontifices, quam universi per Christianum Orbem Reges, et Principes, propter eximia tum pietatis, tum bellicae virtutis opera ab hujusmodi Ordinibus eorumque Militibus, ad Dei gloriam et communem Catholicae Ecclesiae utilitatem saepe patrata, in id certatim curas et studia sua contulerunt, ut pluribus honoribus, praerogativis, privilegiis, ac beneficiis eosdem Ordines, eorumque Professores pro varia temporum opportunitate cumulando, et jugi ipsorum stabilitati, et splendidiori dignitati, et assiduis incrementis consulerent. Quorum Nos vestigiis libenti animo inhaerentes, non praetermittimus oblatas quasque occasiones arripere, quibus, per Auctoritatis Nostrae favorem, praedictorum Ordinum utilitates et commoda augeri posse intelligimus.

Pius V. concedit, Beneficia de jurepatr. laic. in Commendas Militiae Sancti Lazari erigi posse.

§. 1. Dudum enim felic. recordat. S. Pius Papa V. Praedecessor Noster per suam perpetuo valituram Constitutionem, quae incipit, *Sicut bonus Agricola*, super reformatione Militiae Hospitalis S. Lazari Hierosolymitani, editam sub datum Romae apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicae MDLXVII. septimo Kalendas Februarii Pontificatus sui Anno Primo; inter caetera, quae pro tempore existenti Magno Magistro Militiae praedictae asseruit privilegia, id etiam perpetuo eidem licere concessit, ut ipse videlicet pro tempore existens Magnus Magister, quaecumque, quotcumque, et qualiacumque simplicia dumtaxat Beneficia Ecclesiastica, de Jurepatronatus Laicorum ex fundatione et dotatione existentia, et personale servitium in Cathedralibus et Collegiatis non requirentia, (accedente tamen consensu Patronorum, de quorum juribus eis, ut praefertur, ex fundatione et dotatione competentibus, per publica documenta, non autem per

alia probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis Vicario in Urbe in Spiritualibus Generali, et Auditore Causarum Curiae Camerae Apostolicae, vocatis interesse habentibus, legitime constaret, et sine praejudicio ea obtinentium, ipsisque dumtaxat cedentibus, vel decedentibus), in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ipsorum Hospitalis et Militiae perpetuo erigere et instituere, dictaeque suae Militiae perpetuo incorporare, applicare, et appropriare, ac illarum Fundatoribus, et Dotatoribus Jus Patronatus, et praesentandi dicto Magistro et Conventui ejusdem Militiae, vel eorum Deputato, personas idoneas ad Praeceptorias, Domos, Cappellas, seu Ecclesias, et Hospitalia hujusmodi pro tempore vacantia, perpetuo praeservare, seu etiam reservare, et concedere, et sic a Patronis praesentatos, juxta stabilimenta dictae Militiae, minime requisito Ordinariorum Locorum, ot quorumvis aliorum consensu, in illis instituere, ac alias illa conferre, et de eis providere posset: Ita tamen, quod debitus Divinus Cultus per idoneas personas ab Ordinario approbandas, etiamsi dicti Ordinis forent, in eisdem exerceretur. Quodque Confirmatio erectionis, et institutionis Praeceptoriarum, Commendarum, Cappellarum, aut Ecclesiarum pro tempore sic erectarum, ot illarum incorporationis, applicationis, et appropriationis, necnon Jurispatronatus ad illas reservationis, aut concessionis hujusmodi, si citra Montes hujusmodi Beneficia consisterent, infra quatuor, si vero ultra Montes, infra sex menses, a die quo factae fuissent, a Sede Apostolica impetrari deberet, alias illae, et inde sequuta quaecumque, nulla, et irrita, nulliusque roboris, vel momenti existerent, ac Beneficia hujusmodi in eorum pristinam naturam restituta esse censerentur, et ab eadem Sede impetrari possent.

Militia Sancti Mauritii a Greg XIII. instituta.

§. 2. Postmodum vero Anno Domini MDLXXII. piae memoriae Gregorius Papa XIII. etiam Praedecessor Noster, per quasdam ejus Literas incipien. *Christiani Populi*, datas sexto-decimo Kal. Octobris Pontificatus sui Anno Primo, aliam sub invocatione S. Mauritii Martyris, et sub Regula Cisterciensi, per universum Christianum Orbem Militiam erexit, cujus suprema Sedes, et Militum Conventus in Sabaudia perpetuo esset, ac in ipsa Militia unum Magistratum Magnum vocandum, supremam ejusdem Militiae S. Mauritii dignitatem, pro uno Magistro, qui illius caput existeret: certis modo, et forma tunc expressis, Apostolica auctoritate perpetuo instituit, Magistratumque praedictum tunc in humanis agenti Nobili Viro Emmanueli Philiberto Sabaudiae Duci, ejusque Successoribus omnibus Sabaudiae Ducibus, certis itidem tunc expressis facultatibus attributis, eadem Apostolica auctoritate concessit, et assignavit.

Ab eodem unitur Militiae S. Lazari.

§. 3. Cui quidem Militiae S. Mauritii a se ita erectae, et constitutae idem deinceps Gregorius Praedecessor, rationabilibus causis, et praecognitis Ecclesiae Dei et Christianae Reipublicae utilitatibus adductus, per alias suas posteriores Literas incipientes, *Pro commissa*, Idibus Novembris ejusdem Anni editas, supradictam Militiam Hospitalis S. Lazari jampridem Magistri regimine destitutam, cum illius Magistratu, ac omnibus, et quibuscumque illius Prioratibus, Praeceptoriis, Hospitalibus, et aliis Beneficiis Regularibus, eorumque membris, fructibus, et Bonis, juribus, et actionibus universis, necnon Ecclesiis, Cappellis, terminis, et pertinentiis quibuscumque ad eamdem spectantibus, quaecumque, quotcumque, qualiacumque, et ubicumque essent, salvis tamen, et exceptis quibusdam, dicta Apostolica Auctoritate in perpetuum univit, annexit, et incorporavit; itant utraque Militia sic, ut praefertur, unita, in posterum Militia Sanctorum Mauritii, et Lazari nuncuparetur, ac praefatus Emmanuel Philibertus, et pro tempore existens Sabaudiae Dux, Militiae Sanctorum Mauritii et Lazari Magister perpetuo esset, et appellaretur.

Clem. VIII. confirmat unionem, cum communicatione Privilegiorum.

§. 4. Demum recol: mem: Clemens Papa VIII. similiter Praedecessor Noster Anno Domini MDCIII. per suas sub Annulo Piscatoris die nona Septembris expeditas Literas, incipientes, *Decet Romanum Pontificem*, unionem de Militia S. Lazari Militiae S. Mauritii hujusmodi a dicto Gregorio Praedecessore, ut praefertur, factam, pari quoque Apostolica Auctoritate confirmavit, et eatenus ampliavit, ut nedum una alteri particulariter, vel accessorie, sed ambae invicem aeque principaliter, cum suis respective privilegiis, exemptionibus, immunitatibus, libertatibus, praerogativis, praeminentiis, facultatibus, jurisdictionibus, honoribus, favoribus, indulgentiis, indultis, concessionibus, et gratiis quibuscumque perpetuo unitae censerentur, ac ipsarum pro tempore

existens Magnus Magister, eorumque Conventus Priores, Praeceptores, Milites, Fratres, et Personae, tum etiam Ecclesiae, Domus; Hospitalia, Prioratus, Praeceptoriae, Loca, Membra, Res, et Bona, illis omnibus et singulis privilegiis, indultis, concessionibus, aliisque praemissis, eorumque usufructu, commodo, et possessione uti, frui, potiri, et gaudere possent, et deberent aeque pariter, absque ulla prorsus differentia et distinctione, in omnibus et per omnia, perinde ac si ab exordio institutionis Hospitalis, et Militiae S. Lazari, etiam dicta Militia S. Mauritii instituta, et ambae invicem, ac aeque principaliter, et conformi regula, observantia, disciplina, eisdemque legibus, et institutis unitae, ac privilegia, exemptiones, Indulta, et alia praemissa utrique Militiae specifice, nominatim, conjunctim, indistincte, et expresse concessa et elargita fuissent: prout in singulis Pii, Gregorii, et Clementis Praedecessorum praedictorum memoratis Literis latius, et uberius continetur.

Difficultas erigendi Commendas juxta formam a S. Pio praescriptam.

§. 5. Nuper vero pro parte Carissimi in Christo Filii Nostri Caroli Emmanuelis Sardiniae Regis Illustris, ac Sabaudiae Ducis, et praedictae Militiae Sanctorum Mauritii et Lazari Magni Magistri, Nobis significatum est, supradictam facultatem Magno Magistro hujusmodi a S. Pio V. Praedecessore praedicto attributam, ut scilicet Beneficia Ecclesiastica simplicia de Jurepatronatus Laicorum, ut praefertur, existentia, in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias dictae Militiae, juxta formam in laudatis ejusdem S. Pii Praedecessoris Literis praescriptam, erigere valeat, nunquam fere ad effectum perduci, et inanem ut plurimum, atque frustraneam manere: Idque ea potissimum de causa, quod ad conficiendas in Romana Curia probationes super juribus eorumdem Patronorum Laicorum, erectionibus hujusmodi consentientium, (quae scilicet jura eisdem Patronis ex fundatione, et dotatione competere, et quidem per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis in Urbe Vicario, et Auditore Causarum Curiae Camerae Apostolicae, vocatis interesse habentibus, secundum praedictam S. Pii Praedecessoris ordinationem, legitime constare debet), adeo graves expensae ob locorum distantiam plerumque subeundae essent, praesertim in casibus, in quibus oppositores insurgere, et lites desuper in eadem Urbe nostra contestare contingeret; ut per hoc hujusmodi Patronorum animos a voluntate et proposito novas Commendas ejusdem Militiae de Beneficiis hujusmodi erigendi, retrahi et alienari dignoscatur. Propterea que ex parte ejusdem Caroli Emmanuelis Regis, ac Sabaudiae Ducis, et militiae praedictae Magni Magistri, Nobis humiliter supplicatum fuit, ut ejusdem Militiae Sanctorum Mauritii et Lazari commodis et incrementis uberius consulere vellemus, easque de causa statuere, ut in posterum publica hujusmodi documenta pro verificatione Jurispatronatus, et ad docendum illud ex fundatione, et dotatione competere Patronis Laicis, qui erectioni simplicium Beneficiorum Ecclesiasticorum hujusmodi in Commendas praedictae Militiae consentire voluerint, de caetero in partibus coram Nostro et Sedis Apostolicae Nuncio apud ipsum Carolum Emmanuelem Regem, seu pro tempore existentem praedictae Militiae Magnum Magistrum, commorante, vel alio, seu aliis, ut infra, proferri, et ab illis respective recipi valeant et admitti, aliaque circa Apostolicam erectionum hujusmodi confirmationem distinctius constituere de benignitate Apostolica dignaremur.

Summarium precum Pontifici exhibitarum.

Pontifex praefatam concessionem, unionem, et Privil. communicationem confirmat.

§. 6. Nos igitur rationabilibus ejusdem Caroli Emmanuelis Regis Sabaudiae Ducis, et Militiae praedictae Magni Magistri votis obsecundare, ac ipsius Militiae utilitates promovere cupientes, dictamque concessionem Magno Magistro praedictae Militiae S. Lazari a S. Pio V. Praedecessore, ut praefertur, factam, super facultate erigendi hujusmodi Simplicia Beneficia Ecclesiastica de Jurepatronatus Laicorum existentia, in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ejusdem Militiae, accedente Patronorum consensu, et alias juxta formam, continentiam, tenorem praedictae Constitutionis dicti S. Pii Praedecessoris ac sub eisdem clausulis, cautelis, limitationibus, et obligationibus in eadem Constitutione contentis et expressis, quas praesentibus Nostris Literis pro appositis et repetitis haberi et censeri volumus, praeter quam in iis, quae praesentibus adversari conspiciantur, pari Apostolica auctoritate approbantes, et confirmantes; necnon, atteutis unione, annexione, et incorporatione utriusque Militiae praedictae, per eosdem Gregorium, et Clementem Praedecesso-

res, ut praefertur, factis, hujusmodi concessionem, et facultatem etiam quoad Militiam S. Mauritii, quatenus opus sit, specialiter et expresse extendentes, et ampliantes; supplicationibus praedictis inclinati, quibuscumque Patronis Laicis, quaecumque, quotcumque, et qualiacumque Simplicia Beneficia Ecclesiastica de eorum respective Jurepatronatus laicali ex fundatione et dotatione existentia, et personale servitium in Cathedralibus, et Collegiatis Ecclesiis, non requirentia, in Praeceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias dictae Militiae Sanctorum Mauritii et Lazari, per dictum Carolum Emmanuelem Regem, et pro tempore existentem Sabaudiae Ducem, et Magnum Magistrum ejusdem Militiae Sanctorum Mauritii et Lazari, in vim facultatis praedictae erigi et institui cupientibus et preponentibus, aut erectioni et institutioni bujusmodi consentire volentibus, ut ipsi in posterum de eorum juribus, eis, ut praefertur, ex fundatione et dotatione competentibus per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram Sedis Apostolicae Nuntio apud Carissimum in Christo Filium Nostrum Carolum Emmanuelem Sardiniae Regem praedictum, ejusdemque in Ducatu Sabaudiae, et Magno Militiae praedictae Magistratu Successores, pro tempore commorante, eoque absente, coram pro tempore existente Archiepiscopo Taurinen., ambobus vero deficientibus, coram viciniore Episcopo, ad praemissorum effectum, docere et constare facere libere et licite possint et valeant, dicta Apostolica Auctoritate, earumdem tenore praesentium, perpetuo concedimus et indulgemus; eisdemque pro tempore existentibus Sedis Apostolicae Nuntio, et Taurinen. Archiepiscopo, et Episcopo viciniori, quos Romani Pontificis in Urbe Vicario in Spiritualibus Generali, et Auditori Causarum Curiae Camerae Apostolicae praedictis, quoad hoc subregamus, per easdem praesentes committimus et mandamus, quatenus idem Nuntius, eoque non existente, Archiepiscopus praedictus, ambobus autem deficientibus, ipse vicinior Episcopus, documenta, et probationes bujusmodi respective recipiant, et admittant; Eisque ad praemissorum effectum examinatis, atque recognitis, vocatisque coram se, et auditis omnibus interesse habentibus, super existentia, et qualitate Jurispatronatus bujusmodi, ejusdemque competentia, opportuna decreta, seu sententias interponant; de quibus omnibus ab eisdem gestis, ac de tota serie rei peractae, quilibet eorum intra quatuer ad summum menses Apostolicam Sedem certiorare teneatur.

Indulget probationem in partibus expleri, coram Nuntio Apostolico, sive etc.

§. 7. Ubi vero supradictae Militiae Magnus pro tempore Magister ad requisitas Commendarum, Praeceptoriarum, seu Ecclesiarum, aut Cappellarum, erectiones, earumque Militiae praedictae incorporationes, et applicationes, necnon, juxta bujusmodi Judicum a Nobis, ut praefertur, delegatorum et deputatorum, decreta, sive sententias, ad jurium patronatus, et praesentandi praeservationes, seu etiam reservationes, et concessiones devenerit; volumus, ut infra quatuor Menses, si Beneficia bujusmodi citra Montes constiterint, si vero ultra Montes, infra sex Menses a die quo illae factae fuerint, praemissorum omnium confirmatio a Sede Apostolica obtineri debeat; Quam quidem confirmationem per Literas Apostolicas in forma Brevis, vel etiam per simplex Decretum Congregationis Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum et Regularium praepositorum, vel aliorum Concilii Tridentini Apostolica auctoritate Interpretum, expediri posse concedimus et indulgemus: Utque ea demum obtenta, sequutoque illorum, qui Beneficia hujusmodi obtineant, cessu vel decessu, tunc, et non antea, supradictae Militiae Magnus Magister, ad Commendarum, seu Praeceptoriarum, Cappellarum, et Ecclesiarum bujusmodi collationes, et previsiones; atque eorum, qui a Patronis praedictis praesentati fuerint, in eisdem institutiones, juxta stabilimenta dictae Militiae, valeat devenire.

Et erectionem Commendarum confirmari per Literas in forma Brevis, sive per Decretum.

§. 8. Decernentes easdem praesentes, et in eis contenta bujusmodi, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quocumque alio defectu notari, impugnari, invalidari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus eas quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium impetrari, aut concedi nullo umquam tempore posse, nec sub quibusvis similium vel dissimilium gratiarum revocationibus, limitationibus, modificationibus, suspensionibus, aut aliis contrariis dispositionibus, etiam a Nobis, vel quibuscumque aliis Romanis Pontificibus successoribus Nostris pro tempore emanatis comprehendi, sed semper et

Clausulae solutares.

omnino ab illis excepta, et quoties illae emanabunt, toties in pristinum et validissimum statum restituta, reposita, et plenarie reintegrata, ac de novo etiam sub quacumque posteriori data per praedictum Carolum Emmanuelem, et pro tempore existentem Ducem et Magnum Magistrum eligenda, concessa, validaque, et efficacia fore et esse, ac suos plenarios et integros effectus sortiri, et perpetuo obtinere.

Decretum irritans. §. 9. Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, et Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictaeque Sedis Nuntios in quavis causa, et instantia judicari, et definiri debere, irritumque et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 10. Non obstantibus praedicta ejusdem Pii Praedecessoris, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon utriusque Militiae praedictae, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, quibusvis Conventibus, et Militibus, et Personis utriusque Militiae hujusmodi, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis in genere, vel in specie etiam iteratis vicibus concessis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, etiamsi de illis, ac totis eorum tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua mentio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum insererentur, praesentibus pro sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum specialiter, et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio. §. 11. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Innovationis, concessionis, et ampliationis, derogationis, Statuti, Decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo quadragesimoquarto, decimo Kal. Septembris, Pontificatus Nostri Anno quinto. Dat. die 23. Aug. 1744.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

UT IN CIVITATE CV.

Senogalliensi tempore Nundinarum diebus Festis de Praecepto a servilibus Operibus abstineatur: Prorogatur tempus ad dictas Nundinas per alios quinque dies peragendas; Privilegia confirmantur, et ampliantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium. Paternae charitatis officium, quo Christifideles omnes in Domino complectimur, eorumque felicitati procurandae spirituali in primis, ac deinde temporali etiam, quantum in Nobis est, studemus, Nos admonet ac stimulat, ut diligentiori studio ac cura ad ea intendamus animum, quae ad Subditarum in temporalibus Nobis, ac Sedi Apostolicae Civitatum publicum, et privatum commodum, communemque utilitatem pertinent. Æquitatis enim ratio, et justitiae rectitudo postulat, ut qui sub temporali Sanctae Romanae Ecclesiae dominio positi ac degentes, superna dispensatione parvitatis Nostrae regimini, et gubernio temporali concrediti sunt, et a Nostra Pastorali solicitudine bona non solum, quae ad salutem animarum, sed etiam, quae ad subsidium, et opem hujus mortalis vitae sustentandae inserviunt, certa ac firma fiducia sibi pollicentur, justa expectatione sua, ac spe in Nobis reposita minime defraudentur; sed abundantius etiam,

quam sperant, optata sua, sine ullo tamen spirituali animarum suarum detrimento, consequantur, ut votorum suorum compotes facti, in uberi rerum necessariarium copia, omnium bonorum Largitori humiles gratiarum actiones laetanter persolvant.

Causae edendae Constitutionis.

§. 1. Jamdudum, et ab immemorabili tempore in Civitate nostra Senogalliensi celebres Nundinae per octo dies ante Festum Sanctae Mariae Magdalenae, et quatuor subsequentes, magno hominum concursu ex remotis et longinquis Europae, atque Asiae partibus ad eas confluentium peragi, consueverunt. Cum autem intra illorum dierum spatium dies festi unius, aut alterius Dominicae mensis Julii, et Sancti Jacobi Apostoli, et Sanctae Annae incidere soleant, non sine animi nostri dolore accepimus, quod his diebus, in quibus Christifideles in operibus pietatis, ac religionis se exercere debent, aliqui pravi homines, Dei, et Catholicae Ecclesiae praeceptorum immemores, et turpi lucro, animarum suarum salute postbabita, inhiantes, per integrum festorum dierum tempus in operibus servilibus, et commerciis obeundis, negotiisque temporalibus tractandis, non sine bonorum scandalo, imo Gentium, et Judaeorum admiratione, occupati sunt.

§. 2. Nos igitur ex commisso Nobis Pastoralis solicitudinis munere, tam pernicioso abusui, et gravi malo opportunum remedium afferre, et detestandam hanc abominationem e medio dilectae Nobis Civitatis Nostrae auferre cupientes; Volentesque etiam indemnitati, et perpetuitati, jurium et privilegiorum ejusdem Civitatis, ejusque, ac totius temporalis Status nostri commodo, atque utilitati, quantum in Domino possumus, consulere ac providere: Motu proprio, ex certa scientia, et plenitudine potestatis, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione decernimus ac constituimus, et Apostolica nostra auctoritate mandamus ac jubemus, ut tempore Nundinarum, quas in posterum in praefata nostra Civitate de more haberi volumus, festi dies pie sancteque, perinde ac reliquo totius anni cursu, a Christifidelibus colantur, Officinae, ac Tabernae claudantur, nullaque publice exerceantur commercia, stipulenturque contractus, neque alia omnia fiant, quae in caeteris anni festis diebus a Christifidelibus peragi prohibentur, eo potissimum tempore, quo in majori Ecclesia Sacra Missarum solemnia fieri, et Vesperarum Divina Officia celebrari, et praedicatio verbi Dei haberi consuevit: mane scilicet ab hora decimatertia usque ad meridiem, post meridiem vero ab hora vicesima prima diei usque ad occasum Solis; et per totum dictum temporis spatium omnes Christifideles ab operibus servilibus, ad quae peragenda nulla necessitas cogit, omnino abstineant, sed ab omni terrena cura, et temporali solicitudine liberi et vacui, ad Ecclesiam pergant; ibi Sacrosanctae Missae Sacrificio pia animi attentione ingentia Dei beneficia recolentes intersint: quin etiam exhortamur in Domino, ut in precibus quoque, Divinisque laudibus persolvendis, audiendoque verbo Dei frequentes sint, et per totum festum diem, quoad fieri potest, se exerceant in iis officiis, quae Christianam pietatem continent, et comitantur. Si qui autem temerario ausu, Dei, et Ecclesiae praecepta contemnentes, hanc nostram Constitutionem transgredi tentaverint; Volumus, ut omnibus, et singulis subjiciantur poenis, ac censuris alias a Nobis, nostrisque Praedecessoribus contra inobservantes, temerantesque dies festos statutis, ac determinatis, quas, quatenus opus sit, contra eosdem delinquentes rursus sancimus, constituimus, ac determinamus.

Dies Festos tempore Nundinarum servari praecipitur.

Nedum abstinendo a servilibus operibus.

Sed Christianae pietatis exercitiis vacando.

Poenae contra inobedientes.

§. 3. Deinde vero ne ex hac Constitutione, et provisione nostra aliquod temporale damnum Civitati praedictae, aliisque ditionis nostrae, et Status Ecclesiastici populis praejudicium, vel detrimentum publico commercio ejusque libertati oriatur, praefatarum Nundinarum tempus ad alios quinque dies, praeter solitos et consuetos, producimus, ac prolongamus, in hunc modum videlicet: Ut Nundinae praedictae in Civitate nostra Senogalliensi de more celebrentur, per octo dies ante festum Sanctae Mariae Magdalenae, et insuper per novem dies subsequentes, usque ad initium sequentis mensis Augusti: et ulterius ad pleniorem praemissorum effectum, et hujus voluntatis, provisionis, ac determinationis nostrae executionem, omnia et singula jura, privilegia, indulta, statuta, consuetudines, sententias, ac rescripta quomodocumque a Nobis, nostrisque Praedecessoribus, praesertim Urbano VIII., et Innocentio X., quorum tenores hisce nostris praesentibus Literis de verbo ad verbum pro insertis, et expressis haberi volumus, contra quoscumque emanata, et a praefata Civitate

Ne detrimentum ex hoc irrogetur, tempus Nundinarum ad alios quinque dies prorogatur.

Confirmantur privilegia Nundinarum.

nostra Senogalliensi obtenta atque impetrata, super jure privative celebrandi praefato tempore Nundinas praedictas, tenore praesentium, non ad ullius petitionis instantiam, sed motu proprio, scientia, et potestate pari, confirmamus ac roboramus, eisque perpetuae et inviolabilis firmitatis robur, et Apostolicae confirmationis munimen adjicimus.

Cum extensione ad dies adjectos.

§. 4. Denique, ut commerciorum per dictum Nundinarum tempus celebritas inter nostros Subditos, et exteros Mercatores, qui ex diversis, et dissitis regionibus terra, marique cum variis mercibus, ad victum, et communem vitae usum utilibus et necessariis adveniunt, navium numero, jumentorumque multitudine, Mercatorum frequentia, hominumque concursu, copia, et ubertate mercium in dies magis magisque augeatur, omnes gratias, immunitates, ac privilegia, liberum ac tutum commeatum, accessum, ac recessum, et promissam sub fide publica securitatem omnibus et singulis ad dictas Nundinas in Civitate nostra Senogalliensi peragendas accedentibus, ibique commorantibus, eo modo ac forma, qua durante dictarum Nundinarum tempore gaudere ac perfrui consueverunt, de Apostolica benignitate per supradictum a Nobis constitutum temporis spatium confirmamus, ac de novo indulgemus, atque impertimur.

Decretum irritans.

§. 5. Decernentes sic, et non aliter in praefatis omnibus, et singulis censeri, ac per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac nostram Cameram Apostolicam, ejusque Officiales quomodocumque nuncupatos, et ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos; praesertim Status Nostri Urbini, et quosvis alios quacumque auctoritate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; et irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulae derogatoriae.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis necnon Legibus Imperialibus, et Municipalibus, et quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, ac recolendae memoriae Pii Papae IV. etiam Praedecessoris Nostri Constitutione de gratiis qualecumque interesse Camerae Apostolicae concernentibus in eadem Camera praesentandis, et registrandis, itaut praesentes Literae, etiamsi in eadem Camera nullo unquam tempore praesententur et registrentur, nihilominus valeant, plenamque roboris firmitatem obtineant; necnon quibuscumque, et quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis quibusvis personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, ac alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis, eorum omnium et singulorum tenores praesentibus pro pleno, et sufficienter expressis, et de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fides praestanda transumptis

§. 7. Caeterum, quia nimis difficile foret praesentes Nostras originales Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum transumptis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, et sigillo alicujus Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem ubique fides habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Sanctio Poenalis.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, Statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 24. Aug 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, Nono Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 3. Septembris ejusdem Anni.

CVI. CONFIRMATIO

Privilegiorum, Indultorum, et Jurium Collegii Advocatorum Consistorialium, et de eorum muneribus, cum nonnullis definitionibus et Ordinationibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

1. Proemium.

Romana Curia pluribus pro vario munere Ordinibus composita.

Inter conspicuos Ordines, quibus Romana Curia toto terrarum Orbe celeberrima constat atque conflatur, et quorum aliqui pro gerendo universae Ecclesiae Catholicae regimine per inscrutabilem Divini consilii altitudinem huic militanti Nostrae concredito, alii pro temporali Nostro, seu verius Beatorum Apostolorum, Patrimonio administrando, consilium atque operam suam Nobis assidue praestant; alii vero Ecclesiarum, sive Universitatum, aut privatorum controversiis, quae ad Nostram hanc Urbem et Curiam undique deferuntur, cognoscendis, atque dijudicandis; alii denique in concertantium juribus et causis sustinendis, defensandis, agendis, scientiam suam atque labores impendunt;

Inter quos extat illustre Advocatorum Consistor. Collegium.

provida Praedecessorum Nostrorum cura a remotissimis usque temporibus extare voluit Illustre Advocatorum Consistorialium Collegium, ex praeclaris compositum virtute ac doctrina Viris, quibus propter scientiae praestantiam ac rerum usum atque prudentiam, ex omni Advocatorum coetu delectis, et singulare jus, ac privilegium attribuerunt perorandi coram Romano Pontifice, in Supremo Justitiae Solio, adstantibus Venerabilibus Fratribus suis S. R. E. Cardinalibus, solemniter considente; in Sacro nimirum Consistorio, in quo pleraeque olim graviores momenti causae, ad Apostolicae Sedis judicium ex omni parte delatae, discutiebantur; et plures adhuc vel examinantur, vel, si illae extra Consistorium agitatae ac discussae jam fuerint, in ipso tamen Consistorio definiuntur ac terminantur.

Gravissimis exercendis muneribus addictum.

Quod quidem Advocatorum praedictorum Collegium, singularesque personae vertentibus annis eidem adscriptae, industriam atque operam suam praefatis Praedecessoribus Nostris ita probarunt, ut et gravissimorum munerum, quae ad retinendam sanctiorum judiciorum religionem, ad Apostolicae Sedis jura tuenda et conservanda, ad calamitosorum salutem, et defensionem, ac promovenda Juris et bonorum artium scientiam pertinerent, proprium sibi, atque, ut vocant, privativum exercitium adjudicari; necnon amplissimis gratiis, privilegiis, atque favoribus, plurium Summorum Pontificum beneficentia cumulari, et cohonestari meruerint.

Et amplissimis privilegiis cumulatum.

§. 1. Quum autem hujusmodi Privilegia eximiis ipsorum meritis elargita; alia quidem aliis temporibus indulta reperiantur; nonnulla vero, licet longissimi temporis usura, optimo jure eisdem acquisita esse dignoscantur, attamen propter remotissimam fortasse concessionum vetustatem, incertis videantur principiis et originibus innixa; aliorum denique usum et quasi possessionem contrariis nonnunquam actibus interturbari et labefactari contigerit;

Quae tamen ex variis relatis causis interturbata fuerunt.

optandum profecto videbatur, ut unica aliquando eorumdem collectione peracta; eademque inviolabili Apostolicae auctoritatis robore munita, et ipsius Collegii splendori ac dignitati, et jurium ex Pontificia liberalitate eidem competentium firmitati ac securitati consuleretur. Nos itaque, qui concessum Nobis olim a felic. record. Praedecessore nostro Clemente Papa XI. in eodem Collegio locum multos annos tenuimus, eumdemque primum Nobis in Romana Curia honoris gradum fuisse, et validum ad studia laboresque Nostros in Apostolicae Sedis obsequia collocandos incitamentum, aptissimamque ad superiora munera et praemia adipiscenda occasionem extitisse, non sine jucunditate et grati animi sensu nobiscum recolimus, et palam profitemur: cum jam eidem Collegio peculiaria quaedam Indulta et Privilegia per alias Nostras Literas in forma Brevis sub Annulo Piscatoris expeditas benigne concesserimus; ut illustre ac perenne extaret Nostrae erga praedictum Collegium existimationis, et benevolentiae argumentum, eadem Indulta, et Privilegia tam a Nobis, ut praefertur, tributa, quam alia, quorum concessiones diversis Praedecessorum Nostrorum Literis consignatae reperiuntur, vel quae ex inveterata consuetudine ipsi Collegio competere dignoscuntur, in unum veluti corpus redigere, eaque omnia Apostolica Nostra Auctoritate firmata et roborata, atque etiam, sicubi opus fuit, declarata et ampliata, praesentibus Nostris Literis per-

Pontifex, qui in dicto Collegium locum obtinuit, Privilegia praefata in unum colligere, asserere, et augere statuit.

petua valituris comprehendere constituimus. Igitur dilectos Filios modernos Aulae Nostrae Consistorialis advocatos, eorumque Collegium praedictum amplioris gratiae favore prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis et poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, eorum singulares personas harum serie absolventes et absolutas fore censentes, Motu proprio, non ad Collegii, et Advocatorum praedictorum, vel aliorum pro ipsis Nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed de Nostra mera liberalitate, et ex certa scientia, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnia infrascripta privilegia; indulta, jura, facultates, honores, munera, praeeminentias, et praerogativas ipsi Collegio earumdem tenore praesentium in perpetuum asserimus, approbamus, confirmamus, et innovamus, eaque novo Apostolicae Nostrae Auctoritatis robore, communimus, simulque, ut infra, decernimus, statuimus, declaramus, atque sancimus.

Ideo omnia Privilegia, Jura etc. in amplissima forma confirmat, et ut infra statuit.

II. Generalia circa Collegii statum.

§. 2. Atque in primis duodenarium ipsorum Advocatorum numerum a Praedecessore Nostro Sixto Papa IV. in suis hac de re posteriore loco expeditis Literis praefinitum, iis modo et forma quibus ad haec usque tempora servatum fuit, firmum perpetuo, et stabilem esse volumus; ita scilicet, ut septem ex iis, qui juxta admissionis ordinem in Collegia antiquiores erunt, Seniorum atque Participantium nomine et juribus fruantur; reliqui vero quinque, Juniores et Supranumerum nuncupari et haberi pergant. Siqui vero ex Pontificia dispensatione, justis suadentibus causis, alicui ex duodecim Advocatis Coadjutores cum futura successione deputati fuerint, hi quidem, prout nunc in more habetur, omnia exercere valeant, quae reliqui de numero possunt; sed durante Coadjutoris munere, et quousque successioni locus factus non fuerit, tam voce, quam emolumentis in Collegio careant.

Quod ex duodecim Vires contet.

Inter quos, veteri Civitatis Bononiae, praerogativa, uni ex ejus Civibus semper locus sit.

§. 3. Porro in hujusmodi duodenario Advocatorum Consistorialium numero Civitas nostra Bononiensis, immemorabilis possessionis jure, obtinuit et gaudet, ut uni semper ex ipsius Civibus locus sit, propter eximiam fortasse celebritatem ipsius Bononien. Civitatis et universitatis, in qua bonas artes atque scientias omnes, ac genuinam potissimum solidamque juris prudentiam, saeculo duodecimo ex diuturna obscuritate, in qua praecedentium temporum barbarie misere jacuerat, in lucem tandem feliciter revocatam, proprias veluti fixisse sedes, indeque cum ad reliquas scholas, tum ad Tribunalia dimanasse, omnium consensu perhibetur. Alius vero locus hujusmodi a fel. rec. Pio Papa IV. per Apostolicas Literas datas anno Incarnationis Dominicae millesimo quingentesimo sexagesimo, octavo Idus Julii, perpetuo assignatus reperitur uni ex Collegio Doctorum Civitatis Mediolanen., quem Romanus Pontifex pro tempore duxerit eligendum ex tribus, ab ipso Mediolanensium Doctorum Collegio, eidem Romano Pontifici praesentatis, seu nominatis. Idem. rec. mem. Clemens Papa VIII., et Paulus Papa V. aliom locum in praedicto Collegio uni Civi Ferrariensi saltem ex privilegio effecto seu creato, itidem perpetuo assignarunt, ac pro tempore concedi voluerunt, quam sane concessionem cumulavit piae mem. Urbanus Papa VIII. per suas etiam in forma Brevis expeditas Literas datas die decima septima Decembris anni millesimi sexcentesimi vigesimi quinti, dum Civitati nostrae tunc suae Ferrariensi per easdem Literas indulsit, ut hujusmodi locus nonnisi Civibus Ferrariensibus vere originariis, quorum nominatio ad Magistratum Ferrariae spectaret, pro tempore concedi, et assignari deberet: aliumque pariter locum in praedicto Collegio ex Apostolica concessione fel. rec. Innocentii Papae XII. Cives Neapolitani obtinere dignoscuntur, quibus praedictus Innocentius per suas Literas in simili forma Brevis sub datum die decimaquarta Novembris anni millesimi sexcentesimi nonagesimi septimi desuper expeditas indulsit, ut occurrente pro tempore praedicti loci sic eis, ut praefertur, concessi vacatione ab Electis illius Civitatis tres Cives Neapolitani Juris utriusque Doctores Romano Pontifici pro tempore existenti nominarentur, ex quibus idem Romanus Pontifex unum ad hujusmodi advocati Consistorialis munus praeeligeret et assumeret: prout in singulis eorumdem Pii, Urbani, et Innocentii Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum memoratis Literis latius, et uberius continetur.

Alter locus Civi Mediolanensi assignandus.

Alter Civi Ferrariensi.

Alter Civ. Neapolitano.

§. 4. Quae quidem omnia praedictis Civitatibus, Collegiis, seu Universitatibus, vel a Praedecessoribus nostris, ut praefertur, expres-

Reliquis, ex Romanae Curiae Advocatis Civibus

se concessa, vel antiquae consuetudinis jure acquisita, Indulta, et Privilegia, ut scilicet ex eisdem unus pro tempore juxta praescriptas respective formas electus, in praedictum Advocatorum Consistorialium Collegium cooptetur, atque ad exercenda munera eidem Collegio et Advocatis competentia, servatis servandis admittatur, approbamus, et confirmamus, et, quatenus opus sit, innovamus, et tamquam ex integro praesentium tenore concedimus et indulgemus.

Romanis, vel alterius Civitatis ditionis Ecclesiasticae assumantur.

§. 5. Volentes, ut reliqui, ad explendum duodenarium praedictum Advocatorum Consistorialium numerum, ex omni Advocatorum Romanae Curiae caetu eligantur, qui vel Almae Urbis nostrae, vel alterius Civitatis Apostolicae Sedis Ditioni in temporalibus subjectae, Cives existant, ac necessariis probitatis, doctrinae, experientiae, natalium, aliisque requisitis dotibus et qualitatibus praediti sint: Ita tamen, ut quandocumque locus aliquis vacaverit in praedicto Collegio, qui Civibus alicujus ex praedictis Civitatibus addictus non sit, vel cui antea per deputationem Coadjutoris provisum non fuerit, ipsi Advocati Consistoriales collegialiter congregati, pro ipsorum fide, et notitia eorum, qui in Romana Curia laudabilem in Advocati munere operam navant, tres viros ex iis, qui vel Romanae, ut praefertur, vel alterius Civitatis Ecclesiasticae Ditionis, Cives existant, quousque in illustre ipsorum Collegium adscribi dignos censuerint, Romano Pontifici pro tempore existenti exhibeant, qui pro suo arbitrio unum ex illis in Aulae suae Consistorialis Advocatum eliget ac deputabit. Atque ita in posterum servari mandamus, non obstante fel. record. Praedecessoris Nostri Clementis Papae XII. Decreto, edito in Consistorio secreto diei vigesimae secundae Januarii anno millesimo septingentesimo trigesimo primo, in quo aliam pro hujusmodi Advocatorum delectu formam praescripsit; cujus Decreti tenorem pro praesentibus inserto, ac de verbo ad verbum expresso habentes, eidem in hac parte, motu, scientia et potestatis plenitudine paribus, expresse derogamus, illudque, ac si nunquam emanasset, cassamus, irritamus, et annullamus, ac pro cassato, irrito, et annullato in posterum haberi volumus, et jubemus.

Modus electionis ad Loca vacantia, nec ut praefertur affecta.

§. 6. Collatum vero semel Advocati Consistorialis Officium, excepto casu spontaneae dimissionis, aut juridicae privationis, nullatenus vacare intelligatur, nisi per promotionem ad Auditoratum Causarum Sacri Palatii, aut Episcopatum cum residentiae onere eidem adnexo, aut Cardinalatus dignitatem.

Quando collatum munus vacet.

§. 7. Electis autem, juxta formam a Nobis supra praescriptam, Advocatis Consistorialibus, quamvis minime liceat propria hujusmodi Officii munera exercere, nisi post expletas omnes functiones, quae in eorum admissionibus de more peragendae sunt, quaeque fortasse, sicut etiam pro electis Causarum Sacri Palatii Auditoribus, novam atque meliorem normam, Deo fovente, a Nobis accipient; Antianitatis tamen jura eisdem acquiri statuimus ab eo die, quo nostram, seu nostrorum pro tempore successorum de eorumdem electione schedula, Motus proprii nuncupatam, in Collegio praesentaverint. Coadjutores vero eamdem antianitatem desument ab eo die, quo, post praedictas omnes functiones expletas, antianitatem praedictam sibi ab ipsorum Collegio assignari petierint, et obtinuerint, per decretum ejusdem Collegii, Apostolicis deinde Literis in forma Brevis expeditis, si Nobis, et Successoribus nostris placuerit, approbandum et confirmandum. Quae omnia in eum finem expresse disposita sunt, ut liquido appareat quibusnam in occurrentibus optionis casibus debeatur locus inter septem Seniores, seu Participantes, et cui pariter totius Collegii Decanatus pro tempore sit deferendus.

Jus Antianitatis inter ipsos, a quo tempore computari debeat.

§. 8. Quod quidem Decanatus officium, Nos inhaerendo decretis alias ab ipso Collegio conditis, neque a Junioribus, aut Coadjutoribus ullo modo, neque a Senioribus absentibus obtineri volumus; sed nec ab iis, qui vel Episcopali charactere insigniti, vel alias inter Curiae nostrae Praelatos adscripti reperiantur; sed ad eum deferri debere statuimus, qui inter Seniores in Romana Curia praesentes, et non Praelatos, antiquior esse dignoscatur. Eveniente autem casu, quo omnes Advocati Seniores in Romana Curia praesentes, vel Episcopatu, vel Praelatura decorati reperiantur, is qui antiquior inter eos erit, Pro-Decani titulo, muneribusque fruetur; donec in septenarium Participantium numerum subingrediatur aliquis non Praelatus, ad quem Decanatus hujusmodi Officium jure deferatur.

Decanatus, a quibus optari possit.

III. Privilegiorum et jurium series.

§. 9. Ex privilegiis vero seu praerogativis quibus hujusmodi Advocatorum Consistoria-

lium nobilis Ordo, ex concessione Prædecessorum Nostrorum, et veteri consuetudine fruitur, nostraque demum voluntate in posterum gaudere debebit, alia pertinent ad ipsius Ordinis decora et ornamenta; alia vero ad exercitium non unius generis munerum, quæ eidem Collegio privative sunt demandata. Cum enim prædicti Aulæ nostræ Consistorialis Advocati veri sint, ac indubitati nostri, et Romani pro tempore Pontificis Familiares, et continui Commensales, neque porro ad instar aliorum familiarium hujusmodi, sed pariformiter et æque principaliter cum aliis Familiaribus et Commensalibus prædictis habeantur, et haberi debeant; unde etiam panem honoris ex quotidiana nostra et Romani pro tempore Pontificis liberalitate percipiunt; atque in ejusdem Romani Pontificis iter agentis comitatu, quemadmodum in associandis S. R. E. Cardinalibus Legatis de Pontificio Latere missis, necnon occasione obviam eundi Imperatoribus, Regibus, et Principibus Viris ad Curiam venientibus, una cum reliquis Pontificiæ Aulæ Prælatis, et Familiaribus incedunt; non solum reliquis omnibus Romanæ, vel alterius Curiæ Causarum Advocatis, Patronis, Procuratoribus, atque Causidicis, omnibusque tam Romanæ, quam alterius cujuscumque Universitatis Licentiatis, Doctoribus, Antecessoribus, atque Magistris, etiam antiquioribus, honoris et dignitatis prærogativa præcellunt; sed reliquis etiam tum Clericis, tum Laicis, quantumvis ex nobili genere procreatis, et quocumque officio, seu dignitate præstantibus, aliorumque Principum Familiaribus, antecedunt, et tam in Cappellis, quam in Consistoriis, et pontificalibus aliisque Supplicationibus, seu Processionibus, Equitationibus, ceterisque publicis Functionibus, locum habere debent, immediate post Cubicularios nostros utriusque Aulæ tam secretæ, quam honoris nuncupatæ, nimirum supra ipsos intimi Sacelli nostri Cappellanos secretos, aliosque inferioris Ordinis, prout jam de expresso mandato nostro, omni sublata dubitandi occasione, in usu positum est; et nihilominus Nos idem perpetuis futuris temporibus observari, praesentium tenore mandamus atque statuimus. Easdemque Cappellas, et Functiones omnes praedicto Advocatorum Consistorialium Collegio, quemadmodum aliis Collegiis in eisdem locum habentibus, per Cursores intimari; atque in eis Candelas, Palmas, ac Ceras benedictas, Agnos Dei appellatas, in pari quantitate et qualitate cum reliquis Familiaribus nostris, ipsis distribui, necnon eosdem ad audiendas praedicationes verbi Dei, quae statis temporibus in Palatio nostro habentur, unacum Praelatis Romanae Curiae, aliisque Familiaribus nostris, quemadmodum consueverunt, admitti volumus et jubemus.

Quod Ordinis decus. Advocati C. sunt veri Papæ Familiares.

Quem locum tenere debent in Functionibus.

§. 10. Sessionis vero locum, quem in Cappellis, quae in basilica nostra Vaticana celebrantur, hactenus obtinuerunt, nimirum in inferiori Pontificii Solii gradu, infra Almae Urbis nostrae Conservatores, idem in posterum in praedictis, aliisque Cappellis, quae pro loci amplitudine eodem ritu disponi poterunt, eisdem assignari decernimus. Ubi vero Cappellae in Pontificiis nostrarum Ædium Sacellis habeantur, seu in aliis Ecclesiis et locis eodem ordine disponantur, quo in praedictis Ædium nostrarum Sacellis ordinari consueverunt; firmam eisdem et ratam esse volumus concessionem sedilis, seu scamni ad ipsorum usum, ante scamnum, seu sedile pro nostris ad honorem Cubiculariis apponi solitum, de nostro expresso mandato semel positi et assignati, ac deinde per alias nostras in forma Brevis Literas die quinta Martii anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi expeditas in perpetuum attributi, itaut ab ejusdem scamni, seu sedilis usu et possessione a nemine quavis auctoritate ullo unquam tempore valeant amoveri. Ubi vero pro deferenda Umbella seu Baldacchino in supplicationibus Pontificiis, necessarius forte numerus non adsit dilectorum Filiorum utriusque Signaturae nostrae Referendariorum, quibus hujusmodi honorem privative concessum esse dignoscitur, hujusmodi numerum, praesente Pontifice, ab ipsius Cubiculariis secretis, vel, his etiam deficientibus, ab aliis ejusdem Cubiculariis, honoris nuncupatis, eodem vero Pontifice absente, ab Advocatis Consistorialibus suppleri debere decernimus.

Item in Cappellis Pontificiis.

Jus deferendi Baldachinum in Processionibus Pontificiis certis in casibus.

§. 11. In Conciliis autem tam Generalibus, quam Provincialibus, aliisque, in quibus eosdem Aulae Nostrae Consistorialis Advocatos, seu tamquam praesentis forte Pontificis Familiares Romanam Curiam sequentes, seu tamquam de Legati Apostolicae Sedis comitatu, vel etiam tamquam Decretorum, aut Juris Civilis Doctores, quemadmodum in more positum esse dignoscitur, locum et sessionem ha-

Ipsorum praeeminentiae in Conciliis.

bere contingat; easdem omnino praeeminentias, ac praerogativas tam respectu Officialium Romanae Curiae, quam aliorum quorumlibet, eisdem competere volumus, quas in Palatio Nostro, atque in Romana Curia, et Urbe obtinere solent.

Varii habitus deleti juxta varietatem functionum eisdem confirmantur ac eis privative.

§. 12. Habitus porro formam eisdem assuetam Advocati praedicti in posterum etiam perpetuo retineant, tam in Pontificalibus, aliisque solemnioribus Functionibus, Cappellis, Consistoriis, Processionibus, Equitationibus, quam in ipsorum actibus Collegialibus laneam scilicet talarem Cappam, coloris violacei, rubris undequaque suturis fulcitam, et Holoserico rubro subsutam, cum Capputio ab anteriori parte rotundo, a tergo vero prolixiori, Holoserico pariter rubro intrinsecus, eodem vero etiam extrinsecus aestivo tempore, hyemali autem armellinis pellibus respective absuto, eoque vel aperto, vel clauso pro functionum diversitate gestando. Habeant etiam Pluvialis usum in die Coronationis Romani Pontificis, et in altera die, qua novus Pontifex Constantinianae Lateranensis Basilicae possessionem solemniter capit; ut scilicet, dum ad decantandum laudes, faustaque omnia novo Pontifici de Caelo adprecanda, praecinente supradicta quidem Coronationis die S. R. E. Cardinali Diaconorum Priore, in die vero Possessionis altero ejusdem S. R. E. Cardinali Priore Presbyterorum, una cum Subdiaconis Apostolicis procedunt, Pluvialibus transversis induantur; itaut pars aperta Pluvialis remaneat supra humerum dextrum, circa collutum autem supra Pluviale Capputium de more deferant: Extra vero praedictas Functiones, usualem gestationem Vestis Talaris nigri coloris, cum simili Mantellono rotundo, ab Alexandro Papa VII. Praedecessore Nostro per speciale Decretum sub die vigesima septima Novembris anni millesimi sexcentesimi quinquagesimi quinti eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative concessam, approbamus et confirmamus; ita scilicet, ut nemini liceat similibus Vestibus et Insigniis uti, ipsisque electis Auditoribus Causarum Sacri Palatii Cappellanis Nostris vitium sit hujusmodi Habitum assumere, nisi de licentia Collegii praedicti Advocatorum Consistorialium, juxta antiquam observantiam, ab eodem Collegio per supplicem libellum expresse petenda et respective concedenda; quemadmodum Nos omnibus et singulis, et specialiter Auditoribus electis praefatis, non obstante quacumque consuetudine in contrarium forsan inducta, per haec Apostolica scripta vetamus atque interdicimus.

Et habitus Viatorii usus conceditur.

§. 13. Utque praeterea ex Alma Urbe Nostra alio proficiscentibus praedictis Aulae Nostrae Consistorialis Advocatis debitus honor ab omnibus habeatur; quod jam vivae vocis oraculo eisdem concessimus, ut scilicet habitu viatorio ad formam habitus per Praelatos et Familiares Nostros extra Urbem gestari solitis, servato tamen nigro colore, Advocati praedicti uti possint et valeant, praesentium quoque tenore expresse concedimus et indulgemus.

IV. Quoad munerum exercitium.

Praecipuum Officium est Causas Consistor. pertractare.

§. 14. Praecipua vero et propria eorum Collegii munera ea sunt, quae circa Consistorium, et actus atque negotia in eo gerenda atque tractanda, versantur; Quae quidem ita ipsorum Advocatorum Consistorialium propria sunt, ut ad ipsas functiones pro hujusmodi Advocati munere in Consistorio peragendas nequidem admittantur ex eodem Collegio illi, qui inter Romanae Curiae Praelatos adscripti reperiuntur, nisi Praelatitio habitu deposito, habitum Advocati Consistorialis in eum finem induere consentiant. Cum igitur aliqua majoris momenti causa in Consistorio secreto veteri more judicialiter agenda erit, non alii, quam Advocati Consistoriales praedicti ad deducenda Partium jura sunt admittendi. Et quoniam inter majores causas, quae a Romano Pontifice cum Venerabilium Fratrum suorum consilio definiunt, Beatificationes Servorum Dei, ac Beatorum Canonizationes merito recensentur, congruum propterea visum est, ut praerogativa scribendi in jure in hujusmodi Causis Collegio Advocatorum Consistorialium reservaretur; quamvis, habita ratione plurium Officiorum, quae illis incumbunt, opportuno quoque statutum sit, a Congregatione Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Sacris Ritibus praeposita, duodecim alios e celebrioribus Romanae Curiae Causarum Advocatis ad hunc effectum approbari et deputari, ad hoc ut Causarum hujusmodi Postulatores earum Patrocinium alicui ex illis, pro ipsorum libitu, servatis servandis valeant demandare.

In Causis Beatificat. et Canoniz. scribere in jure.

Et easdem causas in Consistorio perorare.

§. 15. Ad ipsos tamen Aulae Consistorialis Advocatos privative spectat publicas in Consistorio instantias proponere pro Servorum Dei Beatificatione, aut Beatorum Canonizatione, hoc est in Consistoriis publicis, quae in tradi-

tione Pilei Cardinalitii novis Cardinalibus creatis, seu in receptione Legati Sedis Apostolicae ad Urbem redeuntis, aut alicujus Principum Oratoris ad praestandam obedientiam Sedi Apostolicae missis celebrantur, Orationes habere super meritis ac virtutibus praedictorum Servorum Dei, et Beatorum, instando apud Summum Pontificem, ut eorum Beatificationis, aut Canonizationis, Causae committantur, seu ulterius promoveantur, aut respective expediantur; quemadmodum, abrogato veteri more minus decenter inducto, declamaodi scilicet de rebus profanis, et plerumque de atrocioribus criminibus confictis et imaginariis, per Urbani Papae VIII. Praedecessoris Nostri Decretum sub die vigesima septima Januarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi primi editum, subsequuta deinde circa methodum in hujusmodi Orationibus servandam peculiari institutione, firmatum fuit. Pro quibus Orationibus peragendis, quae in duo, aut ad summum in tria Consistoria singulae dividi consueverunt, quaeque non solum a Senioribus et Participantibus, sed etiam a Junioribus et a Coadjutoribus per turnum, servato antianitatis ordine, et a Coadjutoribus praedictis tam ex propria, quam ex Coadjuti persona, haberi solent, decem scuta auri in auro Advocato peroranti pro qualibet vice, ex maleficiorum proventibus, expedito Mandato a Notario Charitatis, eoque a Gubernatore Almae Urbis Nostrae subscripto, persolvi debent.

Ac relationes in publicis Consistoriis; instantias vero in solemnia Canonizationum proponere.

§. 16. In iis pariter publicis Consistoriis, quae pro alicujus Beati Canonizatione coguntur, ad Advocatum pertinet Consistorialis Aulaa, vitam, virtutes, atque miracula Servi Dei fuse integreque enarrare, atque Instantias Ecclesiarum, Principum, et Populorum pro ejusdem Servi Dei Canonizatione Summo Pontifici repraesentare. Idemque paratus esse debet praedicta omnia, si opus sit, in sequenti Consistorio semipublico strictim referre. Deinde in die solemni Canonizationis in Vaticana Basilica peragendae, iterum pro definitivae sententiae prolatione coram Summo Pontifice publice instare. Pro quorum omnium implemento is, qui ea gesserit, ex emolumentis, quae occasione Canonizationis, Advocatorum praedictorum Collegio debentur, triginta scuta monetae percipiet, a Postulatore autem Causae, eidem dono dabitur Imago depicta Servi Dei inter Sanctos relati.

Omnes instantiae, et Supplicationes in Consistorio unonis eorum medio proponi debent.

§. 17. Quotiescumque demum Summo Pontifici in Consistorio sedenti supplicandum fuerit, sive ii, quorum res agitur, in Curia praesentes sint, sive absentes, dummodo non sint imperatoriae, regiae, aut cardinalitiae dignitatis, et in ipso Consistorio personaliter constituti; id nonnisi alicujus Advocati Consistorialis voce et opera peragendum erit. Ipsique S. R. E. Cardinales, ubi suae Dignitati renunciare, eamque in manibus Summi Pontificis dimittere voluerint, per Advocatum pariter Consistorialem a Collegio de ipsorum assensu deputandum, praesentibus earumdem Procuratoribus legitimum mandatum habentibus, instantiam suam Consistorio proponi facere debent: Qua de causa centum Ducati auri de Camera ad Collegii creditum ante depositi, eidem Collegio praestandi sunt, iique inter Participantes aequis portionibus dividendi.

Preces pro concessione Pallii ipsi exhibere debent.

§. 18. Similiter Patriarchae, Archiepiscopi, et nonnulli ex Episcopis, qui, vel ex Ecclesiarum suarum juribus, vel ex personali concessione, honore Pallii decorantur, illud in Consistorio secreto per interpositam Advocati Consistorialis personam postulabunt. Ideoque si Patriarcha, Archiepiscopus, sive Episcopus, ut supra, Pallio donandus, in Romana Curia praesens existat, in Consistorio praedicto coram Pontifice se sistet, medius inter Advocatum pro eo perorantem a dextris, et Magistrum Ceremoniarum a sinistris; si vero Praelatus extra Curiam moretur, illius Procurator dextrum, Magister vero Ceremoniarum sinistrum, Advocatus autem Consistorialis medium locum tenebit; atque hic pro supradicti Pallii concessione demissas Pontifici preces exhibebit. Et nisi agatur de Ecclesia in Partibus Infidelium existente, vel cui ad instantiam, et juxta Decretum Congregationis S. R. E. Cardinalium negotiis de Propaganda Fide praepositae de Pastore provisum fuerit, Advocatus praedictus decem Ducatos auri de Camera, qui praecedenter depositi esse debent, pro hujusmodi petitione percipiet. Ad has vero petitiones Consistorio proponendas soli admittentur septem Advocati seniores seu Participantes, per turnum, exclusis Junioribus et Coadjutoribus, nisi ex persona alicujus ex Senioribus praedictis ad postulandum accesserint.

V. Advocatorum Consistorialium

§. 19. Alterum vero Officiorum genus, quod eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative incumbit, ad hujusce Almae

Jura, quoad regimen Archigymnasii Urbis cujus Rectoratus eorum Colleg. alias unitum fuit.

Urbis Nostrae Archigymnasii et Studii Generalis regimen spectat; cujus Gymnasii Rectoratus cum olim uni ex Praelatis Romanae Curiae ad ejus vitam concedi et assignari soleret, a Sixto Papa V. Praedecessore Nostro per ejus Literas Anno Incarnationis Dominicae millesimo quingentesimo octuagesimo septimo, decimo Kalendas Septembris sub Plumbo datas, pluribus ex causis animum ipsius moventibus, necnon in compensationem certae pecuniarum summae a praedicto Advocatorum Consistorialium Collegio in eum finem persolutae, eidem Advocatorum Consistorialium Collegio cum omnibus et singulis illius Officii juribus, redditibus, et emolumentis, necnon cum quibusvis honoribus, oneribus, jurisdictionibus, facultatibus, et privilegiis supradicto Rectori Praelato alias competentibus, perpetuo unitum, annexum et incorporatum fuit.

Idque a Pontifice confirmatur, cum facultate deputandi Rectorem pro tempore etc.

§. 20. Quam proinde unionem et perpetuam annexionem et incorporationem Officii Rectoratus hujusmodi, una cum facultatibus ipsum Gymnasium, ejusque Ecclesiam, Scholas, et Bibliothecam regendi, asservandi, et gubernandi, unumque ex proprio Collegio in singulos annos Studiorum Rectorem, atque alterum Bibliothecarium, tum etiam Bibliothecae praedictae Custodes, aliesque Gymnasii praedicti Officiales, et Ministros, respective eligendi et deputandi; salvo eorum jure, quibus vel oneroso, vel alio legitimo titulo nonnullerum Officialium hujusmodi deputatio competere dignoscatur; necnon ejusdem Bibliothecae libros permutandi; statuta quoque, ordinationes, et provisiones pro Gymnasii praedicti meliori regimine et utilitate condendi, faciendi, et publicandi, atque illa seu illas, toties quoties eisdem, seu eorum majori parti expedire videbitur, mutandi et innovandi, sicuti per Praedecessores Nostros Sixtum V., Clementem VIII., et Alexandrum VII. Romanos Pontifices eisdem alias concessae fuerunt, approbamus et confirmamus, et, quatenus opus sit, de novo concedimus et indulgemus.

Eorundem jura in electione Lectorum, et Artium Professorum.

§. 21. In eligendis autem per concursum, quoties ita Nobis, et Successoribus Nostris placuerit, tam Juris Canonici, et Caesarei in Archigymnasio praedicto Antecessoribus, quam aliorum, Theologiae, Linguae Sanctae, aliorumque, necnon rationalis et experimentalis Philosophiae, Medicinae, et caeterarum artium et facultatum, quae in Archigymnasio hujusmodi publice traduntur, et explicantur, Professoribus atque Lectoribus; volumus, ut concurrentium examini coram Venerabili Fratre Nostro Annibale Episcopo Portuensi S. R. E. Cardinali Camerario, et ejusdem Archigymnasii, atque Universitatis Studii generalis Cancellario, S. Clementis nuncupato, ejusque in Officio Camerariatus hujusmodi Successoribus, habendo, advocati praedicti collegialiter semper assistent; et pro eorum, qui examinati fuerint, electione, una cum Camerario praedicto, qui tamen duplicis suffragii jure gaudere debeat, iidem Advocati Consistoriales suffragium ferant. Et quidem examen eorum, qui ad obtinendas Cathedras in Decretis, seu in jure civili scientiam et peritiam suam profitentur, ab ipsis Advocatis Consistorialibus peragendum erit. Ad aliarum vero scientiarum, sive facultatum, aut Linguarum Lectores Candidatos experiendos atque probandos, ab Archigymnasii Rectore pro tempore deputato, cum praedicti S. R. E. Cardinalis Camerarii participatione, et assensu alii assumentur Assessores in scientiis, facultatibus, et Linguis hujusmodi praestantes, juxta quorum consilium atque sententiam tam Camerarius, quam Advocati praedicti in suffragiis ferendis super concurrentium peritia judicia sua dirigere valeant. Ac denique tertius examinis, sive concursus, et suffragiorum latorum relatio, Nobis seu Romano pro tempore Pontifici fiet; ut vacanti Cathedrae, sive Lecturae, de persona habili et idonea auctoritate Apostolica provideatur.

VI. Facultas privativa doctorandi in Urbe in utroque vel altero Jure.

§. 22. Firmamque praeterea, et ratam perpetuo, esse volumus privativam facultatem Candidatos in utroque, seu alterutro Jure Canonico et Caesareo experiendi, probandi, eosdemque Doctores in utroque seu alterutro Jure praedictis in Romana Curia et Urbe creandi, eisque Doctoratus hujusmodi insignia conferendi, supradicto Advocatorum Consistorialium Collegio tum antiquae consuetudinis, et possessionis jure competentem, tum etiam expressis Praedecessorum Nostrorum Indultis et Privilegiis multoties concessam et attributam, praesertim vero a fel. recor. Sixto Papa IV., Julio Papa III., Sixto Papa V., et Clem. Papa VIII., prout in eorum Literis decima octava Septembris anni millesimi quadringentesimi octuagesimi tertii, sexta Februarii anni millesimi quingentesimi quinquagesimi secundi,

tertia Septemb. anni millesimi quingentesimi octuagesimi septimi, et duodecima Sept. anni millesimi sexcentesimi primi, respective, datis plenius disponitur et continetur. Asserta vero Privilegia, Indulta, Licentias, et Facultates, quorum praetextu aliae personae, seu Collegia cujuscumque status, gradus, conditionis, et praeeminentiae, id sibi licere contendunt, licet alias praedictis aliisque Praedecessoribus nostris declarata, moderata, seu respective revocata, annullata, et viribus vacuata fuerint;

Revocatio quibusvis praetensis privilegiis aliis Personis, vel Collegiis concessis.

Nos etiam, quacumque auctoritate, et potestate, et quibuscumque ex causis, etiam ex titulo oneroso, et sub quibusvis verborum formulis, expressionibus, clausulis, et Decretis, etiam per Nos et Praedecessores Nostros, Sedemque Apostolicam, eadem praedictis concessa forent, et quamtumvis longae et immemorabilis consuetudinis usu ab eisdem sive personis, sive Collegiis possessa et obtenta fuerint, praesentium pariter tenore, quatenus opus sit, revocamus, annullamus, et viribus perpetuo vacuamus.

Lis inter Protonotarios Apostolicos et Advocatos Consistoriales super jure Doctorandi in utroque Jure, in Rota pendens, extinguitur.

§. 23. Et nihilominus attendentes, quod inter Dilectos Filios Collegium Nostrorum et Sedis Apostolicae Notariorum, Protonotariorum nuncupatorum, de numero Participantium, ex una, praedictumque Collegium Nostrae Consistorialis Aulae Advocatorum, ex alia parte, lis, et Causa super facultate promovendi ad gradum Doctoratus in utroque, vel alterutro Jure, tam in Urbe ejusque Districtu, quam extra illam et illum, in Causarum Palatii Nostri Apostolici Auditorio, coram certo illius Auditore introducta, adhuc pendet indecisa: Nos, qui jura, rationes, et exceptiones utriusque Partis, tam voce nostris auribus insinuata, quam scripto deducta, per Nos ipsos accurate examinavimus, et matura consideratione perpendimus; Volentes ab utroque Collegio tam Notariorum, quam Advocatorum hujusmodi, quorum singulares personae familiares Nostri existunt, omnes et quascumque super hac re lites, et controversias penitus e medio tollere, eorumque respective jura, facultates, et privilegia certis, congruisque limitibus praefinire; Motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, praedictam, ac quamcumque aliam, si, qua sit, litem et causam, in praedicto Auditorio, vel alio quovis Tribunali, coram quocumque Judice, et in quacumque instantia, inter utramque Collegiam hujusmodi super praemissis pendentem (illius respective statum, merita, et alia quaecumque, etiam de necessitate juris vel facti omnino exprimenda, necnon utriusque Collegii praedicti concessiones, indulta, privilegia, et Literas Apostolicas, eorumque totales, et integros tenores satis Nobis cognitos, et perspectos, praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes), harum serie ad Nos avocamus, penitusque et omnino supprimimus, et extinguimus, perpetuumque desuper silentium imponimus, atque os occludimus. Eisdem vero Notariis de numero praedicto nullatenus licuisse, aut licere statuimus et declaramus, obtentu et vigore Literarum fel. record. Sixti Papae V. Praedecessoris Nostri incipien. *Laudabilis* super eorum privilegiis editarum, sub datum videlicet Nonis Februarii Pontificatus sui Anno Primo, vel quarumvis aliarum Literarum Apostolicarum sub quacumque forma eidem Collegio concessarum, examinationem cujusquam, Doctoratus gradum in altero vel utroque Jure suscipere cupientis, ad Partes, et extra Urbem committere, nec sub aliena fide, et relationibus examinationis hujusmodi, absentem quemquam, cum clausula, ac si esset praesens, prout saepius hactenus factum fuisse intelligimus, ad hujusmodi doctoratus gradum in eadem Urbe promovere, sed tantummodo Notarios Nostros praedictos, eorumque Collegium quatuor personas singulis annis, easque in Urbe praedicta vere, et realiter praesentes, praevio rigoroso examine, personaliter, et collegialiter per ipsosmet Notarios faciendo, et non aliter, nec alio modo, ad normam Indulti Apostolici a recol. mem. Urbano Papa VIII. etiam Praedecessore Nostro eidem Collegio concessi, per suas Literas datas sub Annulo Piscatoris die quinta Septembris Anni millesimi sexcentesimi vigesimi noni ad Doctoratus gradum hujusmodi promovere, libere, et licite posse praesenti nostrae declarationis oraculo definimus: Decernentes sic, et non aliter intelligendas, et interpretandas fuisse, atque imposterum intelligi, et interpretari debere eorumdem Sixti, et Urbani Praedecessorum Literas praedictas, quas pro majori cautela, et quatenus opus sit, eatenus limitamus, revocamus, et abolemus, quatenus praesentibus nostris Literis in aliquo adversentur, easdem in omnibus, et per omnia ad viam, et terminos earumdem praesentium

Definitur non licuisse, neque licere Protonotariis Doctoratus gradum concedere postulantibus absentibus.

Sed quatuor tantum Personas in Urbe praesentes ad gradum hujusmodi singulis annis promovere juxta Urbani VIII. Indultum.

reducentes; Ne in re, quae tanti momenti est, pro recto ac felici Sanctae Ecclesiae et Reipublicae gubernio, vel periculum immineat, quod sub aliena fide, et relationibus, ad gradus hujusmodi promoveantur indocti, et qui, si diligentem examinationem per ipsosmet Notarios personaliter et collegialiter adhibitem subiissent, minus idonei forsan reperti fuissent; vel id quod absurdum reputamus, sequatur, ut scilicet praedicto Notariorum Nostrorum Collegio, cui de vere, et realiter praesentibus in eadem Urbe, non nisi quatuor singulis annis, diligenti praemisso examine, juxta memoratum Urbani Praedecessoris indultum, ad gradum praedictum promovere concessum fuit; Id ipsum in numero indefinite permissum censeatur, quoad eos, qui ab eadem Urbe absentes, et in remotissimis fortasse regionibus constituti permaneant.

Promotiones tamen absentium ab eis jam factae revalidantur.

§. 24. Ad consulendum tamen indemnitati eorum; qui hactenus a Dilectis Filiis Sedis Apostolicae Notariis praedictis extra Urbem, et in absentia, contra praesentis nostrae declarationis tenorem, Doctoratus gradum in utroque, vel alterutro Jure susceperint; omnes et singulas hujusmodi promotiones ad hunc diem peractas auctoritate nostra perpetuo revalidamus, et quascumque promotionum hujusmodi nullitates, ex potestatis dumtaxat defectu provenientes, earumdem praesentium tenore sanamus; easdemque promotiones, et gradus hactenus ita collatos, et respective susceptos, ad omnes effectus, ad quos de caetero valere censebantur, eisdem sic ut praefertur, promotis imposterum etiam suffragari debere statuimus.

Utque ipsi Protonotarii singulis annis imposterum valeant in Urbe non quatuor, sed sex Personas in utroque Jure doctorare indulgetur.

§. 25. Quia vero illustre, et perantiquum eorumdem Notariorum de numero Participantium Collegium hujusmodi, ob grata devotionis, et familiaritatis obsequia, quae Nobis, et Apostolicae Sedi incessanter impendit, aliaque illius, et Notariorum praedictorum merita speciali benevolentia prosequimur, volentes aliquam propensae nostrae erga illud voluntatis significationem exhibere, eisdem Notariis de numero praedicto, eorumque Collegio plenam liberamque licentiam, facultatem, et potestatem per easdem praesentes tribuimus, et impertimur, ut ipsi de caetero in perpetuum singulis annis, non quatuor dumtaxat personas, easque familiares, et pauperes, prout in dictis Urbani Praedecessoris Literis praescriptum reperitur, sed vigore praesentium, sex quidem personas, etiamsi non familiares, nec pauperes, (dummodo tamen in Urbe praesentes existant, aliaque necessaria requisita illis suffragentur) ad praedictum gradum Doctoratus in altero, vel utroque jure promovere possint, et valeant; ita quod sic per eos pro tempore promoti, et laureati omnibus et singulis favoribus, honoribus, gratiis, et privilegiis, quibus similes Doctores in publico Archigymnasio Sapientiae Urbis Laureati de jure, usu, privilegio, consuetudine, alias quomodolibet utuntur, fruuntur, et gaudent, pariformiter, et aeque principaliter uti, frui, potiri et gaudere possint et debeant; ac ad omnes et quoscumque effectus, etiam Ecclesias Cathedrales assequendi, ab omnibus ubique censeri, haberi, et reputari, ac si in praedicto Archigymnasio vere promoti et laureati fuissent: Ampliantes et extendentes quoad haec utrasque Sixti, et Urbani Praedecessorum Literas praedictas, de caetero in suo robore permansuras.

§. 26. Volumus autem, quod iidem Notarii, eorumque Collegium praedictum in promotione, et creatione dictorum sex, alterius, vel utriusque Juris, Doctorum, omnia et singula ad praescriptum dictarum Urbani Praedecessoris, et Nostrarum praesentium servanda et adimplenda, omnino servare et adimplere teneantur; et quod numerus dictorum sex, et non ultra, quavis de Causa uno anno non completus, non possit, nec valeat subsequentibus annis compleri vel reintegrari; quodque nota rogitus promotionum, cum nominibus, et cognominibus, ac Patria promotorum intra Mensem ex tunc proximum, a die cujuslibet promotionis computandum, ad Archivum Urbanum, ad instar aliorum rogituum, per Secretarium Collegii hujusmodi, vel per ipsos promotos, et laureatos, deferri omnino debeat. Et tunc solum, videlicet, postquam nota praedicta ad Archivum Urbanum delata fuerit, et non antea, talis promotus pro Doctore, se gerere, et pro legitime laureato, et promoto ad quoscumque Juris effectus haberi possit; alias promotus ipse pro Doctore publice, vel privatim se gerens, poenam falsi ipso facto et jure incurrat.

Servatis tamen servandis, quod numerus sex anno non completus nequeat subsequenti anno reintegrari.

Promotionum rogitus intra mensem ad Archivum Urbanum deferatur.

Omnes promotiones ab aliis et aliter in Urbe faciendae irritantur.

§. 27. Omnes vero alias promotiones, et creationes Doctorum in utroque seu altero Jurium, atque Insignium Doctoralium traditio-

nes ab aliis, quam Advocatis Consistorialibus praedictis, etiam per Comites Palatinos, aut per ipsos Notarios de numero Participantium, eorumque Collegium, praeter, vel contra praescriptam formam, et ultra praefinitum numerum, in Romana Curia et Urbe praedicto imposterum facias vel faciendas cum omnibus inde secutis et sequendis quibuscumque, irritas, et inanes, nullinsque roboris vel momenti esse et fore, ac pro nullis et infectis haberi, et censeri, neminique ad quoscumque effectus ullo unquam tempore suffragari debere, ipsosque ab aliis, quam Advocatis praedictis, etiam per eosdem Notarius de numero praedicto, ultra sex praefatos, ad gradum Doctoratus hujusmodi nulliter et attentate promotos vel assumptos, pro non Doctoribus haberi, eadem Apostolica Auctoritate statuimus, atque decernimus.

Ad Officia et Beneficia Urbis et Curiae Romanae doctoratus gradum requirentia, admittuntur Doctores in extera Universitate jam nunc promoti.

§. 28. Praeterea supradictos Nostrae Consistorialis Aulae Advocatos, eorumque Collegium amplioribus favoribus, et gratiis prosequi, et tam praedicti Archigymnasii Almae Urbis Nostrae splendori et dignitati, quam feliciori, atque utiliori Rumanae Curiae statui, et regimini plenius consulere et providere volentes, simulque dignum rationique consonum reputantes, ut quicumque ad Dignitates, Praelaturas, Magistratus, aliaque munia, et Officia dictae Curiae, quae iu eadem Curia, et in Romana Urbe consistent, et in ea exercentur, et quae Doctoratus gradum in utroque vel altero Jurium annexum habent, aut quomodolibet requirunt, pro tempore assumi, et promoveri desiderant, eorum doctrinae et idoneitatis, in praedicto Arrhigymnasio publicum praebeant experimentum; Apostolira Auctoritate praedicta, motuque, scientia, et potestatis plenitudine paribus, statuimus atque sancimus, ut ii quidem, qui ante diem publicationis praesentium ad hujusmodi Doctoratus gradum in quacumque publica et approbata tam Status Ecclesiastici, quam extra Universitate Studii generalis, legitime promoti extiterint, ad Praelaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, et Dignitates, etiam Ecclesiasticas dictae Urbis, necnon ad facultatem scribendi tam in jure, quam in facto, et patrocinandi ut Procuratores in causis coram praedicto Rotae Romanae Auditorio, dummodo caetera necessaria requisita illis alias respective suffragentur, admitti, illasque et illos seu illa recipere, retinere, et exercere libere et licite possint et valeant, nec ob id eumdem Doctoratus gradum in dicto Archigymnasio iterato suscipere cogantur. Contra vero ii, qui ante diem publicationis earumdem praesentium Literarum nondum Doctoralem gradum, ut praefertur, suscepisse comperti fuerint, ad aliquam ex Dignitatibus, vel aliquod ex Beneficiis Ecclesiasticis in Basilicis, aut Collegiatis, vel aliis Ecclesiis ejusdem Urbis consistentibus, pro quibus assequendis, obtinendis vel retinendis ex Sacrorum Canonum, aut Generalium Conciliorum, vel Constitutionum Apostolicarum, seu aliarum Sanctionum dispositione, vel etiam ex lege fundationis, gradus, et qualitas Doctoralis requiratur, ac etiam ad Praelaturas, Magistratus, Judicaturas, etiam alieno nomine exercendas, et Lecturas publicas Urbis, et Curiae praedictarum, necnon ad facultatem patrocinandi tamquam Procuratores in causis coram eodem Rotae Auditorio, aut respondendi de jure, seu scribendi pro Advocati munere coram quocumque Judice, seu Tribunali; ac demum ad quodcumque munus, vel Officium Urbis, et Curiae praedictarum in ipsa Urbe exercendum, quod de jure pariter, vel statuto, aut ex aliqua Apostolica Constitutione et Ordinatione, vel etiam ex longa et inveterata consuetudine gradum et qualitatem Doctoralem hujusmodi exigat, vel requirat, non possint, nec valeant recipi, vel admitti, illasque ac illos et illa respective obtinere vel exercere; etiamsi Praelaturae, et Judicaturae praedictae ejusdem Rotae, Camerae, et Cancellariae Apostolicae, Signaturae Nostrae, Populi Romani, vel cujusvis Collegii etiam privilegiati, et privilegiatissimi, ac specialem et specialissimam, ac specificam, et individuam mentionem et expressionem requirentis existant; nisi ante admissionem et receptionem hujusmodi, vel, quoad praedicta Beneficia et Dignitates Ecclesiasticas, infra tempus a jure, vel Constitutionibus, et Canonicis Sanctionibus praedictis, aut in fundatione respective praefixum, Doctoratus gradum in ipso publico Urbis Nostrae Archigymnasio susceperint: Decernentes, et eadem Aurtoritate statuentes, quod gradus Doctoratus hujusmodi post earumdem praesentium publicationem in alia quavis Studii generalis Universitate tam extera, quam Status Nostri Ecclesiastici, quantumvis publica, approbata, celebri, et famosa, ac specialissima mentione digna, datus et

Sed excluduntur qui in posterum in Archigymnasio Urbis promoti non fuerint.

receptus, ipsis graduatis ad quemcumque alium, non autem unquam ad effectum assequendi supradictas Dignitates, Praelaturas, Judicaturas, Lecturas, Munera, et Officia praedicta in Curia et Urbe Nostra, suffragari de reliquo valeat; immo pro effectu praemissorum Doctoratus gradus alibi datus, et receptus, habeatur, et haberi debeat, ac si nullo modo datus, ac receptus fuisset.

Exceptis his, qui destinantur ad Officia alicui civitati, vel Nationi affecta.

§. 29. Ab hac tamen generali lege illos dumtaxat exceptos esse volumus, quos in vim Apostolici privilegii seu Indulti alicui Nationi, Civitati, Universitati, seu Collegio ab hac S. Sede concessi, vel ad munus Advocati Consistorialis, ut supra, vel ad Auditoratum Causarum Palatii Nostri Apostolici nominari, et Nobis seu Romano Pontifici pro tempore existenti, praesentari, seu alias juxta Indultorum hujusmodi tenorem eligi et deputari contingat: Ut scilicet, si illi, qui ad praedicta Officia nominati seu electi fuerint, in aliqua conspicua Universitate illius Nationis, aut Civitatis, vel in ea respective Universitate aut Collegio, quibus Indulta hujusmodi seu privilegia concessa fuerunt, ad Doctoralem gradum in utroque jure promoti fuisse dignoscantur, hujusmodi gradus ab iis, ut praefertur, susceptus, juncto illius seu illorum testimonio, qui eos praesentaverint, necnon Pontificis judicio, qui eosdem ad praedicta Officia elegerit et deputaverit, satis eisdem suffragari censeatur, ad effectum assequendi hujusmodi Officia, eaque servatis servandis exercendi; absque eo quod ad iteratam praedicti gradus susceptionem in dicto Sapientiae Archigymnasio compelli possint.

Commissio specialis omnibus Tribunalium et Collegiorum Urbis Capitibus pro praemissorum executione.

§. 30. Ut igitur ordinatio et Statutum nostrum hujusmodi perpetuis futuris temporibus inviolabiliter observetur, Venerabilibus Fratribus Nostris Thomae Episcopo Ostien., et Veliteru. S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, et Annibali Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis; necnon dilecto Filio Nostro Nereo S. Eustachii praedictae S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupatis, Signaturae nostrae Justitiae Praefecto, eorumque in dictis Officiis Successoribus; et dilectis praeterea Filiis Collegiis Notariorum Apostolicorum, Protonotariorum nuncupatorum de numero Participantium, et Cappellanorum Nostrorum, Causarum Sac. Palatii Auditorum, necnon Clericorum Camerae Nostrae Apostolicae, et Signaturae Justitiae Referendariorum Votantium, atque Abbreviatorum de Parco Majori, ipsorumque Aulae Nostrae Consistorialis Advocatorum, et Procuratorum Causarum Sacri Palatii, eorumque respective Decanis; Capitulis quoque, seu Collegiis Basilicarum, Collegiatarum, et aliarum Ecclesiarum dictae Urbis, aliisque Superioribus et Personis praesentibus, et futuris, ad quos nunc quomodolibet spectat, et pro tempore spectabit, per haec eadem scripta committimus et injungimus, quatenus ordinationi et statuto praedictis humiliter intendentes, praemissa observari et adimpleri curent, nec quemquam in posterum ad Dignitates, Praelaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, Munera, Officia, et Beneficia praedicta, qui Doctoratus gradum in praedicto Archigymnasio non susceperit, extra casus a Nobis, ut supra, exceptos, admittant seu recipiant, neque contra ordinationis et statuti Nostri hujusmodi seriem, dispositionem, et tenorem, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari ullo umquam tempore permittant.

VII. Collegio Advocatorum Consistorialium perpetuo asseruntur infrascripta Officia.

§. 31. Quaecumque demum Romanae Curiae munera praedicto Advocatorum Consistorialium Collegio, tam expressis Praedecessorum Nostrorum concessionibus, quam longae consuetudinis usu privative, ut praefertur, attributa esse dignoscuntur, ea omnia et singula ita supradicto Collegio addicta et acquisita esse declaramus, ut perpetuis futuris temporibus neque munus Promotoris Fidei, de quo decretum adest Urbani VIII. sub datum die decima tertia Januarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi primi, in favorem ipsius Collegii hactenus inviolabiliter observatum, et quo Nos ipsi, dum, in minoribus constituti, in eodem Collegio locum obtineremus, plures annos perfuncti fuimus; neque Officium Advocati Pauperum; aut aliud Advocati Fisci et Camerae Nostrae Apostolicae; quae olim Seniori de Collegio praedicto pro tempore incumbebant, deinde vero arbitrio Summi Pontificis, in aliquem tamen de ipso Collegio semper conferri consueverunt; nec illud pariter Advocati Fabricae Basilicae Apostolorum Principis; aut illud Advocati Senatus, et Populi Almae Urbis Nostrae; vel denique munus Commissarii Conclavis Sede vacante; alteri cuiquam personae, praeterquam alicui ex dicto Collegio Advocatorum Aulae Nostrae Consistorialis, quacumque in contrarium consuetudine, si quae forte

Promotoris Fidei.

Advocati Pauperum. Advocati Fisci, et Camerae Apostolicae.

Advocati Fabricae Basilicae S. Petri.

Advocati S. P. Q. R. Et Commissarii Conclavis, Sede vacante.

circa aliquod ex praemissis muneribus allegari posset, minime obstante, concedi debeat aut assignari.

Officia Promotoris Fidei, et Advocati Fisci deinceps disjunctim conferantur.

§. 32. Volumus tamen, praedicta Officia Promotoris Fidei, et Advocati Fisci, quae duo olim ab una eademque persona conjunctim obtineri et exerceri consueverant, sed a recol. mem. Praedecessore Nostro Clemente Papa XI. justis et rationabilibus de Causis ab invicem disjuncta et separata fuerunt, per ejus Literas perpetuo valituras die septima Aprilis anni millesimi septingentesimi septimi in forma Brevis expeditas, sic etiam in posterum separatim conferri, et a duobus respective Advocatis Consistorialibus exerceri; quidquid deinceps in praxi servatum fuerit, et obtineat de praesenti in persona dilecti Filii Magistri Ludovici de Valentibus moderni Fidei Promotoris, Fisci Advocati, per specialem gratiam eidem a fel. record. Praedecessore Nostro Clemente Papa XII. concessam, et ultra ipsius personam nullatenus extendendam. Proindeque assignationem portionis panis, et vini, necnon scutorum trecentorum monetae Romanae, quae deinde laudatus Clemens Papa XI. per alias suas in simili forma Literas datas die trigesima Aprilis anni millesimi septingentesimi decimi quarti, ex salariis et emolumentis Advocati Fisci detracta, una cum hujusmodi portione panis, vini, praedicto Fisci Advocato ex Palatio Apostolico antea dari solita, Promotori Fidei pro tempore existenti de caetero persolvi mandavit, auctoritate praedicta et harum serie approbamus, confirmamus, et innovamus, atque in posterum, quum casus evenerit demandatae separationis reipsa interim exequendae, perpetuo servari mandamus.

Advocatus Fisci, et Advocatus Pauperum abstineant a Patrocinio Causarum ad eorum Officium non pertinentium.

§. 33. Praeterea districte praecipimus, ut quicumque ex praedictis Advocatis ad munus Advocati Fisci et Camerae Apostolicae, itemque ad aliud Advocati Pauperum deputati fuerint, omnino abstineant a suscipiendo Patrocinio aliarum Causarum, quae ad Officium sibi respective commissum minime pertineant; quacumque pariter in contrarium consuetudine minime obstante.

VIII.
Licentia celebrandi, faciendi in Oratorio privato.

§. 34. Ut autem tot tantisque publicis gravissimisque muneribus assiduam operam impendere Advocati praedicti commodo valeant, et spirituali simul eorumdem consolationi per Apostolicae benignitatis favorem consultum sit, quod jam per alias Nostras in forma Brevis Literas sub die vigesima octava Februarii anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi expeditas, eisdem elargiti fuimus, id etiam praesentium tenore, et auctoritate praedicta confirmamus et innovamus, ut scilicet eisdem Advocatis Consistorialibus eorumque Coadjutoribus nunc et pro tempore quandocumque existentibus, in privato Domus cujuslibet eorum habitationis, etiam in hac Alma Urbe Nostra, Oratorio ad hoc decenter muro extructo et ornato, seu extruendo et ornando, ab omnibus Domesticis usibus libero, per dilectum Filium Nostrum in eadem Urbe ejusque Districtu Vicarium in spiritualibus Generalem, quoad Oratoria in dicta Urbe, et quoad alia extra eamdem Urbem, per Ordinarium Loci respective, prius visitando et approbando, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in Domo hujusmodi celebrandi licentia, quae adhuc duret, alteri concessa non fuerit, per se ipsos, si Sacerdotes fuerint, celebrare, seu per quemcumque Sacerdotem approbatum Secularem, vel de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque jurium Parochialium praejudicio, ac Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque solemnioribus Anni festis diebus exceptis, in sua, ac quatenus conjugati existant, in eorum respective Uxorum, necnon in eorumdem Filiorum, Consanguineorum, et Affinium secum insimul in eadem Domo habitantium, ac cujuslibet eorum Familiae praesentia, celebrari facere libere et licite possint, ita tamen ut Uxores, et nati, ac Consanguinei et Affines supradicti praedictam unicam Missam ipsis quidem Advocatis praesentibus audire tantummodo, numquam vero celebrari facere valeant, quodque Familiares eorum servitiis non necessarii ibidem Missae interessentes, ab obligatione audiendi Missam in Ecclesia diebus Festis de praecepto liberi minime censeantur. Utque hujusmodi gratia ii dumtaxat ex Advocatis Consistorialibus fruantur, qui super illa Apostolicas in forma Brevis Literas ad uniuscujusque favorem expediendas petierint, atque obtinuerint, et non alias.

IX
Collegii Statuta, styli, et omnia alia Privilegia confirmantur.

§. 35. Praeterea omnia et singula supra expressa, atque alia Collegio Advocatorum hujusmodi concessa Privilegia et Indulta, necnon ejusdem Collegii laudabiles stylos, usus, et consuetudines, ordinationes quoque, Constitutiones, atque Statuta pro ipsius Collegii felici

regimine et gubernio facta et condita, licita tamen et honesta, ac Sacris Canonibus et Concilii Tridentini Decretis, Constitutionibus Apostolicis, et praesentium tenori ac dispositioni minime contraria, Apostolica auctoritate earumdem tenore praesentium perpetuo confirmamus et approbamus, illisque plenariae et inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; ac omnes et singulos tam juris, quam facti, necnon solemnitatum quarumcumque quomodolibet omissarum, aliosque defectus, qui forsan intervenerint in eisdem, supplemus; illaque omnia auctoritate, et tenore praedictis innovamus, et de novo concedimus, ac ab omnibus et singulis personis, ad quas pro tempore spectat et spectabit in futurum, inviolabiliter perpetuo servari volumus, et mandamus.

Cum facultate condendi Statuta.

Utque supradicta eorum Statuta, Constitutiones, Ordinationes, stylos, usus, et consuetudines pro rerum tempore et personarum qualitate, ac quoties eis expedire videbitur, abrogare, cassare, mutare, alterare, et alia illorum loco facere, condere, edere, et servare libere et licite valeant, quae postquam facta, condita, et edita fuerint, dummodo, ut praemittitur, licita et honesta, Sacrisque Canonibus et Decretis dicti Concilii, Constitutionibus Apostolicis, ac praesentium tenori contraria non existant, eo ipso dicta auctoritate confirmata sint, ac ab omnibus et singulis, quos ea concernunt, in futurum sub poenis in eis contentis observari debeant: Insuper ut ipsorum

Et deputandi ac amovendi Collegii Officiales atque Ministros.

Collegii Secretarium, aliosque Officiales et Ministros pro suo arbitrio eligere et deputare, amovere, dimittere, et mutare valeant, quoties id eis expedire videbitur, eisdem auctoritate et tenore praesentium, etiam perpetuo concedimus et indulgemus, plenamque, liberam, et omnimodam facultatem et auctoritatem impertimur, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante.

X. Clausulae praeservativae.

§. 36. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existant, sive alias specifica et individua mentione et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati et auditi, neque Causae, propter quas eaedem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali et substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concesso vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere et fore, ac dicto Collegio et Advocatis pro tempore existentibus in omnibus et per omnia etiam perpetuo suffragari, ipsumque Collegium ad verificationem seu justificationem praemissorum, vel partis eorum, minime teneri, aut ullo modo quacumque auctoritate compelli debere, sed easdem, et in eis contenta quaecumque, ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse servari.

§. 37. Sicque et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia ac potestate fungentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Aliter dictari prohibetur.

§. 38. Quocirca eisdem Ven. Fratribus Nostris Thomae Episcopo Ostiensi, et Veliterno S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, et Annibali Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis respective nuncupatis; necnon dilecto Filio Magistro Flavio Chisio Causarum Curiae Camerae Nostrae Apostolicae Auditori Generali, eorumque pro tempore in Officiis hujusmodi Successoribus, per haec Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se,

Deputatio Judicum Executorum.

vel alios, seu alium, auctoritate Nostra, praedictis Aulae Nostrae Consistorialis Advocatis, eorumque Collegio, in praemissis omnibus et singulis, efficacis defensionis praesidio assistant, faciantque eos, et eorum singulos, quoties pro ipsorum parte super hoc fuerint requisiti, omnibus et singulis praefatis pacifice frui et gaudere, non permittentes eos, et eorum aliquem, per quoscumque desuper quomodolibet indebite molestari, inquietari, aut impediri: Contradictores quoslibet et rebelles cujuscumque status, gradus, ordinis, dignitatis, vel praeeminentiae fuerint, per Censuras Ecclesiasticas, et pecuniarias poenas, aliaque opportuna juris et facti remedia, appellatione postposita, compescendo.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 39. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, necnon praemissis omnibus, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus; necnon quibusvis Almae Urbis Nostrae, Collegiorum quorumcumque, Tribunalium, Universitatum, necnon praedicti Advocatorum Consistorialium Collegii, et Gymnasii, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis personis, et eisdem Urbi, necnon dilectis Filiis Populo Romano, aliisque Civitatibus, et locis, Collegiis quoque, Tribunalibus, Universitatibus, aliisque quibuslibet specifica et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, et decretis etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili; et de Apostolicae potestatis plenitudine, seu Consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis, et specificatis respective habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum, plenissime et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicat. praesentis Constitutionis in Urbe, tribuitur vis personalis intimationis omnibus factae.

§. 40. Volumus insuper et eadem auctoritate praedicta mandamus, ipsas praesentes, seu earum transumpta in locis solitis Almae Urbis Nostrae per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi, sicque publicatas, et affixas, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae et notificatae fuissent.

Transumptis fidem praestari jubetur.

§. 41. Utque earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio poenalis.

§. 42. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam nostrarum constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 28. Aug. 1744.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, quarto Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 26. Septembris ejusdem Anni.

CVII. DE RITIBUS

Caeremoniis, Usibus, et Consuetudinibus in Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi Indiarum Orientalium observandis, seu

vitandis, permittendis, aut abolendis. Confirmantur Praedecessorum Decreta: Et ad nova Postulata dantur opportunae Declarationes, et Responsiones.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

Omnium sollicitudinum, quae demandatum Nobis, Divino prorsus consilio, nulloque merito nostro, supremi universalisque Pastoris munus gravissimum praeter modum, formidandumque constituunt, potissima sane, quaeque magis animum nostrum exstimulant, Nosque perpetuo trepidantes, et anxios habet, ea est, ut concreditum Nobis Fidei depositum, integrum, illibatumque servemus; ideoque omne studium nostrum operamque in id conferamus, ut late diffluentes super faciem Terrae Coelestis doctrinae latices nullo aut corruptelae luto, aut erroris inficiantur veneno, dumque Evangelica lux undequaque diffunditur, nulla forte Gentilitatis superstitione obnubretur; atque ut ii, quos e potestate tenebrarum erutos, confractis ferreis infidelitatis vectibus, in admirabile lumen suum vocavit misericors Deus, in spemque evexit aeternae salutis, et haereditatis, corde credentes ad justitiam, operibusque quod credunt comprobantes, et mystici Corporis Christi, quod est Ecclesia, digna se membra exhibentes, id ipsum dicant, ut Apostolus exoptabat ardenter, et sint perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia. Hinc cum primum Altissimo placuit humilitatem nostram ad summi Apostolatus apicem evehere, nulli umquam labori parcere decrevimus, quem non solum ad propagandam in omnem Terram Fidei, et salutis scientiam, sed etiam ad unitatem spiritus, et doctrinae inter Fideles ubique fovendam et confirmandam, vel, sicubi opus esset, reconciliandam et stabiliendam, opitulante Deo, proficuum et necessarium fore deprehenderemus.

Pont. sollicitudo pro tuenda Fidei et disciplinae puritate, et Ecclesiae concordia

Refert dissensiones super observantia variorum Rituum in Missionibus Indiarum obortas.

§. 1. Verum cum eam ob causam ad extremas usque Orbis Terrae Plagas mentis nostrae obtutus dirigeremus, eosque peculiariter figeremus in novella illa germina Christianitatis, quae, Divina irrorante gratia, in novis Ecclesiis Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis dudum pullularunt, non parvam Nobis inde laborum; atque curarum materiem allatum iri verebamur, dum animo recenseremus quantum, et quamdiu Apostolica Praedecessorum Nostrorum desudasset industria, ut ex recens coalescentibus praedictorum Regnorum Ecclesiis, vanarum observationum, rituumque a Christiana Religione abhorrentium zizania radicitus evellerent, atque importunas controversias inter sacros ipsos Regionum illarum Operarios in re tam gravi exortas, et, quod magis dolendum erat, inimici hominis opera, nostris adhuc temporibus perstantes, componeret, atque eliminarent. Attamen fiduciam nostram collocantes in Domino, qui humanos animos, ubi vult, fortiter, suaviterque inflectit; potissimum vero quum delatis ad Nos argumentis filialis obedientiae, qua plerique illarum Partium Missionarii suprema hujus Apostolicae Sedis Decreta se excipere professi sunt, Nobis expositum fuit, ad omnes demum iis de rebus controversias sedandas, ac praedictarum Ecclesiarum statum componendum, atque firmandum, nil aliud jam reliquum esse, quam ut ad nonnulla postulata, quae ex parte aliquorum Operariorum hujusmodi Nobis proponebantur, congruae resolutiones, et responsiones Apostolica auctoritate prodirent; magnam in spem erecti sumus, fore, ut, subiatis per opportuna rescripta propositis dubitationibus, ac finitivis demum nostris et hujus Apostolicae Sedis mandatis atque praeceptis editis, ac promulgatis, optatus aliquando finis imponeretur diuturnis molestisque dissensionibus, quae Praedicationis Evangelicae in praedictis Regnis olim disseminatae fructum late inficientes, ipsasque novarum Ecclesiarum soboles vehementi discordiarum turbine agitantes, eo rem adduxerant, ut tot Verbi Dei praecones eximii sine causa adhuc laborasse, largosque sudores, et sanguinem ipsum frustra effudisse viderentur.

Quae per praesentium publicationem extinguendae esse non sine causa confidit.

§. 2. Ut enim multa praeteream, quae retroactis temporibus hac in re acciderunt; grandiores, quas innuimus, controversiae hoc ipso ineunte saeculo eruperunt, seu potius renovatae fuerunt, quum a fel. record. Praedecessore Nostro Clemente Papa XI. missus, ad Oram Coromandeli appulit bon. mem. Carolus Thomas, tunc Patriarcha Antiochenus, cum potestate Legati a Latere in Indiis Orientalibus Commissarius, et Visitator Apostolicus, dein-

Appulsus bon. mem. Card. de Tournon. Commiss. Apostol. ad Indias Orientales.

Ejusdem judicium; et Decretum super Ritibus Malabaricis.

de hujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Tournonius nuncupatus. Is enim, eo cum appulisset, ad trutinam vocatis nonnullis ceremoniis, quae ab aliquibus Missionariis observabantur, vel permittebantur, ab aliis vero tamquam Christianae pietatis spiritui minime conformes rejiciebantur, unde discordiarum, et funestissimarum disputationum semina, exploratis, ea, qua par erat, diligentia, factis, et circumstantiis, e re Christiana esse, suique Officii partes exigere judicavit, plures hujusmodi ceremonias gravi interdicto proscribere, atque damnare; latoque edicto, seu Decreto, certam Missionariis normam praescribere, quam in excolendo Dominico illo Agro cuncti servarent, ut Divini Verbi semen, praecisis lolio, et vepribus, altas agere radices, et felicissime posset propagari. Quod quidem a se editum Decretum a Missionum illarum Provincialibus, et Superioribus, sub poena Excommunicationis latae sententiae, a caeteris vero Subditis Missionariis, sub poena suspensionis a Divinis ipso facto incurrendae, inviolabiliter observari et executioni mandari praecepit, donec aliter Apostolica Sedes provideret. Exemplum autem Decreti ejusmodi est, videlicet.

Tenor Decreti ab eo editi Pudicherii die 24. Junii 1704.

§. 3. *Carolus Thomas Maillard de Tournon, Dei, et Apostolicae Sedis gratia Patriarcha Antiochenus, Sanctissimi Domini Nostri Clementis Divina Providentia Papae XI. Praelatus Domesticus, ejusque Pontificio Solio Assistens, necnon Sanctae Romanae, et Universalis Inquisitionis contra haereticam pravitatem Consultor, ac in Indiis Orientalibus, et Sinarum Imperio, finitimisque Insulis Commissarius, et Visitator Apostolicus cum facultate Legati de Latere etc.*

Proemium.

Inter graviores, quibus premimur, curas pro Apostolici Visitatoris munere nobis, licet tanto oneri imparibus, injuncto, ea sane est praecipua, cum nos huc missos esse consideramus ad expurgandum Dominicum agrum a zizaniis novella Christi germina suffocantibus, et de alienis peccatis rationem esse reddituros, qui aeternam Dei ultionem pro nostris numquam satis expiandis jure formidamus: Quamobrem statim atque ad has Indiarum oras appulimus, mentis nostrae oculos per vastissimas illas Orientales Regiones circumferentes, dum corpus pertinaci morbo jaceret detentum, Missionum necessitates undique inquirere curavimus, ut iisdem pro viribus de opportuno remedio prospiceremus. Et quidem merito inter primas nostrae solicitudini occurrerant novae Domini vineae in Regnis Madurensi, et Maissur, recentiusque Carnatensi, iisdem fere legibus, parique labore, ab Evangelicis Societatis Jesu Operariis Lusitanis, et Gallis plantatae, ubi inter Ethnicorum, atque Gentilium persecutiones, ac inter tot vitae asperitates, virentes germinant Evangelii palmites, assiduis Missionariorum sudoribus irrigati. Illuc sane fuissemus, non minus laboris, quam gaudii in Christo Jesu participes esse vehementer cupientes, nisi hoc nobis diuturna infirmitas prohibuisset. Quod autem per nos ipsos immediate obtinere non licuit, exhibitum erga nos, et Sanctam Sedem Apostolicam obsequium a Patribus Venantio Bouchet Carnatensis Missionis Superiore, et Carolo Michaele Bartoldo Madurense Missionario, viris doctrina, et propagandae Fidei zelo praestantibus, opportune suppeditavit. Enim vero cum ab illis, in moribus, lingua, et Religione istarum Regionum ex longa in his vitae consuetudine apprime versatis, plura certius cognoverimus, quae eosdem palmites enerves reddant, et fructu vacuos, utpote qui Gentilium vanitatibus magis inhaereant, quam viti, quae est Christus; in multo experimento tribulationis abundantia gaudii nostri fuit. Rebus itaque maturo examini suppositis, dictisque Patribus oretenus ac in scriptis fuse auditis, atque Dei ope publicis precibus implorata, ut Fidei puritati, spiritualique Christianorum proventui salubriter in Domino consulamus, utque fiat oblatio Gentilium accepta, et sanctificata in Spiritu Sancto, ad praesens Decretum auctoritate Apostolica, etiam cum facultate Legati de Latere, devenimus.

Referuntur causae edendi Decretum hujusmodi, in quo statuit, ut infra.

I. De Baptismo Quod in eo administrando non omittantur Sacramentalia.

Et a Sacramentorum administratione exordium sumentes, districte prohibemus, ne in baptizandis tam pueris, quam adultis cujuscumque sexus, et conditionis, omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur et signanter saliva, sal, et insufflatio, quae ex Apostolica traditione Catholica Ecclesia recepit, ac ob recondita in his sacris ceremoniis Divinae erga nos bonitatis mysteria, sancte, et inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctae Universalis Romanae Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis facto, ob diversas rationes, et circumstantias, minime obstante.

Quod Baptizando imponatur nomen alicujus Sancti.

Et generaliter nomina

Item praecipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiae consuetudinem semper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis nominibus Idolorum, vel falsae Religionis

rerum Sacrarum non depraventur.

Poenitentium, quibus Gentiles utuntur, et Neophyti hactenus appellari consueverant, antequam essent per Baptismum Divinae Gratiae renati. Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis praetextu liceat, Crucis, Sanctorum; et rerum Sacrarum nomina per translata immutare, nec ea ullo idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicae Regionis latinae significationi liquido, et adamussim respondeant.

Quod collatio Baptismi Infantibus non protrahatur.

Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorumdem incuria saepe saepius diu protrahi, non sine maximo dictorum Infantium salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut Sacrorum Canonum memores, terminum breviorem, quam fieri possit, attentis circumstantiis, Genitoribus praefigant, graviter conscientiam eorum onerantes, nisi filios intra praefixum tempus ad Ecclesiam deferant sacro fonte abluendos.

II. Matrimonia non contrahantur ante pubertatem.

Praeterea cum moris hujus regionis sit, ut Infantes sex, vel septem annorum, interdum etiam in teneriori aetate, ex Genitorum consensu, matrimonium indissolubile de praesenti contrahant per impositionem Tally, seu aureae tesserae nuptialis, uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia inter Christianos fieri permittant, nec Sponsos sic conjunctos cohabitare sinant, donec completa legitima aetate, et explorato eorum consensu, in faciem Ecclesiae, juxta formam a Sacro Conc. Trid. praescriptam, verum, et Canonicum matrimonium contraxerint. Et quoniam apud peritiores impiae illius Religionis Sectatores Tally praesefert imaginem, licet informem, Pulleyaris, *sive* Pullajaris *Idoli nuptialibus ceremoniis praepositi, cumque dedeceat Christianas mulieres talem effigiem collo deferre in signum matrimonii; districte prohibemus, ne in posterum audeant Tally cum hac effigie collo appendere; et ne uxores innuptae videantur, poterunt uti alio Tally Sanctissimae Crucis, vel Domini Nostri Jesu vel Christi, vel Beatissimae Virginis, vel alia quavis religiosa imagine ornato: Et cum superstitione non careat funiculus centum et octo filis compositus, et croceo succo delinitus, quo plerique dictum Tally appendunt, prohibemus etiam dictorum Filorum numerum, et unctionem.*

Prohibetur Mulieribus usus Tally ad instar Gentilium.

Nuptiarum Ritus ab omni superstitione expurgentur.

Ceremonias etiam nuptiales juxta harum regionum morem tot sunt, tantaque superstitione maculatae, ut tutius remedium aptari non posset, quam eas omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant: et difficillimum sit eas a superstitiosis expurgare. At vero ut faciliori conversionum viae, et Neophytorum commodo, quantum fieri potest in Domino indulgeamus, Missionariis, et praecipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo, superstiosa omnia a dictis ceremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, et Gentilium superstitionem redoleat, et signanter praeter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Aresciomara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi praescripta qualitas, varietur; Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, et prohibitum intelligatur; fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur; vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, et extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt alieni.

Fructus vulgo Cocco, non frangatur ad capiendo auspicia

III. Mulieres non arceantur a Sacramentis ex causa menstruae purgationis.

Nullus rite, et sufficienter dispositus arceatur a Sacramento poenitentiae, ad peccatorum remissionem, tamquam instrumento divinae Misericordiae, a Christo Domino instituto; et signanter mulieres menstruali morbo laborantes; non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium, cum haec Sacramentalis vera animae purificatio, et non alia, sit attendenda a Christifidelibus, eorumque Pastoribus; quibus praeterea non liceat nec per se ipsos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, et dicto purificationis tempore. Dedecet etiam Christianae Virginis honestatem prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, et Amicis notum facere, ac inverecunde publicare, iisque, Ethnicorum more et ritu, in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituere; Quocirca hujusmodi celebritates et ritus orthodoxis puellis penitus interdicimus, et abolemus; Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moneant, quam dissona sit Virginei pudoris legibus hujusmodi obscaena consuetudo, quae a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita labefactata puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem provocare valeant.

Damnatur festiva gratulatio super prima purgatione Puellis contingente.

IV. Quod Pareis omnino praestetur spirituale subsidium etiam in ipsorum domibus.

Ferre pariter non possumus, quod a Medicis spiritualibus pro animarum salute ea charitatis officia denegentur, quae Medici Gentiles, nobilis etiam generis, seu Castae, pro corporis salute praestare non dedignantur Infirmis etiam abjectae, et infimae conditionis, vulgo dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, nemini e Christianis aegrotis, quantumvis Pareas, et vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in infirmitate copia Confessarii; et ne ingravescentibus morbis, cum gravissimo vitae temporalis periculo, aeternae, consulere cogantur, iisdem Missionariis praecipimus, ne Infirmos hujusmodi conditionis ad Ecclesiam deferendos expectent, sed consultius domos, ubi aegrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus et precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitae discrimine constitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, absque personarum, aut sexus acceptione, expresse damnantes quamcumque praxim huic Christianae pietatis officio contrariam.

V. Christiani Tibicines, aliique artis Musicae Professores operam non praestent in Idolorum Pagodis, et festivitatibus.

Non sine maximo animi nostri moerore accepimus etiam, Christianos tympanorum pulsatores, Tibicines, aut alterius cujuscumque musici instrumenti sonatores ad Idolorum festivitates, et sacrificia accersiri, ad ludendum, et interdum etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem erga publicum ab ipsis contractas per hujusmodi artis exercitium, nec facile esse Missionariis eos ab hoc detestabili abusu avertere: Quocirca considerantes, quam gravem rationem essemus Deo reddituri, si hujusmodi Christifideles a Daemoniorum honore et cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, ne imposterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occasione Sacrificiorum, tum quarumcumque solemnitatum superstitioso cultu imbutarum, sonare, aut canere, sub poena excommunicationis latae sententiae, cum nullo modo liceat Christi famulis Belial inservire; Ideoque Missionarii non solum eos monere tenebuntur de praefata prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, et contrafacientes ab Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant, et publicis poenitentiae signis patratum scandalum emendaverint.

VI. Quod Constitutio Greg. XV. circa lavacra, et ablutiones comprehendat etiam Missionarios.

Declaramus praeterea Pontificiam Constitutionem Gregorii Papae XV. incipientem: Romanae Sedis Antistes: ad petitionem Patrum Societatis Jesu editam, qua indigenis Christifidelibus lavacra, non alia occasione et fine, quam corporis reficiendi, et a naturalibus sordibus mundandi, ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore, et modo, quibus a Gentilibus adhiberi solent, aeque afficere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat sub quacumque alia causa et fine, etiam ad effectum, ut existimentur Sanias, seu Brachmanes, prae caeteris dediti hujusmodi ablutionibus, illis uti, praesertim statutis eorum horis, et ante, vel immediate post quamcumque sacram functionem.

VII. Prohibetur usus Cinerum, praeter modum, et tempus ab Ecclesia receptum, et omnia signa superstitiosa damnantur.

Cineres itidem ex Vaccae stercore confectos, et impiam Gentilium poenitentiam a Rutren institutam redolentes, benedicere, eosque fronti Sacro Chrismate delinitas impingere, sive alia quaecumque signa albi, vel rubei coloris, quibus Indi superstitiosissimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus; Mandantes, ut Sanctae Ecclesiae consuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illisque Christianorum caput Cruce signandi, ad humanae infirmitatis memoriam recolendam, religiose serventur, tempore, ac modo ab Ecclesia praescripto, scilicet feria quarta Cinerum, et non alias.

VIII. Quid servandum sit circa librorum Gentilium usum.

Et demum, quia ex librorum de falsa religione, et de rebus obscaenis, superstitiosisque tractantium lectura, venenum ut plurimum serpere solet ad cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac studium Missionariorum, qui libros sacram Ecclesiae Catholicae doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continentes, pro Indorum Christifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, seu Tamulicam transtulere, vel novos pro illorum commodo, et institutione composuerunt; iisdem Christifidelibus expresse interdicimus fabulosos Gentilium libros, eosque legere, et retinere prohibemus, sub poena excommunicationis latae sententiae, nisi prius habita licentia Parochi, seu Missionarii curam animarum exercentis, quorum prudentiae committimus facultatem super hoc dispensandi, et libros (si qui forte sunt) noxia superstitione vacuos: et nihil contra bonos mores tractantes, pro Christianorum usu seligendi, eorumque lecturam permittendi.

Mandat hoc Decretum publicari, et observari, donec aliud fuerit a S. Sede provisum, sub poenis etc.

Ea igitur universa, et singula auctoritate Apostolica, et tenore praedictis damnamus, ac districtiori, quo possumus, modo prohibemus. Mandantes Patri Provinciali Provinciae Malabaricae, caeterisque Superioribus Societatis Jesu in Indiis Orientalibus, ut hoc nostrum Decretum

notificent singulis Missionariis, sive aliis quibuscumque curam animarum exercentibus sibi subjectis, illudque perpetuo, et inviolabiliter exequi faciant, sub poena excommunicationis latae sententiae quoad Provinciales, et Superiores, et suspensionis a Divinis ipso facto incurrendae quoad Subditos contrafacientes, seu aliter permittentes. Atque ita decernimus, et mandamus in omnibus, donec aliud fuerit ab Apostolica Sede, vel a Nobis ejusdem auctoritate provisum, inviolabiliter servari, non obstantibus quibuscumque.

Declarat, quod per Decretum hujusmodi non intendit approbare alia, si quae sint, reformatione digna.

Et ne ex his, quae expresse praecepta, vel prohibita a nobis fuere, tacitum quis deducere valeat, in reliquis practicari solitis in istis Missionibus, nostrum assensum, seu approbationem, (cum plura forsan reformatione digna nostram cognitionem effugerint, et alia maturius examen postulantia indecisa remanserint), hanc interpretationem omnino rejicimus, et menti nostrae esse contrariam declaramus. Volumus autem justis de causis, ut hoc nostrum Decretum afficiat, et pro publicato habeatur post illius traditionem a nostro Cancellario faciendam Patri Guidoni Tachard Vice-Provinciali Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis; cui propterea in virtute Sanctae Obedientiae onus injungimus, quatuor similia exemplaria transmittendi ad Patrem Provincialem Provinciae Malabaricae, ac ad Patres Superiores Missionum Madurensis, et Maissur, et Carnatensis, quibus post bimestre, et reliquis Missionariis post trimestre a die consignationis faciendae dicto Patri Tachard, idem Decretum pro publicato, et notificato pariter habeatur.

Praescribit publicationis formam, ejusdemque servatae effectum.

Dat. 23. Junii, et publicat. 8. Julii 1704.

Datum Pudicherii in Sancta Visitatione Apostolica hac die 23. Junii 1704., et publicatum die 8. Julii ejusdem anni 1704. per traditionem factam coram Illustrissimo, et Reverendissimo Domino per me Cancellarium infrascriptum Rev. Patri Guidoni Tachard Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis Orientalibus Superiori, praesentibus RR. Patribus Francisco Laines, Superiore Missionis Madurensis, ac Venantio Bouchet Superiore Missionis Carnatensis.

Carolus Thomas Patriarcha Antiochenus Visitator Apostolicus.

Andreas Candela Sacrae Visitationis Apostolicae Cancellarius.

§. 4. Quoniam autem de re maxima, eaque gravissima agebatur, idem Antiochenus Patriarcha Literis suis totam rei gestae seriem Apostolicae Sedi exactissime renunciavit, latumque ab se Decretum supremo illius judicio subjecit. Quibus ad Urbem allatis Literis, idem Praedecessor Noster Clemens Papa XI. supradictum Vicarii Apostolici Decretum rite perpensum, atque etiam in Congregatione Sancti Officii diligenti examini subjectum; in omnibus servandum, et exequendum esse statuit, ea tamen addita clausula: *Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint.* Ea Pontificis in Congregatione Sancti Officii resolutio sequentis est tenoris, videlicet.

Relatum Decretum confirmatur a Clem. XI. Pont. Max. cum clausula donec etc.

§. 5. *Feria v. die vij. Januarii 1706. In Congregatione Generali Sanctae Romanae et Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Vaticano, coram Sanctissimo Domino Nostro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI., ac Eminentissimis et Reverendissimis Dominis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus in tota Republica Christiana contra haereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.*

Tenor resolutioni in Congreg. S. Officii die 7. Jan. 1706.

Idem Sanctissimus Dominus Noster, relato tenore Decreti editi Pudicherii die 23. Junii 1704. a D. Carolo Thoma de Tournon Patriarcha Antiocheno Commissario, et Visitatore Apostolico in Imperio Sinarum et aliis Indiarum Orientalium Regnis, necnon literarum inde scriptarum ab eodem D. Patriarcha, nempe die 9. Julii dicti anni 1704. ad praefatos Eminentissimos, et Reverendissimos Dominos Cardinales, ac die 10. ejusdem mensis ad R. P. D. Assessorem, diserte super iisdem de more loquutus fuit. Auditis deinde Votis praefatorum Dominorum Cardinalium, dixit, rescribendum esse Domino Patriarchae, commendando illius prudentiam, ac zelum, et quod exacte observari debeant ea omnia, quae in Decreto supradicto fuerunt ab ipso praescripta, donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint.

Commendat zelum, et prudentiam Cardinalis de Tournon pro Decreto edito, quod ab omnibus observari debeat, donec aliter etc.

Jussit quoque Sanctitas Sua, quod per Patrem Consultorem Joannem Damascenum Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Conventualium reassumantur ea omnia, quae circa nonnullos ritus, ut asseritur, superstitiosos Christianis Malabaris in Indiis Orientalibus a quibusdam Missionariis, ut praetenditur, permissos, jampridem ad eamdem Apostolicam Sedem

Manifestreassumi omnia circa Ritus Malabaricos, etiam nondum expresse damnatos, ad Apostolicam Sedem delata.

delata fuerunt a Fratre Francisco Maria Turonensi Ordinis Minorum ejusdem Sancti Francisci Cappuccinorum Missionario illarum partium, ad hoc, ut idem Pater Consultor de iis, quae sive a fan. mem. Gregorio XV. in suis literis die xxxj, Januarii 1623. in forma Brevis desuper expeditis, sive ab eodem Domino Patriarcha in suo Decreto praedicto expresse damnata, vel prohibita non fuerint, conficiat Summarium, super quo discuti, ac decerni valeat, quid sit agendum.

Quaestionem de Pareas separatim examinari jubet.

Quo vero ad quaestionem de quibusdam Ignobilibus, ac infimae sortis hominibus, qui in eisdem Regionibus vocantur Pareas, et a Nobilibus tamquam infames, et damnati vitantur, Sanctitas Sua dixit, quod separatim examinari debeat.

Falsus rumor per Indias spargitur de revocatione Decreti Card. Tournon.

§. 6. Verum hanc providentiam, uberesque, quos inde spes erat proventuros, fructus frustratus est falsus rumor, qui paucos post annos per Indias increbuit, ipsum nempe Clementem XI. Praedecessorem, et relatum Patriarchae Decretum revocavisse, et nonnullas ex iis caeremoniis adprobasse, quas ille tamquam superstitiosas, minimeque ferendas proscripserat. Cui falso rumori cursum intercepturus laudatus Pontifex Clemens Undecimus, utque omnibus manifesta redderet animi sui sensa, atque impugnatoribus Decretorum a Patriarcha praedicto editorum omne penitus effugium adimeret, quo a praestanda eisdem Decretis debita obedientia se subtrahere quoquo modo possent, die prima Septembris Anni MDCCXII. extrahi ex Tabulariis mandavit authenticum exemplum Decreti, quod praedicta die VII. Januarii Anni MDCCVI. emanaverat, et superius transcriptum est, illudque Episcopo Meliaporensi transmitti jussit, ut ex eo, et is probe nosceret, et aliis etiam Episcopis, et Missionariis earum Regionum palam faceret, quid eo usque de Patriarchae Antiocheni Decreto Apostolica Sedes judicasset. Ac ne ullo modo Pontificiae mentis Oraculum in dubium posset revocari, Decreti exemplo jungendas alligandasque voluit Literas Apostolicas in forma Brevis, ut sequitur.

Cui se opponit Clemens XI., et praemissae revelationis exemplum in Indias mittit.

Epistola in forma Brevis ab eo scripta Episcopo Meliaporen die 17. Sep 1722

§. 7. *Venerabilis Frater etc. Non sine gravi animi nostri molestia istis in partibus evulgatum fuisse audivimus, quod praescripta in quodam Decreto die 23. Junii 1704. Pudicherii edito a bon. memor. Cardinali de Tournon, cum illuc ad Sinensis Imperii oras transmigraturus accessit, a Nobis rescissa, et abrogata, ac simul ceremoniae, et Ritus, qui eodem Decreto superstitionis labe infecti declarantur, vel omni, vel aliqua ex parte approbati, ac permissi fuerint. Cum autem maxime cupiamus, ut in re tanti momenti non modo Fraternitati tuae, verum etiam, te curante, caeteris istarum Partium Antistitibus, ac Missionariis aperte veritas innotescat; Tibi conjuncta folia a Notario Sanctae Romanae et Universalis Inquisitionis subscripta, ac ejusdem Inquisitionis signo roborata, mittenda duximus, ex quibus abunde, ac luculenter intelliges, quaenam ejusmodi in rebus hactenus fuerit, et adhuc sit nostra mens, donec a Nobis, et Apostolica Sede aliter decernatur. Quod superest, Pastorum Principem enixe rogamus, ut in arduis Pastoralis Officii curis coelesti ope sua tibi jugiter adesse velit. Et Fraternitati Tuae Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.*

Cum quo eidem transmittit exempla authentica confirmationis Decreti Cardinalis praedicti.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 17. Septembris Anni 1712. Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.

Congregatio de Propaganda Fide ad Episc. Claudiop. similiter scribit pro relati Decreti publicatione.

§. 8. Quoniam autem unus, et alter annus elapsus jam erat, necdum constiterat, Sancti Officii Decretum, Pontificiasque Literas Meliaporensi Episcopo redditas fuisse, idcirco Congregatio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis de Propaganda Fide praepositorum novum Decreti Literarumque exemplum Episcopo Claudiopolitano in Cucichensi Provincia Apostolico Vicario die XXIV. Julii Anni MDCCXIV. transmitti curavit, ipsique Pontificio nomine mandavit, ut si forte priores Literae deperiissent, aliave de causa Decreti promulgatio secuta non esset, caveret ipse diligenter, ut posteriores hae saltem Meliaporensi Episcopo juridice redderentur, eoque debitam Pontificiis mandatis obedientiam praestare, aut reluctante, aut differente, idem ipse Claudiopolitanus Episcopus Apostolicae Sedis judicium, nulla interposita mora, executioni mandaret.

§. 9. Cum tamen Patriarchae Antiocheni Visitatoris et Commissarii Decretum confirmatum quidem fuisset, sed ea addita reservatione: *Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerit;* haud difficilem se praebuit Clemens XI. audiendis Missionariis, qui post Decreti confirmationem, aliisque temporibus, Romam venerant, eorumque preces benigne excepit, quibus enixe petebant, ut censurarum, quae in eo Decreto continebantur, su-

Clem. XI ad instantiam Missionariorum tolerantiam Rituum concessit.

sponsionem, unaque simul moderationem aut ipsiusmet Decreti interpretationem concederet: utque res maturius expediretur, auditis jam non semel Missionariis praedictis, Nobis in minoribus agentibus, Sanctaeque Universalis Inquisitionis Consultoribus munus obeuntibus mandavit, ut ab initio rem totam penitus cognosceremus, atque collectis, quae ex utraque Parte afferebantur, rationum momentis, de illa ad Sancti Officii Congregationem plenissime referremus. Hinc productis ex una Parte a Decreti impugnatoribus, facti, jurisque non exiguae molis voluminibus, proditisque antiquis, et recentibus documentis, quibus vetitas Decreto observantias superstitione vacare, omnique labe carere conabantur ostendere: exhibitisque ex alia, quae Decreto favebant, rationibus multiplicibus; plenam inde hausimus causae totius cognitionem, eoque res, quod ad Nos attinebat, adducta erat, ut possemus jam de ea exacte referre.

Ejusque summam, et relationem confici mandata P. P. D. de Lambertinis nunc Summo Pontifice fel. Regnante.

§. 10. Verum Clemente XI. vita functo, ejus Successor fel. pariter record. Innocentius Papa XIII. huic causae cognoscendae peculiarem Congregationem ex lectissimis conflatam Viris non minus integritate, quam prudentia, doctrinaque praestantibus, (quos inter Nos etiam, etsi praedictis qualitatibus minime praediti, adscripti fuimus) deputavit. Qui selecti Viri saepius, per duos et amplius annos, inter se convenientes, communicatis consiliis, longa rerum indagine, et exquisita adhibita diligentia, articulatim rem totam discusserunt, Partibus, tam voce, quam scripto iterum, et saepius auditis. Cum autem eo res pervenisset, Innocentio XIII. e vivis sublato, ad Petri Cathedram evectus est san. mem. Benedictus Papa XIII., qui eorum omnium, quae in hac causa gesta fuerant, certior apprime factus, nec minori flagrans desiderio eam ad optatum finem perducendi, supradictam Congregationem pro ejusdem causae recto expeditoque cursu ab Innocentio Decessore institutam confirmavit, atque Incoeptum examen prosequi jussit; eaque multo post examini finem imposuit.

Innoc. XIII. deputat Congregat. Particularem

Cujus deputationem a Bened. XIII confirmatur.

Eaque examini finem imposuit.

§. 11. His ita peractis, idem praelaudatus Pontifex Benedictus XIII., causa ad se avocata, Apostolicas Literas in forma Brevis anno MDCCXXVII. exeunte, ad universos Episcopos, et Missionarios Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis dedit, quibus praedicti Caroli Thomae Cardinalis Turnoni Decretum confirmavit, observandumque praecepit. Literae sunt hujusmodi, videlicet:

Resolutio capta a Bened. XIII.

§. 12. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, et Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Maysurensi, et Carnatensi.*

Ejus Epistola in forma Brevis ad Episcopos, et Missionarios dictorum Regnorum data die 12 Dec 1727.

BENEDICTUS PAPA XIII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, salutem, et apostolicam Benedictionem.

Ad aures nostras pervenit, vocationem Gentium, Ecclesiaeque incrementa, propter subortas inter Operarios Evangelicae Messis controversias, magnis isthic difficultatibus laborare. Quae quidem eo graviorem nobis dolorem attulerunt, quo remedia salubriter alias adhibita diutius a nonnullis repudiari intelleximus. Jam enim per bon. mem. Carolum Thomam Patriarcham tunc Antiochenum, cum potestate Legati de latere Apostolicum Visitatorem, deinde hujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem, pleraque ad gliscentes lites componendas, explicandasque difficultates sapienter praescripta fuerant, decreto condito Pudicherii in Sacra Visitatione Apostolica die XXIII. mensis Junii Anni MDCCIV. die vero octava Julii ejusdem anni promulgato. Partibus autem nondum acquiescentibus, de mente fel. record. Clementis XI. Praedecessoris Nostri diversa opinantibus, et evulgantibus, idem Praedecessor Noster datis ad Venerabilem Fratrem Episcopum Meliapurensem literis die XVII. mensis Septembris Anni MDCCXII. suam de servandis Decretis mentem opportune declaravit. Ut igitur nostras quoque solicitudinis partes ad controversias avertendas, et salutem gentium concordibus studiis facilius a Vobis procurandam adhibeamus; praesertim ne quis ex silentio nostro detractum aliquid esse suspicetur mandatis, et declarationibus antedictis; laudati Antecessoris nostri vestigiis inhaerentes, decreta ejusdem Patriarchae Antiocheni nostra etiam auctoritate confirmamus, eorumque obedientiam, et observantiam similiter mandamus, et requirimus. Decretum quoque de Sacramentis administrandis moribundis hominibus infimae conditionis, quos Pareas appellant, ulteriori dilationi remota, pariter servari, et impleri praecipimus. Vestrum autem erit, ut mandata per Antecessorem nostrum, et per Nos ipsos Apostolica auctoritate, tenore praesentium, in omnibus confirma-

Refert Decretum Cardinalis de Tournon, et confirmationem Clementis Papae XI.

Eaque de novo confirmat.

Decretum quoque circa Pareas confirmat, et observari jubet.

ta, impigre, et obsequenter facientes opus Dei, quod tanta cum animi alacritate suscepistis, rite, unanimiter, studioseque perficiatis. Ac vobis, Venerabiles Fratres, dilecti Filii Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die XII. Decembris MDCCXXVII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Supplicatur Clem. XII pro revisione Causae in Congregat. S. Officii.

§. 13. Tantum vero abfuit, ut qui pro Ritibus eo Decreto damnatis pugnabant, huic novae ejusdem Decreti confirmationi acquiescerent, quin potius Anno MDCCXXXII. Praedecessori Nostro Clementi Papae XII. in Benedicti locum subrogato declaraverint, se nihil de nova confirmatione audivisse, neque aliquid, quod ad eam spectaret, Episcopis, et Missionariis Indiarum fuisse legitime denuntiatum, ideoque enixis precibus ab eo postulaverint, ut non obstante Benedicti XIII. dispositione, dignaretur hanceamdem causam denuo Sancti Officii Congregationis examini et cognitioni subjicere; et quamquam, aliis earum Partium Missionariis causam finitam esse, et in rem judicatam abiisse reputantibus, seu excipientibus, non deessent, qui postulatis haud annuendum esse crederent, iisque adversarentur, attamen idem Pontifex Clemens XII., supremum tandem acerrimis perniciosisque dissidiis finem fieri peroptans, supradictorum preces admittendas existimavit, declaravitque in causa posse procedi. Quare totius materiae instaurata disceptatione, per duos fere annos continuata, documentis certis et necessariis ex utraque Parte productis: factaque praesertim Decreti impugnatoribus amplissima facultate afferendi quidquid in controversum quemque Articulum deducendum, allegandumque e re sua judicarent; post plures Congregationes habitas in Conventu Sanctae Mariae supra Minervam a S. R. E. Cardinalibus in negotiis Fidei Generalibus Inquisitoribus per universam Christianam Rempublicam deputatis, ii tandem, quid ipsorum judicio in controversis Articulis aut confirmandum, aut moderandum, declarandum denique, aut aliqua ex parte remittendum esset, aperuerunt; eorumque resolutiones probavit, confirmavitque praelaudatus Clemens Papa XII., illasque inferendas decrevit Apostolicis literis in forma Brevis, quibus Madurensibus, Mayssurensibus, et Carnatensibus Episcopis, ac Missionariis, Apostolica auctoritate mandavit, injunxitque, ut lata abs se decreta tum religiose ipsi observarent, tum ab aliis omnibus summa fide, ac diligentia observari curarent. Literae in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

Eaque conceditur, et a praedicta Congregat., Partibus auditis, peragitur.

Clemens XII. confirmat resolutiones a Congregat. captas.

Tenor Litterarum pro hujusmodi Confirmatione editarum die 24 Aug. 1743.

§. 14. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, et Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi.*

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Prolatio Decreti a Cardinali de Tournon Pudicherii facta, ejusque Confirmationes referuntur.

Compertum, exploratumque Vobis esse non ambigimus, Carolum Thomam bo. mem. tunc Patriarcham Antiochenum cum potestate Legati a latere Apostolicum Commissarium et Visitatorem, deinde hujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem de Tournon, a Praedecessore nostro fel. rec. Clemente XI. ad Sinas anno 1703. missum, ubi primum ad Arcem Pudicherii appulit, ut gravibus et urgentibus Missionum in Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi saluberrime dirigendarum necessitatibus opportune prospiceret, condidisse die 23. mensis Junii Anni 1704. Decreta nonnulla, quae die 8. mensis Julii ejusdem anni promulgavit. Cum autem aliquot ex Venerabilibus Fratribus, et Dilectis Filiis, Episcopis, et sacris Indiarum Orientalium Operariis, quibusdam in iisdem Decretis contentis minime acquiescentes, reclamassent, laudatus Praedecessor noster Clemens XI. Literis in forma Brevis ad Episcopum Meliapurensem die 17. mensis Septembris anni 1712. datis, eorumdem Decretorum obedientiam, et observantiam tamdiu requisivit, ac mandavit, donec Apostolica haec Sedes Causae momentis fideliter relatis, et accuratius inspectis, quas novisset Justitiae magis consentaneas, et propagandae Christianae Fidei magis idoneas providentiae suae vias, ac rationes iniret. Benedictus etiam XIII. fel. record. itidem Praedecessor noster provide Clementis XI. Mandatis, declarationibus, atque vestigiis inhaerens, Literis quoque in forma Brevis die 12. mensis Decembris anni 1727. datis, memorata Cardinalis Tournonii Decreta confirmationis robore similiter munivit. Nos vero, qui plane immerentes ipsis Summis Pontificibus in Apostolica servitute successimus, nihil optamus, impensius, quam ut Sacrosancta Jesu Christi Fides amplius in dies promoveatur, atque omni ope curemus, ut

Clemens XII eamdem Causam resolutionem cum veto Congr. S. Officii edere intendit.

si qua forte magnis ejusdem incrementis, et propagationi occurrant impedimenta, (Deo votis nostris obsecundante) penitus auferantur. Itaque postquam necessaria, et certiora habuimus documenta, Theologorum, ac praesertim Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempublicam Generalium Inquisitorum suffragia exquisivimus, quaeque iidem Venerabiles Fratres nostri Cardinales confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, atque in nonnullis remittenda Nobis consulere decreverunt, ex sequentibus Dubiis hic insertis plenus vos dignoscetis.

Dubia in Congregat. proposita.

» Dubia pro Missionibus Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi exorta occasione Decreti clar. mem. R. P. D. Caroli Thomae Maillart de Tournon Patriarchae Antiocheni, postea S. R. E. Cardinalis, editi Ponthicherii die 23. Junii 1704. proposita in Congregationibus Generalibus S. Officii, habitis in Conventu Sanctae Mariae supra Minervam, coram Eminentissimis et Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generalibus Inquisitoribus, praesentibus DD. Consultoribus, infrascriptis diebus: Super quibus Dubiis iidem Eminentissimi suam protulerunt sententiam, prout infra, videlicet:

Feria 4. die 21. Januarii 1733.

I Dub. super praecepto adhibendi Sacramentalia in conferendo Baptismo.

PRIMUM DUBIUM. *An, et quomodo Decretum clar. mem. Eminentissimi Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis:* » Districte prohibemus, ne in baptizandis tam Pueris, quam Adultis cujuscumque sexus, et conditionis, omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur, et signanter Saliva, Sal, et Insufflatio, quae ex Apostolica Traditione Catholica Ecclesia recepit, et ob recondita in iis Sacris Ceremoniis Divinae erga nos bonitatis Mysteria, sancte, et inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctae, et Universalis Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis facto, ob diversas rationes, et circumstantias, minime obstante.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Confirmandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon: sed consulendum Sanctissimo, quod Missionariis Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis Dispensationem concedat ad Decennium duraturam omittendi in collatione Baptismi Salivam, et occulte utendi insufflationibus, in casibus tamen particularibus, et in quibus gravis et proportionata necessitas urgeat, super qua conscientia Missionariorum oneratur: dummodo non laborent errore habendi Salivam, et Anhelitum, tamquam materiam ineptam, vel incapacem ad inserviendum pro Sacramentalibus Ceremoniis in Baptismo, utpote, omnino incapaces Baptismi; Eisque Missionariis injungendum, ut debitam instructionem, aliasque omnes possibiles diligentias adhibeant, ut aversio Populorum a Saliva, et Insufflatione amoveatur, et de instructione, aliisque diligentiis adhibitis Sanctam Sedem intra tempus Decennii certiorent.

Monitum ad Missionarios.

» Insuper monendos esse Missionarios super gravi negligentia non recurrendi ad S. Sedem pro obtinenda facultate dispensandi, et malo se gessisse Episcopos concedendo hujusmodi Dispensationem, inconsulta Apostolica Sede.

II. Dub. super impositione nominis alicujus Sancti in Baptismo.

SECUNDUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Item praecipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiae consuetudinem, semper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis Nominibus Idolorum, vel falsae Religionis Poenitentium, quibus Gentiles utuntur, et Neophiti hactenus appellari consueverunt, antequam per Baptismum essent Divinae Gratiae renati.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Moderandum esse Decretum, deleto verbo, *Praecipimus*; Cum clausula; *Curent quantum fieri potest*; firma remanente Interdictione, quoad nomina Idolorum, et falsae Religionis Poenitentium.

Feria 4. die 22. Aprilis 1733.

III. Dub. super translatione nominum rerum sacrarum in aliud idioma.

TERTIUM DUBIUM. *An et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis praetextu liceat Sanctissimae Crucis, Sanctorum, et rerum sacrarum nomina per translata immutare, nec ex alio Idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicae Regionis, latinae significationi liquido et adamussim respondeant.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Quod servetur Decretum Eminentissimi de Tournon, et declaretur, non habere locum in vo-

» cibus, et nominibus jam ab Institutione » Missionis communiter receptis, quae tamen » per banc declarationem nec approbantur, » neque reprobantur.

IV. Dub. super Baptismo Infantium non protrahendo.

QUARTUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* « Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortornm, eorumdem Incuria, saepe saepius diu protrahi, non sine maximò dictorum Infautium salutis discrimine, monemus » Evangelicos Operarios, ut sacrorum Canonum » memores, terminum breviorem, quam fieri » possit, attentis circumstantiis, Genitoribus » praefigant, graviter conscientiam eorum onerantes, nisi filios intra praefixum tempus ad » Ecclesiam deferant Sacro Fonte abluendos.

Resolutio

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

V. Dub. super Matrimoniis impuberum.

QUINTUM DUBIUM. *An et quomodo praedictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Praeterea cum moris hujusmodi Regionis sit, ut Infantes sex vel septem annorum, interdum etiam in teneriori » aetate, et Genitorum consensu, matrimonium indissolubile de praesenti contrabant » per impositionem Tally, seu aureae Tesserae » Nuptialis Uxoris collo pensilis; Missionariis » mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia » inter Christianos fieri permittant, nec Sponsos sic conjunctos cohabitare sinant, donec » rompleta legitima aetate, et explorato eorum » consensu, in faciem Ecclesiae, juxta formam » a Sac. Concilio Tridentino praescriptam, a verum, et canonicum Matrimoninm contraxerint.

Resolutio

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Exequendum esse Decretum Eminentissimi de » Tournon; cum declaratione tamen, servanda dam esse formam pro Matrimoniis a Sac. » Concilio Tridentino praescriptam in locis, in » quibus Decretum dicti Concilii in cap. primo sess. 24. de Reform. Matrim. publicatum » est, et imposterum publicabitur, neque ejus a observantia sit impossibilis; et Missionarii » curent, quantum fieri potest, ut in omnibus locis Missionum Concilii Decretum publicetur.

Feria 4. die 13. Maji 1733.

VI. Dub. super prohibitione Mulieris facta deferendi Tally in signum Matrimonii contracti.

SEXTUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Et qnoniam apud Peritiores impiae illius Religionis Sectatores, » Tally praesefert Imaginem, licet informem » Pulleyaris, seu Pullajaris Idoli nuptialibus » Caeremoniis praepositi; Cumque dedeceat » Christianas Mulieres talem effigiem collo deferre in signum Matrimonii; districte prohibemus, ne imposterum audeant Tally » cum bac effigie collo appendere; et ne Uxores innuptae videantur, poterunt uti alio » Tally, vel Sanctissimae Crucis, vel Sanctiss. » Domini Nostri Jesu Christi, vel Beatae Virginis, vel alia quavis Religiosa Imagine ornato.

Resolutio

EMINENTISSIMI DIXERUNT. « Servandum esse Decretum Eminentissimi » de Tournon, quamvis Missionarii asserant, nunquam permisisse gestationem dicti » Tally.

VII. Dub. super prohibitione delationis Funiculi 108. filorum, cui dictum Tally appenditur.

SEPTIMUM DUBIUM. *An, et quomodo praedictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Et cum superstitione non careat Funiculus centum et octo » filis compositus, et croceo succo delinitus, » qno plerique dictum Tally appendunt, prohibemus etiam dictorum filorum nnmerum, » et unctionem.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum esse Decretnm Eminantissimi de Tournon.

VIII. Dub. super superstitiosis Nuptiarum Ritibus abolendis.

OCTAVUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Ceremoniae etiam Nuptiales juxta harum Regionum morem tot » sunt, tantaque superstitione maculatae, ut » tutius remedium aptari non possit, quam » eas omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant, et difficillimum sit eas a superstitiosis expurgare. At » vero, ut faciliori conversionum viae, et Neophitorum commodo, quantum fieri potest, » in Domino indulgeamus, Missionariis, et » praecipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo, superstitiosa omnia a dictis Ceremoniis expuugant, itaut nibil inultum » relinquatur, quod Cbristianam pietatem offendat, et Gentilium superstitionem redoleat, et signauter, praeter eas, quas audivimus jam statutas in bac materia ab iisdem a Missionariis reformationes, ramus arboris » Aresciomata omnino auferatur, ferculorum

» numerus, non minus ac sibi praescripta qualitas, varietur: Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis Vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, et prohibitum intelligatur.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

Feria 4. die 22. Julii 1733.

IX. Dub. super fractione fructus vulgo Cocco nuncupat.

NONUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum Nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, et extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

Vide infr. post. Dub. XI

EMINENTISSIMI DIXERUNT, Dilata.

X. Dub. super admissione Mulierum ad Sacramentorum participationem tempore purgationis.

DECIMUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Nullus rite, et sufficienter dispositus arceatur a Sacramento Poenitentiae, et signanter Mulieres menstruali morbo laborantes, non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium; Cum haec Sacramentalis vera Animae purificatio, et non alia, sit attendenda a Christifidelibus, eorumque Pastoribus, quibus praeterea non liceat, nec per seipsos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis Mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, et dictae purificationis tempore.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

XI Dub. super festivis gratulationibus pro prima Puellarum purgatione abolendis.

UNDECIMUM DUBIUM. *An, et quomodo exequendum sit dictum Decretum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Dedecet etiam Christianae Virginis honestati prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, et Amicis notum facere, et inverecunde publicare, iisque Ethnicorum more et ritu in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituere; Quocirca hujusmodi solemnitates et ritus Orthodoxis Puellis interdicimus, et abolemus, Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moneant, quam dissona sit virginei pudoris legibus ejusmodi obscaena consuetudo, quae a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita, labefactata Puellarum verecundia, eas effraenate ad libidinem provocare valeant.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Quod curent Missionarii abolere festum sub titulo Menstrui, sed sub titulo Nuptiarum tantum permittant.

Feria 4. die 9. Septembris 1733.

Dub. IX. dilati resolutio.

Nonum Dubium supradicta die 22. Julii propositum, sed non resolutum. *An, et quomodo praedictum Decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Fructus etiam vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, et extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum esse Decretum praedicti Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

XII. Dub super spiritualibus auxiliis Pareis praestandis.

DECIMUM SECUNDUM DUBIUM. *An, et quomodo Decretum praedicti Eminentissimi Card. de Tournon sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Ferre pariter non possumus, quod a Medicis Spiritualibus pro Animarum salute ea charitatis Officia denegentur, quae Medici Gentiles Nobilis etiam generis, seu Castae, pro Corporis salute praestare non dedignantur Infirmis, licet abjectae et infimae conditionis, vulgo dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, ne mini e Christianis aegrotis, quantumvis Pareas, et vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in Infirmitate cupia Confessarii: et ne, ingravescentibus morbis, cum gravissimo vitae corporalis periculo, aeternae consulere cogantur; iisdem Missionariis praecipimus, ne deferendos expectent, sed consultius Domos, ubi aegrotant, pro viribus petant ad eos invisendos, ac piis sermonibus, et precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitae discrimine constitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, absque Personarum, aut sexus acce-

» ptione, expresse damnantes quamcumque » praxim huic Christianae pietatis officio con- » trariam.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan- » dum esse Decretum Eminentissimi de Tour- » non: Praeterea monendos Missionarios, » quod neque ad Baptismum admittant Indos, » qui in ea sunt opinione, Pareas a Deo esse » reprobatos, et ideo nullam posse sperare » salutem nisi eam opinionem deposuerint.

XIII. Dub. super prohibitione, ne Tibicines Christiani etc. inserviant in sacrificiis et Templis Gentilium.

DECIMUM TERTIUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Non sine ma- » ximo animi nostri moerore accepimus, etiam, » Christianos Tympanorum pulsatores, Tibi- » cines, vel alterius cujuscumque Musici In- » strumenti Sonatores ad Idolorum Festivitates » et Sacrificia accersiri, ad ludendum, et in- » terdum etiam cogi, ob quamdam servitutis » speciem erga Publicum ab ipsis contractae » per hujusmodi artis exercitium, nec facile » esse Missionariis, eos ab hoc detestabili abu- » su avertere; Quocirca considerantes, quam » gravem rationem essemus Deo reddituri, si » hujusmodi Christifideles a Daemoniorum ho- » nore et cultu pro viribus non revocaremus, » illis prohibemus, ne imposterum audeant, » nec in Pagodis, nec extra, tum occasione » Sacrificiorum, tum quarumcumque Solem- » nitatum superstitioso cultu imbutarum, so- » nare, aut canere, sub poena Excommuni- » cationis latae sententiae, cum nullo modo » liceat Christi famulis Belial inservire; ideo- » que Missionarii non solum eos monere te- » nebuntur de praedicta prohibitione, verum » etiam illam omnino executioni demandare, » et contrafacientes ab Ecclesia expellere, do- » nec ex corde resipiscant, et publicis poeni- » tentiae signis patratum scandalum emenda- » verint.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan- » dum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis » de Tournon.

XIV. Dub. super lavacris et ablutionibus tam Christifidelium, quam Missionariorum.

DECIMUM QUARTUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Declaramus » praeterea Pontificiam Constitutionem Greg. » Papae XV., incipien. *Romanae Sedis Antistes*; » ad petitionem PP. Societatis Jesu editam, » qua indigenis Christifidelibus lavacra non » alia occasione, et fide, quam corporis refi- » ciendi, et a naturalibus sordibus mundandi, » ab Apostolica Sede permittuntur, interdi- » ctis tempore, et modo, quibus a Gentilibus » adhiberi solent, aeque afficere Evangelicos » Operarios, quibus propterea non liceat sub » quacumque alia causa, et fine, etiam ad » effectum, ut existimentur Sanias, seu Bra- » chmanes, prae caeteris dediti hujusmodi » ablutionibus, illis uti, praesertim statutis » eorum horis, et ante, vel immediate post » quamcumque Sacram functionem.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan- » dum esse Decretum Eminentissimi Cardina- » lis de Tournon.

Feria 4. die 16. Septembris 1733.

XV. Dub. super prohibitione deliniendi frontem cineribus et aliis signis.

DECIMUM QUINTUM DUBIUM. *An, et quomodo Decretum Cardinalis de Tournon, sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Cineres itidem ex Vaccae stercore confe- » ctos, et impiam Gentilium Poenitentiam a » Rutren institutam redolentes, benedicere, » eosque fronti Sacro Chrismate delinitae im- » pingere, sive quaecumque alia signa albi, » vel rubei coloris, quibus Indi superstitio- » sissimi in fronte, vel in pectore, aut in alia » quavis corporis parte utuntur, deferre prohi- » bemus; mandantes, ut Sanctae Ecclesiae » consuetudo, piique ritus Cineres benedicen- » di, illisque Christianorum caput Cruce si- » gnandi ad humanae infirmitatis memoriam » recolendam, religiose serventur, tempore, » ac modo ab Ecclesia praescripto, scilicet » Feria 4. Cinerum, et non alias.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Confir- » mandum esse Decretum Eminentissimi Car- » dinalis de Tournon, servata in omnibus » Constitutione Gregorii XV. edita die 31. Ja- » nuarii 1623., quae incipit: *Romanae Sedis* » *Antistes*.

Decretum generale, ne Gentilium Ritus admittantur, aut in Christianos usus vertantur inconsulta S. Sede.

PRAETEREA EMINENTISSIMI DIXE- RUNT. » Quod fiat Decretum, quod impona- » tur Missionariis, cujuscumque Ordinis, » etiam Societatis Jesu, in Partibus Infide- » lium degentibus, ne audeant permittere Ri- » tus, vel Consuetudines proprias Gentilium, » nec illos, aut illas proprio arbitrio vertere » in Ritus, vel Consuetudines Christianae Re- » ligionis, inconsulta S. Sede; et Missionarii

Et servetur Constitutio 46 Alex. VII.

» meminerint praeceptionis Alexandri VII. in » sua Constit. incipien. *Sacrosancta* la 46., se- » quentibus verbis expres. Ne ob Instructionis » defectum, qui Sacro Baptismate initiantur, » immaculatam Christi legem profanis ac gen-

» tilitiis Institutis ex ignorantia foedent, ac » Idololatriam cum Orthodoxa Fide confundant, ut saepe inibi evenire nunciatum est; » caveant ii, qui iisdem instruendis incumbunt » ne imposterum ullus ad Baptisma admittatur, qui gentilitios mores prorsus non exuerit, et in fide non sit sufficienter instructus.

XVI. Dub. super prohibitione librorum Gentilium.

DECIMUM SEXTUM, ET ULTIMUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quae est tenoris sequentis.* » Et demum quia ex librorum de falsa » Religione, et de rebus obscaenis, et super» stitiosis tractantium lectura, venenum, ut » plurimum serpere solet ad Cor Fidelium, » quo non minus Fidei puritas offenditur, » quam mores corrumpuntur, magnopere » commendantes zelum, ac studium Missiona» riorum, qui libros Sacram Ecclesiae Catho» licae doctrinam, rerumque Sacrarum mo» numenta continentes, pro Indorum Christi» fidelium eruditione, in linguam Malabari» cam, seu Talunicam transtulere, vel novos » pro illorum commodo, et institutione com» posuerunt, iisdem Christifidelibus expresse » interdicimus fabulosos Gentilium libros, » eosque legere, et retinere prohibemus, sub » poena Excommunicationis latae Sententiae » nisi prius habita licentia Parochi, seu Mis» sionarii Curam Animarum exercentis, quo» rum prudentiae committimus facultatem in» per hoc dispensandi, et libros (si qui forte » sunt) noxia superstitione vacuos, et nihil » contra bonos mores tractantes, pro Christia» norum usu seligendi, eorumque lecturam » permittendi.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servan» dum esse Decretum Eminentissimi Cardina» lis de Tournon.

Pontifex Clemens XII. resolutiones hujusmodi confirmat.

Quibus dubiis, et eorum resolutionibus Nobis per Venerabilem Fratrem Archiepiscopum Damiatae, Congregationis Sancti Officii Assessorem, relatis, Resolutiones ipsas plene approbantes, cuncta ea, quae juxta earum tenorem confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, ac in nonnullis remittenda visa sunt, respective confirmavimus, moderavimus, declaravimus, et in nonnullis remisimus: Quocirca, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Vobis injungimus et mandamus; ut pro singulari vestra in Nos atque hanc Sanctam Sedem reverentia, quaecumque per hasce nostras Literas ab Apostolicae Auctoritatis plenitudine, vel confirmata, vel decreta, aut praescripta sunt, sanctissime custodiatis, atque ab omnibus servanda studiosissime curetis: Obsecrantes Vos in Domino per viscera misericordiae Dei nostri, ut Controversiis jam semotis, et omnino evulsis, alacres atque animi nostri sensibus concordes, studia et labores vestros in Animarum salutem, quae praestantissimus vestrae vocationis est finis, pro viribus conferatis. Atque Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. *Augusti* MDCCXXXIV. *Pontificatus nostri anno quinto.*

Earumque observantiam, et executionem injungit.

§. 15. Post diutinam accuratamque factorum atque rationum in utramque Partem disceptationem, post tam solemne denique causae judicium, in magnam spem venerat Apostolica Sedes, non secus ac Romae litigiis finis erat impositus, ita et in Indiis tandem aliquando a discordiis abusibusque cessatum iri; cum praesertim ii, qui Decretum impugnaverant, sive illius aequitate cognita, seu moderationibus, declarationibus, et relaxationibus jam impetratis satis sibi factum existimantes, non solum aequo animo illud recepissent, sed fidem quoque suam obligassent, se omnino operam daturos, ut quaecumque in Literis Apostolicis essent praescripta, integre executioni mandarentur. Huc accedebat, quod Apostolicae Sedi non fama solum, sed certis gravissimisque testimoniis allatum erat, publicatas jam fuisse Pontificias Literas, et subscriptas ab omnibus Missionariis, et mutuam inter Partes perfectae communionis, atque concordiae vinculum redintegratum, quod multis annis, non sine ingenti Missionum damno, inter illas fuerat interruptum.

Partes acquiescunt. Relatum Breve publicatur, et a Missionariis subscribitur.

§. 16. At tam felicibus initiis conceptum gaudium statim evanuit; tristissimus siquidem nuntius quam citissime Sedi Apostolicae allatus est, Missionarios scilicet, qui Cardinalis Turnonii Decretum impugnaverant, non obstantibus Clementis XII. Literis Apostolicis solemni formula ab iis acceptatis, publicatisque, damnatos tamen ritus ac ceremonias juxta earumdem Literarum praescriptum minime aboleri posse causantes, tantum sibi licentiae sumere, ut eos easque adhuc usu permittere et retinere non dubitarent. Cumque de tamdiu dilata ab iis obedientia in dies fama increbesceret, praefatus Clemens Papa XII., ut debitum Pontificiis mandatis obsequium, et obser-

Sed non ab omnibus observatur.

Quid consilii caepit Clemens XI

vantiam vindicaret, certamque redderet in posterum eorum, quae in praedictis Pontificiis Literis mandabantur, executionem, alteris in simili forma Brevis datis die xiii. Maji anni MDCCXXXIX. Apostolicis Literis, earum Regionum Episcopis, et Missionariis praeceptum iteravit, gravioribus etiam poenis impositis, ut nedum exactissime servarent, quae in suis praemissis Literis mandabantur, sublata cuilibet secus interpretandi facultate, verum ad id illico se adstringerent solemni jurejurando interposito, juxta formulas respective eisdem praescriptas. Literae in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

Altera ejusdem Epistola in forma Brevis ad Episcopos et Missionarios data die 13. Maji 1739.

§. 17. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, et Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Maysurensi, et Carnatensi.*

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium cum mentione superioris Epistolae ad eosdem conscriptae.

Concredita Nobis Dominici Gregis cura continuo Nos urget, in id praecipue et tota solicitudine incumbere, ut ab iis maxime, qui sortiti sunt partem Ministerii hujus, et in lucem Gentium sunt missi, erga S. Sedem, ac Apostolica mandata filiale obsequium exhibeatur, atque Fidei dogmata, sacrosque Ecclesiae ritus et ipsi intemerate retineant, et alios edoceant, ut quos locorum immensa spatia a Petri Sede longe disjungunt, eos tamen Fides eadem in unitate spiritus, et doctrinae conglutinet. Alias itaque per similes Literas nostras sub datum 24. Aug. 1734. incipientes. Compertum, exploratumque: *Fraternitates Vestras, omnesque Missionarios eo majori, quo potuimus, Paterno charitatis affectu requisivimus, et declaravimus, quam impense exoptaremus, ut qui in Regnis istis Christi fidei veritatem agnoscentes, convertuntur, superstitiosos Gentilium ritus omnino abjicerent, atque aversarentur, ne habeantur et ipsi ad instar eorum, qui:* Cum Dominum colerent, Diis quoque serviebant juxta consuetudines Gentium: *utque in re tanti momenti nulla esset offendiculi occasio, auditis Theologorum, ac praesertim Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempublicam Generalium Inquisitorum suffragiis, plura, juxta dubia tunc proposita, provide statuimus, et a Missionariis observanda praescripsimus; Quorum omnium in Nos observantia, ac studium amplificandae Fidei, in certam spem Nos erigunt, ut pari contentione pro viribus obtemperare satagant, nec ullus erit, qui detestabili indulgentia aliter fieri posse cogitet, et veluti infideles filii, Peccare eos faciant peccatum magnum: Sane etsi hisce mediis muneri Nostro satisfacisse, ac sine solicitudine esse suaderemur; attamen rei momentum, a qua Fidei puritas atque integritas pendent, nunquam hanc in nobis curam delebit, nisi ad magnitudinem negotii opportuniora semper comparemus remedia. Quare Fraternitatibus Vestris, et Missionariis omnibus, quibus praedictas Nostras Literas direximus, sive Saeculares, sive Regulares cujuscumque Religionis, Congregationis, Instituti, Societatis etiam Jesu, fuerint, demandamus et praecipimus, ut omnia et singula, quas in dictis nostris Literis continentur, integre, exacte, ac inviolabiliter observetis, atque ab eis, quorum cura ad vos spectat, remota penitus quacis aliter interpretandi potestate, adamussim observari faciatis, in virtute sanctae obedientiae, sub poena suspensionis ab exercitio Pontificalium, Interdicti ab ingressu Ecclesiae, et respective excommunicationis latae Sententiae, a qua nemo Vestrum a quoquam, praeterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, excepto tantum mortis articulo, absolvi possitis, et quoad Regulares insuper privationis vocis activae, et passivae, etiam ipso facto, et sine ulla alia declaratione incurrendae. Itidem, sub iisdem poenis, et censuris, pari auctoritate praecipimus et mandamus, ut omnes et singuli, qui ab hac Sancta Sede, sive ab eorum respective Superioribus, ad ista Regna sacris obeundis Missionibus missi eritis, statim ac de hisce Literis nostris certiores facti fueritis, vel quavis alia denunciatione de illis notitiam habueritis, juramentum praestetis, integre, exacte, ac omnimode implere, quae provide a Nobis in iisdem Literis constituta fuerint, neque illis ulla in parte quovis sub praetextu contraire. Illis etiam, qui quandocumque hoc munus suscepturi erunt mandamus, ac praecipimus sub iisdem omnibus censuris, et poenis, ut nullo pacto audeant vel minimum actum explere, nisi antea et ipsi juramentum praedictum praestiterint, quin nec tanquam Presbyteri Saeculares ab Ordinariis Locorum deputati, seu veluti simplices Religiosi, vel quovis alio titulo et nomine, Christifidelium Confessiones excipere, Conciones habere, aut Sa-*

Illius observantia, et executio ipsis demandatae sub censur. et aliis poenis.

Sub quibus praecipitur eisdem, ut juramentum praestent de implendis omnibus in ea contentis.

Nullus in posterum quocumque titulo Missionis exercitio se immisceat nisi juramentum hujusmodi emiserit.

cramenta ministrare, sed omni prorsus careant potestate; derogando quibusvis privilegiis, sibi ipsis, aut vestris respective Religioni, Ordini, Congregationi, et Societati, etiam Jesu, specialiter, aut generaliter a Nobis, et a Praedecessoribus nostris quacumque ex causa concessis. Juramenta praedicta saeculares Missionarios coram Locorum Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel Apostolicis Vicariis praestare demandamus, et Vicarios vero ipsos et Superiores in manibus Episcoporum. Nec eadem tantum verbo proferre, sed scripta juxta formam per Nos praescriptam, et infra denotandam, ac propria manu subsignare teneamini, sub iisdem Censuris, et poenis. Hoc etiam juramentum praestandum fore mandamus, ac requirimus ab illis, qui ad Episcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipsomet die, qua in manibus Episcoporum solemnem emissuri erunt Fidei professionem, vel in actu eorum consecrationis. Quorum juramentorum subsignata exemplaria, relicta isthic in Archiviis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide per Episcopos, et Superiores Regulares respective transmitti volumus, a qua ad illam S. Officii remittantur, ut sint obsequii erga Nos, nostrasque jussiones, puritatis, integritatisque Fidei vestrae monumenta. Ne vero tam Literarum nostrarum sub praedicta die 24. Augusti 1734., quam praesentium, ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fraternitates vestras, ac in Domino obtestamur, ut qua primum illas atque praesentes receperitis, statim publicare faciatis, ac ad singulos Missionarios, sive Saeculares, sive Regulares fuerint, sub vestra respective Jurisdictione degentes, easdem transmittatis. Hoc ipsum praecipimus Apostolicis Vicariis, aliisque Regularium Superioribus. Contrafacientes, vel negligentes declaramus incurrere ipso facto poenam suspensionis ab exercitio Pontificalium, et interdicti ab ingressu Ecclesiae; Regulares autem Excommunicationis latae sententiae, privationis Officiorum, et vocis activae, et passivae.

Idem servetur ab Episcopis.

Cum mere remittendi ad Cong. de Prop. Fide exempla juramenti praestiti ab eisdem subscripta.

Injungitur Episcopis et aliis, tam praesentis, quam praecedentis Epistolae publicatio, et transmissio.

Formula Juramenti a Missionariis praestandi.

Formula autem juramenti, sicut praemittitur, a Missionariis praestandi, est, quae sequitur, videlicet. » Ego N. Ordinis N., seu Societatis » Jesu Missionarius ad Regnum N., vel ad » Provinciam N. in Indiis Orientalibus a Sede » Apostolica, vel a meis Superioribus juxta » facultates eis a Sede Apostolica concessas missus, vel destinatus, parendo praecepto Sanctissimi Domini Nostri Papae Clementis XII. » per Literas Apostolicas in forma Brevis datas die 13. Maji anno 1739. injuncto omnibus Missionariis in dictis Missionibus, praestandi juramentum fideliter servandi dispositionem Apostolicam circa ritus Malabaricos ad formam Literarum Apostolicarum » in forma Brevis ejusdem Sanctissimi Domini Nostri die 24. Augusti 1734. incipien. » *Compertum exploratumque:* mihi per integram ejusdem Brevis lecturam optime noto; » promitto, me pleno et fideliter pariturum, » illudque exacte, integre, absolute, et inviolabiliter observaturum, et absque ulla tergiversatione adimpleturum, necnon ad formam dicti Brevis instructurum Christianos » mihi commissos tam in Concionibus, quam » in privatis instructionibus, ac praesertim Cathecumenos, antequam baptizentur, et nisi » promittant observantiam dicti Brevis, ejusque dispositionum, et prohibitionum, me » ipsos non baptizaturum, prout quoque curaturum omni studio, quo potero, ac omni » diligentia, ut sublatis Gentium caeremoniis, » illi a Christianis suscipiantur et retineantur » ritus, quos Catholica Ecclesia pie praescripsit. Si autem (quod Deus avertat) in toto, » vel in parte contravenerim, toties poenis » a Sanctissimo Domino Nostro impositis in » Decreto, seu Literis Apostolicis, ut supra, » super praestatione hujus juramenti, mihi » pariter per integram lecturam notis, me » subjectum agnosco, et declaro. Ita tactis SS. » Evangeliis promitto, voveo, et juro. Sic » me Deus adjuvet, et haec SS. Dei Evangelia.

» Ego N. manu propria.

Formula Juramenti ab Episcopis praestandi.

Formula vero juramenti, ut supra, praestandi ab Episcopis, est, quae sequitur, videlicet: » Ego » N. Episcopus Civitatis N. memor juramenti » a me praestiti in actu meae solemnis Consecrationis, quo Romano Pontifici fidem, subjectionem, et obedientiam promisi, tum insuper eorum, quae provide sanxit Clemens » XII. Pontifex Maximus circa ritus Malabaricos in Literis Apostolicis in forma Brevis, » Episcopis, et Missionariis usque sub die 24. » Augusti 1734. transmissis, parendo mandatis Sanctitatis Suae per alias similes Literas » die 13. Maji anno 1739. injunctis, ut in argumentum meae erga Apostolicam Sedem » obedientiae non minus, quam filialis obsequii, me jurisjurandi Religione obstringam, » juro, et promitto, me plene et fideliter ex-

» dem Literas Apostolicas sub dicta die 24. » Augusti 1734. executorum, atque ea, quae » in illis praescripta sunt, exacte, integre, ab» solute, ac inviolabiliter observaturum, cu» raturum pariter, quantum in me erit, ut ii » omnes, qui mea in Dioecesi Missionarii, et » Sacerdotes sunt, vel futuri erunt, illas eo» dem prorsus modo in omnibus servent, atque » exequantur, et contra inobedientes, si qui » fuerint, me processurum ad formam Brevis » sub die 13. Maji anno 1739., ut tandem su» blatis Gentium ceremoniis, illi a Christianis » recipiantur ritus, quos Catholica Ecclesia » praescripsit, ac jugiter servat. Utque de hac » mea voluntate, juramento, filialique obse» quio erga Romanum Pontificem, ejusque » mandata perenne existat monumentum, pro» pria manu me subscribo.

Ego N. Episcopus. N.

Adhortatio pro omnium executione.

Caeterum etsi magna Nobis spes sit, Fraternitates Vestras, et Missionarios omnes, nostras voces, et monita excipere diligenter, ac filiali obsequio exequi, curam insuper solicitudinemque plurimam gerere, ut tam Orthodoxae Religionis puritati, integritatique, quam Gentium saluti adjumento sitis, omnesque in hanc unicam rem, maximam utique, labores, sudoresque conferre, ut tandem, qui Christi amplectuntur Fidem, superstitiosos aversentur ritus: eosque tantum suscipiant, et retineant, quos Catholica Ecclesia pie praescripsit, ac jugiter servat; attamen pro Pastoralis Officii debito, ac Paternae Charitatis stimulo, iterum, iterumque commonere non desistimus; ne a Pastorum Principe in custodia Gregis sui minus vigilasse dijudicemur; et Vobis interim in auspicium bonorum omnium Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIII. *Maji* MDCCXXXIX. *Pontificatus Nostri Anno Nono.*

Idem Clemens XII ad Episcopos peculiariter scribit sub eadem data.

§. 18. Hasce Clementis XII. Literas aliae subsecutae sunt praenominatis earum Regionum Episcopis peculiariter inscriptae, quibus idem Pontifex et conceptum animo intimum dolorem, ob nondum sibi delatam certam exoptatamque notitiam de praestita Apostolicis mandatis debita observantia, gravibus verbis patefecit, et eorumdem Episcoporum zelum ac religionem excitare curavit, ut ipsi exemplo ac diligentia sua praeeuntes, caeterorum obedientiam solicite promoverent. Harum Literarum hujusmodi exemplum est.

Tenor Epistolae in simili forma Brevis.

§. 19. *Venerabilibus Fratribus, Episcopis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Maysurensi, et Carnatensi.*

CLEMENS PP. XII.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Conqueritur de certo exitu primae Epistolae, et delata responsa exquirit.

Continere labia nostra non possumus, quin vos, Venerabiles Fratres, Apostolica voce iterum alloquamur; Moleste Nos, imo graviter ferre, usque adhuc certam denunciationem minime accepisse, qui tandem exitus contigerit Nostris Literis, quas die 24. Augusti 1734. Vobis, et Missionariis istic commorantibus dedimus. Sane Inciturnitas haec eurarum, et angustiae nostro paterno erga vos amori causa est, tum et maxime quia, incertae licet, sparsae hic sunt voces, easdem Nostras Literas, et Decreta in publicum ab omnibus minime posita fuisse, nec exacte, prout oportet, adimpleri, quin non deesse aliquos, qui diversa opinantes, ac loquentes, adducunt discipulos post se. Quare primum Fraternitates Vestras ex animo requirimus, ut quomodo isthic res se habeat, quamprimum renuncietis, ne longior tarditas acerbiorem Nobis afferat molestiam; deinde firma spe ducimur, zelo Dei vos impellente, in doctrina sana nobiscum exsurgere in eos, qui contradicunt, ut memores officii, cui se addixerunt, ut sedulo caveant, ac diligenter prospiciant, ne culpa eorum: Gentes istae sint timentes Dominum, sed nihilominus et Idolis suis servientes. *Hac de causa alteras misimus Literas Fraternitatibus Vestris, atque Missionariis, quibus gravioribus sub poenis demandamus, ut nostrae voluntatis sensibus et Decretis obediant, et opere compleant. Ne vero, ut hactenus unus alterum incuset, et Nos, qui licet praesentes isthic spiritu, corpore tamen absentes, suspensos incerti nuncii diu retineant, Juramentum ob unoquoque ex Missionariis propria manu subsignandum, expetere duximus, quo quisque profiteatur Nostris jussionibus promptam atque exactam praestare obedientiam, prout latius in iisdem Literis continetur. Hoc etsi tuto Nobis polliceamur pro omnium pietate, et religione; attamen plurimum collatura erit Fraternitatum Vestrarum exempli auctoritas, quoties idem Jurisjurandi sacramentum, in certum erga S. Sedem, et in Nos obsequii vestri testimonium, praestitisse, atque Nobis misisse vos intelligant, prout in Domino etiam atque etiam*

Significat superioris Epistolae scriptum, et Episcoporum zelum excitat pro omnium demandatorum implemento.

obtestamur. Porro hanc unam esse detegendas veritatis viam, unum praesidium ad obstruendum os loquentium iniqua, vosmet facile cognoscere non dubitamus; quare Pontificiam voluntatem, caeteroquin in vos propensam, magis magisque Vobis devincietis, si industriae, cogitationi, studio denique vestro vim addatis exemplo; nec sane veremur, quin eam reverentiam, quam suscipientes Episcopale munus, huic S. Sedi, et Apostolicis mandatis spopondistis, hac tamen opportuna occasione explicaturi luculentius eritis, ut quos, ad Juramentum proferendum, vos adire obstringimus, et facto etiam vestro obedire praeceptis Nostris arctius impellantur; ac Vobis, Venerabiles Fratres, in perpetuum amoris Nostri pignus, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscat. die XIII. *Maji* MDCCXXXIX. *Pontificatus Nostri Anno Nono.*

Superiores Generales Missionariorum onerat de praemissarum Literarum transmissione publicatione, et implemento.

§. 20. Neque vero his, quamvis adeo enucleate praescriptis, plane contentus idem Clemens Papa XII., Superiores quoque Generales Missionariorum in Orientalibus Indiis degentium, eorum praesertim, qui, ut Apostolicae Sedi relatum erat, detrectabant adhue obsequentis animi erga ejusdem Sedis mandata, certa argumenta exhibere, adstrinxit, eosque sub poenis suspensionis a Divinis, privationis vocis activae et passivae, aliisque gravioribus arbitrio suo reservatis, Apostolicae etiam Sedis indignationis, formali praecepta, eoque juridice indicto, adegit ad transmittenda suis respective Religiosis exempla Apostolicarum Literarum a se tunc editarum, atque ad earum publicationem, et exactam, integram, inviolabilemque observantiam pro viribus praecipiendam; ea lege addita, ut si aliquis esset e Missionariis, qui mandatis reluctaretur, aut contra facere auderet, solemni statim praecepto per Superiorem Generalem cogeretur, relictis Missionibus, e Provincia decedere, atque in Europam reverti. Et ne in re adeo gravi intentatum aliquod remedium relinqueretur, terminum annorum trium constituit, intra quem Superiores Generales praedicti tenerentur certis authenticisque documentis Sedis Apostolicae plenam atque integram Decretorum Literarumque observantiam indubitate probare, atque praesertim exempla jurisjurandi, ut praefertur, praestandi, propria uniuscujusque Missionarii manu, cujuscumque fuerit instituti, subscripta exhibere.

Ac de juramenti praestiti exemplaribus triennium Sanctae Sedi repraesentandis.

§. 21. His ita constitutis, atque mandatis obtemperantes omnes Episcopi, et Missionarii Apostolici Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis, nominatimque, qui pridem contra Cardinalis Tournonii Decretum steterant, fide data, sacramentoque interposito, exactam, integram, absolutam, inviolabilem observantiam Literarum, quarum superius exemplum insertum est, quodque incipit, *Compertum exploratumque*, promiserunt, secundum formulas aliis in Litteris Pontificiis expressas, quae pariter enunciatae jam sunt, quaeque incipiunt, *Concredita Nobis Dominici Gregis*. Utque suum Nobis ad Pontificatus apicem evectis, Sanctaeque Sedi fidele obsequium, et submissionem certo probarent argumento, ad manus nostras exempla reddi curarunt solemnis jurisjurandi, quod singuli praestiterunt.

Episcopi, et Missionarii obtemperant, et juramenta subscripta exhibentur SS. Domino Nostro.

§. 22. Hunc igitur fructum ex prudenti constantique, quam hactenus recensuimus, Praedecessorum Nostrorum agendi ratione Nobis colligere datum est; neque jam temere videmur hanc animo spem concepisse, ut quaecumque dubia super executione eorum, quae ab iisdem Praedecessoribus praescripta memoravimus, adhuc reliqua sunt, resolutis, ut infra, propositis quaestionibus, penitus submoveantur; omnesque demum inter sacros istarum Regionum Operarios dissensiones, et controversiae compositae conticescant; atque Apostolica mandata et Decreta, quae, gravi praemissa ponderatione, ac de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum in tota Republica Christiana in negotiis Fidei Generalium Inquisitorum specialiter deputatorum, aliorumque Virorum pietate ac doctrina praestantium, harum serie edituri sumus, pari obedientiae alacritate ab omnibus istarum Partium Missionariis excipiantur, ac debitae executioni demandentur.

Qui reliqua adhuc dubia cum consilio congregat. S. Officii, definire statuit.

§. 23. Nonnulli siquidem, postquam Literis professi sunt servatas ab se fuisse Apostolicas Literas *Compertum exploratumque*, seque accusatos idcirco perperam fuisse tamquam refractarios; affirmantes nihilominus, in maximas atque extremas animi angustias se esse conjectos, ob Jurisjurandi religionem, ob excommunicationis periculum, aliasque gravissimas poenas, quibus inobedientes, legive repugnantes inevitabili nexu obligati sunt atque obnuxii; communi illorum omnium nomine, qui in pari muneris et periculi societate ver-

Missionariorum postulata.

santur, ad sublevandas suas, ut ajunt, oneratas trepidantesque conscientias, atque ad plurimorum Christianorum salutem, qui recenter conversi persecutionum procellis assidue conflictantur, in tuto collocandam, tria a Nobis flagitarunt.

I. Super tollendis censuris, et juramento.

§. 24. Primum illud est, ut onere sublevetur (quod quidem unus gravissimum, intolerandumque appellant) tot juramentorum, censurarumque, quibus inextricabilibus veluti laqueis eorum conscientiae vinciuntur, quibusque fit, ut propriae admittendae salutis periculo expositi, de aliena procuranda cogitationem prope omnem deponere cogantur.

II. Ut prorogetur dispensatio super caeremonione Sacramentalium in Baptismo conferendo.

§. 25. Alterum, ut dispensatio alias concessa super insufflationum, atque salivae ritu, in Sacramento Baptismatis ministrando, prorogetur, eo vel maxime, quod non tali lege sit hujusmodi ritus inductus, in quo dispensatio locum habere non possit; imo, ut ea concedatur necessarium esse ajunt, ad conservandam propagandamque disseminatam jam ac diffusam Fidem in vastissimis illis Regionibus, quarum Incolae ingenito veluti horrore, seu potius inveterato et communi praejudicio, ita salivam aversantur, ut de eo evellendo prope jam sit ab eis desperatum.

III. Ut detur explicatio Articuli de assistentia Pareis praebendo.

§. 26. Tertium, ut aperta, atque plana tradatur interpretatio praecepti a Cardinali Tournonin Missonariis gravissime injuncti, atque ab Apostolica Sede confirmati, eisque inculcati, ut abjectissimum hominum genus, vulgo *Pareas*, minime deserant, sed cum domi aliquo morbo laborantes detinentur, eos invisant, eisque, cum opus fuerit, Sacramenta ministrent, omnibusque erga eos charitatis atque pietatis officiis defungantur. Nam, sine aliqua praefati Decreti declaratione, perniciem eis, qui Christianae Religioni nomen dederunt, imminere prorsus arbitrantur, Gentiliumque ad Fidem conversionem impossibilem penitus evasuram. Itaque eorumdem Parearum saluti providendum esse censentur, non adigendo Sacros Operarios ad ingrediendum eorum Domos, quod certe ut asserunt, exitio Missionibus foret, sed alia ratione; atque ea potissimum, quam ipsi primo induxerunt, quaque usi sunt post Apostolicas etiam Literas promulgatas, quarum initium *Compertum exploratumque*, ubi tenti verbalis cujusdam declarationis, quam ipsis suus Missionum Procurator significaverat.

Juxta praetensam vivae vocis oraculum Clementis XII.

Quod tamen Oraculum nunquam emanatum declaratur.

§. 27. Rumore itaque ad Nos allato de hujusmodi vocali declaratione, quae Clementi Papae XII. Praedecessori nostro tribuebatur, et cujus etiam exemplum monumentumque in Actis, et Tabulario Sanctae Inquisitionis relatum fuisse atque reconditum ferebatur, exemplum monumentumve hujusmodi diligentissime exquiri mandavimus. Cumque illud nusquam inventum sit, longa licet atque exactissima indagine investigatum; cum etiam Administri, quorum custodiae mandandum fuerat, ea de re per Nosmetipsos interrogati, nihil hujusmodi a se visum, nihil auditum fuisse, et numquam ad se pervenisse praedictam declarationem, propterea que et in actis, et in Archivo desiderari, constanter et indubitate affirmaverint: cum denique ipsius Nostri Praedecessoris ea de re mentem atque sententiam, in Apostolicis ejus Literis supra relatis luce ipsa clarius expressam, exploratamque haberemus; totum hoc gravissimum et inveteratum negotium, cum approbatione et consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Generalium Inquisitorum, ut supra, deputatorum, tandem dijudicare ac definire deliberavimus. Auditisque propterea tum eorumdem Venerabilium Fratrum Nostrorum, tum etiam Consultorum sententiis, ac rursus ad trutinam revocatis, et coram Nobis multum diuque perpensis atque discussis moderationibus illis, quas postularunt a Nobis illi, qui duram atque difficilem Decretorum toties enunciatorum integram absolutamque observantiam existimarunt, in hunc, qui sequitur, modum, statuimus, atque decrevimus.

Et Pontifex, eo non obstante, circa relatas.

I. Juramentum praestari et servari jubet, et censuras confirmat.

§. 28. Ac primo quidem, animadvertentes impositam Jurisjurandi legem esse veluti saluberrimum antidotum extinguendo gliscentium litium, discordiarumque veneno, aptissimumque ad cohibendam licentiam libertatemque opinandi, interpretandi, agendi denique pro libito in re tam gravi et periculosa, fraenum existere; Censuras quoque a praedicto Clemente XII. Praedecessore Nostro in enunciatis Literis, incipientibus *Concredita Nobis* constitutas, ad solos dumtaxat pertinere Apostolicae legis praeceptorumque violatores, easdemque in hujusmodi tantum refractarios, quorum animos neque Ecclesiasticae mansuetudinis officia, neque paternae admonitionis charitas vincere, aut inflectere ullo modo possent, justissimam poenam esse et fore reputantes; non

solum inopportunum censuimus, Jusjurandum aliqua in parte remittere, aut moderari Censuras, quod primo fuit ab illis propositum; verum etiam, de praedicto consilio et assensu, ac de plenitudine Potestatis a Deo Nobis concreditae, illud, illasque probamus, confirmamus, et innovamus, illudque, et illas omne robur et firmamentum, omnemque vim et efficaciam in posterum semper habere, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter et inconcusse observari decernimus et jubemus.

II. Quaeritur dictum non esse de observantia Decreti Clementis XII. Circa Sacramentalia in Baptismo adhibenda.

§. 29. Quod autem attinet ad secundam postulationem, de proroganda supradicta dispensatione, quam Praedecessor Noster in decennium concessit, ut scilicet per id temporis, in Sacramento Baptismatis conferendo, salivae usu abstinere, et sacras insufflationes in occulto adhibere liceret, non tamen hoc generatim, neque indistincte, sed ubi gravis aliqua et certa necessitas postularet, ut luculentius in ejusdem Literis Apostolicis, quarum initium *Compertum, exploratumque* expressum est; Nos declarare satis non possumus, quam aegre feramus, quod nullis adhuc certis indiciis aut argumentis cognoscere potuerimus, utrum Missionarii per id decennii tempus, quod jam elapsum esse dignoscitur, ad Apostolicarum Literarum praescriptum, in eo pro viribus elaboraverint, atque ea, qua par erat, fide, ac diligentia, omne suum studium, operamque adhibuerint, ut vanus ille horror, et parum aequa aversatio praedictorum Sacramentalium, quae Gentium illarum animis insidere fertur, sensim emendata, demum ab iisdem penitus deponeretur. Nemo quippe ignorat, Sacramentalium, de quibus agitur, usum, sive institutionis antiquitas, ex qua Ritus illi in Ecclesiam derivati sunt, sive multiplex mysteriorum significatio, quae in illis continetur, sive demum Romanae Ecclesiae omnium Magistrae spectetur auctoritas, quae eosdem in suis Ritualibus receptos inviolabiliter observari praecepit, jure, ac merito venerandum esse, praecipuoque semper in honore habendum, et consequenter incapacem prorsus recipiendae Baptismatis Gratiae eum esse, qui falso sibi persuaserit, insufflationes, atque salivam aptam haud esse materiam Sacramentalium caeremoniarum, gravissimique piaculi expertem non futurum, qui sic opinanti conferre illud auderet.

Horum dignitatem, et relevantiam commendat.

Super quibus nefas sit Catechumenos errare.

§. 30. Et quamquam exploratum esset, Gentes illas hoc pravo errore minime detineri, sed ob id tantum a praedictorum Sacramentalium usu abhorrere, quod ingenita quadam, ut ferunt, aversione salivam anhelitumque abominentur, non minori tamen industria Sacris Ministris adnitendum est, ut ex eorum animis perperam conceptum horrorem, ineptamque aversionem eliminent atque ablegent: aliter timendum merito esset, ne illarum Regionum Neophyti, confirmata in ipsorum mentibus hujusmodi abominatione, eo usque desipiant, ut eamdem etiam transferant ad miracula, quae per salivam Christus Redemptor Noster edidit; ipsumque propterea miraculorum et salutis nostrae Auctorem, quo nihil profecto magis impium excogitari potest, aversentur. Utque alia praetereamus, illud tandem non diutius est differendum, ut in Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi, Baptismi Sacramentum rite sancteque ministretur, iisdem adhibitis Sacramentalibus, et caeremoniis, quibus Romana utitur Ecclesia, ex qua ad Gentes illas Fidei lux propagata est, dediscantque tandem novelli Regionum illarum Fideles id horrere, quod Deus dignatus est facere.

Concedit prorogationem dispensationis ad aliud decennium a die datae praesentium.

§. 31. Verumtamen, ut memorata Sacramentalium praedictorum abominatio suaviter, leviterque ex eorum animis divelli possint, neve hujusmodi lex, quae Sacramentalium usum praescribit, ad omnium in specie severitatem exacta, eas adducere calamitates videatur, quae ex illa, tamquam e fonte, in Ecclesias atque Missiones dimanaturae denunciantur; Nos enarratis de causis dispensationem, quam Praedecessor Noster in Literis jam relatis concessit, iterum concedendam, prorogandamque decrevimus in aliud decennium, quod a die datae praesentis Nostrae Apostolicae Constitutionis est inchoandum.

Praescribit Episcopis, et Missionariis quomodo ea uti debeant.

§. 32. Ex quo fas est intelligere, non eam esse aut fuisse nostram et Apostolicae Sedis sententiam, quod scilicet nullus dispensationi locus esse possit in hujusmodi Sacrorum Rituum, et Sacramentalium materia, nec ulla dispensandi necessitas, aut sufficiens causa unquam valeat allegari. Verum, quum ex rationibus superius allatis, nullo pacto permitti valeat, venerabiles adeo Ritus, ac traditum a Patribus, sancteque ab Ecclesia servatum hujusmodi Sacramentalium usum, penitus aboleri; vel eorum contemptui, aut erroribus circa

eadem inducendis, vel jam conceptis amplius confirmandis, occasionem praeberi; idcirco omnibus dictorum Regnorum Missionariis districte praecipimus, ut hac dispensatione benigne a Nobis indulta, nonnisi certis in casibus, et cum gravis id necessitas postulabit, de quo eorum conscientiam oneramus, utantur, nec nisi in praedictis casibus salivae usum in administratione Baptismatis possint umittere, et occultas adhibere insufflationes; modo ii, qui se baptizandos afferunt, in ea non sint opinione, ut credant salivam, atque insufflationes hujusmodi ineptam esse, atque indecentem Sacramentalis Ritus materiam; qui enim adeo falsa, atque distorta persuasione imbuti essent, tamquam indigni, et incapaces Sacramenti Baptismatis licite suscipiendi, ab eo repellendi essent.

Et, ut Malabares in hac doctrina perperam opinantes ad Baptismum non admittant.

Volumus autem, atque omnibus et singulis praedictorum Regnorum Episcopis et Missionariis in virtute sanctae obedientiae praecipimus, et expresse jubemus, ut et communibus studiis atque consiliis, et singuli pro virili parte, intra praefinitum decennii tempus, omnibus viribus nervisque contendant, et quemadmodum fuerat eisdem a sanctae memoriae Praedecessore Nostro imperatum, non intermissis laboribus assidua curent, ut ex illarum Gentium animis errorum tenebrae, malesanaeque opiniones, quibus obcaecantur, et miserrime detinentur, penitus discussae, ac radicitus evulsae eliminentur. Ut vero indultum, prorogatumque a Nobis tempus, sanctissimis Romanae Ecclesiae ceremoniis praedictis, quae tamdiu a Sede Apostolica commendatae atque inculcatae fuerunt, facilius apud Nationes illas insinuandis vere conducat, utque ulterior hujusmodi Rituum praetermissio (quam tamen extra verae necessitatis casus, ut supra, nullatenus concessam aut licitam esse, iterum declaramus), alendis Populorum erroribus, atque difficultatibus augendis confirmandisque ansam non praebeat; universis Gentium illarum Episcopis, et Missionariis praedictis notum esse volumus, hoc exacto decennio, nullis aut precibus, aut rationibus, quae porrigi, proferrique unquam possent, aliam denuo prorogationem concessum iri.

Atque interim eos instruere curent.

Absque spe alterius dispensationis.

§. 33. Ad tertium denique quod pertinet postulatum, ut nempe apertius atque distinctius declaretur Decreti articulus, quo laudatus bonae memoriae Thomas Cardinalis Tournonius sancivit, ut Missionarii ad Pareas aegrotantes accedant, ut Sacramenta desiderantibus etiam domi administrent, ut denique illis omnia praestent spiritualia subsidia, quae Charitas, Religio, et Officii ratio Evangelicis Operariis, nullo discrimine, nulloque respectu, Fidelibus universis, adversa praesertim valetudine conflictatis, administranda praescribunt: nemo profecto non videt, quantumvis maximae proponantur difficultates, in quas incurrere Missionarii se posse dicunt, si huic praecepto tam justo, tam sancto parere velint; ferendum tamen nullo modo esse quod Casas humiliorum hujusmodi hominum ex morbo decumbentium subire recusent, atque illos in summo etiam vitae discrimine, aut Sacramentis omnino carere sinant, aut saltem eorumdem percipiendorum maximam illis ingerant difficultatem.

III. Decretum Card. Tournonii circa Pareas justum, et necessarium declarat.

Nulla etenim apud Deum est personarum acceptio; nec ullum despicere fas est eorum, quos Unigenitus Dei Filius per novam generationem sibi conjunctos, non confunditur Fratres vocare; quin immò *elegit Deus pauperes in hoc Mundo, divites in Fide, et haeredes Regni, quod repromisit diligentibus se*. Quae qui contemnunt, exhonorantes pauperem, et Fratrem humilem confundentes in humilitate sua, hi porro longe nimis discedunt a doctrina, et exemplo Christi Domini Salvatoris Nostri, qui Nos, non Divina tantum voce, sed magnis etiam atque illustribus factis edocuit, quanti apud Nos esse debeant, qui pauperes, atque abjecti per Mundi insaniam vocantur: *ecce enim*, ajebat S. Gregorius Pontifex Maximus, *ire non vult Filius Dei ad Filium Reguli, et tamen venire paratus est ad salutem Servi. Certe si nos cujuspiam Servus rogaret, ut ad eum ire deberemus, protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet: dicens: non eas, quia temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vilescit. Ecce de Coelo venit, qui Servo in Terram occurrere non despicit.*

Idque confirmat ex Sacris Scripturis, et Patribus.

§. 34. Quare ut gravissimo huic malo remedium afferrent Praedecessores Nostri Romani Pontifices Gregorius XV., Alexander VII., et Clemens IX. in suis Apostolicis Literis die XXXI. Januarii Anni MDCXXIII., die XVIII. Januarii Anni MDCLVIII., et die XIII. Septembris Anni MDCLXIX. respective datis, omni animorum contentione, atque zelo obtinere curarunt (quod et Nos eorum vestigiis inhaerentes summopere optamus, et quantum in Domino possumus, districte praecipimus, et

Praedecessorum super eo praecepta renovat, et nondum expleta dolet.

mandamus), ut Nobiles cum Plebeis in unam eamdemque Ecclesiam convenientes, una simul Divini verbi pabulo reficerentur, et Ecclesiae Sacramenta reciperent, utque Missionarii Regnorum, Provinciarumque Orientalium Indiarum, sui officii memores, ita animo essent comparati atque dispositi, ut non secus ac Nobilibus, abjectis quoque, et infimae sortis hominibus, in iis, quae ad spiritualem eorum profectum pertinent, praesto essent, illisque in propriis etiam domibus, etsi humillimis ac sordidis, Sacrum Viaticum ministrare minime recusarent. At, quod maxime Nos angit, sive ob immodicum illum honorem, quo claro genere nati infimae Plebis homines, ut fertur, ita aversantur, ut vel illorum contactu se commaculari, nobilitateque, et gradu cadere sibi persuadeant, (qui tamen horror cum sit Christi lege damnatus, e Christianorum animis omnino est eliminandus), sive ob patrias leges, Imperiaque Regum idololatrarum, quibus Christiani in iis Regionibus subjecti sunt, aliave tandem de causa id evenerit; frustra certe fuerunt Praedecessorum nostrorum consilia, paternae exhortationes, praecepta demum, queis usi sunt, ut infimi hujus generis hominum conversioni ac saluti procurandae, quantum optaverant, plene consulerent, atque providerent.

Missionarii Societ. Jesu proponunt Pontifici se aliquos deputaturos ad praecipuam Parearum curam.

§. 35. Cum vero et Nos, Christi Domini documentis, Praedecessorumque Nostrorum exemplo excitati, anxie cogitaremus, qua ratione illud tandem reipsa consequi possemus, quod eisdem Praedecessoribus Nostris tantopere cordi fuit; opportune accidit, ut Societatis Jesu Missionarii, quorum villicationi Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis Missiones potissimum concreditae sunt, postquam declarari a Nobis articulum de Pareis postularunt, paratos se Nobis obtulerint, pollicitique sint (modo id Nos ipsi probaremus) certos aliquos delegare Missionarios, qui Pareis convertendis, dirigendisque praecipue dant operam. Quod quidem eorum consilium, quo Parearum conversioni et saluti satis bene consultum fore confidimus, paterno gaudio suscipientes, pro temporum circumstantiis probandum, commendandumque esse duximus, oblationisque Nobis factae, ac religiosi promissi exemplum ab eorum Praeposito Generali subscriptum, in hujus Romanae, atque Universalis Inquisitionis Tabularium referri, perpetuoque asservari mandavimus.

Pontifex id probat.

Et charitatem erga omnes incolcat ex doctrina Apostoli, et ipsius Christi.

§. 36. Praemonemus itaque in primis Partium illarum Missionarios universos, ut quae Apostolici eorum ministerii erga Fideles omnes ex Divina institutione potissimae partes sunt, minime obliviscantur; ac serio perpendentes, quod inter eos, qui filii Dei sunt, per Fidem quae est in Christo Jesu juxta doctrinam Apostoli, jam non est servus neque liber, non est masculus neque foemina, sed omnes unum sunt in Christo Jesu; quod ipse quoque Salvator noster a Deo Patre suo postulaverat pro omnibus, qui credituri erant per verbum Discipulorum in ipsum, rogans nimirum: *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, et ego in te, ut et ipsi in Nobis unum sint, ut credat Mundus, quia tu me misisti;* novos credentes instruant, oportere illos eo mutuae charitatis vinculo inter sese colligari, ex qua veluti tessera, et Divini Filii ab aeterno Patre missionem, et Christianae Religionis veritatem facile Gentiles agnoscant.

Jubet deputari sufficientem numerum Missionariorum, qui Pareis assistant.

§. 37. Denique vero tot statim pro Pareis Missionarios deputari volumus et praecipimus, quot necessarii, et re ipsa sufficientes reputabuntur, pro eorum debita cura singulis in locis exercenda; qui peculiari studio eorumdem domos, ubi aegrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus, ac precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, eosque demum in extremo vitae discrimine constitutos sancto infirmorum Oleo deliniendos, absque Personarum, aut sexus exceptione. Ubi vero contigerit praefatos Missionarios ad Parearum curam praecipue deputatos, aut eorum aliquem e vivis excedere, vel alio abire; alterum, alterius loco continuo subrogari mandamus; et intra spatium quinquennii a die datae praesentium, certissima atque authentica documenta de mandatorum nostrorum executione Apostolicae Sedi reddi debere praecipimus; Quod si intra quinquennii spatium hujusmodi documenta reddita minime fuerint, vel iis redditis, minime constiterit alios Missionarios ad praecipuam illam Parearum curam exercendam subrogatos fuisse in eorum locum, quos vel obiisse, vel alia de causa officio deesse contigerit; tum etiam, si intra spatium annorum decem, omnes non fuissent adhibitae diligentiae, quae tam a Praedecessoribus nostris, quam a Nobis ipsis superius praescriptae sunt, ad evincendum expellendumque horrorem, quo Gentes earum Regionum insuf-

Et alios aliorum loco subrogari.

Et de hujus Decreti implemento doceri intra quinquennium, et de superiori intra decennium.

flationes atque Salivam in Sacramenti Baptismatis administratione et susceptione, aversari dicuntur; de quo tamen minime dubitare Nos sinit filialis obedientia, quam ii prae caeteris Missionarii in Apostolicam Sedem se profiteri gloriantur; aut denique si omnes adhibitae diligentiae frustrà cessissent: quod secus fore confidimus, dum mentis nostrae oculos ad Misericordiarum Patrem, totiusque consolationis Deum, cujus agitur causa, convertimus; in quemcumque eventum, ne Missiones illas tot Virorum laboribus ac sanguine fundatas deseramus, a quo sane longissime absumus; decernimus, et mandamus, ut alii Missionarii sive Saeculares, sive Regulares ex alio coetu, vel instituto, in ea Regna mittantur; ut experiamur num Deus, cujus incomprehensibilia sunt judicia, in aliorum Operariorum villicationem divitias misericordiae suae effundere decreverit, eorumque labore, atque industria illos fructus in praefatis Regionibus et Gentibus producere, quos Missionariorum nunc ibi laborantium sudoribus, nulla licet ipsorum culpa vel omissione, consequi non potuerimus.

Alios novos Missionarios in ea Regna mittendos statuit.

§. 38. Et quamquam confidimus Missionarios nunc et pro tempore ibi existentes, pro suo erga Apostolicam Sedem obsequio, ab excitandis turbis alienos futuros, nec ullum jussionibus Nostris obstaculum aut impedimentum allaturos, si dum ipsi in iis Regionibus commorantur, eo novi Missionarii accederent, ibique versarentur; tamen quoniam Apostolici muneris id a Nobis ratio exigit, ut caveamus pericula, quae Christianae charitati offendiculo esse possent; hinc est, quod Societatis Jesu Missionarlis, qui in Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi Regnis nunc erunt, virtute sanctae obedientiae jubemus atque praecipimus, ut quicumque casus ex supradictis evenerint, quo vel omnia, vel aliqua ex his, quae per praesentes Literas Nostras circa praemissa decrevimus et observari mandavimus, intra praefinitum respective tempus, integre, exacteque, ut par est, impleta non fuerint, sive id ex eorum facto, sive ex omissione, sive ex prava, et contra literalem earumdem praesentium sensum distorta mentis et voluntatis nostrae interpretatione, sive demum ex qualibet alia causa etiam de necessitate exprimenda, id contigerit; statim, relictis praedictarum Regionum Missionibus, quarum in iis Regnis exercendarum, et quorumque titulo, etiam deputatorum ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut simplicium suae Religionis Presbyterorum, seu qualibet alio colore prosequendarum, jure omni, officio, et facultate ex eo tempore in posterum jam nunc eos a Nobis privatos, et inhabilitatos declaramus, atque ex nunc prout ex tunc, et e contra, auctoritate Apostolica, et earumdem praesentium tenore privamus, et inhabilitamus, illico, non expectata alia nostra, et Sedis Apostolicae declaratione, jussione, aut sententia, in Europam revertantur, uberiores, ut speramus, in hisce Partibus fructus relaturi.

Et supradictos in Europam reverti jubet, sublata eisdem facultate exercendi Missiones.

§. 39. Demum, etsi ii Missionarii, qui moderandas censuras, dispensandum super insufflationum, et Salivae Ritu in Sacramento Baptismatis administrando, atque articulum de Parois declarandum postulaverunt, nil difficultatis praesetulerint circa alia capita Decreti praedicti Caroli Thomae Cardinalis Tournonii, et Apostolicarum Literarum Clementis Papae XII., quarum initium *Compertum, exploratumque*; ex aliorum nihilominus Literis ingenti Nostro dolore accepimus, ex Missionariis alios esse, qui nulla habita interdicti a praefato Cardinali Tournonio lati, amplissimeque a Praedecessore nostro confirmati ratione, eo usque progrediuntur, ut Christianis Mulieribus gestare permittant monile collo suspensum, contracti tesseram Matrimonii, quod Regionis illius lingua *Taly* denominatum, effigiem quamdam habet informem Idoli, quod profanis earum Gentium nuptiis praesidere fertur; ipsisque pariter Fidelibus, quo tempore ab illis nuptiae celebrantur, permittant fructum, vulgò *Cocco* nuncupatum, frangere, ad hoc ut futurorum inde auspicia vel fausta, vel infausta desumant: Mulieribus demum, cum mensibus detinentur, Templi accessu, et salutari Poenitentiae Sacramento interdicant. Quamobrem Nos animo reputantes, quam sit execrandum, Mulieres illas, quae sub Crucis vexillo militant, ornatas incedere hujusmodi insignibus, quae aut Idololatriam important, aut de Gentilitatis superstitione suspecta sint, prout dubio procul est memoratum *Taly*, necessario proinde damnatum: quamque Christifideles dedecet, ritus, caeremoniasque sequi, vel imitari, ethnicam superstitionem redolentes, qua certo non vacat illis nuptiarum tempore in praedictis Regionibus usitata praefati *Cocco* diffractio, quae idcirco jure et merito pariter repro-

Recensentur alii abusus in iis Missionibus, qui feruntur, perseverantes.

Gestatio TALY.

Fractio Cocco.

Denegatio ingressus Ecclesiae Mulieribus menstruatis.

Iique damnantur.

bata dignoscitur; quam denique justum sit, mensium tempore minime arcere Templis, et salutari Poenitentiae Sacramento fideles Mulieres, quas laudabili praxi admittit Ecclesia, Redemptoris vestigiis insistens, qui sanguinis fluxu laborantem non abjecit: *Si enim*, ut olim scripsit laudatus S. Gregorius Magnus, *in sanguinis fluxu posita laudabiliter potuit Domini vestimenta tangere, cur quae menstruum sanguinis patitur, ei non liceat Domini Ecclesiam intrare?*

Et injungitur observantia et executio Decretorum S. Sedis, quae in omnibus confirmantur.

§. 40. Haec inquam reputantes, ac relatis et minime ferendis abusibus pro Apostolici muneris ratione remedium adhibere quam maxime cupientes, mandamus, et virtute sanctae obedientiae, tenore praesentis nostrae Constitutionis perpetuae legis vim habiturae, jubemus atque districte praecipimus universis Episcopis, atque omnibus et singulis tam Saecularibus, quam Regularibus ex quocumque sint Ordine, Congregatione, Instituto, nominatimque ex Societate etiam Jesu, in Orientalium Indiarum Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi existentibus Apostolicis Missionariis, ut omnia et singula, quae in supra insertis Clementis Papae XI. Literis, quarum initium *Compertum exploratumque*, quas etiam auctoritate nostra, quatenus opus sit, in omnibus, et per omnia approbamus, confirmamus, et innovamus, contenta sunt, tam quae supradicta capita respiciunt, quam alia quaecumque per easdem Literas praescripta, et definita, ad eorum normam, quae idem Praedecessor Noster alterius pariter superius insertis Apostolicis Literis, incipientibus *Concredita nobis*, constituit et sanxit, non solum ipsi pro virili parte integre, exacte, absolute, inviolabiliter, perpetuoque observent atque adimpleant, verum etiam, quantum in ipsis est, ut ab universis Fidelibus, qui eorum curae sunt concrediti, exacte serventur et impleantur, omni studio ac viribus curent atque contendant.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos, et Missionarios.

§. 41. Denique eosdem Episcopos, et Missionarios omnes rogamus, et obsecramus per Dominum Jesum Christum, et per charitatem Sancti Spiritus, ut nihil aliud sapientes, praeter id, quod a Nobis, et a Praedecessoribus Nostris constitutum fuit, salutare Dei, quod per eorum ministerium Regionum istarum Gentibus missum est, pari zelo ac puritate propagare non intermittant; omnique studio dent operam, ut nedum in novellis Christifidelibus veteris hominis vestigia penitus expungantur, deleanturque, verum etiam quaecumque vel symbola, vel imagines, aut figurae, atque omnis demum species mala, ipsaque veluti umbra, et odor ethnicae superstitionis ab ipsis eliminentur, illud cogitantes, ejusmodi caeremoniis, vanisque observationibus, quae Idololatriae reliquiae sunt, earum Gentium animos inextricabilibus veluti laqueis irretiri, ac vetustos ali confirmarique errores, quibus misere detinebantur. Quod si aliquos Regionum illarum Fideles, veluti parvulos adhuc fluctuantes, Paganorum contemptus, contumelias, aut persecutiones, propter Ecclesiae praeceptorum, et Rituum observantiam, formidare conspexerint; illud ipsis illustre monitum, quod Sanctus Augustinus Ecclesiae Doctor in pari argumento reliquit, commemorare, atque inculcare non desistant: *Si quaeritis, unde vincantur Pagani, unde illuminentur;* quodque ad ipsos Evangelii praecones praecipue dictum esse dignoscitur: *Si quaeritis unde ad vitam vocentur; deserite solemnitates eorum, deserite nugas ipsorum.*

Clausulae efficaces pro omnimoda praesentium executione.

§. 42. Volumus autem, atque decernimus, easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod praedicti Missionarii, eorumque Procuratores, et alii quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, et dignitatis existant, seu alias specifica mentione et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati et auditi, causaeque, propter quas praesentes emanaverint, sufficienter adductae, verificatae, et justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, et substantiali, ac inexcogitato, et inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque, juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari; sed ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, et effi-

caces existere et fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede praefata concessorum Privilegiorum praetextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minime refragantibus, suos plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, easque propterea, omnibus et singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus et omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter et inconcusse servari, sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et praefatae Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Aliter judicare, et interpretari prohibetur, cum Decreto irritanti.

Contrariis quibuscumque derogatur

§. 43. Non obstantibus praemissis, et quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus; necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, et Societatum, etiam Jesu, et quarumvis Ecclesiarum, et aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis et consuetudinibus, ac praescriptionibus quarumcumque longissimis, et immemorabilibus; privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, et Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis praedictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus et specialissima mentione dignis, a Sede praedicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, et remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque Personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, et insererentur, praesentibus pro pleno, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat, specialiter, et expresse derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fides praestanda transumptis.

§. 44. Quia vero difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, et publicari, volumus pariter, et decernimus, illarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis eamdem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Tenor praesentium intimetur Superioribus Missionariorum, qui earum executionem promittant et a Subditis exigant.

§. 45. Insuper volumus et expresse mandamus; ut eaedem praesentes Literae, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur et intimentur omnibus et singulis memoratorum Missionariorum, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, et Societatis, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, et Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut, tam suo, quam praedictorum eis respective Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, et observare spondeant, actumque sponsionis hujusmodi in scriptis reddant; earum vero exempla praedicta, praeter ea, quae a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum, ad Episcopos praedictorum Regnorum, legitime publicanda, de mandato pariter nostro, trasmittentur, iidem Superiores, aut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Sub-

Earumque exempla ad illos transmittant cum opportunis praeceptis

ditos, seu Inferiores in Regnis supradictis degentes, rum arctissimis praeceptis, easdem Literas, et in eis contenta quaecumque plenarie, et integre, ac vere, realiter, et cum effectu in omnibus, et per omnia similiter exequendi, et observandi.

Ipsaeque praesentes semel publicatae omnes afficiant.

§. 46. Et nihilominus, quocumque modo earumdem praesentium exempla in praedictis Regnis legitime publicata fuerint et promulgata, volumus, ut statim post hujusmodi publicationem, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficiant, ac si unicuique illorum personaliter intimatae et notificatae fuissent.

Sanctio poenalis.

§. 47. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, praeceptorum, maudati, statuti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Patri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 12. Sept. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, pridie Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Octobris ejusdem Anni.

CVIII.

APPROBATIO

Cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali et Episcopo Bononiae, ex Ordine Carthusianorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

Quoniam ita comparatum est, ut ea, quae alias accuratissime expensa, et concordibus cum virorum pietate, ac sapientia insignium suffragiis a Nobis ipsi sancita ac decreta fuerint, novis deinceps supremae Apostolicae nostrae auctoritatis documentis approbata, et confirmata, universi Christifideles majori cum fide, constantia, ac veneratione accipere, et debitae executioni mandare consueverint. Eapropter Decretum, quod nuper super casu excepto a Decretis fel. record. Urbani Papae VIII. Praedecessoris Nostri in causa B. Nicolai Albergati edidimus, novo Apostolicae confirmationis nostrae praesidio communire satagimus. Hujusmodi autem Decretum est tenoris, qui sequitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Tenor Decreti editi in Causa B. Nicolai.

§. 1. *Singulare Divinae providentiae consilium esse videtur, quod Nobis reservaverit initium, et progressum, quousque fieri potuit, Causae B. Nicolai Cardinalis Albergati, qui Anno* MCCCCXLIII. *decessit: Quo cum Nos et patriam communem, et eumdem Cardinalis Titulum Sanctae Crucis in Hierusalem sortiti sumus; eademque Bononia Ecclesia, cujus ipse Episcopus inauguratus est Anno* MCCCCXVII., *et ad mortem usque gubernavit, Nobis pariter gubernanda tradita est, et ad hanc usque diem gubernamus.*

Introductio Causae.

§. 2. *Cum in minoribus Promotorem Fidei ageremus, Canonizationis ejus causam inducere tentatum est. Quod autem tunc perfici minime potuit, id tandem in Congregatione Rituum habita die* XX. *Julii* MDCCXLIV., *dilecto filio nostro Card. Pompejo Aldovrandi tunc Prodatario, nunc Æmiliae Legato, referente, fuit deliberatum; atque ejusdem causae introducendae, prout moris est, commissio manu nostra perquam libenter signata prodiit.*

Processus et sententia Ordinarii super casu excepto a Dec. Urb. VIII.

§. 3. *Decretis itaque Urbani VIII. Praedecessoris nostri inhaerendo, subjici debebat examini observantia eorumdem Decretorum; et cum Nobis compertum esset, in Archiepiscopali Curia Bononiensi Anno* MDCLI. *auctoritate Ordinaria conditum fuisse Processum, in quo varia documenta, ac testimonia de observantia praedictorum Decretorum afferebantur; atque inde etiam deducebatur, scientia, assensuque Episcoporum Bo-*

noniensium publicum cultum fuisse exhibitum B. Nicolaa Albergati toto tempore, quod Urbani VIII. Decreta exigunt: praeterea Jacobum Boncompagni Cardinalem Archiep. Bononiensem Anno MDCCXXV. *sententiam de more pronunciasse, qua cultum illum ad formam ipsorum Decretorum exhibitum fuisse comprobabat.*

Documenta Sanctitatis Beati Viri Pontificis jussu collecta, et vulgata.

§. 4. *Nos, ut Sanctitatis fama ejusdem Beati Viri illustrior fieret, et publici ejus cultus fundamenta magis stabilirentur, vitae illius acta a Jacobo Zeno Episcopo Feltrensi et Bellunensi, ejus familiari, conscripta, typis iterum publicari praecepimus, et cum Codice Bibliothecae nostrae Vaticanae conferri. Codex autem hujusmodi bene ornatus, et Cardinalis Petri Barbi, qui deinde Pontifex factus Pauli II. nomen assumpsit, stemmata praeferens, cui adhuc Cardinali apus illud inscriptum fuerat, multa pretio, et aestimatione dignus esse videtur, et ad errores aliquot, qui in vetustiores ejus vitae editiones irrepserant, corrigendos apprime aptus. Id vero accurate perfecit Constantinus Ruggeri Clericus, nosterque familiaris, qui praememoratae Vitae notas addidit. Communicatis deinde illi Martini V., et Eugenii IV. Apostolicis Brevibus, quas in Archivo nostro peculiari servabantur, in quibus amplissima de Sanctitate Vitae B. Nicolai Albergati testimonia continentur; tum etiam ei traditis iis, quae a nobis alia tempore hac de re collecta fuerunt; factaque eidem tum ad nostram domesticam Bibliothecam, tum ad alias hujus Urbis celebriores, adeundi potestate, Nos ipsi singulis hebdomadis opus perlegere, et examinare curavimus; praescripto ordine, quem in eo dirigendo ordinandoque haberi voluimus; atque hinc post multos labores ad Jacobi Zeni historiam adjecta sunt praedictorum, aliorumque Romanorum Pontificum testimonia; necnon et Caroli VII. Galliae, et Henrici VI. Britanniae Regum, ac plurimorum illustrium Italiae auctorum, inter quos recenseri maxime debent S. Antoninus, et Æneas Sylvius; tum etiam ex Gallia, Flandria, aliisque Regionibus Scriptorum: quae omnia in unum volumen ab eodem Constantino Ruggeri collecta, jussuque nostro typis in lucem edita hoc ipso anno prodierunt.*

Causa proponitur in Congreg. Sac. Rit., ipso Pontifice referente.

§. 5. *His omnibus comparatis, cum in Congregatione Rituum ordinaria praponendum esset Dubium de observantia Decretorum Urbani VIII., Cardinali Aldovrando absenti nemo alius Cardinalis fuit a Nobis subrogatus, qui causam illam referret: Sed Kalendis Augusti habita coram Nobis eadem Rituum Congregatione, Nos ipsi Cardinalis relatoris vices supplentes, exposuimus primo, Beatum Nicolaum Albergati Bononiae illustri genere natum, in Carthusianorum claustra juvenem concessisse; ibique Sanctitatis, ac prudentiae fama in variis Carthusianis Domibus Prioris munere functum, Romae deinde fuisse Ordinis sui Procuratorem Generalem; postea Bononiensis Ecclesiae, invitum quamvis, et coactum, regimen suscepisse; in quo Ecclesiastica vivendi disciplina, largisque eleemosynis, luculentiora dedit Sanctitatis suae argumenta: quibus accessit invictum robur, quo turbulentis illis Ecclesiae temporibus, jurisdictionis, et auctoritatis Pontificiae adversariis fortissime restitit: a Pontifice Martino V. Cardinalium ordini adscriptum, praeceptoque adactum, ut eam dignitatem acciperet, sic in eo gradu se gessisse, ut quemadmodum Religiosus religiosae vitae, Episcopus religiosi Episcopi, ita Cardinalis factus Cardinalis religiosi exemplar, ac norma extiterit; cum in omni vitae genere, disciplinam regularem, austeritates, et Carthusiani instituti jejunia constantissime retinuisset: a Sede Apostolica rebus gerendis praepositum, post multos labores, pacem inter Mediolanensem Ducem, Venetos, et Florentinos conciliasse; et post plura in Galliam itinera, nunc Martini V., nunc Eugenii IV. Pontificum jussu, in magno Atrebatensi conventu, inter Carolum Galliae Regem, et Philippum Burgundiae Ducem, praeclaram illam pacem, Catholicae religionis adeo proficuam, firmasse; cum interea singularis Dei providentia ad ejus preces insigne miraculum edidisset, ut Scriptores nonnulli memoriae prodiderunt. Exposuimus quoque sapientem illius gravitatem, cum communi Sanctitatis opinione conjunctam, in aliis Legati Apostolici muneribus, quae ille tum in Basileae, tum in Ferrariae Conciliis, tum etiam in conventu Principum Germanorum Norimbergensi, praeclare sustinuit; praeter gravissimum illud Summi Poenitentiarii, quod apud Pontificem Eugenium IV. gessit: postremo meritis plenum Senis ex hac mortali vita decessisse, communi omnium opinione, ac fama, heroicis virtutibus ornatum; ejusque corpus Florentiam, prout ipse mandaverat, ad Carthusianos fuisse delatum, ubi ad hanc usque diem requiescit: Cum illud Senis Florentiam comitatus fuisset Thomas Sarzanensis, qui deinde Cardinalis, ac paulo post Pontifex factus, Nicolaus V. vocari voluit in memoriam Nicolai Cardinalis Albergati, Viri de se*

De ejus Sanctitatis fama et cultu videm exhibitos.

optime meriti: qui post obitum (ut historici, inter quos ipsemet Thomas, narrant) ei apparuit, ac tristem, moerentemque hac ipsa magistri sui et domini morte, recreavit; et inter caetera, sempiterna felicitate se potiri affirmans, Summum illi Pontificatum praedixit; quem pariter Æneas Sylvius, Pii Secundi nomine, assecutus est: qui ambo fuerant cum eodem Nicolao Albergati obsequio et familiaritate conjuncti. Atque uno verbo diligenter exposuimus quidquid magis egregium solidumque de B. Nicola memoriae proditum erat in Pontificiis diplomatibus, gravissimisque Auctoribus, qui in praedicto volumine fideliter accurateque citantur. Transeuntes inde ad id, quod erat praecipuum, ad qualitatem scilicet, et vetustatem publici cultus, retulimus summa fide, quidquid causae Postulatores in suis scriptis attulerant, tum etiam illa, quae Fidei Promotor in suis animadversionibus ex officio opposuerat. Nec fuit a Nobis omissum id, quod ad ejusmodi oppositiones responderi valide poterat: illustratis, et in bono lumine collocatis principiis aliquot, quae in nostris de Canonizatione Sanctorum Operibus continentur, quibus oppositiones illoe nitebantur.

Congr. Resoluta pro Casu excepto a Decretis Urbani VIII.

§. 6. *Mentem autem nostram minime aperuimus; sed sententiis aliorum exquisitis, ingenti animi nostri gaudio audivimus, Cardinales omnes congregatos, communi suffragio, et una voce declarantes, Urbani VIII. decretis obtemperatum prorsus fuisse, quorum vi B. Nicolai causa esset multis nominibus excepta; adeoque veterem ac publicum ejus cultum, legitimum et canonicum esse censendum, nulloque modo iis, quae in citatis decretis praescribuntur, adversum. Atque id magis, quod publicus idem cultus tunc coepit, cum Senis corpus ejusdem Beati Viri in Ecclesia S. Augustini fuit expositum, ubi praeter totius populi concursum, qui ejus pedes manusque deosculari certabat, Eugenius IV. Pontifex Maximus, inusitato iis temporibus exemplo, ejus funeri cum tota Curia adesse voluit: testatus id se facere ob ingentem, quam de ejus sanctitate opinionem habebat, per Orbem jam longe lateque pervulgatam; imo et duarum librarum lapidem, qui in dissecto ejus corpore repertus est, devotionis causa apud se habere voluit. Addebant praeterea, Cardinalem Gabrielem Paleotti primum Bononiae Archiepiscopum, Nicolai nomen in Beatorum, ac Sanctorum Ecclesiae suae album retulisse, et Urbanum VIII., ut nonnulli memorant, affirmasse, deleudos non esse ab ejus imagine radios; et splendores, quos ipse publico decreto Imaginibus eorum, qui non essent ab Apostolica Sede Canonizationis, aut Beotificationis honore donati, apponi prohibuerat, appositosque deleri jusserat: Postremo Beati Nicolai statuam jussu nostro in fronte Basilicae Liberianae inter alias aliorum Sanctorum fuisse positam, cujus Basilicae ipse fuerat Archipresbyter.*

Pontifex Resolutionem confirmat, et decernit, ut infra.

§. 7. *Audivimus haec omnia singulari animi nostri laetitia, et in omnibus unanimes, praedictorum Cardinalium sententiae voce assensi sumus, quam etiam nunc scripto probamus, et confirmamus. Quoniam vero in ejusmodi casibus Fidelium pietas, ut observavimus praescriptos limites transire facile solet; cui rei, si Deo placuerit, alio tempore Nos opportune providere cogitamus, in praesens decernimus ea, quae sequuntur.*

Ob ... publicationem Solemnia non celebrari.

§. 8. *Primo, evulgato hoc Decreto, Nolumus ingentem publicae laetitiae significationem dari, eo modo, quo in Canonizatione alicujus Beati fieri solet, quod quidem alias contigisse non ignoramus; sed solum in Ecclesia Metropolitana Bononiae, in Basilica Liberiana Romae, et in singulis Carthusiani Ordinis Ecclesiis, post Missam, quam Conventualem dicunt, cantari posse concedimus* Te Deum *in gratiarum actionem, sine musicorum instrumentorum strepitu, nulloque campanarum sonitu praecedente.*

Imagines Beati nonnisi sub praescripta forma depingi.

§. 9. *Secundo, praeter titulum Beati, quem de jure possidet, a privatis primo illi attributum, nunc vero a Sancta Sede comprobatum, concedimus ejus imagines pingi, ornarique posse laureolis, radiis, et splendoribus; non autem diademate, juxta Decretum Sacrae Congregationis Rituum die ix. Februarii MDCLVIII. ab Alexandro VII confirmatum. Volumus autem semper Carthusiani Ordinis habitu vestiri, quo ipse tam Episcopus, quam Cardinalis perpetuo usus est, non solum religionis causa, sed etiam, ut Ecclesiasticam Disciplinam eo tempore maxime vigentem observaret. Capiti vero illius neque pileolum, neque biretum rubrum apponi volumus: cum certum sit, ejusmodi ornamenta Cardinalibus Regularibus fuisse concessa a Praedecessore nostro Gregorio XIV. Anno MDXCI.; bene vero Cardinalis pileum, quo multo prius singulis Cardinalibus uti dedit Innocentius IV., eoque caput ornari, sive is ad pedes deponi poterit.*

Easdemque extra Ecclesias hic designatas publicae Venerationi non exponi.

§. 10. *Tertio nolumus ejus imagines in Ecclesiarum, sive Sacellorum privatorum Altaribus collocari, exceptis tamen Ecclesia Metropolitana Bononiensi, Basilica Liberiana Urbis, et singulis*

Ecclesiis, ac Sacellis Ordinis Carthusiani, tum etiam Ecclesiis illis sive Bononiae, sive alibi, in quibus, vel super aras, vel extra, ejus imagines in praesens existunt.

De rationibus augendi Beatorum Cultum.

§. 11. *Postquam innotuit, ac declaratum est, Nos in eo casu versari, quem Urbani VIII. decrèta excipiunt, et post ea, quae nuper exposuimus, et quae quodammodo ex declaratione casus excepti a Decretis Urbani VIII. sequuntur: Apostolicae Sedis in more fuit, praeterito aliquo tempore, urgentibus gravibus circumstantiis, Officium, et Missam de Communi in honorem Beati concedere; alio deinde interjecto tempore, urgentibus gravioribus circumstantiis, Lectiones proprias, etiam antequam fuerint discussae et approbatae virtutes, juxta exempla a Nobis cumulata in nostro opere de Canonizatione Sanctorum* lib. 4. part. 2. cap. 4. n. 6; *denique post aliquod temporis spatium Beati nomen in Martyrologium Romanum (quamquam id perraro) referre; et quoties magni ponderis causae odessent, Decretis, et Constitutionibus Apostolicis, si quas obstant, derogare consuevit, juxta ea, quae a Nobis relata sunt in eodem Opere nostro de Canonizatione Sanctorum* lib. 4. part. 2. cap. 17. num. 14.

Conceditur Officium cum Lect. propriis, et Missa in honorem B. Nicolai.

§. 12. *Nos itaque, ingentibus B. Nicolai Albergati Cardinalis erga hanc S. Sedem, et Catholicam religionem meritis inspectis, tum etiam communi praeconio, quo Scriptores ex omni lingua, tribu, et populo, heroicis ejus virtutibus plaudunt, derogantes plenitudine auctoritatis nostrae quibuscumque adversantibus, et temporis inutiliter transacti jacturam compensare volentes, Officium Divinum de Confessore Pontifice cum Lectionibus propriis, per Nos componendis, et Oratione* Exaudi quaesumus *de eodem Communi, ritu majoris duplicis, recitari concedimus die X. Maji, in quo ad beatam vitam migravit, id vero tantum Clero tam Regulari, quam Saeculari, necnon et Monialibus, Civitatis et Dioecesis Bononiensis; tum etiam Romae Clero Basilicae Liberianae; pariterque Monachis, et Monialibus Ordinis Carthusiani universi; itaut quicumque ex praedictis praememorato die Officium illud recitaverit, horas Canonicas, ad quas tenetur, persolvisse censeatur. Eadem ratione concedimus, die x. Maji in omnibus praecitatis locis celebrari posse in honorem ejusdem Beati Missam de Communi Confessoris Pontificis; quam quidem concessionem ad alios quoque Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares, qui eo die in Basilica Liberiana, aut in Carthusiani Ordinis Ecclesiis rem Sacram confecerint, extendi volumus. Concedimus quoque eadem die x. Maji in antedictis Ecclesiis celebrari posse quotannis Beati Cardinalis festum, et ejus Reliquias ad publicam venerationem exponi, non tamen in Processionem deferri, juxta ea, quae Alexander VII. die* XXVII. *Septembris* MDCLIX., *et* XVII. *Aprilis* MDCLX. *decrevit. Postremo concedimus B. Nicolai nomen Martyrologio Romano inscribi, addito Elogio, quod a Nobis institutur.*

Item anniversaria celebratio Festi, in certis Ecclesiis.

Et descriptio illius nominis in Martyrol. Rom.

Pontificis sensus in hujus Causae examine et definitione

§. 13. *Haec omnia singularibus Beati Cardinalis meritis profecto debentur. At vero praeclari quoque Carthusiani Ordinis, quem Nos peculiari studio prosequimur, merita apud Nos pondus habent, ut haec Apostolica liberalitate concedamus; eoque magis, quod ipse Ordo non tam solicitus fuit multos Sanctos suos patefacere, quam multos Sanctos facere, ut recte fuit adnotatum. Accedit quoque spes, in quam maxime adducimur, Deum Opt. Max. ad intercessionem hujus Beati Viri, qui, quamdiu vixit,* Cardinalis Pacia *nuncupatus est, daturum esse Nobis id, quod tam enixe toto corde, humiliterque rogamus, et rogaturi sumus, exoptatam scilicet inter Christianos Principes pacem, stabilemque concordiam. Neque vero dissimulare voluimus, Nos in hac tota rerum serie spirituale quoddam percepisse gaudium, simillimumque ejus, quod Pius II. Praedecessor noster in Canonizatione S. Catharinae Senensis civis suae se percepisse fatetur, quodque in ejus Canonizationis Bulla his verbis expressit:* » Et si Nos quidem B. Catharinae sublimes dotes, nobile ingenium, divinam mentem, sacratissimam voluntatem in omni natione quam laetissimo vidissemus, laetiores tamen in Urbe Senensi, quae nos genuit. Siquidem meritorum ejus longe magis, et magis peculiariter esse participes confidimus, quam si Virgo haec aut in Africa, aut in Scythia, aut in India nata fuisset. Neque enim fieri potest, quin Sanctorum propinquitas aliquid habeat praerogativae. »

De probatione virtutum et miraculorum facienda, ut procedi possit ad Canonizationem B. Nicolai.

§. 14. *Quod si deinde Deo placuerit ut ab hoc cultu ad nonnullos locos restricto quem in praesens Sedes Apostolica permittit, ad cultum publicum praeceptivum, et generalem, hoc est a Beatificatione hac aequipollenti, ad solemnem Canonizationem transeundum sit; Postulatoribus causae palam facimus, heroicarum ejusdem Beati virtutum materiam ad consuetam juris formam esse proponendam: cum expositio earum, quam Nos ipsi in Congregatione Rituum fecimus, sufficerit*

quidem, ut debito rerum apparatu ad agendum de publico permissivo, et restricto ad quosdam locos cultu procederetur, et ut etiam inoffenso pede fieri posset, a Nobis concessio Lectionum propriarum; non autem ut discussioni, et approbationi Virtutum a Sacris Canonibus requisitae, ut ad solemnem Canonizationem transitus fiat, sufficiens esse potuerit, juxta a Nobis deducta in nostro Opere de Canonizatione Sanctorum lib. 1. cap. 32. n. 14. et seqq. *Proponenda sunt quoque miracula, secundum ea, qua Nos die* XXIII. *Aprilis Anni* XDCCXLI., *et die* XIV. *Julii hujus* MDCCXLIV. *generatim decrevimus. Notum praeterea unicuique facimus, nemini licere transgredi in exhibendo cultu limites per praesens Decretum praescriptos: Mandamusque Patriarchae Hierosolymitano Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, ut hoc ipsum Decretum, una cum caeteris ad calcem additis, inter Regesta Sacrae Congregationis referat, et conservet. Datum hac die* XXV. *Septembris* MDCCXLIV.

Thomas Patriarcha Hierosolym.
S. C. R. Secretarius.

Lectiones, de quibus in Decreto.

§. 15. Lectiones in Festo B. Nicolai Albergati Episcopi, et Confessoris; Pro secundo Nocturno.

LECTIO IV. *Nicolaus Albergatus nobili genere Bononiae ortus est. Adolescens, dum juri Civili in patria operam daret, Monasticae, ac severioris vitae praestantia captus, Carthusianorum Institutum amplectitur, in quo brevi adeo profecit, ut Sacerdotio vix initiatus, patrio Coenobio praefectus sit, aliaque subinde Monasteria fere decennio summa cum laude administraverit. Ejus prudentiae, et Sanctitatis opinione Clerus Populusque Bononiensis permotus, ultro sibi in Episcopum plenis suffragiis delegit; quem ille honoris gradum diu constanterque refugiens, Superiorum suorum jussu invitus demum suscepit. Nihil tamen de prioris vitae cultu, atque observatione remisit; Sed verbo, et exemplo forma gregis effectus, Ecclesiasticam Disciplinam, et Christianos mores ita in Ecclesia sibi commissa restituit, ut alius omnino populus, alius Clerus videretur, et esset.*

LECTIO V. *Civium suorum ad Martinum V. Orator iterum ac tertio profectus, tantum ab eo Pontifice, qui eximias illius virtutes perspexerat, iniit gratiam, ut conciliandae pacis causa inter Anglorum, Francorumque Reges, Legatum in Gallias miserit: Ab ea Legatione reducem S. R. E. Cardinalem sub titulo S. Crucis in Hierusalem creavit; Legavitque mox in Insubriam, ut Mediolanenses, Florentinos, et Venetos discordia laborantes componeret. Post pacem Italiae ab eo feliciter restitutam, secunda in Gallias Legatione auctus est, ac vita functo Martino V., Eugenii IV. jussu in Belgium profectus, Philippum Burgundiae Ducem Carolo VII. Francorum Regi in Atrebatensibus Comitiis conciliavit. Ad Germaniae quoque Principes in Norimbergensi conventu Pontificium Legatum egit, deinde Basileensi, tum Ferrariensi interfuit Concilio, ubi Apostolicae Sedis dignitatem, majestatemque adversus schismaticos egregie tutatus est.*

LECTIO VI. *In obeundis tam variis, gravissimisque Legationibus incredibilem sibi apud Reges, et Principes venerationem adeptus, in virtutum suarum admirationem rapuit universos. Erat enim vel in summis honoribus simplicissima humilitas, animus non solum firmus, et excelsus, sed candidus etiam, prudens, ac moderatus, effusa in omnes charitas, mansuetudo, atque humanitas, cum ardenti Religionis zelo conjuncta. Carthusiani, quod professus fuerat Instituti tenax, ejus asperitates ad mortem usque retinuit. Familiam ingenuam aluit, sanctissimeque institutam, ex qua duo Romani Pontifices Nicolaus V., et Pius II. prodiere. Tandem cum Eugenium IV. honoris ergo comitaretur, Senis in Hetruria renum calculo oppressus, sancto fine quievit. Ejus corpus Florentiam delatum, apud Carthusianos honorifice conditum est. Sanctitatis, et Miraculorum fama post mortem clarum Benedictus XIV. Beatorum ritu coli permisit.*

Elogium de quo in Decreto

§. 16. Elogium apponendum in Martyrologio » VI. Idus Maji Bononiae. B. Nicolai Albergati Monachi Carthusiani, ejusdem Civi- » tatis Episcopi, et S. R. E. Cardinalis, Sanctitate, et Apostolicis Legationibus clari, cu- » jus Corpus Florentiae apud Carthusianos » conditum est.

Confirmatio praemissi Decreti cum Clausulis, et Derogationibus opportunis.

§. 17. Praeinsertum itaque Decretum nostrum, ac praeinsertas Lectiones, et Elogium, ac in eo Decreto omnia et singula contenta ac praescripta, quo firmius subsistant, ac serventur exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate nostra Apostolica tenore praesentium confirmamus, et approbamus, illisque, et omnibus ac singulis contentis et praescriptis, Apostolicae firmitatis robur adjicimus; atque ita ut praemittitur, omnino servari mandamus. Decernentes easdem praesentes literas firmas, validas, et efficaces existere, et fore,

suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis ad quos spectat, et spectabit in futurum, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut ipsarum praesentium literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Transumptis plena fides adhibetur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 6 Oct 1744

D. Cardinalis Passioneus.

CIX. DE JURISDICTIONE

Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales Regularium, et Personas curam Animarum Subditorum Saecularium in eis exercentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Firmandis, atque asserendis Ecclesiasticae disciplinae regulis studiose intenti Praedecessores Nostri Romani Pontifices consueverunt, peculiaribus rerum aut temporum necessitatibus animadversis, ad generalis providentiae curam animum adjicere, easque Apostolicas Constitutiones opportune promulgare, quibus gliscentes morum corruptelas resecarent, et inordinatas humanae arrogantiae praesumptiones reprimerent. Cui rei obtinendae utilissimum plane experti sunt, vel antiqua Patrum constituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium Romanae Curiae Tribunalium, sive Congregationum judicata et responsa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, eademque prudenter atque apte conciliare, si quando inter ea non satis convenire videtur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia sane ratione fel. rec. Praedecessor Noster Clemens Papa X. per suam Constitutionem, quae incipit *Superna*, datam XI. Kal. Junii Anno MDCLXX., inhaerendo pluribus resolutionibus Congregationum S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium, ac Tridentini Concilii interpretationi Auctoritate Apostolica praepositorum, multa constituit circa debitam a Regularibus erga Episcopos Locorum Ordinarios observantiam, et subjectionem; tam in petenda eorum licentia, et benedictione pro Verbi Dei praedicatione in Ecclesiis etiam suorum respective Ordinum habenda, quam in approbatione et facultate ab eisdem obtinenda pro administrando Saecularibus Poenitentiae Sacramento. Ita pariter se gessit recolendae memoriae Praedecessor Noster Innocentius Papa XII. quum, ad normam plurium resolutionum Congregationis Concilii praefatae, certas sacrarum Ordinationum regulas, et singulorum Episcoporum jura in proprios Subditos praefinivit, lata Const., quae incipit: *Speculatores*: sub datum pridie Nonas Novembris Anni MDCXCIV.

Pont. eorum mos, inhaerendi Praedecessorum Constitutionibus, et Congregat. Decretis.

Clement. X exemplum.

Item Innocen. XII

§. 1. Hanc ipsam rationem Nos ipsi secuti sumus in Apostolicis nostris Literis, quarum initium est: *Sacramentum Poenitentiae*, Anno MDCCXLI. Kalendis Junii datis, in quibus nonnulla decrevimus et statuimus adversus Sacerdotes in Sacramentali Confessione suos Poenitentes ad turpia solicitantes, juxta declarationes in causis hujus generis, diversis temporibus et casibus prolatas a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium contra haereticam pravitatem generalium Inquisitorum. Idipsum nuperrime egimus, dum Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, cunctisque Locorum Ordinariis per Italiam constitutis Encyclicas Literas dedimus sub die XIX. Augusti hujusce Anni MDCCXLIV., quarum initium est: *Cum semper oblatas*, quibus, a praedictae Congregationis Concil. Tridentini Interpretis resolutionibus et placitis neutiquam discedentes, plura declaravimus circa onus, quod habent tum omnes animarum

Idipsum Pontifex saepius ostendit memorat.

curam gerentes, Missam pro Populo applicandi diebus saltem festis de praecepto; tum etiam Ecclesiarum Cathedralium, et Collegiatarum Canonici, aliique de earum gremio, Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere specialiter offerendi. Nunc denique hoc idem a Nobis servatum iri declaramus, dum Episcoporum jura, quod attinet ad Visitationem Ecclesiarum Parochialium ad Regularium Monasteria pertinentium, hac nostra perpetuo valitura Constitutione asserere, atque, ut infra, definire et constituere in animum induximus.

Et in praesenti potissimum observari declarat.

§. 2. Animarum curam in saeculares personas exercentes in iis Ecclesiis, quae Monasteriis seu Domibus Virorum aut Mulierum adnexae sunt, sive ipsi Regulares sint, sive Saeculares, Sacri Tridentini Concilii praescripto, *sess. 25. cap. 11. de Regularibus*, subesse debent, *immediate in iis, quae ad dictam curam, et Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni visitationi, et correctioni Episcopi*, in *cujus Dioecesi* praedicta Monasteria *sunt sita*, exceptis dumtaxat iis Monasteriis seu locis, *in quibus Abbates Generales, aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent, atque aliis Monasteriis, seu Domibus, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem, et temporalem in Parochos, et Parochianos exercent; salvo tamen eorum Episcoporum jure, qui majorem in praedicta loca, vel personas jurisdictionem exercent.*

Refert Tridentini Decretum circa jurisdictionem Episcopi in Ecclesias Parochiales ad Regulares spectantes.

§. 3. Cum itaque nonnulli Sacerdotes ab Episcopali jurisdictione exempti, quos neque Parochos, neque animarum curae addictos esse constaret, ausi fuissent aliquibus Christifidelium matrimoniis interesse, sine praevia Episcopi aut Parochi licentia; quaesitum fuit, utrum hujusmodi Sacerdotum correctio, atque in eosdem animadversio ad Episcopum, an vero ad eorum Superiores, privative spectaret; Cumque ii privativum ejusmodi jus ex eo deducerent, quod Tridentina Synodus *loco cit.* dum facultatem tribuit Episcopis corrigendi, et puniendi Sacerdotes ab eorum jurisdictione exemptos, in his, quae ad animarum curam, et Sacramentorum administrationem pertinent, de iis dumtaxat Sacerdotibus loquitur, qui vel Parochi sunt, vel animarum curam exercent, cujusmodi sane ii non erant, de quibus agebatur: futilem hanc, vanamque praesumptionem reprimere statuit fel. record. Praedecessor Noster Gregorius Papa XV., ac de consilio Congregationis Sacri Concilii Tridentini Interpretis, edita Constitutione, quae incipit *Inscrutabili*, data Nobis Februarii Anno Incarnationis Dominicae MDCXXII., decrevit ac declaravit, *ut deinceps tam Regulares, quam Saeculares, quomodolibet exempti, sive animarum curam personarum saecularium Monasterii, seu Domibus Regularibus, aut quibusvis aliis Ecclesiis, vel Beneficiis, sive Regularibus, sive Saecularibus incumbentem exerceant, sive aliis Ecclesiastica Sacramenta, aut unum ex illis ministrent, praevia Episcopi licentia, et approbatione; sive quoque modo in dictas Curae exercitio, aut in eorumdem Sacramentorum, vel alicujus ex illis administratione de facto, absque ulla auctoritate, se ingerant; in his, quae ejusmodi curam, seu administrationem concernunt, omnimode jurisdictioni, visitationi, et correctioni Dioecesani Episcopi, tamquam Sedis Apostolicae delegati, plene in omnibus subjiciantur.*

Greg. XV. firmat eandem jurisdictionem in omnes animarum curam, et Sacramenta quomodocumque administrantes.

§. 4. Hac controversia per Constitutionem Gregorianam e medio sublata, non ideo ab aliis quaestionibus et litibus circa idem rerum genus promovendis cessatum fuit; pluraque Dubia tam in Congregationibus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, quam in Auditorio Rotae, frequenter agitata et resoluta fuerunt, circa peculiarum quarumdam actuum naturam, an scilicet iidem censendi essent ad animarum curam, seu ad Sacramentorum administrationem pertinere; et consequenter, an Episcopus in visitandis Regularium Ecclesiis, quibus imminet animarum cura personarum saecularium, posset, nec ne, suam circa hujusmodi actus jurisdictionem exercere; tum etiam, an hoc aut illud Monasterium dici posset ordinaria et principalis Sedes Abbatis Generalis, seu Capitis Ordinis, ideoque Ecclesia hujusmodi Monasterio adnexa, quamvis Parochialis foret, Episcopo in visitatione subjecta non esset. Cum igitur resolutiones in praedictis Curiae nostrae Tribunalibus circa hujus generis quaestiones identidem captas, earumque rationes et fundamenta, diligenter et considerate perpenderimus, consilium quoque et sententiam audierimus aliquot ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus; aliorumque Virorum in juris Canonici scientia praestantium; nonnulla super his de Apostolicae potestatis plenitudine decernere deliberavimus; ac praesenti nostra Constitutione inviolabilem quam-

Post lites alias quaestiones circa similia, cum consilio etc. definire intendit

dam normam praefinire, qua posita omnes de caetero lites, et controversiae praedictis de rebus, si fieri possit, penitus eliminentur, atque omnia submoveantur obstacula, quae debitam Decretorum Sacri Tridentini Concilii executionem in re tam gravis momenti impedire, aut retardare hacteous consueverunt.

Approbat resolutionem Congr. Episcop. et Reg. quod Missionarii Pastorali visitationi praemissi etiam a Parochis Regul. excipi debeant.

§. 5. Optimo sane consilio ab Episcopis Pastoralem visitationem aggredientibus praemitti solent in singulae Dioecesis loca aliqui Sacerdotes Missionarii, qui ante ipsorum adventum, praedicationibus verbi Dei, et administratione Sacramentorum Poenitentiae et Eucharistiae, spiritualem Populorum profectum, et animarum salutem, qui potissimus est Pastoralis visitationis scopus, studeant promovere. Inventi sunt autem ex iis Regularibus, quorum Ecclesiis incumbit Parochialis saecularium cura, qui in dubium revocarent, an hujusmodi Missionarios, sive Saeculares, sive alterius Instituti vel Ordinis Regulares, ab Episcopo missos tamquam visitationis suae praenuntios, in propriis Ecclesiis et Domibus ad exercenda munera eisdem commissa admittere et recipere ipsi tenerentur. Quod dubium, quum in Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita examinatum fuisset sub die XXXI. Augusti Anni MDCLXVIII., affirmative resolutum fuit; ut scilicet praedicti Missionarii etiam a Regularibus Parochis seu Curatis libenter excipi debeant, omnibusque rebus juvari, quibus ad injunctum sibi onus adimplendum opus illis esse contigerit. Quod Nos quoque probamus, et auctoritate Apostolica confirmamus, atque in posterum (quoties id opus esse, prudenti Episcopi arbitrio judicatum fuerit) ab omnibus hujusmodi Parochis seu Curatis praecipimus observari.

Et decisionem Cong. Concilii, quod possit Episcopus Sacramentum Confirmationis in Ecclesiis Regularium administrare.

§. 6. Sed et in ipso visitationis cursu, atque etiam extra illam, aliqui Regulares de suorum privilegiorum et exemptionum indemnitate plus nimio soliciti, hanc Episcopis controversiam moverunt, utrum iis liceret, in ipsorum Regularium Ecclesiis, sive Parochialibus, sive non Parochialibus, Sacramentum Confirmationis administrare; quae quidem controversia in Congregatione Concilii, partibus plenissime auditis, pro Episcopis decisa fuit, quemadmodum et Nos generaliter et sine exceptione eamdem definimus.

Declarat quae visitare possit Episcopus in Ecclesiis Parochialibus Regularium.

§. 7. In exequenda vero Pastorali visitatione Ecclesiarum Parochialium, quae a Regularibus administrantur, minime quidem licet Episcopo omnia Ecclesiarum hujusmodi Altaria visitare, sed illud dumtaxat, in quo Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum asservatur, et consequenter Sacrum ipsum Tabernaculum: Fontem quoque Baptisterii, si adsit; item Confessionale, in quo Parochus ad audiendas Confessiones residere solet; Pulpitum Ecclesiae, a quo Parochus jus habet, verbi Dei, juxta praecipuum ministerii sui munus, annunciandi; Sacrarium pariter Ecclesiae, ad inspiciendum locum, in quo asservatur sacra supellex, pro Sacramentis tam intra Ecclesiam, quam extra illam decenter administrandis; Sepulchrum excipiendis Subditorum Parochiae corporibus addictum, Caemeterium Parochianorum humandis cadaveribus destinatum; Turrim Campanariam, dummodo in ea sint Campanae ad Parochiam proprie spectantes; ac demum, praeter res supra enunciatas, omnia sacra vasa, quibus vel Particulae consecratae servantur, vel Sacra Olea sive in Baptismo, sive in extrema Unctione adhibenda, vel aqua Baptisterii, vel alia rite benedicta, quae pro ingredientium aspersione ad Ecclesiae fores poni consuevit.

Quod circa Parochi vitam et mores cognoscere valeat.

§. 8. Visitationi locali proxima est ea, quae personam respicit Parochi; cujus quidem, si Regularis sit, agendi rationem, in iis, quam spectat ad observationem proprii ipsius Regularis instituti, non est Episcopi inquirere, quum ad ipsius Superiorem Regularem privative id pertineat. Licet tamen Episcopo, vel potius ipsi specialiter incumbit, ipsius Parochi seu Curati, etiam Regularis, vitam ac mores scrutari, quatenus ea, quae extra Claustrum prodierint, Rectoris animarum exemplâ, plurimum conferre ad Populi aedificationem, vel contra eidem obesse maxime possunt, quemadmodum alias eadem Concilii Tridentini Congregatio sapienter decrevit, et Nos etiam earumdem praesentium tenore decernimus, et statuimus.

Et circa alia ad ejusdem Officium spectantia.

§. 9. Ad personalem quoque Parochi visitationem, proindeque ad Episcopi jus et officium pertinet ea occasione examinare, an titulo legitimo Parochus etiam Regularis animarum curam exerceat, an residentiae lex ab eo observata fuerit atque observetur; an ad Synodum vocatus, iverit; an Congregationes seu

Conferentias super casibus conscientiae haberi solitas frequentet; an onera, quae secum fert animarum cura, adimpleverit; ac inter alia, an Missam pro Populo applicaverit diebus festis de praecepto; an iisdem festis diebus omnia praestiterit; quae a Sacro Tridentino Concilio praescripta sunt, Populum Verbi Dei praedicatione, et Pueros in Fidei rudimentis Christianaeque Doctrinae praeceptis instruendo; an, statis diebus, excipiendis Fidelium confessionibus vacet; an aegrotantibus et in extremo vitae agone laborantibus debita spiritualia subsidia sedulo praestet, et Sacramenta Ecclesiae tempestive conferat; an Pueros et Puellas ante susceptionem Sacramenti Confirmationis, tum etiam ante primam eorum Communionem, opportunis instructionibus erudierit; an priusquam Fideles ad matrimonia in faciem Ecclesiae celebranda admittat, debitas inquisitiones adhibuerit, atque adhibeat, quibus tuto deprehendere possit, nullum inter Contrahentes impedimentum existere, eosdemque libere matrimonio consentire, ac demum in Doctrina Christiana, maxime vero in praecipuis Religionis nostrae Mysteriis, illos instructos esse; denique an Parochus apud se recte ordinatos retineat libros tum Baptizatorum, ubi Fons Baptismalis adsit in ipsius Ecclesia, tum Sacro Chrismate confirmatorum, libros etiam Matrimoniorum, et status animarum.

Statuit Parochi correctionem ad Episcopum cumulative cum Superiore Regulari spectare.

§. 10. Uno verbo quidquid Episcopus a Parocho saeculari exquirere atque exigere solet ac debet, id omne, Regulari observantia unice excepta, a Parocho Regulari exquirere et exigere potest; atque ubi huic muneri suo defecisse compererit, opportuna Decreta condere et pronunciare, ac meritas in eundem poenas statuere; in quo nihilominus Episcopi facultates minime privativae sunt, sed Praesul Regularis jus cumulativum cum ipso habet; ita tamen, ut, si aliter a Superiore Regulari aliter, ab Episcopo decerni contingat, hujus, non vero illius, Decretis sit standum; prout alias a Congregatione Tridentini Concilii interprete judicatum fuit, Nosque Auctoritate Apostolica probamus, confirmamus, atque decernimus. Privativum tamen Episcopi jus est in Parochianorum mores inquirere, ac si quae inter ipsos scandala oborta fuerint, auditis proborum ac prudentium Virorum sinceris relationibus, de iis cognoscere, eaque opportunis remediis resecare et reformare: nec enim Superioribus Regularibus in hujusmodi saeculares Parochiae subditos ulla competit jurisdictio.

Parochianorum autem ad Episcopum privative.

§. 11. Eveniente autem casu, quo vel Episcopus, vel Superior Regularis aliquem ex praedictis Parochis ab exercitio Curae removendum, eademque privandum esse judicaverint; quoniam hujusmodi Parochis, sine praevia Episcopi approbatione, ad Curam animarum accedere nequaquam licet, quamvis a suis Superioribus deputati, iidemque ad nutum sint amovibiles: dubitatum propterea fuit, an Episcopus posset ad hujusmodi remotiones procedere, sine Superioris Regularis consensu, et an remotionis causa eidem adducere, easque verificare deberet; tum etiam an Regularis Superior ad similem remotionem et privationem suo jure deveniens, consensum Episcopi exquirere, suasque agendi rationes illi notas atque probatas facere teneretur. Qua de re, supradicta Congregatio Concilii decrevit, hujusmodi Parochos tam ab Episcopo, quam a Superiori Regulari, aequo jure, non requisito alterius consensu, ab Animarum cura removeri posse, nec unum alteri causas judicii sui aperire, multoque minus probare et verificare debere. Id quod a nobis in omnibus approbatur et confirmatur.

Remotionem vero Parochi, uterque licere, sine alterius consensu.

§. 12. Postquam vero Tridentina Synodus loco superius laudato declaravit, praedictos Curatos seu Parochos tam saeculares, quam regulares, animarum curam exercentes in Monasteriis seu Domibus Religiosis, quibus hujusmodi cura personarum saecularium incumbit, subesse debere immediate, in iis, quae ad dictam curam et Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi et correctioni Episcopi, (quod quidem, juxta magis receptam Tribunalium hujus Nostrae Curiae sententiam, intelligitur de jurisdictione Episcopi Ordinaria, non vero de delegata); illa tamen Monasteria seu Loca ibidem a Concilio eximiuntur, in quibus Abbates, aut alii Regulares Superiores jurisdictionem Episcopalem et temporalem in Parochos et Parochianos exercent; salvo nihilominus eorum Episcoporum jure, qui alia quapiam ex causa seu titulo, majorem in praedicta Loca vel Personas jurisdictionem exercent. Quare nonnullis Episcopis contendentibus, licere sibi, saltem tamquam Delegatis a Sede Apostolica, in Parochos praedictos, sive in Parochianos, aliquem jurisdictionis actum exercere, Congregatio Con-

Firmat exemptionem Parochialium, in quibus Superiores Regulares jurisdictionem Episcopalem et temporalem obtinent.

cilii respondit, quod ubi Abbas, aut Superior Regularis suam probat jurisdictionem Episcopalem et Temporalem in ipsos Parochos et Parochianos, et contra Episcopus probare nequit ampliorem in eosdem jurisdictionem ex alio capite sibi acquisitam fuisse, abstinere omnino debet Episcopus tam a visitatione, quam ab alio quocumque jurisdictionis actu in hujusmodi Parochos et Parochianos. Quod quidem, veluti ipsius Concilii Decretis consonum, Nos etiam Apostolica confirmatione roboramus.

Declarat, exemptionem Parochianorum Monasteriorum, in quibus resideant Superiores Generales, non extendi ad residentias aliorum Superiorum non Generalium

§. 13. Similiter ab Episcopi jurisdictione, visitatione, et correctione, etiam in his, quae ad Animarum Curam et Sacramentorum administrationem spectant, praedicta Sancta Synodus excipit tam Saeculares, quam Regulares Parochos; qui Animarum curam exercent in iis Monasteriis seu Locis, in quibus Abbates Generales aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent: Quae exceptio, sive limitatio, pluribus controversiis occasionem praebuit. Et primo, an ad inducendam hujusmodi exemptionem ab Episcopali visitatione, satis sit, quod in aliquo Monasterio resideat Abbas Regularis, licet is Ordinis sui Generalis non existat. Super quo praefata Concilii Congregatio pronunciavit, non sufficere Abbatis cujuslibet residentiam, nisi sit Abbas totius Ordinis sui Generalis. Tunc enim Tridentinum Concilium simplices Abbates, aut Regularium Superiores nominat, quum ab Episcopi jurisdictione ac visitatione eximit Parochos Ecclesiarum seu Monasteriorum, in quibus Abbates aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem et temporalem exercent; qua jurisdictione compertum est nonnullos etiam simplices Abbates aut Superiores Regulares gaudere, quamvis non sint Ordinum Generales. De Abbatibus autem Generalibus, seu Ordinum Capitibus tunc loquitur eadem Sancta Synodus, quum a jurisdictione, et visitatione Episcopali exemptos esse indulget eorum Monasteriorum seu Locorum Parochos, in quibus Abbates Generales praedicti, aut Capita Ordinum, Sedem Ordinariam principalem habent.

Indicat mendum in plerisque editionibus Concilii Tridentini.

Cumque ea dubio procul sit Concilii mens, in hunc plane modum semper in posterum judicari et censeri debere statuimus: minime attenta distinctionis nota, quae in plerisque Concilii Tridentini editionibus impressis apposita conspicitur inter verbum *Abbates*, aliudque *Generales*, utpote quae nullatenus reperitur in exemplari authentico Actorum ipsius Concilii, quod in Archivo Sedis Apostolicae in Arce Sancti Angeli asservatur; quodque, ut genuinam hujus loci lectionem certo cognosceremus, diligenter inspici fecimus, proindeque a praedictis exemplaribus impressis eadem distinctionis nota omnino est expungenda.

Decernit, non requiri pro exemptione, quod Monasterium sit caput Ordinis.

§. 14. Altera quaestio est, an ad obtinendam exemptionem ab Episcopali jurisdictione et visitatione, sufficiat, quod aliquod Monasterium, Superioris Generalis Sedes Ordinaria existat, an vero praeterea requiratur, et ipsum Monasterium sit Caput Ordinis. De quo, quidquid alii opinati fuerint, decernimus sufficere, quod Monasterium seu Domus, sit Ordinaria et principalis Sedes Superioris Generalis; prout a Congregatione Concilii constanter judicatum fuit; quum verba Tridentini, de Capitibus Ordinum loquentia, non ad loca, sed ad personas Praesulum Regularium in locis residentium referantur.

Parochiales autem unitas Monasteriis residentialibus Superiorum Generalium non gaudere exemptione

§. 15. Tertio dubitari contingit, an exemptio ab Episcopi Visitatione, quam Tridentina Synodus, ut supra, concedit Ecclesiis Parochialibus eorum Monasteriorum, in quibus resident Abbates Generales aut Capita Ordinum, ad alias quoque Parochiales extendatur, quae praedictis Monasteriis unitae sunt, et ab eisdem dependent. Sed quum de aliis hisce Ecclesiis unitis taceant Conciliaria Decreta, eoque porro eadem ratio honoris cujusdam et reverentiae habendae erga Superiores Ordinum Generales in propriis Monasteriis vel Ecclesiis residentes, locum habeat in aliis Parochialibus, eisdem Monasteriis, ut praefertur, unitis; quod pluries Congregatio Concilii censuit, hujusmodi scilicet Ecclesias unitas, minime exemptas esse a jurisdictione et visitatione Episcopi, quamvis illae a parochis regularibus administrarentur, id ipsum Nos, praedictae Congregationis resolutionibus inhaerentes, decernimus et constituimus.

Asserit privativam jurisdictionem Episcopi in Parochianos etiam hujusmodi Parochialium exemptarum

§. 16. Quaesitum fuit quarto loco, an ratione exemptionis a jurisdictione Episcopi, quae competit supradictis Rectoribus Ecclesiarum residentialium Superiorum Generalium, et propter eorumdem Rectorum omnimodam subjectionem jurisdictioni et correctioni praedictorum Generalium Regularium, jus aliquod, et jurisdictio attributa sit iisdem Superioribus Generalibus in saeculares Subditos hujusmodi Ecclesiarum, sive Parochianos; an

Item jus examinandi, et approbandi Parochum.

vero dicendum sit jus istud ad Episcopum privative pertinere. Super quo decernimus, Episcopo plenam et privativam jurisdictionem competere in Parochianos, ad eumdemque Episcopum pertinere, non solum propriam auctoritatem et consensum (praevio examine per se ipsum, vel per Vicarium suum faciendo) interponere, quotiescumque Superior hujusmodi Generalis aliquem sive saecularem, sive regularem Parochum seu Curatum, etiam ad nutum amovibilem, ad exercendam in praedictis Ecclesiis animarum curam personarum saecularium deputare voluerit; sed etiam si Episcopus hujusce Parochiae regimen a supradictis Parochis exemptis, sive saecularibus, sive regularibus, non recte administrari cognoverit;

Et instandi, quatenus opus sit, pro illius remotione.

posse ipsum, et aliquando etiam debere pro sui Officii munere, apud Superiorem Generalem instare, ut Parochum, seu Curatum hujusmodi ab animarum cura removeat; implorata quoque, quatenus opus sit, Apostolicae Sedis auctoritate; si nempe Generalem praedictum, aut reluctantem, aut Parocho plus aequo faventem invenerit.

Statuit, residentiam Superioris Generalis ad effectum exemptionis non vagam et arbitrariam, sed illam esse intelligi, quae a Constitutionibus vel a consuetudine Ordinis praefinitur.

§. 17. Praecipua in hac materia quaestio illa fuit, quaenam essent Monasteria, in quibus Abbates Generales, seu Capita Ordinum, Sedem ordinariam principalem habent; contendentibus nonnullis, quodlibet Monasterium, aut locum quemlibet, in quo Abbas Generalis sive Caput Ordinis manet, inibique moratur, Sedem ipsius Ordinariam principalem dici oportere, ita ut ejusdem Monasterii aut Loci Parochus ab Episcopali jurisdictione et visitatione immunis statim fiat. Verum vaga et arbitraria hujusmodi Sedes, quae a sola Superioris Generalis praesentia naturam Sedis ordinariae et principalis mutuatur, tum rectae rationi, tum Concilii verbis ac sensui plane adversatur. Quapropter quum Nobis compertum sit, in aliquibus Ordinum Regularium Constitutionibus assignatum reperiri locum pro residentia Superioris Generalis, ejusque Curiae; in aliis vero Ordinibus, ubi constitutiones de eo nihil statuant, eumdem residentiam veteri consuetudine esse praefinitam; quoties de Ordinum hujusmodi Superioribus Generalibus agatur; eorum Sedem ordinariam principalem, ad effectum de quo agitur, illam esse, et censeri decernimus, quae ab ipsorum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine praedicta praescribi dignoscitur; idque tantummodo Monasterium, non vero aliud, in quo, quacumque de causa, Superior Generalis commoratus fuerit, pro ordinaria Generalis Sede haberi praecipimus, licet ipse Generalis ibi actu non resideat.

Aut quam Superior Generalis semel initio elegerit.

§. 18. Quod si aliqui sint Religiosi Ordines seu Congregationes, quorum Constitutionibus, vel consuetudinibus minime praefinitum sit Monasterium, in quo Abbas Generalis, seu Caput Ordinis residere debeat, nullum Monasterium pro ejusdem Generalis Sede ordinaria principali, ad effectum eximendi Parochum ab Episcopi jurisdictione et visitatione, ex eo tantum haberi debere statuimus, quod solus ipse Superior Generalis in eo degat, absque consuetis Ministris, quos in Ordine regendo socios habet; sed illud dumtaxat Monasterium pro Sede Generalis ordinaria principali haberi volumus, quod semel ipse Superior Generalis, seu Caput Ordinis, initio Generalatus, elegerit pro sua stabili residentia, et Officialium seu Ministrorum praedictorum.

Sublata facultate variandi.

Verum si, facta semel hujusmodi electione, eamdem postmodum variare praesumpserit, declaramus, neque Monasterium initio electum, neque alterum etiamsi eum sua Curia eo se transtulerit, privilegia ordinariae et principalis Generalitiae Sedis habiturum.

Et salvo majori jure Episcoporum, si qui majoris jurisdictionis quasi possessionem habeant.

§. 19. In omnibus autem praemissis exemptionum casibus, salvum semper atque illaesum esse volumus eorum Episcoporum jus, si qui sunt, qui supradictas Parochiales Ecclesias, earumque Rectores visitare consueverint, nimirum tam illas, quae Monasteriis seu Domibus iis adnexae sunt, in quibus Generales Ordinum Superiores Sedem ordinariam principalem, vel a suorum Ordinum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine praefinitam habent; quam eas, quae ab ipsis Superioribus Generalibus alias pro ordinaria principali residentia fuerint electae, et nihilominus, hujusmodi residentia durante, Episcopi visitationi, jurisdictioni, et correctioni subjectae fuerint.

Clausulae praeservativae

§. 20. Decernentes praesentes nostras Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu aliorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existant, seu alias specifica, et individua mentione et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati et auditi, neque Causae propter quas eaedem praesentes ema-

naverint, adductae, verificatae, vel sufficienter, aut alio modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali et substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concesso vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse: sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 21. Sicque, et non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia ac potestate fungentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere: ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 22. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus; necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, et Institutis, etiam Societatis Jesu, et Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, et cum quibusvis etiam clausulis et decretis, etiam derogatoriarum derogatoriis, et irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac aliás quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene et sufficienter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Publicatio praesentis Constitutionis in Urbe tribuitur vim personalis intimationis omnibus factae.

§. 23. Volumus insuper, et eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eaedem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citatorio, et in Acie Campi Florae per aliquem ex Cursoribus nostris, ut moris est, publicari, et affigi, sicque publicatas et affixas omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae et notificatae fuisseat.

Transumptis fidem praestari sancitur.

§. 24. Utque earumdem praesentium Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio poenalis.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, et declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem

Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 8. Nov. 1744. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, octavo Idus Novembris, Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Public. die 18. *ejusdem mensis et Anni.*

CX. JUBILEUM

Pro Christifidelibus Italiae, et Insularum adjacentium, Divinam opem implorantibus pro pace inter Principes Christianos, et aliis Catholicae Ecclesiae necessitatibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus praesentes Literas inspecturis, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium a calamitatibus Europae, et Italiae praesertim incubantibus.

In Suprema Catholicae Ecclesiae administratione, quam per ineffabilem Divinae Bonitatis largitatem Omnipotens Deus Nobis commisit, non leve imbecillitatis nostrae praesidium in generali Christianorum Principum concordia collocatum iri confidebamus: Hinc jacentem pene animum, tantique muneris magnitudine, et difficultate deterritum, magna spes erexerat, in ea Nos sane incidisse tempora, in quibus, restinctis bellorum incendiis, asserta Regnorum conjunctione, hostium sublata formidine, et facta per Illum, qui et mari, et ventis imperat, tranquillitate, facilius Pastoralis officii Nostri partes implere, et Dominici gregis curam sustinere potuissemus. Verum quo minus aspera suscepti muneris ducebamus exordia, eo deinceps tristior et luctuosior Christianae Reipublicae facies sese paulatim explicuit, donec tota, veluti immissis facibus, Europa deflagrante, adeo vehementes turbulentissimae tempestatis fluctus Nos jactant ac pene obruunt, ut cum praedecessore Nostro Divo Gregorio Magno, senescentis Mundi terminum, atque irae et ultionis diem jamjam appropinquantem, Vobis apertius cum gemitu et lamentatione denuntiare quodammodo cogamur; Nam Regnum adversus Regnum, et Gentes contra Gentes, ac utrasque nomine Jesu Christi insignitas, exsurgere, earumque pressuram terris insistere, et aliunde cum angore accipimus, et hic, manantibus continuo lacrymis, propriis oculis spectamus: Terraemotus per loca non ita pridem dederunt significationem, ut fugeremus a facie arcus; arva et segetes ab eluvionibus direptae; pestifera, et deterrima lues longe lateque Provincias depopulata, agri a Colonis relicti, quamplurimi hominum siti et fame enecti, Urbes Civibus vacuae, obstructae cadaveribus viae, corpora supra corporibus inhumata, et denique tamquam aqua in circuitu sanguis effusus, satis aperta divini furoris signa undequaque praeseferunt, et adhuc extentum ultricis justitiae brachium nobis ostendunt; immo ne tot acerbissimis calamitatibus, Italiae praesertim incubantibus, deesse aliquid videatur, Nos ipsi propemodum vivimus inter gladios, et fere timemus, ne percusso pastore, oves dispergantur.

Divina opis fiducia, Oratione mediante.

§. 1. At probe memores, quod Dominus, cum iratus fuerit, misericordiae recordatur, neque vult mortem Peccatoris, sed ut fructus dignos poenitentiae faciens, convertatur, et vivat, etsi interea temporis cum privatis, tum publicis indictis precibus Deum exoravimus, ut indignationem suam a Nobis averteret, attamen, ut in Nos, cum fiducia adeuntes ad thronum gratiae, misericordiae suae divitias largius effundant, ex prisco Romanae Ecclesiae more, coelestium munerum thesauros aperire, et liberali manu erogare decrevimus, ut hoc potissimum acceptabili tempore, cum apparuerit Salvatoris Nostri Dei humanitas, oriatur in diebus suis abundantia pacis, et Ipse auferens bella usque ad finem Terrae, arcum conterat, quem tetendit, confringat arma, et scuta comburat igni.

Indulgentia plenaria conceditur implentibus opera injuncta.

§. 2. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi, atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus tam in hac Al-

In Urbe. nsa Urbe Nostra, quam in universa Italia, et Insulis ei adjacentibus, degentibus quorum iis, qui in praedicta Urbe Nostra solemni Processioni die festo S. Andreae Apostoli ab Ecclesia ejusdem Sancti Andreae de Valle nuncupata Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum ad Ecclesiam Beatae Mariae Virginis supra Minervam Fratrum Ordinis Praedicatorum de eadem Urbe, universo interveniente Clero, et Populo agendae, devoti interfuerint, vel Sancti Joannis in Laterano, vel Principis Apostolorum, aut Sanctae Mariae Majoris dictae Urbis Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam, intra spatium duarum hebdomadarum, a supradicto die festo Sancti Andreae inchoandarum, et usque ad tertiam Dominicam Adventus inclusive decurrendarum, saltem semel devote visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces, ut supra, effuderint, ac quarta, et sexta feriis, ac Sabbato alterius ex praedictis hebdomadis jejunaverint, et peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in aliqua ex Dominicis praedictis, vel alia die intra easdem hebdomadas reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint,

Extra Urbem. caeteris vero extra Urbem praedictam, ut praemittitur, degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, et ipsis deficientibus per eos, qui ibi curam Animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hae nostrae pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officiales, vel alios, ut praefertur faciendae decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique ut supra oraverint, ac quarta et sexta feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis praefatis jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eamdem hebdomadam Sanctissima Communione refecti fuerint, et pauperibus aliquam eleemosynam, ut praemittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem, sicut in anno Jubilei visitantibus certas Ecclesias intra et extra Urbem praedictam concedi consuevit, tenore praesentium concedimus et elargimur.

§. 3. Navigantes vero, et iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, et visitata Ecclesia Cathedrali, vel majori, aut Parochiali loci eorum Domicilii, eamdem Indulgentiam consequi possint, et valeant; Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Saecularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua praestare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a Locorum uniuscujusque Ordinariis ante praesentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus erogare possit, eaque injungere, quae ipsi poenitentes efficere poterunt, pariter concedimus, et indulgemus. De Navigantibus et iter agentibus. Ac degentibus intra claustra vel alias impeditis.

§. 4. Insuper omnibus et singulis Christifidelibus utriusque sexus tam laicis, quam Ecclesiasticis Secularibus, et Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, et Instituti tam in Urbe praedicta, quam extra eam in universa Italia, et Insulis ei adjacentibus praedictis, ut praefertur, degentibus, licentiam concedimus et facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Secularem quam cujusvis Ordinis, et Instituti Regularem ex approbatis, ut praemittitur, a locorum respective Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, suspensionis, et aliis Ecclesiasticis sententiis et censuris a jure, vel ab homine quavis causa latis, seu inflictis, nec non ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, et delictis quantumvis gravibus, et enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, et Sedi Apostolicae, etiam in literis die Coenae Domini legi solitis, contentis, et alias per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Constitutiones, quarum tenores praesentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientiae, et hac vice tantum absolvere, et liberare valeant; et insuper vota quaecumque (Religionis, et Castitatis exceptis) in alia pia et salutaria opera commutare, injuncta tamen eis, et eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus poenitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis. Facultas eligendi Confessarium pro absolut. a pecc. et cens. Etiam reserv. Et pro commutatione Votorum.

Praeceptum de praesentium publicatione etc. §. 5. Quapropter tenore praesentium in virtute Sanctae obedientiae districte praecipimus atque mandamus omnibus; et quibuscumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, et aliis Ecclesiarum Praelatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque Vicariis, et Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum praesentium literarum transumpta, seu exempla, etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione, vel impedimento, per suas Ecclesias, et Dioeceses, provincias, Civitates, Oppida, Terras, et loca publicent, et publicam faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent.

Exceptiones Indultorum. §. 6. Non intendimus autem per praesentes super aliqua irregularitate publica, vel occulta, nota defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquomodo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiae: neque etiam easdem praesentes iis, qui a Nobis et Apostolica Sede, vel ab aliquo Praelato, seu Judice Ecclesiastico, etiam eorum nomine specialim non expresso, excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententias, et censuras incidisse declarati, vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere.

Derogationes. §. 7. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, praesertim, quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes, vel dissimiles Indulgentiarum, et faculta um hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant: necnon regula Nostra de non concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum, et Congregationum, sive Institutorum Regularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus, et Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores praesentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim, et expresse, ad effectum praesentium, derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fides habenda Transumptis. §. 8. Ut autem praesentes Nostrae, quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earumdem praesentium transumptis, vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, ubique locorum, ut praefertur, eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 20. Nov. 1744. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die vigesima Novembris millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Pontificatus Nostri Anno quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

Public. die 21. ejusdem mensis et Anni.

CONTROVERSIÆ — CXI.

Circa Regimen Missionum in Regno Cocinchinae existentium, earumque limites, dirimuntur.

Venerabili Fratri Hilario Costa Episcopo Corycensi, et Apostolico Vicario Regni Tunchini Orientalis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Apostolicae Sedis Cura pro statu omnium Ecclesiarum. Quantopere Caritas Christi et sollicitudo omnium Ecclesiarum urgere pergat Apostolicam hanc Sanctam Sedem, cujus Pastorum Princeps Jesus Christus per abundantiam Divinae Bonitatis Nobis quamvis immerentibus Vicariam auctoritatis suae in Suprema Catholicae Ecclesiae administratione tribuit potestatem, adeo certum est, ut luculentissima Apostolicae caritatis et solicitudinis hujusmodi argumenta ubique terrarum luce clarius conspiciantur. Ro-

mani sane Pontifices Praedecessores nostri, Nosque ipsi, a remotissimis Orbis terrarum regionibus etsi corpore absentes, spiritu tamen praesentes, numquam destitimus, quin per Sacros Operarios ad Evangelicam Christi Vineam excolendam omni tempore missos uberrimus Christianae pietatis et aeternae salutis fructus colligeretur.

Missiones Cocinchinae variis agitatae dissidiis.

§. 1. Inter caeteras vero Apostolicas in Asia institutas Missiones, nobilior et fructuosior olim commendabatur illa Cocinchinae; sed ad statum tam perniciosum deplorabilemque jamdudum redacta est, atque in tanta perturbatione modo versatur, ut de illa non sine obortis lacrymis ingentique Animi Nostri moerore cogitare possimus. Quae autem status perturbationisque hujusmodi causa fuerit atque in praesentia sit, manifestius Fraternitati Tuae, quippe quae prope oculis spectat, quam Nobis tam longe existentibus, nota est; quamplurimae scilicet gravissimaeque controversiae et concertationes, non minus inter Missionarios diversorum Ordinum, Congregationum, et Institutorum ibi adlaborantes, quam inter nonnullos ipsorum, et Apostolicos pro tempore Vicarios, eorumque Coadjutores exortae, quae magno animorum ardore fotae, in dies increscunt. Tota vero harum controversiarum concertationumque summa in finibus terminisque Ecclesiarum, earumque inibi erectarum constitutis residentiis, necnon in regimine, et directione illorum Christifidelium, ab unoquoque ex iisdem Ordinibus, Congregationibus, et Institutis seorsim ac privative praetensa, consistit: quemadmodum etiam quoad varias doctrinas ac ritus, seu consuetudines, per eas Regiones jam disseminatas, vel subinductas, ab integerrima Catholicae Ecclesiae doctrina disciplinaque discrepantes, aut minime consentaneas, vertitur. Etsi autem Apostolica haec Sancta Sedes, prout rerum ac temporum rationem exposcere visum fuit, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum consilio, per varias ordinationes praescriptasque rationes, et salutare, et opportunum tum auferendis componendisque exortis jam dissidiis perturbationibusque, tum avertendis impediendisque ulterioribus malis, remedium adhibere non omisit; ipsa tamen locorum distantia in causa fuit, quod Apostolicae providentiae hujusmodi nedum optatus excitatis ardentibusque discordiarum incendiis penitus extinguendis successus minime responderit; quin imo, propter inmaturum Apostolicorum Vicariorum eorumque Coadjutorum obitum, necessariamque novorum utriusque Successorum deputationem, magis magisque dissidiorum concertationumque fervor exarserit.

Quae nunquam penitus extingui potuerunt per Decreta Congreg. de Propag. Fide.

Hujus consilio, Clem. XII. eo ablegat Episc. Halicarnass. Visitat. Apost.

§. 2. Quoniam autem ex relatis propositisque Partium studiis, rationibus, et documentis, invicem ut plurimum pugnantibus, rectum, aequum, certumque rerum tam longe dissitarum judicium baud facere, ac pronuntiare potuerat ipsa Congregatio Cardinalium Propagandae Fidei; in eam sententiam, ne Missiones hujusmodi penitus interirent, venit anno millesimo septingentesimo trigesimo sexto, ut Apostolicus Visitator facultatibus necessariis et opportunis instructus per fel. record. Clem. PP. XII. Praedecessorem nostrum illuc ablegaretur; qui omnibus inibi perspectis ac mature expensis, prae oculis Deum habens, et ad promovendum Sacrosanctae Catholicae Religionis incrementum dumtaxat intentus, exortas inter Missionarios aliosque controversias et dissidia componeret atque sedaret, inordinationes emendaret, salutaris providentiae ordinem pro recto illorum Christifidelium regimine induceret, ac deinque per opportuna decreta (super quibus tamen semper intelligeretur reservata ejusdem Congregationis Cardinalium auctoritas, et dictae Apostolicae Sedis suprema confirmatio) pristina tranquillitas, concordia, ac praesidium Missionibus illis fere languentibus restitueretur, firmareturque. Hujusmodi consilio adhaerens idem Clemens Praedecessor, Venerabilem Fratrem Elzearium Franciscum des Achards de la Beaume Episcopum Halicarnassensem, et Pontificio Solio Assistentem, in Civitate nostra Avenionensi natum, et Metropolitanae Ecclesiae Avenionensis Praepositum, in Apostolicum Cocinchinae Visitatorem delegit et ablegavit.

Qui Ecclesias illas visitat.

§. 3. Anno itaque MDCCXXXIX. illuc appulsus, ut injuncti muneris partes expleret, vigore facultatum sibi tributarum, post completam absolutamque Visitationem Ecclesiarum uniuscujusque Instituti, nempe Dilectorum Filiorum Presbyterorum Saecularium Seminarii Missionum ad Exteros Civitatis Parisiensis, Clericorum Regularium Societatis Jesu, Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Obser-

vantia Excalceatorum Provinciae Sancti Gregorii Insularum Philippinarum, et Missionariorum ipsius Congregationis Propagandae Fidei, de rebus omnibus, quantum cum Domino potuit, edoctus, edidit Decreta tenoris qui sequitur, videlicet.

Et Decreta hic inserta promulgat.

§. 4. *Elzearius Franciscus Des Achards De la Beaume, Dei, et Apostolicae Sedis gratia Episcopus Halicarnasseus, Sanctissimi Domini Nostri D. Papae Praelatus Domesticus, Solii Pontificii Assistens, Ecclesiae Metropolitanae Avenionensis Praepositus, et Missionum Cocinchinae, Cambodine, et Ciampae Visitator Apostolicus specialiter Delegatus, Omnibus Venerabilibus Missionariis in hac Vinea laborantibus, salutem.*

Exordium

Ea fuit mens Summi Pontificis, et Sacrae Congregationis de Propaganda Fide in decernenda Visitatione Apostolica, ut eradicatis zizaniis, quae in his partibus semen Patrisfamilias suffocabant, granum Praedicationis Evangelicae altas et liberas radices ageret, uberesque fructus, qui hujusce Ecclesiae horreum implerent, deinde produceret. Cum igitur tantum onus humeris nostris, licet imparibus, impositum fuerit; ex quoad has oras appulimus, nullam non adhibuimus diligentiam, ut ab iis finibus exulem tranquillitatem reduceremus, Deoque, qui Caritas est, preces et supplicationes afferre non cessarimus, ut Plebis suae miseratus, iis, quibus dederat fidem, largiretur et pacem. Jam votis nostris benignus annuit Deus, et cum summa animi nostri voluptate infelices hos Neophytos, quos Diabolus, aut ignorantia deceperat, rediisse ad cor, et praestare omnimodam Ecclesiae, et Pastoribus obedientiam videmus; jam Sacra frequentantur, ac de sua nunc salute soliciti, qui a pluribus annis peccata non deponebant, ad Tribunalia advolant, et alia Ecclesiae Sacramenta petunt ac recipiunt. Sed ad illud gaudium, quo ex tam et tam subitis mutationibus repleti sumus, aliud multo majus accessit, vestrae scilicet, Venerabiles Fratres, Nos adjuvandi voluntatis affectio, vestrumque exequendi nostra decreta propositum; sic enim Dei Opus consummabitur, et pia Sacrae Congregationis desideria complebuntur. Ut itaque ad optatum finem perveniamus, paxque ista, quae de Caelo descendit, firma et stabilis perseveret, Christianique in plures factiones imposterum non scindantur, suosque legitimos cognoscant Pastores, et ut decet revereantur, sequentia decreta edenda existimavimus, quae sub poena disobedientiae, et alia majori arbitrio Sacrae Congr. et nostra imponenda, inviolabiliter ab omnibus Vobis servari mandamus, usque dum de iis certior facta eadem Sacra Congr. aliter statuendum senserit.

Jubet singulorum districtuum fines custodiri.

§. 5. *Primo quidem, cum experientia compertum sit, jurgiorum et dissensionum non pauca praebere semina, quando diversae Christianitates a suis legitimis non reguntur Pastoribus, mandamus, ne in posterum aliquis Missionarius cujuslibet Instituti aut Ordinis, Saecularis, aut Regularis, etiam e Societate Jesu, audeat mittere falcem in Messem alienam, sed contentus unusquisque portionis vineae, quae illi contigit, illam accurate excolat.*

Servari Ordinem praescriptum a Cong. Prop. Fidei.

§. 6. *II. Et quoniam pro bono et incremento harum Missionum Sacra Congregatio usque de anno 1658. Vicarios Apostolicos duxerit deputandos, qui istarum vinearum culturae invigilarent, et cum Sociis e Seminario Parisiensi illis adjunctis, in illis laborarent, et Clerum indigenum formarent, volumus, ut Ordo antiquus ab iisdem Vicariis Apostolicis institutus omnino observetur.*

Missionum limites distinguit.

§. 7. *III. Adhaerentes Sacrae Congregationis decretis, quibus prohibitum est, ne diversi Instituti Missionarii in eodem Districtu se collocent, ut praecipue videre est in Decreto 26. Julii 1707. data, ac ne Ordo Ecclesiasticus confundatur, unicuique Gregi juxta praescriptum Sacri Concilii Tridentini, proprios Pastores, qui suarum quisque ovium curam habeant, attribuendos, ut infra, duximus. Discussis igitur sedulo omnium juribus, quae variis in Congressibus coram Nobis habitis tam verbo quam scripto Nobis ab unoquoque et ab omnibus partibus exposita sunt, decernimus Primo ut Provincia* Huè, *seu* Aulae *remaneat communis, uti hactenus fuit, inter inclytum Parisiense Seminarium, et Venerabilem Jesu Societatem, ita ut RR. DD. Galli suas Residentias, quas possidebant, et adhuc habent in Toparchiis* Phu-cam, *et* Thoduc, *pacifice conservabunt, unde Christianitatibus, seu Populationibus illis annexis inservient. Similiter RR. PP. Societatis absque ulla contradictione remanebunt in possessione residentiarum, quas habent in* Kebat; *unde quoque Christianitatibus ob ipsis dependentibus occurrent.*

Franciscanis aliquas adimit Ecclesias et infra n. 2. et 4

Sed cum RR. PP. Franciscani, contra tenorem Decretorum superius allegatorum, a septem circiter annis unam aperuerint Ecclesiam in Toparchia Tho-duc *in districtu et prope Ecclesiam DD. Gallorum: mandamus, ut spatio octo dierum, post promulgationem nostrorum Decretorum, R. P.* Hieronymus a Sanctissima Tri-

nitate, *qui memoratam Ecclesiam aperuit in* Tho-duc, *se recipiat in Ecclesiam* Soingua *sitam ad Litius Insulae* Regis, *et quae pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam: At vero cum haec Ecclesia* Soingua *reperiatur in Districtu* Kebat *RR. PP. Jesuitarum, dictus* P. Hieronymus *ibi remanere poterit quoad vixerit, sed illo discedente, vel decedente, nullus alius ex Familia S. Francisci illi sufficiatur. II. Decernimus pariter ut Provincia* Chum *communis administretur, sicut hactenus consuetum est, a RR. DD. Missionariis Gallis, et RR. PP. Jesuitis, et quilibet respective in suis Districtibus curam habeat Christianitatum ab ipsis dependentium; quæ quidem Christianitates RR. DD. Gallorum incipiunt a* Cou-ve, *et* Ketà *inclusive, usque ad* Suum *ex parte Boreali; Christianitates autem RR. PP. Societatis incipiunt a* Taifò, *et* Trachion *usque ad* Caytlam *ex parte Australi. Verum cum RR. PP. Franciscani a paucis annis in medio dictarum Christianitatum se collocaverint, cum magno praejudicio praecipue RR. PP. Jesuitarum semper reclamantium, mandamus ut dictas Christianitati tam RR. PP. Societatis, quam RR. PP. Gallis restituantur; et R. P.* Philippus a Conceptione, *qui in Portu* Taifò *unam aperuit Ecclesiam, quae solum aliquot minutis distat a residentia RR. PP. Societatis, dictus R. P.* Philippus *se recipiat in Ecclesiam Superiorem* Chindoa, *quae etiam pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam, ubi quoad vixerit, si voluerit, remanebit, ita ut illo discedente vel decedente, nullus alius Franciscanus ipsi substituatur, sed tota haec Christianitas, vel aliae ad proprios redeant Pastores. III. Examinata summa cum attentione ac diligentia contentione, quae orta est inter RR. DD. Missionarios Gallos, et RR. PP. Jesuitas circa Provincias Boreales* Dinheat, Quamgbinh, *et* Dingoè, *praetendente utraque Parte illarum Provinciarum administrationem ad se pertinere, affirmantibus RR. PP. Jesuitis se eas aperuisse, et aliquot millia Gentilium Sacro Lavacro in iis abluisse; asserentibus econtra RR. DD. Gallis sibi ab ipso ingressu DD. Vicariorum Apostolicorum illas Provincias Boreales* Dinheat, Quamgbinh, *et* Dingoè *assignatas fuisse ut illas excolerent, ut de facto eas soli ab illo tempore semper excoluere, aut per se, aut per Sacerdotes* Anamitas *suos Alumnos usque ad annum* 1719. *quo R. P.* Morera *Jesuita se in eas Provincias intromisit, fabricando Ecclesiam prope alteram RR. DD. Gallorum: Nos considerantes utramque partem aequalibus inniti rationibus, et insuper consulentes aequitati, quae videretur exigere ut dictae Provinciae Boreales inter Ven. Jesu Societatem, et inclytum Parisiense Seminarium communes remaneret, quandoquidem tam RR. PP. Jesuitae; quam RR. DD. Missionarii Galli in dictis Provinciis Christianitates aperuerint; attamen cum RR. DD. Missionarii Galli omnia jura sua Nobis commiserint, et RR. PP. Societatis sint in actuali possessione dictarum Provinciarum* Dinheat, Quamgbinh, *et* Dingoè, *decernimus pro bono pacis, ut res remaneant in eodem statu, in quo sunt, scilicet a RR. PP. Jesuitis memoratarum Provinciarum Borealium* Dinheat, Quamgbinth, *et* Dingoè *Christianitates administrentur. IV. Circa Provinciae* Quinghà, *et* Quining, *cum probatum fuerit, eas, ante RR. PP. Franciscanorum usurpationem, communiter administratas fuisse a RR. DD. Missionariis Gallis, et a RR. PP. Jesuitis, qui adhuc in dictis Provinciis suas habent Ecclesias, decernimus, ut caritas inter haec duo corpora magis ac magis firmetur, ut Provinciae* Quinghà *curam habeant privative RR. PP. Jesuitae, et RR. DD. Missionarii Galli etiam privative Provinciae* Quining *inservient. Quoad vero RR. PP. Franciscanos, qui ultimi dictas Provincias intrarunt, stationesque praedictorum RR. DD. Gallorum, et RR. PP. Jesuitarum invaserunt, mandamus, ut quamprimum dicti RR. PP. Franciscani se recipiant in* Raygon, *quae est pars Provinciae* Dounay, *ubi Messis multa est, undeque facile in vastissimum totius Regni* Cambodiae *Campum poterunt se extendere, cum ibi supersit unicus Missionarius Franciscanus ex Propaganda Fide. V. Provinciis* Phu-yen, Nhrnù, *et* Nhatlang *praefirimus privative RR. DD. Missionarios Gallos, utpote ab ipsis solis semper sine contradictione administratis. VI. Cum nullus Missionariorum adhuc voluerit suscipere curam Provinciarum* Phanry, *et* Phanrang *in Regno* Ciampiae, *mandamus ut RR. DD. Missionarii Galli suo zelo illud pondus ad majorem Dei gloriam sustinere continuent. VII. Quantum ad Provinciam* Dounay *omnium majorem, subjacebit omnino caritati RR. PP. Societatis; reservata tamen RR. DD. Missionariis Gallis Ecclesia* Bingn, *quae ad illos pertinet. VIII. et ultimo. De Ecclesiis Soc. Congregationis, quae omnes in Districtibus RR. DD. Missionariorum Gallorum reperiuntur, scilicet in* Phucàm *Provincia* Aulae, *altera in* Phuyen, *tertia in* Nhraù, *et quarta in* Nhan-

Aliquot Ecclesiarum pertinentiam remittit Judicio S. Congregationis.

tiang *etc. nihil audemus statuere: cum enim dictae Ecclesiae absque consensu et sine licentia ejusdem Sac. Congregationis structae fuerint, nullaeque habeant Christianitates sibi adnexas, illas supremae dispositioni dictae Sacrae Congregationis relinquimus.*

Prohibet Missionariis exercitium suarum facultatum extra proprium districtum.

§. 8. *Porro ad evitanda scandala, quae ex multitudine Operariorum diversi Instituti, aut Ordinis nascuntur, praecipimus ut nullus Missionarius sive Saecularis, sive Regularis, etiam e Societate Jesu, extra Christianitates sibi assignatas ullum Jurisdictionis actum exercere audeat, aut ullis facultatibus sibi concessis uti possit; secus tamen si a Gentilibus, vel alia rationabili de causa, extra suos limites exire cogatur, tunc de licentia Vicarii Apostolici, et de consensu Missionarii hujus Districtus, exercere functiones solitas poterit. Et quia in hac prohibitione non intendimus comprehendere casus urgentes, in quibus Missionarii vocantur ad Infirmos, sine mora illis debent succurrere; quin imo hortamur omnes Nostros Ven. Fratres Missionarios, ut sese mutua caritate adjuvare satagant. Datum* Huè in *Civitate* Aulae *die* 2. *Julii* 1740.

El. F. Episcopus Halicarn.
Visitator Apostolicus.

Franciscani appellant ad S. Sedem.

§. 9. Praeinserta vero decreta statim atque idem Elzearius Franciscus Episcopus, Apostolicus Visitator, proposuit ac publica fecit, antedicti fratres Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum ad Apostolicam hanc Sanctam Sedem appellarunt; unde ad laudatam Congregationem Propagandae Fidei, ac potissimum ad particularem Congregationem nonnullorum Cardinalium super Missionibus Indiarum Orientalium specialiter deputatorum, remisimus praeinserta decreta, ut mature examinarentur. Praefatae autem particularis Congregationis Cardinalium, qui die XIX. mensis Septembris anno MDCCXLI. Decreta hujusmodi ad trutinam, juxta notiones, acceptasque tunc primas rerum omnium notiones, expenderant, consilio, non solum saepedicta Decreta die XX. immediate sequenti ejusdem mensis et omni Pontificio vocis Nostrae Oraculo approbata et confirmata, verum etiam, quoad tertium, et quartum decreta, ampliata fuerunt, prout sequitur. *Injungendum Patribus Franciscanis etiam in virtute et sub formali praecepto S. Obedientiae, ut a toto Regno Cocinchinae omnino recedant, seque in proximum Cambodiae Regnum recipiant, ubi Messis quidem multa est, Operarii autem vel pauci vel nulli sunt; ibique Missionariorum munus, et zeli sui partes expleant, sub auctoritate et protectione Sacrae Congregationis, et sub regimine et directione Vicarii, seu Pro-Vicarii Apostolici pro tempore a S. Sede constituti et respective constituendi in Regnis Cocinchinae, Ciampae, et Cambodiae a quo facultates necessarias et opportunas ad Missiones exequendas accipere debeant. Ecclesiae vero, quae ad haec usque tempora in memorato Cocinchinae Regno praedicti Patres Ordinis Sancti Francisci vel aperuerunt, vel administrarunt, remaneant sub libera dispositione Vicarii Apostolici, exceptis tamen iis, quae per recensita decreta Visitationis Apostolicae, vel Patribus Societatis Jesu, vel Sacerdotibus Seminarii Parisiensis adjudicatae sunt, firmis remanentibus tum in ea parte, tum in reliquis, iisdem Decretis.*

Sed Decreta confirmantur et ampliantur.

Iterum recurrunt ad Sanctissimum, qui suspendit Decretorum executionem.

§. 10. A quibus sane decretis ita, ut praemittitur, approbatis, confirmatis, et ampliatis, habito ad Nos recursu, dilectus Filius Vices Procuratoris Generalis gerens in hac Romana Curia residens, eorumdem Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum nomine Nobis humiliter exponi fecit praejudicium, ac damnum, quod ex tertio, et quarto decretis, tum juxta formam et tenorem ab ipso Apostolico Visitatore conceptis, tum juxta ampliationem eorumdem a laudata Congregatione particulari Cardinalium factam iisdem Fratribus inferebatur: Hinc enim emanabat quaedam veluti eorumdem expulsio ab omnibus Missionibus Cocinchinae, et ab Ecclesiis, residentiisque, quas ipsi Fratres, prout asserebatur, justo legitimoque titulo, et auctoritate Vicariorum Apostolicorum, non odioso Invasorum Occupatorumque nomine, veluti quodammodo notabantur, obtentas semper possederant, et reipsa possidebant; ac propterea Nobis etiam supplicari fecit, ut non obstante antedicta approbatione, confirmatione, ac praesertim tertii, et quarti decretorum praeinserta ampliatione, de novo in praedicta Congregatione Cardinalium super iisdem tertio, et quarto decretis, rationum momenta discuterentur. Nos itaque ad Dilectum Filium Nostrum Vincentium S. R. E. praedictae Cardinalem Petra nuncupatum dictae Congregationis Propagandae Fidei Praefectum rescripsimus die XXIII. mensis Novembris ejusdem anni. *Eosdem Patres Franciscanos audiri et interim supersederi in executione memoratorum de-*

cretorum in ea parte dumtaxat, quae ipsos respicit, non retardato executione quoad reliqua.

Causa proponitur coram SS. utrisque partibus informante.

§. 11. Interim animadvertentes negotium hujusmodi non levis esse ponderis, praescripsimus, ut tam Fratres Ordinis Minorum S. Francisci, quam Presbyteri Seminarii Parisiensis praedicti (inter utrosque namque praecipua dissensionum causa agitabatur) argumenta documentave pro utrorumque causa facientia ad praedictam particularem Congregationem coram Nobis habendam afferrent producerentque. Quod cum ab utriusque partis Patronis tum voce, tum scripto praestitum fuisset; tandem die prima mensis Septembris currentis anni post exactam controversiae discussionem, in unanimem eorumdem Cardinalium sententiam Nos quoque euntes, decrevimus recedendum esse a decisis, necnon decreta tum tertium, tum quartum ab Apostolico Visitatore edita, a particulari Congregatione Cardinalium ampliata, et a Nobis, ut praemittitur, approbata et confirmata, esse revocanda; ac propterea eosdem Fratres Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum in omnium Ecclesiarum, ac residentiarum, quibus, ante quam memorata decreta edita fuissent, gavisi ac potiti fuerant, et gaudebant ac potiebantur, possessione, manutenendos et confirmandos esse.

Decreta revocantur, et Ecclesiae Franciscanis reddi decernuntur.

Episcopus Corycensis delegatur pro executione.

§. 12. Quoniam autem in accurato harum rerum examine, ut praemittitur, habito, certus verusque numerus Ecclesiarum residentiarumque, ut asserebatur, ante ab ipsis Fratribus Ordinis S. Francisci possessarum, aliarumque rerum ad easdem Cocinchinae Missiones spectantium notitia haberi non potuit. Hinc est, quod Nos quamcumque super iisdem Ecclesiis, ac Residentiis designandis imposterum altercandi occasionem praeripere ac penitus auferre cupientes, necnon de Fraternitatis Tuae fide, prudentia, doctrina, vigilantia, integritate, et pastorali animarum salute ac zelo plenam in Domino fiduciam habentes, Te nostrum atque hujus Apostolicae Sedis Delegatum ad praemissa, aliaque, ut infra, negotia in Cocinchinae Regnis peragenda cum facultatibus infra dicendis, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, constituimus et deputamus, ac Tibi committimus et mandamus, ut redditis Tibi hisce nostris in forma Brevis literis, ac Pro-Vicario, ad omnia et singula muneris Fraternitati Tuae demandati (exceptis tamen iis, quae Ordinem Episcopalem requirunt) Officia, toto absentiae tuae tempore, in Regno *Tunchini Orientalis* supplenda ac praestanda, apto et idoneo, cum facultatibus necessariis et opportunis, ad Tui arbitrium constituto et deputato, Te statim ad Cocinchinae Regna conferas. Volumus autem, ut ante quam pergas, Venerabilem Fratrem Armandum Franciscum *le Febre* Episcopum Noelen. modernum Vicarium Apostolicum Cocinchinae, de Apostolica Visitatione hujusmodi, deque tuo accessu, quemadmodum Nos etiam per alias nostras in simili forma Brevis literas eumdem admonemus, certiorem facias, ut nulla propterea intercedat animorum quoad jurisdictionem discordia, sed glutino caritatis Jesu Christo conjuncti, aeternae Animarum Christifidelium saluti opportune consulatis.

Ut Franciscanus in pristinum restituat.

§. 13. Postquam igitur illuc perveneris, primum omnium Apostolico Vicario praedicto in virtute S. Obedientiae nostro nomine, et auctoritate tua injunges, ut omnia et singula praeinserta decreta debitae executioni demandari curet et faciat, iisdem prorsus modo et forma, quibus proposita et publici juris facta fuere; exceptis tamen tertio, et quarto decretis, quorum executionem juxta nostram emendationem reformationemque Tibi dumtaxat demandamus. Porro ut imposito Fraternitati Tuae hac super re gravissimo muneri secundum vota nostra satisfacere valeas, oportet, ut partes invicem contendentes aliosque neutri partium adhaerentes, sed probatae fidei, et integritatis viros extrajudicialiter sine strepitu et forma judicii audias, quo ad veram omnium et singularum rerum ad effectum hujusmodi necessariorum notitiam, pro tua duntaxat intelligentia, ductu, ac regimine, devenire valeas. Statim vero atque certum Ecclesiarum Residentiarumque ab iisdem Fratribus Minorum S. Francisci ante praedictam Visitationem justo legitimoque titulo possessarum numerum habueris, ipsis Fratribus easdem Ecclesias residentiasque restituas et restitui facias, atque in antiquam earumdem possessionem immittas et confirmes. Praeterea unicuique tam ex dictis Ecclesiis Residentiisque, quam ex aliis Societatis Jesu, et Seminarii Parisiensis in illis Provinciis, Praefecturis, et Civitatibus, quae promiscue per eosdem Societatis Jesu, et Seminarii Parisiensis Alumnos reguntur et administrantur, habita semper ra-

Omnibusque praefiniat districtuum limites.

tione congruentis commodaeque distantiae unius ab altera Ecclesiae, ac insimul numeri multitudinisque Christifidelium ibi commorantium, fines ac terminos, sive districtum, assignes, atque ipsos etiam uniuscujusque Districtus fines terminosque statuas et constituas; cum inhibitione, etiam cum poenarum, censurarumque, prout Fraternitati Tuae visum fuerit, et quatenus opus sit, ad tuum arbitrium imponendarum atque ipso facto incurrendarum denuntiatione, ne quilibet Missionarius unius Ordinis, Congregationis, et Instituti audeat irrumpere, et sese immittere in Districtum aliis Missionariis cujusvis Ordinis, Congregationis, et Instituti assignatum et praescriptum, nisi in casibus purae putaeque necessitatis, juxta normam in decretis praeinsertis, praesertim in Paragrapho *Porro*, traditam.

Declaratio super reservatis judicio S. Congr.

§. 14. Insuper cum laudata Congregatio particularis die XIX. mensis Septembris Anno MDCCXLI., ut praemittitur, habita, octavum ex praeinsertis Decretis declarans, praescripserit, ut *Ecclesiae ad Sacram Congregationem* (nempe Propagandae Fidei) *spectantes, videlicet ea, quae aperitur in Provincia, et Civitate Aulae, et in qua residere consueverat bo: mem: Episcopus Nabucensis Vicarius Apostolicus, alia, quae sita est, in Portu Tayfò; necnon illae, quae sunt in* Phuyen, *in* Nhau, *et in* Nbantlang *serventur pro Missionariis ejusdem Sacrae Congregationis; et Vicarius Apostolicus unicuique ex praedictis Ecclesiis Districtum congruum, et Christianitatem assignet a Missionario in ea constituendo regendam. Interim vero et donec Missionarii ab eadem Sacra Congregatione mittendi ad Regnum Cocinchinae pervenerint, idem Vicarius Apostolicus praedictas Ecclesias, et respective Christianitates earum cuilibet, sicut praefertur, adnexas vel assignatas, administrari curet per Sacerdotes Seminarii Parisiensis, nomine tamen praefatae Sacrae Congregationis, et non aliter, nec alio modo, et usque ad novam ipsius Sacrae Congregationis dispositionem. Quod quidem per eundem Vicarium Apostolicum praestandum erit semper, et quandocumque futuris temporibus aliquis Missionarius dictae Sacrae Congregationis decesserit vel discesserit. De reliquis autem Ecclesiis ad eamdem Sacram Congregationem pertinentibus, idem Vicarius Apostolicus disponat sicut ipse in Domino magis opportunum arbitrabitur:* Nos praeinsertam octavi decreti declarationem auctoritate et tenore paribus confirmantes, Tibi pariter committimus et mandamus, ut, si per Vicarium Apostolicum Cocinchinae declaratio et praescriptio hujusmodi debitae vel in totum, vel in partem, quoad descriptas quinque Ecclesias ad dictam Congregationem Propagandae Fidei spectantes, executioni minime demandata sit, eamdem declarationem praescriptionemque omnimodae executioni, cum ipsius Apostolici Vicarii scientia, demandari facias et cures Fraternitas Tua. In uno aut altero hujusce negotii casibus, a praedictis Seminarii Parisiensis Missionariis, qui antedictas Ecclesias, earumque districtus pro tempore regunt, et administrant, per authentica documenta ab iis, q uos in unaquaque earumdem Ecclesiarum, earumque districtibus, residere et addictos esse reperiris, propria manu subscripta, et interposito etiam jurejurando confirmata, et publica facta, exigas apertam sinceramque declarationem, qua se nimirum Ecclesias, et Districtus hujusmodi precario tantum nomine regere et administrare, neque per illud temporarium sive eventuale regimen et administrationem, unquam, aut ullo prorsus modo sibi quemcumque titulum aut jus dominii, manutentionis, possessionisque venire, quaeri, deberi et indicari posse, contestentur.

Eisdem jure expresse procuranda

Franciscani Ecclesias sibi adjudicatas ne deserant etc.

§. 15. Pari itidem modo authentica ejusmodi documenta exigas a Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci saepedictis: qui non solum declarent, sed juridice ac legitime etiam spondeant, obligentur, et obstringantur, se Ecclesias, ac Residentias in Cocinchina ipsis per Nos, prout praemittitur, adjudicatas, et propriis sumptibus eorum Provinciae Insularum Philippinarum conservaturos, et numquam deserturos, et eum semper retenturos congruentem numerum missionariorum, quibus Fraternitas Tua unamquamque Ecclesiam, habita rerum, personarum, locorumque ratione, indigere noverit, atque existimaverit statuere ac praescribere; quemadmodum, ut statuas et praescribas, Tibi pariter injungimus et mandamus.

Iidem in Regno Ciampae, et Camboduiae se extendere valeant, sed aliis non exclusis

§. 16. Declarationem denique, authenticis etiam, ut praemittitur, documentis instructam exiges ab iisdem Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci, qui nomine antedictae Provinciae Insularum Philippinarum Nobis ultro obtulerunt, nimirum sese subituros totum onus, propriis suis omnino sumptibus semper sustinen-

dum, Missionum Regni *Ciampae* (in ea tamen ejusdem Regni parte, in qua nullus alterius Ordinis, Congregationis, et Instituti Operarius existat) et in Regno *Cambodiae*, quae Regna per Apostolicam hanc S. Sedem Apostolici *Cocinchinae* pro tempore existentis Vicarii jurisdictioni addicta reperiuntur. Hoc certe quemadmodum Nobis pergratum accidit, ita omnem altercandi deinceps aditum obstruere cupientes, volumus et mandamus ut accedente finium, seu districtuum assignatione a praedicto Vicario facienda, et ab eisdem omnino, uti supra, servanda, Fratres antedicti ad Regna *Ciampae*, et *Cambodiae* Missionum hujusmodi causa accedentes, nullum penitus, propter haec Christianae caritatis sponte suscepta, et omnino imposterum praestanda officia, sibi unquam asserere, vindicare, et contendere valeant jus privativum, sive directe, sive indirecte, quoad alios Operarios, quos ad eadem Regna per Apostolicum Cocinchinae pro tempore existentem Vicarium ordinarium, ut praefertur, jurisdictionem habentem, cum opportunis legitimisque facultatibus et licentiis, quocumque tempore mitti contigerit.

Praemissorum omnium authentica monumenta ad S. Sedem transmittantur.

§. 17. Caeterum authentica documenta antedictarum declarationum tam Missionariorum Ordinis Sancti Francisci quam Seminarii Parisiensis, aliorumque, si qui fuerint, Tibi exhibenda, et a Te sub poenis et censuris, quatenus opus sit, exigenda, postquam acceperis, manu tua singula subscribes, signoque tuo munies, atque ita subscripta, et munita cum claro, distinctoque omnium Ecclesiarum, Residentiarum, et Districtuum, eorumque finium et terminorum catalogo, sive indice, vulgo *Nota*, necnon dilucida amplaque non solum rerum omnium ad conficiendum hujusmodi negotium per Te gestarum, sed etiam rerum omnium ibi gerendarum, ad commissionem mandatumque nostrum, et facultates tuas pertinentium, seu, propter inordinationes etiam confusionesque, atque alia hujusmodi, necessario Apostolicae nostrae providentiae supremaeque auctoritatis remedio indigentium, relatione, et narratione, insimul conjuncta, quam tutissime, et quantocius curabis perferenda ad ipsam Congregationem Propagandae Fidei.

Facultates opportunae conceduntur cum clausulis etc.

§. 18. Praeclaram vero, quam de Apostolicis Fraternitatis Tuae virtutibus et laboribus conceptam habemus, opinionem, ut magis magisque Nobis probes atque confirmes, oblata occasio, et demandata a Nobis commissio Tibi esse debent acriori incitamento. Nos enim ad praemissa omnia opportune, salubriter, canonice, ac legitime peragenda et praestanda, facultates omnes necessarias et opportunas Tibi tribuimus et impertimur; necnon auctoritate et tenore paribus derogamus iis omnibus et singulis, quae fortasse obstare possent; nostrae nempe, et Cancellariae Apostolicae Regulae, quatenus opus sit, *de jure quaesito non tollendo*, et aliis Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, necnon supradictorum Ordinum, Societatis, et Instituti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVI. Novembris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto. Dat. die 26. Nov. 1744.

D. Card. Passioneus.

VICARIO COCINCHINAE CXII.

Denunciatur Ablegatio Episcopi Coryceosis de qua in Superiori.

Venerabili Fratri Armando Francisco le Febre Episcopo Noelensi Vicario Apostolico Cocinchinae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam benedictionem.

Quae inter ipsos Sacrarum Missionum Operarios unius aut alterius Ordinis, Congregationis, et Instituti, istic intercesserint dissidia, etiam post Decreta a Venerabili Fratre Elzeario Francisco des Achards de la Beaume Episcopo Halicarnassensi edita, Fraternitati Tuae prae caeteris manifestiora sunt. Quae vero dissidiis hujusmodi componendis sedandisque hic acta sint, omnia accipies a Venerabili Fratre Hilario Costa Episcopo Corycensi, et Apo-

stolico Vicario Regni Tunchini Orientalis. Hunc enim, ut omnem plus uni quam alteri partium hac in re contendentium favendi suspicionem ad integerrima probataque Fraternitatis tuae virtute amoveremus, Nostrum Apostolicum Vicarium, facultatibus necessariis et opportunis ad conficiendum Negotium hujusmodi instructum, per alias nostras in simili forma Brevis desuper expeditas Literas, quarum tenorem hic pro expresso, et inserto haberi volumus, de particularis Congregationis nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum consilio, constituimus, et deputavimus. De hujusmodi autem deputatione Fraternitatem Tuam certiorem facientes, Te rogamus, et in Domino hortamur, ac Tibi mandamus, ut illum isthuc advenientem, non solum iis, quae Venerabiles Fratres Episcopi atque hujus Sanctae Sedis Administri in remotissimis praesertim Regionibus commorantes invicem sibi praestare debent, humanitatis, studii, et fraternae caritatis et concordiae significationibus tum privatis, tum publicis excipias; verum etiam, ubicumque opus fuerit, et res postulaverit, omnia eidem nota facere, atque opem, praesidium, auxiliumque tuum commodare satagas et adnitaris. Quas sane debitae tuae erga Nos, et Apostolicam hanc Sanctam Sedem observantiae obedientiaeque partes majori, quam Nos augurari possimus, alacritate, ac voluntate a Fraternitate Tua re ipsa explendas, dum Nobis certo pollicemur, Pastorum Principem Jesum Christum, cujus vices immerentes gerimus, supplices poscimus, ut quam certe mandatis Nostris obtemperando a Nobis atque hac Sancta Sede gratiam inibis, uberrima coelestium charismatum copia cumulet. Interim Apostolicam Benedictionem Fraternitati Tuae peramanter impertimur.

Dat. die 26. Nov. 1744. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Novembris 1744. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

CXIII. QUAESTIONI PROPOSITAE

An Filii ex adulterio procreati legitimentur per subsequens matrimonium, disserendo rescribitur.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Sancti Dominici In Insula Hispaniola.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Redditae Nobis altero ab hinc Mense fuerunt Literae tuae XXVII. Maji proxime elapsi ad Nos scriptae, ac Typis impressae, quibus occurrentem istic cujusdam facti speciem enarras, et Nostram super eo sententiam requiris. Non te latere arbitramur, nullum Nos diem vacuum habere, quem gravissimis assidue curis, atque negotiis non tam occupemur, quam pene jam obruamur; in hisce praesertim asperitatibus rerum, quibus undique conflictamur, et quarum famam ad vestras quoque oras pervasisse, non dubitamus. Sed tamen, ut compertum sit omnibus, quanti te facimus, Venerabilis Frater, et qua nto dignitatem Episcopalis characteris, quo praefulges, in honore habemus, aliqua temporis spatia reperire, et colligere studuimus, eaque in evolvendis privatae Bibliothecae Nostrae libris insumpsimus, quo possemus propositae abs te quaestioni respondere. Quod quidem praesentibus Nostris Literis facimus, non tamen ex auctoritate Apostolicae Sedis, quam, meritis licet imparibus, obtinemus, sed meram sustinentes personam Doctoris privati, cujus vitae aetas fere omnis in Sacrorum Canonum studiis, quamvis non magno fortasse fructu, exacta est. Neque enim visa Nobis est ea quaestio Pontificiae Decisionis Oraculo indigere, quemadmodum ex inferius dicendis Fraternitas Tua probe poterit intelligere. Exordium.

§. 1. Itaque casus est. Vir Nobilis uxoratus rem habuit, stante matrimonio, cum libera Muliere, pari cum ipso natalium nobilitate, duosque filios ex ea procreavit. Defuncta vero Uxore, matrimonium contraxit cum praedicta Muliere, quae duos, ut praefertur, filios ei pepererat. Horum alter jam mortem obierat; atque ille procul dubio natus erat priore Uxore in vivis agente. Alter superstes est, sed nondum satis exploratum, an eadem prima Uxore vivente conceptus, aut natus fuerit. Dubitatur de utroque, an legitimi sive spurii sint habendi; seu potius, an per subsequens matrimonium cum ipsorum Matre contractum, ambo censendi sint legitimati. Facti species et Dubium.

Regula juris quoad legitimationem prolis ante matrim procreatae.

§. 2. Porro, admissa Canonici juris regula, quam Nos verissimam judicamus, qua mque, ut paulo infra patebit, a nemine in dubium revocari posse arbitramur, quod nempe, licet proles ante matrimonium nata, legitima fiat per subsequens matrimonium inter Parentes rite contractum; attamen id dumtaxat locum habeat, quum copula intercesserit inter liberum et liberam, non autem ubi alter ex Parentibus matrimonio ligatus foret; tunc enim proles ante secundas nuptias nata nequaquam fit legitima, quamvis Adulter, post mortem prioris Uxoris, verum et legitimum cum ejus Matre contrahat matrimonium; hac inquam regula semel admissa, evidens est, filium illum praemortuum, qui natus est prima Uxore superstite, legitimum non evasisse per matrimonium cum ipsius Matre contractum, postquam prima Uxor e vivis excesserat.

Filius ex adulterio generatus, et natus constante matrimonio, non legitimatur per subsequens matrimon.

Dubitari posset, ubi natus esset uxore defuncta.

§. 3. Quod vero ad alterum filium adhuc viventem attinet; si constaret saltem hunc natum esse post mortem primae Uxoris, quam illius Pater habuerat, quamvis ea superstite conceptus fuisset; in arduam illam controversiam deduceremur, quae inter Doctores, ut nosti, agitatur, an scilicet, pro statuend a prolis legitimatione, ejusdem nativitatis tempus attendi debeat, an praeterea habenda sit ratio temporis ejusdem conceptus; in qua controversia, satis, ut praediximus, ardua, quum inveniantur Textus Textibus contrarii, cumque Doctores Doctoribus, Tribunalia Tribunalibus adversentur, si a Nobis judicium nostrum in casibus particularibus interponendum foret, non aliter id a Nobis fieret, quam secundum sententiam in Tribunalibus et Curia illius Regionis receptam, in qua esset pronunciandum.

In dubio favendum prolì.

§. 4. Cum vero hactenus, ut scribis, incertum sit, quo tempore filius ille vivens conceptus, quoque in lucem editus fuerit, solumque constet de morte prioris Uxoris, et de secundo cum altera Muliere matrimonio; supervacaneum, extraneumque remanet examen praefatae controversiae, an, ad effectum legitimationis prolis, tempus nativitatis dumtaxat, an etiam tempus conceptus attendi debeat. Sed in his facti circumstantiis, quum certum sit matrimonium inter illius Parentes rite contractum, incertum vero tempus, quo filius idem conceptus, et in lucem editus fuit; si Nostrum de eo judicium exquireretur, filium hunc legitimum censeremus, quum Judex in dubio debeat in bonum et commoda prolis propensus esse.

§. 5. Equidem intelligimus, hanc nostram responsionem neque desiderio tuo, neque praeconceptae opinioni satisfacturam. Non desiderio, inquam; propterea quod utrosque praefatos filios, per subsequutum inter Parentes matrimonium, legitimatos fuisse declarari velles: Neque porro opinioni, quam foves; eo quod existimes filios etiam ex adulterio procreatos legitimari, superveniente matrimonio inter Adulteram et Patrem, Conjuge jam defuncta. Verum aequo animo feras volumus, Nos ad haec asseverando reponere, quod filii ante matrimonium nati legitimantur utique per subsequens matrimonium, si tamen ex soluto et soluta fuerint procreati, ut, inhaerendo Canonicis sanctionibus, definitum fuit a Praedecessore Nostro Alexandro Papa III. in *Cap. Conquestus, Qui filii sint legitimi;* Secus autem, si iidem filii orti sint ex Patre, qui de eo tempore cum alia Muliere matrimonio conjunctus erat; licet ea postea e vivis sublata, aliam illam duxerit, ex qua prolem susceperat; ut idem Alexander III. respondit in *Cap. Tanta*, *Qui filii sint legitimi;* cujus verba sunt, quae sequuntur. *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur. Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, et ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eamdem duxerit, nihilominus spurius erit filius, et ab haereditate repellendus; praesertim si in mortem Uxoris prioris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

Textus, quibus innititur Regula.

§. 6. Neque vero postremis hisce verbis commoveri debes, ac si ex illis colligi posset, minime ab Alexandro definitum fuisse, quod proles ex adulterio suscepta, per subsequens matrimonium legitimari nequeat; sed illud dumtaxat, quod nempe proles legitima non fiat, si contra vitam prioris Uxoris alteruter ex Parentibus adulteris machinatus fuerit. Etenim animadvertere te oportet verbum illud a Pontifice usurpatum, *praesertim;* quod idem sonat, ac *multo magis;* itant vera Decretalis illius sententia sit, quod quum proles ex adulterio suscepta pro spuriis perpetuo sit habenda, et ab haereditate repellenda, etiamsi legitimum postea ineatur inter Parentes matrimonium; multo magis id procedat, ubi alteruter in prioris Uxoris mortem fuerit machinatus. Ex quo minime sequitur, quod proles ex

Dictio Praesertim, non est taxativa.

adulterio nata, si machinatio absit, legitimetur per subsequens matrimonium; sed palam fit, ejusmodi prolem ex adulterio susceptam, ideoque per subsequens matrimonium neutiquam legitimandam, multo majori ratione legitimam numquam fieri, si alter ex Parentibus adulteris contra vitam prioris Uxoris sit machinatus. Qua de re optime opportuneque disserit *Gonzales in Cap. 6. num. 6. Qui filii sint legitimi*, per haec verba: *Arguit Alexander III. de minori ad majus: Nam si filii spurii non legitimantur per subsequens Parentum matrimonium; multo minus per matrimonium nullum, quale est, quod contrahitur, quum alter ex Conjugibus in necem Conjugis machinatus est.*

Rationes Archiepiscopi contra sententiam.

§. 7. Sane a te dissimulata non fuit dispositio relatae Decretalis Alexandri III. in *citat. Cap. Tanta. Qui filii sunt legitimi*; quin immo ultro fateris, communem Doctorum opinionem eam esse, quae nuper a Nobis exposita fuit; nimirum prolem ex adulterio progenitam, per subsequens matrimonium nequaquam legitimari. Verumtamen aperte declaras, nullam sententiam, quantumvis communi Canonistarum calculo comprobatam, apud te valere, nisi eadem in Textu Canonico fundata sit, illique innitatur; hanc autem sententiam, de qua agitur, minime dici posse Canonico Textui innixam esse; quoniam, inspecta praecitata Decretali Alexandri III., non quidem mutilia, atque contracta, prout jacet in nostra Decretalium collectione a Gregorio Papa IX. confecta, sed in sua integritate; manifeste, ut putas, agnoscitur, ideo Pontificem illegitimam declarasse prolem illam ex adulterio procreatam, quamvis ejus Pater, defuncta priore Uxore, Adulteram sibi matrimonio junxisset; quia nimirum Alexandri aetate vigebat adhuc ea disciplina, qua interdictum erat Adulterae, etiam post mortem prioris Uxoris, matrimonium cum Adultera valide contrahere; et quia, tota Decretali perlecta, perspicuum est, in eo casu, praeter adulterium, adfuisse etiam machinationem Adulterae contra vitam prioris uxoris. Quibus positis, deinde concludis, quod quum, juxta praesentem Ecclesiae disciplinam, Adulterium praecedens non habeatur pro impedimento dirimente matrimonium inter maechum et maecham, nisi conjunctum sit vel cum machinatione, vel cum fide data futuri matrimonii; cumque in proposita facti specie nullum indicium adsit machinationis in prioris Uxoris necem intentatae; nullum propterea adduci valeat obstaculum adversus prolis legitimationem, sequuta jam inter ipsius Parentes legitimo matrimonio; atque adeo tuum illud systema firmiter, ut putas, stabilitur; nimirum, subsequente matrimonio, legitimari prolem etiam ex adulterio susceptam, quoties adulterio non accedat aut machinatio adversus prioris Conjugis vitam, aut promissio matrimonii post prioris Conjugis mortem inter Adulteros contrahendi.

Opiniones communes non spernendae.

§. 8. Profecto, ut ingenue loquamur, Venerabilis Frater, displicet Nobis tua haec ingeniosa ratiocinatio, in qua nescio quid arrogantius et audacius, quam par est, introspicere videmur. Nobis etenim persuasum manet, opiniones Doctorum communes non ita facile parvipendendas esse; idque didicimus ex celeberrimo vestrate Melchiore Cano, qui in suo Tractatu de Locis Theologicis lib. VIII. Cap. 7. ita de communibus Canonistarum sententiis, in his, quae pertinent ad doctrinam Canonum, loquitur: *In hujusmodi Canonum interpetratione Ecclesiae Judices, et administri concordem omnium Jureconsultorum sententiam amplectuntur. Qui enim in actionibus, vel Judiciis Ecclesiasticis, suo sensu, et non communi Jurisperitorum omnium doceretur, sine dubio, suo illum judicio Ecclesia coerceret.*

De auctoritate Textus Decretalium.

§. 9. Praeterea minus recte Nobis videris de compilatione Decretalium Gregorii IX. judicare. Non hic agitur de Gratiani Decreto, quod, utpote privata auctoritate confectum, tantam vim habet, quantam Textus in eodem adducti ex se ipsi habere noscuntur. Non agitur de aliqua ex aliis quinque Decretalium Compilationibus, quae Gregorii IX. opus praecesserant, et quarum nonnullae a privatis Auctoribus concinnatae fuerunt. Res est de sexta illa compilatione, quam Gregorius Pontifex a Sancto Raymundo de Pennafort adornari jussit, quamque approbatione Pontificia munivit, mandans, ut ea sola deinceps in Tribunalibus, et Scholis deberet usurpari. En illius verba in Praefatione Decretalium: *Volentes igitur, ut hac tantum Compilatione universi utantur in Judiciis, et in Scholis, districtius prohibemus, ut quis praesumat aliam facere, absque auctoritate Sedis Apostolicae.*

In Decretalibus, in Sexto, in Clement. multa

§. 10. Non latuit Gregorium, multa in Decretalibus resecata fuisse ab earum Compilatore, quum idem Pontifex in dicta Praefatione hoc

Resecata sunt auctoritate Pontificum.

ipsum innuat, iis verbis: *Resecatis superfluis: Volnit tamen singulis Constitutionibus praefixum manere nomen earum Auctoris*. Idem quoque deinceps praestitit Bonifacius VIII. in sua Compilatione Libri VI. similium Decretalium a Romanis Pontificibus conditarum, quibus, licet multimode, ubi opus fuit, a se immutatis, atque truncatis, nihilominus praefixum reliquit Auctorum nomen; siquidem ipse Bonifacius sic loquitur in Proemio: *Pluribus plane resecatis, reliquis quibusdam ex eis abbreviatis, aliquibus in toto vel in parte mutatis, multisque correctionibus, detractionibus, et additionibus, prout expedire vidimus, factis in ipsis*. Constat etiam Clementem Papam V. pari modo se gessisse, dum suo Clementinarum Libro inseruit Concilii Viennensis Constitutiones, tamquam a se ipso factas in eodem Concilio, quamvis, Synodo peracta, eas resecasset, atque mutasset, uti testatur Joannes Andreas in Glossa ad Praefationem earumdem Clementinarum: *Demum per peritiores fecit illas recenseri, qui aliquas et paucas in totum reservaverunt; aliquas mutaverunt quoad verba, mente servata; in aliquibus menti et verbis detraxerunt, et addiderunt; et has, licet non sub his verbis in Concilio publicatae fuissent, voluit sub nomine Concilii reservari*. Quod pariter testatur Bernardus Guidonus, auctor illius aetatis, in suo Codice manuscripto, qui in Bibliotheca nostra Vaticana asservatur; idemque legitur in duabus Historiis de vita ejusdem Pontificis a Balutio publicatis.

Sicut etiam in Textibus Digestorum, et Codicis.

§. 11. Qua in re praedicti Pontifices, Gregorius, Bonifacius, et Clemens, exemplum sequuti sunt Triboniani, aliorumque doctissimorum Jurisconsultorum, qui veteres Leges, Responsa Prudentum, et praecedentium Imperatorum Codices in Corpus Juris nostri Civilis redigentes, non dubitarunt, quaecumque opus erant, emendare, corrigere, et immutare; et nihilominus Auctorum nomina singulis Responsis et Legibus praefixa reliquerunt; accedente nimirum expressa Justiniani Imperatoris approbatione; cujus haec verba sunt, in promulgatione Pandectarum, et Codicis, Senatui Populoque Constantinopolitano perscripta: *Tanta autem a Nobis antiquitati habita est reverentia, ut nomina Prudentum taciturnitati tradere nullo modo patiamur; sed unusquisque eorum, qui Auctor Legis fuit, Nostris Digestis inscriptus est, ut si quid Legibus eorum supervacuum, vel imperfectum, aut minus idoneum visum esset, vel adjectionem, vel diminutionem necessariam accipiat*. Et infra: *Nam nomina quidem veteribus servavimus, Legum autem veritatem nostram facimus*. Et alibi *Nominibus enim Veteribus relictis, quidquid Legum veritati decorum, et necessarium fuit, hoc nostris emendationibus servavimus*.

§. 12. Sic igitur Praedecessor Noster Greg. IX. suam confici jussit Decretalium compilationem, qua hodie in Scholis, et in Foro utimur, eamque, abrogatis aliis prioribus, duplica auctoritate, et Pontificia confirmatione munivit. Huic Collectioni insertam voluit Decretalem Alexandri III., demptis ex ea verbis illis, quibus, ut contendis, indicabatur, matrimonium, de quo ibi agebatur, duplici ex capite irritum et nullum fuisse, nimirum et quia cum Adultera contractum fuerat, et quia machinatio in necem prioris Uxoris praecesserat. Retulit vero alia verba, ex quibus, ut jacent, consideratis, eruitur sententia superius a Nobis exposita, quod nempe proles ex adulterio procreata neutiquam legitimatur per subsequens matrimonium, post mortem prioris Uxoris, cum Adultera contractum. Non tamen ex ea Decretali nomen Alexandri III. delevit. Omnia haec pro concessis interim habeto. Verum his positis, quidnam inde pro sententia tua erui posse putas? Potuit Gregorius ita se gerere, immo non aliter debuit facere, quam fecit. In animo illi erat locum dare in nova Compilatione Decretali Innocentii III., quae incipit *Significasti*, quaeque legitur sub Titulo *De eo, qui duxit in matrimonium etc.* In hac Decretali Innoc. III., quae posterior est alia ab Alex. III. condita, manifeste definitur (quod et ipse agnoscis), matrimonium inter Adulterum et Adulteram consistere posse, nisi machinatio saepedicta, aut promissio futuri matrimonii praecesserit: *Discretioni vestrae*, Innocentius ait, *per Apostolica scripta mandamus, quatenus, nisi alter eorum in mortem defunctae Uxoris fuerit machinatus, vel, ea vivente, sibi fidem dederint de matrimonio contrahendo, matrimonium illud legitimum judices*. Quum autem Gregorius collocare vellet in sua Collectione tum Decretalem hanc Innocentii III., tum alteram Alexandri III., plane vides, necesse illi fuisse abjicere ab hac Alexandrina Decretali verba illa, quae, tuo judicio, nullitatem matrimonii inter Adulterum et Adulteram statuebant.

Cap. Tua nos, concordat cum Cap. Significasti.

Quaestio decisa est, hoc pacto, quo vivimus.

§. 13. Nunc igitur, bona fide disserendo, iterum quaerimus: quid tandem illud est, quod contendis? Filios ne illos, de quibus agitur, legitimos esse; propterea quod, juxta Decretalem integram Alexandri III. pro legitimis habendi essent? At nihilominus illegitimi sunt, quia tales ab Innocentio III. et Gregorio IX. declarantur, et quia, malo ipsorum fato, nonnullis jam saeculis post horum Pontificum mortem in lucem sunt editi. An manifestum fieri cupis, te scientiam Sacrorum Canonum funditus, callere, neque contentum esse his, quae in Gregoriana compilatione leguntur, sed altius ab ipsis fontibus doctrinam tuam repetere? Nihil tibi controversiae nobiscum de hoc erit, Venerabilis Frater. Diligentiam potius tuam commendamus, studium laudamus: nemo tibi succensere poterit, quod integram Decretalem inspicere velis, ubi in aliquam incurreris, quae in Gregoriana Compilatione deprehenditur decurtata. Verumtamen memineris, laudandam quidem illius diligentiam esse, qui Decretalem integram consulit, ut eam, quae integra non est, perfectius intelligat; quemadmodum optime advertit clarissimus Antonius Augustinus in sua Praefatione, Gregorio XIII. Pontifici Maximo inscripta, quam praemisit Volumini quatuor priorum Compilationum Literarum Decretalium, quas ipse edidit; quibusque deinceps quintam adjecit Innocentius Cironius: Sed neque probandum scito, neque ferendum, quod quis ad integram Decretalem confugiat, ubi perspicua, et dilucida est illa, quae aliqua modo mutilata fuit, et si quid huic deesse dignoscitur, id eo jubente ac volente detractum fuit, qui suprema ad hunc effectum pollebat auctoritate; eaque de causa detractum, ut disciplina, quam ipse Legislator servari voluit, in tuto poneretur; neve turbari illam, et nutare contingeret, si tota Decretalis novae Compilationi inserta fuisset.

Standum Textui Decretalium, prout jacent in Corpore Juris

Decretalis integra concordat in substantialibus cum minus integra

§. 14. Hucusque disseruimus, tuum tibi permittentes assertum, quo pro certo ponis, aliquod interesse discrimen inter Decretalem integram Alexandri III., aliamque contractam; et quidem in integra Decretali nullum declarari matrimonium ibi relatum, ex duplici capite; tum scilicet, quia inter Adulteros, defuncta Uxore legitima, contractum fuerat; tum quia machinatio accesserat in vitam prioris Uxoris; et ex utroque praefato capite simul considerato, prolem illegitimam censeri: Mutilam vero Decretalem validum admittere matrimonium cum Adultera contractum post mortem prioris Uxoris, et tunc solum hujusmodi matrimonium nullum in ea statui, quando machinatio intervenerit; sed prolem nihilominus illegitimam declarari tam in uno, quam in altero casu, etiam seorsim sumptis; tam scilicet ex causa simplicis Adulterii, ex qua eadem proles progenita fuerit; quam ex causa praecedentis Parentum machinationis in necem legitimae Uxoris. Haec, inquam, tibi hactenus concessa voluimus. Nunc vero tandem aggredimur demonstrare, Decretalem tam integram, quam minus integram, sibimetipsi perfecte constare, eamdemque prorsus esse utriusque sententiam.

I. In eo, quod Filii ex sol. et sol. legitimantur per subsequens matrimon.

§. 15. Integra Decretalis, quae refertur *Tom. VI. pag.* 2. *Conciliorum* Collectionis Harduini *pag.* 1819. ita se habet. *Meminimus Nos Fraternitati Tuae, super causa, quae inter P. et R. de quadam haereditate vertitur, quod idem P. nomine Sybillae Uxoris suae petebat, tali modo scripsisse; ut si constaret, prout Literas tuas continebant, inter R. Patrem et Matrem, post ejus nativitatem, matrimonium fuisse contractum, eum, omni adpellatione remota, legitimum esse denunties, et ab haereditate paterna propter causam praedictam nullatenus debere repelli. Tanta est enim vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi.*

Hic statuit integra Decretalis, quod filii nati extra matrimonium, ex soluto et soluta, accedente postea matrimonio inter ipsorum Parentes, legitimi fiant. Nec aliud porro statuitur in Decretali minus integra, quae sic incipit: *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur.*

II. In eo, quod ex adulterio suscepti, non legitimantur, sequente matrimonio

§. 16. Progreditur integra Decretalis, et casum ponit, quo aliquis Uxoratus adulterium admittit, et filium ex eo habet, Adultera vero machinatur in vitam legitimae Conjugis; et, hac demum defuncta, matrimonium inter Adulteros contrahitur: *Verum quoniam P., ultra quam in Literis tuis continetur, Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, et eum in adulterio procreasset, et quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata.* Hic vero Pontifex declarat, quod in hujusmodi facti circumstantiis, dummodo pro-

bationes legitime suppetant, filius censendus erit spurius, praesertim si machinatio Matris in vitam prioris Uxoris praecesserit: *Fraternitati tuae etc. quatenus rei veritatem inquiras, et si tibi constiterit, quod, vivente Uxore, Pater praedicti R. Matre ipsius publice abusus fuisset, eum spurium, et ab haereditate repellendum praesertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas, quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt*.

Hunc ipsum casum expendit Decretalis minus integra, et eamdem omnino definitionem pronunciat; spuriam scilicet esse prolem ex adulterio progenitam, quamvis matrimonium, Uxore defuncta, inter Adulterum et Adulteram contrahatur, praesertim si aut haec, aut ille machinatus fuerit adversus vitam prioris Uxoris: *Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, et ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eamdem duxerit, nihilominus spurius erit filius, et ab haereditate repellendus; praesertim si in mortem prioris Uxoris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus*.

Nec alia interesse differentia, quae ad rem pertineat.

§. 17. Integra Decretalis, dum de adulterio loquitur, nihil aliud addit, quam vocem *publice*, quae ad criminis probationem refertur, nec ullatenus sensum immutat circa id, de quo nunc inquiritur. Quod ad machinationem attinet, integra Decretalis hanc ponit ab Adultera fuisse intentatam; at minus integra eamdem machinationem considerat, sive ab Adultera, sive ab Adultero processerit. Sed neque istud ad praesentem quaestionem facit. At vero tam integra, quam minus integra Decretalis, in eo conveniunt, quod utraque declarat prolem ex adulterio procreatam, spuriam esse, nec legitimari, quamvis accedente matrimonio inter Adulteros, post mortem legitimae Uxoris. In utraque autem, quum de machinatione agitur, verbum illud adest, *praesertim* de quo supra dicebamus. Dumque in his adamussim inter se conveniunt, frustra exaggeratur praetensa inter integram, et minus integram Decretalem discordia.

Objicitur quod in Decretali integra adulterium supponitur esse impedimentum dirimens.

§. 18. Verum jam Fraternitati Tuae in mentem venisse suspicamur, inconsulto a Nobis silentio praeterita fuisse verba illa, quae ad eam, quam agitamus, controversiam plus habent ponderis; et quae in integra Decretali sunt, sed in altera minus integra desiderantur. Sic enim concluditur integra Decretalis (quemadmodum superius fideliter exposuimus): *Quoniam inter se legitimum Matrimonium contrahere non potuerunt:* Quae quidem verba in Gregoriana Compilatione non sunt relata. Haec autem pro argumento tibi facile erunt, ut asseras, Alexandrum III. declarasse, Matrimonium inter Adulterum, et Adulteram suapte natura nullum et irritum esse, ob idque illegitimam esse prolem ex adulterio susceptam. Atque in hoc manifestissima, te judice, est discrepantia inter Decretalem integram, et mutilatam; dum haec validum admittit Matrimonium inter Adulteros contractum, at nihilominus eorum prolem spuriam declarat, neque per subsequens matrimonium ullo modo legitimandam.

Relata verba intelligenda sunt de machinatione.

§. 19. Plane si ita tecum reputares, Ven. Frater, non aequum de Nobis judicium ferres. Nos enim praemissa Decretalis verba exacte referre, eaque justa lance pensare nequaquam omisimus. Verum id, quod ex iisdem inferendum esse autumas, Nos inde colligi posse non arbitramur.

Etenim verba illa: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non potuerunt*: connexa immediate sunt cum aliis; *praesertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata*. Ac proinde (ex regula Jurisperitorum, juxta quam *relatio fit ad proxima*) declaratio nullitatis matrimonii non quidem in praecedenti adulterio fundatur, sed in machinatione adversus vitam legitimae Uxoris, circa quam nulla inter Nos, neque etiam inter alios est controversia.

Quae in eo casu cum adulterio juncta erat.

§. 20. Praeterea concedatur etiam, verba illa: *Quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt:* non tantum ad machinationem paulo ante enunciatam referri, sed ad totum id, quod in integra Decretali expositum fuit. Porro in integro Decretalis contextu agitur de matrimonio post prioris Uxoris mortem, non solum inter Adulteros, sed etiam praevia machinatione in prioris Uxoris mortem, contracto: *Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, et eum in adulterio procreasset, et quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata*. En duas relati matrimonii circumstantias simul unitas; ex quo sequitur, quod quamvis ea verba: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non potuerunt*, referri debeant ad totam facti speciem cum suis circumstantiis in Decretali expressis; numquam inde inferre pote-

ris, quod integra Decretalis pro nullo habeat quodlibet matrimonium inter Moechos contractum post obitum legitimae Uxoris; sed illud dumtaxat, quod ibi expeditur, nullum judicatum fuisse, quia ei praecesserat machinatio in prioris Conjugis necem. Nobis autem integrum erit asserere, quod, licet validum ineatur matrimonium inter Adulteros, deficiente machinatione, aliisque circumstantiis de Jure Canonico illud irritantibus, attamen proles tempore adulterii habita, illegitima semper erit, ad normam etiam Decretalis non mutilatae, quae ita statuit: *Et si tibi constiterit, quod vivente Uxore, Pater praedicti R. Matre ipsius publice abusus fuisset, eum spurium, et ab haereditate repellendum, praesertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas.*

Urgetur objectio tamquam innixa veteri Ecclesiae disciplinae.

§. 21. Sed quamquam destitutum te videas validissimo praesidio, quod, ad sententiam tuam sustinendam, in integra Alexandrina Decretali constitueras; attamen, pro ea, qua polles, eruditionis Ecclesiasticae copia, in aliud te recipies propugnaculum, asseverans, matrimonium inter Adulterum, et Adulteram, post mortem prioris Uxoris, contractum, juxta veterem disciplinam, pro nullo habitum esse; tum adhuc aetate Alexandri III. hujusmodi disciplinam vigoisse; ac demum immutatam esse temporibus Innocentii III., cujus Decreto, ad irritandum matrimonium inter Adulteros, praeter adulterii crimen, requiri coepit, aut machinatio in mortem legitimi Conjugis, aut promissio nuptiarum, post prioris matrimonii solutionem, inter Adulteros contrahendarum.

Auctoritas S. Augustini pro validitate Matrimonii post adulterium.

§. 22. Non adeo tempore abundamus et otio, ut Canonicam Dissertationem super hac quaestione contexere valeamus. Nihilominus pauca quaedam observare studebimus, quibus satis superque tua refellatur assertio. Sane ei obstat S. Augustini testimonium, relatum *Canone Denique* 31. *quaest.* 1., in quo sic legitur: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri potest conjugium, cum quo praecessit adulterium.* Profecto non ignoramus, Jacobum Cujacium asserere *in cap.* 1. *de eo, qui duxit in matrimonium etc.* quod ibi legendum sit: *Marito mortuo, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium non potest, cum quo prius adulterium fuit.* Sed exploratum quoque habemus, in pluribus Vaticanis Codicibus particulam illam *non* in Augustino deesse, sicuti deest in praedicto Canone

Asseritur Lectio relatae auctoritatis, contra Cujacium.

Denique; quod etiam ii animadverterunt, qui Gratiani Opus, jussu Gregorii Papae XIII., recensuerunt et emendarunt, ut videre est in Gratiani Decreto ipsorum opera edito. Genuinam hujusce loci controversi lectionem procul dubio Fraternitas Tua, pro sua eruditione, petendam existimabat ex editione Operum Sancti Augustini, quae studio Monachorum Sancti Mauri, in Gallia prodiit. Sancti Doctoris locus in Canone relatus, habetur *Lib.* 1. *de Nuptiis, et Concupiscentia c.* 10., isque in Editione Maurina legitur *Tom.* 10. *pag.* 286. hisce verbis: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium potest, cum quo prius adulterium fuit.* Ab hac igitur accurata Editione abest particula *non;* quae quidem in nulla alia appareret, si seriem Contextus Editores prae oculis habuissent. Augustinus enim, mox ante verba, de quibus disputatur, probandum sibi proposuerat, (uti revera probat) non solvi matrimonium, quod indissolubile est inter viventes, si Uxor Maritum deserat, et ad alterius contubernium migret: idque confirmando, subdit, quod contubernium illud pro adulterio haberi non posset, si primum legitimum matrimonium dissolutum fuisset: *Cum aliis quippe adulteri non essent, nisi ad alterutrum Conjuges permanerent.* Hoc posito, quisnam bona fide legendum putabit: *fieri verum connubium non potest?* ubi orationis scopus is esse conspicitur, ut, demonstrato fine durationis matrimonii: *Denique mortuo viro, cum quo verum connubium fuit;* finis etiam adulterii, et initium novi legitimi matrimonii statuatur: *fieri verum connubium potest; cum quo prius adulterium fuit.*

§. 23. Ne vero a Nobis expectes plenam hoc loco proferri historiam disciplinae, quae super hac re sequentibus saeculis in Ecclesia obtinuit. Hujusmodi inquisitio nimis profecto excederet Epistolae modum. Verum quia tibi persuasum esse videmus, quod ipsa aetate Alexandri III. nulla censerentur matrimonia, quae inter Adulteros quomodocumque fierent, satis erit intra illius aetatis terminos inquisitionem hanc nostram coarctare.

Constans disciplina Saeculi XII.

§. 24. Non longe quidem ab Alexandro III. aetate, ut optime nosti, distat Gratianus Decreti compilator, qui ante Alex. Pontificatum paucis omnino annis suum illud Opus vulgavit. Is hanc eamdem controversiam tractat in *Causa* 31. *quaest.* 1., et pro utraque sententia,

Testimonium Gratiani.

ut solet, Textus discordantes adducit. Cum vero Canonem attulisset cujusdam Conc., quo statuitur, ne quis, moriente Marito Mulieris, quam adulterio polluit, cum ea matrimonio conjungatur; hunc Textum cum aliis ibi relatis, atque contrarium statuentibus, ita conciliat; *Hic subaudiendum est, nisi prius peracta poenitentia, et, si nihil in mortem Viri machinatus fuerit; vel si vivente Viro, fidem Adulterae non dedit, se sumpturum eam sibi in conjugem, si viro ejus supervixerit.* Verum Gratianus, inquiens, non habet auctoritatem, qualem Textus Canonici habere noscuntur. Neque id negamus. At gravis est Auctor, et Canonum valde peritus; Neque ipse ea scripsisset, quae modo retulimus, si aetate illa (quam diximus in tempora Alexandri fere incidisse) locum obtinuisset disciplina, seu lex, vigore cujus, ob solum praecedens adulterium, irritum haberetur matrimonium, post mortem legitimi Conjugis, inter Adulteros contractum.

Item Innocentii III. in Cap. Significastis

§. 25. Similiter inter Alexandrum III., et Innocentium III., Pontifices, vix quadraginta annorum spatium intercedit; quum Alexander ad Pontificatum evectus sit anno Domini MCLIX.; Innocentius vero anno MCXCVIII. Hic autem, ut supra innuimus, *in citat. Cap. Significastis, De eo, qui duxit in matrimonium etc.* pronunciat, validum et legitimum existere matrimonium inter Adulterum, et Adulteram, post prioris Uxoris mortem: *Nisi alter eorum in mortem defunctae Uxoris fuerit machinatus, vel, ea vivente, sibi fidem dederit de matrimonio contrahendo;* quod etiam ipse concedis, dum affirmas Innocentium III. novam hanc disciplinam in Ecclesiam invexisse. Sed cum Innocentius nequaquam dicat, se novam per hoc disciplinam inducere; quin immo, ad quaestionem sibi propositam ab Episcopo, sive a Capitulo Spoletano, profiteatur se responsurum juxta Canonum praescripta: *Nos igitur inquisitioni vestrae secundum formam Canonicam respondentes, etc.;* evidens est, jam pridem, et ante tempora etiam Alexandri III. validum habitum fuisse matrimonium, quod inter Moechum et Moecham, legitimis nuptiis solutis, et praedictis irritantibus circumstantiis non concurrentibus, contrahebatur. Equidem in Compilatione Decretalium Gregorii IX. minime reperies relata verba: *Nos igitur inquisitioni vestrae secundum formam Canonicam respondentes;* sed earum loco, haec alia leges: *Nos igitur inquisitioni vestrae taliter respondentes etc.* Verum, quoniam res Nobis erat cum eo Canonum Doctore, qui vulgata Decretalium compilatione neutiquam contentus, integram Decretalem consulere mavult; eadem ratione Nobis agendum esse judicavimus. Itaque etsi praedicta verba: *secundum formam Canonicam*, in Decretali minus integra desiderentur: leguntur tamen in integra Decretali; qua Nos quidem minime abutimur, dum ea ad Decretalis minus integrae sensum non corrumpendum, sed illustrandum, advocamus.

Qui profitetur se Formam Canonicam sequi

Alia objectio ex Cap. Cum Haberet

§. 26. Esto, inquies, quod ad Innocentium III. attinet. Sed nonne immediatus istius Praedecessor Caelestinus III., *in Cap. Cum haberet. De eo qui duxit etc.* nulla declaravit matrimonia inter Adulteros, post prioris Conjugis mortem contracta, etiam non interveniente mechinatione, aut sponsione futuri matrimonii?

Exponitur hujus Decretalis casus

§. 27. At vide ne sorte, in hac Decretali pro te alleganda, hallucineris. Quidam Joannes Uxorem legitimam habebat, Allitiam nomine, ipsique simul adulterii consuetudo cum famula intercedebat. Quum vero semel Superioris Ecclesiastici praecepto adactus Adulteram dimisisset, postea tamen in idem relabens scelus, ausus est, vivente adhuc prima Uxore, reverti ad famulae contubernium, in eoque *quasi matrimonialiter* per decennium perseverare, unde et decem filios ex ea procreavit. Defuncta demum Uxore, quum consuleretur Pontifex (quem aliqui non Coelestinum, sed Clementem III. hujus Decessorem fuisse autumant) quidnam statuendum esset de hujusmodi Adulteris, qui in eadem prava consuetudine adhuc perseverabant; tale dedit responsum: *Ut separentur omnino, et eis competenti poenitentia injuncta, perpetua continentia indicatur;* habita potissimum ratione ipsorum pervicaciae, gravisque scandali, quo Ecclesiam perturbaverant.

Unde patet verus decretionis sensus.

§. 28. Ex ipsa simplici hac rei narratione, facile agnosces non ibi quaestionem fuisse de validitate aut nullitate matrimonii, post mortem prioris Uxoris, inter Adulteros contrahendi; sed de poenitentia Canonica adversus gravissimum crimen irroganda: quae quidem hujusmodi fuit, ut non modo ipsis Adulteris prohibitum fuerit matrimonio invicem copulari; sed etiam cum alia qualibet persona matrimonium contrahere: *praesertim cum in dies*

suos ambo processerint, et jamdiu publice in adulterio, et perjurio, ex certa scientia perdurantes, Ecclesiam in gravi scandalo perturbaverint, ut eadem Decretalis prosequitur.

Alex. III. mens ex alia Decretali eruitur

§. 29. De validitate quidem matrimonii inter Adulterum et Adulteram, ex instituto agit Alexander III. in Epistola sua Decretali, quae tamen nostris Compilationibus inserta non est, sed reperitur in Actis Conciliorum Collectionis Harduini praefatae, *Tom. VI. part. 2. pag.* 1838., ea vero sic habet: *Ex praesentium latoris confessione percepimus, quod cum ipse quamdam alterius Uxorem in adulterio polluisset, poenitentiam inde suscepit. Sed postea in eumdem incidit, Diabolo instigante, reatum: ac eamdem Mulierem, Viro defuncto, sibi in Matrimonium copulavit, eamque asserit in praesenti pro Conjuge retinere.*

In quo vim dirimendi machinationi tantum tribuit.

§. 30. Super his autem quum Alexandri judicium requireretur, respondit, non (quod tu quidem velles) matrimonium, ratione adulterii, invalidum fuisse; sed nullitati obnoxium fore, si machinatio, aut promissio nuptiarum intervenisset. *Verum quoniam Nos de salute Animarum ipsorum solicite compellimur in Domino cogitare, Fraternitati Tuae etc. quatenus rem ipsam diligenter inquiras, et si tibi constiterit, quod ille, vel illa, in mortem prioris Viri fuerit machinatus, vel si eo vivente, fidem ipsi Mulieri dederit, se eam in Conjugem recepturum; eos non differas penitus separare.*

Hac remota, jubet procedi de more

§. 31. Neque hic sistit Alexander, quin etiam dicere non omittit, quid juris esset, si solum adulterium praecessisset; tunc enim nequaquam matrimonium irritum fore declarat; (quod utique non taceret, si hujusmodi disciplina eo tempore viguisset; quemadmodum supra de eo matrimonio pronunciaverat, in quo ad crimen adulterii accessisset machinatio, aut promissio futuri conjugii;) sed jubet procedi in causa secundum Canonicas regulas: *Quod si neutrum istorum constiterit, in causa ipsa juxta Ecclesiasticam consuetudinem, et Canonica statuta procedas*. Si autem quaesieris quidnam hac de re consuetudo Ecclesiastica, et Canonica statuta decernerent; respondemus, satis probabile videri, respexisse Alexandrum ad Concilii Toletani VI., anno sexcentesimo trigesimo octavo celebrati, constitutum, quod extat *Can. de his* 33. *quaest.* 2., et in quo praescribitur methodus cum iis servanda, qui post poenitentiam publicam peractam, in idem reciderent crimen, pro quo subjecti fuerant poenitentiae. Canonem hunc, quum tibi vacaverit, legere poteris, atque perpendere; sed frustra in illo quaeras nullitatem matrimonii inter Adulteros ipso jure statutam, deficientibus aliis irritantibus circumstantiis, a Nobis pluries memoratis.

§. 32. Attamen, quod ibi statutum non reperitur, alibi te sine ullo laboro invenisse affirmabis, in nostra nempe Collectione Gregoriana sub Titulo superius allato, *De eo qui duxit in matrimonium quam polluit per adulterium. Cap. propositum*, quod est ipsius Alexandri III. ubi sic legitur: *Licet autem in Canonibus habeatur, ut nullus copulet in matrimonio, quam prius polluerat adulterio, et illam maxime, cui fidem dederat, Uxore sua vivente, vel quae machinata est in mortem Uxoris*, ut quidem validum tibi argumentum dices suppetere in ea voce *maxime*, qua indicari videtur nullitas matrimonii inter Adulterum et Adulteram, (de quo Pontifex in superioribus locutus erat), etiam non concurrente machinatione, nec data fide futuri matrimonii.

Objicitur alter Textus Alexandri in Cap. Propositum

§. 33. Forte putabis, Nos, adversus haec responsionem nostram comparantes, grammaticalem controversiam tecum agitare velle de significatione illius verbi *maxime;* eaque de re a Nobis consultum iri libros veterum Canonistarum, praesertim Abbatis, qui in citat. *Cap. Propositum* audacter sustinet vocem illam *maxime*, in relato Textu, aequipollere adverbio *solum.* Verum si ita de Nobis opinatus fueris, haud aegre feras Nos tibi respondere, non satis tibi notum esse morem, animumque Nostrum; Nos enim in veritatis inquisitione, nequaquam hujusmodi nugis, levibusque fundamentis innitimur, et quaestiones inutiles prorsus aversamur.

Responsiones ab aliquibus datae rejiciuntur

§. 34. Itaque respondemus, veram Alexandri Pontificis mentem, circa ea, de quibus nunc agimus, minime eruendam esse ex aliquibus verbis, quae ipsi excidere potuerunt, dum aliam omnino quaestionem definiret. Sed videndum esse potissimum, quid ipse scripserit, quum data opera eam pertractaret quaestionem, quam prae manibus habemus. Porro Alexander in citat. *Cap. Propositum* respondet Abbati Sancti Albani, qui ab ipso quaesierat, quidnam statuendum esset de quodam homine, qui, vivente Uxore sua, alteram sibi matrimonio copulaverat, inscium conjugii quo is ad-

Alexander alium de quaestionem tractavit

Controversia tunc ab eodem decisa.

strictus erat, et filios ex altera illa procreaverat; Uxore vero defuncta, renuebat cum praedicta Muliere permanere, sub obtentu, quod invalidum cum ipsa matrimonium contraxerat, legitima Uxore adhuc superstite. Pontifex ergo quum eam circumstantiam magni aestimaret, quod scilicet *praefata Mulier erat inscia, quod ille aliam Uxorem haberet viventem*, nec aequum censeret, praedictum Virum, qui scienter contra Canones venerat, lucrum de suo dolo reportare; statuit, ut, si quidem ipsa Mulier id postularet, divortium inter eos fieret; non vero, si, volente Muliere in hujusmodi connubio perseverare, Vir peteret ab ea separari.

Regula pro interpretanda Legislatoris sententia.

§. 35. Quaestionem hanc definiendam sumsit Alexander in citat. *Cap. Propositum;* atque ita definivit, ut praecipuam aequitatis, prudentiseque rationem ab illo habitam esse dignoscatur; eaque definitio unice est attendenda. Si autem, dum Legislator de principali argumento verba facit, quidpiam ab ipso extraneum minus recte dictum esse comperiatur, minime debet enunciatio haud satis accurata aut Legislatori vitio verti, aut in veritatis praejudicium trahi; neque potest pro regula juris id accipi, quod sic ab eodem Legislatore, veluti praetereundo, dictum fuisse apparet; praesertim quum ipse, opportuniore occasione ublata, judicium suum super eadem re sperte declaraverit.

Alexandri textus aliunde tuto eruitur.

§. 36. Nos autem in hoc praecise casu versamur. Idem nimirum Alexander, cui in citat. *Cap. Propositum*, ea verba exciderunt, quibus, ut tibi visum est, negavit, validum matrimonium esse posse inter Adulteros, defuncto legitimo Conjuge, etiam absque aliis irritantibus circumstatiis; Idem, inquam, in alia sua Decretali, quam ex Collectione Conciliorum Harduini supra retulimus, quum directe ab eo quaereretur, an nullum censendum foret hujusmodi Matrimonium; nullum illud esse respondit, si machinatio, aut nuptiarum promissio intervenerint. Isque Pontifex hoc ipsum firmat in *Cap. super eo. Deo eo, qui duxit in matrimonium etc.* ubi sic habet: *Super eo vero, quod de latore praesentium tuis Literis quaesivisti; an liceat cum ea sibi matrimonium contrahere, quam, alia sua Uxore vivente, sibi de facto matrimonio copulavit; tuae solicitudini duximus respondendum, quod si Adultera est in mortem alterius aliquid machinata, sive iste fidem dederit, quod eadem defuncta, hanc esset ducturus, secundum Canones ab ejus consortio perpetuo prohibetur; et haec prohibitio perpetuo est observanda.* Quibus verbis: *perpetuo prohibetur*, et, *prohibitio perpetuo est observanda*, pro ea, qua polles, Canonum scientia, plane intelligis, impedimentum designari, quod a Doctoribus dirimens appellatur, illudque, per hujus Decretalis contextum, ad casum praecedentis machinationis, aut pacti connubii coarctari.

De aliis argumentis ab Episcopo allatis.

§. 37. Superest nunc, ut, licet prolixior jam haec Epistola evaserit, quam Nobis initio propositum fuerat, aliqua tamen addamus, quae adhuc legere non graveris, quemadmodum praemissis hucusque animum patienter adhibuisti. Nec enim, levioribus praetermissis, quidquam a Nobis praeteriri decet ex iis, quae in Literis Fraternitatis Tuae graviora sunt ponderis, et momenti.

1. A virtute Sacramenti.

§. 38. Legitimationem Prolis ex Soluto et Soluta procreatae, quae fit per subsequens matrimonium, ex Sacramenti virtute derivandam esse putas, eodem Alexandro III. auctore, qui ait: *Tanta est enim vis Sacramenti, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi.* Unde arguis, quod, si isti ex vi Sacramenti legitimantur, nihil obstat, quominus filii pariter ex adulterio suscepti, tanti Sacramenti virtute, legitimi evadant.

Emendetur lectio Textus adducti.

§. 39. Verum ubi a te legitur: *Tanta est vis Sacramenti*, Nos legimus: *Tanta est vis Matrimonii*, quemadmodum scriptum est in Decretali Alexandri III. *Cap. Tanta. Qui filii sint legitimi.* Quod si ad integram Decretalem, quae apud Harduinum est, de more provoces; rogamus, ne te pigeat in marginem quoque oculos conjicere; ibi enim, loco verbi *Sacramenti*, adnotatum reperies aliud *Matrimonii*. Nec aliter profecto res se habere poterat. Vis enim ac dignitas Matrimonii, qua Sacramentum est, in eo est posita, quod gratiam sanctificantem confert, quod unionem hypostaticam Verbi Divini cum humana natura repraesentat, itidemque illam, qua Christus cum Ecclesia per gratiam conjungitur; non autem in eo sita est, quod spuriam prolem legitimam efficiat. Neque enim hanc efficaciam Jesus Christus tribuit Matrimonio, quum illud ad dignitatem Sacramenti novae Legis evexit; sed id ab Ecclesia institutum est, cui placuit, pro auctoritate sibi concessa, statuere, ut proles extra matrimonium, non tamen ex adulterio, procreata, per subsequens matrimonium legitima fieret.

Legitimandi vis non a Sacramento, sed a lege Ecclesiastica provenit.

II. Ab exemplo legitimationis prolis incestuosae.

§. 40. Denique addis, magis abominatam Canonicis Legibus esse prolem incestuosam, quam sit proles adulterina: ideoque, quum illa interdum legitima fiat, hanc etiam pari aut majori ratione legitimari posse. Porro legitimatur proles incestuosa, ope dispensationis, quae dicitur *in radice Matrimonii*. Ut autem obtineatur hujusmodi Dispensatio, quae non sine urgentissima causa concedi consuevit, requiritur quod proles nata sit ex copula non manifeste fornicaria, sed putative matrimoniali, quodque impedimentum, quo matrimonii nullitas inducta est, non a jure Divino, aut naturali, sed a jure dumtaxat Ecclesiastico proveniat. Sicque, et non aliter, legitimatur proles incestuosa, vigore dispensationis, quae dicitur *in radice matrimonii*. Tunc modo est hujusmodi circumstantias aptare ad legitimationem prolis ex adulterio genitae; quod sane opus ingenii Nostri tenuitatem excedere fatemur.

Ostenditur non aptari ad legitimationem prolis adulterinae per subsequens matrim.

Admonitio Pontificis.

§. 41. Hactenus Fraternitati Tuae satisfacere studuimus, quoad Nobis licuit per angustias temporis, ut plurimum somno detracti; meram gerentes in hac Epistola, ut initio diximus, privati Doctoris personam. Nunc demum Epistolae Nostrae finem facientes, Supremi Pastoris partes resumimus, ut Apostolicam tibi Benedictionem impertiamur; utque praeterea te admoneamus, quod, quum ea, quae ad Nos scripsisti, a Justo Henningio Boehemero (quantumvis nullam de eo mentionem feceris) sis mutuatus, eaque descripseris ex ejus Opere de Jure Ecclesiastico Protestantium *Tom.* 1. *pag.* 287. *et sequentibus*, juxta tertiam Editionem anno 1730. Typis impressam; Sicuti laudabilis foret industria tua, si eo auctore usus esses ad venerabiles Ecclesiae Catholicae doctrinas illustrandas, aut si ipsum in iis, in quibus Nobis adversatur, confutare aggressus esses; ita reprehensioni te obnoxium fecisti, dum illius Opus perlegere, atque etiam tacitus transcribere ausus es, ut ad impugnandas Canonicae Jurisprudentiae sententias inter Orthodoxos communiter receptas, instructior accederes. At ne forte paterni hujus moniti libertatem in malam partem accipias, Tibi persuasum volumus, non minus sincero charitatis affectu Nos te complecti, ac Fraternitati Tuae fausta omnia ex animo adprecari.

Dat. die 5. Dec. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 5. Decembris 1744. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

DE APOSTOLICIS CXIV.

Constitutionibus circa Ritus Sinenses editis omnimode observandis.

Venerabili Fratri Policarpo Episcopo Pekinensi in Sinis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Declarationes et Juramenta ab Episc. Pekin. ad S. Sedem transmissa.

Redditae Nobis fuerunt eodem tempore duae Fraternitatis Tuae epistolae, prima quidem die decima mensis Januarii elapsi anni 1743. qua gratiarum actionem Nobis, quod Tibi Episcopatum Pekinensem in Sinis contulerimus, referre studes; altera vero die quinta mensis itidem Januarii currentis anni 1744. data, qua doleus quereris, Te apud Nos tamquam debitae Apostolicis Constitutionibus ac Decretis Obedientiae reum fuisse peractum. Una insimul cum hisce Epistolis tuis accepimus pariter sollemnem jurisjurandi a Te in Episcopali tua inauguratione delati, juxta formam ac tenorem Tibi praescriptum in ipsis Nostris tuae ad Episcopatum promotionis literis in simili forma Brevis expeditis, actum; necnon duo alia a Te seorsim praescripta testimonia, alterum quidem de jurejurando super Apostolicae Constitutionis, quae incipit *Ex illa die:* alterum vero de jurejurando etiam super alterius Apostolicae Constitutionis, quae incipit *Ex quo*, observantia, praestitis. Hisce omnibus conjuncta erant nonnulla etiam praescripta Missionariorum testimonia, qui te studiosum zelantemque super observantia memoratae Apostolicae Constitutionis *Ex illa die*, esse testabantur, quemadmodum tum ipse Sacramento contestaris.

Adhortatio ad ipsarum Constitutionum observantiam.

§. 1. Sed Fraternitati Tuae etc. *et infra;* id unum in animo semper fixum permaneat; tam apud Nos ipsos, quam apud Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales negotiis et consultationibus quarumcumque Congregationum Apostolicae hujus Sanctae Sedis praepositos, plurimum valere hoc unicum et maximum, ad accusationum veritatem falsitatemve dijudicandam comprobandamque, argumentum, novam scilicet post criminum delationes initam agendi rationem. Quamobrem adesto animis, et enitere, ut quemadmodum Tu spopondisti, et Nos

de Fraternitate Tua nobis pollicemur, ita deinceps Te in omnibus rebus geras, ut tuam erga Apostolicas Constitutiones, atque eas praesertim, de quibus agitur, obedientiam, reverentiam, zelumque non solum Nobis, sed universis etiam, probare et reipsa commonstrare ex animo satagas. Hinc enim fore confidimus, ut falsitatis redarguantur accusationes de gestarum rerum ratione a Te hactenus habita instructae.

Episc. sensus circa Sinensis Ecclesiae statum.

§. 2. Porro, ut ceteris in tuis Literis a Te propositis satisfaciamus; asseris quidem, quod cum per quatuordecim annos operam laboresque tuos in Sacris Missionibus antea peragendis impenderis, atque adeo optime noveris istarum partium ac populorum ingenia, ac et rerum vices, contestari prae caeteris possis, praesentia certe tempora exposcere, non angustiari vasa carnis, sed dilatari spatia caritatis; ac propterea melius fuisse consultum, res omnes in eodem, quo reperiebantur, statu relinquere, cum in praesentia omnis spes de exigenda a Christifidelibus istarum partium debita Apostolicis Constitutionibus obedientia penitus praecisa videatur: Apostolica namque Sacrosanctum Jesu Christi Evangelium praedicandi libertas, non tam impedita, quam certe sublata est; quippe quod Christifideles per vim metumque ad Idolorum templa trahuntur; unde timendum est, ne proximum immineat Sacris Missionibus excidium: Nec Fraternitati Tuae, nec aliis in Vinea Dei adlaborantibus, insunt vires, quibus per vim etiam Christifideles, ut vestris mandatis ea, qua per est, reverentia obediant, cogi possint: Tartari pariter, et ipsi Fideles, tam intra Pekini maenia, quam in suburbiis, sub gravi durae servitutis jugo degentes, omni procul dubio antiquis indulgentiis permissionibusque per abusum inhaerentes, ne a Dominis ad Imperatorem deferantur, Apostolicarum Constitutionum observantiam periculis ac tormentis posthabebunt; quamvis Fraternitas tua aliique Missionarii per pastorales exhortationes monere obtestarique minime omittant.

Pontif. ostendit necessarium fuisse Constitutionum editionem.

§. 3. At liceat ut Fraternitati Tuae replicemus, post susceptum consilium omneque per tot annos retinendi servarique faciendi Patrios Sinarum Ritus, priscasque coeremonias, propositis tot tantisque in varias partes trahentibus dubiis et disputationibus, post diuturnam accuratissimamque, adhibitis diligentiis, requisitisque debitis notitiis, eorumdem Rituum et Coeremoniarum discussionem, fieri ne poterat, ut sine gravissimo conscientiae angore consilia tanta providentia capta, et constitutiones tanta sapientia propositae amplius differrentur? Certe si obfirmatis Patronorum proscriptorum Rituum Caeremoniarumque hujusmodi sensibus votisque assensum satisfactumque fuisset, numquam profecto advenisset tempus, verba tua usurpamus, angustiandi vasa carnis? Nos quidem non latet, Vobis deesse cogendi compellendique vires; sed scimus et certi sumus, eamdem inesse vobis virtutem, quam habebant Sanctissimi Jesu Christi Apostoli (si tamen apostolico spiritu ducti ad Evangelium praedicandum ad remotissimos populos accessistis), qui reponentes omnem fiduciam in eo, qui eos confortabat, Deo, et ferventis caritatis zelo, et verbi Divini Ministerio, non solum Gentes ad credendum perducebant, sed credentes etiam, nova Fidei germina, collectumque Jesu Christi gregem providentissime regebant, et suaviter fortiterque Inrendebant, et excitabant ad illud jucundissimum spectaculum a Minucio Felice descriptum, praesertim ubi ob oculos ponit laetitiam Christifidelium, qui intentatas minas objectaque tormenta despicientes, libertatem suam adversus Reges et Principes erigebant, soli Deo cedebant.

Nec pro obtinenda earum observantia vim deesse Missionariis opus esse.

§. 4. Ingenti cum animi nostri dolore, et graviori, quam explicari possit, moerore, tuum excepimus sane nuntium de persecutionibus istic adversus Sacrosanctam Jesu Christi Religionem saevientibus: verum quod hujusmodi persecutiones, si minime fuissent proscripti Ritus CaeremoniaeqaeSinenses, si minime sublatae fuissent indulgentiae permissionesque laudati Caroli Ambrosii Patriarchae, vel desinerent, vel mitiores fierent, sive praedicandi Evangelium libertas magis coalesceret, nec Christifideles ad Idolorum templa raperentur: Haec ne ii quidem sibi, qui res juxta humanae prudentiae regulas dijudicant, numquam persuadebunt; quanto magis eadem in animum numquam inducent suum ii, quibus pro comperto exploratoque est, quod Christiana Religio inter persecutiones semper increverit adoleveritque.

Persecutionem adversus Fideles in Sinis, ob Sedis Apostolicae Decreta augere non potuisse.

§. 5. Omnibus jam notum est, in rebus ad Orthodoxam religionem spectantibus, patientiam sive tolerantiam, ubi de superstitione vel idololatria agitur, nullo pacto haberi posse; tunc enim juxta Tertullianum: *Omnis patientia*

Nullam connivent. in causa Fidei, adhiberi posse demonstrat.

hujusmodi Idololatria. Caeterum unicum ac singulare solatium, quo Nos dolentes moerentesque consolamur, inde affertur, quod ex tuis literis perspicimus, Te pro debita Apostolicis Constitutionibus, ac Decretis observantia, probe studiosum planeque accensum esse. Quamobrem fore in Patre misericordiarum, et Deo totius consolationis confidimus, ut Christifideles proposito Fraternitatis tuae exemplo, zelo, opera, consiliis, et monitis exciti, Orthodoxam Fidem integram, reliquiarumque gentilitatis omnino puram putamque, ad Principis etiam tenebrarum contemptum despicatumque, constanti pectore profiteri, et coram omnibus Jesum Christum confiteri non erubescant. Nam *utile est et salutare,* ut S. Cyprianus Episcopus, et Martyr verbo et opere docuit, *cum se Episcopus per firmamentum Fidei Fratribus praebet imitandum.* Interea a bonorum omnium Largitore Deo uberrimam coelestium charismatum copiam Fraternitati Tuae adprecantes, Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, etiam peramanter impertimur.

Dat. die 19. Dec. 1744. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIX. Decembris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

CXV. REFORMATIO

Tribunalium Urbis. Firmatur auctoritas Judicum Romanae Curiae, et singulorum Jurisdictio certis limitibus praefinitur; confirmantur Decreta super Judicum recusationibus et declinationibus jam edita; et certa forma servanda praescribitur, tam in delendis Vinculis impositis super Locis Montium, Officiis Vacabilibus, et Pecuniis Depositis etc.; tum in Decretis Jurisdictionis voluntariae in Urbe, et Statu Ecclesiastico interponendis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium. Romanae Curiae praestantiam, atque praecipuam justitiae recte administrandae laudem, eidem omnium ubique gentium consensu tributam, summo studio atque opera tueri curarunt Praedecessores nostri Romani Pontifices; eaque de causa tum sapientissimas Leges, pro rerum et temporum opportunitate, condiderunt: tum vero, quoties in Judiciorum tractatione aliqua corrigenda, resecanda, aut in meliorem formam redigenda esse censuerunt, id Apostolicis editis Constitutionibus, quarum inferius mentionem fieri saepe continget, praestare non omiserunt.

Reformationes Tribunalium a Romanis Pontificibus identidem peractae.

Pontificis studium pro recta Justitiae administratione.

§. 1. Et Nos quidem ipsorum vestigiis inhaerentes, ex quo Supremum hoc Justitiae Solium Dei nutu conscendimus, inter innumeras Apostolatus Nostri curas, illam assidue prae oculis habuimus, ut tam Ecclesiastica, quam civilia Judicia, et maxima, qua par est, integritate ac fide, et rectissimo expeditoque ordine exercerentur. Itaque praeter generalem providentiam, qua Ecclesiasticarum Legum conservationi, et veriori earumdem interpretationi per universam Ecclesiam pro viribus prospicere non desistimus, ac praeter peculiarem Tribunalium Bononiensium Reformationem a Nobis integre peractam, per Apostolicas Nostras Constitutiones, ex quibus aliarum etiam Provinciarum Curias, per Ecclesiasticae Ditionis tractum, exemplum et normam capturas esse confidimus; in hac Ipsa Romana Curia complores atque perspicuas edidimus significationes nostri ardentissimi studii, quo de justitia in Urbe recte administranda in primis soliciti sumus; idque potissimum Nobis propositum fuit, et quum Causarum tam Ecclesiasticarum, quam Civilium aliquas Nobis ipsis cognoscendas, ac definiendas reservavimus, et quum saepissime Congregationes Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, ipsaque aliquando Ordinaria Romanae Curiae Tribunalia, coram Nobis sententias dicere jussimus; ac denique quum Signaturam Gratiae nuncupatam, ad quam pleraeque lites et controversiae, praepedito, aut expleto in coeteris Tribunalibus cursu legitimo, et jure concesso, tamquam ad Sacram Principis Aram, deferuntur, semel et iterum singulis annis per Nosmetipsos publice habuimus, in eaque sententiam nostram tum circa singulas propositas causas protulimus, tum vero, occasione data, circa totam judicandi rationem coram universo Judicum, et Curialium conventu aperire curavimus.

Ejusdem providentiae extra Urbem.

Item in Romana Curia.

Necessitas prosequendi Tribunalium Reformationem.

§. 2. Cum autem et diuturno nostro rerum forensium usu, et crebris gravium Virorum relationibus et querelis, compertum habueremus, nonnullos abusus in judiciali praxi Tribunalium hujus Nostrae Urbis et Curiae invectos esse, quibus et justitiae cursum interverti, aut saltem retardari, et litigantium dispendia magnopere augeri contingeret; illasque potissimum controversias in longum saepe protrahi, quae circa Judicum, et Tribunalium competentiam, eorumque recusationes declinationesque, versarentur; cumque jam commendata singulis Tribunalibus earum rerum reformatione, quae in ipsorum potestate erant, eaque sedulo ab ipsis peracta, satis agnoverimus, memorata incommoda non omnia posse privata Judicum sive Tribunalium auctoritate submoveri; ad ampliorem atque absolutiorem Judiciorum Reformationem, supradictorum Praedecessorum exemplo, deveniendum Nobis esse judicavimus.

Deputatio Congregat. Particularis ad hunc effectum.

§. 3. Quamobrem praedictorum omnium abusuum cognitionem delegavimus peculiari Congregationi a Nobis deputatae, duobus nempe S. R. E. Cardinalibus, ac septem Romanae Curiae Praelatis in praecipuis ejusdem Curiae Tribunalibus actu jus dicentibus; quae quidem Congregatio, serio studio, longaque indagine, relatos abusus notavit, atque recensuit; et providis efformatis decretis, opportuna Nobis remedia suggessit; ex quibus aliqua, quae statim approbatione digna judicavimus, statim quoque auctoritate Nostra publicari jussimus, et observari; reliqua vero maturiori examini subjecta, diuturna consideratione, rerum ac temporum opportunitati aptare studuimus; illaque, cum iisdem fere, aliisque Viris in juris scientia et justitiae administratione apprime versatis, Ministris Nostris, necnon cum aliquibus ejusdem Curiae Nostrae Causidicis, Forensi facultate doctrinaque praestantibus, communicata; tandem, hac nostra Constitutione perpetuae legis vim habitura, promulgamus, edicimus, atque sancimus.

Cujus Decr. jam edita sunt, partim in praesenti promulgantur.

De executione Citationum, Mandatorum etc. Rom. Cur.

§. 4. Ac primum omnium, Jurisdictionem Judicum, et Tribunalium Romanae Curiae, quorum auctoritas a Nostra et Romani pro tempore Pontificis auctoritate profluit, nostroque et Pontificio nomine exercetur, sartam tectam servare, ac debita veneratione ab omnibus observari cupientes; Apostolicas Nostras Literas, *De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanae Curiae, seu Sedis Apostolicae* datas Anno MDCCXLII. tertio Kalendas Aprilis, quarum initium est *Pastoralis Regiminis*, omnesque ordinationes ac dispositiones in illis contentas; poenas quoque adversus quoscumque praedictam executionem impedientes in eisdem comminatas atque statutas, cum caeteris praeceptis atque mandatis, ac si praedictae Literae per extensum praesentibus insererentur, confirmamus, innovamus, ac de novo statuimus.

Innovatur Constitut. edita 30 Mart. 1742.

§. 5. Et quamvis post earumdem Literarum Nostrarum publicationem, delatis ad Nos quorumdam conquestionibus, et praesertim ex Provincia nostra Romandiolae, super abusum Citationum Typis Cameralibus impressarum, quae vulgo Citationes Camerales nuncupantur; propterea quod a nemine ex Judicibus Rom. Curiae subscribi, seu firmari soleant, et nihilominus post legitimam earum exequutionem inhibendi vim habere dicerentur; Nos tunc, ut in re gravi caute matureque procederemus, per quasdam Literas Secretariae Nostrae Status nuncupatae provisionaliter declarari fecerimus, Citationes hujusmodi a nullo ex Judicibus Romanae Curiae propria manu subscriptas, in praedicta nostra Constitutione minime comprehendi: Postea tamen universo negotio occasione praesentis Reformationis diligentissime discusso, cum Nobis constiterit, usum praedictarum Citationum nedum doctorum Hominum suffragiis, sed etiam pervetusta, et numquam alias interrupta tum Romanae Curiae, tum ipsius Provinciae Romandiolae, atque aliarum Status Nostri Ecclesiastici Provinciarum observantia comprobari; et quatenus specialis subscriptio in eis indistincte exigeretur, non modicum inde damnum ac dispendium in Subditos atque Incolas earumdem Provinciarum fore profecturum: Nunc demum praesentium Literarum tenore certum ac stabilem cursum Citationibus hujus generis dare, et una simul quibuscumque fraudibus, quae per eas fieri possent, quantum in Domino possumus, occurrere volentes: statuimus in primis, ordinamus, ac declaramus, quod sicuti hactenus, et a tempore antiquissimo, ita quoque in posterum unicuique pro arbitrio suo liceat per ejusmodi Citationes Typis Cameralibus impressas debitorem suum absentem, sive aliter sibi obligatum, coram Auditore Generali Causa-

Suspensio concessa quoad valorem citationum Cameralium non subscriptarum in partibus.

Sed, perpensa veteri consuetudine, earumque utilitate.

Sancitur eorumdem in posterum valere, in causis, quibus A. C. est judex competens in prima instantia.

rum Curiae Camerae Nostrae Apostolicae, vel altero ex ejus Locumtenentibus, in Jus et Judicium evocare, etiamsi ipsae Citationes a nullo ex praedictis Judicibus, immo nec etiam ab eorum Notariis, subscriptae fuerint; (memoratis Literis Secretariae Status, Edictis Cardinalium pro tempore Legatorum, et aliis quibuscumque contrariis non obstantibus); dummodo tamen agatur de causis, in quibus ipse A. C. vigore suarum facultatum, aut virtute alicujus Privilegii, quod Instanti de jure competat, sit Judex competens Rei conventi, seu Partis citatae, etiam in prima Instantia; alias praedictae Citationes neque valeant, neque afficiant, perinde ac si factae vel executae non fuissent: Cum enim in hujusmodi causis unusquisque de jure debitorem suum etiam verbaliter coram A. C. in jus vocare possit, nihil sane proponi potest cur illum pari modo per dictas Citationes Camerales etiam non subscriptas citare, et in jus vocare non valeat.

Et, si partibus competat variatio Fori, etiam postquam Causae jam alibi introductae fuerint.

§. 6. Quod si aliqua ex praedictis causis, ut praefertur, Privilegiatis, in quibus nimirum A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, reperiatur jam contestata, et introducta coram alio Judice de Partibus, et nihilominus alter ex litigantibus, cui competat variatio Fori, vel vigore Obligationis Cameralis, vel virtute *Leg. unic. Cod. Quando Imper. inter Pupillos, et Viduas etc.*, citaverit coram A. C. cum dictis Citationibus impressis, et non subscriptis: Tunc etiam volumus et mandamus eas exequi, et attendi debere; sed eo casu A. C., vel ejus Locumtenentibus, Causas hujusmodi reassumere non liceat, nisi in statu, et terminis, refectis sumptibus usque tunc factis ab altera Parte, et transportatis actis, expensis illius, qui Forum variare voluerit, ut hactenus laudabiliter observatum fuit.

Quae tamen reassumi debent in statu et terminis, refectis expensis, et transportatis actis.

Nunc cit per citat. Camerales coram Praefecto Sign. Just., ejusque Auditore in pluribus casibus

§. 7. Quoniam vero passim citari solet cum hisce ipsis Citationibus Cameralibus non solum in causis, ut supra, privilegiatis, coram A. C., sub cujus nomine eaedem Citationes ut plurimum imprimuntur, sed etiam in aliis Causis indifferentibus coram Cardinali Signaturae Nostrae Justitiae pro tempore Praefecto, et ejus Auditores; idque in quatuor potissimo casibus; nempe cum petitur supersessoria ad effectum adeundi plenam Signaturam; cum citatur pro subdelegatione Judicis in Partibus in gradu recursus; cum petitur declarari Causam spectare ad unum potius, quam ad alium Judicem, et denique cum petitur purgatio attentatorum, in spretum ipsius Signaturae commissorum: Propterea Nos ex una parte considerantes nullo modo auferendam esse, quin potius diligenter conservandam Subditis Nostrarum Provinciarum et Legationum libertatem illam, qua semper bacteuus gavisi fuerunt, recurrendi scilicet pro ipsorum arbitrio, vel ad praelaudatam Nostram Signaturam Justitiae, vel ad Signaturam, quam habere dicuntur in ventre in sua quisque Provincia Legati Sedis Apostolicae, eorumque Vice-Legati: Ac de caetero animadvertentes non absurde eos facere, qui potius ad Signaturam Justitiae, quam ad alteram Legatorum, aut Vice-Legatorum recurrunt; quia nempe illas Causas, quarum valor non ascendit ad scuta centum, haudquaquam retinet, seu committit in Curia; sed juxta providas Praedecessorum Nostrorum reformationes, et praesertim recol. mem. Benedicti XIII., eas remittit ad Partes, mediante subdelegatione alterius Judicis in eadem Civitate, seu loco, ubi primus pronunciavit, ad effectum procedendi in gradu recursus per acta ejusdem Notarii, et consequenter absque ulla transportatione actorum, atque insuper sine solutione Propinae: Contra vero Signatura Legatorum, et Vice-Legatorum, et praesertim illa Cardinalis pro tempore Legati, aut Vice-Legati Provinciae Romandiolae, quoties Causae excedunt tenuissimam summam scutorum quatuor, retinere eas, ut plurimum, solet in ipsa Curia, in qua residet Legatus, aut Vice-Legatus; ex quo sequitur, ut Partes, non sine magno dispendio atque incommodo, et acta prioris Judicis ad ipsam Curiam Legationis transportare, et Propinam novo Judici ejusdem Curiae solvere cogantur; immo etiam tot Propinas, quot sunt Capita separata, ex quibus, pro multiplicitate diversarum exceptionum, sententia secundi, vel ulterioris Judicis quam saepissime componitur.

Utilitas Partium in hujusmodi recursibus.

Qui permittuntur fieri etiam per citationes Camerales non subscriptas.

§. 8. Idcirco statuimus ac mandamus, etiam quoad praedictas Citationes, quas fieri contingat coram Cardinali Signaturae Praefecto, vel ejus Auditore, praedictum antiquissimum usum in posterum observari, itaut quicumque de dicta Legatione Romandiolae, aut de aliis Provinciis, Legationibus, vel Gubernis Status Nostri Ecclesiastici, recurrere potius velit ad Signaturam Nostram Justitiae, quam ad Signaturam Legati, aut Vice-Legati, hoc

pro arbitrio suo facere possit, citando alteram Partem cum dictis Citationibus Cameralibus; nullique liceat earum exequutionem retardare, vel impedire sub praetextu, quod a Cardinali Praefecto, vel ejus Auditore, aut eorum Notario, subscriptae non fuerint, sub poenis expressis in dicta Nostr s Constitutione, *De non impedienda exequutione Citationum, Mandatorum, aliorumque Provisionum Romanae Curiae*, quam ad has quoque Citationes Camerales impressas, et non subscriptas, quatenus opus sit, extendimus, et ampliamus, memoratis Literis Secretariae Status, Edictis Legatorum, caeterisque contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Non tamen si praevenlum fuerit coram Signatura Legat. aut Vicelegat., vel ipsi in causa rescripser.

§. 9. At vero, ne utilis, et antiquus istarum Citationum usus transeat in abusum et corruptelam, a praedicta generali regula sequentes casus excipimus et praeservamus. Primo videlicet, si una ex Partibus, mediante Citatione legitime exequuta, praevenerit aliam coram Signatura Legati, seu Vice-Legati; et multo magis si Legatus, aut Vice-Legatus, qui habeat in suis facultatibus etiam facultatem Signaturae, in Causa jam rescripserit: tunc enim non amplius Citationes praedictas coram Signatura Justitiae, ejusque Praefecto, vel Auditore, attendi volumus, sed solum admitti recursum ad Signaturam Gratiae, et consequenter nullas alias Citationes attendendas esse, vel afficere, quam Citationes speciales ab Auditore Nostro, et Pontificum pro tempore Successorum Nostrorum, subscriptas.

Citationes praedictae non attendendae, si petatur superses vel subdeleg. antequam Judex de Partibus definitive pronunciat.

§. 10. Item Citationes ejusmodi Camerales, et non subscriptas, pro nihilo haberi volumus, atque impune sperni posse, tam in Causis summae appellabilis, quatenus citetur ad videndum supersederi usque ad primam Signaturam, quam in Causis summae recurribilis, quatenus citetur ad videndum subdelegari Judicem in partibus in gradu recursus, quoties nondum ab ipso Judice de Partibus pronunciatum fuit vel per Sententiam, vel per Decretum definitivum, aut gravamen saltem inferens ejusmodi, quod deinceps per ipsam Definitivam reparari nequeat. Quod si Judex de Partibus in Causam jam decreverit, seu pronunciaverit, ut supra volumus Citationes praedictas omnino attendi, et inhibere, etiamsi, contra debitum juris ordinem in Causa summae appellabilis citatum fuerit ad videndum subdelegari alium Judicem in gradu recursus, vel

Post diffinitivam afficiunt.

in Causa simpliciter recurribili citatum fuerit ad videndum supersederi. Et solum in hisce casibus Praefectus Signaturae, vel ejus Auditor, supplere teneatur defectum Partium, vel Defensorum, mandando supersederi in Causis summae appellabilis, et respective subdelegando Judicem in gradu recursus, quando Causa est solum recurribilis; Decretis, seu reformationibus Signaturae, et quibuscumque aliis in contrarium non obstantibus.

Errorque partium in petenda supersess. vel subdeleg. Judicis, a Praefecto S. J., ejusve Auditor supplendus est.

Enunciant. alii casus in quibus non est admittendus recursus in suspensivo.

§. 11. Item quando agitur de summa non excedente scuta quinque monetae in Regione currentis; vel quando jam adsunt in Causa duo judicata consecutiva et conformia; vel quando agitur de mercede diurna, aut menstrua, aut etiam de alimentis futuris; vel quando agitur de restitutione depositi etiam irregularis contra Depositarium, aut de solutione Schedulae, quae vulgo dicitur *Pagherò per altrettanti*, aut Literarum Cambii, aut Onerum Cameralium, vel Communitativorum; Et denique cum agitur de solutione Canonum, aut Pensionum Domus; nullum recursum in suspensivo a Cardinali Praefecto Signaturae, vel ejus Auditore, admitti volumus, sed in praedictis casibus, et quolibet eorum, postquam verificati fuerint coram Judice subdelegato, volumus ac statuimus, ejusmodi subdelegationem non afficere, nisi in solo devolutivo, et sine praejudicio legitimae exequutionis.

In causis non privilegiatis, et summae recurribilis, extra Districtum subdeleg. est Judex in Partibus cum claus. opportunis.

§. 12. Item, exceptis Causis, ut supra, privilegiatis, idest illis, in quibus A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, vel propter Obligationem Cameralem, aut habentem vim Cameralis, vel propter Privilegium *Leg. unicae:* Quoad reliquas Caussa extra Districtum Urbis, quae sint summae dumtaxat recurribilis, idest non attingentis quantitatem seu valorem scutorum centum; Nolumus eas in Curia Romana retineri, aut committi posse; sed semper in ipsis subdelegari volumus alium Judicem, quatenus tamen adsit in eadem Civitate, Terra, aut loco, in quo, seu quo pronunciatum fuit primum judicatum, cum solita clausula: *Ad effectum cognoscendi de gravamine, pro admissione, vel denegatione recursus, per acta ejusdem Notarii, et sine solutione Propinae et Registri, et, quatenus Partes in eum non consenserint, ad effectum deputandi alium Judicem in sui locum, cum iisdem facultatibus, de consensu ipsarum Partium, sin minus ex Officio:* itaut aliter factae subdelegationes nullius sint roboris ac momenti.

Una citat. executa, et attenta, alia non attendatur.

§. 13. Postremo volumus, atque statuimus, quod postquam una ex Partibus aliquam ex praedictis Citationibus impressis, et non subscriptis, exequi fecerit coram Praefecto Signaturae, vel Auditore; altera vero, quae sic citata fuit, in actis comparuerit cum solita protestatione *Nihil fieri* : Nulla alia deinde similis Citatio eamdem continens Instantiam, quae in Partibus fiat, attendatur, sed impune sperni possit, absque ullo vitio Spolii, vel attentatorum.

Praeservantur Privilegia de non avocando et dispositio Constit. ad Militantis ed 30. Martii 1742.

§. 14. Per haec autem non intendimus Privilegio de Causis non avocandis, aut alteri id genus, si quo forte gaudeat Civitas, Provincia, vel Legatio aliqua Status Nostri Ecclesiastici, in aliquo derogare vel praejudicare; Multoque minus aliquid innovare circa ea, quae ad asserendam Ordinariorum jurisdictionem, atque eorumdem Decretorum executionem, in Causis potissimum, quae ad Ecclesiasticam Disciplinam pertinent, districte mandavimus et constituimus per Apostolicas Nostras Literas: *De Appellationibus, et inhibitionibus concedendis vel negandis*, quarum initium est: *Ad militantis Ecclesiae regimen*, datas tertio Kalendas Aprilis anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, quas quidem in omnibus et per omnia confirmamus et innovamus, et ab omnibus, ad quos spectat, adamussim observari praecipimus.

Provisio super multiplicat. Propinarum differtur.

§. 15. Porro, quod attinet ad praefatam multiplicationem Propinarum, quae extra Romanam Curiam in Statu Nostro Ecclesiastico passim frequentatur; Nos etiam super eo, quod aequum fuerit et rationi consentaneum, deinceps, largiente Domino, provide statuemus, cognita, prius origine, diligenterque perpensis Causis hujusmodi multiplicationis; quemadmodum pro Tribunalibus Civitatis Nostrae Bononiae ejusque Comitatus, in altera ex memoratis Constitutionibus nostris, specialibus ordinationibus et decretis id ipsum praestare non omisimus.

II. De Jurisdictione Tribunalium Urbis.

§. 16. Ut autem omnia submoveamus obstacula, quae, propter variarum respective jurisdictionum conflictum, promptam celeremque justitiae administrationem in hujus nostrae Urbis Tribunalibus impedire consueverant, alteram nostram Constitutionem sub datum XV. Kalendas Martii Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLI. Pontificatus Nostri Secundo editam, quae incipit *Quantum ad procurandam*, innovamus pariter, et observari mandamus; per quam videlicet, de Consilio praefatae Congregationis pro Tribunalium Urbis Reformatione a Nobis specialiter deputatae, providas fel. record. Innocentii Papae XII. Praedecessoris Nostri sanctiones per extensum insertas, super Tribunalium sive Judicum Particularium Urbis suppressione, confirmavimus, et in pristinum vigorem et observantiam reduximus, eisdemque inhaerentes, nonnullas Judicaturas particulares postmodum erectas ordinationibus opportunis abolevimus.

1. Innovatur Const. super suppressione Judic. Part. edita 15. Febr. 1742.

Declaratur facultas Notarii Burgi limitativa.

§. 17. Declarantes praeterea, Notarium Burgi, cujus Officium in praefata Innocentii XII. Constitutione a generali Officiorum particularium suppressione excipitur; habere dumtaxat facultatem scribendi in Causis mere laicalibus, et quatenus Rei conventi sint Incolae, vel Habitatores Burgi; Hoc autem casu competere illi facultatem hujusmodi in omnibus Tribunalibus Urbis, in quibus pro hujusmodi Causis Incolae et Habitatores praedicti, juxta eamdem Constitutionem Innocentii Papae XII., conveniri possunt.

2. Juris. Card. Vicarii in causis mere Laic. prorogari posse, de consensu Partium in actis expresse praestito.

§. 18. Jurisdictionem vero Nostri pro tempore in Urbe ejusque Districtu in spiritualibus Vicarii, decernimus, etiam attenta dispositione praedictae nostrae Constitutionis, quae incipit *Quantum ad procurandam*, esse prorogabilem per consensum Partium in Causis mere laicalibus, et inter mere Laicos, etiam spectantibus ad Curiam Capitolinam: Dummodo tamen ipsae Partes sciant eum esse sibi Judicem incompetentem, et nihilominus ab initio litis, et ante illius contestationem, in Actis sui proprii et competentis Judicis, coram duobus Testibus, expresse consentiant in jurisdictionem ipsius Vicarii, vel per ipsos, vel per suos Procuratores, qui habeant speciale Mandatum ad consentiendum ut supra, alias, consensu isto expresse, ut supra, praestito deficiente, omnia acta coram eo facta in Causis praedictis, sint ipso jure nulla et irrita. Causaque per Judicem competentem, ad Instantiam sive Rei, sive Actoris, in quocumque statu, et quandocumque reassumi possit.

Exceptis Causis super executione obligationis Cameralis.

§. 19. Item dummodo in praedictis Causis mere laicalibus non agatur de executione Obligationis Cameralis. Tunc enim volumus, jurisdictionem Vicarii nequidem per consensum expressum esse prorogabilem, sed Causas reassumi posse ex Officio, vel a Curia Capitolina,

si Partes, aut saltem Reus conventus, ejus Foro et jurisdictioni, ut infra, subjectus fuerit, vel ab A. C., prout ab una vel altera Curia praeventum fuerit.

Ejusdem Vicarii Jurisdictio privativa in Causis Matrimon., et super Inst. Benef. in Urbe, et Districtu etc.

§. 20. In Causis super Matrimoniis contractis in Urbe, vel alio quocumque loco intra ejus Districtum, in quo Ordinaria seu Episcopalis Jurisdictio nulli alteri competat, prout etiam in Causis super Institutione in Beneficiis Ecclesiasticis in dicta Urbe, et in iisdem locis existentibus, statuimus competere Jurisdictionem Cardinali Vicario, privative ad A. C., et quaecumque alia Urbis Tribunalia: In aliis vero Causis spectantibus ad ejus Tribunal, contra Clericos non exemptos, videlicet eos, qui sint Clerici Romani ratione Originis, vel Beneficii, vel contra Loca Pia existentia in Urbe, aliisque locis praefatis, declaramus eidem competere in Civilibus Jurisdictionem cumulative cum solo A. C., et consequenter inter eos locum esse praeventioni. Dummodo tamen Clerici, et Loca Pia sint Rei conventi, non etiam si per eos conveniantur Personae mere Laicales. Tunc etiam Vicario, sine consensu expresso Partium, ut supra nulla competet Jurisdictio.

In Causis contra Clericos non exemptos, cumulative cum solo A. C.

In aliorum Dioecesibus et Territoriis intra Districtum nullam competere Jurisdict. Card. Vic.

§. 21. Item decernimus, nullam in prima Instantia Vicario competere Jurisdictionem in Dioecesibus, et Territoriis aliorum Episcoporum, sive Ordinariorum, in praedicto Districtu Urbis existentibus, nimirum intra quadragesimum lapidem, sed solum in dictis Dioecesibus et Territoriis pro Causis ad eum spectantibus citare, et procedere posse contra Clericos Romanos, ut supra, ratione Originis, vel Beneficii, qui ibi commorantur; necnon exequi posse Mandata tam realiter, quam personaliter per eum contra ipsos expedita. Et hoc ipsum servari volumus in Dioecesibus sex Episcoporum S. R. E. Cardinalium, qui Episcopi Suburbicarii nuncupari solent: Nam sive Episcopatus isti habeantur pro distinctis et diversis ab Episcopatu Romano, sive dicti Cardinales censeantur in hisce Dioecesibus tamquam Coadjutores Romani Episcopi, neutro casu decet Cardinalem Urbis Vicarium cumulativam cum ipsis Jurisdictionem in prima Instantia habere.

Sed exequi posse dumtaxat ejusdem cit. et Mandata contra Clericos Romanos.

Facultas Vicarii privativa interponendi Decreta in contractibus Reg.

§. 22. Item statuimus, Cardinali Vicario, privative ad A. C. et quoscumque alios, competere facultatem interponendi Decreta in renunciationibus, et aliis quibuscumque contractibus Regularium utriusque sexus, in Coenobiis, et Monasteriis Urbis, aut praefatorum Locorum, tempore probationis, degentium.

§. 23. Gubernatori autem Urbis, et ejus Tribunali, nullam in Civilibus competere declaramus Jurisdictionem contra Clericos, Ecclesias, aut Loca Pia, sine speciali commissione nostra, vel nostrorum pro tempore Successorum.

3. Gubernatori Urbis non competere Juris. in Civilibus contra Clericos etc.

§. 24. Attamen, ut Causae Mercedis diurnae, vel menstruae, prout etiam Causae infra summam scutorum viginti quinque, quam citissime expediantur, hoc speciali Privilegio eas donamus, ut nempe Laici etiam in Tribunali Cardinalis Vicarii, et respective Clerici, et Loca Pia etiam coram Urbis Gubernatore, arbitrio Actoris, valide, et licite conveniri possint, ita ut nec etiam praetextu obligationis Cameralis, eorumdem Jurisdictio valeat declinari.

4. Causae Mercedis et infra sc. 25. judicari possunt tam a Vicario, quam a Gubernatore contra quoscumque.

§. 25. Curiae vero Capitolinae jurisdictionem extendi decernimus etiam extra Urbem, et per omnia et singula loca Districtus intra quadragesimum lapidem, sed ad solum effectum citandi, et procedendi in causis, mere laicalibus, atque alias ad ejus Forum spectantibus, contra Cives Romanos, vel Incolas, vel qui aliter juxta dispositionem Statuti *lib.* 1. *cap.* 41. ejusdem Curiae Jurisdictioni subjecti sint; necnon exequendi contra eos, et eorum bona mere laicalia, Mandata ab ipsa Curia relaxata, dummodo, Personis vel Bonis in aliquo loco jurisdictionali existentibus, servetur quoad executionem Mandatorum, forma ab eodem Statuto praescripta *dicto lib.* 1. *cap.* 157.

5. Curia Capitolina quam Jurisdictione exercere possit intra districtum.

§. 26. In causis autem Concursus super bonis Laici debitoris, qui caeteroquin juxta dispositionem Juris, et Statutorum Urbis, sit subjectus Curiae Capitolinae, definimus competere eidem Curiae jurisdictionem, etiamsi Bona sub concursu posita, sive pro parte, sive in totum, sint de proprietate seu dominio directo Clericorum, Ecclesiarum, Monasteriorum, aut aliorum Piorum Locorum; sed tamen praefatam jurisdictionem competere pro eo tantum, quod pertinet ad deputationem Oeconomi, ad graduationem Creditorum, necnon distributionem, seu consignationem pretii ex dictis bonis emphyteuticis retrahendi, postquam fuerint subhastata, et deliberata. Quo vero ad executionem, subhastationem, et deliberationem ipsorum bonorum emphyteuticorum de pru-

Procedere posse in Causis concursus ad Bona Laici debitoris de directo dominio Ecclesiae, citra tamen executionem et subhastationem.

prietate, seu directo dominio, ut supra, non spectare ad Curiam Capitolinam, sed ad A. C., aut Cardinalem Vicarium, aut aliam Curiam Ecclesiasticam competentem: ita tamen ut Caedula Depositi a Cursore, seu Mandatario, non deponatur in actis Curiae Ecclesiasticae, sed statim, et immediate deferatur ad Judicem Concursus, ut supra.

Magistri Justitiarii non procedant contra Clericos.

§. 27. Nolumus autem Magistros Justitiarios ullam exercere, aut habere jurisdictionem contra Clericos et Loca Pia.

III. Confirmantur Decreta edita 10 Januarii 1742.

Abusus Privilegiatorum in Patentatis quoad declinationem Judicum.

§. 28. Sed quoniam, stabilitis etiam limitibus jurisdictionis singulorum Judicum, et Tribunalium, saepe contigit eorum auctoritatem, et forum a Partibus declinari, vel in ipso initio, vel in progressu litis, ad defatigandum vexandumque Adversarium, vel etiam in ipsius litis fine, ad evitandam aut differendam Decretorum vel Mandatorum exequutionem; idque obtentu et praesidio Literarum Patentium, quas multi obtinent ratione diversorum Officiorum et Familiaritatum, ex quibus plura sibi quoad electionem Fori competere Privilegia contendunt; ideo nonnulla Decreta supra hoc efformata a praedicta Congregatione particulari pro Tribunalium reformatione a Nobis deputata, quae jam, auctoritatis Nostrae robore munita, publicari jussimus sub die X. Jan. Ann. MDCCXLII., hic per extensum inserta denuo sancimus, et praesentium quoque serie omnino servari mandamus. Eaque sunt tenoris sequentis, videlicet:

Privilegium Fori competat Patentatis solummodo in Causis concernentibus eorum Officia.

§. 29. *Privilegiati, seu Patentati cujuscumque generis (exceptis Patentatis Sacrae Inquisitionis) fori privilegio gaudere non debeant, nisi in causis, et negotiis concernentibus Officia, et Ministeria, quorum intuitu sunt privilegiati, videlicet ad normam Decretorum, quae super hac materia prodierunt tempore san. mem. Urbani VIII., ac Innocentii XI., necnon Innocentii XII., itidemque servata forma praescripta per Decreta Congregationis Reformationis Tribunalium die 4. Aprilis Anni* MDCCXXXI., *itaut, ad tramites praefatorum Decretorum, etiam in praedictis Causis, et negotiis concernentibus Officia, et Ministeria Privilegiatorum, seu Patentatorum, quantum attinet ad eorum favorem, renunciatum privilegio videatur per consensum coram alio Judice Ordinario, verbis seu factis praestitum; amplius adjecto, ut praedicto privilegio censeatur itidem renuntiatum per consensum aequipollentem, quoties illius allegatio praetermissa fuerit tempore*

Nisi privilegio renuntiaverint, etiam per consensum aequipollentem.

opportuno, hoc est infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra Jura.

De Patentatis Rev. Fabricae S. Petri.

§. 30. *Pariformiter sub eadem lege comprehensi censeantur Privilegiati, seu Patentati Rev. Fabricae Sancti Petri, prout eos praelaudata Decreta sufficienter comprehendunt, et nominatim quoque aliud Congregationis Particularis solemniter confirmatum per Bullam san. mem. Innocentii XI., quae incipit* Decet, *sub datum 4. Kalendas Junii Anno* MDCLXXXIX., *sive sint Commissarii, sive Procuratores, etiam Fiscales, sive Notarii, sive alia quaecumque Ministeria pro eadem Fabrica exercentes, cum nemini eorum liceat allegari Fori declinatorium in causis, et negociis indifferentibus, ipsamque Fabricam, seu praedicta Ministeria neutiquam concernentibus; rejecta prorsus, ac reprobata quacumque interpretatione, quae hactenus in contrarium forsan invaluit.*

Exequatur alterius Judicis non requiratur pro executione Mandatorum ser. ser. relaxat contra Patentatos.

§. 31. *Demum quoad praefatos omnes Privilegiatos, seu Patentatos, ut fraudibus obvietur, utque praetextu privilegiorum, justitiae cursus retardari non possit, atque inhaerendo etiam Decreto alias a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die* III. *Junii Anni* MDCLXXIX. *edita, et subinde confirmato per memoratam Bullam san: mem: Innocentii XI. 4. Kalendas Junii Anni* MDCLXXXIX. *eadem Congregatio declaravit, et censuit, tam in Causis eorum Ministeria non concernentibus, quam etiam in Causis Ministeria praedicta concernentibus, in quibus ipsi consensum, ut supra coram alio Judice Ordinario, seu alias competenti praestiterint, nullam requiri licentiam alterius Judicis, ad effectum exequendi Mandata, contra eosdem Privilegiatos ser. ser. relaxata, nullumque propterea* Exequatur *peti, ac respective concedi posse.*

Citationes, et Inhibitiones adversus praedictos non attendantur.

§. 32. *Et in omnibus, ac singulis casibus supradictis, Citationes, et Inhibitiones factae coram quocumque Judice, vel Signatura, vel etiam Auditore Sanctissimi, contra formam horum Decretorum, nullius sint momenti, atque impune sperni possint absque vitio attentatorum.*

De recusationibus Judicum.

§. 33. Alia pariter Decreta, simul cum praemissis edita, supra ea facultate primos quosque Judices ejurandi tamquam suspectos, qua plerosque abuti constabat, ad nectendas in limine Judicii inutiles moras, confirmamus, et innovamus; quae sunt tenoris sequentis.

Prohibentur in causis quibusdam executivis, et infra valorem scut. 25.

§. 34. *Recusationes Judicum non admittantur in Causis executivis certi generis, videlicet Depo-*

siti, et futurorum alimentorum, aliisque designatis per Decreta alias tempore san. mem. Clementis XII. edita a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die 4. Aprilis Anni MDCCXXXI., *neque in quibuscumque aliis Causis non excedentibus valorem scutorum viginti quinque, juxta aliud Decretum die xv. Novembris Anni Domini* MDCCXXXII., *quae servari omnino debeant.*

Unica permit. recus. Jud. ubique causa; in reliquis servetur Jus commune.

§. 35. *In caeteris causis, praedictae recusationes, quae plerumque ad retardandum Justitiae cursum usurpantur, reformari, et moderari debeant in posterum, itaut in Causis cujuscumque generis, tam executivis, quam ordinariis, et in quacumque instantia* (*exceptis dumtaxat Causis Commissariis*) *unus tantummodo Judex infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra jura, ab unaquaque ex Partibus recusari possit tamquam suspectus, absque allegatione Causae suspicionis; Caeterae autem recusationes amplius non admittantur, nisi servata dispositione juris communis; ac proinde Citationes quoad ulteriores recusationes, nempe ad videndum deputari alium, tum coram Capite Tribunalis, tum coram aliis Superioribus, impune sperni valeant, nisi in eisdem Citationibus certa, atque justa causa suspicionis exprimatur.*

4. Quando, et quomodo deleri possint vincula imposita super Locis Montium, officiis vacab. et pecuniis depositis.

§. 36. Ad haec necessarium ducimus Judicum quoque, ac Ministrorum auctoritatem praefinire, certamque agendi normam praescribere, quoad alterum rerum genus, ex quo commerciorum securitas et singulorum Patrimonia maxime pendent. Ut scilicet fraudibus, quae passim fieri solent super Locis Montium, Officiis vacabilibus, ac Depositis pecuniarum alieni vinculo suppositis, quantum in Domino possumus, in posterum occurratur, auferimus in primis, atque adimimus, ademptamque ex nunc, et ablatam esse volumus tum a Generali Administratore Locorum Montium tum a Componendarum Datariae Nostrae Administratore facultatem omnem cassandi, seu delendi a Locis Montium tam Cameralium, quam Communicativorum, seu Baronalium, et ab Officiis vacabilibus cujuscumque generis, speciei, vel nuncupationis, clausulam in eis apponi solitam in actu capiendi possessionem: *Dummodo possessio sit v[illegible]ns, et sine praejudicio habentium meliora, et [illegible] potiora jura;* priusquam lapsum fuerit integrum biennium a die captae possessionis cum clausula praedicta; *sine* praecedenti mandato Judicis competentis; et sine *Exequatur*

Administr. Montium et Componendarum delere nequeunt clausulae Possessionis Vacuae etc. intra biennium absque mand. Jud. et Exequatur Thesaurarii aut Datar. resp.

Thesaurarii Generalis, et respective Nostri et Romani Pontificis pro tempore Datarii. Nulli autem ex Judicibus Ordinariis licere amplius volumus intra terminum dictorum duorum annorum Mandata hujusmodi relaxare, seu concedere, cum sola fidejussione approbanda per quemcumque Notarium proprium Officium habentem, seque valide obligare valentem, prout hactenus observari consuevit. Sed Mandata hujusmodi dumtaxat relaxare liceat, vel cum Fidejussione et Cedula Bancaria alicujus publici, atque idonei Urbis Mercatoris, vel cum altergatione totidem aliorum Locorum Montium, quatenus agatur de Locis Montium; et respective Officiorum vacabilium, quatenus agatur de Officiis hujusmodi, ab omni vinculo liberorum.

Mandata delendo intra biennium non relaxet. a Jud. sine Cedula Bancaria vel alterg. totidem LL., aut Officiorum Vacabil liberorum.

§. 37. Item nulli ex Judicibus liceat cassare seu delere ex praedictis Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, vinculum ullum Primogeniturae, Fideicommissi, Legati, Multiplici, vel alterius cujuscumque speciei, sub quocumque praetextu, sive ex quacumque causa, etiam permutationis, aut subrogationis aliorum Bonorum, vel Censuum etiam majoris pretii, et proventus, quoties ipsorum Locorum, aut Officiorum alienatio per pactum, vel Testamentum, vel aliam ultimam voluntatem specialiter, et expresse prohibita fuerit.

Vincula Primogenit. Fideicommissi etc. nunquam deleri possint a LL. MM. aut Offic. Vac. quorum alienatio expr. prohibeat.

§. 38. Deficiente vero speciali prohibitione hujusmodi liceat eisdem Judicibus Ordinariis delere et cassare vincula ex Locis Montium, vel Officiis vacabilibus; quatenus id petatur ex causa permutationis, vel subrogationis, illaque transferre super Bonis eorum loco recipiendis, vel subrogandis, si evidens recipientis utilitas ita suadere videatur; sed solum hoc eisdem liceat, quando in permutatione recipiantur, et respective subrogentur tot Bona stabilia in Statu Ecclesiastico existentia, aut Census perpetui, tam de jure, quam de facto exigibiles, et legitime impositi vel ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco pio ejusdem Status Ecclesiastici, et quando insuper vel accedat consensus expressus omnium et singulorum interesse habentium, aut habere valentium etiam pro casu remotissime, vel consensus hujusmodi in casu injustae denegationis praecedenter fuerit ab eodem, vel alio Judice suppletus, causa plene cognita, et citatis, ut infra, praedictis interesse habentibus, vel habere quandocumque valentibus. Quod etiam observari

In reliquis, si admittat, permutatio aut subrog. quatenus bona recipi possint, aut subrogari, de consensu omnium interesse habentium aut tum legitime supplet.

volumus, quotiescumque delendum fuerit vinculum evictionis, aut molestiarum.

Quomodo deleri possit Vinculum Depositi, aut Investimentum commutari.

§. 39. Quod si agatur de pretio Locorum Montium, aut Officiorum vacabilium, Bonorum immobilium, aut mobilium, Censuum, Cambiorum, aut aliorum quorumcumque nominum Debitorum, seu de pecuniis ex quacumque alia causa depositis in Monte Pietatis, aut Mensa Nummaria, seu Banco Sancti Spiritus, vel publici alicujus Mercatoris, aut etiam penes Acta, ad effectum, et sub lege investiendi cum aliquo ex praedictis, aut aliis vinculis, in tot Locis Montium: Nulli ex praefatis Judicibus licere volumus ex ejusmodi pretio, seu pecuniis, tale vinculum delere, vel Investimentum Locorum Montium cum alio commutare, nisi Investimentum fiat, vel in tot stabilibus, vel in uno aut pluribus Censibus perpetuis, quae, et qui legitime vendantur ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco Pio Status Ecclesiastici, et insuper accedat, ut supra, consensus expressus interesse habentium, sut is ab eodem, vel alio Judice praecedenter, ut supra, suppletus fuerit.

Vincula deleri, aut Detract. rumc. nequeunt, nisi causa cognita, et cit. omnibus interesse habentib.

§. 40. In omnibus autem praememoratis casibus, prout etiam cum petitur deleri vinculum aliquod Fideicommissi, primogeniturae, Legati, Donationis, Multiplici, aut aliud quodcumque ex causa alicujus detractionis caeteroquin de jure permissae, nempe Legitimae, Trebellianicae, Dotis constituendae, vel restituendae, vel Æris alieni a Fidei committente contracti: Non aliter Judici liceat expresse vel tacite procedere ad vinculorum hujusmodi cassationem, seu deletionem, quam causa cognita, et legitime citatis omnibus et singulis illis, quorum interest hujusmodi vincula non deleri, aut quorum quandocumque interesse poterit, etiam pro tempore, et casu remotissimo, juxta modum, et formam infrascriptam.

Omnes substit. etiam remotissimi, et interesse habentes, si domicilium habeant in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, citentur personaliter.

§. 41. Quatenus videlicet adsint in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, ultra Filios, ac Descendentes illius, qui petit cassationem vinculorum, alii ulteriores Substituti, et praesertim Ecclesiae, Collegia, Communitates, et Loca Pia, qui, seu quae aliquod interesse habere possint, etiam pro casu, et tempore remotissimo, in Depositis pecuniarum quomodocumque, ut supra, vinculatis, Fideicommissis, Primogeniturís, Donationibus, Legatis, Multiplicis, Evictionibus, Attergationibus, et Reinvestimentis: nemini ex Judicibus Ordinariis liceat aliquod ex praedictis vinculis expresse vel tacite cassare, et delere, nisi citatis prius legitime et personaliter in singulis actibus, modo observari solito in Causis, quae agitantur coram Judicibus Commissariis, omnibus praedictis interesse habentibus, vel, post primam ipsorum Citationem, Procuratoribus per eos legitime constitutis, etiamsi interesse ipsorum pendeat ab una, vel pluribus conditionibus mere eventualibus, sive a casibus, et temporibus remotissimis, dummodo tamen praedicti interesse habentes, habeant Domicilium in Urbe, aut Statu Ecclesiastico, itaut saltem pro prima vice personaliter citari possint.

Descendentibus illius, qui petit deletionem, et substitutis aut interessatis absentibus e Statu Ecclesiastico, deputetur Curator a Capite Tribunalis, unus ex Procuratoribus de Collegio, in singulis actibus legitime citandus.

§. 42. Si vero nullus alius erit ulterior Substitutus, aut interesse habens, praeter Filios, et Descendentes illius qui petit deletionem vinculorum; vel etiamsi adsint ulteriores Substituti, sive interesse habentes, aliquis tamen ex eis Domicilium suum habeat extra Statum Ecclesiasticum, itaut commode citari nequeat: Tunc Caput illius Tribunalis, in quo petitur deleri aliquod ex praedictis vinculis, deputare teneatur specialem Curatorem pro Filiis, et Descendentibus petentis, quatenus isti vocati sint, aut aliquod interesse habere possint, tum etiam pro aliis ulterioribus Substitutis, aut interesse habentibus, qui fuerint, ut supra, a Statu Ecclesiastico absentes: In Curatorem vero hujusmodi deputari omnino volumus non aliquem de vulgo, et sine ullo prorsus delectu, ut hactenus fieri consuevit, Petenti, ut plurimum, addictum; sed unum ex viginti quatuor Procuratoribus de Collegio, quem deputans pro sua conscientia censuerit magis idoneum ac diligentem: Nullusque Judex ad petitam deletionem seu cassationem procedere possit, nisi prius Curatore ejusmodi personaliter et legitime in singulis actibus citato.

Curator tenentur opponere, appellare, et prosequi appellationem usque ad secundam Judicatum inclusive.

§. 43. Siculi autem ad hunc pertinebit pro debito suscepti Officii, nedum comparere, et opponere quidquid de jure opponendum erit, sed etiam appellare, et appellationem viriliter prosequi usque ad secundum judicatum inclusive, si juxta conscientiam suam duxerit, eos, pro quibus deputatus fuit, a Judice primae Instantiae fuisse gravatos: Ita consequenter, ne idem Curator debita mercede fraudatus remaneat, volumus, et mandamus, ut ipsi de omnibus et singulis tam functionibus, quam expensis per eum factis, postquam taxatae fuerint ab eodem Capite Tribunalis, quamprimum

E depositis solvantur ex fructibus LL. MM. seu Offic. Vacab., cum privilegio potioritatis etc., vel ex locis molentis pro deletione, manu regia.

at integre satisfiat cum fructibus illorum ipsorum Locorum Montium, et Vacabilium, pro quibus tuendis labores suos impenderit, cum privilegio potioritatis et praelationis in concursu aliorum quorumcumque Creditorum, etiam Fisci, et Dotis: Et quatenus agatur de pecuniis depositis cum aliquo ex praedictis vinculis, quae nullos pariunt fructus, volumus, ut pro solutione dictarum functionum, et expensarum, fiat exequutio manu regia contra eum, vel eos, qui pro deletione vinculorum institerint, expedienda ab eodem Capite Tribunalis, absque eo quod appellatio ulla, aut recursus pro illa retardanda admitti possit.

Praescribitur modus exequendi citationes personales interesse habentium, sub poena nullitatis mandati.

§. 44. Praeterea ut in exequutione praedictarum Citationum nullus collusioni locus relinquatur, neque amplius sub sola fide et assertione illius, qui pro deletione vinculorum instat, ritetur aliquis praecedenter ab eo subornatus, loco illius, qui vere citandus esset: Si Cursor, aut Mandatarius bene cognoverit Personam, quae propter suum interesse, ut supra, citanda est; Volumus eum in relatione exequutionis exprimere *Feci personaliter contra N. N. mihi bene cognitum.* Si vero is, qui citari debet, Cursori, aut Mandatario bene cognitus non erit: Tunc volumus in exequutione Citationis omnino adhiberi unum saltem Testem de vicinia probum atque honestum Cursori, et Mandatario cognitum, quique bene cognoscat Personam ejus, qui citandus est, et deinde in relatione exequutionis exprimi: *Feci personaliter contra N. N. cognitum N. N. Teste de vicinia praesenti rogato, et mihi bene cognito.* Judex autem non modo abstinebit a deletione et cassatione vinculorum, nisi prius ipsemet viderit praedictas Citationes personaliter, et legitime, et juxta formam proxime traditam, exequutas; Sed insuper de hac sua visura in corpore ipsius Mandati fidem faciet: Alias Mandatum, quod ab eo relaxabitur, sit ipso Jure nullum, atque irritum, itaut neque a Thesaurario Generali, neque ab Officialibus, aut Depositariis paulo supra memoratis, ullo pacto exequutioni mandari debeat.

Contravenientes Judices, Administratores etc. subjiciuntur refectioni damnorum, et interesse, principaliter et in solidum.

§. 45. Caveant itaque Judices, et respective Administratores, Officiales, et Depositarii, necnon Cursores, et Mandatarii, ne quid per eos fiat contra formam, et dispositionem hujus Nostrae Constitutionis: Si quis enim ei ausu temerario contraire praesumpserit, sciat se absque ulla spe veniae, vel indulgentiae, ultra indignationem Nostram, poenam quoque reductionis in pristinum, ac refectionis omnium damnorum, et interesse, non in subsidium, sed principaliter, et in solidum cum iis, qui praedictorum vinculorum deletionem, seu cassationem indebite obtinuerint, ipso facto, atque ipso jure incursurum fore.

V. Qui quomodo, et quando interponere possint Decreta Jurisdictionis voluntariae in Urbe et Statu Ecclesiastico.

§. 46. Reliquum est, ut aliqua etiam opportune statuamus pro recto usu voluntariae Jurisdictionis in hac Alma Urbe, et Statu nostro Ecclesiastico exercendae. Quamvis enim in praedicta Urbe, et plerisque aliis ejusdem Status Nostri Ecclesiastici Civitatibus, Terris, Castris, Oppidis, Locis, atque Provinciis, scite prudenterque statutum sit, ne aliter Mulieres, et Minores, maxime vero Impuberes seu Pupilli, valide contrahere sive obligari possint, quam certis praescriptisque adhibitis solemnitatibus, et praesertim quod causa contrahendi, vel distrahendi in scriptis Judici exprimatur; isque, causa hujusmodi plene cognita, et verificata, super Contractu, seu Distractu, vel alia quacumque obligatione, Decretum, et auctoritatem suam specialiter interponat: Quia tamen experientia compertum est, nonnullos Judices, aut nulla prorsus, aut leviori tantum negotii causaeque cognitione praemissa, facile nimium indulgere postulatis eorum, qui aliena sexus simplicitate, vel aetatis imbecillitate, contra jus et aequum abutuntur; atque hinc Mulieribus, Minoribus, Pupillis, qui sub cura, et protectione Principis speciali quadam ratione constituti sunt, nulla ipsorum culpa, damna gravissima irrogari.

Providae leges circa Contractus, et obligationes mulierum et Minorum, non servatae.

Nulli Judici aut Officiali, nisi sit Juris Doctor, liceat interponere Decreta.

§. 47. Idcirco ut eorum indemnitati efficaciter consulatur, volumus in primis, ut in posterum nulli ex Gubernatoribus, Praetoribus, Vice-Ducibus, Vicariis, aut alio quocumque nomine nuncupatis Officialibus, qui actu Terrarum, Oppidorum, Castrorum, et Locorum Status Nostri Ecclesiastici, et praesertim Baronalium, regimen, aut publicum in eisdem munus et officium exercent, Decretum aliquod voluntariae Jurisdictionis interponere liceat in Contractibus Mulierum, Minorum, vel Impuberum, nisi Laurea Doctorali in aliqua publica, et approbata studiorum Universitate fuerint insigniti, et super hoc in Cancellaria sive actis illius Civitatis, Terrae, sive Loci, publicum et legale documentum intra Mensem a die publicationis hujus nostrae Constitutionis computandum, et respective, qui in futurum

deputabuntur, in principio sui Magistratus, coram Notario et Testibus in forma legitima deposuerint: Alias decreta ab ipsis interposita nullius sint roboris et momenti, et ipse Judex poenam infamiae, et perpetuae inhabilitatis ad quaecumque Officia, et Magistratus, aliasque etiam Corporis afflictivas arbitrio nostro infligendas, ipso jure incurrat: Sublata quavis consuetudine in contrarium. Ne autem in humilibus Oppidis, seu Locis, propterea quod ibi Praetor aut alius Officialis Laurea Doctorali sit destitutus, Mulieres, vel Minores Impuberes contrahere vel distrahere pro ipsorum indigentia penitus impediantur; volumus eo casu, constituimus, et mandamus, ut pro necessaria Decreti interpositione, ad Episcopum, vel alium ejusdem Loci seu Oppidi Ordinarium Ecclesiasticum, sive ad illius Vicarium Generalem recurratur, etiam si agatur de Bonis laicalibus et inter mere Laicos.

Ubi deest Judex Laicus Juris Doctor, recurratur ad Ordinarium Ecclesiasticum.

§. 48. In Urbe vero nulli posthac liceat quacumque auctoritate, et quibuscumque Privilegiis etiam Nostris, et Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum sub quacumquo forma concessis suffulto, Decreta voluntariae Jurisdictionis in contractibus Impuberum, Minorum, et Mulierum interponere, praeterquam Judicibus Ordinariis quatuor dumtaxat Majorum Tribunalium, dummodo tamen Decreta ejusmodi per se ipsos interponant; videlicet Cardinali pro tempore Urbis Vicario, ejusque Vicesgerenti, et Locumtenenti in Civilibus: Gubernatori similiter Urbis, et ejus Locumtenenti in Civilibus: Auditori Generali Causarum Camerae Nostrae Apostolicae, et duobus ejusdem Locumtenentibus in Civilibus: ac denique Senatori Urbis, ac duobus ejus Collateralibus: Quo vero ad Pauperum Advocatum ex Collegio Advocatorum Consistorialium assumi solitum, volumus, et ipsum quoque Decreta ejusmodi, sicuti hactenus observari consuevit, interponere posse, sed tamen pro solis Pauperibus, et Domi suae tantum, vel in Carceribus, si inibi contractum celebrari contingat, et omnino gratis, itant nec etiam a sponte dantibus aliquid exigere aut recipere possit: Nos enim pro effectu praemissorum quascumque concessiones favore aliorum factas, et quaecumque Indulta, et Privilegia etiam Nostra, et Nostrorum Praedecessorum, etiamsi speciali, et individua mentione indigerent, totusque eorum tenor pro sufficienti derogatione praesentibus inferendus esset, revocamus, et annullamus, ac pro nullis, et irritis, et nunquam concessis haberi volumus et mandamus.

In Urbe id non liceat, nisi Judicibus Ordinariis quatuor Majorum Tribunalium, et quidem per se ipsos.

Item Advocato Pauperum, Domi suae, vel in Carceribus et gratis.

§. 49. Ut autem tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico, ubi nempe, praeter alias solemnitates, justa quoque causa cum Decreto Judicis pro actus validitate requiritur, Decreta ejusmodi non inconsulto, neque oscitanter interponantur: Statuimus, et mandamus, ut Judices praedicti tam Ecclesiastici, quam Seculares, quibus, ut supra, sive in Urbe, sive extra, facultatem hanc reservavimus, ac eorum quilibet, antequam deveniant ad actualem Decreti interpositionem, in ipso corpore Instrumenti exprimere primo loco teneantur specialem, certamque causam, sive unam, sive plures, propter quas contractus, sive distractus, aut quilibet alius actus, quo Mulier, Pupillus, aut Minor obligatur, videtur potius utilis, quam damnosus.

Causa utilitatis Contractus vel obligationis exprimatur in Instrumento.

§. 50. Rursus, ac secundo loco, disertis itidem verbis exprimere teneantur cum quibus juribus, et scripturis sive publicis sive privatis, Causam seu Causas ejusmodi verificaverint; distincte et sigillatim enunciando, quoad jura vel instrumenta publica cujuslibet eorum diem, mensem, annum, et Notarium; quo vero ad scripturas privatas, mandando eas in ipso Instrumenta per Notarium originaliter inseri, atque alligari.

Dein jura et scripturas, ex quibus eo noscitur hujusmodi utilitas.

§. 51. Ac Tertio demum, non solum jura, et scripturas ejusmodi tam publicas, quam privatas per se ipsos legere, recognoscere, ac ea majori, qua in Domino poterunt diligentia, examinare, et considerare teneantur, soluta a Contrahentibus pro transportatione ad Domum Judicis consueta mercede pro viatico, seu viaticis Notariorum: sed etiam, quod illa per se ipsos legerint, recognoverint, et majori, qua poterunt attentione, consideraverint, medio juramento affirmare.

Et juramentum super veritate eorundem jurium.

§. 52. His autem omnibus adimpletis, sicuti tam Judicem, quam Notarium ab omni prorsus periculo litis et molestiarum eximimus et liberamus: ita e contrario, quatenus Judex et respective Notarius in aliquo praemissorum defecerint, idest Judex vel certam et specialem causam exprimere, vel jura et scripturas illam verificantia distincte, ut supra, enunciare, vel super illorum recognitione, et examine juramentum proprium interponere; Notarius vero scripturas illas, quae numero privatarum ae-

Non servata praescripta forma, contravenientes teneantur de damnis et interesse in solidum et principaliter.

censentur, inserere, et colligere, praetermiserint; damna omnia et interesse, Mulieribus, Minoribus, ac Pupillis, de proprio, directe, et insolidum cum altera parte, quae cum eis contraxit, resarcire, ac reparare teneantur. Et nihilominus obligatio Mulieris, Minoris, aut Impuberis sit ipso jure nulla, et irrita, non obstante quocumque juramento, quod tali casu per fraudem, ac dolum extortum censeatur.

Et obligatio Mulieris etc. irrita remaneat.

VI. Clausulae praeservativae.

§. 53. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis, seu alias specifica, et individua mentione et expressione digni existant, eisdem praemissis non consenseri nt, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, ta metsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquo modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali et substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juri reduci, seu adversus illas aperitionisoris, restitutionis in integrum, aliud ve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse, sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari.

Aliter judicari prohibetur cum Decreto irritanti.

§. 54. Sicque et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate, praeeminentia, aut potestate fungentes et functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, irritum quoque et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis quibuscumque

§. 55. Non obstantibus omnibus et singulis praemissis, et quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula, *de jure quaesito non tollendo*, necnon aliis Constitut. et Ordinationibus Apostolicis, ac Urbis Nostrae dictorumque Tribunalium, omniumque et singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium praemissorum roboratis, seu confirmatis, et innovatis statutis, ac usibus, stylis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, et tenore praemissis, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, amplissime, ut praefertur derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

que expresse derogat.

Sanctio poenalis.

§. 56. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum reformationis, definitionis, statutorum, innovationum, derogationum, voluntatis, mandati, et declarationis, et decreti infringere, vel ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 21. Dec. 1744.

§. 57. Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duodecimo Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. Januarii 1745.

ALTARE

CXVI.

A Pontifice consecratum, super quo Sacrum fecit, variis Privilegiis decoratur.

Carissimo in Christo Filio nostro Joanni Portugalliae, et Algarbiorum Regi Illustri.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Fili noster, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Lusitaniae Regis pietas in aug. Ecclesiarum cultu.

Dilectus Filius Emmanuel Pereyra Sampajus Militiae Ordinis JESU CHRISTI Commendator negotiis Majestatis Tuae apud Sanctam Sedem praepositus saepissime Nobis declaravit Regale prorsus consilium ac pietatis plenum, excitandi magnificum Sacellum in Ecclesia, quae in Civitate ista Lisbonae Sancto Rocco nuncupata est: primam totius rei formam charta exaratam ac delineatam nostris subjecit oculis, nempe opera sive ex marmore, sive ex aere ducenda, aptissimas et elegantes gemmarum conjunctiones, ac tabulas effingendas ex opere concinne tessellato, quibus omnibus perficiendis peritissimi hujus Urbis Artifices sedulam modo impendunt industriam, et quae Nos ipsi (cum absoluta penitus fuerint) invisuros promisimus, antequam Lisbonam transvehantur. Postremo idem Commendator Sampajus Nobis exposuit, gratissimum fore Majestati Tuae, si, perfecto jam lapide Altaris erigendi in Sacello, quod superius innuimus, ad ipsum consecrandum Nos ipsi deveniremus. Itaque cum jucundissimum Nobis sit morem gerere voluntati Majestatis Tuae, quae Dei cultum augere semper expetit, et simul nostri Apostolici muneris partibus satisfacere; hinc absque ulla haesitatione Nos paratissimos ostendimus, ut hujusmodi Consecrationem susciperemus in Ecclesia Sancti Antonii, quae ad Lusitanos pertinet, die decimaquinta mensis Decembris anni proxime elapsi, quo in Templo octiduum Conceptionis Beatae Mariae Virginis Immaculatae celebrabatur. Quapropter Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Sabinensem S. R. E. Cardinalem Bichium nuncupatum, olim Apostolicae Sedis Nuntium apud Majestatem Tuam, designavimus, qui praecedenti vespera sacras Reliquias exponeret; et re integre peracta, juxta leges, quae a sacris Ritualibus praescribuntur, Nos postera die solemni indicto comitatu ad eamdem Ecclesiam Sancti Antonii venimus, eamque splendide magnificeque ornatam deprehendimus. Cardinales octo Nobis advenientibus in Ecclesiae liminibus adfuerunt. Post haec initium fecimus Consecrationi totius lapidis, qui in parte ejusdem Templi aptissime collocatus ante fuerat. Postquam, Deo juvante, finem Consecrationi imposuimus, licet plurium horarum spatium requireret, eam facultatem Nobis haudquaquam tribuimus, quae a Pontificali conceditur Episcopo consecranti, si debilitatus longo temporis incommodo fuerit, nempe ut alium suo loco substituat, qui sacrum faciat; Sed Nos ipsi super consecrato lapide Missae Sacrificium celebravimus. Ritus ejusmodi pietatem incredibilem ac Religionem praesetulit, ad quem, praeter Cardinales, quos jam memoravimus, omnes quoque Principum exterorum Oratores, Praesules, et Optimates magna frequentia convenerunt. Res universa decenter ordinateque peracta fuit, ob eximiam operam, studium, summamque diligentiam, qua idem Sampajus Majestatis Tuae negotiis apud Sanctam Sedem praepositus maxime praecellit.

Altare ipsius jussu Romae extructum a Pontifice consecrat.

Praerogativae Altarium Pontificiorum.

§. 1. Equidem cum Nos ipsi sacraverimus hoc Altare, et super ipso Deo operati sacrum fuerimus, ob hanc causam Pontificium Altare appellandum est, nec ulli licet Sacerdoti ad ipsum accedere, ut Missae Sacrificium peragat, nisi antea facultas nostra intercesserit, justa morem, et institutum Sanctae Romanae Ecclesiae, quae Mater, et Magistra caeterarum Ecclesiarum habenda est. Id aperte demonstratur exemplo Altarium, quae sunt in Ecclesiis Lateranensi, Vaticana, aliisque Patriarchalibus hujus Urbis, in quibus Aris solus Romanus Pontifex sacrum facere potest, aut etiam Cardinalis aliquis certis temporibus, facta tamen prius a Pontifice potestate, quae per Apostolicum diploma declaratur. Anno 1588. Sixtus V. Decessor noster Sanctum Didacum solemni ritu inter Coelites adnumeravit, ac deinde Philippo Catholico Regi dono misit Altare, ad quod sacrum fecerat, cum ritum ejusmodi Canonizationis perageret; Pontificium illud Altare pronunciavit, permisitque Cardinalibus, Episcopis, Abbatibus Tiara Insignitis, et illis, qui primam Dignitatem in Ecclesiis Metropolitanis, et Cathedralibus obtinerent, demum Generali Ministro Ordinis Minorum Sancti Francisci, ac Priori in Monasterio Sancti Laurentii, Sacrificium Missae super eodem Altari conficere diebus Festis Domini, Beatissimae Virginis, Feria quinta in Coena Domini, in celebritate Sanctorum omnium, ac Sancti Didaci, uti constat ex ejus Diplomate, quod die 20. Augusti promulgatum fuit eodem anno, quem paulo ante indicavimus.

Forma Privilegiorum huic Altari ...

§. 2. Nos quidem instituta Decessorum nostrorum retinere perpetuo volumus; sed quibusdam gravibus causis adducti, paululum declinabimus ab ea via, ac ratione, quam illi pro hujus rei exequutione tenuerunt. Ipsorum sententiae constanter adhaeremus, nemini licere ad Pontificias Aras sacrum celebrare, nisi prius Apostolicam facultatem pro re gerenda consequutus fuerit; tamen pro eadem facultate tribuenda diversum consilium a Decessoribus nostris suscipiemus; etenim cum Romae diploma Pontificis toties necessario requiratur, quoties ad Aras hujusmodi Romae existentes Missae Sacrificium indicendum est, et eadem facultas solis Cardinalibus conferatur, nempe cum dies quidam festi peculiares celebrantur; Et cum Sixtus dies etiam illos designaverit, quibus liceret sacrum facere super Altari, quod ad Catholicum Hispaniarum Regem Matritum transvehi jusserat; Nos pietate singulari Majestatis Tuae permoti, et sperantes etiam ob singularem Dei bonitatem fore, ut reliqui omnes Lusitaniae Reges eadem pietatis laude commendentur, absque ulla dierum, aut Sacerdotum limitatione, Majestatem Tuam, et Reges Lusitaniae pro tempore futuros constituimus, ut nostro nomine, et Sanctae hujus Sedis, facultatem impertiant sacrum faciendi ad Altare, quod a Nobis consecratum Lisbonam devehetur; pro certo habentes idipsum negotium tam caute, ac prudenter a Majestate Tua pertractandum esse, ut nihil umquam futurum sit, quod rationi parum consentaneum videatur. Insuper idem Altare perpetuo privilegiatum declaramus, quamvis in Ecclesia Sancti Rocchi aliud Altare praedictum simili jam privilegio existat: Regi autem Lusitaniae pro tempore, item Reginis, caeterisque eorum Consanguineis, et Affinibus usque ad tertium gradum inclusive, plenariam Indulgentiam, et omnium delictorum remissionem elargimur, quoties Poenitentiae Sacramento expiati, et Sacra Synaxi refecti, ante ipsum Altare preces ad Deum effundent, ut haereses extinguat, Christianos Principes ad concordiam deducat, et Sanctam Ecclesiam in alteriorem gloriae et dignitatis locum efferat.

§. 3. Haec a Nobis praestanda duximus, ut Majestas tua benevolentiam nostram magis agnosceret, gratique animi studium pro tot beneficiis, quae in Nos amatissime congessit. Illud quoque persuasum habeat optamus, haerere defixam animo Nostro Sui memoriam et quoties sacrum Deo facimus, enixe petere, ut Majestatem Tuam omni cumulet felicitate, cui Nos pariter Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xv. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 15. Jan. 1745.

Cajetanus Amatus.

CUM NEOPHYTIS CXVII.

In Loco Pio Cathecumenorum Venetiis ad Fidem conversis dispensatur super interpellatione prioris Conjugis in Infidelitate relicti, ad effectum contrahendi Matrimonium cum Fideli.

Venerabili Fratri Martino Innico Archiepiscopo Calcedonien., moderno, necnon pro tempore existenti Nostro et Sedis Apostolicae in Dominio Venetorum Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam Benedictionem.

In Suprema Catholicae Ecclesiae administratione imbecillitati nostrae a Pastorum Principe Jesu Christo imposita, inter caeteras gravissimas pastoralis officii nostri solicitudines ac curas, eam praecipuam esse magis magisque in dies experimur, qua et creditarum Nobis Ovium regimini prospicere, et Animarum saluti tenemur consulere. Proemium.

§. 1. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt Dilecti Filii Priores, et Gubernatores Loci Pii Cathecumenorum Civitatis Venetiarum, quod Locus Pius hujusmodi ab usque anno MDLVII. fundatus a tribus Virorum dissimilis conditionis, nempe Regularium, Nobilium, et Civium, ordinibus, quibus pro tempore existens Venerabilis Frater Patriarcha Venetiarum semper Loci Pii Institutio.

praeesse debet, jamdudum administrare, regi, et gubernari pergit. In hoc autem Infideles, Judaei, et Turcae utriusque sexus, in distinctis cubiculis, ab eorum respective Priore, et Priorissa, tamquam in vera et reali clausura, convíventes, Catholicae Fidei rudimenta, et dogmata edocentur, ac postmodum, praemissis longis diligentibusque examinibus, in propria dicti Loci Pii Ecclesia sacris lustralibus Aquis abluuntur: illam subinde Priores, et Gubernatores praedicti sibi curam assumunt; ut Neophyti quidem hujusmodi in iis sese, pro suo quisque captu et ingenio, exerceant artibus, ut vitam inde honeste ducant; Neophytae vero iis eleemosynarum subsidiis coadjuventur, ut vel in Domino, vel in saeculo nubere possint. Quoniam antem saepe contigit, utriusque sexus Infideles, Judaeos, et Turchas hujusmodi, post contracta gentili ritu matrimonia, vel maritum uxorem, vel uxorem virum seu maritum, ut Catholicam Religionem amplecti possint, deserere, aliosque captivos factos, a propriis finibus, et propriis Conjugibus in alias regiones transferri; atque adeo dictis utriusque sexus Infidelibus, Judaeis, et Turcis ad Fidem Catholicam conversis deesse modum et opportunitatem, vel quia interdum in hostilibus et barbaris Provinciis, ad quas ne nuntiis quidem patet accessus, commorantur, vel quia ignorant prorsus, in quibus regionibus sint, vel quia itineris longitudo magnam affert difficultatem, ad monendos interpellandosque utriusque sexus Conjuges, *an cohabitare velint sine contumelia Creatoris;* atque hinc fieri, ut non minima novis hisce matrimoniis objiciatur difficultas, qua obstante, saepissima et gravissima damna consecuta sunt: Eapropter Exponentes praefati, ut hisce incommodis remedium afferre possint, per Nos opportune provideri, et, ut infra indulgeri summopere desiderant.

Difficultas impediens Matrimonia secunda.

Tribuitur Nuntio, Facultas dispensandi super interpellatione Conjugum in Infidelitate relict.

§. 2. Nos igitur dictos Exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, et quibus quomodolibet innodati existant, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus haereticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum consilio, Fraternitati Tuae, et pro tempore existenti Nuntio Venetiarum, ut cum quibuscumque utriusque sexus Neophytis, vel Infidelibus, vel Judaeis, vel Turcis, aliisque personis cujuscumque Sectae hujusmodi in dicto Loco Pio pro tempore existentibus, seu in illum prius receptis et admissis, ac postmodum inde egressis, vere ad Fidem conversis, qui ante Baptismum matrimonia, ut praefertur, contraxerint, ut eorum quilibet, etiam superstite Conjuge Infideli, Judaeo, et Turca, etiam ejus consensu vel requisito et non expectato, vel minime requisito; dummodo etiam Tibi constet summarie et extrajudicialiter, conjugem absentem moneri legitime non posse, aut monitum, intra tempus in monitione praefixum suam voluntatem significare neglexisse; matrimonium cum quovis Fideli, et Catholico, praemissis prius proclamationibus, seu denuntiationibus a Concilio Tridentino praescriptis, in faciem Ecclesiae rite contrahere, ac carnali copula consummare, et in matrimonio sic contracto, quo ad vixerint, remanere libere et licite possint, auctoritate nostra Apostolica dispenses et indulgeas; Praeterea matrimonia inter Neophytos hujusmodi, et alios Fideles, et Catholicos alias rite contracta, etiamsi postmodum innotuerit priores Conjuges Infideles, vel Turcas, aut Judaeos, nonnullis legitimis impedimentis detentos, suam voluntatem significare minime potuisse, vel ad fidem etiam tempore secundi matrimonii conversos fuisse, ullo umquam tempore rescindi minime debere, sed illa semper firma, valida, et inviolabilia existere et fore, dicta auctoritate decernas et declares, plenam et amplam facultatem et potestatem, eadem auctoritate, tenore praesentium, tribuimus et impertimur; salva tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Sinodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Et permittendi celebrationem Matrimonii, per adventum pr. conjugis non rescindendi.

Cum derogationibus opportun.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 16. Jan. 1745.

D. Card. Passioneus.

CXVIII. ESUS CARNIUM

Diebus Sabbati per annum, permittitur in Regnis Castellae, Legionis, et Indiarum.

Venerabili Fratri Henrico Archiepiscopo Nazianzeno, apud Carissimum in Christo Filium Nostrum Philippum Hispaniarum Regem Catholicum nostro et Apostolicae Sedis Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Summarium precum et Rationum.

Jampridem a Dilecto Filio Nostro Trojano S. R. E. Cardinali Aquaviva nuncupato, pro parte Carissimi in Christo Filii nostri Filippi Hispaniarum Regis Catholici, supplicatum Nobis fuit, ut Regnis Castellae, Legionis, atque Indiarum, in quibus veteri consuetudine licet edere partes extremas animalium, pedes nempe, alas, colla atque intestina die Sabbathi per totius anni spatium, non tamen diebus Sabbathi per Quadragesimam occurrentibus, aut cum jejunium praecipitur, Apostolica auctoritate licentiam et facultatem impertiremur reliquas etiam partes ipsorum Animalium Sabbatho edendi, uti caeteris Hebdomadae diebus fieri consuevit: ea vero causa potissimum in medium ferebatur, arduum prorsus ac difficile esse vetitas Animalium partes satis accurate ac diligenter secernere a reliquis partibus, quae in cibum permittuntur, idque molestos scrupulos ac dubietates in animis Fidelium excitare.

Consilium b. m. Card. Bellugae.

§. 1. Quapropter opinionem b. m. Ludovici, dum viveret, S. R. E. Cardinalis Bellugae nuncupati exquisivimus, qui sententiam suam scripto exaratam Nobis declaravit, nempe in Regnis Castellae, Legionis, et Indiarum, veterem morem obtinuisse, ut Sabbathis simplicibus, idest quibus nullum jejunii, aut Quadragesimae praeceptum indicitur, edere liceret pedes, alas, et colla Animalium; eadem tamen facultate carere Regna Aragoniae, Valentiae, Majoricae, Minoricae, et Principatum Cathalauniae, quibus in locis temperantia a carnibus eodem pacto per Sabbathum, quo per dies Veneris observatur. Tandem idem Cardinalis affirmavit eo rem devenisse, adeoque solicitos et anxios esse populos omnes, qui versantur in illis locis, ubi partibus extremis Animalium vesci solummodo, reliquis autem abstinere debent, ut necessarium duxerit elargiri licentiam et facultatem, quae a memorato Cardinali Aquaviva, uti dictum est, petebatur.

Pontifex aliorum sententias exquirit ex Hispania, et in Urbe.

§. 2. Consilio tanti Cardinalis, quem Nos semper maximi fecimus ob singularem pietatem, doctrinam et rerum Hispanarum cognitionem, arquiescere tutissime poteramus; sed cum nulla diligentia supervacanea judicari deberet in hoc gravissimo negotio, in quo disciplina nimis relaxari, et pravae consuetudini nova superaddi videbatur ab institutis Ecclesiae prorsus aliena, aliorum pariter in hac re sententias requisivimus. Itaque postquam certi facti sumus, Episcopos, et Viros Ecclesiasticos Hispanos, sapientiae, ac pietatis laude insignes, qui in Hispania degunt, in hanc opinionem convenire omnes, non modo utile, sed necessarium esse, populis, quos antea nominavimus, elargiri licentiam et facultatum, ut non solum quibusdam partibus Animalium, sed omnibus libere ad mensam utantur per Sabbatha simplicia: et si nequaquam id liceat, illud necessario consequi, ut illi, qui Deum timent, in maximas angustias ac dubietates adducantur, caeteri vero, qui parum de Ecclesiae disciplina soliciti sunt, ipsam apertissime atque injuriose contemnant; rem etiam universam praeclaris Theologis doctisque viris hic Romae examinandam proposuimus; Nosque ipsi accurato studio perpendimus.

Nationes et exempla colligit pro concessione Indulti.

§. 3. Ac primum in mentem venit integram abstinentiam a Carnibus indicere per dies Sabbathi, quemadmodum tot aliae Nationes et plura quoque Hispaniarum loca facere magna religione consueverunt. At Nos (omittimus hic recensere, qualiscumque sit, illorum opinionem, qui hanc consuetudinem edendi postremas Animalium partes tum caepisse arbitrantur, cum fel: rec: Adrianus I. Egilam Toleti Archiepiscopum vehementer objurgavit, eo quod in Hispania carnes apponerentur die Sabbathi, siculi in Graecia fieri solebat). Nos inquam permoti exemplo Sancti Greg. VII. Praedecessoris itidem nostri, qui potius admonens, quam praecipiens, hortatus est Christianos, ut Sabbathi diebus a carnibus abstinerent, nisi forte solemne aliquod festum iisdem diebus celebraretur; adducti pariter exemplo Innoc. III. Praedecessoris similiter nostri, qui hujusce consuetudinis plurimam rationem habuit; Insuper expendentes doctrinam Sancti Antonini, alio-

rumque praestantium Theologorum, illos nempe lethali culpae obnoxios esse, qui die Sabbathi absque legitima causa vescantur carnibus, *in iis locis, ubi consuetudo contraria fuerit;* postremo illud animo cogitantes, non solum in Hispania, sed etiam in quibusdam Galliae Dioecesibus, veteri instituto, Carnis esum permitti in Sabbathis, quae inter diem Natalem Domini, ac Festum Purificationis interjiciuntur; his, inquam, causis perducti, primum consilium, quod in mentem venerat, deposuimus, facili conjectura perspicientes maximam difficultatem, quae futura erat, si consuetudinem diuturnitate temporis confirmatam abrogaremus iis populis, quibus edere postremas Animalium partes permittitur.

Difficultas scrupuli, fines limitatae licentiae.

§. 4. Post hoc consilium, aliud Nobis occurrit, nempe veterem consuetudinem ab ea, quae recentior est, secernere, sive, quod idem prorsus est, solum indulgere ut intestina et partes extremae Animalium in mensam afferantur, uti consuetudo jamdudum tenuit, at simul auctoritate nostra praescribere, ne reliquae partes Animalium in cibum sumantur; sed huic sententiae magnopere adversantur ea, quae superius commemoravimus, nempe dubietates molestique scrupuli Fidelium ex una parte, et ex altera contemptus abstinentiae, quam facile negligerent illi, qui divino timore parum ducuntur: quae cum ita se habeant, solum supererat facultatem largiri, ut diebus simplicis Sabbathi, non vero Quadragesimae, carnes absque ullo discrimine permittantur: siquidem hoc pacto ratio habetur humanae fragilitatis ac tenuitatis; pii Fideles ab omni solicitudine metuque eripiuntur; ac postremo plurimis scandalis aditus intercluditur.

Plenaria indulta concessio pro Sabbathis non prius.

§. 5. Qua de causa, morem gerentes voluntati ejusdem Philippi Regis Catholici, et obsecundantes vehementi studio tot Virorum, qui in Hispania commendatione pietatis excellunt, Fraternitati Tuae per praesentes committimus et mandamus, ut nostro nomine, nostraque Apostolica auctoritate, permittas et indulgeas, ut in Regnis Castellae, Legionis, atque Indiarum, per dies Sabbathi (quibus tamen neque abstinentia consueta Quadragesimae, neque aliud jejunium praecipitur) quibuslibet Animalium partibus Fideles vescantur; eam vero conditionem adjicimus, nempe si consuetudo

Conditiones adjectae.

hujusmodi postremas Animalium partes edendi diebus Sabbathi, jamdudum in iisdem Regnis invaluerit, et a veritate aliena minimo sint pericula Nobis exposita, et ipsa certe subeunda videantur, si Carnium esus ad certas Animalium partes solum redigatur. Interea Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 23. Januarii 1745. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 23. Jan. 1745.

D. Card. Passioneus.

DE ROTULI PARTITIONE CXIX.

Inter S. R. E. Cardinales in Urbe residentes tantummodo facienda; neque non residentium accessu ad Curiam, atque recessu etc.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

In regimine Universalis Ecclesiae, quod superna dispositione Omnipotens Deus Nobis, licet immeritis, commisit, illius rei cura animum nostrum assiduo exercere solet, ut quid deceat, et quod aptum sit Personis, sedulo prospiciamus, et in id vires nostras auctoritatemque conferamus, ut pro dignitate muneris, officii, et laboris, suum unicuique jus constanter et perpetuo tribuatur.

Pontificis studium in exerc. Just. distribut.

§. 1. Quoniam autem ex eo tempore, quo Nos in minoribus constituti, Romae versantes, Apostolicae huic S. Sedi nostram operam studiumque pro viribus nostris impendebamus, a praeclarissimis Viris improbari saepius audivimus eam consuetudinem, ob quam nonnulli S. R. E. Cardinales longe ab Alma Urbe nostra degentes, bis per annum ad illam ventitabant, ibique incogniti plerumque, et spatio paucorum dierum permanebant, ut cum reliquis S. R. E. praefatae Cardinalibus Romae commorantibus in partem *Rotuli*, vulgo ut dicitur, admitterentur, nempe ut acciperent partem, seu portionem illius pecuniae, quae, veluti quoddam laborum stipendium, distribui solet ejusdem S. R. E. Cardinalibus praedictis, qui non sine incommodo ad Consistoria, Congr. et ad Sacellum Pontificium, ubi Sacra Mysteria celebrantur, conveniunt.

Accessus Card. ad Curiam, Rotuli capiendi causa, commonit. improbatur.

§. 2. Haec praestantium Virorum opinio menti nostrae adeo adhaesit, ut cooptati inter Id nunquam praestitum a SS. D. N.

ejusmodi S. R. E. Cardinales a fel. rec. Benedicto PP. XIII. Praedecessore nostro, et Ecclesiae Anconitanae regendae ipsius Benedicti Praedecessoris beneficio praepositi, ac deinde a rec: mem: Clemente PP. XII. itidem Praedecessore nostro ad Metropolitanam Ecclesiam Bononiensem auctoritate Apostolica translati, numquam spatio duodecim annorum Romam venerimus, ut dicti Rotuli fructum, seu partitionem perciperemus; nec Sedes nostrae rursae commissas unquam deseruimus, nisi causa Comitiorum, quae bis interea temporis indicta fuerint eisdem Cardinalibus, ut novus Pontifex de more crearetur. Statim vero atque ad Summum Apostolatum, licet immerentes, evecti, normam aliquam super hac re praescribendam censuimus: sed tunc executioni minime demandandam esse existimavimus, eo quod perpauci Cardinales Roma absentes numerarentur, qui proficisci ad Urbem commode possent, ut eamdem Rotuli partitionem, seu partem deposcerent. Accedebat etiam, quod numerus eorumdem Cardinalium Romae degentium, pluribus vita functis, adeo imminutus fuerat, ut ipsi solum exiguo detrimento afficerentur, etiamsi absentes pro comparanda sibi Rotuli partitione ad Urbem se conferrent. Attamen cum multi a Nobis Sacro Collegio Cardinales adscripti fuerint, et numerus absentium Cardinalium, qui bis per annum Romam venire fortasse deliberarent, ut Rotuli partem assequerentur, excreverit; et cum plures, quam antea, Cardinales modo in Urbe praedicta commorentur, quibus procul dubio gravius damnum inferretur, si veteri instituto pars ejusdem Rotuli Cardinalibus absentibus tribui deberet, qui statis anni temporibus ob hanc causam Romam accederent; ideo consilium a Nobis jam antea initum, probantibus nonnullis ex Dilectis Filiis nostris ejusdem S. R. E. Cardinalibus, executioni tandem demandandum esse decrevimus.

Quis l Pont. evect. de ea rous tollenda deliberat

Non residentes in Urbe qualibet ex causa, Rotuli expertes esse jubet.

§. 3. Espropter motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, primum ea omnia, quae caventur, et praescribuntur in Constitutionibus dicti Sacri Collegii Cardinalium, et usque in hanc diem observari consueverunt quoad Cardinales de Latere Legatos, tenore praesentium confirmamus: ac insuper illos Cardinales Rotuli fructu omnino carere statuimus et decernimus, (licet bis per annum Romam accesserint), qui longe ab Urbe praedicta detinentur, quamvis id facere necesse sit, ne Sedes Archiepiscopales, aut Episcopales deserant, quas administrandas acceperunt, et quamvis etiam Praefecturam aliquam, sive quodcumque aliud munus a Sede praefata sibi demandatum gerant, sine Episcopali, vel cum Episcopali dignitate conjunctum, quod si Roma absentes retinent, ejus certe naturae et conditionis esse existimatur, ut cum ipsorum absentia copulari, et, sine eorum praesentia, Romani Pontificis vigilantia et auctoritate facile possit administrari. Cum vero Cardinales absentes pro suis negotiis expediendis, aut legitimam ob causam ad Urbem se contulerint, veterem consuetudinem et institutum servari volumus, praecipimus, et mandamus; nempe ut Rotuli partem capiant, habita ratione temporis, quo Romae versantur: ea tamen lege obstricti, ut Nos, seu Romanos Pontifices pro tempore existentes, adeant, nec ab Urbe discedant, antequam a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus nostris, abeundi facultatem obtineant. Illos autem, qui sui muneris obliti (quod vix fore credimus) aliter se gesserint, non solum ab omni parte Rotuli percipienda penitus exclusos decernimus; sed praesentibus nostris Literis (quatenus opus sit) obnoxios esse declaramus censuris ac poenis, quas piae mem: Joannes PP. XXII. pariter Praedecessor noster irrogavit in Extrav: quae incipit: *Etsi deceat quoslibet subditorum curam etc.* quam per praesentes pro plene et sufficienter expressam, ac de verbo ad verbum insertam habentes, ad modernos, et pro tempore existentes ejusdem S. R. E. Card. extendimus et ampliamus.

Accedentes ad Urbem ex causa legitima, partem capere pro tempore morae.

Servata tamen lege Joan. XXII. super accessu, et recessu, sub poenis in ea contentis.

§. 4. Decernentes, easdem praesentes, Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere praetendentes, iisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari et audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque quantumvis pia, juridica, privilegiata, et rationabili, ac etiam tali, quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, causa, et occasione, colore, seu praetextu, titulo etiam oneroso, et capite etiam in corpore juris clauso, ullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse ha-

Clausulae pro commodis lit. execut.

bentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, et formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed ipsas praesentes Literas firmas, validas, et efficaces existere et fore; suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari: Sicque et non aliter per quoscumque quavis auctoritate, praeeminentia et potestate fungentes, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata etc. irritum etc.

Derogationes.

§. 5. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostris, et Cancellariae Apostolicae Regulis, et signanter illa, quod Cardinales in Constitutionibus et Regulis per Nos edendis non comprehendantur, nisi illae eorumdem Cardinalium favorem concernant, vel ipsae edendae Constitutiones de illorum, seu majoris partis eorum consilio editae fuerint, ac etiam de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et quibuslibet aliis decretis, statutis, usibus, stylis, et consuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis quibuscumque sub quibusvis et quibuscumque etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, et consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, editis, confirmatis et approbatis, et quantiscumque vicibus innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium et singulorum tenores praesentibus pro pleno et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum specialiter et expresse, ac plenissime et amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 3. Febr. 1745.

D. Cardinalis Passioneus.

DECLARATIO — CXX.

Super Constitutione, quae incipit *Sacramentum Poenitentiae*, adversus Solicitantes Anno MDCCXLI. edita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificia solicitudo procreeta Ecclesiasticarum legum intelligentia

Apostolici muneris partes in procuranda praecipue rerum sacrarum pura illibataque penitus administratione versari debere probe intelligentes, non modo et assiduis hortationibus, et justa ubi res postulat, legum severitate, ut ab Ecclesiasticis quibusque Ministris sancta sancte tractentur, quantum cum Domino possumus, providere studemus; verum etiam leges ipsas, ne forte sinistris interpretationibus in alterutram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut detestabilis laxitatis, perperam detorqueantur, opportune communire ac roborare pro earumdem tuendo vigore, cum occasio poposcerit, non praetermittimus.

Dubia excitata super eadem Constit. contra solicitantes.

§. 1. Sane cum Nos alias per quamdam nostram Constitutionem, cujus initium est: *Sacramentum Poenitentiae*, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Kalendis Junii Pontificatus Nostri Anno Primo editam, omnibus et singulis Sacerdotibus tam Saecularibus, quam Regularibus interdixerimus, et prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra casum extremae necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, et deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem Sacra-

mentalem personae complicis in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum Decalogi praeceptum commisso, excipere auderet; itaut absolutio, si quam impertivisset, nulla, atque irrita omnino esset, tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, et facultate ad valide absolvendum necessaria, ipsi per Nos vigore ejusdem Constitutionis adempta, privatus existeret, et alias prout in memorata Constitutione, cujus tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cum Nos subinde super ea dictae Constitutionis parte, quae mortis articulum respicit, dubitationes quasdam exortas fuisse acceperimus, quarum resolutionem privato cujusque judicio relinquendam minime existimamus, ne Lex incertis conjecturis et opinionibus jactata, in sensus a mente Nostra alienos forsitan distrahatur, ejusque vigor paulatim langueat atque enervetur.

Constitutio confirmatur in omnibus.

§. 2. Hinc est, quod Nos omnem dubitandi rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferre cupientes, Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, memoratam Constitutionem nostram cum omnibus et singulis in ea contentis, tenore praesentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integre, penitus, et omnino, atque ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari praecipimus, et mandamus.

Praesertim quoad prohibitionem absolvendi etiam in art. mortis, ubi alius Sacerdos haberi possit.

Praeterea, habita super his cum Venerabili Fratre Nostro Vincentio Episcopo Praenestino S. R. E. Cardinali Petra nuncupato Poenitentiario Nostro Majori, ac dilectis Filiis Officii Poenitentiariae Apostolicae Ministris, qui rem jussu nostro mature perpendarunt, deliberatione, motu, scientia, et potestatis plenitudine parihus, edicimus, ac declaramus, eadem Constitutione singulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in praedicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, ita interdici re ipsa et prohiberi praedicto modo tunc audire et absolvere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste alius simplex tantummodo Sacerdos fuerit, sive alias ad Confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse Sacerdos simplex Confessionem excipere ac absolutionem impertiri.

Prohibitio remittitur si adsit infamiae aut scandali periculum.

§. 3. Porro, si casus urgentis qualitas, et concurrentes circumstantiae, quae vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam constitutae in dicto articulo personae confessionem vocari, aut accedere, sine gravi aliqua exoritura infamia vel scandalo, nequeat; tunc alium Sacerdotem perinde haberi, censerique posse, ac si revera abesset, atque deficeret; ac proinde in eo rerum statu, non prohiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem poenitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejusmodi Sacerdos, et serio animadvertat, fore se re ipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus praedictam nostram Constitut. inobedientiae, latisque in ea poenis obnoxium, si praedictae infamiae, aut scandali pericula sibi ultro ipse confingat, ubi non sunt; imo intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel removere, opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis, absque ullius infamia vel scandalo, audiendae. Ita enim ipsum teneri vigore memoratae nostrae Constitutionis declaramus; et nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus et praecipimus.

Quod tamen praeverti, aut removeri, jubetur.

Contraven. nihilominus in art. mort valid. absolvunt.

§. 4. Quod si idem Sacerdos aut quovis modo sese nulla gravi necessitate compulsus ingesserit, aut, ubi infamiae vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum avertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personae in dicto crimine complicis, eoque in articulo, ut praefertur, constitutae sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri, nulla sicut praemittitur, necessaria causa cogente, praesumpserit; quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte poenitentis dispositiones a Christo Domino ad Sacramenti Poenitentiae valorem requisitae non defuerint: Non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat: Nihilominus Sacerdos ipse violatae ausu ejusmodi temerario Legis poenas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plene modo, quo

Sed poenas, et cens. in constit. latas incurrunt.

ibidem decernitur, Nobis et huic Sanctae Sedi reservatam, incurret, prout illum eo ipso incurrere declaramus, volumus, atque statuimus. Non obstantibus omnibus et singulis illis, quae in praefata nostra Constitutione voluimus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

Praesentium exemplis auct. tribuitur.

§. 5. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio et extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 8. Febr. 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 8. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Cardinalis Passioneus.

CXXI. ANNUUS CENSUS

Constituitur pro sartis tectis Basilicae Sanctae Mariae Majoris.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificia jus et Auct. in bona Ecclesiar., et Loc. Pior.

Ad Romanum spectat Pontificem, tamquam dispensatorem fidelem atque prudentem, quem constituit Dominus super familiam suam, ita de bonis temporalibus ad Ecclesias et Loca Pia pertinentibus disponere, ut si quae alicui praeter necessitatem exuberant, ea sublevandis alterius veris et sibi cognitis indigentiis attribuat. Qua quidem distributiva potestate, ac provida bonorum Ecclesiasticorum dispensatione, Venerabiles Praedecessores Nostros pluries, et variis in casibus, pro rerum opportunitate, utiliter usos esse dignoscitur.

Ipsius devotio erga Basil. S. M. Maj.

§. 1. Sane per totum vitae Nostrae cursum quem hac fere in Urbe assiduo transegimus, diversis muneribus et officiis addicti, quae a Decessoribus Nostris Romanis Pontificibus tenuitati Nostrae demandata fuerunt, Patriarchalem Liberianam Basilicam Sanctae Mariae Majoris nuncupatam, peculiari quodam devotionis studio jugiter prosequuti sumus, non solum ex debito venerationis affectu erga Dei Genitricem, cujus titulo et nomine eadem Ecclesia, sub Liberio Romano Pontifice, patefaciente Deo per illustria signa atque prodigia suam hac de re voluntatem, in Exquiliis extructa, ac dedicata fuit; verum etiam ob insignia Religionis monumenta, quae in praefata Basilica asservantur: cujusmodi sunt ipsius Deiparae Imago veteri Fidelium cultu celeberrima, quae a S. Luca Evangelista depicta pie creditur, et a B. Gregorio Magno sacrae supplicationis ritu ad Vaticanum delata esse memoratur, qua factum sit, ut atrox pestilentiae flagellum in Urbe Roma tunc saeviens continuo cessarit; et Sacra Redemptoris Nostri Cunabula, in quibus infantilia membra Filii Dei a Virgine Matre reclinata fuerunt; quaeque ex Bethleemitico specu ad eamdem Liberianam Basilicam, titulo quoque S. Mariae ad Praesepe ob id insignitam, septimo Christiani nominis seculo delata fuerunt; quibus de rebus in geminis Nostris Operibus de Canonizatione Sanctorum, et Diebus Festis B. Mariae Virgini dicatis, accurate pro viribus, a Nobis est actum. His accedunt insignes aliquot Sanctorum Apostolorum Reliquiae; tum etiam Corpus Magni Ecclesiae Doctoris Sancti Hieronymi Presbyteri, cujus Patrocinio gaudet Bononiense Collegium Sacrae Theologiae Doctorum, quorum numero Nos olim adscripti fuimus; Item Corpus S. Pii Papae V. Praedecessoris, et Civis Nostri, pro cujus solemni Canonizatione tantopere olim, quum Advocati Consistorialis munere fungeremur, et voce et scripto adlaboravimus; denique jucunda sese Nobis offert recordatio B. Nicolai Albergati, itidem Civis Nostri, et Bononiae Praesulis, olim S. R. E. Presbyteri Cardinalis Tituli S. Crucis in Hierusalem; qui in hac ipsa Basilica Archipresbyteri dignitatem quondam obtinuit; et cui Nos paucis ante Mensibus, et solemni judicio, praevia laboriosa Causae discussione, cum magna animi nostri voluptate, Beatorum honores asseruimus.

Sacra monumenta in eadem asservata.

Item Sanct. Corpora et Reliquiae

Basilicae restauratio a Pontifice peracta

§. 2. Cum vero ad summum Apostolatus apicem, nullis Nostris meritis, sed inscrutabili Dei voluntate evecti, insignem hanc Patriarchalem Basilicam in suis Aedificiis, et potissimum in anteriore Porticu, a fel. rec. Greg. Papa XIII. Praedecessore pariter et Cive Nostro vel erecta, vel restaurata, magnopere labefactatam ac pene ruinosam invenissemus;

reluctantibus licet praesentium temporum angustiis, atque notoria Ærarii Nostri penuria, arduum hujusmodi restaurationis opus aggressi; Ecclesiae primum Tecta, et Laquearia vetustate corrupta restitui, tum intra ipsam Ecclesiam Arcum, et Fornicem ante Sanctissimi Praesepis Sacellum, ad parem cum opposito Arcu altitudinem elevari, atque ita patentem Ordinis deformitatem emendari curavimus.

Porticus duplicis, et Ædium aedificatio.

Mox etiam novam magnifici Operis Porticum, lectissimis lapidibus atque Columnis ornatam, a fundamentis excitari mandavimus; insuper primariam Basilicae Frontem, marmoreo lapide, et Statuis insignem, in eam, quae nunc visitur, celsitudinem attolli, in eaque amplam superiorem Porticum aperiri jussimus; ex qua, post celebratam de more una cum Venerabilibus Fratribus Nostris in eadem Basilica solemnitatem Assumptionis Beatissimae Virginis, Apostolicam Benedictionem Populo impertiri, pro sacri ritus majestate, commodissime potuimus; ac denique Ædes alteri ex ejusdem Basilicae lateribus adnexas, quae jam pridem inceptae, at medio in opere desertae jacuerant, a solo extruximus, atque ad totius Ædificii normam exegimus.

Constituendus census pro conservatione Fabricae.

§. 3. Haec omnia, Deo adjuvante, a Nobis perfecta sunt, non sine magnis sumptibus, pro quibus tamen sustinendis neque minimum quid attigimus ex pecuniis Camerae Apostolicae, sed iis dumtaxat usi sumus, quas pleno jure, et salvis Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus, in alios quoscumque, et in nostros etiam privatos usus convertere potuissemus, easque in honorem Beatissimae semper Virginis Mariae libentissime impendimus. Verùmtamen quum probe intelligamus, nullum esse Ædificium, quantumvis firmiter constructum, quod lapsu temporis ruinae non sit subjectum, nisi ab ipsius sarta tecta tuenda certi ac perpetui redditus addicti fuerint, quam etiam ob causam in Canonicis statutis certa quaedam fructuum portio pro conservatione Fabricae Ecclesiae cuilibet Beneficio adnexae attributa reperitur; cumque Nobis perspectum sit, adeo imminutos esse proventus et redditus Capituli Basilicae Liberianae, ut onus hujusmodi Fabricae conservandae eidem imponi minime possit; idcirco post diuturnam atque maturam deliberationem hac de re Nobiscum et cum aliis quoque habitam, in hoc tandem mox declarandum consilium devenimus, quo stabilem, et sufficientem censum, ad effectum, de quo agitur, constitutum fore confidimus.

Sanctuarii Lauretani ampli redditus.

§. 4. Novimus videlicet Lauretanam B. Mariae Virginis Ædem amplis ditatam esse redditibus, non solum in ipso Lauretanae Civitatis Territorio, et in aliis compluribus Ecclesiasticae Ditionis Provinciis, et Civitatibus; sed conspicuos quoque proventus quolibet anno exigere ex Locis Montium, Censibus, Domibus, aliisque fundis in hac Alma Urbe existentibus, partim provenientibus ex haereditate bo. me. Hieronymi Loterii, aliorumque piorum Testatorum dispositionibus, partim acquisitis cum annuis superextantibus fructibus, redactis ex iisdem Urbanis fundis, quorum quidem fructuum, sive proventuum, post impleta Missarum aliorumque Piorum Operum onera, non exigua portio quotannis reliqua est, ad sustinendos etiam extraordinarios ejusdem Lauretanae Ædis sumptus largiter sufficiens: prout inspectis jussu Nostro Libris accepti et expensi, aliisque documentis necessariis et opportunis, Nobis compertum est, et liquido constat.

Ex quibus statuit annuam portionem detrahere.

§. 5. Horum itaque redditunm certam partem, et annuam summam, veluti perpetuum Fabricae Basilicae Liberianae censum, in ipsius conservationem et reparationem, prout necessitas postulabit, pro tempore erogandam, applicare decrevimus; quod quidem non solum de Apostolicae potestatis plenitudine facimus, qua, ut supra diximus, de temporalibus bonis uni Ecclesiae superabundantibus in alterius indigentiae levamen libere disponere Nobis integrum est; sed consentaneum quoque videtur cuidam congruentiae, quae inter utrumque Sanctuarium praedictum intercedit; dum in Æde Lauretana Beatissima Virgo ab Angelo salutata fuit, et Verbum Patri coaeternum naturam nostrae humilitatis ibidem assumpsit; in Liberiana vero Basilica Sacra asservantur Cunabula superius memorata, in quibus idem Verbum Caro factum, et in Antro Bethleemitico ex B. Virgine natum, ab eadem Intemerata Parente fuit reclinatum.

Pensionem scut. 500 assignat Fabricae S. M. Maj.

§. 6. Itaque Motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed ex certa scientia, meraque deliberatione Nostris, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, Fabricae ipsius Basilicae S. Mariae Majoris de Urbe, et pro ea Dilecto Filio Nostro Hieronymo S. Angeli in Foro Piscium S. R. E. Diacono Card. Columnae nuncupato, ejusdem Ba-

silicae Archipresbytero, ejusque Successoribus Archipresbyteris, annuam summam seu portionem quingentorum scutorum monetae Romanae de juliis decem pro quolibet scuto, ex fructibus, redditibus, proventibus, obventionibus, et emolumentis tam Locorum Montium, quam Domorum, Censuum, et aliarum quarumcumque proprietatum ad praedictam Sacram Domum Lauretanam spectantium, et hic in Urbe consistentium, Hieronymo Cardinali, et Successoribus Archipresbyteris praedictis, per dilectos pariter Filios Sylvium Tituli Sanctae Priscae ejusdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem Valenti nuncupatum Congregationis Lauretanae Praefectum, et Magistrum Xaverium Justinianum ipsius Congregationis Secretarium, eorumque in Praefecturae, et Secretariatus hujusmodi muneribus pro tempore Successores, tamquam fructuum, redditumm, et proventuum praedictorum administratores, annis singulis, duabus aequalibus solutionibus, pro una videlicet in Annunciationis B. Mariae Virginis, a proxime ventura incipiendo, et altera, medietatibus summae seu portionis hujusmodi, in Nativitatis ejusdem B. Mariae Virginis immediate sequenti, festivitatibus, et sic successive de anno in annum ac termino in terminum, integre persolvendam, et per dictum Hieronymum Cardinalem, et Successores Archipresbyteros praedictos percipiendam, ac in reparationem et restaurationem Ædificiorum dictae Basilicae, ut infra, convertendam, Apostolica auctoritate, tenore praesentium, constituimus et assignamus: Decernentes, Sylvium Cardinalem, et Magistrum Xaverium, eorumque respective Successores reddituum Sacrae Domus Lauretanae pro tempore administratores, ad integram solutionem dictae summae, seu portionis, Hieronymo Cardinali, et Successoribus suis Archipresbyteris praedictis, donec et quousque per Nos, aut aliquem ex Romanis Pontificibus Successoribus Nostris, eidem Basilicae, pro illius Ædificiorum manutentione, de alio aeque tuto ac securo reddito similis summae, eisdem modo et forma persolvendo, aliunde commode provisum fuerit, faciendam, juxta praesentis Constitutionis et assignationis tenorem, fore efficaciter obligatos.

Donec aliter eidem Fabricae providea-tur.

De administratione, et ratione hujusmodi redditum.

§. 7. Volumus autem quod tam dictus Hieronymus Cardinalis, quam quilibet ex Successoribus suis dictae Basilicae pro tempore Archipresbyteris, annuam summam, seu portionem praedictam, a Nobis, ut supra, constitutam et assignatam, singulasque quantitates, ducentorum et quinquaginta scutorum dictae monetae in singulis terminis superius statutis exigendas et percipiendas per Exactorem Capituli et Canonicorum dictae Basilicae, penes mensam nummariam Montis Pietatis de eadem Urbe, in proprio et particulari computo, intitulando nempe: *Fabrica della Basilica di S. Maria Maggiore*, ad ipsius Cardinalis Archipresbyteri, et duorum Canonicorum Fabriceriorum nuncupatorum ejusdem Basilicae liberam dispositionem, deponere, omnino teneantur; itaut Ordines eidem Monti Pietatis dirigendi subscribi debeant a praedicto Cardinali Archipresbytero, et Canonicis Fabricis pro tempore; et quod pecuniarum ejusmodi depositum semper distinctum et separatum esse et manere debeat, neque pecuniae praedictae ullo umquam tempore cum aliis redditibus et proventibus Capituli, et Canonicorum praedictorum, confundi vel immisceri possint; sed ab ipso Cardinali Archipresbytero pro tempore ipsius Basilicae, cum consilio ad insinuationem Canonicorum Fabriceriorum praedictorum ejusdem Capituli, in reparationem, et restaurationem tam Ecclesiae, quam utriusque novae nempe et veteris Domus Canonicalis, aliorumque annexorum ejusdem Basilicae exceptis tamen Cappellis Sixtina, et Paulina nuncupatis, aliisque Cappellis de Jurepatronatus in eadem Basilica existentibus, quarum reparationis et restaurationis onus earum respective Patronis incumbit, dumtaxat erogari debeant. Pari quoque ratione statuentes, quod Capituli et Canonicorum praedictorum Ratiocinator, ejusmodi dispositi rationes, et computa propria, distincta, et separata habere teneatur.

De residuis.

§. 8. Verum quia contingere poterit, ut integra summa dictorum quingentorum scutorum in restaurationem et reparationem praedictam quolibet anno non insumatur, contra autem fieri poterit summam longe majorem pro restauratione et reparatione ejusmodi quandoque necessariam esse; idcirco Nos eidem Hieronymo Cardinali, et Successoribus Archipresbyteris praedictis, per easdem praesentes, licentiam et facultatem tribuimus et impertimur, ut ipsi residuales summas, quae singulo quoque anno superfuerint, pro suo, et Canonicorum Fabriceriorum praedictorum arbitrio, in

Locis Montium Cameralium non Vacabilium dumtaxat reinvestire libere et licite possint et valeant.

Prohibitio aliter erogandi, sub poenarestitut. de proprio.

§. 9. Mandamus autem et districtius inhibemus, ne pecuniae praedictae, aut Loca Montium ex eisdem pecuniis acquisita, eorumque fructus redditusque, in alios quoscumque, quam in necessarios refectionis et restaurationis Ædificiorum praedictorum usus, ullo umquam tempore erogentur, aut insumantur; Quod si secus etiam in minima pecuniarum hujusmodi parte quandocumque fieri vel attentari contingat, contrafacientes ad debitam refectionem et reintegrationem de proprio faciendam omnino teneantur.

Clausulae.

§. 10. Praesentes quoque Nostras Literas, etiam ex eo quod quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes eisdem non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica et legitima, de ullo subreptionis, et obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, aut in controversiam revocari, seu ad terminos juris reduci nullatenus posse; sed eas semper validas, firmas, et efficaces existere et ab iis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, inviolabiliter observari; Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere, et quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Derogationes.

§. 11. Non obstantibus quoad ea, quae praesentibus adversantur, quibuslibet testamentariis dispositionibus, ac ultimis voluntatibus quorumcumque piorum Testatorum, quas quidem, ad praemissorum effectum, auctoritate Apostolica commutamus; ac quatenus opus sit, de jure quaesito non tollendo, et de praestando consensu, aliisque Nostris, et Cancellariae Apostolicae Regulis, necnon quibuslibet Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, etiam in Synodalibus, Provincialibus, et Universalibus Conciliis editis, innovatis, et confirmatis, dictaeque Sanctae Domus, et Ecclesiae Lauretanae, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, et Literis Apostolicis Sanctae Domui praedictae sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis in genere, vel in specie in contrarium praemissorum quomodolibet concessis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis et individua, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur et insererentur, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permansuris, harum serie derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 12. Nulli ergo hominum liceat paginam hanc Nostrae ordinationis, assignationis, applicationis, commutationis, derogationum, statuti, decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, tertio Idus Februarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto. Dat. die 11 Febr. 1745.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

DE PROCESSIONE CXXII.

Generali in Solemnitate Sanctissimi CORPORIS CHRISTI, tempore Apostolicae Sedis vacantis, in Urbe peragenda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis providentia in futurum tempus extenditur.

Pastoralis solicitudinis officium, quantum Nobis ex alto conceditur, omni ex parte implere satagentes, non solum ea, quae sub oculis nostris geruntur, opportunis legibus apte ordinare atque dirigere studemus; verum etiam providentiae nostrae intuitum ad ea intendere non omittimus, quae post expletum a Nobis hujusce mortalis vitae cursum, ubi Omnipotenti Deo, qui numeravit dies nostros, ita placuerit, aut fieri necessariu debere, aut evenire posse prospicimus.

Solemnitas Corporis Christi vacante Apostolica Sede pluries occurrit.

§. 1. Sane ex quo in hac Romana Urbe a prima fere aetate diversis in gradibus commorati sumus, meminimus, non semel, sed iterum, ac tertio jam contigisse, ut, vacante, per obitum Romani Pontificis, Apostolica Sede, solemnitas CORPORIS CHRISTI recurreret, in qua, ex pia Urbani Papae IV. Praedecessoris Nostri Institutione ac lege, et fructuosa universae Catholicae Ecclesiae consuetudine, post exacta Paschatis, et Pentecostes solemnia, vivificum Eucharistiae Sacramentum, continuata per dierum Octavam celebritate, et publicis Supplicationibus a Christifidelibus percolitur. Cumque hujusmodi Supplicationibus, sive Processionibus, vivente Romano Pontifice initium dot prior illa et solemnior Supplicatio, quae incipiens ab ipso Pontificiarum Ædium Vaticani Sacello, praeuntibus et subsequentibus omnibus tam Saecularis, quam Regularis Cleri, Romanaeque Curiae et Pontificiae Aulae Officialium Ordinibus, per congruum viarum ambitum, ad Basilicam Principis Apostolorum procedit, ibique terminatur; vacante, ut praediximus, Apostolica Sede, Nobisque, per mortem recol. mem. Praedecessorum Nostrorum Benedicti Papae XIII., et Clementis Papae XII., intra Apostolicorum Comitiorum septa commorantibus, quaestionem hanc, non sine sententiarum atque studiorum varietate, audivimus agitari; an scilicet in eodem Vaticano, an vero in Lateranensi Patriarchio, solemnis illa, et generalis, de qua supra dicebamus, Supplicatio peragenda esset. Et quidem praemissis in casibus, Nostris primum oculis aspeximus, deinde etiam aliorum relatione audivimus, praefatae solemnitatis celebritatem duplici Supplicatione incboatam fuisse, quarum altera in Basilica S. Joannis in Laterano, altera vero simul eodem tempore in Basilica S. Petri in Vaticano habita fuit; divisionem autem factam fuisse eorum, qui primae hujusmodi generalis Supplicationi interesse tenebantur; nonnullis videlicet ad unam, aliis vero ad alteram ex praedictis Basilicis accedentibus, prout vel ratione, vel imperio, vel etiam propria voluntate atque arbitrio adducti fuerunt.

Cum divisione Processionis generalis, communiter improbata.

Praescribitur celebratio unicae Processionis generalis, uti mos est, Sede plena.

§. 2. Quod quum Nostra, et aliorum etiam complurium sententia, nec Ecclesiasticis regulis ac ritibus, nec piae Praedecessorum Nostrorum menti, consentaneum esse judicaverimus; neque vero absque notabili Divini Cultus imminutione, et Populi scandalo, reipsa fieri contigerit; Nos, cupientes tantae solemnitatis initia, communibus omnium ordinum studiis, eoque maximo cultus splendore, quo potissimum fidelium mentes ad debitum erga Divinae bonitatis mysteria venerationis affectum excitantur, omni tempore concelebrari; Motu proprio, et ex certa scientia, post maturam deliberationem hac de re habitam, hanc in posterum praecepti Nostri formam volumus esse perpetuam, qua de Apostolicae potestatis plenitudine statuimus atque mandamus, ut sicuti Sede plena de mane Feriae V. Post Festum SANCTISSIMÆ TRINITATIS, unica Supplicatio, sive Processio Generalis SANCTISSIMI CORPORIS CHRISTI in Urbe peragi consuevit, ita eadem Apostolica Sede vacante, ubi Solemnitatem praedictam, anno vertente, celebrandam esse contingat, unice pariter in Urbe Generalis Processio habeatur, cum interventu omnium et singulorum, qui de caetero hujusmodi Supplicationi generali adesse tenentur; quorum nomina, et incedendi ordo, aliis Nostris Apostolicis Literis hac ipsa die manu Nostra subscriptis distinctius expressa reperiuntur.

Et quidem de more apud Basilicam S. Petri in Vaticano.

§. 3. Dum autem pro hujusmodi generali Supplicatione Sede vacante, ut praefertur, habenda, congruum opportunumque locum deligere, et constituere mente animoque versabamus: Illud Nos maxime permovit, quod animadvertimus, in caeteris per Christianum Orbem Civitatibus, tempore Episcopalis Sedis vacantis, nihil mutari solere circa locum, aut Ecclesiam, in quo, seu qua, Episcopo vivente, quotannis praecipua hujusmodi Processio CORPORIS CHRISTI celebrari solet. Itaque quem-

admodum in Urbe, Sede plena, Processio Generalis hujusmodi in Vaticano celebratur, quantumvis Pontifex in ejusdem Vaticani Ædibus actu non commoretur, sed in Quirinali Palatio degat, vel etiam eundem extra Urbem moram trahere contingat; ita nihil obstare censemus, quominus, etiam defuncto Pontifice processio Generalis die Festo CORPORIS CHRISTI in Vaticano pariter celebretur; quin potius id satis congruum et opportunum fore judicamus, habita ratione tum Vaticani Conclavis, in quo Collegium S. R. E. Cardinalium ad maximum in Terris opus peragendum, tunc temporis permanet, tum frequentiae Populi, qui hac de causa per eos dies ad Vaticanum confluit.

Processionis ordo, et iter.

§. 4. Inchoanda igitur erit praedicta Supplicatio generalis a Basilica Vaticana, ea hora, quae a Congregatione Cardinalium in Ordine Priorum indicetur. Et quidem Missae Sacrificium per eum, a quo Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, ut infra, deferendum erit, ad Altare Cathedrae S. Petri celebrabitur. At quoniam plures causae obstant, quominus tempore Sedis vacantis amplior ille ambitus, atque splendidior viarum apparatus servetur, qui vivente Pontifice, sive is praesens sit, sive absens observari consuevit; statuimus, praedictam Supplicationem per brevius illud iter procedere, eodemque apparatu perfici, quo jam alias, vacante Apostolica Sede, in eodem Vaticano factam fuisse constat; in ejus quoque regressu, volumus omnes et singulos, qui in Processione interfuerint, cum intortitiis accensis, intra eamdem Basilicam de more dispositos, usque ad extremum manere: ac demum, Sanctissimo Sacramento super Altare majus, Confessionis videlicet Principis Apostolorum, per manus Diaconi Episcopo adstantis collocato, et consuetis precibus devote decantatis, ab ipso Episcopo celebrante trina benedictione cum eodem Sacramento super Populum data, augustam sanctamque celebritatem absolvi.

Electio Antistitis, qui deferat Sanctissimum Sacramentum Sacro Cardinalium Collegio tribuitur.

§. 5. Et quia praedicta Supplicatio, quae sic, ut praemisimus, Nostrae hujus Ordinationis vigore celebranda erit, nequaquam habenda est pro peculiari Processione Basilicae Vaticanae; quae quidem Basilica propriam Supplicationem peragit in die Octava CORPORIS CHRISTI; sed locum tenere debet generalis illius Supplicationis, quam, Sede plena, Romanus Pontifex celebrare solet, et in qua Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum ab ipso Pontifice, vel, eo impedito, ab antiquiore ex S. R. E. Cardinalibus defertur; hinc est, quod, Sede Apostolica, ut praefertur, vacante, volumus, ut a Collegio praedictae S. R. E. Cardinalium, hoc est, a Congregatione trium Cardinalium in quolibet Ordine Priorum, et a Cardinali ejusdem S. R. E. Camerario, triduo ante Solemnitatem CORPORIS CHRISTI, aliquis eligatur et deputetur, qui praefatum Augustissimum Sacramentum deferat; unus nimirum ex Patriarchis, sive Archiepiscopis, aut Episcopis in Romana Curia praesentibus, cui ministrare debebunt Sacri illi Ministri, qui in Cappellis Cardinalitiis Officio Diaconi et Subdiaconi sunt perpetuo addicti.

Ministri, et Assistentes enunciantur.

§. 6. Acolythi pariter Cappellae Pontificiae, necnon ejusdem Cappellae Clerici, aliique inferiores Ministri, in propriis Officiis ritemi ministrabunt, sub directione eorum ex Pontificis Caeremoniarum Magistri supra numerum, qui, juxta Constitutionem a san. mem. Decessore Nostro Clemente Papa XII. de rebus Sede vacante peragendis editam, cum aliis ingredi Conclave non permittuntur.

Item Cantores ejusdem Cappellae Pontificiae Hymnos et laudes de more concinentes, et Missae celebrationi intererunt, et totam Supplicationem in suo gradu et ordine prosequentur.

Umbellam vero seu Baldacchinum, iidem fere suis respective vicibus deferent, qui vivente Pontifice, ejusmodi decorantur praerogativa. Ejusdemque Umbellae latera, tam Officiales virgae rubeae cum intorticiis, quam Servientes Armorum, sive Mazzerii Papae nuncupati, cum Mazziis argenteis, et Milites Helvetici cum suis Decurionibus atque Tribunis, militari ritu armati, claudent, et respective custodient.

Nullam vero peculiarem Crucem volumus elevari, sub qua tota Supplicatio incedat; sed propriam Crucem a singulis tam Saecularis, quam Regularis Cleri, Capitulis, Ordinibus, sive Corporibus, ex quibus Processio componitur, de more erectam deferri. Cursores etiam Cardinalis pro tempore Urbis Vicarii, quemadmodum Sede plena mos est, totum Processionis Ordinem dirigere mandamus.

Sacra Supellex, luminaria, et apparatus, unde deromi debeant.

§. 7. Sacrae autem Vestes, necnon Ostensorium, Thuribulum, Candelabra, argentea Funalia, Umbella, seu Baldacchinum, et reliqua

suppellex ad Sacram Functionem necessariam ab Apostolico Sacrario, seu respective a Pontificia Floreria, subministrari debebit. Cerei quoque, quotquot necessarii erunt, sumptibus Camerae Apostolicae provideri; ac demum Porticuum Vaticani, et reliqui ambitus apparatum, Apostolicarum Ædium Aulaeis, ut vivente Pontifice, moris est, et in reliqeo, ejusdem Camerae Apostolicae sumptibus, adornari praecipimus.

§. 8. Denique Pontificios Milites Urbanos per totum Processionis iter dispositos de more adesse, eamdemque subsequi, et custodire jubemus.

Executio generaliter injungitur.

§. 9. Quapropter omnibus, ad quos spectat, et ad quos in casu pro tempore spectabit, committimus, et mandamus, ut quaecumque, ad Divini Cultus et Religionis incrementum ac decus, hac Nostra Constitutione statuimus et ordinavimus, singuli pro virili parte respective impleant, et ab aliis impleri curent. Specialiter autem Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, iisque potissimum, qui pro tempore in quolibet Ordine Priores existent, una cum ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Camerario, injungimus, ut opportuna mandata atque praecepta, pro praemissorum omnium executione expediant. Itemque ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus pro tempore Camerario, Vice-Cancellario, et Majori Poenitentiario, ut omnes sibi respective Subditos Ministros, et Officiales, eorumque Collegia, sive Ordines, qui hujusmodi Processioni Generali de more adesse debent, sub consuetis praeceptis et poenis, adesse compellant; ac demum Cardinali, qui pro tempore in Urbe, ejusque Districtu, Romani Pontificis Vicarius existet, ut omnes Cleri Saecularis et Regularis Ordines, qui, vivente Pontifice, eidem pariter Supplicationi interesse solent, Collegia, Capitula, etiam Basilicarum Patriarchalium, et Collegiatarum etiam insignium, aliosque omnes etiam necessario exprimendos, sub consuetis pariter praeceptis, ac poenis, auctoritate sibi a Nobis in perpetuum harum tenore delegata jubeat interesse.

Clausulae praeservativae et derogatoriae.

§. 10. Has enim Nostras Literas, et in eis contenta quaecumque, perpetuo firma, et efficacia existere volumus, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, plenissime observari; Sublata omnibus et quibuscumque, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus praedictis, eorumque Collegio, et Ordinum respective Prioribus, et Sanctae Romanae Ecclesiae Camerario, aliter decernendi et statuendi facultate; et non obstantibus, si quae in contrarium facientes adesse dicantur, Apostolicis Constitutionibus et Ordinationibus quibuscumque; Necnon quarumcumque Ecclesiarum, Basilicarum, etiam Patriarchalium, et Collegiatarum insignium, et quorumvis Ordinum, Congregationum Institutorum, Collegiorum, Communitatum, ipsiusque Cleri Urbis, et Personarum singularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, et quavis alia firmitate roboratis Privilegiis, Statutis, Constitutionibus, usibus, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, etiamsi de iis, eorumque respective tenoribus expressa et individua mentio habenda foret; quibus omnibus et singulis, alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum, plenissime et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 11. Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc Nostrarum Constitutionis, Ordinationis, voluntatis, et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio poenalis.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, quartodecimo Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 16. Febr. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

SCHEDULA

Motus proprii, de qua fit mentio in Constitutione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

Omnibus et singulis Officialibus Romanae Curiae, qui alias juxta antiquum ejusdem Curiae morem, et ritum, in generali Pontificia Processione Sanctissimi CORPORIS CHRISTI cum albis intortitiis, Apostolica Sede plena, interesse solent ac debent, quoties Processionis celebritatem hujusmodi, tempore praedictae Sedis Vacantis, occurrere contigerit, quemadmodum illius tunc peragendae formam Apostolicis nostris Literis hac ipsa die sub Plumbo datis in perpetuum praescripsimus, ita praesentis nostri Motus proprii etc. Schedula districte praecipiendo mandamus, ut ipsi pro eorum debito et condigna erga tantum Sacramentum veneratione, celerique et tranquilla actus hujusmodi expeditione, sub poena privationis a perceptione emolumentorum ratione suorum respective Officiorum per duos continuos menses ex tunc proxime futuros eis obvenientium, aliisque arbitrio tunc existentium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, quibus dictarum Literarum nostrarum executionem injunximus, in contrafacientes infligendis, in eadem Processione ordine infra assignando, absque ulla contradictione aut replicatione, vel interpellatione incedere debeant. Nos etenim eisdem Officialibus, atque omnibus et singulis eorum Ordinibus, ac Collegiis quibuslibet, super quaestionibus et controversiis quoad procedendi Ordinem, silentium imponimus, donec aliter a Nobis aut Successoribus nostris Romanis Pontificibus, vel competentibus Judicibus, definitum fuerit in Judicio petitorio, quod eis earumdem tenore praesentium reservamus.

Officiales autem Camerae, Cancellariae, et Poenitentiariae Apostolicarum, quibus consuetum in eadem Processione locum praeservamus, volumus eodem incedere Ordine, quo descripti reperiuntur in Rotulo a Nobis sub initio, et quolibet Pontificatus Nostri anno subscribi solito, seu in aliis Rotulis a Romanis Pontificibus Successoribus nostris pro tempore subscribendis: Quorum Rotulorum seriem, et ordinem, ne vacante Apostolica Sede praedicta, de eorum vigore, et subsistentia haesitari contingat, ad praemissorum effectum tantum, ex nunc, prout ex tunc, et e contra confirmamus, et approbamus; Ac quandocumque casus obvenerit, hujusmodi Ordinem seu seriem Rotuli ultimo loco a Romano Pontifice tunc proxime defuncto subscriptis, illiusque integrum tenorem, ante ipsum Processionis praedictae initium per unum ex Pontificiis Cursoribus de more legi, et recitari praecipimus. Quo vero ad alias Personas, de quibus in dictis Literis meminimus, earum nomina, Officia, et incedendi Ordinem, ut infra, praescribimus, videlicet.

Praecedentibus Alumnis Hospitii Apostolici, et Orphanotrophii; tum Ordinibus Regularium, Parochis Ecclesiarum Urbis cum Stolis, Clero, atque Capitulis Ecclesiarum etiam Collegiatarum Insignium, et Basilicarum etiam Patriarchalium, ordine suo.

Officiales Cancellariae Apostolicae, necnon Camerae, Poenitentiariae, aliique in consueto Rotulo descripti, juxta Ordinem ibi adnotatum.

Cantores Papae.

Gubernator Conclavis }
Gubernator Urbis } Simul.

Ambo cum Rocchetto et Mantelletta nigra, et cum intortitiis, quae ab aliquo ex ipsorum Familiaribus Nobilibus deferri poterunt.

Duo Acolythi cum Funalibus argenteis.

Duo alii Acolythi cum Candelabris.

Acolythus cum Navicula.

Acolythi duo cum duobus thuribulis,

Duodecim ex Officialibus virgae rubeae cum intortitiis a lateribus.

Servientes Armorum a lateribus.

Item a lateribus Milites Helvetici cum suis Tribunis.

Antistes deferens Sanctissimum Sacramentum cum Diacono et Subdiacono sub Baldacchino.

Duo alii Acolythi cum Funalibus argenteis.

Minister de Mitra.

Auditor Camerae }
Thesaurarius Generalis } Simul.

Patriarchae.

Archiepiscopi.

Episcopi,

juxta eorum gradum, et respectivam antianitatem, nulla ratione habita assistentiae Solio Papae.

Prothonotarii Apostolici Participantes tam de numero, quam supranumerum, aliique in eorum Scamno locum habentes.

Abbates habentes locum in Cappella.

Generales Ordinum habentes locum, ut supra.

Auditores Rotae, cum Mag. Sacri Palatii.

Clerici Camerae, ejusdemque Praeses.

Referendarii Votantes Signaturae Justitiae, cum ejusdem Auditore.

Abbreviatores de Parco majori.

Advocati Consistoriales, cum Procuratore Fiscali, et Commissario Camerae.

Procuratores Ordinum.

Referendarii Baldacchinum deferent ab Altari Cathedrae S. Petri usque ad portam Basilicae.

Officiales Collegii S. Petri a Porta Basilicae usque ad Catenam Palatii.

Magistri Viarum, aliique ejusdem Officii Ministri, a Catena ad finem Peristylii.

Officiales Collegii S. Pauli ab una ad alteram extremitatem Peristylii.

Natio Florentinorum per aliud Brachium Peristylii usque ad Portam Ferream.

Natio Senensium a Porta Ferrea usque ad Altare Confessionis S. Petri.

Servientes Armorum, et Cursores Cardinalis Vicarii cum suis Maziis totam Processionem custodiant, et hortentur ad procedendum, et non permittant sub finem aliquos exire cum intortitiis, nec ea extinguere, nisi data per Antistitem Benedictione super Populum cum Sanctissimo Sacramento.

Militum Urbanorum turma Processionem sequantur atque custodiant, et fiant solitae mortariorum explosiones in consuetis locis.

Quocirca Gubernatori Conclavis, et Gubernatori Urbis, ejusdemque Urbis Vicesgerenti tunc et pro tempore existentibus, per easdem praesentes committimus et mandamus, ut in consuetis respective locis adstantes, necnon aliis Caeremoniarum Apostolicarum Magistris Suprannumerum, qui etiam tunc et pro tempore extra Conclave existent, ut, pro eorum Officii debito, praesentia Mandati nostri schedulam, et in eis contenta quaecumque, singuli pro virili parte exequi et observari faciant: Notariis quoque Camerae Apostolicae, ut praedictis Conclavis et Urbis Gubernatori, ac Vicesgerenti assistant, describentes nomina singulorum contumacium et inobedientium, quos praemissis, et gravioribus etiam pro excessuum qualitate poenis puniri et mulctari volumus. Praesentes quoque, et desuper si videbitur expediendas Literas, semper validas, et efficaces fore et esse, suasque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab omnibus, ad quos quomodulibet spectat, et spectabit in futurum, inviolabiliter observari; sicque et non alias per quoscumque Judices etc. etiam praedictae S. R. E. Card. sublata etc. judicari etc. debere, irritumque etc. attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et Cancellariae praedictae Regula *de jure quaesito non tollendo*, et privilegiis, ac indultis, et Literis Apostolicis, Collegiis praedictis, eorumque singularibus Personis, etiam in limine eorumdem Collegiorum erectionis, concessis, caeterisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ac praedictorum Collegiorum etiam juramento etc. roboratis statutis etc. caeterisque contrariis quibuscumque; cum clausulis opportunis.

Fiat motu proprio P.

Et quod dictae Regulae necnon Privilegiorum et Indultorum praedictorum quomodolibet concessorum tenores etiam veriores, ac Datae, habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in Literis etiam per viam de Curia, si videbitur, expedien. Et de perpetuis mandato, commissione, derogatione, voluntate, aliisque praemissis, ut supra in dictis Literis latissime extenden. Volumus autem, quod sola praesentis nostri Motus proprii Schedulae Signatura sufficiat, et illius quoque exempla, seu transumpta, etiam impressa, manu alicujus Notarii publici subscripta, et personae in Ecclesiastica dignitate constitutae Sigillo munita, ubique fidem faciant in judicio et extra illud: Regula quacumque contraria non obstante. Fiat P.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem quartodecimo Kalendas Martii Anno V.

Public. die 18. Martii ejusdem Anni.

JUBILÆUM CXXIII.

Pro Italia, et insulis adjacen. concessum, extenditur ad Regnum Galliae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus praesentes Literas inspecturis, salutem, et Apostolicam benedictionem.

Exordium. Cum multorum charitate refrigescente ita saepe malitia hominum abundat, ut in durissima nos incidentes tempora, maximis laboremus periculis; omnia utriusque legis instituta, Prophetarum, et Apostolorum exemplis firmata, satis superque testantur, unum nobis, idque tutissimum paratum esse perfugium in precibus, et jejuniis, quibus Dei misericordiam flectere atque implorare satagimus. Hinc est, quod Italiae populis ejusque Insulis adjacentibus tot calamitatibus divexatis hoc praesens Jubilaeum indiximus, et ad magnam Divini auxilii spem omnes ereximus.

§. 1. BENEDICTUS PP. XIV. *In Suprema Catholicae Ecclesiae administratione etc. ut supra Pag. 457.*

Extensio Jub. ab Gal. Regnum, adjecto onere orandi pro Rege. §. 2. Hos ergo Divinae misericordiae uberrimos fontes in Galliae quoque Regnum, ejusque Provincias nobis cura est derivare, ob id praecipue, ut ibi ab omnibus, qui harum coelestium largitionum participes fieri volunt, praeter onera a Nobis praescripta, gratiae omnino habeantur quam maximae Omnipotenti Deo, cujus unius beneficio Carissimus Noster in Christo Filius Ludovicus Rex Christianissimus a gravissimo et deplorato morbo nuper convaluit. Omnes igitur Galliarum coetus pro Principis salute et imperii diuturnitate vota nuncupaturi, toti sese in preces effundant, ut, qui solus est dominantium Dominus, dies super dies Regis adjiciat, et cor ejus in manu tenens, faciat, ut ambulans in praeceptis ejus, semper speret in Domino, et in misericordia Altissimi non commoveatur.

Auctoritas Transumptis tributa. §. 3. Ut autem praesentes Nostrae, quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica Dignitate const. munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 18. Febr. 1745. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die 18. Febr. 1745. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

DE JUBILÆI

Concessione pro Regno Galliae; a cujus Indulgentiae beneficio excluduntur Refractarii.

Carissimo in Christo Filio Nostro Ludovico Galliarum Regi Christianissimo.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Filii noster, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Nullis verbis explicare satis possumus voluptatem singularem, quam Nobis attulerunt literae Majestatis tuae die 24. Janu. ad Nos scriptae, ex quibus consilia deprehendimus ad pacem Europae conciliandam aptissima, quam Nos quidem unicae atque ardentissime exoptamus: Itaque Majestati tuae gratias agimus maximas, simulque adjungimus, id Nobis inusitatum, aut novum minime contingere: Quippe regalem indolem, animique tui praeclaros sensus jampridem cognitos habemus, ex quibus etiam facile conjecimus, Dei beneficio Majestatem tuam ex gravissimo morbo relevatam fuisse, et prospera nunc uti valetudine, ut tanquam Angelus pacis dissidia componeret, ac populis redderet tranquillitatem. Pontifex consilia pacis in Rege laudat et fovet.

§. 1. Illud quoque a Nobis deposcit Majestas tua, ut Jubilaeum in Italia atque Insulis adjacentibus nuper a Nobis promulgatum, Regnis pariter, ac Provinciis ditioni tuae subjectis concedamus; in quo sane voluntati tuae morem libentissime gerimus, ob eam potissimum causam, quod Galliarum Populi partem Christiani gregis eximiam constituant. Quapropter, his nostris Literis adjunctum accipiet Majestas tua, quod expetit, Breve Apostolicum, nihil omnino diversum ab eo, quod Italiae, et Insulis adjacentibus elargiti sumus, nisi quod tuis populis eam conditionem superaddimus ad obtinendum Jubilaeum, ut Deo referant gratias, qui Majestati tuae pristinam sanitatem restituit, eumque precentur enixe, ut incolumem et felicem Majestatem tuam diutissime conservet. Pro certo habemus neminem ex illis reperiri, qui opus hujusmodi libenti animo non suscipiat, cum tot tantisque laetitiae signis apertissime declaraverint, se plane intelligere magnitudinem accepti beneficii, et plurimum momenti ac ponderis positum esse in prospera Expetit. Jub. extens. concedit, adject. lege orandi pro incolumit. ipsius Reg.

valetudinn Majestatis tuae ad publicam felicitatem statuendam: Et quidem Nos ipsi Deo Optimo Maximo preces ob eandem causam assiduo persolvimus, cum rem Divinam facimus, idemque institutum perpetuo retinebimus.

Refractarii Const. Unigenit. grat. Apost. Sed. experies declar.

§. 2. Cum autem Brevis Jubilaei quod Majestati tuan impertimur, nihil novi contineat vel diversi ab eo, qund jam Italiae atque Insulis adjacentibus proposuimus, ejusque solum extensio ad tuos populos nuncupari debeat; ideo nullam habendam de iis mentionem duximus, qui in tuis Regnis parvi faciunt Constitutionem *Unigenitus*, ejusque auctoritatem temere labefactant; cum praesertim ignorare neminem arbitremur, participes Indulgentiae fieri nullo modo posse, qui pervicaciam hujusmodi nondum deposuerint. Equidem obsecundare jam videtur Deus voluntati studiisque Majestatis tuae, quibus ardenter cupit, ut quicumque ditioni tuae subjicitur, eidem Constitutioni omnino pareat, et illam, quo par est, honore prosequatur. Tam praeclarum consilium, piosque conatus, absque fructu inanes cadere Deus nequaquam patietur; imo certam ex Divina bonitate spem animo concipimus, fore ut pervicaces, omni contentione deposita, sequantur exemplum clarissimi Regis, qui Sanctae huic Sedis certissimis argumentis observantiam suam continuo testatur, et Ecclesiae Decretis obsequenter obtemperat.

Pervicacium correctio speratur.

§. 3. Quod reliquum est, Majestatem tuam paterna benevolentia complectimur, et Apostolicam Benedictionem amantissime elargimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 20. Febr. 1745.

Cajetanus Amatus.

CXXV. CLERICORUM REGULARIUM

Theatinorum Ordini unus locus Consultoris in Congregatione Sacrorum Rituum perpetuo attribuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificis studium erga Ord. Cler. Regul.

Insignem Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum Familiam, dum olim minores Dignitatum gradus tenebamus, eo, quo par erat, benevolentiae et amoris studio adeo prosequebamur, ut in hoc Sacrosancti Apostolatus apice, licet immeriti, modo constituti, majoribus Apostolicae nostrae charitatis, benignitatisque testimoniis complecti summopere optemus; in hanc enim cogitationem animum nostrum jure et merito inducunt luculenta pietatis et religiosae perfectionis exempla, cum sacrarum Doctrinarum splendore, atque aeterna animarum salute conjuncta, quae ab initio illius institutionis in Catholicae Ecclesiae utilitatem verbo et exemplo in dies proferre pergunt Religiosissimi ejusdem Alumni: Postulant enim, et a Nobis expectant illi praecipue Viri, qui huic familiae nomen dederunt, et ejus gloriam longe lateque propagarunt, ut justos et debitos honores iisdem persolvamus. Unus instar omnium enituit, Nobis (quod semper maximi facimus) summa necessitudine conjunctus, immortalis memoriae vir, ut Venerabilis Dei Servus Josephus Maria, dum vixit, S. R. E. Presbyter Cardinalis Thomasius nuncupatus, doctrinae praestantia, morum sanctimonia, et austerissima vivendi forma clarissimus et spectatissimus, qui summo genere natus, adolescens adhuc, jure prioris aetatis abdicato, humanisque rebus valere jussis, praeclarum hoc Institutum amplexus est, et ex uberrimis Patrum fontibus, et ex venerandae antiquitatis Codicibus studia, vigilias, omnesque elucubrationes suas in Proximi commodum, et in Ecclesiae praesidium derivavit: alter vero, Cajetanus Merati, non ita pridem ejusdem vestigia attingere alacriter studuit, et egregia suae eruditionis specimina, quae omnium judicio probantur, et manibus teruntur, scriptis etiam mandavit.

Card. Thomasii laud.

Item Cajet. Merati.

Statuitur unum Cler. Reg. Theatinum Sacr. Rit. Cons. semper esse.

§. 1. Cum igitur a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris quamplurima prodierint exempla Nobis ad imitandum relicta, quibus in hac Alma Urbe nostra alia officia nonnullorum Religiosorum Coetuum Alumnis ita semper addixerunt, ut munera hujusmodi tamquam sibi debita vindicantes eorum Praesides, quo laudabilius exercerentur, optimum quemque suorum omni studio atque cura conquirerent; Hinc est, quod Nos Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine volumus ac decernimus, ut deinceps perpetuis futuris temporibus unus ex Consultoribus Congre-

gationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. praefatae Cardinalium Sacris Ritibus praepositae, succedente illius pro tempore vacatione, uni ex Congr. Dilectorum Filiorum Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum professoribus concedi et assignari debeat.

Clausulae ad perpetuam derogat.

§. 2. Decernentes, easdem praesentes Literas semper firmas validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon praedictae Congregationis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 20. Mart. 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Martii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto,

D. Card. Passioneus.

CXXVI. CAPITULO GENERALI

Fratrum Eremitarum Sancti Augustini facultas conceditur eligendi deinceps Priorem Generalem ad vitam in Officio mansurum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Solic. Pont. pro conservatione Reg. Disc.

Inter maximas Nostras gravissimasque curas, quibus propter rerum magnitudinem summopere anxios, et fere non exanimatos, quotidie Nos tenet Pastoralis Officii munus tot tantisque difficultatibus obnoxium, illa saepe, et vehementer quidem animum Nostrum urgere solet, quae ad tuendam, instaurandamque regularem sacrarum familiarum disciplinam conferre posse videtur; quamplurimum enim Catholicae Ecclesiae interesse putamus, ut qui Saeculo valere jusso, in poenitentiae castris, Christo Duci, sacramento se obstrixerunt, Apostolicae Sedis praesidio et auctoritate, charismata meliora semper aemulentur, et ad perfectae beateque vitae fastigium (licet non uno sibi proposito itinere, sed diversis hinc inde arreptis semitis) contendentes, facilius deinde in viam mandatorum, charitatis igne succensi, currere pergant.

De varia rat. Reg. Ordinum Regul.

§. 1. Illud vero, quod hoc tam difficile et tam arduum iter, aut impedire, aut saltem tardare videtur, ab eo usque tempore, quo in expediendis Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum negotiis operam qualemcumque Nostram adhibebamus, in causa esse, a probatis Viris saepe intelleximus, Generalium Praesidum certis statisque temporibus vicissitudines, ac mutationes: Valde enim mirabamur sacras hujusmodi familias, ut (secus ac in more positum est apud nonnullas alias) quem semel maturo consilio, et veluti auspicato, sibi adscivissent in earum administratione Rectorem, eumdem, non tam in hoc munere exercitatum, quam, id quod magis est, in omnibus domesticis negotiis expertum, perpetuo non retinerent; et elabi sinerent gubernacula e manu illius, qui frequenti usu, tamquam optimo Magistro, cursum Navis prospere moderabatur: Hinc a quamplurimis regularis disciplinae studiosissimis cultoribus ad Nos demisse delatum est, quod ob suscepta a longe dissitis terrae partibus maxima itinera, quibus conficiendis praecipue dolent; plerumque intercedere non solum rei familiaris jacturam, sed dissolutionem, aut, saltem remissionem animorum, quos a severiori vitae instituto, quod profitentur, a silentii legibus, quibus obstringuntur, ab omnibus Mundi illecebris, quibus renuntiarunt, et ab assiduo rerum divinarum contemplationis studio, cui se devoverunt, ipsamet negotiorum ratio, et natura, Urbium, hominumque frequentia, et diversarum gentium commercium solent detor-

quere; Neminem enim ipsimet ignerare arbitrantur, quanta in appetendis honoribus cupiditate deflagrent quamplurimi ambitiosi homines tum cum praefinita exiguo, et brevi annorum curriculo publica munera, ad novos iterum Magistratus cupiendos rursum viam facile aperiunt; hinc crebras contentiones, miserrima Christianae charitatis naufragia, studio, et arte obtrectationes quaesitas, et longe omnium acerrimos motus invidiae, saepe excitari, non sine gravi cordium ipsorum aegritudine, merito semper deplorarunt. Licet enim in nonnullis Regularium caetibus, ubi Generalium Praesidum munus non nisi ad eorum vitam explebatur, postmodum statuto temporis spatio alligari Apostolica haec Sancta Sedes benigne indulserit, multae tunc allatae et perpensae sunt causae, quae quidem congruae aptaeque temporibus videbantur; sed non ferunt usus et vicissitudines rerum, semper retineri commode posse, quae ante probabantur; et hominum mores et ingenia, facti rationem, et consilium utiliter aliquando mutari Nos docent.

Pontificis studium erga Ord. Fr. Erem. S. August.

§. 2. Cum itaque, sicut accepimus, dilectorum Filiorum Fratrum Eremitarum S. Augustini Generalibus Comitiis, pro Prioris, aliorumque Superiorum Generalium electione, in Civitate Nostra Bononiensi habendis modo dicta sit dies, operae pretium duximus ea a Nobis capienda esse consilia, quibus ejusdem Ordinis utilitati et commodo auctoritate Nostra prospiciamus. Maximi enim omni tempore fecimus insignem hujusmodi familiam, tum propter ejusdem S. Augustini tutissima atque inconcussa dogmata ab illius Alumnis tradita, ac servata, tum propter eximios Viros, quos edidit, pietate et doctrina praestantes, et quorum instar omnium bo. mem. Henricus, dum vixit,

Card. Nor. laudes.

S. R. E. praedictae Presbyter Cardinalis Norisius nuncupatus, cujus olim in minoribus constituti, amicitia fruebamur, licet quarumcumque gentium linguis celebretur, a Nobis tamen sine speciali laude, tamquam Romanae Ecclesiae praedictae splendidissimum lumen, numquam est nominandus.

Jubet deliber. in Cap. Gen. de Elect. Prioris Gen. ad vitam.

§. 3. Quamobrem licet Generales memorati Ordinis Priores ad vitam hoc munus exercere consueverint, in sexennium deinde contractum a fel. rec. Sixto PP. V. Praedecessore Nostro per quasdam suas in simili forma Brevis expeditas literas; Nos, quibus tamquam provide Patri familiae, incumbit onus habendi rationem ingentium sumptuum, quibus premitur Ordo ipse pro itu, et reditu a dissitis ab Italia Provinciis pro Capitulis Generalibus de Sexennio in Sexennium habendis, hisce, nedum aliis incommodis, quantum cum Domino possumus, consulere cupientes, ac Fratrum praedicti Ordinis Vocalium praesertim singulares personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes; ac memoratas Sixti Praedecessoris praedicti literas, munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis ad Sexennium tantum duraturum continentes et praescribentes, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, harum serie annullantes, et nullius roboris, et momenti ad effectum infra dicendum dumtaxat, esse declarantes; Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnibus et singulis Fratribus dicti ordinis, votum sive suffragium in Capitulo Generali memorati Ordinis mense Junio in dicta Civitate Nostra Bononiensi, benedicente Domino, celebrando habentibus et ferentibus, praecipimus et mandamus, ut ipsi antequam pro electione Prioris Generalis conveniant, in unum, ut moris est, congregati, Deum ac Ordinis decus, illiusque incrementum, commodumque, et utilitatem prae oculis habentes, dissidiis prius, partiumque studiis, quae religiosam quietem et regularem observantiam conturbare solent, procul amotis atque eliminatis, hoc dubium sibi proponi curent: *An munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis a Capitulo Generali hujusmodi in posterum ad vitam explendum sit*. Initis subinde super ejusmodi dubio secretis suffragiis, illisque collatis, si duae ex tribus suffragiorum praedictorum partibus super eodem dubio in unum convenerint; illud admissum, alioquin duabus ex tribus partibus praedictis in illud minime accedentibus, rejectum intelligatur.

Alias facultates concedit.

§. 4. Praeterea motu, scientia, et potestate similibus, iisdem Vocalibus per praesentes plenam, liberam, et omnimodam facultatem et potestatem, postquam praemissa impleve-

rint, seu propositum dubium sic, ut praefertur, admissum fuerit, Priorem Generalem juxta regularia dicti Ordinis Instituta per Sedem praedictam approbata, servatis alias servandis, eligendi concedimus. Demum, si contingat Priorem Generalem, sicut praemittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam itidem facultatem tribuimus et impertimur, quidquid ei visum fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, ac Assistentium, quoad tempus, quo Officia praedicta, si Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debent, providendi, decernendi, et declarandi. Mandantes propterea omnibus Vocalibus, et Definitorio praefatis, ut omnia, et singula acta, et gesta in Capitulo Generali praedicto, juxta praemissa in praesentibus Nostris literis contenta, ad Nos transmittere teneantur, ut illa approbemus, et confirmemus.

Derogat. contrariis in specie, et in genere.

§. 5. Non obstantibus praefatis Sixti, necnon aliis Clementis VIII., et Pauli V. Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Literis, quibus tempus, quo munera, seu Officia Assistentium dicti Ordinis durare debent, praescriptum reperitur, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis praedicti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Caeterum si contingat Priorem Generalem, ut praefertur, ad vitam minime eligi, per praesentes non intendimus supradictis Sixti, ac Clementis, et Pauli Praedecessorum praedictorum Literis in aliquo derogare, imo illas in suo robore in omnibus et per omnia remanere mandamus.

Dat. die 31. Mart. 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXXI. Martii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus

PROVIDETUR CXXVII.

Regimini Civitatum, et Locorum Ditionis Ecclesiasticae, eveniente obitu Gubernatorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

Ad Populorum regimen Divino prorsus consilio, absque ullis meritis Nostris, evecti, eorumque utilitatibus, quantum in Domino possumus, consulere satagentes, hanc potissimum administrandae reipublicae rationem tenere consuevimus, ut, animadversis rerum in diem occurrentium eventis, si quae forte incommoda, aut damna ex illis ortum habuisse novimus, ea opportunis adhibitis remediis emendare, si vero similia in posterum evenire posse prospicimus, eadem providis constitutis legibus praecavere, quoad Nobis integrum est, studeamus.

Causae praesentis Constitutionis.

§. 1. Cum itaque non ita pridem contigerit, ut duarum Pontificiae Ditionis Nostrae Civitatum, Beneventanae scilicet, atque Narniensis, Gubernatores, in ipso eorum muneris exercitio, diem obierint extremum; cumque dilecti Filii utriusque Civitatis praedictae Magistratus, sive Consilia, jus sibi esse contenderint, statim post suorum respectiva Gubernatorum decessum, aliquem eligendi ac deputandi, qui Gubernatoris Officium et munus exerceret, donec novus earumdem Civitatum Gubernator a Nobis electus et deputatus fuisset; Nos hujusmodi agendi rationem, nec ubique, nec semper tutam atque proficuam fore judicantes, ideoque certam ac generalem legem in hujusmodi casibus perpetuo servandam praescribere volentes, Motu proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine decernimus, atque statuimus, ut eveniente in posterum obitu alicujus Praelati ex Pontificiae Ditionis praedictae Civitatum Gubernatoribus, sive Praefectis, cujus Locumtenens existat, quemadmodum existere par est, ad hujusmodi Locumtenentem ipso facto transeat, atque transire censeatur munus et Officium Gubernatoris, seu verius ejusdem muneris administratio, cum omnibus auctoritatibus, jurisdictionibus, et facultatibus necessariis et opportunis pro

Gubernatori Praelato decedenti substituitur ipsius Locumtenens.

ipsius muneris exercitio, et cum perceptione omnium et singulorum emolumentorum et jurium, quae ab hujusmodi Gubernatore percipi consueverunt; idque munus usque ad electionem et deputationem novi Gubernatoris a Nobis aut a Successoribus Nostris faciendam, ab eodem Locumtenente debeat exerceri.

Gubernatori non Praelato, Procurator Fiscalis.

§. 2. Ubi vero aliquem Gubernatorem inferioris ordinis, aut Vicesgerentem, per Apostolicas tamen Literas in forma Brevis deputatum, ex hac vita migrare contingat; Volumus, Procuratorem Fiscalem, actualem ejusdem Gubernii Ministrum, et a Procuratore Fiscali Generali Urbis per ipsius Literas Patentes deputatum, ipso facto similiter in hujusmodi Gubernii munere, cum iisdem jurisdictionibus, facultatibus, et emolumentis, usque ad novi Gubernatoris, aut Vicesgerentis deputationem, ut supra, succedere.

Idem statuitur in Guberniis, Sacrae Congregationi immediate subjectis, quae conferuntur per Literas Patentes.

§. 3. In locum vero defuncti Gubernatoris, qui per simplices Literas Patentes deputatus fuerit ad Gubernium alicujus Oppidi sive Loci, cujus regimen sub immediata directione Congregationis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium ad consultanda Pontificiae Ditionis negotia deputatae administratur, quoniam in iis quoque locis Procurator Fiscalis a praedicto Procuratore Fiscali Generali Urbis deputatur, decernimus pariter, ad Procuratorem Fiscalem hujusmodi, Gubernatoris Officium, facultates, et jura, usque ad novi Gubernatoris electionem, ipso facto deferri.

Quid in aliis Guberniis inferioris Ordinis.

§. 4. Quod si jurisdictio defuncti Gubernatoris leviorum tantummodo Causarum cognitionem habentis, alterius Gubernatoris sive Praefecti auctoritati et jurisdictioni subjecta esset; (cujus porro conditionis non pauca Locorum Gubernia in praefata Ditione nostra esse dignoscuntur); mandamus hujusmodi Superiori Gubernatori, sive Praefecto, ut interea, dum novus a Nobis aut a Successoribus Nostris Gubernator deputetur, aliquem Pro Gubernat. in defuncti locum subrogare non differat.

Quid in Legationibus Romandiolae, et Ferrariae.

§. 5. In Provincia vero, seu Legatione Romandiolae, ubi alicujus Civitatis Gubernium a Praelato administratum, per hujusmodi Praelati decessum, vacare contigerit, ejus administratio ad tempus, et cum omnibus, juribus, et facultatibus, ut supra, ad defuncti Locumtenentem ipso facto deferatur; si vero defunctus Gubernator Praelatus non fuerit, ad ipsius Provinciae Legatum S. R. E. Cardinalem, sive ad ejusdem Provinciae Praesidem, pertinebit eum deputare, qui Gubernatoris munia, usque ad alterius electionem et deputationem, exerceat: Quod pariter observari volumus in Guberniis, quae intra Ferrariensis Legationis fines existunt.

Quid in Legationibus Bononiae, et Urbini.

§. 6. In Legationibus autem Bononiensi, et Urbinatensi, si quando aliquis Gubernator, durante sui muneris exercitio, e vita migraverit, ideoque necessaria interim fuerit alterius deputatio haec ab illis fiet, quibus jus est in duabus hisce Legationibus Gubernatores Locorum respective eligere, ac deputare.

Clausulae, Decreta, et Derogationes.

§. 7. Volumus, demum, has nostras Literas, omniaque et singula in eisdem statuta atque praescripta, semper valida et firma existere et fore, suosque plenarios et integros effectus in singulis respective locis, et casibus perpetuo sortiri et obtinere, et ab iis, ad quos pro tempore quandocumque spectabit, plenissime observari; sublata omnibus et quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus, etiam de Latere Legatis, et Apostolicae Sedis Nunciis, necnon Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, aliter decernendi et statuendi potestate; et si secus super his per quoscumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum et inane decernimus. Non obstantibus quarumcumque Provinciarum, Civitatum, Oppidorum, Terrarum, Castrorum, et Locorum praedictae Ditionis Ecclesiasticae Statutis, Constitutionibus, usibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, etiamsi eorum Magistratus, sive Consilia, non semel, sed pluries in praemissis casibus Gubernatores pro interim elegerint et deputaverint, eorumque electiones ac deputationes hujusmodi a Nobis, aut a Praedecessoribus Nostris quandocumque, et pluries etiam fuerint toleratae: quas quidem electiones ac deputationes, ad effectum declinandi hujus Nostrae Constitutionis observantiam, nullatenus suffragari, aut attendi debere, et tamquam de facto, non autem de jure peractas, et attentatas, nullum statum inducere aut firmare posse decernimus et declaramus.

Statua in contrarium non attenduntur.

Sed solum Privilegia Apostolica in Sac. Congregatione approbata.

§. 8. Verum si aliqua ex praemissis Civitatibus, Terris, Oppidis, Castris, aut Locis, Apostolicum sibi Privilegium adversus earumdem praesentium tenorem atque praescriptum, sibi asserat concessum esse, volumus hujusmodi Privilegia in forma authentica intra sex menses a die datae praesentium exhiberi, et in praedicta

Congregatione S. R. E. Cardinalium ad consultanda Ditionis Ecclesiasticae negocia deputatorum, examinari; et quatenus eadem Privilegia vera, legitima, atque vigentia, non autem praesumpta, aut jampridem cassata, et annullata reperiantur, debitam de ipsis rationem haberi, eademque suos respective effectus sortiri mandamus. Si vero hujusmodi Privilegia vel intra praedictum tempus non exhibeantur, vel exhibita in praefata Congregatione probata non fuerint, tunc in illis quoque Civitatibus, Oppidis, Terris, Castris, et Locis, has Nostras Literas, atque omnia et singula in eis contenta, locum habere et in praemissis respective casibus inviolabiliter observari debere, volumus et jubemus.

Sanctio. §. 9. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrae Constitutionis, Ordinationis, Praecepti, Statuti, Decreti, Mandati, et Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 1. Apr. 1745. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, Kalendis Aprilis, Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 10. ejusdem mensis et Anni.

CXXVIII. INDULTUM

Vacandi operibus servilibus, diebus alias de praecepto, vel ex voto Festivis, pro Dioecesi Niciensi.

Venerabili Fratri Carolo Francisco Episcopo Niciensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium. Inter solicitas omnium Christi Ovium curas gratissima Nobis obveniunt solatii argumenta, quae ex Episcopali vigilantia, in qua Canonicae Disciplinae opportuna sunt locata praesidia, Domino miserante, suscipimus; non sine enim ingenti gaudio ex altissima hac Apostolatus specula Pastores perspicimus vigiles stare super custodiam suam, et crediti sibi gregis servandi zelo ferventes, ad Divini honoris cultum, animarumque salutem cogitationes omnes et vires adeo solicite studioseque intendere, ut Pastorum Principi, qui constituit eos super familiam suam, fideles se ac prudentes probare satagant.

Episcopi postulata. §. 1. Intelligit propterea Fraternitas Tua, quam libenti animo literas tuas, eximiis in hanc Sanctam Sedem observantiae ac reverentiae sensibus refertas, et pastoralis vigilantiae et charitatis notis insignes, exceperimus, quibus, cum in lustranda ista Dioecesi cuncta ad Sacrorum Canonum normam et decorem Domus Dei pro injuncto Tibi ministerio exigere et componere nitereris, delatas Tibi, et in dies adhuc deferri narras a Parochis, et Confessariis, undique querimonias, per quas istius Dioecesis Fideles ingentem admodum Festorum dierum numerum causantes, et alendae vitae necessitatem obtendentes, ac finitimorum populorum, apud quos Festorum dierum numerus non est adeo auctus, exempla objicientes, a vetitis laboribus minime abstinere posse queruntur. Quoniam autem praesentissima licet, per saluberrimas Edictorum Constitutiones, et salutaria monita a sapientia tua adhibita remedia frustra esse animadvertis, et Episcoporum Conventum, quem, utpote veteris disciplinae egregius aemulator, summopere optare ostendis, a perturbata nimis temporum conditione interpellari prospicis, ut conscientiarum securitati et Ecclesiasticae observantiae salubriter consulas, ab hac Petri Cathedra, quae Sacerdotalis omnino dignitatis et aucteritatis fons est, et origo, Apostolicae potestatis et benignitatis opem ac subsidium requiris et poscis, quo sa: mem: Benedicti PP. XIII. Praedecessoris Nostris vestigiis inhaerentes, isti etiam Dioecesi, perinde atque cum aliis actum est,

Apostolica auctoritate permittere et indulgere dignemur, ut in aliquibus Festis Fideles, audita Missa, laborare valeant, manentibus cum obligatione integra praecepti omnibus diebus Dominicis per annum, diebus Natalis Domini, Sancti Stephani, S. Joannis, Circumcisionis, Epiphaniae, Resurrectionis, et sequentis diei, Ascensionis Domini, Pentecostes, et sequentis diei, Festo Corporis Christi, S. Joannis Baptistae, SS. Apostolorum Petri, et Pauli, Omnium Sanctorum, ac etiam quinque Festivitatibus B. M. V., scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, Purissimae Conceptionis, necnon Patroni Regni, et Titularis cujuslibet Loci, dummodo tamen reliquis diebus de praecepto, sive ex voto Communitatum, audita Missa, Fideles in ista Tua Dioecesi commorantes, tuta conscientia valeant publice laborare.

Tenor Indulti. §. 2. Nos quidem sapientissimum consilium, Sacerdotalis vigilantiae et charitatis tuae dignissimum, collaudantes, ac precibus optatisque tuis annuentes, Tibi per praesentes committimus, et mandamus, ut omnibus utriusque sexus Fidelibus in tua Dioecesi existentibus, exceptis omnibus Diebus Dominicis, Natalis Domini, S. Stephani, S. Joannis, Circumcisionis, Epiphaniae, Resurrectionis et sequentis diei, Ascensionis Domini, Pentecostes, et sequentis diei, Corporis Christi, S. Joannis Baptistae, SS. Apostolorum Petri et Pauli, et Commemorationis Omnium Sanctorum; praeterea quinque dicatis B. M. V. Immaculatae Festis diebus, scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, et Conceptionis, necnon Sancti Patroni aut Titularis cujuslibet Loci, pro hominibus ejusdem loci dumtaxat, in quibus integra maneat praecepti obligatio; in reliquis diebus Festis, sive per hanc S. Sedem praeceptis, sive per Synodales istius Dioecesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per majores suos facti, quod quoad hanc partem etiam Auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, praeceptis, audita Missa, labori manuum suarum incumbere, servilibusque operibus sine ullo prorsus conscientiae scrupulo vacare possint, Auctoritate Nostra Apostolica concedas, indulgeas, et permittas.

Pontificiae benevolentiae significationes, cum adhortatione etc. §. 3. Ex hac autem prolixa planeque Paterna voluntate, qua votis tuis, quantum cum Domino possumus, obsecundare cupimus et curamus, probe intelligis quam praeclare de Sacerdotali virtute, et insignibus animi tui dotibus sentiamus. Perge igitur, Vener. Frater, ministerium tuum implere, et Pastoralem solicitudinem ac vigilantiam Ovibus fidei tuae commissis ita impendere, ut eas ad aeternae salutis pascua feliciter perducas. Pastorem interea et Episcopum Animarum nostrarum Christum Jesum suppliciter poscimus, ut labores tuos, ad uberiorem animarum fructum, gratiae suae munere praeveniat et sequatur, ac Fraternitati Tuae Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Aprilis MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 11. Apr. 1745.

Cajetanus Amatus.

INSTRUCTIO CXXIX.

Super Dubiis ad Ritus Ecclesiae, et Nationis Cophtorum pertinentibus. De tempore conferendi Sacramentum Confirmationis, ejusque Ministro. De recipiendis ad communionem Pastoribus Schismaticis. De Ordinatione Infantium; ac de continentiae lege, et Horarum Canonicarum recitatione, quoad Diaconos in puerili aetate ordinatos.

Dilectis Filiis, Justo Maraghi, in universa Ægypto Vicario Generali, et Jacobo a Cremisir Ordinis Minorum S. Francisci Strictioris Observantiae, Praefecto Missionis Apostolicae in Ægypto, caeterisque Missionis Cophtae Missionariis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium. Eo quamvis tempore, quo pro demandato Nobis Apostolicae servitutis onere tot tantisque curis circumdamur, ut pene obruamur, delata ad Nos fuerint nonnulla Postulata a Religioso Viro Jacobo a Cremisir Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Strictioris Observantiae, et Missionum Apostolicarum in Ægypto Praefecto: Nihilominus in eo, qui infirmitatem Nostram misericorditer regit, confidentes, operam studiumque nostrum ad proposita enodanda dubia libenter adjecimus, in spirituale electi il-

lius Gregis solatium, qui magno licet intercedente Terrarum spatio a Nobis dissitus sit, Paterno tamen Cordi Nostro charitate proximus efficitur.

Nationis Cophtae merita in S. Sedem

§. 1. Quas saoe Pontificiae solicitudinis, et providentiae partes cum a nemine desiderari patiamur, qui verum Deum per veram fidem agnoscat; peculiari sibi illas vindicat jure Inclyta Cophtorum Natio, quae praecipui cultus, ac filialis obseqnii, quo Romanam Ecclesiam omnium aliarum Matrem et Magistram prosequitur, non semel luculenta, et perenni digna laude praebuit specimina; praesertim vero in Sacra Oecumenica Florentina Synodo, in qua fel: rec: Eugenio PP. IV. Praedecessore Nostro expetitam diu Graecae Latinaeque Ecclesiae Unionem promovente, veteri ejusdem Unionis incendi desiderio visa est, palamque edocuit, oportere membra sub uno in Terris Capite indivisa consistere. Id ipsum quoque testata est Successoribus Romanis Pontificibus Pio IV., et Gregorio XIII. omni conatu in praemissae Unionis scopum enitentibus; ac apertius etiam Clementi VIII., ad quem solemni, et honorifira decreta Legatione, obsequentis animi, ac devotae in Romanam Ecclesiam voluntatis publica exhibuit Testimonia. Hanc quoque egregiam propensiooem adhaerendi Romanao Ecclesiae plane perspectam habuit alter Noster Praedecessor Urbanus PP. VIII., qui zelo, et sedulitate pari in id potissimum incubuit, ut praedicta Ecclesiarum Unio indissolubili charitatis foedere pro virili parte firmaretur.

Missionariorum ex Ord. S. Francisci laudes.

§. 2. Alacriores tamen prae omoium rationum momentis ad hanc exequendam Pastoralis Officii partem Nos effecit jampridem concepta, intimeque cordi Nostro infixa spes majoris incrementi Catholicae Religionis, et lucri Animarum, quibus erudiendis in Superiori, ac Inferiori Ægypto, et in Urbe Principe Cairu, strenuam, invictamque navant operam Apostolici Missionarii ex Franciscana ut plurimum Familia adlecti, qui nullo laborum aspectu territi, sed induti fortitudine ex alto, in summa rerum ac temporum difficultate, Nationem illam toto olim Orbe Terrarum celeberrimam, nunc vero assidula aerumnis attritam, ac pene confectam, verbo vitae informant, vigilesque laborant, ut novi in diem palmites in Vineam Domini traducantur.

Examen adhibitum super Dubia, quorum resolutio debetur.

§. 3. Adhibitis itaque in consilium nonnullis Ven. Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, Dilectisque Filiis Consultoribus in Congregatione Supremae et Universalis Inquisitionis contra haereticam pravitatem confidentibus, exquisitisque, quo maturius deliberare possemus, aliorum etiam doctrina at prudentia praestantium Virorum suffragiis, eorumque praesertim, quibus Orientalium mores, Ritus, et Instituta, longo usu et experientia essent cognita planeque perspecta, privati Nostri laboris accessione singulorum sententias scripto traditas expendimus, atque libravimus. Cum tamen ad singula definienda Dubia in praesentiarum quamplurima desiderentur; idcirco haec Apostolica scripta Missionariis exhibenda mandavimus, ut ea, quae definitivo reliquorum dubiorum judicio facem quodammodo praeferre valeant, ad Nostri Apostolatus auditum quamprimum deducenda curent.

DUB. I. *Cum Fideles Cophti Catholicam profitentes Religionem a Baptismo Ritu Ecclesiae Latinae collato hoc potissimum nomine abhorreant, quod Baptizatis una simul non conferatur Sacramentum Confirmationis: Quaeritur, an in casu, quo Sacerdos Ritus Cophti commode adiri nequeat, permittendum sit PP. Missionariis illico post Baptismum Confirmationem conferre.*

DUB. II. *An Parochis Ritus Cophti, qui a Schismate redeunt ad Catholicae Ecclesiae Unitatem, tribuenda sit facultas administrandi Catholicis Sacramenta Parochialia, qua prius potiebantur inter Schismaticos; quamvis eadem administratio, nullo existente Parocho Catholico, demandata sit PP. Missionariis?*

DUB. III. *An Cophtis proprio Ritu in aetate puerili ad Diaconatus Ordinem promotis, ubi legitima ad contrahendum Matrimonium aetas advenerit, liceat nedum primum, sed alterum quoque inire Matrimonium, ex vi dispensationis obtentae a PP. Missionariis absque ullo speciali Indulto Apostolico.*

DUB. IV. *An dicti Diaconi Officium Divinum recitare teneantur?*

Ad I. Dub. Disciplina Ecclesiarum Orientalium in conferendo Sacram. Confirm.

§. 4. Quod attinet ad primum, plane compertum Nobis est, veteri more et disciplina invaluisse apud Cophtos, ut abluti Sacro Regenerationis Lavacro illico ab eodem Sacerdote post absolutas Baptismatis Caeremonias Sacro Chrismate liniantur, ut prae aliis testatur Thomas a Jesu *in suo Tractatu de Conversione Gentium lib. 7. cap. 7.* De simultanea tamen utriusque Sacramenti administratione non una eademque fuit agendi ratio cum Graecia apud

Orientales Ecclesias residentibus, et illis, qui commorantur in Italia, et Insulis eidem adjacentibus. Quemadmodum enim Graecis Incolis Italiae expresse vetita est administratio utriusque Sacramenti ab eodem Ministro contemporanee facienda; ita patientia quadam, et facilitate Sedis Apostolicae factum est, ut unum, et alterum Sacramentum ab eodem Sacerdote in Oriente Graecis conferretur; Nec defuere idcirco Theologi, qui hujusmodi tolerantiae, vestem et imaginem tacitae Dispensationis obducerent.

Propositi Dubii inspectio duplex.

§. 5. Quo opportune praemisso, apte distinguenda sunt, diversoque jure censenda duo, quae exinde profluunt, extrema: aliud enim est, quod Cophti ex Indulgentia Apostolicae Sedis licitam sibi adstruant collationem utriusque Sacramenti, servato Orientalis Ecclesiae Ritu, ab eadem Apostolica Sede non expresse vetito, sed tolerato: longe vero diversum, quod tolerantiam in pejorem partem detorquentes, abhorreant a Baptismo Ritu Latino collato, hoc potissimum nomine, quod seorsim a Confirmatione administretur. Idcirco sicuti lenitati, et patientiae Sedis Apostolicae consonum videri potest, quod Cophti in suo jamdiu recepto, et ab eadem Sede tolerato usu perseverent; ita ferendum non est, quod Baptismum Ritu Latino, et seorsim a Confirmatione collatum, acerbo alienoque animo perhorrescant.

Disciplina Ecclesiae Occidentalis circa idem Sacramentum.

§. 6. Praeterea licet apud Occidentales etiam Ecclesias in more posita quandoque fuerit Baptismatis, et Confirmationis simultanea collatio, et haec consuetudo in aliquibus Dioecesibus anteacto tempore inoleverit, juxta exempla a relata *Vicecomite in tract. de Confir. cap. 14.* et a *Martene de antiqu. Eccles. Rit. lib. 1. cap. 2. art. 1.*; nihilominus abrogato prorsus a Romana Ecclesia aliarum Matre et Magistra hujusmodi more, consultissimis Summorum Pontificum Decretis provide cautum est, ut renatis Fonte Baptismatis conferretur Sacramentum Confirmationis in ea solum aetate, in qua Fideles, evacuatis quae erant parvuli, intelligerent, tantum inter se differre Baptismum et Confirmationem, quantum in naturali vita distat generatio ab incremento; seque per Baptismum fuisse quidem ad militiam receptos, per Confirmationem vero ad pugnam roboratos, et ad perferendos agones per gratiam instructos. Ex quo fit, ut rigide animadverti in eos oporteat, si qui forte sanctioris hujusce disciplinae instituta refugerent, aut contemnerent; omnemque curam adhibendam esse, ut ab errore, et caecitate, Ecclesiae Latinae adeo injuriosa, retrahantur.

Quam nefas est improbare.

Consequentiae declarationis expetitae, quoad Schismaticos et Haereticos.

§. 7. Verum attributa, juxta propositum thema, Sacerdotibus Latinis facultate conferendi statim post Baptismum, Confirmationem, tantum abest, ut Orientales captivari possint in obsequium veritatis, ut immo animo semper obfirmatore suae adhaererent sententiae, erga quam facilem se ac pronam Apostolica Sedes exhiberet. Praeterea Haeretici, et Schismatici, qui improbo pravoque ut plurimum ingenio Catholicorum facta interpretantur, vel inconstantiae notam inurerent Latinis, a suscepta semel probataque disciplina deflectentibus; vel suo exemplo eos commovisse, et in suas traxisse partes superbe dictitarent, ipsa temore vertentes officia pietatis in elationis argumentum.

Indultum concedi potest ad utilitatem Fidelium.

§. 8. Si itaque ea sit Nationis Cophtae conditio, ut Fideli Populo Confirmatio administrari nequeat ab Episcopis, quibus hujus Sacramenti administrandi ordinaria potestas commissa est; minime Nos latet, eamdem administrandae Confirmationis potestatem ex Indulto Apostolico ad Sacerdotem, vel Missionarium, pro modo necessitatis quandoque deferri posse. Hujusmodi delegatio nec nova, nec inusitata videri debet, cum S. Gregorii Magni, aliorumque Romanorum Pontificum Nostrorum Praedecessorum sanctissimis innitatur exemplis. Cum enim saepe contigerit, Christifideles Pastoris solatio esse destitutos, et Episcopis ob distantiam Locorum impossibile vel difficile admodum fuerit, Populorum necessitatibus praesentes fieri; in hanc partem Episcopalis ministerii vocati sunt Sacerdotes, dummodo uterentur Chrismate ab Episcopo rite benedicto et consecrato: ne alias contingeret, Fideles rem sanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere sine hoc Sacramento Divinis muneribus cumulato, et ad nostram sanctificationem instituto.

Examinandum an adsit legitima causa.

§. 9. Apostolici igitur Missionarii, non suae auctoritatis incremento, sed lucro tantum Animarum inhiantes, qua par est sedulitate et diligentia inquirant, an Catholico Gregi, super quo vigilias custodiunt, desit praesentia Pastoris; an difficilis, vel impossibilis sit frequens illius accessus; an fidelis Populus in casu necessitatis versetur; et an demum circumstantiae in unum collectae praemissis consonent exemplis, ac parem exposcant providentiam. Inte-

gra porro, sinceraque fide ea omnia quamprimum renuncient Sanctae Sedi, ut re tota sedulo cognita, intimeque perspecta, deliberare possit, an, et cui potissimum Presbytero, tamquam Ministro extraordinario, tribuenda sit haec auctoritas confirmandi, et Episcopale hoc munus obeundi.

Pravae opiniones interim corrigendae.

§. 10. Ipsi interim Missionarii, quibus datum est exhortari in Doctrina sana, et eos, qui contradicunt arguere, satagant, ut fidelis Populus ab errore ad veritatem, ab odio ad obsequium erga Baptismum Ecclesiae Latinae reducatur, utque Gens illa tandem agnoscat, pia sanctaque ordinatione fuisse dispositum, ut seorsim a Baptismate conferretur Sacramentum confirmationis iis, qui in provectiori essent aetate, et ad percipiendam virtutem Sacramenti accommodata.

Ad II. Dub. Indulgentia Ecclesiae in recipiendis lapsis.

§. 11. Haec quoad primum Dubium. Quo vero ad secundum, licet in sui primordio Catholica Ecclesia haeresim ejurantibus non semel ostenderit dura, ut eos potaret vino compunctionis; ideoque promotos ad Sacros Ordines solius Laicae Communionis participes voluerit; ab hac tamen severitate judicii successivis temporibus temperatum est, et ipsi Nicaenae Synodi Patres *Canone* 8. ultro consensere, quod Novatiani in Sacris Ordinibus constituti, ab errore in semitam veritatis reduces, nedum permanerent in Ordine Clericali, sed etiam obtentarum Dignitatum honore (providis tamen adjectis legibus) fruerentur. Hanc quoque piae Matris Ecclesiae lenitatem in amplexum Filiorum occurrentis, experti sunt Donatistae. Siquidem Catholici Praesules, qui gemino adstipulante Edicto Marcellini Proconsulis, eos pro agenda Religionis causa advocaverant in illum Conventum Ecclesiasticis monumentis tantopere celebratum, quo facilius ad verae Fidei cultum, et unitatem allicerent, retentionem gradus Episcopalis antea adepti, veluti quoddam conciliandae pacis praeliminare illis consulto obtulere.

Pastoribus conversis, qui digni sint, permittitur recenti gradus, ab Vic. Gen.

§. 12. Praeclara haec lenitatis argumenta attento nobiscum animo repetentes, aequum visum est, ut Parochi Ritus Cophti, valide tamen at rite ordinati, qui ex atra errorum, in quibus versabantur, caligine, in lucem Catholicae veritatis emergunt, capaces sint etiam inter Catholicos Administrationis Sacramentorum Parochialium, qua prius in Schismate potiebantur, quamvis haec ipsa spiritualis auctoritas, nullo existente Parocho Catholico, tributa etiam sit Patribus Missionariis, et ab illis exerceatur. Hanc autem capacitatem, quae singulis inest, ita temperandam esse decernimus, ut non omnes indistincte hoc Pastorale munus sibi assumant, sed ii tantum, quos Vicarius Generalis Dominico Gregi praefecerit; qui pietate, castis moribus conspicui sint; qui bonorum exemplo praeluceant; et in quorum reditu ad Ecclesiam nihil fictum, aut simulatum, sed certum sincerae Conversionis indicium deprehendatur.

Condit. ab iis servand.

§. 13. Praeterea qui a Vicario Generali inter alios praelecti fuerint, abstineant ab exercitio dictae auctoritatis, quousque non reportaverint necessariam in utroque foro absolutionem, rehabilitationem, necnon dispensationem ab Irregularitate, Censuris, et poenis, lapsis in Haeresim canonice inflictis. Ritu praeterea Catholico administrent Sacramenta. Nullum eisdem cum Schismaticis in Divinis sit consortium, ex quo haeresis, pravaeque mentis suspicio suboriatur; sed interjecto cum Schismaticis pariete, corde puro, conscientia bona, fide non ficta, praecepta Matris Ecclesiae, quae denuo eos in Christo genuit, intemeratae custodiant.

§. 14. Ex hac porro indulgentia uberem in dies spiritualium gaudiorum messem expectamus, lucrum scilicet Animarum ad gremium Ecclesiae redeuntium: probe enim intelligent, Nos Pastoris Jesu Christi vicem in Terris tenentes, tantum quaerere, et salvum velle, quod perierat; Ovesque inventas, non virga timoris, sed officio charitatis, ad Ovile congregare.

Franc. Inst. spiritus quoad jurisdict. Parochor.

§. 15. Nec conqueri jure poterunt Missionarii suam auctoritatem hoc pacto videri imminutam, si opportune in memoriam revocaverint, quae ab eorum Patre, et Institutore S. Francisco in suo Testamento scripta leguntur: *Et si haberem tantam sapientiam, quantam Salomon habuit, et invenirem pauperculos Sacerdotes, in Parochiis, in quibus morantur, nolo contra eorum voluntatem praedicare.* Cui sententiae consona sunt documenta S. Bonaventurae in suo Tractatu, *Quare Fratres Minores praedicent: Temperatissime*, inquit Sanctus Doctor, *disposuit divina Sapientia, et instituit Sedes Apostolica, ut per Ordines praenotatos in praedicatione, et Confessione defectus Cleri suppleatur, et Animae salventur, et nec in spiritualibus, nec in temporalibus Jus Clericorum aliquatenus minuatur.* Parique censura, in simili negocio cum

Graecis Melchitis nuperrime discusso, a Nobis definitum est: *Licere tantum Fratribus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiae Terrae S. Parochialia munia obire circa Graecos Melchitas, eisque Sacramenta administrare in iis locorum, et temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Graeci Ritus.*

Missionar. Officia

§. 16. Neque etiam perperam timeant Missionarii sibi in Vinea Domini tamquam Operariis tota die otiosis, et a bono opere torpentibus, nullam, vel exiguam occasionem impendendi laboris esse relictam. Praedicandum est ab illis sanctum Christi Evangelium, et docenda Mysteria Christiano Homini necessaria ad aeternam salutem; explicanda vitia, quae declinare, virtutes, quas sequi oporteat; adhibenda medela sauciatis per Sacramentum Poenitentiae; tum alia quoque administranda sunt Sacramenta in subsidium Presbyterorum Ritus Cophti; nihil demum derelinquendum est, quod ad Animarum salutem, et Religionis incrementum pertinere possit. Potissima tamen solicitudo conferenda est, ut Sacerdotes Cophti a Fidei unitate, rectaque semita declinantes, erroris depulsa caligine, ad unionem, et amplexum Catholicae Ecclesiae revocentur, eorumque numerus augeatur; hoc enim pacto Vinea Domini Sabaoth reflorescet, optatumque fructum salutis, benedicente Domino, dabit in tempore suo.

Ad III. et IV. Dub. Cophtorum mos in ordinat. Infantium.

§. 17. Ad tertium, et quartum Dubium gradientes; pro faciliori et accuratiori illorum examine juvat praemittere, verificari practice et in concreto apud Cophtos, quod in abstracto, et pro suo ingenio disputant inter se Latini Theologi, et Canonistae, de Ordine sacro Infanti ante rationis usum, vel ante pubertatem collato. Praematuram hujusmodi Ordinationem apud Cophtos veteri usu, et disciplina invaluisse testatur Pater Thomas a Jesu *dicto Oper. de Conversion. Gent. lib. 7. pag.* 361. *Conferuntur*, inquit, *Ordines, excepto Presbyteratu, omni aetati, etiam immediate post Baptismum Parvulis, simulque dantur Tonsura, et quatuor Gradus, et Diaconatus, et Subdiaconatus; nec hisce conferendis interstitia, vel tempora particularia determinata sunt. Ubi Sacros Ordines recipiunt, castitatem, et abstinentiam pollicentur, jejunare videlicet diebus Mercurii, et Veneris, et tempore Adventus, et Quadragesimae, etc. Insuper etiam Quadragesimis Apostolorum Petri et Pauli, et Assumptionis. Quando autem Infantulis, aut Pueris, Sacri Ordines conferuntur, pro eis spondent, et haec vota observant ipsorum Parentes, donec decimum sextum aetatis Annum, aut circiter exegerint.*

De eodem.

§. 18. Hanc quoque vigentem inter Cophtos consuetudinem assumendi ad Ordinem Diaconatus constitutos in aetate infantili, confirmat suo testimonio Carolus Franciscus a Breno *in Manuali Mission. Oriental. tom.* 1. *lib.* 3. *cap.* 2. *num.* 5.; idemque usus evincitur in Literis P. Berna Missionarii Societatis Jesu datis Anno 1706. Cairo ad P. Solerium, magni nominis, probataeque doctrinae Bollandistam: memoratis in iisdem literis *Cophtorum*, seu *Jacobitarum* moribus et institutis; advertit, Diaconos promotos in aetate sex, vel septem Annorum, in immensum excrevisse numerum, caeteroquin necessarium, ne Ecclesia debitis fraudetur obsequiis; neve Divina Mysteria absque decenti Ministrorum cultu et frequentia celebrentur, quemadmodum videre est *in continuatione Bollandi tom.* 5. *Mens. Jun. pag.* 132.

Ætas in Ecclesia Occid. requisita ad recipiendos Ordines.

§. 19. Nemo adeo rudis est, qui ignoret in Ecclesia Occidentali diversos Ordines, et Ministrorum Gradus fuisse institutos, et in sua rite tempora dispositos. Prima etenim Tonsura initiandi sunt praediti usu rationis; qui in septimo aetatis Anno praesumitur. Minoribus vero Ordinibus licet determinata aetas a Sacris Canonibus praestituta non sit, adhuc a septimo ad decimum quartum Annum conferri solent, concurrentibus tamen in Ordinando qualitatibus desideratis a Tridentino *sess.* 23. *de Reform. cap.* 5. *et* 11. Porro ejusdem Tridentinae Synodi lege cautum est, ad Subdiaconatum aetatem vigesimi secundi Anni, ad Diaconatum vigesimi tertii, ad Presbyteratum vigesimi quinti, ad Episcopatum trigesimi esse necessariam; eo tantum inter Sacros Ordines et Episcopatum recurrente discrimine, quod pro Sacris Ordinibus satis sit unius, vel alterius respective Anni inchoatio, pro Episcopatu vero complementum trigesimi Anni requiratur.

Ordinatio Infantis est illicita sed valida.

§. 20. Si tamen in hujusmodi provide institutarum Legum contemptum contingeret fortasse ab Episcopo legitima auctoritate suffulto non solum Minorum, sed etiam Sacros Ordines Infanti conferri; concordi Theologorum, et Canonistarum suffragio definitum est, *validam* sed, *illicitam* censeri hanc Ordinationem, dummodo nullo laboret substantiali de-

fectu materiae, formae, et intentionis in Episcopo Ordinante; non attenta contraria sententia, quae raros habet Asseclas, et quae supremis Tribunalibus, et Congregationibus Urbis numquam arrisit. Æque tamen certum et exploratum est, per hanc Ordinum collationem non subjici Promotos obligationi servandae Castitatis, nec aliis oneribus ab Ecclesia impositis; cum electio status a libera cujusque pendeat voluntate, et Altissimo nostra, non autem aliena, vota reddere teneamur.

At non imponunt onera Ordini adnexa.

§. 21. Obsolevit enim vetus illa Ecclesiae Disciplina, quae coacte, aut per vim Promotos ad Sacerdotium, et Episcopatum, duro subjiciebat jugo servitutis, et observationis onerum et legum cuicumque Ordini impositarum, spreta quavis protestatione Ordinati, vel Promoti, contra vim illatam, spretaque declaratione animi a suscepto Ordine abhorrentis. Insuper licet usque ad saeculum duodecimum consueverint Parentes Filios in infantili aetate positos in sacris Monachorum Coenobiis devovere, et Divino Famulatui mancipare, perpetuo vetito egressu e septis Monachorum; attamen mitioribus Clementis III., Coelestini III., et Tridentinae Synodi Decretis abrogata fuit Lex illa, contra quam naturae, et liberi arbitrii jura clamare videbantur.

Vetus disciplina temperata est, quoad promotos per vim.

Et quoad oblatos Religiosi.

§. 22. Non desunt tamen graves Theologi, qui accuratiori etiam examine rem intime scrutentur: Ajunt siquidem, Infantes promotos ad Sacros Ordines, ubi sui compotes jam fuerint, diserte esse interrogandos super intentione permanendi, nec ne, in Ordine sibi collato. Si firmo deliberatoque animo palam assenserint; eo casu censent eos obstringi voto Castitatis; sin minus, licitum sit eisdem ad saecularia vota transire, suspensa exercendi Ordinis potestate.

Ratihabit. post usum rationis emissa, ea imponunt obligationem servandi onera.

§. 23. Alium expendunt casum Theologi, Ordinis suscepti post usum rationis, sed ante pubertatem. Affirmant ita Ordinatum tunc solum obligari voto servandae Castitatis, quando Ordinationem *expresse* ratam habuerit, vel *tacite* aliquo exteriori signo puta quia ministraverit in Ordine suscepto, vel quia pensum diuturnum horarum Canonicarum more aliorum absolverit: quousque ratihabitio non superveniat, iidem Theologi nullam Ordinato imponunt obligationem recitationis Officii Divini; immo censent tamdiu interdictum exercitium Ordinis suscepti, quamdiu Ordinatus in aetate impuberi attingat alteram aetatem a sacris Canonibus Promovendis rite praestitutam.

Item de Ordinato ante pubertatem.

§. 24. Expensa huc usque in abstracto ad tramites Legum Canonicarum, quibus Ecclesia Occidentalis informatur, facilem viam sternunt resolutioni non solum tertii Dubii, in quo quaeritur: *An Diaconis Ritus Cophti licitae sint primae, et ulteriores Nuptiae*, sed etiam quarti, in quo quaeritur: *An dicti Diaconi teneantur Divinum Officium recitare.*

§. 25. Et sane si Missionarii, qui Dubia proponunt, ultro consentiunt, apud Cophtos Ecclesiasticam Hierarchiam perseverare in suis Ordinibus, et gradibus apte dispositam; si sacrae illae Ordinationes nullo laborant substantiali defectu ex parte materiae, vel formae; si demum, sublato illo qui olim aderat, dissidentium opinionum conflictu, nemo est, qui hodie validam non fateatur Ordinationem a Ministro etiam Schismatico factam: necessario sequitur, ut quemadmodum in Ecclesia Occidentali *valide* conferuntur Ordines Sacri etiam Infantibus; ita Cophtis sacer Diaconatus Ordo in infantili aetate *valide* conferatur.

Ordinationes Infantium Cophtorum validae.

§. 26. Immo si in Ecclesia Occidentali, ut praemissum est, eximuntur ab obligatione recitationis Divini Officii non solum Pueri, sed etiam Impuberes assumpti ad Ordinem sacrum, nisi confirmata jam aetate suam Ordinationem expresse, vel tacite ratam habeant, ex paritate rationis idem ferendum est in hac quoque parte judicium de Diaconis Ritu Cophto in tenera aetate ordinatis, recurrente in uno, et in altero casu defectu liberi assensus, singulis ad electionem, et professionem status necessarii.

Sed non imponunt onera, absque ratihabitione.

§. 27. In Concilio Toletano II. relato *in Can. de iis, dist.* 28. ubi sermo instituitur de iis, *quos voluntas Parentum a primis Infantiae annis Clericatus Officio mancipavit*, haec disciplinae regula opportune praescribitur: *Ubi octavum decimum aetatis suae compleverint annum, coram Cleri Plebisque conspectu voluntas eorum de expetendo Conjugio ab Episcopo perscrutetur, quibus si gratia Castitatis Deo inspirante placuerit, Subdiaconatus Ministerium, habita probatione Professionis suae, a vigesimo anno suscipiant etc. Quibus autem voluntas, proprias interrogationis tempore, desiderium nubendi persuaserit, concessam ab Apostolo licentiam auferre non possumus.* Canonicae hujus sanctio-

Quare praescribitur exploratio voluntatis, ad normam Concil. Tolet. II.

nis litera aperte edocet, Infantes a Parentibus Ecclesiasticis Ministeriis dedicatos, exacto decimo octavo anno ab Episcopo interrogari oportere, an velint in sancto perseverare proposito, vel temporale inire Conjugium. Ab hujusmodi recte agendi semita non deflectat Praefectus Missionis, sed Diaconos in prima aetate ordinatos aperte interroget per se ipsum, si commode fieri possit; sin minus, per alium a se deputatum, et quae illorum sit mens et voluntas, diligenter exploret.

Quae fiat expl. aetatis anno XVI.

§. 28. Haec porro interrogatio, et inquisitio fiat postquam Diaconi Decimum Sextum aetatis Annum excesserint; consonum quippe est, Diaconos eo tempore deliberare, quae, juxta Trid. Decreta, in quacumque Religione tam Virorum, quam Mulierum solemnia Castitatis, Paupertatis, et Obedientiae vota per Regularem Professionem emittuntur. Si completo decimo sexto anno Interroganti responderint, nolle diutius in Diaconali Officio persistere; liceat illis primum, eoque legitime soluto, alterum quoque inire Matrimonium. Certiores praeterea fiant, nulla Ecclesiastica lege, vel praecepto, ad recitandum Officium Divinum, vel preces a Clero Cophto usitatas compelli.

Qui saecularia vota elegerint non prohibentur secundae nuptiae.

§. 29. Nec turpe videri debet, aut indecorum, Diaconis a quavis Ecclesiastica Lege solutis aditum ad iteratas Nuptias aperiri. Pro libertate secundi Matrimonii Sacrae clamant Literae, et Doctoris Gentium saluberrima consilia. Ad Foeminas sermonem instituens Apostolus in *Epistola ad Romanos c. 7. Si autem*, inquit, *mortuus fuerit Vir ejus, liberata est a lege Viri, ut non sit, adultera, si fuerit cum alio Viro*: Et in II. *ad Corinth. cap. 7.: Dico autem non Nuptis, et Viduis: Bonum est illis, si sic permaneant, sicut et Ego. Quod si non se continent, nubant; melius est enim nubere, quam uri*. Demum Ep. I. ad Tim. *c.* 5. florentis aevi Viduas denuo ad Matrimonium, et ad sobolem procreandam hortatur, ne forte in contemptum Castitatis sordibus incontinentiae coinquinentur. Qua freti auctoritate Orientalis Ecclesiae Patres graviter erroris arguunt, et tamquam haereticos damnant, qui putant, post primae Uxoris obitum nefas esse ad secunda vota transire, ut videre est apud Petrum Arcudium *de Concordia Eccles. Occident. et Orient. l. 7. cap.* 27.

Contra, eligant. perseverare in ministerio Ecclesiae.

§. 30. E contra si Diaconi Ritus Cophti, completo decimo sexto anno, Interroganti, et illorum voluntatem inquirenti serio ac deliberate responderint, velle se in adepto Ordine perseverare, et Ecclesiasticis vacare muneribus; eo casu sub districti severitate judicii Secundae Nuptiae illis aperte interdicantur, clamante Apostolo, Ep. I. ad Tim. *cap.* 3. *Diaconi sint unius Uxoris Viri*.

§. 31. Insuper, cum Personas Deo consecratas maxime puritas, sanctitasque deceat, provide *Canones Apostolici* 17. *et* 18., quos praecipua veneratione, at cultu Ecclesia prosequitur, prohibent Episcopis, Presbyteris, et Diaconis nedum *bigamiam propriam*, quae profluit ex secundo Matrimonio, sed etiam *similitudinariam* ortam ex primo Matrimonio cum Vidua, vel Corrupta, contracto. Disposita per Canones Apostolicos innovata fuerunt *in Canone* 3. Concilii Trullani; cujus auctoritas licet in Ecclesia Occidentali recepta non sit, illam tamen Orientalis Ecclesia suscipit, et veneratur. Alexius Aristenius (magni nominis apud Orientales Auctor, quemadmodum Balsamon, et Zonaras inferiori loco citandi) praefati Canonis Trullani Glossator, ita scribit: *Illum, qui binis implicatus est Nuptiis post Baptismum, aut Pellicem retinet, aut Viduam, aut ab alio dimissam, aut Meretricem, aut Servam, aut Scenicam ducit, non posse Episcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut Hypodiaconum fieri, juxta decimum septimum et decimum octavum Apostolorum Canones decernunt*. Quibus inhibetur etiam omnis bigamia.

§. 32. P. Bernat apud Bollandistas *loc. cit.* propius ad rem accedens, testatur, Diaconos Cophtos vinculo secundi Matrimonii alligatos *adepto gradu excidere*, et ab Ordinis antea collati ministerio suspendi. Nec sane deest huic Disciplinae satis firmum rationis praesidium. Cum enim Diaconi opportuno tempore interrogati, libero et deliberato actu voluntatis ratam Ordinationem habuerint, et novum quoddam vitae genus ratificando elegerint, ac professi fuerint; deliberato pariter voluntatis actu censendi sunt se subjecisse Legibus Ordini ratificato, et vitae instituto necessario connexis, ac Legi praesertim prohibenti secunda Connubia, et Bigamiam, adeo ut nefas sit a proposito resilire. Sub adepti gradus periculo.

§. 33. Toti hactenus fuimus in examine secundarum Nuptiarum: Nunc vero aliqua *de primis* attingenda sunt, ut singulis propositi Dubii partibus satis fiat. De matrimonio Diacon.

§. 34. Quamvis antiquissimo tempore, ad

Disciplina Ecclesiae Occid. et Or. quoad Coel. Sacror. Ministrorum.

augendam Clericalis Militiae Sanctitatem, utraque Ecclesia Occidentalis, et Orientalis aeque praescripserit, nedum Presbyteros, sed alios etiam in SS. Ordinibus constitutos in perpetuo Coelibatu versari debere, et hanc custodiendae Castitatis obligationem numquam remiserit aliarum Mater et Magistra Romana Ecclesia: secus tamen contigit tractu temporis in Ecclesia Orientali, ut aperte evincitur ex *Can. aliter. dist.* 31., *cap. quaesitum de poenit. et remiss.*, *et cap. cum olim. de Cleric. conjugat.* Quibus sanctionibus consonae sunt Literae Apostolicae felic. record. Gregorii XIII. Praedecessoris Nostri datae ad Patriarcham Maronitarum, legendae apud Thomam a Jesu in supra memorato Opere pag. 490. ibi: *Cum Stephanus Papa tradat, Orientalium veterem esse traditionem, ut eorum Sacerdotes Matrimonio copulati sint, cumque id illis numquam interdixerit Ecclesia, nec videtur interdicendum Maronitis; Lex enim Coelibatus semper gravis visa est Graecis, propterea Conjugium permissum est illis etc. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad Matrimonium non compellantur, qui coelibes esse vellent, sed ad id potius piis hortationibus inducantur.*

Quid apud Graecos.

§. 35. Junguntur Matrimonio Graeci in Minoribus Ordinibus constituti, et Uxore retenta, ad majores Ordines, et ad Sacerdotii gradum rite promoventur: ubi tamen contigerit, eos in Statu Coelibi Sacris Ordinibus insigniri, a quacumque spe contrahendi Matrimonii dejiciuntur, ut fuse edocet *Gloss. in Can. Diaconi dist.* 28.

Nuptiae post susceptum Diaconat. interdictae

§. 36. Quin obstet declaratio, et protestatio de expetendo Conjugio in ipsa susceptione Ordinis Sacri emissa a Diaconis, qua concurrente, compatibiles videntur Nuptiae cum simultaneo Diaconatus Ministerio, ad praescriptum *Canonis* 10. Concilii Ancyrani, relati *in Canon. Diaconi, dist.* 28.: *Quicumque Diaconi constituti, in ipsa ordinatione protestati sunt, et dixerunt, oportere se Uxores ducere, cum non possint sic manere, ii si Uxorem postea duxerint, in ministerio maneant, eo quod hoc sit illis ab Episcopo concessum; si qui autem, hoc silentio praeterito, et in Ordinatione, ut ita manerent, suscepti sunt, postea autem ad Matrimonium venerunt, ii a Diaconatu cessent;* Siquidem Balsamon, qui Canonem illum accurate expendit, expresse rejicit in illo disposita, inquiens: *Hunc Canonem ne sequaris;* et innixus solidiori doctrinae Sexti Canonis Synodi Trullanae, inefficacem esse concludit assensum dictae protestationi quoquo modo praestitum ab Episcopo Ordinante: *Sextus enim Canon* (sunt illius verba) *Synodi in Trullo deponendos decernit Presbyteros, et Diaconos, qui post Ordinationem matrimonium contraxerint. Quod fit autem contra Canones, nec ex permissione Episcopali, nec ex eo tantum, quod tacuerint, concedatur, ut quod consistere nequit.*

§. 37. Eadem est quoque Sententia Zonarae de Canone supra relato Concilii Ancyrani; immo ad removendam antinomiam duorum Canonum, nempe Ancyrani, et Trullani, qui inter se colliduntur, sextae Synodi Decreta sequenda proponit: *Cum igitur sibi invicem hi Canones manifeste adversentur, sextae Synodi Canon, qui et posterior fuit, et magis cum Apostolico Canone consentit, servari debet*: Nec diversimode etiam sentit Aristenius, qui in hoc auctoritatum conflictu adhaeret partibus Concilii Trullani. Ait enim: *Sed huic Canoni opponitur sextus sextae Synodi Canon, non omnino ei, qui Caelebs ad Hypodiaconi, aut Diaconi, aut Presbyteri gradum venit, concedens Matrimonio sibi Foeminam conjungere, sed eum, qui hoc ausus fuerit, deponi jubens. Et vim retinet ille Canon; seu hic in desuetudinem abiit.* Confirmatur

§. 38. Diu multumque agitata est inter Theologos controversia illa, plena jurgii, ac dissidii: an solum illicitum, vel potius illicitum, et invalidum reputari deberet Matrimonium initum in Ecclesia *Orientali* post collationem Sacrorum Ordinum, quemadmodum nullum et irritum reputatur in Ecclesia *Occidentali*. Placuit sane pluribus, *validum*, sed *illicitum* censeri debere hujusmodi matrimonium, tum quia Canonicae Sanctiones, et Decreta Ecclesiae Occidentalis illud irritantia, protendi non possunt indole sua ad Ecclesiam Orientalem: tum quia Canones Synodi Trullanae, quorum semper a Graecis commendata fuit auctoritas, nullibi expresse annullant, et irritant matrimonium post Sacros Ordines contractum. Strenue contra pugnarunt alii pro omnimoda invaliditate: Et sanJori certe consilio; utpote tuentes sententiam majoribus suffragiis suffultam, et menti Congregationum Urbis consentaneam. Nullitatem Matrimonii satis erui posse judicarunt ex ipso *Can.* 3. Concilii Trullani bis verbis: *Eis nefario videlicet dissoluto Conjugio.*

Matrimonium Diaconi Graeci, et illicitum et nullum.

Consentit auctoritas Imp. Justiniani.

§. 39. Favet etiam eidem Sententiae auctoritas Imperatoris Justiniani, qui in Codice a Gothofredo illustrato *lib.* 1. *de Episc.*, *et Cleric.*, *Novell.* 45. hujusmodi Nuptias Nefarias, et incestuosas appellat; et soboli inde procreatae notam illegitimitatis, et turpem Paternae incontinentiae maculam inurit. Et licet in Juribus Ecclesiasticis Potestati Laicae sola relicta sit gloria obsequendi, non auctoritas imperandi; in subjecto tamen casu loquitur Imperator relative ad SS. Canones, ibi: *quae si Sacris visa sunt Canonibus*.

Cophti in infantia Ordinati Matrim. inire nequeunt, post ratihabitionem.

§. 40. Omnia itaque in unum perstringentes, si, ex hucusque dictis, Graecis ad Ordines Sacros jam promotis expresse vetitae sunt non solum *secundae*, sed *primae* etiam Nuptiae: Pari sane jure in proposito themate prohibenda est Diaconis ordinatis in tenera aetate celebratio *quarumcumque Nuptiarum*, postquam ipsi in aetate jam confirmata, serio deliberatoque animo consensere in Ordinationem jamdiu susceptam, illamque publica declaratione ratificarunt; proindeque Patribus Missionariis omnis adimitur potestas super hoc dispensandi.

Etiam post ejuratum Schisma.

§. 41. Nec opitulari quoquo modo potest Cophtis salutare propositum ejurandi Schismaticorum errores, seque devovendi ex animo unioni Catholicae Romanae Ecclesiae. Si enim divina tantum adspirante aura, nulloque humano impellente consilio in piae Matris gremium se receperint, et ad Nos confugerint; facile etiam intelligent, ejusdem Catholicae Ecclesiae Disciplinae et observantiae eos conformari oportere; ideoque subjici legi Coelibatus, quam Promoti ad Ordines Sacros, sive Latini sint, sive Graeci, in Romana Ecclesia sancte et inviolate custodiunt.

De recitatione Divini Officii.

§. 42. Imminet etiam Diaconis ratam habentibus suam Ordinationem onus dietim recitandi Officium Divinum; de quo instituitur quaestio *in quarto Dubio*.

Ecclesiae Occidentalis Lex eam imponit Sacris Ministris.

§. 43. In Ecclesia Occidentali imposita est Presbyteris, Diaconis, et Subdiaconis dicta obligatio, quamvis nullum Ecclesiasticum Beneficium fuerint assequuti. Cohaeret enim Ordini Sacro diurnum pensum Horarum Canonicarum; illudque vetere traditione acceptum, et immemorabili consuetudine in more positum fuisse docet communior Theologorum opinio.

Similis consuetudo in Ecclesia Orientali.

§. 44. Quantum assequi potuimus conjectura, et testimonio Monachorum Ritus Cophti in Urbe degentium, quos ea de re percunctari non praetermisimus, Diaconi, Subdiaconi, et Presbyteri Ecclesiae Orientis nulla lege expressa, Canone, aut Concilii Decreto adiguntur ad recitationem Officii Divini; quia vero positi in hujusmodi ministerii gradibus tenentur Omnipotenti Deo orationes, et sacrificium laudis offerre, etiam apud Orientales laudabilis invaluit consuetudo recitandi Divinum Officium.

Quae legis vim habere debet; ut definitum fuit de Maronitis.

§. 45. Memoriae proditum est, Partriarcham Maronitarum plura proposuisse Dubia Praedecessori nostro Gregorio XIII. ut supremo illius, et Apostolicae Sedis judicio definirentur. Legitur §. 6. hoc potissimum: *Creamus*, inquit Patriarcha, *Pueros quinque vel sex Annorum Subdiaconos, sine obligatione legendi Horas Canonicas*: En Apostolica Definitio relata in saepe memorato Opere P. Thomae a Jesu: *Tenentur etiam omnes Ordinati ad Horas Canonicas, saltem illi Nationi consuetas, et a Viris doctis recognitas, non solum Beneficiati, sed etiam qui sunt in Sacris, sine Beneficio.* Qua de re, si Disciplina Ecclesiae Orientalis subjicit obligationi et praecepto recitandi Officium Divinum *more Nationis* generatim omnes in Sacro Ordine constitutos; eadem sane obligatio, idemque praeceptum persolvendi Horas Canonicas *more suae Nationis* afficiet Diaconos Cophtos, qui per solemnem ratificationem tempore habili emissam denuo assensum praestitere Ordini Sacro in infantili aetate suscepto.

Praemissa quatenus procedunt.

§. 46. Satis haec videri possunt pro examine tertii, et quarti Dubii, semper tamen prae oculis habita firmiterque retenta hypothesi, quod quaestio usque modo instituta referenda sit ad Diaconos ordinatos in prima aetate Ritu Cophto inter Schismaticos, qui post reditum ad Orthodoxam Ecclesiam, et post ratihabitionem Ordinis factam apud Catholicos in Statu coelibi, vindicent sibi postea legitimi Jura Conjugii.

De his qui Ordinationem tacite ratam habuerunt, et Nuptias contraxerunt, ante ejuratum Schisma.

§. 47. At suspicari Nobis non temere licet, crebrius, in praxi alium dari casum a praemissa hypothesi longe diversum. Saepissime etenim contigit, a Diaconis apud Schismaticos in aetate infantili ordinatis, ubi aetas adolevit, ratam haberi apud eosdem Schismaticos Ordinationem, si non expresse, saltem tacite, v. gr. ministrando in Ordine suscepto; et ab ipsis subinde contrahi Matrimonium. Demum ab erroribus, in quibus versantur, quaeruot in sinu Catholicae Ecclesiae salutare perfugium, sub spe tamen obtinendae Dispensationis super

Matrimonio jam inito, ut in statu conjugali legitime perseverent.

Hi stricto jure ab Uxoribus separandi.

§. 48. Casus iste quo frequentior est, eo etiam explicatu difficilior. Etenim, si ad tramites jam expensarum rationum, ipso jure irrita sunt Matrimonia post Ordinem Sacrum contracta; necessario sequitur, Diaconos in reditu a schismate ad unitatem Ecclesiae non posse pedes tenere in diversis, unum in Divinis, alterum in carnalibus, sed illico separari debere a quovis Uxoris consortio. Quis erit tamen, qui non agnoscat ac fateatur, hanc separationem gravem obicem obtrudere properantibus in viam salutis, ac plurimum obstare, ne inita de Conversione consilia ad exitum perducantur.

An expediat dispensationem concedere

§. 49. E contra vero si facile cum Diaconis dispensetur in Matrimonio post Sacrum Ordinem contracto (quod tamen omnino novum, ac inusitatum non esset, ut perperam nonnulli arbitrantur), ineluctabiles sese objiciunt difficultates in dicta dispensatione exequutioni demandanda. Siquidem cum apud Fideles, etiam Ecclesiae Orientalis, nulla sint et irrita Matrimonia post Ordines Sacros celebrata; dispensatio grave illis scandalum ingereret, et acerbe quererentur, maximum infligi vulnus Ecclesiasticae Disciplinae.

Si dispensetur, necessario esset renovatio consensus.

§. 50. Insuper cum res sit de matrimonio in radice nullo; Dispensatio suffragari non posset, nisi renovato, ac denuo in faciem Ecclesiae rite praestito a conjugibus consensu. Hanc vero renovationem consensus novam omnino putarent Cophti, vel fortasse refugerent, tamquam plenam aleae; probe intelligentes, unum, et alterum Conjugem posse pro libito abstinere a praestando assensu, immo potiri facultate se se in libertatem vindicandi.

Facultas dispensandi alias a S. Sede concessa

§. 51. Caeterum, ut mox innuimus, indubiis Ecclesiasticae Historiae monumentis edocemur, alias dispensatum fuisse, ut Orientales ad Unitatem redeuntes perseverarent in foedere Matrimonii post Sacros Ordines contracti. Exemplum bujusmodi Dispensationis exhibent Apostolicae Literae fel: rec: Innocentii IV. Praedecessoris Nostri Anno 1244. datae ad Magistrum et Priores Fratrum Praedicatorum Terrae Sanctae, quibus idem Pontifex inter alia indulget, ut per Fratres dicti Ordinis: *Qui deputantur ad praedicandum Jacobitis, Nestoritis, Giorgianis, Graecis, Armenis, Maronitis, Mossolinis, aliisque Nationibus in Partibus Orientalibus constitutis etc. dispensari valeat, ut illi ex Nationibus numeratis, qui post susceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, et casibus a Divina minime Lege prohibitis, Matrimonia contraxerunt, remaneant in eisdem*. Extat dictarum literarum Exemplar authenticum Romae in Archivo Ordinis, exscriptum ad fidem Autographi asservati in Coenobio Viterbiensi, ut videre est in novissimo Bullario Dominicano, edito et illustrato ab Antonio Bremond dicti Ordinis Alumno *tom.* 1. *pag.* 136.

Suspenditur Resolutio.

§. 52. Sed haec exempla tanti non sunt, ut Nos statim ea sequi velimus. In hoc gravi negotio, in quo multa desunt, quae scitu digna sunt, haeremus adhuc; et praecipuum Pontificiae solicitudinis munus esse intelligimus, nihil intentatum relinquere, quod ad singulas circumstantias enucleate assequendas pertinere possit.

Missionarii jubentur circa subjecta capita distincte referre.

§. 53. Partes erunt igitur Vicarii Generalis, ac Praefecti Missionis, caeterorumque Missionariorum, ad quos praesentem Instructionem deferri volumus, Articulis infra subjectis congruum ac dilucidum exhibere responsum, Nosque certiores quam primum efficere, ut tandem firmo, ut ajunt, pede deliberare possimus.

I. An spes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Episcopi ad sinceram cum Catholica Ecclesia Unitatem.

II. An rebus in eo, in quo hodie sunt, statu manentibus, expediat, tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam administrandi Sacramentum Confirmationis: Cui, vel quibus dicta facultas tuto delegari possit, ut Sacro Chrismate praecipue liniantur Filii orti a Parentibus Catholicis post haeresim ejuratam, et abluti Sacro Baptismate, saltem a Sacerdote Latino.

III. An in casu concessionis hujusmodi facultatis expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur administrando Confirmationem Infantibus immediate post Baptismum (nisi in casu necessitatis), sed in ea tantum aetate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere.

IV. An Diaconi Ritus Cophti attingant hodie eximium illum numerum, qui a Scriptoribus praefertur. An Diaconi ordinati in aetate puerili, ministrent adulti in Ordine suscepto, et in statu coelibi, itaut inferri possit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; cum compertum sit, teste P. Benart, *eos a Puero*

functionibus Ecclesiasticis assuescere, et in magno numero ordinari, *ne aliquando desint*, *qui Ecclesiae Ministeriis operam navent*.

V. An et quomodo tolli possit, et radicitus extirpari abusus conferendi Ordines ante legitimum tempus, et induci, quoad aetatem Ordinandorum, observantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in casu simili, ad Catholicae Fidei praesidium, et Disciplinae Ecclesiasticae augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchae Maronitarum in illis verbis: *Inducendi sunt Maronitae*, *ut Concilii Tridentini Decreta observent sess.* 23. *cap.* 12.

VI. An plus commodi et utilitatis vel potius scandali et detrimenti allatura sit rei Catholicae Dispensatio super Matrimonio inito post Ordines Sacros, libratis in utramque partem omnium rationum et circumstantiarum momentis.

Adhortatio. §. 54. Enixe demum expetimus ea omnia, quae Evangelici Praecones, ad Animarum salutem, ad Catholicae Fidei propagationem, et spirituale solatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna esse cognoverint. Interim Deum, a quo sancta desideria, recta consilia, et justa sunt opera, enixe rogantes, ut Ovibus, ac Pastoribus suorum charismatum dona multiplicet, eisdem optati eventus auspicem, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Dat. die 1. Maji 1745. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die I. Maji MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

CXXIX.* BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu Proprio etc.

Quamvis a tempore antiquissimo, quo Collegium S. N. C. Aulae Advocatorum institutum fuit, nulla extet satis certa memoria, quod eorum aliquis Habitu Laicali incedens, et more Nobilium Laicorum militari Ense praecinctus, Officium retinuerit Advocationis Consistorialis, pro quo, inter caetera, etiam qualitas Clericalis indubitate exigitur; eoque minus postquam fel. rec. Alexander PP. VII. Praedecessor Noster Togam peculiarem, atque distinctam tam in privatis, quam in publicis Functionibus eisdem privative indulsit: quia tamen nuper a nonnullis in dubium revocatum fuerat, utrum Habitus Laicalis per se esset cum dicto Officio Incompatibilis, propterea quod Advocati Consistoriales haud raro fuerint Urbis Nostrae Conservatores, aliquando Senatores, et quandoque etiam Civitatis Nostrae Bononiensis apud S. Sedem Oratores. Idcirco Dilecti Filii Decanus, et moderni Advocati Consistoriales in Aula Magna Romani Nostri Archigymnasii, quod vulgo Sapientia nuncupatur, more solito collegialiter, et legitime congregati, ut omnem praeciderent super hoc dubitandi occasionem, post maturum rei, ac totius negocii examen, et praevia speciali nostra permissione, praefatae antiquissimae consuetudini merito inhaerentes, atque utendo facultatibus jampridem Ipsis competentibus, et per Nos etiam nuperrime confirmatis decernendi, et statuendi unanimi voto, et nemine prorsus ex decem, qui Collegio interfuerunt, dissentiente, aut discrepante, sequens Decretum per modum declarationis, et quatenus opus sit, etiam novi Statuti ediderunt, ab unoquoque Ipsorum propria manu firmatum, atque subscriptum » Die Mercurii 21. Aprilis 1745. » Nos infrascripti Decanus, et Collegium S. C. A. Advocatorum in Aula magna nostri Archigymnasii Romanae Sapientiae more solito collegialiter congregati, inhaerendo antiquae consuetudini, et quatenus opus sit, per viam novi statuti, et utendo facultatibus nobis clementissime attributis, et confirmatis a Sanctissimo Domino Nostro PP. BENEDICTO XIV. in ejus Constitutione nuper edita sub Datum quarto Kalen. Septembris 1744. statuimus, decernimus, et declaramus, Habitum Laicalem esse incompatibilem cum Officio Advocationis Nostrae Consistorialis, atque ideo per assumptionem ejusdem Habitus Laicalis intelligi ipso facto renunciatum eidem Officio; et ita etc. non solum etc. sed, et omni etc. » Thomas Antamorus Decanus » Ludovicus de Valentibus » Joannes Ascevolinus » Nicolaus Maria de Vecchis » Gabriel de Serianis » Julius Caesar Fagnanus » Virgilius Montecatinus » Clemens Argenvillieres » Philippus Maria Pirellus » Alexander Litta ». Nos igitur, qui Collegium praedictum pro nostra in Ipsum sincera affectione, ac benevolentia pluribus aliis beneficiis dudum ornavimus, et cumulavimus, serio considerantes, Togam Consistorialem non ita esse cum Toga Senatoria incompatibilem, ut pro diversitate Actuum, et Functionum promiscuus utriusque usus conciliari nequeat: contra ve-

ro neque statui Clericali, neque Officio, et Functionibus advocati Consistorialis, neque demum decori ipsius Collegii congruere ullo pacto, aut convenire, quod Aliquis ipsorum Habitu Laicali, atque ense praecinctus in publicum prodeat, atque incedat; ac de caetero attendentes Habitus Clericalis usum, Togaeque Consistorialis insignem quidem, paucisque admodum, et electis Viris concessam praerogativam nullo umquam tempore impedimento, vel morae fuisse, quominus ipsi Advocati Consistoriales, qui in Sacris constituti non erant, Nobiles uxores duxerint ex Familiis etiam primariis, et magnatitiis tam Urbis, quam reliquarum status nostri Ecclesiastici Civitatum: Motu proprio non ad dicti Collegii Advocatorum, seu illius particularium Personarum instantiam, sed ex nostra mera liberalitate, et ex certa scientia, ac matura deliberatione praehabita, deque Apostolicae Potestatis plenitudine Decretum Collegii praeinsertum non modo approbamus, et confirmamus, eique tenore praesentium inviolabilis firmitatis robur adjicimus; Verum insuper pro majori cautela eidem Decreto addentes Motu, et potestate paribus volumus, constituimus, decernimus, et ordinamus, quod statim ac aliquis ex Advocatis Consistorialibus tam praesentibus, quam futuris, tam de numero duodenario, seu Titularibus, quam etiam Coadjutoribus sub quacumque forma datis, et constitutis, etiam cum futura successione, praedictum Habitum Laicalem quandocumque assumpserit, et militari ense accinctus in publicum prodierit, ipso jure, et ipso facto, absque ulla praecedente monitione, declaratione, vel Sententia, ab Officio Advocationis Consistorialis, et respective Coadjutoria perpetuo decidisse censeatur; Ita ut Officium praedictum vacet, et respective Coadjutoria cesset eo ipso. Non obstantibus legibus, et Statutis, etiam ipsius Collegii, Ordinationibus, et Constitutionibus Apostolicis, Cancellariae nostrae regula de jure quaesito non tollendo, caeterisque contrariis quibuscumque. Ut autem, quae superius constituimus perpetuis futuris temporibus inviolata serventur, eorum exequutionem committimus Ven. Fratribus Nostris Thomae S. R. E. Cardinali Ruffo nuncupat. Episcopo Ostiensi, et Veliternensi, ac ejusdem S. R. E. Vice-Cancellario, ac Annibali S. Clementis nuncupat. Episcopo Portuensi S. R. E. Camerario, aliisque ejusdem S. R. E. Cardinalibus Camerario, et Vice-Cancellario pro tempore existentibus cum ampla, et libera facultate statuendi, et decernendi quidquid pro accurata, et omnimoda hujusmodi Decreti, et Ordinationis, et voluntatis exequutione decernendum, et statuendum esse duxerint. Sublata in praemissis quibuscumque Judicibus Ordinariis, et Delegatis etiam Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, et Romanae Ecclesiae Cardinalibus aliter judicandi facultate. Nos enim, ex nunc irritum, et inane decernimus, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae ex Palatio Nostro Quirinali, hac die 5. Maji 1745. Dat. die 5. Maji 1745.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Cum Decanus, et Moderni Sac. Consistorialis Aulae Advocati ad conservandam antiquissimam consuetudinem, quae inter mox dictos Advocatos floruit, a Laicali videlicet Habitu abstinendi, sub die 21. proximi elapsi Mensis Aprilis Collegialiter congregati Decretum ediderint, per quod declararunt, Habitum Laicalem esse incompatibilem cum Officio Advocationis Consistorialis, adeo ut per assumptionem ejusdem habitus Laicalis intelligatur ipso facto renunciatum eidem Officio, Sanctitas vestra pro sua erga Collegium Advocatorum praedictorum benevolentia, condignisque rationibus Decretum ab Eis, ut supra, editum Motu proprio confirmare, et approbare Apostolica auctoritate dignetur, et insuper decernere, quod Officium vacet eo ipso, nunc, et pro tempore existentibus S. R. E. Cardinalibus Camerario, et Vice-Cancellario Exequutoribus designatis; cum derogationibus, Clausulis, et Decretis in praesenti Cedula Motus Proprii latius expressis.

DE JEJUNII DISCIPLINA CXXX.

Conservanda, vel reintegranda. De dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Dioecesibus integris, nonnisi certa ratione, et justa de causa, petendis, et concedendis.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, et Episcopis universis, gratiam et communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Solicitudo Pontificis pro conservatione Ecclesiasticae Disciplinae.

Libentissime quidem amplectimur, quae Nobis offeruntur, occasiones ad Vestros animos excitandos, ut Ecclesiasticae disciplinae reparandae sedulam curam conferatis: etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, evecti fuimus, conjunctam esse intelligimus solicitudinem aliarum Ecclesiarum, Nobisque commendatam, qui plane tenuitatem virium nostrarum non ignoramus.

Jejuniorum observantia a Conc. Trid. Episcopis commendata.

§. 1. Cum itaque praesentium literarum argumentum totum sit de Jejunio, quod tempore Quadragesimae, veteri Ecclesiae instituto ac lege, Fidelibus indicitur; supervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadragesimae Institutione, et Patrum, et Conciliorum omnes super hac de re in medium proferre auctoritates. Difficile id quidem Nobis parum videretur: sed potius alienum, et nullo modo consentaneum Vobis, quos doctrinae laude, Canonum, et Sacrae Historiae cognitione praestantes arbitramur. Porro ad scribendas has literas adducti fuimus gravissimis illis verbis Tridentinae Synodi, quae *sess.* 25. *de Reformat.* praecipit Episcopis, omne studium impendere, ut Fideles ipsorum curae traditi magna religione perficiant ea, quae a Sacris Canonibus praescribuntur: *Ut illis omnibus, et iis praecipue sint obsequentes, quae ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, et jejunia.*

Pontificis sententia circa quaestiones de Jejunio.

§. 2. Ubi primum Bononiensem Ecclesiam administrandam suscepimus (ad quam beneficio Clementis XII. fel. rec. ab Sede Anconitana translati fuimus) Mandatum evulgavimus (quod Libro primo Institutionum Nostrarum pro Viris Ecclesiasticis decimoquinto loco continetur): In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime solvendos Jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam causam, et legitima prius auctoritate interposita, quadragesimae abstinentiam non observarent, minimo, inquam, solvendos a jejunio, itaut liceret ipsis quolibet die mensam bis instituere, non unica vice, vespertina superaddita Refectione, quae permitti jejunantibus consuevit.

Leges ad eas dirimendas promulgatae.

§. 3. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, et praestantissimis quoque Viris demandavimus, ipsam diligenter accurateque perpendere, ac suas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis, hujusmodi controversiae finem tribuere constituimus, illudque decrevimus, ne ulla in posterum, sive peculiaris, sive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad mensam tempore Jejunii, vel Quadragesimae, nisi conditio servandi Jejunii, sive unius comestionis, interponatur; et illum quoque monitum addatur, nequaquam licere mensam eamdem carne, ac piscibus instruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quaestionibus, existimavimus unicam singulis diebus comestionem inducere illis etiam, qui carnibus uti, cum Jejunium indicitur, rite obtinuerunt; et pravam illam consuetudinem, quae apud multos jam nimis invaluerat, penitus evellere, afferendi nempe carnes in mensam cum piscibus, postquam ipsi Quadragesimalis abstinentiae praecepto soluti fuerunt, ob eam potissimum causam, quod grave detrimentum saluti ab esu piscium accipiant.

Quae exercitioni mandantur.

§. 4. Haec apertissime constant ex nostris Apostolicis Literis, quas in forma Brevis dedimus ad omnes Episcopos Orbis Catholici anno 1741., quarum primae incipiunt: *Non ambigimus*, alterae vero: *In suprema*. Nos profecto nulli umquam elargiti sumus vesci carnibus, cum tempus Quadragesimae, sive, aliud Jejunium praecipitur, nisi indicta, scriptaque conditione, quam superius commemoravimus. Maximam pariter laetitiam percepimus, cum redditae Nobis fuerunt plures Epistolae, ac Mandata vestra, Literis nostris Apostolicis omnino consentanea, quibus pro virili parte contendistis adducere Populos vobis subjectos, ut propositam in illis disciplinam servarent.

Excitatae difficultates per organum Poenitentiariae Apost. solvuntur.

§. 5. Interim promulgatis iisdem Apostolicis Literis, quas paulo ante nominavimus, plures cavillationes excogitatae sunt a nonnullis, uti Nos antea facili conjectura suspicati fuimus. Plures etiam quaestiones propositae Nobis fuerunt, exigui quidem ponderis ac momenti, quemadmodum Nos opinamur; cum illae, vel ipsius Legis verbis, vel sensu penitus corruant ac dissolvantur. Attamen Sacro Tribunali no-

strae Poenitentiariae, rerum hujusmodi conscio ac peritissimo, easdem quaestiones expendendas commisimus, quibus omnibus plene cumulateque, quoties opus fuit, satisfecit.

Archiep. Compostellae plura dubia proponit.

§. 6. Archiepiscopus Compostellae, in Hispaniarum Regnis Primus Inquisitor, nuperrime vita functus, longam ad Nos dedit Epistolam, qua plures recensebat difficultates, quae Literis nostris Apostolicis adversabantur, quominus executioni mandarentur; eo quod nonnulli Theologi in diversas opiniones ac sententias abirent in selvendis quibusdam quaestionibus, quibus Literae nostrae Apostolicae causam et occasionem praebebant; ac proinde de illis Judicium Nostrorum exquirebat. Equidem Archiepiscopi Literae Nos gravissimis ac difficillimis temporibus occupatos deprehenderunt: attamen, dum quaestiones in ipsis expositas percurrimus, visum Nobis est non quidem expedi, ut iis quaestionibus responsum fieret, ipsisque solutis, nullum impedimentum, sive obstaculum nostris Literis Apostolicis superesset; sed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipsae minime adducerentur. Accedit etiam, quod Epistola Archiepiscopi multis argumentationibus, et obscuris vocibus redundabat, quamobrem, licet plures hortarentur, ne ullum Archiepiscopo responsum redderemus; illi tamen satisfecimus, res praecipuas ex ejus literis delibantes, et quaestiones omnes ad certum numerum redigentes. Primum Nostris occupationibus tribuendum testati sumus, quod tardo ipsi responsum daremus, ejus studium commendavimus, et etiam magnopere probavimus, quod anceps ac dubius ad hanc Sanctam Sedem confugerit, ut consilium exposceret. Deinde prolatis quaestionibus satisfacere non praetermisimus, illum tamen monentes de instituto Summorum Pontificum, qui leges condere solent, disciplinam decernere, neque ullam habere rationem illorum, qui dubitandi causas objiciunt, ut quae constituta sunt, perturbent ac evertant.

Quibus Pontifex satisfecit per Literas Apost.

Hae pro norma habentur in similibus.

§. 7. Vix redditis Literis, Archiepiscopus paulo post vitae cursum absolvit: Itaque non immerito suspicamur, responsa Nostra, quae literis continebantur, haud cognita fuisse et perspecta illis, qui quaestiones excitaverant. Post haec alii pariter ex Hispanis Episcopis nonnullas ex iisdem quaestionibus Nobis proposuerunt; quare iisdem responsis usi sumus, quae tradita prius Archiepiscopo Compostellae a Nobis fuerant. Non defuerunt etiam praestantes inter Italos Theologi, qui Literas nostras Apostolicas datas anno 1741. egregiis commentariis illustrarunt: Idem contigit Responso, quod fecimus Archiepiscopo Compostellae *die* 8. *Julii anno* 1744., quod sane integrum suis Libris praefigendum curaverunt.

Earum exemplum Episcopis mittit.

§. 8. At quoniam Libri ejusmodi ad Vos fortasse nondum pervenerunt, vel curis aliis distenti illos percurrere minime potuistis, bis Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum saepius est) ad Archiepiscopum Compostellae jam pridem scripsimus, ut quae disciplina Vestris in Dioecesibus tenenda sit, plane cognoscatis, ac ne Vos deterreant difficultates, si quae a captiosis hominibus concitentur.

Sequitur tenor Apostolici Brevis superius impressi num. XCIX. *pag.* 386.

Quaestionibus hisce sublatis alii oboriunt tollendi.

§. 9. Cum haec ita se habeant, satis muneri nostro fecisse videmur, ne illi, quibus licet carnes edere, cum Jejunium tempore Quadragesimae, vel extra Quadragesimam Fidelibus praescribitur, unius comestionis limites excedant, ac ne piscibus simul et carnibus parari sibi mensam patiantur, nove cavillationes perscrutentur, ut legi tenebras offundant. Pauca tamen adhuc supersunt, quae remedium a Nobis deposcunt.

Dispensationes generales nimis saepe petuntur.

§. 10. Siquidem advertimus jam multis ab hinc annis non solum plures in qualibet Italiae Urbe, vestra auctoritate, dissolvi a Quadragesimali abstinentia, sed etiam magno studio contenditis, uti universam Civitatem, totamque Dioecesim eadem abstinentia liberemus. Hinc factum est, ut in quibusdam Civitatibus ac Dioecesibus jam per multos annos Fideles universis, absque ullo discrimine, carnibus per Quadragesimam utantur.

Quid inde timendum.

§. 11. Id quidem maximam Nobis affert solicitudinem, eo quod deprehendimus certis Testimoniis, in quibusdam Regionibus Septemtrionis, toto Quadragesimae cursu, lactis et ovorum usum libere permitti, qui per plures annos eamdem facultatem petierint, et ab Sede Apostolica consecuti fuerint: quamobrem illi Populi sibi in animum induxerunt, non esse rursus ad Pontificem confugiendum pro hujusmodi facultate impetranda, sed priores concessiones singulis annis acceptas sufficere, ut lactis et ovorum consuetudo per Quadragesimam comprobetur.

Conc. Trid. mens circa dispensationes.

§. 12. Praeterea maximi facienda esse documus ea verba Trident. Concil. *Sess.* 25. *cap.* 18. *de Refor. Sicuti publice expedit, Legis vinculum quandoque relaxare, ut plenius, evenientibus casibus, et necessitatibus, pro communi utilitate satisfiat; sic frequentius Legem solvere, exemploque potius, quam certo personarum, rerumque delectu, petentibus indulgere, nil aliud est, quam unicuique ad Leges transgrediendas aditum aperire.*

Pontificis sanctio jam edita.

§. 13. In Literis nostris Apostolicis, quas *anno* 1741. ad omnes Catholicos Episcopos dedimus, huic corruptelae viam praecludere cogitavimus ea ratione, illisque verbis, quae rursum hic subjicimus: *Debitum igitur Paternae uniuscujusque vestrum sedulitatis et charitatis officium jure postulat, ut omnibus autum faciatis et annuntietis, nemini quidem sine legitima causa, et de utriusque Medici consilio, multitudini vero, veluti Populo, aut Civitati, aut Genti indiscriminatim integrae, nonnisi gravissima, et urgente necessitate, et in casibus per Sacra Canonum Statuta praescriptis, cum debita Apostolicae hujus Sanctae Sedis reverentia, a Quadragesimali Jejunio dispensationem, toties quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque usurpandam, nec superbe et arroganter ab Ecclesia, sicut alibi in more positum esse accipimus, esse postulandam.*

Ratio servata in concedendis Disp. generali.

§. 14. Porro Nos hanc normam secuti sumus, cum multitudinem, veluti Populum, aut Civitatem integram, Quadragesimali abstinentia immunem declaravimus. In primis loci Episcopus id postulare a Nobis debuit, ac de gravissima, urgentique necessitate suum testimonium interponere. Deinde carnes minime permissae fuerunt, si lactis, et ovorum usus satis esse videretur. Tum vero facultas edendi carnes tribui solum consuevit, cum interposito Episcopi testimonio id omnino necessarium judicaretur: nec sufficiens necessitati remedium afferri constaret, si ovs solum, et lacticinia concederentur. Quoties autem abstinentia Quadragesimae nostra auctoritate soluta fuit, certos tamen dies praescripsimus, quibus integra abstinentia servaretur, nempe diem Cinerum, dies quatuor temporum, vigilias praecepto obeundas, dies Majoris Hebdomadae a Dominica Palmarum. Quandoque recensuimus etiam totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam indiximus abstinentiam Feriis sextis, ac Sabbatis, etiamsi facultas a Nobis tradita, lactis et ovorum usum solum complecteretur. Postremo eam conditionem semper addidimus, ne Jejunii lex unius per diem comestionis ullo modo violaretur, ac ne simul in mensa carnes et pisces apponerentur.

Verificatio causae ab Episcoporum judicio pendet.

§. 15. Dum rationem hujus consilii nostri serio perpendimus, haud plene acquiescimus, ob eam solicitudinem ac dubitationem, ne causa ab Episcopo loci prolata, quam Nos legitimam credidimus ad solvendam Quadragesimae abstinentiam, ejus naturae fortasse non sit, quae veram et urgentem necessitatem contineat. Quippe illud Nobis semper ante oculos propositum habuimus, ut nihil a ratione alienum, nihil inconsulto ac temere faciamus. Haerent pariter animo defixa Sancti Bernardi verba ad Pontificem Eugenium *lib.* 3. *de Consideratione cap.* 4.: *Facitis hoc, quia potestis: sed, utrum debeatis, quaestio est, et quomodo.* Attamen fidem praestitimus iis, quibus praestanda fuerat, Episcopis nempe locorum. Non enim alio pacto exerceri potest solicitudo peculiarium Ecclesiarum, ac Dioecesum, nisi fides habeatur Episcopis, a quibus illae administrantur. Sed in posterum, ut gravissimum hoc negotium tutius, quam fieri possit, geratur, molestum vobis non sit, animum iis advertere, quae subjicimus.

Causae pro concedendis dispensationibus personalibus.

§. 16. Non ignoratis ab Innocentio III. Praedecessore Nostro *Cap. Consilium, de observatione jejuniorum*, inter causas legitimas solvendi abstinentiam a Carnibus jejunii tempore, recenseri veram, et existentem reipsa aegritudinem: *Praeterea de illis, qui in Quadragesima, vel in aliis jejuniis solemnibus infirmantur, et petunt sibi esum Carnium indulgeri, respondemus: quod, cum non subjaceat legi necessitas, desiderium infirmorum, cum urgens necessitas exigit, supportare potes et debes, ut majus periculum in eis evitetur.* Idem statuerant multo ante Innocentium III. Patres octavi Concilii Toletani *Can.* 9., quod anno 653. celebratum fuit: *Quisquis absque inevitabili necessitate, atque fragilitatis evidentis languore, seu etiam aetatis impossibilitate, diebus Quadragesimae esum Carnium praesumpserit attentare, non solum erit reus Resurrectionis Dominicae, verum etiam alienus ab ejusdem diei Sancta Communione . . . Illi vero, quos aut aetas incurvat, aut languor extenuat, aut necessitas arctat, non ante prohibita violare praesumant, quam a Sacerdote permissum accipiant.*

Aliae omnino requiruntur pro generalibus.

§. 17. Nemo est, qui non intelligat hujusmodi causas satis esse, ut aliqui a Jejunii legibus et abstinentia immunes existimentur; non autem, ut Populus, vel integra Civitas idem privilegium obtineat. Quis enim sibi persuadere possit, Cives universos alicujus Urbis, vel Dioecesis, eodem tempore gravissime morbo teneri, vel in eodem discrimine versari omnes, ut periculosam aegritudinem contrahant? Nisi forte eos morbos intelligamus, qui ab aeris intemperie, vel infectione promanant, de quibus paulo post verba faciemus. Quis credat umquam, Populum universum alicujus Dioecesis vel communi languore penitus extenuatum, vel extrema senectute confectum?

Quadragesimalium ciborum caritas non est causa sufficiens pro disp. gen.

§. 18. Neque vero causa sufficiens habenda est, ut aliqua Civitas, vel Populus abstinentia Quadragesimali liberetur, ipsique Carnes permittantur, si forte pisces, vel ova caro pretio vendantur. Sicut enim Urbes habent egenos Cives, ita etiam opulentos; e quibus etiam alii vitae sustentationem labore ac sudore sibi comparant, alii vero patrimonio ac divitiis satis superque abundant. Itaque, si pro emendis piscibus grave pretium solvendum sit, id quidem egenis Civibus, non vero divitibus suffragatur. Id asserunt etiam nonnulli Theologi haud severioris disciplinae, quorum sententiam recensuimus Capite nono Libri tertii nostrarum Institutionum, quas Bononiae Typis impressimus.

Nec Militum stationes.

§. 19. Illud etiam inane commentum prorsus existimari debet, solvendas esse abstinentia Quadragesimae Civitates, vel Dioeceses, ubi exercitus versantur, eo quod Milites in iis locis permanentes abstinentiae leges minime observant. Id potius animos Civium inflammare deberet ad jejunium rite religioseque suscipiendum, ut nempe Milites tanta virtute temperantiae permoti, ipsorum exemplum sequantur. Illud solum pro legitima causa in medium preferri potest, Copias Militum tantam afferre Civitati penuriam herbarum, atque olei, licet Quadragesimae Jejunio non obtemperent, ut harum rerum pretia summopere augeantur. Tunc autem eadem statuenda sunt, quae paulo ante diximus, cum pisces, et ova cariori pretio comparantur.

Nec alia ex peculiaribus causis supra recensitis

§. 20. Igitur peculiares morbi, quamvis frequentes, in posterum pro causa solvendae abstinentiae non adducantur, nisi forte Civibus universis iidem morbi communes habeantur ob aliquam aeris corruptionem: neque in posterum herbarum, olei, piscium, et ovorum pretia tanti ponderis esse censeantur, ut omnis Civitas, vel Dioecesis, ab instituto Quadragesimae Jejunio ac temperantia liberari contendat. Quod si veras, ac legitimas a Nobis causas ad hanc facultatem obtinendam expetitis, duas potissimum percensebimus, quarum prima ex jure Canonico, altera vero ab ipsa rerum magistra experientia deprompta est.

Causae legitimae I. Deficientia piscium, olei etc.

§. 21. Innocentius III., quem superius nominavimus, *eodem Cap. Consilium, de observatione jejuniorum*, Archiepiscopo Bracarensi postulanti, qua poena plectendos judicaret illos, qui tempore Quadragesimae a Carnibus non abstinuerant ob summam rerum caritatem, et angustiam, itaut plures fame enecarentur, respondit his verbis: *Cum autem quaesieris, quae sit illis poenitentia injungenda, qui diebus Quadragesimalibus, tempore quo tantae famis inedia ingruebat, quod magna pars populi propter inopiam annonae periret, carnes comedere sunt coacti; respondemus: quod in tali articulo illos non credimus puniendos. Preces tamen Domino pro illis et cum illis effundas, ne ipsis aliquatenus imputetur; quia bonarum mentium est, ibi timere culpam, ubi culpa minime reperitur;* Si quis hoc tempore Episcopus, adductus exemplo Bracarensis Antistitis, idem consilium peteret a Sede Apostolica, tamquam ineptus, ac simplex haberetur; Sed illo Ecclesiae felicissimo seculo maximi pendebatur, uti aequum est, Quadragesimae praeceptum. Hinc magna severitate inquirebantur illi, qui minime paruissent, licet talis causa intercederet, ut liberi ab eodem praecepto viderentur: nec ulla ratio habebatur Virorum Principum, licet ipsorum incolumitas cum Reipublicae felicitate conjuncta putaretur; uti Nos fuse ostendimus in decima quinta nostrarum Institutionum Libri primi. Sed iis omissis, et aliis bene multis, quae in hanc rem congeri a Nobis possent, illud primum delibabimus ex responso Innocentii III., tunc Quadragesimae abstinentia solvi posse integram Civitatem, vel Dioecesim, cum reipsa non suppetunt ea, sine quibus praeceptum Quadragesimae observari nequit. Itaque si revera in aliquo loco neque oleum, neque pisces comparari possint, tunc Incolis ejusdem loci permitti fas est, ut lacte, et ovis utantur: Si haec autem revera deficiant, tunc Carnis, salubris tamen, edendae facultas concede-

Disciplinae veteris rigor.

tur, interposita semper jejunii servandi conditione.

Exemplum dispensationis concessae pro Insulis Americae.

§. 22. Insula Sancti Dominici in America Meridionali in temporalibus paret Charissimo in Christo Filio nostro Ludovico Galliarum Regi Christianissimo, nec ei ullus praeest Episcopus. Praefectus Patrum Societatis Jesu anno 1742. a Nobis quaesivit, an ex concessione sibi facta a Sede Apostolica dispensandi super esu carnium, ovorum, et lacticiniorum tempore jejuniorum, et Quadragesimae, dici posset, sibi etiam datam fuisse facultatem dispensandi nedum particulares personas, sed etiam multitudinem hominum, et omnes sui districtus Incolas, quando coram Deo id expedire judicasset: habitoque responso, facultatem ei fuisse concessam dispensationem indulgendi particularibus hominibus, non autem multitudini hominum, et omnibus Incolis sui districtus; pro concessione exoravit. Pro causa exposuit veneficam piscium qualitatem; exiguum piscatorum numerum, qui longe ab Insula piscantes, pisces deferebant aut foetentes, aut corruptos ob nimios calores; paupertatem earum gentium, quae oleum emere non poterant pro cibis Quadragesimalibus necessarium; deficientiam denique olerum, et leguminum, quae in ea regione facile corrumpuntur, aut a vermibus consumuntur. Re subinde mature discussa coram Nobis in Congregatione Generali Sanctae Romanae et Universalis Inquisitionis *die* 12. *Aprilis anno* 1742., habita ratione regionis nimis remotae, a qua quilibet anno impossibilis erat ad Sedem Apostolicam recursus; indulgentes necessitati Fidelium degentium in Insulis Ditionis Gallicae in America, facultatem concessimus Praefectis Missionum illarum partium, ut in casu verae, et ineluctabilis necessitatis, et tantum de anno in annum, praefataque vera necessitate durante, et non aliter, nec alio modo, uti possent et valerent cum fidelibus Populis ipsorum regimini commissis dispensare super esu ovorum, et lacticiniorum, et etiam carnium tempore Quadragesimali, indicta simul cum hujusmodi dispensatione observantia jejunii per unicam comestionem, onerataque praedictorum Praefectorum conscientia, si adamussim juxta praescriptum concessa facultate usi non fuissent.

II. Causa. Morbus epidemicus.

§. 23. Sed jam ad experientiam deveniamus. Quindecim ab hinc annis per totam fere Europam morbus invaluit, qui pectoris inflammationem inferebat, ita tamen, ut ex una Civitate in aliam, et ex una Provincia in aliam haec funesta lues promanaret. Id contigit annis 1730. 1733. 1740. Licet autem morbus ejusmodi, qui universos hominum ordines, atque aetates corripiebat, lentam solum in pectore inflammationem excitaret, tamen senibus matura jam aetate debilitatis extremam afferebat perniciem; nam ex ipso febres acutissimae, ac mortales sequebantur. Idem morbus in periculum trahebat juniores etiam, qui paululum infirmo pectore laborarent. Postremo multorum pectora adeo labefactavit, ut gravissima deinde mala provenerint. Alios quoque morbos hujus generis, pectoris inflammationem magno cum periculo afferentes, aegros in discrimen vitae adduxisse, Medici Scriptores inculcenter testantur.

§. 24. Itaque si Medicinae Professores acciti, monitique graviter ut nihil a veritate alienum respondeant, unanimi consensu fateantur (ut nobis ipsis accidit, cum adhuc Bononiae versaremur) morbum esse talis naturae, qualem superius commemoravimus, itaut nulla aetas libera, et incolumis esse queat; et affirment, illis ipsis, qui inter Cives salvi et integri numerantur, eamdem perniciem imminere; id praeterea conferre plurimum ad ejusmodi luem depellendam, aut evitandam, si tum aegrotantes, tum sani a piscibus, et oleo, et quandoque pariter a lacte, et ovis abstineant, si, inquam, res ita se habeat, tum procul dubio causa sufficiens judicanda est, quae experientiae innititur, et quae semper probata, et in posterum probanda videtur, ut nempe Populus, seu Civitas integra a carnibus abstinendi praecepto non teneatur.

Medici audiendi super qualitate morbi.

§. 25. Neque ulla difficultas promovere vos debet a consulendis Medicis, qui praestantiores habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid revera senserint, scripto testari non praetermittant; quae conditio si desit in posterum, nulla umquam facultas Civitati, aut Dioecesi, carnibus aut lacticiniis vescendi tempore Quadragesimae tribuetur: quippe id necessarium omnino videtur. Accedit etiam, quod Medici facilitate quadam incredibili peculiares quidem Cives a Quadragesimae praecepto liberos, et immunes decernere soleant; (de qua re gravissime monendi a vobis sunt, ne suas animas indulgendo nimis aggravent): cum vero pro universis Civibus idem statuendum proponitur,

Eorum attestationes exhibendae.

tum se difficiles, anxios, ac solicitos praestare, Nos ipsi experti sumus. Postremo si velint percurrere ea, quae in Italia, et extra ipsam praeclarissimi Auctores Medici Typis ovulgarunt, facile deprehendent, abstinentiam, ciborumque parsimoniam ab illis magnopere commendari; discrimen inter morbos constitui; e certis rationibus ostendi, in curandis quibusdam morbis nequaquam requiri, ut juscuinm, et carnes, loco piscium, olei, et herbarum substituantur; in aliis vero juvare plurimum, si sublatis carnibus, cum indicitur jejuninm, oleo, vel lacte aegrotantes utantur: Demum advertent, quam diligenter, accurateque scribant de pectoris incommodis, cum in omnibus generatim excitantur, ne corripiantur eodem morbo, qui adhuc incolumes a communi lue supersunt.

Quid observandum pro indulg. esu carnium, et ovorum.

§. 26. Haec vobis indicanda putavimus. Reliquum est, ut Vos hortemur, ne tam facile suscipiatis negotium petendan facultatis utendi carnibus, et lacticiniis tempore Quadragesimae pro universa Civitate, vel Dioecesi. Quippe abrumpenda tandem est consuetudo, ob quam jam per tot annos in quibusdam locis hae facultates tribui consueverunt. Illud etiam experientia a Vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abstinentiam Quadragesimae nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc causam inter aegrotos, vel mortuos recenseri.

Episcopi ne facile petant Dispensationes generales.

§. 27. Hanc rationem, et institutum Nos ipsi secuti sumus Romae, ac Bononiae (cujus Sedem adhuc retinemus), cum nuper Quadragesimae tempus ageretur. Si vos id quoque praestabitis, neque facile a Nobis pro universa Civitate, vel Dioecesi, facultatem solvendi Quadragesimae abstinentiam postulabitis, vel (si necessarium id arbitremini) non aliter, quam servatis praemissis conditionibus Dispensationis instantia ad Nos deferretur, non solum ii fructus provenient, quos jam indicavimus; sed etiam repulsae pudorem evitabitis, Nosque pariter ea molestia vindicabitis, quam ferimus, dum votis vestris minimo obsecundamus. Postremo vos omnes peramanter amplectimur, et Apostolicam Benedictionem Vobis, Populisque vestris impertimur.

Praemissis non servatis, Dispensatio denegabitur.

Datum ex Arce Castri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 10. Jun. 1745

ELECTIO CXXXI.

Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemensem nulla et illicita declaratur; cum censuris, et inhibitione, ne Consecrationem suscipere praesumat.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Hieronymo de Boch e vivis ad districtam rationem de illegitima probrosaque sua in Pseudo-Episcopum Harlemensem cooptatione a Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi Petro Joanne Meyndarts funestissimi Schismatis istic Patrono dudum facta, deque sua illicita, nefaria, sacrilega, et contra suprema Apostolicae hujus Sanctae Sedis mandata, ac Sacrorum Canonum sanctiones, fucatis caeremoniis, accepta consecratione, reddendam, die XI. Mensis Decembris anni proxime elapsi evocato a Pastorum Principe aeternoque Judice Jesu Christo, cujus vices in terris Nos plane immerentes gerimus; sperandum quidem erat, fore nimirum, ut ipse Petrus Joannes scelestissimus execrandae perduellionis antesignanus, quem neque paterna Praedecessoris nostri felic. rec. Clementis PP. XII., ac Nostra monita, neque vibrata toties in ipsum omnium Ecclesiasticarum censurarum fulmina ad saniorem mentem redegerant, tam infelici ejusdem Hieronymi exitu perculsus, et sceleribus suis emergens, ad meliorem frugem rediret, et fructus poenitentiae dignos faceret. Verum iniquitatis filius nec conscientiae angoribus tactus, nec tot censurarum Ecclesiasticarum formidine deterritus, nec ad tantum symmystae sui exitium perterrefactus, sed veluti is, qui laetatur, cum male fecerit, et exultat in rebus pessimis, temerario ausu ac praefracta fronte non solum eidem Ecclesiae Harlemensi primum Generalem Vicarium, deinde Episcopum constituit et designavit die XV. Mensis Maji currentis anni quemdam Schismaticum Virum Joannem Van-Stiphout Amstelodami Pseudo-Pastorem, verum

Schismaticorum pervicacia.

Pseudo Episcopus elect.

ad Nos etiam literas dedit, quibus Nos de temeritate sua, detestabilique Pseudo-Episcopi designatione certiores faciens, patrati quoque criminis ac sceleris confirmationem a Nobis expostulat.

Ultrajectensis Pseudo-Archiepiscopi auctoritas nulla. Episcopatus Harlemensis irrita restitutio.

§. 1. Ad tantam audaciam pene concidimus, nec possumus satis aptis verbis explicare et debitis lacrymis deflere tam pervicacem perditi hominis in malitia sua gloriantis, et sceleribus scelera adjicientis insaniam furoremque. Etsi autem per alias in simili forma Brevis literas tum laudati Clementis Praedecessoris, tum Nostras, quarum tenores hisce praesentibus literis pro insertis haberi volumus, tam ipsius Petri Joannis electionem et consecrationem in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem, quam defuncti Hieronymi de Boch electionem, consecrationem, et jamdudum obsoleti Episcopatus Harlemensis erectionem irritam, inanem, illicitam, illegitimam, ac sacrilegam, et utrumque excommunicatum, anathematizatum, atque a Catholicae Ecclesiae communione segregatum, ac prorsus Schismaticum vitandum, esse ac fore, et utrumque nullam vel minimam Jurisdictionem Episcopalem, aut pro Animarum regimine auctoritatem umquam habuisse et habere declaratum fuerit; ac propterea nulla pariter, irrita, et inanis ficta Harlemensis Episcopatus erectio, ac dicti Joannis Van-Stiphout asserta in Pseudo-Episcopum Harlemensem designatio; tamen Praedecessorum nostrorum, ac potissimum ejusdem Clementis Praedecessoris, sacrarum legum morem et exempla secuti, quemadmodum alias fecimus, tradita Nobis e Coelo potestate, electionem Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem a Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanne, et ab ejus fictis Canonicis factam, assertique Episcopatus hujusmodi erectionem, nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac sacrilegam declaramus, eamque rescindimus, delemus, abrogamus.

Nova elect. damnatur, et annullat.

Inhibetur electo quolibet jurisdictionis actus.

§. 2. Deinde sub poena Excommunicationis ipso facto et sine alia declaratione incurrendae mandamus districteque indicimus eidem Joanni Van-Stiphout, ne ullam Episcopalem Jurisdictionem exerceat, ne pro suscipiendis Ordinibus Dimissorias literas dare, ne Pastores, Missionarios, Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad Animarum curam et sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis praetextu, constituere, ac deputare audeat: ac proinde, si quis per ipsius Literas Dimissorias Ecclesiasticos Ordines susceperit, se suspensum, ac propterea irregularitati obnoxium esse sciat, si susceptos Ordines exercuerit. Quascumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine sive jam factas, sive faciendas, cum omnibus inde sequutis prorsus irritas, nulliusque momenti declaramus.

Nemo Episcopalis Consecrat. suscept.

§. 3. Praeterea sub eadem poena Excommunicationis ipso facto et sine alia declaratione incurrendae mandamus tam eidem Joanni Van-Stiphout, ne se cuiquam Archiepiscopo, aut Episcopo consecrandum praebeat, quam ipsi Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanni, aliisque Archiepiscopis et Episcopis, ne eumdem inaniter electum Episcopum Harlemensem consecrare audeant. Has autem poenas decernimus sine praejudicio illarum, quas tam Electus Pseudo-Episcopus, quam Elector Pseudo-Archiepiscopus noverint se incurrisse.

Admonitio et cohortatio ad Catholicos.

§. 4. Caeterum, Dilecti Filii, gaudium, et corona nostra, quemadmodum praeclara vestra in Catholicae Fidei et Religionis Orthodoxae confessione virtus et constantia, rebus ipsis semper probata, et Apostolicis laudibus commendata, Nos dubitare non sinit, quin non solum ad praecavendam, sed ad procul amandandam propulsandamque etiam omnem execrandi Schismatis luem maximopere enitamini; ita paterna nostra erga Vos caritas haud patitur, quin paterni cordis nostri curas cogitationesque ad Vos convertamus, solicite monentes atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati estis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad se conantur. Date quotidie magis operam, ut Seductores intelligant, Vos ad verum Christi Domini Ovile, et ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti estis Mundo, Angelis, et hominibus, qui Vos indutos Catholicae lorica veritatis, et galea salutis, adversus hostes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia insidiosos, strenue pugnare undique circumspiciunt, ac vestram animi fortitudinem invictamque constantiam eximiis laudibus extollunt; non sine incredibili nostra laetitia ac solatio, qui tantam virtutem plurimi facimus, servatamque a Vobis Catholicae Ecclesiae, Nobis, Romanaeque Sedi fidem singulari amore prosequimur; cujus pignus esse volumus Apostolicam Benedictionem, quam

cum uberrima coelestium charismatum copia conjunctam, Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Dat. die 26. Junii 1745. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVI. Junii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

Public. eodem die mense et Anno.

CXXXII. DAMNATIO

Et Probibitio Libri, cujus titulus est: *Illustrissimorum, ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensis, et Episcopi Harlemensis Instrumentum Appellationis ad Concilium Generale futurum, a duobus Brevibus a Sanctissimo alias expeditis ad Catholicos* in *Foederato Belgio.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a praecavendis animarum periculis. Altissimo Divinae providentiae consilio imposita imbecillitati Nostrae suprema Catholicae Ecclesiae procuratio, atque adeo commendata Nobis a Pastorum Principe Jesu Christo, cujus vices plane immerentes gerimus, assidua pascendi universi Domini Gregis cura, jure ac merito exigit ac requirit, ut ad eumdem Gregem in unitate et integritate servandum custodiendumque semper advigilantes, inter gravissimas Apostolici ministerii Nostri partes eam praecipue reputemus, qua procul ejiciamus amandemusque perditos homines, ne sub inducta Pastoris larva Oves Christi venenatis fraudulentium fallaciumque doctrinarum suarum pascuis pelliciant ac decipiant, et ne eas Christi Ovili separantes, ad perditionis viam agant atque perducant.

Schismaticorum seditiosus Libellus. §. 1. Cum itaque nomine duorum assertorum Antistitum, quos re ipsa haud legitime, sed nulliter electos, ac sacrilego consecratos, et supremis Apostolicae hujus Sanctae Sedis praeceptis inobedientes et contumaces, alias Nos a Catholicae Ecclesiae communione separavimus et sejunximus, ac separatos et sejunctos esse declaravimus, et publice denunciavimus, in lucem prodierit quidam libellus anno MDCCXLIV. editus sine Typographi nomine, et sine loci indicatione, sed hoc dumtaxat titulo: *Illustrissimorum, ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensis, et Episcopi Harlemensis Instrumentum appellationis ad Concilium Generale futurum, a duobus Brevibus, quae praeferunt nomen SS. D. N. Benedicti XIV. scriptis ad universos Catholicos in Foederato Belgio etc.* Nos, licet titulus ipse praefatum libellum proscriptione dignum esse et fore, aliisque censurarum Ecclesiasticarum, quibus Romani Pontifices Praedecessores Nostri hujusmodi appellationes damnarunt proscripseruntque, notis, reipsa obnoxium esse demonstret, atque adeo haud necesse sit, ad illum damnandum ac reprobandum, animadvertere rationes atque momenta in eodem libello ad comprehendum dictum titulum adducta, utpote fallacia, schismatica, et seditiosa; nihilominus postquam accuratissimo tam Nostro, quam aliorum examini subjecimus, Apostolica demum censura perstringendum ac proscribendum duximus.

Damnatur, et imprimi, legi, ac retineri prohibetur, sub censuris. §. 2. Auditis itaque plurium in Sacra Theologia insignium Magistrorum suffragiis, de plurimorum quoque Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium ad hoc specialiter deputatorum sententia atque consilio, libellum praefatum uti continentem propositiones falsas, seditiosas, scandalosas, captiosas, ad schisma ac eversionem Hierarchiae Ecclesiasticae pellicientes, et Apostolicae Sedis praedictae auctoritati injuriosas, et Ecclesiasticae jurisdictionis eversivas, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, damnamus, et reprobamus; Ipsiusque libelli impressionem, descriptionem, lectionem, et usum omnibus et singulis Christifidelibus, etiam specifica, et individua mentione et expressione dignis, sub poena excommunicationis latae sententiae per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam (praeterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente) nisi in mortis articulo constitutus, absolutionis beneficium valeat obtinere, omnino interdicimus. Volentes, et eadem auctoritate mandantes, ut quicumque libellum hujusmodi penes se habuerit, illum, statim atque praesentes literae ei innotuerint, locorum Ordinariis, vel haereticae pravitatis Inquisitoribus tradere atque consignare teneatur; hi vero exemplaria sibi sic tradita illico flammis aboleri curent.

Similia scripta pariter prohibentur.

§. 3. Insuper omnia alia scripta, vel manu exarata, vel typis excusa, in quibus ejusmodi errores, aut illorum aliqui quomodolibet renovantur, vel defenduntur, seu eos in posterum, quod absit, renovari aut defendi contigerit, sub eadem poena, auctoritate, et tenore praefatis proscribimus itidem, et damnamus, ipsiusque libelli impressionem, descriptionem, retentionem, et usum, sicut praemittitur, omnino prohibemus: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Publicationis effectus, et exemplarum auctoritas.

§. 4. Ut autem eaedem praesentes literae ad omnium notitiam facilius perdurantur, nec quisquam illarum ignorantiam allegare possit, volumus, et auctoritate praedicta decernimus, illas ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, et Cancellariae Apostolicae, necnon Curiae Generalis in Monte Citatorio, et in Acie Campi Florae de Urbe per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; sic vero publicatas, omnes et singulos, quos concernunt, perinde afficere, ac si unicuique illorum personaliter notificatae, et intimatae fuissent: ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eamdem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quae haberetur eisdem praesentibus, si exhibitae forent, vel ostensae.

Dat. die 26 Junii 1745.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die XXVI. Junii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

Public. eodem die, mense, et anno.

CXXXIII. PRIVILEGIUM

Elevandi Crucem more Archiepiscoporum, conceditur Episcopis Eystetensibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Ad Pastoralis dignitatis fastigium, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, per ineffabilem Divinae Sapientiae atque bonitatis abundantiam evecti, ad ea, quae Ecclesiarum quarumlibet gloriam, earumque Praesulum splendorem et honorificentiam respiciunt, libenter intendimus, ut Praesules ipsi potissimum de laudabili bonorum operum exemplo commendatione digni, per Nostri Ministerii partes, optatis gratulentur eventibus, propterea que eos pii Pastoris affectu prosequimur, ac plenis favoribus confovemus, prout sublimium personarum, locorum, et temporum qualitatibus debita consideratione pensatis, conspicimus in Domino salubriter expedire.

Ecclesiae Eystetensis illustres praerogativae.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, annus millesimus ab Institutione et erectione Ecclesiae Eystetensis in Morgaviensi Germania, tunc Gentilibus Incolis, Idolisque Ipsorum cultui dicatis referta, decurrat, seu prope elapsus sit; ipsique Ecclesiae Sanctus Wilibaldus ex Regali Anglorum Sanguine ortus primo loco, postea vero felicis recordationis Ebejardus, qui postmodum sub nomine Victoris Secundi ad Summi Apostolatus Apicem assumptus est, ex propinquo Henrici Imperatoris sanguine in Episcopos et Pastores praefecti fuerint, et in Majori Sancti Wilibaldi, et in alia Ecclesiis Civitatis, vel Dioecesis Eysteten., Sanctae Valburgae ipsius Sancti Wilibaldi, dum in humanis ageret, Germanae Sororis Ossa permultis miraculis clara in summa veneratione asserventur, ac ipsorum Sancti Wilibaldi, et Sanctae Valburgae ope, et praesidio, necnon ejusdem Sancti Wilibaldi Successorum Eystetensium Episcoporum zelo, et opere, in illis Partibus Fana diruta, et Orthodoxa Fides feliciter fundata et promota, et postmodum contra falsa Lutheri, et Calvini dogmata fortiter defensa respective extiterint; Et Civitas, et Dioecesis Eystetensis, coadjuvante Venerabili Fratre Joanne Antonio libero Barone de Frejiberg moderno illarum Episcopo, pluribus Monasteriis aucta sit, Ipseque Joannes Antonius Episcopus, recurrente mox saeculo, seu centesimo anno post nongentesimum ab ipsius Ecclesiae Eysteten. institutione, et erectione praedictis, hujus Saeculi, seu praefati anni centesimi Festivitatem solemniter celebrare, Reliquiasque praefati Sancti Wilibaldi ad Altare Argenteum propriis sumptibus ad id magnifice extructum, Sacrisque Supellectilibus opulenter refertum, transferre, ut etiam accepimus, intendat.

Moderni Episcopi pia merita.

§. 2. Nos, qui in agro Domini, divina disponente clementia, meritis licet imparibus, praesidentes, nil in Domino ardentius exoptamus, quam ea augeri, et promoveri, quae cultui Omnipotentis Dei, ac Sanctorum suorum Reliquiarum Venerationi et Ecclesiarum Praesulibus decori, et majestati incrementum afferre valeant, eidemque Joanni Antonio Episcopo specialem gratiam facere volentes, ipsumque Joannem Antonium Episcopum a quibusvis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes; Motu proprio, non ad praedicti Joannis Antonii Episcopi, vel alterius pro se super hoc oblatae petitionis instantiam, sed ex matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, eidem Joanni Antonio Episcopo, ut ipse, et ejus Successores, Ecclesiae Eysteten. Praesules pro tempore existentes, insignio Rationalis ab ipsius Ecclesiae Eysteten. institutione et erectione hujusmodi, ad instar Archiepiscoporum, jam gaudentes, de caetero perpetuis futuris temporibus Crucem in Civitate et Dioecesi praefatis, ac in quibusvis functionibus publicis, et privatis, non tamen in praesentia Archiepiscopi, nisi de ipsius consensu, et salvo in omnibus Jure Metropolitico, ante se elevari, et gestari facere, illaque uti libere et licite possint et valeant, Apostolica Auctoritate, tenore praesentium, concedimus et indulgemus, ipsumque Joannem Antonium Episcopum, ejusque Successores Ecclesiae Eysteten. Praesules pro tempore existentes, super eisdem praemissis a quoquam quavis auctoritate, et quovis praetextu, colore, vel ingenio molestari, inquietari, perturbari, vel impediri nullatenus unquam posse, neque debere.

Ipsi et Successoribus conceditur Indultum gestandi Crucem ante se elevatam, etc.

§. 3. Praesentes quoque ex quocumque capite, quantomvis juridico, et legitimo, de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, vel intentionis Nostrae, vel quopiam alio defectu notari, vel impugnari numquam posse, sed eas semper et perpetuo validas, firmas, et efficaces fore et esse, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, nec eas sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositionibus comprehensas, sed semper ab illis exceptas esse et fore, ac Joanni Antonio Episcopo, ejusque Successoribus dictae Ecclesiae Eysteten. Praesulibus pro tempore existentibus perpetuo suffragari; Sicque, et non alias, per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, judicari, et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus; non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, dictaeque Ecclesiae Eysteten., etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus contrariis quibuscumque.

Clausulae ad perpetuam.

Decretum irritans cum derogationibus.

§. 4. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam Nostrae absolutionis, Concessionis, Indulti, Decreti, et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio.

Datum Romae Apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, quinto nonas Julii Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 3. Julii 1745.

NE CONFESSARII CXXXIV.

A Poenitentibus exquirant Sociorum in crimine seu complicum numina etc.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Regnorum Portugalliae, et Algarbiorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Suprema omnium Ecclesiarum solicitudo, et Divina JESU CHRISTI omnium Pastorum Principis, cujus vices plane immerentes gerimus, Caritas assidue urget Nos, ut pro commissa divinitus imbecillitati nostrae universi Dominici gregis cura semper advigilantes, periculis animarum, sicubi forte superimpenderint, per omnes Christiani Orbis Populos ac Nationes, opportune, quantum cum Domino

Pontificis studia in avertendis animarum periculis.

possumus, occurramus; atque iis praecipue Regnis et Locis peculiari quodam Apostolicae nostrae Caritatis studio, auctoritatisque providentia consulamus, in quibus, cum Fides, Religio, Pietas quammaxime floreant, callidus humani generis hostis nocere Fidelibus, dum aperto bello desperat, per insidias molitur; in Angelum scilicet sese lucis transfigurans, et ementita boni specie incautis illudens, qua ex arte non minora saepe animarum detrimenta, quam ex aggressione manifesta, esse proventura nequissimus veterator confidit.

Refert abusum interrogandi Poenitentes de nomine complicis, seu Socii criminis etc.

§. 1. In harum autem fraudum numero computamus, quod in florentissimis Portugalliae, et Algarbiorum Regnis, et Ditionibus, quibus Vos Antistites summa cum Sacerdotalis virtutis vestrae commendatione praesidetis, et quibus pro singulari erga Catholicam Ecclesiam, atque Apostolicam hanc S. Sedem observantia, meritae debentur laudes, nuper evenisse non sine ingenti animi nostri dolore cognovimus. Pervenit enim haud ita pridem ad aures nostras, nonnullos istarum partium Confessarios, falsa zeli imagine seduci se passos, sed a zelo secundum scientiam longe aberrantes, perversam quamdam, et perniciosam praxim in audiendis Christifidelium confessionibus, et in saluberrimo Poenitentiae Sacramento administrando invehere, atque introducere caepisse; ut videlicet, si forte in poenitentes incidissent socium criminis habentes, ad iisdem poenitentibus socii hujusmodi, seu complicis nomen passim exquirerent: atque ad illud sibi revelandum non inducere modo suadendo conarentur; sed, quod detestabilius est, denuntiata quoque, nisi revelarent, absolutionis sacramentalis negatione, prorsus adigerent atque compellerent; imo etiam complicis ejusdem nedum nomen, sed habitationis insuper locum sibi exigerent designari: Quam illi quidem intolerendam imprudentiam, tum procurandae complicis correctionis, aliorumque bonorum colligendorum specioso praetextu colorare, tum emendicatis quibusdam Doctorum opinionibus defendere non dubitarent; cum revera opiniones hujusmodi vel falsas, et erroneas sequendo, vel veras, et sanas male applicando, perniciem tam suis, quam poenitentium animabus consciscerent; ac sese praeterea plurium gravium damnorum, quae inde facile consecutura fore praevidere debuerant, reos coram Deo aeterno Judice constituerent.

Scandala inde exorta.

§. 2. Et vero jam secuta fuisse multa ejusmodi damna, infelici experientia compertum est; nec fieri potuit quin ea de causa et oblocutiones, et scandala, et non Ministrorum tantum, sed sacri etiam ipsius Ministerii odium, et animorum ingens conturbatio in Populo fideli exorta sint. Tristia Nos haec nuntia cum accepimus, simul audivimus, contra exitialem hujusmodi abusum protinus justa indignatione pro munere suo commotos fuisse Dilectos Filios nostros S. R. E. Cardinales Nunum a Cunha in iisdem Portugalliae et Algarbiorum Regnis Generalem Inquisitorem, et Thomam de Almeyda Patriarcham Lisbonensem; atque utrumque solicite gliscenti malo compescendo, atque etiam eradicando adlaborasse.

Item Cardd. Inquisitoris, et Patriarchae solicitudines.

§. 3. Nos autem, ne in tam gravi animarum discrimine ulla ex parte Apostolico nostro Ministerio deesse videamur, neve mentem hac super re nostram apud Vos obscuram, aut ambignam esse sinamus; Notum Vobis esse volumus, memoratam superius praxim penitus reprobandam esse, eamdemque a Nobis praesentes nostras in forma Brevis literas reprobari, atque damnari, tamquam scandalosam, et perniciosam, ac tam famae proximorum, quam ipsi etiam Sacramento injuriosam, tendentemque ad sacrosancti sigilli Sacramentalis violationem, atque ab ejusdem Poenitentiae Sacramenti tantopere proficuo et necessario usu Fideles abalienantem.

Damnat relatam praxim.

§. 4. Expropter, Venerabiles Fratres, quamquam de pastorali vestra vigilantia nihil est quod dubitemus; Supremi tamen officii quoque nostri esse censemus, alacritatem ipsam vestram hac mentis nostrae aperta significatione, et Apostolicis insuper hortationibus nostris intensius acuere et excitare, ut pro se quisque vestrum opportunioribus, quascumque prudentia suggesserit, initis rationibus, et efficacioribus quibuscumque Juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Ministros adhibitis, noxiam hujusmodi novitatem strenue insectemini, ac pene nascentem opprimatis, neque patiamini traditis curae vestrae ovibus ibi offendiculum parari, ubi salus a Christo posita est, ab eoque Divinae misericordiae fontes illas averti ac deterreri, ad quem ab eodem Redemptore nostro, ad abluendas dealbandasque in Sanguine suo animas, amantissime invitantur. Interea, dum a zelo vestro, ac prudentia, luculentiora Nobis certo pollicemur vestrae pie-

Episcopis mandat, ut eam inhibeant, et extinguant.

tatis et observantiae argumenta, Apostolicam Benedictionem cum uberrima coelestium charismatum copia coojunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, ex animo impertimur.

Transumptis fidem haberi jubet.

§. 5. Volumus autem, ut praesentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quae praesentibus adhiberetur, et adhiberi posset, si forent exhibitae, vel ostensae.

Dat. die 7. Julii 1745.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Mensis Julii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

CXXXV. DE CAPACITATE

Canonicorum Regularium Lateranensium, et Sanctissimi Salvatoris, ad obtinenda Beneficia Ecclesiastica saecularia, cum cura, et sine cura, atque Pensiones Ecclesiasticas.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Quod inscrutabili Divinae Providentiae consilio Nobis immerentibus demandatum est Apostolicae servitutis Officium, inter gravissimas curas, quarum pene obruimus multitudine, hanc etiam Nobis imponit, ut eas controversias dirimere, atque aliquando de medio tollere studeamus, quae jampridem diu agitatae, magno Ecclesiasticae disciplinae detrimento indecisae adhuc pendere dignoscuntur; idque potissimum, ubi et rei controversae gravitas, doctorum Virorum judicio, visa est Apostolicae Decisionis oraculum postulare, et ipsi Romani Pontifices Praedecessores Nostri ejusmodi decisionis edendae consilium alias susceperunt; tametsi, quominus, id perficerent, aliorum fuerint negotiorum occupationibus praepediti.

Controversia super capacitate Canonicorum Regularium ad Beneficia saecularia saepe ab Auctoribus tractata.

§. 1. Celebris jamdudum est controversia, an Canonici Regulares capaces sint obtinendi et retinendi Ecclesias Parochiales saeculares, absque Indulto Apostolico. Quam quidem controversiam tum veteres tum recentiores Canonistae tractarunt, in suis Commentariis ad *Cap. Quod Dei timorem, de statu Monachorum*; nec defuerunt inter Ecclesiasticarum rerum Scriptores, tum Italos, tum ex Regionibus ultra Montes positis, qui hujusmodi quaestionem accurate examinaverint. Hac ipsa de re, flagitantibus Canonicis Regularibus Lateranensibus, bonae memoriae Franciscus Maria Pitonius magni quondam nominis in Romana Curia Advocatus, ac deinde Episcopus Imeriensis in Partibus Infidelium, et sanctae memoriae Benedicti Papae XIII. Auditor, amplum composuit volumen, quod licet numquam Typis vulgatum, a Nobis tamen visum, atque perlectum est. Praeterea dilectus Filius Caesar Benvenuti Abbas Generalis Canonicorum Regularium Lateranensium, non multos ante annos, in lucem edidit Opus a se conscriptum, pro asserendo Canonicis sui Ordinis jure obtinendi praefatas Parochiales, absque Indulto Apostolico; in quam etiam sententiam plures clerorum Jurisperitorum Consultationes editae sunt, ac Typis impressae in Bullario Canonicorum Regularium Sanctissimi Salvatoris. Denique innumeri propemodum sive Theologi, sive Jurisconsulti, in suis Operibus, quaestionem hanc instituerunt; quorum aliqui eo usque progressi sunt, ut praedictos Canonicos Regulares, nedum ad obtinendas saeculares Ecclesias Parochiales ad praesentationem Patronorum sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum, sed ad alias quascumque Parochiales Ecclesias ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, etiam per concursum, assequendas, et ad assistendum hujusmodi concursibus, absque Indulto Apostolico, habiles atque capaces asserere non dubitaverint. Tum a Parochialibus Ecclesiis gradum faciendo ad Canonicatus Metropolitanarum, Cathedralium, et Collegiatarum Ecclesiarum, horum quoque absque Apostolica dispensatione adipiscendorum, capaces eos sustinuerunt. Et quod magis notatu dignum videtur, idem plane affirmarunt de Beneficiis simplicibus, et Pensionibus Ecclesiasticis; plura congerentes exempla hujusmodi Canonicorum Regularium, qui, absque Romani Pontificis Indulto, tum ad regendas Parochiales Ecclesias Saeculares, et ad obtinendos Canonicatus atque Praebendas in Ecclesiis Collegiatis, Cathedralibus, et Metropolitanis, tum etiam ad Beneficia Ecclesiastica simplicia, nimirum absque Animarum Cura, vel residentiae onere, administranda, e Claustris exierunt.

Resolutiones Congregationum, ac Summorum Pontificum Decreta.

§. 2. Sane quum in Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium ad diversi generis negocia cognoscenda auctoritate Apostolica deputatorum, examinatum saepe fuerit hujusmodi assertum jus Canonicorum Regularium; saepe responsum est, eos, absque Apostolico Indulto, ad saeculares Parochias promoveri non posse. Ita respondit Congregatio Concilii de anno millesimo quingentesimo octuagesimo primo, ejusque responsum approbatum fuit a sanctae memoriae Praedecessore Nostro Gregorio Papa XIII. Ita decrevit Congregatio Episcoporum et Regularium de anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo, expensis prius rationibus fuse deductis a Procuratore Generali Canonicorum Regularium Lateranensium; atque hoc pariter Decretum a piae memoriae Clemente Papa X. confirmatum, deindeque ad Canonicos quoque Regulares Sanctissimi Salvatoris extensum fuit. Cumque iidem Canonici Regulares Decretis praedictis minime acquiescerent; oblata occasione cujusdam Causae *Placentinae* in Congregatione Concilii propositae Anno Domini millesimo sexcentesimo nonagesimo tertio, in qua agebatur de quodam Canonico Regulari Lateranensi praesentato ad Parochialem Ecclesiam secularem; quamvis Apostolicum Indultum eidem concessum fuisset; additum tamen fuit in Rescripto, ipsis petentibus, ut omnia, quae praecesserant super hac re Decreta unirentur, utque, auditis Procuratoribus Generalibus, certa et universalis Lex in hac materia constitueretur, idque a sanctae memoriae Innocentio Papa XII. Praedecessore Nostro per Apostolicas Literas in forma Brevis fuit confirmatum.

Clemens XI. Congregationi Concilii committit Causae discussionem.

§. 3. Haec tamen Decretorum unio, et generalis Causae discussio minime peracta fuit. Verum anno Domini millesimo septingentesimo decimo tertio Procurator Generalis Canonicorum Lateranensium postulavit a felicis recordationis Praedecessore pariter Nostro Clemente Papa XI., ut totius Causae cognitionem praedictae Congregationis Concilii Tridentini Interpretis examini et judicio subjiceret; ad hoc ut eadem Congregatio illam discuteret ac definiret, *in mero puncto Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, et Instituti Canonicorum, independenter et praecisive ab omnibus Resolutionibus et Decretis Sacrarum Congregationum, judicatis quorumcumque Tribunalium, Rescriptis, et Oraculis Summorum Pontificum, tam favorabilibus, quam contrariis Ordini Canonicorum Regularium, a temporibus Gregorii XIII., usque in praesens emanatis;* super quo Pontificium *juxta petita* Rescriptum obtinuit.

Quae hucusque varia ea Causa dilata fuit.

§. 4. Juvat credere, tunc existentem, aliosque deinceps praedictae Congregationis pro tempore Secretarios, per debita erga Pontificis mandatum observantia, diligenter curasse, ut Causa isthaec in Congregatione proponeretur. Equidem cum Nos in minoribus constituti, eodem Secretarii munere fungeremur, plurium annorum cursu nihil intentatum reliquimus, ut et praedicta controversia ad examen revocaretur, et congrua tandem decisione tolleretur; sed minime licuit, novis semper impedimentis objectis, negotium hoc ad optatum finem perducere. Verumtamen minimo dubitabamus (quod etiam praedictis Secretariis, qui ante Nos fuerunt, persuasum fuisse censemus), quin interim inviolate servaretur praecitatum Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo a Congregatione Episcoporum et Regularium editum, et a Clemente Papa X. confirmatum; quum potissimum et ipsorum temporibus, et Nobis etiam hujusmodi Secretarii Officium obeuntibus, frequenter evenisset, ut ab Apostolica Dataria, tam ad ipsam Concilii Tridentini, quam ad aliam Episcoporum et Regularium Congregationem, remitterentur petitiones Canonicorum Regularium, qui pro obtinenda aliqua Parochiali Ecclesia saeculari, ad quam a Patronis praesentati fuissent, vel pro assequendo Canonicatu Ecclesiae Cathedralis aut Collegiatae, ab aliquo Episcopo sibi collato, Apostolicum Indultum postulabant. Unde consequens erat, ut opportunis adhibitis diligentiis pro Causae propositione ad normam Rescripti Clementis Papae XI., non admodum interesse videretur, si ipsi Canonici Regulares ejusdem Causae decisionem minime urgerent.

Abusus a Sanctissimo Domino Nostro reperti in Dioecesi Anconitana.

§. 5. At vero quum a sanctae memoriae Benedicto Papae XIII. Anconitanam Episcopalem Ecclesiam regendam accepissemus, statim ac ad eamdem, uti par erat, praesentes accessimus, sero didicimus Nostram hac de re opinionem Nos fefellisse. Siquidem in ea Civitate nonnullos Canonicos Regulares invenimus, qui post relatum Decretum anni millesimi sexcentesimi septuagesimi primo suffulti Apostolico Indulto, sed de licentia tantum suorum Prae-

latorum Regularium, ad Parochias saeculares, vel ad Canonicatus in Cathedrali Ecclesia promoti, e Religiosis Claustris migraverant. Quin etiam unum ex his invenimus, qui quum saeculare Beneficium, quod olim obtinuerat, resignasset, tamen extra Claustra similiter, in habitu Presbyteri saecularis degebat. Atque hujus quidem conscientiae securitati, pro Nostri muneris ratione, consulere non omisimus, implorata eidem dispensatione ab Officio Poenitentiariae Apostolicae, cui rem totam referentes, demonstravimus jam moraliter impossibile Oratori fore, claustralis vitae institutum, et Religiosorum habitum resumere; quum et octogenario major esset, et mala valetudine laboraret.

Item in Beneventi.

§. 6. Deinde paucis post annis a felicis recordationis Clemente Papa XII. Praedecessore Nostro ab Episcopatu Anconitano ad Metropolitanam Cathedram Bononiae Patriae Nostrae translati, idem omnino in hac etiam Civitate et Dioecesi obtinere comperimus. Contigit autem, quemdam Canonicum Regularem Lateranensem ad Ecclesiam Parochialem saecularem de Jurepatronatus Laicorum a Patrono Laico nominari; cumque Nos, ante hujusmodi nominationis admissionem, praeter consensum Abbatis Generalis ipsius Ordinis, Apostolicum insuper Indultum Nobis exhiberi postularemus, eaque de re apertissimum Clementis Papae X. Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo editum extare diceremus; mirati profecto sumus, quum Nobis responderi audivimus receptam esse in toto Canonicorum Regularium Ordine sententiam, quod praefatum Clementis X. Decretum omne robur amisisset, et in suspenso remaneret, ex quo Clemens XI. anno millesimo septingentesimo decimo tertio, ut supra dictum est, quaestionem illam de ratione obtinendarum a Canonicis Regularibus Parochiarum saecularium, an scilicet consensus eorum Abbatis Generalis, nullo interveniente Apostolico Indulto, ad hoc sufficiens esset, Congregationi Concilii examinandam tradiderat. Equidem Nos hujusmodi responsioni, quam agnovimus omni soliditate destitutam, minime acquievimus; neque porro Canonicus ille Regularis ad regimen Parochialis Ecclesiae, ad quam praesentatus fuerat, a Nobis admissus fuisset, nisi prius Apostolicam dispensationem petiisset, atque impetrasset.

Quae evincunt necessitatem decidendi quaestionem.

Verum ex hoc plenius cognovimus, quam necessarium esset huic controversiae aliquando finem imponere, ac certam atque universalem regulam stabilire super Canonicorum Regularium capacitate ad obtinendas Parochiales Ecclesias, Canonicatus, aliaque beneficia Ecclesiastica Saecularia, vel de licentia dumtaxat eorumdem Superioris Regularis, vel nonnisi accedente Apostolicae dispensationis auctoritate. Pro quo tamen nihil a Nobis tunc temporis factum fuit; quum satis esse duxerimus, aliarum Dioecesum curam propriis Pastoribus relinquentes, in commissae Nobis Ecclesiae procuratione vigilare.

Pontifex decisionem edere intendit.

§. 7. Jam vero, nullis Nostris meritis, in sublimi Apostolatus culmine constituti, Nostras esse partes reputavimus, quaestionem hanc suprema tandem decisione terminare, et, pro concessa Nobis auctoritate, declarare, an praedicti Canonici Regulares, tam Lateranenses, quam Sanctissimi Salvatoris, de licentia tantum suorum Superiorum Generalium valeant Parochiales Ecclesias saeculares, et in Ecclesiis Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis, Canonicatus atque Praebendas, ac demum Beneficia Ecclesiastica simplicia obtinere, aut Pensiones Ecclesiasticas percipere; an vero, praeter hujusmodi Superiorum Regularium licentiam, Apostolicae quoque auctoritatis requiratur accessio.

Causam privato studio expendit.

§. 8. Porro quam methodum piae memoriae Clemens XI. pro hujus quaestionis enodatione praescripserat, eam laudatissimi Pontificis mente dignam semper existimavimus; eidemque propterea inhaerentes, cupientesque rem ipsam, antequam illius examen alteri committeremus, privatis Nostris studiis penitus introspicere, tempus illud, quod mense Octobris proxime elapso a publicis audientiis vacuum habuimus, in Bibliotheca Nostra domestica insumentes, quamplurimos illic existentes Libros, aliosque etiam rariores e celebri Bibliotheca dilecti Filii Nostri Dominici Tituli Sancti Bernardi ad Thermas Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis Passionei nuncupati Brevium Nostrorum Secretarii, ad Nos allatos, avide evolvimus; sedulo inquirentes, quid Juri communi, quid Concilii Tridentini sanctionibus, quid Professioni ab ipsis Canonicis Regularibus emissae, ac demum quid eorumdem Instituto magis consentaneum esset; ac super his omnibus prolixam Dissertationem, Canonici Juris principiis, et Historicis notionibus innixam, non quidem Pontificiae auctoritatis

Et super ea Dissertationem scribit.

jure, sed privati Doctoris diligentia, elucubravimus.

Controversiam ad se avocat.

§. 9. Quamvis vero, ex praescripto relati Decreti Clementis Papae XI. hujusce controversiae examen in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum haberi debuisset; nihilominus satius esse duximus totam hujusmodi Causam ad Nos avocare, non quidem, ut ipsi per Nos, absque aliorum consilio, eam definiremus, sed ut solemnior atque commodior ipsius controversiae discussio accuratissima maturitate perageretur, prout ex inferius dicendis revera praestitum fuisse apparebit.

Cardinales, Praelatos, Theologos, et Canonistas in consilium adhibet.

§. 10. Siquidem in consilium hac de re nobiscum assumpsimus Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Praenestinum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Petra, necnon Dilectos Filios Nostros ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteros Cardinales, de Gentilibus, Cavalchinum, Tamburinum, et Besozzium respective nuncupatos, omnes, penultimo excepto, praedictae Congregationi Concilii Tridentini adscriptos, tres vero etiam priori loco memoratos, olim, dum in minoribus agerent, ejusdem Congregationis Secretarios, alterum autem a pluribus annis ipsius Praefectum. His adjunximus Dilectum Filium Magistrum Josephum Alexandrum Furiettum saepedictae Congregationis Concilii Secretarium, necnon alios Praelatos praecipua Romanae Curiae munera obeuntes, nimirum Dilectos pariter Filios Magistros Joannem Jacobum Millo Datarium, Clementem Argenvillers Auditorem, et Xaverium Justinianum Subdatarium Nostros; ex Regularibus autem Petrum Aloysium de la Torre Abbatem Ordinis Sancti Benedicti, Congregationis Cassinensis in eadem Romana Curia Procuratorem Generalem, et olim in sua Congregatione Sacrorum Canonum Professorem; duosque Societatis Jesu Presbyteros, Dominicum Turanum Officii Poenitentiariae Apostolicae Consultorem Theologum, et Ægidium Mariam Giulii Sacrorum Canonum Professorem, eorumdemque in Collegio Germanico-Hungarico de Urbe Lectorem.

Eorumque libera suffragia exquirit.

§. 11. His omnibus, et singulis praefatam Dissertationem Nostram communicavimus, in qua aperte declaravimus, Nos meram, ut praefertur, Doctoris privati personam in ea gessisse, nec aliis ademptam voluisse libertatem in contrarium opinandi, si ita jus et ratio suaderent; datoque illis trium et amplius mensium spatio, ut totius rei examen ad normam Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, et Instituti Canonicorum Regularium utriusque praedictae Congregationis exigerent: jussimus, ut singuli suum suffragium aperirent, ac literis consignatum Nobis exhiberi curarent.

Canonicorum Regularium interpellatio superflua.

§. 12. Neque vero opus esse judicavimus, ipsos praedictorum Canonicorum Regularium Ordines ad Causam dicendam excitare, ut sive per se, sive per alios, ea deducerent, quae facere posse putarent pro eorum asserto jure obtinendi Beneficia saecularia absque Apostolico Indulto; tum quia rationum, quae in utramque partem afferri solent, referta sunt, ut initio dicebamus, Theologorum, Canonistarum, aliorumque Scriptorum Ecclesiasticorum Volumina; tum quia post ipsum Clementis XI. Rescriptum, ut pariter supra adnotavimus, et Franciscus Maria Pitonius, prolixa Dissertatione, in qua Canonicorum Lateranensium defensionem suscepit, et istorum Abbas Generalis Caesar Benvenuti, in suo Opere in publicam lucem emisso, quaecumque ad Causam facere poterant, juxta singula Capita in praecitato Clementis XI. Decreto indicata, et a Nobis in praedicta Dissertatione Nostra, ut praefertur, ordinate ac singillatim expensa, latissime sunt prosequuti; tum demum quia noluimus novum ipsis Canonicorum Regularium Ordinibus imponere sumptuum onus, postquam toties super eadem re Jurisconsultorum Curiae Nostrae operam, et calamum adhibuerunt.

Praemissorum suffragia asservantur.

§. 13. Quum itaque praedicti omnes a Nobis requisiti, intra praefinitum tempus suffragium quisque suum Nobis obtulissent; (excepto praefato Vincentio Episcopo Cardinali, quoniam ipse in suis Commentariis ad Constitutiones Apostolicas, suam hac de re sententiam pluribus in locis aperuerat, et jampridem Typis vulgaverat); Nos illorum scripta attente perlecta diligentissime expendimus; eademque, una cum praedicta Dissertatione Nostra, Dilecto Filio Magistro Nicolao Antonello, Praelato Nostro Domestico, et Archivii Pontificii in Arce Sancti Angeli existentis Custodi, in eodem Archivio diligenter asservanda tradidimus; ut perpetuis futuris temporibus constare valeat, quam caute et considerate in hac Causa definienda agere voluerimus.

§. 14. Et quoniam praedictorum omnium

Pontifex de consilio etc. et motu proprio etc. declarat, Canonicos Regulares incapaces cujuslibet Beneficii Saecularis, aut Pensionis Ecclesiasticae

concors fuit sententia; (unius enim dissensus in duodenario Consulentium numero, uniformitatem non tollit); iidemque in eo convenerunt, quod neque Canonici Regulares Lateranenses, neque Canonici Regulares Sanctissimi Salvatoris, Beneficium quodlibet Ecclesiasticum saeculare obtinere, aut quamlibet Pensionem Ecclesiasticam percipere valeant, absque auctoritate Apostolicae Sedis; Nos eorumdem consilium et sententiam sequentes, atque etiam motu proprio, et certa scientia, atque Apostolica auctoritate, hac Nostra in perpetuum valitura Constitutione statuimus, decernimus, et declaramus, eosdem Canonicos Regulares, absque Indulto Apostolico, ut praefertur, cujuscumque Beneficii Ecclesiastici saecularis, sive cum adnexo animarum curae, aut residentiae onere, sivo etiam Beneficii simplicis, et sine cura, ac personalem residentiam non requirentis, et cujuscumque Pensionis Ecclesiasticae, vere incapaces esse, et censeri debere; eisdemque nec Jus commune, nec Tridentinae Synodi Decreta, neque Professionem ab ipsis emitti solitam, aut eorum peculiare Institutum, neque demum ullam contrariam consuetudinem, usum, possessionem, seu quasi, aliumque omnino titulum, pro hujusmodi praetensa capacitate ullatenus suffragari.

Prohibet eisdem egressum e Claustris absque Indulto Apostolico, ratione Beneficiorum Curatorum, aut Residentialium.

§. 15. Proindeque non amplius permittendum, aut ullo modo ferendum esse, ut aliquis ex ipsis, sola interveniente ejusdem Superioris, sive Abbatis Generalis licentia, consensu, aut praetensa auctoritate, ad animarum curam in Ecclesiis Saecularium assumendam, et exercendam, vel ad Canonicatus, sive Praebendas, Dignitates, vel alia quomodocumque nuncupata Officia, aut Beneficia residentialia in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis obtinenda, e Religiosis Claustris exeat, discedat, et extra ea moretur; sed necessarium omnino, semper, et quandocumque esse et fore speciale Apostolicae Sedis Indultum, tam ut iidem Canonici Regulares hujusmodi Ecclesiasticorum Beneficiorum Saecularium, sive cum animarum cura, sive cum residentiae onere adnexo, capaces fiant, et existant; quam ut ad ea assequenda, regenda, et retinenda, e Claustris discedere, et extra ea degere licite possint. Similiter omnium et quorumcumque Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium nuncupatorum, aut Ecclesiasticarum Pensionum quarumlibet, eosdem incapaces esse declaramus, et ad assequenda ex se inhabiles haberi debere decernimus. At si aliquando aliquem ex ipsis, sive pro Religiosis ipsius indigentiis, sive ob meritum personale, sive alio quocumque titulo, aut causa, de uno aut pluribus hujusmodi Beneficiis simplicibus, vel de una, aut pluribus Ecclesiasticis Pensionibus ab Apostolica Sede provideri contingat, decernimus, non ideo hujusmodi Canonicum Regularem e Religionis suae Claustris exire, aut extra ea vitam degere posse; sed in suis Religiosis Domibus, ut antea, et sub legitima suorum Superiorum Regularium obedientia manere debere statuimus; contravenientes vero omnibus et singulis poenis, adversus Regulares Apostatas latis atque statutis, subjicimus; et iisdem re ipsa et cum effectu affici et coerceri mandamus.

Provisiones de Beneficiis simplicibus, aut Pensionibus Ecclesiasticis intra Claustra manere jubet, sub poenis contra apostatas.

Ipsi tamen Indulta Apostolica facilius concedenda esse agnoscit.

§. 16. Et quidem Canonici Lateranenses, quique a Sanctissimo Salvatore nomen habent, non verbo, aut specie tantum, sed revera et proprie Regulares existunt, ipsisque cum aliis omnibus caeterorum Ordinum Regularibus communia sunt Vota solemnia, Castitatis, Paupertatis, et Obedientiae; ideoque, quatenus Regulares sunt, aeque ac Monachi, caeterique Religiosis quibusque Ordinibus adscripti, incapaces sunt Beneficiorum Ecclesiasticorum Saecularium, absque Apostolicae Sedis auctoritate, et dispensatione. Quia tamen, (ut Innocentius III. ait in praecitato *Cap. Quod Dei timorem.*) Regulae inserviunt laxiori; aequum est, majorem cum ipsis indulgentiam adhiberi, et, ubi eorumdem Superiorum Regularium consensus adsit, benigniori quadam facilitate, per Apostolicae auctoritatis Indulta, ad Saecularia Beneficia eosdem admitti. Verum ut in hujusmodi casibus omnia rite recteque procedant; sequentes Regulas, inviolabiliter, respective, sub poena nullitatis Collationis Beneficiorum, tenendas et observandas, eadem Apostolica auctoritate praescribimus atque statuimus.

Praescribit Patronis formam praesentandi Canonicos Regulares ad Ecclesias Parochiales, aut Canonicatus.

§. 17. Ubi nempe agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Saecularibus, pro quorum collatione Concursus indici non solet, veluti sunt Ecclesiae Parochiales de Jurepatronatus Laicorum, et in Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis Ecclesiis, Canonicatus, atque Praebendae (exceptis tamen Theologali, et Poenitentiaria Praebenda, quarum utraque praevio semper Concursu provi-

deri debet); et quidem ubi hujusmodi Beneficia de jurepatronatus sive Ecclesiastico sive Laicali existant; et cessantibus quoad Beneficia Jurispatronatus Ecclesiastici reservationibus et affectionibus Apostolicis; integrum esse volumus Beneficiorum Patronis, aliquem ex praedictis Canonicis Regularibus, quem idoneum judicaverint, ad ea Beneficia praesentare, seu nominare; dummodo praesentatio, seu nominatio fiat cum expressa praeservatione Beneplaciti Apostolici. Postquam vero praesentatus, seu nominatus Canonicus Regularis, praesentationem seu nominationem de se factam acceptaverit, cum clausula de obtinendo Beneplacito tam Superioris Generalis sui Ordinis, quam Sedis Apostolicae; ad ipsos praesentantes seu nominantes pertinebit, consensum exquirere Superiorum Regularium; Qui si ex discessu hujusmodi Canonici Regularis, ad animarum curam, seu ad Canonicatum in Ecclesia Saeculari obtinendum evocati, nullum Ordini detrimentum obventurum esse, in Domino reputaverint; multoque magis, si perspectam habentes vitam ab hujusmodi praesentato seu nominato religiose institutam, et studia ab eodem in Religione laudabiliter peracta, illius operam utilem atque proficuam fore Ecclesiae illi, cujus servitiis deputatur, in Domino pariter judicaverint; requisitum assensum in scriptis praebentes, testimonium insuper adjicient de ipsius praesentati seu nominati idoneitate, tam quoad mores, quam quoad doctrinam, sive ad animarum curam, sive ad Praebendam Canonicalem: super quorum veritate ipsorum Superiorum conscientiam districte oneramus.

Item Superioribus Regularibus, qua ratione licentiam impertiri debeant.

Sed et ab Ordinario, sive ab Ordinariis Locorum, in quibus ipse Religiosus praesentatus aut nominatus per aliquod tempus commoratus fuerit, requirendum erit, utrum ipsis aliquid adversus illius vitam et mores relatum fuerit, vel alias legitime constiterit.

Ordinariorum attestationes exquirendae.

§. 18. Quae omnia, videlicet praesentatio, seu nominatio, et respective acceptatio cum adjectis clausulis preservativis supra enunciatis; item Superiorum Regularium consensus, eorumdemque attestatio; Ordinariorum quoque favorabile testimonium; exhibenda erunt nostro, sive Successorum Nostrorum Romanorum Pontificum pro tempore Datario, qui, facta Nobis, aut Successoribus Nostris, praedictorum omnium relatione, si ita Pontifici videbitur, Literas Apostolicas super concessione hujusmodi Beneficii eidem Canonico Regulari praesentato seu nominato ad illius vitam faciendа, statim expediri jubebit; vel alias, de ejusdem Pontificis mandato, ante ipsam expeditionem, praedictae Congregationis Tridentini Concilii Interpretis consilium exquiret.

His omnibus justificatis, concessionem indulti judicio Pontificis reservat.

§. 19. Idipsum, quantum rei natura, et circumstantiarum diversitas patitur, tunc etiam observari volumus et mandamus, quoties Ordinarius ipse Canonicum Regularem Lateranensem aut Sanctissimi Salvatoris, ad Ecclesiam Parochialem, quam in casu particulari sine concursu conferri posse contigerit, sive ad Canonicatum absque Concursu pariter providendum, et ad ipsius Ordinarii liberam dispositionem et collationem pertinentem, promovendum putaret. Decernentes in hujusmodi casibus nihil ab Ordinariis propria auctoritate fieri posse; sed Romano pro tempore Pontifici rem totam deferri; item consensum Superiorum Regularium, juxta formam superius a Nobis praescriptam, exquiri, et obtineri; omniaque demum, ut praefertur, ad Datarium pro tempore transmitti, ut is, relatione Pontifici facta, opportunum super expediendis Literis Apostolicis mandatum accipiat.

Eadem respective servanda in provisionibus ad Ordinarios pertinentibus sine Concursu.

§. 20. Ubi vero agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Saecularibus, ad quae Concursus de jure indici, et haberi debet; cujusmodi plerumque sunt Ecclesiae Parochiales ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, itemque Ecclesiae Parochiales de Jurepatronatus Ecclesiastico, et in Ecclesiis Cathedralibus, Metropolitanis, aliisque, Praebendae Theologalis, et Poenitentiariae; statuimus, nullum Canonicum Regularem, sive Lateranensem, sive Sanctissimi Salvatoris, etiam accedente licentia ipsorum Superiorum Generalium, ad hujusmodi Concursus accedere posse: ipsisque Episcopis, sive aliis Ordinariis quibuscumque, districte inhibemus, sub poena nullitatis Concursus, ne praedictos Canonicos Regulares ad hujusmodi Concursus admittere praesumant, sine praevio Beneplacito Apostolicae Sedis; pro quo obtinendo sequentem methodum inviolabiliter tenendam atque servandam praescribimus.

Canonici Regulares ad Concursus admitti nequeunt.

§. 21. Quoties videlicet Episcopus, aut alius, Ordinarius, inter eos Saeculares Presbyteros, sive Clericos, qui ad Concursum pro Ecclesiae Parochialis, aut Praebendae Theologalis, vel Poenitentiariae collatione et provisione habendum, sunt accessuri, neminem ad hujusmodi

Sed licentia impetranda a summo Pontifice, et a Superioribus Regularibus.

Parochiam aut Praebendam idoneum revera esse, in Domino judicaverit; et e contrario aliquem ex Canonicis Regularibus ad praedictas Ecclesiam, aut Praebendas respective aptum, et idoneum existere noverit; Romani Pontificis pro tempore existentis judicio rem totam deferet; a quo si illi indultum fuerit, ut hujusmodi Canonicum Regularem ad Concursum admittere valeat, tunc ab eodem Religioso Canonico requirere debebit, an forte, accedente consensu ipsius Superiorum Regularium, hujusmodi Concursui se sistere vellet. Quod ubi is facturum se esse affirmaverit; idem Episcopus Superiores Regulares rogabit pro hujusmodi consensu, seu licentia; quam tamen ipsi Superiores nequaquam impertiri debebunt, nisi simul testati fuerint, et nullum proprio Ordini detrimentum extiturum, si religiosus vacantem Parochiam, aut Praebendam assequatur, et eumdem, anteactae vitae ac doctrinae merito, dignum esse, qui ad illam promoveatur.

Ipsa Provisio a Summo Pontifice perficienda.

§. 22. Hisce omnibus in antecessum exacte servatis, licebit Canonicum Regularem ad Concursum admittere; et nihilominus si eum praecaeteris probari contigerit, ipsa Parochiae, seu Prabendae concessio a Romano Pontifice expetenda erit; transmissis ad Datarium pro tempore omnium praemissorum documentis; ut hic facta relatione Pontifici, opportuna pro expeditione mandata recipiat.

Quid in corrensione Parochiae, aut Praebendae Theologalis seu Poenitentiariae extra Concursum.

§. 23. Si autem contigerit, ut habito Concursu pro Ecclesiae Parochialis, aut Praebendae Theologalis, vel Poenitentiariae provisione, nullus ex Concurrentibus de Clero Saeculari idoneus repertus fuerit; aut si hujusmodi Concursu indicto, intra praefinitum tempus nemo ex Clero Saeculari ad illum accesserit; Episcopus autem vacantem Ecclesiam, aut Praebendam alicui Canonico Regulari Lateranensi, aut Sanctissimi Salvatoris utiliter concedi posse crediderit, pari modo Apostolicum assensum ad hoc exquirere debebit; habitoque rescripto juxta petita, quod, annuente Pontifice, in ea verba conceptum esse poterit; *pro gratia, servatis servandis;* tunc Episcopus cum ipso Canonico Regulari, et cum ipsius Superioribus ea servabit, quae superius a Nobis praescripta sunt; ne de praemissorum omnium implemento opportuna documenta ad Datarium transmittet, Romano pro tempore Pontifici exhibenda, ut, eo jubente, ad concessionem hujusmodi Ecclesiae aut Praebendae per Literas Apostolicas procedi possit.

De resignationibus, Coadjutoriis, Collationibus Beneficiorum simplicium, et Pensionum reservationibus Pontificis judicium esto.

§. 24. Denique, quod pertinet ad Ecclesiarum Parochialium, aut Canonicatuum renunciationes, seu resignationes, vel Coadjutorias, necnon collationes Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium, aut Pensionum Ecclesiasticarum reservationes; quum in his omnibus, non solum ex superius dictis, propter Regularem qualitatem Resignatarii, aut Coadjutoris deputandi, sive de praedictis Beneficiis aut Pensionibus providendi, verum etiam ratione tituli intrinseci hujusmodi collationum, Apostolicae auctoritatis interventus semper et omnino requiratur; Nos Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum arbitrio et prudentiae omnia relinquendo esse ducimus. Confidimus autem, neminem fore ex praefatis Successoribus Nostris, qui in hujusmodi casibus, praeter alia ad resignationes, aut Coadjutorias admittendas, sive constituendas, et ad Beneficia simplicia conferenda, vel Pensiones Ecclesiasticas reservandas, de jure requisita, rerum insuper ac personarum ratione habita, ea quae superius a Nobis circa praemissas concessiones statuta sunt, prae oculis habere, et mature perpendere omittat.

Obtinentes Parochias, aut Canonicatus Saeculares, intra Claustra degere nequeunt.

§. 25. Equidem inspecto Canonicorum Lateranensium, et Sanctissimi Salvatoris Regulari Instituto, non licet eis, quoad vivunt, post solemnem Votorum Professionem, e Religiosis Claustris discedere, et a Superiorum Regularium obedientia se subtrahere. Quamvis autem, ut antea dictum est, hujusmodi Legi subjecti sint et esse debeant etiam post assequutum aliquod Saeculare Beneficium simplex, aut Ecclesiasticam Pensionem, cujusmodi certis in casibus ab Apostolica Sede Regularibus concedi et assignari contingit; attamen satis patet, neque permanentiam intra Claustra, neque immediatam Superioribus Regularibus subjectionem consistere ullo modo posse cum animarum cura, aut cum Canonica Residentia, si aliquem ex iisdem Canonicis Regularibus Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum et Praebendam, vel Dignitatem, aut aliud Saeculare Beneficium Ecclesiasticum personalem Residentiam requirens contingat quomodolibet obtinere.

Quaestiones super delatione habitus Regularis et retentione Societ. ejusdem Ordinis.

§. 26. Illud vero Dubium in Congregationibus hujus Urbis et Curiae frequenter discussum ac disputatum fuit; an scilicet hujusmodi Canonici Regulares, post adeptam in Ecclesiis

Saecularibus Parochiam, sive Canonicatum, e Claustris egressi, retinere deberent habitum sui Ordinis, an vero Clericorum Saecularium vestibus uti possent; Item de iis, qui ad Parochorum Officium sunt promoti, quaesitum fuit, an alterum Canonicum Regularem, dum possent, in sui consortium assumere, et apud se habere tenerentur. Super quibus non una fuit sententia, tam praedictarum Congregationum, quam eorum, quos nuper a Nobis in consilium adhibitos esse memoravimus. Verum, Nos, justis et rationabilibus de causis animum Nostrum moventibus, decernimus atque statuimus, praedictos Canonicos Regulares, si ad animarum curam gerendam, sive ad Canonicatum obtinendum in Ecclesiis Saecularibus, e Claustris egressos, habitum Clericalem Saecularem assumere posse, et ab obligatione secum retinendi Socium sui Ordinis, liberos et immunes esse, et fore. Eosdem tamen monitos volumus, ne, propterea quod extra Religiosa Claustra vitam degunt, et Clericorum Saecularium habitum deferunt, ideo se absolutos aut dispensatos esse arbitrentur ab observatione Votorum, quibus se in Regulari Professione Deo manciparunt; sed sciant, se teneri eadem Vota servare et implere in iis omnibus, quae cum animarum Rectoris, aut Canonici Saecularis Officio conjungi possunt. Episcopo autem, sive Ordinario Loci, per omnia subjecti sint; ipsumque etiam Superioris Regularis loco agnoscant et colant. Ac demum suas partes esse intelligant, sanctioris conversationis exemplo, sedulitate in officio obeundo, frugalis vitae parsimonia, copiosa eleemosynarum largitione, veluti quibusdam religiosae perfectionis insignibus, etiam in habitu Saeculari, pro Canonicis Regularibus in oculis hominum se gerere.

Absolvuntur ab hujusmodi obligatione, additis paternis monitionibus etc.

§. 27. Quaesitum praeterea fuit, utrum hujusmodi Canonici Regulares, qui Parochialem Ecclesiam, vel Canonicatum Saecularem essent adepti, possent a suis Superioribus Regularibus, legitimis ex causis, ad Religionis Claustra revocari; qua etiam de re non satis conformia prodierunt judicata. Sed convenientibus in unam sententiam his, qui hac occasione a Nobis consulti fuerunt, Nobis visum est statuere ac declarare, praedictos Superiores Regulares hujusmodi facultate destitutos esse, ubi agatur de Saecularibus Parochiis, aut Canonicatibus in Titulum conferri solitis, et alicui ex praedictis Canonicis Regularibus in perpetuam administrationem rite concessis; sed ad Episcopum duntaxat, sive ad Ordinarium loci pertinere, concurrentibus causis canonicis, ad legitimam contra illos privationem per sententiam procedere; vel alias ipsos, justis pariter de causis, ad animarum curam inhabiles, et ab eo perpetuo suspensos declarare; quo casu hi, qui sic per sententiam privati, aut perpetuo suspensi existent, utique Religiosum habitum resumere et ad propria Claustra redire teneantur.

Provisi de Parochia, aut Canonicatu Saeculari non possunt a Superioribus Regularibus ad Claustra revocari.

§. 28. Denique disputatum fuit, utrum Canonicus Regularis, si resignaverit Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum Saecularem, quem obtinuerat, habitum Regularem resumere, et Religiosis Claustra iterum ingredi debeat, itidemque an id locum habeat, ubi de praedictis per sententiam privatus, vel a Parochialium munium exercitio perpetuo suspensus, sive ad ea obeunda inhabilis declaratus fuerit; atque etiam, ubi Coadjutorem in Parochia aut in Canonicatu eidem deputari contingat; vel post laudabilem operam in Canonicatu per annos quadraginta assiduo praestitam, privilegium Jubilationis, ut vocant, ipsi fuerit concessum. Et in his quidem cum distinctione procedendum censentes, ut omnem dubitandi occasionem perpetuo removeamus, decernimus atque statuimus, Canonico Regulari, qui se Parochia, aut Canonicatu abdicaverit, vel iis per sententiam legitime privatus, vel ad gerendum Parochiae regimen inhabilitatus, et ab eodem perpetuo suspensus fuerit, ad habitum Regularem, et Instituti sui Monasteria redeundum esse. Non ita vero, si extra casum perpetuae inhabilitationis, et suspensionis, Coadjutorem habuerit in Canonicatu, aut in Parochialis curae regimine, vel per Jubilationem a servitio Chori fuerit exemptus; quum et ii, qui Coadjutorem habent in affectae valetudinis aut ingravescentis aetatis subsidium, teneantur in loco Parochiae, aut Canonicatus residere; ut praesto sint, quoties legitimum Coadjutori impedimentum obvenerit, ipsius Parochiae, aut Chori necessitatibus quoad poterunt, inservire; et qui Jubilationem obtinuerunt, valeant pro libito Chorum frequentare, atque etiam, non obstante hujusmodi Jubilatione, si Divinorum Officiorum ratio id exigat, possint ad servitium Ecclesiae revocari.

In casibus tamen hic enunciatis, ad eadem redire compelluntur.

Non vero in casu Coadjutoris, aut Jubilationis.

§. 29. His porro declarationibus atque decretis, quae praevia matura deliberatione, auditoque, ut praefertur, nonnullorum Venera-

Praemissarum declarationum, et decretorum aequitas, et utilitas.

billum Fratrum Nostrorum, aliorumque prudentum atque doctorum Virorum consilio, per has Nostras Literas ferimus, atque Apostolica Auctoritate statuimus; pluribus controversiis finem factum iri confidimus; eademque opera tam Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis, quam ipsis, de quibus agitur, Ordinibus Regularibus, utiliter consultum esse existimamus; Episcopis nempe, sive Ordinariis, quorum frequentes audivimus querelas, super nimia facilitate, qua hujusmodi Canonici Regulares ad Ecclesias Parochiales aut Canonicatus Saeculares convolabant, sola muniti licentia ipsorum Superiorum Regularium; quos quidem suspicabantur in ea concedenda haud difficiles se praebere, ubi de turbulentis hominibus, aut ipsi Religioni inutilibus ageretur: Ipsis vero etiam Canonicorum Regularium Lateranensium, et Sanctissimi Salvatoris Ordinibus, quos peculiari semper benevolentia prosecuti sumus; ex quibus non paucos probitate ac doctrina insignes, suorumque respective Ordinum amantes, et olim, quum in minoribus ageremus, et postquam etiam Apostolicam hanc Sedem tenemus, aperte conquerentes audivimus, non raro evenire, ut deprecatorum studio et auctoritate, cui Superiores obsistere aut nollent aut non auderent, illos ex Collegis suis cogerentur amittere, ex quorum permanentia majorem utilitatem atque splendorem consecuturus erat ipsorum Ordo, a quo iisdem multos annos hanc in spem educati et alti fuerant, ac religiosis virtutibus, optimisque disciplinis imbuti.

Clausulae de perpetua Literarum firmit.

§. 30. Quocirca easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod Canonici Regulares praedicti, aut quilibet alii etiam speciali nota et expressione digni, in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, aut ad ea vocati et auditi non fuerint, aut ex alia quacumque causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore Juris clauso, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut alio quolibet defectu notari, impugnari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus illas aperitionis oris, aut quodcumque aliud juris, facti, vel gratiae remedium impetrari posse; sed easdem praesentes semper firmas, validas, et efficaces esse et fore, ac ab omnibus et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari; Sicque non aliter in praemissi per quoscumque Judices ordinarios et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, et alios quoslibet quavis auctoritate et potestate fungentes, et quandocumque functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari, et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Derogat. opportunae.

§. 31. Non obstantibus, quatenus opus sit, Innocentii III. Praedecessoris praedicti dispositione in praedicto Capitulo, *quod Dei timorem*, necnon, de jure quaesito non tollendo, aliisque Nostris, et Cancellariae Apostolicae Regulis, ac quibusvis Apostolicis, etiam in Universalibus, Provincialibusque Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus, Ordinis quoque Canonicorum Regularium, et utriusque eorum Congregationis praedictae, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, Ordinationibus Capitularibus, usibus, stilis etiam quantumvis inveteratis, et quacumque ultimi status existentia, aliisque in contrarium praemissorum quomodolibet facientibus vel extantibus, privilegiis quoque indultis, et literis Apostolicis utrique vel alterutri Congregationum praedictarum, earumque Monasteriis, Superioribus, et personis in genere, vel in specie quomodolibet forsan concessis, confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium et singulorum tenores, formas, Causas, et occasiones praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, specialiter, expresse, ac plenissime et amplissime motu pari derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

De exemplorum auctoritate. §. 32. Caeterum quia difficile foret, ipsas praesentes Nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri; volumus ut earum transsumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii subscriptis, et sigillo alicujus personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem ubique fides habeatur, tam in judicio, quam extra, quae eisdem praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Sanctio poenalis. §. 33. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrae Constitutionis, definitionis, declarationis, statutorum, decretorum, atque Ordinationum infringere, vel eidem ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ot Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 9. Julii 1745. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, septimo Idus Julii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 23. ejusdem mensis et Anni.

CXXXV. BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Laudabile Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum institutum, ut, si quas super quibusvis negotiis emergere, ac erumpere perspexissent contentiones, lites, ac disceptationes statim Apostolica Auctoritate, ac providentia dirimerent, componerentque, eo majori studio teneri, ac sectari Nos in Sacrosancti Apostolatus Specula constitutos decet, quo per omnem vitae nostrae aetatem nihil curavimus impensius, quam ut e medio sublatis contentionum, litium, disceptationumque forensium dissidiis, ac triciis, per solam, liquidamque veritatis inspectionem jus suum unicuique tribueretur, ac justitia, et pax sese invicem oscularentur. Sane pro parte dilecti Filii Petri Joannis de Molina Procuratoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia Discalceatorum, et Recollectorum Familiae Ultramontanae Nobis expositum fuit, quod dicti Fratres Minores Discalceati, et Recollecti totaliter sunt uniti, et incorporati cum dilectis itidem Filiis Fratribus Ordinis Minorum de Observantia nuncupatis, ita ut omnes insimul conflant unum identificum corpus Ordinis tamquam membra sub unico Capite quale est Minister Generalis ejusdem Ordinis pro tempore existens, qui tam ex unis, quam ex aliis habentibus omnibus eamdem vocem activam, et passivam indistincte eligitur, prout fel. rec. Leo Papa X. Praedecessor Noster in sua Constitutione in Consistorio edita, quae incipit » *Ite et vos etc.* vulgariter nuncupata unionis solemniter definivit. In vim autem dictae Constitutionis, ac unionis, et incorporationis Fratres Minores Discalceati, et Recollecti, aeque, ac Fratres Minores de Observantia omnes pari jure, ac titulo in totum gaudent, et gaudere debent iisdem privilegiis, ac gratiis tam spiritualibus, quam temporalibus, prout a recol. mem. Clemente VIII., et Urbano etiam VIII. Romanis Pontificibus itidem Praedecessoribus Nostris, necnon pluries a tunc existentium S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium, necnon Sacris Ritibus praepositorum Congregationibus declaratum fuit, iterumque in Causis etiam contentiosis, atque quoties casus contigit de hoc disputare sive adversus ipsosmet Fratres Minores de Observantia, sive contra alios quoscumque semper constantissime decisum extitit a Causarum Palatii Apostolici Auditorio in pluribus suis Decisionibus, et Sententiis latis. Res est haec hodie certissima, nullum omnino admittens dubium, sed nihilominus dicti Fratres Minores de Observantia Regni Lusitaniae curantes indebite suo certo jure, et vetustissima possessione privare Fratres Minores Discalceatos, et Recollectos contendurint non posse Fratres Discalceatos, et Recollectos hujusmodi erigere Tertium Ordinem nuncupatum de Poenitentia a Sancto Francisco de Assisio institutum, et consequenter esse supprimen-

dum dictum Tertium Ordinem in Conventu Discalceatorum in Terra de Azurara Portugallen. Dioecesis ab ipsis Fratribus Discalceatis erectum, delataque hujusmodi Causa ad Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. praedictae Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum, ipsa Congregatio Cardinalium partibus hinc inde auditis, et re mature perpensa die XI. Septembris MDCCXL. rescripsit » *Nihil de suppressione Tertii Ordinis erecti in Conventu Discalceatorum Terrae de Azurara Dioecesis Portugallen.*, *et Patres Observantes Conventus Terrae de Conde Dioecesis Bracharen. omnino acquiescant, et amplius Causam hujusmodi non proponi mandavit* a reassumptaque Causa hujusmodi ad istantiam dictorum Fratrum Minorum de Observantia pro nova audientia supplicantium ab eadem Congregatione Cardinalium die XV. Septembris MDCCXLI. rescriptum fuit » *Nihil de nova audientia.* Praemissis non obstantibus Fratres Minores de Observantia praedicti adhuc non acquiescentes in hac sua injustissima praetensione habendi jus erigendi dictum Tertium Ordinem privative quoad Fratres Minores Discalceatos, et Recollectos hujusmodi, iterum, ac fere contemporanee dilecti etiam Filii Fratres Minores de Observantia Provinciae Sancti Jacobi in Regnis Hispaniarum super praetensa suppressione alterius erectionis Tertii Ordinis hujusmodi a Fratribus Minoribus Discalceatis in eorum Conventu in Villa de Penaranda Salamantinae Dioecesis posito factae Causam suppressionis praedictae ad Congregationem Venerabilium itidem Fratrum Nostrorum S. R. E. praedictae Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum detulerunt, qui audito ea super re Venerabili Fratre moderno Episcopo Salamantino, ac visis juribus ambarum partium super tribus dubiis in Congregatione die XX. Martii proxime praeteriti habita propositis, decernere non dubitarunt ad favorem eorumdem Fratrum Minorum Discalceatorum, prout continetur in Decreto ejusmodi Congregationis tenoris sequentis, videlicet » Salamantina Erectionis. Ut iis, quas a Summorum Pontificum Constitutionibus habent, facultatibus uterentur Patres minores Excalceati Ordinis Sancti Francisci, qui Monasterium incolunt in Villa Penaranda Salamantinae Dioeceseos Tertium, quem vocant Ordinem Poenitentiae Virorum, atque Mulierum ultimis transactis annis in eorum Ecclesia erexerunt. At quae perpetua est inter Religiosos Viros, Summo Christianae pietatis detrimento, et scandalo Laicorum aemulatio, atque discordia, continuo sese contradictores praestiterunt alii ejusdem Ordinis Patres, qui Minores Observantes nuncupantur. Licet enim horum Monasterium situm sit in alia Villa Alva, quae octavo lapido distat a Penaranda, in hac tamen dudum alium Tertium Ordinem instituerunt, qui regitur a duobus Patribus Monasterii Alvae, habitantque Ædes Penarandae conductas impensis corporatorum Tertii Ordinis. Commissarius igitur Generalis Minorum Observantium libellum obtulit Amplissimis Patribus, quo contra Minores Excalceatos, et Patres Cappuccinos quaerelam turbatae jurisdictionis proponebat, postulabatque, ut nulla, atque irrita auctoritate Sacri Senatus declararetur erectio, atque Tertius ille Ordo dissolveretur: Audito itaque, ut fieri solet, Episcopo, qui contra Minores Observantes respondit, et Minores Excalceatos purgat ab impictis criminibus, tria nunc controversiae hujus capita Amplissimis Patribus definienda proponuntur. Longum profecto, atque inutile esset ea omnia, quibus Minorum Ordo honestatus fuit a Summis Pontificibus, privilegia hic referre: satis erit monere facultatem hanc, potestatemque Tertium Ordinem Poenitentiae instituendi iis omnibus tributam fuisse, qui D. Francisci horum omnium Parentis, legitimi Filii sunt, et veri Successores, quoque demum nomine nuncupentur, sive Minores Observantes, sive Excalceati, sive Recollecti, sive alio, atque alio, quod eousque porrectum est, ut Minoribus etiam Cappuccinis facultas illa tributa fuerit largitate, atque indulgentia Optimorum Pontificum Benedicti XIII., et Clementis XII. Nihil igitur proponi disputant Minores Excalceati, cur eodem Beneficio, eademque potestate ipsi uti nequeant, qui spurii Filii non sunt, quique unum cum Minoribus Observantibus corpus constituunt, eumdemque totius Ordinis Praefectum agnoscunt, atque id, et juris dispositione perspecta, et diuturna, in qua sunt, possessione, dicendum esse erectiones hasce, atque allectiones corporatorum Tertii Ordinis fieri posse a Minoribus excalceatis, ut fiunt a Minoribus

» Observantibus, aliisque, atque ita defini-
» tum fuisse ab altero Amplissimo Ordine
» EE. PP., qui negociis Episcoporum; et
» Regularium praepositi sunt in Congregatio-
» ne habita die XI. Septembris anni MDCCXL.
» Eo igitur deducenda est disputatio, ut inqui-
» ramus, an novus institui possit Tertius Or-
» do, ubi aliter dudum constitutus est, quod
» equidem nulla ratione vetari posse conten-
» dunt Minores Excalceati, quando nihil vetat,
» ut in eadem Civitate, eodemque loco plura
» sint Monasteria, et Fratrum Collegia, eoque
» amplius, quod iis, quas supra memoravimus
» Optimorum Pontificum Benedicti XIII., et
» Clementis XII. Constitutionibus, eadem Mi-
» noribus Cappuccinis potestas tributa sit,
» etiam ubi alii Tertiarii, verba ipsa Constitu-
» tionum sunt, ejusdem Ordinis jam reperiun-
» tur: atque ob id contendunt quot sunt Mino-
» rum, sive Observantium, sive Discalceato-
» rum, sive Cappuccinorum Monasteria, tot
» etiam esse, et constitui posse Tertii ordinis
» corpora, ut longa anteacti temporis fuga ser-
» vatum esse dicunt in omnibus Hispaniarum
» Regnis, et praesertim servetur in Civitate
» Ispalis, et in universa Baetica Provincia.
» Postulant demum Minores Excalceati, ut Sa-
» cri Senatus imperio Tertius ille Ordo a Mi-
» noribus Observantibus Penarandae, dudum
» licet institutus, dissolvatur, revocenturque
» ad Monasterium Alvae duo illi Patres, qui
» Ædibus conductis soli vivunt Penarandae,
» cum contra juris Pontificii Decreta, et Con-
» stitutiones Summorum Pontificum sit, ut re-
» ligiosi Viri extra Claustra Monasterii vitam
» ducant. Haec igitur, quae a Minoribus Ex-
» calceatis proponuntur, nondum enim Obser-
» vantes libellum jurium suorum dederunt,
» secum animo reputent Eminentissimi Patres,
» ut tria, quae subjicimus Capita definire pos-
» sint » I. *An Patres Minores de Observantia*
» *Ordinis Sancti Francisci habeant facultatem*
» *erigendi Tertium Ordinem nuncupatum de Poe-*
» *nitentia ejusdem Ordinis Sancti Francisci pri-*
» *vative quoad Patres Minores Excalceatos dicti*
» *Ordinis Sancti Francisci in casu etc.* » II. *An*
» *sit supprimendus Tertius Ordo nuncupatus de*
» *Poenitentia Sancti Francisci erectus a Patribus*
» *Minoribus Excalceatis Ordinis Sancti Fran-*
» *cisci in Villa de Penaranda in casu etc.* »
» III. *An Tertius Ordo in eadem Villa erectus a*
» *Patribus Minoribus de Observantia Ordinis*
» *Sancti Francisci sit supprimendus in casu etc.*
» Die XXX. Januarii proxime praeteriti Sacra
» Congregatio distulit resolutionem, et rescri-
» psit. » *Quod proponatur in prima post Cine-*
» *res.* » Cum autem nunc eadem Causa repro-
» ponatur, onus erit EE. VV. decernere »
» Primo: *An Patres Minores de Observantia Or-*
» *dinis Sancti Francisci habeant facultatem eri-*
» *gendi Tertium Ordinem nuncupatum de Poeni-*
» *tentia ejusdem Ordinis Sancti Francisci priva-*
» *tive quoad Patres Minores Excalceatos dicti*
» *Ordinis Sancti Francisci* in *casu etc.* » Secun-
» do: *An sit supprimendus Tertius Ordo nuncu-*
» *patus de Poenitentia Sancti Francisci erectus a*
» *Patribus Minoribus Excalceatis Ordinis Sancti*
» *Francisci in Villa de Penaranda in casu etc.* »
» Tertio: *An Tertius Ordo in eadem Villa ere-*
» *ctus a Patribus Minoribus de Observantia Or-*
» *dinis Sancti Francisci sit supprimendus in ca-*
» *su etc.* Die XX. Martii MDCCXLV. Sacra
» Congregatio Eminentissimorum S. R. E. Car-
» dinalium Concilii Tridentini Interpretum ad
» primum, et secundum respondit » *Negative*, »
» et hujusmodi dubia amplius non proponi
» mandavit. Ad tertium itidem *Negative* re-
» spondit » *A. Cardinalis Gentili Praefectus* »
» *J. A. Furiettus Secretarius* » Loco ✠ Sigilli »
Cum autem, sicut eadem expositio subjunge-
bat, Fratres Minores de Observantia praefati
licet de recensita eorum injustissima praeten-
sione per Decreta memoratarum Congregatio-
num convicti sint, nihilominus Causam hujus-
modi in Tribunalibus inferioribus nonnullo-
rum Locorum Ordinariorum Regnorum Hispa-
niae perperam excitare curent magno cum Di-
vini Cultus, et Religiosae tranquillitatis detri-
mento. In hoc rerum statu dictus Petrus Jo-
annes Procurator Generalis considerans non
minus dispendia hactenus facta, quam majora
in posterum subeunda, si hujusmodi Causa in
Tribunalibus praedictis diu procederetur, non
solum praeinsertum Decretum Auctoritate Apo-
stolica confirmari, verum etiam Causas, et li-
tes extingui summopere desiderat. Nobis pro-
pterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in
praemissis opportune providere, et ut infra in-
dulgere de benignitate Apostolica dignaremur.
Nos igitur ipsum Petrum Joannem specialibus
favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a
quibusvis excommunicationis, suspensionis, et
interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis,
censuris, et poenis a jure, vel ab homine qua-

vis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, praeinsertum Decretum Auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, necnon lites, et Causas hujusmodi, in quibusvis Tribunalibus, seu coram quibusvis Judicibus motas, et pendentes cum suis annexis, et connexis ad Nos avocamus, et sic avocatas cum suis emergentibus Auctoritate praefata perpetuo supprimimus, et extinguimus, perpetuumque silentium imponimus. Necnon modernis, et pro tempore existentibus Superioribus, Guardianis, et Fratribus Minoribus Discalceatis, et Recollectis, ut ipsi Tertium Ordinem de Poenitentia nuncupatum in quibusvis locis, in quibus eorum Conventus fundati reperiuntur, seu illos pro tempore fundari contigerit, etiamsi Tertius Ordo Poenitentiae hujusmodi in Conventibus Fratrum Minorum de Observantia praedictorum erectus sit, eisdem modo, et forma, quibus Fratres Minores de Observantia praedicti illum erigere solent, absque ulla prorsus differentia libere, et licite erigere possint Auctoritate praedicta concedimus, et indulgemus, ac volumus, praecipimus, et mandamus, ut Fratres Minores Discalceati, et Recollecti eadem facultate erigendi dictum Tertium Ordinem, prout dicti Fratres Minores gaudere solent gaudeant, ac utantur, et fruantur. Quocirca Venerabili Fratri Henrico Archiepiscopo Nazianzeno moderno, ac pro tempore existenti Nostro, et Sedis Apostolicae in Hispaniarum Regnis Nuncio, necnon Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis per praesentes committimus, et mandamus, quatenus ipsi per se, vel alios a se deputandos praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque ubi, et quando opus fuerit, et quoties pro parte dictorum Fratrum Minorum Discalceatorum, et Recollectorum fuerint requisiti solemniter publicantes, illisque in praemissis efficaci defensionis praesidio assistentes faciant Auctoritate Nostra Fratres Minores Discalceatos, et Recollectos praemissorum omnium, et singulorum commodo, et effectu pacifice frui, et gaudere, non permittentes illos desuper a quoquam quomodolibet indebite molestari, contradictores quoslibet, et rebelles per sententias, censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit auxilio brachii Secularis. Decernentes easdem praesentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. praedictae Cardinales etiam de Latere Legatos, et Sedis praedictae Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo supradicti, seu pro tempore existentis Procuratoris Generalis muniti, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die secunda Augusti MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 2 Aug. 1745.

D. Card. Passioneus.

Loco ✝ Annuli Piscatoris.

CXXXV.° BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ecclesiae Catholicae regimini, meritis licet imparibus, divina dispositione praesidentes, ea quae pro prospero, feliciqne Christifidelium sub suavi religionis jugo Altissimo famulantium regimine, atque gubernio prudenter constituta, atque ordinata esse noscuntur, ut firma semper, atque illibata persistant, Apostolici muniminis praesidio, cum a Nobis petitur, libenter corroboramus. Exponi siquidem Nobis nuper fecit dilectus filius Augustinus Gioja Prior Generalis Ordinis Fratrum Eremitarum Sancti Augustini, quod a' Definitorio Generali dicti Ordinis in illius Comitiis Generalibus Bononiae mense Junio proxime praeterito pro electione Prioris Generalis in perpetuum habitis canonice congregato nonnulla statuta electionem caeterorum Officiorum Generalium Ordinis praefati concernentia condita fuerunt tenoris, qui sequitur, videlicet » Acta, et decreta Definitorii Generalis Fratrum Eremitarum S. P. Augustini Bononiae die VI. Junii MDCCXLV. Postquam tempus advenit celebrandi Generale Capitulum Ordinis Fratrum Eremitarum S. P. Augustini in florentissima, ac celeberrima Urbe Bononiae, atque in banc singuli convenerunt, quibus in eodem Capitulo ferendi suffragium jus erat, perpaucis exceptis, qui ob legitimum, gravissimumque impedimentum interesse minime potuerunt, die Junii tertia hujus anni millesimi septingentesimi quadragesimi quinti accessit perantiquum praelaudati Ordinis Monasterium, Titulo, et Nomine S. Jacobi Majoris nuncupatum Eminentissimus, ac Reverendissimus Dominus, Dominus Georgius Cardinalis ab Auria in ipsa Civitate, et in Provincia Bononiensi Apostolicae Sedis Legatus. Perducto autem eodem S. R. E. Principe amplissimo, ac praestantissimo, comitante universorum Patrum, Fratrumque Augustinensium, quotquot illic aderant, multitudine, ad locum pro Generalibus Comitiis habendis paratum, publice perlectae fuerunt literae Sanctissimi Domini Nostri Benedicti PP. XIV., quibus commemoratus Princeps Eminentissimus in Praesidentem Generalis Capituli Apostolica auctoritate designabatur. Acclamatum a singulis Beatissime primum, et erga Nos beneficentissimo Pontifici Optimo Maxima, quod talem, tantumque Virum Nobis in Praesidentem concesserit, tum Praesidenti ipsi, cui statim omnes debitam obedientiam, et reverentiam exhibuerunt: et repetitae rursus magno cum plausu acclamationes, ubi Praesidens Eminentissimus absolvit perpolitam, elegantissimamque Orationem, suae in Pontificem omnium maximum observantiae, gratique animi, in Nos vero incredibilis benevolentiae, atque humanitatis significationibus, nec non saluberrimis monitis plenam, atque exornatam. Indictus deinde ab eodem Eminentissimo, ac Reverendissimo Praesidente Capitularis Congressus habendus hora prima, ac vigesima diei proximae, cui ipse statuto tempore diligentissimus adfuit, unacum iis omnibus, qui adesse debebant, ac tenebantur: In hoc Capitulari Congressu habito die, et hora praedictis, gratia Spiritus Sancti invocata, Secretarius Ordinis, considentibus, et audientibus universis, perlegit Breve Sanctissimi aeque, ac Sapientissimi Domini Nostri Papae Benedicti XIV. tenoris sequentis videlicet » BENEDICTUS Papa XIV. Ad futuram rei memoriam. Inter maximas nostras gravissimasque curas, quibus propter rerum magnitudinem summopere anxios, et fere non exanimatos quotidie Nos tenet Pastoralis Officii munus tot, tantisque difficultatibus obnoxium, illa saepe, et vehementer quidem animum nostrum urgere solet, quae ad tuendam, instaurandamque regularem sacrarum Familiarum disciplinam conferre posse videtur; quamplurimum enim Catholicae Ecclesiae interesse putamus, ut qui seculo valere jusso, in poenitentiae Castris, Christo Duci, Sacramento se obstrinxerunt, Apostolicae Sedis praesidio, et auctoritate charismata meliora semper emulentur, et perfectae, beataeque vitae fastigium (licet non uno sibi proposito itinere, sed diversis hinc inde arreptis semitis) contendentes, facilius deinde in viam mandatorum charitatis igne succensi currere pergant: illud vero quod hoc tam difficile, et tam arduum iter, aut impedire, aut saltem tardare videtur, ab eo usque tempore, quo in expediendis Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum negotiis operam qualemcumque nostram adhibebamus, in causa esse a probatis Viris saepe intelleximus Generalium Praesidum certis, statutisque temporibus vicissitudines, ac mutationes: valde enim mirabа-

mur sacras hujusmodi Familias ut (secus ac in more positum est apud nonnullas alias) quem semel maturo consilio, et veluti auspicato sibi adscivissent in earum administratione Rectorem, eumdem non tam in hoc munere exercitatum, quam, quod magis est, in omnibus domesticis negotiis expertum perpetuo non retinerent; et elabi sinerent gubernacula manu illius, qui frequenti usu, tamquam optimo Magistro, cursum Navis prospere moderabatur: hinc a plurimis regularis disciplinae studiosissimis cultoribus ad Nos demisse delatum est, quod ob suscepta a longe dissitis terrae partibus maxima itinera, quibus conficiendis praecipue dolent, plerumque intercedere non solum rei familiaris jacturam, sed dissolutionem, aut saltem remissionem animorum, quos a severiori vitae instituto, quod profitentur, a silentii legibus, quibus obstringuntur, ab omnibus mundi illecebris, quibus renuntiarunt, et ab assiduo rerum Divinarum contemplationis studio, cui se devoverunt, ipsamet negotiorum ratio, et natura Urbium, hominumque frequentia, et diversarum gentium commercium solent detorquere; neminem enim ipsimet ignorare arbitrantur, quanta in appetendis honoribus cupiditate deflagrent quamplurimi ambitiosi homines tum cum praefinito exiguo, et brevi annorum curriculo publica munera ad novos iterum Magistratus excipiendos rursum viam facile aperiunt; hinc crebras contentiones, miserrima christianae charitatis naufragia, studio, et arte obtrectationes quaesitas, et longe omnium acerrimos motus invidiae saepe excitari, non sine gravi cordium ipsorum aegritudine merito semper deplorarunt. Licet enim in nonnullis Regularium Coetibus, ubi Generalium Praesidum munus, nonnisi ad eorum vitam explebatur, postmodum statuto temporis spatio alligari Apostolica haec S. Sedes benigne indulserit, multae tunc allatae, et perpensae sunt causae, quae quidem congruae, aptaeque temporibus videbantur, sed non fuerunt usus, et vicissitudines rerum semper retineri commode posse, quae antea probabantur, et hominum mores, et ingenia, facti rationem, et consilium utiliter aliquando mutari Nos docent. Cum itaque sicut accepimus dilectorum filiorum Fratrum Eremitarum Sancti Augustini Generalibus Comitiis pro Prioris, aliorumque Superiorum Generalium electione in Civitate nostra Bononiensi habendis modo dicta sit dies, operae pretium duximus ea a Nobis capienda esse consilia, quibus ejusdem Ordinis utilitati, et commodo auctoritate nostra prospiciamus: Maximi enim omni tempore fecimus insignem hujusmodi familiam, tum propter ejusdem S. Augustini tutissima, atque inconcussa dogmata ab illius Alumnis tradita, ac servata, tum propter eximios Viros quos edit pietate, et doctrina praestantes, et quorum instar omnium bon. mem. Henricus dum vixit S. R. E. praedictae Presbyter Cardinalis Norisius nuncupatus, cujus olim in minoribus constituti, amicitia fruebamur, licet quarumcumque gentium linguis celebretur, a Nobis tamen sine speciali laude tamquam Romanae Ecclesiae splendidissimum lumen, numquam est nominandus. Quamobrem licet Generales memorati Ordinis Priores ad vitam hoc munus exercere consueverint, in sexennium deinde contractum a felic. record. Sixto PP. V. Praedecessore Nostro per quasdam suas in simili forma Brevis expeditas Literas, Nos, quibus tamquam provido Patri familiae incumbit onus habendi rationem ingentium sumptuum quibus premitur Ordo ipse pro itu, et reditu a dissitis ab Italia Provinciis pro Capitulis Generalibus de sexennio in sexennium habendis, hisce, nedum aliis incommodis quantum cum Domino possumus, consulere cupientes, ac Fratrum praedicti Ordinis Vocabilium praesertim singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, ac memoratas Sixti Praedecessoris praedicti Literas Munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis ad sexennium tantum duraturum continentes, et praescribentes, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, harum serie annullantes, et nullius roboris, et momenti ad effectum infra dicendum dumtaxat esse declarantes; Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostra, deque Apostolicae Potestatis plenitudine, omnibus, et singulis Fratribus dicti Ordinis votum, sive suffragium in Capitulo Generali memorati Ordinis mense Junio in dicta Civitate nostra Bononiensi, benedicente Domino, celebrando habenti-

bus, et ferentibus praecipimus, et mandamus, ut ipsi antequam pro electione Prioris Generalis conveniant in unum, ut moris est, congregati, Deum, ac Ordinis decus, illiusque incrementum, commodumque, et utilitatem prae oculis habentes, dissidiis prius, partiumque studiis, quae religiosam quietem, et regularem observantiam conturbare solent, procul amotis, atque eliminatis, hoc dubium sibi proponi curent. » An Munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis a Capitulo Generali hujusmodi in posterum ad vitam explendum sit. » Initis subinde super ejusmodi dubio secretis suffragiis, illisque collatis, si duae ex tribus suffragiorum praedictorum partibus super eodem dubio in unum convenerint, illud admissum, alioquin duabus, ex tribus partibus praedictis in illud minime accedentibus rejectum intelligatur. Praeterea motu, scientia, et potestate similibus iisdem Vocalibus per praesentes plenam, liberam, et omnimodam facultatem, et potestatem, postquam praemissa impleverint, seu propositum dubium sit, ut praefertur, admissum fuerit, Priorem Generalem juxta regularia dicti Ordinis instituta per Sedem praedictam approbata, servatis alias servandis, eligendi concedimus. Demum si contingat Priorem Generalem, sicut praemittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam itidem facultatem tribuimus, et impertimur, quidquid ei visum fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, et Assistentium quoad tempus quo Officia praedicta, si Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debent, providendi, decernendi, et declarandi. Mandantes propterea omnibus Vocalibus, et Definitorio praedicto, ut omnia, et singula acta, et gesta in Capitulo Generali praedicto praemissa in praesentibus nostris Literis contenta ad Nos transmittere teneantur, ut illa approbemus, et confirmemus. Non obstantibus praefatis Sixti, nec non aliis Clementis VIII., et Pauli V. Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum Literis, quibus tempus quo munera, seu Officia Assistentium dicti Ordinis durare debent, praescriptum reperitur, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, nec non Ordinis praedicti etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro pleno, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Caeterum si contingat Priorem Generalem, ut praefertur, ad vitam minime eligi, per praesentes non intendimus supradicti Sixti, ac Clementis, et Pauli Praedecessorum praedictorum Literis in aliquo derogare, imo illas in suo robore in omnibus, et per omnia remanere mandamus. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXXI. Martii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno quinto » D. Card. Passioneus. » Incredibile prorsus est quanta animi voluptate praemissum Breve Universi Patres exceperint, et quot letitiae signa vocibus, nutibusque palam ediderint, quae intimo ex corde proferta esse comprobavit rerum eventus. Cum enim juxta praescriptam a Sanctissimo Patre opportunam, congruam, aequissimamque methodum, legemque ex tribus omnium suffragiorum partibus duae in unum convenire deberent, et penitus consentire, ut eligendus Prior Generalis quoad vixerit Universum Ordinem regat; ubi ad exploranda secreta ipsa suffragia perventum est, ex centum triginta novem Vocalibus, centum triginta sex, omnes scilicet, tribus dumtaxat exceptis unanimi, et liberrima voluntate in unam, eamdemque sententiam conspiraverunt. Itaque juxta providam illam, et perutilem Clementissimi Pontificis Constitutionem, quam paulo supra descripsimus, atque actis hisce inseruimus, necnon juxta Capitularis hujus Congressus definitionem, et exitum, non unius sexennii decursu, sed quoad vitam inter homines agant, Augustinianam Familiam Priores Generales in posterum eligendi moderabuntur, ac regent; Inter quos primus omnium connumerandus est, qui ad Generalatus apicem die proxima in Vigilia Pentecostes, ut mox enarrabitur evectus fuit. Soluto igitur priori illo Congressu, gratiisque pro faustissimo illius exitu Deo redditis, Eminentissimus Praesidens Vocales omnes postera die in Templum convenire jussit circa horam diei undecimam. Adesse curavit eadem hora Princeps Eminentissimus ad Nos rediens illustri Comi-

tatu, et jucundissima vultus hilaritate. Praemissis autem consuetis precibus, solemni de Spiritu Sancto Missa, hortatoria Oratione, iisque omnibus, quae a Constitutionibus Ordinis praescribuntur, peracta est electio novi Generalis Antistitis, illo ordine, qui in regestis accuratius describitur. In hac electione supremus Familiae nostrae moderator renunciatus fuit Reverendissimus P. Magister Fr. Augustinus Gioja a Juvenatio, Italiae Assistens, Visitator Generalis Auctoritate Apostolica deputatus, nec non promovendorum ad Episcopatum Examinator: contigitque eadem electio plenissimis Suffragiis, adeo, ut ex centum triginta novem superius enumeratis, unum tantummodo retulerit Reverendissimus P. Magister Genesius Barrin Ex-Generalis, et pro Galliarum Provinciis Assistens. Jam vero, cum juxta Generalium Congressuum statuta, quae hactenus recensuimus, electus Prior Generalis debeat Universae FF. Eremitarum S. P. Augustini Familiae curam, atque sollicitudinem gerere toto suae vitae curriculo, nisi rerum omnium Moderator, et Rector aliud de illo disponat, ac propterea formam gubernationis alteram, novaque decreta conditio praesens expostulet; Visum est ipsi Reverendissimo Patri Augustino Gioja Ordinis Generali summopere necessarium nonnulla Definitorio Generali expendenda, et definienda, vel etiam si magis congruum id censeatur, immutanda, et rescindenda proponere; quemadmodum continetur in praemissa Sanctissimi Domini Nostri Bulla, inter caeteras » ubi legitur « Si contingat Priorem Generalem, sicut praemittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam itidem facultatem tribuimus, et impertimur, quidquid ei visum fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, ac Assistentium, quoad tempus, quo Officia praedicta, si Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debeant, providendi, decernendi, et declarandi; quapropter in solemni die Pentecostes, qui proxime memoratam electionem subsecutus est, rursus ad locum Capituli convenerunt cum Eminentiss., ac Reverendiss. Praesidente hora vigesima prima quicumque Generale Definitorium constituebant; ac Reverendissimus Pater Generalis ea, quae sequuntur decernenda, et confirmanda, aut si aliud visum foret, corrigenda, et immutanda proposuit. §. I. Procurator Generalis, et Assistentes eligantur ad sexennium, quo transacto, si Patri Generali magis opportunum videatur, ut eorumdem munus aliis idoneis Viris demandetur, aut ipse Procurator Generalis, seu Assistentium aliquis ab Officio petant absolvi, teneatur Pater Generalis hoc ipsum intra Octavam Pentecostes jam elapsi anni sexti reliquis Patribus suae Congregationis proponere per vota secreta deliberandum: atque si saltem duo alia suffragia concurrant in Patris Generalis Sententiam Procurator Generalis, vel Assistens, de quo facta fuerit propositio, intelligatur statim ab anteacto munere dimissus, atque absolutus. Tum vero ad electionem aliam procedatur, pro qua Pater Generalis tres ad minus, aut quatuor Patres morum probitate, rerumque gerendarum praeditos experimento, nec non adlectos inter Sacrae Theologiae Magistros proponere debeat iisdem Congregationis suae Patribus, ad hoc, ut per secreta suffragia ex illis unum, quem magis idoneum existimaverint, eligant in Generalem Ordinis Procuratorem, sive in Assistentem: atque ita electus iisdem prorsus privilegiis, honoribusque fruatur, quibus Procuratores Generales, aut Assistentes Generales electi in Generali Capitulo hactenus frui, et gaudere consueverunt. Si vero intra praedictam Pentecostes Octavam, vel a Patre Generali nulla facta fuerit propositio pro dimittendo, absolvendoque Procuratore Generali, aut Assistentium aliquo, vel a propositio praedicto modo, et per secreta suffragia a Patribus suae Congregationis approbata non fuerit, tunc nequeat ulterius dicta dimissio, seu absolutio proponi, neque ad novam electionem procedatur, nisi exactum post sexennium alterum, ad quod tacite eo ipso intelligantur prorogati, qui sexennio praecedenti Procuratoris Generalis, vel Assistentium munere fungebantur. §. II. Quod tamen dictum est nuper de propositionibus, atque electionibus intra Octavam Pentecostes peragendis, accipiendum est de eo tempore, quo aut Romae, aut alibi Reverendissimus Pater Generalis cum Patribus suae Congregationis consistat: nam si visitationis, aut urgentis alterius rei causa cum illis simul minime commoretur, tunc primum praelaudatae propositiones, et electiones faciendae erunt, cum Pater Generalis unacum Patribus suae Congregationis esse, et coadunari valuerint, atque id de ceteris omnibus propositionibus, atque electionibus, quas

intra octavam Pentecostes fieri necessum foret, perpetuo, et inviolabiliter observetur. §. III. Ad praecavendas autem, atque eliminandas quascumque difficultates, quae in hujusmodi deliberationibus, atque electionibus possunt occurrere, declaramus nomine Patrum Congregationis ad quos pertinent ipsae deliberationes, et electiones, praeter Reverendissimum Patrem Generalem illos dumtaxat intelligi, qui Octavae Pentecostes diebus, aut cum primum propositiones, et electiones juxta praemissa statuta erunt perficiendae, ubi Pater Generalis commorabitur sive Romae, sive quocumque alio in loco praesentes aderunt, nec ullatenus oportere, ut absentium aliquis expectetur, nisi parum distet ab illo ipso loco, in quo commemoratae deliberationes, sive electiones peragendae erunt: in his iusuper nullatenus illi suffragium ferant, de quorum absolutione agitur, quemadmodum neque illi, qui absoluti jam fuerint. Quod si tot abesse contingat, vel tot fuerint absoluti, ut Congregatio reducatur infra quatuor Votantium numerum, comprehendendo quoque Patrem Generalem, in eo casu debeat ipse consulere Sanctam Sedem quomodo opportune sit providendum. Electionum vero modum, formamque nullam aliam esse decernimus, praeter illam, quae fit per vota secreta sive, ut inquiunt, ballottolas, atque is intelligatur electus, in quem plura suffragia convenerint, ita tamen ut suffragia ipsa majorem suffragantium partem adaequent. Si duo ex propositis aequalia vota retulerint, is caeteris praeferatur, cui Pater Generalis suffragium suum dederit. Quod si in nullum illorum, qui a Patre Generali fuerint propositi in priori Congregationis discussione, sive experimento consenserit major pars eligentium, ideoque nullus adinveniatur electus, proponantur rursus eadem methodo Viri alii secunda, et tertia vice, atque si nullam electionem secunda illa, aut tertia vice fieri contigerit, statim electio ipsa, si de Procuratore Generali agatur, ad Patris Generalis arbitrium intelligatur devoluta, si de Assistentibus, ad Apostolicam Sedem, cui iidem Assistentes immediate subjiciuntur. §. IV. Propter hanc eamdem causam, quod Assistentes immediate subjecti sunt Apostolicae Sedi, quamvis Procuratoris Generalis electio rite, ut supra, peracta; nulla alia indigeat confirmatione; electionem tamen ipsorum Assistentium a Sede Apostolica confirmari necessum erit. §. V. Ut in propositione, atque electione Assistentium ii praeferantur, qui, ut digniores sint, et majori in pretio habeantur apud Nationes, quarum Assistentes erunt eligendi: Provinciales singuli, ac praesertim ultra Montes significare debeant, et actis, cujuslibet Capituli Provincialis ad Patrem Generalem transmittendis inserere illorum nomina, qui doctrinae, prudentiae, et probitatis fama caeteros antecellunt, ex illorum tantum numero, qui Magistrorum laurea fuerint condecorati, nullatenus exclusis Procuratoribus Indiarum. Quoniam tamen nonnullae Provinciae sunt, in quibus nulli creari solent in Sacra Theologia Magistri, ne Provinciae ipsae careant honoribus aliarum, Definitorium Generale statuit Summo Pontifici humiliter supplicandum esse, ut ex illis quoque eligi possint in Assistentes Viri dotibus necessariis insigniti, quamquam Magistri non sint, ut exigunt Pontificiae Constitutiones. §. VI. Si antequam impleatur Sexennium vacare quoquo modo contigerit Procuratoris Generalis Officium, sit, ut antea, penes arbitrium Patris Generalis non coadunatis suae Congregationis Patribus, neque expetito istorum consensu, Procuratorem alium Generalem quemcumque aptum existimaverit, nominare, et in locum praecedentis substituere. Nominatus autem is, ac substitutus Officium exerceat suum usque ad Sexennii jam inchoati complementum: eoque exacto teneatur Pater Generalis intra Octavam Pentecostes juxta ea, quae §. II. praescripta, et adnotata sunt, tres, aut quatuor probos, idoneosque Viros (inter quos idem substitutus erit comprehendendus) eodem prorsus modo, quo dictum est supra, proponere Patribus suae Congregationis, ut ex propositis unum, quem maluerint, Procuratorem Generalem eligant, et constituant. §. VII. At si decurrente, et nondum completo sexennio vacet alicujus Assistentis Officium, electio fieri debet a Patribus Congregationis superius descripta methodo, atque a Sede Apostolica confirmari: electus vero minime erit in fine decurrentis sexennii ab Officio removendus; sed absque nova propositione, sive electione persistet in exercendo Assistentis munere usque ad proximi sexennii finem, vel etiam ultra, modo ea omnia serventur, quae supra de confirmandis, aut eligendis post elapsum Sexennium definita, et constituta fuerunt. §. VIII. Si Reverendissimi Patris Generalis con-

tingat obitus, aut sponte ipse deponat Ordinis gubernacula, vel promoveatur ad ampliorem aliquam dignitatem, assumat Procurator Generalis ipso facto, et absque ulla alia declaratione Universi Ordinis regimen, tamquam Vicarius Generalis a Sede Apostolica deputatus; ac interim Assistentium ille, qui ratione Doctoratus, seu Magisterii aliis praeerit, qui nempe ab antiquiori tempore fuerit Magistrorum laurea insignitus, cujuscumque Nationis sit, Procuratoris Generalis vicem subeat, Officiique hujus praecedentiis, privilegiis, et juribus singulis potiatur. §. IX. Idem Vicarius Generalis tempore suae administrationis nequaquam immutare, revocare, aut rescindere poterit, sive literas, quae Praesidentiales appellantur, sive qualescumque alias a Reverendissimo Patre Generali datas, et expeditas; tametsi de illis, quae deinceps dari, et expediri necessum erit, quemadmodum de rebus caeteris eodem tempore occurrentibus, una cum Patribus suae Congregationis disponere possit, et debeat, dummodo fines non excedat, quibus in Constitutionibus Ordinis Vicarii Generalis auctoritas circumscribitur, et coarctatur. §. X. Nulla interposita mora teneatur praedictus Vicarius Generalis indicere proximum Generale Capitulum celebrandum in Vigilia Pentecostes in illa Ecclesiasticae Ditionis Civitate, quam de consilio Patrum suae Congregationis commodiorem esse censebit. Animadvertat insuper, ut ab indictione ipsius Generalis Capituli usque ad hujus celebrationem intercedat talem temporis spatium, quale requiritur ad hoc, ut literae Convocatoriae ad omnes, etiam remotiores Provincias valeant pervenire, earumque Provinciarum Deputati ad idem Capitulum Generale possint accedere. Verum tamen istiusmodi spatium temporis duorum annorum intervalla minimo superet, vel excedat. §. XI. Et quoniam statuto hoc admodum congruo, ac sufficienti spatio temporis inter indictionem, et celebrationem Capituli Generalis nulla superesse potest causa excusationis, quam non accedentes ad idem Capitulum ob angustias temporum, vel ob locorum distantiam valeant praetexere; innovamus, et confirmamus Decretum nostrarum Constitutionum p. III. cap. III. n. IV. latum pro singulis Provinciis, et Congregationibus Ordinis in Europa existentibus: ac praeterea illud ad omnes alias Provincias etiam Indiarum extendi volumus, hoc tamen apposito temperamento ut unus saltem ex unaquaque Indorum Provincia omnino accedere ad Generalia Capitula, iisdemque interesse teneatur sub poena privationis Officii, et utriusque vocis activae, et passivae ad decennium Patribus Provincialibus qui ad hanc rem Patres deputare, eosque re ipsa, et omni adhibita efficacitate mittere ad Capitula Generalia neglexerint; quam poenam privationis utriusque vocis ad decennium pariter incurrendam subeant, et ipsi Deputati, qui aliquo quaesito colore, et emendicato praetextu ad praelaudata Capitula Generalia pergere detrectaverint, vel contempserint; tam Patribus Generalibus pro tempore, quam Vicariis Generalibus hac in parte dispensandi sublata penitus facultate. §. XII. Eligatur in Generali Capitulo alter Reverendissimus Pater Generalis, qui pari ratione regat Universum Ordinem Fratrum Eremitarum S. P. Augustini quoadusque vivat, aut se regimine abdicet, aut ampliori aliqua dignitate adaugeatur, nec aliam exerceat auctoritatem, praeter illam, quam statuta Ordinis, et Generalis hujus Definitorii omnibus Prioribus Generalibus canonice electis impartiuntur. Insuper eligantur Procurator Generalis, et Assistentes, in Officio suo, prout supra statutum est permansuris, nisi tamen confirmentur ii, qui summa cum laude antea idem munus exercuerunt, prout Patribus Capituli Generalis magis expedire videbitur: atque ita ad reliquas consuetas, et a Constitutionibus Ordinis praescriptas Electiones, antiquo servato jure procedatur. §. XIII. Supradicta Decreta die 6. Junii, anno Salutiferae Incarnationis Millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, Definitorio Capituli Generalis a Reverendissimo Patre Generali singillatim proposita, consensu omnium, plenissimisque suffragiis recepta, et tanquam Universi Augustiniani Ordinis regimini admodum proficua commendata, et approbata fuerunt: cumque haec omnia roborari, et confirmari debeant Apostolicae Sedis auctoritate, prout continetur in praelaudato Brevi SS. Domini Nostri Papae Benedicti XIV.; Definitorium ipsum Generale decrevit, ut suo, ac totius Ordinis nomine pro eadem confirmatione Beatissimo, et Beneficentissimo Pontifici humillimae supplicationes porrigantur, ac pro innumeris in nos collatis beneficiis praesertim occasione Generalis hujus Capituli gratiæ quammaximae referantur. » Quoniam autem dictus

Augustinus Prior Generalis praeinserta Decreta qua firmius subsistant, et serventur exactius Apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desiderat. Nobis propterea humiliter supplicari fecit ut sibi in praemissis opportune providere, et ut infrascriptis indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsum Augustinum Priorem Generalem specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, praeinserta decreta a Definitorio Generali in Capitulo Generali dicti Ordinis nuper celebrato, ut praefertur praescripta cum omnibus, et singulis in eis contentis auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, omnesque, et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus. Decernentes easdem praesentes literas, et in eis contenta quaecumque semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari, et ab illis inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, et Sedis Apostolicae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque auctoritate, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, nec non dicti Ordinis, aliisve quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus privilegiis quoque, indultis, et literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus personae in Ecclesiastica dignitate constitutae, seu dilecti filii moderni, vel pro tempore existentis dicti Ordinis Procuratoris Generalis subscriptis, et illius sigillo munitis eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die VI. Augusti MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto. Dat. die 8. Aug. 1745.

Loco ✝ Sigilli.

D. Card. Passioneus.

BENEDICTUS PAPA XIV. CXXXV.***

Dilecto Filio Francisco Horatio de Bosellis Romano J. U. Doctori.

Dilecte Fili salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Sincerae Fidei, et Devotionis Affectus, quem erga NOS, et Sedem Apostolicam gerere comprobaris, Nos adducit, ut Tibi reddamur ad gratiam liberales. Cum itaque, sicut NOBIS nuper exponi fecisti, alias NOS Officium Auditoris Civilis Copiarum nostrarum militarium, vulgo *Uditore Civile delle Soldatesche* nuncupat., Tibi ad nostrum, et Sedis Apostolicae Beneplacitum exercendum assignaverimus, Tuque illud sedulo, ac fideliter exercere pergas, cupiasque, quoad vixeris, Officium hujusmodi explere posse; NOS sperantes Te idem Officium in posterum quoque pari fide, atque diligentia gesturum esse, Teque praemissorum Meritorum Intuitu specialibus Favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et Poenis a Jure, vel ab Homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad effectum praesentium tantum modo consequen., harum serie absolven-

tes, et absoletum fere censentes, supplicationibus tuo nomine NOBIS super hoc humiliter porrectis inclinati, Te in praefato Officio Auditoris Civilis Copiarum hujusmodi ad Tui vitam Auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, Tibique, ut in eodem Officio cum omnibus, et Singulis illius Privilegiis, Auctoritate, Provisione, Salariis, et Emolumentis ordinariis, et extraordinariis, ac honoribus, et oneribus solitis, et consuetis, et quibus alii, in Officio hujusmodi ante Te deputati, usi, et gavisi fuerunt, quod vixeris, continuare libere, et licite possis, et valeas, auctoritate, et tenore praefatis concedimus, et indulgemus; Mandantes propterea omnibus, et singulis, ad quos spectat, et spectabit in futurum, ut Te in dicto Officio, ejusque libero exercitio juxta tenorem praesentium, quoad vixeris, continuare sinant, et permittant, Tibique de Provisione, Salariis, et Emolumentis praedictis debitis temporibus realiter, et cum effectu responderi curent, non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, coeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die decima octava Augusti millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 18 Aug. 1745

Pro D. Cardinalis Passioneo
Joannes Florius Substitutus.

CXXXV.****

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Decretum quo approbantur Oratio, et Lectiones propriae recitandae pro secundo Nocturno in festo B. Gregorii Papae X. nec non elogia ejusdem, et B. Benedicti XI. Romano Martyrologio inserenda.

DECRETUM

BENEDICTUS PAPA XIV.

Inter reliquas Causas quas Nos ipsi in Minoribus constituti, et munus Fidei Promotoris exercentes pertractavimus, maximi semper fecimus Causam BEATI GREGORII. X., quae tunc temporis iterum proposita fuit, cujus etiam immemorabilis Cultus Clementis XI. Decreto comprobatus eo tempore, concessumque tribus Ecclesiis Patriarchalibus Urbis, ut Officium cum Lectionibus de Communi Confessoris Pontificis, et Missam pariter in honorem Beati Gregorii X. celebrarent; quae deinde facultas reliquis extra Urbem locis facta est. Tum pariter in generali Congregatione Sacrorum Rituum habita coram ipso Clemente XI. examen institutum fuit de Miraculis, quae *post indultam venerationem Beato Gregorio contigerunt*: Sed nihil in ea decretum fuit ob illud impedimentum, mortem nempe Postulatorum, quae pluribus aliis Causis prosperum cursum abrumpere consuevit: etenim diuturno tempore conticescunt, donec singulari Dei beneficio sufficiantur alii Postulatores, qui pari doctrinae laude, ac Religionis studio commendentur: Si quis expectat ea cognoscere, quae a Nobis Fidei Promotorem agentibus gesta sunt pro Causa Beati Gregorii X. in libris nostris *de Canonizatione Sanctorum lib. 2. cap. 24. §. 37., et cap. 42. ejusdem lib. 2. num. 3., et lib. 4. par. 2. cap. 3. num. 5.* descripta continentur.

Postquam Supremam Pontificatus Sedem licet immerentes, attigimus, eandem voluntatem, studiumque retinuimus, ut Causam Beati Gregorii X. prosequeremur, de quo sane inter caeteros scriptum reliquit S. Antonius *par. 3. suarum historiarum tit. 20. cap. 2. §. 4.* » *Fuit Vir optimus, et procul dubio Sanctissimus, ingentis animi quidem, tamen contra christiani nominis inimicos, et qui Sacrae recuperationem Terrae semper meditaretur, ad eamque unum rem Christianos omnes, positis inter se contentionibus, intendere debere censebat* » Sed in primis illud omnino necessarium putavimus, ut ejusmodi Causa insigni Postulatori commendaretur; ideoque Nostro motu proprio selegimus, et constituimus Patrem Thomam Ripoli Dominicani Ordinis Generalem Magistrum, cujus ingenium, ac pietatem per annos quadraginta satis exploratam, perspectamque habemus: Ipsius vero in his negotiis administrandis experientiam nemo est, qui ignoret; Illud etiam accedit, quod Causa Cultus Beati Gregorii X. initium duxerit ab Innocentio V. ex Ordine Dominicano, qui in locum, at Sedem ejusdem Gregorii X. suffectus fuit, cum antea Petrus de Tarentasia nuncuparetur: Quamvis ipse spatio paucorum mensium vitam, et Pontificatum absolverit, sedulo, ac diligenter perquisivit Mi-

raeula, quae Deus ob intercessionem sui Praedecessoris patraverat, suaque auctoritate permisit, ut eidem Gregorio X. Cultus tribueretur in Aretina Civitate, ubi supremum diem obierat, ejusque Dioecesi, uti plures historiarum Scriptores testantur. Quapropter eam spem animo concepimus ejusmodi Causam feliciter ad optatum finem deducendam opera, ac diligentia novi Postulatoris Patris Thomae Ripoll, qui ipsum Dominicanum Ordinem tanta prudentiae laude moderatur.

Ipse Nobis exhibuit Lectiones proprias Secundi Nocturni in Officio Beati Gregorii X. recitandas, quibus propriam Orationem adjunxit, et vehementer a Nobis postulavit, ut illas auctoritate Nostra probaremus, nomenque Beati Gregorii X. in Romanum Martyrologium referremus addito ipsius Elogio, quod oculis quoque nostris subjecit: Illud pariter maximo studio expetivit, ut in eodem Martyrologio nomen BENEDICTI XI. Ordinis Dominicani recenseretur, cujus ipse immemorabilem Cultum, Officium, Missam, et proprias Secundi Nocturni Lectiones jampridem obtinuit: Itaque meritum, ac virtutem Beati Gregorii X. prius in mentem nostram revocavimus, et illud simul perpendimus inter Romanos Pontifices, quibus in Ecclesia Cultus Officii conceditur, Beatum Gregorium unice reperiri, cui propriae Lectiones non tribuantur: Post haec deprehendimus certissimis praestantium Scriptorum documentis, ac testimoniis inniti, et confirmari omnia, quae in propositis Beati Gregorii Lectionibus afferuntur; Quamobrem precibus, ac voluntati Postulatoris, quem superius nominavimus, obsecundare statuimus, ac permittere (sicuti praesenti hoc Decreto permittimus) tribus Ecclesiis Patriarchalibus Urbis, coeterisque locis, ubi Beati Gregorii Officium cum Lectionibus de Communi celebratur, permittimus, inquam, ut in posterum propriis Lectionibus utantur: Insuper auctoritate Nostra adprobamus, ut nomina horum Beatorum Pontificum in Romano Martyrologio describantur, derogantes omnibus, quae in contrarium afferri possint; Porro libentissime haec Nos elargimur ad augendam Sacrorum majestatem, et hujus Sedis gloriam, quam Nos quidem immerentes tenemus, et quam illi suis virtutibus summo honore, ac dignitate cumularunt.

Hoc praesens Decretum tradimus Patriarchae Hierosolymitano Sacrorum Rituum a Secretis; eique praecipimus, ut illud in actis Sacrae Congregationis describat, et Typis editum promulget: eidem Patriarchae committimus Lectiones proprias in Officio Beati Gregorii X., recitandas, et Elogia, quibus nomina ipsius Beati Gregorii X., et Beati Benedicti XI. in Romano Martyrologio recenseantur; mandantes pariter, ut ipsa Sacrae Congregationis actis inserantur, ac Typis evulgata omnibus innotescant, nempe, ut haec nostra concessio incunto anno 1746. executioni mandetur. Datum hac die XXI. Augusti MDCCXLV. Anniversaria Nostrae Inaugurationis apud Sanctam Mariam Majorem Pontificatus Nostri Anno Sexto. Dat. die 21 Aug. 1745.

Thomas Patriarcha Hierosolymitanus
Sac. Congreg. Rit. Secretarius.

IN FESTO
B. GREGORII X.
PONTIFICIS, ET CONFESSORIS

LECTIONES
Pro secundo Nocturno ejus Officii.

LECTIO IV.

Gregorius Decimus Thealdus, seu Theobaldus antea nuncupatus, Placentiae, ad Æmiliae fines nobili Vicecomitum genere natus est. Adolescens Ecclesiasticae Militiae adscriptus singulari nituit honestate morum, vitaeque munditia in nulla umquam, ut creditur, criminis contagione polluta. In Galliam cum Jacobo Cardinali Pecorario Gregorii IX. Legato praefectus, Archidiaconus Leodiensis renunciatus est. Eo in Italiam redeunte, Theologiae Parisiis operam dedit, ac Magistri munus adeptus verbo, et exemplo Fideles, ac Principes ad Terrae Sanctae recuperationem vehementer accendit. In Syriam deinde peregrinatus, dum ibi sacram expeditionem urgeret, a Cardinalibus Viterbii Pontificis electionem in annum fere tertium protrahentibus, in Petri Sedem evectus est anno millesimo ducentesimo septuagesimo primo.

LECTIO V.

Accepto Ptolemaide electionis decreto in Italiam navigavit, ac Viterbium se contulit, do-

inde Romam, ubi anno insequente solemniter inauguratus est. Ab ipso Pontificatus exordio ad Generalis Concilii celebrationem curas, et cogitationes omnes adjecit. Eo Lugdunum Galliarum indicto, Michaelem Palaeologum Graecorum Imperatorem, tum alios Christianos Principes, et Graecae, Latinaeque Ecclesiae Praesules literis amantissimis invitavit, arcessitis etiam eximiis doctrina, et sanctitate Viris, uti S. Thoma Aquinate in ipso itinere vita functo, Sancto Bonaventura, Sancto Philippo Benitio, Beato Alberto Magno, Petro de Tarantasia Ordinis Praedicatorum, qui eidem in Pontificatu successit. Igitur Oecumenicam Synodum Patrum numero omnium frequentissimam, cui praefuit Pontifex ipse, Graecis ejurato schismate ad Ecclesiae unitatem receptis, decretis pro sacra expeditione subsidiis, editisque pluribus sanctissimis legibus, trimestri spatio feliciter celebravit.

LECTIO VI.

De Pace in Ecclesia firmanda cum primis sollicitus Praelatorum dissidia, Regum inimicitias, Provinciarum odia, Populorum factiones composuit, diremit, extinxit. Ecclesiae jura etiam adversus Reges, et Principes severe, ac fortiter vindicavit, nullam esse praedicans solidiorem Regnorum basim, quam tutelam ecclesiasticae libertatis. Pauperum amantissimus primus omnium in Apostolico Palatio piarum in illos largitionum Praesidem constituit, iisque propriis manibus pedes quotidie abluebat. In Italiam a Concilio redux, dum profectionem in Palestinam meditatur, pluraque alia e Christianae Reipublicae bono molitur, Aretii in Hetruria morte interceptus est quarto ab electione sua anno, mense quarto die decimo. Fuit Vir animi plane invicti, at Apostolici, terrenorum contemptu, cultus divini studio, Fidei zelo, disciplinae, et morum restauratione, rerum gerendarum, prudentia, fortitudine, magnanimitate, aliisque virtutibus prorsus eximius. Miraculis post mortem claruisse Ecclesiae Aretinae Monumenta testantur.

ORATIO

Deus, qui Ecclesiam tuam Beati Gregorii Confessoris, atque Pontificis religionis zelo, et apostolicis curis amplificasti, ejus meritis, et intercessione concede, ut Fidei, et Sanctitatis nova semper incrementa suscipiat: Per Dominum nostrum etc.

ELOGIUM

Inserendum in Martyrologio Romano pro beato Gregorio X. Quatuordecimo Kalendas Martii.

Aretii in Hetruria B. GREGORII X. Placentini, qui ex Archidiacono Leodiensi Summus Pontifex renunciatus Concilium Lugdunense secundum celebravit, Graecisque ad unitatem Fidei receptis, compositis Christianorum dissidiis, Terrae Sanctae recuperatione instituta, Ecclesiam sanctissimae gubernavit.

ELOGIUM

Inserendum in Martyrologio Romano pro beato Benedicto XI. Nonis Julii.

Perusii BEATI BENEDICTI XI. Tarvisini ex Ordine Praedicatorum, qui brevi Pontificatus sui spatio Ecclesiae pacem, disciplinae restaurationem, religionis incrementum mirifice promovit.

Praefatum itaque Decretum Sanctissimi Domini Nostri, ac hujusmodi Lectiones proprias cum Oratione, et Elogiis, prout omnia, et singula, quae in ipso Decreto praescripta continentur, in actis Sacrae Rituum Congregationis inseruimus, atque ut omnibus innotescant, Typis edi curavimus. Hac die XXI. Augusti MDCCXLV.

Thomas Patriarcha Hierosolymitanus
Sac. Congreg. Rit. Secretarius.

CONSECRATIO CXXXVI.

Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem damnatur; ac suspensionis et excommunicationis sententia in ipsum edicitur.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Foederato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Solicitudo Pontificis ne Catholici contagione Schism. attingant.

Tam praeclaram quidem de egregia virtute et constantia vestra rebus ipsis semper probata et Apostolicis etiam laudibus commendata, gerimus opinionem, ut plane persuasum habeamus, Vos nullis ad procul emandandam omnem execrandi schismatis luem, et ad Catholicam Fidem Orthodoxamque Religionem palam ubique profitendam tuendamque, Apostolicae nostrae caritatis, solicitudinis, exhortationisque novis stimulis indigere. Verum pro demandata infirmitati nostrae a Supremo Pastorum Principe aeternoque Animarum nostrarum Judice Jesu Christo universalis Ecclesiae suae procurationi obstricti, facere non possumus, quin Vos saepe de sacrilega perditorum hominum temeritate et audacia edoceamus, atque insimul admoneamus, ut quamcumque tenuissimam suspicionem per insidias veteratorum Schismatis patronorum cnipiam vestrum de eorum reconciliata Nobiscum gratia etcommunione forsitan injiciendam ab animis vestris penitus removeatis.

Elect. Pseudo Episcopi nulla.

§. 1. Postquam enim per alias nostras in simili forma Brevis Literas die XXVI. Mensis Junii proxime elapsi currentis anni MDCCXLV. ad Vos datas, typis etiam impressas, et publici juris factas, Electionem Joannis Van-Stiphout Amstelodami Pseudo-Pastoris in Harlemensem, Hieronymo de Boch e vivis sublato, Pseudo-Episcopum, a Petro Joanne Meyndarts Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi, et ab ejus fictis Canonicis factam, assertique Episcopatus Harlemensis erectionem nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac sacrilegam declaravimus, rescidimus, delevimus et abrogavimus, nec ad ipsius Petri Joannis de sua detestabili Pseudo-Episcopi Harlemensis designatione, petitaque a Nobis patrati criminis confirmatione, scriptam Epistolam respondimus; binas nuper Nobis inscriptas et clanculum redditas accepimus Epistolas, alteram quidem ipsius Petri Joannis Meindarts die XXX. Mensis Julii, alteram vero ejusdem Joannis Van-Stiphout die XXIX. dicti Mensis Julii proxime praeteriti hujus anni datas. Hic autem de sua inani designatione et sacrilega Consecratione praescribit; ille vero de nulla a Nobis data responsione primum conqueritur, deinde de eadem abs se facta Consecratione significat, tum causam obtendit, qua adductus, ad tantum scelus paulo citius, dempto ternario Episcoporum numero, perficiendum devenit, diuturnum scilicet morbum, in quem inciderat; ex quo liberatus, instantissimis plurimorum suorum Symmystarum querimoniis satisfacere coactus fuit, ne Episcopalis successionis ordo istic jamdudum interruptus, et ab Apostolica hac S. Sede numquam post primam interruptionem agnitus, imo semper explosus, inpraesentia morte sua abrumperetur. Quamplurimis demum fucatisque verbis uterque erga Apostolicam hanc S. Sedem Nosque ipsos observantiam obedientiamque protestantes, incautis illudere videntur.

Ejusdem Consecrat., et subdolae Schismaticorum artes.

Pontifex iterum rejicit electionem, Consecration. damnat, Consecrat. suspendit.

§. 2. Nos itaque Literas hujusmodi, quae callida arte conscriptae, praeclaram quidem obsequii reverentiaeque speciem praeseferunt, re ipsa vero latentes suffusi veneni dolos continent, posthabentes ac penitus rejicientes, pro debito nostrae servitutis supremaeque potestatis officio, primum designationem electionemque ipsius Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem, cum extincti Episcopatus erectione, iterum inanem ac nullam fuisse, esse, ac fore, tenore praesentium Literarum nostrarum Apostolica auctoritate decernimus et declaramus: quemadmodum, tenore et auctoritate paribus, Consecrationem dicti Joannis Van-Stiphout, minime assistentibus ex praescripto Sacrorum Canonum duobus aliis Episcopis, nullaque Apostolica dispensatione obtenta, e memorato Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectino toties omnium Ecclesiasticarum censurarum fulminibus perculso, et ab omni exercitio Episcopalis Jurisdictionis et Ordinis suspenso, contra suprema Apostolicae hujus S. Sedis mandata, factam, fuisse, esse, ac fore illicitam, nefariam, sacrilegam, et execrandam, itidem decernimus et declaramus; ac proinde ipsum temere nulloque jure Electum Joannem Van-Stiphout omni Ecclesiastica et spirituali jurisdictione pro animarum regimine carere; atque illicite consecratum, ab omni exercitio Episcopalis Ordinis esse suspensum.

Tam ab exercitio jurisdictionis, quam Ordinis.

§. 3. Mandamus propterea districteque interdicimus memorato Joanni Van-Stiphout, sub poena Excommunicationis ipso facto sine alia declaratione incurrendae, ne audeat Pastores, Missionarios, Ministros, aut alios, quo-

cunque nomine nuncupentur, ad Animarum curam et Sacramentorum administrationem quovis etiam necessitatis praetextu, constituere ac deputare. Simul etiam palam edicimus et declaramus, omnes et singulas praedictorum Officiorum deputationes pro Animarum regimine quocumque nomine factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde secutis, prorsus irritas esse, ac nullius roboris et momenti. Rursus eidem Joanni Van-Stiphout praecipimus et inhibemus, ne, sub simili Excommunicationis poena, audeat illicite Sacramentum Confirmationis, aut Ordines conferre, aut quoque pacto Ordinem Episcopalem, a quo suspensus est, exercere.

Ejus communionem vitandam denunciat.

§. 4. Vobis autem, Dilecti Filii, graviter injungimus ac vetamus, ne antedictum Joannem Van-Stiphout pro vero Episcopo Harlemensi habeatis et agnoscatis, nove cum eodem ullo pacto, praesertim in Divinis, communicetis; aut ab ipso, vel ab aliis per ipsum perperam et inaniter deputatis, Sacramenta aut Ordines accipiatis. Noverit enim, qui Ordinibus initiatus ab ipsis fuerit, suspensionis se vinculo constrictum, atque irregularitati praeterea obnoxium, si susceptos Ordines exercuerit.

Ordinat. illegitimas fore declar.

Adhortat.

§. 5. Reliquum est, ut paternis curis nostris filialis obedientiae fideique vestrae officia respondeant. Nullum enim jucundius dolori nostro solatium afferri potest, quam ut intelligamus, Vos caute ambulantes, non vocem alienorum audire, sed Pastorem sequi, et domum aedificare supra firmam petram. Ac Vobis, Dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem, quam coelestis praesidii pignus, atque adversus potestates tenebrarum arma et scutum esse optamus, peramanter impertimur.

Dat. die 28 Aug. 1745.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 28. Augusti 1745. Pontificatus Nostri Anno VI.

Cajetanus Amatus.

Public. eodem die mense et Anno.

CXXXVII. DECRETA QUAEDAM

A Cardinali Patriarcha Lisbonensi edita collaudantur et confirmantur.

Dilecto Filio Nostro Thomae Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali de Almeyda nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Collaudantur Card. Patriar. Decreta

Singularem voluptatem sensimus ea perlegentes, quae graviter ac sapienter a Te constituta sunt, ac die XII. Martii Anno MDCCXLIII. evulgata, ut omnibus innotescerent. Cognovimus pariter ardentissimum studium, quo tum Regulares, tum Saeculares, aliosque tuae Pastorali Curae commendatos vehementer excitas, ut iisdem mandatis diligenter obtemperent.

Officia Hebd. Maj. de die celebrari.

§. 1. Primo loco praecipis, ut Vespertina Officia, quae feria V. Majoris Hebdomadae fieri consueverunt in Ecclesiis Saecularium, ac Regularium, ad certam horam solum protrahantur; et ipsarum Fores ad mediam horam post Occasum Solis occludantur; nec mane ante pateant, quam solis Ortus illucescat: Siquidem cognitum, perspectumque habebas ad honestos mores labefactandos causam praeberi, cum magna frequentia Virorum, ac Mulierum nocturno tempore in ea templa conveniret; quam sane veterem consuetudinem ideo Praedecessores tui numquam improbarunt, quod ii nocturni Fidelium conventus tunc temporis pietatem, ac religionem solum praeseferebant.

Adorationem SS. Sacramenti de nocte continuari per certas personas.

§. 2. Secundo loco, ne spatio illius noctis Divina Eucharistia Cultu debito careret, sapienter indixisti Viris Ecclesiasticis, eorum Ministris, et Fratribus Sodalitatum, quae a Venerabili Eucharistiae Sacramento nuncupantur, ut occlusis Templi foribus, alternatim Christo Domino pie religioseque obsequantur, qui sub panis specie continetur.

Conciones item horis diurnis haberi.

§. 3. Tertio loco, cum Passio Salvatoris nostri intempestivis horis a Concionatoribus celebrari soleret, ideo pro tua singulari prudentia decernis, ut mane Feriae VI. Majoris Hebdomadae hi sermones habeantur, statim ac Evangelium, quod eo die canitur in solemni Officio, absolutum fuerit; ubi vero consuetudo obtinuit, ut nocte ejusdem Feriae VI. verba faciant Concionatores, alia hora post meridiem ejus diei seligatur, ita tamen, ut Fores Ecclesiae designato antea tempore obserari queant.

Comessationes ab Ecclesiis eliminari.

§. 4. Quarto loco, cum illi, qui Ecclesias adibant Feria V. Majoris Hebdomadae (quae Sancta vulgo appellatur) peculiares quosdam cibos secum deferrent, quibus deinde etiam in

ipsis Ecclesiis uterentur, ita ut cultum Dei Templo consentaneum, et legem jejunii impudenter violarent, cum, inquam, hanc corruptelam sine magno animi tui moerore pati ac dissimulare minime posses, opportuna remedia attulisti, gravissimis sententiis, ac poenis in eo promulgatis, qui cibos ejusmodi per illos dies venderent, vel ipsos manducare etiam in sacris Ædibus non dubitarent.

Quae subjiciuntur judicio Summi Pont.

§. 5. Haec potissimum ex Decretis tuis delibata ob eam causam commemoravimus, ut ipsa diligenter a nobis perlecta dignosceres; neque praetermisimus caetera, quae in iisdem Decretis habentur, nempe vehementem cohortationem, ut Ecclesiis cultus exhibeatur, ne Deus hac gravissima quidem injuria atque impudentia lacessitus, ad iracundiam concitetur: Postremo cum Decreta hujusmodi probari a Nobis magnopere deposcas, ut nostra auctoritate corroborata perpetuo firmentur, et homines facilius ad illa observanda inducantur, hoc Tibi responsum faciendum existimavimus.

Vetus Officiorum nocturnorum consuetudo.

§. 6. In primis consentaneum quidem antiquis Ecclesiae Institutis fatemur, ut noctis tempore Divina Officia celebrarentur: Imperitus enim disciplinae Ecclesiasticae prorsus videretur, qui ignoraret, Majoribus nostris per multa saecula positum in more fuisse, ut nocturnis Vigiliis solemnia Festa, ac Mysteria praevenirent, et canendis Divinis laudibus, sanctisque precibus occupati, noctes integras simul in Templis traducerent. At vero diuturnitate temporis adeo labefactari coepit haec pia consuetudo, ut tribus Majoris Hebdomadae diebus Vigiliae solum statuerentur; et eb eam causam Officia illorum dierum (eo quod nocte fieri solerent,) *Matutini Tenebrarum* adhuc nominantur: Vigiliae quoque permissae fuerunt ante diem Natalem, et Epiphaniam Domini; Dioeceses autem, quae disciplinae laude commendantur, *Matutinos Tenebrarum* a Nocturnis horis ad postmeridianas traduxerunt; Vigiliis etiam consuetis ante Festum Epiphaniae, matutinas horas usque ad meridem subrogarunt: Cum tamen pristinum Ecclesiae Institutum retinere vellent in Pervigilio Natalis Domini, nempe post mediam noctem rem Divinam conficere, et populum in certas Ecclesias confluentem admittere, cautum diligentissime fuit, ut corruptelis omnis aditus intercluderetur; et cum difficile id visum fuisset, virtute praestantes Episcopi decreverunt, ut nocte quidem in Ecclesia, sed clausis illarum Foribus, haec sacra Officia peragerentur.

Quae utiliter immutata fuit.

Sacrae priorum saeculorum Agapae.

§. 7. Agnoscimus pariter animi tui consilium ab Ecclesiae moribus minime alienum, eo quod coercendum putaveris illorum intemperantiam, qui sanctissimis Majoris Hebdomadae diebus in Templa se conferunt, ibique certis quibusdam cibis indulgent. Equidem magnis laudibus praedicantur a Sacris Scriptoribus *Agapae*; sive honestissima convivia, quae fideles post acceptam Divinam Eucharistiam pluribus Saeculis inibant, ut mutuae inter Christianos benevolentiae publicum testimonium ostenderetur; et certis diebus egentes ac miseri liberali divitum opulentia sustentarentur. Itaque, si ejusmodi convivia plena honestatis, quaeque ad charitatem exercendam inducta prime fuerant, et magna cum innocentia per longum temporis spatium conservata, penitus abrogare oportuit, ob graves offensiones, et scandala, quae dimanare ex illis coeperunt, itant nemo sit, qui non probet Ecclesiae Decreta, quibus ea convivia de medio auferuntur; nemo sane prudentiam tuam, et consilium non commendabit, qui pravam edendi licentiam ab Ecclesia removere ac penitus eliminare voluisti, cum praesertim ea nefaria intemperantia jejunii Leges, sanctissimis etiam diebus frangerentur, quas Majores nostri tanta severitate, ac religione coluerunt, ut nihil omnino degustarent, et cyathum quoque frigidae recusarent.

Ob invectos abusus nunc interdictae.

Plura de his petenda ex Libris SS. Domini Nostri.

§. 8. Supervacaneum ducimus ad haec probanda proferre in medium sacrae antiquitatis documenta; cum satis eruditorum hominum testimoniis confirmentur. Accedit, quod ipsa luce clarius innotescunt ex iis, quae Nos ipsi congessimus in quatuor Libros a Nobis magno labore conscriptos *De Canonizatione Sanctorum*, et *in Ecclesiasticas Institutiones* quas Bononiae confecimus, cum in illam Sedem (quam nunc etiam retinemus) translati fuimus; Alia pariter argumenta desumi possunt ex aliis nostris *Commentariis in Sacra Jesu Christi, Matrisque ejus Festa*, ac *Missae Sacrificium*, quibus plurima sane addidimus, dum in Summo Pontificatu versamur, et quae vernacula lingua primum a Nobis exarata, nuper jussu Nostro in Latinam conversa fuerunt.

In Sacellis Pontificio, et in Basilic. Vaticana 5i

§. 9. Omittimus verba facere de hora, quam pro habenda concione Dominicae Passionis statuisti: Idem plane mos ac disciplina

concio post Evang. jampridem invaluit in praeclaris Italiae Dioecesibus, et in ipsa Vaticana Basilica, ubi Nos in Minoribus positi Theologalem Praebendam obtinuimus. Siquidem Feria VI. Majoris Hebdomadae, post recitatam in Choro Domini Passionem, Concio de ipsa statim instituitur: Idem fieri consuevit in Pontificio Sacello coram Nobis ipsis, Cardinalium Collegio, et reliquis Ordinibus, quibus facultas est in eum Locum conveniendi.

Praemissa Decreta approbantur, et confirmantur. §. 10. Cum igitur tua Decreta praesentibus Ecclesiae moribus et Institutis consentanea plane videantur, ea libentissime adprobamus, et Apostolicae auctoritatis pondus adjungentes, praecipimus observari penitus, sublata quacumque contraria consuetudine, quamvis ad honestum finem inducta fuerit, et longo spatio temporis inveteraverit: etenim pravum hominum ingenium, et morum corruptela id necessario requirit, ut de medio tollantur ea, quae licet initio virtutem praeseferrent, labente cursu temporis virtutem ipsam corrumpunt ac labefactant.

Adhortatio. §. 11. Interea, Dilecte Fili Noster, tuis, ac tuorum precibus Nos vehementer commendamus; et quoniam Vineam Domini Tibi creditam tam feliciter colere suscepisti, ne praetermittas operam ac laborem impendere, ut fructus in diem magis excrescat; ne te deterreant ullae difficultates, quae tuis praeclaris conatibus objiciuntur: Nos profecto semper ad tutandam Religionem, et morum integritatem paratos invenies: Postremo Tibi Benedictionem Apostolicam, tuoque populo peramanter impertimur.

Dat. die 31. Aug. 1745. Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 31. Augusti MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno VI.

CXXXVIII. DIERUM FESTORUM

De Praecepto, aestivis mensibus occurrentium, reductio, pro nonnullis Locis Regni Poloniae.

Venerabili Fratri Episcopo Posnanien.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Agrorum cultura Mensibus Aestivis assiduam operam exigit. Nuper pro parte tua Nobis expositum fuit, quod dilecti Filii Universitates et homines, necnon Incolae agrorum praesertim culturae addicti, istius tuae Dioecesis Posnanien., propter Coeli rigorem in istis partibus gravissimum, in mensibus potissimum Julio, Augusto, et Septembri ad faciendas messes aliosque Terrae fructus colligendos, et agros in spem futurae messis praeparandos aptioribus, Festos dies de Ecclesiae praecepto, quamvis inviti, servare minime valeant, ac propterea operum hujusmodi causa, non sine conscientiae angoribus, debitum Deo in iis diebus cultum negligere coacti, ad Fraternitatem tuam saepissime confugiunt ut licentiam ipsis impertiaris, qua sibi liceat per eosdem Festos dies, exceptis Dominicis, agros colere, et servilibus mechanicisque laboribus, impune vacare, ne ipsis eapropter non leve damnum, quemadmodum saepe accidit, proveniat; Fraternitas vero tua, ut incommodis hujusmodi tibi bene cognitis aliquo pacto consulatur, Nobis humiliter supplicari fecit, ut in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Dispensatio ab observantia dierum Festi petitur ab Ordinario.

Qui ad S. Sedem recurrit.

§. 1. Nos igitur, qui divinum cultum quantum cum Domino possumus promovere, et adaugere debemus, considerantes praemissa omnia, et opportunum, quoad Nobis integrum est, ac salutare remedium hac in parte adhibere cupientes, dictosque Incolas, homines, aliosque culturae addictos, specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibusquomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequen. harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Fraternitati Tuae per praesentes committimus, et mandamus, ut veris existentibus narratis, si contingat aliquod Festum de praecepto Ecclesiae, seu per Synodales ejusdem Dioecesis Constitutiones, per hebdomadas praedictorum Julii, Augusti, et Septembris Mensium extra Dominicas occurrere, eo casu festum hujusmodi, praeterquam illud Assumptionis B. M. Virginis Immaculatae, quod in suo proprio, quo occurrit die solemni cultu celebrari volumus, et mandamus, in Dominicam immediate sequentem, seu aliam a Te praescribendam auctoritate nostra Apostolica transferas, illudque in

Conceditur, Festivitates infra Hebdomadas eorum Mensium occurrentes, ad diem Dominicam transferri.

Excepto Festo Assumptionis B. M. V.

eadem Dominica celebrari facias et cures; praescriptis tamen iis cautelis quas juxta datam Tibi a Domino prudentiam duxeris esse praescribendas, tam quoad onus audiendi Sacrosanctum Missae Sacrificium, quam quoad caetera opera servitia exercenda.

Derogationes. §. 2. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus, necnon dictae Dioecesis, Locorum, Terrarum, Oppidorumque, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis; Quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plane et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

In Choro et in Officio nihil innovetur. §. 3. Caeterum per translationem Festorum hujusmodi non intendimus aliquid innovari tam quoad servitium Chori, quam quoad celebrationem Divinorum Officiorum.

Dat. die I. Sept. 1745. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die Prima Septembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

D. Cardinalis Passioneus.

Simile Indultum jampridem concessum fuerat pro Dioecesi Vilnen. tali forma conceptum.

Ut per tres antedictos menses liceat ipsis ad sua exercenda rusticana opera incumbere, translato in primam Julii Dominicam Festo Visitationis Sanctissimae Dei Genitricis, et in secundam ejusdem Mensis Dominicam Festo Sanctae Mariae Magdalenae, in tertiam Festo Sancti Jacobi, in quartam Festo Sanctae Annae; In Augusto, et Septembri, quae occurrunt Sanctorum Festivitates, unaquaelibet in proxima sibi Dominica celebretur; una excepta Deiparae in Coelum Assumptae, quae in suo proprio recurrente die solemni cultu agi debeat. Volumus autem ut in Choro, Divinisque Officiis, nihil innovetur, nec a pristino ritu discedatur, sed ea peragantur in assignatis jampridem diebus. Ii vero, quibus hoc paternae facilitatis nostrae beneficio utendum est, studeant, interno ardentiori animorum obsequio compensare, quidquid externae celebritatis ipsis imminuere necesse fuit. Quod Fraternitatem tuam strenue curaturam confidimus etc. Dat. etc. die XVII. Maji 1743. Pont. A. III.

D. Card. Passioneus.

FRUCTUS CENSUUM CXXXIX.

Cambiorum etc. a Communitatibus Ditionis Ecclesiasticae contractorum ad aequitatis rationem reducuntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

Excessus fructuum contractorum. *Ci è stato riferito da Persone degne di tutta fede, che alcuni de' nostri Sudditi nelle gravi angustie, in cui si sono trovate le Comunità del nostro Stato Ecclesiastico per l'ultimo passaggio ed accantonamento delle Truppe straniere, che incominciò l'anno 1742., scordati affatto dell'obbligo, che a ciascuno impone la natura medesima, in vece di sollevare e soccorrere a tutto lor potere la Patria ed il Principato, tratti e trasportati dall'ingordigia di vil guadagno, non hanno, avuto rossore di opprimere ed aggravare maggiormente le Comunità di esso nostro Stato con usure esorbitanti di cinque, sei, sette, e ancora otto, e nove per cento, abusando dell'estremo bisogno, in cui quelle erano di trovar danaro; Anzi taluno di essi nostri Sudditi rivolgendo la comune e publica calamità in privato e vergognoso Mercimonio, aver preso da altri danaro a minore interesse, per poi darlo alle suddette Comunità a più gravi, e maggiori usure.*

Reducuntur ad 4. pro 100. *§. 1. Quindi è, che volendo Noi da un canto comprimere la soverchia avidità di costoro, e dall'altro isgravare per quanto ci è possibile le suddette Comunità del riferito ingiusto peso: Seguendo l'esempio di parecchi altri Pontefici, e specialmente di Clemente VIII., e del Ven. Servo di Dio Innocenzo XI. nostri gloriosi Praedecessori, i quali per via di legge generale ridussero i frutti de' Censi imposti similmente dalle Comu-*

nità, e respettivamente delle Doti, e Compagnie d' Uffizio a quella moderata ragione, che correva comunemente ne' tempi loro: Col parere, e consiglio d' una Congregazione particolare di quattro Cardinali, e sei Prelati, tenuta di nostr' ordine li 30. dello scaduto Agosto sopra il riparto delle spese fatte, e debiti contratti per causa di detto Passaggio ed accantonamento, dalle predette Comunità: Di nostro Moto proprio, certa scienza, e pienezza nella nostra Sovrana Podestà, ordiniamo, e comandiamo, che tutti e singoli Censi creati, ed imposti, oppur anche Cambj, ed altri debiti fruttiferi passivamente contratti dal giorno, e tempo, ch' entrarono le Truppe Estere dentro i confini del nostro Stato Ecclesiastico, da qualunque Comunità, e Università di esso Stato, compresevi anche le quattro Legazioni di Bologna, Ferrara, Romagna, ed Urbino, come pure tutti i Luoghi Baronali, (eccettuando solamente la Legazione d' Avignone, e il Ducato di Benevento) oppure da Persone private, ad intuito però e contemplazione, e con promessa di rilevazione di esse Comunità, sopra qualunque sorte di Beni, tanto Urbani, che Rustici in qualsisia Provincia, Città, Terra, Castello, Territorio, e Luogo del medesimo Stato, di qualunque prezzo, valore, qualità, quantità, e denominazione, con qualsivoglia obbligo, eziandio giurato, di Guarentigia, o Camerale, in favore di Persone del medesimo nostro Stato, o soggette al nostro temporal Dominio, sieno, e s' intendano dal giorno d' oggi in poi creati, imposti, e contratti alla sola ragione di scudi quattro per cento, e non più, come Noi in virtù della presente Cedola di nostro Moto proprio da ora in poi li riduciamo, e moderiamo: Salva però sempre alle medesime Comunità la facoltà di ricomprare li medesimi Censi, come anche con espressa dichiarazione, che rispetto a gli altri Censi, e Cambj, che sono stati imposti, o contratti a meno del quattro per cento, non s' intenda per questo fatta alcuna mutazione, o innovazione.

Idque respectu subditorum, cujuscumque ordinis etc.

§. 2. In sequela di che vogliamo, e dichiariamo, che le Comunità, e Università suddette Debitrici di dette Persone soggette al nostro temporal Dominio per causa di detti Censi, o Cambj, o altri Debiti fruttiferi da esse Comunità, o da altri per loro eziandio obbligati come principali, principalmente, ed in solido, o in altro qualunque modo eziandio in forma della nostra Camera Apostolica, per qualunque Scrittura pubblica, o privata, e con qualsivoglia licenza, e facoltà contratti, non siano tenuti ed obbligati, nè possino essere forzati, e costretti per i frutti da decorrere da oggi in avvenire, che alla sola ragione di scudi quattro per ogni centinajo, ed anno, ancorchè li creditori siano Persone costituite in qualunque dignità Ecclesiastica, o Secolare, Privilegiate, e Privilegiatissime, cosicchè per la loro Dignità, o altro qualunque titolo, fosse bisogno per comprenderle di speciale ed individua menzione: E molto più se fossero (lo che Noi però non vogliamo credere) Chiese, Monasterj, e Luoghi Pii, Cavalieri di qualunque Ordine Militare, o anche Gerosolimitani, Compagnia di Gesù, o Monachi delle Undici Congregazioni, o altri Regolari, rispetto a' quali li suddetti Contratti sarebbero anche più ingiusti, e vergognosi: Che perciò vogliamo ed ordiniamo, che niuno affatto di tali Creditori, che abbia dato, come sopra, danaro ad alcuna di dette Comunità del nostro Stato, a direttamente, o indirettamente sotto il proprio, o anche sotto nome altrui, a maggior interesse del quattro per cento, resti escluso, ed esente da questa nostra riduzione, e moderazione, per essere così mente, e precisa volontà Nostra.

Decretum irritans, sublata etc.

§. 3. E che così da qualunque Giudice Ordinario, o Delegato, eziandio Uditor Generale della nostra Camera, Uditori di Rota, Chierici di Camera, e Cardinali eziandio Legati a Latere, debba giudicarsi, definirsi, tolta ad essi, e a ciascuno di loro facoltà, ed autorità di giudicare, e decretare altrimente, dichiarando Noi per nullo, irrito, e di niun valore tutto ciò, che da qualsivoglia con qualunque autorità, scientemente, o ignorantemente sarà giudicato, fatto, o attentato contro questa nostra volontà, e disposizione.

Derogationes.

§. 4. Non obstante qualsisia Constituzione, ed Ordinazione Apostolica, Statuto, Consuetudine, Legge, e Natura di qualunque Provincia, Città, Terra, Castello, e Luogo, ancorchè muniti con giuramento, o confermati dalla Santa Sede, Legati a Latere, e Governatori, Obbligazioni fatte in qualsivoglia forma eziandio della Camera Apostolica, Sigurtà, Rinunzie, e Giuramenti, Privilegj, ed Indulti, e particolarmente quelli di non essere compresi sotto qualunque Legge, e Constituzione, se non essendo specialmente nominati, Regola de Jure quaesito non tollendo, o altra qualunque Regola della nostra Cancellaria, ed altre quali si vogliano, Lettere Apostoliche si Nostre, che de' Nostri Predecessori sotto qualsisia tenore, e forma, e con qualsivoglia clausole derogatorie, di derogatorie, e Decreti irritanti concesse, e pubblicate, anche per via di Legge universa-

le, ed anche più volte confermate, ed innovate, in favore di qualunque Chiesa, Collegio, Ordine, Ospedale, Luogo Pio, Congregazione, Università, Città, e Luogo, e Persone di qualunque Preeminenza, e Dignità; Alli quali tutti, e singoli, avendone qui il loro tenore per espresso, e di parola in parola registrato et inserito, per quanto però siano direttamente o indirettamente contrarj a questa Nostra riduzione, o all' esecuzione di questa Nostra determinata volontà, e non altrimente etc. in amplissima forma deroghiamo.

Dat. die 7 Sep. 1745. *Dato dal Nostro Palazzo Apostolico di Monte Cavallo questo di 7. Settembre 1745.*

BENEDICTUS PP. XIV.

SACRAS MISSIONES

CXL.

In Dioecesibus Regni Neapolitani frequenter haberi suadetur. Earum directio demandatur Cardinali Spinellio Archiepis. Neapolitano, cum facultatibus etc.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis Regni Neapolitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontificum munus duplex, propagandae, et conservandae Religionis. Gravissimum Supremi Apostolatus Ministerium, quod Nobis immerentibus delatum fuit, duo potissimum requirit: primum nempe ad Sanctam Religionem amplectendam eos Populos adducere, qui illam vel numquam susceperunt, vel susceptam infortunio misero, funestoque deseruerunt; alterum vero, Religionem ipsam sartam tectam diligenter in iis locis tueri, in quibus integra Divino beneficio conservatur. Porro nomine Religionis non intelligimus ea solum, quae ad salutem obtinendam necessario fide tenenda sunt; sed etiam, quae praestari debent operibus, ut vitam moresque Christianae disciplinae consentaneos ostendamus, ac beatissimam in Coelis felicitatem post hujus vitae curriculum assequamur:

Utrumque opus ab Apostolica Sede jugiter urgetur. §. 1. Equidem Romani Pontifices Praedecessores Nostri, ut huic muneri satisfacerent, omni tempore Viros pietate ac doctrina praestantes elegerunt, qui Fidem Catholicam in omnes terrae partes disseminarent; quorum exemplis inhaerentes, pro tenuitate virium nostrarum, ac temporum difficultatibus, Nos pariter idem Institutum retinuimus. Secundo loco Romani Pontifices omnem curam semper impenderunt, ut morum disciplinam, et sanctitatem labefactatam, ac jacentem in illis Dioecesibus excitarent, ubi solius Episcopi studium, et opera pro re gerenda satis esse non putabantur: Nam vel Apostolicos Visitatores in eas Dioeceses miserunt, vel aliis remediis usi sunt, quae magis idonea viderentur. Idem consilium Nos quoque secuti sumus, quoties Fidelium corruptelae ad aures nostras pervenerunt, ut negligentiae notas, cum ante Supremum Judicem steterimus, quo possumus, studio declinemus. Etenim Vicarios Apostolica auctoritate praeditos non semel designavimus, qui Dioeceses, ubi opus esset, ad pristinam disciplinam restituerent: multas Epistolas dedimus peculiaribus Episcopis, vel pluribus simul vel etiam universis, ad ipsorum solicitudinem stimulandam; alia quoque consilia, ac rationes inivimus, quas hic recensere supervacaneum est.

§. 2. Post haec dissimulare minime possumus, exploratum Nobis esse, vestris in Civitatibus probos quidem homines versari, sed longe plures inveniri perditos, qui praesertim in montanis locis, et a vestris Sedibus valde sejunctis, vitam ab omni virtute alienam traducunt; qui si a Fide non aberrant, uti confidimus, corruptis tamen moribus, ac flagitiis, in se concitant divinam iracundiam, et properant ad sepulchrum, quin antea dignos Poenitentiae fructus ostendant. Populorum indigentiae.

§. 3. Equidem vestram, Nostramque diligentiam id magnopere postulat, ne in tam gravi negotio desides, atque socordes non sine crimine videamur. Quapropter de opportunis remediis diu cogitavimus, ac primum ad Deum Patrem luminis confugimus; preces quoque nostras ad Beatam Virginem convertimus, cujus Natalitio die has literas scribimus; deinde vos hortandos censuimus, ut ea, quae subjicimus, pro bono vestrarum Dioecesum, executioni strenue demandetis. Quibus remediis comparantur.

§. 4. Quo tempore Nos ipsi in minoribus constituti munus Promotoris Fidei per plures annos exercuimus, cujus est, accurate semper examine virtutes ac merita illorum perpendere, qui inter Sanctos referendi sunt; quo etiam tempore per plures annos fuimus a Secretis Missionum utilitas experimento probata.

Sacrae Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, qui pro ratione sui muneris summopere contendunt de medio auferre corruptelas, quae Dioeceses labefactant; insuper cum plures Episcopos doctrinae laude, ac pietatis studio praeclaros eo temporis spatio familiari consuetudine cognoverimus; ac postremo cum Sedem Anconitanam ante Pontificatum tenuerimus, ac deinde in Bononiensem translati (cujus administrationem cum Summo Pontificatu conjunctam gerimus) in illa supra decennium morati simus, diuturna experientia edocti perspeximus, ad improbos mores corrigendos, qui vel serpere incipiunt, vel nimis jam invalescunt, vel tandem diuturnitate confirmati, Dioeceses latius occuparunt, nihil magis conferre, quam alienam opem ac vires implorare, videlicet Sacras Missiones ubique indicere, praesertim in locis, quae magis a Civitatibus sejunguntur.

Ex in Episcoporum ad juvamen institutae.

§. 5. Et profecto Viri Missionarii merito comparantur Joanni Apostolo, ejusque Sociis, qui acciti fuerunt ex aliis Navi, ut operam suam praeberent Petro atque Andreae in Mari laborantibus, itaut non possent ob copiam incredibilem piscium retia deducere, uti constat ex Evangelio Sancti Lucae *cap.* 5. quod Maldonatus his verbis interpretatur: *Debent Ecclesiae Pastores, cum ipsi per se aut imposito, aut suscepto oneri non sufficiunt, alios a quibus juvari possint, advocare.* Idem prorsus, ante Maldonatum, Jansenius adverterat *in Concordia Evangelica cap.* 25.

Et a Sanctissimis Viris promotae.

§. 6. Cum Fidei Promotorem egimus, virtutes examinavimus, et res praeclare gestas a Dei Famulis Juvenali Ancina Salutiarum Episcopo, Cardinali Roberto Bellarmino Archiepiscopo Capuano, Alexandro Sauli primum Aleriae, ac deinde Papiae Episcopo, quem Nos ritu solemni inter Beatos recensuimus; ac postremo a Sanctis Vincentio de Paulis, et Joanne Francisco Regis, quos Pontifices Decessores Nostri rite in Album Sanctorum retulerunt. Itaque, cum egregia facinora horum praestantium Virorum expenderemus, apertissime cognovimus, incredibilem gloriam tribus primis evenisse in cura animarum administranda, ob eam causam potissimum, quod omne studium posuerint, ut Sacrae Missiones in suis Dioecesibus assidue peragerentur. Duos autem, quos postremo loco nominavimus, charitate erga Deum, et Proximum maxime praeditos, ornatosque deprehendimus; ac potissimum Sanctus Vincentius de Paulis eam certissime probavit, eo quod Missionariorum Congregationem instituerit, et ipsemet (donec incolumitas corporis permisit) Missiones easdem exercuerit. Joannes quoque Regis sancto charitatis igne conflagrasse palam ostendit, ob singularem alacritatem, qua difficiles et asperrimos montes adire non dubitavit, ut ignaros Populos christiana doctrina ac moribus imbueret, et ad bonam frugem traduceretur, quoties ab ipso Episcopi, aut ejus Praepositi id postularent.

Item a Congreg. Concilii saepe commendatae.

§. 7. Illud etiam non ignoratis, in more positum esse Episcopis, ut statis temporibus ad Sac. Congregationem Concilii Tridentini Interpretem de suis Ecclesiis referant, earumque statum plane exhibeant. Itaque cum Nos ipsi Secretarii munere fungeremur, quoties in aliqua Dioecesi Missiones indictas fuisse relatum fuit, toties jussu Congregationis ejusdem, vel Summorum Pontificum, hoc consilium magnopere commendavimus in responsis, quae ad Episcopos fieri consueverunt, eosque incendere non praetermisimus, ut laudabiliter inceptum prosequerentur. Non semel etiam Episcopos redarguere jussi fuimus, qui pios Missionarios non accirent, ut languentem, sicut ipsi asserebant, in Populo pietatem, et in Viris Ecclesiasticis disciplinam excitarent, et in utrisque peccandi licentiam cum scandalo junctam coercerent.

Et ab Episcopis Regni Neap. frequentatae.

§. 8. Typis impressa est historia rerum gestarum a Benedicto XIII. de Nobis optime merito, Nationis vestrae ornamento, et Beneventanae Ecclesiae per plures annos Archiepiscopo. In lucem pariter edita fuit vita Cardinalis Innici Caraccioli, qui Sedem Aversae magna virtutis commendatione tenuit, et Episcopi de Cavaleriis, qui Troyae Ecclesiam summa pietate, ac studio religionis administravit. Si vobis ante oculos umquam proposuistis, vel in posterum eos libros proponetis, intelligetis profecto, maximos sibi, Populisque sibi traditis fructus evenisse ex Sacris Missionibus, quas suis Dioecesibus compararunt. Nos quidem has historias accurate legimus, et magna cum voluptate typis evulgata vidimus ea omnia, quae Viri illi praeclarissimi saepius Nobis explicaverant, cum adhuc in terris versarentur. Etenim Benedictus XIII. opera nostra, dum Pontificatum gereret, semper usus est; alios autem, quos nuncupavimus, non semel alloqui

Nobis opus fuit, eisque literas dare, quibus eorum negotia expedirentur.

Peculiaris experientia SS. D. Nostri.

§. 9. Tandem Sacrarum Missionum utilitatem ac necessitatem Nos ipsi compertam habuimus, quoties illas accivimus in Dioecesim Anconitanam, quo tempore Nobis commendata fuit; et quamdiu Bononiensem Ecclesiam Nosmet praesentes administravimus; et nunc etiam curamus diligenter, ut eaedem Missiones quandoque indicantur ab eo, qui juxta normam, et consilia a Nobis praescripta, vices Nostras obtinuit. Tum plane agnovimus veritati consentaneum esse, quod Paulus Segneri Societatis Jesu, Concionatoris, Scriptoris, ac Missionarii laude clarissimus, scriptum reliquit: nempe: *Missionum tempore tot Concionatores merito nuncupari posse, quot perculsi piis exercitationibus ad Poenitentiam inflammantur, suoque exemplo alios pertrahunt ad eamdem virtutem exercendam: Ex illis autem Missionibus magis copiosum fructum dimanare, quibus majori frequentia populus intersit; ea prorsus ratione, qua ignis magis augetur, si plures in unum locum carbones congerantur.*

§. 10. Quocirca neque novum, neque incertum, neque a Nobis excogitatum dici potest hoc remedium, quod Populi corruptelis corrigendis proponitur. Antiquum illud est, malis curandis aptissimum, et fortasse unicum, quod tot Episcopi pietatis gloria insignes magna cum utilitate suis in Dioecesibus adhibuerunt, quod Nos ipsi toties experti sumus, et Vos etiam qui procul dubio Populum vobis commissum Sacris Missionibus aliquando recreastis.

Divina gratia imploranda.

§. 11. Sed, ne virtute sua careat ejusmodi remedium, preces ad Deum effundendae sunt; quippe: *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus.* Deinde seligendi sunt Missionarii doctrinae laude praestantes, quive Populum diligenter instituant. Nam merito suspicamur, idque non sine lacrymis ac moerore scribimus, suspicamur, inquam, plures animas ex illis, quae Nobis, ac Vobis traditae fuerunt, ad interitum ruere, eo quod res necessarias *necessitate medii*, ut ajunt Theologi, penitus ignoraverint. Illi potissimum Missionarii vocari debent, qui postquam labes et scandala populi certo deprehenderint, ipsorum gravitatem ac turpitudinem suis Concionibus ostendant, et vehementer arguere possint. Id constat testimonio Sancti Marci *Cap.* 3. ubi Christus eligit Apostolos, *ut mitteret eos praedicare*; Idem etiam desumitur ab Actis Apostolorum *cap.* 6. ubi ipsi praedicationem verbi, tamquam peculiare munus sibi demandatum, testantur. *Non est aequum, nos derelinquere verbum Dei, et ministrare mensis.* Idem S. Paulus docuit 1. ad Corinth.: *Non enim misit me Christus baptizare, sed evangelizare: et Epist. 2. ad Timoth. Testificor coram Deo et Jesu Christo, qui judicaturus est vivos et mortuos, per adventum ipsius, et regnum ejus, praedica verbum, insta opportune, importune.*

Instructio. Videlicet potissimus Missionis scopus.

Missionariorum agendi ratio.

§. 12. At vero Missionarii suae vitae ratione, atque exemplis, Populum ad virtutem incendere debent. *In omnibus te ipsum praebe exemplum bonorum operum*, inquit idem Apostolus ad Titum. Sanctus Lucas in *Actis Apost.* testatum reliquit, quod Salvator Dominus: *coepit facere et docere.* Postremo Missionarios Deo se penitus devovere fas est, nec ullam admiscere cupiditatem inanis gloriae, vel spem emolumenti, licet exigui, dum Populis erudiendis incumbunt: Equidem magno fructu cumulatas fuisse accepimus Missiones, quae peractae sunt, cum Sanctus Carolus Borromaeus Mediolanam Sedem teneret; idem nunc etiam contingit opera ac virtute Oblatorum, quos ille instituit, quique a Sancto Ambrosio nuncupantur: nam prae caeteris illud perscriptum habent, ne ulli incommodum afferant, et ne ulla causa vel ratione umquam moveantur, ut aliquid dono accipiant, quemadmodum ab Actis Ecclesiae Mediolanensis, quae anno 1599. Typis edita fuerunt *par.* 5. *pag.* 841. clare deprehenditur. Ad S. Joannem Chrysostomum mentem convertito, qui *in Homilia* 46. *super Matthaeum* fatetur, universum terrarum Orbem ab Apostolis traductum fuisse ab errore ad veritatem, a veteri superstitione ad Christianam disciplinam amplectendam, non quod mortuos ad novam vitam revocaverint, sed quia solutum avaritia et omni cupiditate animum penitus habuerint: *Quod est enim, quod eos magis ostendit? pecuniarum contemptus, gloriae despectus, ab omnibus vitae negotiis ereptio; quae si non habuissent, etsi mortuos suscitassent, non solum nullos juvissent, sed etiam Seductores aestimati essent.*

Operarii e Civit. Neapolitana suppetent.

§. 13. Civitas Neapolis affluit magna copia Ecclesiasticorum, qui pietate, doctrina, et pro agendis Missionibus experientia valde commendantur. Plenae sunt etiam Virorum hujusmodi, Congregationes Sedis Archiepiscopalis Patris Pavonis, et Sacerdotum, qui a Sancto

Gregorio nomen accipiunt, qui Pii Operarii vocantur, ac tandem non desunt Domicilia Sacerdotum, qui Sancti Vincentii de Paulis institutum dato nomine sequuntur. Messis quidem multa est, sed Operarii sufficient, si ita distribuantur, ut Populorum utilitas atque necessitas postulabit.

Dirigente Opus Card. Spinellio Archiepisc.

§. 14. Adhibitis Dilectum Filium Nostrum Cardinalem Spinellium Neapolis Archiepiscopum, cujus consilio res tota gerenda erit: ob hanc causam literas ad ipsum damus, ab eoque petimus, ut hanc provinciam suscipiat, facultatem quoque tribuimus, ut alios sibi Adjutores in tam gravi negocio assumat, vel illos etiam in suum locum sufficiat; cum Nos minime lateat, quam variis curis distineatur, et quot labores subierit, ac in praesentia subeat, ut Vinea Domini diligenter excolatur. Si quis Vestrum Missiones expetit, ad ipsum Cardinalem Archiepiscopum confugiat, qui Ministros idoneos designabit, ut necessitas requiret: ipsorum numerum constituet, et rationem quoque temporis habebit, quo Sacrae Missiones absolvantur; nam ipse pro sua sapientia satis intelliget, nequaquam uno tempore omnia simul perfici posse.

Cui facultates necessariae concedantur.

§. 15. Indigent Missionarii facultatibus extraordinariis, quas Nos libenter illis ex thesauro Ecclesiae conferemus, ut praeclarissimum opus ipsi feliciter prosequantur. Eas facultates indicabimus Cardinali Spinellio, ut Missionarii ad illum accedentes, sive ad alium ipsius loco suffectum, facile obtineant, quae magis conferre Dei Gloriam, et animarum salutem judicaverint.

Quid pro Provinciis Samnii, et Calabriae.

§. 16. At vero perspicimus difficultates, quae facile retardabunt Missionarios, ne ad Samnites, et Calabros iter suscipiant. Attamen, cum versentur in illis Locis Patres Dominicani, et Societatis Jesu, ipsorum Praepositi Generales jussu nostro Provinciales adducent, ut ex suis Religiosis Viris aliquot eligat, qui Missiones illic exerceant; neque ullum emolumentum percipiant a Clero, sive a Magistratibus Locorum, ubi Missionibus operam praebebunt. Ipsorum nomina ad Cardinalem Spinellium descripta mittentur, ad quem Samnitum, et Calabriae Episcopi confugient, ut in eorum Dioecesibus recte Missiones ordinentur, quemadmodum futurum procul dubio confidimus in aliis Dioecesibus, quae ab Urbe Neapoli non adeo remotae sunt.

Fiducia de pietate Regis utr. Siciliae.

§. 17. Sed notam velut inurere videremur eximiae pietati, et religioni Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Utriusque Siciliae Regis Illustris, nisi Vos moneremus exposcere ab ipso Rege, ut suam auctoritatem et gratiam, si pro Missionibus recte gerendis opus fuerit, liberaliter interponat. Etenim Nobis perspectum est experientia, nec Vos certe latere debet, nihil antiquius ipsi propositum esse in Regno administrando, quam Dei Gloriae maxime inservire.

Episc. praesto debent exemplo.

§. 18. Finem in his Literis, ne longiusculae videantur, imponimus, exemplum Sancti Regis Josaphat vestris oculis subjicientes. Sacerdotes, veluti quidam Administri, ipsi Regi victori praeibant, qui: *docebant populum in Juda, habentes librum Legis Domini, et circuibant cunctas Urbes Juda, atque erudiebant populum; cap. 17. lib. 2. Paralipom.* Nec Regi satis fuit uti Sacerdotum opera, sed ipsemet ad Populum Bersabeae se contulit, et *usque ad Montem Efraim, et revocavit eos ad Dominum Deum patrum suorum:* uti *cap.* 19. describitur. Idem Vobis imitandum constituite; nec solum per Dioeceses Sacerdotes mittite, sed illas Vos ipsi perlustrate quoties graviora negotia Vobis id permittent; etenim Populus vestra praesentia, ac virtute permotus, ad viam Domini capessendam magis incendetur. Si aliquod incommodum ferendum est, Deum facilius hoc pacto commovebitis, ne poenas exposcat a Vobis, ob negligentiam, qua Dioecesim aliquando invisere, et in vestris Sedibus commorari, uti oportebat, omisistis, quod Nonnullis ex Vobis contigisse certe scimus. Verum huic etiam malo in diem glisceenti non deerunt Apostolicae providentiae partes. Interim Vestrum memoriam, Vestrique Gregis, animo numquam deponemus, quoties ad Altare Rem Divinam operabimur. Vobis etiam, et Vestrae curae commendatis Populis Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Dioeceses visitare, et in iis residere.

Dat. die 8 Sept. 1745.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 8. Septembris 1745. Pontificatus Nostri Anno VI.

DE CAUTELIS CXLI.

Praestandis in conficiendis Processibus super fama sanctitatis Severum Dei. De prohibendis Imaginibus SPIRITUS SANCTI sub hu-

mana specie depicti. De aliis superstitionibus non tolerandis.

Venerabili Fratri Joseph Episcopo Augustano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Inquisitiones peractae super vita et moribus Sororis Crescentiae.

Solicitudini nostrae dudum relatum fuerat, in Civitate Imperiali Kauffbura, quam incolunt simul Orthodoxi, ac Lutheranae professionis sectatores, vitam degere sanctimonialem quamdam, Crescentiam nomine, adeo sanctitatis opinione celebratam, ut assiduus ad eam concursus fieret hominum etiam virtute et genere illustrium. Quapropter multiplici experimento edocti, inanes aliquando affectatae sanctitatis larvas obtendi, atque etiam ab animarum Directoribus, ob suos peculiares fines, eosque interdum minus rectos, depraedicari et divulgari; datis ad Fraternitatem tuam Literis die 17. Maji superioris Anni 1744., discretioni tuae commisimus, ut in praedictae Sororis Crescentiae vitam et mores inquireres, deque illius agendi rationibus, sive bonis, sive malis, certiores Nos redderes.

§. 1. Quamvis autem ante Litterarum nostrarum adventum, eadem Soror Crescentia extremum diem obiisset; ideoque expirasse dici posset nostra Tibi directa commissio; attamen Fraternitas tua Pastoralis vigilantiae partes esse judicavit, graves quosdam atque prudentes Viros ad hoc subdelegare, ut in ejusdem Defunctae mores eam inquisitionem explerent, quam, ipsa vivente, fieri cupiebamus.

§. 2. Hujus itaque inquisitionis acta, aliaque ad rem pertinentia, una cum Epistola tua scripta die 24. Maji proxime elapsi, ad Nos allata fuerunt; et Nos quidem Epistolam ipsam statim legimus et perpendimus; ipsa vero acta, aliaque adnexa, Viris expertis credidimus redigenda in summarium; quod deinde, simul ac per tot alias, quibus distinemur, occupationes et curas Nobis licuit, cum ipsis authenticis actis et documentis conferre non praetermisimus.

Ex Processu nihil eruitur supra communem vitae probitatem.

§. 3. In his omnibus equidem nihil offendimus, ex quo defuncta Soror Crescentia de affectatae sanctitatis crimine argui possit. Verum ex ipsis Testium dictis, (etiamsi integra fides iis adhiberetur, nec ulla justa adesset suspicio, eos ad favendum praedictae Sorori praecedenter instructos fuisse,) illius quidem vitam ad normam probitatis exactam, et gravibus exemptam criminibus agnoscere Nobis visi sumus, nullam tamen heroicam virtutem, nullum signum, sive miraculum ab Omnipotenti Deo, ipsius intercessione, patratum deprehendisse, ingenue fatemur.

Idea Operis SS. D. N. De Canonizatione Sanctorum.

§. 4. Non ignotum Tibi esse Opus *De Canonizatione Sanctorum* a Nobis conscriptum, ex Fraternitatis tuae Litteris intelleximus. In quo Opere elaborando, postquam ultra viginti annos in munere Promotoris Fidei versati fuimus, qualemcumque operam Nostram conferre opportunum duximus; non ut Doctrinae laudem ac nominis celebritatem consequeremur: sed ut certam ac tutam methodum traderemus dirigendi seriem Causarum Beatificationis et Canonizationis, quae ob varias opiniones Scriptorum, qui in negociis Congregationis Sacrorum Rituum non satis versati fuerant, aliquo modo involuta ac perturbata videbatur; utque omnium oculis pateret, quam caute ac diligenter Apostolica Sedes in hujusmodi Causarum examine se gereret.

Caute procedendum in conficiendis Processibus super fama sanctitatis.

§. 5. Inhaerendo itaque Regulis in eo Opere expositis, quae non equidem a Nobis conditae, aut primum excogitatae, verum ex praefatae Congregationis disciplina collectae, et in aliorum usum productae fuerunt, satis agnovisse poterit Fraternitas Tua, hujusmodi Causis initium fieri a conficiendis Processibus propria et Ordinaria auctoritate Episcoporum, sive aliorum Ordinariorum Praesulum. His tamen minime properandum esse in demandanda confectione hujusmodi Processuum; sed expectandum esse congruum temporis intervallum ab obitu illius Dei Servi, sive Ancillae, de cujus virtutum, aut miraculorum fama inquirendum sibi esse duxerint; neque vero admovendam esse operi manum, nisi praecesserit vera et legitima fama virtutis heroicae, aut miraculi ad illius Servi Dei intercessionem, sive invocationem, a Deo patrati; nihil enim frequentius esse, quam post mortem alicujus fidelis Viri, aut Mulieris, magnam sanctitatis vel miraculorum opinionem in populo oriri, ac potissimum si ab aliquibus de industria rumor foveatur; quae tamen opinio, nisi veritate innixa sit, vel ipso temporis lapsu languescere, et interire, vel etiamsi hominum artificiis aliquam-

diu sustentari pergat, perspicuis tandem Divinae Sapientiae consiliis destrui, et confundi consuevit. In conficiendis autem hujusmodi Processibus, praecipue considerandum esse extremum mortis articulum, in quo nisi aliquid illustre et sanctitate conspicuum se obtulerit, reliquae omnes Inquisitiones supervacaneae remanent. Denique ubi a Defuncto, vel Ipso jubente et probante, ab alio quolibet, aliquid scriptum fuerit; ne in praefatis concinnandis Processibus inutiliter tempus, aurumque insumatur; ante omnia ad trutinam revocanda esse hujusmodi scripta, ac diligenter investigandum, an aliquid contra Fidei veritatem, aut contra morum integritatem contineant, vel ullam peregrinae doctrinae novitatem a communi Ecclesiae sensu et consuetudine alienam exhibeant.

Quid potissimum observari interstit.

De iisdem cautelis.

§. 6. Porro Fraternitati tuae in procuranda Processus ad Nos transmissi compilatione, non id propositum fuisse putamus, ut Causam Beatificationis Sororis Crescentiae quandocumque promovendam inchoare volueris. Novimus, potissimum inquisitionis peractae scopum fuisse, ut de Monialis Defunctae moribus instructos Nos redderes, et an affectatae sanctitatis notam meruerit, Nos edoceres. Sed quoniam facile evenire posset, ut fervente adhuc plurium pio erga illam affectu, enixe a Te postularetur, ut conficiendis Processibus initium fieret; idcirco non inopportanum duximus, praemissa omnia Tibi in memoriam revocare, totamremque agendi rationem paucis innuere; quum necessarium omnino putemus, per aliquod temporis spatium inquisitiones differri, atque interim observari, quo res evadat; an nullum appareat artificii, humanaeque machinationis vestigium; an denique requisitae conditiones adsint pro inchoandis Processibus ad Beatificationis judicium instruendum profuturis.

§. 7. Quod etiam in casu, de quo agitur, magis expediri censemus; tum quia in collectis nuper plurium Virorum, atque mulierum testimoniis, ut supra diximus, nulla elucet heroicae virtutis, aut miraculorum probatio, nec in obitu Sororis Crescentiae splendidum ullum sanctimoniae indicium apparet; tum quia complura hujus scripta supersunt, quae ante omnia opus est ad examen vocari. Quod si etiam compilationi Processus Ordinarii, ad inchoandam Beatificationis Causam, locus esset, necessarium plane videretur exactam instructionem pro recta illius confectione, juxta ea, quae in praedicto Opere Nostro *De Canonizatione* conscripsimus, hinc ad vos mittere; quum in praedicto Processu Nobis oblato, nostroque jussu a peritissimis Viris discusso, animadversum fuerit, Testes in eo inductos turmatim examinatos fuisse; nec praevium, ut par erat, jusjurandum praestitisse; cumque non ita, ut oportebat interrogati fuerint, generalia dumtaxat deposuisse, nihil de peculiaribus actionibus defunctae Sororis enarrantes.

§. 8. Atque haec, Venerabilis Frater, satis esse possent, ad accuratam illam, quam de commissa Tibi Inquisitione Nobis reddidisti rationem; nec ulterius progrederetur Epistola Nostra, nisi alia quaedam Literis tuis Nobis indicanda judicasses; inter quae praecipuum locum obtinet, quod scribis, de publicatis, lateque diffusis quibusdam Imaginibus Spiritum Sanctum sub speciosi Juvenis forma referentibus, subscriptis verbis: *Veni Sancte Spiritus*: de quibus Imaginibus, utpote statim undequaque sparsis, atque multiplicatis, duo potissimum loquirenda sunt: primum, an Soror Crescentia eas invenerit, vulgaverit, approbaverit; alterum, an (praetermissa indagine de earum auctore) hujusmodi Iconum usus, expressio, et veneratio, sive intra Ecclesias, sive extra illas admitti possit.

Imagines Spiritus Sancti sub humana specie disseminatae.

§. 9. Nos autem de prima quaestione minime verba faciemus, eamque intactam relinquemus iis, quibus forsan de virtutibus Sororis Crescentiae quandocumque inquirendum esse contigerit; sive agendum fuerit de permittenda introductione causae super ipsius Beatificatione, sive, introducta jam Causa, de ipsis virtutibus aestimandis, et comprobandis.

§. 10. De altera vero quaestione dicturi, primum omnium Apostolicum Fraternitatis tuae zelum, quo hujusmodi Imagines huc illuc sparsas, et per Coenobium, per Ecclesiam, per Chorum palam expositas, auferri, et removeri jussisti, laudamus, atque probamus, Te hortantes, immo etiam auctoritate, qua fungimur, Tibi mandantes, ut in suscepto proposito firmiter constanterque perseverans, nullo pacto permittas hujusmodi Icones ulterius multiplicari; quascumque vero ullibi existere comperreris, eas omnes et singulas de medio tollas; adhibitis iis auctoritatis simul, prudentiaeque tuae remediis, quibus optatum finem sine turba, ac tumultu consequi posse judicaveris.

Episcopi prohibitio a Pontifice confirmatur.

Divina natura pingi non potest.

§. 11. Neminem profecto latet, impium atque sacrilegum errorem fore, divinaeque naturae injuriosum, si quis se putaret Deum Optimum Maximum, sicuti in se est, coloribus exprimere posse. Quum enim illius Imago depingi, atque oculis subjici nequeat, nisi tamquam materialis alicujus substantiae, corporea figura et partibus praeditae; si quis has qualitates Divinae Naturae tribueret, is profecto in Anthropomorphitarum errorem incideret.

Imagines Dei pro apparitionibus in Scriptura relatae licitae sunt.

§. 12. Repraesentatur tamen Deus eo modo, eaque forma, quibus in Scripturis Sanctis legimus ipsum mortalibus apparere dignatum esse. Licet enim id ab Heterodoxis Scriptoribus improbe reprehendatur, inter quos Simonem Episcopum vidimus *suarum Institutionum Theologicarum lib. 4. sect. 2. cap. 10.* asserentem non licere Deum pingere, ne sub ea quidem forma, qua se hominibus videndum exhibuit; ex nostris vero etiam Durandus opinatus fuerit hujusmodi Imaginum usum minime expedire; et Joannes Hesselius, Catholicus itidem Scriptor, *Catechismi sui lib. 1. cap. 65.*, huic opinioni favere videatur, dum ait innocuas quidem fore hujusmodi picturas, si a doctis tantummodo Viris conspici deberent; sed quum sapientium et insipientium oculis expositae esse debeant, facile evenire posse, ut indoctis per eas male de Deo credendi occasio praebeatur.

Auctoritates Theologorum.

§. 13. Nihilominus communiter Catholici Theologi aliter docent. Petavius *Theologicorum Dogmatum lib. 15. De Incarnatione cap. 14. ut videre est ipsius Operum Tomo VI.*, licitum esse demonstrat, Deum sub ea forma depingere, qua ipsum accepimus semetipsum conspiciendum praebuisse: *Communi Catholicorum assensu inveteravit opinio, nimirum ut eatenus figurari Deus possit, qua sub externa aliqua specie aspectabilem se praebuit hominibus.* Molanus doctus auctor, *Historiae sacrarum Imaginum lib. 2. cap. 3.* hanc ipsam sententiam confirmat: eamdemque quaestionem duo alii clari nominis Theologi egregie illustrarunt, nimirum Suarez *in 3. part. D. Thomae tom. I. quaest. 25. art. 3. disput. 54. sect. 2. pag. 793.* et Valentia *tom. IV. suorum Operum pag. 284.* Quibus addendi sunt duo S. R. E. Cardinales, Bellarminus, et Gotti, a Nobis alias citati in Opere Nostro *De Canonizatione Sanctorum lib. IV. part. 2. cap. 20. num. 2.*

Concilii Tridentini et Sedis Apost. decreta.

§. 14. Imagines Deum ita repraesentantes minime reprobat sacra Tridentina Synodus *sess. 25. De Invocatione, veneratione, et Reliquiis Sanctorum, et sacris Imaginibus;* sed Episcopis mandat, ut Populos edoceant, per hujusmodi Picturas erudiri et confirmari Gregem Christi *in articulis Fidei commemorandis et assidue recolendis.* Si quis vero privatus hujusmodi Imaginum usum opinione sua reprobare ausus est, Ecclesiastico judicio damnatus fuit, ut indicat Propositio XV. inter damnatas a fel. rec. Praedecessore Nostro Alexandro Papa VIII. die 7. Decembris 1690. quae sic habet: *Dei Patris sedentis simulacrum nefas est Christiano in Templo collocare.*

Ratio.

§. 15. Et profecto quum in Sacris Literis legatur, Deum ipsum sub hac, aut illa forma hominibus se videndum exhibuisse, cur sub eadem forma eumdem pingere non licebit; *Si ergo literas legentibus permittuntur; cum tamen sacrae Literae in maxima veneratione habeantur, cur non etiam Imagines permittentur?* Verba sunt Alphonsi de Castro *lib. 8. adversus Haereses;* quo etiam argumento strenue usus est Cardinalis de Richelieu in suo Tractatu. *De faciliori ratione reducendi eos, qui se ab Ecclesia segregarunt lib. 3. pag. 439.*

Spiritus Sanctus licite pingitur sub specie Columbae.

§. 16. His positis principiis minime dubiis, facile patebit, qua ratione Imago Spiritus Sancti a Pictoribus efformari debeat, et quaenam ipsius Imagines approbari debeant, aut reprobari. In Sanctis Evangeliis a BB. Matthaeo, Marco, et Luca conscriptis, ubi Baptismus enarratur, quem Dominus Noster Jesus Christus a Joanne accipere voluit, legitur, apertum fuisse Coelum, et Spiritum Sanctum corporali specie, sicut Columbam, super eum descendisse. Quod cur factum fuerit, mirifice explicat Dionysius Alexandrinus in Epistola adversus Paulum Samosatenum; quae extat in Collectione Conciliorum Labbei *tom. 1. p. 867.* ita: *Cur vero in specie Columbae Spiritus Sanctus descendit? scilicet* ut *nos doceret, qui misit illum, quique cum, quem misit, accepit. Sicut enim Noe dimisit ex Arca Columbam, et ipse illam recepit; ad eam similitudinem intelligendum Nobis est, ipsius Christi esse Spiritum Sanctum coaeternum, et quod erat ipsius, hoc dedisse Nobis; dividens, et effundens super omnem carnem credentium, quia Deus est et Dominus, qui dividit Nobis suum Sanguinem et Spiritum.*

§. 17. Non hic opus est in eam controver-

De natura Columbae in Jordane visae reminiscitur.

siam ingredi, quae inter eruditos Criticos agitur, super illius Columbae natura. De hac olim egimus in Nostro Tractatu *De Festis Domini Nostri Jesu Christi*, *Editionis Patavinae* §. LIV. qua editione absoluta, recentiorem quamdam super hoc argumento vidimus Dissertationem inter *Discursus Historico-Criticos ad illustrationem veteris et novi Testamenti* Typis editos *Hagae Comitum an.* 1737. *pag.* 148.

§. 18. Quod autem ad praesentem quaestionem attinet, quum Spiritus Sanctus in Columbae specie olim visibiliter apparuerit; profecto illius Imago sub eadem specie depingi debet. Qua in re vetus Ecclesiae disciplina nostrorum temporum consuetudini adstipulator. De ea siquidem testatur S. Paulinus Episcopus Nolanus, qui, saeculo Christi quinto ineunte, in epistola ad Severum, describens Picturas in Basilica S. Petri jam tunc existentes ita cecinit:

Antiquus Ecclesiae mos pingendi Spiritum Sanctum in Specie Columbae.

Pleno coruscat Trinitas Mysterio:
Stat Christus Agno, vox Patris Coelo tonat.
Et per Columbam Spiritus Sanctus fluit.

In Conciliis asseritur.

§. 19. Pariter Christi anno DXVIII. Antiocheni Clerici et Monachi, in precibus Joanni Patriarchae, et Synodo adversus Severum congregatae exhibitis, haec habent, apud Labbeum *Conciliorum tomo* 5. *pag.* 159. *Columbas aureas et argenteas in figuram Spiritus Sancti super Divina Lavacra et Altaria appensas, una cum aliis, sibi appropriavit; dicens, non oportere in specie Columbae Spiritum Sanctum nominare;* Damnatus etiam fuit in Concilio Nicaeno Secundo habito anno Domini DCCLXXXVII. Xenaias Catechumenus, quum ausus esset asserere, non licere Spiritum Sanctum sub Columbae forma repraesentare: *Inter caetera autem dicebat, et hoc esse puerilis animi factum, fingere in Columbae Idolo ter adorabilem Spiritum Sanctum:* ut videre est in Collectione Conciliorum, Regia nuncupatata, Parisiis impressa anno 1644. *tomo* 18. *pag.* 458., et apud Cardinalem Baronium ad annum Christi 485.

Et ex antiquis monumentis comprobatur.

§. 20. In Opere quoque Italica lingua scripto Philippi Bonarotae Senatoris Florentini, quod inscripsit, *Osservazioni in antiqua vitrea vasa*, ex Urbis Coemeteriis effossa, *pag.* 125. plures afferuntur Imagines Spiritus Sancti, sub Columbae specie in nobilibus illis sacrae antiquitatis fragmentis expressae. Cum vero recentiores sectarii, Calvinus, Lutherus, Zuinglius, mox relatum Severi errorem renovare contenderint, neminem latet, quid de illorum deliriis Ecclesia judicaverit; quorum ampla refutatio videri potest apud Gretserum in Tractatu *De Sacris Imaginibus cap.* 9. impresso *in tomo* 17. novissimae Editionis ipsius Operum.

II. In figura Linguarum Ignis super Apostolos descendentium.

§. 21. Legitur insuper in sacris Novi Testamenti paginis, quod quum post Christi in Coelum Ascensionem congregati essent Apostoli et Discipuli, una cum Maria Matre Jesu, solemni die Pentecostes *apparuerunt illis dispertitae linguae, tanquam ignis, seditque supra singulos eorum; et repleti sunt omnes Spiritu Sancto.* De quo Mysterio fuse egimus in praedicto Opere Nostro *De Festis Domini Nostri Jesu Christi* §. 480. *et sequentibus*, Editionis Patavinae; ubi *sub* §. 492. docuimus, licere Pictoribus, ad repraesentandum id, quod in solemniis Pentecostes ab Ecclesia recolitur, Apostolos pingere, aliosque cum iis in Coenaculo congregatos, et flammulas ignis in linguarum figuram e Coelo demissas, eorum omnium capitibus impluentes; quoniam in sacra Apostolicorum Actuum Historia *cap.* 2. refertur, Paraclitum Spiritum Sanctum hoc visibili signo adventum suum ea occasione hominibus manifestasse. Verum si quis extra hanc occasionem eumdem Spiritum Sanctum pingere velit, non aliter ipsum, quam sub Columbae forma poterit repraesentare; ut etiam recte monuit eruditus auctor Ayala in Tractatu, cui Titulus est *Pictor Christianus*, ubi *lib.* 2. *cap.* 3. *num.* 7. scribit: *Cum vero Spiritus Sanctus depingendus venit, non alia specie pingendus est, nisi illa, qua in Jordane nimirum apparuit, quamque docet Divinus Textus his verbis: Et descendit Spiritus Sanctus corporali specie sicut Columba in ipsum.* In Catechismo autem auctoritate sacri Concilii Tridentini edito, super eo Decalogi Praecepto: *Non habebis Deos alienos coram me:* ubi agitur de pingendis Divinis Personis, haec habentur: *Columbae vero species, et linguae tanquam ignis, in Evangelio, et Actis Apostolorum, quas Spiritus Sancti proprietates significent, multo notius est, quam ut oporteat pluribus verbis explicari.*

Idque dumtaxat in repraesentatione Mysterii Pentecostes.

§. 22. Quod si dicatur, minime reprobari, immo libenter admitti usum pingendi Spiritum Sanctum in Columbae specie; verum id agi, ut praeterea possit sub speciosi juvenis, aut Viri forma repraesentari; Nos contra jure responderi posse contendimus, quod quum ali-

Imago Divinae Personae praeter formam ab ipsa assumptam, effingi nequit.

ter non liceat Divinae Personae Imaginem humanis oculis intuendam exhibere, quam sub ea forma, sub qua in Scripturis Sanctis narratur eamdem Personam se olim hominibus aspectabilem praebuisse; sequitur inde, non modo licitum esse Spiritum Sanctum, vel die Pentecostes in mystica figura linguarum ignis super Apostolos descendentium, vel alias in Columbae specie, depingere; propterea quod utenque ejusdem pingendi modus in Divini Textus historia et auctoritate fundantur; sed hoc insuper recte colligitur, minime licere, eumdem Spiritum Sanctum sub Adolescentis, aut Viri specie figurare, quum nullibi inveniatur in Divinis Scripturis ipsum sub hujusmodi forma hominibus apparuisse.

Imagines erroris occasionem praebentes, et insolitae, a Conc. Trid. vetantur.

§. 23. Huic autem rationi addenda est auctoritas sacrosanctae Tridentinae Synodi, quae *loco superius citato*, prohibet, Fidelium oculis exhiberi *ullas falsi dogmatis Imagines, aut rudibus periculosi erroris occasionem praebentes;* et generaliter, ullam insolitam poni, aut ponendam curari Imaginem, tam in Ecclesiis, quam in aliis quibuscumque locis, districte vetat.

Error, qui ex praedicta Imagine erui posset.

Imago autem, de qua agimus, praeterquamquod insolita est, impiam etiam, atque damnatum a Patribus errorem in animos intuentium revocare posset; eorum videlicet, qui asseruerunt, Divinam Spiritus Sancti Personam humanae conditionis naturam assumpsisse, de quibus loquitur Sanctus Cyrillus Hierosolymitanus *Catechesi* XVI. *tomo* 4. *Bibliothecae Maximae SS. Patrum Lugduni impressae anno* 1677. *pag.* 523., et S. Isidorus Pelusinta *Lib.* 1. *Epist.* 243. ejusdem Bibliothecae *Tomo* VII., praeter Auctorem notarum ad Concilium Constantinopolitanum I. in *Collectione Conciliorum Labbei tom.* 2. *pag.* 976.

Objicitur Imaginis exemplum SS. Trinitatis sub figura trium hominum aequalium et similium.

§. 24. Equidem ex Epistola Fraternitatis Tuae satis intelleximus, hujusce argumenti vim ab iis quoque agnitam fuisse, qui de praesenti quaestione apud te verba fecerunt; qui tamen eam se declinare posse putarunt, adductis exemplis quorumdam Imaginum Sanctissimae Trinitatis, quibus ea sub figura trium hominum aequalis, et undequaque similis aspectus repraesentatur. Id quod alterius disquisitionis occasionem Nobis aperit; ut scilicet examinemus, an liceat Sanctissimam Trinitatem coloribus pingere; et, quatenus id licitum sit, quaenam illius Imagines damnatae sint; quaenam haud omnino reprobatae, quaenam de mum approbatae, et permissae; denique an ex hujusmodi Picturis ullum argumentum trahi possit, ut Imago Spiritus Sancti, de qua nunc agimus, vitio carere ostendatur.

§. 25. Porro licere Sanctissimam Trinitatem coloribus pingere, communis est Theologorum opinio, quam copiose propugnant Valdensis, Molanus, Catharinus, Conradus Brunus, Nicolaus Sanderus, Franciscus Turrianus, Suaresius, Vasquez; quos sequitur Theophilus Raynaudus in Libro cui titulus *Heteroclita Spiritualia Coelestium, et Infernorum pag.* 23. inter ipsius Opera *Tomo* 15., ita scribens: *Ex usu Ecclesiae, et ex consensu potiorum Theologorum, fas est pingere Sanctissimam Trinitatem*, ubi etiam Durandum impugnat inter Scriptores Catholicos contra opinantem. Thuanus quidem *Lib.* 18. refert Decretum quoddam, cujus Auctorem Espencaeum fuisse asserit: *Ut Sanctae Trinitatis Effigies, tamquam Sac. Scripturae, Conciliis, et Veterum Patrum testimoniis prohibita, tollatur;* ac reprehendit Decanum Collegii Theologici Parisiensis, Nicolaum Maiardum, eo quod hujusmodi Decreto obstitisset. Verum in hac re Thuani dicta refellit Gretserus *in Thuano Pseudotheologo pag.* 57. *tom.* 17. novissimae editionis Ratisponensis Operum ejusdem Gretseri. Christianus Lupus Vir non vulgaris eruditionis *in Notis ad Canones septimae Synodi cap.* 5. admittens piam consuetudinem pingendi Sanctissimam Trinitatem, quaerit quo tempore eadem introducta fuerit, seque id reperire non potuisse ingenue fatetur; quod idem Nos quoque, pari sinceritate, professi sumus *Lib.* 4. *de Canoniz. Sanctor. p.* 2. *cap.* 20. *num.* 3.

Licitum est pingere SS. Trinitatem.

§. 26. Illud tamen a Theologis Nostris communiter traditur, minime permittendum esse Pictoribus, ut Sanctissimam Trinitatem qualibet forma pro ipsorum libito repraesentare audeant: quin adversus eorum licentiam inveniuntur Vasquez *Tom.* 1, *pag.* 676., et Cardinalis Bellarminus *Controversiarum tom.* 2. *cap.* 8. *de Imaginibus Sanctorum;* qui sic ait: *Notandum non debere ejusmodi Imagines multiplicari, nec tolerandum esse, quod Pictores audeant ex capite suo confingere Imagines Trinitatis; ut cum pingunt unum hominem cum tribus faciebus, vel unum hominem cum duobus capitibus, et in medio eorum Columbam: ista enim monstra quaedam videntur, et magis offendunt deformitate sua, quam juvent similitudine;* eademque docet Syl-

Non tamen sub qualibet forma.

vius *Tom. 4. in tertiam partem Divi Thomae q.* 25. *art.* 3. *q.* 2. *pag.* 111. *editionis Antuerpiae anni* 1714.

Non in utero Beatissimae Virginis.

§. 27. Inter reprobatas Imagines Sanctissimae Trinitatis ea procul dubio recensenda est, quam pluribus insectatur Joannes Gerson *Tomo* 3. *ipsius Operum Antuerpiae editarum anno* 1706., quamque narrat se vidisse in quadam Domo Regularium; ubi nimirum repraesentabatur Deipara Virgo Trinitatem ipsam in utero gerens, quasi vero tota Trinitas humanam carnem ex Virgine assumpsisset. Addit vero Molanus *Historiae Sacrarum Imaginum lib.* 2. *cap.* 4. se numquam satis intellexisse id, quod apud Gersonem legerat, donec hujuscemodi Sanctae Trinitatis Imagines in Belgio pluribus locis expositas conspexerit; quas quidem se quoque damnare et reprobare profitetur.

Non sub figura hominis tricipitis.

§. 28. Humani corporis figuram tribus capitibus instructam, tamquam Imaginem Sanctissimae Trinitatis repraesentandae aptam, tueri quodammodo conatur Valentia *Tom. II. ipsius Operum pag.* 389. Verum super hujusmodi Imaginibus solemne Judicium fel. record. Urbani Papae VIII. Praedecessoris Nostri prodiisse referunt, Macri in *Vocabulario Ecclesiastico*, verbo, *Icona*, et Episcopus Sarnellus *Epistolarum Ecclesiasticarum Tomo IV. Epist.* 13., qui testantur praedictum Urbanum comburi jussisse Picturas quasdam, Sanctissimam Trinitatem exhibentes sub specie hominis triplici facie instructi: idque factum fuisse *die* 11. *Augusti anno* 1628. Sed et longe ante ipsius Urbani, et Bellarmini supra laudati tempore, S. Antoninus in *Summa Theologica part.* 3. *tit.* 8. *cap.* 4. §. 11. ita scriptum reliquit; *Reprehensibiles etiam sunt*, Pictores videlicet, *cum pingunt ea, quae sunt contra Fidem, cum faciunt Trinitatis Imaginem unam Personam cum tribus Capitibus, quod monstrum est in rerum natura.*

An sub figura trium hominum aequalium et similium, disputatur.

§. 29. Sequitur ut videamus quid sentiendum sit de Imagine Sanctissimam Trinitatem exhibente in Tribus Personis; statura, aetate, omnibusque aliis lineamentis omnino aequalibus. Thomas Valdensis suorum *Operum Tomo III. Tit.* 19. *de Sacramentalibus cap.* 151. hujusmodi Picturam approbare non dubitat. Nec dissentit Molanus *Historiae Sacrarum Imaginum lib.* 2. *cap.* 3. Verum Ayala in aliam abire videtur sententiam, in praecitato Opere *Pictor Christianus lib.* 2. *cap.* 3. *num.* 8. de ea Imagine sic loquens: *Aliam alicubi conspeximus pingendae Sanctissimae Trinitatis rationem, hanc scilicet. Depingebantur in tabula tres Viri perquam similibus faciebus, aequali prorsus statura; et aequalibus atque omnino similibus coloribus, vestibus, ac lineamentis. Non quidem hoc tam absurde; sed tamen non omnino recte: etsi enim hac ratione servetur repraesentatio qualitatis et coaeternitatis Divinarum Personarum, deficit tamen character, et notio, ut ita loquamur, Divinae Personae; praeterquam quod in his rebus, quae sunt dignitate sua gravissima, vitanda et fugienda est omnis et quaecumque novitas.*

Argumentum pro affirmativa ex tribus Angelis Abrahamo visis.

§. 30. Ut autem variarum hujusmodi opinionum fundamenta paullo accuratius exploremus, innititur sententia Valdensis apparitioni Abrahamo factae, quae *Genes. cap.* 18. refertur, his verbis: *Apparuit ei Dominus in Convalle Mambre sedenti in ostio Tabernaculi sui, in ipso fervore diei*; statimque subjicitur: *Cumque elevasset oculos; apparuerunt ei tres Viri stantes prope eum, quos cum vidisset, cucurrit in occursum eorum de ostio Tabernaculi, et adoravit in terram.* Post quae animadvertere licet quod Abraham unum tantummodo alloquitur. *Et dixit, Domine, si inveni gratiam in oculis tuis, ne transeas servum tuum*; atque vicissim unus dumtaxat Abrahamo respondet. *Dixit autem Dominus ad Abraham, etc.* In hac itaque apparitione S. Augustinus *lib.* 11. *de Trinitate cap.* 20. *tom.* 8. *pag.* 784. *Editionis Monachorum Congregationis Sancti Mauri*, agnoscit Sanctissimae Trinitatis Imaginem; ita scribens. *Cum vero tres Viri sunt, nec quisquam in eis vel forma, vel aetate, vel potestate major caeteris dictus est, cur non hic accipiamus visibiliter insinuatam per creaturam visibilem Trinitatis aequalitatem, atque in tribus Personis unam eamdemque substantiam?* Augustini opinionem amplexi sunt Rupertus *Lib. V. Commentariorum in Genesim cap.* 37., Suarez *de Angelis lib.* 6. *cap.* 20. *num.* 10. *et sequentibus*. Cornelius a Lapide, et Du Hamel in idem *Caput* XVIII. *Geneseos*, aliique.

Et ex interpretatione S. Augustini, aliorumque.

Hebraeorum opinio diversa.

§. 31. Sunt tamen, a quibus eadem S. Doctoris interpretatio non recipitur. Praetermissa siquidem Hebraeorum opinione, qui putant, tres illos Abrahamo visos, non alios fuisse, quam Angelos Michaelem, Gabrielem, et Raphaelem, quorum primus, Dei partes gerens, venerit, ut inquireret in scelera Sodomae, et justum in meritam Civitatem supplicium statueret; at reliqui duo, jussu prioris, Civitatem ipsam everterint, Lot vero liberaverint, uti

narratur *sequenti Capite ejusdem Libri Geneseos* XIX., quam Hebraeorum opinionem referentes Tostatus, atque Tirinus, in eamdem propendere se ostendunt; ut videre est in ipsorum Commentariis in praemissum Genesis *Caput* XVIII. Sane non pauci ex Sanctis Patribus existimarunt, duos ex tribus, qui tunc Abrahamo apparuerunt, Angelos extitisse, tertium vero fuisse Filium Dei, Secundam nimirum Sanctae Trinitatis Personam; atque hanc sententiam frequenti expositorum calculo comprobatam, ab ipsa Ecclesia adoptatam fuisse putat Augustinus Calmet, idque deducit ex iis verbis, quae licet noo habeantur in Sacro Textu, in Divinis tamen Officiis leguntur, videlicet: *Tres vidit, et unum adoravit*. Videatur ipse Calmet in praecitatum *Genesis caput* XVIII, necnon *Discursus* XVII. *in idem Caput* XVIII. *Genesis*, inter *Discursus Historico-Criticos Theologico-Morales in Vetus, et Novum, Testamentum*, Antuerpiae editos *anno* 1736. *Tomo II.*

Alia SS. Patrum interpretatio.

Imagines SS. Trinitatis tuto permittendae.

§. 32. Imagines itaque Sanctissimae Trinitatis communiter approbatae, et tuto permittendae, illae sunt, quae vel Personam Dei Patris exhibent in forma Viri senis, desumpta ex *Dan. cap. 7. vers. 9. Antiquus dierum sedit*; in ejus autem sinu Unigenitum ipsius Filium, Christum videlicet Deum et Hominem; et inter utrosque Paraclitum Spiritum Sanctum in specie Columbae, vel duas Personas modico intervallo sejunctas repraesentant, unam Senioris Viri, nimirum Patris, alteram Christi, medium autem inter ipsos Spiritum Sanctum, in Columba, ut praefertur, expressum: *Imagines ergo Trinitatis, quae ab Ecclesia probantur, sunt illae, quae Deum Patrem continent in forma Hominis Senis, in cujus sinu sit Christus, et inter utrumque Spiritus Sanctus in forma Columbae; vel Imagines, in quibus seorsim Deus Pater in forma Hominis Senis, et seorsim Christus, sed propinqui ambo, et inter utrumque Spiritus Sanctus in forma Columbae efformentur*. Verba sunt Cardinalis Capisucchi, qui plures annos munere Magistri Sacri Palatii Apostolici laudabiliter functus fuit; *in Controversiis Theologicis, Controv.* XXVI. *de Cultu Sacrarum Imaginum* §. 11. *circa finem*. Similia peti possunt ex praedicto Opere Nostro *de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap.* 20. *num.* 3. Et quamvis Molanus loquens de hac ratione repraesentandi Sanctissimam Trinitatem, ac praesertim ubi Christus in sinu Patris, veluti mortuus, depingitur, dubitare videatur, an approbari possit, propterea quod Christum mortuum nemini apparuisse legitur, attamen facile dignoscuntur quam levis momenti sit hujusmodi difficultas. Licet enim Salvatoris nostri mortui nullam apparitionem factam fuisse legamus; mortuus est tamen, et palam in conspectu innumerabilis Populi expiravit. Cur igitur ea forma, qua olim Hierosolymis a tot millibus hominum visus est, depingi nequit etiam in sinu Patris? aut cur sub eadem specie exponi nequit publicae adorationi Fidelium? Quocirca facile Molani dubium resolvitur, ut observat etiam laudatus Ayala, supradicto Libro, cui Titulus *Piotor Chistianus lib.* 2. *cap.* 3. *num.* 12.

Imagines Christi mortui.

§. 33. His itaque praemissis, quoniam potissimum fundamentum pro sustinenda Imagine Spiritus Sancti sub humana Juvenis specie, in usu praedictarum Tabularum statuitur, quae Sanctissimam Trinitatem exhibent in tribus Personis, statura, vultu, et lineamentis aequalibus; harum vero Tabularum legitimus usus desumitur ex trium Virorum apparitione Abrahamo facta, de qua *Genesis cap.* 18.; juvat nunc ita ratiocinari. Aut usus pingendi Sanctissimam Trinitatem in tribus Personis undequaque similibus, canonicus est, et in Ecclesia pacifice receptus; sicuti etiam sententia de indicato Trinitatis mysterio in tribus Viris, qui Abrahamo apparuerunt, satis tuta est, et solitis rationibus innixa; aut usus hujusmodi Tabularum, ut nonnulli putant, canonicus non est, nec ab Ecclesia probatus; et relatae pariter opinionis fundamenta nutant, ut aliqui superius citati arbitrantur. Si nec canunicus est usus memoratae Imaginis, nec opinio de figurato in praedicta apparitione Trinitatis mysterio tuta est, nec solidis rationum momentis suffulta; nequaquam permitti potest, ut super debilibus hisce infirmisque fundamentis tamquam certum stabiliatur quod licitum sit sub Viri aut Juvenis specie Spiritus Sancti Imaginem exhibere.

Effigies trium hominum [illegible] si approbata non est, frustra allegatur.

§. 34. Quod si usus pingendi Sanctissimam Trinitatem in tribus personis aequalibus et similibus, caounicus esset, legitimus, et ab Ecclesia probatus; atque etiam tutissima foret praefata opinio, quod apparitio trium Angelorum Abrahamo facta mysterium adorandae Trinitatis significaverit; nil aliud ex hic inferri posset, nisi praedictum Trinitatis reprae-

Et etiamsi toleranda sit, non favet Picturae, de qua hic agitur.

sentandae modum, hoc est pingendi tres Viros aequali specie, et simili vultu, licitum esse et tolerandum; numquam vero ex iisdem rite colligeretur, licere Spiritum Sanctum, seorsim a duabus aliis Personis, humana facie, et sub speciosi Juvenis forma depictum exhibere. Nec enim apparitio Abrahame facta unius Angeli fuit, sed trium; nec ullibi in Sacris Literis narratur, Spiritum Sanctum in forma Viri, aut Juvenis, seorsim a duobus aliis, qui reliquas duas Trinitatis Personas repraesentarent, hominibus apparuisse. Singulas vero Sanctissimae Triadis Personas non alio modo pingi posse, quam quo earum quaelibet hominum se aspectibus exhibuerit, jam supra a Nobis probatum est; Idemque in Catechismo Romano, *loco superius citato*, his verbis traditur; *Nemo tamen propterea contra Religionem, Deique legem quicquam committi putet, cum Sanctissimae Trinitatis aliqua Persona quibusdam signis exprimitur, quae tam in Veteri, quam in Novo Testamento apparuerunt.*

Quae agitur, tamquam insolita, rejicienda est.

§. 35. Denique Imago Spiritus Sancti, de qua est quaestio, insolita est, et inusitata in Ecclesia; et consequenter nullo modo recipienda, juxta mentem Sacrae Tridentinae Synodi supra relatae, et Conciliorum Provincialium post Tridentinum coactorum, quorum Decreta collegit Thiera in suo Tractatu *de Superstitione tom.* 1. *lib.* 2. *cap.* 1. *pag.* 214.

De ratione rite pingendi SS. Trinitatem.

§. 36. Pingitur Imago Sanctissimae Trinitatis, Patris, Filii, et Spiritus Sancti, repraesentando vel Patrem juxta Filium, in sinu Patris; simulque cum iis, Spiritum Sanctum in Columbae forma, ut antea diximus. Pingitur et Pater solus, seorsim ab aliis Personis, quoniam vocem Domini Dei deambulantis in Paradiso audivit Adam, *Genesis cap.* III., innixus mysticae scalae, visus est Jacob, *Genesi* XXVIII. 13., Moysi quoque miro modo conspiciendum se praebuit, *Exod.* XXXIII. 23., tum etiam Isaiae, tamquam Rex in Solio sedens *Isaiae* VI. 1., et Danieli, veluti senex albo vestimento amictus, *Dan.* VII. 9. Pingitur etiam aeternus Filius seorsim a Patre et Spiritu Sancto, quoniam is homo factus, in diebus carnis suae cum hominibus conversatus est, atque etiam postquam a mortuis resurrexit, non semel Apostolis aliisque manifestus apparuit. Repraesentatur idem Cruci, quam pro Nobis pertulit, affixus: Quam quidem Crucifixi Effigiem nec impius Lutherus e medio tolli posse putavit; et Elisabetha Angliae Regina nuncupata, Henrici VIII., et Annae Bolenae Filia, licet Sac. Imaginibus bellum indixerit, eam tamen in Regio sue Oratorio retinere voluit; ut videre est apud Bossuetum Meldensinm quendam Episcopum *tom.* 2. *ipsius Operum, Gallico Auctoris Idiomate Venetiis editarum anno* 1738. *pag.* 137. *et pag.* 460. Pingi quoque consuevit in furma Agni; atque huic Imagini fundamentum praebet Prophetia Isaiae, Testimonium Baptistae, Evangelistarum dicta, Apocalypsis Joannis Apostoli, et Epistola prima B. Petri; quapropter eamdem Salvatoris Nostri Imaginem approbat Hadrianus Pontifex in Epistola ad Tharasium conscripta, quae lecta est in Synodo septima, *Actione* II.; et vetustissima occurrunt hujusmodi picturarum exempla in Sacris Coemeteriis, et in Basilicis bujus Nostrae Romanae Urbis expressa. Pingitur denique Spiritus Sanctus, vel tamquam de Coelo descendens die Pentecostes in figura linguarum ignis, vel alias in Columbae specie, seorsim pariter ab aliis Divinis Personis; quia sub his figuris factae sunt ejusdem apparitiones, quarum scriptura meminit; nusquam vero invenire est in Sacris Literis, Tertiam Personam absque aliarum consortio, in similitudine Viri, aut Juvenis apparuisse. Quapropter argumenti superius expositi vis immota manet; nimirum quod etiamsi per tres Angelos Abrahamo visos Divina Trinitas repraesentata fuerit, non ideo tamen Spiritus Sanctus seorsim a duabus aliis Personis, humana specie, seu Viri, seu Juvenis depingi potest.

Tum Personam aeterni Patris.

Item Filii.

Et Spiritus Sancti.

Suadetur Episcopo constantia in proposito, cum exhibitione Pontificiae auctoritatis etc.

§. 37. Atque haec privatis Nostris studiis colligere, et paucis illis subcisivis horis, quae Nobis ab ingruentibus undique negotiis publicis vix supersunt, ut peculiarem Bibliothecam nostram ingredi possimus, praesentibus ad Fraternitatem tuam Literis complecti voluimus; ut initam abs te rationem prohibendi praedictas Imagines Spiritus Sancti, earumque usum et cursum intercipiendi, comprobaremus. Neque porro dubitamus, quin, pro magna laudis existimatione, quam Tibi peperit egregia tua Apostolici muneris administratio, et pro ea rationum gravitate, cui innititur hujusmodi Imaginum prohibitio, debita mandatis tuis obedientia ab omnibus exhibeatur. Verum ubi, instigante humani generis hoste, contrarium eveniret, tuum erit de omnibus Nos certiores

facere; Nos etenim ministerii Nostri partes esse repulabimus, Apostolicam, qua Deo volente fungimur, auctoritatem interponere, ut et refractarii meritis poenis afficiantur, et pravae consuetudines adversus Ecclesiae instituta ac disciplinam invectae, penitus eliminentur.

De aliis superstitionibus divulgatis.

§. 38. Praetermittenda autem non sunt alia quaedam, quae in eadem Epistola tua legimus: spargi nimirum, ac dispensari complures praefatae Sororis Crescentiae effigies; necnon coronas precatorias, earumque grana, Cruces, Scapularia, Oleum, Pulverem, Aquam, Manus denique, vel pictas, vel ex ligno effictas, cum pollice inter indicem et medium inserto; existimantibus plerisque de vulgo, praedictas Cruces, et Coronas a Deo benedictas, et Indulgentiis ditatas fuisse; earum vero Manuum simulacra ad fugandos Daemones plurimum valere; cum aliis hujusmodi nugis, quae ab iis disseminantur, qui venditandis hujus generis superstitionibus temporalia sibi lucra comparare student.

Prudentia Episcopi commendatur.

§. 39. Et quidem ex eadem Epistola tua optime agnoscimus, Tibi satis consilii, et prudentiae in temetipso esse, ad rectum de hujusmodi rebus judicium ferendum; nec aliud Nobis reliquum esse videtur, quam ut Fraternitatem tuam hortemur, ut quam ingressus es viam, insistere pergas; inepta nimirum, quae diximus, deliria non approbando, sed fidem auctoritatemque omnem iis derogando.

De Indulgentiis falso jactatis, judicium S. Sedis.

§. 40. Ut tamen circa similia Apostolicae hujus Sedis sensum atque judicium agnoscas, consilio judicioque tuo per omnia consentaneum; notum Tibi esse volumus, fuisse olim piam Dei Ancillam, nomine Joannam a Cruce, magna Sanctitatis fama illustrem, cujus vita conscripta est ab Antonio Daca. Ferebatur in vulgus, quaedam Coronarum precatoriarum grana, ipsius intercessione a Jesu Christo benedicta fuisse, pluribusque aucta Indulgentiis. Verum hujusmodi Indulgentiae ab hac Sancta Sede apocriphae declaratae fuerunt, quemadmodum videre est apud praecitatum Thiers *de Superstitione tom.* 2. *cap.* 12., qui etiam refert Decretum de iis prolatum anno 1678. a Congregatione S. R. E. Cardinalium Sacris Indulgentiis praeposita, eodem *tom.* 2. *cap.* 12. *pag.* 17. *et sequentibus;* et signanter *pag.* 25. Cumque introducta esset Causa de illius Ancillae Dei Beatificatione, et ab ejusdem praeclara merita, eo usque feliciter processisset, ut jam ab Auditoribus Rotae confecta esset ipsius Relatio, juxta morem ea aetate vigentem; quum deinde eadem Causa post Decreta Urbani Papae VIII. reassumenda esset, cito consepulta remansit, propter excitatas objectiones ex praefatis granis benedictis, et praetensis Indulgentiis eisdem adnexis, desumptas, ut ostendit Pontificium Decretum anno 1664. editum, et a Nobis relatum in *Opere de Canonizatione Sanctorum lib.* 2. *cap.* 36. *num.* 18. *Editionis Patavinae:* praeter ea, quae in Regestis Congregationis Sacrorum Rituum adnotata reperiuntur, quaeque eo loci in medium afferre opportunum non duximus.

Item de Imaginibus eorum, quorum cultus non est approbatus.

§. 41. In eodem tamen Opere *lib.* 2. *cap.* 8. *n.* 3. videre poteris Decretum Praedecessoris Nostri Urbani Papae V., prohibens distribui numismata in eorum honorem conflata, quibus aut Beati, aut Sancti cultus ab Apostolica Sede tributus antea non fuerit.

Naturalia remedia ad fugandos Daemones inutilia.

§. 42. Demum quod attinet ad expulsionem Daemonum a corporibus obsessis, inter plura remedia in eum finem ab Ecclesia recepta, quorum copiosam seriem exhibet diligens Scriptor Martinus del Rio *Disquisitionum Magicarum cap.* 2. *sect.* 3. *quaest.* 3., locum profecto non habet incompositus ille, et parum verecundus gestus, in praefatis manuum figuris expressus. Porro an Daemones naturalium rerum virtute a corporibus obsessis expelli queant, Nos etiam disputavimus in saepecitato Opere *de Canonizatione Sanctorum lib.* 4. *part.* 1. *cap.* 29. *num.* 7.; partemque negantem amplexi sumus, cum majori Theologorum numero; quorum auctoritates ibi retulimus; quibusque addi potest Theophilus Rainaudus in Libro inscripto *Theologia naturalis*, *Tomo V. ipsius Operum pag.* 55., quem Librum videre Nobis contigit, dum hanc ipsam Epistolam dictaremus.

Disciplina Ecclesiae in exorcismis servanda

§. 43. In exorcizandis energumenis, illud potissimum interest, ut ante omnia dignoscatur, an revera obsessus sit a Daemone is, qui talis esse affirmatur; ubi vero ita esse constiterit, eligatur ab Ordinario Sacerdos perspectae pietatis, vitae integritatis, atque prudentiae, huic autem ad expellendum Daemonem, non quidem picta, vel lignea Manu, aliisve ineptis hujusmodi nugis utatur; sed praescriptas in Rituali Romano regulas adamussim servet. Magnus ille Mediolanensis Antistes S. Carolus Borromaeus, quum rectam ac tutam exorcizandi

rationem in Libro a se probato tradidisset, in quarta Dioecesana Synodo a se babita anno 1574. *Decreto* 18., prohibuit, ne quis, occasione oblata, aliis quibuscumque exorcismis, precationibus, aut ritibus uteretur, quam quae baberentur in praedicto Libro; *cui nihil ab eo*, nimirum ab exorcizante, *addi*, *detrahi*, *ac ne mutari quidem fas sit*. Postmodum vero a recol. mem. Paulo Papa V. Praedecessore Nostro, anno Domini 1614., publicatum fuit Rituale Romanum, in quo adest peculiaris Titulus *de exorcizandis Obsessis*. Ac fel. record. Praedecessor pariter Noster Clemens Papa XI. in quadam Epistola Encyclica data die 21. *Junii* 1710. districte mandavit, ut nemo exorcizans a norma in praedicto Rituali Romano praescripta ulla ex parte discedere praesumat.

Collaudatur Episcopi cura in Sacris studiis fovendis, et promovendis.

§. 44. Praeclarum tandem Fraternitatis tuae propositum, Nos satis pro merito commendare et collaudare non valemus; quod scilicet scribis, operam Te daturum, ut in Cleru regimini tuo commisso, una cum Religionis ac Pietatis cultu, Sacrarum Literarum studia conserventur, atque in dies incrementum accipiant, additis ad Theologiam Scholasticam, Ecclesiasticae Historiae, et Canonicae Jurisprudentiae disciplinis. Sane hoc Tibi non exiguam in praesentia laudem, perennem vero in Ecclesiae monumentis nomini tuo gloriam comparabit; quodque pluris est, ingens apud Pastorum Principem meritorum pondus tibi acquiret. Nec illud praetereundum est, quod si Clerum ita instructum, sanaque doctrina eruditum babueris, non ita facile te bujusmodi molestiis vexari continget, quales nuper ex tuis Literis intelleximus, animum tuum veritati et Ecclesiasticae Disciplinae integritati inhaerentem fatigasse. Interea Fraternitatem tuam sincero caritatis affectu complectimur, ac Tibi, totique Gregi tibi concredito, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 1. Octob. 1745.

Datum Romae apud sanctam Mariam Majorem die prima Octobris MDCCXLV. pontificatus Nostri anno sexto.

CXLII. PRIVILEGIUM FORI,

Et Conservatoriae, Scholaribus, Professoribus, Doctoribus, aliisque *Universitati Avenionensi* addictis, asseritur: Primicerii, et Judicum Conservatorum Jurisdictio praefinitur,

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium ab amore Pontificis erga literas, et scientias.

Bonarum artium ac scientiarum studia, quibus et mentes hominum, depulsa ignorantiae caligine, illustrantur, et mores a vitiis semoti, ad virtutem traducuntur, plurimum semper ad Ecclesiae utilitatem et optimum Reipublicae statum conferre judicantes; ea Nos quidem omni tempore pro viribus excolere, et juvare curavimus; praecipue vero ex quo Romanam Cathedram salutaris doctrinae ac veritatis magistram, Deo vocante, conscendimus, singulari favore prosequi, ac Pontificiae auctoritatis praesidio tueri et promovere non destitimus, non modo in hac Nostra Romana Curia et Urbe, verum etiam in aliis Christiani Orbis Civitatibus et Provinciis, ac potissimum in iis, quae sub immediato Nostro et S. R. E. dominio degunt.

Avenionen. Universitatis decora et merita.

§. 1. Eapropter insignem Universitatem Studii generalis in Civitate Nostra Avenionensi existentem, quae a recol. mem. Praedecessore Nostro Bonifacio Papa VIII. inibi erecta et instituta, pluribus aliis Studiorum Universitatibus antiquitatis vetustate, et Pontificiae fundationis praerogativa antecellit; scientiarum vero gloria, et clara praestantium Virorum fama, tam eorum, qui successivo aetatum decursu Professoris munus in eadem obtinuerunt, quam eorum, qui disciplinarum Studiis in ipsa imbuti, Ecclesiasticis, Publicisque muneribus et dignitatibus praeclare gestis, aut utilibus editis Libris, egregiam Ecclesiae, Reipublicae aut Literariae rei operam navarunt; ac potissimum intemeratae doctrinae integritate, et constanti erga Apostolicam Sedem devotionis studio; cum caeteris omnibus per Orbem Universitatibus jure comparari potest; peculiarem sollicitudinis Nostrae curam promereri existimavimus; ut quae ex Apostolica plurium Praedecessorum Nostrorum liberalitate Privilegia et jura eidem concessa dignoscuntur, auctoritate quoque Nostra stabiliantur et confirmentur, sublatisque dissidiis et controversiis, certam atque inviolabilem formam per opportuna providentiae Nostrae consilia tandem accipiant.

Privilegium Conservatoriae, et ba-

§. 2. Sane inter alia Privilegia, favores, et gratias, quibus plures, ut praefertur, Prae-

eundi Judices particulares.

decessores Nostri Romani Pontifices praedictam Universitatem Avenionensem respective cumularunt, Privilegium quoque Fori seu Conservatoriae eidem Universitati, ejusque Primicerio, Magistris, Docteribus, Licentiatis, Baccalaureis, Scholaribus, et Ministris concessum, certique Judices Conservatores, et jurium praedictae Universitatis, ac Personarum eidem aggregatarum et addictarum Defensores, cum diversis facultatibus, auctoritatibus, et jurisdictionibus, deputati dignoscuntur.

A Joan 23. primitus concessum.

§. 3. Dudum siquidem, ut accepimus, rec. mem. Praedecessor Noster Joannes Papa XXIII. per quasdam suas Apostolicas Literas datas apud Sanctum Antonium extra muros Florentiae VIII. Idus Septembris Pontificatus sui Anno IV., hujusmodi Privilegium Fori seu Conservatoriae, praedictae Universitati, ac personis, ut supra, eidem adscriptis, pro defensione et conservatione bonorum tam mobilium, quam immobilium, et jurium eidem Universitati, ac praefatis Personis conjunctim seu divisim competentium, contra quoscumque, in amplissima forma concessit et indulsit; ideoque Abbatem Sancti Andreae, et Praepositum Majoris, ac Decanum Sancti Petri Avenionen. Ecclesiarum, hujusmodi Bonorum et jurium Conservatores et Defensores, atque etiam Judices in omnibus et quibuscumque Causis et controversiis super iisdem motis et movendis, etiam ex tunc coram alio quolibet Judice coeptis et contestatis, cum latissimis facultatibus ibidem expressis, dedit et deputavit. Idemque per alias similes Literas, sub ejusdem diei data expeditas, aliud Privilegium de non evocandis coram alio quocumque Judice Ordinario vel Delegato, ejusdem Universitatis Magistros, Doctoribus, Licentiatis, Baccalaureis, et Scholaribus in ea degentibus, quacumque de Causa, tam Civili, quam Criminali, et qualibet actione, reali, vel personali, dum tamen Conservatores dicti Studii ipsis in praedicta Civitate Avenionen. justitiam ministrarent, concessit pariter et indulsit. Id quod a piae memoriae Sixto Papa IV. per similes Apostolicas Literas datas Anno Domini MCCCCLXXIX. XV. Kalen. Septembris, et die XXVIII. Maji Anni MCCCCLXXXIV., cum opportunis clausulis, et derogationibus confirmatum extitit, et innovatum; ac deinde a fel. pariter rec. Innocentio Papa VIII. per suas Anno Domini MCCCCLXXXV., aliasque Anno

Et de non evocando etc.

Confirmationes Sixti IV. et Innocentii VIII.

MCCCCLXXXVIII. pridie Idus Decembris expeditas Literas, pari apostolica auctoritate roboratum fuit, ac de novo concessum; cum omnium actorum adversus hujusmodi Privilegia postmodum factorum, aut exinde faciendorum annullatione et irritatione, prout in singulis dictorum Praedecessorum Nostrorum Joannis, Sixti, et Innocentii Literis plenius et uberius continetur.

Leo X. Primicerium adjungit Judicibus Conservatoribus.

§. 4. Postea vero recol. mem. Praedecessor pariter Noster Leo Papa X. per suas Apostolicas Literas Anno MDXIII. V. Nonas Martii datas, inter praedictae Universitatis Conservatores, ut supra, deputatos, ejusdem Primicerium pro tempore, utpote ipsius Universitatis Caput, dummodo Clericus existeret, perpetuo adjunxit, et pariformiter deputavit, cum omnibus facultatibus, jurisdictione, praeeminentiis, et praerogativis, eisdem Conservatoribus alias concessis; cui quidem Primicerio parem jurisdictionem, auctoritatem, praeeminentiam, et praerogativam in Doctores, Licentiatos, Scholares, et alios dictae Universitatis suppositos attribuit, ac Priores seu Rectores Universitatum Studiorum Italiae et Galliae in earum Doctores, Licentiatos, Scholares, et alios sibi suppositos, tam de jure communi, quam speciali, haberent, et habere soliti essent; itaut dictus Primicerius, ejusmodi jurisdictione etiam per censuras, et poenas Ecclesiasticas, aliaque juris remedia, ad instar aliorum Conservatorum et Priorum, seu Rectorum praedictorum, respective uti posset et valeret; necnon Magistratibus dictae Civitatis Avenionen., et cuilibet eorum, Apostolica Auctoritate inhibuit, ne eumdem Primicerium ab exercitio dictae jurisdictionis in personas eidem Universitati addictas, quoad primam Causarum cognitionem, quovis modo impedirent.

Cum facultate subrogandi pro exercitio jurisdict. in Clericos et Exemptos.

§. 5. At vero considerans, quod Primicerius praedictus non semper Clericus, sed ut plurimum Laicus de Collegio Doctorum dictae Universitatis singulis annis eligebatur; praedictae vero Universitati nedum Laici, sed etiam majori ex parte Clerici, et Religiosi, et Exempti, subjecti existebant, idem Leo Praedecessor Anno proximo sequenti MDXIV., per alias suas Apostolicas Literas, eisdem Primicerio et Doctoribus tunc existentibus, et pro tempore futuris, licentiam concessit et facultatem, ut cum Virum Laicum in Primice-

rium eligi contigisset, alium aliquem Doctorem de eodem Collegio Clericum eligere ac deputare possent; qui vice et loco ejusdem Primicerii Laici, donec ipse in Officio hujusmodi existeret, jurisdictionem praedictam exerceret, et alias, prout in utriusque memoratis Leonis Praedecessoris Literis latius exprimitur.

Controversiae super limitibus Jurisdictionis et Privilegii.

§. 6. Licet autem hujusmodi Privilegium Fori seu Conservatoriae, praedictae Universitati ac Personis eidem addictis ita, ut praefertur, concessum, et confirmatum, a praefatis temporibus ut plurimum servatum fuisse, memoratamque jurisdictionem a Primicerio, seu alio Conservatore in ejus locum electo et subrogato, multimode exercitam fuisse constet; attamen plures lites et controversiae circa ejusdem Privilegii et praedictae Jurisdictionis respective limites, excitatae, et coram diversis Judicibus, potissimum vero coram Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, pluries et vario eventu discussae et agitatae fuerunt; dum eadem Congregatio, quae primo, et usque de Anno MDXCVII., fuerat in sensu, hujusmodi Privilegium competere dumtaxat iis Doctoribus, qui in Universitate praedicta legendi munere fungerentur, iisque Scholaribus, qui actu ibidem Studiis operam darent; postmodum vero, cognitis specialibus Indultis eidem Universitati, ut praefertur, ab Apostolica Sede concessis, Anno MDXCIX. declaravit, ab ejusmodi Conservatoriae beneficio minime excludendos esse alios Doctores, qui licet actu munus legendi in Universitate non obirent, in ipsa tamen Avenionensi Civitate commorantes, alia ipsius Universitatis munera sustinerent: Quapropter Avenionensi Archiepiscopo, at Vice-Legato per Literas commisit, ut dispiceret, quinam Doctores essent, qui revera praedictae Universitatis munia obtinerent, et actu exercerent.

Resolutio Cong. Conc. anno 1597.

Alia de anno 1599.

Sententiae Archiepiscopi Avenionensis favore Universitatis

§. 7. Hujus autem Commissionis vigore, cum tunc existens Archiepiscopus Avenionen. bo. me. Joannes Franciscus Bordinus, qui una simul Apostolici Vice-Legati partes gerebat, demandatum sibi examen explevisset, duas sub die IV. Decembris ejusdem anni MDXCIX. sententias tulit, per quas pronunciavit, omnes Doctores in praedicta Universitate Laureatos, Avenione commorantes, tam Collegio aggregatos, quam non aggregatos, ejusdem Universitatis munia exercere; proindeque omnibus hujusmodi Doctoribus praedictum Conservatoriae Privilegium aeque competere; et consequenter Jurisdictionem Primicerii, sive Conservatorum, ad omnes Doctores praedictos, eorumque Causas, extendi: super quarum Sententiarum viribus, et executione octoginta ferme annorum spatio, nulla mota fuit controversia.

Resolutio Cong. Conc. excludens Doctores non aggregatos.

§. 8. Verum cum de anno MDCLXXIX. apud eamdem Cardinalium Congregationem promota fuerit Instantia pro praedictarum Sententiarum declaratione, et infrascripta proposita Dubia. Primum: *An ii, qui gradum susceperunt in dicta Universitate, et Causas patrocinantur in Civitate Avenionensi, intelligantur exercere, et obire munia Universitatis.* Secundum: *An Doctores Collegio aggregati, qui caeteroquin non exercent munus aliquod particulare, et necessarium Universitatis, intelligantur munera Universitatis obire.* Eadem Congregatio die XII. Augusti, in contumaciam, ut fertur, ipsius Universitatis, rescripsit ad Primum *Negative;* ad Secundum distulit Resolutionem. Cujus tamen Decreti vis et executio suspensa fuit speciali Rescripto Venerabilis memoriae Innocentii Papae XI. Praedecessoris Nostri, qui eamdem Causam et Controversiam eorumdem Cardinalium Congregationi ex integro cognoscendam, et ipsa Universitate audita, sub generali Dubio: *An et qui Doctores vigore Indultorum gaudeant praetensis Privilegiis*, decidendam remisit.

Innoc. XI. suspendit executionem, et Causam ex integro revidendam committit.

§. 9. Dilato tamen per aliud octoginta circiter annorum lapsum hujusmodi examine, atque interim praefatis omnibus Doctoribus in supradicti Privilegii, Primicerio autem, et Conservatoribus in memoratae Jurisdictionis exercitii pacifica possessione, seu quasi, ut accepimus, remanentibus; tandem Anno, MDCCXXXVIII. pro parte tunc existentis Auditoris Generalis Curiae Legationis Avenionensis, praesentatum fuit Primicerio et Conservatoribus praedictis Monitum a Causarum Curiae Camerae Nostrae Apostolicae Auditore Generali expeditum, super executione supradictae Resolutionis Anno MDCLXXIX. a Congregatione Concilii edita. Verum attento, quod Causa hujusmodi ab Innocentio Praedecessore praefato jamdudum, ut supra diximus, ad eamdem Congregationem ex integro remissa fuerat, praefatum Monitorium Decreto bon. mem. Cardinalis Marcelli Passari tunc Pro-

Recens controversia de an. 1738.

Auditoris san. mem. Decessoris Nostri Clementis Papae XII., moderatum extitit, et Causa ipsa iterum remissa fuit ad eamdem Congregationem Concilii; in qua, utraque Parte jura sua deducente, et propositis quinque Dubiis, tam super Personis, quibus praefata Privilegia competerent, quam super qualitate Causarum, ad quas Primicerii et Conservatorum praedictorum Jurisdictio se extenderet, necnon super hujusmodi Jurisdictionis privativa, die XI. Martii Anni MDCCXLI. a Venerabilibus Fratribus Nostris praedictae Congregationis Cardinalibus talis capta fuit resolutio, per quam et omnes Doctores ipsius Universitatis Collegio non aggregati, etiamsi Causas in Civitate Avenionensi patrocinarentur, et ii quoque ex aggregatis, qui caeteroquin aliquod munus particulare, et necessarium praedictae Universitatis non exercerent; ipsique Lectores, aliique Universitatis munia exercentes, hujusmodi exercitio finito, a praedicti Privilegii beneficio exclusi fuerunt; et Primicerii, atque Conservatorum Jurisdictio restricta fuit ad Causas tantummodo Civiles, in quibus ii, qui Privilegio gaudere deberent, essent Rei conventi; ita tamen ut in iisdem Causis, de ipsorum Privilegiatorum consensu, aliorum quoque Judicum Jurisdictio posset prorogari.

Novissima Resolutio Congregat. Universitati contraria.

§. 10. Et nos quidem hujusmodi Resolutionem per Nostras in forma Brevis Literas Apostolicas confirmare, cum clausula tamen, *Salva in praemissis auctoritate memoratae Congregationis*, minime recusavimus. Verum cum deinde hac parte Primicerii Universitatis praedictae, aliorumque Judicum Conservatorum, et ipsius quoque Civitatis Avenionensis, porrecta Nobis fuerit Commissio, per quam humiliter petebatur, ut praevia, quatenus opus esset, aperitione Oris adversus praedictas Nostras Literas in forma Brevis, cognitionem hujusmodi Causae iterum eidem Congregationi Concilii, quae procederet cum Voto Rotae, committere dignaremur; Nosque de hujusmodi Commissione, et petita remissione, in Signatura Gratiae coram Nobis habenda deliberare statuissemus; dum, praeviis studiis, totam hujus Causae summam, ejusque merita distinctius animo concepissemus, animadversis amplissimis Praedecessorum Nostrorum Privilegiis supra relatis, necnon diuturna possessione, seu quasi quae pro eorumdem executione tam Primicerio et Conservatoribus praefatis, quam Doctoribus, aliisque Personis dictae Universitati adscriptis respective favere dicebatur; attendentes quoque exemplum san. mem. Benedicti Papae XIII. Praedecessoris pariter Nostri, qui ad asserendum praedictae Universitatis decorem, per suas Literas Apostolicas datas die XVII. Septembris Anni MDCCXXVIII. (quas etiam Nos ipsi approbamus, et confirmamus, cum conditionibus et clausulis ibi latius expressis) decrevit et declaravit, ipsius Universitatis Primiceriatum tam de praeterito, quam in posterum esse et fuisse, constituere et constituisse Titulum primordialem verae Nobilitatis ad descendentes transmissibilem, et ad omnes et quoscumque effectus allegabilem; ac dignum, et congruum reputantes, praedictae Universitatis de Apostolica Sede, ac de literaria Republica optime meritae, Jura, Privilegia, et ornamenta Nostris temporibus augmentum potius, quam detrimentum accipere, nec diuturniori concertatione permissa, in dubium atque discrimen adduci, aliquam viam atque rationem excogitandam Nobis esse duximus, qua et ejusdem Universitatis, ac Primicerii, Conservatorum, aliarumque Personarum praedictarum indemnitati, et simul Auditoris Generalis Curiae Legationis Avenionensis, Ministri Nostri, aliorumque Judicum a Nobis et ab hac Apostolica Sede in ea Civitate deputatorum, juribus et jurisdictioni consultum foret.

Confirmatur per Breve.

Instatur pro nova Causae revisione.

Primiceriatus importat Titulum Nobilitatis transmissibilem, etc.

Pontifex deliberat extinctionem litis.

§. 11. Quocirca in praedicta Signatura Gratiae coram Nobis habita die XII. Januarii proxime elapsi, responsum interim dedimus, quod *provisum foret in Camera:* deinde vero negotium hoc universum examinandum commisimus Dilecto Filio Magistro Clementi Argenvilliers Auditori Nostro, cujus prudentia et consilio res tota feliciter explicata fuit. Pervento siquidem ad Urbem Dilecto Filio Josepho Testa Juris Utriusque Doctore in eadem Universitate Avenionensi aggregato, et publico Professore, a Dilectis Filiis ipsius Universitatis Primicerio, et Collegii Doctoribus, ad hoc negotium tractandum ablegato, eoque, simul cum praedictae Universitatis, aliisque ex adverso Patronis et Defensoribus coram praefato Magistro Clemente Auditore non semel convenientibus, nonnulla capita concordata et communi Partium consensu laudata fuerunt; quae deinde Nobis exhibita, cum rationi, et honestati consentanea, et tam Auditoris praefatae Curiae Legationis, quam Primicerii et Conser-

Rescriptum editum in Signatura Gratiae.

Negotium examinatur coram R. P. Auditore Sanctissimi.

valorum praedictorum, Jurisdictioni atque ipsius Universitatis Privilegiis conservandis, et certo fine stabiliendis, opportuna esse dignoverimus; eisdem inhaerendo decrevimus praesentibus Nostris Literis, omnia in posterum dissidiorum germina super his amputare, et praedictarum Jurisdictionum limites praefiniendo, ut infra, statuere.

Avocatio Causae cum clausulis opportunis.

§. 12. Volentes igitur praedictam Universitatem, ejusque Primicerium, Conservatores, Doctores, Magistros, Licentiatos, Baccalaureos, Scholares, et Ministros specialis gratiae favore cumulare; atque omnium praedictorum singulares Personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutas fore censentes; necnon praedictarum Literarum Joannis, Sixti, Innocentii, et Leonis Praedecessorum Nostrorum, resolutionum quoque a praefata Congregatione Concilii diversis temporibus editarum; ac Sententiarum, ut supra, ab Avenionensi Archiepiscopo et Vice-Legato latarum; tenores etiam veriores, praesentibus pro plene, ac de verbo ad verbum expressis habentes; motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, et de Apostolicae potestatis plenitudine, memoratam controversiam, et quaslibet alias Lites, et Causas, si quae sint, occasione Privilegii Fori, et Conservatoriae hujusmodi quomodolibet suscitatas, et in quibusvis Tribunalibus pendentes (illarum omnium, et singularum statum, et merita; nominaque et cognomina Judicum, et Colitigantium quorumvis, etiam speciali mentione dignorum, et alia etiam de necessitate specialiter exprimenda; praesentibus pariter pro plene et sufficienter expressis habentes,) ad Nos avocamus, illas penitus et omnino supprimimus et extinguimus, ac Partibus perpetuum desuper silentium imponimus.

Confirmatur Privil. Fori pro Professoribus, Scholaribus, et Salariatis.

§. 13. Porro quod pertinet ad Personas in saepedicto Privilegio Fori seu Conservatoriae comprehensas, ac deinceps comprehendendas, decernimus primo atque statuimus, quod tam Primicerius, quam omnes et singuli Magistri, et Lectores, qui in dicta Universitate studii Generalis Avenionen. actu legunt, omnesque et singuli Scholares in ea actu pro tempore studentes, item Bidelli, et quicumque alii Ministri servitiis dictae Universitatis actualiter addicti, vel ab ipsa Universitate salaria et stipendia recipientes, hujusmodi Privilegio perpetuis futuris temporibus omnino frui et gaudere debeant.

Decernitur competere etiam aliis Doctoribus Avenione commorantibus.

§. 14. Praeterea reliquos quoque Doctores, et Graduatos, sive de numero aggregatorum Collegio praedictae Universitatis existant, sive de eodem numero non existant, dummodo in eadem Universitate Lauream susceperint, et in Civitate Avenionensis stabiliter commorentur, quamvis in ipsa Universitate actu non legant, nec peculiaria, et necessaria ejusdem Universitatis munia re ipsa exerceant, aut etiam numquam antea legerint, vel hujusmodi peculiaria, et necessaria munia exercuerint; pro eo tamen, quod ipsi omnes prompti et parati esse debeant ad quamcumque Commissionem subeundam, quam Primicerius pro tempore in ejusmodi Universitatis commodum eis demandaverit, proindeque ipsius Universitatis onera, et officia, habitu saltem, sustinere dicendi sunt; ac in certis quibusdam functionibus, et publicis Universitatis actibus, omnes simul frequenter convenire soleant, unumque corpus cum Doctoribus de Collegio et Magistris atque Lectoribus in dicta Universitate actu docentibus constituant, Volumus imposterum eodem Privilegio Fori et Conservatoriae pariformiter frui et gaudere, ad formam Sententiarum anno MDXCIX., a tunc existente Archiepiscopo Avenionen., tamquam praedictae Congregationis Concilii Commissario, et Delegato, ut supra diximus, prolatarum; non obstantibus relatis resolutionibus ab ipsa Congregatione postmodum emanatis, a quibus in hac parte recedere opportunum ducimus.

Idque in Causis Civilibus passivis in prima Instantia.

§. 15. Quod autem pertinet ad genera et qualitates Causarum, in quibus Personae praedictae Privilegio Fori aut Conservatoriae gaudere debebunt, Nos in Civilibus quidem Causis, passivas ab activis, in Criminalibus vero, leviores a gravioribus distinguentes; voluimus pariter et statuimus, quod in Causis Civilibus, Privilegium Fori seu Conservatoriae, memoratis Personis nullatenus in activis, sed in passivis dumtaxat Causis hujusmodi, et in prima tantum Instantia, suffragetur: Declarantes nihilominus, eas quoque Causas passivas censendas esse, in quibus Privilegiatus petat alicujus

Actiones pro reintegrat. spolii, aut refect. damnorum habentur pro Causis passivis.

spolii reintegrationem, vel refectionem alicujus damni in propriis bonis sibi quomodolibet ab aliis illati.

Item in Causis Criminal. levioribus, activis, et passivis.

§. 16. Insuper Causarum Criminalium leviorum cognitionem, earum nempe, in quibus secundum juris, aut statutorum Civitatis, vel Bannimentorum Legationis Avenionen. respective dispositionem, alia gravior poena, quam pecuniaria, vel simplicis exilii, constituta non reperitur, Primicerio, aliisque Judicibus Conservatoribus praedictis attribuimus; sine ulla differentia, vel distinctione, utrum Causae hujusmodi activae sint, vel passivae, et an inter duos Privilegiatos, an vero inter Privilegiatum ex una, et extraneum non Privilegiatum ex altera parte introductae existant; Reservato tamen semper reo condemnato appellationis beneficio, prout de jure, et quatenus de jure.

Graviores reservantur Vice-Legato ejusque Congregationi.

§. 17. Contra vero Causarum Criminalium graviorum, in quibus nempe secundum juris, ac statutorum, vel Bannimentorum praedictorum dispositionem, poena Corporis afflictiva reorum criminibus imposita reperitur; omnimodam cognitionem, Processusque desuper habendos, Nostro et Sedis Apostolicae tempore Vice-Legato, ejusque Congregationi Criminali omnino reservamus, ita tamen ut Causis gravioribus hujusmodi, in quibus Privilegiatus sit Reus, vel Inquisitus, (non autem in quibus Privilegiatus ipse actor existat, vel Fisco adhaerens,) eidem Primicerio, aut, eo impedito, alteri ex Judicibus Conservatoribus praedictis, jus competat et facultas interessendi eidem Congregationi Criminali, suumque consultivum dumtaxat, numquam vero decisivum, suffragium ferendi.

Si agatur de Causis pass. Privilegiati, Conservator interest Congreg. cum Voto consultivo.

Jurisdictio Primicerii, et Conservatorum in praemissis privativa declaratur.

§. 18. In omnibus autem superius expressis Causis, quas Primicerii, aliorumque Judicum Conservatorum Foro in prima Instantia cognoscendas et decidendas attribuimus, volumus, quod eidem Primicerio, et Conservatoribus, non cumulativa tantum, sed privativa vere competat Jurisdictio; salvo tamen jure Ordinarii in iis, quae pertinent ad morum correctionem. Verumtamen postquam Primicerius, aut alius ex Judicibus Conservatoribus praedictis, super hujusmodi Privilegiatorum Causis Civilibus in prima Instantia definitive pronunciaverint, si contingat easdem Causas in secunda Instantia, vel in gradu appellationis, vel in gradu recursus, adhuc revidendas, sive retractandas esse; volumus, et per easdem praesentes mandamus, ut easdem Causae tam appellabiles, quam recurribiles, ad Auditorem Generalem Curiae Legationis Avenionensis, cujus jurisdictionis, et dignitatis aequum est rationem haberi, semper et omnino pertinere censeantur; itaut illae per Nostrum et Sedis Apostolicae Vice-Legatum in dicta Civitate Avenionensi pro tempore commorantem, alteri cuicumque Judici, nisi quatenus eumdem Auditorem Generalem suspectum allegari contingat, in secunda Instantia, ut praefertur, nullatenus committi valeat.

Secunda Instantia Auditori Generali privative attribuitur.

Causae Fiscales, et aliae praeter praemissas, eximuntur a jurisdictione Primic., et Conservatorum.

§. 19. Caeterum ipsis Primicerio aliisque Judicibus Conservatoribus praedictis districtius inhibemus, ne ipsi in Causis Fiscalibus, et interesse Fisci quomodolibet tangentibus, quas a Privilegio Fori, et Conservatoriae hujusmodi penitus excludimus, et excipimus; Nec in aliis quibuscumque Causis, praeter superius expressas, etiam de consensu Partium, ullatenus se intromittere, vel ingerere quovis modo audeant seu praesumant.

De perpetuo Literarum vigore.

§. 20. Praesentes quoque Nostras Literas semper firmas, validas, et efficaces esse et fore; suasque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab omnibus et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime, et inviolabiliter observari, et ita ab omnibus censeri; sicque non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, et Sedis praedictae Nuncios, aliosque quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fulgentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; et si secus super praemissis, vel eorum aliquo, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Decreta irritantia.

Derogationes.

§. 21. Non obstantibus omnibus illis, quae Joannes, Sixtus, Innocentius, et Leo Praedecessores praedictis in singulis superius relatis Literis voluerunt non obstare; Necnon, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, ejusdemque Congregationis Concilii Tridentini Interpretis resolutionibus praedictis, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac quibusvis Civitatis, et Universitatis

Aveniunee. praedictarum, etiam juramento, confirmatiune Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, Consuetudinibus, usibus, Stylis, et stabilimentis, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, at formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis Clausulis, irritantibusque, at aliis Decretis, etiam motu, scientia, at potestatis plenitudine paribus, in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet concessis, confirmatis, et Innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua meotio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, praesentibus pro plene, at sufficienter expressis, et Insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum omnium et singulorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Fides praestanda transumptis. §. 22. Volumus autem ut earumdem praesentium transumpta siva exempla, etiam impressa, manu alicujus Notarii publici subscripta, et sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munita, eamdem ubique fidem, et auctoritatem obtineant in judicio, et extra, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

Sanctio Constitutionis. §. 23. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum absolutionis, avocationis, extinctioeis, ordinationis, deliberationis, Constitutionis, irritationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire, si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 10. Oct. 1745. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, sexto Idus Octobris, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

J. Datarius.

Pro D. Cardinalis Passioneus.

Joannes Florius Substitutus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi. L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

LETTERA CXLII.*

Della Santità di Nostro Signore Papa Benedetto XIV. con cui si determina doversi portare Dell' Eminentissimo, e Reverendissimo Signor Cardinal Porto Carrero Cavaliere Professo nell' Ordine Gerosolimitano la gran Croce ottagona di tela bianca sopra la Mozzetta Cardinalizia.

Dilecto Filio Nostro Joachimo S. R. E. Presbytero Card. Portocarrero nuncupat.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili Noster, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Sono in circa due anni, e mezzo, che ci rappresentaste, esser voi Cavaliere di Malta Professo, e Graucroce, aver poscia presi gli Ordini Sacri, esser Prelato, e Patriarca Antiocheno, fatto dalla Santa Memoria di Clemente XII. nostro Predecessore, e credere di poter portare la Croce ottagona di tela, propria dei Cavalieri di Malta, non nella Mantelletta, come facevate, che resta coperta dalla Mozzetta, ma nella Mozzetta stessa, che fù ai Patriarchi conceduta dalla Santa Memoria di Benedetto XIII., acciò la Croce fosse visibile a tutti; chiedendoci il nostro sentimento, unitamente colla licenza di farlo, giacchè erano passati alcuni anni dopo il Patriarcato, che avevate portata la Croce ottagona nella Mantelletta: e se ben vi ricorderete, non vi dammo veruna risposta, avendo preso tempo per vedere la materia.

Non ci scordammo di veder la materia; e sin d'allora la vostra petiziona ci parve giusta, e doverosa: essendo voi cavaliere di Malta Professo, e per conseguenza vero Religioso, e Frate, essendo i Monaci, ed i Frati obbligati a portare visibilmente l' Abito della sua Religione ancor quando sono Vescovi, ed essendo la Croce ottagona visibile di tela bianca, come voi intendevate di portare nella Mozzetta, il vero Abito de' Frati Professo di Malta.

Che essendo voi Cavaliere di Malta Professo, foste, e siate vero Religioso, e Frate, non ci parve di poterne ragionevolmente dubitare; avendo voi fatti nella Professione i tre solenni Voti di Castità, Povertà ed Obbedienza; ed

essendo questa la vera, e commune opinione degli Autori, e de' Tribunali anche di Roma, come può vedersi nell' *Escanno in Propugnaculo Hierosolymitano disquisit. 6. cap. 2.*, nulla giovando il dubbio da alcuni proposto, non poter essere vero Religioso, e Frate chi ha per istituto il maneggiare l' Armi, e combattere; essendo chiara la Dottrina *di S. Tommaso* 2. 2. *quaest.* 188. *artic.* 3., che non ripugna allo stato di vera Religione l' istituto di combattere per la difesa del Culto Divino, della publica salute, o de' Poveri, ed Oppressi, che è per appunto l' Istituto di Malta, come ben sapete, e come ancor Noi abbiamo accennato *nella nostra Opera de Canonizatione Sanctorum al lib.* 3. *cap.* 36. *num.* 16. Opera, che volentieri nominiamo a voi, perche sappiamo, che volentieri la leggete.

Che poi i Monaci, ed i Frati siano obbligati a portare visibilmente l' Abito della sua Religione ancor quando sono Vescovi, è proposizione, che non può controvertersi, venendo stabilita nel Concilio Generale Lateranense sotto Innocenzo III. *nel. Can.* 16. riferito nel *cap. Clerici officia, de vita, et honestate Clericorum*. Sopra questo assunto si può vedere quanto da Noi è stato scritto, e portato *nella nostra citata Opera de Canonizatione Sanctorum al lib.* 3. *cap.* 35. *num.* 11., *e segg.*, potendo anche vedersi ciò, che nella presente occasione è stato veduto da Noi, cioè il Padre Mabillon *nella Prefazione seconda al Secolo quarto cap.* 7., ove dimostra, che questa disciplina era già introdotta nel Secolo quinto. Ed i soli Chierici Regolari, e Canonici Regolari, sono quelli che fatti Vescovi, vestono l' Abito de' Vescovi levati dal Clero Secolare: i primi, perchè il loro Abito è lo stesso, che quello de' Preti Secolari, ed i secondi per un particolar privilegio ad essi accordato dal Pontefice Leone X. appoggiato all' uso del Rocchetto, indumento proprio de' Chierici Secolari, e che dai Canonici Regolari si porta, come può vedersi *nella sua Costituzione* 34. *nel Bollario Romano*, riferita ancora nei due Bollarj de' Canonici Lateranensi, e de' Canonici della Congregazione del Santissimo Salvatore.

Che finalmente la Croce ottagona visibile di tela bianca sia il vero Abito de' Cavalieri, e Frati Professi di Malta, non è certamente proposizione ignota a voi, che tanto ben sapete le Costituzioni del vostro Ordine. Ma, acciò conosciate, che ancor Noi abbiamo veduta con diligenza la materia, diremo, esser' un grand' equivoco di quelli, che pensano, esser la Crocetta d'oro, pendente al Petto, l' Abito de' Professi di Malta. Raimondo di Podio, che fù il primo Gran-maestro di Malta, ordinò, che i suoi Cavalieri fossero tenuti a portar una Veste, o sia Manto di color nero, colla Croce bianca di tela: e non essendo poi praticabile la Veste nera, dovendo i Cavalieri militare, l' Abito della Religione fù fissato nella Croce bianca ottagona, cioè d' otto punte, colla libertà di andare nel rimanente vestiti, come vestono gli altri, ma senza pompa, e colla dovuta decenza. E perchè da tal' uno erasi lasciata la Croce di tela bianca, e solamente portavasi pendente dal Petto la Croce d' oro smaltata di bianco, il Granmaestro la Sengle proibì l' uso di questa Croce: il che benchè dipoi non fosse posto in pratica, basta, però per porre in chiaro, che non è la Croce d' oro, ma la Croce ottagona di tela bianca, l' Abito vero de' Professi di Malta. E sopra questo punto non solamente abbiamo veduto il Compendio Alfabetico degli Statuti della Religione *alla parola Abito*, ma i testi degli Statuti ivi allegati, ed il vostro Michalef *ne' suoi Manoscritti alla parola Crux aurea, ed alla parola Habitus*, e l' Autore della Istruzioni sopra gli obblighi più principali de' Cavalieri di Malta, tradotte dall' idioma Francese nell' Italiano, *al cap.* 11.

Nè punto, nè poco ci fece breccia la riflessione, che molti Vescovi in avvenire si sarebbero veduti colla divise degli Ordini Militari. Imperocchè o si parla de' Professi di Malta; ed oltrechè non sono molti i Vescovi, nè tampoco è verisimile, che possano esser molti, che prima siano stati Professi di Malta, se anche fossero molti, succederebbe quello stesso, che succede, e non fà veruna ammirazione, quando si veggono non uno, ma più Vescovi coll' Abito de' Monaci Cassinensi, perchè han fatta Professione in quell' Ordine, non uno, ma più Vescovi coll' Abito Francescano, e Domenicano, per essere stati Professi negli Ordini predetti.

O si tratta poi degli altri Professi negli altri Ordini Militari; e parlando di questi, non è certamente il caso paragonabile col nostro. Parlano i Canoni de' Monaci, e gli astringono a portar l' Abito Regolare, benchè Vescovi.

Questa disciplina si è poi estesa dai Monaci ai Frati; e benche fra i Francescani vi fosse, chi si era presa la briga di volerla guastare, prevalse però il partito più sano, favorevole all'osservanza de' Canoni, come può vedersi nel *Tomassino de Beneficiis par.* 3. *lib.* 2. *cap.* 50. *num.* 6., essendo troppo viva la ragione, che, essendo uguale quanto ai Voti sostanziali la Professione de' secondi a quella de' primi, doveva in tutti i Professi, o siano Monaci, o siano Frati, aver luogo la stessa Canonica disposizione.

Ciò premesso, si faccia un poco di paragone fra i Professi di Malta, ed i Professi degli altri Ordini Militari, e si vegga, se rispetto ai Voti sostanziali più si scosta la Professione di Malta, di quella degli altri Ordini Militari, alla Professione de' Monaci, e de' Frati. I Professi di Malta sono in tutto rigore veri Religiosi, come di sopra si è detto: I Professi degli altri Ordini Militari da alcuni si dicono Religiosi, da altri nò: E chi li chiama Religiosi, non intende di parlare rigorosamente. Il Voto solenne di Castità, che si fà dai Professi di Malta, è Voto compito, ed assoluto: in tal maniera che, siccome per le altre Professioni, che si fanno dai Monaci, e Frati, si scioglie il Matrimonio rato, e non consumato, ed il Matrimonio è nullo, se si fa dopo la Professione, lo stesso per appunto si ammette nella Professione di Malta; il che poi non si ammette nelle Professioni, che si fanno negli altri Ordini Militari, nelle quali Professioni il Voto di Castità non è assoluto, ma ristretto per lo più o alla sola Castità conjugale, o al non passare alle seconde nozze, come molto bene vanno discorrendo il Mendo *de Ordinibus Militaribus disquisit.* 5. *quaest.* 3. *n.* 17. il Pontio *de Matrim. lib.* 9. *cap.* 7. il Cardinal di Lauria *tom.* 3. *in* 4. *lib. Sent. disput.* 16. *art.* 13. *num.* 292., *e seqq.* il Clericato *de Sacramento Matrimonii decis.* 13. *num.* 17. Quali cose danno a divedere, che dandosi ai Professi di Malta quello, che ora se gli dà, da ciò ragionevolmente non si può inferire, che lo stesso ancora debba farsi rispetto ai Professi degli altri Ordini Militari, e che ora ammettendosi, che dai Professi di Malta fatti Vescovi si porti visibilmente la Croce di tela colle otto punte, debba poscia ancora ammettersi ne' Professi degl' altri Ordini Militari, fatti Vescovi, il portare visibilmente la Croce, o sia l'Insegna del loro Ordine, il che poi si dice, che porterebbe disordine.

Ora ci sembra chiedersi da voi a Noi, quale fosse la cagione, per cui dopo aver Noi veduta la materia, che ci avevate proposta, non dessimo la risposta unitamente colla nostra licenza di poter portarsi da Voi la Croce ottagona di tela nella Mozzetta, che portavate come Patriarca: e Noi candidamente vi diremo, non aver ciò fatto allora, perchè avevamo in testa di crearvi Cardinale nella nostra prima Promozione, che era imminente, nè ci pareva ben fatto il darvi una licenza, che sapevamo non dover durare, che pochi mesi. E se mai vi venisse in capo di domandare, perchè, essendo già passati due anni da che siete Cardinale, non vi abbiamo insino ad ora notificata la nostra mente sopra la Croce bianca ottagona da portarsi, o non portarsi sopra la Mozzetta Cardinalizia, correndo la stessa ragione frà la Mozzetta di Patriarca, e la Mozzetta di Cardinale; soggiugneremo, doversi incolpare la vostra modestia, cha, non ostanti le frequenti udienze, che vi abbiamo dato, non ci avete mai riparlato di quest'affare, che poi anche ci era uscito di mente, avendola pur troppo aggravata ed' oppressa da molti, e spinosi negozj: nè forse mai più sarebbe da Noi stato riesaminato, e risoluto, se non fossero accadute due circostanze, che or ora vi esporremo.

La prima è stata l'esser venuto in Roma ne' mesi passati Monsignor Vescovo di Malta, che è comparso alla nostra udienza più volte colla Croce visibile ottagona nella Mantelletta, e non già nella Mozzetta, come sappiamo, che la porta in Malta, non essendo permesso ai Vescovi, eccettuati i Patriarchi, il portare in Roma la Mozzetta. Il Vescovo di Malta, come ben sapete, è Religioso Professo, e quando dallo stato, e grado di Frate Cappellano è assunto al Vescovado, ottiene nella Religione la qualificazione di Grancroce.

Non è il presente Vescovo di Malta il primo, che sia venuto in Roma, e che sia comparso nell' accennata divisa. Ne abbiamo, quando eravamo in minoribus, veduti altri in Roma colla Croce ottagona, che portavano, come ora porta il presente Vescovo di Malta. Ci ricordiamo, che dalla buona memoria di Monsignor Gambarrucci primo Mastro Pontificio delle Cerimonie fù eccitata una difficoltà,

se poteva permettersi al vescovo di Malta, che allora era venuto a Roma, il portare visibilmente la detta Croce; avendo esso creduto, che il portarla gli convenisse in Malta, ma non in Roma: e ci ricordiamo altresì, che essendosi ad esso rappresentato, primo, che così si era sempre praticato per lo passato, secondo, che essendo ogni Vescovo di Malta Professo, doveva anche essendo Vescovo portar l'Abito della sua Religione, terzo, che la Croce ottagona era l'Abito de' Professi della Religione di Malta, esso ritirossi dall'opposizione, e lasciò l'affare ne' termini, ne' quali era stato per l'addietro, che vuol dire, lasciando al Vescovo di Malta il portare in Roma visibilmente la Croce.

Ancorchè nel Cerimoniale de' Vescovi *al lib. 1. cap. 1.* dicasi, che i Preti di S. Spirito, e delle Milizia di S. Giovanni, S. Giacomo, ed altre, fatti Vescovi, *sui Ordinis insignia in vestibus non deferunt, sed ejusdem Ordinis Crucem ad Collum intus pendentem;* avendo esso considerato, che doveva prevalere l'antica precedente consuetudine favorevole ai Vescovi di Malta, e continuata ancora dopo l'edizione del Cerimoniale: al che forse poteva ancora aggiungersi, essersi appoggiato lo stabilito nel Cerimoniale all' opinione, che fra molti correva, che la Croce di smalto, pendente dal Collo, fosse l'Abito de' Professi di Malta: il che non sussiste; essendo la Croce ottagona di tela bianca, come già di sopra si è detto, l'Abito solo, e proprio de' detti Professi.

Porta dunque il Vescovo di Malta la Croce ottagona visibile nella Mozzetta di Malta, ove hà l'uso della Mozzetta. Porta lo stesso Vescovo in Roma la Croce ottagona visibile, non già nella Mozzetta, non avendone l'uso in Roma, ma nella Veste, e nella Mantelletta. Non porta il Vescovo questa Croce come Vescovo di Malta; perchè se la portasse come tale, la dovrebbe lasciare, quando è trasferito ad un'altra Chiesa: in quella guisa appunto, che l'Arcivescovo, che come tale porta il Pallio, lo dimette, quando è trasferito ad una Chiesa Vescovile, come viene stabilito *nel cap. ad Supplicationem, de renunciatione*. Passò Monsignor Molina dal Vescovado di Malta a quello di Lerida *l'anno* 1681., come si vede *nel Tom. 2. della Sicilia Sacra* della Stampa di Palermo del 1733. *alla pag.* 920., e sapendosi di certo, che nel Vescovado di Lerida sempre portò la Croce ottagona, da ciò chiaramente si deduce, che la Croce ottagona non si porta dal Vescovo di Malta, come Vescovo di Malta.

Porta il vescovo di Malta la Croce come Professo dell' Ordine di Malta; e restando Professo, ancorchè dal Vescovado di Malta passi ad un altro Vescovado, da ciò deriva, che anche nell' altro Vescovado porta la Croce. Porta il Vescovo di Malta in Malta la Croce ottagona nella Mozzetta, ed in Roma la porta visibile nella Mantelletta, ed in questo modo adempie l'obbligo, che gli corre di portare benchè Vescovo l'Abito de' Professi della sua Religione. Voi siete ugualmente Professo di Malta, e voi benchè Cardinale siete obbligato a portar l'Abito de' Professi, e per conseguenza la Croce ottagona nella Mozzetta, che potete portare in Roma, e fuori di Roma; non esentandovi la dignità di Cardinale dal portarla: portandosi dai Cardinali Monaci, e Frati colla dignità di Cardinale l'Abito del loro Istituto, conforme anche dai Noi fù dimostrato *nel luogo sopraccitato della nostra Opera de Canonizatione al lib. 3. cap. 35. num. 11.*

E quando mai da taluno si dicesse, che dai Cardinali Monaci, e Frati si porta l'Abito del colore dell' Abito del loro Istituto, il che non si fa da voi, che vestite di rosso, come vestono i Cardinali del Clero Secolare, non mancherebbe una soda risposta: e sarebbe, che l'Abito de' Monaci, e Frati è determinato, e stabilito in quella saja, in quel colore, che da ognuno si vede; ma l'Abito de' Professi di Malta unicamente consiste nella Croce ottagona, essendo già stato levato l'antico obbligo di portare la Toga nera, come di sopra si è detto, ed essendosi già fissato, che ogni Professo vesta come porta il suo stato, purchè sempre porti la Croce ottagona, alla quale è ridotto l'Abito proprio de' Professi di Malta.

Dopo avervi esposta la prima circostanza, faremo passaggio alla seconda; ed è, che nell' ultima udienza data da Noi all' Ambasciadore della vostra Religione Gerosolimitana, da esso in nome della medesima ci fù fatta premurosa instanza per questo stesso negozio non meno in voce, che in carta, avendocene lasciato un Memoriale.

Come bene siete informato, Noi non cediamo a veruno de' nostri Predecessori nell' affetto verso la vostra inclita Religione; valutandola come un antemurale fortissimo della

Cristianità, ed un fermissimo, e sicurissimo propugnacolo della Cristiana Repubblica. Ma, posto per un poco da parte l'affetto, ci applicammo a vedere, se alle ragioni intrinseche, già di sopra dedotte, vi fosse campo di aggiungere l'estrinseche, che si sogliono desumere dei fatti, e dagli esempj.

Nell'*anno* 1484. Pietro de Aubusson Granmaestro di Malta fu fatto Cardinale dal nostro Predecessore Innocenzo VIII. ritenne col Cardinalato il Granmagistero, nè mai venne a Roma, essendo stato sempre intento a guardare l'Isola di Rodi dai Turchi. Morì nel 1603., e le di lui gloriose gesta si possono leggere nel Vescovo di Attichy *nella sua Opera intitolata Flores Historiae Cardinalium, al tom.* 2. *pag.* 416. *num.* 38., e nel Ciacconin *al tom.* 3. *pag.* 134., *a seqq.*; Ed il Cardinale de Aubusson portò la Croce ottagona nella Mozzetta, come or ora accenneremo.

Morì in Roma Levesque de la Cassiere Granmaestro di Malta; ed avendo il Pontefice Gregorio XIII. nominati tre al Magistero, fra quali Ugone Verdala, esso fù il Granmaestro. Fu di poi chiamato a Roma da Sixto V. *nel* 1587., che in Roma lo fece Cardinale, ove pure si trattenne qualche tempo; dopo il quale ritornò a Malta, avendo ritenuto col Cardinalato il Granmagistero, e morì *l'anno* 1595.

Nei Diarj di Paolo Alaleone Maestro Pontificio delle Cerimonie *al tom.* 1. *par.* 2. *pag.* 502., si descrive la funzione della Berretta Cardinalizia data dal Papa ad esso, ed agli altri suoi Compagni nella Promozione, ed al proposito nostro così *nel luogo citato* si legge: *Magnus Magister venit ad Consistorium ad accipiendum Biretum rubrum cum veste nigra indutus, quam vocant la vesta de Ponta, quem habitum portant praecipue quando se communicant, et cum Bireto Presbyterali nigro, et corona; et habito Bireto rubro in Cameris Cardinalis de Montalto, relicta dicta veste, induit se more Cardinalium, portans Crucem albam magnam juxta Ordinem suae Religionis supra Mozettam ante pectus tantum.*

E' d'uopo che ciò recasse qualche maraviglia, ed avendo i Cardinali preteso, che non si potesse portare alcun'altra insegna di Religione sopra la Porpora Cardinalizia, e che però esso dovesse levar la Croce, postosi il punto in controversia, ed avendo Giacomo Bosio, Agente in quel tempo della Religione di Malta in Roma, portato in giro un'antico Ritratto del Cardinale de Aubusson colla Croce bianca su la Mozzetta rossa, restò appagato il Sacro Collegio, ed il Cardinal Verdala proseguì nel portare la Croce ottagona sopra la sua Mozzetta.

Il fatto è pienamente riferito nella Storia di Malta del Commendator del Pozzo *par.* 1. *lib.* 6. *pag.* 301., e resta altresì pienamente comprovato da quanto siegue. Ebbe il Granmaestro Verdala molti Emoli, per le rappresentanze forse de' quali fù dal Papa creduto bene farlo venire a Roma, per accertare la verità. Aveva esso un detto assai arguto, allusivo alla vittoria ottenuta contro i Malevoli, e discorrendo con D. Ferrando Ozes Maestro razionale de' mali uffizj fatti contra di lui in Roma, diceva, che i suoi nemici l'avevano dipinto a Roma di molti colori, ma, che era ritornato a Malta rosso. Fece in oltre incidere una Medaglia descritta dal Ciacconio nella di lui vita *al tom.* 4. *pag.* 185., nel dritto della quale dice, che vi era il di lui ritratto col di lui nome *Frater Hugo de Loubenx Verdala Cardinalis*, e nel rovescio un Nettuno assiso nel Carro col seguente motto, *Collectasque fugat nubes, solemque reducit*. Cose tutte allusive alla vittoria ottenuta nelle sue persecuzioni. Noi abbiamo avuta nelle mani, e veduta la Medaglia, di cui parla il Ciacconio; e quanto al rovescio, vi abbiamo veduto il Nettuno assiso nel Carro, ma coll'aggiunta di un Sole, che dissipa le nubi, e le procelle; ed in ordine all'altra parte della Medaglia, dopo le parole riferite dal Ciacconio, vi abbiamo lette queste altre, *M. M. Princ. Mel., et G.*, cioè Granmaestro di Malta, e del Gozo: e quello, che più importa al caso nostro, vi abbiamo veduto scolpito il di lui ritratto coll'Abito Cardinalizio, e la Grancroce ottogona nel Petto su la Mozzetta: il che certamente non si sarebbe fatto fare da lui, nè si sarebbe lasciato correre, se non fosse stato assicurato il punto di portare la Croce ottagona sopra la Mozzetta.

Questi due esempi ci anno dato un gran fondamento per credere, poter' ancor voi portare la Croce nella Mozzetta, come l'anno portata due altri vostri Predecessori Cavalieri Professi della Religione Gerosolimitana: nè crediamo poter correre ragionevole disparità nel caso, di cui si tratta, fra voi, ed essi; essendo voi Cavaliere Professo, e Grancroce, ed

essendo essi Professi, e Granmaestri dell' Ordine: Imperocchè la Croce ottagona non è divisa particolare del Granmaestro di Malta; è, come più volte si è detto, l' Abito proprio de' Cavalieri Professi: il che facilmente potrà comprendere anche chi non è pratico delle vostre Costituzioni, se rifletterà, che l' Alaleoni di sopra citato, descrivendo l'Abito, che portossi dal Granmaestro Verdala dopo ricevuta la Berretta Cardinalizia, dice la Grancroce, non propria del Magistero, ma della sua Religione, *juxta Ordinem suae Religionis*, e che il punto promosso dal Sagro Collegio contro il portare la detta Croce nella Mozzetta, come pure abbiamo detto di sopra, appoggiossi al non doversi porre sopra la Porpora Cardinalizia alcun' altra insegna di Religione.

In quella guisa appunto, che avendo la Santa Memoria di Benedetto XIII. creato Cardinale il Padre Lorenzo da S. Lorenzo, chiamato Cardinale Cozza, che era Generale dell' Ordine de' Minori, ed avendo nello stesso tempo stabilito con suo Breve spedito *sotto il giorno* 29. *di Dicembre* 1726., che continuasse nell' uffizio di Generale a *Decernentes, munus ministri Generalis hujusmodi ob tuam ad Cardinalatus dignitatem Promotionem factam, ut praefertur, durante nostro, et dictae Sedis beneplacito praefato, non cessare* » non vi fù chi pensasse mai di attribuire la ritenzione dell' Abito Francescano, che esso usò nel tempo ch' era Cardinale, e Generale all' esser Generale; essendo ognuno ben persuaso, che la ritenzione era un' effetto della sua Professione fatta nella Religione di S. Francesco.

Ed' eccovi quanto in poche ore sottratte alle nostre continue applicazioni abbiamo potuto raccorre per rispondere all' antico vostro quesito, e per concedervi fondatamente la licenza richiesta da voi, e dalla vostra Religione, di portare sopra la Mozzetta la Grancroce ottagona di tela bianca, il che facciamo colla presente; dandovi con pienezza di cuore l' Apostolica Benedizione. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 13. Octobris 1745. Pontificatus nostri Anno Sexto. *Dat. die 13. Oct. 1745.*

CXLIII. DE USURIS

Aliisque injustis quaestibus.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis Italiae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Vix pervenit ad aures nostras, ob novam controversiam (nempe, an quidam contractus validus judicari debeat) nonnullas per Italiam disseminari sententias, quae sanae doctrinae haud consentaneae viderentur; cum statim nostri Apostolici muneris partem esse duximus, opportunum afferre remedium, ne malum ejusmodi, temporis diuturnitate, ac silentio, vires magis acquireret; aditumque ipsi intercludere, ne latius serperet, et incolumes adhuc Italiae Civitates labefactaret. *Erroneae sententiae disseminantur.*

§. 1. Quapropter eam rationem, consiliumque suscepimus, quo Sedes Apostolica semper uti consuevit: Quippe rem totam explicavimus nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui Sacrae Theologiae scientia, et Canonicae Disciplinae studio ac peritia plurimum commendantur: accivimus etiam plures Regulares in utraque facultate praestantes; quorum aliquos ex Monachis, alios ex Ordine Mendicantium, alios demum ex Clericis Regularibus selegimus; Praesulem quoque Juris utriusque laurea praeditum, et in Foro diu versatum adhibuimus. Diem quartam Indiximus Julii, qui nuper praeteriit, ut coram Nobis illi omnes convenirent, quibus naturam totius negotii declaravimus; quod illis antea cognitum perspectumque deprehendimus. *Pontifex deliberat cum consilio etc.*

§. 2. Post haec praecepimus, ut omni partium studio, omnique cupiditate soluti, rem totam accurate perpenderent, suasque opiniones scripto exararent; non tamen expetivimus ab ipsis, ut judicium ferrent de contractu, qui controversiae causam initio praebuerat, cum plura documenta non suppeterent, quae necessario ad id requirebantur; Sed ut certam de usuris doctrinam constituerent, cui non mediocre detrimentum inferre videbantur ea, quae nuper in vulgus spargi coeperunt: jussa fecerunt universi; nam suas sententias palam declararunt in duabus Congregationibus, quarum prima coram Nobis habita est die 18. Julii, altera vero die prima Augusti, qui menses nuper elapsi sunt; ac demum easdem sententias Congregationis Secretario scriptas tradiderunt. *Doctrinam de usuris exponi jubet.*

Canones.

§. 3. Porro haec unanimi consensu probaverunt.

Usura lucrum supra sortem, ex mutuo.

I. Peccati genus illud, quod usura vocatur, quoque in contractu mutui propriam suam sedem, et locum habet, in eo est repositum, quod quis ex ipsomet mutuo, quod suapte natura tantundem dumtaxat reddi postulat, quantum receptum est, plus sibi reddi velit, quam est receptum; ideoque ultra sortem, lucrum aliquod, ipsius ratione mutui, sibi deberi contendat. Omne propterea hujusmodi lucrum, quod sortem superet, illicitum, et usurarium est.

Quantitas lucri, vel qualitas mutuatarii lucrum hujusmodi ab usurae labe non liberant.

II. Neque vero ad istam labem purgandam, ullum arcessiri subsidium poterit, vel ex eo, quod id lucrum non excedens, et nimium, sed moderatum; non magnum, sed exiguum sit; vel ex eo, quod is, a quo id lucrum solius causa mutui deposcitur, non pauper, sed dives existat; nec datam sibi mutuo summam relicturus otiosam, sed ad fortunas suas amplificandas, vel novis coemendis praediis, vel quaestuosis agitandis negotiis, utilissime sit impensurus. Contra mutui siquidem legem, quae necessario in dati atque redditi aequalitate versatur, agere ille convincitur, quisquis, eadem aequalitate semel posita, plus aliquid a quolibet, vi mutui ipsius, cui per aequale jam satis est factum, exigere adhuc non veretur: proindeque si acceperit, restituendo erit obnoxius, ex ejus obligatione Justitiae, quam commutativam appellant, ut cujus est, in humanis contractibus aequalitatem cujusque propriam et sancte servare, et non servatam exacte reparare.

Quidam Tituli, vel contractus a mutuo diversi, justum reddere proventum ultra sortem.

III. Per haec autem nequaquam negatur, posse quandoque una cum mutui contractu quosdam alios, ut ajunt, titulos, eosdemque ipsimet universim naturae mutui minime innatos et intrinsecos, forte concurrere, ex quibus justa omnino legitimaque causa consurgat quiddam amplius supra sortem ex mutuo debitam rite exigendi. Neque item negatur, posse multoties pecuniam ab unoquoque suam, per alios diversae prorsus naturae a mutui natura contractus, recte collocari et impendi, sive ad proventus sibi annuos conquirendos, sive etiam ad licitam mercaturam, et negociationem exercendam, honestaque indidem lucra percipienda.

Vitandi tamen excessus contra justitiam.

IV. Quemadmodum vero in tot ejusmodi diversis contractuum generibus, si sua cujusque non servatur aequalitas, quidquid plus justo recipitur, si minus ad usuram, (eo quod omne mutuum tam apertum, quam palliatum absit), at certe ad aliam veram injustitiam, restituendi onus pariter asserentem, spectare compertum est; ita si rite omnia peragantur, et ad Justitiae libram exigantur, dubitandum non est, quin multiplex in iisdem contractibus licitis modus et ratio suppetat humana commercia et fructuosam ipsam negociationem ad publicum commodum conservandi, ac frequentandi. Absit enim a Christianorum animis, ut per usuras, aut similes alienas injurias, florere posse lucrosa commercia existiment; cum contra ex ipso Oraculo Divino discamus, quod *Justitia elevat gentem, miseros autem facit populos peccatum.*

Nec tituli legitimi, cum mutuo, nec justae causae ineundi contractus a mutuo diversos, ubique suppetunt.

V. Sed illud diligenter animadvertendum est, falso sibi quemquam, et nonnisi temere persuasurum, reperiri semper, ac praesto ubique esse, vel una cum mutuo titulos alios legitimos, vel secluso etiam mutuo, contractus alios justos, quorum vel titulorum, vel contractuum praesidio, quotiescumque pecunia, frumentum, aliudve id generis alteri cuicumque creditur, toties semper liceat auctarium moderatum, ultra sortem integram salvamque recipere. Ita si quis senserit, non modo Divinis Documentis, et Catholicae Ecclesiae de Usura judicio, sed ipsi etiam humano communi sensui, ac naturali rationi procul dubio adversabitur. Neminem enim id saltem latere potest, quod multis in casibus tenetur homo, simplici ac nudo mutuo alteri succurrere, ipso praesertim Christo Domino edocente: *Volenti mutuari a te, ne avertaris:* et quod similiter multis in circumstantiis, praeter unum mutuum, alteri nulli vero justoque contractui locus esse possit. Quisquis igitur suae conscientiae consultum velit, inquirat prius diligenter, oportet, vere ne cum mutuo justus alius titulus; vere ne justus alter a mutuo contractus occurrat, quorum beneficio, quod quaerit lucrum, omnis labis expers et immune reddatur.

Pontifex relatam doctrinam probat.

§. 4. His verbis complectuntur, et explicant Sententias suas Cardinales, ac Theologi, et Viri Canonum peritissimi, quorum consilium in hoc gravissimo negotio postulavimus; Nos quoque privatum studium nostrum conferre in eamdem causam non praetermisimus, antequam Congregationes haberentur, et quo tempore habebantur, et ipsis etiam peractis;

Nam praestantium Virorum Suffragia, quae modo commemoravimus, diligentissime percurrimus. Cum haec ita sint, adprobamus, et confirmamus quaecumque in Sententiis superius expositis continentur; cum Scriptores plane omnes, Theologiae, et Canonum Professores, plura Sacrarum Literarum testimonia, Pontificum Decessorum Nostrorum Decreta, Conciliorum, et Patrum auctoritas, ad easdem Sententias comprobandas pene conspirare videantur. Insuper apertissime cognovimus Auctores, quibus contrariae Sententiae referri debent; et eos pariter, qui illas fovent, ac tuentur, aut illis ansam, seu occasionem praebere videntur; Neque ignoramus quanta Sapientia, et gravitate defensionem veritatis susceperint Theologi finitimi illis Regionibus, ubi controversiae ejusmodi principium habuerunt.

Easque doceri et servari jubet.

§. 5. Quare has literas Encyclicas dedimus universis Italiae Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis, ut haec Tibi, Venerabilis Frater, et caeteris omnibus innotescerent; et quoties Synodos celebrare, ad Populum verba facere, eumque sacris doctrinis instruere contigerit, nihil omnino alienum proferatur ab iis Sententiis, quas superius recensuimus. Admonemus etiam vehementer, omnem sollicitudinem impendere, ne quis in vestris Dioecesibus audeat Literis, aut Sermonibus contrarium docere: Si quis autem parere detrectaverit, illum obnoxium et subjectum declaramus poenis per Sacros Canones in eos propositis, qui mandata Apostolica contempserint ac violaverint.

De peculiaribus contractibus nihil nunc decernit.

§. 6. De contractu autem, qui novas has controversias excitavit, nihil in praesentia statuimus; Nihil etiam decernimus modo de aliis contractibus, pro quibus Theologi, et Canonum Interpretes in diversas abeunt Sententias; Attamen pietatis vestrae Studium ac Religionem inflammandam existimamus, ut haec, quae subjicimus, executioni demandetis.

Usuram et avaritiam caveri; sapientum consilia exquiri admonet.

§. 7. Primum gravissimis verbis Populis vestris ostendite, usurae labem ac vitium a Divinis Literis vehementer improbari; Illud quidem varias formas atque species induere, ut Fideles Christi Sanguine restitutos in libertatem et gratiam, rursus in extremam ruinam praecipites impellat; Quocirca si pecuniam suam collocare velint, diligenter caveant, ne cupiditate omnium malorum fonte rapiantur: sed potius ab illis, qui doctrinae ac virtutis gloria supra caeteros efferuntur, consilium exposcant.

Consultos caute pronunciare: dissentientes moderate agere jubet.

§. 8. Secundo loco; qui viribus suis, ac sapientiae ita confidunt, ut responsum ferre de iis quaestionibus non dubitent, (quae tamen haud exiguam Sacrae Theologiae, et Canonum scientiam requirunt); ab extremis, quae semper vitiosa sunt, longe se abstineant: etenim aliqui tanta severitate de iis rebus judicant, ut quamlibet utilitatem ex pecunia desumptam accusent, tamquam illicitam, et cum usura conjunctam; contra vero nonnulli indulgentes adeo, remissique sunt, ut quodcumque emolumentum ab usurae turpitudine liberum existiment. Suis privatis opinionibus ne nimis adhaereant; sed priusquam responsum reddant, plures Scriptores examinent, qui magis inter caeteros praedicantur; deinde eas partes suscipiant, quas tum ratione, tum auctoritate plane confirmatas intelligent. Quod si disputatio insurgat, dum contractus aliquis in examen adducitur, nullae omnino contumeliae in eos confingantur, qui contrariam Sententiam sequuntur, neque illam gravibus Censuris notandam asserant, si praesertim ratione, et praestantium Virorum testimoniis minime careat; siquidem convicia, atque injuriae vinculum Christianae charitatis infringunt, et gravissimam Populo offensionem, et scandalum praeseferunt.

Contractuum naturam et conditiones aperiri suadet.

§. 9. Tertio loco, qui ab omni usurae labe se immunes et integros praestare volunt, suamque pecuniam ita alteri dare, ut fructum legitimum solummodo percipiant, admonendi sunt, ut contractum instituendum antea declarent, et conditiones inserendas explicent, et quem fructum ex eadem pecunia postulent. Haec magnopere conferunt non modo ad animi solicitudinem et scrupulos evitandos, sed ad ipsum contractum in Foro externo comprobandum: haec etiam aditum intercludunt disputationibus, quae non semel concitandae sunt, ut clare pateat, utrum pecunia, quae rite data alteri esse videtur, revera tamen palliatam usuram contineat.

Temeraria dicteria comprimi suadet.

§. 10. Quarto loco vos hortamur, ne aditum relinquatis ineptis illorum Sermonibus, qui dictitant, de usuris hoc tempore quaestionem institui, quae solo nomine continetur; cum ex pecunia, quae qualibet ratione alteri conceditur, fructus ut plurimum comparetur. Etenim quam falsum id sit, et a veritate alie-

num plane deprehendimus, si perpendamus, naturam unius contractus ab alterius natura prorsus diversam et sejunctam esse; et ea pariter discrepare magnopere inter se, quae a diversis inter se contractibus consequuntur. Revera discrimen apertissimum intercedit fructum inter, qui jure licito ex pecunia desumitur, ideoque potest in utroque Foro retineri; Ac fructum, qui ex pecunia illicite conciliatur; ideoque Fori utriusque judicio restituendus decernitur. Constat igitur haud inanem de usuris quaestionem hoc tempore preponi ob eam causam, quod ut plurimum ex pecunia, quae alteri tribuitur, fructus aliquis excipiatur.

Praeservationem executionem Episcopis commendat.

§. 11. Haec potissimum vobis indicanda censuimus, sperantes fore, ut mandetis executioni quaecumque per has Literas a Nobis praescribuntur: opportunis quoque remediis consuletis, uti confidimus, si forte ob hanc novam de usuris controversiam iu Dioecesi vestra turbae concitentur, vel corruptelae ad labefactandum sanae doctrinae candorem et puritatem inducantur: postremo vobis, et Gregi curae vestrae concredito, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 1. Nov. 1745.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die prima Nuvembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

CXLIV. DIEBUS FESTIS

Prohibentur haberi *Mercatus* rerum venalium. Tolerantur vero *Nundinae* sub certis conditionibus.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis Ditionis Ecclesiasticae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem, et Apostolicam Benedictionem.

De reductione dierum Festorum alias deliberatum.

Ab eo tempore, quo copiosus in misericordia Dominus, Nos, licet immeritos, ad summum Catholicae Ecclesiae Pontificatum evexit, complures diversi ordinis illustres Viri, itemque Episcopi, et Archiepiscopi in Italia, et extra commorantes, iteratis precibus institerunt, ut Dies Festos, ubique fere nimis auctos, quibus Christianus Populus feriatur, Apostolica auctoritate, imminueremus. Hoc enim prudenti temperamento, Pauperibus, qui quotidiano labore sibi victum quaerunt, facile consuleretur, ac simul gravia adimerentur absurda, quae ex Festorum dierum multitudine, ac frequenti violatione oriri solent, non sine aperto Religionis dispendio. Re expensa, negocii difficultatem probe intelleximus: quare peculiari Scripto, publicis etiam typis vulgato, rationes varias indicavimus, quibus ea immutatio fieri poterat: consilium pariter exquirentes nonnullorum S. R. E. Cardinalium, Episcoporum Italiae, aliarumque Regionum, Ecclesiasticorum Praesulum, Theologorum, Jurisconsultorum, aliorumque Virorum Doctorum, humanas, civilesque res callentium, an hujusmodi petitio esset exaudienda: si vero illam exaudiri aequum esset, et congruens, ipsi quoque rationes significarent, quibus utiliter, ac prudenter imminutio praescriberetur.

Et requisita antistitum, aliorumque consilia.

Quibus inter se non convenientibus, resolutio dilata.

§. 1. Petita responsa tam varia, ut solet contingere, suo tempore accepimus, ut fere sua cuique fuerit sententia. In aliud proinde tempus negocium rejecimus, eam in spem adducti, ut Episcopi cujusque Provinciae, vel Ditionis, unanimi voto in sententiam imminuendi Dies Festos primum convenirent; deinde vero, quo commodius id fieri posset, concordi pariter suffragio medium aliquod suggererent ex tot memoratis in Scripto Nostro, ac pro illius executione Pontificium assensum exposcerent. Hoc sane pacto inita ab Ordinariis consilia iu re tanti momenti non illorum voluntati referri potuissent, sed tantum Supremae Apostolicae Sedis auctoritati, quam fel. record. Urbanus Papa VIII. Praedecessor Noster integram esse voluit iu decernenda imminutione dierum Festorum, qui in sua Constitutione recensentur. Demum una eademque Episcoporum deliberatio, Apostolicae auctoritatis tecta munimine, nedum plurimum valuisset ad compescenda Censorum ingenia; sed etiam sublata fuisset disparitas illa ritus, quae hodie viget, disciplinae ecclesiasticae injuriosa, ut intra paucorum milliarium ambitum, et inter finitimos Populos, unus idemque dies ab aliquibus Festus de Praecepto, ab aliquibus vero ferialis haberetur.

Hispaniae Populis interim provisum.

§. 2. Haec methodus feliciori sorte in universa fere Hispania excepta est: cum enim postremi Tarraconensis Concilii Patres regulam

quamdam constituerint Dierum Festorum, quibus, pro illorum conditione, atque discrimine, Populi Divino interesse Sacrificio, et servilibus operibus abstinere debent; et aliorum, quibus Missae tantum interesse debent, tributa postmodum libertate vacandi operibus servilibus, fel. record. Benedictus XIII. Decessor, et Benefactor Noster disposita in eadem Provinciali Synodo ad preces Episcoporum approbavit. Quo exemplo alii subinde Hispaniarum Antistites excitati, Nobis humiliter supplicarunt, ut ad minuendum nimis auctum Festorum numerum, liceret ipsis etiam servare regulam in praefato Tarraconensi Concilio provide constitutam. Annuimus instantiae, exindeque omnium fere Hispaniarum Dioeceseon uniformitas in dierum Festorum celebratione, et ritu exorta est.

Item aliquot Poloniae Dioecesibus.

§. 3. Aliis quoque Catholici Orbis Regionibus servata a Nobis in hoc negocio conficiendo matura dilatio profuit. Interea siquidem aliquot Regni Poloniae Episcopi, mentis aciem ad substantiam, et modum imminuendi dies Festos dirigentes, per Literas Nobis significarunt, in illis Dioecesibus, suos late fines protendentibus, aestivo tempore Incolas, Agrorum culturae, et aliis servilibus operibus, quibus vivunt, et sustentantur, dantes operam, difficillime ab illis abstinere posse diebus festis inter hebdomadam occurrentibus: enixe propterea Nos rogarunt, ut quae per hebdomadam aestivo tempore occurrunt Festa, in Dies Dominicos transferremus, excepto Festo Assumptionis B. Mariae Dei Genitricis, quae quovis die accideret, religiose ab universis celebraretur. Quorum petitio per Nos, maturo praemisso examine, exaudita, in Regionibus illis optatam ab Episcopis, et Populis tranquillitatem peperit.

Pontifex optat Episcopus utriusque Siciliae in unam sententiam convenire.

§. 4. Quo vero ad Italiam pertinet, credi vix potest, quam prudens, ac religiosus de re ipsa fuerit sermo, quem Nobiscum instituit Charissimus in Christo Filius Noster Carolus utriusque Siciliae Rex Illustris. Non sine intimo, ac plane acerbo animi sui moerore Nobis exposuit, Dies Festos, quibus Christiani Populi feriari debent, in subjectis sibi regionibus passim violari, ob nimis auctum illorum numerum; huic porro malo non aliam adhiberi posse medelam, praeter diminutionem Suprema Auctoritate Nostra opportune faciendam. significare illi non omisimus, gravem ac molestam utrique solicitudinem oborituram, si rem tanti ponderis inconsultis Episcopis conficere vellemus. Idcirco ut omnia feliciter procederent, non solum exquirendas esse illorum sententias; sed oportere, ut Antistites finitimi, vel Metropolitae cum suis Provincialibus, studia, et voluntates in eumdem scopum dirigentes, quid tandem facto opus esset, ad Nostri deferrent Apostolatus auditum. Par omnium suffragium communem tranquillitatem subjectis Populis allaturum, et quod potissime in rebus sacris quaerendum est, ritus uniformitatem, et disciplinae concordiam.

Idipsum suadet Episcopis Status Ecclesiastici.

§. 5. Id ipsum significavimus Episcopis temporalis nostrae Ditionis, quorum nonnulli privato sermone Nobiscum habito, nonnulli vero suis ad Nos datis Literis, Apostolicam auctoritatem ad Festos dies imminuendos enixe implorarunt. At cum ipsi nihil hactenus praestiterint, nihil et Nos egimus; liberam, prudentemque Episcoporum concordiam in hoc negocio praestolantes, non imperantes, et exigentes. Etenim moderatio numeri Dierum Festorum non a voluntate, sed a sola pendet necessitate, quam nemo melius, quam Episcopi norunt; ideoque ad eos potissimum pertinet, mali conditionem, et apta eidem remedia proferre: Nec facile adduci possumus, ut in hoc adeo gravi, et implexo negocio quidquam decernamus, nisi audita prius concordi quoad *substantiam*, et quoad *modum*, Episcoporum sententia.

Nihil sine eorum consilio actures.

Abusus in celebratione Nundinarum diebus Festis

§. 6. Haec Vobis, Venerabiles Fratres, eum in finem scribimus, ut non solum cuique Vestrum plane cognita, ac perspecta sit agendi ratio a Nobis inita in hac gravi causa immutationis Dierum Festorum; verum etiam opportune nunciaremus, si vestra consilia ex voto nostro Nobiscum communicavissetis, vel sublata prorsus, vel saltem magna ex parte submota fuissent mala, quibus curandis congruum, ac salutare remedium non semel a Nobis expostulastis.

Complures etenim vestrum voce, aut scripto improbarunt abusum Mercatuum, et Nundinarum, quae fieri solent Diebus Festis, quibus feriari oportet, ut Populus unice in res sacras incumbat, rationem a Nobis poscentes, qua grassanti in diem malo occurri possit.

Dierum Festorum non par solemnitas.

§. 7. Inter modos propositos, atque servandos in imminutione, ac celebratione Festorum, praecipuus ille est, quo inter ipsos

Festos dies discrimen constituitur. Etenim in diebus Dominicis, itemque in Celebritatibus Domini, Beatae Mariae semper Virginis Dei Genitricis, ac in aliis solemnioribus in memorato Scripto Nostro indicatis, debet Christianus Populus nedum interesse Divino Sacrificio, sed etiam abstinere ab operibus vetitis; In caeteris vero minus solemnibus, qui tamen ex praecepto celebrari consueverunt, imposita est Christifidelibus obligatio interessendi Missae Sacrificio, tradita in reliquis cuique illorum potestate ea faciendi, quae fieri solent diebus ferialibus.

Nundinae in dies minus solemnes plerumque incidunt.

§. 8. Quo cautius, ac tutius incederemus, consulere voluimus Chirographa Summorum Pontificum Decessorum Nostrorum, quibus peculiaribus Urbibus, et Oppidis temporalis suae Ditionis habendarum Nundinarum facultatem tribuerunt. Multi iis diebus Nundinas fieri permiserunt, quibus Christifideles (juxta propositum Thema) servilibus operibus abstinere debeant, divinoque adesse Sacrificio; sed numerum longe majorem illarum comperimus, quae incidunt in eos Dies Festos ex Praecepto, quibus, si expetita fieret illorum imminutio, satis fuisset Missam audire, excluso debito abstinendi ab operibus servilibus, sublatoque onere peragendi, quae in aliis superioris ordinis Festis Christianus Populus debet implere.

Quibus Divini simul cultus, et commerciorum ratio haberi posset.

§. 9. Hac via, si non omni, magna certe ex parte sublata essent mala, quibus, memorata de causa, congruens et opportunum a Nobis remedium postulastis. Enimvero bifariam divisis, ut praemonuimus, diebus Festis, affixoque inferiori ipsorum ordini debito interessendi dumtaxat divino sacrificio; celebratae in illis Nundinae nullum deinceps peperissent absurdum, nec libertas operum servilium, cum interessentia Missae compatibilis, refragari potuisset praecepto ab Ecclesia Fidelibus injuncto. Praeterea nullus Urbibus, et Oppidis relictus fuisset timor, ne, cum Incolarum, et Concurrentium detrimento, Nundinarum frequentia imminueretur. Quippe juxta hypothesim praemissam, recolente, adhuc Clero solemni ritu diem Festum intra Ecclesiam, sumptuoso ornatu, omnique nitore instructam; in ipsa Sacri concentus Musices haberi de more potuissent; permitti quoque potuissent citatorum Equorum cursus, aliaque id genus, quae Populi augere solent numerum, Mercatorum frequentiam, et Nundinarum celebritatem. Sed de re hujusmodi, veluti extranea, sermone relicto, ad propositae quaestionis examen progredimur, dierum Festorum imminutione seclusa.

De Festorum dierum observantia. Theologorum sententiae.

§. 10. Eruditioni vestrae, Venerabiles Fratres, ignotum non erit quod hac de re Theologi tradunt. S. Thomas *in* 2. 2. *qu.* 122. *art.* 4. *ad quartum* docet, arctiorem in antiqua lege fuisse observantiam Sabbati, quam sit in nova observantia diei Dominici; dinque Sabbato vetita fuisse opera, qua non vetantur die Dominico. Cardinalis vero Cajetanus in Commentario ad hunc locum asseruit, licere Villicis diebus Festis Urbem petere, ut calceos emant, et his similia. De Alma vero Urbe sermonem instituens, morem profert hac tempestate jam obsoletum; inquit enim. *Licitum est diebus Festis emere, ac vendere Asinos, Equos, quia sic est consuetudo in publico foro in diebus Festis, spectante Mundo; haec enim omnia ubi antiquata consuetudo, ac per hoc a Praelatis scita, cum sint omnibus notoria, licita sunt ex ipsa consuetudine, fundata super libertate Evangelica, qua non tenemur stricto jure Veteris Legis de observatione Festorum:* Cajetano subscribunt *Sylvester. in Summ. Verb. Negotium* §. 2., *Sylvius ad S. Thom.* 2. 2. *tom.* 3. *q.* 122. *art.* 4. §. *Ad prius*, *Suarez de Relig. tom.* 1. *lib.* 2. *c.* 29. *num.* 3. *ad plur. sequen.*, *Gibalin. de Negociation. tom.* 1. *lib.* 2. *cap.* 3. *art.* 2. *num.* 9. *in fin.*

Item Canonistarum.

§. 11. Ejusdem sententiae sunt etiam Ecclesiastici Juris Interpretes, ut videre licet apud *Fagnan. in cap. Multa num.* 54., *et seqq. ne Cleric. vel Monac.* idemque sentiunt *Gonzal. in cap. Omnes n.* 8. *de Fer.*, *Pirhing. ad Tit. Decretal. de Feriis n.* 18., *Anaclet. eod. tit. n.* 22., *Engel. ibid.* §. 2. *n.* 13. *Pikher. num.* 9., *Schmalzgrueber n.* 23. aliique multi, qui facile citatis addi possent. Nonnulli vero ex Doctoribus Sacrorum Canonum inter *Mercatus*, et *Nundinas* discrimen constituunt; ac primos quidem Diebus Festis ex pracepto observandis permitti non posse censent, secus tamen alias; quoniam nonnisi Diebus Festis Populi habetur frequentia, celebrationi Nundinarum congrua et necessaria, teste *Cappon. discept.* 91. *art. ult. n.* 4. Alii tandem docent, quavis consuetudine minime obstante, posse Episcopum in sua Dioecesi vetare, ne Mercatus, aut Nundinae Festis Diebus habeantur; idque praeter alios asserunt *Cappon. loco cit. num.* 6., *Gratian. decis. Marchiae* 21., *Ventrigl. in Prax.*

Qui distinguunt inter Mercatus, et Nundinas.

Rer. Eccl. tom. 1. *Annot.* 16. §. 1. *num.* 19., *Zaul. ad Statut. Favent. tom.* 1. *lib.* 7. *observat. ad rubric.* 2. *n.* 24., *Nicol. in Prax. Canonic. tom.* 1. *lit. C.* §. 1. *num.* 44.

Quid in Synodalibus Constitutionibus decretum. §. 12. Ne quid praeteriremus, consulimus etiam illustriores Synodos Dioecesanas, habitas ab Episcopis Ditionis nostrae temporalis. In celeberrima Farfensi Synodo Cardinalis Caroli Barberini anni 1684., et in Cesenatensi Cardinalis Denhoff anni 1693. interdicitur quidem Mercatus diebus Festis, nihil tamen de Nundinis constituitur. In aliis nullo discrimine Mercatus prohibentur, et Nundinae, ut constat ex Synodo Lauretana Cardinalis Romae anni 1626.; maxime vero deficiente Indulto, ut expresse decernitur in Senogalliensi Cardinalis Antonii Barberini anni 1627., innovata anno 1737. ab Episcopo Isolano. Senogalliensi praeterea Synodo Cardinalis Barberini consonat etiam Synodus Ariminensis Cardinalis de Via, edita anno hujus saeculi vigesimo quarto.

Responsa Congreg. Concilii. §. 13. Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Responsa ad Episcopos, qui de suis Dioecesibus retulerunt, pari cura a Nobis perlecta sunt. De re ipsa consulta, rescripsit Episcopo Placentino, juxta antiquam consuetudinem sineret haberi Nundinas rerum parvi pretii die Festo S. Bartholomaei Apostoli, dummodo id non fieret in Atrio Ecclesiae ut ex *lib. Decret. anni* 1629. *lib.* 14. *pag.* 207. Episcopo Casalensi anno 1665. responsum fuit: curaret sedulo, ne Mercatus haberentur Festis diebus, sed transferrentur in diem sequentem; omnemque pro viribus impenderet solicitudinem, ut id ipsum imposterum fieret, *si privilegium, vel immemorabilis consuetudo non adsit*. Anno 1697. Episcopo Theanensi respondit: *Tolerari posse Mercatus Diebus Festis, dummodo ad alium diem transferri nequeant; et ex eorum omissione jurgia, et scandala exoriri possint*.

Nundinae celebrantur diebus Festis solemn. §. 14. Probe insuper scientes, fieri non posse Nundinas sine expresso Supremi Principis permissu, cum id juris pertineat *ad Regalia, et quid majora*, ad tradita per *Sixtin. de Regal. lib.* 1. *cap.* 6. *num.* 30. hac etiam in parte opportunae doctrinae lumina quaesituri, non omisimus (ut paulo ante monuimus) inspicere Chirographa Summorum Pontificum Decessorum Nostrorum, qui veluti Supremi Provinciarum suarum Domini, eam facultatem multis Urbibus, et Oppidis concessere, haberique Nundinas indulserunt etiam diebus Festis institutis in honorem Domini Nostri Jesu Christi, Beatae Mariae Genitricis ejus, frequentissime vero Sanctorum Patronorum Principalium, vel Titularium locorum, et Ecclesiarum, ad majorem populi frequentiam, atque celebritatem conciliandam.

§. 15. Quae omnia, vel secum pugnantia, vel implexa, viam propositae dissolvendae quaestioni non compararunt, immo potius difficiliorem, et abstrusiorem reddiderunt. Ne igitur ullae diligentiae Nostrae partes deessent pietati, et zelo vigilum Antistitum Responsa Nostra cupientium; his omnibus seorsim positis, manus admovimus Ecclesiasticis Historiis, et Conciliis, a privatae Bibliothecae Nostrae penu depromptis. Quibus pressius insistentes, semper tamen prae oculis habito praesenti rerum statu, longo usu et antiquitate fulto, significandum Vobis esse censemus. Pontifex rei naturam sedulo scrutatur.

§. 16. PRIMO, Mercatus, et Nundinas Festis diebus non licere. Nundinas autem intelligimus, *quae sunt de rebus majoribus, et semel in anno fiunt, vel raro in eodem loco, et de longinquo ibidem conveniunt homines: Mercatus vero, qui fiunt in rebus minoribus, ad quotidianas necessitates pertinentibus, et fiunt singulis septimanis, et ab Hominibus de vicino ibidem convenientibus:* Verba sunt Venerab. Servi Dei Umberti de Romanis, Quinti Magistri Generalis Ordinis Praedicatorum, in egregio opere *de eruditione Religiosorum Praedicatorum lib.* 2. *Tract.* 2. *num.* 92. *pag.* 351. *editionis Romanae*. Id autem pronunciamus, non quia vendere, ac emere sit opus servile, ideoque vetitum diebus Festis; sed quia actiones hujusmodi impediunt et distrahunt Christifideles a cultu divino, ad quem dies Festi sunt instituti. Nundinae diebus Festis celebrari non debent.

SECUNDO: Antiquum profecto esse abusum Mercatuum, itemque Nundinarum iisdem diebus. Sed abusum consuetudine firmatum.

TERTIO: Ecclesiasticis legibus quovis tempore illas fuisse vetitas.

QUARTO: Hujusmodi justas sanctasque leges caruisse effectu.

QUINTO tandem: quia malum universale est, ac alte radices egit; opus est prudentia, et maturitate, ne fructu careat medela, ac vulnus exasperet: quod possumus exigendum est, non quod optamus. Admonitionibus proinde uti satius videtur, quam minis; et si minae quandoque intententur, servandum est exacte Nec nisi prudentia et maturitate corrigi potest.

monitum sapientissimum S. Augustini in Epistola 22. ad Aurelium Carthaginensem Episcopum, qui agens de auferenda Conviviorum licentia totam passim Africam foede occupante sub inani obtentu honorandi Festa Sanctorum Martyrum, scripsit: *Non aspere, quantum existimo, non duriter, non modo imperioso ista tolluntur; magis docendo, quam jubendo; magis monendo, quam minando; sic enim agendum est cum multitudine. Severitas autem exercenda est in peccata paucorum. Et si quid minamur, cum dolore fiat, de Scripturis comminando vindictam futurorum; ne nos ipsi in nostra potestate, sed Deus in nostro sermone timeatur. Ita prius movebuntur spirituales, vel spiritualibus proximiores; quorum auctoritate, et lenissimis quidem, sed instantissimis admonitionibus, caetera multitudo frangatur*.

Festis diebus in pietatis operibus, non in negociis saecularibus transigendi.

§. 17. Ad propositam a Nobis rationem firmandam, sufficit legere Catechismum Tridentini Concilii *part.* 3. *praecept.* 3. *n.* 3. ut simul addiscatur, in quae opera Christifideles festis diebus debent incumbere. Ea nimirum sunt, Divino Sacrificio reverenter adesse; Dei verbum attente, pioque corde audire; Ecclesias frequentare; mundare conscientiam; Deo laudes persolvere, aliasque salutares exercitationes obire. Diu ante Romanum Catechismum idipsum feliciter enunciatum fuit a Sancto Nicolao Papa hujus nominis I. in Responsis ad Consulta Bulgarorum *Tom.* 22. *Collect. Concilior. editionis Regiae n.* 10. *pag.* 441.; *Sane*, inquit, *sciendum est, quoniam idcirco in diebus Festis ab opere humano cessandum est, ut liberius ad Ecclesiam ire, psalmis et hymnis, et canticis spiritualibus insistere, orationi vacare, oblationes offerre, memoriis Sanctorum communicare, ad imitationem eorum assurgere, eloquiis divinis intendere, eleemosynas indigentibus ministrare valeat Christianus:* Inde etiam coacti in Conciliis Patres rationem potissimam hausere denunciandi, illicitam esse diebus Festis celebrationem Mercatus, et Nundinarum. Qua de re videnda Concilia Rhemense, ac Turonense habita anno Domini 1583. In eamdem sententiam Narbonense anni 1609. decrevit: *Mercatus, Emporia, et Nundinae nuspiam fiant diebus Festis, sed in antecedentem, vel subsequentem Festivitatis diem transferantur;* Eorum porro Conciliorum verba fideli calamo recensentur a *Pouget in Institutione Catholic. Tom.* 1. *pag.* 724. *et sequentibus*.

De abusu Nundinarum diebus Festis pridem inducto, Testimonium S. Basilii.

§. 18. Caeterum habendarum Nundinarum, et Mercatuum diebus festis corruptelam antiquo jam tempore invaluisse, plurima evincunt monumenta. S. Basilius Caesareensis Archiepiscopus, qui quarto Christianae Ecclesiae saeculo vixit, in Regula Monachorum *interrogatione* 38. post stabilitum ipsorum laborem, propriis manibus dietim absolvendum, indicavit in *sequenti interrogatione* quomodo peracta opera vendi deberent, ut eorum pretio sustentarentur. Mox *in interrogatione* 40. scripsit: *Neque vero quoniam alii jam eam, quae apud Sanctos obtinebant, consuetudinem violavere, qui cum pro se invicem orare debuissent, et una cum pluribus Deum adorare, et cum lacrymis implorare, ipsumque pro peccatis propitium reddere, gratias pro beneficiis rependere, ac verbis hortativis esse aedificare (quod adhuc nostra etiam memoria usitatum, et observatum fuisse novimus); pro his omnibus forum, Nundinasque, ac commune emporium et tempus illud, et locum efficiunt, continuo nos etiam hos imitari par est, ejusque rei participatione absurda, et inepta confirmare:* ut videre licet *in Tom.* 2. *Operum* ejusdem S. Basilii *editionis Parisien. pag.* 346.

Cassiodori.

Aurelius Cassiodorus Senator, et ab Epistolis Theodorici Regis Gothorum, qui vivebat saeculo sexto, *in Epistola* 33. *lib.* 8. *tom.* 1. Festum celeberrimum describens, quod in Lucania agebatur in honorem S. Cypriani Martyris, itemque Miraculum a Deo hac occasione edi solitum ad Fontem Marcillianum; mentionem pariter ingerit de Nundinis longe frequentissimis ad augendam Festi celebritatem ibidem institutis. *Quidquid enim* (inquit) *praecipuum aut industriosa mittit Campania, aut opulenti Brutii, aut Calabri pecuniosi, aut Apuli idonei, vel ipsa potest habere Provincia, in ornatum pulcherrimae illius venalitatis exponitur, ut merito tam ingentem copiam judices de multis Regionibus congregatam.* Jubet deinde Severo Provinciae Praesidi, ut vim tumultuariam Villicorum quorumdam comprimat, qui commeantes Mercatores spoliabant. Ad finem ejusdem saeculi vixit S. Gregorius Turonensis Episcopus. Is autem *in lib.* 1. *de gloria Martyrum c.* 32. *editionis Parisien. pag.* 759. describit nobile Festum, quod in honorem S. Thomae Apostoli fiebat Edessae, ubi sacrae illius exuviae ex India translatae quiescebant. Fontem mirifice scaturientem memorat, potum confluentibus ad Festum, quod triduo ageba-

S. Gregorii Turonensis.

tur, tribuentem: nec reticet liberas a vectigalibus Nundinas, quae sacram celebritatem illustriorem reddebant: *in supradicta igitur Urbe, in qua beatos artus duximus tumulatos, advenienti Festivitate, manus aggregatur Populorum Coetus, ac de diversis Regionibus cum votis, negotiisque venientibus, vendendi, comparandique per triginta dies sine ulla telonii exactione licentia datur*. Theodoricus Ruinartius in notis ad hunc locum animadvertit in quibusdam exemplaribus legi: *Negotiatoribusque venientibus*; in aliis vero: *Negotiisque venientes*: negotiisque nemine res venales indicari: tandem undecimo ineunte saeculo, cum Mediolani in Templo S. Mariae ad Portam septimo Idus Maji aliquot insignes Sanctorum Reliquiae fuissent inventae, constitutum est a Clero, ut ad perennem rei memoriam Dies ipse quotannis Festus haberetur; Populusque universus feriaretur, *tamquam in die Resurrectionis, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi. Quo etiam die, ad frequentationem solemnitatis, statutum est, annuale esse Mercatum*, teste Landulpho Juniore *cap.* 2. suae Historiae, apud Muratorium *tom.* 5. *Collect. Scrip. rer. Italicar.*

Landulphi Junioris.

Ecclesiasticae Leges adversus pravam consuetudinem latae.

§. 19. Quod autem vigiles Ecclesiarum Praesides nunquam omiserint, in hujusmodi abusum celebrandarum Nundinarum atque Mercatuum diebus Festis, invehere, agnoscere potestis ex *tom.* 4. *Anecdotorum Parisiis editorum* a Martene, et Durand. *pag.* 335. *et* 1133. Ex amplissima collectione Scriptorum, et monumentorum ab iisdem publicata, praesertim *tom.* 7. *pag.* 1401., *et tom.* 8. *pag.* 1006., 1560., *et sequ.*, itemque ex Labbeana Collectione Conciliorum editionis Parisiensis *tom.* 7. *pag.* 1177. *tom.* 8. *pag.* 111., *et* 127. *tom.* 9. *pag.* 422., *et* 584. *tom.* 13. *pag.* 1380. *et tom.* 14. *pag.* 702. Inter Acta Mediolanensis Ecclesiae idipsum liquet ex Tertio Provinciali Concilio, et Undecima Synodo Dioecesana S. Caroli. Quod si id genus testimonia ex Canonico quoque Jure petenda sint; in prima Decretali sub *Titulo de Feriis* vobis occurrit praeceptum, quo jubentur Christifideles *diebus Dominicis ab omni illicito opere abstinere, ut in eis Mercatum minime fiat*. Quo nomine comprehenduntur etiam Nundinae, ut in Commentariis ad allegatum Textum docent plerique Canonici Juris Interpretes. Praeterea in Bullario Romano extat Constitutio quinta S. Pii V., in cujus §. 8. Pontifex vigilantissimus cavit: *Ut omnes Dies Dominici, et praecipue in honorem Dei; Beatae Mariae Virginis, Sanctorum Apostolorum feriati, cum omni veneratione observentur, et omnes in diebus praefatis Ecclesias frequentent, Divinis Officiis devote intendant, ab omni illicito, et servili opere abstineant, Mercatus non fiant, profanae negociationes, et judiciorum strepitus conquiescant.*

Quae tamen effecta caruerunt.

§. 20. Adversus tot saluberrimas Ecclesiae Sanctiones provide editas, suborta jam diu corruptela adhuc perseverat, et a Populis pertinaciter retinetur non in nostra solum temporali Ditione, verum etiam in tota Italia, ut testatur Muratorius *tom.* 2. *Antiquitatum Italicarum dissert.* 32., ubi postquam asseruit magnis Mercatibus tributum fuisse nomen *Feriae*, vulgo *di Fiera*: *Hisce vero hoc nomen inditum, quod plerumque diebus feriatis haberentur, hoc est, in Natali alicujus Sancti, aut Dominicis Festivitatibus*, opportune ad rem prosequitur: *Quem morem parum alioqui laudabilem adhuc Italia servat:* in Transalpinis quoque Provinciis idem abusus, antiquo tempore invectus, hodie viget: quemadmodum videre licet apud Theologos, et Sacris Juris Interpretes a Nobis paulo ante memoratos, qui tamen patrium morem, etsi minus probum, excusant obtenti Indulti, vel consuetudinis antiquae constanter toleratae. Quapropter suspicari merito possumus, toti fere Orbi Christiano accidisse, quod in Anglia contigit duodecimo Christi Saeculo: Abbas Flajensis, ut refert Matthaeus Parisius, subjectae sibi regionis Populis vetaverat Mercatus, et Nundinas diebus Dominicis, quamvis illae in tota Anglia florent; sed vix aliquandiu relicto abusu, in vetitum morem Gentes illae rediere. *Verumtamen tempore procedente, plerique, ut canes, ad vomitum sunt reversi.*

Etiam extra Italiam.

Pontificis consilium.

§. 21. Reliquum modo est, ut dispiciamus, quod ultimo tamdem loco expendendum proposuimus, quo scilicet remedio prudenter ac salubriter uti debeamus, ut grassans notate nostra tollamus abusum.

Mercatus omnino prohibet diebus Festis.

§. 22. Debito procedentes ordine, *Mercatus a Nundinis* distinguimus. Textus Juris Canonici paulo ante allegatus in *cap.* 1. *de Feriis* loquitur de *Mercatu*. Idem quoque Verbum in Constitutione sua usurpat S. Pius V. Communis praeterea sententia est, (quidquid sit de Nundinis) Mercatum haberi non posse Diebus Festis, sed esse transferendum in antecedentem, vel in subsequentem diem, si in Festum

inciderit. Huic regulae Nos inhaesimus, facultatem tribuentes die 9. Maji 1742. Viro Nobili Ferrariensi habendi Mercatum in suo Rure qualibet feria quinta, dummodo in illam non incideret Festum servandum ex praecepto, quo casu Mercatus transferetur in feriam quartam. Qua de re omnem dubitandi ansam praecidentes, Vobis per haec Apostolica scripta mandamus, ne in Dioecesium Vestrarum Urbibus, et Locis *Mercatus* fieri Festis Diebus patiamini.

Easque de re confirmat Decretum Congreg. Concilii in Ripana Mercatus.

§. 23. Liberius praeterea id Vobis praecipimus, quia post sedulum ac maturum examen, consentanee idipsum decrevit die 2. Maji 1711. Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpres in Causa *Ripana Mercatus*, ut *ex lib.* 61. *Decretor. pag.* 303. *a terg.* Quod Decretum Apostolica auctoritate Nostra comprobantes, instar regulae esse volumus, ac in omnibus Temporalis Ditionis Nostrae Provinciis, Urbibus, ac Locis S. Sedi Apostolicae mediate, vel immediate subjectis, inviolabiliter observari praecipimus. Decreti hujusmodi sequens est exemplum:

Tenor Decreti.

Cum moderunus Episcopus Ripanus de mense Septembris 1709. *editum typis mandaverit super observantia dierum Festorum, in quo signanter illud praescripsit* §. 2.: *Le fiere, che sogliono farsi in alcune Feste determinate dell' anno, si tollerano dopo celebrata la Messa maggiore. Ma i Mercati, che si fanno in giorno fisso della settimana, cadendo in questo qualche Festa, si trasferiscano nel giorno antecedente, o susseguente non festivo, secondo la dispozizione di tutti i Sinodi Dioecesani de nostri Antecessori stampati sotto le infrascritte pene etc.: Nihilominus Civitas, et Homines Ripani ad impediendam, Ejusdem edicti promulgationem, ex asserta immemorabili consuetudine habendi Mercatum in die Sabbathi, etiamsi in eum incidat dies Festus, obtinuerunt ab A. C. Monitorium super manutentione cum inhibitione. Sed R. P. Auditoris Sanctissimi Decreto Causa remissa fuit ad hanc Sacram Congregationem, in qua concordato infrascripto dubio, contingit hodie ex deducendis hinc inde a Patribus momentis disputari; An liceat Communitati, et Hominibus Ripae habere Mercatum die Sabbathi, intus, vel extra Civitatem, quando occurrit quod sit dies festivus in casu etc.: Die* 2. *Maji* 1711. *Sacra Congregatio Concilii respondit NEGATIVE, et hujusmodi causam amplius non proponi mandavit.*

Consuetudinem immemorabilem non suffragari decernit

§. 24. Et sane nullum hic locum habet quaevis consuetudo, etiam immemorabilis, ut, omissis generalibus jurisprudentiae regulis, perspicuo licet ex aliis momentis mox adducendis. Ante memoratam Causam Ripanam, proposita in Congregatione Concilii fuit alia, infrascripta *Barchinonen. Observationis Festorum:* Contendebant Mercatores Barchinonenses, vendere posse Merces suas diebus Festis, consuetudine fulti immemorabili, rite probata, ac etiam speciem, et imaginem necessitatis praeferente. Finitimorum siquidem Locorum Incolae reliquis hebdomadae diebus victui quaerendo, ac laboribus intenti, nonnisi die Festo ad Urbem accedebant. Adversante nihilominus Episcopo, Causa proposita fuit in Congregatione, quae die 13. Maji 1669. respondit: Id Mercatoribus non licere, quacumque consuetudine immemorabili nequaquam obstante. Putarunt tamen Mercatores succumbentes, hujusmodi rescripto fundamentum praebuisse opinionem ingestam forte Partibus: *Se distrahere velle Merces apertis Apothecarum foribus.* Instaurato proinde judicio, ac mente patefacta, validiore conatu objectae consuetudini immemorabili institerunt. Congregatio tamen die 27. Martii 1683. in priori sententia, et decreto perstitit, silentiumque Mercatoribus imposuit.

Ejusdem Congreg. judicium in Causa Barchinonen.

De Nundinis.

§. 25. Mercatibus succedunt *Nundinae*, quarum respectu propositum nostrum esset ea decernere, quae Mercatibus statuimus, pleno cordo illis inhaerentes, qui Festos Dies, qua decet cura ac sedula religione, sanctificari a Christifidelibus cupiunt, et pro viribus enituntur. Sed ne pejora contingant absurda, praecipimus quod possumus, non quod optamus.

Observantia dierum Festorum remittitur, necessitate id exigente, ab Alex. III.

§. 26. Neminem certe latet, quo flagraverit zelo, quantumque divini bonoris fuerit studiosus celebratissimus Pontifex Alexander III. Noster Praedecessor: ratione tamen pari, ac necessitate compulsus, indulsit quibusdam Populis, ut diebus Dominicis, aliisque Festis, piscarentur, majoribus dumtaxat Solemnitatibus exceptis; dummodo piscatione peracta, congruentem eleemosynam impertirent vicinis Ecclesiis, et pauperibus Jesu Christi, ut habetur *in Cap. licet de Feriis.*

Similiter a Sixto V.

§. 27. Dum in minoribus constituti a Secretis eramus memoratae Congregationis Concilii Tridentini Interpretis, prae manibus habuimus Indultum fel. record. Sixti Papae V. Praedecessoris Nostri, qui ad preces cujusdam Ab-

batis Ordinis S. Benedicti Dioecesis Gerunden. facultatem impertitus est piscandi Diebus Festis Habitatoribus Castri, mari adjacentis, post auditam Missam, et post meridiem, adjecto onere tribuendi Abbati, ejusque Monasterio tertiam lucri partem, in Ecclesiae Instaurationem pie erogandam. Quae conditio progressu temporum cum nimis onerosa visa sit Piscatoribus, paupertate pressis, et exhaustis dispendio, quod Naves Piscatoriae exigebant; re ad Sacram Congregationem delata imminutum fuit primaevum onus ad septimam partem, ut ex *Decreto edito die* 24. *Augusti* 1720.

Rationes indulgendi celebrationem Nundinarum diebus Festis

§. 28. Fatemur, sane, necessitatem, quae sese Alexandro III. objecerat, cum illa, in qua versamur, non esse conferendam. Nostra tamen gravis est, si illa fuit gravissima. Durum enim est, atque asperum id Populis adimere, quod Decessores Nostri peculiaribus Literis indulserunt: res praeterea hujusmodi conditionis est, quae pluries vetita, atque sublata, denuo in pristinum morem emersit: De ipsa non una est Theologorum, et Canonistarum sententia. Quinimo aliquot doctrina, et pietate illustres illam illicitam non habent. De re tandem agitur, qua sublata, minuerentur Populorum commoda, atque commercia, humanae vitae longe opportuna. E contra vero retineri alio modo non potest, quam quo viget; etenim difficillimum, ne dicamus impossibile, deprehenditur, frequentes haberi posse Nundinas extra dies Festos, quibus confertim Populi confluunt, quovis alio soluti labore, ac negotio.

Conditiones, adjectae pro Nundinis Senogall.

§. 29. Inter Nundinas, quae in Provinciis nostris aguntur, illustriores, ut bene nostis, sunt Senogallienses protractae multis diebus. Cum Anconitanam Ecclesiam Senogalliensi finitimam regeremus, non sine moerore intelleximus, tempore Nundinarum ea omnia fieri Festo etiam die, quae aliis hebdomadae diebus Divino cultui non consecratis, peragebantur. Huic malo occurrere satagentes, die 24. Augusti superioris anni Constitutionem Nostram de Nundinis Senogalliensibus publicavimus, qua praeter caetera jussimus, ut Diebus Festis Apothecae clauderentur; neque matutinis horis, aut vespertino tempore, quibus Divina Officia in Ecclesiis celebrantur, vel Dei verbum Populo nuntiatur, Contractus fierent. Imminutum vero hac de causa saecularibus negotiis tempus compensatori, Nundinarum dies, cum

Compensatio.

iisdem Privilegiis et immunitatibus, opportune multiplicavimus. Exequutioni debitae jussa nostra hoc anno mandata, meliorem atque utiliorem rerum ordinem pepererunt, magno omnium Civium, et bene moratorum hominum solatio.

§. 30. Id ipsum, Ven. Fratres, et vos agite. Constituite, Auctoritate Nostra, matutinas et vespertinas horas, quibus Festo Die, quo Nundinae habentur, claudi debeant Apothecae, nec publica possint exerceri commercia, ut qui ad Nundinas confluxerunt, Missae Sacrificio, et Divinis Officiis intersint, aliisque Christianis operibus Festum sanctificent. Vigilate, ut omnia plene, et exacte impleantur. Nos autem per Publicum Edictum non praetermittemus extendere Nundinarum privilegia ad diem sequentem, qui Festus non erit; ut temporalia negocia paucarum horarum spatio, propter Dei cultum et animarum salutem, intermissa, integri diei accessione commode peragantur.

Ne certis per diem Festum horis commercia agantur.

Dies Nundinarum prorogantur.

§. 31. Haec sunt; Ven. Fratres, quae post maturum examen, auditamque gravium atque doctorum Virorum sententiam, de proposita quaestione Vobis significanda censuimus, quibus omnibus Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 5. Novembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die 5. Nov. 1745.

DIVISIO MATERIARUM CXLV.

Et Gratiarum Apostolicarum, quae per Datariam Apostolicam, quaeque per Secretariam Brevium Secretorum sunt expediendae.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Gravissimum Ecclesiae Universae reique publicae regimen humilitati Nostrae concreditum, optima, quantum Nobis ex alto conceditur, ratione moderari, simulque ab omnibus iis, quorum opera ac ministeriis utimur, concordibus atque in unicum publicae utilitatis scopum collineantibus studiis procurari cupien-

Officiorum et jurisdictionum distinctio recto regimini necessaria.

tes; id maxime interesse arbitramur, ut singulis Officiis, quibus tam Justitiae administratio, quam Gratiarum dispensatio continetur, proprias atque distinctas in Republica partes, certosque tum auctoritatis tum jurisdictionis limites designemus: constat enim, non aliunde certiorem gubernii concordiam, quam ex recta divisione munerum, et Officiorum partitione coalescere; nec magis firmam corporis stabilitatem, quam ex apta atque ordinata membrorum omnium distinctione consistere. Quapropter, cum anno proxime elapso, editis Apostolicis Literis XII. Kalendas Januarii, quarum initium est: *Romanae Curiae praestantiam*, bujusmodi munerum et jurisdictionum divisionem pro Judicibus et Tribunalibus bujus Nostrae Curiae, in iis, quae pertinent ad legitima Causarum judicia, opportuno statuerimus: animum in praesentia adjicimus ad certos constituendos fines, intra quos ea quoque Officia se in posterum continere debeat, quibus demandata est expeditio Gratiarum, quae de Apostolicae Sedis liberalitate tam in universos Christifideles, quam in Subditos Ditioni Nostrae Populos, assidue diffunduntur.

Reformatio Tribunalium a Sanctissimo Domino Nostro peracta.

De Officio Magistri Brevium in Dataria Apostolica.

§. 1. Porro ad expedienda complura hujusmodi Gratiarum genera, inter caeteros Apostolicae Sedis Ministros et Officiales, unus in Dataria Apostolica ab immemorabili tempore extitit, Magister Brevium nuncupatus, cujus electionem ante Pontificatum felicis recordationis Praedecessoris Nostri Pauli Papae V. ad Collegium Secretariorum Apostolicorum absque controversia pertinuisse dignoscitur. Verum quum de anno 1614. post obitum olim Joannis Mileti ad hujusmodi Officium Magistri Brevium a praedicto Collegio Secretariorum Apostolicorum electi; super jure novum Magistrum Brevium eligendi et deputandi, triangularis orta esset lis et controversia; num scilicet ad Datariam Apostolicam, an vero ad praedictum Collegium Secretariorum Apostolicorum, vel potius ad Collegium Scriptorum Brevium, praedicti Officialis electio et deputatio spectaret; eaque Lis et Causa coram bon. mem. Marco Aurelio Maraldo tunc temporis Datario discuteretur, atque adhuc indecisa penderet; idem Praedecessor Paulus hujusmodi Litem et Causam auctoritate Apostolica ad se avocavit, atque omnibus rite perpensis, per suam Schedulam Motus proprii decrevit et declaravit, electionem personae, quae Officium Magistri Brevium exerceret, a praedicto Collegio Secretariorum Apostolicorum semper faciendam esse et fore, factamque tunc ab ipso Collegio electionem in persona Joannis Jacobi Bulgarini ratam habuit, approbavit, et confirmavit.

Quod a Gregorio XV. in Officium Vacabile erectum fuit

§. 2. Postea vero recolendae memoriae Praedecessor pariter Noster Gregorius Papa XV. Anno MDCXXII. Officium hujusmodi Magistri Brevium in Officium Vacabile sub eodem titulo, cum, adnexis Praelaturae insignis et honoribus, et cum facultate illud resignandi pro justo pretio, ad instar aliorum Officiorum Vacabilium, erexit, ipsique pro tempore Praelato hujusmodi Officii possessori, omnia et singula emolumenta, quae de caetero in Gratiarum expeditionibus a Magistro Brevium percipi et exigi consueverant, perpetuo cessit et assignavit; atque ita de una in alteram personam transeundo, Officium praedictum in proprietatem devenit Venerabilis Fratris Alexandri de Abbatibus, nunc Viterbiensis Episcopi. Cum autem Nos, conservandis augendisque Apostolici Ærarii utilitatibus solicite intenti, uberes ejusdem Officii redditus, cum primum illud ex persona moderni ipsius Possessoris vacare contigisset, Camerae Nostrae Apostolicae in perpetuum applicare et appropriare statuissemus; ut etiam citius hujusmodi applicatio et appropriatio suum sortirentur effectum, Officium ipsum a praedicto Alexandro Episcopo pro competenti pretio resignari curavimus.

Ipsius redditus Camerae Apostolicae applicari a Summo Pontifice.

Quod quum ipse de facto in manibus Nostris sponte resignasset; Nos resignationem hujusmodi admittentes ad commodum et favorem ejusdem Camerae Apostolicae, per speciale Chirographum manu Nostra signatum sub die 6. Junii Anni Domini MDCCXLII., mandavimus, ipsi Resignanti persolvi ex pecuniis praedictae Camerae tredecim millia scutorum monetae Romanae de juliis decem pro quolibet scuto, pro pretio convento praedicti Officii, quemadmodum soluta fuerunt; et ex tunc hujusmodi Officii Magistri Brevium nuncupati annuum fructum, et emolumenta ex ipsius Officii exercitio pro tempore redigenda, eidem Camerae Apostolicae applicavimus, et perpetuo incorporavimus; ita tamen, ut a Nostro et Pontificum Successorum Nostrorum pro tempore Datario, unus aliquis Officialis eligi, et cum congrua mercedis assignatione deputari debeat, adhuc ut sub ejusdem Datarii directione, nomine vero Camerae Apostolicae,

Officium ipsum fideliter exerceat, et administret, pront supradictus Alexander Episcopus ejusque in dicto Officio Praedecessores pro tempore exercuerunt; ac de perceptis seu exactis emolumentis, statutis temporibus, et quandocumque opportunum visum fuerit, rationem reddat, pront in praedicto Chirographo manu Nostra signato, et in Instrumento ibidem per acta dilecti Filii Gregorii Castellani unius ex ejusdem Camerae Apostolicae Secretariis sub die quinta Julii ejusdem anni confecto et stipulato, latius et uberius continetur.

Qui separari jubet gratiarum genera per dictum Officium expedien. ab aliis, quae per Secretariam Brevium expediri possunt.

§. 3. Ut autem certa ratione constet, quaenam gratiarum, et concessionum genera per Datariam praedictam, et per organum hujusmodi Magistri Brevium in posterum expediri oporteat; quaenam vero sint expeditiones, quae per Literas sub Annulo Piscatoris, et per Secretariam Brevium Nostrurum secretorum fieri permittuntur; omnisque inordinatio et confusio tollatur, quae ex promiscue recursu ad praedictas Datariam, et Secretariam Brevium, alias usitato, oriebatur; non sine fraudum periculo, et Officiorum Vocabilium de expeditionibus participantium, adeoque ipsius Camerae Nostrae Apostolicae detrimento; mandavimus Dilecto Filio Nostro Dominico Tituli Sancti Bernardi ad Thermas Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Passioneo nuncupato Brevium Nostrorum secretorum Secretario, necnon dilecto Filio Magistro Joanni Jacobo Millo Datario Nostro, ut unanimi studio, perpensis veteri stylo et consuetudine, atque etiam ipsa multiplicis generis gratiarum et concessionum natura, consilium suum Nobis aperirent super hujusmodi negotiorum divisione et congrua partitione inter praedicta Officia inviolabiliter in posterum stabilienda et respective servanda.

§. 4. Ipsi vero praemissa omnia sedulo et accurate pensantes, auditis etiam utriusque Officii praedicti Ministris in eorum praxi, stilo, et consuetudinibus, respective peritis, post maturum examen, Elenchum quemdam, communi ipsorum consensu conceptum, et utriusque subscriptione signatum Nobis obtulerunt, in quo sigillatim continebantur materiarum seu gratiarum Apostolicarum genera: primo quidem earum, quarum expeditionem ad dictam Secretariam Brevium Secretorum privative; secundo earum, quarum expeditionem, tam ad ipsam Secretariam, quam ad Datariam Apostolicam promiscuè; tertio demum earum, quarum expeditionem ad ipsam Datariam privative spectare debere convenientius judicarunt.

Elenchus Gratiarum per Secretariam Brevium privative expedien.

§. 5. Porro concessiones, et gratiae, quarum expeditio, juxta praedictum Elenchum, Secretariae Brevium Secretorum privative tribuitur, tales sunt: *Altaria portatilia: Altaria privilegiata: Concessiones habitus Militiae Domini Nostri Jesu Christi, aut alterius Militiae similis: Avocationes Causarum, et extinctiones Litium: abbreviatorias Nunciaturarum: Indulta gaudendi privilegio antianitatis pro Advocatis Consistorialibus Coadjutoribus: Creationes in Militem auratae Militiae, et in Comitem Palatinum: Licentiae ingrediendi in Monasterium educationis causa: facultates permanendi in Monasterio in habitu saeculari: capiendi possessionem nomine Camerae: vescendi prohibitis: brevia facultatica Magnis Magistris cujuslibet Ordinis Equestris, vel Militias: Benedictiones Agrorum contra Animalia nociva: Commutationes voluntatis: Confirmationes Decretorum Congregationum, et Literarum patentium Nuntiorum, aut Legatorum Sedis Apostolicae: Commutationes Officii Divini in alias preces: Creationes in Generalem, aut in alios Officiales Regulares: Clericatus Camerae: admissiones ad privilegia Civitatis, vulgo* Cittadinanze: *deputationes Coadjutorum in Officiis et muneribus saecularibus: Communicationes privilegiorum et Indulgentiarum: Confirmationes electionum Personarum, non tamen super re Beneficiaria: Creationes Magistrorum, Abbatum, et aliorum Graduatorum Regularium: Commissiones contra Episcopos: Dispensationes super defectu aetatis tredecim mensium, vel alterius temporis, ad effectum suscipiendi Ordines: Declarationes Cappellae publicae: Derogationes Fideicommissorum: Doctoratus: Deputationes Fideicommissorum, Visitatorum, Collectorum, Auditorum, et Notariorum Nuntiaturarum et aliorum similium: Dispensationes super Bigamia, aut alio simili impedimento obsistente receptioni in Militiis, et Ordinibus Equestribus: Licentias concedendi Bona Ecclesiastica in emphyteusim ad tempus, et ad tertiam generationem, dummodo tamen Canon, aut Census annuus, summam decem ducatorum auri de Camera non excedat, prout reperitur in regestis: erectiones Marchionatus in Principatum, aut Ducatum vel Comitatum: erectiones Montium, Collegiorum, et Provinciarum pro Regularibus: Dismembrationes Conventuum ab aliquo Provincia ad effectum erigendi aliam:*

Oeconomatus: Erectianes Archiconfraternitatum cum facultate aggregandi: Facultates Universitatibus Studiorum: Facultates Episcopis suscipiendi munus Consecrationis: Licentiae patrocinandi in Causis Civilibus: Retinendi Famulam in Monasterio: Facultates absolvendi a casibus reservatis: Retinendi Sacrum Oleum Infirmorum: Et asservandi Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum: Facultates S. R. E. Cardinalium, Legatorum, Nuntiorum, et Episcoporum Pontificia Solio assistentium: Facultates assumendi nomen et Titulum Archiepiscopi, etiamsi Pallium quis non habeat: Gubernia: Indulgentiae ordinariae, et extraordinariae: Indulta emittendi professionem ante completam annum Novitiatus: Emittendi pariter professionem in Conventu non destinata: Utendi Birettino: Non incedendi in habitu, ratione pensionum, juxta Constitutionem Sixti V., ad triennium: Impositiones super Ecclesiasticis: Cruciatae; Prorogationes pensionum: Exemptianes a vectigalibus; Processionibus, et oneribus: Licentiae ingrediendi Monasteria et pernoctandi in eis: Creandi Census, eosque extinguendi: Permutationes Banorum, non tamen super materia beneficiali vel Ecclesiastica: Indulta capiendi possessionem post signatam supplicationem, et ante expeditionem Literarum, tam pro Episcopis, quam pro quocumque Beneficio Ecclesiastico, ad sex menses: Percipiendi fructus in absentia et non residenda: Permanendi extra Statum Ecclesiasticum: Habendi Fenestram, Cancellos, et Januam in publicis Ecclesiis: Recipiendi Sacram Communionem in privatis Domus Oratoriis: Retinendi, et legendi Libros prohibitas: Exercendi Opera servilia diebus festivis: Celebrandi in loco patrati delicti: Incedendi in habitu laicali, ad effectum dumtaxat gaudendi privilegio Fori, et retinendi pensiones, ut supra: Legitimationes: Concessiones habendi locum in Cansilio Ferrarien., aut alterius Civitatis, et Terrae Status Ecclesiastici: Dispensatianes Matrimoniales pro Principibus Supremis: Oratoria privata: Creationes Protonotariorum Apostalicorum non participantium: Prohibitiones extrahendi Libros, Paramenta, et utensilia sacra: Revocationes talium prohibitionum: Prorogationes ad tempus, non tamen ad praesentandum, aut publicandum, vel ad suscipiendos Ordines, sive aliquem gradum, juxta decretum appositum in supplicatione per Datariam: Facultates privativae imprimendi Libros: Revalidatoriae, seu Perinde valere super Brevibus jam expeditis: Loca seu Officia Quadraginta Virorum Reformatorum status libertatis Civitatis Bononien., et resignationes eorumdem Locorum seu Officiorum: Restitutiones in integrum dummodo non sint in materia beneficiaria: Reductiones onerum et Missarum: Concessiones privativae venationis: Provisiones Ecclesiarum in Partibus Infidelium ad instantiam vel commodum Congregationis de Propaganda Fide, favore Vicariorum, necnon Ecclesiarum Scotiae et Hiberniae, quae a praedicta Secretaria gratis conceduntur: Auditariatus Rotae Maceraten., Ferrarien., et Bononien.: Officia Signaturae: Alia Officia, et munera saecularia, quae a Romano Pontifice Saecularibus conferuntur, et quae per Breve expediri consueverunt, et similia, quae respiciunt saecularitatem sine ulla cannexione cum re beneficiaria, cujusmodi sunt Capitaneatus, Baroncellatus, Fiscalatus, et similia; necnon Deputationes Coadjutorum in eisdem: Licentia Personis Ecclesiasticis suscipiendi tutelam Minorum, et nobilibus Mulieribus viduis suscipiendi tutelam Filiorum: Item Personis Ecclesiasticis, studendi Juri in publicis Studiorum Universitatibus: Extrahendi Reliquias: Versandi cum Haereticis: Locandi ad tempus: et Indulta liberandi Reos pro Confraternitatibus.

Item earum, quae tam per Datariam, quam per Secretariam Brevium expediri possunt.

§. 6. Gratiae autem et concessiones, quae tam per Secretariam Brevium praedictorum, quam per Datariam Apostolicam promiscue, juxta dictum Elenchum, poterunt expediri, sunt quae sequuntur: *Confirmationes Contractuum, Statutorum, Privilegiorum, Ordinationum, Concordiarum, et Transactianum, tam in forma communi, quam in forma specifica: Absolutiones cum dispensationibus ad Ordines super Irregularitate provenients ex defectu corporis, vel ex delicto, non tamen homicidii in Statu Ecclesiastico commissi: Confirmationes Decreti Judicis: Derogationes Statutorum Urbis, Spoletan., et aliarum Civitatum super excessu Dotis: Dispensatianis super praemissis Irregularitatibus cum praedictis restrictivis: Extra Tempora, tam pro Italis, quam pro Ultramontanis: Erectiones Confraternitatum: Indulta medendi, et exercendi Chirurgiam: Indulgentiae perpetuae pro Confraternitatibus: Licentiae transeundi ad Ordinem strictiorem: Licentiae se immiscendi in Criminalibus: et restitutiones adversus lapsum quinquennii.*

Quaenam per Datariam tantum expediri debeant

§. 7. Demum Concessiones, et Gratiae, quarum expeditio, juxta relatum Elenchum, Datariae Apostolicae privative quoad Secreta-

viam praedictam reservatur, sunt generaliter quaecumque aliae Concessiones et gratiae in superioribus non comprehensae nec expressae; et signanter illae omnes, in quarum expeditione, de stylo et consuetudine immemorabili, solvenda est Compositio in ipsa Dataria, aut Taxa Cancellariae, sive Jocalium.

Pontifex confirmat relatam divisionem, et privativam inter dicta Officia respective constituit.

§. 8. Nos igitur, quum praemissam materiarum, et gratiarum Apostolicarum divisionem et partitionem justa lance libraverimus, eamdemque rationabilem, et aequitati consonam, et tam Secretariae et Datariae praedictarum juribus congruenter distinguendis, quam Camerae et Cancellariae Apostolicarum, illarumque respective Ministrorum, Officialium, et Collegiorum indemnitatibus conservandis et stabiliendis, aptam opportunamque agnoverimus; non modo ipsam, prout superius expressa est, ratam et gratam habemus; verum etiam perpetuae ipsius firmitati, et observantiae consulere et providere volentes, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, eamdem, apostolica auctoritate, tenore praesentium, in perpetuum approbamus et confirmamus, illique inviolabilem Sanctionis Nostrae firmitatem et robur adjicimus. Decernentes, et eadem auctoritate statuentes, quod gratiae et concessiones Apostolicae alterutri ex Secretaria Brevium, et Dataria praedictis privative, ut praemisimus, attributae, si quas forte per alterum ex dictis Officiis, contra bujusmodi partitionis et divisionis praescriptum, expediri quandocumque in posterum contingat; necnon ipsae Literae Apostolicae super iisdem confectae, nullitatis et invaliditatis vitio subjaceant: prout nos illas ex nunc, prout ex tunc, et e contra, tamquam non rite et legitime, seu etiam nullo modo expeditas, processusque forsan habitos vel habendos per easdem, cum omnibus et singulis inde quomodolibet secutis et sequendis, dicta Apostolica auctoritate, ipsarum tenore praesentium, annullamus, irritamus, et invalidamus, neminique ad quemcumque effectum ullatenus suffragari posse decernimus.

Sub poena nullitatis expeditionum.

Jubet supplicationes dirigi ad quem de jure.

§. 9. Quamobrem iisdem Dominico Cardinali, et Magistro Joanni Jacobo Datario, eorumque pro tempore in muneribus bujusmodi respective Successoribus, per easdem praesentes districte praecipimus et injungimus, ut ipsi in posterum in quarumcumque gratiarum et concessionum Apostolicarum expeditione, superius praescriptam divisionem et partitionem prae oculis habentes, eam firmiter observent, ac ab omnibus et singulis sibi respective subjectis Personis, Officialibus, vel Ministris inviolabiliter observari faciant. Et pro bujusmodi observantia, omnes et quascumque petitiones, aut supplicationes pro impetratione gratiarum in alterutro ex dictis Officiis per Sollicitatores Agentes, negotiorum Expeditores, aut alios quoscumque, contra praescriptae petitionis normam, forsan porrectas et praesentatas, seu quandocumque porrigendas et praesentandas, ad alterum ex eisdem Officiis, ad quod, juxta praemissae partitionis continentiam, pertinere dignoscuntur, fideliter dirigant, et remittant: Non obstantibus aliis quibuscumque ipsarum petitionum, aut supplicationum remissionibus, quas forsan ab alio quolibet ex Nostris Administris et Officialibus, etiam a Secretaria Nostra supplicum Libellorum, ac Nostro et Romani pro tempore Pontificis nomine, ac etiam a quacumque ex Congregationibus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium emanaverint, vel extortae fuerint. Nos enim remissiones ejusmodi, contra memoratae partitionis praescriptum quomodolibet pro tempore emanatas, vel obtentas, nisi illae de speciali Nostro aut Successorum Nostrorum mandato, expressam ipsarum praesentium derogationem contineat, tamquam per errorem factas, sive per subreptionem aut obreptionem obtentas, ab ipsis Brevium Secretario, atque Datario, eorumque Successoribus praedictis, omnino spernendas, et nullatenus attendendas fore declaramus.

Non obstantibus remissionibus aliunde obtentis, nisi praesentibus legitime derogatum fuerit.

Clausulae salutares.

§. 10. Praesentes quoque Literas de subreptionis, obreptionis, aut cujuscumque nullitatis vel invaliditatis vitio, intentionisque Nostrae, ac quocumque alio defectu, etiam ex eo, quod in praemissis quomodolibet interesse habentes, vel habere praetendentes, illis non consenserint, ac ad ea vocati, et auditi non fuerint, vel quocumque alio colore, praetextu, occasione, vel causa, a quoquam notari, impugnari, in jus vel controversiam revocari nullatenus unquam posse, sed eas semper et perpetuo validas, firmas, et efficaces esse et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab omnibus et singulis, ad quos spectat et spectabit quomodolibet in futurum, inviolabiliter observari: sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Ju-

dices Ordinarios aut Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac praedictae Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, et alios quoscumque quavis auctoritate et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, declarandi, et interpretandi facultate, judicari, declarari, et interpretari debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum et inane decernimus.

Derogationes. §. 11. Non obstantibus quibusvis Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, de non tollendo jure quaesito, aliisque Nostris et Cancellariae Apostolicae Regulis, necnon Privilegiis Indultis, facultatibus, et Literis Apostolicis ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Brevium praedictorum Secretario, ac Datario seu ProDatario pro tempore existentibus, quomodolibet, et ex quacumque causa hic forsan de necessitate exprimenda, respective forsan concessis, approbatis, et innovatis, usibus quoque, stilis, tolerantiis, permissionibus, et consuetudinibus etiam diuturnis et inveteratis, in contrarium praemissorum quomodolibet forsan facientibus, vel extantibus. Quibus omnibus et singulis, illorum omnium et singulorum tenores etiam veriores praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, specialiter et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, derogamus caeterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio. §. 12. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrae approbationis, confirmationis, constitutionis, irritationis, annullationis, praecepti, statuti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romae apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, sexto Kal. Dec. Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die 26. Nov. 1745.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi. L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 9. Decembris ejusdem Anni.

DECRETA CXLV.*

Edita in Capitulo Generali Congregationis Monachorum Coelestinorum Ordinis S. Benedicti mensis Maji Anni MDCCXLIII. auctoritate Sac. Congregationis Episcoporum, et Regularium ab Eminentissimo, et Reverendissimo Domino Cardinali Dominico Rivera ejusdem Congregationis Protectore approbata, a Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PAPA XIV. confirmata, et in Actis Capituli Generalis Anni MDCCXLVI. inserta, et publicata.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

In supremo militantis Ecclesiae Solio per ineffabilem Divinae Clementiae abundantiam constituti, ea quae pro salubri Religiosorum Virorum sub suavi Christi jugo, arctiorisque disciplinae instituto vota sua Deo reddere, uberesque bonorum operum fructus adspirante superni favoris aura proferre jugiter satagentium, directione, provide constituta, atque ordinata etsi dicuntur, ut firma, atque inviolata persistant, Apostolici muniminis nostri, cum id a Nobis petitur, praesidio, libenter constabilimus. Nuper pro parte dilectorum Filiorum Definitorii, seu Definitorum Congregationis Coelestinorum Ordinis Sancti Benedicti Congregationi Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum; et Regularium praepositae exposito, quod ipsi ad majorem Dei gloriam, ac pro bono primodietae Congregationis regimine, et gubernio in nupero Capitulo Generali ejusdem Congregationis, unanimi consensu, et nemine discrepante, nonnulla Decreta condiderant, tenoris sequentis, videlicet:

Decreta edita in Capitulo Generali Congregationis Coelestinorum Ordinis S. Benedicti mensis Maji anni MDCCXLIII.

I.

I. Ad promovendam, firmiterque stabiliendam in Monasterio S. Spiritus de Magella peculiarem observantiam, et Monasticam Disciplinam, in primis creentur, et aggregentur sex Monachi pro illius Filiis, et quatuor Con-

versi; qui singuli pro hac prima vice inter omnes nostrae Congregationis Religiosos, qui id petierint, eligantur a Reverendissimo Patre Abbate Generali cum Definitorio Provinciali: postquam vero semel electi fuerint, cum aliquis eorum locus deinde vacaverit, novi Filii electio fieri debeat Capitulariter per Schedulas ab Abbate, et caeteris Filiis Monachis dicti Monasterii, sicque canonice confecta a Reverendissimo P. Abbate Generali pro tempore existente confirmabitur. Praefati autem Filii non poterunt amoveri e Familia Monasterii, nisi gravis, et justa intercesserit ratio, per Abbatem, et caeteros Filios Monachos Capitulariter approbanda, et a Reverendissimo P. Abbate Generali recognoscenda. Neque praeter dictos sex Monachos, et quatuor Conversos Monasterii Filios, alii ibidem de Familia collocari poterunt ultra unius anni spatium, nisi consensus accesserit capitulariter per secreta suffragia ferendus, Abbatis, et Monachorum Filiorum.

II. Abbas dicti Monasterii sit perpetuus ad vitam, neque ullo tempore, quavis de causa, possit, etiam a Capitulo Generali ad regimen aliorum Monasteriorum transferri, etiamsi ratione infirmitatis, vel cujuscumque alterius urgentissimae necessitatis, ibidem permanere non possit, sed eo in casu Abbas Titularis remaneat.

III. Praefatus Abbas perpetuus Monasterii S. Spiritus de Magella eligatur per Schedulas a Definitorio tempore Capituli Generalis ex Filiis, dicti Monasterii, quamquam non habeant gradus habilitationis juxta morem nostrae Congregationis, et sint cujusvis alterius Provinciae, dummodo habeant viginti annos ab emissa Professione, et iis sint praediti requisitis probitatis, vitae, et morum integritatis, ac sufficientiae, quae in Praelato dicti Monasterii necessaria reputantur. Occurrente itaque vacationis casu intra triennium dicti Abbatis perpetui, ejus electio ad proximum Generale Capitulum, ut supra, differatur; et novus Abbas ex tota Congregatione, et quavis Provincia electus, inter Abbates Primae Provinciae accenseatur, ita ac si ad ipsam Primam Provinciam semper pertinuerit. Quod si occurrerit casus, quod vacatio dicti Abbatis perpetui contingat, dum circularis Abbatia, de Gyro nuncupata, a prima Provincia restitui debeat secundae; tunc eo non obstante fiat novi Abbatis perpetui electio, ut supra, atque restitutio dictae Circularis Abbatiae ad sequentem casum vacationis transferatur. Obtenta vero a Sancta Sede Apostolica horum Decretorum confirmatione, et approbatione prima vacatio Abbatiae ad Primam Provinciam pertinens providenda erit, prout supra dictum est, Abbatem perpetuum dicti Monasterii eligendo.

IV. Demum in eodem Venerabili Monasterio nostro Constitutiones quoad spirituale, et temporale regimen, ac Regula Sancti Patris Benedicti fideliter, exacte, et adamussim observentur.

II.

Ad Monachos in studium Theologiae Moralis necnon probitatis, morumque exemplaris integritatis amorem magis incendendos, Confessarii quatuor Monasteriorum Monialium nostrae Congregationis regimini, et jurisdictioni in Civitate Aquilae subjectorum, tum Parochi Curam Animarum Ecclesiis nostrae Congregationis adnexam exercentes, necnon Vicarius, et Magister Professorum S. Eusebii de Urbe, postquam per duodecim annos suis muneribus praedictis laudabiliter functi fuerint, voce gaudeant passiva ad Abbatiatum, atque, ut caeteri Monachi habiles, in Abbates canonice eligi possint, et valeant. Socius item Procuratoris Generalis in Urbe juxta Decretum Capituli Generalis mensis Maji an. MDCCXXV. postquam per novem annos in suo munere laudabiliter se gesserit, in Abbatem similiter eligi possit.

III.

In omnibus, et singulis Monasteriis nostrae Congregationis cujusvis loci, et temporalis ditionis, sive Abbatiis, sive Prioratibus, in quibus sive in praesentia, sive in quovis tempore in futurum, Religio, et Capitulum Generale plenam, et liberam auctoritatem exercere nequeat, juxta antiquissimam consuetudinem, nostrasque Constitutiones, collocandi Abbates, vel Priores indiscriminatim ex quibusvis Provinciis nostrae Congregationis: Electiones Impostorum Abbatum, vel Priorum non fiant, nec fieri canonice possint, nisi ad triennium; adeout in singulis Capitulis Generalibus plena libertate Patres Definitoriales possint, et valeant assumere, et creare in novos Abbates, vel Priores dictorum Monasteriorum quosvis

Monachos magis idoneos, sibi benevisos, etiam voce passiva juxta Congregationis morem minime gaudentes; qui finito triennio cessare omnino intelligantur a munere, et Dignitate Abbatiali, seu Priorali, neque vel ipso titulo Abbatis, aut Prioris gaudere ullo modo possint: valeant tamen iterum ad aliud triennium, et etiam plura triennia cannnice assumi, et creari, si eorum suffragantibus meritis, id Patres Definitoriales expediens judicaverint.

IV.

Ordinaria, et quasi Episcopalis jurisdictio in Terra Corropoli Nullius Dioecesis pro Subditorum commodo, et utilitate exerceatur, et administretur ab Abbate S. Mariae in Mejulano dictae Terrae Corropolis in perpetuum, tamquam Vicario Generali Reverendissimi Patris Abbatis Generalis pro tempore existentis, qui est illius Terrae Ordinarius: Atque juxta hoc Decretum solitae Literae Patentales in personam dicti Abbatis pro tempore existentis cum omnibus facultatibus necessariis semper expediantur.

Cupiebantque propterea dicti Exponentes ea Decreta auctoritate dictae Congregationis Cardinalium confirmari; emanavit ab eadem Congregatione Cardinalium Decretum tenoris, qui sequitur videlicet.

Sacra Congregatio Eminentissimorum, et Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium, negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium praeposita, attenta relatione P. Procuratoris Generalis, benignae commisit Eminentissimo Rivera praefati Ordinis apud Sanctam Sedem Protectori, ut veris existentibus narratis, petitam approbationem, et confirmationem pro suo arbitrio, et prudentia impertiatur. Romae XXVII. Augusti MDCCXLV. » C. Cardinalis de Hieronymis » Joseph Maria Archiepiscopus Damascenus Secretarius. Dat. die 27. Aug. 1745.

Loco ✠ Sigilli.

Subinde dilectus Filius noster Dominicus S. R. E. Cardinalis Rivera nuncupat. primodictae Congregationis apud Nos, et Sedem Apostolicam Protector, vigore facultatis sibi ad eadem Congregatione Cardinalium attributae, suum edidit Decretum tenoris hujusmodi.

Perpensis Decretis editis in Capitulo Generali Congregationis Coelestinorum habito mense Maji anni MDCCXLIII., quum ea Monasticae disciplinae mirum in modum utilia, et ad augendum Dei cultum, locique Sanctimonium in celebri Monasterio Magellae retinendam praecipue conferre dignoverimus, vigore facultatum per superius recensitum Decretum Sacrae Congregationis Episcoporum, et Regularium Nobis attributarum, eadem in omni eorum parte approbamus, et confirmamus. Datum Romae hac die quinta Septembris MDCCXLV. » D. Cardinalis Rivera Protector. » Antonius Thomas Lazzaretti Secretarius. » Loco ✠ Sigilli. Dat. die 5. Sept. 1745.

Cum autem, sicut dicti Exponentes Nobis subinde exponi fecerunt, ipsi praemissa omnia Decreta, quo firmius subsistant, et serventur exactius, Apostolicae confirmationis Nostrae patrocinio communiri summopere desiderent: Nos ipsos Exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, praeinserta, tam Capituli Generalis, et memoratae Congregationis Cardinalium, quam memorati Dominici Cardinalis, et Protectoris Decreta tenore praesentium approbamus, et confirmamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis Cardinalium. Decernentes easdem praesentes Literas semper, firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, necnon Congregationis, et Ordinis hujusmodi etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et

Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XX. Decemb. MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

Dat. die 20. Dec. 1745.

D. Cardinalis Passioneus.

CXLVI.

CIVIUM ROMANORUM

Gradus certa ratione distinguuntur: Nobilium Ordo, et Nobilium Conscriptorum numerus designatur; ac methodus praescribitur in cooptatione aliorum Nobilium deinceps servanda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. Pontificis studium de Urbis utilitatibus et ornamentis.

Urbem Romam Imperii quondam amplitudine toto Terrarum Orbe clarissimam, nunc autem, Sacerdotalis fastigii Sede, atque praecipuo religionis domicilio, longe clariorem, dum, in subeundo Sacrosancti Apostolatus onere, una cum reliquis Ecclesiasticae Ditionis Civitatibus et Provinciis, in potestatem et fidem Nostram reciperemus; statim intelleximus id Nobis negocii datum esse, ut eam imperio Nostro non modo tutam atque beatam, sed etiam honestam atque omni ex parte illustrem, quantum in Nobis esset, servare et praestare niteremur. Quod quum, pro singulari Nostro erga eamdem Almam Urbem amore, vel potius pietate ab ineunte aetate animo Nostro concepta, ac toto vitae cursu, in ipsa plerumque Urbe a Nobis honorifice jucundeque transacto, in dies aucta et confirmata, libentissime curandum, et pro viribus efficiendum suscepimus; difficile dictu est, et tamen aliqua etiam ex parte satis cognitum atque testatum, quot et quas assiduas curas, cogitationes, expensas, in duplicem hujusmodi propositi Nobis Officii scopum ad hunc diem conferre debuerimus. Quoniam vero assumptum paterno studio opus non intermittere, sed ad finem usque urgere et promovere, auxiliante Domino, firmum et constitutum habemus; nunc unum potissimum, ad conservandum augendumque ipsius Urbis Nostrae splendorem et decus, in illius constitutione reformandum Nobis esse, atque emendandum statuimus; quod pluries mirati sumus, non satis distinctos in ea esse Civium gradus, nec certos adesse et praestitutos limites, quibus Nobilium Romanorum Coetus a reliquis Civium et Incolarum Ordinibus discerneretur. Et sane in omnibus recte constitutis Civitatibus hujusmodi Ordinum et graduum distinctio, tam municipalium Legum et Statutorum praescripto, quam ipsa Principum voluntate et auctoritate diligentissime custodiri, atque servari consuevit: idque ad utilitatem et decus Reipublicae magnopere pertinere existimatur; propterea quod hominum animis id veluti insitum atque innatum videtur, ut si qua potissimum laus in Familia aliqua floruerit, hanc fere qui sunt ejus stirpis, vel ipso naturae ductu, vel patriae virtutis memoria et sermonibus hominum excitati, cupidissime prosequantur. Quapropter non solum decere, sed etiam expedire judicavimus hujusmodi certam in Romana Urbe distinctionem Ordinum a Majoribus neglectam, aut multis modis, hominum fraude turbatam, accuratius stabilire.

Civium Ordines in Urbe aptius distinguere statuit.

Consilia hac de re habita.

§. 1. Cumque magis aptam viam, atque rationem ad invectas pridem inordinationes tollendas, simulque in posterum praecavendas, inire cuperemus; mandavimus dilecto Filio Nostro Prospero Sancti Georgii in Velabro Sanctae Romanae Ecclesiae Diacono Cardinali Columna nuncupato, ut ipse cum dilectis Filiis tunc existentibus Conservatoribus Camerae Urbis praedictae, et quatuor praeterea Romanis Civibus nobili loco natis, prudentia et rerum usu praestantibus, a Nobis designatis, de tota re maturo consilio deliberaret. Is vero, praedictis omnibus plurium mensium spatio frequenter coram se congregatis, atque auditis, quum eorum sententias diligentissime enucleatas atque digestas, judicio Nostro detulisset; Nos de-

mum, omnibus libratis atque perpensis, motu proprio, et certa scientia, infrascripta mandata atque praecepta inviolabiliter in posterum observanda, ad perpetuam Urbis dignitatem asserendam, Apostolicae potestatis plenitudine edere atque sancire decrevimus.

Adscripti inter Cives, non ideo Nobiles censeri debent.

§. 2. Cum itaque, sicut accepimus, plures olim fuerint, et nonnulli adhuc forsan existant, qui adeptis tantummodo Romanae Civitatis juribus, se tamquam de Nobilium Romanorum Coetu jactare, atque etiam in publicis Actis, et scriptis, seu monumentis, hujusmodi Nobilium titulo et nomine semetipsos decorare, et ab aliis compellari facere non dubitaverint; freti fortasse aliqua expressionum et clausularum exuberantia, qua in concessae sibi Civilitatis Diplomatibus honestari, et cumulari meruerint; Nos in primis decernimus atque statuimus, nemini licuisse, aut licere, Nobilis Romani gradum aut honores et privilegia sibi arrogare, quem constet a Conservatoribus pro tempore Camerae Urbis praedictae Romana tantummodo Civitate donatum fuisse, neque deinceps ad superiores honores se ut infra, adscendisse; sed illos dumtaxat, et non alios, pro veris Nobilibus Romanis nunc quidem haberi volumus, et reputari, quorum infra seriem et qualitates exhibebimus; non obstante quacumque hujusmodi nominis usurpatione, vel praetensa etiam longissimi temporis possessione, seu quasi; et non attenta qualibet expressionum amplitudine aut clausularum exuberantia, quae in eorum receptionis Diplomatibus, etiam ipsorum vel Primogenitorum suorum meritorum intuitu, adscripta, inserta, seu adjecta fuerit; quam quidem ipsis decernimus nullum tribuere gradum majorem ea Civilitate, quam ex ipsis Camerae Capitolinae Tabulariis, in quae successivis temporibus, de mandato Consilii Generalis, nomina Civium adscriptorum sive creatorum referuntur, eisdem concessam fuisse dignoscitur. Quapropter volumus et mandamus, novum confici Librum, seu Regestum, in quo omnium hujusmodi creatorum Civium nomina, sub simplici Civium Romanorum denominatione et titulo describantur; atque hujusmodi dumtaxat Librum, seu Regestum, de caetero attendi debere; nullatenus vero praefata Diplomata; quae omnia et singula, pro eo quod pertinet ad Patriciatus, sive Nobilitatis concessionem in ipsis forte enunciatam, praedictis motu, scientia, atque auctoritatis Nostrae plenitudine annullamus, et irritamus, et nemini ad hujusmodi effectum, sive ad nobilitatis probationem, ullibi, aut ullo umquam tempore suffragari decernimus.

Eorum nomina inter Cives simpliciter referenda.

Diplomata Nobilitatis contra formam Decreti concessa annullantur.

Qui Nobiles Romani habendi sunt.

§. 3. Porro Nobilitatis Romanae gradum et honores iis tantummodo jure competere, ac in posterum deferri volumus atque statuimus, qui vel ipsi, vel ipsorum Progenitores ad hunc diem, Conservatorum Camerae Capitolinae, aut Priorum Capitum Regionum Urbis, Officia, et munera gessisse comperti fuerint; aut qui deinceps ad eamdem Romanam Nobilitatem rite admissi, et praeviis probationibus, ut infra, faciendis, adscripti fuerint. Qua de re quum ad habendam certam eorum seriem, qui praedictis Conservatorum aut Priorum muneribus atque honoribus hucusque functi fuerunt, Libros, et Fastos Capitolinos accuratissime inspici, et describi jusserimus; infrascriptaeque Familiae Civium Nobilium tam Romanae, quam aliarum Civitatum Italicarum, repertae fuerint; Nos easdem Familias ad hujusmodi munera et honores olim admissas, quarum scilicet descendentes masculos, sive foeminas extare accepimus, praesentibus Nostris Literis adnotamus.

Elenchus Familiarum requisitis qualitatibus gaudentium.

4. EARUM IGITUR SERIES HÆC EST.

Abbati.	*Florenzj,*
Acciajuoli.	*Fonseca.*
Accoramboni.	*Frangipani.*
Alberici.	*Gabrielli.*
Alberici.	*Gabrielli.*
Alberini.	*Galli.*
Aldovrandi.	*Gavotti.*
Amadei.	*Genga.*
Americi.	*Gentili.*
Androsilla.	*Ghislieri.*
Androsilla.	*Ginnasi.*
de Angelis.	*Giori.*
Anguillara.	*Gottifredi.*
Annibali.	*Grassi.*
Antamori.	*Grassi.*
Aquilani.	*Grillo.*
Astalli.	*Gualtieri.*
d'Aste.	*Incoronati.*
d'Aste.	*Inghirami.*
degli Atti.	*Lancetta.*
Baldassini.	*Lercari.*
Bentivogli.	*Maccarani.*

Bentivogli.
Bernardini.
Bernini.
Bichi.
Boccapaduli.
Bolognetti.
Bonaccorsi.
Bonarelli,
Bonnechi.
Bufalini.
del Bufalo.
Buratti.
Bussi.
Butii.
Caccia.
Caffarelli.
Capizucchi.
Capponi.
Capranica.
Carandini.
Cardelli.
Carpegna.
Casali.
Cavalieri.
Cavalletti.
Caucci.
Cellesi.
Cenci.
Cenci.
Cerri.
Ceva.
Chigi Montoro.
Ciccolini.
del Cinque.
Ciogni.
Circi.
Collicola.
Colonna.
Correa.
Costaguti.
Cremona.
Crescenzj.
Curti.
Dandini.
Del Drago.
Eustachj.
Fagnani.
Falconieri.
Fani.
Fantuzzi.
Febei.
Filonardi.

Macchiavelli.
Mandosi.
Manfroni.
Mantica.
Marciano.
Marcolini.
Mariscotti.
Massimi.
Massimi.
Melchiorri.
Mellini.
Mignanelli.
Molara.
del Monte.
Montecatino.
Moroni.
Muti.
Muti.
Nari.
Negroni.
Nunez.
Nunez.
Nuzzi.
Olivieri.
Olgiati.
Origo.
Orsini.
Ottieri.
Palagi.
Paleotti.
Polombara.
Papi.
Paracciani.
Parenzi.
Passerini.
Passianei.
Patrizj.
Petroni.
Pierleoni.
della Porta.
del Pazzo.
Raggi.
Rasponi.
Ravenna.
Ricci.
Roberti.
Rocchi.
Rocci.
Rondanini.
Rosolini.
de Rossi.
de Rossi.

Fioravanti.
Sacrati.
Sacripanti.
Sampieri.
Scarlatti.
Serlupi.
de Signoribus.
Sinibaldi.
Soderini.
Sorbolonghi.
Spada.
Stati.
Tanara.
Tarugi.
Teodoli.
Testa.

Sacchetti.
Testa Piccolomini.
Tibaldeschi.
Tomati.
Torres.
Varani.
Vecchiarelli.
Vemiglioli.
Verospi.
della Vetera.
Vettori.
Vidaschi.
Vitelleschi.
Zambeccari.
Zinanni.

§. 5. Itaque volumus et mandamus peculiarem quemdam Librum, seu Regestum confici in Capitolino Tabulario deinceps asservandum, in quo cum assistenti Dilectorum Filiorum Conservatorum Camerae praedictae, et Prioris Capitum Regionum Urbis nunc et pro tempre existentium, per manus Dilecti pariter Filii nunc et pro temporo existentis Scribae Senatus Participantia nuncupati, describantur tam omnes et singuli praemissi, quam alii deinceps in Civium Nobilium Romanorum ordinum rite, ut infra, cooptandi. Nobilium Liber confici et servari jubetur.

§. 6. Praeterea motu, scientia, et potestate similibus, ex Familiis superius enunciatis certum et constantem numerum sexaginta Familiarum, et non ultra, designari volumus, quas quidem Nos pra prima vice, ut infra, designamus; quae Familiae Civium *Nobilium Romanorum Conscriptorum* appellari debeant, quaeque per manus praedicti Scribae Senatus, et cum assistentia, ut supra, describantur, in alio peculiari Libro, in Archivo Capitolino pariter asservando, earum vero nomina Tabellis, seu Chartulis inscripta in Urna quadam, vulgo *Bussolo*, includantur, ad effectus infra dicendos. Liber quoque et Urna LX. Nobilium Conscriptorum instituitur.

§. 7. Nomina igitur Familiarum Civium Nobilium Romanorum Conscriptorum, quae a Nobis designantur, sunt quae sequuntur. Nobiles Conscripti a Pontifice designati.

Accoramboni, Marius.
Anguillara, Carolus.
Astalli, Tiberius.
d' Aste, Franciscus.

d' Aste, Mauritius.
Bichi, Carolus.
Boccapaduli, Petrus.
Bolognetti, Jacobus.
Bonarelli, Petrus.
del Bufalo, Hyacinthus.
Bussi, Raynerius.
Capizucchi, Marius.
Capponi, Alexander.
Capranica, Camillus.
Cardeli, Antonius.
Carpegna, Franciscus.
Casali, Alexander.
Cavalieri, Æmilius.
Cenci, Virginius.
Cenci, Chistophorus.
Ceva, Hortensius.
Chigi Montorio, Joannes.
Casteguti, Joannes Georgius.
Crescenzi, Virgilius.
del Drago, Paulus.
Falconieri, Horatius.
Filonardi, Scipio.
Frangipani, Pompejus.
Gabrielli, Angelus.
Gabrielli, Antonius.
Gavotti, Stephanus.
Grassi, Marcus Antonius.
Maccarani, Joseph.
Mariscotti, Horatius.
Massimi, Camillus.
Massimi, Franciscus.
Melchiorri, Joannes Baptista.
Mignanelli, Jacobus.
Molara, Terentius.
Muti, Innocentius.
Muti, Vincentius.
Nari, Fabritius.
Olgiati, Joannes Baptista.
Origo, Vincentius.
Orsini, Benedictus.
Ottieri, Lotarius.
Palombara, Maximilianus.
Patrizi, Patritius.
Petroni, Alexander.
Raggi, Thomas.
Ricci, Julius.
Sacchetti, Joannes Baptista.
Sampieri, Joannes Baptista.
Serlupi, Hieronymus.
Soderini, Nicolaus.
Spada, Clemens.
Teodoli, Hieronymus.
Verospi, Hieronymus.
Vettori, Franciscus.
Vitelleschi, Franciscus.

Ratio servanda in adscriptione Nobilium.

§. 8. Ut autem in posterum nulli liceat indigno in Civium Nobilium Romanorum Tabulas irrepere, quoties aliquis ejusdem Urbis, sive alterius Civitatis Civis, petierit se suamque Familiam in hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinem adscribi; volumus, ut quatuor ex praefatis Nobilibus Conscriptis, quorum nomina singulis vicibus, coram Conservatoribus, et Regionum Priore pro tempore existentibus, a Scriba Senatus Participante ex praedicta Urna sorte extracta fuerint, qui nimirum in hujusmodi respective Familiis personam capitis gerere dignoscantur, dummodo tamen xx. aetatis suae annum expleverint, ipsius postulantis, ejusque Familiae conditiones et qualitates diligenter inquirant, ac de iis ad Congregationem ex infrascriptis personis compositam, nimirum ex tribus pro tempore Conservatoribus praedictae Camerae, et Priore Capitum Regionum Urbis, necnon duobus Sindicis, ipsisque quatuor Nobilibus Conscriptis, ut supra, extractis, et Scriba Senatus Participante, dummodo is ex Civium Nobilium Romanorum coetu existat, (cui quidem Congregationi privativum jus et auctoritatem cognoscendi de hujusmodi Nobilium receptionibus harum serie perpetuo attribuimus), exactissime et verissime referant. Quod si ab hujusmodi postulante per authentica documenta probatum fuerit, tam suam, suique Patris stirpem, quam Matris, et Aviae paternae, atque maternae Familias, integro centum annorum decursu, sive Romae, sive in aliis Civitatibus, ut supra, in Nobilitatis splendore et juribus versatas esse; vel etiam, quod attinet ad Familias Matris, aut Aviae paternae, sive maternae, eas de numero Familiarum Nobilium Almae Urbis praedictae, juxta praesentium Literarum tenorem et dispositionem, existere; atque haec omnia, iis, qui praedictam Congregationem constituent, majori scilicet ipsorum numero per secreta suffragia in affirmativam consentiente, probata fuerint; tunc volumus ipsius postulantis nomen, eadem Congregatione praesente, per manus praedicti Scribae Participantis, Civium Nobilium Romanorum Albo adscribi; ejusdemque receptionis decretum, una cum omnibus

Probationes ad hunc effectum conficiendae.

authenticis monumentis ad Nobilitatis probationem ab eo prolatis, in Tabularium Capitolinum inferri, Publicum vero Diploma Nobilitatis Romanae eidem concessae, juxta formam Inferius praescribendam, confici, ipsique nuper adscripto tradi mandamus.

Quomodo suppleri debeat numerus Nobilium Conscriptorum.

§. 9. Nec alia prorsus ratione agendum esse decernimus, quoties, deficiente aliqua ex Familiis Nobilium Conscriptorum superius enunciatis, aliam in eum numerum deinceps adsciscì oporteat. Volumus nimirum, quatuor, ut supra, ex praefata Urna extrahi, qui postulantium qualitates, et probationes ab his asserendas, examineut; et ad praedictam Congregationem de praemissis judicaturam distincte referant, ad hoc ut illius nomen, qui dignus habitus fuerit iu locum vacantem subrogari, in praefato peculiari Libro adscribatur, Urnaeque praedictae includatur; ac documentis ab eo productis, Decretoque desuper condito, in Archivum relatis, ipsius Decreti exemplum, juxta aliam formam inferius pariter praescribendam, eidem expediatur. Verum, ut quis, eveniente hujusmodi loci vacatione, in numerum Civium Nobilium Conscriptorum recipi valeat, hoc iusuper requirimus, ut nempe ipsius Familia inter Nobiles Romanas jampridem adscripta sit, et fixum in ipsa Urbe Domicilium habeat; ac praeterea illibatam ducentorum annorum, tam in paterna, quam in materna, et Aviae paternae, maternaeque stirpibus Nobilitatem, authenticis, ut supra, probationibus demonstret: Si quis autem requisitas probationes quoad paternam Familiam perfecerit; Matrem vero suam, vel Aviam paternam, sive maternam, ex aliqua ex Familiis Nobilium Conscriptorum esse aut fuisse demonstret, nolumus alias ulteriores probationes, quoad hujusmodi Maternae, aut alterutrius Aviae Familiarum nobilitatem, ad effectum de quo agitur, ab eo requiri. Quod si inter eos, qui se posterosque suos in deficientia Familiae locum subrogari petierint, aliquis sit, qui ex eadem gente, diversa vero stirpe, originem ducere se ostendat; volumus hunc, modo nullam in sua stirpe labem contra requisitae Nebilitatis candorem contraxerit, caeteris omnibus postulantibus anteferri. Eos vero, qui non ex defectu probationum repulsam tulerint, sed propter debitam alteri praelationem, in certum illum atque constantem Nobilium Conscriptorum numerum admitti nequiverint, eveniente alterius loci vacatione, ab onere novas conficiendi probationes absolvimus, dummodo relictis in Archivo Capitolino probationibus semel recognitis et approbatis, neque se postmodum, neque Familiam suam dedecore ullo, aut imparis affinitatis contractae vitio, foedatam fuisse demonstrent.

Requisita.

De omnibus judicandum ad normam juris, et Constitutionum Apostolicarum.

§. 10. Qui vero sint Nobilitatis tituli, quibus tam personae, quam Familiae illustrantur; quae probationes legitimam fidem facientes; quidve dicendum sit Familiarum Nobilitati efficere, earumque splendorem obscurare; id ex juris communis, Statutorum, et Constitutionum atque Ordinationum Apostolicarum praescripto colligendum, et judicandum decernimus; mandantes, ut Familiae Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum in Petri Cathedra pro tempore sedentium, praedicto Civium Nobilium Romanorum Ordini, nullis requisitis probationibus, quamprimum adscribantur.

Familiae Romanorum Pontificum pro tempore, Nobilium Ordini adscribantur.

§. 11. Ut vero hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinis decus, adeoque ipsius Urbis dignitatis, firmius stabiliusque consistant, hoc speciali Privilegio universum Civium Nobilium coetum Apostolica liberalitate donamus, ut ne quis in posterum ad Officia et Munera Conservatorum Camerae Capitolinae, aut Prioris Capitum Regionum Urbis, vel Magistrorum Viarum, sive Consulum Artis Agriculturae, vel demum Curatorum publicorum Ædificiorum Urbis, *Fabricceriorum* nuncupatorum, a Nobis institutorum, eligatur et deputetur, neque in numerum quinquaginta Consiliariorum Sede Apostolica vacante assumatur, nisi de Civium Nobilium Romanorum superius enunciatorum, aut deinceps rite adscriptorum, Ordine et coetu existat; Sindici vero, qui a Conservatoribus praedictis in eorum Congregatione Oeconomica pro tempore eligi et deputari debent, consuetis modo et forma extrahantur ex praedicta Nobilium Conscriptorum Urna, quam quidem subrogari mandamus loco alterius cujuscumque Urnae, seu *Bussolo*, hactenus ad hujusmodi effectum adhibiti. Mandantes propterea Ven. Fratri Nostro Annibali Episcopo Portuen. S. R. E. Cardinali Sancti Clementis nuncupato ejusdem S. R. E. Camerario, necnon Dilecto Filio Nostro Sylvio Tituli Sanctae Priscae ipsius S. R. E. Presbytero Cardinali de Valentibus etiam nuncupato Nostro Secretario Status, ipsisque Dilectis Filiis Con-

Aliquot Officia Nobilibus privative conferenda.

Sindici extrahantur ex Urna Nobb. Conscriptorum

In adscriptione Civium serventur Statuta Urbis.

servaturibus Camerae Urbis praedictae, et Priori Capitum Regionum, eorumque in praedictis Officiis et Muneribus respective Successoribus, aliisque omnibus et singulis, ad quos spectat, seu pro tempore spectabit in futurum, ut in praefatis Electionibus et Deputationibus, hanc Decreti Nostri formam prae oculis habeant, et adamussim observent.

Mandata pro praemissorum executione.

§. 12. Demum quod pertinet ad creationes Civium Romanorum, volumus, ut ea, quae in Statutis ejusdem Almae Urbis a fel. record. Gregorio Papa XIII. aliisque Praedecessoribus Nostris, approbatis et confirmatis, circa largitionem et communicationem Civitatis hujusmodi, praescripta sunt, exacte perpetuo serventur et impleantur.

Nihil innovetur in regimine Urbis, et Camerae Capitol etc.

§. 13. Per haec autem, quae ad congruam certamque Civium Nobilium in Urbe Roma distinctionem, eorumque Ordinis decus, provide statuimus, non intendimus peculiare aliquod Corpus, seu Collegium, aut Magistratum Civium Romanorum Nobilium, vel Nobilium Conscriptorum, erigere aut constituere, cujus aliqua esse debeat in Urbe jurisdictio, jus, et auctoritas, extra praemissa; quodque Tribunal aliquod, seu peculiare Sigillum, aut Archivum habere valeat, et retinere; neque de aliis quibuscumque rebus Decreta condere, aut publicare; vel ullum imperii actum in Officiales, et Ministros Camerae Capitolinae, sive in alios quoscumque, exercere: sed ipsius Camerae Capitolinae, ejusque Tribunalium, et Officiorum regimen, eodem, quo ad hunc diem, modo, et forma, administrari jubemus. Atque insuper non alios in Consilio Generali (consuetis tantummodo temporibus, et occasionibus, convocando) adesse, ut suffragium ferre permittimus, praeter eos, quos retroactis temporibus hujusmodi jure pro tempore gavisos esse dignoscitur: districte inhibentes, ea lege, quae de Majestate est, ne ipsi praedicti Cives Nobiles, aut Nobiles Conscripti, conventus communes habere, aut in Consilium, sive in Congregationem, extra casus, et praeter numerum superius enunciatos atque praescriptos, convenire, vel aliqua communi nomine statuere aut decernere, sine praevio Nostro, et Successorum Nostrorum assensu et beneplacito, ullo umquam tempore possint, aut valeant.

Clausulae praeservativae.

§. 14. Decernentes easdem praesentes Literas, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales praedicti, seu alias specifica, et individua mentione, et expressione digni existant, eisdem praemissis non consenserint, nec ad ea vocati seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, facultatum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari semel, vel pluries quoque modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostrae; vel interesse habentium consensus, aliove quodlibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, seu in controversiam vocari nullatenus posse, sed semper et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari.

Aliter judicari prohibetur, cum Decreto irritanti.

§. 15. Sicque, et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegatos, quavis auctoritate, praeeminentia, aut potestate fungentes et functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere; irritum quoque, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis quibuscumque expresse derogatur.

§. 16. Non obstantibus Nostra, et Cancellariae Apostolicae regula *de jure quaesito non tollendo*, nec non aliis Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac praedictae Almae Urbis Nostrae, ejusque Camerae, et Magistratuum Populi Romani, Statutis, usibus, stylis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Facultatibus, Indultis, seu Diplomatibus, quibuslibet personis sub quarumque forma, et expressione concessis; omnimque praemissorum, etiam juramento, vel Apostolica Auctoritate, seu quavis firmitate alia roboratis, confirmationibus, et innova-

tionibus; quibus omnibus, et singulis, ad praemissorum effectum dumtaxat, illis alias in sua robore permansuris, motu, scientia, et potestate praedictis, amplissime ut praefertur, derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Diplomatum expediendorum certa forma statuitur.

§. 17. Caeterum Diplomatum, quae in concessione Civitatis, quaeque in adscriptione Nobilium, expedienda erunt, exempla subjicimus; quae quidem sub eadem invariabili forma Typis imprimi, et in singulis respective casibus tum a Conservatoribus pro tempore Camerae Urbis praedictae, tum etiam a Scriba Senatus Participante subscribi, et publico S. P. Q. R. signo muniri mandamus. Decretorum quoque in Nobilium Conscriptorum cooptatione conficiendorum authentica exempla, juxta aliam formam pariter infra subjectam, ab eodem Scriba Participante subscribi, eodemque publico signo firmari volumus, et jubemus.

Diploma in creatione Civis Romani.

§. 18. Forma igitur Literarum seu Diplomatum in Creatione Civium Romanorum expedien., haec est.

BENEDICTO XIV.

Pontifice Maximo sedente, Anno VI.

— Conservatores Camerae Almae Urbis — Officiosam erga Populum Romanum, utilemque Urbi Nostrae adfectionem, cujus non obscura ad hunc diem specimina dedit N., congruis muneribus, et praemiis ornare decrevimus. Itaque placuit ipsum N., Filios, Posterosque ejus, in Civium Romanorum numerum cooptari: ipsum, filios, posterosque ejus Civium Romanorum Tabulis adscribi; eidemque tradi publicas Literas, quarum auctoritate omnibus pateat, ipsum cum filiis, posterisque suis, studio nostro, jussu mandatoque Populi Romani, Civitate nostra donatum, hujus Privilegii ergo, omnibus Civium Romanorum juribus cum caeteris Civibus aequa lege gaudere, in fide et clientela Populi Romani. Actum in Capitolio Kalendis etc. MDCC. etc. — Nomina Conservatorum Camerae Urbis — N. N. Scriba Senatus.

Diploma in creatione Nobilis Romani.

§. 19. Forma vero Diplomatum expedien. in receptione Civium Nobilium Romanorum talis est:

BENEDICTO XIV.

Pontifice Maximo sedente Anno VI.

— Conservatores Camerae Almae Urbis. — Cum Magistratus Populi Romani N. N. etc. et N. N. N. N. Nobiles Romani Conscripti, inquisitores sortito electi, convenissent in Ædibus Capitolii, ibique verba facta essent de N. spectatis virtutibus, ejusque adfectione erga Populi Romani nomen multis argumentis testata, deque ejus Familiae antiquo splendore certis monumentis comprobato, placuit universis ipsius merita amplissimis Urbis Nostrae honoribus cumulare. Quapropter sancitum est, ipsum N., Filios, Posterosque ejus in conspicuum Nobilium Romanorum Ordinem cooptari; publicasque Literas perscribi, quarum auctoritate omnibus palam fieret, ipsum N. plenissima Romana Nobilitate donatum fuisse; eumque Nobilium Romanorum numero habendum esse: ipsi, filiis, posterisque ejus licere omnibus Nobilium Romanorum juribus, honoribus, muniis, ac privilegiis frui, et gaudere. Ut quaecumque ad hunc diem ab ipso, ejusve Majoribus prodierunt praeclare consilia, atque facinora, haud dissimilia his in posterum ab eodem, ejusque Familia, ad Urbis Nostrae utilitatem, et decus perpetuum, conferantur. Actum in Capitolio Kalendis etc. MDCC. etc. Nomina Conservatorum Camerae Urbis — N. N. Scriba Senatus.

Decretum in receptione Nobilis Romani Conscripti.

§. 20. Forma demum Decretorum expedien. in cooptatione Civium Nobilium Conscriptorum Urbis Romae est, quae sequitur videlicet: *Kalendis etc. MDCC. etc. In Ædibus Capitolii: Quod Nobiles Romani Conscripti N. N. N. N., inquisitores sortito electi, cum Magistratibus Populi Romani verba fecerunt de N. Nobili Romano cum Filiis Posterisque ejus inter LX. Nobiles Conscriptos cooptanda, in locum Familiae N. pridem extinctae: quod ipsius N. spectata virtus, ejusque Familiae antiqua, et probata Nobilitas postulare visa est: D. E. R. I. C., uti auctoritas perscriberetur, qua idem N. in numerum LX. Nobilium Romanorum Conscriptorum adlegeretur: eoque numero deinceps esset: liceretque ei Nobilium Conscriptorum Privilegiis frui, et publica ejusdem Collegii munia obire: Ut ipse, filii, posterique ejus tempore de Patria bene mereri pergant, Populi Romani nomen augeant, Urbis Nostrae utilitates dignitatemque, opera, consilio, fide tueantur — N. N. Scriba Senatus.*

Sanctio.

§. 21. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum Constitutionis, ordi-

nationis, adscriptionis, prohibitionis, derogationis, Mandati, Decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 4 Jan. 1746. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, pridie Nonas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

APPENDIX

AD TOMUM I. BULLARII

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI D.

BENEDICTI PAPÆ XIV.

NUM. I.

Constit. VII. fol. 15.

INSTRUCTIO

Sacrae Congregationis Concilii pro Episcopis Archiepiscopis, Primatibus, et Patriarchis, super modo conficiendi Relationes statuum suarum Ecclesiarum, quas, occasione Visitationis Sacrorum Liminum, eidem Sac. Congreg. exhibere tenentur.

Summus Pontifex Sixtus Papa Quintus, qui tempora statuit, quibus singuli Episcopi, Archiepiscopi, Primates, et Patriarchae per seipsos, vel eorum certum Nuntium, visitare tenentur Limina Beatissimorum Apostolorum Petri, et Paulii antiquissimae observantiae inhaerendo, nedum voluit, ut ultra Sacrorum Liminum visitationem, Romano pro tempore Pontifici de toto eorum Pastorali Officio, et de rebus omnibus ad ipsarum, quibus praesunt, Ecclesiarum statum, ad Cleri, et Populi disciplinam, animarum denique, quae illorum fidei creditae sunt, salutem, quovis modo pertinentibus, rationem redderent, uti fusius habetur in praedicti Pontificis *Constitutione*, quae incipit *Romanus Pontifex*, sed in alia etiam *Constitutione*, quae incipit *Immensa aeterni Dei*, Sacrae Congregationis praepositae Interpretationi Sacrosancti Concilii Tridentini, curam demandavit, praedictam rationem, quae dicitur *Relatio status Ecclesiae*, perpendendi, et examinandi, ac postulatis in eadem proponendis respondendi.

Sixtinae hae Constitutiones suo non caruerunt effectu, tum quoad Sacrorum Liminum visitationem, tum quoad Relationem statuum Ecclesiarum; sed cum nulla umqnam edita fuerit instructio pro dictis Relationibus exarandis, factum hinc est, ut aliquae ex eis aliquando fuerint exhibitae abundantes in superfluis, et aliquae aliquando deficientes in necessariis: cumque ad haec avertenda, in Synodo Romana, hoc anno 1725. a Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papa XIII. habita in Basilica Lateranensi, praescriptum sit, ut Instructio hactenus omissa, a Sacra Concilii Congregatione ederetur; haec idcirco Instructio publici juris fit, ut in Relationibus statuum suarum Ecclesiarum ad eamdem Sacram Congregationem in posterum transmittendis, curent Episcopi, Archiepiscopi, Primates, et Patriarchae, ipsi se conformare, et suas Relationes ad quaedam distincta Capita reducere, quorum Primum ad statum Ecclesiae materialem: Secundum ad Personam ipsius Referentis: Tertium ad Clerum Saecularem: Quartum ad Clerum Regularem: Quintum ad Moniales: Sextum ad Seminarium: Septimum ad Ecclesias, Confraternitates, et Loca Pia: Octavum ad Populum: et Ultimum denique referatur ad Postulata, quae ab ipso Referente Sacrae Congregationi proponuntur.

§. I.

De Primo Relationis Capite, pertinente ad statum Ecclesiae materialem.

In hoc primo Relationis Capite sequentia erunt exponenda.

I. Institutio.

II. Confinia.

III. Privilegia, et praerogativae Episcopatus, Archiepiscopatus, aut Patriarchatus.

IV. Numerus Civitatum, Oppidorum, aut Locorum, qui Episcopatui, Archiepiscopatui, aut Patriarchatui subjecti sunt.

V. Status Cathedralis, Metropolitanae, aut Patriarchalis Ecclesiae, una cum numero Ca-

nonicorum, et aliorum, servitio Chori addictorum; et an erectae fuerint Praebendae, Poenitentiaria, et Theologalis.

VI. Status Ecclesiarum Collegiatarum una cum numero pariter Canonicorum, et caeterorum, qui Choris earum intersunt, et an in Collegiatis erecta sit Praebenda Theologalis.

VII. Status, et numerus Ecclesiarum Parochialium, nec non aliarum Ecclesiarum, et Oratoriorum in Episcopatu, Archiepiscopatu, aut Patriarchatu existentium; referendo signanter, an Cathedralis, Metropolitana, aut Patriarchalis, et Collegiatae Oratoria, nec non Parochiales, caeteraeque Ecclesiae, sint sacris supellectilibus instructae, et quaenam ex eis habeant redditus pro fabrica assignatos.

VIII. Numerus Monasteriorum tam Virorum, quam Mulierum; exprimendo, an aliqua ex Monasteriis Virorum sint subjecta suae jurisdictioni; et an, et quae Mulierum Monasteria sibi subjecta sint, vel Praelatis Regularibus.

IX. An adsit in Dioecesi Seminarium Clericorum, quot Clerici in eodem alantur, an fuerit statuta taxa, et in qua quantitate, et an aliqua Beneficia fuerint eidem unita, et in universum quinam, et quot sint redditus praedicti Seminarii.

X. Numerus Hospitalium, Collegiorum, Confraternitatum, et aliorum Locorum piorum quae sunt in Episcopatu, Archiepiscopatu, aut Patriarchatu, et quinam sint eorum redditus.

XI. An adsint Montes Pietatis, et quot sint: una cum aliis consimilibus, ad statum materialem Ecclesiae spectantibus; cum advertentia tamen, ut plena status materialis Relatio in prima Relatione tantum, quae fit ab Episcopo, Archiepiscopo, aut Patriarcha exhibeatur; in subsequentibus etenim Relationibus satis erit, quod ipsi se referant ad primam, nisi aliquid novi, pertinens ad dictum statum materialem, contigisset, quod Referens notificandum Sacrae Congregationi existimaret.

§. II.

De Secundo Relationis Capite, pertinente ad ipsum Episcopum, Archiepiscopum, Primatem, Patriarcham.

In hoc Capite exponi debebit.

I. An Residentiae praeceptum, a Sacris Canonibus, Concilio Tridentino, et Constitutione Urbana praescriptum, adimpleverit; et an aliquo, et quo tempore abfuerit, et an ultra menses Conciliares, et an cum, vel sine Sedis Apostolicae licentia.

II. An, et quoties Dioecesi sibi commissae visitationem expleverit.

III. An per se, vel per alium Episcopum, sacras Ordinationes expleverit, et Sacramentum Confirmationis administraverit.

IV. An, et quoties Synodum Dioecesanam coegerit: et, si Episcopus nulli Archiepiscopo subjectus sit, an ad Synodum Provincialem ejus Archiepiscopi, quem ad tramites Tridentini eligere tenetur, ut ejus Synodo Provinciali intersit, accesserit; et si sit Archiepiscopus, an Synodum Provincialem habuerit, et quinam Suffraganei eidem interfuerint.

V. An verbum Dei per seipsum praedicaverit, et an, legitimo concurrente impedimento, viros idoneos assumpserit ad hujusmodi praedicationis officium salubriter exequendum.

VI. An habeat Depositarium poenarum, et mulctarum pecuniarum, et an eaedem fuerint piis usibus applicatae.

VII. Quaenam Taxa, et an Innocentiana in sua Cancellaria observetur.

VIII. An aliquod habeat, quod sibi obstet circa exercitium Episcopalis Officii, Jurisdictionis Ecclesiasticae, necnon tuendae libertatis, et immunitatis Ecclesiarum.

IX. An aliquod pium opus peregerit pro Ecclesia, pro Populo, aut pro Clero.

§. III.

De Tertio Capite ad Clerum Saecularem pertinente.

In hoc Capite exponendum erit.

I. An Canonici, caeterique Choro addicti Cathedralis, Metropolitanae, aut Patriarchalis Ecclesiae, necnon Collegiatarum, Choro jugiter intersint.

II. An, ultra Matutinum, Laudes, caeterasque alias Horas Canonicas, quolibet die celebrent Missam Conventualem.

III. An quolibet die eam applicent pro Benefactoribus.

IV. An suas habeant Constitutiones, et eas punctualiter observent.

V. An, qui obtinent Praebendam Poenitentiariam, aut Theologalem, adimpleant, quae adimplenda sunt, et quomodo.

VI. An Parochi in suis Parochiis resideant.

VII. An librum Matrimonii, et Baptizatorum, aliosque libros, quos ad normam Ritualis Romani retinere debent, retineant.

VIII. An aliqui ipsorum indigeant aliorum Sacerdotum opera, ut Sacramenta Populo administrent.

IX. An iidem per se, vel per alios idoneos, si legitime impediti fuerint, diebus saltem Dominicis, et Festis solemnibus, plebes sibi commissas, pro sua, et earum capacitate, pascant salutaribus verbis, docendo, quae scire omnibus necessarium est ad salutem, juxta monitum Tridentini, et praecitati Concilii Romani.

X. An saltem Dominicis, et aliis Festis diebus, in suis Parochiis, Fidei rudimenta, et obedientiam erga Deum, et Parentes, Pueros, caeterosque hoc adjutorio indigentes, doceant; et an, et qui eis operam praestent in hoc opere adimplendo, et an fructuose hoc opus adeo necessarium in singulis Parochiis proficiat.

XI. An singuli Parochi, caeterique curam animarum exercentes, singulis Dominicis, Festisque de praecepto, Missam applicent pro Populo eorum curae commisso.

XII. An, et quae praemittantur, antequam quis ad Primam Tonsuram, et Minores Ordines admittatur, et an sacris Ordinibus initiandi, ante cujuscumque Ordinis sacri receptionem, piis meditationibus, vulgo Spiritualibus exercitiis, vacent per aliquot dies in aliqua Domo Religiosa.

XIII. An omnes praedicti vestes jugiter deferant Clericales, et an, quo ad fori privilegium, serventur disposita a Sacrosancta Synodo Tridentina Sess. 23. Cap. 6. de Reformat., et a Constitutione Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI Papae XIII. in eodem Concilio Romano emanata.

XIV. An habeantur Conferentiae Theologiae Moralis, seu Casuum conscientiae, et etiam Sacrorum Rituum, et quot vicibus habeantur, et qui illis intersint, et quinam profectus ex illis habeatur.

XV. Quinam sint mores Cleri saecularis, et an aliquod in eo adsit scandalum, quod remedio indigeat potentiori.

§. IV.

De Quarto Capite, ad Clerum Regularem pertinente.

In hoc Capite exponendum erit.

I. An Regulares, curam animarum exercentes, qui Episcopali jurisdictioni, visitationi, et correctioni subsunt in iis, quae ad curam pertinent, et administrationem Sacramentorum, munus sibi commissum fideliter adimpleant, juxta ea, quae in praecedenti capita dicta sunt de Parochis saecularibus.

II. An aliquis Regularis extra Monasterium degat: an aliqui adsint in Dioecesis, a suis Superioribus, servatis servandis, ejecti, vel aliquis fuerit Regularis intra Claustra Monasterii degens, sed qui extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo scandalo fuerit, et quomodo in hisce casibus in sic delinquentes animadvertit.

III. An sua jurisdictione delegata usus sit in explenda Visitatione Conventuum, et Granciarum Monasteriorum, in quibus Religiosi non aluntur in numero a Sacris Constitutionibus praefixo; et quinam sint Religiosorum mores, in dictis Conventibus, et Granciis degentium.

IV. Denique, an aliquod habeat cum Regularibus offendiculum in exercitio jurisdictionis delegatae in illis casibus, in quibus eadem ipsi tributa est a Sacro Concilio Tridentino, vel a Summorum Pontificum Constitutionibus, et signanter a Bulla Clementis Papae X. quae incipit, *Supernae*.

§. V.

De Quinto Relationis Capite ad Moniales pertinente.

In hoc Capite exponendum erit.

I. An Moniales, Episcopo subjectae, suas servent Constitutiones.

II. An Clausura in earum Monasteriis inviolate custodiatur.

III. An aliqui abusus in iisdem Monasteriis irrepserint, qui consilio, aut auxilio Sacrae Congregationis indigeant.

IV. An, praeter ordinarium Confessorem, alius extraordinarius ab ipso bis, aut ter in anno fuerit oblatus.

V. An dictorum Monasteriorum redditus fideliter administrentur, et Monialium dotes fuerint persolutae, et quomodo erogatae.

VI. An in Monasteriis Monialium, quae sunt Praelatis Regularibus subjecta, curaverit, ut Clausura dictarum Sanctimonialium fuerit exacte observata; et an contra inobedientes, et contradictores, per censuras Ecclesiasticas, et alia juris remedia processerit.

VII. An harum Monialium Confessarii Regulares, sive ordinarii, sive extraordinarii, fuerint ab ipso approbati, antequam earum confessiones exceperint.

VIII. An, adhibitis Superioribus Regularibus, singulis annis exegerit rationem administrationis ab his, qui administrarunt bona pertinentia ad haec Monialium Monasteria Regularibus subjecta: et an fideliter eorum redditus administrentur, et alia fuerint adimpleta, quae praescribuntur in Bulla Gregorii XV., quae incipit *Inscrutabili*.

§. VI.

De Sexto Relationis Capite, pertinente ad Seminarium.

In hoc Capite exponendum erit

I. Quot sint in Seminario Alumni.

II. An in Ecclesiastica disciplina recte instituantur.

III. Quibusnam studiis vacent, et quo profectu.

IV. An Cathedrali, et aliis locis Ecclesiae, diebus Festis inserviant.

V. An cum consilio duorum Canonicorum seniorum, a se electorum, necessaria pro recto regimine statuerit.

VI. An illud aliquando visitet, et operam det, ut Constitutiones adimpleantur.

VII. An statuta sit Taxa ad Tramites Concilii Tridentini, eademque exigatur; et an aliqui sint morosi in ejus solutione.

§. VII.

De Septimo Capite, ad Ecclesias, Confraternitates, et Loca pia pertinente.

In hoc Capite exponendum erit

I. An in Sacristiis omnium, et singularum Ecclesiarum exposita sit Tabella onerum Missarum, et Anniversariorum ad tramites Decretorum san. mem. Urbani VIII., et an eis punctualiter satisfactum sit.

II. An in Confraternitatibus, Scholis, aliisque Locis piis, punctualiter executioni mandentur pia opera, a Testatoribus injuncta.

III. An quolibet anno sibi fecerint reddi rationes ab horum locorum Administratoribus.

IV. An Montem Pietatis, sive Charitatis visitaverit; et an idem habeat redditus, qui superabundent sustentationi Ministrorum, aliisque necessariis expensis; et in quas causas redditus illi erogentur; et si quid exigatur ab illis, qui pecuniam, aut frumentum, si agatur de Monte frumentario, ab eo recipiunt.

V. An Infirmorum Hospitalia visitaverit, redditnum rationes ab Administratoribus exegerit, et an Infirmis necessaria, quoad salutem animae, et corporis, in eis subministrentur.

§. VIII.

De Octavo Relationis Capite, ad Populum.

In hoc Capite exponendum erit.

I. Quinam sint Populi mores, et an in pietate proficiat.

II. An aliquis irrepserit abusus, aut prava quaedam in eodem inoluerit consuetudo, quae consilio indigeant, et Sedis Apostolicae adjutorio.

§. IX.

De Ultimo capite, ad Postulata pertinente.

Ultimo loco Episcopi, Archiepiscopi, Primates, et Patriarchae, qui suarum Ecclesiarum Relationes ad Sacram transmittunt Congregationem, si quae habent Postulata proponenda pro suarum regimine Ecclesiarum, proponere poterunt, cum clara facti, et omnium circumstantiarum expressione; et quatenus Postulata spectent ad negotia forensia, exponant, an ea sint in aliis Tribunalibus introducta, an adsint super iisdem aliorum Tribunalium sententiae, ut, omnibus mature pensatis, possit Sacra Congregatio congruum suppeditare praedictis Postulatis responsum.

Et haec sunt, quae opportuna visa fuerunt, ut in hac Instructione inserantur. Quod si aliqua fuerint, quae Episcopi, Archiepiscopi, Primates, et Patriarchae pro suarum indigentia

Ecclesiarum, atque Dioecesum, addenda existimaverint, sciant sibi liberum esse addere, quae ipsis addenda videbuntur, et ad notitiam Sacrae Congregationis deferre; quae ex charitatis, et justitiae norma per se expediet, quae poterit, et majora ad Summum Pontificem deferet, qui Fratribus suis Episcopis, quantum cum Domino licet, gratificari semper exoptabit.

C. Card. Origus Praefectus.

Loco † Sigilli.

P. Archiepisc. Theodosiae Secret.

NUM. II.

Ad Constit. XVIII. fol. 62.

LEGES,

Et Instituta Caeremonialia edita pro Provinciarum Praesidibus, Gubernatoribus Praelatis, et Apostolicis Vice-Legatis.

DECRETUM.

Cum Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS Papa XIV. ex Cardinalibus, qui Congregationibus Sacrorum Rituum, et Caeremoniali praepositi sunt, quatuor selegisset, Eminentissimos nempe Rufum Sacri Collegii Decanum, Lercarium, Accorambonum, et de Gentilibus, ut ab eisdem uniforme statueretur Caeremoniale a Provinciarum Praesidibus, Gubernatoribus Praelatis, et Vice-Legatis, in suis respective Provinciis, vel Civitatibus, Sanctitate Sua prius approbante, posthac perpetuo, et inconcusse observandum; Ipsi Eminentissimi Patres pluribus idcirco praehabitis sessionibus, haec, quae sequuntur, mihi peculiaris hujus Congregationis Secretario, Sanctitati Suae referenda demandarunt.

Factaque per me de infrascriptis omnibus Sanctitati Suae relatione, Sanctissimus non tantum ea approbavit, verum etiam pro omnimoda illorum observantia publicari mandavit. Hac die 18. *Aprilis* 1741.

T. Card. Rufus Episcopus Ostien., et Veliternen.

Loco † Sigilli.

Ignatius Reali Secretarius.

CAPUT PRIMUM.

Quomodo se gerere debeat Praeses, aut Gubernator, seu Vice-Legatus in primo accessu ad suam Provinciam, vel Civitatem: et quid, dum in ea permanebit, erga illarum Antistites.

Statim ac Praeses, vel Gubernator Praelatus venerit in Provinciam, vel Civitatem temporali suae jurisdictioni demandatam, digniorem de sua familia mittet ad Archiepiscopum, sive Episcopum inibi residentem; adventum suum patefaciendo, simulque significando se curaturum quamprimum, ut eum solemniori, qua poterit forma, publice visitatum adeat.

Officio perhumaniter accepto, non immorabitur Antistes banc Praesidis, seu Gubernatoris publicam visitationem praevenire, invisens illum privatim amiceque sub noctem, brevioribus indutus vestibus nigri coloris; ac inter eumdum, ut qualibet Nuncii forma divitetur, sciscitari dumtaxat curabit, an Domi existat: quo comperto, ascendet ad illum, qui eodem prorsus habitu erit indutus. In discessu respuet omnino Familiarium, atque luminum comitatum, ut privatae visitationis assumptam methodum non excedat.

Praeses autem, vel Gubernator pari sub forma Archiepiscopum, seu Episcopum continuo revisitabit, quamvis paucos post dies de hoc eodem visitationis actu sit ei publice et solemniter satisfacturus.

Imminente itaque publicae visitationis die, Praeses, aut Gubernator illum Archiepiscopo, sive Episcopo, mane pro Vespere, et Vesperi pro subsequenti mane renuntiabit; et dum ad Episcopale Palatium se transferet, in limine Portae Familiares, in summitate vero Scalarum Antistitem ipsum, qui aliquos etiam gradus descendet, obviam habebit. Sicque comiter exceptus ad dexteram ipsius Antistitis in audientiae aulam introducetur. Hinc, postquam ambo in aequalibus sedibus e regione locatis assidentes, mutuis sese officiorum colloquiis ad libitum recreaverint, discedentem Praesidem, aut Gubernatorem, Archiepiscopus, vel Episcopus usque ad finem Scalarum comitabitur; Familiares vero ipsius ad currum usque, non recessuri donec Praeses, seu Gubernator prorsus abierit.

Praemisso item Nuncio, ut dictum est supra, diutius haud differet Archiepiscopus, sive

Episcopus publicam restituere visitationem Praesidi, seu Gubernatori, qui occurrendo tam per se, quam per Familiares, sedendo, et comitando adamussim ea omnia servabit, quae idem Archiepiscopus, aut Episcopus in ejus visitatione secum peregerat.

Quod si, residente jam Praeside in Provincia, vel Gubernatore in Civitate, ad eam primo accesserit novus illius Ecclesiae Antistes; tunc istius erit ante de adventu suo certiorem reddere Praesidem ipsum, vel Gubernatorem, qui hujusmodi recepto officio, visitabit quantocyus eum, non jam private, sed enunciata sub forma publica; et ita ab Archiepiscopo, sive Episcopo subinde revisetur.

Advenientibus Natalitiis Domini Feriis, Praeses, aut Gubernator perget primus ad Archiepiscopum, sive Episcopum, ut illas eis faustas felicesque adprecetur: nec praetereundum quidquam tunc erit ex iis, quae de prima publica visitatione dicta sunt. Idemque praestabit Archiepiscopus, seu Episcopus, quando Praesidem, aut Gubernatorem hoc omine vicissim erit prosequuturus.

Quamquam superius statutum sit, quod Archiepiscopus, aut Episcopus Domi ponere debeat a dextris Praesidem, seu Gubernatorem, secus tamen extra Domum servabit; quia semper, et in quocumque tertio loco, cum ipse, tum caeteri Provinciae Antistites, dexteram supra Præsidem, vel Gubernatorem retinebunt.

Quae hactenus pro Praesidibus, et Gubernatoribus praescripta fuere, a Vice-Legatis etiam tam erga Archiepiscopum, quam Episcopos non Cardinales, in locis eorum ditioni subjectis erunt omnino adimplenda.

CAPUT SECUNDUM.

Quo habitu induti Archiepiscopi, seu Episcopi, et Praesides, sive Gubernatores mutuo publicas Visitationes exequentur.

Quotiescumque Archiepiscopus, vel Episcopus ad Praesidem, seu Gubernatorem diverterit, ut eum visitet in forma publica, sive ut in executione pro prima tantum vice Literarum Apostolicarum, Oratorium privatum in Palatio praefatorum Praesulum de novo erigendum approbet: supra talarem vestem capiet Mozzettam cum Rocchetto discooperto. Et Domi eodem utetur habitu, dum accedentem ad se pro enunciatis publicis visitationibus Praesidem, seu Gubernatorem, aut Vice-Legatum suscipiet.

Archiepiscopus autem utens Cruce, nullatenus illam ante se deferri permittet in consimilibus actibus.

Talari etiam Veste, Rocchetto, et Mantelletto amictus erit Praeses, sive Gubernator, vel Vice-Legatus publice invisens Archiepiscopum, seu Episcopum; et quando eum pro publica visitatione, aliave de causa in publica forma advenientem, excipere debet.

CAPUT TERTIUM.

De accessu Praesidis, aut Gubernatoris una cum Archiepiscopo, seu Episcopo Cappa induto, ad Metropolitanam, vel Cathedralem Ecclesiam, pro publicis sollemnibus Functionibus explendis.

Annuis sollemnioribus festis diebus recurrentibus, qui *in capite primo Libri secundi* Caeremonialis Episcoporum enumerantur, videlicet: Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, Epiphaniae, Ascensionis, Pentecostes, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, Assumptionis Beatae Mariae Virginis, Omnium Sanctorum, Dedicationis Ecclesiae Metropolitanae, vel Cathedralis, Sancti Titularis illarum Ecclesiarum, et Patroni Civitatis, vel Festivitatibus aliis extraordinariis juxta peculiares locorum mores, et circumstantias, pari cum sollemnitate celebrandis; Praesidis, vel Gubernatoris erit sub horam ab Archiepiscopo, seu Episcopo designatam, et per certum Nuncium ei patefactam, una cum Magistratu se conferre intra Januam Episcopii. Eo quidem tempore, et nulla prorsus interposita mora Antistitem gradus Scalae descendentem adinveniet, quem post debita urbanitatis verba vicissim expleta, ipso Magistratu praeeunte, usque ad Portam sive Metropolitanae, sive Cathedralis Ecclesiae comitabitur Praeses, seu Gubernator, semper ad ejus sinistrum latus incedendo.

Cum ambo in limine praefati ostii steterint, accipiet Archiepiscopus, sive Episcopus aspersorium, et postquam se lustrali aqua munierit, de illa primum porriget per contactum aspersorii ipsi Praesidi, vel Gubernatori: sicut ante ingressum cujuscumque alterius Ecclesiae, aut privati Oratorii pariter cum eo semper faciet:

ac deinde Capitulum, Magistratum, et circumstantem Populum asperget.

CAPUT QUARTUM.

De adoratione Augustissimi Sacramenti, atque inde progressu ad Altare majus: ubi de loco, et sella Praesidis, seu Gubernatoris, aut Vice-Legati: ac de recessu a Metropolitana, vel Cathedrali, Sacris actionibus absolutis.

Archiepiscopus, sive Episcopus, aspersione completa, eo, quo venerat ordine, Eucharisticum Sacramentum in ejus Altari adoratum simul cum Praeside, vel Gubernatore progredietur. Intra Cappellam, ubi illud asservari solet, genuflectent ambo: Antistes super ligneo Scabello (quod genuflexorium vocitatur) ante Altare accommodato, panno viridi; seu violaceo pro qualitate temporum cooperto; appositis pulvinaribus superius, et inferius. Praeses autem, vel Gubernator in alio genuflexorio ex latere Evangelii praeparato, violacei semper coloris panno, ac pulvinaribus instructo: non in aequali linea, sed per transversum locato; ac tali forma, ut illud Archiepiscopi, sive Episcopi respiciat; ad Praesidis autem, vel Gubernatoris dexteram erit Magistratus directo ordine super pulvinaribus tantum genuflexus.

Post debitam Sacramenti venerationem, praestituto jam ordine procedetur ad Altare majus: parum distans ab eo Archiepiscopus, sive Episcopus, mutuis consalutationibus sese dividet a Praeside, vel Gubernatore, qui dum ille iterum oraturus ad suum faldistorium, ut in eo procumbat, accesserit, petet et ipse Residentiam suam hacce sub forma comparatam.

Prope, et inter Solium Pontificale, ac immobile consuetum scamnum pro Magistratu, constituetur suppedaneum, unicus nempe ligneus gradus, in cujus planitie decens Sedes Cameralis collocabitur. A tergo autem ipsius Sellae attolletur Postergale non praealtum palmorum septem aut octo, nec latum magis quam sex, quod panno coloris violacei, nulla auri, argentive textura, sive ornatu distincto contegetur. Ante praefatam sedem congruum insuper apponetur genuflexorium, tapete, et pulvinaribus enunciati violacei coloris non absimiliter stratum, super quo Praeses, aut Gubernator queat submittere genua. Haud tamen stabilis umquam, fixaque detinebitur inibi hujusmodi Residentia, sed sicut opportune apponenda, quoties Praeses, vel Gubernator sacris erit interfuturus actionibus, ita singulis vicibus illico removenda, Functionibus ipsis expeditis.

Quando pro Concionibus commodius audiendis, Archiepiscopo, vel Episcopo discedendum erit a sua pontificali Cathedra fixa, ut priorem adeat; tunc, si pro ipso Archiepiscopo, seu Episcopo solium cum umbella fuerit ibidem erectum; pariter, et pro eodem Praeside, seu Gubernatore supradescriptum Postergale cum gradu, et sella praestabitur: Si autem Baldacchinum nequaquam fuerit Antistiti exhibitum, tali casu parabitur absque postergali dumtaxat sella, alteri Antistitis prorsus uniformis, ac similis.

Quoniam vero juxta diversas locorum consuetudines contingere potest, ut seorsum ab Archiepiscopo, aut Episcopo, vel ipso etiam astante, Praeses, seu Gubernator, Divinis cum Magistratu interfuturus, ad aliquam Ecclesiam a Cathedrali, seu Metropolitana alienam divertere debeat: in hac etiam erit tunc praefata Residentia pro Praeside, vel Gubernatore comparanda, modo sit in illa pariter erectus, ut comparatus Thronus Pontificalis pro Archiepiscopo, sive Episcopo; adeo ut, erecto Pontificali Solio, neque Residentia umquam sit attollenda.

Ea tamen uti poterit Praeses, vel Gubernator, quoties alicujus Thesis disceptationi, aut literariis lusibus, consimilibusque publicis actibus, tamquam praecipuus et principalis Patronus, praeerit, licet eo tempore nec appositus, nec apponendus unquam sit Thronus pro Archiepiscopo, seu Episcopo.

Post exactas sacras Functiones, quibus una cum Archiepiscopo, sive Episcopo cappa induto astiterit Praeses, vel Gubernator, repetendo augustissimi Sacramenti Altare pro fundendis in gratiarum actionem novis precibus ante illud, quidquid de primo accessu statum fuit, ad unguem servabitur. Nullatenus tamen in discessu sinet Archiepiscopus, seu Episcopus, se a Praeside, vel Gubernatore rursus perduci usque ad januam proprii Palatii, sed ab illo commeatum accipiet in limine ipsius Ecclesiae.

CAPUT QUINTUM.

De thure, ac Pace, Praesidi seu Gubernatori, aut Vice-Legato deferendis: ac insuper de loco eorum, pro accipiendis Candela, Cineribus, et Palma; nec non de adoratione Crucis Feria sexta in Parasceve.

Circa Thus, et Pacem omnimode servabitur dispositio Caeremonialis Episcoporum, et Praeses, vel Gubernator, sive Vice-Legatus numquam erit thurificandus a Presbytero, Archiepiscopo, sive Episcopo Assistente, qui Antistitem ipsum in Vesperis officium facientem, aut iis, vel solemnibus ab alio celebratis Missis, apud Solium astantem thurificavit: sed duplici ductu ipsum Praesidem, seu Gubernatorem, aut Vice-Legatum, post tres Canonicos in eodem Solio assistentiam Archiepiscopo, vel Episcopo exhibentes, atque una cum eo individuum corpus efformantes, solum debebit incensare Minister ille, cui subinde caeteros Canonicos de Choro, licet sacris indutos paramentis, inerit onus thurificandi. Et iste modus, et ordo, quoad locum, et Personam, servabitur in delatione Pacis: eam etenim Praeses, vel Gubernator, aut Vice-Legatus, recipiet ab eo, qui distributurus mox erit illam enunciatis Canonicis in Choro existentibus.

Candelam in die Purificationis, et Palmam in distributione earum, Praesidi, seu Gubernatori, aut Vice-Legato dabit ipsemet Archiepiscopus, sive Episcopus; statim ac, propria recepta, alteram reddiderit digniori Canonico parato, a quo ipse suam prius receperat. Praeses autem, aut Gubernator, seu Vice-Legatus, cum ascenderint ad Archiepiscopum, vel Episcopum, ut ab illo Candelam, seu Palmam accipiat, non genuflectet, sed stans ipsam capiet cum debitis osculis tum illius, tum manus Archiepiscopi, sive Episcopi eam sibi porrigentis.

Stans pariter recipiet Cineres ab Archiepiscopo, vel Episcopo, postquam hic eos imposuerit Canonico in illa die Missam cantaturo.

Feria sexta in Parasceve, non celebrante Episcopo, Praeses, vel Gubernator, aut Vice-Legatus, ad Canonici Officium facientis sinistram incedendo, ad adorandam Crucem procedet. Episcopo vero celebrante, ibit immediate post eum, ante omnes Dignitates, et Canonicos.

CAPUT SEXTUM.

De generali Communione Feria quinta in Coena Domini, quoad habitum, locum, et ritum Praesidis, seu Gubernatoris, vel Vice-Legati.

Quando Praeses, aut Gubernator, vel Vice-Legatus sit in Sacro Presbyteratus, seu Diaconatus ordine constitutus, quia multum decet, et convenit, ut cum aliis eo die communicet: adventante Communionis tempore, Cottam superinduet Rocchetto, cum Stolam sumere, et a Collo, vel ab humero sinistro pendentem etiam habere debeat. Communionem primus omnium accipiet, et manum Archiepiscopi, sive Episcopi ante illam osculabitur.

Si autem neutro fuerit charactere insignitus, cuncturum primus pariter ad communicandum procedet, Rocchetto, et Mantelletto tantummodo indutus.

CAPUT SEPTIMUM.

De mutuis reverentiis inter Ecclesiarum Antistites, et Praesidem, sive Gubernatorem, aut Vice-Legatum: deque salutatione Concionatoris erga alterutrum.

Pontificalis salutatio regulariter inter sacras actiones in eo consistit, ut manu aperta singulis benedicat: nihilominus, ut a communi caeterorum Fidelium coetu, velut filiorum spiritualium Antistiti subjectorum distinguatur Praeses, sive Gubernator, vel Vice-Legatus: sicut erga Canonicos servari jubet Caeremoniale Episcoporum *Libro primo Capite decimo octavo;* oportebit, ut Archiepiscopus, seu Episcopus capitis inclinatione Praesidem, vel Gubernatorem, aut Vice-Legatum salutet, quoties ad sedem suam ascendere, seu ab illa descendere incipiet; eique Praeses, sive Gubernator, vel Vice-Legatus cominus bireto deposito assurgens mutuam rependet salutationem, caput similiter inclinando.

Verum enim vero in hujusmodi consalutationibus exequendis, regula a laudato Episcoporum Caeremoniali eodem in capite designata omnino erit attendenda, videlicet: ut, dignitate gradus minime attenta, sed prae oculis actionis modo, et commodo dumtaxat posito, reverentia semper fiat *primo ei, a quo disceditur, et ultimo ei, ad quem itur; nullo habito*

respectu quis eorum sit major. Sicque quaelibet praeeminentiarum, et praecedentiarum discrepantia, quae forsan Canonicos inter, et enunciatos Praesules fuisset umquam exorta, prorsus dirimetur.

Quos quidem reverentiales mutuos actus omittere necesse erit in Matutinis Tenebrarum, per integram Feriam sextam in Parasceve, ac Sabbato Sancto, usque ad solemnem Missam exclusive: sicut etiam in singulis Mortuorum Officiis, quae obvenire fortasse poterunt. Consentaneum quippe hoc erit legi, et praxi usque adhuc servatae, abstinendi in praefatis conventibus etiam a benedictionibus tum solemnibus, tum privatis, et Cleri inferioris, et Populi circumstantis, utpote quao sunt actus potestatis, et solemnitatis, luctuosis hisce actionibus repugnantes.

Concionator vero salutationem hujusmodi numquam praetermittet, sive eadem Feria sexta in Parasceve sermonem de Passione, sive de laudibus alicujus Defuncti post mortualem Missam sit facturus: prout in praecitati Caeremonialis Episcoporum Libro secundo, Cap. 11., et super utroque casu decernitur: et ideo post illam primo loco debitam Episcopo, vel Archiepiscopo, speciatim versus Praesidem, seu Gubernatorem, aut Vice-Legatum, reverentiam aliam semper faciet.

CAPUT OCTAVUM.

Praesidi, vel Gubernatori in incessu variatur locus, quando Episcopus, vel Archiepiscopus fuerit sacris Paramentis indutus.

Quod in superiori capite tertio stabilitum fixumque fuit circa locum Praesidis, seu Gubernatoris accedentis cum Episcopo, sive Archiepiscopo ad Ecclesiam, et ab Altari augustissimi Sacramenti divertentis ad principem Aram, ut scilicet ad sinistram ipsius Antistitis incederet, est solummodo intelligendum, quando Archiepiscopus, vel Episcopus fuerit sola Cappa Pontificali indutus. Nam de caetero, si sacris indumentis exornatus processerit, sive ut Deo sacrificium offerat, sive publicis sollemnibusque supplicationibus cum Pluviali intersit, ibit Praeses, aut Gubernator in habitu suo ordinario, hoc est Mantelletto supra Rocchetum, non amplius ad sinistram, sed immediate post Archiepiscopum, seu Episcopum.

CAPUT NONUM.

De Archiepiscopi, sive Episcopi descensu in Ecclesiam per Scalam interiorem, et privatam Portam.

Si ob aeris intemperiem, aut peragendarum Functionum qualitatem, seu ob aliam quamcumque causam, aptiorem commodioremque judicaret Antistes descensum in Metropolitanam, seu Cathedralem, tam obeundi gratia omnes illas sacras actiones a Caeremoniali circumscriptas, quam alias ab eo minime delinitas, per Scalam interiorem Palatii in ipsammet Ecclesiam porrigentem; Praesidis, aut Gubernatoris tunc erit, praestituta sub hora, una cum Magistratu ad eam accedere, et in illa Antistitem jam cappa indutum descendentem officiosis verbis excipere, ac subinde comitari, prout supra fusius explicatum est. Quae quidem obviatio a solo etiam Magistratu erit explenda, Praeside, aut Gubernatore absente.

CAPUT DECIMUM.

Quo accedere debeat Magistratus, ut Archiepiscopo, seu Episcopo inserviat, absente Praeside, vel Gubernatore; ac generatim de loco illius in incessu, adsit vel absit Praeses, aut Gubernator.

Magistratus saecularis, quotiescumque legitimo impedimento detentus abfuerit Praeses, vel Gubernator, non ad ostium Episcopii tantum, sed superius ascendere debebit in Aulam, seu Cubiculum ab Archiepiscopo, vel Episcopo ad hoc destinatum: Atque ibi praestolari, ut eum, postquam fuerit opertus Cappa, progredientem ad Ecclesiam comitetur, et deducat; procedet autem immediate ante illum, sit quidem praesens, aut absens Gubernator, aut Praeses.

Quod si fuerit Archiepiscopus utens Cruce, tunc Magistratus ibit immediate ante ipsam Crucem. Nullus enim inter eam, et Archiepiscopum incedere debet, cum sit peculiare ipsius insigne.

CAPUT UNDECIMUM.

Quid si Archiepiscopus, vel Episcopus Cardinalitia praestet dignitate?

Si Archiepiscopus, sive Episcopus non pontificali dumtaxat refulgeat potestate, sed prae-

ter hanc Cardinalatus supereminentiae dignitate, quoties Eminentia Sua erit descensura in Ecclesiam, tempestive Praeses, aut Gubernator aderit in ejus Aula, seu Cubiculo praesignato, ut in illius obsequiis comitatuque sit, cum progreditur: et tunc praeeunte omnino Magistratu, permittet Cardinalis, ipsum Praesidem, aut Gubernatorem ad sui sinistram incedere.

In limite Ecclesiae, postquam Cardinalis Episcopus, seu Archiepiscopus lustrali se aqua signaverit, aspersorium tangendum porriget Praesidi, vel Gubernatori, qui deinde apud augustissimi Sacramenti aram genuflectet super unico tantum pulvinari, quod ei praestabitur in terra post Eminentiam Suam in consueto genuflexorio procumbentem.

Postergali prorsus amoto, Residentia pro ipso Praeside, vel Gubernatore apud Altare majus relinqui poterit quoad caetera ornatus genera, prout in capite quarto describitur.

Si audiendi causa Conciones exegerit commoditas, ut pro Cardinali alius aptetur locus sermocinaturo propinquior: Eminentiae Suae praestanda quidem erit praenobilis Sedes supra ligneum gradum tapete contectum, non omisso, ut desuper dependeat Baldarhinum. At Praesidi, sive Gubernatori nil aliud, quam inferior Sella super nudo pavimento, et aliquantulum post illam Cardinalis locata, exhibebitur.

Consueta Concionatoris reverentia unice ad ipsum Cardinalem dirigetur: Quod generatim, et universe ab aliis etiam, sermonem quacumque de causa habentibus, praesente Cardinali erit inconcusse adimplendum.

Sacris actionibus expeditis, nisi aliter Archiepiscopo, seu Episcopo Cardinali visum fuerit, et Praeses, vel Gubernator, et Laicus Magistratus Eminentiam Suam iterum comitabuntur ad Cameram usque, sivo Cubiculum, unde procedentem susceperant.

NUM. III.

Ad Constit. LXXII. fol. 263.

SYNOPSIS

Decretorum Congregationis Lauretanae.

Administratio Bonorum, Pecuniarum etc.

Administratio Bonorum, Pecuniarum, aliorumque effectuum relictorum, vel Capitulo, vel cuilibet de dicto Capitulo, vel Inservientibus Ecclesiae, aut Altaribus, pro Cappellaniis, et Legatis Missarum, sive ad tempus, sive perpetuo, etiam de Jurepatronatus Laicorum, spectat ad ipsum Sanctuarium, et per ipsum ad Gubernatorem. *Lettera a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. *Marzo* 1700. *e* 25. *Agosto* 1717.

Armorum Custodes.

Sex Armorum Custodes, vulgo *Armaroli*, sunt subjecti Parocho Almae Domus, a quo ipsis Sacramenta sunt administranda. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 18. *Febraro* 1704.

Avunculi vero dictorum Armorum Custodum licet cohabitent cum Nepote, non sunt subjecti dicto Parocho Almae Domus, cum non possint dici de Familia Nepotum exempta. *ibidem.*

Artifices, et Professores.

Artifices, et Professores quicumque inservientes Almae Domui intra annum in eorum Professionibus, non tamen continuo, sed juxta Sanctuarii necessitatem, absque constitutione annui salarii, licet Literis patentalibus Almae Domus cum inhibitione fuerint muniti, non gaudent exemptione a jurisdictione Episcopi. *Dub.* 15. *ex* 33. *concordat. Anno* 1734.

Arx Ecclesiae.

Arx Ecclesiae Lauretanae existens supra dictam Ecclesiam, ubi sunt Mansiones Clericorum Sacristiae, et Inservientium Missarum, et Lampadariorum, non est sub Ditione Episcopi, itaut possit ab eo visitari jure ordinario quoad Clericos Sacristiae, et dictos Inservientes; quo vero ad Lampadarios jure delegato. *Dub.* 6. *ex* 33.

Janua dictae Arcis erit omnino claudenda, ne Mansiones ejusdem accommodentur, ut moris est, illis, qui confugiunt ad Ecclesiasticam Immunitatem. *Ibidem ut supra.*

Administratio Sacramentorum. *Vide*, Baptisma, Eucharistia.

Affictuarii—*Vide* Coloni exempti.

Altare Sanctissimi Sacramenti. *Vide* Visitatio.

Alumni Collegi Illyrici. *Vide* Collegium.

Baldachinum.

Neque Episcopo, neque Gubernatori licet uti Baldachino intra limites Palatii Almae Domus. *Resolut.* 2. *Decembris* 1729.

Baptisma.

Baptizare Infantes Confluentium, et eorum Cadavera tumulare, spectat ad Parochum Sanctuarii. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 2. *Decembre* 1717.

Parocho Sanctuarii aegrotanti licet sui loco deputare Sacerdotem sibi benevisum, ex approbatia tamen ab Episcopo, pro administratione Sacramenti Baptismatis. *Lettera a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 24. *Agosto* 1705.

Si contingat, Capellano Almae Domus cum Nepote convivente, Filiam ex ipso Nepote nasci, baptizanda erit a Parocho dictae Almae Domus, licet Pater, et respective Nepos literas patentales Episcopi haberet. Literae enim patentales Episcopi non possunt aequivalere Literis patentalibus dictae Almae Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo* 20. *Gennaro* 1740.

Bona. Vide Administratio Bonorum.

Breve pro aperienda Capsula Eleemosynae. *Vide* Eleemosynae.

Campanarius, seu Pulsator Nolarum.

Ad Episcopum, uti Delegatum, spectat privative ordinatio pulsandi Campanas pro signo canendi Litanias in quocumque Sabatho de sero, et in quacumque Festivitate Beatae Mariae Virginis, et earum Vigiliis. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 6. *Settembre* 1698. *Resolut. ad Dub.* 5. 17. *Aprilis* 1708.

Licet autem Episcopo in parte Palatii, ubi residet apud Lauretom, uti Campanula ad usum proprium tantum. *Resolut.* 2. *Augusti* 1729.

Qui habent Officia Almae Domus, sed ea exercent per interpositas Personas, veluti Pulsator Nolarum, Cantinerius, et similes, frui debent exemptione tam ipsi, ut Officiales, quam eorum Substituti, dummodo facultas exercendi per substitutum fuerit a Sacra Congregatione approbata. *Dub.* 17. *ex* 33.

Cancellaria, Cancellarius.

Episcopus procedens jure delegato, debet uti Cancellario Sanctuarii, nec sufficit, si emolumenta omnia, quae alias ad ipsum spectarent, ipsi relinquat. *Lettera a Monsignor Governatore li* 16. *Maggio* 1701., *Dub.* 7. *ex* 33.

Episcopus aliquando, et attenta aliqua suspicione, poterit, praevia licentia Sacrae Congregationis Lauretanae, in causis contra Privilegiatos Almae Domus uti suo Cancellario in examinandis Testibus pro sumendis, et captivandis indiciis, dummodo tamen dicta examina Testium reproducantur per acta Cancellariae Almae Domus, antequam Reus constituatur, et Processus per eadem Acta Cancellariae Almae Domus prosequatur, *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 28. *Febraro* 1701. *Dub.* 8. *ex* 33.

Item poterit Cancellarius Almae Domus compelli ab Episcopo ad conficiendum Inventarium omnium Processuum, Beneficialium, Matrimonialium, Civilium, et Criminalium, Actorum, et aliarum Scripturarum factarum, et respective exhibitarum in dicta Cancellaria coram Episcopo tamquam Delegato Apostolico, vel ejus Vicario, ad effectum asservandi dictum Inventarium in Archivo Episcopali ad formam novissimi Concilii Romani, et Constitutionis Benedicti XIII., et in casu renitentiae, compellendus erit a Sacra Congregatione *Dub.* 10. *ex* 33.

Episcopus vero tenetur registrare in Cancellaria Almae Domus tam Ordinationes Exemptorum, quam eorum Literas testimoniales. *Lettera a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 11. *Marzo* 1704.

Candelas, Cera.

Benedictio Candelarum in Solemnitate Purificationis est facienda, juxta solitum, in Ecclesia Lauretana, non autem in Sancta Cappella. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 28. *Gennaro* 1720.

Quando in Ecclesia Lauretana de ordine Episcopi fit Communio Generalis, vel fit aliqua Processio, aut Expositio Sanctissimi Sacramenti ad implorandam Divinum Auxilium pro necessitatibus Populi, vel Ecclesiae Catholicae, debent a Ministris Almae Domus subministrari Cerae, et alia necessaria pro supradictis Functionibus explendis. *Dub.* 2. *ex* 33.

Cantores, Musici, Magister Cappellae, Organista.

Musicis, et Cantoribus se absentare petentibus a servitio Ecclesiae ad breve tempus, ob aliquod eorum negotium, concedenda est licentia ab Episcopo, aut ejus Vicario Generali, jure delegato, non autem a Gubernatore. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698., e 28. *Giugno* 1700. *Dub.* 4. *ex* 33.

Ad Episcopum pariter, privative quoad Gubernatorem, spectat praescribere Ordines Magistro Cappellae, Cantoribus, et Organistae circa servitium Chori, et Functionum Ecclesiasticarum. *Dub.* 5. *ex* 33.

A Gubernatore vero danda est possessio Magistro Cappellae, et Organistae, post eorum destinationem, in seqnelam Literarum patentalium, quas ipse de mandato Sacrae Congregationis expedire solet. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 28. *Febraro* 1701. *Vide* Punctaturae.

Cappellanus, Cappella, Cappellania.

Cappellanus Vivaldus est subjectus, una cum Fratre, et tota Familia secum vivente, Parocho Almae Domus. *Resol.* 19. *Septembris* 1710.

Institutio Praesentati ad Cappellaniam Domus Farsettae, reservata tempore fundationis Cardinali Protectori, spectat ad Sacram Congregationem. *Lettera a Monsignor Vescovo* 19. *Decembre* 1710.

Episcopo competit facultas ingrediendi in Sacram Cappellam cum Mozzetta, et Rocchetto detecto, nec non benedicendi Populo jure delegato. *Resol.* 10. *Julii* 1731.

Non licet autem ipsi Episcopo die Praesentationis Beatae Mariae Virginis, et aliis diebus, quibus Missa cantari solet in Sacra Cappella, illam canere in Ecclesia. *Lettere a Monsignor Vescovo* 28. *Novembre* 1701. 10. *Gennaro* 1702.

Cappellanus possessor Cappellaniae Micucci, cujus nominatio spectat ad Venerabilem Societatem Sanctissimi Rosarii Laureti, Episcopo subjectam, gaudet exemptione, ex quo destinatos proventus praedictae Cappellaniae recipit ab Alma Domo, uti haerede supradicti. Micucci. *Dub.* 21. *ex* 33.

Carceres.

Personae, quae carcerantur de mandato Episcopi, vel ejus Vicarii procedentis jure delegato, detineri debent in Carceribus Almae Domus, ad exclusionem illarum ipsius Curiae Episcopalis. *Dub.* 9. *ex* 33.

Causa.

Non potest Gubernator, attento privilegio Sanctuarii, trahendi ad suum Tribunal omnes causas tam activas, quam passivas ejusdem Almae Domus, procedere in Causis activis motis a Ministris, et Exemptis Almae Domus contra Ecclesiasticos non privilegiatos; id autem spectat ad Episcopum jure ordinario. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. *Marzo*, 1700. *Resol.* 10. *Luglio* 1731. *Dub.* 25. *ex* 33.

Quo vero ad Causas tam activas, quam passivas, in quibus agitur de interesse Almae Domus, spectare debent privative ad Gubernatorem, *dict. Dub.* 25. e 33.

Spectat autem ad Episcopum, jure tamen delegato, cognoscere Causas activas motas a Ministris, et exemptis Almae Domus contra Ecclesiasticos privilegiatos, nisi agatur de iis, quae respiciunt eorum Ministerium, in quibus subesse debent Gubernatori. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore*, 1. *Marzo*, e 26. *Aprile* 1700.

Instantia Cherubinorum, et Fratrum Alexandrinorum petentium, eorum Causam contra Sanctuarium coram Episcopo agitatam, et a Gubernatore reassumptam, iterum committi Episcopo, aut pro ea deputari Judicem in Curia Romana, rejecta fuit, ne inferretur praejudicium privilegiis ejusdem Sanctnarii. *Lettere a Monsignor Governatore* 11. *Maggio* 1699.

Coadjutores.

Coadjutores Officialium Almae Domus gaudent et ipsi exemptione, dummodo Coadjutoria fuerit a Sacra Congregatione approbata. *Dub.* 18. *ex* 33.

Collegium Illyricorum.

Concessio Dimissorialium Alumnis Collegii Illyrici, et reliqua omnia concernentia eorum ordinationem, spectat privative ad Episcopum.

Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 6. *Febraro* 1699.

Quoad Convictores vero ejusdem Collegii, Episcopus procedit jure ordinario. *Lettera a Monsignor Governatore* 30. *Agosto* 1700.

Ordinatio Alumni dicti Collegii est etiam licita, non obtentis Literis Dimissorialibus Episcopi Lauretani. *Lettera a Monsignor Vescovo* 4. *Aprile* 1709.

Concursus.

Concursus pro Cura Almae Domus committitur per Sacram Congregationem Episcopo, et firmatur, Curatum esse perpetuum, et non ad nutum amovibilem. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 28. *Giugno* 1700.

Intimatio Concursus pro Ecclesia Parochiali Almae Domus facienda est ab Episcopo jure delegato, et Acta Concursus trasmittenda ad Sacram Congregationem. *Lettera a Monsignor Vescovo* 29. *Ottobre* 1729.

Concursui tamen non est necesse, quod Delegatio et inseratur, et indicetur peculiariter, cum habeatur vigore Bullae. *Resol.* 20. *Decembris* 1729.

Acta Concursus Parochialis referuntur in Sacra Congregatione, et per Vota fit electio *ibidem*.

Confirmatio.

Episcopus, qui Sacramentum Confirmationis conferre potest subditis ordinario jure, exemptis vero delegato, ad hoc ut dicti ordinarii, et delegati juris differentia elucescat, declarare debet in actu Collationis per Acta Cancellariae Gubernii, quoad Exemptos se procedere jure delegato: non tenetur tamen Exemptorum Nomina describere in dicta Cancellaria. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 24. *Agosto* 1705.

Confluentes.

Expressione Confluentium a qualibet Mundi parte devotionis gratia ad Almam Domum, qui juxta literam Constitutionis Innocentianae §. *Ac primo quidem*, a jurisdictione Episcopi eximuntur, non comprehenduntur illi, qui petunt Lauretum propter eorum temporalia negotia, vel in dicta Civitate remanent ultra decem dies. *Lettera a Monsignor Governatore* 8. *Gennaro* 1738. *Dub.* 13. *ex* 33.

Hinc Confluentes illi, qui a Birruariis Episcopalibus apprehenduntur cum Mulieribus suspectis, Fures, aliique quomodolibet, gaudent privilegio confluentium, dummodo captura sequatur intra decem dies ab illorum adventu. *Lettera a Monsignor Vescovo* 8. *Ottobre* 1713. *Dub.* 14. *ex* 33.

Quoad dictos tamen Delinquentes, Conscientia Gubernatoris oneratur eos puniendi prout de jure; additis poenis arbitrio Sacrae Congregationis, et Summi Pontificis, in casu omissionis, *d. Dub.* 14. *ex* 33. *Caetera Vide* Licentiae.

Constitutio.

Constitutio San. mem. Innocentii XII. nihil innovat quoad jurisdictionem privativam in Constitutione San. mem. Pauli V. concessam Gubernatoribus in Causis activis, et passivis Sanctuarii, contra Debitores, et Possessores bonorum ipsius Sanctuarii. *Lettera a Monsignor Governatore* 7. *Agosto* 1699.

Minores Conventuales.

Quatuor ex Patribus Minoribus Conventualibus, qui sunt Cappellani addicti servitio Sanctuarii, ex gratia ipsis concessa a clar. mem. Cardinali Alterio Protectore, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V., subsunt solum delegatae Jurisdictioni Episcopi. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 3. *Ottobre* 1702.

Nomina tamen dictorum quatuor Patrum, et aliorum Regularium similibus Cappellaniis fruentium, scribenda sunt in Rollo, et in Tabella, sicuti Nomina caeterorum Cappellanorum, et hoc ita, ut uno ex ipsis quomodolibet deficiente, Nomen alterius in ipsius locum subrogati, describatur. *ibidem ut supra.*

Sanctae Crucis Lignum.

Lignum Sanctae Crucis, quod servatur in Cappella, occasione alicujus particularis Processionis ab Episcopo indictae, subministrari debet, ad effectum illud exponendi in Altari Sanctissimae Annunciationis, illudque processionaliter deferendi per Civitatem, et cum illo Populum benedicendi. *Dub.* 2. *ex* 33.

Custodes.

Custodes omnino obedire tenentur sine ulla exceptione licentiis ab Episcopo concessis Con-

fluentibus, et Dioecesanis se muniendi Eucharistia in Sacra Cappella, et Episcopo conceditur facultas procedendi contra ipsos inobedientes, et crescente contumacia, ab officio removendi; hac tamen adjecta lege, quod ante remotionem, de voluntate Episcopi super hoc certior reddenda sit Sacra Congregatio. *Lettere a' Monsignori Vescovo e Governatore* 19. *Novembre* 1699., *e* 28. *Giugno* 1700.

Caeremoniae. *Vide* Missa.

Cantinerius. *Vide* Campanarius.

Concursus. *Vide* Edicta.

Sacra Congregatio. *Vide* Jurisdictio, Solitum, Sede vacante.

Curatus. *Vide* Parochus, Concursus, Edicta.

Custodes. *Vide* Licentiae.

Deputatio.

Deputatio trium Custodum Sacrae Cappellae, duorum Sacerdotum Lampadariorum, duorum Ministrorum Cappellae Sanctissimi Sacramenti, Ministrorum Sacristiae, ubi subministratur Vinum, et Cera pro celebratione Missarum in Ecclesia Cathedrali, Campanarii, et Servientis pro pulsatione Campanarum, tam pro Sacra Cappella, quam pro Ecclesia Cathedrali, spectat privative ad Sacram Congregationem. *Lettere a' Monsignori Vescovo*, *e Governatore* 1. *Settembre* 1698.

Dimissoriales.

Literae Dimissoriales Cappellanis, et Ministris Sanctuarii concedendae sunt ab Episcopo, jure delegato. *Lettere a' Monsignori Vescovo*, *e Governatore* 1. *Marzo* 1700.

Gubernator vero debet in dictum finem exhibere Cancellariae Episcopali notulam Cappellanorum, et Privilegiatorum. *ibidem ut supra*.

Debitores Sanctuarii. *Vide* Constitutio.

Dimissoriales. *Vide* Collegium Illyricorum, Licentiae.

Edicta.

Edicta super observatione Festorum sunt ex juribus Episcopi ordinariis quoad Subditos, quoad Exemptos vero sunt juris delegati. *Lettera a Monsignor Governatore* 2. *Ottobre* 1703.

Si in Edictis non exprimatur auctoritas delegata, non obligant Curatum Almae Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo* 1. *Decembre* 1704.

Edictum pro convocatione Concursus Ecclesiae curatae Almae Domus faciendum est ab Episcopo jure delegato, et per acta Cancellarii Almae Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo* 28. *Febraro* 1701.

Episcopus, neque uti Delegatus, valet, inconsulta Sacra Congregatione, Edicta affigere in Sacrario Sacrae Cappellae, nuncupato *La Sagrestia del Tesoro*, circa concernentia decentiam Sacrificii, tempus celebrandi, et similia. *Resol. ad Dub.* 4. 17. *Aprilis* 1708.

Eleemosynae.

Ad formam Bullae Innocentianae, spectat ad Gubernatorem aperire Capsulas Eleemosynarum, et ad ipsum dirigendum est Breve pro facultate ipsas aperiendi. *Lettere a' Monsignori Vescovo*, *e Governatore* 20. *Decembre* 1700.

SS.ma Eucharistia.

Ad formam Bullae Pauli V., competit Episcopo facultas administrandi Populo, quotiescumque voluerit, Sanctissimam Eucharistiam ab Altari Sanctissimi Sacramenti. *Resol. ad Dub.* 2. 18. *Agosto* 1727.

Debet tamen idem Episcopus, ad evitandas confusiones, super hoc verbum facere cum Gubernatore. *Resol.* 24. *Luglio* 1711.

Ecclesiastici. *Vide* Causae.

Exempti, *Exemptio*. *Vide* Cappellanus, Causae, Ordines, Status liber.

Extractio a Loco immuni. *Vide* Immunitas.

Familiae. *Vide* Exemptio.

Exemptio.

Ministri, et gaudentes Literis patentalibus Sanctuarii, uni tantum Famulo exemptionem participare valent. *Lettera a Monsignor Governatore* 14. *Luglio* 1705. *et Dub.* 11. *e* 33.

Pistores conficientes Panem in Civitate Laureti pro Inservientibus Almae Domus, hoc est, qui panem conficiunt, quem Alma Domus Inservientibus facit distribuere, gaudent exemptione; non gaudent vero, qui conficiunt Panem venalem ad usum publicum, et propriam utilitatem. *Dub.* 24. *ex* 33.

Familia Servitorum, et Famulorum, qui inserviunt Ministris, Officialibus, aliisque Privilegiatis, non gaudent dicta exemptione. *Dub.* 11. *ex* 33.

Neque Famuli, aliique Inservientes Patentatis Sanctuarii, in Capponis, et Apothecis. *Dub.* 19. *ex* 33.

Neque commorantes continuo in Civitate Lauretana, et habentes Literas patentales Quaestuatorum, Denunciatorum Legatorum piorum Sanctuarii, et similium, in eorum Patriis ab eadem Civitate distantibus. *Dub.* 20. *ex* 33.

Neque Coloni, et Affictuarii pro tempore existentes in Praedio sito in territorio Lauretano, spectante ad Venerabilem Societatem Sanctae Annae Recinendi, tamquam Emphyteutae Almae Domus. *Dub.* 22. *ex* 33.

Neque Coloni, et Affictuarii Venerabilis Societatis Laureti, existentes in Praedio, quod ipsa Societas possidet uti Emphyteuta Almae Domus. *Ibidem.*

Exercitia Spiritualia.

Occasione Exercitiorum Spiritualium, concessa fuit Episcopo a Sacra Congregatione facultas exponendi Sanctissimum Sacramentum prima, et secunda Dominica Quadragesimae in Altari Sanctissimae Annunciationis, et cum eodem benedicendi Populum. *Lettera a Monsignor Vescovo* 7. *Febraro* 1728.

Gabella.

Clerico Petro Philippo Riccadi convento a Gabellario Laureti pro Gabella Vini, decretum fuit, Causam spectare ad Episcopum, ipsique Episcopo injunctum, ut sacram Congregationem super hoc instructam redderet. *Lettera a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 10. *Luglio* 1699.

Hospitalarii.

Hospitalarii Hospitalis directi a Confratribus Sanctissimi Sacramenti, non spectantis ad Sanctuarium, subsunt ordinariae Jurisdictioni Episcopi. *Lettera a Monsignor Governatore* 18. *Febraro* 1704.

Immunitas, seu Loca immunia.

Si contingat, Furtum committi in Sacra Cappella, et Furem confugere ad Loca immunia, extractio dicti Furis a dictis Locis immunibus spectat ad Episcopum, in reliquis procedit Gubernator. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698., *e* 23. *Febraro* 1732.

Jurisdictio.

Episcopus, vigore Bullae Innocentianae, est Delegatus perpetuus, nec est astrictus pro exercitio Jurisdictionis delegatae recurrere ad Sacram Congregationem, salva tamen Superioritate ipsius Congregationis, et salva obedientia ab Episcopo eidem debita ad tramites ejusdem Bullae, *Dub.* 32. *ex* 33.

Jurisdictio in Causis Civilibus Militum subjectorum in Civilibus, et Criminalibus, Gubernatori, competit Episcopo cumulative cum Gubernatore. *Lettera a Monsignor Governatore* 8. *Gennaro* 1738.

Jurisdictio Cappellae Sanctissimi Sacramenti destinatae ad solam Sanctissimae Eucharistiae administrationem, non spectat privative ad Episcopum. *Dub.* 3. 17. *Aprilis* 1708.

Inventarium. Vide Cancellaria.

Libri.

Episcopo competit facultas visitandi libros Baptizatorum, Desponsatorum, et Defunctorum Parochi Almae Domus ad formam Bullae. *Resol. ad Dub.* 4. 18. *Augusti* 1727.

Non potest tamen idem Episcopus inspicere libros, et inquirere circa adimplementum onerum Missarum, aliarumque Functionum Piarum. *Resol. ad Dub.* 12. 17. *Aprilis.* 1708.

Licentiae.

Episcopo, uti Delegato, privative competit licentias concedere Confluentibus, et Dioecesanis, sese muniendi Eucharistia in Sacra Cappella. *Dub.* 12. *ex* 33.

Et hoc etiam post discessum trium Custodum discedentium ab Ecclesia post absolutum officium, id petentibus Confluentibus nobilioris conditionis. *Resol. ad Dub.* 8. 17. *Aprilis* 1708.

Excepto tamen Gubernatore, ejusque Familia. *Lettere, a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698.

Competit etiam Episcopo, eodem jure delegato, approbare Dimissorias petentium licentiam celebrandi in dicta Cappella. *Resol.* 13. *Februarii* 1731.

Liceatque ulterius recognoscere, an a Clericis, qui praesunt Sacristiae dictae Cappellae, paritum sit licentiae a se impertitae: *Lettere a' Monsignori Vescovo*, et *Governatore* 1. *Settembre* 1698.

Horam vero, et tempus assignare competit Ministris Sanctuarii. *Resol.* 13. *Februarii* 1731.

Ad Gubernatorem privative spectat impertiri licentiam tam Confluentibus, quam Dioecesanis, ingrediendi in parva Sacra Cappella, seu Camino: *Lettere a' Monsignori Vescovo*, e *Governatore* 1. *Settembre* 1698.

Pro cantandis Missis extraordinariis in Sacra Cappella cum invitatione Capituli, et Cleri, non debet praecedere licentia, vel assensus Episcopi, antequam invitetur Capitulum; non potest tamen id peragi, nulla requisita dicti Episcopi licentia. *Resolut. ad Dub.* 11. 17. *Aprilis* 1708. Caetera *Vide* Cantores, et Custodes.

Missa.

Episcopo auscultanti Sacrum in Altari Sanctissimae Annunciationis, vel in eo Sanctissimi Sacramenti, uti Delegato Apostolico, servari debent a Cappellanis Almae Domus caeremoniae servari solitae in Missis, quae celebrantur coram Episcopo in sua Dioecesi: eadem pariter servari debent ab Inservientibus, et signanter circa Evangelium porrigendum Episcopo ad osculandum. *Dub.* 1. *ex* 33. *Vide* Cappella.

Ministri. *Vide* Causa, Deputatio.
Exemptio, Synodus.
Mons Pietatis. *Vide* Visitatio.
Magister Cappellae, Musici. *Vide* Cantores.

Officiales.

Episcopus, sive ejus Vicarius Generalis, procedens jure delegato, tam in Causis Civilibus, quam in Criminalibus contra Privilegiatos Almae Domus, tenetur uti Officialibus ipsius Almae Domus, ad exclusionem illorum suae Curiae Episcopalis. *Lettere a' Monsignori Vescovo*, e *Governatore* 1. *Settembre* 1698. *Dub.* 7. *ex* 33.

Ordines.

Episcopo non licet ordinare autoritate delegata Exemptos Almae Domus extra Ecclesiam Lauretanam. *Lettera a Monsignor Vescovo* 11. *Marzo* 1704. *Dub.* 10. *ex* 33.

Et servanda sunt ab ipso omnia, ex quibus dignosci possit, in Ordinatione processisse jure delegato. *Lettere a Monsignor Vescovo* 9. *Settembre* 1719.

Ordinationes. *Vide* Cancellaria, Collegium Illyricorum.

Paramenta.

Episcopo, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V., debetur usus Paramentorum Ecclesiasticorum, in suo Sacrario separato assignandorum. *Dub.* 31. *ex* 33.

Non valet tamen ipsis Paramentis uti etiam in Functionibus explendis in Dioecesi Lauretana, *ibid.*

Neque licet Episcopo uti Sacris Suppellectilibus Almae Domus, tempore Visitationis; et ad mentem: Mens autem fuit quod scriberetur Gubernatori, ut ratione urbanitatis ipsas supellectiles tribueret dicto tempore. *Resolut.* 13. *Februarii* 1731.

Episcopo pro devotione sua celerare volenti private in Sacra Cappella, aut solemniter in Ecclesia cum Paramentis ab R. P. D. de Carolis donatis, et a Summo Pontifice benedictis; dicta Paramenta a Gubernatore subministranda sunt. *Lettera a Monsignor Governatore* 28. *Gennaro* 1720.

Parochus.

Functiones Parochiales in matrimonio contracto inter privignam Substituti Montis Almae Domus, et Famulum Hospitalis Sanctuarii, spectant ad Parochum ejusdem Sanctuarii. *Resolut.* 14. *Septembris* 1722.

Administratio Sacramentorum, et tumulatio Cadaverum Sororis Aromatarii, Matris Musici, et Matris Curati Sacrae Cappellae, conviventium in eadem Domo cum iisdem respective Officialibus, praevia revocatione contrariarum resolutionum, firmatum fuit, spectare ad Parochum ejusdem Sanctuarii. *Lettera a Monsignor Vescovo* 10. *Gennaro* 1702.

Proclamationes Matrimonii Filiae Promontistae Sanctuarii, resolutum fuit, faciendas esse a Parocho ipsiusmet Sanctuarii; probationem vero Status liberi Contrahentium, per Acta Cancellariae Almae Domus; attento quod

Promontista est Minister dictae Almae Domus, ideoque Filia est de Familia exempta: juxta Constitutionem San. mem. Pauli V. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 16. *Gennaro* 1703.

Proclamationes, et exhibitio Fidei Status liberi Mulieris conviventis cum Fratre, qui non est Operarius stabilis, sed in dies conductus a Fabro lignario Almae Domus, spectant ad Parochum Episcopalem: Mareschalli vere dictae Almae Domus, spectant ad Parochum Sanctuarii. *Lettere a Monsignor Vescovo, ed al Parroco della Santa Casa* 1. *Febraro* 1721.

Declarata fuit nulla, et attentata tumulatio Cadaveris Filii Pastoris habentis Literas patentales Almae Domus, facta per Parochos Episcopales de licentia Vicarii itidem Episcopalis, pendente inhibitione quoad hoc de nihil innovando, et demandata fuit restitutio emolumentorum Parocho Almae Domus. *Lettera a' Monsignor Vescovo* 3. *Luglio* 1737.

Confluentibus Peregrinis, et Forensibus, intra decem dies eorum adventus ad Almam Domum, administranda sunt Sacramenta per Parochum Almae Domus, et funera peragenda. *Lettera a Monsignor Vescovo* 29. *Maggio* 1737. Caetera *Vide* Baptisma, Armorum Custodes.

Pontificalia.

Episcopo Bussi concessa fuit ex gratia a Sacra Congregatione, die solemnis sui ingressus, facultas exercendi Pontificalia ad Altare Sanctissimae Annunciationis. *Resol. ad Dub. I.* 18. *Augusti* 1727. Caetera *Vide* Solitum.

Pradella.

Nihil est innovandum quoad Pradellam, qua utitur Gubernator dum assistit Sacris Functionibus prope Altare Sanctissimae Annunciatae. *Lettera a Monsignor Vescovo* 11. *Febraro* 1711. *Dub.* 27. *ex* 33.

Praeventio.

In captura Philippi Angeli Palmarii resolutum fuit, Gubernatorem fuisse ab Episcopo praeventum, et ideo confectionum Processus ad eundem Episcopum spectare, et Reum ipsius Curiae Episcopalis Carceribus esse tradendum. *Lettera a Monsignor Vescovo* 10. *Luglio* 1699.

Puncturae.

Episcopus jure delegato tantum potest cogere Cautores retinendum Librum Punctaturarum, illasque solvendum in casu deficientiae, ut practicatur in Patriarchalibus Urbis. *Dub.* 16. 17. *Aprilis* 1608.

Pecuniae. Vide Administratio Bonorum.

Peregrini. Vide Confluentes.

Pistores Panis. Vide Exempti.

Possessores Bonorum Sanctuarii. *Vide* Constitutio.

Processio. Vide Candelae, Lignum S. Crucis Vicarii.

Proclamationes. Vide Parochus.

Sede Vacante.

Vacante Sede Lauretana, Sacra Congregatio subdelegat Vicarium Capitularem in concernentibus gubernium Spirituale Almae Domus, secluso Gubernatore. *Lettera a Monsignor Governatore* 19. *Aprile* 1727.

Semestre scutorum viginti, quod Sanctuarium persolvit Episcopo partim pro stabulo, partim pro Coquina, decursum Sede Episcopali vacante, non debetur novo Episcopo. *Resolut.* 2. *Augusti* 1729.

Solitum.

Solitum semper servandum est, et si aliqua praetensio insurgat, antequam quidquam innovetur, exhibenda est Sacrae Congregationi, et ejus resolutio expectanda. *Lettera a Monsignor Vescovo* 28. *Novembre* 1701.

Solitum item servandum est quoad celebrationem Missarum in Pontificalibus ab Episcopo apud Altare Sanctissimae Annunciationis.

Episcopo non licet, postquam Pontificaliter celebravit primas Vesperas Sanctissimae Circumcisionis Domini, incedere cum Vestibus Pontificalibus, Pastorali, et Mitra, contra solitum, ad incensandum Altare Sanctissimae Annunciationis, et Imaginem Beatissimae Virginis in Sacra Cappella. *Lettera a Monsignor Governatore* 10. *Gennaro* 1733.

Status Liberi Fides.

Probatio Status liberi unius Fratris, qui aliunde habet unde vivat, licet sit Socius Men-

sae duorum aliorum Fratrum exemptorum, facienda est coram Episcopo jure ordinario. *Lettera a Monsignor Vescovo* 1. *Marzo* 1700.

Synodus.

Licet Episcopo, occasione convocationis Synodi, vocare ad se Ecclesiasticos privilegiatos Almae Domus, tam ad Concilium, quam ad reliquos actus necessarios pro explenda dicta Synodo, eodem modo, quo se gerit respectu suorum subditorum. *Dub.* 28. *ex* 33.

Licet etiam, facultate delegata, renuentes debitis poenis compellere. *ibid.*

E contra vero occasione Synodi promulgandae in Ecclesia Lauretana, non tenentur Almae Domus Ministri subministrare ea omnia, quae necessaria sunt pro promulgatione. *Dub.* 29. *ex* 33.

Sacramenta. *Vide* Parochus.

Sacrarium. *Vide* Edicta.

Supellectiles Sacrae. *Vide* Paramenta.

Tumulatio Cadaverum. *Vide* Parochus.

Vicarius Generalis.

Vicarius Episcopi, in his, quae respiciunt exercitium Jurisdictionis delegatae, non debet procedere uti Subdelegatus Apostolicus, sed uti Subdelegatus Episcopi. *Dub. ultimo ex* 33.

Licet Vicariis Generalibus Laureti, et Recineti, processionaliter cum Capitulis ambarum Civitatum, ad Almam Domum, in Festivitate Sanctissimae Annunciationis, vel alia die non impedita, ingredi in Sacram Cappellam indutis Mantelletta supra Rocchettum, dummodo habeant privilegium utendi dictis Mantelletta, et Rocchetto. *Dub.* 3. *ex* 33.

Visitatio.

Episcopo competit facultas visitandi Sanctissimum Sacramentum in ejus Altari, ad effectum regnoscendi, an asservetur debita decentia, ac veneratione. *Dub.* 3. 18. *Augusti* 1727.

Item visitandi Sanctissimum Sacramentum, quod asservatur in Hospitali ejusdemmet Almae Domus, ac recognoscendi libros, in quibus notantur Infirmi, et Defuncti ejusmet Hospitalis, ibique facere absolutionem Defunctorum occasione suae Visitationis. *Dub.* 5. *ut supra*.

Non potest autem jure delegato Episcopus visitare Montem Pietatis, ad solum effectum inquirendi, et recognoscendi, an adimpleantur Legata, et alia opera pia cum onere a Particularibus relicta. *Dub.* 7. 17. *Aprilis* 1708. Caetera *Vide* Arx Ecclesiae.

Vicarius Capitularis. *Vide* Sede Vacante.

DUBIA

A BENEDICTO XIV.

SUMMO PONTIFICE

Decisa, et Resoluta.

Primum Dubium.

An Episcopo auscultanti Sacram in Altare Sanctissimae Annunciationis, vel in eo Sanctissimi Sacramenti, uti Delegato Apostolico, servari debeant a Cappellanis Almae Domus Caeremoniae servari solitae in Missis, quae celebrantur coram Episcopo in sua Dioecesi; et an ab Inservientibus eadem debeant servari, et signanter circa Evangelium porrigendum Episcopo ad osculandum.

Resolutio. Affirmative quoad utramque partem.

II. Dubium.

An quando in Ecclesia Lauretana de ordine Episcopi fit Communio generalis, vel fit aliqua Processio, aut Expositio Sanctissimi Sacramenti, ad implorandum Divinum Auxilium pro necessitatibus Populi, vel Ecclesiae Catholicae, debeant a Ministris Almae Domus subministrari Cerae, et alia necessaria pro supradictis Functionibus explendis, et praecipue Lignum Sanctissimae Crucis, quod servatur in Sacra Cappella, occasione alicujus particularis Processionis, ad effectum illum exponendi in Altare Sanctissimae Annunciationis, illudque processionaliter deferendi per Civitatem; et an liceat in hujusmodi Casibus Episcopo, uti Delegato, cum Sanctissimo Sacramento, vel Ligno Sanctissimae Crucis, solemniter Populo benedicere in eodem Altare Sanctissimae Annunciationis, vel in eo Augustissimi Sacramenti?

Resolutio. Affirmative in omnibus.

III. Dubium.

An liceat Vicariis Generalibus Laureti, et Recineti processionaliter cum Capitulis dictarum ambarum Civitatum, ad Almam Domum, in Festivitate Sanctissimae Annunciationis, vel alia die non impedita, ingredi processionaliter, ut supra, in Sanctam Cappellam, indutis Mantelletta supra Rocchettum?

Resolutio. Affirmative, dummodo habeant.

IV. Dubium.

An Musicis, et Cantoribus se absentare petentibus, a servitio Ecclesiae ad breve tempus ob aliquod eorum negotium, sit concedenda licentia a Gubernatore, vel potius ab Episcopo, aut ejus Vicario Generali, jure delegato?

Resolutio. Negative quoad primam partem, et affirmative quoad secundam.

V. Dubium.

An ad Episcopum, privative quoad Gubernatorem, spectet praescribere Ordines Magistro Cappellae, Cantoribus, et Organistae, circa servitium Chori, et Functionum Ecclesiasticarum?

Resolutio. Affirmative.

VI. Dubium.

An Arx Ecclesiae Lauretanae existens supra dictam Ecclesiam, ubi sunt Mansiones Clericorum Sacristiae, et Inservientium Missarum, et Lampadariorum, sit sub Ditione Episcopi, itaut possit ab eo visitari jure ordinario, quoad Clericos Sacristiae, et supradictos Inservientes; quo vero ad Lampadarios jure delegato?

Resolutio. Negative: Sed cum Personae in Dubio descriptae non habitent in Arce, sed Mansiones Arcis accomodentur illis, qui confugiunt ad Ecclesiasticam Immunitatem, Januam Arcis esse omnino claudendam.

VII. Dubium.

An Episcopus, sive ejus Vicarius Generalis Laureti, procedens jure delegato tam in Causis Civilibus, quam in Criminalibus contra Privilegiatos Almae Domus, teneatur uti Officialibus Tribunalis Almae Domus, seu potius uti valeat illis suae Curiae Episcopalis: Et quatenus affirmative quoad primam partem.

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

VIII. Dubium.

An possit aliquando, et attenta aliqua suspicione, uti suo Cancellario Episcopali in examinandis Testibus, pro sumendis, et captivandis indiciis, dummodo tamen dicta Examina Testium reproducantur per acta Cancellariae Almae Domus, antequam Reus constituatur, et Processus per eadem acta Cancellariae Almae Domus prosequatur?

Resolutio. Affirmative praevia tamen licentia Sacrae Congregationis.

IX. Dubium.

An Personae, quae carcerantur de mandato supradicti Episcopi, vel ejus Vicarii, procedentis jure delegato, detineri debeant in Carceribus Almae Domus, vel potius in illis ipsius Curiae Episcopalis?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

X. Dubium.

An Dominus Cancellarius Almae Domus possit ab Episcopo compelli ad conficiendum Inventarium omnium Processuum Beneficialium, Matrimonialium, Civilium, et Criminalium Actorum, et aliarum Scripturarum factarum, et respective exhibitarum in dicta Cancellaria coram Episcopo, vel ejus Vicario, tanquam delegato Apostolico, ad effectum asservandi dictum Inventarium in Archivo Episcopali, ad formam novissimi Concilii Romani, et Constitutionis Benedicti XIII.

Resolutio. Teneri, et in casu renitentiae, compellendum esse a Sacra Congregatione Lauretana.

XI. Dubium.

An juxta praetensam dispositionem Constitutionis san. mem. Pauli V. §. *Nihilominus*, privilegio Exemptionis a Jurisdictione Episcopi gaudere debeant Familiae Servitorum, et Fa-

melorum, qei inserviunt Ministris, Officialibus, aliisque Privilegiatis Almae Domus?

Resolutio. Negativo: Nihil tamen esse innovandem quoad jus exemptionis concessum Ministris pro uno tantum eorum Famulo.

XII. Dubium.

An Episcopo uti Delegato Apostolico, privative competat licentias concedere Confluentibus, et Dioecesanis, sese muniendi Eucharistia in Sacra Cappella?

Resolutio. Affirmative.

XIII. Dubium.

An sub expressione Confluentium a qualibet Mundi parte devotionis gratia ad Almam Domum, qui, juxta Literam dictae Constitutionis Innocentianae §. *Ac primo quidem*, a jurisdictione Episcopi eximuntur, comprehendantur illi, qui petunt Lauretum propter eorum temporalia negotia, vel in dicta Civitate remanent per plures dies: et quatenus affirmativo, per quantum temporis durare debeat privilegium Confluentiae?

Resolutio. Quoad primam partem negative; et quoad secundam, privilegium confluentiae durare per decem dies.

XIV. Dubium.

An hujusmodi privilegio Confluentiae gaudeant Confluentes illi, qui a Birruariis Episcopalibus apprehenduntur cum Mulieribus suspectis, Fures, aliique quomodolibet Delinquentes?

Resolutio. Affirmative, dummodo captura sequatur intra decem dies, juxta Responsionem ad Dubium praecedens; onerata quoque Gubernatoris conscientia, eos puniendi prout de jure; additisque poenis arbitrio Sacrae Congregationis Lauretanae, et Summi Pontificis, in Casu omissionis.

XV. Dubium.

An eadem exemptione a jurisdictione Episcopi gaudere debeant Artifices, et Professores quicumque inservientes Almae Domui intra annum in eorum Professionibus, non tamen continuo, sed juxta Sanctuarii necessitatem, absque constitutione annei Salarii, licet Literis patentalibus Almae Domus cum inhibitione fuerint muniti?

Resolutio. Negativo.

XVI. Dubium.

An frui debeant eadem exemptione omnes Coloni, Affictuarii, et Emphyteutae etiam parvorum Praediorum Almae Domus cum tenui Canonis responsione?

Resolutio. Negative.

XVII. Dubium.

An, qui habent Officia Almae Domus, sed ea exercent per interpositas Personas, veluti Pulsator Nolarum, Cantinerius, et similes, frui debeant dicta exemptione tam ipsi uti Officiales, quam eorum Substituti?

Resolutio. Affirmative, dummodo facultas exercendi per Substitutum fuerit a Sacra Congregatione Lauretana approbata.

XVIII. Dubium.

An gaudeant dicta exemptione etiam Coadjutores Officialium Almae Domus?

Resolutio. Affirmative, dummodo Coadjutoria fuerit approbata a Sacra Congregatione Lauretana.

XIX. Dubium.

An eadem exemptione gaudeant Famuli, aliique Inservientes Patentatis Sanctuarii in Cauponis, et Apothecis?

Resolutio. Negativo.

XX. Dubium.

An aliqui commorantes continuo in Civitate Laureti, et habentes Litteras patentes Quaestuatorum Denunciatorum Legatorum piorum Sanctuarii, et similium in eorum Patriis ab eadem Civitate distantibus, eadem exemptione gaudere debeant?

Resolutio. Negative.

XXI. Dubium.

An Sacerdos Possessor Cappellaniae Micucci, cujus nominatio spectat ad Ven. Societatem

Sanctissimi Rosarii Laureti Episcopo subjectam, eodem privilegio exemptionis fruatur, ex quo destinatos proventus praedictae Cappellaniae recipit ab Alma Domo, uti haerede supradicti Micucci?

Resolutio. Affirmative.

XXII. Dubium.

An Coloni, et Afflictuarii pro tempore existentes in quodam Praesidio sito in Territorio Lauretano, et spectante ad Ven. Societatem S. Annae Recineti, tamquam Emphyteutae Almae Domus, gaudeant supradicta exemptione?

Resolutio. Negative.

XXIII. Dubium.

An hujusmodi exemptione gaudeant Coloni, et Afflictuarii Ven. Societatis Laureti existentis in Praedio, quod dicta Societas possidet ut Emphyteuta Almae Domus?

Resolutio. Negative.

XXIV. Dubium.

An Pistores Panis venalis Civitatis Laureti gaudeant eadem exemptione?

Resolutio. Pistores Panis, quem conficiunt pro Inservientibus Almae Domui, hoc est, qui Panem conficiunt, quem Alma Domus Inservientibus facit distribuere, gaudere; secus illos, qui Panem venalem conficiunt ad usum publicum, et propriam utilitatem.

XXV. Dubium.

An liceat Gubernatori, attento privilegio Sanctuarii trahendi ad suum Tribunal omnes Causas tam activas, quam passivas ejusdem Almae Domus, procedere contra Clericos, Ecclesiasticasque Personas, et Loca Pia, in dictis Causis Almae Domus, uti Reos conventos, seu potius id competat Episcopo tamquam Delegato Apostolico, vel ejus Vicario uti Subdelegato?

Resolutio. Non posse Gubernatorem procedere in Causis Activis motis a Ministris, et Exemptis Almae Domus contra Ecclesiasticos non privilegiatos, idque ad Episcopum pertinere jure delegato, in Causis activis motis a Ministris, et Exemptis Almae Domus contra Ecclesiasticos privilegiatos, nisi agatur de iis, quae respiciunt eorum Ministerium, in quibus subesse debent Gubernatori; Quo vero ad Causas tam activas, quam passivas, in quibus agitur de interesse Almae Domus, spectare privative ad Gubernatorem.

XXVI. Dubium.

An Episcopo liceat ubique in sua Dioecesi, ubi ordinationes habuerit, etiam extra Ecclesiam Lauretanam, ordinare auctoritate delegata Exemptos Almae Domus, ita tamen, ut Episcopus teneatur registrare in Cancellaria Almae Domus, tam Ordinationes Exemptorum, quam eorum Literas testimoniales?

Resolutio. Negative quoad primam partem, et affirmative quoad secundam.

XXVII. Dubium.

An reducenda sit ad mensuram praescriptam Pradella, qua utitur Gubernator, dum assistit Sacris Functionibus prope Altare Sanctissimae Annunciatae, ad instar Pradellae, quae pro eodem Gubernatore extat in Choro?

Resolutio. Nihil esse innovandum.

XXVIII. Dubium.

An occasione Convocationis Synodi liceat eidem Episcopo vocare ad se Ecclesiasticos privilegiatos Almae Domus tam ad Concilium, quam ad reliquos Actus necessarios pro explenda dicta Synodo, eodem modo, quo se gerit respectu suorum Subditorum; Et an, facultate delegata, possit renuentes debitis poenis compellere?

Resolutio. Affirmative quoad utramque partem.

XXIX. Dubium.

An occasione Synodi promulgandae in Ecclesia Lauretana, debeant Almae Domus Ministri subministrare ea omnia, quae necessaria sunt pro dictae Synodi promulgatione?

Resolutio. Negative.

XXX. Dubium.

An Episcopo, uti Delegato Apostolico, liceat Infirmis Hospitali Almae Domus degentibus impertiri Benedictionem in Articulo mortis?

Resolutio. Affirmative.

XXXI. Dubium.

An eidem Episcopo, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V., debeatur usus Paramentorum Ecclesiasticorum in suo Sacrario separato assignandorum: et an valeat ipsis uti etiam in Functionibus explendis in Dioecesi Lauretana?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

XXXII. Dubium.

An Episcopus vigore Bullae San. mem. Innocentii XII. sit Delegatus perpetuus? sive potius: an, et in quibus casibus recurrere teneatur ad Sacram Congregationem Lauretanam?

Resolutio. Episcopum vigore Bullae Innocentianae esse Delegatum perpetuum, nec esse adstrictum recurrere ad Sacram Congregationem Lauretanam pro exercitio dictae jurisdictionis delegatae, salva tamen superioritate dictae Sacrae Congregationis, et salva obedientia eidem ab Episcopo debita, ad tramites ejusdem Constitutionis Innocentianae?

XXXIII. Dubium.

An Vicarius ejusdem Episcopi possit procedere uti Subdelegatus Apostolicus, sive ipsius Episcopi.

Resolutio. Vicarium Episcopi in his, quae respiciunt exercitium jurisdictionis delegatae, non debere procedere uti Subdelegatum Apostolicum, sed uti Subdelegatum Episcopi.

Sequens XXXIV. Dubium jussu Sanctissimi Domini Nostri inter Partes concordatum, et ab eadem Sanctitate Sua, ut infra, resolutum.

XXXIV. Dubium.

An, et cui competat Electio, Approbatio, et respective Expeditio Literarum Patentium Rectoris Ecclesiae Parochialis Sancti Petri Castri Fidardi, in casu etc.

Resolutio. Electionem, et Literarum Patentium Expeditionem pertinere ad Gubernatorem, nomine Congregationis Lauretanae: Examen vero, ac Approbationem ad Episcopum, jure delegato.

APPENDIX.

AD

SYNOPSIM LAURETANAM.

Cum post praelo traditam Synopsim Lauretanam, jussu ac auctoritate Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI XIV. in unum collectam, nonnullae aliae insurrexerint Controversiae jurisdictionales inter Curiam Episcopalem, et alteram Domini Gubernatoris Lauretani, eas itidem definire Apostolico suo Oraculo dignatus est idem Pontifex Optimus Maximus; Ut vero Resolutiones hujusmodi in posterum pro quibuscumque similibus casibus inservire valeant, eo quo pollet zelo in dirimendis litibus, et dissensionibus pro publica utilitate, jussit praefatae Synopsi hanc superaddi Appendicem, expresse decernens, decisiones, et resolutiones in ea contentas, vim, et efficaciam legis perpetuo obtinere, perinde ac si illae impressae, ac insertae in ipsa Synopsi reperirentur.

DUBIA

A BENEDICTO XIV.

SUMMO PONTIFICE

Resoluta post Annum 1743. quo evulgata fuit Synopsis Lauretana.

Primum Dubium.

An tumulatio Cadaverum, et administratio Sacramentorum, quoad Cappellanos, qui pro Principibus exteris Missam assidue celebrant in Sancta Capella, et ab Alma Domo mercedem non recipiunt, spectet ad Curatum Almae Domus, seu potius ad Parochos Episcopales?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

II. Dubium.

An Pictor Cereorum, qui die Purificationis benedicuntur, et Culcitrarum Confector pro servitio Almae Domus, gaudeant exemptione a jurisdictione Episcopi?

Resolutio. Negative.

III. Dubium.

An privilegio Exemptionis frui debeat Affictuarius parvi Praedii Almae Domus ad usum Fornacis lateritiae, ex quo ipse tantum retrabit ab eodem Praedio, quantum sufficit ad illius, et Familiae sustentationem pro toto anno, vel saltem pro ejus majori parte?

Resolutio. Affirmative.

IV. Dubium.

An cognitio furti commissi in Ecclesia Lauretana, extra tamen Territorium exemptum, pertineat ad Gubernatorem, seu potius ad Episcopum; et quatenus affirmative ad secundam partem.

V. Dubium.

An, ubi Fur sit confluens devotionis gratia, et non Clericus, idem Episcopus procedere possit jure delegato.

Resolutio. Ad primum, pertinere cumulative ad Gubernatorem, et ad Episcopum, itaut sit locus praeventioni: Ad secundum, negative.

VI. Dubium.

An, et quando Exteri censeri debeant Lauretum petere propter eorum temporalia negotia, seu potius devotionis gratia ad Almam Domum, itaut intret privilegium Confluentiae?

Resolutio. Omnes, et quoscumque Exteros ex quacumque Mundi parte Lauretum accedentes, censendum esse; illuc petere devotionis gratia, exceptis iis, qui in Civitate, vel Territorio bona possident; ita tamen, ut privilegium Confluentiae duret dumtaxat per decem dies, nisi longior permanentia procedat ex causa gravis Infirmitatis contractae infra decem dies.

VII. Dubium.

An Administratio Sacramentorum quoad Joannem Rubeum, ejusque Conjugem, conviventes quidem cum Gaetano Borgognoni privilegiato, sed tamen propriis eorum redditibus, spectet ad Curatum Almae Domus, seu potius ad Parochos Episcopales?

Resolutio. Negative ad primam partem, at affirmative ad secundam.

VIII. Dubium.

An probatio status liberi Francisci Raffaelli continui Commensalis Antonii Nicoli patentati, qui etiam dictum Raffaelli tamquam unice proprio servitio adscriptum declaravit, fieri debeat per acta Cancellariae Almae Domus, seu potius in Curia Episcopali?

Resolutio. Affirmative ad primam partem, et negative quoad secundam.

IX. Dubium.

An quoties de mandato sive Sacrae Congregationis Lauretanae, sive Gubernatoris ejusdem Civitatis, aliquis ex Canonicis, Beneficiatis, seu aliis Capitularibus Basilicae Lauretanae, nullo ei assignato stipendio, eligitur pro servitio Almae Domus, pro quo ipse, sive attenta absentia a dicta Civitate, sive aliter, praepeditus remaneat interessendi Divinis Officiis, taliter electus, et deputatus, possit percipere omnes distributiones quotidianas; ita quod a quoddam nullo modo punctari possit?

Resolutio. Affirmative, quamdiu necessitas servitii Almae Domus perduraverit: et quoad Custodes, et Sacristas observetur Constitutio San. mem. Pauli V. §. *Decernimus*.

NUM. IV.

Ad Const. LXXXIII. fol. 293.

DECRETUM

Quod SS. Apostolorum Principes PETRUS et PAULUS Urbis Romae Patroni Principales nuncupentur.

Cum omnium communi aeque, ac pio Ecclesiarum more institutum sit, ut quos e Sanctorum numero sibi singulae Patronos elegerint, eos etiam, adjecto illustri Patronorum titulo, suis unaquaeque Calendariis Inscribant: Minime dubitandum est, quin Romana potissimum Ecclesia, Principum Apostolorum PETRI, et PAULI Martyrio consecrata, ac supra alias in summum bonoris, et gloriae culmen evecta, a Fidei primordiis eosdem Apostolos uti Patronos habuerit apud Deum, seque in illorum

tutela positam jure putaverit. Clarum antiquae huic traditioni perhibent testimonium tum Sanctus Leo Papa *ser.* 1. *de SS. Petr.*, *et Paul.* ubi eos Romae Patronos nominat speciales: *Sicut autem*, inquit, *et Nos experti sumus*, *et Nostri probavere Majores*, *credimus*, *atque confidimus*, *inter omnes labores istius vitae*, *ad obtinendam misericordiam Dei*, *semper Nos specialium Patronorum Orationibus adjuvandos*: tum quoque Sanctus Maximus Episcopus Taurinensis *Homil.* 3. *de iisdem*, ubi eos Romae Patronos appellat peculiares: *Horum hodie concursu laetissimo recolit Roma martyrium; et quorum dudum impia persecuta est sanguinem, eorum nunc peculiari devota Patrocinio gloriatur.* Eisdemque celebri Disticho concinit Sanctus Venantius Fortunatus. *A facie hostili duo propugnacula praesunt: Quae Fidei Turres Urbs caput Orbis habet.*

At quia compertum est, in Ordine Divini Officii, debita hac nota, ac insigni titulo Patronorum principalium Almae Urbis, Sanctos eosdem Apostolos nuncupari non consuevisse, eam fortasse ob causam, quod SS. PETRUS, et PAULUS Catholicae Ecclesiae Patroni caeteroquin Generales habeantur, eaque propter in communibus suffragiis ubique per Ecclesiam ipsam invocentur: Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. solerter advertens, per hujusmodi Ecclesiae universae generale Patrocinium non effici, quominus iidem sint quamplurium per Orbem Ecclesiarum Patroni simul etiam peculiares, sive ut ajunt, Principales; et hoc nomine in earum Calendariis inscribantur; ratus est, non decere, ut quae ipsorum Patrocinio Roma prae caeteris laetatur, eos, ubi maxime oportet, Sacris videlicet in Festis, Patronos non appellet.

Qua de re Sanctitas Sua, ut imposterum debita honoris et obsequii ratio servetur in recolenda memoria Principum Apostolorum, quorum praesenti ope, ac tutela Christiana Respublica, undique procellis acta, ac gravioribus in diem aerumnis confecta, tandem erigatur: mandat, ac praecipit, memoratos Apostolorum Principes SS. PETRUM, et PAULUM posthac Romano quoque Calendario, sive Ordini Divini Officii pro degentis in Urbe Cleri directione quotannis imprimendo, similiter inscribi, titulo scilicet principalium Urbis Patronorum non omisso.

Praeterea eadem Sanctitas Sua, inhaerens Decretis alias editis a sacra Rituum Congregatione, et a Praedecessoribus suis Romanis Pontificibus approbatis, declarat, quod Commemorationi, quae in unaquaque Civitate, et Dioecesi, ex laudabili consuetudine, et Rubricarum dispositione, fit Sanctorum suorum Patronorum Principalium inter Suffragia Sanctorum, post Laudes, et Vesperas in Divinis Officiis, quando Commemorationes, sive Suffragia Sanctorum recitantur, tam Romae, tum alibi, ubicumque Sancti Apostoli PETRUS et PAULUS uti Patroni principales coluntur, satisfactum censeatur per eam Commemorationem ordinariam, seu communem, quae fit eorumdem in universa Ecclesia, post Commemorationem Beatissimae Virginis Mariae. Atque ita. Sanctitas Sua mandat, decernit, et declarat, Hac die 16. Octobris 1743.

Fr. J. A. Card. Guadagni Pro-Praefectus.

Loco ✠ Sigilli.

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secret.

NUM. V.

Ad Constitut. LXXXIV. fol. 297.

DE DELATIONE

Et usu Rocchetti.

Sacrae Congregationis Caeremonialis Decreta

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Jussu edita.

Cum de mandato Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI PAPÆ XIV. propositi fuerint in Sacra Congregatione Caeremoniali nonnulli abusus, qui de recenti irrepserunt, inter quos est, quod Praelati Rocchetti usum habentes, illo indiscriminatim induti per Urbem incedant, ac insuetis, indebitisque lemniscis, vulgo *Fiocchi*, equos proprii currus exornent: brevioribus insuper nigris vestibus amicti Ec-

clesias adhuc lucente die, ingrediantur, Sacramentum publice expositum veneraturi, vel recurrentibus Sanctorum solemnitatibus Cultum adhibituri: atque debita erga Sacrum Cardinalium Collegium publica visitationis officia, aliquando non expleverint, tam in prima Praelatitii habitus susceptione, vel in nova Dignitatum, aut munerum assecutione, quam erga eosdem Eminentissimos extra Urbem degentes, dum per Civitates, ubi ipsi resident, Praelati iter agentes, quamvis tempus congruum id permitteret, eos invisere non sategerint.

Eadem proinde Sacra Congregatio ad eos omnino eliminandos, enunciatis die, et mense, ita decrevit.

I. Nulli Praelatorum, cujusvis ordinis, aut Collegii fuerit, qui Rocchetti praerogativa potitur, imposterum liceat eodem induto per Urbem incedere; cum hoc gestare unice ex Summorum Pontificum munificentia una cum lemniscis nigris ad equos proprii currus appensis, praecipuorum suorum officiorum ratione ac praestantia, permissum sit Almae Urbis Gubernatori Vice-Camerario, Generalibus Reverendae Camerae Apostolicae Auditori, ac Thesaurario, nec non utriusque Sacri Palatii Apostolici Praefecto, atque insuper ob distincti habitus accessionem, Mozzettae scilicet a San. mem. Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Constantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, et Hierosolymitano concessae, dum Mantelletto, ac praedicta Mozzetta ornati processerint.

II. Praelati autem, qui Rocchetti praerogativa fruuntur, tunc tantum sument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apostolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum, aut Collegialium Actionum, quae in eodem Palatio cum Rocchetto fient, ingressuri; nec non quando primum in promotione Sacro Senatui de novo adscriptos, et iterum Cardinalatus Insigni decoratos, eos in suis Domibus visitabunt; quoties quemcumque ex DD. Cardinalibus primo invisent, vel Cardinali Rocchetto similiter induto in comitatus obsequiis erunt, sive Domi fuerit, sive extra: conveniendo insuper cum Oratoribus Principum, qui Aula gaudent Regia, publica sollemni pompa procedentibus, et in actu pariter dumtaxat cujuscumque alterius publicae, privatae vel actionis, in qua Rocchetti usus, Dignitatis, vel muneris ratione eis competere potest.

III. Jussit item, ut Lemnisci, vulgo *Fiocchi*, aut quid similis ornatus, quocumque praetextu, titulo, colore, aut forma, in Ephipiis Equorum Praesulum currus raptantium non apponantur. Et si forte apposita fuerint ornamenta, omnino amoveantur.

IV. Nulli praeterea Praelatorum, nisi Praelatitio habitu induto, publicas Ecclesias, in quibus Sanctissimum Sacramentum Fidelium venerationi fuerit expositum, vel alia quaecumque sollemnia ibi peragantur, diurno tempore ingredi liceat.

V. Statuit insuper S. Congregatio, ut Decreto alias per eam emanato die scilicet 26. Aprilis 1701., et a San. mem. Clemente XI. approbato, nempe: Praelati usum Rocchetti habentes, eodem induti, Eminentissimos Dominos nuper creatos visitabunt; quos denuo cum Rocchetto, ut supra, visitabunt, post suscepta Cardinalatus Insignia: adderetur, quod ipsi Praelati ejusdem visitationis officium explere teneantur, non solum statim ac Praelatitium sumpserint habitum; sed etiam cum aliqua distincta nova Dignitate, vel munere fuerint insigniti, et occasione publici alterius Officii sibi ab Apostolica Sede collati, pro quo explendo ab Urbe sint recessuri, et quando, illo adimpleto, in Urbem redierint permansuri.

VI. Utque suprema Cardinalatus Dignitas semper, et ubique debito non fraudetur honore, decrevit itidem eadem Sacra Congregatio quod Praelati tam privata, quam publica Causa itinerantes, dum eos per Civitates, in quibus aliquis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis adfuerit, transire acciderit, erga ipsum, praefatum visitationis officium, prout tempus, et circumstantiae ferent, explere non praetermittant.

Et facta per me Secretarium Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PAPÆ XIV. de praemissis omnibus relatione, Idem Sanctissimus Dominus Noster praedicta Decreta, non solum approbavit, sed inviolabiliter praecepit servari, ac peculiariter Collegiis omnibus Praelatorum jussit significari, ne sub quovis praetextu, tolerantia, causa vel colore, quae superius praescripta sunt, secus interpretando, variationi, vel omissioni subjaceant; sed omnimode prout exprimuntur, ab omnibus servanda mandavit, et quatenus opus fuerit, pro eorumdem Decretorum executione ad omnia alia necessaria, et opportuna remedia, se deven-

turum expressit. Hac die 23. Novembris 1742. Sanctissimi Domini Nostri Pontificatus Anno III.

T. Episcopus Ostien., et Veliternen. Card. Rufus Sac. Collegii Decanus, Vice-Cancellarius, Praefectus.

Loco † Sigilli.

Ignatius Reali Secretarius.

NUM. VI.

Ad Constit. XCII. fol. 348.

ACTA CONSISTORIALIA

Pro Concessione Pallii Patriarchae Antiocheno Graeco-Melchitarum.

In Consistorio Secreto habito die 3. Februarii 1744.

ARGUMENTUM.

Seraphinus Tanas, qui, juxta Graecorum morem, electus Patriarcha Antiochenus Graeco-Melchitarum, Cyrilli nomen assumpserat, et jam a Sancta Sede Apostolica Electionis confirmationem obtinuerat, per Johannem Aminionem Sacerdotem ejusdem Ritus Procuratorem specialiter deputatum Pallii honorem instanter, atque humiliter postulavit. Itaque in Aulam Consistorialem, in qua Praelati, Nobiles plurimi, ac Collegiorum tam de Propaganda Fide, quam Graecorum Alumni jam frequentissimi convenerant, antequam fores Consistorii de more clauderentur, praecedentibus ad arcendum populum duobus ex servientibus armorum, qui et Mazzerii vocitantur, ab uno ex DD. Caeremoniarum Magistris D. Thomas Franciscus Scaramutius Advocatus Consistorialis, et praefatus Electi Patriarchae Cyrilli Procurator introducti fuere, et e regione Pontificiae Sedis flexis genibus antedictus D. Scaramutius Sanctitatem Suam sic fuit allocutus.

BEATISSIME PATER.

Ad Patriarchatum Antiochenum, qui a pluribus saeculis a Sanctae Sedis unione descive-rat, electus juxta Graecorum morem fuit sub anno millesimo septingentesimo vigesimoquarto R. P. Seraphinus Tanas, qui Cyrilli nomen assumpsit, pietate, bonisque moribus, ac scientiis imbutus apud Collegium Urbanum de Propaganda Fide, cui inter Alumnos diu fuit adscriptus, Romano Pontifici B. Petri Successori obedientiam praestiturus, prompte ablegavit ad San. mem. Benedictum XIII. Joannem Amenionem Sacerdotem ejusdem Ritus Graeco-Melchitarum, et Alumnum antea ejusdem Collegii, cum speciali mandato, ut suae confirmationem Electionis a Sancta Sede, et a Summo Pontifice, a quo omnis Ecclesiastica potestas descendit, humiliter postularet, et pro concessione Pallii suo Nomine deprecaretur. Acta Electionis talia comperta fuere, ut confirmatione digna visa fuerit Electio. Sed ut certiora de perfecta unione, et obedientia erga Sanctam Sedem a Cyrillo haberentur testimonia, non prius confirmationis actus probato Religioso Viro delegatus, publici juris factus, est quam idem Patriarcha Fidei Catholicae professionem juxta praescriptam formam emitteret, ac mandatis Sanctae Sedis parere jurejurando adfirmaret. Æquo libentique animo omnia implevit Cyrillus, et licet commissas sibi Gentes ad obsequium, et unionem Sanctae Sedis alacrius excitans, persequutionem a schismaticis passus sit, adhuc vigilis Pastoris curas gerens, et novum sincerae fidei erga Sanctam Sedem documentum exhibens, dubitationes in sui Gregis regimine exortas, ejus judicio submisit. Earum tamen discussio assumi non potuit ob superventam Apostolicae Sedis vacationem. Reservatum sane erat, Deo Optimo Maximo sic disponente, hujus operis complementum Tibi, Beatissimo Pater, qui summo zelo duce, et omnigena sapientia comite, ab illa die, qua ad supremam hanc Cathedram evectus fuisti, Catholicae Fidei ubique servandae studuisti, et in orbem totum diffundendae. Idcirco Sanctitas Vestra dubitationes a Patriarcha exhibitas coram se discussit, ac matura deliberatione composuit, prout in Literis, quas ad eumdem Patriarcham, eique suffraganeos Episcopos Graeco-Melchitarum Ecclesiarum scribere dignata est, disertissime explicavit. Plene sic unione cum Sancta Romana Ecclesia constituta, Cyrilli Procurator spondens, quod ille Sanctitatis Vestrae mandatis erit omnimode pariturus, resumpsit intermissam Pallii po-

stulationem; quae cum non nisi in hoc loco, ubi auctoritate Sanctitatis Vestrae graviera negotia peraguntur, tractari possit, ideo supplicatio ista nunc reverenter exponitur, petitque Cyrillus Patriarcha Antiochenus, quo par est, obsequio, totaque animi submissione, Pallium, quod e Corpore Divi Petri sumitur, et in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur; spemque fovet, ut voti compos fieri mereatur, quia Antiochenae Ecclesiae praerogativae illi viam sternunt amplissimam; ac tali honore ipse Cyrillus se dignum exhibet, dum erga Sanctam Sedem semper fuit obsequentissimus. Decens propterea videtur, quod Eum Sanctitas Vestra hoc dignetur cumulare beneficio, pro quo idem Joannes Aminion hic praesens Orator legitimo suffultus mandato, supplicat instanter, instantius, et instantissime.

Venerabiles Fratres.

Magnus Pontifex Innocentius Primus in Epistola ad Alexandrum Antiochenum, numquam futurum affirmavit, ut Sedes Antiochena Romanae cederet, *nisi quod illa in transitu meruit, ista susceptum, et apud se consummatum gaudet*. Primis quidem temporibus eam Sedem occuparunt Episcopi sanctitate clarissimi, Evodius, Ignatius Martyr, Meletius, et Flavianus. At vero saeculo quinto vergente, dilacerato per Nestorii, et Eutychetis haereses Oriente, Antiochena Ecclesia turpiter deformata est: quippe quae divisa fuit inter eos, qui Concilii Chalcedonensis definitionibus sese opposuerunt, quique adhuc per hos dies Jacobitarum nomine subsistunt; et inter illos, qui e contrario Concilii dogmata ac decreta venerantes, Marciani Imperatoris edictis obsequentes fuerunt, atque hinc Melchitae, hoc est Regii, nuncupati sunt. Cum vero subinde Antiochenam Ecclesiam Patriarchae haeretica pravitate infecti invasissent, omnem lapidem Patriarchae Constantinopolitani moverunt, ut illam sibi subjicerent; maxime vero postquam Oecumenici titulum sibimet arrogarunt: neque id frustra. Nam occupata saeculo septimo Syria una cum proximis Provinciis a Saracenis, et inde saeculo decimo ab Imperatore Nicephoro Phoca ex eorum manibus erepta, in Graecorum Imperatorum potestatem Antiochia devenit: proinde Antiocheni Patriarchae a Constantinopolitano selecti, ordinatique sunt; atque ita Melchitae Graecorum schismatici se se immiscentes, Melchitae Graeci mox appellati sunt.

Post haec, ineunte saeculo undecimo, Petrus III. Patriarcha Antiochenus, de more Antecessorum suorum, S. Leone IX. Romano Pontifice se ad Patriarchatus dignitatem fuisse promotum significavit, in ea petens ab illo confirmari, sicuti revera confirmatus est, a schismate hac ratione secedens. Dorotheus I. cum Ecclesia Romana in Concilio Oecumenico Florentino sese conjunxit. Cum autem idem Patriarchatus rursus esset in schismatis tenebras delapsus, nulla resipiscentiae lux affulsit, nisi labente saeculo decimo septimo, ad quam iter primo stravit Euthymius Melchita Tyri, et Sidonis Archiepiscopus: deinde Athanasius Patriarcha, quique ei Primus successit Cyrillus, transmissa ad hanc Sanctam Sedem Fidei professione: cui Sancta Sedes penitus non acquievit, proinde nec Pallii dignitatem illis concedere opportunum judicavit.

Unus id temporis Patriarcha Cyrillus alter est, qui praesenti saeculo ad Patriarchatum evectus, electionis suae a Sancta Sede confirmationem obtinuit, cum suae erga hanc Sanctam Sedem obedientiae signa minime dubia dederit, fortissimumque se gesserit in ea asserenda adversus Sylvestrum schismaticum, qui Sedem Patriarchalem invasit; quamobrem in Monte Libano exulare cogitur. Praeest insuper Cyrillus noster genti, quae hodie Catholicos ingenti numero complectitur, quaeque a decem Episcopis, qui ipsum tamquam legitimum Patriarcham venerantur et colunt, provide gubernatur. Atque in Melchitis hisce vere Orthodoxis Venerabiles Antiochenae Ecclesiae reliquiae, jampridem consepultae, reviviscunt. Huic itaque venerando viro, huic praeclaro Orthodoxae Fidei propugnatori Nos in hoc ipso Consistorio honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, postquam Orthodoxae Fidei professionem coram eo, cui id delegabimus, emiserit, libenter impertimur; ut factis comprobemus, id quod Leo IX. dixit Petro III. Antiochiae Patriarchae respondens: » *Maxima* » *Mater, Romana scilicet ac prima Sedes, tam* » *dilectae sibi Filiae: immo Consociae, nusquam,* » *et nunquam deerit.*

Peracta Oratione Pontifex, benedictione signo Crucis eis impertita, dimisit, atque etiam om-

nibus aliis simul exclusis Aulae Consistorialis fores de more clausae fuerunt, et Sanctissimus cum DD. Cardinalibus solus remansit, ut quae in Consistorio Secreto peragenda erant, absolveret; sicque Antiochenae Ecclesiae negotia, quoad Consistorium attinet, completo, quoniam laudati Patriarchae Cyrilli Procurator desiderio flagrabat pro singulari impertito beneficio Sanctitati Suae ejusdem Patriarchae nomine gratias saltem privatim reddere, cum in publico id facere ei non licuerit, ideo post Consistorium, voti compos a Pontifice perhumaniter effectus in intimo suo Cubiculo, familiaribus tantum admissis, in hunc modum verba fecit.

Est sane, BEATISSIME PATER, cur hodie Antiochenus meus electus Patriarcha Cyrillus III. et immortaliter gaudeat, et glorietur in Domino, et gratias amplissimas Tibi non agat modo, sed referat. Pallium Patriarchale, tamdiu ab illo desideratum, ac per tria et ultra lustra sine intermissione quaesitum, en tandem a Te, et per Te hodierno die summa cum celebritate consequitur; causæ quamplurimae, quae ad spirituale totius Patriarchatus sui regimen spectabant, et quae numquam tot annorum cursu ex omni parte expediri potuere, a Te felicissime expeditae: omnia Rituum dissidia, quae universam Graecorum Gentem exagitabant, et quae numquam hactenus componi valuerunt, a Te sapientissime composita, Patriarcha tandem, exul, afflictus, Patria, Domo, bonis cunctis expoliatus, undequaque vitae periculis circumseptus, et ab omnibus destitutus, ita adjutus est a Te, ita defensus, et beneficiis, atque honoribus cumulatus, ut in Te uno invenerit, et Julium I., qui Sanctissimum Athanasium fraudibus, ac perfidia dejectus fuerat, restituit; et Paschalem II., qui *nullo modo Antiochenae Sedis dignitatem imminui passus est*; et Leonem IX., qui conatibus tutatus est honorem, *quem Antiochenae Ecclesiae reliquerunt omnia Sanctorum Patrum Concilia.* Quantum autem ponderis accedit his omnibus, si pensetur, facta haec esse a Te eo tempore, in quo publicae, gravissimaeque totius Orbis Christiani calamitates, et curae sollicitum Te semper distentumque habent, ac momentis singulis agitatum? Tanta haec profecto, sunt, ut Cyrillus ab his potissimum excitatus, glorietur ad instar Apostoli in infirmitatibus, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis, pro Christo, et Sede Apostolica toleratis, paratusque sit ad majora in dies ex hac Ipsa de causa toleranda. Quid autem dicam de Decretis, a Sanctitate Tua nuper publicatis? Sicut sexcenti Chalcedonensis Concilii Patres, auditis Leonis literis, exclamarunt: *Petrus per os Leonis loquutus est:* ita Cyrillus cum suis Episcopis, acceptis literis Tuis, exclamabit: *Petrus per os Benedicti loquutus est.* Filius scilicet ille est obsequentissimus Sanctae Sedis a tenerrimis etiam unguiculis: in hac enim Urbe educatus, in hac sacris literis imbutus fuit, et in hac se totum Deo, et Sedi Apostolicae consecravit, in Pontificio nimirum Collegio de Propaganda Fide, ubi per integrum decennium ad pietatis, et literarum studia totus incubuit. Hi sunt, Pater Sanctissime, genuini Cyrilli sensus; hae totius Melchitarum Gentis, a Te in pristinum splendorem suum restitutae, gratae aeternumque memores significationes, quas in hoc amplissimo Orbis terrarum, augustissimoque Consessu, omnium nomine Tibi contestor. Et quoniam pauperies nostra, debitas Apostolicae Tuae, qua nos complecteris, charitati, grates referre non potest; vices saltem referet Fides, Obedientia, Veneratio, Amor, Tuorumque in nos beneficiorum immortalis memoria. Augebitur scilicet in nobis omnibus, Religionis Catholicae propagandae studium, et indefessus erit in omnibus labor, ac vigilantia in extirpandis erroribus, in ecclesiastica disciplina restituenda, et in Sedis Apostolicae juribus defendendis. Praedicabitur a nobis nomen Tuum in saecula, requiretur a generatione in generationem; Sapientiam Tuam enarrabunt Gentes, et laudes Tuas enunciabit Orientalis Ecclesia.

Brevior. Romon. die 2. Maji
Baron. ad ann. 1113. Tom. 3. Epist. Romon. Pontific. Epist. 8.

NUM. VII.

Ad Constit. CI. et CII. fol. 392.

ACTA CONSISTORIALIA

Pro approbatione Synodi super obedientia praestita Patriarchae Antiocheno Maronitarum: cum concessione Pallii dicto Patriarchae.

In Consistorio Semipublico habito die 13. Julii 1744.

ARGUMENTUM.

Postquam R. P. D. Simon Petrus Evodius Patriarcha Antiochenus, et Archiepiscopi, atque Episcopi nationis Maronitarum, omnia quaecumque ipsis Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS *Papa XIV. per suas Apostolicas Literas in forma Brevis die* 1. *Septembris* 1741., 14. *Februarii* 1742., 13. *et* 16. *Martii* 1743. *injunxerat et praeceperat, exacte accurateque in Conventu Harissae in Monte Libano mense Octobri anni* 1743. *exequuti sunt; Synodicas Literas rerum gestarum seriem complectentes ad Sanctitatem Suam, et ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide scripserunt, quas Romam hoc anno* 1744. *die* 31. *Maji P. Desiderius de Domo Basciana, P. Jacobi Lucensis Ablegati Apostolici Secretarius, pertulit. His in Literis significant, teterrimum schisma, quod ex duplici in Patriarcham Maronitarum Electione conflatum fuerat, utroque Electo mandatis Pontificis obtemperante, penitus evanuisse; ac Simonem Evodium auctoritate Apostolica electum Patriarcham, ab universis Maronitis exceptum fuisse: Synodi praeterea, Montis Libani a Sanctitate Sua probatae, ac confirmatae statuta, legesque sese adamussim servaturos, Patriarcham ipsum, Archiepiscopos, et Episcopos coram antedicto Ablegato Apostolico spopondisse.*

Tam laeto accepto nuncio, Sanctissimus Dominus Noster statuit in proximo Consistorio facti tam memorabilis seriem Fratribus suis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus palam facere; eaque insuper peragere, quae Electus Simon Petrus Patriarcha, et Praesules Maronitae postulabant. Indictum itaque fuit de more Secretum Consistorium die 13. *Julii* 1744. *et peculiariter nomine Sanctitatis Suae per R. P. Ignatium Reali primum Caeremoniarum Magistrum Collegiis tam Episcoporum Pontificio Solio Assistentium, quam Prothonotariorum de numero Participantium, nec non Reverendae Camerae Apostolicae Procuratore Fiscali hac de re admonitis, eadem die, postquam in Secreto Consistorio Ecclesiarum propositiones, ac alia occurrentia negotia fuerant absoluta, Aulae Consistorialis foribus undequaque apertis in illam, praeter praedictos Praelatorum ordines, quamplurimis etiam Nobilibus, et Collegiorum Pontificiorum Alumnis, aliisque Orientalibus, et praecipue Maronitis, introeundi patuit aditus.*

His dispositis, admonitisque Eminentissimis Marino, et Mosca antiquioribus ex praesentibus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Diaconis, ut ad latus Sanctitatis Suae accederent, eidem Assistentes, praecedentibus ad arcendum populum duobus ex servientibus armorum, qui et Mazzerii vocantur, ab uno ex DD. Caeremoniarum Magistris, per Aulae portam e regione Pontificiae Sedis in Consistorium introducti fuere D. Joseph Andreas Scaramutius Sacrae Consistorialis Aulae Advocatus, R. P. Josephus Simonius Assemanus Procurator Electi Patriarchae, et P. Desiderius de Domo Basciana ab antedicto Ablegato Apostolico cum literis ejusdem Patriarchae, et Praesulum Maronitarum in Urbem adlegatus. Cum autem ante Consistoriale scamnum anterius in Tetragoni exitu in genua provoluti essent, Dominus Scaramutius scilicet in medio, R. P. Assemanus a dextris, et P. Desiderius a sinistris, idem Dominus Scaramutius Sanctitatem Suam sic fuit alloquutus.

Allocutio D. Advocati Sacrae Aulae Consistorialis.

BEATISSIME PATER.

Habet SANCTITAS VESTRA ad sacros provolutum pedes Procuratorem Simonis Petri Electi Patriarchae Antiocheni Maronitarum. Nunciat idem Procurator, Reverendus nempe Pater Joseph Assemani, quid ante, quid post Electionem tum ab Electo Patriarcha, tum ab Archiepiscopis, et Episcopis dictae Nationis opportune gestum est, Deo Optimo Maximo annuente piissimae SANCTITATIS VESTRÆ voluntati, qua sicuti universis Catholicis gentibus prospicere indesinenter curat, ita sapientissima dedit mandata, quibus Maronitas ad Religionis, ac disruptae inter ipsos pacis tranquillitatem restitueret; et profert transmissa authentica documenta, SANCTITATI VESTRÆ exhibenda, quibus haec omnia humillime significet, atque testetur.

Tum vero Sanctissimus de Maronitarum patria, origine, Patriarchatu, fide, et eximio in Sanctam Sedem obsequio praefatus, quid ante et post electionem Patriarchae in Monte Libano a Maronitis Praesulibus, et hic in Urbe a Sancti-

tate Sua gestum fuerit, ornatissima et doctissima hac Allocutione exposuit.

Allocutio Sanctissimi Domini Nostri.

Venerabiles Fratres.

Antequam Vos certiores faciamus de iis, quae contigerunt in electione Venerabilis Fratris Simonis Petri Patriarchae Antiocheni, nonnulla Vobis in antecessum referre necesse est.

Non dubitamus eruditioni vestrae compertum esse, Maronitas Christianos Syros ad Patriarchatum Antiochenum pertinere: quippe qui Syriam, et Phoeniciam maritimam ac mediterraneam, tum etiam Palaestinam, Cyprum, Ægyptum, aliasque Orientis partes incolunt; quorum tamen maxima pars in Monte Libano commoratur.

Eruditioni pariter vestrae notum esse censemus, quod saeculi septimi prope finem cum haeresis Monothelitarum in Patriarchatum Antiochenum grassaretur, Maronitae, quo se ab ea contagione integros servarent, statuerunt sibi Patriarcham eligere, qui a Romano Pontifice confirmaretur, ab eoque Pallii dignitatem acciperet. Cum autem, pluribus deinde saeculis elapsis, Saraceni Antiochiam, depulsis inde Latinis occupassent; cumque Latini ipsi Catholici in Montem Libanum, ubi a Patriarcha Maronitarum perbenigne recepti sunt, secessissent; Alexander IV. Romanus Pontifex Patriarcham ipsum Maronitarum Antiocheni Patriarchae titulo decoravit: quem quidem titulum ad hanc usque diem Patriarchae Maronitae retinent, etiamsi in Monte Libano sedem perpetuam habuerint.

Profecto Maronitae fuerunt semper, quales et hodie sunt, integre Catholici, cum hac Sancta Sede conjuncti, et erga suum Patriarcham, tum etiam erga Romanum Pontificem obsequii ac reverentiae pleni. Cum autem homines sint, mirandum non est, aliquando humani quicquam inter eos accidisse, et accidere, in eo praesertim, quod eorum Patriarcham spectat.

Recordari potest unusquisque Vestrum, quid acciderit in Pontificato felicis recordationis Clementis XI. qui Patriarcha Jacobo deposito, cum injuriam praeclaro illo Praesuli, tum etiam Apostolicae Sedis juribus, quae electionem ejus confirmaverat, illatam nosset, Patrem Laurentium a Sancto Laurentio ex Minoribus Observantiae, tum Sancti Sepulcri Custodem, deinde Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem, eo misit, ut, auditis iis, quae Patriarchae opponebantur, ad hanc Sanctam Sedem illa referret. Quo facto, cum in Congregatione de Propaganda Fide fuisset res mature discussa, Congregatio ipsa, optimi Praesulis innocentia cognita, in Patriarchalem Sedem, unde fuerat injuste dejectus, eum esse restituendum censuit. Cumque sententiam hanc Summus Pontifex ratam habuisset, ad optatum finem deducta res fuit. Quocirca Maronitae hoc novum suae erga Romanam Sedem obedientiae dederunt argumentum.

Pontificatus quidem nostri tempore nullus fuit, Deo favente, apud eos Patriarcha depositus. Sed aliud contigit, quod molestia non exigua animum nostrum affecit. Decessit anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Josephus Petrus Gazenus Patriarcha: et cum Archiepiscopi, et Episcopi Maronitae ad Successorem eligendum de more convenissent, in factiones duas divisi sunt; quarum altera elegit, seu postulavit Patriarcham Eliam Archiepiscopum Arcensem, altera Tobiam Archiepiscopum Cypri. Facile erit unicuique Vestrum animo concipere, qualis esset Maronitarum Catholicorum Montis Libani ex duplici illa electione conflictus animorum, ac perturbatio. Alii quidem uni, alii alteri electo adhaerebant: et ecce dissensio, et schisma eo magis periculosum, quo magis regio illa ab Apostolica Sede remota est, et in medio Principum infidelium, immo, dici potest, in manibus Turcarum posita. Quare Nos ex his omnibus summam Catholicae Religionis perniciem in ea regione metuebamus, in qua perpetue, peculiari Dei gratia, incorrupta viguit.

Uterque electus, seu postulatus Romanae Sedis auctoritatem imploravit: uterque nuntium ad Nos ablegavit, precibusque institit, ut, competitoris electione, seu postulatione rejecta penitus ac deleta, electionem, seu postulationem sui firmam ratamque haberemus, cum utraque pars opportuna ad id documenta, et bene longas facti et juris Scripturas a Patronis et Advocatis utriusque partis Romae compositas Nobis exhibuisset.

Cum igitur de electione, aut postulatione in Oriente facta res ageretur, visum fuit Nobis expedire, ut Cardinales aliquot ex Congregatione Generali de Propaganda Fide selige-

rentur, qui coram Nobis congregati, utriusque competitoris jura rationesque accurate perpenderent. Examinatis itaque, quanta potuit diligentia, pro utraque parte juribus, et rationibus, una eademque fuit Cardinalium sententia, neutram electionem, seu postulationem posse a Nobis ex praescripto Sacrorum Canonum admitti, seu confirmari. Ex quo autem neutra subsisteret, propositum fuit, an, et quaenam ex illis a Nobis sanari, seu Apostolica auctoritate roborari deberet. Sed communi pariter consensu decretum est, nullam esse sanandam. Consultum fuit denique, quid consilii in ejusmodi rerum statu capere expediret. Summa fuit, illud arbitrio, et prudentiae nostrae relinqui.

Obversabantur animo nostro variae, et graves cogitationes propter ejusmodi rei difficultates, quae passim occurrebant. Communicata itaque re cum Venerabili Fratre nostro Vincentio Cardinali Petra Episcopo Praenestino, et Congregationis de Propaganda Fide Praefecto, cujus doctrinae, et spectatae in rebus Canonicis intelligentiae atque usus, praeter tot praeclara Opera edita, Nos certe Testes sumus, cum saepe, dum in minoribus essemus, frequenti cum eo congressu convenerimus, statuimus aliquorum Pontificum Praedecessorum nostrorum vestigiis insistere: qui licet sedulo caverent, ne jus alienum laederetur, neque electionum canonicarum jure privarentur ii, qui illud obtinebant, cum nihilominus animadverterent, electum, nulla licet sui culpa, Ecclesiae tamen bono minime profuturum; aut pluribus electis, si alter alteri praeferretur, turbas nequaquam sedari, sed magis augeri; neque inde pacem populorum regimini adeo necessariam sperari ullo modo posse; alium quidem extra electos, seu postulatos assumpserunt, sive assumptum probaverunt.

Quocirca illustre satis exemplum Nobis in Annalium Ecclesiasticorum monumentis occurrit. Defuncto S. Eustathio Patriarcha Antiocheno, cum Ariani quemdam ex suis, Euzoium nomine, Catholici vero Meletium Patriarcham elegissent, Lucifer Calaritanus, et Eusebius Vercellensis Episcopus, qui id temporis in Oriente Sedis Apostolicae legatione fungebantur, electionem utriusque nullam irritamque declararunt, et Patriarcham statuerunt Paulinum: id quod Summis Pontificibus Liberio, et Damaso confirmatum fuit, tum etiam Sancto Athanasio cum Ecclesia Alexandrina, et Divo Hieronymo, qui ab eodem Paulino ordinatus fuerat Presbyter, maxime probatum.

Hoc praeclarum exemplum et Nos secuti, ad elidenda discordiarum semina, pacemque inter Maronitas conciliandam, Simonem Petrum Evodium Damasci Archiepiscopum in Patriarcham Antiochenum Maronitarum elegimus, et constituimus. Fuit Evodius Romae a puero in Collegio Maronitarum educatus, ibique liberalibus disciplinis institutus, clarum de se nomen reliquit. Est ille inter Episcopos Maronitas Decanus. Aberat longe a turbarum praesentium tumultu, quibus se minime miscuerat; seseque ab omni ambitu alienum ostenderat, cum omnem operam posuisset, ne Patriarcha eligeretur. Hunc itaque Patriarchatu prae caeteris dignum censuimus, atque illi Patriarchae dignitatem contulimus, spe freti, hac ratione Nos Ecclesiae illius bono maxime profuturos, et schisma omne penitus extinctum iri. Complures igitur Apostolicas Literas expediri mandavimus, easque Fratri Aloysio e Casali majori ex Ordine Minorum de Observantia, in Collegio Sancti Bartholomaei ad Insulam linguae Arabicae Lectori traditas, per ipsum deferri curavimus ad Patrem Jacobum Lucensem ejusdem Ordinis in Terra Sancta Visitatorem, et Vicarium Apostolicum, quem quidem Nos ad Maronitas Apostolicae Sedis Ablegatum constituimus. In iis autem Literis illud expresse declaravimus, hanc Patriarchae electionem non a Nobis esse factam ad jus tollendum Episcopis Maronitis in futuris successive electionibus suorum Patriarcharum, sed ad dissensiones amputandas, eorumque Ecclesiae pacem, ac tranquillitatem restituendam.

Ecce, quod Vobis exponendum erat, antequam Patriarchae electi, tum Episcoporum, et Archiepiscoporum Maronitarum literae, tum etiam documenta perlegerentur, ex quibus quidquid in ejusmodi re factum sit, facile intelligetis.

Expleta Sanctissimi Allocutione, R. P. Assemanus Procurator, et P. Desiderius Literas Patriarchae, et Praesulum Maronitarum in theca auro ornata repositas prae manibus gestans, comitante Caeremoniarum Magistro, ad deosculandum Sanctitatis Suae pedes, consuetis emissis genuflexionibus, accessere. Et Assemanus quidem eductas e theca literas, ori prius in obsequii signum admotas, Sanctissimo Domino Nostro hu-

millime obtulit: Sanctissimus autem illas R. P. Vincentio Lucchesinio Brevium Apostolicorum ad Principes Secretario tradidit, ut prius Arabice a D. Andrea Scander, linguae Arabicae in Urbis Archigymnasio, et in Collegio Urbano de Propaganda Fide Professore, atque Interprete recitarentur; deinde Latine ab eodem R. P. Lucchesinio. Inde vero praefati R. P. Assemanus, et P. Desiderius redeuntes, in loco suo juxta D. Advocatum Consistorialem genuflexi constiterunt; donec Literae, quo hic impressae sunt ordine, legerentur.

ARCHIEPISCOPORUM, ET EPISCOPORUM Maronitarum Documentum.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

Die septima mensis Octobris Anno 1743. hora quarta post meridiem, convenerunt Illustrissimi ac Reverendissimi Domini Archiepiscopi, et Episcopi Nationis Maronitarum in Ecclesia Sanctae Mariae et Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli Fratrum Minorum in Arissa, jussu Reverendissimi Patris Jacobi de Luca Ablegati Apostolici. Postquam autem idem Ablegatus antedictos Antistites adhortatus fuisset, eorumque animum ad hoc praeparasset, ut debitam Decretis Sanctae Sedis obedientiam, submissionemque exhiberent, invocato Sancto Spiritu jussit, primum quidem recitari, atque promulgari ablegationis suae Breve Pontificium: deinde alterum Breve, quo Illustrissimorum ac Reverendissimorum Episcoporum Eliae, ac Tobiae ad Antiochenum Nationis Maronitarum Patriarchatum Electiones irritae, ac nullae declarabantur. Tertium denique Breve, quo Simon Archiepiscopus Damasci a Summo Pontifice feliciter Regnante ad eumdem Patriarchatum evehebatur. Cumque haec Brevia omnes auditione accepissent, ut propensiori quodam studio se obedientes, ac morigeros mandatis Pontificiis ostenderent, illico ad Aram maximam, cujus in medio Illustrissimus ac Reverendissimus electus ac declaratus Patriarcha sedebat, sese contulere, eique tamquam suo Patriarchae se subditos subjectosque professi sunt.

His quiete tranquilleque gestis, agitari coeptum est de modo ac tempore peragendae publicae Ecclesiasticae Coeremoniae, quae ab ipsis in Patriarcharum inauguratione servari consuevit. Ea vero ad undecimum ejusdem mensis diem, Divino favente Numine, indicta fuit. Sacram autem illam functionem, qua majori optandum esset pace ac tranquillitate, circa horam diei septimam, in eadem Ecclesia inchoavit, perfecitque Illustrissimus ac Reverendissimus Dominus Elias, una cum reliquis Illustrissimis ac Reverendissimis Archiepiscopis, et Episcopis, qui ut horum omnium indubium darent testimonium, praesentibus literis scripto chirographum, propriumque sigillum apposuere.

Datum in Arissa die 12. Octobris anno 1743.

Archiepiscopi, et Episcopi.

Elias Arcae,
Philippus Lystrae.
Stephanus Botri.
Gabriel Ptolemaidis.
Ignatius Tyri.
Joannes Beryti.
Michael Paneadis.
Tobias Neapolis.

Epistola electi Patriarchae ad Sanctissimum.

Sanctissimo ac Beatissimo Patri, ac Domino Nostro.

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Christi Domini Vicario, et Petri Apostoli Successori.

SANCTISSIME PATER.

Ego Simon Petrus Evodius, olim Damasci Archiepiscopus, nunc vero miseratione Dei, et Sanctitatis Tuae beneficio Patriarcha Antiochenus, flexis genibus ad purissimos tuos Pedes submisse ac reverenter provolutus, Beatitudini Tuae expono, apostolicas me literas accepisse, quibus mihi demandasti, ut Patriarchalem Nationis Maronitarum Dignitatem susciperem. Tua igitur ipsius gratia, et in obsequium Apostolici mandati tui, id munus suscepi, tametsi nihil esse in me cognoscerem, quare hoc mihi beneficium conferatur, aut quo pacto humeris meis onus istud portare queam. Venerabiles autem Fratres mei Archiepiscopi,

et Episcopi non modo non sunt mihi reluctati, sed summa potius cum reverentia et obsequio, subjectionem, et obedientiam coram Reverendissimo Patre Jacobo de Luca, Sanctitatis Tuae Ablegato, exhibuere. Oro itaque, quaesoque, pro tua illa Tibi insita erga omnes benignitate singulari, ut coeleste mihi auxilium precibus tuis a Deo implores, cujus in terris vices geris: sum etenim undequaque calamitatibus, ac molestiis circumseptus.

Porro nostrarum apud Sanctam Apostolicam Romanam Sedem causarum Procuratorem deputavi, ac praefeci R. P. D. Josephum Assemanum, Virum in Ecclesia Dei celebritate nominis clarum: qui Pallium confirmationis a Sanctitate Tua supplex nomine meo petat, impetret, atque recipiat: Quam mihi gratiam in Apostolicis literis, pro tua Te humanitate non denegaturum significasti. Eidem vero Procuratori ante omnia mandavi, ut debitam Sanctitati Tuae, et Apostolicae Sedi, quae Orthodoxae Fidei petra est, et fundamentum, sine quo salus aeterna obtineri nequit, obedientiam omniuo praestet; et quoniam mihi procul agenti, quantum vellem, et optarem, fas non est, ipse coram maximas Beatitudini Tuae gratias verbis accuratissimis agat, de collato mihi Patriarchalis Dignitatis beneficio, deque acceptis muneribus omnibus, quae ad bonae memoriae Decessorem meum a Te transmissa fuerant: quaeque per Ablegatum tuum sunt mihi tradita. His sane donis incredibilem tuum erga me amorem, ac singularem humanitatem, ut libenter agnosco, ita studiu colam sempiterno.

Idem Ablegatus tuus recitavit mihi, et Venerabilibus Fratribus meis Archiepiscopis, et Episcopis alias Apostolicas literas, quibus nostram Synodum in Monte Libano nuper celebratam Sanctitas Tua confirmare dignata est. Reliqua praeterea Decreta ad eam rem spectantia, quae post confirmatam Synodum edita fuere. Haec porro omnia, qua decet, animi submissione et excepimus, et probavimus: Nosque eadem ad exitum perducturos spopondimus: quod apostolicis tuis Deo acceptis, gratisque precibus freti speramus.

Antequam autem Patriarchalem Dignitatem inirem, orthodoxae Fidei Professionem, ac juramentum fidelitatis de more praescriptum emisi coram Venerabili Fatre meo Elia Masehi, Archiepiscopo Arcensi, et coram Apostolico Ablegatu tuo, quem commissi sibi muneris partes omnes prudenter, diligenter, accurateque implevisse testamur.

Obsecro itaque, ut me in tuorum servorum numerum amodo adscribas: sunt enim et alia quaedam negotia, quae ad Me, et ad nostram Antiochenam Sedem pertinent, quaeque laudatus noster Procurator Sanctitati Tuae est expositurus. Id quaeso gratiae mihi novellae plantae tuae concede, ut quas ille nomine meo porriget, ne patiaris pro tua eximia, ac universum terrarum orbem complectente benignitate, irritas esse, et inanes preces.

Ipsius vero Procuratoris mei rationem habere velis. Sunt enim magna illius in Apostolicam Sedem merita, nec minora erga Antiochenam Ecclesiam nostram beneficia. Nos autem non fugit, extitisse quosdam, qui apud Sanctitatem Tuam ipsi labem infamiae aspergere sunt conati. Te igitur etiam, atque etiam rogo, ut pro tua, quae in universo mundo celebratur clementia, illius rationem habeas, neve fidem tribuas eorum dictis, qui eidem adversantur. Praeclara etenim, quae gessit opera, animique ipsius candor, ac fervens Religionis studium, eumdem declarant contra jus, et aequum ab adversariis insimulatum fuisse.

Haec omnia, Sanctissime Pater, precibus a Te, quam possum, studiosissime contendo, tuisque iterum sanctis pedibus demississima oscula defigens, Deum oro, et obtestor, ut ad multos Te annos sanum, et incolumem servet.

Datum in Conventu Arissae in Chesroano die 12. Octobris Anno 1743.

Sanctitatis Tuae humillimus et obsequentissimus Servus, et Creatura,
Simon Petrus Evodius Patriarcha Antiochenus.

Epistola Archiepiscoporum, et Episcoporum ad Sanctissimum.

Sanctissimo ac Beatissimo Patri, ac D. Nostro

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Christi Domini Vicario, et Petri Apostoli Successori.

SANCTISSIME PATER.

Nos Archiepiscopi, et Episcopi Antiochenae Sedis, Sanctitatis Vestrae Servi, ad puros Ve-

stros Pedes submisse, ac reverenter provoluti significamus, Reverendissimum Patrem Jacobum de Luca Ablegatum Vestrum, statim atque huc pervenit, Apostolicas ad Nos literas Vestras pertulisse, quibus lectis et auditis, continuo Nos omnes Reverendissimo Domino Simoni Patriarchae a Sanctitate Vestra constituto obedientiam exhibuimus, tanta cum animorum consensione, ut nemo nostrum contra vel hiscere, vel unum verbum proferre ausus sit. Idque in obsequium Sanctitatis Vestrae, et Sedis Apostolicae: est enim Nobis exploratum, et compertum, Apostolicam Sedem esse Petram Orthodoxae Fidei, quam a Majoribus nostris accepimus: Nosque universi parati sumus sanguinem nostrum in illius gratiam profundere. Gratias igitur Sanctitati Vestrae agimus, quam possumus, maximas de Apostolica, quam nostri gessistis cura, in hoc praesertim calamitoso rerum statu, in quo eramus constituti.

Idem Reverendissimus Ablegatus Vester, qui munere suo apud Nos prudenter, sapienter, ac studiosissime defunctus est, alias Nobis tradidit Apostolicas literas Vestras, quibus Synodum nostram Libaniticam confirmatis: quas quidem literas, qua filios obsequentissimos decet, reverentia suscepimus: obsecrantes Deum Optimum Maximum, ut quae in ea Synodo sunt constituta, opere impleamus, quod sanctis precibus Vestris, et Apostolica Benedictione freti, Nos facturos speramus.

Quod reliquum est, Te etiam atque etiam, Beatissime Pater, rogamus, ut antedicto Patriarchae nostro una cum reliquis consuetis spiritualibus muneribus Pallium confirmationis mittatis; atque iterum prono corpore ad terram procumbentes, Sanctos Pedes Vestros reverenter deosculamur, Deumque rogamus, ut Sanctitatem Vestram diu servet incolumem. Amen.

Sanctitatis Vestrae humillimi, et obsequentissimi Servi Archiepiscopi, et Episcopi.

Elias Arcae.
Philippus Lystrae.
Stephanus Botri.
Gabriel Ptolemaidis.
Ignatius Tyri.
Joannes Beryti.
Michael Paneadis.
Tobias Neapolis.

Absoluta antedictarum Epistolarum Arabica lectione, et Latina earumdem interpretatione, D. Advocatus Consistorialis hanc Allocutionem adjecit.

Allocutio D. Advocati Consistorialis.

Audivit ex his SANCTITAS VESTRA, quanta Electus Patriarcha se gesserit humilitate simul, atque solertia: quanta Archiepiscopi, et Episcopi obedientia, ut quae sibi per Literas in forma Brevis injuncta fuerant, sedulo executioni mandarent. Dum ergo obsequentissimos sese Filios praestiterunt, paternam SANCTITATIS VESTRÆ exorant clementiam, ut Apostolicam, quatenus opus est, confirmationem iis omnibus, quae in ipsorum Synodo tam ante, quam post receptam praefati Patriarchae Electionem acta sunt, elargiri dignetur.

Post haec Sanctissimus, intermissam Allocutionem prosequens, Electum Patriarcham, et Praesules, totamque Maronitarum nationem, necnon ipsum Ablegatum Apostolicum, hoc laudum praeconio exornare, simulque quaecumque ab ipsis in executionem Brevium Apostolicorum gesta fuerunt, benigne approbare, et quatenus opus sit, Apostolica auctoritate confirmare dignatus est.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

Intellexistis jam, Venerabiles Fratres, omnipotentis Dei ope, Antiocheni Patriarchae electioni finem summa cum pace impositum, et ea ratione, quam Nos, Deo ipso, ut putamus, inspirante, proposuimus. Simon Petrus Evodius Damasci Archiepiscopus ad Patriarchatum evectus est. Apostolica nostra Brevia singulari veneratione recepta sunt, et executioni mandata. Pater Jacobus Lucensis, Ablegatus Apostolicus, multa cum laude se gessit. Duo illi Praesules, Elias, et Tobias, qui, ut paulo ante audistis, in Patriarcham electi fuerant, vix audita Patriarchae electione a Nobis facta, statim acquieverunt; et ipsimet Patriarchae sese subjicientes, palam professi fecerunt, quanta sit eorum erga hanc Sanctam Sedem obedientia. Commendatione pariter summa digni sunt Archiepiscopi, et Praesules Maronitae, tum etiam tota Maronitarum gens. Proinde Nos amplissima illa elogia, quibus Romani

Pontifices Praedecessores Nostri eam cohonestarunt, libenter subscribimus: cum Pius IV. in quibusdam suis Apostolicis Literis affirmaverit, tot millia hominum, quibus componitur, numquam adorasse Baal; qui tametsi haereticis, et schismaticis circumsessi, semper tamen in Christiana Fide, et Catholica Religione constantes perstiterunt: cum Clemens VIII. hoc ipsum confirmaverit, addendo, Maronitas Romanae Ecclesiae, Parenti omnium fidelium, et Magistrae, semper obedientiam praestitisse: cum Paulus V. in suis Literis Maronitas rosarum similes esse dixerit, quod, singulari Dei gratia, inter spinas infidelitatis in Oriente florerent: cum Urbanus VIII. in suis pariter Apostolicis Literis asseruerit, non concidisse Carmeli decus, neque extinctam esse Libani gloriam; quandoquidem Patriarcha, Praesules, et Sacerdotes Maronitae in Apostolica Sede, ac Romano Pontifice Divi Petri auctoritatem venerantur: cum denique Clemens XI. in suis Apostolicis Brevibus in lucem editis similia, et alia plurima in Maronitarum commendationem congesserit.

Utuntur Maronitae Ritu huic Sanctae Sedi probato, quique ad Ritum Romanum quamproxime accedit; cum et ipsi in azymo, non in fermentato conficiant: Sacras Vestes ad Ecclesiae Romanae formam adhibeant: Missas privatas, pluresque in diem super eodem Altari celebrent: neque in Missa aquam calidam, ut Graeci, apponant; cum denique soli Episcopi Confirmationis Sacramentum conferant: et novum Calendarium juxta correctionem Gregorianam apud eos in usu sit. Quare nonnulla legentes ipsorum monumenta ad Nos hac occasione transmissa, mirati sumus, quod quae circa novum suum Patriarcham, licet antea ordinatum Episcopum, praestant, ea Consecrationis nomine vocarent: at vero si conferantur, quae ipsi faciunt cum Patriarcha, qui Episcopus non sit, cum iis, quae facere solent cum Patriarcha ad Episcopatum jam promoto, facile erit intelligere, hanc quidem non esse Ordinationem, neque veram Consecrationem, sed solemnem potius benedictionem, ac publicae obedientiae protestationem, aut etiam Divini super ipsum Patriarcham, ejusque regnum auxilii implorationem. Et sane apud nostrates quoque Auctores, immo in quibusdam Pontificum Romanorum Literis Ordinatio, et Consecratio pro benedictione, electione, ac solemni anguratione usurpantur. Neque vero apud illos id novum ac recens inventum; sed ritus, et caeremonia ex vetusto Rituali Syriaco deprompta: quemadmodum Petrus Maronitarum Patriarcha ad Leonem X. retulit, et in ultima Libanensi Synodo ab hac Sancta Sede confirmata, tantoque, ut audistis, plausu recepta, explicatur.

Ut vero eo revertamur, unde discessimus, primum Deo immortali, bonorum omnium datori, gratias, quantum possumus, ex corde agimus. Deinde quaecumque gesta sunt in executionem Brevium nostrorum ab Episcopis, et Archiepiscopis Maronitis pro Simone Evodio Damasci Archiepiscopo, et a Nobis Patriarcha Antiocheno per Literas Apostolicas constituto, approbamus, et, quatenus opus sit, auctoritate Apostolica confirmamus.

Peracta Sanctissimi Allocutione, Dominus Scaramutius Advocatus Consistoralis instantissime, eidem Pontifici pro Pallio supplicavit, in haec verba.

Instantia D. Advocati pro Pallio.

Non beneficentiae Tuae, PATER SANCTISSIME, hic finis est. Ecclesiam Antiochenam a dissidiis purgasti: Patriarcham ei dedisti acceptissimum, ac meritissimum: quae acta sunt, Tua benignitate, atque auctoritate confirmasti. Superest nunc, ut quod complementum est, Patriarchalis Dignitatis, eidem pari humanitate concedas; Pallium scilicet de Corpore Beati Petri Apostolorum Principis sumptum, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, et pro quo obtinendo idem Rev. Pater Joseph Assemanus hic praesens peculiari legitimo mandato suffultus, Electi Patriarchae Simonis Petri nomine, instanter, instantius, et instantissime supplicat.

Cui postulationi Sanctissimus Dominus Noster benigne annuit, inquiens.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

Non semel hac nostra aetate Archiepiscopi, et Patriarchae Orientales honore Pallii donati sunt. Consimili celebritate Pallium a Clemente XI. pro Patriarcha Alexandrino Nos postulavimus, et obtinuimus, cum inter Advocatos Consistoriales ageremus. Nos item manibus

nostris eodem ornavimus Petrum Armenorum Catholicorum Patriarcham. Nos ipsi hoc anno ad Cyrillum Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum electum illud solenni ritu misimus. Itaque libenter admittimus petitionem Pallii Nobis factam pro Simone Petro Patriarcha Maronitarum electo, statim ac ipse Fidei professionem rursus emiserit, erga hanc Sanctam Sedem juramento fidei de more praestito.

Quin etiam uberiora tam erga ipsum Patriarcham electum, quam erga Clerum universum, et Populum Maronitarum, benevolentiae Nostrae argumenta exhibere cupientes, Pauli V. Praedecessoris Nostri exemplo, qui peculiari sua Constitutione ad Petrum Patriarcham Maronitarum Apostolicam Benedictionem misit, cum facultate Clero, et Populo Maronitarum benedicendi, et Indulgentias elargiendi, Nos quoque praedicto Simoni Patriarchae Apostolicam Nostram Benedictionem amantissime impartimur, ut sive, per se, sive per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, praediis, et bonis quibuscumque, solenni ritu semel benedicere; iis vero utriusque sexus, qui per Poenitentiae Sacramentum a peccatis expiati, et Sanctissima Eucharistia refecti, benedictioni bujusmodi praesentes interfuerint, Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, eadem auctoritate nostra Apostolica largiri possit ac valeat.

Hac allocutione completa Procurator Generalis Sanctitatis Suae, et Camerae Apostolicae in Consistorio Cappa indutus ad RR. PP. Protonotarios et Notarios Apostolicos conversus, in hunc modum interpellavit.

Ego Johannes Philippus Toppi Sanctissimi Domini Nostri, et Camerae Apostolicae Procurator Generalis rogo vos omnes Protonotarios, et Notarios Apostolicos hic praesentes, ut de omnibus gestis a R. P. Simone Petro Electo Patriarcha Antiocheno, ut ex authenticis Literis ejusdem nuper lectis, audiatis, nec non de Actorum per eumdem Electum Patriarcham, Archiepiscopos, et Episcopos gestorum approbatione, ac concessione Pallii eidem Patriarchae a Sanctissimo Domino Nostro, Decretoque super illius concessione a Sanctitate Sua benigne edito, unum, seu plura, publicum, seu publica conficiatis Instrumentum, vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam.

Tunc ante dictorum Protonotariorum Decanus subdidit. Conficiemus. *Et ad intimos Sanctitatis Suae Cubicularios conversus, dixit:* Vobis Testibus.

Denique R. P. Assemanus electi Patriarchae Procurator, pro singularibus a Sanctitate Sua collatis beneficiis, ejusdem Patriarchae nomine gratias acturus, in hunc modum verba fecit.

Gratiarum actio nomine electi Patriarchae.

BEATISSIME PATER.

Non uno Tibi nomine Simon Petrus Evodius, Consanguineus meus, a Te electus, et confirmatus Antiochenus Maronitarum Patriarcha, gratias agit immortales, et referet quotidie maximas. Nam Synodum Nationalem in Monte Libano Apostolica auctoritate celebratam, cujus ipse pars magna fuit, ejusque leges, atque Constitutiones, quibus *Ecclesiastica Disciplina facilius retineri possit, et omnes suspiciosa consuetudo a rebus sacris prorsus amoveatur*, supremo Tuo judicio decretoque probasti, ratas habuisti, servandasque jussisti. Quum vero Maronitarum Archiepiscopi, et Episcopi *duas in factiones divisi ac duplici electo suae Nationis Patriarcha, schisma conflassent, et Catholicum suum Gregem, Deo et Apostolicae Sedi fidissimum*, in *discrimen adduxissent, ne per domesticas discordias a vera pietate discederet*, huic malo sapientissime occurrere properasti, deleta utraque illa in Patriarchalem Sedem illegitima cooptatione. Cumulus denique eximiae Tuae in Maronitas omnes, et ad ipsum praecipue Simonem Petrum, benevolentiae ac benignitatis tum accessit, quum eumdem, ad tantam Dignitatem non modo sua studia non conferentem, sed ne cogitantem quidem, Patriarcham Antiochenum delegisti, eique honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis officii plenitudo continetur, summa cum celebritate contulisti. Verum his omissis, quae tantopere testata vulgataque sunt, illud plane verbis exprimere haud facile fuerit, quantum Sanctitati Tuae debeat, quod cum ipsius, tum suae Gentis fidem, et obedientiam tam diserta oratione, tamque incomparabili eloquentia,

Breve SS. D. N. ad Joseph Patriar. die 27. Septem. 1741. Brevia ejusdem die Sept. 1741, et die 14. Feb. 1742. Brevia ejusdem die 13. Martii 1743. et 17. April. 1744.

Breve ejusdem die 16. Martii 1743.

laudum praeconiis exornasti. Quidquid autem hoc est, quod nuper Maronitae fecerunt, Tui unius nutus omnes intuentes, et sequentes; id Tibi, BEATISSIME PATER, omni jure debebatur propter immortalia Tua, tuorumque Civium erga illos beneficia. Te enim admirante vehementissime, quod in tanta Dignitate vigil semper et intentus, quum maxima quaeque totius Christiani orbis optime ac prudentissime regas atque disponas, in rebus etiam Montis Libani mira diligentia atque sedulitate, quasi id Tibi solum agendum esset, verseris. Bononiensium vero Civium Tuorum, qui de Maronitis optime sunt meriti, memoria numquam apud ipsos consenescet: Gregorii, inquam, Tertii decimi Pontificis Maximi, Gabrielis Paleotti Cardinalis, primi Bononiae Archiepiscopi; et Joannis Baptistae de Lambertinis Societatis Jesu, gentilis Tui, viri Dignitatum abdicatione clarissimi: quorum primus Collegium hic in Urbe pro Maronitis fundavit, ex quo Collegio, tamquam ex Equo Trojano, tot Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, et praestantissimi doctrina atque pietate Viri prodiere: in quo etiam electus meus Patriarcha a prima aetate literis humanioribus eruditus, caeteras facultates, cum humanas, tum divinas summa cum laude est adsequutus. Alter ejusdem Collegii Protector, Tertius denique Rector, eum laborum curarumque suarum fructum retulere, ut complures insignis eruditionis, eximiaeque probitatis Alumnos temporibus suis floruisse gauderent. Haec igitur studiose, diligenterque meus Patriarcha apud se cogitans, Tuorumque magnitudine meritorum inductus, quod olim Decessori Tuo Leoni Decimo Petrus Maronitarum Antiochenus Patriarcha pietate ac religione conspicuus, exemplo Majorum palam ac publice professus est: *quia sive vivimus, sive morimur, pro Dei, Ecclesiae, ac SANCTITATIS VESTRÆ honore, quaecumque etiam durissima perpeti aequanimiter parati sumus: sumus namque sub perfecta obedientia SANCTITATIS VESTRÆ, et Sanctae Romanae Ecclesiae in omnibus, quae nobis praecipit, et imponit:* eamdem ultra hodie Maronitae omnes, eamdem Electus meus Patriarcha, in SANCTITATEM TUAM, et Apostolicam Sedem non verbis tantum, sed illustribus etiam factis ostendunt, et pollicentur obsequii significationem. Sibi enim, suaeque Genti testantur devinctam beneficio voluntatem ob susceptam, gestamque perpetuam ab hac Sanctissima Sede curam fovendae in ipsis Catholicae Religionis, *quam a Petro Apostolorum Principe sibi traditam, integreque a majoribus suis conservatam, nec Infidelium jugum tam grave corrumpere, nec Haereticorum, aut Schismaticorum propinquitas labefactare potuit.* Ita Electus meus Patriarcha, et Maronitae omnes, de fide Catholica, deque suo erga Sanctam Romanam Ecclesiam obsequio, ac veneratione senserunt semper, ac sentire pergunt. Hac grati animi significatione studium Tibi suum agnoscendis, et praedicandis Tuis erga ipsos beneficiis, in hoc Augustissimo Consessu declarant. Quod superest, SANCTISSIME PATER, *Nationem istam tot tantisque inter Haereticos, Schismaticos, et Infideles, veluti rosam inter spinas, circumdatam angustiis, et calamitatibus*, amplissimo SANCTITATIS TUÆ patrocinio, quod Innocentius III. Decessor Tuus fecerat, fulcire velis, et in clientem accipere. Tuo Patriarcham ipsum praesidio tuere. *Perfice eam, quam plantavit dextera tua: fiat manus Tua super virum dexterae tuae, et super filium hominis, quem confirmasti Tibi.*

Gregor XIII. Bul. in fundat. Collegii Maronitar. die 27. Junii 1584.

Gabriel Card. Palaeottus Protector. Collegii Maronit. ab anno 1591. ad annum 1597. P. Jo. Baptista de Lambertinis Soc. Jesu, Rector ejusdem Colleg. a die 17. Junii 1594. ad diem Feb. 1596.

Concil. Lab. Tom. 14. p. 334. Vide Epist. Monarch. 8. Maronitis ad Hormisdam Papam Tom. 4. Conc. Labb. p. 1461. et Responsionem ejusdem Hormisdae Tom. 5. Concil. Labb. pag. 163.

Pius IV. Epist. ad Moysem Maronit. Patriarch. 1. Sept. 1562.

Clem. VIII. ad Sergium Patriarch. 1. Aug. 1595.

Urb. VIII. ad Joannem Patriarch. 30. Aug. 1625.

Clem. IX. ad Jacobum Patriarcham, Episcopos, et Maronitas omnes 29. Jan. 1721.

Breve SS. D. N. die 18. Mart. 1743.

Innocentii XI. Bulla ad Hieronymum Maronitarum Patriarcham die 3. Jan. 1715. Psalm. 79.

His expeditis, una cum P. Desiderio idem R. P. Assemanus ad deosculandum Sanctitatis Suae pedes, factis de more genuflexionibus, iterum accessit.

NUM. VIII.

Ad Constit. XX. fol. 65. et CXX. fol. 497.

DECRETUM

Sanctae Universalis Inquisitionis super perpetua inhabilitatione Sacerdotum ad turpia solicitantium, vel Sacrificio Missae abutentium ad sortilegia.

Feria V. Die 5. Augusti 1745.

In Generali Congregatione Sanctae Romanae, et Universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO Divina Providentia Papa XIV., et Eminentiss., ac Reverendiss. DD. S. R. E. Cardinalibus adversus haereticam pravitatem Inquisitoribus Generalibus a S. Sede Apostolica specialiter deputatis.

Sanctissimus Dominus Noster solicite animadvertens, quam grave sit delictum illorum perditorum hominum, qui Sacrosancto Missae Sacrificio, ac salutaris Poenitentiae Sacramento, ad Animarum reparationem a Christo Domino institutis, in illarum perniciem, et damnationem abutuntur, decrevit, quod in posterum Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares cujuscumque Ordinis, Instituti, Congregationis, et Societatis etiam de necessitate exprimendae, vel in actu Sacramentalis Confessionis, sive illius occasione, aut praetextu, ad turpia solicitantes, vel Sacrificio Missae abutentes ad sortilegia, praeter poenas a Jure, et Apostolicis Constitutionibus, ac signanter san. mem. Sixti V., et Gregorii XV. contra eosdem inflictas, perpetuam etiam inhabilitationem incurrant ad praefati Sacrificii celebrationem; quodque ejusmodi Decretum significetur singulis cujuscumque Ordinis Superioribus, ac Praepositis, ad hoc ut de illo, sicuti, et de praedictis, aliisque Summorum Pontificum Constitutionibus, juxta praescriptum in generali Decreto Supremae Inquisitionis diei 15. Decembris 1633. semel saltem in Anno, Feria sexta post Octavam Assumptionis B. Mariae Virginis in publica Mensa, vel in Capitulo ad hoc specialiter convocato, ac insuper in quocumque Generali, vel Provinciali Capitulo, vel alio quovis nomine nuncupato Capitulari Congressu suos Subditos, ac Religiosos commonendos curent, ejusdemque commonitionis coram Suprema Congregatione juratum Testimonium exhibeant.

Paulus Antonius Cappellonus S. Romanae, et Universalis Inquisitionis Notarius.

Loco † Sigilli.

Die 21. Augusti 1745. supradictum Decretum affixum, et publicatum fuit ad valvas Basilicae Principis Apostolorum Palatii S. Officii, ac aliis locis solitis, et consuetis Urbis per me Petrum Romolatium Sanctissimae Inquisitionis Cursorem.

NUM. IX.

Ad Constit. CXXI. fol. 499

CELEBRATIO CAPPELLÆ

Pontificiae in Basilica S. Mariae Majoris die Festo CONCEPTIONIS Beatae Mariae Virginis decernitur.

In Consistorio Secreto habito die 26. Nov. 1744.
Venerabiles Fratres.

Paterna animi Nostri commiseratione non minus quam consilio vestro permoti statuimus, publicas in hac Urbe preces indicere, ut Pater Misericordiarum Deus dignetur vota Nostra respicere, quae ad pacem Christianorum Principum unice tendunt, et ad optatam tranquillitatem Orbis, qui (quod nemo Vestrum ignorat) horribili malorum procella concutitur.

In plures itaque Urbis Ecclesias variae distribuentur Missiones, ut per veram peccatorum poenitentiam obsecrationes, et vota fiant coram Deo magis accepta, et unusquisque ad Sanctae Indulgentiae fructum percipiendum magis aptus ac paratus accedat. Cessabunt Sacrae Missiones pridie Festum CONCEPTIONIS Virginis Immaculatae, in quo solemni die Nos Cappellam Pontificiam in Liberiana Basilica haberi volumus. Quod quidem non hoc anno tantum, sed singulis quibusque annis fieri mandamus, ac praecipimus, ut Cappella haec Pontificia in honorem Immaculatae Virginis quotannis celebranda caeteris annumeretur, ut nimirum ipsa Beatissima Virgo a Deo pro Nobis implorare dignetur, quod petimus; suoque patrocinio non minus Catholicam Religionem, quam hanc Apostolicam Sedem benigne tegere velit, ac fovere. Hoc Vobis significandum esse censuimus.

Sequitur Decretum de Cardinali, a quo Missarum solemnia dicta die celebranda sint.

Cum Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. *in Secreto Consistorio diei 26. Mensis Novembris proximi praeteriti alloqutionem habuerit Eminentissimis Patribus, qua publicas in Urbe indictas preces, ut Pater misericordiarum Deus sua vota respiceret, quae ad Pacem Christianorum Principum, et ad optatam*

Orbis tranquillitatem unice tendunt, significavit; eosdemque Missionibus in variis Urbis Ecclesiis distributis certioratos reddidit, ut quisque Fidelium per veram peccatorum poenitentiam Plenariae, quam indulsit, Indulgentiae fructum uberiorem perciperet, nec non ut B. Mariae Virginis Intercessione, cujus CONCEPTIONIS *Festum imminebat, fervertius Urbs tota deposceret, singulis annis in Basilica Liberiana Pontificiam Cappellam, ipsa recurrente* CONCEPTIONIS *die, perpetuo habendam decrevit. Ut autem de Cardinali celebrante in praedicta sic instituta Cappella in futurum consuleret; Pontificum Praedecessorum suorum exemplo, qui in recurrentibus anni solemnitatibus Missas celebrandas nonnullis S. R. E. Cardinalibus, quibus vel ordinis, vel muneris ratione id congrue competere videbatur, assignarunt, a Cardinali pro tempore Burghesiani Sacelli Protectore singulis annis die Festo* CONCEPTIONIS *B. Mariae Virginis, sive dicta Cappella Papalis in Liberiana Basilica, sive propter obveniens aliquod impedimentum in Palatii Apostolici, vel Vaticani, vel Quirinalis, publico respective Sacello habeatur, semper, et ubique Pontificalem Missam fore concinendam, statuit: Hanc vero Sanctissimam suam voluntatem, perpetuis futuris temporibus valituram, idem Dominus Noster suae vivae vocis oraculo in Diariis redigendam, in forma Decreti publicandam, ubi necessitas expostularet, ex injuncto mihi officio demandavit. In quorum omnium, et singulorum fidem praesens hoc documentum proprio charactere subscriptum, solitoque sigillo munitum dedi Romae die 3. Decemb. 1742. ejusdem Sanctissimi in Christo Patris Pontific. III.*

Ignatius Reali Apostolicis Coeremoniis Praefectus.

NUM. X.

Ad Constit. CXLVI. fol. 609.

ADMISSIO

Nonnullarum Familiarum inter alias Civium Nobilium Romanorum.

S. P. Q. R.

Cum post editam a Sanctissimo Domino Nostro Domino BENEDICTO PP. XIV. Constitutionem, quae incipit *Urbem Romam sub datum Romae apud S. Mariam Majorem die* 4. *Januarii* 1746. porrectus fuerit Sanctitati Suae per Illustrissimos et Excellentissimos Dominos Almae Urbis Conservatores libellus supplex nomine aliquarum Nobilium Familiarum, quae Magistratibus Capitolinis perfunctae, in enumeratione Familiarum, quae in antedicta Bulla ad Romanam Nobilitatem adsciscebantur, fuerant praetermissae; placuit Sanctitati Suae dictis Dominis Conservatoribus rescribere, Constitutionem non obstare, quin immo consentaneum esse menti, et voluntati Sanctitatis Suae, ut Familiae praedictis honoribus olim perfunctae, demonstrata Personarum nunc existentium descendentia, absque aliis Nobilitatis probationibus Nobilium Romanorum libro adscribantur, prout de his omnibus constat ex dicto supplici libello cum rescripto ex Audientia Sanctissimi die 12. Januarii 1746. in Tabulario secreto Excellentissimae Camerae Capitolinae asservato, ad quod etc. In horum igitur executionem, praeviis probationibus ad formam supradicti rescripti fuerunt usque adhuc plures Familiae de mandato Illustrissimorum et Excellentissimorum DD. almae Urbis Conservatorum per me infrascriptum Sacri S. P. Q. R. Scribam in albo Nobilium Romanorum adscriptae, nempe de anno 1746. die 25. Januarii Familiae *Bonadies*, et *Boncompagni*, die 5. Octobris Familia *Gherardi*, die 14. Decembris Familia *Mazzini*; De anno vero 1747. proxime elapso die 30. Maji Familia *Olignani*, die 30. Augusti Familia *Orsini*, et die 2. Martii currentis anni 1748. Familia *Mazzanti*. De quibus omnibus plenissime constat ex publicis documentis in Tabulario secreto Excellentissimae Camerae Capitolinae asservatis, nec non ex libro Decretorum penes me Scribam Senatus infrascriptum existente. Insuper attentis probationibus in praelaudata Bulla decretis coram quatuor ex Illustrissimis Nobilibus Conscriptis scrutatoribus singulis vicibus sortito electis per authentica documenta peractis, fuerunt aliquae Familiae in hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinem per secreta suffragia cooptatae, nimirum de anno 1746. die 21. Julii Familia *Roncioni*, die 10. Novembris Familia *Panimolle*, ac de anno proxime praeterito 1747. die 30. Januarii Familia de *Carticella*, et die 25. Maji Familia *de Laviniis*. De quibus pariter satis superque constat ex publicis Diplo-

matibus, ac Scripturis in praedicto Tabulario secreto Excellentissimae Camerae Capitolinae repositis, ac etiam, ex libro praefato Decretorum penes me asservato. Ut autem de his omnibus et singulis veritas ubique pateat, has praesentes Literas manu mea subscriptas, et solito, quo utor, Sacri S. P. Q. R. Signo munitas dedi, ac publicavi requisitus. In quorum fidem etc. Ex Capitolio anno ab urbe condita 2498. Ab Orbe autem redempto 1748. Quarto non. Martii.

Ita est Virginius Cincius
S. P. Q. R. Scriba.

Loco ✠ Sigilli.

CONSTITUTIONES EPISTOLÆ ETC.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

SECUNDUM TITULOS

LIBRORUM DECRETALIUM

DISPOSITÆ

LIBER PRIMUS.

De Summa Trinitate et Fide Catholica.

Tit. I.

De Constitutionibus.

Tit. II.

De Rescriptis.

Tit. III.

De Postulatione Praelatorum.

Tit. V.

De Electione et Electi potestate.

Tit. VI.

De Translatione Episcopi.

Tit. VII.

De Authoritate, et usu Pallii.

Tit. VIII.

De Temporibus Ordinationum, et qualitate Ordinandorum.

Tit. XI.

De Ætate, et qualitate, et ordine Praeficiendorum.

Tit. XIV.

LIBER SECUNDUS.

LIBER TERTIUS.

De vita, et honestate Clericorum.

Tit. I.

De Cohabitatione Clericorum, et Mulierum.

Tit. II.

De Clericis non residentibus in Ecclesia, vel Praebenda.

Tit. IV.

De Praebendis, et Dignitatibus.

Tit. V.

De rebus Ecclesiae alienandis, vel non.

Tit. XIII.

De locato et conducto.

Tit. XVIII.

De Solutionibus.

Tit. XXIII.

De Sepulturis.

Tit. XXVIII.

De Parochiis, et alienis Parochianis.

Tit. XXIX.

De Decimis, Primitiis, et Oblationibus.

Tit. XXX.

De Regularibus, et transeuntibus ad Religionem.

Tit. XXXI.

De Conversione Infidelium.

Tit. XXXIII.

De Voto, et Voti Redemptione.

Tit. XXXIV.

De statu Monachorum, et Canonicorum Regularium.

Tit. XXXV.

De Religiosis Domibus; ut Episcopo sint subjectae.

Tit. XXXVI.

LIBER QUARTUS.

LIBER QUINTUS.

De Privilegiis, et excessibus Privilegiatorum.

Tit. XXXIII.

De Poenitentiis, et Remissionibus.

Tit. XXXVIII.

De sententia Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti.

Tit. XXXIX.

INDEX INITIORUM

SINGULARUM CONSTITUTIONUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

INDEX

ARGUMENTORUM

EARUMDEM

CONSTITUTIONUM.

ANNO MDCCXL.

PONTIFICATUS ANNO I.

ANNO MDCCXLI.

PONTIF. ANN. III.

ANNO MDCCXLIII.

PONTIF. ANNO IV.

ANNO MDCCXLIV.

PONTIF. ANNO V.

ANNO MDCCXLV.

PONTIF. ANNO VI.

IN APPENDICE.

INDEX

RERUM, ET VERBORUM.

Numerus Romanus donotat Constitutionem: Arabicus autem indicat paragraphum, et paginam.

A

E

F

I

N

S

T

V.

FINIS